重生之

废材来袭

叶忆落
作品

Trọng Sinh Chi Phế Tài Đột Kích

Tác giả: Diệp Ức Lạc

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tình trạng: Hoàn (261 chương + 1 phiên ngoại)
Thể loại: Trọng sinh, đam mỹ, cổ đại, HE, tình cảm, tây huyễn, dị thế, xuyên việt, ma pháp, hào môn thế gia, ngược luyến, cường cường, thăng cấp, chủ thụ, nhiều CP, nghịch tập, vả mặt, 1v1, thanh thủy văn
Edit: Méoo~

_____

Văn án:

Kỳ Thiếu Vinh là một linh hồn xuyên không đến một dị giới khác, nơi đây không giống thế giới hiện đại, con người ở đây có thể tu luyện, lại còn có ma pháp.

Đời trước là thanh niên, thế nhưng xuyên qua lại trở thành bào thai, lưu giữ lại tất cả các ký ức, nỗ lực ở thế giới này sinh tồn.

“Thiếu gia, người Trang gia tới từ hôn.”

“Vị hôn phu nghe nói khuynh quốc khuynh thành của ta kia rốt cuộc cũng quyết định đá ta rồi sao?”

“Ta nghĩ đúng vậy.”

“Ta đi nhìn thử vị đại mỹ nhân trong truyền thuyết này xem có phải 360° không góc chết như trong truyền thuyết hay không, dù thế nào cũng chỉ mới nhìn một bức họa, nói không chừng còn cần ta tới sửa mắt nắn mặt lại cho hắn.”

“Trên thực tế, hắn không có tới.”

“Hắn không tới, ngay cả từ hôn cũng không tới, đúng là tên đê tiện thiếu đạo đức!”

“Hắn nhất định sẽ gặp báo ứng!”

Mục lục:

Chương 1: Sung quân
Chương 2: Sung quân
Chương 3: Lót đế
Chương 4: Thiệp mời từ Trang gia
Chương 5: Ung thư não
Chương 6: Xem trên phần lớn lên soái
Chương 7: Thẩm Nguyên bi thôi
Chương 8: Cái gọi là quan hệ thân mật
Chương 9: Nơi có nhiều mỹ nữ thứ hai ở hoàng đô
Chương 10: Tứ đệ không được Ngũ muội lên
Chương 11: Bích Lưu Vân
Chương 12: Bích Lưu Vân mời
Chương 13: Nhàn thoại
Chương 14: Dịch gia Dịch Hỏa
Chương 15: Dịch gia Dịch Phàm
Chương 16: Cái gọi là phu thê
Chương 17: Cùng nhau làm nhiệm vụ
Chương 18: Ôm thật chặt
Chương 19: Lạc đường
Chương 20: Trên đường đi gặp người Dịch gia
Chương 21: Li hôn
Chương 22: Trang gia Trang Linh
Chương 23: Huyết linh cổ
Chương 24: Lễ tang
Chương 25: Ma pháp sư quang hệ
Chương 26: Trang Lâm Viễn xin giúp đỡ
Chương 27: Cái gọi là nói giỡn

Chương 28: Ngươi sẽ hối hận
Chương 29: Trang Linh khỏi hẳn
Chương 30: Kỳ Thiếu Vinh đến Hoàng Đô
Chương 31: Giao hữu khắp thiên hạ
Chương 32: Trang Hạo thích Tà Y?
Chương 33: Lòng ta như sắt đá, tuyệt không hối hận!
Chương 34: Cái gọi là tình địch
Chương 35: Chiếm tiện nghi
Chương 36: Yêu nhị đại
Chương 37: Khách thăm
Chương 38: Kết cục tìm phiền phức
Chương 39: Tẩy răng
Chương 40: Mai danh ẩn tích
Chương 41: Tà Y đi đâu vậy
Chương 42: Kỳ Thiếu Như dò hỏi
Chương 43: Trang Hạo đến Thiên Lan học viện
Chương 44: Trang Linh hoài nghi
Chương 45: Kỳ Hà gây phiền phức
Chương 46: Rộng rãi
Chương 47: Khu đặc thù trong học viện
Chương 48: Bị bao dưỡng?
Chương 49: Một ngày hành thiện
Chương 50: Trục xuất khỏi gia môn
Chương 51: Trang Hạo vs Kỳ Thiếu Vinh
Chương 52: Tà Y đang ở đâu
Chương 53: Một vị trí
Chương 54: Thiên phẩm tinh thần lực
Chương 55: Vô tình gặp gỡ
Chương 56: Mua quyển trục ma pháp
Chương 57: Cùng hiệu trưởng so chiêu
Chương 58: Trước đại chiến
Chương 59: Giáo huấn Thẩm Nguyên
Chương 60: Thiên Diện đồng học
Chương 61: Liên tiếp bị loại trừ
Chương 62: Kỳ Thiếu Khang bị loại trừ
Chương 63: Oan gia chung tương ngộ
Chương 64: Thi đấu kết thúc

Chương 65: Tiền đánh cược kếch xù
Chương 66: Dịch Băng xảy ra chuyện
Chương 67: Sau khi kết thúc thi đấu
Chương 68: Trang Linh nghi hoặc
Chương 69: Kỳ Thiếu Vinh ra mặt
Chương 70: Thẩm Nguyên xin giúp đỡ
Chương 71: Dịch Hỏa hoài nghi
Chương 72: Tà Y tái hiện
Chương 73: Cái gọi là nhất kiến chung tình
Chương 74: Cái gọi là tâm hữu linh tê nhất điểm thông*
Chương 75: Giết hại lẫn nhau
Chương 76: Ấn ký đặc thù
Chương 77: Bị khế ước?
Chương 78: Ám sát Dịch Phàm
Chương 79: Ta không tin được ngươi
Chương 80: Người Kỳ gia tới
Chương 81: Quang minh Độc Giác thú lên sân khấu
Chương 82: Chân thân của Tà Y
Chương 83: Khắp các nơi phản ứng
Chương 84: Cái gọi là nhìn rõ mọi việc
Chương 85: Thẩm Nguyên xui xẻo
Chương 86: Mộ Đình Hiên xảy ra chuyện
Chương 87: Dong binh đoàn toàn diệt
Chương 88: Đi nhà đấu giá
Chương 89: Vợ trước cùng muội muội
Chương 90: Tranh chấp đấu giá
Chương 91: Đồng tu thủy hỏa
Chương 92: Lộ Danh dò hỏi
Chương 93: Gặp lại vợ trước
Chương 94: Phản ứng của Dịch gia
Chương 95: Sau khi Dịch Phàm bại lộ
Chương 96: Mộ Tuyết Lam hối hận
Chương 97: Động tĩnh lớn của cửa hàng mỹ phẩm
Chương 98: Bán đấu giá "Nước mắt nữ thần"
Chương 99: Đính hôn
Chương 100: Chúc các ngươi bách niên hảo hợp
Chương 101: Hiệp nghị trước khi đính hôn

Chương 102: Người đưa thân
Chương 103: Yến hội đính hôn
Chương 104: Quân thượng đến
Chương 105: Xuất phát đi Lê Quốc
Chương 106: Tâm sự lúc nửa đêm
Chương 107: Mặt nạ da người
Chương 108: Tỷ đệ sơn tặc
Chương 109: Tới Lê Quốc
Chương 110: Khúc mắc của Mộ Đình Hiên
Chương 111: Ra tay trị liệu
Chương 112: Yêu cầu của Kỳ Thiếu Vinh
Chương 113: Thương Minh ra tay
Chương 114: Mộ Hòe vs Mộ Đình Hiên
Chương 115: Mộ Nhạc Sơn tới cửa
Chương 116: Tướng thuật sư năm đó
Chương 117: Trời xui đất khiến
Chương 118: Tình hình ở Hoàng Đô
Chương 119: Mộ Hành Chi
Chương 120: Nghe góc tường
Chương 121: Người quen dẫn đường
Chương 122: Quẫn cảnh của Mộ gia
Chương 123: Thương Minh phân tranh
Chương 124: Cấm Thần Hoàn
Chương 125: Lần đầu tiên làm trộm
Chương 126: Hổ lạc bình dương
Chương 127: Cái gọi là người sùng bái
Chương 128: Sinh hoạt bình dân
Chương 129: Tao ngộ dong binh đoàn
Chương 130: Trang Khiêm tìm tới
Chương 131: Tiền công hộ vệ
Chương 132: Vân Hổ ồn ào
Chương 133: Dịch Phàm đã đến
Chương 134: Trở lại hoàng đô
Chương 135: Dịch Phàm sắp thành thân
Chương 136: Dịch Phàm vui sướng
Chương 137: Chuẩn bị trước hôn lễ
Chương 138: Hôn lễ tiến hành

Chương 139: Lĩnh chủ chi vị
Chương 140: Tới Bích Hải Bình Nguyên
Chương 141: Cửa hàng Thiên Long
Chương 142: Bị nhìn thấu thân phận
Chương 143: Thổ hào hải tộc
Chương 144: Hải Vương Châu
Chương 145: Hành trình dưới đáy biển
Chương 146: Nữ chiến thần hải long tộc
Chương 147: Phương pháp bắt cá
Chương 148: Tri âm của Bích Lưu Vân
Chương 149: Thân thế Bích Lưu Vân
Chương 150: Lật thuyền
Chương 151: Khách thăm hải tộc
Chương 152: Sa ngư tộc
Chương 153: Đưa ra Hải Vương Châu
Chương 154: Công chúa tới chơi
Chương 155: Hải Lăng tới chơi
Chương 156: Học tập kinh nghiệm
Chương 157: Giao dịch ba ngàn vạn
Chương 158: Vì vinh dự của công chúa mà chiến
Chương 159: Nhân ngư hoàng kim
Chương 160: Nhân loại ti tiện?
Chương 161: Thánh chỉ của quân thượng
Chương 162: Dạ hành giả hải tộc
Chương 163: Nơi vẫn thần
Chương 164: Hàng cấm hải tộc
Chương 165: Nơi vẫn thần
Chương 166: Âm binh quá cảnh
Chương 167: Truyền thừa của tu luyện giả
Chương 168: Nhân ngư hoàng kim
Chương 169: Khiến cho các ngươi thất vọng rồi
Chương 170: Ai thèm quản tiểu tử kia!
Chương 171: Tín vật đính ước
Chương 172: Đại sứ hoàng đô
Chương 173: Hải Lăng vs Trang Hạo
Chương 174: Xúc động là ma quỷ
Chương 175: Công chúa chiêu thân

Chương 176: Mặc Linh Kim
Chương 177: Người quen cũ
Chương 178: Là ân? Là oán?
Chương 179: Từng là người Giang gia
Chương 180: Tả Vân Phi cung cấp tin tức
Chương 181: Gian lận
Chương 182: Trùng hợp gặp được Tả Vân Phi
Chương 183: Ra tay cứu giúp
Chương 184: Bôi dược
Chương 185: Cái gọi là ghen
Chương 186: Di chứng?
Chương 187: Xem ai đắc thủ trước
Chương 188: Tả Vân Phi đưa hoa
Chương 189: Tả thiếu rất để ý ngươi
Chương 190: Vì sao họ Kỳ
Chương 191: Phó thác chiếu cố
Chương 192: Xuất phát đi Tấn Quốc
Chương 193: Tới Tả gia
Chương 194: Vị hôn thê tiền nhiệm
Chương 195: Cái gọi là ương ngạnh
Chương 196: Lai khách Thương Minh, hải tộc
Chương 197: Cái chết của Giang Hằng
Chương 198: Thích ngươi
Chương 199: Phản ứng của Giang gia
Chương 200: Lão bản tinh linh tộc
Chương 201: Giao dịch kếch xù
Chương 202: Tảo mộ
Chương 203: 2 tỷ
Chương 204: Ngươi có thể ở rể a
Chương 205: Sính lễ của ngươi là bao nhiêu?
Chương 206: Tả Vân Phi được hoan nghênh
Chương 207: Biện pháp của Tả Vân Phi
Chương 208: Yêu thú thánh cấp
Chương 209: Đại Địa Chi Hùng
Chương 210: Say rượu
Chương 211: Thu phục Đại Địa Chi Hùng
Chương 212: 2 tỷ tới tay

Chương 213: Đế Lan thành
Chương 214: Vong linh trấn nhỏ
Chương 215: Vĩnh Dạ Trầm Luân
Chương 216: Vệ binh lăng mộ
Chương 217: Tháp Ma Pháp
Chương 218: Bom màu đỏ
Chương 219: Ma văn ngũ hành
Chương 220: Thánh cấp thần bí
Chương 221: Hành trình tới Tấn Quốc
Chương 222: Thăm Kỳ Hằng
Chương 223: Xuất phát tới hải tộc
Chương 224: Thánh cấp bồi luyện
Chương 225: Đến hải tộc
Chương 226: Nguy cơ của nhân ngư tộc
Chương 227: Nhân ngư tộc cầu viện
Chương 228: Trang Hạo muốn thành hôn
Chương 229: Khi hôn lễ tiến hành
Chương 230: U Minh Long tái hiện
Chương 231: Người trên tầng cao nhất của Quang Minh Tháp
Chương 232: Tình lữ không bình thường
Chương 233: Hai đầu long
Chương 234: Âm Dương Thảo
Chương 235: Nơi thần bỏ
Chương 236: Người sinh bệnh
Chương 237: Phương thuốc
Chương 238: Mil
Chương 239: Cung tốt
Chương 240: Công pháp hoàn chỉnh
Chương 241: Mẫu Kinh Long
Chương 242: Cường giả đồ Đằng nhị tinh
Chương 243: Cứu trợ Lôi Mông
Chương 244: Bán Nguyệt Liên
Chương 245: Tranh đoạt Bán Nguyệt Liên
Chương 246: Phân hạt sen
Chương 247: Đối phó Kiếm Long
Chương 248: Người xin giúp đỡ
Chương 249: Bộ lạc Đại Thạch

Chương 250: Cứu trợ bộ lạc Đại Thạch
Chương 251: Bộ lạc tập hội
Chương 252: Cầu mua Hợp Quả
Chương 253: Tin tức Hợp Quả
Chương 254: Lạc Gia mắt đỏ
Chương 255: Bốn năm sau
Chương 256: Trở lại Nguyên Quốc
Chương 257: Yến hội gặp người quen
Chương 258: Yến hội thịnh thế
Chương 259: Tranh lão đại
Chương 260: Học bá cùng học tra
Chương 261: Gặp gỡ 【Hoàn chính văn】
Chương 262: Phiên ngoại

------oOo------

Chương 1: Sung quân

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 1

Chương 1: Sung quân

Trên quan đạo.

Mười mấy hộ vệ bảo hộ mấy chiếc xe ngựa đi từng bước từng bước, bên trong xe ngựa lớn nhất, một tiểu hài tử năm sáu tuổi đang ngồi.

"Thiếu gia thật sự quá đáng thương, Hầu gia làm sao có thể tàn nhẫn như vậy."

"Thiếu gia dù sao cũng là nhi tử Hầu gia a! Hầu gia cư nhiên sung quân thiếu gia đến loại địa phương này."

"Thiếu gia mới sáu tuổi thôi! Hắn nhỏ như vậy đã bị sung quân đến loại địa phương hẻo lánh này, phải làm sao mới tốt bây giờ!"

"Không có cách nào khác, ai bảo thiếu gia là ma võ phế nhân chứ, nếu không phải thiếu gia không biết cố gắng, Hầu gia cũng không đến mức đưa ra quyết định như thế."

"Vì sao thiếu gia lại là ma võ phế nhân chứ, rõ ràng thiên phú của lão gia cùng phu nhân đều rất tốt a!"

"Thiếu gia quá xui xẻo."

"Thiếu gia cùng vị thiếu gia ở Trang gia kia có hôn ước, nghe nói vị thiếu gia kia trắc ra được là ma pháp sư bảy hệ."

.....

Kỳ Thiếu Vinh nghe hai thị nữ khóc sướt mướt nghị luận, chậm rãi cong khóe miệng.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, dựa vào thùng xe, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hai nữ tử này đến tột cùng là khóc vì cái gì? Đồng tình hắn hay đang than thở cho vận mệnh của chính mình đây, bị sung quân cùng một người không được sủng ái như hắn, tiền đồ khó khăn a.

Kỳ Thiếu Vinh buông màn xe xuống, nhắm mắt lại.

Kỳ Thiếu Vinh thở dài, kiếp trước hắn sinh ra ở trung y thế gia, đáng tiếc lại là niên đại mà Tây y đang thịnh hành, trung y bước đi khó khăn, phát triển về sau lại càng là Tây y giết người vô tội, trung y cứu người vô công, rất nhiều người bệnh đều do bất đắc dĩ mới có thể lựa chọn trung y, coi như cây rơm rạ cứu mạng cuối cùng, một khi trung y không thể cứu liền mắng trung y là lang băm.

Gia gia hắn cả đời làm trung y, nhìn trung y xuống dốc thường tiếc hận không thôi.

Từ nhỏ, gia gia đã trút xuống vô số tâm huyết ở trên người hắn, muốn hắn lấy chấn hưng trung y làm nhiệm vụ của mình, cả đời đều phải tận sức đưa trung y trở lại đỉnh cao vốn có.

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh hai tuổi còn đang tập nói liền bị buộc ngâm nga các loại sách trung y, mỗi lần đều phải học thuộc lòng kiến thức trong sách, nếu không được liền bị gia gia đánh lòng bàn tay.

Thời điểm tiểu hài tử năm sáu tuổi nhà người khác còn đang chơi sân cát, Kỳ Thiếu Vinh đã ở phải lăn lộn với một đống trung dược, mỗi lần tính sai phương thuốc, chép sai y thư, có một chút cẩu thả liền bị gia gia ném ra một cái mặt giống như hắn hại chết người, tiến hành các loại trừng phạt, dưới các loại lăn lộn cực kỳ tàn ác, Kỳ Thiếu Vinh mười sáu tuổi đã trở thành thánh thủ trung y.

Mười bảy tuổi, Kỳ Thiếu Vinh bằng mặt không bằng lòng tiến vào học viện Tây y, làm gia gia luôn ủng hộ trung y của hắn thiếu chút nữa tức chết, Kỳ Thiếu Vinh dùng một câu "biết người biết ta trăm trận trăm thắng" mới miễn cưỡng ngăn chặn cái miệng của gia gia hắn.

Sau khi tốt nghiệp, lão nhân nhiều lần mệnh lệnh cùng giảng giải muốn Kỳ Thiếu Vinh trở thành một trung y.

Nhưng mà lúc ấy Kỳ Thiếu Vinh vừa vặn tiến vào thời kỳ phản nghịch muộn, hắn tiến vào bệnh viện chỉnh dung, trở thành một bác sĩ chỉnh dung nổi danh.

Thiên phú trên thuật chỉnh dung của Kỳ Thiếu Vinh cực cao, đắp nặn ra không ít mỹ nhân tuyệt sắc, sau khi thanh danh lưu truyền, không ít minh tinh đều lén lút tìm hắn nhờ chỉnh dung.

Lão nhân biết được hắn trở thành bác sĩ chỉnh dung, trực tiếp tức đến vào viện.

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh đến bệnh viện thăm lão gia tử, lão gia tử đỏ mặt tía tai quở trách hắn ba giờ đồng hồ.

Hộ sĩ theo chiếu cố lão gia tử nói, trước khi hắn tới, lão gia tử giống như muốn tắt thở, chuyện của hắn gần đây làm lão gia tử giống như là ăn phải thuốc kích thích, lập tức liền tức giận mười phần, không thể không nói là một loại kỳ tích.

Rồi sau đó Kỳ Thiếu Vinh dưới nhiều lần mệnh lệnh cùng giảng giải uy hiếp của lão gia tử, rốt cuộc cũng từ bỏ thế giới chỉnh dung, thế nhưng hắn không có như lão nhân mong muốn mà trở thành một trung y chính thống mà sáng lập một nhãn hiệu trang điểm, bán các loại mỹ phẩm trang điểm.

Kỳ Thiếu Vinh bán các loại mỹ phẩm trang điểm rất được khen ngợi.

Gia sản của Kỳ Thiếu Vinh cũng trong đoạn thời gian này nhanh chóng dâng lên,Tạp chí ảnh hưởng cực đại tài về chính và kinh tế trong nước bầu hắn thành một ngôi sao mới đang từ từ nổi lên trong thương giới.

Sau khi phương pháp nhãn hiệu được công bố, hàng giả hoành hành.

Kỳ Thiếu Vinh nhớ rõ ngày cuối cùng ở kiếp trước của mình, một nữ nhân phẫn nộ nện một đống đồ trang điểm ở trên người hắn, mắng hắn thiếu đạo đức, bán sản phẩm thấp kém làm hại nàng bị hủy dung.

Kỳ Thiếu Vinh còn nhớ rõ mặt nữ nhân kia bị sưng đỏ, mọc đầy mủ.

Kỳ Thiếu Vinh dùng dư quang nơi khóe mắt liếc nhìn sản phẩm mà nữ nhân kia ném ở trên mặt đất, nhãn hiệu rõ ràng không thích hợp, nữ nhân này mua được hàng giả, nếu mua được hàng giả hẳn là phải tìm người tạo giả a! Hắn trong sạch!

Nhưng còn không đợi hắn giải thích, nữ nhân kia liền hắt một lọ axit ở trên người hắn.

Kỳ Thiếu Vinh nhớ mang máng loại đau đớn khắc cốt mà axit ăn mòn mặt cùng cổ mình.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, lão nhân đã nói không quan tâm đến trung y, hắn sớm muộn gì cũng hối hận, chỉ là hắn còn chưa kịp hối hận liền chuyển thế đầu thai.

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh ở trong bụng mẫu thân đã có ý thức.

Còn chưa có sinh ra Kỳ Thiếu Vinh đã biết, hắn đầu thai tới một thế giới thần kỳ, tồn tại ma pháp cùng đấu khí, hắn còn trở thành một phú nhị đại, phụ thân là Hầu gia, mẫu thân tuy rằng chỉ là thiếp thị của phụ thân nhưng địa vị cũng không tồi.

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản còn cảm thấy vận khí của mình đã thay đổi, nhưng mà, tương đối đáng tiếc, hắn còn chưa có tới kịp trở thành một nhị thế tổ ăn no chờ chết đã vì thời điểm tiến hành thí nghiệm tư chất bị trắc ra là ma võ phế tài mà bị đuổi ra khỏi nhà.

Đầu thai đến địa phương thần kỳ như vậy mà lại thành một ma võ phế nhân, không thể không nói đây là một loại bi ai.

Bất quá..... Kỳ Thiếu Vinh móc ra một tấm gương nhỏ, chiếu chiếu mặt mình, nhìn khuôn mặt nhỏ này, lớn lên sẽ tuấn tú bao nhiêu a! Nếu là ở kiếp trước, sớm đã có người tới mời mình đi đóng phim điện ảnh.

.....

------oOo------

Chương 2: Sung quân

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 2

Chương 2: Sung quân

Mười năm sau.

"Thiếu gia, người Trang gia tới từ hôn." Kỳ Hằng đi đến nói.

Thiếu niên nằm ở trên ghế bập bênh, đắp mặt nạ, lười biếng nói: "Vị hôn phu nghe nói khuynh quốc khuynh thành của ta kia rốt cuộc cũng quyết định đá ta rồi sao?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta nghĩ đúng vậy."

"Có một vị hôn thê ma võ phế tài, tên kia cũng đủ xui xẻo!" Kỳ Thiếu Vinh lười biếng châm chọc.

"Làm sao có thể, đó là phúc khí của tên kia."

"Nói vậy cũng đúng, không có phế tài như ta làm sao có thể có thiên tài trân quý như hắn!"

Kỳ Hằng: "....."

"Ta đi nhìn thử vị đại mỹ nhân trong truyền thuyết này xem có phải 360° không góc chết như trong truyền thuyết hay không, dù thế nào cũng chỉ mới nhìn một bức họa, nói không chừng còn cần ta tới sửa mắt nắn mặt lại cho hắn." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy say mê nhìn tay mình.

"Trên thực tế, hắn không có tới." Kỳ Hằng có chút tiếc nuối nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Hắn không tới, ngay cả từ hôn cũng không tới, đúng là tên đê tiện thiếu đạo đức!" Kỳ Thiếu Vinh thẹn quá thành giận mắng một câu.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Tiểu tử này quả thật là quá đê tiện!"

"Vậy người tới là ai?" Kỳ Thiếu Vinh rất nhanh liền khôi phục biểu tình thong dong hỏi.

"Một nam một nữ, nghe nói là bằng hữu Trang Hạo." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh hừ hừ cười hai tiếng, "Bằng hữu? Tìm hai tên hồ bằng cẩu hữu *(bạn bè mà không phải bạn bè, bạn xấu)* mà cũng dám đến từ hôn ta!"

Kỳ Hằng: "....."

"Thiếu gia, ngươi có muốn đi gặp bọn họ không?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Gặp thì phải gặp, bất quá ta cũng không cần vội vàng tới gặp bọn họ, cứ để bọn họ chờ đi."

.....

Trong đại sảnh.

Dịch Sơ Tuyết chờ không biết bao lâu, cuối cùng cũng chờ được người tới.

Kỳ Thiếu Vinh vừa đi ra liền trấn trụ hai người.

Tóc Kỳ Thiếu Vinh đủ mọi màu sắc, phấn trên mặt mặt dày nặng đo không được.

"Kỳ tứ thiếu, cái giá thật lớn a! Chúng ta đã đợi ở đây nửa ngày Kỳ

thiếu mới bớt được chút thời gian ra gặp mặt." Dịch Sơ Tuyết tựa tiếu phi tiếu *(ngoài cười nhưng trong không cười)* nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, khảy khảy móng tay đỏ tươi của mình một chút: "Ta dù thế nào cũng là thiếu gia của Kỳ gia, nếu chó chó mèo mèo gì muốn cũng gặp được ta, ta chắc chắn sẽ vội chết."

"Ngươi nói ai là chó chó mèo mèo?" Dịch Sơ Tuyết đột nhiên đứng lên, ngữ khí âm trầm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Vị tiểu thư này, ta chỉ là thuận miệng như vậy, ngươi quá kích động."

Dịch Sơ Tuyết khẽ hừ một tiếng: "Chỉ là một tên ma võ phế nhân mà thôi, Kỳ gia đã sớm từ bỏ ngươi, ngươi còn có mặt mũi nói thiếu gia Kỳ gia cái gì!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía hai người: "Không biết hai vị tới là có việc gì?"

"Ta là tới giúp Trang Hạo từ hôn, Kỳ Thiếu Vinh, ta nghĩ ngươi cũng nên rõ ràng, Trang Hạo là người nào, mà ngươi là người nào, ngươi cùng hắn giống như trời và đất, căn bản không thể so sánh, năm đó hôn ước của ngươi cùng Trang Hạo cũng chỉ là vui đùa, vì tốt cho Trang Hạo, cũng vì tốt cho ngươi, ta nghĩ ngươi vẫn nên chủ động từ bỏ đi." Dịch Sơ Tuyết nói lời thấm thía nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Giúp Trang Hạo từ hôn? Vị tiểu thư này, chẳng lẽ ngươi là tri kỷ hồng nhan của Trang Hạo?"

Dịch Sơ Tuyết đỏ mặt: "Không phải, ta là biểu muội hắn."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, không nhanh không chậm nói: "Thì ra chỉ là biểu muội? Đại khái là ta sung quân lâu rồi cho nên kiến thức hạn hẹp, thì ra đầu năm nay biểu muội ở hoàng đô đều quản nhiều chuyện như vậy."

Dịch Sơ Tuyết thẹn quá thành giận trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Kỳ Thiếu Vinh, ngươi không cần nói gần nói xa, chẳng lẽ ngươi muốn bám dính không buông biểu ca sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn chằm chằm Dịch Sơ Tuyết: "Vị biểu muội các hạ này, trong đám biểu muội của Trang Hạo hình như không có nghe nói đến nhân vật như ngươi, ta đoán ngươi hẳn là bà con xa đi, cho dù ta đồng ý từ hôn, ngươi làm chủ được sao?"

Dịch Sơ Tuyết cau mày: "Ta đương nhiên làm chủ được, ta đã mang hôn thư đến, thực tế là dì, cũng chính là mẫu thân Trang Hạo nhờ ta mang tới."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, vui cười một chút: "Tiểu thư, ngươi tích cực như vậy có phải có một chân *(có gian tình)* với Trang Hạo hay không!"

Dịch Sơ Tuyết hừ một tiếng: "Cái này không liên quan đến chuyện của ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt: "Vị tiểu thư này, ta nghe nói Trang Hạo lớn lên quốc sắc thiên hương *(sắc nước hương trời, sắc đẹp tuyệt trần)*, ngươi lớn lên lại xấu như vậy, chẳng lẽ đứng ở bên người hắn không tự biết cảm thấy xấu hổ sao?"

"Tên lắm chuyện như ngươi nói bậy bạ cái gì!" Dịch Sơ Tuyết âm u trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng tức muốn hộc máu của Dịch Sơ Tuyết, nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư, ngươi thoạt nhìn thật kích động, ta cảm thấy ngươi tốt nhất nên bình tĩnh một chút."

Thẩm Nguyên nhìn bộ dáng thẹn quá thành giận của Dịch Sơ Tuyết, tâm tình không khỏi có chút cổ quái, Dịch Sơ Tuyết ở hoàng đô vẫn luôn là dáng vẻ tao nhã nhẹ nhàng, không nghĩ tới cư nhiên thất thố thành như vậy, vị hôn thê của Trang Hạo này tựa hồ..... không đơn

giản a!

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh mặc đồ giống như con khỉ, thầm nghĩ: Trang Hạo này thật là "diễm phúc" không cạn a! Cư nhiên có vị hôn thê như vậy.

------oOo------

Chương 3: Lót đế

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 3

Chương 3: Lót đế

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt qua nhìn người đứng bên cạnh Dịch Sơ Tuyết, nheo mắt hỏi: "Vị đại thiếu này, ngươi là ai a?"

"Ta là Thẩm Nguyên." Thẩm Nguyên thấy ánh mắt Kỳ Thiếu Vinh chuyển qua, ngồi nghiêm chỉnh nói.

"Thẩm Nguyên sao! Vị tiểu thư này là biểu muội Trang Hạo, ngươi chẳng lẽ là biểu đệ Trang Hạo?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu hỏi.

Thẩm Nguyên nhìn phấn trên mặt Kỳ Thiếu Vinh rào rạt rơi xuống, da đầu tê dại: "Không phải, ta là bằng hữu Trang Hạo."

Kỳ Hằng đè thấp thanh âm, thần thần bí bí nói với Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, đây Thẩm Nguyên a! Một trong Hoàng đô Thất Tú."

Cái gọi là Hoàng đô Thất Tú, chính là chỉ bảy thiếu niên tân tú kiệt xuất của hoàng đô, đương nhiên danh sách này ngoại trừ khảo sát năng lực, trình độ của từng thanh niên tài tuấn trong hoàng đô còn khảo sát cả bối cảnh của từng người trong bọn họ, Thẩm Nguyên đứng hàng thứ bảy trong Hoàng đô Thất Tú, đứng đầu đúng là vị hôn phu thanh danh hiển hách kia của Kỳ Thiếu Vinh.

Thẩm Nguyên nghe được Kỳ Hằng nói nhỏ, trong lòng không khỏi có vài phần tự đắc, Hoàng đô Thất Tú cạnh tranh thập phần kịch liệt, giá trị của người có tên trong bảng trong nháy mắt mà cao hơn nhiều, sau khi Thẩm Nguyên qua năm quan, chém sáu tướng, chiếm

cứ một cái ghế, người tới cầu hôn thiếu chút nữa đạp vỡ ngạch cửa.

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái, gật đầu: "Ta nhớ ra rồi, là tên lót đế trong Hoàng đô Thất Tú kia sao?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Hẳn là vậy."

"Ta nghe nói, Hoàng đô Thất Tú đều là đại soái ca a! Làm sao lại có tên lớn lên tầm thường như vậy? Chẳng lẽ là trùng tên?" Kỳ Thiếu Vinh nói thầm.

"Thiếu gia, tên này chỉ là lót đế, ngươi không thể yêu cầu quá cao." Kỳ Hằng nhỏ giọng nhắc nhở.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, tràn đầy thổn thức: "Nói rất đúng, bất quá ta cảm thấy tên này leo được lên bảng có thể là nhờ động tay chân trong tối."

Thẩm Nguyên: "....." Hai tên tiểu tử này cho dù đè thấp thanh âm hắn vẫn nghe được được không?

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Thẩm Nguyên, cười tủm tỉm: "Quan hệ của Thẩm thiếu cùng Trang đại thiếu không tồi a!"

Thẩm Nguyên cười cười: "Còn tạm được đi."

"Nhìn dáng vẻ này Thẩm thiếu so với Trang đại thiếu nhàn rỗi hơn rất nhiều a! Chuyện từ hôn Trang Hạo không tới, thật ra lại phiền ngươi như vậy."

"Chuyện nhỏ không tốn sức gì."

"Thẩm thiếu, ngươi biết trong Hoàng đô Thất Tú, ngươi vì sao lại là đứng đầu từ dưới lên đi, ngươi hẳn là nên ít quan tâm chuyện bát quái, phóng chút tâm tư để tu luyện, chiếu theo bộ dáng làm việc không đàng hoàng này của ngươi, rất nhanh ngay cả đếm ngược từ dưới lên cũng không đủ tư cách." Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc đầu.*(Editor*

nhắc nhở nhẹ nhàng: Làm ơn hãy nhỡ kỹ câu nói này ☺)

"Một ma võ phế nhân như ngươi lại biết lo lắng cho Thẩm thiếu, thật không biết cái gì gọi là trời cao đất dày." Dịch Sơ Tuyết cười nhạo một tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh phe phẩy cây quạt, lười biếng nói: "Ta quan tâm rất nhiều người, tỷ như ta cũng quan tâm Dịch tiểu thư, nói thật ra, Dịch tiểu thư ngươi ngàn dặm xa xôi chạy tới giúp Trang Hạo từ hôn như vậy, thật sự là có chút không trâu bắt chó đi cày *(bắt người khác làm việc không có khả năng)*, xen vào việc người khác."

"Hơn nữa, nếu ta đoán không sai, Dịch tiểu thư hơn phân nửa là cũng có một chút ý tứ với Trang Hạo, bất quá, nếu ta không tính sai, Dịch tiểu thư đi một chuyến này cuối cùng cũng chỉ có thể vì người khác làm áo cưới *(làm chuyện tốt thay người khác mà bản thân không có lợi gì)*."

Dịch Sơ Tuyết cau mày, trên mặt che kín sương lạnh.

"Hôn thư các ngươi mang đến rồi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Thẩm Nguyên gật gật đầu: "Đã mang đến."

"Vậy thì tốt. A Hằng." Kỳ Thiếu Vinh đẩy Kỳ Hằng một cái, Kỳ Hằng lấy ra một hôn thư lửa đỏ: "Phần của thiếu gia nhà ta ở chỗ này."

"Nếu tất cả mọi người đều không có hứng thú với hôn nhân này, chúng ta liền cùng tiêu hủy hôn thư đi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi cũng không có hứng thú với hôn nhân này?"

"A? Ta phải có ý tứ gì, một tên lười biếng ngay cả từ hôn cũng không tự mình tới, cho dù lớn lên có soái hơn nữa thì trông cậy vào hắn có ích lợi gì, huống chi bổn thiếu gia trời sinh lệ chất *(trời sinh đã đẹp)*, dạng người gì mà không tìm thấy!" Kỳ Thiếu Vinh vui tươi

hớn hở sờ sờ mặt.

Dịch Sơ Tuyết cười lạnh: "Ngươi đúng là không biết e lệ."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Dịch tiểu thư, ngươi hẳn là nên ôn nhu một chút, nam nhân đều thích nữ nhân ôn nhu, ngươi khắc nghiệt như vậy thật ra không tốt lắm."

"Kỳ tứ thiếu vẫn nên lo cho chính ngươi đi." Dịch Sơ Tuyết nói.

Lấy được hôn thư, Thẩm Nguyên cơ hồ là gấp chờ không nổi rời khỏi trang viên của Kỳ Thiếu Vinh.

Thẩm Nguyên hít sâu một hơi: "Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, vị hôn thê có từ trong bụng mẹ này của A Hạo thiên phú chẳng ra gì mà tính tình lại rất lớn a, còn may chúng ta tới thay A Hạo từ hôn, bằng không A Hạo nhất định sẽ bị vị hôn thê này của hắn dọa sợ."

Dịch Sơ Tuyết khẽ hừ một tiếng: "Tên kia còn có chút si tâm vọng tưởng *(mơ mộng hão huyền)*, cư nhiên còn nói nếu có ngày A Hạo hối hận từ hôn nhất định phải để hai người chúng ta đi nhận lỗi với hắn, còn phải bồi thường hắn một vạn đồng vàng, hắn mới có thể suy xét A Hạo."

Thẩm Nguyên hít sâu một hơi, "Nói đến bộ dáng tên Kỳ Thiếu Vinh kia thật sự là đủ đặc biệt." Trên thực tế phấn trên mặt đối phương quá dày, hắn cũng nhìn không ra tướng mạo sẵn có của đối phương.

------oOo------

Chương 4: Thiệp mời từ Trang gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 4

Chương 4: Thiệp mời từ Trang gia

Tiễn Dịch Sơ Tuyết cùng Thẩm Nguyên rời đi, sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh trong nháy mắt trở nên âm trầm, "Tên Trang Hạo vương bát đản kia!"

"Thiếu gia, ngươi muốn đi gặp Trang Hạo sao?" Kỳ Hằng hỏi.

"Ta đi gặp hắn làm gì?" Kỳ Thiếu Vinh híp mắt nói.

"Thiếu gia không phải thích nhìn mỹ nhân sao? Nghe nói Trang Hạo là một đại mỹ nhân a! Hơn nữa, hiện tại vừa lúc có cơ hội." Kỳ Hằng đưa một tấm thiệp mời cho Kỳ Thiếu Vinh.

"Cho Tà Y?" Vì kiếm tiên tinh, mấy năm trước, Kỳ Thiếu Vinh đã làm lại nghề y sư chỉnh dung cũ, giúp người hút mỡ, kéo da, cắt mắt hai mí, cho dù là ở địa phương nào, tiền của nữ nhân đều là dễ kiếm nhất, dựa vào việc làm chỉnh dung cho người ta, Kỳ Thiếu Vinh nhanh chóng đã tích lũy được một bút tài phú lớn, cũng kiếm về được một danh hào Tà Y.

Vì bảo trì cảm giác thần bí, cũng vì không cho bộ dạng non nớt của mình lộ ra, làm người khác sinh ra cảm giác không tín nhiệm, thời điểm Kỳ Thiếu Vinh chỉnh dung cho người ta thường luôn dùng dụng cụ che mặt mà hành động.

"Đúng vậy, tam thúc Trang Hạo, Trang Nhân Tuyền bị bệnh đã lâu, hình như càng ngày càng nghiêm trọng, nghe nói đã sắp chết, cũng không biết là thật hay giả." Kỳ Hằng nói.

"Xem thiệp mời này thì chắc là sự thật." Kỳ Thiếu Vinh hơi vui vẻ thưởng thức thiệp mời trên tay.

Người ở thế giới này tuy rằng có năng lực giơ tay nhấc chân mà hủy thiên diệt địa nhưng cũng có rất nhiều chuyện làm cho bối rối, Trang Nhân Tuyền nghe nói cũng là một cao thủ.

Hắn chỉnh dung cho người ta đã sắp được năm năm, thanh danh của Tà Y trong đám nữ tu bị truyền thành vô cùng kì diệu, rất nhiều nữ tu xấu đều coi hắn là rơm rạ cứu mạng, nhưng vẫn có rất nhiều người chướng mắt hắn, nhận định hắn là bại hoại của y giới, chỉ biết dùng mấy thứ đường ngang ngõ tắt.

Nếu không phải bệnh của Trang Nhân Tuyền đã trở nên nguy kịch, người Trang gia chỉ sợ cũng sẽ không đưa thiệp mời tới tay hắn.

"Thiệp mời là ai gửi tới?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Đệ đệ Trang Hạo, Trang Khiêm."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Là hắn?" So sánh với Trang Hạo, thiên phú của Trang Khiêm lại bình thường hơn nhiều.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy."

"Nghe nói, thiên phú người này rất bình thường, nhưng ánh mắt lại rất độc đáo!"

Kỳ Hằng cực kỳ tán đồng: "Đúng vậy! So với ca ca kia của hắn khá hơn nhiều, thiếu gia, chúng ta nhanh chóng đến xem sao?"

"Cớ sao mà không làm đâu, ta đã rời khỏi hoàng đô nhiều năm, vừa lúc có thể đến nhìn thử phong cảnh ở hoàng đô, nghe nói Hoàng đô

Thất Tú đều là đại soái ca! Ta thích nhất là soái ca." Không sai, cho dù là kiếp trước hay là kiếp này, Kỳ Thiếu Vinh đều là gay, "Thật đáng tiếc! Tên lót đế Hoàng đô Thất Tú kia làm người ta hoàn toàn thất vọng."

"Thiếu gia, tên kia chỉ là lót đế, hơn nữa vừa thấy đã biết là đi cửa sau."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói rất đúng, sáu người khác vẫn có thể chờ mong một chút....."

.....

Hoàng đô.

"Ngươi đã trở lại?" Trang Hạo nhìn Thẩm Nguyên nói.

Thẩm Nguyên gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ta nghe nói ngươi bồi Dịch Sơ Tuyết đi từ hôn cho ta?"

Thẩm Nguyên gật đầu: "Đúng vậy! Trang Hạo, ngươi phải cẩn thận cảm ơn ta, vị hôn thê kia của ngươi thật là..... khó có thể miêu tả."

Trang Hạo: "....."

"Nói thật, ngươi có cảm giác gì với vị hôn thê kia của ngươi?" Thẩm Nguyên hỏi.

Trang Hạo nhún vai: "Ta có thể có cảm giác gì, ta còn chưa có gặp qua hắn."

"Vậy sao, gặp được hắn, ngươi nhất định sẽ phải lau mắt mà nhìn, đây là một người rất đặc biệt." Thẩm Nguyên nhìn sắc mặt Trang Hạo, khẽ nhíu mày: "Sắc mặt ngươi không tốt lắm! Làm sao vậy, bệnh tình của tam thúc ngươi chưa tốt hơn sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có."

"Ta nghe nói ngươi mời quang minh hiến tế Tá La tới, vẫn là không được sao? Thánh quang thuật của Tá La tiền bối chính là tốt nhất a! Nghe nói hắn có thể trong chớp mắt mà chữa khỏi mấy ngàn chiến sĩ bị thương nặng" Thẩm Nguyên nói.

Trang Hạo lắc đầu: "Không được, trên thực tế, sau khi Tá La hiến tế thi triển thánh quang thuật với tam thúc, tình huống của tam thúc lại càng kém."

Thẩm Nguyên nhíu mày: "Tại sao lại như vậy?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết! Lần này đã mời mấy chục y sư nổi danh tới nhưng người não cũng bó tay không biện pháp."

Trang Hạo cùng Thẩm Nguyên ở bên này nói chuyện, Trang Khiêm mang theo hai người tiến vào sân.

"Ca ca, xem ta mời mời ai tới, tam thúc được cứu rồi!" Trang Khiêm cao hứng phấn chấn chạy đến bên người Trang Hạo.

Kỳ Thiếu Vinh đeo mặt nạ tránh ở sau lưng, rất có hứng thú đem hắn người đã từng là vị hôn phu này đánh giá một phen.

Trang Hạo trời sinh tinh thần lực cường hãn, thời điểm thí nghiệm lại trắc ra là ma pháp sư bảy hệ, vừa sinh ra chính là thiên chi kiêu tử *(con cưng của trời)*.

Đồn đãi rằng, Trang Hạo chẳng những có thiên phú xuất chúng, hơn nữa còn có một gương mặt tuấn tú làm người vừa gặp đã thương.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, mỉm cười gật đầu với hắn: "Trang thiếu, thật vinh hạnh được gặp ngươi, Trang thiếu quả nhiên là dung sắc khuynh quốc khuynh thành y như lời đồn, làm người vừa gặp đã muốn ăn luôn."

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Khiêm: "....."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Hằng đang mang mặt nạ rồi quay sang Trang Khiêm hỏi: "Tà Y?"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy, đại ca, ta bỏ ra rất nhiều công sức mới mời đến được."

------oOo------

Chương 5: Ung thư não

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 15

Chương 5: Ung thư não

Thẩm Nguyên nhíu mày, đè thấp thanh âm nói với Trang Khiêm: "A khiêm, sao ngươi lại mời người này tới?"

Trang Khiêm hai mắt tỏa sáng nói: "Tà Y đại nhân thanh danh hiển hách, có lẽ hắn có biện pháp."

Thẩm Nguyên: "....." Tà Y đúng là thanh danh hiển hách nhưng mà.....

"Chỉ là cái hắn làm là chỉnh dung, chỉ am hiểu hút mỡ, cắt da các thứ, hắn không hiểu xem bệnh." Thẩm Nguyên nói.

Trang Khiêm gật đầu: "Nhưng những người am hiểu xem bệnh đều không nhìn ra được vấn đề a! Có lẽ Tà Y sẽ có biện pháp."

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, đánh giá mấy người trước mặt: "Mấy vị, các ngươi thảo luận xong chưa? Nếu cần ta xem bệnh thì mang ta đi gặp người bệnh, nếu không cần thì ta có thể đi rồi, phải biết rằng ta vừa mới tới hoàng đô, mấy phu nhân hoàng đô đã muốn tìm ta, ta là người rất bận rộn."

Trang Khiêm vội vàng kéo ống tay áo Kỳ Thiếu Vinh lại: "Cần, cần."

Trang Khiêm trông mong nhìn về phía Trang Hạo, Trang Hạo đánh giá Kỳ Thiếu Vinh vài lần: "Như vậy, làm phiền Tà Y."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Không cần khách khí."

Kỳ Thiếu Vinh đi theo đám người Trang Hạo vào một biệt viện thanh tịnh, Trang Nhân Tuyền bị bệnh đã lâu, vẫn luôn tĩnh dưỡng, người bên trong biệt viện có chút ít ỏi.

"Tam thúc." Trang Hạo nhẹ giọng gọi một tiếng.

Trang Nhân Tuyền quay đầu nhìn mấy người ngoài cửa, miễn cưỡng gợi lên một nụ cười.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Nhân Tuyền, nhịn không được huýt một tiếng sáo: "Trang tam gia, ngươi lớn lên thật không tồi! Về sau ta chỉnh dung cho người khác lại có thêm một khuôn mẫu."

Kỳ Thiếu Vinh vừa nói, Thẩm Nguyên nhịn không được bưng kín mặt.

"Thẩm thiếu, cho dù ngươi không có soái như Trang tam gia, ngươi cũng không cần phải che mặt làm người khác không nhận ra ngươi." Kỳ Thiếu Vinh thấm thía nhắc nhở.

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Nhân Tuyền miễn cưỡng cười cười, đại khái là bởi vì do bệnh lâu rồi, sắc mặt Trang Nhân Tuyền tái nhợt như tuyết, thân thể cũng cực kỳ gầy yếu, nhưng Trang Nhân Tuyền lớn lên thật sự rất tốt, cho dù bệnh cũng khó kìm nén nổi tư dung tuyệt sắc kia, Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được cảm thán, gen Trang gia thật thật tốt quá.

"Tà Y?" Trang Nhân Tuyền nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Tam gia từng nghe về ta?"

"Đại danh của Tà Y ta đương nhiên là từng nghe qua."

"Ta thật vinh hạnh!"

Kỳ Thiếu Vinh giúp Trang Nhân Tuyền bắt mạch, Trang Khiêm ghé đến trước mặt Kỳ Thiếu Vinh hỏi: "Tà Y tiền bối, có thể nhìn ra được cái gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm một cái, Trang Nhân Tuyền nhíu mày, mở miệng nhắc nhở: "Khiêm nhi, đừng lỗ mãng hấp tấp như vậy."

Trang Khiêm bị Trang Nhân Tuyền quở trách một câu, lập tức rụt cổ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng một cái, Kỳ Hằng hiểu ý lấy ra một dụng cụ, giao cho Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh quét qua não bộ Trang Nhân Tuyền một lần: "Ta quả nhiên không có đoán sai."

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh nói: "Tà Y tiền bối, ngài nhìn ra cái gì sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn đám người Trang Khiêm vài lần: "Chúng ta ra ngoài nói đi."

Đám người Trang Hạo nhanh chóng theo Kỳ Thiếu Vinh ra ngoài.

"Tình huống của Tam thúc rất không xong sao?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng là chẳng ra gì, qua quan sát của ta, trong đầu tam thúc ngươi có một khối u."

"Các ngươi có khả năng không hiểu biết u là thứ gì, đơn giản mà nói, đây là một loại vật chất có độc, hơn nữa có thể khuếch tán, theo hiểu biết của ta, trước đó các ngươi đã mời không ít ma pháp sư quang hệ thi triển thánh quang thuật trị liệu, thánh quang thuật của ma pháp sư quang hệ có thể trị liệu nhiều loại ngoại thương nhưng cũng không phải vạn năng."

"Thánh quang thuật có thể kích thích u mở rộng, nếu ta không đoán sai, ma pháp sư quang hệ các ngươi mời có thực lực càng mạnh, sau khi trị liệu, tình huống của tam thúc các ngươi lại càng không tốt."

Trang Khiêm đột nhiên đứng lên: "Không sai, chính là như vậy."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y có biện pháp gì sao?"

"Biện pháp của ta, các ngươi chưa chắc tiếp thu được."

"Nguyện nghe kỹ càng?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún nhún vai: "Ta chỉ có một biện pháp, mở đầu tam thúc ngươi ra, sau đó cắt bỏ khối u."

Trang Khiêm đột nhiên mở to mắt, có chút vội vàng hỏi: "Mở đầu ra? Tính nguy hiểm của việc này hẳn là rất lớn đi?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Không phải rất lớn mà là phi thường lớn, ngươi phải biết thứ gọi là giải phẫu đều có tính nguy hiểm. Có khả năng rất lớn tam thúc các ngươi sẽ đi đời nhà ma trong lúc phẫu thuật."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi: "Ngươi có mấy phần nắm chắc?"

"Ba phần." Kỳ Thiếu Vinh trả lời.

"Chỉ có ba phần?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

Loại tình huống này của Trang Nhân Tuyền ở thế giới trước kia cơ bản đã thuộc về bệnh nan y, không cứu được, bất quá, lực khôi phục của người thế giới này so với thế giới trước tốt hơn nhiều, Kỳ Thiếu Vinh mới dám nói có biện pháp.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn mấy người: "Ta nghĩ mấy vị hẳn là trong một chốc một lát không thể hạ quyết định, như vậy đi, chờ các ngươi thương lượng tốt rồi hãy quyết định có muốn mời ta ra tay hay không đi."

"A Hằng." Kỳ Hằng nhanh chóng đưa mấy tấm hiệp nghị qua.

"Nếu các ngươi quyết định vậy phiền toái ký vào hiệp nghị này." Kỳ Hằng nói.

Thẩm Nguyên nhìn hiệp nghị lấy ra, chân mày không tự chủ được nhăn lại, "Trên này nói, đã mời ngươi ra tay dù thất bại, Trang gia không thể tìm ngươi gây phiền toái,cho dù là thất bại hay không đều phải đưa ngươi một vạn đồng vàng, nếu thành công còn phải thêm cho ngươi ba vạn đồng vàng phí dụng."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Không sai, chính là như thế!"

------oOo------

Chương 6: Xem trên phần lớn lên soái

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 6

(dremhouse2255)

Chương 6: Xem trên phần lớn lên soái

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh, có chút chịu không nổi: "Tà Y, ngươi không cảm thấy yêu cầu của ngươi có chút quá phận sao?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu, không cho là đúng: "Làm sao có thể, trên thực tế, thời điểm ta làm giải phẫu chỉnh dung cho người ta cũng ra hiệp nghị đại đồng tiểu dị, giải phẫu thất bại, tự gánh hậu quả, cho dù là hủy dung, ta cũng không chịu trách nhiệm."

"Khách hàng của ngươi đều đáp ứng?" Thẩm Nguyên có chút nghi hoặc hỏi.

"Đương nhiên, có rất nhiều người tới tìm ta, nếu không đáp ứng, ta không phản ứng bọn họ là được." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Ta vừa mới tới hoàng đô đã có vô số người bỏ ra số tiền lớn mời ta ra tay làm giải phẫu chỉnh dung, mà so sánh ra, tính nguy hiểm của giải phẫu chỉnh dung nhỏ hơn, tiền lời lại lớn hơn, nếu ta không phải là xem trên phần Trang tam gia lớn lên thật không tồi, không đành lòng để một đại soái ca như vậy hương tiêu ngọc vẫn*, căn bản sẽ không nói nhiều lời như vậy."

*Hương tiêu ngọc vẫn: hương tan ngọc nát, chỉ những người sinh ra

đẹp nhưng yểu mệnh.

Kỳ Thiếu Vinh vươn tay, vỗ vỗ cổ áo Thẩm Nguyên, "Tỷ như nói, nếu hiện tại là Thẩm thiếu ngươi gặp phải tình huống như Trang tam gia, ta sẽ nói không cứu được, chuẩn bị hậu sự, nén bi thương, thuận theo tự nhiên đi, không cần tiếp tục hấp hối giãy giụa."

Thẩm Nguyên: "....."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười với Trang Hạo: "Trang thiếu gia, nghĩ kỹ rồi lại đến tìm ta, nếu quá bảy ngày thì đừng tới tìm ta, hoặc nếu có mời ma pháp sư quang hệ tới thi triển ma pháp quang minh hệ cũng đừng tới tìm ta, thời gian dài, u sẽ khuếch tán, thi triển thánh quang thuật khuếch tán lại càng nhanh, nếu như vậy, ba phần nắm chắc của ta cũng không còn."

(dremhouse2255)

Trang Hạo nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Vinh rời đi, không tự chủ được nhăn chặt mày.

Thẩm Nguyên cau mày: "Ta từng nghe nói tính tình Tà Y rất cổ quái nhưng không có nghe nói hắn khắc nghiệt như vậy a!"

"Có thể là do ngươi lớn lên không đủ soái, ta nghe nói người này thích soái ca." Trang Khiêm nói.

Thẩm Nguyên nâng mày, như suy tư gì đó: "Người này có phải có một chân với Kỳ Thiếu Vinh không! Ngay cả tính cách khắc nghiệt cũng không khác gì nhau!"

Trang Khiêm nhìn Thẩm Nguyên, có chút tò mò hỏi: "Thẩm ca, vị hôn thê kia của ca ta cũng khắc nghiệt như vậy?"

Thẩm Nguyên gật đầu, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi: "Còn không phải sao, hắn nói ta là lót đế, còn nói nếu ta không nỗ lực, ngay cả lót đế cũng không lót được."

Trang Khiêm: "....."

Thẩm Nguyên nhìn về phía Trang Hạo: "A Hạo, ngươi có bao nhiêu hiểu biết về Tà Y này?"

Tuy rằng Tà Y là Trang Khiêm mời đến nhưng nếu không có sự đồng ý của Trang Hạo, ngay cả thiệp mời cũng không gửi đi được.

"Ta nghe nói, 5 năm trước hắn bắt đầu nổi danh, mỹ nhân từ tay hắn đi ra không ít, tính tình cổ quái, chưa bao giờ lộ mặt thật với người khác, có người nói, hắn tuy rằng có thể chỉnh dung cho người ta nhưng lại không thể làm cho mình, vậy nên mới luôn che mặt." Trang Hạo nói.

Thẩm Nguyên nhìn về phía Trang Khiêm: "A khiêm, sao ngươi lại nghĩ đến mời hắn."

"Hắn rất khốc, không phải sao?" Trang Khiêm nói.

(dremhouse2255)

Thẩm Nguyên: "....."

"A Hạo, ngươi sẽ không thật sự muốn mời hắn đi?" Thẩm Nguyên hỏi.

Trang Hạo cau mày: "Cho tới bây giờ chỉ có hắn có thể nói ra nguyên nhân bệnh tình của tam thúc, ngoại trừ hắn, không ai có năng lực này."

"Chỉ là hắn yêu cầu rất quá đáng, hơn nữa hắn nói chỉ có ba phần nắm chắc." Thẩm Nguyên nhịn không được nhắc nhở.

"Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng." Trang Hạo nói.

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo tâm ý đã quyết, lật xem hiệp nghị trên tay một chút, tràn đầy bất lực: " Tà Y này yêu cầu đủ cao, hắn nói cần ba nhân vật thực quyền trong Trang gia ký tên, bảo đảm một khi giải phẫu thất bại, Trang gia không thể tìm hắn gây phiền toái, còn phải bảo đảm đưa hắn đầy đủ phí chữa bệnh."

"Tà Y coi tiền như mạng, không thấy đồng vàng thì không ưng, bất quá, cho dù hắn thu phí kinh người như vậy vẫn có vô số người tìm hắn." Trang Khiêm nói.

"A khiêm, ngươi hình như đã chú ý người này từ rất sớm, A khiêm ngươi không phải là muốn tìm hắn làm chỉnh dung đi?" Trang Hạo nói.

Trang Khiêm vội vàng lắc đầu: "Không có, không có, là làm trắng, còn muốn tìm hắn làm nộn da."

(dremhouse2255)

"Thì ra là thế."

.....

Trong biệt viện.

"Ta tựa hồ đã xem nhẹ nhiệt tình của nữ nhân ở hoàng đô a!" Kỳ Thiếu Vinh thản nhiên nói.

Sau khi Kỳ Thiếu Vinh đi ra khỏi Trang gia đã có một vị quý phụ nhân mập nghiêm trọng trực tiếp tặng Kỳ Thiếu Vinh một căn biệt viện.

Ở hoàng đô tấc đất tấc vàng này, giá trị của một căn biệt viện có thể nghĩ được, mà vị quý phụ nhân này chỉ yêu cầu Kỳ Thiếu Vinh mau chóng an bài một cuộc giải phẫu hút mỡ cho nàng.

Vì cảm kích vị quý phụ nhân hào phóng này, Kỳ Thiếu Vinh thuận

tiện tặng một phần giải phẫu kéo da.

Mà sau khi Kỳ Thiếu Vinh nhận phòng ở liền cải tạo phòng cho khách thành phòng giải phẫu lâm thời, người nghe danh mà đến vô số kể, Kỳ Thiếu Vinh chọn người ra giá cao nhất đón tới.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Kẻ có tiền đều tập trung ở hoàng đô mà."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Thiếu gia, ngươi thấy người Trang gia sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhún nhún vai: "Ai biết được, bọn họ cũng không thiếu chút tiền này."

Kỳ Hằng gật đầu: "Cái này cũng đúng, vừa nãy có người ra giá năm ngàn đồng vàng để làm mắt hai mí."

"Vậy sao, ta thích loại người giàu có này, an bài thời gian cho vị phú bà này đi."

"Không phải phú bà, là một nam nhân."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là nam nhân, lòng yêu cái đẹp người nào cũng có, đầu năm nay nam nữ bình đẳng, chúng ta không thể kỳ thị giới tính."

(dremhouse2255)

------oOo------

Chương 7: Thẩm Nguyên bi thôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 7

Chương 7: Thẩm Nguyên bi thôi

"Xin hỏi Tà Y có ở đây không?" Trang Hạo nhìn Kỳ Hằng hỏi.

"Thiếu gia đang vội, các ngươi có chuyện gì có thể nói với ta trước." Kỳ Hằng ra cửa đón.

"Đang vội? Đang vội cái gì?" Thẩm Nguyên hỏi.

"Thiếu gia giúp người khác cắt mắt hai mí." Kỳ Hằng nói.

Thẩm Nguyên cười cười: "Hắn cũng thật đủ vội a! Vừa mới đến hoàng đô đã tiếp nhiều sinh ý như vậy."

Kỳ Hằng gật gật đầu: "Đương nhiên, thiếu gia thường nói, thời gian tương đương với tiền tài, một phút một giây cũng không thể lãng phí, lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mệnh, không phải mọi người đều nhàn nhã giống như Thẩm thiếu gia, nhàn đến có đủ thời gian giúp bằng hữu từ hôn."

Thẩm Nguyên: "....."

Kỳ Hằng quay đầu nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, hiệp nghị xem tốt rồi sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Đã xem tốt."

Kỳ Hằng lấy hiệp nghị ra kiểm tra một phen: "Trang đại thiếu đúng là sấm rền gió cuốn, mới có hai ngày mà thôi, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ do dự một đoạn thời gian dài."

"Kéo dài càng lâu tính nguy hiểm càng lớn, không phải sao?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng là như thế, nhưng người bình thường đều không thể định ra chủ ý nhanh như vậy."

"Mấy vị chờ một chút, ta đi xem thiếu gia giải phẫu đến đâu rồi." Kỳ Hằng cầm giấy hiệp nghị, xoay người đi vào phòng giải phẫu.

Thẩm Nguyên nhíu mày: "Hình như ta cảm thấy người hầu này của Tà Y có địch ý với ta a!"

Trang Khiêm nhìn Thẩm Nguyên, nhíu mày nói: "Thẩm ca, là do ngươi suy nghĩ nhiều đi."

Thẩm Nguyên híp mắt, là do hắn suy nghĩ nhiều sao? Đối phương rõ ràng nhìn hắn không vừa mắt a!

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh dùng thân phận Tà Y, Kỳ Hằng cũng mang mặt nạ giống Kỳ Thiếu Vinh, Thẩm Nguyên làm sao cũng không thể tưởng tượng được Kỳ Hằng chính là người hầu bồi ở bên người Kỳ Thiếu Vinh, cùng Kỳ Thiếu Vinh kẻ xướng người hoạ giẫm mặt mũi hắn ngày từ hôn hôm đó.

Kỳ Thiếu Vinh bước ra khỏi phòng giải phẫu.

"Trang đại thiếu tới a."

"Hiệp nghị đã được chuẩn bị tốt?"

"Ở chỗ này." Kỳ Hằng nhanh chóng đưa hiệp nghị qua.

Kỳ Thiếu Vinh kiểm tra hiệp nghị một chút "Không tồi, Trang đại

thiếu, còn có một điểm ta phải nhắc nhở ngươi, tất cả phí dụng cần cho quá trình giải phẫu đều do các ngươi chi trả."

Trang Khiêm tràn đầy tò mò hỏi: "Ta có thể hỏi một chút, trong quá trình này cần thêm phí dụng sao?"

"A, phí dụng cái này có rất nhiều, Trang nhị thiếu, ngươi biết đó, trước khi giải phẫu, vì giảm bớt thống khổ cho người bệnh cần phải tiến hành gây tê, thông thường sẽ chọn dùng quyển trục choáng váng đánh ngất người bệnh, quyển trục choáng váng dùng cho người bình thường sẽ không mất quá nhiều, người có thực lực càng mạnh, số quyển trục phải dùng càng nhiều." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Khiêm gật đầu: "Thì ra là vậy!"

"Làm phiền Tà Y, chỉ cần có thể trị tốt cho tam thúc ta, tiền không phải vấn đề." Trang Hạo cam đoan nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Trang đại thiếu, ngươi biết đó, có rất nhiều khách nhân đều nói như vậy nhưng cuối cùng quỵt nợ cũng không ít, cho nên chỗ nãy của ta đều không cho nợ, bất quá, Trang đại thiếu yên tâm..... ta tuyệt đối tin tưởng nhân cách ngươi, ngươi chính là người đứng đầu trong Hoàng Đô Thất Tú a, đương nhiên là không giống mấy tên lót đế, ta tuyệt đối tin tưởng nhân phẩm của ngươi." Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Trang Hạo.

Thẩm Nguyên cau mày nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hít sâu một hơi: "Xin lỗi, Tà Y tiền bối, ta có phải có chỗ nào đắc tội ngài hay không?"

"Không có, chúng ta chưa bao giờ gặp mặt." Kỳ Thiếu Vinh không cần nghĩ ngợi nói ra.

"Thật sự không có sao?" Thẩm Nguyên tràn đầy hoài nghi nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Là giả, trên thực tế, ta cùng Kỳ Thiếu Vinh là bằng hữu tốt, phi thường phi thường phi thường thân mật." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Hạo nhíu mày: "Xin lỗi, ta đắc tội bằng hữu ngài, trên thực tế, chuyện từ hôn này là mẫu thân ta tự chủ trương, thời điểm ta nhận được tin tức, chuyện hôn sự đã xong."

"Yên tâm đi, ta là y sư có hành vi bình thường, ta sẽ không vì ngươi từ hôn với bằng hữu ta mà quan báo tư thù, huống chi Thiếu Vinh lớn lên khuynh quốc khuynh thành, con người lại thông minh tuyệt đỉnh, hắn có thể tìm được người tốt hơn, bất quá, Trang đại thiếu, ngươi lớn lên cũng không tồi, nếu Thiếu Vinh nhìn thấy ngươi, hắn nhất định sẽ hối hận không có ăn ngươi xong mới từ hôn." Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc đầu.

Trang Hạo: "....."

Trang Khiêm tò mò hỏi: "Tà Y tiền bối, Kỳ Thiếu Vinh lớn lên khuynh quốc khuynh thành?"

"Đương nhiên, quăng ca ngươi mấy con phố." Kỳ Thiếu Vinh cười cười với Trang Hạo: "Xin lỗi, vô tình mạo phạm rồi."

Trang Hạo: "Không có việc gì, ta không ngại....."

Thẩm Nguyên hít sâu một hơi, đỡ trán nói: "Xin lỗi, bất quá, Tà Y tiền bối, ngài thật sự từng gặp qua Kỳ Thiếu Vinh sao?"

"Ta đã nói rồi, chúng ta là bằng hữu tốt, ta đương nhiên đã gặp hắn." Kỳ Thiếu Vinh nghiêm túc trả lời.

Thẩm Nguyên tràn đầy rối rắm: "Ngài thật sự cảm thấy hắn lớn lên khuynh quốc khuynh thành?"

Kỳ Thiếu Vinh không vui nhìn Thẩm Nguyên: "Như thế nào, ngươi đang nghi ngờ thẩm mĩ quan của ta?"

Thẩm Nguyên: "Không có....."

"Tốt nhất là không có!"

Thẩm Nguyên: "....."

"Nếu các ngươi không hối hận, vậy chúng ta đi thôi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Thẩm Nguyên nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Vinh, cau mày: "Ta đã nói ta cảm giác được người này có địch ý, hắn quả nhiên có thù oán với ta, hắn nhìn ta không vừa mắt như vậy, quan hệ với Kỳ Thiếu Vinh có bao nhiêu thân mật a!"

Trang Khiêm nhìn Thẩm Nguyên: "Thẩm ca, Kỳ Thiếu Vinh rốt cuộc có bộ dáng gì?"

"Thảm không nỡ nhìn." Thẩm Nguyên chắc chắn khẳng định.

"Ngươi không phải là cố ý nói dối đi?"

"Ngươi không tin ta?"

Trang Khiêm nhún nhún vai: "Tà Y tiền bối nghĩ sao nói vậy, không giống người biết nói dối."

Thẩm Nguyên: "....." Tà Y không giống người biết nói dối, chẳng lẽ hắn thì lớn lên giống kẻ lừa đảo miệng đầy giả dối?

------oOo------

Chương 8: Cái gọi là quan hệ thân mật

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 8

Chương 8: Cái gọi là quan hệ thân mật

Trang Nhân Tuyền nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nhàn nhạt mỉm cười: "Làm phiền Tà Y cứu mạng rồi."

"Trang tam gia cảm ơn quá sớm, ta cũng không có chắc chắn có thể cứu được ngài, có lẽ một dao này của ta đi xuống, ngài cả đời cũng sẽ không tỉnh lại." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Ta tin tưởng năng lực của Tà Y, cho dù ta có thể sống sót hay không đều phải làm phiền ngài lo lắng." Trang Nhân Tuyền cười cười.

"Trang tam gia, ngài cũng thật có phong độ, phải biết rằng cháu trai ngài ngay cả, từ hôn cũng lười tự mình đi, chuyện từ hôn hắn còn không biết, hắn làm người thiếu đạo đức như vậy cư nhiên cũng có một tam thúc ưu nhã như ngài, thật sự không dễ dàng mà."

Trang Hạo: "....."

Trang Nhân Tuyền miễn cưỡng cười cười, tựa hồ là muốn nói cái gì, Kỳ Thiếu Vinh ném ra mấy quyển trục choáng váng đánh cho Trang Nhân Tuyền hôn mê bất tỉnh.

Kỳ Thiếu Vinh xoay người, nhìn đám người Trang Hạo: "Được rồi, các ngươi có thể đi ra ngoài."

Kỳ Thiếu Vinh mở đầu Trang Nhân Tuyền ra, bắt đầu tiến hành giải phẫu.

Kỳ Thiếu Vinh ở trong phòng giải phẫu, bên ngoài có thêm một đám người đến canh giữ ở cửa biệt viện Trang Nhân Tuyền.

"A Hạo, người ngươi mời đến được không?" Trang Nhân Hiền hỏi.

"Chuyện tới bây giờ cũng không thể làm gì khác." Quang minh hiến tế Tá La đã nói qua, tình huống của tam thúc căng nhất cũng chỉ có thể một tháng, tỷ lệ Tà Y nói tuy rằng ít một chút nhưng bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác.

Trang Nhân Hiền nhìn Trang Hạo: "A Hạo, ta nghe nói Tà Y cùng Kỳ Thiếu Vinh là bằng hữu?"

"Đúng vậy." Trang Hạo nói.

"Mẫu thân ngươi thật sự quá hồ nháo, gia gia ngươi cùng ngoại gia gia Kỳ Thiếu Vinh năm đó chính là sinh tử chi giao *(có thể giao mạng sống cho nhau)*! Cho dù muốn từ hôn cũng nên là ngươi tự mình đi." Trang nhân hiền lắc đầu nói.

Trang Hạo cau mày, không nói gì.

Giải phẫu kéo dài đến mười giờ, sau mười giờ, Kỳ Thiếu Vinh kiệt sức đi ra khỏi phòng.

"Thế nào rồi?" Trang Hạo có chút vội vàng đi lên trước hỏi.

"Còn chưa tỉnh lại, bất quá hết thảy còn tính là thuận lợi." Kỳ Thiếu Vinh. "Khối u trong đầu hắn đã bị loại bỏ, bây giờ các ngươi có thể gọi pháp sư quang hệ tới thi triển thánh quang thuật chữa trị, bất quá vừa phải là tốt rồi, không cần quá độ."

Trang Hạo đưa Kỳ Thiếu Vinh ra ngoài, Kỳ Thiếu Vinh nghỉ ngơi một

đêm, ngày hôm sau lại mã bất đình đề *(ngựa không dừng vó, một khắc cũng không dừng lại, liên tục tiến về phía trước)*, bắt đầu tiếp nhận sinh ý.

.....

Kỳ Thiếu Vinh làm xong một cuộc giải phẫu hút mỡ, đi ra khỏi phòng giải phẫu.

Kỳ Hằng vội vàng tiến lên gọi: "Thiếu gia, Trang tam gia tới."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Trang Nhân Tuyền đã có thể đi đường rồi sao?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Ta thấy tinh thần hắn rất tốt, không có chỗ nào giống người bệnh nặng mới khỏi."

"Phải vậy không?" Năng lực khôi phục của người ở thế giới này thật đúng là không tồi, nếu đổi lại ở thế giới trước, sau khi giải phẫu thế nào cũng phải tu dưỡng mười ngày nửa tháng.

Kỳ Thiếu Vinh đi ra, nhìn Trang Nhân Tuyền một cái: "Trang tam gia, khôi phục thật không tồi!"

"Đều nhờ phúc của ngài."

"Trang tam gia càng thêm soái khí rồi." Trang Nhân Tuyền nguyên bản lớn lên đã rất tốt, hiện tại khôi phục tinh thần liền càng ngày càng tốt.

Trang Khiêm trông mong nhìn Kỳ Thiếu Vinh, muốn nói lại thôi, Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Trang nhị thiếu, có phải có chuyện gì muốn nói không?"

"Ta nghe nói Tà Y tiền bối ngài am hiểu nhất là làm người người khác trở nên soái." Trang Khiêm nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đúng là như thế, chẳng lẽ Trang nhị thiếu có hứng thú với chỉnh dung?"

Trang Khiêm gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng hỏi: "Ta chỉ là tùy tiện hỏi, ta có thể trở nên soái hơn cả ca ta sao?"

"Đương nhiên."

"Thật sự sao? Rất khó đi?" Trang Khiêm kích động hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm: "Nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản."

"Có biện pháp đơn giản?"

"Đương nhiên, ngươi đi lấy thanh đao rạch vài cái trên mặt ca ngươi là được." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Khiêm khô khan cười: "Tà Y tiền bối, ngài cũng biết nói giỡn."

Kỳ Thiếu Vinh nhún nhún vai: "Nói giỡn? Ta là nghiêm túc, ca ngươi tuy rằng lớn lên xinh đẹp, bất quá không biết vì cái gì, bộ dáng kia càng nhìn càng thiếu đánh."

Trang Khiêm: "....."

Trang Nhân Tuyền xoa xoa mũi: "Nghe nói quan hệ của Tà Y tiền bối cùng Kỳ Thiếu Vinh rất không tồi."

"Dùng cái từ không tồi này để hình dung quan hệ của ta cùng Thiếu Vinh thật sự là quá thấp, ngươi không biết, chúng ta ngủ trên cùng một cái giường."

Trang Khiêm bị sặc một chút, liên tục ho khan.

"Thì ra quan hệ của Tà Y tiền bối cùng Kỳ Thiếu Vinh lại thân mật như thế! Đúng là làm người khác không thể tưởng được." Trang

Nhân Tuyền nói.

"Trang tam gia không cần hiểu lầm, chúng ta tuy rằng nằm trên cùng một cái giường nhưng cái gì cũng chưa làm, ngươi không cần lo lắng ta đội nón xanh cho Trang Hạo nhà các ngươi, bất quá hiện tại hắn cùng Thiếu Vinh đã không còn quan hệ, cho dù có cái gì xảy ra cũng không tới phiên hắn quản."

Trang Nhân Tuyền ha ha cười.

"Thiếu Vinh hắn có thể xem như tri kỷ của ta, Thiếu Vinh thích soái ca nhưng lại chán ghét soái ca hắn không thông đồng được, càng soái càng chán ghét."

Trang Khiêm hít sâu một hơi, nói: "Cho nên, ca ca ta hiện tại có thể xem là phi thường phi thường phi thường đáng ghét?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Xem như vậy đi, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng mà ca ngươi lớn lên thật không tồi! Hoàn toàn có thể dựa vào mặt ăn cơm."

Trang Khiêm: "....."

------oOo------

Chương 9: Nơi có nhiều mỹ nữ thứ hai ở hoàng đô

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 9

Chương 9: Nơi có nhiều mỹ nữ thứ hai ở hoàng đô

Trang Nhân Tuyền thấy Kỳ Thiếu Vinh càng nói càng thái quá, nhịn không được thanh thanh yết hầu: "Tà Y các hạ, chúng ta có phải nên nói chút chính sự hay không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật gật đầu: "Đương nhiên, như ngài mong muốn, Trang tam gia ngài khi nào thì chuyển đuôi khoản cho ta?"

Trang Nhân Tuyền: "....."

Trang Hạo đẩy cửa đi đến: "Tam thúc, ngươi tới bái phỏng Tà Y tiền bối sao không gọi ta đi cùng?"

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, đánh giá Trang Hạo, cười như không cười: "Trang đại thiếu, đã tới một lúc rồi đi?"

"Không có, ta vừa đến." Trang Hạo nói.

"Phải vậy không? Thì ra là Trang đại thiếu vừa đến." Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh, bộ dáng không quá tin tưởng.

Mông Trang Khiêm dịch dịch trên ghế, một bộ rất không thoải mái.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "Ghế dựa không thoải mái sao?"

Trang Khiêm vội vẫy vẫy tay: "Không có không có, khá tốt, không có vấn đề nào cả."

"Phải vậy không? Ta còn tưởng rằng trên ghế có đinh chứ."

Trang Khiêm: "....."

"Tà Y tiền bối là lần đầu tiên tới hoàng đô đi, không bằng để ta làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, đưa Tà Y tiền bối du ngoạn khắp nơi một vòng." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được a! Làm phiền Trang đại thiếu."

"Tà Y tiền bối muốn đi nơi nào?" Trang Hạo hỏi.

"Trên thực tế, ta phi thường cảm thấy hứng thú với nơi tụ tập mỹ nhân ở hoàng đô, không bằng chúng ta đi xem nơi có nhiều mỹ nữ thứ hai ở hoàng đô một chút?"

"Địa phương có nhiều mỹ nhân ở hoàng đô rất nhiều, nhiều thứ hai đúng là khó mà nói." Trang Hạo nhíu mày nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, lắc lắc đầu, tràn đầy thổn thức: "Trang đại thiếu, ngươi đúng là lãng phí thời gian sống ở hoàng đô lâu như vậy, mọi người đều biết nơi có nhiều mỹ nhân nhất hoàng đô là hoàng cung, hậu cung của quốc vương đại nhân có vô số giai lệ, nơi nhiều thứ hai sao —— kỹ viện!"

Trang Hạo: "....."

Trang Khiêm: "....."

Trang Nhân Tuyền ho nhẹ hai tiếng, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Nhân Tuyền một cái: "Sao vậy, Trang tam gia cũng muốn đi sao, ngài bệnh nặng mới khỏi, cần phải tĩnh dưỡng, vẫn không nên đi những nơi như vậy thì tốt hơn."

Trang Nhân Tuyền: "..... Ta không có muốn đi, ta chỉ là cảm thấy đi loại địa phương này không tốt lắm."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Trang đại thiếu đi đúng là không tốt lắm, người khác đến địa phương kia đều là để ăn, Trang đại thiếu chạy tới không biết là ai ăn ai."

Trang Khiêm: "....."

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Nếu Tà Y các hạ muốn đi, ta đương nhiên phụng bồi."

"Vậy sao, Trang đại thiếu gia đáp ứng rồi?"

"Còn không phải là kỹ viện sao, cũng không có gì ghê gớm." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đúng là không có gì ghê gớm, bất quá Trang đại thiếu giống như tiểu xử nam ngây thơ, Trang đại thiếu dễ dàng đáp ứng như vậy làm ta cảm thấy có chút ngoài ý muốn."

Hai mắt Trang Khiêm tỏa sáng: "Ta cũng muốn đi!"

Trang Hạo liếc mắt nhìn Trang Khiêm một cái, không vui nói: "Ở đây không có chuyện của ngươi."

Trang Khiêm bất mãn nhìn Trang Hạo: "Đại ca, ngươi không cần bên này nặng bên kia nhẹ *(thiên vị, không công bằng)*!"

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh đứng lên, phất tay áo: "Đi thôi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Nhân Tuyền, Trang Nhân Tuyền vội vã đứng lên: "Không cần để ý đến ta ta, các ngươi đi chơi đi, người trẻ tuổi nên du ngoạn các nơi một chút, nhìn nhiều chuyện đời."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đa tạ Trang tam gia."

Trang Khiêm đi theo bên người Kỳ Thiếu Vinh, có chút hưng phấn: "Tà Y tiền bối, chúng ta thật sự sẽ đi kỹ viện sao?"

"Đúng vậy! Làm sao thế, sợ à?"

Trang Khiêm cứng người một chút: "Cái này có cái gì phải sợ! Lá gan ta không có nhỏ như vậy."

"Chính xác! Nam nhân không đi kỹ viện một lần quả thực là uổng vì cuộc đời."

(dreamhouse2255)

"Đại ca không đi kỹ viện, cũng không cho ta đi."

"Đúng là tiểu tử ngu ngốc, đại ca ngươi chắc chắn đã từng trộm đi, gạt ngươi mà thôi, nam nhân như đại ca ngươi ta đã thấy nhiều." Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, nhàn nhạt nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo hỏi: "Trang đại thiếu gia, ngươi đã từng đến kỹ viện bao giờ chưa?"

"Chưa từng."

"Vừa nhìn đã biết là tiểu tử ngươi không thành thật, ca ngươi đã đến tuổi này sao có thể chưa từng đến kỹ viện?" Kỳ Thiếu Vinh đầy mặt tươi cười nhìn về phía Trang Khiêm.

Trang Khiêm xoa xoa cánh mũi: "Mạo muội hỏi một câu, Tà Y tiền bối, ngài bao nhiêu tuổi rồi, ngài nhìn qua tựa hồ rất rành nghề a!"

"Ta..... ta đã sắp bảy mươi tuổi." Kỳ Thiếu Vinh thuận miệng đáp.

"Thật không nhỏ a!" Trang Khiêm xuýt xoa.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Đủ tuổi làm cha ngươi."

Trang Khiêm: "....."

Trang Khiêm liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái, thấy bộ dáng Trang Hạo cực kỳ thong dong, nuốt một ngụm nước miếng: "Ngài cũng không quá giống bảy mươi tuổi."

"Có ai nói không phải đâu? Ta vĩnh viễn mười tám!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Khiêm: "....."

???

(dreamhouse2255)

------oOo------

Chương 10: Tứ đệ không được Ngũ muội lên

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 10

Chương 10: Tứ đệ không được Ngũ muội lên

Kỳ Thiếu Vinh cùng hai huynh đệ Trang gia đi trên đường, gót sen của Dịch Sơ Tuyết chậm rãi đi tới trước mặt Trang Hạo.

"Hạo ca, thật trừng hợp, gặp được ngươi ở chỗ này." Dịch Sơ Tuyết có chút ngượng ngùng nhìn Trang Hạo một cái.

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi, thầm nghĩ: Nữ nhân này trước đó tới từ hôn trưng ra một gương mặt mẹ kế, bây giờ lại thành một bộ thần thái tiểu nhi nữ, thật sự là bên này nặng bên kia nhẹ.

"Thật trùng hợp." Trang Hạo nhàn nhạt nói.

"Hạo ca, nghe nói bệnh của tam thúc ngươi đã trị hết." Dịch Sơ Tuyết nói.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng là đã trị hết."

"Chúc mừng ngươi, ngươi đang muốn đi đâu vậy?" Dịch Sơ Tuyết đầy mặt thiên chân *(trong sáng, ngây thơ)* hỏi.

"Chúng ta muốn đi kỹ viện a, thả lỏng một chút." Kỳ Thiếu Vinh đáp lời.

Dịch Sơ Tuyết cau mày nhìn Trang Hạo, tràn đầy kháng cự: "Hạo

ca, sao ngươi lại đến loại địa phương này?"

"Đương nhiên là đi thả lỏng, nam nhân a, luôn muốn được buông thả một chút." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Hạo ca, những nữ tử xóm cô đầu *(chắc là gái kỹ viện)* đó không phải thứ tốt lành gì, ngươi vẫn không nên đi thì hơn." Dịch Sơ Tuyết nhấp môi, tràn đầy u oán nhìn Trang Hạo.

"Vị tiểu thư này, nhìn dáng vẻ đây là ngươi không đủ hiểu biết Trang Hạo rồi! Trang Hạo chỉ thích người dâm đãng, tiểu thư khuê các, tiểu gia bích ngọc *(dễ thương khả ái, hình tượng em gái nhà bên)* bình thường hắn không có hứng thú, hắn chỉ thích người chủ động." Kỳ Thiếu Vinh vui sướng nhìn Dịch Sơ Tuyết.

Dịch Sơ Tuyết không nói gì, chuyển ánh mắt tới trên cạnh Trang Hạo, Trang Hạo không có trả lời, bất quá nhìn qua lại giống như là cam chịu.

Dịch Sơ Tuyết cắn chặt răng, giận dỗi xoay người chạy đi.

"Nha đầu này cũng quá không có sức chịu đựng." Kỳ Thiếu Vinh hi hi ha ha cười.

Trang Khiêm cau mày nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y các hạ, Dịch tỷ tỷ đắc tội ngươi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Trang Khiêm: "Ngươi không biết nàng đi từ hôn cho ca ngươi sao?"

Trang Khiêm: "....."

"Ca ngươi không biết chuyện từ hôn, ngay cả người thay hắn từ hôn cũng không biết là ai, ngươi cùng ca ngươi đều hồ đồ như nhau a!" Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng.

Trang Khiêm nhíu mày: "Kỳ Thiếu Vinh rất để ý chuyện ca ta từ hôn

sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún nhún vai: "Cũng không đến nỗi, chỉ là để ý ca ngươi không tự mình đi từ hôn, ngươi cũng biết đấy, hắn vẫn luôn đều muốn biết ca ngươi lớn lên như thế nào, có phải soái hơn so với hắn hay không, lần sau gặp lại hắn, ta có thể nói cho hắn, ca ngươi lớn lên tuy rằng cũng không tệ lắm nhưng mà lại không soái được như hắn."

Trang Khiêm: "....."

"Tà Y tiền bối, Kỳ Thiếu Vinh mới mười mấy tuổi." Trang Khiêm nói.

"Đúng vậy."

"Tuổi của ngươi có thể làm phụ thân hắn." Trang Khiêm thẳng tắp nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Ta vĩnh viễn mười tám."

Trang Khiêm: "....."

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Chúng ta đến Lạc Hoa Hiên đi."

Lạc Hoa Hiên là một ca vũ phường, tất cả người bên trong đều là bán nghệ không bán thân, cách bày trí cũng rất cao nhã.

Thẩm Nguyên đi tới nói: "Trang Hạo, ta vừa mới gặp được Sơ Tuyết, sắc mặt nàng thoạt nhìn rất không tốt, ngươi biết vì sao không?"

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng, không nói gì.

Trang Khiêm do dự một chút rồi nói: "Có thể là bởi vì ca ta muốn đi kỹ viện?"

"Các ngươi muốn đi kỹ viện, mang theo ta đi cùng đi." Thẩm Nguyên

tràn đầy hưng phấn nhìn đám người Trang Khiêm.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, ta nghe nói Trang tam gia đã tốt rồi, ngươi thật đúng là vô cùng thần kỳ!"

"Loại chuyện này còn cần ngươi nói sao?" Kỳ Thiếu Vinh lạnh giọng.

Thẩm Nguyên khô khan cười cười.

Đám người Trang Hạo đi vào Lạc Hoa Hiên, "Trang thiếu, thật khó có được a! Lại đây ngồi đi!" Trang Hạo vừa tiến vào Lạc Hoa Hiên liền có người tới chào hỏi.

Trang Hạo đi về phía bàn Kỳ Thiếu Khang.

Trang Hạo hướng tới Kỳ Thiếu Khang giới thiệu: "Vị này chính là Tà Y."

"Tà Y tiền bối, vị này chính là Kỳ nhị thiếu, Kỳ Thiếu Khang."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta đã biết, xếp hạng thứ tư trong Hoàng Đô Thất Tú, Kỳ Thiếu Khang thiếu gia."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, phụ thân Kỳ Diệu của hắn có tổng cộng bốn nhi tử cùng hai nữ tử, bốn nhi tử đặt tên Kỳ Thiếu An, Kỳ Thiếu Khang, Kỳ Thiếu Phúc, Kỳ Thiếu Vinh, hai nữ tử đặt tên Kỳ Thiếu Như, Kỳ Thiếu Huyên. Kỳ Thiếu Khang đứng thứ tư trong Hoàng Đô Thất Tú, là nhi tử phụ thân hắn đắc ý nhất.

Kỳ Thiếu Khang cười cười với Kỳ Thiếu Vinh: "Cửu ngưỡng đại danh *(ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu)*, Tà Y tiền bối."

Mọi người cùng ngồi xuống xuống, Kỳ Thiếu Khang nhìn Trang Hạo hỏi: "A Hạo, ta nghe nói ngươi đã từ hôn tứ đệ ta?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng là như thế."

"Từ hôn cũng tốt, thiên phú của ngươi quá tốt, tứ đệ ta lại là ma võ phế nhân, không xứng với ngươi, mạnh mẽ gắn hai người các ngươi ở bên nhau cũng không nên."

Trang Hạo cười cười: "Xin lỗi."

"Có cái gì phải xin lỗi, muốn trách cũng chỉ có thể trách tứ đệ ta không biết cố gắng, lại nói tiếp, thiên phú của ngũ muội ta không tồi, lớn lên cũng dễ nhìn, ngươi cùng tứ đệ ta không có duyên phận, không bằng suy xét ngũ muội ta một chút."

Trang Hạo liếc mắt nhìn Kỳ Thiếu Khang một cái: "Thiếu Khang, ngươi đừng nói giỡn."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, tục truyền Kỳ Thiếu Khang này tuy rằng tuổi không lớn nhưng đã bắt đầu tiếp nhận không ít sự vụ ở Kỳ gia, lão cha kia của hắn cũng rất coi trọng đứa con này, Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Tiểu tử này là người làm ăn không tồi a! Mắt thấy tứ đệ không còn dùng được liền đẩy ngũ muội ra.

------oOo------

Chương 11: Bích Lưu Vân

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 11

(dreamhouse2255)

Chương 11: Bích Lưu Vân

Kỳ Thiếu Vinh hứng thú nhìn Kỳ Thiếu Phúc ngồi ở bên cạnh Kỳ Thiếu Khang, Kỳ Thiếu Khang là một đại soái ca, so sánh xuống, Kỳ Thiếu Phúc lại bình thường hơn nhiều, một gương mặt tròn, từ khi bọn họ ngồi xuống, Kỳ Thiếu Vinh còn chưa thấy Kỳ Thiếu Phúc mở miệng qua, vừa nhìn đã biết bộ dáng răng miệng không tồi.

"Kỳ tam thiếu ăn uống thật tốt."

Kỳ Thiếu Phúc nghe được Kỳ Thiếu Vinh nói, có chút xấu hổ lau lau miệng: "Ta, ta chưa ăn cơm sáng....."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Chưa ăn cơm sáng nên chạy tới phường ca vũ ăn.

"Ngài nhất định là Tà Y tiền bối đi, ta có một di nương rất ngưỡng mộ ngài, nghe được tin ngài tới liền thập phần kích động." Kỳ Thiếu Phúc tràn đầy nóng bỏng nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Phải vậy không? Là vinh hạnh của ta."

"Tà Y tiền bối, ngài nếm thử điểm tâm của Lạc Hoa Hiên này đi, điểm tâm ở Lạc Hoa Hiên này chính là tuyệt nhất." Kỳ Thiếu Phúc nói.

"Đa tạ." Kỳ Thiếu Vinh cười nhẹ

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Thiếu Phúc, ngươi nhìn qua tựa hồ không có tiến bộ gì!"

(dreamhouse2255)

Kỳ Thiếu Phúc có chút xấu hổ gãi gãi đầu: "Không cần nóng nảy, dù sao đằng sau cũng có người làm lót đế cho ta."

Trang Hạo nhíu mày: "Ngươi không nên vì có người làm lót đế cho ngươi liền sa đọa như vậy!"

Kỳ Thiếu Phúc nhíu mày: "Hạo ca, ngươi đừng vừa nhìn thấy ta liền giáo huấn ta! Đúng rồi, Hạo ca, không nghĩ tới ngươi cũng đến loại địa phương này. Hạo ca ngươi có phúc phần, thiên hạ đệ nhất cầm sư Bích Lưu Vân kia hôm nay sẽ lên sân khấu đàn một khúc, ngươi nhìn nơi này nhiều người như vậy, rất nhiều người đều là vì Bích Lưu Vân mà tới."

Trang Hạo gật gật đầu: "Thì ra là thế, ta đã nói hôm nay làm sao lại nhiều người như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh đánh giá Kỳ Thiếu Phúc: "Kỳ tam thiếu, ngươi nhìn qua hình như có chút chút nặng."

Kỳ Thiếu Phúc gãi gãi đầu, cẩn thận hỏi: "Tà Y tiền bối, ngươi muốn khuyên ta đi hút mỡ sao?"

"Không cần, làm hai cốc trà thanh tràng là được."

"Ta nghe nói, Tà Y tiền bối thu phí rất cao?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không quá cao, hai cốc trà thanh tràng, hai ngàn đồng vàng."

Kỳ Thiếu Phúc xấu hổ cười cười: "Tiền tiêu vặt một tháng của ta mới

có hai trăm đồng vàng."

"Vậy sao! Vậy ngươi cẩn thận giữ tiền đi, bất quá, Kỳ gia chính là một trong tứ đại gia tộc, sao tiền tiêu vặt của ngươi lại ít như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

(dreamhouse2255)

Kỳ Thiếu Phúc xoa xoa cánh mũi, có chút xấu hổ: "Kỳ gia là ấn theo biểu hiện để phân phối tiền tiêu vặt."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy lý giải gật đầu: "Yên tâm đi, còn có người làm lót đế cho ngươi."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

Kỳ Thiếu Phúc cau mày: "Ta còn cho rằng tiền bối sẽ nói giảm giá cho ta?"

"Ngươi nói như vậy hơn phân nửa là chưa từng nghe qua ngoại hiệu của ta." Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc đầu.

Kỳ Thiếu Phúc tò mò hỏi: "Ngoại hiệu gì?"

"Chết đòi tiền."

Trang Khiêm ngẹn một ngụm trà, cố gắng nuốt đi xuống.

Trên bàn quá yên tĩnh, trong nhất thời, thanh âm Trang Khiêm uống nước lại dị thường rõ ràng.

Trang Khiêm không khỏi có chút xấu hổ, lúc này, bên trong Lạc Hoa Hiên vang lên một tiếng đàn mờ mịt, một tấm màn trắng bị thả xuống, đằng sau tấm màn xuất hiện một bạch y nam tử.

Bích Lưu Vân lên sân khấu, cuối cùng giải chút khốn quẫn của Trang Khiêm.

Một khúc đàn động lòng người từ đầu ngón tay Bích Lưu Vân đổ ra.

(dreamhouse2255)

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm: "Bích Lưu Vân đúng là một đại mỹ nhân a!"

Trang Hạo cười cười: "Bích Lưu Vân là ba năm trước xuất hiện ở Lạc Hoa Hiên, thời điểm hắn tới, danh tiếng Lạc Hoa Hiên trong phường ca vũ ở Hoàng Đô ngay cả trước mười cũng không đến, sau khi hắn tới, tập luyện tân vũ, bồi dưỡng tân nhân, làm cho xếp hạng của Lạc Hoa Hiên nhanh chóng bay lên, có người hoài nghi hắn có quan hệ với lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành."

Cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành trước xuất từ 5 năm trước, trong vòng 5 năm, cửa hàng này nhanh chóng khuếch trương, mở vô số chi nhánh, hấp dẫn vô số khách hàng.

Cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành mỗi quý sẽ bán ra một trăm bộ đồ trang điểm xa hoa, giá trị thiên kim, nhiều đồ trang điểm như vậy mỗi lần bán ra đều bị quý phi, công chúa, các phu nhân, tiểu thư trong đại gia tộc ở trong hoàng cung nhanh chóng tranh mua đến không còn.

"Tà Y tiền bối, ngài biết ngài thu phí rất đen, nhưng lão bản sau màn cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành so với ngươi càng lòng dạ hiểm độc hơn!" Kỳ Thiếu Phúc nói.

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt cười cười: "Lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành lòng dạ hiểm độc?"

"Đương nhiên rồi! Ngài không biết, hắn bán một hộp mặt nạ hai trăm đồng vàng, đấy còn là bình thường, tiền tiêu vặt một tháng của ta cũng chỉ đủ mua một hộp, làm ta bây giờ cũng không dám tìm thân mật, sợ vừa tìm được thân mật đã bị túm đi cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành." Kỳ Thiếu Phúc tràn đầy oán niệm mắng nhỏ.

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Kỳ Thiếu Phúc: "Ngươi biết đấy, trên đời này có rất nhiều người, không thích tốt, chỉ thích quý, không quý không thể biểu hiện gia tài của bọn họ, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành không thể nghi ngờ là phúc âm của những người này, so với oán giận lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành còn không bằng kiếm thêm ít tiền."

Kỳ Thiếu Khang cau mày: "Tà Y tiền bối nói rất đúng, trên thực tế, rất nhiều người đều muốn tìm lão bản sau màn cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành để hợp tác, bất quá, người này rất thần bí, chưa bao giờ lộ diện."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Có lẽ là đối phương tương đối điệu thấp."

"Ta cảm thấy hắn có khả năng tương đối sợ chết hơn, lòng dạ hiểm độc kiếm lời nhiều như vậy, buổi tối chắc chắn là gặp ác mộng" Kỳ Thiếu Phúc âm thầm nghiến chặt răng.

(dreamhouse2255)

------oOo------

Chương 12: Bích Lưu Vân mời

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 12

Chương 12: Bích Lưu Vân mời

"Tiếng đàn không tồi." Kỳ thiếu chống cằm, cười cười khen tặng.

Trang Hạo nhìn về phía tới Kỳ Thiếu Vinh nói: "Bích Lưu Vân là âm nguyên sư hiếm thấy, có thể trợ giúp tu giả bình tâm tĩnh khí."

Kỳ Thiếu Khang uống một ngụm trà: "Thực lực của Bích Lưu Vân này không yếu, nếu người này xuất thân trong tứ đại gia tộc, Hoàng Đô Thất Tú chắc chắn có một chân của hắn."

Kỳ Thiếu Phúc chớp chớp mắt: "Một lát nữa khi tiếng đàn kết thúc, Bích Lưu Vân sẽ chọn một thanh niên tài tuấn vào trong nhà cùng trò chuyện, Hoàng Đô có rất nhiều tu giả đều lấy mục tiêu trở thành nhập mạc chi tân *(quan hệ thân thiết)* của Bích Lưu Vân làm vinh dự, Hạo ca, ta thấy hơn phân nửa chính là ngươi, không người trẻ tuổi nào trong Hoàng Đô có thể so sánh với ngươi."

Trang Hạo không cho là đúng cười cười, nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Cái đó cũng chưa chắc."

"Hạo ca, ngươi cũng quá khiêm tốn rồi, khắp đại sảnh này có ai có thể so với ngươi a!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Thiếu Phúc, thầm nghĩ: Tên ngu ngốc này, Kỳ Thiếu Khang còn ở đây mà tiểu tử này lại đi kính phủng Trang Hạo, quả thực là không biết sống chết.

Một khúc nhạc vừa kết thúc, tức khắc đã nhận được vô vàn thanh âm ủng hộ.

Bích Lưu Vân từ mành mặt sau đi ra, Kỳ Thiếu Phúc có chút kích động dựng người: "Bích Lưu Vân cư nhiên đi ra, hắn cư nhiên đi ra!" Bích Lưu Vân bình thường đều là ngồi ở phía sau mành, trực tiếp để người làm tới thông cáo lựa chọn khách khứa.

Bích Lưu Vân đi về bàn của đám người Trang Hạo, mở miệng nói: "Tà Y tiền bối, không biết Lưu Vân có thể may mắn mời ngài vào trò chuyện một lúc không?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười đứng lên: "Rất vinh hạnh!"

Kỳ Thiếu Vinh theo Bích Lưu Vân đi vào nội viện Lạc Hoa Hiên, để lại một bàn đám người Trang Hạo hai mặt nhìn nhau.

"Ca ca, Bích Lưu Vân chọn Tà Y tiền bối, không có chọn ngươi." Trang Khiêm nói.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, ta thấy được."

Kỳ Thiếu Khang có chút vui sướng khi người gặp họa cười cười nhìn Trang Hạo: "A Hạo, ta biết ngươi vừa đến ta đã không còn đất diễn, chỉ là không nghĩ tới, ngươi cũng không có đất diễn."

Trang Hạo cười cười: "Có Tà Y tiền bối ở đây, ta không có đất diễn cũng không kỳ quái, đúng rồi, ngươi có bao nhiêu hiểu biết về tứ đệ kia của ngươi?"

Kỳ Thiếu Khang cau mày, có chút kinh ngạc nhìn Trang Hạo: "Ngươi không phải đã từ hôn rồi sao, sao lại đột nhiên hỏi tới hắn?"

Thẩm Nguyên nhún nhún vai: "Thiếu Khang, ngươi không biết, Tà Y tiền bối là bằng hữu tứ đệ ngươi, bằng hữu phi thường phi thường tốt."

Kỳ Thiếu Khang tràn đầy ngoài ý muốn hỏi: "Phải vậy không? Cái này ta thật sự là không biết."

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Khang một cái: "Vì ra mặt cho tứ đệ ngươi, Tà Y không ít lần chế nhạo ta." Đáng chết, hắn sao lại vì nhàm chán mà chạy ra giúp Trang Hạo từ hôn chứ, quả thực là tốn công vô ích!

Kỳ Thiếu Khang: "Phải vậy không?"

"Đúng vậy! Cho nên, ngươi có bao nhiêu hiểu biết về tứ đệ ngươi?" Thẩm Nguyên hỏi.

Kỳ Thiếu Khang cau mày: "Thời điểm tứ đệ bị sung quân ra ngoài mới có sáu tuổi, sau đó gia tộc vẫn luôn không có tin tức gì của hắn, đến bây giờ tính ra đã mười năm."

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Khang, tràn đầy cảm thán lắc lắc đầu: "Gia tộc các ngươi quá ít quan tâm hắn, ngươi không biết, trục xuất một tiểu tử ra ngoài mười năm như vậy hắn có thể vặn vẹo thành cái dạng gì."

Kỳ Thiếu Khang nhìn Thẩm Nguyên: "Hắn làm sao vậy?"

"Không sao cả, chỉ là làm mặt mình giống như cương thi, nói chuyện còn khắc nghiệt muốn chết."

"Khắc nghiệt muốn chết? Ngươi bị hắn mắng sao?" Kỳ Thiếu Khang hỏi.

Thẩm Nguyên: "....."

"Thiếu Khang, ấn tượng của ngươi về tứ đệ kia thì sao?" Trang Hạo hỏi.

"Khi còn nhỏ hắn có chút tự bế, tiểu hài tử trong gia tộc, phụ thân, gia gia đều không quá thích hắn, hắn thường xuyên tự nhốt mình

trong phòng, lại nói tiếp, hắn ngoại trừ tự bế còn có chút tự luyến, ta nhớ rõ có rất nhiều lần, hắn cầm gương nhỏ tự mình thưởng thức." Kỳ Thiếu Khang nói.

"Thiếu Phúc, ngươi thì sao?" Trang Hạo quay đầu hỏi Kỳ Thiếu Phúc.

Kỳ Thiếu Phúc không nghĩ ra mình cũng bị hỏi, sửng sốt một chút mới nói: "Ta? Ta nhớ rõ địa vị của tứ đệ trong gia tộc rất thấp, mấy tiểu hài tử lấy đá ném hắn, phụ thân thấy một câu cũng không nói, trực tiếp đi qua, lúc ấy trên đầu tứ đệ chảy máu, ánh mắt nhìn theo bóng dáng phụ thân rời đi, ta đoán tâm tính tứ đệ có thể là sẽ có chút vặn vẹo."

Trang Khiêm cau mày: "Ta cảm thấy Kỳ thúc thúc rất hiền lành a, sao có thể máu lạnh như vậy!"

"Tứ đệ sinh ra đối với phụ thân mà nói là một loại sỉ nhục." Kỳ Thiếu Khang nhàn nhạt nói.

Bản thân tư chất của Kỳ Diệu không tồi, Kỳ gia danh tiếng hiển hách, lại sinh ra một ma võ phế nhân, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, Kỳ Diệu làm người kiêu ngạo như vậy, căn bản là không tiếp thu được chính mình lại sinh ra một nhi tử phế vật.

Trang Hạo cau mày, không nói thêm gì, chuyện của Kỳ Thiếu Vinh xem như chuyện của Kỳ gia, hắn không nên nhúng tay quá nhiều.

------oOo------

Chương 13: Nhàn thoại

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 13

Chương 13: Nhàn thoại

Nội viện Lạc Hoa Hiên.

"Thiếu gia, ngài cuối cùng tới Hoàng Đô, trước đó ta thúc giục vài lần ngài cũng không muốn tới, hiện tại vừa bị từ hôn, ngươi liền chạy tới, nhìn dáng vẻ này, vẫn là do thiếu mị lực của Trang Hạo lớn a!" Bích Lưu Vân có chút vui đùa nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Sinh ý ở Hoàng Đô đều giao cho ngươi xử lý, ta không có gì không yên tâm, lần này ta tới chủ yếu vẫn là để xem bệnh cho Trang Nhân Tuyền." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Bích Lưu Vân cười cười: "Thiếu gia, ngươi cũng thật rộng lượng, Trang Hạo đã từ hôn, ngươi còn ngàn dặm xa xôi tới cứu tam thúc hắn."

"Trang gia ra giá không tồi, huống chi cơ hội để Trang gia thiếu một cái nhân tình cũng không phải là thường xuyên có."

"Sinh ý cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành có chút gây chú ý."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân một cái: "Đúng vậy, mấy năm nay kiếm có chút nhiều, rất nhiều người đều đang điều tra cửa hàng mỹ phẩm của chúng ta."

"Ngoại trừ những người đó còn phải cẩn thận hàng giả, vạn nhất có mấy tiểu tử mua được hàng giả, cho rằng mua phải sản phẩm kém

chất lượng từ chúng ta, tới gây phiền toái, chúng ta liền quá oan uổng." Trải qua một đời chết do bị tạt axít, ký ức đó như vẫn còn rõ ràng hiện ra trước mắt, Kỳ Thiếu Vinh không khỏi lòng sinh sợ hãi.

"Thiếu gia, lần này ngươi trở về đến Kỳ gia sao?" Bích Lưu Vân hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Về sau rồi nói, tới Hoàng Đô chính là Tà Y, không phải Kỳ Thiếu Vinh, nếu không phải Trang Hạo từ hôn, Kỳ gia sợ là đã sớm coi Kỳ Thiếu Vinh như người chết."

"Thiếu gia, đừng ủ rũ, Kỳ gia có mắt không thấy Thái Sơn, đương nhiên cũng có người biết nhìn hàng, thiếu gia, lần này ngươi sẽ ở Hoàng Đô bao lâu?"

"Sinh ý ở Hoàng Đô không tồi, kẻ có tiền nhiều, ta chỉ sợ còn muốn ở lại một đoạn thời gian."

"Thiếu gia, ngươi đã có bản lĩnh trị liệu cho Trang Nhân Tuyền, không nên đặt quá nhiều thời giờ trên thuật chỉnh dung." Bích Lưu Vân nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Kỳ Thiếu Vinh đùa nghịch ngón tay của mình: "Tính nguy hiểm của thuật chỉnh dung rất nhỏ! Tình huống giống của Trang Nhân Tuyền ta chỉ nắm chắc ba phần, Trang Nhân Tuyền có thể khôi phục nhanh như vậy thật sự là có chút vận khí." Nếu Trang Nhân Tuyền chết thật, cho dù hắn trên tay có hiệp nghị từ người Trang gia cũng vẫn sẽ có chút phiền toái.

"Cũng đúng." Bích Lưu Vân gật gật đầu lý giải.

"Đúng rồi, Dịch Phàm thế nào? Ta nghe nói hai năm trước hắn cưới Mộ Tuyết Lam đứng hàng thứ ba trong tam đại mỹ nhân ở Hoàng Đô."

"Mộ Tuyết Lam hẳn là sắp không chịu nổi Dịch Phàm không có tiền đồ, bọn họ rất nhanh sẽ li hôn." Bích Lưu Vân cười cười.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Vậy cũng tốt."

Bích Lưu Vân: "....."

Dịch gia có một đôi song bào thai Dịch Hỏa, Dịch Băng, một người là ma pháp sư hỏa hệ, một người là ma pháp sư băng hệ, phân biệt đứng thứ năm cùng thứ sáu trong Hoàng Đô Thất Tú, Dịch Phàm lại là đệ đệ hai người, địa vị của Dịch Phàm ở Dịch gia có chút tương tự với địa vị của Kỳ Thiếu Vinh ở Kỳ gia, một người là sỉ nhục của Kỳ gia, một người là sỉ nhục của Dịch gia.

Bất quá tình cảnh của Dịch Phàm so với Kỳ Thiếu Vinh tốt hơn một ít, Dịch Phàm tuy rằng không có thiên phú ma pháp nhưng lại có thiên phú đấu khí, chỉ là thiên phú đấu khí của Dịch Phàm phi thường kém, chỉ tốt một chút so với phế vật.

Mộ Tuyết Lam vốn dĩ là một đôi với nhị hoàng tử Đường Thiên Phong đứng thứ hai trong Hoàng Đô Thất Tú, bất quá thân phận của Mộ Tuyết Lam có chút kém, Đường Thiên Phong vì có được sự chống lưng của một trong tứ đại gia, xoay người cưới Thẩm gia Thẩm Mạn Vũ, Thẩm Mạn Vũ là người đứng đầu trong tam đại mỹ nhân ở Hoàng Đô, Mộ Tuyết Lam dưới sự giận dữ đã gả cho Dịch gia Dịch Phàm.

"Người nào cũng nghĩ Mộ Tuyết Lam gả cho Dịch Phàm là Dịch Phàm nhặt được tiện nghi lớn, trên thực tế, cưới một nữ nhân nhìn được mà không dùng được, còn chọc cho nhị hoàng tử nhìn không thuận mắt, Dịch Phàm mệt lớn." Bích Lưu Vân lắc lắc đầu cảm thán.

Kỳ Thiếu Vinh nhướng mày: "Nhìn được mà không dùng được? Không thể nào, bọn họ đều đã kết thân ba năm, Dịch Phàm không đắc thủ được dù chỉ một lần?"

"Mộ Tuyết Lam tuy rằng gả cho Dịch Phàm nhưng nàng căn bản không muốn cho Dịch Phàm lại gần, trên thực tế, Dịch Phàm cũng không muốn lại gần nàng, có một nữ nhân như vậy ở bên cạnh, Dịch Phàm hành sự cũng không quá thuận tiện." Bích Lưu Vân có

chút bất đắc dĩ thở dài.

"Làm khó hắn rồi."

Cho dù là Bích Lưu Vân hay là Dịch Phàm đều là người của Kỳ Thiếu Vinh, hai người bí mật thay Kỳ Thiếu Vinh xử lý sinh ý ở Hoàng Đô.

"Trang Hạo hình như đã hoài nghi ngươi có quan hệ với lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Cái này ta biết, ta ở Hoàng Đô nhiều năm, ít nhiều vẫn lộ ra một ít dấu vết, chẳng qua bọn họ chỉ biết là ta hỗ trợ tuyên truyền các loại mỹ phẩm, hoài nghi ta có quan hệ hợp tác với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành mà thôi."

Kỳ Thiếu Vinh gật gật đầu: "Cho dù là như thế nào, nhớ cẩn thận an toàn."

"Thiếu gia, ngươi cũng bảo trọng."

------oOo------

Chương 14: Dịch gia Dịch Hỏa

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 14

Chương 14: Dịch gia Dịch Hỏa

Kỳ Thiếu Vinh cùng Bích Lưu Vân hàn huyên một hồi rồi đi ra.

"Tà Y tiền bối, ngài ra rồi!" Trang Khiêm hai mắt trông mong nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Trong tay ngài là cái gì vậy!" Trang Khiêm tò mò hỏi.

"Không biết, Bích Lưu Vân tặng cho ta." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt cười.

"Hình như là ngưng tâm trà! Tà Y tiền bối, Bích Lưu Vân đối với ngươi đúng là không tồi! Ngưng tâm trà này là bảo vậy đứng đầu Lạc Hoa Hiên, rất ít người có được nó, Tà Y tiền bối ngài thật có mặt mũi." Trang Khiêm tràn đầy hâm mộ nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh phất phất tóc: "Phải vậy không? Không có biện pháp nào khác? Ai bảo mị lực của ta lớn như vậy."

Trang Khiêm: "....."

"Tà Y tiền bối, Bích Lưu Vân nói gì với ngài vậy?" Trang Khiêm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhún nhún vai: "Hắn nói dáng người của mấy vũ nữ trong tiệm hắn có chút biến dạng, có thể có biện pháp nào giúp một

chút hay không, có thể giảm giá gì đó hay không."

"Vậy ngài nói như thế nào?" Trang Khiêm tiến đến hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Khiêm một cái: "Ta nói, không thể giảm giá."

Trang Khiêm nhíu mày: "Tà Y tiền bối, ngài đúng là bất cận nhân tình *(không để ý đến quan hệ tình cảm)*!"

"Người muốn tìm ta giảm giá có rất nhiều đi, nếu người nào ta cũng đáp ứng vậy ta chẳng phải là rất mất mặt sao."

Trang Khiêm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo: "Trang đại thiếu, Bích Lưu Vân mời ta, không mời ngươi, ngươi nhất định rất thất vọng."

"Không có, trên thực tế, như ta dự liệu." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Không cần ủ rũ, lần sau ta không tới, ngươi tới một mình, Bích Lưu Vân chắc chắn sẽ mời ngươi nói chuyện."

Trang Hạo: "....."

Trang Khiêm: "....."

.....

Màn đêm buông xuống, đám người Kỳ Thiếu Vinh trước sau rời khỏi Lạc Hoa Hiên.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo: "Trang đại thiếu thật đúng là khó hiểu phong tình! Vừa nãy hoa khôi trong Lạc Hoa Hiên vứt mị nhãn *(liếc mắt đưa tình)* cho ngươi, chẳng qua..... hình như là mị nhãn vứt cho người mù nhìn."

Trang Hạo liếc mắt về phía Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Tà Y tiền bối nhìn lầm rồi, hắn không vứt mị nhãn cho ta, là vứt mị nhãn cho ngài."

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt một chút: "Phải vậy không? Thì ra là hắn vứt cho ta, ta quả nhiên mị lực vô hạn."

Trang Hạo: "....."

Trang Khiêm: "....."

Trang Hạo đi ở trên đường, bỗng dưng một hồng y nam tử nhảy ra ngăn cản đường đi, "Trang Hạo, ngươi chọc muội muội ta khóc."

Kỳ Thiếu Vinh nhướng mày, thầm nghĩ: Tới gây phiền phức!

"Ta không làm gì nàng." Trang Hạo nói.

"Trang Hạo, muội muội ta vì ngươi mà ngàn dặm xa xôi chạy đi giúp ngươi từ hôn, ngươi một chút cũng không cảm động sao?" Dịch Hỏa tức giận nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo cau mày, có chút phiền chán nói: "Chuyện từ hôn này ta căn bản là không biết, cho dù ta không thích Kỳ Thiếu Vinh, muốn từ hôn cũng nên là ta tự mình đi, muội muội ngươi quản quá nhiều chuyện."

"Trang Hạo, ngươi có ý tứ gì!"

"Ý của Trang Hạo là, muội muội ngươi bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác, nữ hài tử thì nên ở nhà đọc nhiều sách một chút, tốt hơn biết bao nhiêu! Một hai phải chạy ra ngoài xuất đầu lộ diện, ngươi làm ca ca sao lại cũng mặc kệ nàng? Cứ tiếp tục như vậy, thanh danh của muội muội ngươi cũng sẽ không quá tốt" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Khiêm: "....."

Dịch Hỏa lạnh lùng nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Câm miệng, ngươi là thứ gì, ta nói chuyện với Trang Hạo, ngươi tham gia cái gì!"

Trang Hạo cau mày: "Dịch Hỏa, ngươi tôn trọng Tà Y một chút."

"Chỉ là một tên lang băm chỉ biết dùng đường ngang ngõ tắt, dựa vào lừa gạt nữ nhân mà sống mà thôi, Trang Hạo ngươi từ khi nào thì bắt đầu bảo vệ loại người này?" Dịch Hỏa tràn đầy khinh thường nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo đen mặt: "Dịch Hỏa, ngươi câm miệng, Tà Y tiền bối là ân nhân cứu mạng tam thúc ta."

"Trang Hạo, ngươi cũng quá coi trọng hắn, Tá La hiến tế đã trị liệu gần hết cho tam thúc ngươi, hắn chỉ là vừa vặn tới đúng thời điểm tam thúc ngươi khỏi hẳn mà thôi."

"Chuyện của tam thúc ta, trong lòng ta hiểu rõ, không cần ngươi phải tới nói." Trang Hạo lạnh lùng nói.

Dịch Hỏa banh mặt: "Trang Hạo, muội muội ta đối với ngươi tình thâm ý trọng, nàng vì ngươi mà ra ngoài xuất đầu lộ diện, ngươi tốt nhất không nên cô phụ nàng."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bóng dáng Dịch Hỏa rời đi, cười lạnh một tiếng, "Thật đúng là cùng giống loài, mẫu thân đoạt lão công người ta, thành công thượng vị, nhi tử, nhi nữ cũng làm loại chuyện này đến lô hỏa thuần thanh *(làm việc thuần thục, quen tay)*, Trang Hạo, nếu ngươi thật sự cưới Dịch Sơ Tuyết, sau này chắc chắn sẽ có một cậu em vợ hung ba ba."

Trang Hạo: "....."

Trang Khiêm: "....."

Mẫu thân Dịch Phàm có hôn ước với Dịch Tầm, sau khi mẫu thân Dịch Phàm gả cho Dịch Tầm mới biết được Dịch Tầm đã sớm có gia đình riêng ở bên ngoài, còn sinh một nhi tử song sinh.

Dịch Tầm vốn còn muốn cất giấu, sau khi có được kết quả kiểm tra đo lường tư chất, thiên phú của Dịch Phàm thường thường, thiên phú của Dịch Hỏa Dịch Băng lại được trời ưu ái, Dịch Tầm liền đón gian đình riêng vào cửa.

Dịch Phàm bởi vì thiên phú thấp kém, bị xa lánh khắp nơi, thân thể mẫu thân Dịch Phàm sau khi sinh ra hắn mà không tốt lắm, bởi vì thái độ lạnh nhạt của Dịch Tầm, không qua mấy năm lại vì buồn bực mà chết.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bóng dáng Dịch Hỏa, trong đôi mắt hiện lên vài phần hung quang.

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nói: "Tà Y tiền bối, ngài không sao chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta không có việc gì, ta có thể có chuyện gì được chứ?"

"Tính tình Dịch Hỏa chính là như vậy, ngươi không cần để trong lòng." Trang Khiêm nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, không thèm để ý: "Loại người này có gì phải so đo."

------oOo------

Chương 15: Dịch gia Dịch Phàm

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 15

Chương 15: Dịch gia Dịch Phàm

Kỳ Thiếu Vinh từ biệt Trang Hạo, Trang Khiêm, trở về biệt viện.

Vào đêm, một đạo hắc ảnh tiến vào biệt viện Kỳ Thiếu Vinh.

"Ngươi đã đến rồi?" Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nói.

"Thiếu gia biết ta muốn tới?" Dịch Phàm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh xoay xoay chén rượu trong tay: "Tính thời gian ra, ngươi cũng nên tới rồi, ngồi đi."

Dịch Phàm ngồi xuống đối diện Kỳ Thiếu Vinh.

"Ta nghe nói ngươi cùng Mộ Tuyết Lam rất nhanh sẽ ly hôn?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm hỏi.

Dịch Phàm cau mày, tràn đầy kháng cự: "Nữ nhân kia quá phiền toái, năm đó nàng gả cho ta cũng chỉ là do giận dỗi nhị hoàng tử, hy vọng nhị hoàng tử ra mặt ngăn cản, nhưng nhị hoàng tử từ đầu tới cuối cũng chưa lộ diện, bức tới bất đắc dĩ, nàng đành phải gả cho ta."

"Nhị hoàng tử đúng là đủ bạc tình." Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc đầu cảm thán. "Chỉ là, ta không rõ, nếu ngươi không thích nữ nhân kia, vì sao

lại muốn cưới nàng?"

"Nhị hoàng tử nói ta cưới." Dịch Phàm cười cười.

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được mở to mắt: "Nhị hoàng tử?"

"Đúng vậy, nhị hoàng tử muốn ta cưới nàng, hơn nữa, không thể đụng vào nàng."

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Nhị hoàng tử đúng là tên cặn bã."

Dịch Phàm nhún nhún vai: "Có khả năng đi, ta đánh giá, hẳn là trong khoảng thời gian này, nàng sẽ li hôn với ta."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Đúng rồi, ta nghe nói, Trang Hạo từ hôn, thiếu gia, ngươi không sao chứ?" Dịch Phàm hỏi.

"Có việc? Ta có thể có chuyện gì? Chỉ là một tên tiểu bạch kiểm từ hôn mà thôi." Kỳ Thiếu Vinh thản nhiên nói.

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, kỳ thật điều kiện Trang Hạo không tồi, lớn lên tốt, thực lực cũng cách đám người còn lại trong Hoàng Đô Thất Tú một mảng lớn."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Điều kiện của Trang Hạo đúng là không tồi, nói không chừng, muội muội tiện nghi *(có thì tốt mà không có cũng chẳng sao)* kia của ngươi cũng sẽ theo đuổi hắn."

"Tiểu tiện nhân Dịch Sơ Tuyết này theo đuổi Trang Hạo nhiều năm, vì Trang Hạo mà da mặt cũng bỏ, bất quá, ta thấy cho dù Trang Hạo cả đời không cưới ai cũng sẽ không cưới nàng." Dịch Phàm lạnh lùng nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ngươi ở Dịch gia thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Ta dọn ra ngoài, thiếu gia, ngươi cho rằng vì sao ta lại muốn cưới Mộ Tuyết Lam, còn không phải bởi vì cưới nữ nhân này, ta mới có thể dọn ra khỏi Dịch gia." Dịch Phàm là một trong những lão bản của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, nếu năm đó hắn thật sự không muốn cưới Mộ Tuyết Lam, hoàn toàn có thể động chút tay chân.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

"Trang Hạo thiếu gia, đã trễ thế này, sao ngươi còn tới đây?" Kỳ Hằng cất cao thanh âm, truyền vào trong tai Kỳ Thiếu Vinh.

"Thiếu gia, ta phải đi." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Đi cẩn thận."

Trang Hạo đi đến, nhìn lướt qua cái bàn bên trong đình hóng gió: "Ngài có khách tới thăm?"

"Không có."

"Chỉ là có hai ly rượu....."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Vậy sao, thời điểm ta uống rượu một mình thích dùng hai ly rượu."

"Yêu thích của ngài cũng thật đặc biệt." Trang Hạo nói.

"Thường thôi."

"Tà Y tiền bối, không biết vì cái gì, ta vừa nhìn thấy ngài liền cảm thấy rất có duyên phận, không biết, tiền bối có phải cũng có loại cảm giác này hay không?" Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Không có, hơn nữa, cách nói của Trang đại thiếu ngươi thật cổ quái! Trên thực tế, ngươi cũng không coi là chân chính gặp qua ta, sao ngươi có thể cảm thấy giữa chúng ta có duyên phận?"

Trang Hạo nghiêng đầu: "Tà Y tiền bối, ngài có nguyện ý để ta thấy Lư Sơn chân diện mục* không?"

*Lư Sơn chân diện mục: bộ mặt thật của Lư Sơn, còn được gọi là Lư Sơn diện mục

"Không muốn." Kỳ Thiếu Vinh không cần nghĩ ngợi nói ra.

Tuy rằng Kỳ Thiếu Vinh mang thái độ cách người ngàn dặm, Trang Hạo lại giống như một chút cũng không chịu ảnh hưởng.

"Tà Y tiền bối, hẳn là còn rất tuổi trẻ đi, có khả năng hơn kém ta không nhiều lắm." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, trên thực tế, Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh là sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, Trang Hạo sinh sớm hơn Kỳ Thiếu Vinh một canh giờ, từ điểm này mà nói, hai người vẫn rất có duyên phận.

"Không có, ta đã một đống tuổi"

"Phải vậy không? Tay ngài rất nộn." Trang Hạo duỗi tay bắt lấy tay Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh đột nhiên lùi tay về, làm xong mới phát hiện mình đã phản ứng quá kích, "Ta là làm chỉnh dung, nếu tay của ta lại giống như vỏ cây khô, phỏng chừng cũng không còn ai tới tìm ta, ta dù sao cũng phải làm gương tốt!"

Trang Hạo cười cười, không cho là đúng.

"Không biết vì cái gì, ta luôn cảm thấy Tà Y tiền bối ngài tựa hồ có

địch ý với ta." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, nắm cằm Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi quá lo lắng, ngươi cũng biết, ta thích nhất là mỹ nhân, ngươi lớn lên soái như vậy, đúng là tuyệt sắc giai nhân."

"Đa tạ khích lệ."

"Không cần khách khí."

"Muốn làm cong khóe mắt một chút không? Xem trên phần chúng ta đã quen trước, ta giảm giá còn chín phần cho ngươi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Không cần, cảm ơn, ta rất vừa lòng với diện mạo của mình bây giờ."

Kỳ Thiếu Vinh buông ra tay, hứng thú thiếu thiếu: "Không thú vị."

Trang Hạo: "Tà Y đại nhân cảm thấy ta làm cong khóe mắt một chút sẽ càng soái sao?"

"A, phỏng chừng sẽ không." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo cau mày: "Vậy sao ngài còn muốn ta làm?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún nhún vai: "Ngươi muốn làm ta mới kiếm được đồng vàng a!"

Trang Hạo: "....."

------oOo------

Chương 16: Cái gọi là phu thê

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 16

Chương 16: Cái gọi là phu thê

Dịch Phàm trở lại biệt viện liền thấy một thị nữ diện mạo tiếu lệ chống eo đứng ở cửa, vẻ mặt rất không kiên nhẫn.

"Phàm thiếu gia, ngươi lại chạy đi đâu?" Hương Vân cười lạnh, lại nói: "Ra ngoài trễ thế này, còn hơn nửa đêm mới về, ngươi là đến hoa lâu lêu lổng đi?"

Dịch Phàm liếc mắt nhìn Hương Vân một cái: "Đúng vậy! Ngươi đoán không sai, ngươi thật thông minh."

Hương Vân tức giận mắng: "Ngươi đã có tiểu thư còn chạy tới hoa lâu?"

Dịch Phàm nhàn nhạt nói: "Tiểu thư ngươi có thể nhìn lại không thể dùng, xinh đẹp hơn nữa thì có ích lợi gì? Huống chi, nàng xinh đẹp thì xinh đẹp, cả ngày lại trưng một bộ mặt mẹ kế làm người nhìn mất hết hứng thú ăn uống."

Hương Vân có chút tức giận nhìn Dịch Phàm: "Phàm thiếu gia, thực lực ngươi kém như vậy mà cũng kén cá chọn canh với tiểu thư? Ngươi có thời gian rảnh đến hoa lâu lêu lổng, còn không bằng học tập hai ca ca ngươi, nỗ lực hơn một chút, nếu ngươi biết tiến tới một ít, phụ thân ngươi cũng sẽ không ngay cả liếc mắt nhìn ngươi một cái cũng lười."

"Tiểu nha đầu, ngươi coi trọng người nào trong bọn họ thì tự mình đi

thông đồng là được, hà tất phải tới quản ta?" Dịch Phàm nhàn nhạt nói.

Hương Vân nhìn bóng dáng Dịch Phàm, hung hăng dậm dậm chân.

Dịch Phàm không để ý tới Hương Vân, trực tiếp bỏ đi, Mộ Tuyết Lam đi ra, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Dịch Phàm một cái, đi vào phòng ngủ của mình.

Hương Vân nhìn Mộ Tuyết Lam: "Tiểu thư, ngươi nhìn hắn xem!"

"Ngươi cũng không phải ngày đầu nhận thức hắn, bỏ đi." Mộ Tuyết Lam nói.

Hương Vân tràn đầy không vui nhìn Mộ Tuyết Lam: "Tiểu tử này không có bản lĩnh gì, tính tình lại rất lớn, hắn cho rằng hắn là ai chứ! Đối mặt tiểu thư ngươi cư nhiên còn lạnh lùng." Hương Vân là nha đầu thông phòng Mộ Tuyết Lam bồi dưỡng, Hương Vân luôn cảm thấy, nếu vận khí của nàng tốt, không chừng nàng có thể cùng thờ một chồng với Mộ Tuyết Lam, cho dù không bằng Mộ Tuyết Lam nhưng cũng tốt hơn nhưng nữ tử tầm thường rất nhiều.

Mộ Tuyết Lam quốc sắc thiên hương, Hương Vân vẫn luôn cho rằng Mộ Tuyết Lam sẽ gả cho một người tuấn kiệt, không nghĩ tới, Mộ Tuyết Lam chia tay nhị hoàng tử, xoay người liền gả cho Dịch Phàm, hai tu giả Dịch gia Dịch Hỏa, Dịch Băng đứng thứ tư cùng thứ năm trong Hoàng Đô Thất Tú, đương nhiên đều là người tuấn kiệt, nhưng Dịch Phàm này.....

"Được rồi, đừng nói nữa." Mộ Tuyết Lam hít sâu một hơi.

Năm đó, nhị hoàng tử cưới Thẩm Mạn Vũ, nàng dưới sự giận dữ liền gả cho Dịch Phàm.

Mộ Tuyết Lam nguyên bản còn cho rằng mình sẽ không hối hận. Trên thực tế, nàng hối hận, sau khi gả cho Dịch Phàm, nàng cùng Dịch Phàm đã ước pháp tam chương *(lập ra những quy ước đơn*

giản) không cho Dịch Phàm chạm vào nàng, Dịch Phàm liền vui vẻ tiếp nhận. Mộ Tuyết Lam nguyên bản còn cho rằng người không được coi trọng trong Dịch gia này sẽ rất đắn đo.

Thực tế, Dịch Phàm rất chán ghét nàng. Không sai, Mộ Tuyết Lam không nghĩ tới, Dịch Phàm lại chán ghét nàng. Nàng chướng mắt Dịch Phàm, Dịch Phàm cũng chướng mắt nàng.

"Tiểu thư, ngươi nhìn hắn xem! Tư chất kém còn không biết tiến tới, khó trách Dịch Tầm chỉ đặt lực chú ý trên người Dịch Hỏa cùng Dịch Băng mà mặc kệ người này. Chính hắn không được coi trọng còn liên luỵ tiểu thư ngươi." Hương Vân tràn đầy lòng tràn đầy không vui nhìn Mộ Tuyết Lam.

"Được rồi, hắn thích thế nào thì thế đó đi." Mộ Tuyết Lam nói.

"Tên kia nếu có một nửa bản lĩnh của Dịch Hỏa cùng Dịch Băng, tiểu thư ngươi cũng không cần bị người chê cười theo hắn." Hương Vân không cam lòng cắn chặt răng.

"Được rồi, dù sao cũng không còn bao lâu nữa." Nhị hoàng tử đã nói, chờ thời cuộc ổn định xuống sẽ đón nàng vào cửa. Nhiều năm như vậy, Mộ Tuyết Lam chịu đủ mọi trào phúng, đã sớm không còn tâm cao khí ngạo *(hành xử bất chấp tình lý, cố chấp, làm gì cũng tỏ ra hơn người)* năm đó.

"Tiểu thư, nhị hoàng tử nói thế nào rồi?" Hương Vân thật cẩn thận hỏi.

Mộ Tuyết Lam liếc mắt nhìn Hương Vân một cái: "Ngươi hỏi thăm nhiều như vậy làm cái gì?"

Hương Vân có chút không cao hứng cắn môi: "Ta cũng là lo lắng cho tiểu thư."

.....

Biệt viện Tà Y.

"Thiếu gia, ngươi tỉnh rồi?" Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh đỡ trán: "Có chút đau đầu a!"

"Hôm qua ngươi cùng Trang đại thiếu uống rượu nói chuyện phiếm đến khuya." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Khó trách có chút đau đầu."

Kỳ Hằng tò mò hỏi: "Thiếu gia, ngươi đối với Trang đại thiếu, một chút tình cảm cũng không có?"

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Làm sao có thể nói như vậy, đó chính là một đại soái ca a! Chính là hơi nhỏ một chút, vừa nhìn đã biết còn chưa có phát dục hoàn toàn."

Kỳ Hằng đỡ trán: "Thiếu gia, ngươi cũng không lớn lắm, trên thực tế, ngươi so với Trang đại thiếu còn nhỏ hơn một ít....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Thật đúng là phải cảm ơn ngươi nhắc nhở."

"Không cần khách khí."

"Tuy rằng ta nhỏ nhưng ta là ông cụ non." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Hằng: "....."

"Tà Y tiền bối, Tà Y tiền bối!" Một tiếng gọi ầm ĩ truyền vào.

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa huyệt thái dương: "Đệ đệ này của Trang Hạo đúng là có sức sống mười phần!"

Kỳ Hằng: "....."

"Trang nhị thiếu a! Sao ngươi lại tới đây?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm cao hứng phấn chấn đi vào nhà hỏi.

"Ca ta ra ngoài làm nhiệm vụ, hắn muốn hỏi ngươi một chút xem ngài có muốn ra ngoài cùng chúng ta không, Tà Y tiền bối, nếu ngươi ra ngoài cùng chúng ta, không chừng có thể nhìn thấy ca ta đại hiện thần uy." Trang Khiêm mong chờ nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 17: Cùng nhau làm nhiệm vụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 17

Chương 17: Cùng nhau làm nhiệm vụ

"Ca ca ngươi vì sao lại đột nhiên muốn ra ngoài làm nhiệm vụ?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Hắn muốn giúp một biểu thúc họ hàng xa chút chuyện." Trang Khiêm nói.

Kỳ Thiếu Vinh có chút tò mò: "Biểu thúc họ hàng xa? Người nào?"

"Biểu thúc ta gọi là Trang Lâm Viễn, hắn có một nữ nhi, gọi là Trang Linh, Trang Linh tỷ tỷ lớn lên xinh đẹp nhưng thân thể lại không tốt lắm, từ năm sáu tuổi đã bắt đầu dùng các loại linh dược, linh dược vừa dứt, Trang Linh tỷ tỷ sẽ cảm thấy không thoải mái, thậm chí suy yếu đến ngất xỉu."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày: "Nàng đã dùng linh dược mười mấy năm?"

Trang Khiêm gật gật đầu: "Đúng vậy! Ban đầu chỉ cần một ít linh dược bình thường, mấy năm gần đây yêu cầu về linh dược càng ngày càng nhiều, hơn nữa phẩm chất cũng đề cao, biểu thúc nhiều năm như vậy vẫn luôn cố cấp tìm kiếm linh dược cho Trang Linh tỷ tỷ, thực lực cũng không tăng trưởng chút nào."

"Tìm y sư xem qua chưa?"

Trang Khiêm gật đầu: "Đã xem qua, y sư đều nói thể chất Linh nhi tỷ tỷ suy yếu cho nên cần phải chăm chỉ tu bổ, chỉ là tu bổ nhiều năm như vậy cũng không có khởi sắc gì."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Khiêm rụt rè nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, ngài tìm chút thời gian đi xem Linh nhi tỷ tỷ được không? Những lang băm đó không có biện pháp, có lẽ ngài sẽ có biện pháp."

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ cười cười: "Trang nhị thiếu, ngươi cũng quá xem trọng ta, ta chỉ am hiểu làm chỉnh dung cho người ta, xem bệnh không phải sở trường của ta, việc này về sau rồi nói."

Trang Khiêm cùng Kỳ Thiếu Vinh nói mấy câu, nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh đáp ứng liền vội vàng cáo từ.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi đáp ứng Trang nhị thiếu?"

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay: "Người khác đều nói Trang Hạo là thiên tài trăm năm khó gặp, ta cũng muốn nhìn xem tiểu tử này đến tột cùng là có bao nhiêu năng lực."

"Thiếu gia, ngươi muốn thăm dò Trang Hạo?"

"Biết người biết ta trăm trận trăm thắng." Kỳ Thiếu Vinh cười cười.

Kỳ Hằng híp mắt: "Thiếu gia, nếu ngài biết nhược điểm của Trang Hạo, sau này có muốn thu thập hắn cũng dễ dàng hơn nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh thần bí cười cười: "Không sai, ta cũng nghĩ như vậy."

.....

Kỳ Thiếu Vinh theo ước định tới địa điểm tập hợp chỉ định, Thẩm Nguyên đi lên chào đón: "Tà Y tiền bối, thật cao hứng lại gặp được

ngài."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Thẩm Nguyên, có chút khó hiểu hỏi: "Ngươi cũng đi?"

"Không phải chỉ có mình ta, còn có A Khiêm cùng Thiếu Phúc."

"Tà Y tiền bối, ngài đã đến rồi? Thật cao hứng ngài có thể tới." Trang Hạo cười cười đi lên.

Kỳ Thiếu Vinh có chút hoài nghi nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu đỉnh đỉnh đại danh *(thanh danh hiển hách vang xa)*, khó có thể nhìn được ngươi ra tay, ta đương nhiên phải tới kiến thức một chút, bất quá, ngươi mang theo nhiều con chồng trước *(kéo chân sau, phiền phức)* như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?"

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh, tiến lên nói: "Tà Y tiền bối yên tâm, nếu A Hạo không bảo hộ được ngài thì vẫn còn có ta mà."

Kỳ Thiếu Vinh đánh giá Thẩm Nguyên một chút, cười lạnh: "Đừng nói giỡn, ta nói con chồng trước cũng bao gồm cả ngươi."

Thẩm Nguyên: "....."

Kỳ Thiếu Phúc xoa xoa cánh mũi, ngượng ngùng nói: "Tà Y tiền bối, chúng ta lên đường thôi. Tà Y tiền bối, không biết vì sao ta vừa nhìn thấy ngà liền cảm thấy ngài đặc biệt thân thiết, giống như giữa chúng ta có một loại duyên phận đặc thù."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Đừng nói giỡn, ngươi ngay cả dung mạo chân chính ta còn chưa nhìn thấy, hơn nữa, cho dù ngươi nói như vậy ta cũng sẽ không giảm giá cho ngươi."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

.....

Trang Hạo huýt một tiếng sáo, một con thanh điểu liền hạ xuống.

Sau khi thanh điểu hạ xuống liền thân mật cọ cọ trên người Trang Hạo.

Hình thể thanh điểu quá lớn, Trang Hạo đứng cùng một chỗ với thanh điểu tựa như một tên nhóc con.

Kỳ Thiếu Vinh có loại cảm giác Trang Hạo sắp bị con chim khổng lồ này quăng ra ngoài, nhưng mà, trên thực tế, Trang Hạo đứng rất ổn.

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, ngài biết ca ta là ngự thú sư không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Từng nghe nói qua."

"Ngươi biết ngự thú sư rất biết kiếm tiền không?" Trang Khiêm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh khô khan cười cười: "Từng nghe nói qua."

"Tuy rằng không kiếm nhiều bằng tiền bối nhưng cũng đã rất nhiều." Trang Khiêm nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy! Ngươi ca lớn lên tốt, còn có thể kiếm tiền, trách không được được hoan nghênh như vậy, còn được hoan nghênh đến nỗi mỹ nữ nhà người ta ngàn dặm xa xôi đi từ hôn cho hắn."

Trang Khiêm: "....."

"Đều lên ngồi hết đi, chúng ta ngồi tiểu thanh đến cánh đồng hoang." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh đánh giá tọa kỵ của Trang Hạo, híp híp mắt: "Trang đại thiếu, tọa kỵ của ngươi lớn lên không tồi!"

Trang Hạo cười cười: "Đa tạ Tà Y tiền bối khích lệ! Mọi người đều

lên đây hết đi."

"Tà Y tiền bối, ngài ngồi ở sau ca ta đi, nếu lát nữa gió lớn, ngài có thể tránh ở phía sau ca ta, nếu là tiền bối ngài đứng không vững cũng có thể ôm lấy eo ca ta." Trang Khiêm nhẹ giọng hữu nghị nhắc nhở.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 18: Ôm thật chặt

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 18

Chương 18: Ôm thật chặt

Kỳ Thiếu Vinh đứng trên lưng thanh điểu, Trang Hạo đứng đằng trước, Thẩm Nguyên thủ phía sau.

Thanh điểu đột nhiên xông lên không trung, Kỳ Thiếu Vinh theo quán tính nghiêng về phía sau một chút, bị Trang Khiêm đẩy một cái, Kỳ Thiếu Vinh liền ngã phía trước, sau đó thật sự là ôm lấy eo Trang Hạo.

Trang Hạo quay đầu lại, nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Tà Y tiền bối, ngài ôm chặt một chút."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Đương nhiên, nếu tiền bối ngài thích, chặt hơn một chút cũng được."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục tâm tình xuống, ngay sau đó lại nghe Trang Hạo nói: "Tà Y tiền bối, người ngài thơm quá."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Hắn đây là đang bị đùa giỡn sao?

Thanh điểu một bên thét chói tai, một bên đâm thẳng về phía trước.

Kỳ Thiếu Vinh cau mày: "Trang đại thiếu, con chim này của ngươi đang gọi cái gì vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản còn cho rằng thanh điểu sẽ chỉ kêu trong lúc bay lên một chút, trên thực tế, thanh điểu vẫn luôn gào thét không ngừng, Kỳ Thiếu Vinh nhẫn nửa ngày, rốt cuộc cũng nhịn không được mở miệng.

"Tiểu thanh thích vừa bay vừa ca hát." Trang Hạo nhẹ giọng giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Cho nên, ý của ngươi là, nó gào thét như bây giờ là đang ca hát?"

Trang Hạo: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh: "Hát thật khó nghe."

"Đừng nói!"

"Đừng nói!"

Hai thanh âm ngăn cản đồng thời vang lên, bất quá, lời Kỳ Thiếu Vinh nói ra quá nhanh, Kỳ Thiếu Phúc cùng Thẩm Nguyên cũng không thể ngăn cản được.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Hát khó nghe còn không cho người ta nói."

Trang Khiêm thì thào: "Xong rồi xong rồi, Tiểu Thanh muốn nổi bão!"

Trang Hạo lập tức thi triển phong trói thuật xuống mọi người, Kỳ Thiếu Vinh cảm giác mình bị chặt chẽ trói buộc lại bên trên thanh điểu. Không thể không nói, phong trói thuật của Trang Hạo thi triển thập phần đúng lúc, Trang Hạo vừa thi triển xong, thanh điểu liền bắt đầu xoay tròn 360°.

Kỳ Thiếu Vinh tức khắc có loại cảm giác đầu váng mắt hoa, máu dồn

lên não.

Kỳ Thiếu Vinh ôm Trang Hạo: "Con chim chết tiệt này của ngươi có tính tình gì vậy chứ!"

Trang Hạo ăn năn nhỏ giọng: "Quên nói cho ngài, Tiểu Thanh ngoại trừ thích ca hát còn thích chơi quay tròn, thời điểm không có ai thưởng thức tiếng ca của nó, nó sẽ biểu diễn quay tròn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ngươi nhanh đưa ta xuống đi."

Trang Hạo lắc đầu, chém đinh chặt sắt *(dứt khoát quyết tuyệt)* cự tuyệt: "Không được, quá cao, sẽ ngã chết."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Thanh điểu bay một ngày một đêm, cuối cùng cũng hạ xuống, thời điểm Kỳ Thiếu Vinh xuống khỏi người thanh điểu, cả người đều tê liệt ngã xuống, Kỳ Thiếu Vinh đi tới một bên, nôn đến không biết trời đất.

Thanh điểu nhìn bộ dáng Kỳ Thiếu Vinh, cạc cạc cười hai tiếng, Kỳ Thiếu Vinh nhìn đôi mắt tràn đầy trào phúng của thanh điểu, trong lòng chỉ có một ý niệm, vận số năm nay không may mắn a!

Trang Hạo đưa qua một tấm khăn cho hắn: "Ngài không sao chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có việc gì."

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh, thật cẩn thận hỏi: "Tà Y tiền bối, ngài có muốn ngồi xuống nghỉ ngơi một chút không?"

Kỳ Thiếu Vinh có chút kỳ quái nhìn Trang Khiêm: "Ngươi cư nhiên lại không có việc gì?"

Trang Khiêm gãi gãi ót: "Ta đã quen, lần đầu tiên ta ngồi thanh điểu cũng chật vật giống ngài."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Thanh điểu thu cánh, ngẩng cao đầu, tràn đầy cao ngạo đi dạo, giống như nữ vương đang tuần tra lãnh địa của mình.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thanh điểu, nhỏ giọng nói thầm: "Đúng là chủ nào tớ đấy!"

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, ngài đang nói gì vậy?"

Trang Hạo xoa xoa đầu thanh điểu, đưa chút đồ ăn cho thanh điểu, thanh điểu dụi dụi Trang Hạo một chút rồi trực tiếp bay đi.

"Sao con chim kia lại đi rồi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Hình thể Tiểu Thanh quá lớn, sẽ khiến cho yêu thú trong rừng rậm chú ý tới cho nên để cho nó đi trước. Tà Y tiền bối yên tâm đi, chờ đến giờ về, Tiểu Thanh sẽ lại đến chở chúng ta."

"Yên tâm? Ta có gì không yên tâm? Khi nào chúng ta xuất phát?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, ngài thật sự không cần nghỉ ngơi thêm một chút sao?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không cần."

Trang Khiêm tràn đầy sùng bái nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tiền bối chính là tiền bối, thật lợi hại. Bất quá, nếu tiền bối ngài thật sự không thể đi cũng không cần sốt ruột, có thể tìm ca ta cõng ngài, ca ta ma võ song tu, thể lực rất tốt, cho dù cõng thêm một người cũng đi nhanh hơn so với chúng ta."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "Cảm ơn, không cần."

"Tà Y tiền bối, ngài không biết, trong Hoàng Đô có bao nhiêu người muốn ca ta cõng, ngài phải tận dụng thời cơ a!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 19: Lạc đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 19

Chương 19: Lạc đường

Trang Hạo đi tuốt đằng trước mở đường, Thẩm Nguyên lót sau, Kỳ Thiếu Vinh đi theo Kỳ Thiếu Phúc cùng Trang Khiêm mua nước tương.

Thực lực Trang Hạo đúng là đáng giá thưởng thức, mỗi con đường đi qua đều là quét ngang, cơ bản không cần Kỳ Thiếu Phúc cùng Trang Khiêm ra lực gì, quả nhiên là phi thường lợi hại.

"Ma lực của ca ngươi hình như rất cường hãn!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ca ta trời sinh thiên phẩm tinh thần lực, ý thức hải rộng lớn dị thường, ma lực dự trữ so với ma pháp sư cùng đẳng cấp cao hơn mấy chục lần."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Quả nhiên là thiên phú dị bẩm."

Trang Khiêm gật đầu, vô cùng vinh dự: "Ca ta là ma pháp sư bảy hệ kim mộc thủy hỏa thổ phong lôi, nếu không phải ca ta trời sinh thông minh tuyệt đỉnh, người bình thường tu luyện nhiều ma pháp như vậy chỉ sợ là được cái này mất cái khác."

Kỳ Thiếu Vinh ha hả cười cười: "Đúng vậy! Ca ngươi lợi hại, ca ngươi sao có thể lợi hại như vậy a!" Tên hỗn đản Trang Hạo này lợi hại như vậy, sau này nếu phải đối mặt, người có hại cũng là hắn a!

Kỳ Thiếu Vinh theo đám người Trang Khiêm bôn ba khắp nơi, dọc

theo đường đi, Trang Hạo phát hiện không ít linh dược.

Trang Hạo trời sinh có linh hồn lực cường hãn, năng lực tìm kiếm linh dược cũng là đứng đầu.

Tuy rằng Kỳ Thiếu Vinh không xuất lực nhưng Trang Hạo vẫn phân cho Kỳ Thiếu Vinh không ít linh thảo.

"Nơi này có một con xích cánh huyết hổ."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi muốn xử lý nó?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có, nơi chúng ta đang đứng nằm đối diện với xích cánh huyết hổ, nếu thu phục nó, chúng ta có thể tiết kiệm rất nhiều chuyện."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "A, ta thiếu chút nữa đã quên, Trang đại thiếu ngươi là ngự thú sư a!"

Kỳ Thiếu Vinh đi theo Trang Hạo vào lãnh địa xích cánh huyết hổ, một trận thanh âm hổ gầm đinh tai nhức óc truyền đến.

Trang Khiêm che trước mặt Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, không cần sợ, ta bảo hộ ngài."

Kỳ Thiếu Vinh đỡ trán, nói: "Ngươi tự bảo vệ tốt bản thân là được rồi."

Trang Khiêm: "....."

Một lão hổ hai cánh đỏ như máu bay tới, Kỳ Thiếu Vinh nhìn hình thể cực đại của lão hổ, thầm nghĩ: Kiếp trước vườn bách thú nào có lão hổ lớn như vậy nhất định là tiền vô như nước.

Lão hổ hé miệng, một hỏa cầu xông ra, đường kính hỏa cầu vượt quá mười mét. Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được lùi về sau hai bước, thầm nghĩ: Kiếp trước chắc chắn không có vườn bách thú nào giữ

được mãnh thú hung hãn như vậy.

Trang Hạo huy động trượng ma pháp, nhanh chóng tạo nên một tường băng.

Trang Hạo thi triển một trói phong thuật ném qua, lão hổ nguyên bản còn điên cuồng đâm về phía trước lại bị vướng một cái, lập tức té lăn quay trên mặt đất.

Đám người Thẩm Nguyên đồng thời ra tay, từng đạo công kích dừng trên người lão hổ. Không lâu sau đó, xích cánh huyết hổ đã bị đánh nằm bò.

Trang Hạo bay tới trước mặt xích cánh huyết hổ, một bàn tay ấn trên đầu nó.

Thần sắc xích cánh huyết hổ nguyên bản tràn đầy phẫn nộ lại dần dần tiêu tán, hai mắt trở nên mê mang, cuối cùng, xích cánh huyết hổ ngoan ngoãn nằm sấp xuống.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn một màn này, không thể không cảm thán: "Ngự thú sư đúng là lợi hại!"

Trang Khiêm khẽ đảo mắt: "Ca ta rất có thiên phú trên phương diện ngự thú! Đại sư ngự thú của Hoàng Đô Tông Minh Dương từng nói qua, ca ta có hi vọng trước ba mươi tuổi đuổi được đến trình độ của hắn."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Thật ghê gớm!"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Xích cánh huyết hổ an tĩnh xuống lại đi về phía Trang Hạo nằm sấp xuống, vẻ mặt vô cùng dịu ngoan.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay nhìn một màn này, nói với Trang Khiêm: "Ca ngươi quả thực giống vu sư."

Trang Khiêm: "....."

Có xích cánh huyết hổ trợ giúp, đám người Trang Hạo trong thời gian vô cùng ngắn hạn tìm được không ít linh thảo.

Sau khi tìm được mấy trăm cây linh dược, Trang Hạo đuổi xích cánh huyết hổ đi, chuẩn bị trở về.

Kỳ Thiếu Vinh đi theo Trang Hạo bôn ba trong rừng rậm hơn mười ngày, rốt cuộc cũng tiếp nhận kiến nghị của Trang Khiêm, để Trang Hạo cõng.

Kỳ Thiếu Vinh ôm cổ Trang Hạo: "Đường núi này thật khó đi, làm chân ta sưng hết rồi."

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, ca ta đang cõng ngài mà!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Ca ngươi điên ta cũng chỉ có thể chấp nhận."

Trang Khiêm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh vươn tay gõ gõ đầu Trang Hạo: "Đi ổn định một chút."

Trang Hạo: "....."

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh, xoa xoa cánh mũi, thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo này chính là tình nhân trong mộng của vô số nữ tu ở Hoàng Đô a! Nếu để mấy nữ tu trong Hoàng Đô đó biết Trang Hạo cõng người khác, còn bị người ta ghét bỏ, nhất định sẽ thay Trang Hạo bênh vực kẻ yếu.

"Sớm biết sẽ lạc đường thì không nên đuổi xích cánh huyết hổ đi

mà." Trang Khiêm rầu rĩ nói.

Thẩm Nguyên hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Có ai nói không phải đâu.

Kỳ Thiếu Vinh ghé vào bên tai Trang Hạo: "Trang đại thiếu, người khác đều nói ngươi thông minh tuyệt đỉnh, ngươi sao có thể ngay cả đường cũng không biết đi a!"

Trang Hạo nhàn nhạt nói: "Chuyện nhận diện đường đi không phải sở trường của ta."

"Không phải sở trường của ngươi thì là sở trường của ai a?" Kỳ Thiếu Vinh lười biếng nói.

"Thẩm Nguyên."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn về phía Thẩm Nguyên một cái, lắc lắc đầu: "Ngươi cư nhiên tìm loại đồng đội heo này, sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi phát hiện ngươi bị hắn hại chết."

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Hạo tràn đầy đồng tình nhìn Thẩm Nguyên một cái, cũng không có thay Thẩm Nguyên nói chuyện.

Thẩm Nguyên hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Trang Hạo đúng là tên chết tiệt a! Lúc trước hắn vì thay Trang Hạo đi từ hôn mà đắc tội Tà Y, kết quả, hiện tại hắn lại bị Tà Y nhằm vào, mà tiểu tử Trang Hạo này ngay cả một câu cũng không nói cho hắn.

"Ta cũng không phải lần nào cũng lạc đường, lần này là không khéo." Thẩm Nguyên nói.

"Hạo ca ca." Một tiếng gọi thanh thúy vang lên.

Thẩm Nguyên theo tiếng gọi nhìn qua, trong lòng hung hăng thở dài một hơi.

------oOo------

Chương 20: Trên đường đi gặp người Dịch gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 20

Chương 20: Trên đường đi gặp người Dịch gia

Dịch Sơ Tuyết tràn đầy tươi cười nhìn Trang Hạo, thời điểm ánh mắt chuyển tới trên người Kỳ Thiếu Vinh, sắc mặt lập tức trầm xuống dưới.

Kỳ Thiếu Vinh câu lấy cổ Trang Hạo, tiến đến bên tai Trang Hạo nói, "A Hạo, thân mật của ngươi tới rồi."

Trang Hạo: "....."

"A Hạo, sao ngươi lại cõng Tà Y?" Dịch Sơ Tuyết hỏi.

"Tà Y tiền bối không đi được." Trang Hạo nói.

Dịch Sơ Tuyết cau mày, nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Tà Y tiền bối không khỏi quá được nuông chiều, một người lớn như vậy ngay cả mấy bước chân cũng không đi được."

Kỳ Thiếu Vinh dựa vào trên vai Trang Hạo, ho nhẹ hai tiếng: "Có ai nói không phải đâu, ta đã một đống tuổi, thân thể không so được với người trẻ tuổi các ngươi!"

Trang Hạo có cảm giác cánh tay đang ôm cổ mình nặng thêm vài phần, cái loại cảm giác sắp bị thắt cổ chết.

Thẩm Nguyên đổi đề tài: "Dịch Hỏa, Dịch Băng, sao hai người các ngươi cũng ở đây?"

"Chúng ta bồi Sơ Tuyết tới thí luyện." Dịch Hỏa nói.

Thẩm Nguyên gật đầu: "Đúng rồi, ta nghe nói Mộ Tuyết Lam sắp li hôn với Dịch Phàm, việc này có đúng không?"

"Không biết, Dịch Phàm cũng không biết tự lượng sức mình, hắn cho rằng Mộ Tuyết Lam gả cho hắn là nhìn trúng hắn, Mộ Tuyết Lam cũng chỉ là do giận dỗi với nhị hoàng tử. Nhiều năm như vậy rồi, Dịch Phàm ngay cả cửa phòng của Mộ Tuyết Lam cũng chưa đi vào một bước, đúng là mất mặt." Dịch Hỏa tràn đầy khinh thường mắng.

Thẩm Nguyên: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Hợp thì đến, không hợp thì đi, cũng không có gì ghê gớm."

"Tà Y tiền bối, ngài không định xuống dưới sao?" Dịch Sơ Tuyết nhìn thẳng Trang Hạo.

Kỳ Thiếu Vinh ghé vào bên tai Trang Hạo: "Ánh mắt nàng nhìn ta giống như là nguyên phối nhìn tiểu tam vậy, tuy rằng ngươi cõng ta rất thoải mái, bất quá ngươi vẫn nên thả ta xuống đi."

Trang Hạo: "....."

Lời Kỳ Thiếu Vinh nói tuy rằng nhẹ nhàng nhưng vừa vặn có thể để cho tất cả mọi người ở đây nghe được, mặt Dịch Sơ Tuyết đột nhiên đỏ lựng.

Thẩm Nguyên sờ sờ cánh mũi, thầm nghĩ: Tà Y tuy rằng không khách khí với mình nhưng so với Dịch Sơ Tuyết, chút không khách khí này hoàn toàn có thể xem nhẹ.

"Tên lang băm ngươi đang nói bậy cái gì?" Dịch Hỏa tức giận mắng.

Kỳ Thiếu Vinh đầy mặt tươi cười: "Chỉ đùa một chút thôi mà, Dịch đại thiếu, ngươi phản ứng có chút quá độ!"

Dịch Sơ Tuyết nhìn Trang Hạo: "Hạo ca ca, ngươi cũng tới thí luyện sao?"

"Tới tìm chút linh thảo, đang muốn đi ra ngoài, bất quá lại lạc đường." Trang Hạo nói.

"Ta vừa vặn hoàn thành thí luyện, chúng ta có thể cùng ra ngoài." Dịch Sơ Tuyết rụt rè nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo do dự một chút: "Cũng được!"

Đường trở về nhiều thêm ba người, lập tức náo nhiệt hơn rất nhiều.

"Hạo ca ca, đây là ta điểm tâm làm, ngươi nếm thử một chút xem!" Dịch Sơ Tuyết tràn đầy ân cần nhìn Trang Hạo.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Dịch Sơ Tuyết: "Dịch tiểu thư quả thật quá cẩn thận, ngay cả đi ra rèn luyện cũng chuẩn bị đầy đủ sung túc."

Dịch Sơ Tuyết nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, ngươi ngay cả đi đường cũng không thể, thật sự không nên đi ra rèn luyện thì hơn, miễn cho ngươi xảy ra chuyện còn liên lụy đến người khác."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nếu không phải Trang Khiêm nói cùng ra ngoài có thể nhìn thấy bộ dáng đại hiện thần uy của Trang đại thiếu, ta mới lười đi ra."

Dịch Sơ Tuyết nhìn Trang Hạo: "Hạo ca, dọc đường đi này ngươi có gặp phải cái gì phiền toái không?"

"Có a! Hắn bị một lão hổ dọa thiếu chút nữa trợn tròn mắt." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Khiêm nhíu mày: "Tà Y tiền bối, là ngài bị dọa choáng váng, không phải ca ta bị dọa choáng váng."

"Ca ngươi cũng choáng váng, ngươi không biết sức quan sát của ta rất tốt sao?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêm túc nhìn Trang Khiêm.

Trang Khiêm: "....."

Trang Hạo nhìn Trang Khiêm: "Lúc ấy ta đúng là cũng bị dọa một chút."

Trang Khiêm: "....."

Thẩm Nguyên: "....." Tiểu tử Trang Hạo này uống lộn thuốc sao!

"Lão hổ kia rất lợi hại đi?" Dịch Sơ Tuyết hỏi.

"Cũng không có bao nhiêu lợi hại, chỉ là lá gan Trang đại thiêu có chút nhỏ, nam nhân có lá gan nhỏ như vậy cũng không phải chuyện tốt gì!" Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Xích cánh lão hổ kia lớn lên tráng như vậy lại quá xuẩn, để Trang Hạo chiếm tiện nghi, không qua bao lâu liền bị đánh cho tàn phế.

Dịch Sơ Tuyết nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, thời điểm Hạo ca ca đang đối phó hổ yêu, ngươi đang làm cái gì?"

"Ta? Ta ở phía sau xem diễn." Kỳ Thiếu Vinh nhún nhún vai.

Dịch Sơ Tuyết: "....."

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Sơ Tuyết, dùng khuỷu tay thọc thọc Kỳ Thiếu Phúc: "Ngươi có cảm thấy không khí giữa Tà Y cùng Dịch Sơ Tuyết có chút cổ quái hay không?"

Kỳ Thiếu Phúc nhún nhún vai: "Trang Hạo rất được hoan nghênh! Cái này là không thể tránh khỏi."

Thẩm Nguyên: "....."

"Được rồi, điểm tâm Dịch Sơ Tuyết làm cho Trang Hạo có rất nhiều, Trang Hạo ăn không hết, ngươi nếm thử chút xem, ăn rất ngon a!" Kỳ Thiếu Phúc nói.

Thẩm Nguyên: "....." Người ngốc có ngốc phúc a! Đã đến thời điểm như vậy cũng chỉ nhớ thương ăn.

------oOo------

Chương 21: Li hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 21

Chương 21: Li hôn

"Thiếu gia, ngươi đã trở lại?" Kỳ Hằng nhìn dáng vẻ phong trần mệt mỏi của Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh lập tức đi vào phòng ngủ, gục xuống giường, cọ cọ khăn trải giường than thở: "Mệt chết ta!"

"Thiếu gia, ngươi ra tay sao?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có, Trang Hạo xông pha phía trước, ta cũng không tìm được cơ hội ra tay."

"Vậy thiếu gia, ngươi đi theo Trang Hạo ra ngoài lâu như vậy có tìm ra được nhược điểm của Trang Hạo không?"

"Không có phát hiện gì, tiểu tử này ma võ song tu, tinh thần lực khác hẳn với người bình thường, là ngự thú sư hiếm thấy, ngươi biết đấy, ngự thú sư cũng rất dễ kiếm tiền....."

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta biết, ngự thú sư sao, chỉ cần áp chế tinh thần yêu thú vài lần là có thể kiếm được một bút tiền không nhỏ."

Có rất nhiều đại gia tộc sau khi bắt được yêu thú lại không thu phục, chỉ có thể mời ngự thú sư ra tay, xác suất xuất hiện ngự thú sư cực nhỏ, mấy ngự thú sư ở Hoàng Đô đều có địa vị cao, rất khó động chạm, một ngự thú sư cao minh có thể điều khiển hơn mười yêu thú có thực lực không chênh lệch với bản thân lắm, tương đương với

tăng thực lực bản thân lên hơn mười lần.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Mệnh tiểu tử này đúng là quá tốt! Không biết đời trước hắn đã hối lộ vị thần tiên nào để đời này có thể gặp được may mắn như vậy."

"Thiếu gia, ngươi yên tâm, tiền ngươi kiếm so với hắn nhiều hơn."

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa lọn tóc: "Đúng vậy, tiền ta kiếm được nhiều hơn so với hắn, bất quá, tiềm lực của tiểu tử này lại lớn hơn ta!"

"Thiếu gia, ngày mai có muốn tiếp nhận sinh ý không? Sau khi ngươi rời khỏi đã có rất nhiều phu nhân, thậm chí còn có hoàng phi tới hỏi ta khi nào ngươi tiếp tục ra tay."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Ngày mai không được, ta đã đáp ứng ngày mai sẽ cùng Trang Hạo đi gặp Trang Lâm Viễn."

"Vì Trang Linh sao? Nghe nói Trang Lâm Viễn rất yêu thương nhi nữ, vì Trang Linh mà cơ hồ tan hết gia tài, mấy năm nay đã có rất nhiều y sư đến xem bệnh cho Trang Linh, ma pháp sư quang minh cũng đã có bảy tám người, thánh quang thuật cũng có tác dụng nhưng rất nhanh lại tiếp tục suy yếu."

"Tình huống của Trang Linh ta cũng từng nghe nói qua, bất quá, cụ thể là vấn đề gì ta cũng phải đi qua một chuyến mới biết được." Kỳ Thiếu Vinh lười biếng thở dài.

"Nếu thiếu gia ngài ra ngựa, có lẽ có thể nhìn ra được vấn đề."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày, trên mặt có thêm vài phần sầu lo, "Đi qua xem rồi nói sau, trên thực tế, ta có chút suy đoán, bất quá, hy vọng là ta suy đoán là sai."

Kỳ Hằng khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi đoán được cái gì?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không nói cái này, hy vọng là ta suy nghĩ nhiều."

Kỳ Hằng thấy Kỳ Thiếu Vinh không muốn nói nhiều cũng không dây dưa nhiều trên vấn đề này, "Đúng rồi, thiếu gia, trên đường đi ngươi gặp được Dịch Sơ Tuyết sao? Ta nghe nói các ngươi là cùng nhau trở về."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Trên đường ngẫu nhiên gặp được Dịch Sơ Tuyết cùng hai ca ca nàng, đúng rồi, ta nghe nói Mộ Tuyết Lam li hôn với Dịch Phàm?"

"Đúng vậy! Đã li hôn." Kỳ Hằng nói.

"Vậy sao, A Phàm của chúng ta lại là người đàn ông độc thân hoàng kim, những mỹ nữ, soái ca độc thân đó thật có phúc, trên đời này lại nhiều thêm một nam nhân độc thân chất lượng tốt!"

Kỳ Hằng: "....."

"Ánh mắt nha đầu Mộ Tuyết Lam này cũng quá cao, A Phàm của chúng ta có tiền như vậy cũng chướng mắt!" Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc đầu than thở.

"A phàm có tiền nhưng Mộ Tuyết Lam không biết a!"

Kỳ Thiếu Vinh thở dài: "Nói không sai, người tinh mắt trên đời này quá thiếu a!"

Kỳ Hằng nhún nhún vai chỉnh tay áo: "Trên thực tế, Mộ Tuyết Lam li hôn với Dịch Phàm nhưng trước mắt nàng còn chưa có dọn ra ngoài."

"Vì sao lại vậy?"

"Có thể là bởi vì nàng không có nơi nào để đi, năm đó Mộ Tuyết Lam dưới sự giận dữ mà tuyên bố phải gả cho Dịch Phàm, đắc tội

không ít người, trong đó bao gồm cả người Mộ gia. Gia thế của Mộ Tuyết Lam bình thường, gia tộc nàng vốn còn muốn trông cậy vào nàng gả cho một đại nhân vật mà dương mi thổ khí, kết quả, nàng lại gả cho A Phàm, hơn nữa ngươi cũng biết, phòng ở của A Phàm không tồi." Phòng ở của Dịch Phàm là mẫu thân hắn lưu lại, khi còn sống, mẹ đẻ Dịch Phàm cũng là một tiểu thư nhà giàu.

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Vậy sao, A Phàm đúng là người ôn nhu, đã li hôn rồi còn không đuổi Mộ Tuyết Lam ra ngoài."

"Nhất dạ phu thê bách nhật ân *(một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa)* a, tuy rằng bọn họ là phu thê nhưng ngay cả một đêm làm phu thê chân chính cũng chưa có, nhưng mà, ai biết được đâu."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 22: Trang gia Trang Linh

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 22

Chương 22: Trang gia Trang Linh

Kỳ gia.

"Thiếu Phúc, ngươi lại ra ngoài cùng Trang Hạo?" Kỳ Thiếu An hai tay chống lưng, trầm mặt hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc gãi gãi đầu: "Đúng vậy!"

"Tam đệ, ngươi thật có phúc khí! Ngay cả Trang Hạo cũng nhìn ngươi với con mắt khác, làm cái gì cũng mang theo ngươi, đúng là Trang Hạo so với thân ca ca ta còn có trách hơn." Kỳ Thiếu An có chút trào phúng nhìn Kỳ Thiếu Phúc.

Trang gia, Kỳ gia, Dịch gia, Thẩm gia, tứ đại gia tộc vừa cạnh tranh với nhau, cũng lại vừa tồn tại quan hệ thông gia, cực kỳ rắc rối phức tạp.

Kỳ Thiếu Phúc cười khan, không có lên tiếng.

Kỳ Thiếu Như vội vội vàng vàng đi ra: "Tam ca, ngươi ra ngoài cùng Trang Hạo?"

"Đúng vậy!"

"Ta nghe nói, nữ nhân Dịch Sơ Tuyết không biết xấu hổ kia đuổi

theo Trang Hạo ra ngoài?" Kỳ Thiếu Như hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc gãi gãi tóc: "Ta không biết nàng có phải cố ý đuổi theo hay không, bất quá, chúng ta đúng là có ngẫu nhiên gặp được Dịch Sơ Tuyết."

Kỳ Thiếu Như cười nhạo một tiếng: "Nữ nhân kia thật không biết xấu hổ, nàng cho rằng đuổi tứ ca phế tài kia đi rồi là có thể đến phiên nàng sao, si tâm vọng tưởng, đúng là khi dễ *(bắt nạt)* Kỳ gia chúng ta không có người? Trang Hạo có rất nhiều lựa chọn, muốn đến phiên nàng sao, còn quá sớm!"

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

Kỳ Thiếu Phúc xoa xoa cánh mũi, lần trước ở Lạc Hoa Hiên, Kỳ Thiếu Khang đã đề cử Kỳ Thiếu Như với Trang Hạo, bất quá, rất hiển nhiên, phản ứng của Trang Hạo cực kỳ bình đạm, hẳn là không có ý tứ gì với Kỳ Thiếu Như. Cơ mà lời này hắn vẫn không nên nói cho Thiếu Như thì hơn, miễn cho lại bị đánh. Cho dù là Dịch Sơ Tuyết hay Kỳ Thiếu Như thì trước mặt Trang Hạo đều giống mèo nhỏ, đối với hắn lại giống lão hổ.

"Tam ca, ngươi ra ngoài cùng A Hạo sao không nói cho ta một tiếng, vô duyên vô cớ để nha đầu thối Dịch Sơ Tuyết kia nhặt được tiện nghi." Kỳ Thiếu Như không vui trách móc.

Kỳ Thiếu Phúc: "....." Trên thực tế, Dịch Sơ Tuyết cũng không chiếm được tiện nghi gì, tiện nghi toàn là cho Tà Y chiếm, bất quá, nghe nói Tà Y đã hơn bảy mươi tuổi, cơ mà, thái độ của Trang Hạo đối với Tà Y đúng là có chút quỷ dị, lại nói tiếp, Tà Y kia chanh chua kinh người, không có chút nào giống với người hơn bảy mươi tuổi.

Kỳ Thiếu Như kéo cánh tay Kỳ Thiếu Phúc qua: "Tam ca, ngươi thấy Trang Hạo có hứng thú gì với Dịch Sơ Tuyết không?"

"Ta nghĩ hắn hẳn là không có hứng thú gì đâu."

Kỳ Thiếu Như cười cười: "Ta cũng nghĩ vậy, ai có thể sinh hứng thú với một nữ nhân hai mặt như vậy chứ! Nếu không phải tứ ca phế vật kia sinh ra trước ta, vậy người đính hôn với Trang Hạo chính là ta, tứ ca cũng thật là, lãng phí chiếm một vị trí lại vô duyên vô cớ lãng phí cơ hội. Trang gia từ hôn, Trang Hạo lười không đi, chính hắn mất mặt thì thôi, còn hại gia tộc cũng mất mặt theo hắn."

Kỳ Thiếu Phúc xoa xoa cánh mũi: "Ngũ muội, ngươi không cần nói bậy như vậy?"

"Ta nói bậy khi nào? Tam ca, ngươi thường xuyên đi theo Trang Hạo, ngươi thấy Trang Hạo có động tâm với người nào hay không?"

Kỳ Thiếu Phúc bất đắc dĩ nói: "Không quá chú ý."

"Sao ngươi có thể không chú ý cái này chứ?" Kỳ Thiếu Như không vui nhìn Kỳ Thiếu Phúc.

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

.....

Sáng sớm, Trang Hạo đã đến biệt viện Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh chỉ có thể ngáp trái ngáp phải theo Trang Hạo đến phủ đệ Trang Lâm Viễn.

Kỳ Thiếu Vinh dựa vào trên thùng xe ngựa, một bộ không thể tỉnh táo.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối rất mệt sao?"

"Đúng vậy! Lần sau không cần tới sớm như vậy, quấy rầy người khác ngủ sẽ phải bị thiên lôi đánh."

Trang Hạo xấu hổ cười cười: "Xin lỗi, ta không biết Tà Y tiền bối lại yêu ngủ như vậy."

"A Hạo tới a! Mau vào đi, Linh tỷ tỷ nhớ ngươi đã lâu." Trang Lâm Viễn nhìn Trang Hạo bước xuống khỏi xe nói.

"Vị này chính là Tà Y." Trang Hạo quay sang Trang Lâm Viễn giới thiệu.

Hai mắt Trang Lâm Viễn hiện lên vài tia sáng, hiển nhiên là có chút kích động, bất quá, rất nhanh liền đè xuống. "Cửu ngưỡng đại danh."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu với Trang Lâm Viễn: "Rất vinh hạnh được gặp ngài."

Trang Hạo nói với Trang Lâm Viễn: "Biểu thúc, ta mang Tà Y đến gặp biểu tỷ."

"Đại ca, ai tới vậy?" Trang Lâm Mộ đi ra hỏi.

"Lâm Mộ biểu thúc, ngươi đã trở lại?" Trang Hạo có chút ngoài ý muốn nhìn Trang Lâm Mộ.

Trang Lâm Mộ gật đầu: "Là A Hạo sao! Ta gần đây mới trở về, ở bên ngoài luôn không bằng ở nhà. A Hạo, ngươi cũng khó lường! Lúc ta trở về nghe đã không ít lần người ta đàm luận về ngươi."

"Lâm Mộ biểu thúc ngươi mang theo rất nhiều linh dược trở về, biểu tỷ ngươi tốt hơn rất nhiều." Trang Lâm Viễn nói.

Trang Hạo gật đầu: "Như vậy sao! Vừa vặn, ta cũng tới đưa linh dược."

"A Hạo, ngươi còn mang theo Tà Y tới sao! Thật có tâm, Tà Y các hạ, nghe nói ngươi cứu mạng Trang Nhân Tuyền, y thuật thật lợi hại." Trang Lâm Mộ quay sang nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Chỉ là nhờ vận khí mà thôi."

Một nữ tử mặc bạch y đi ra, sắc mặt nữ tử tuy rằng tái nhợt nhưng vẫn khó nén nổi một thân tuyệt sắc phong tư.

"Tà Y tiền bối, làm phiền ngài vất vả tới một chuyến." Thanh âm Trang Linh thập phần dễ nghe, lỗ tai Kỳ Thiếu Vinh cũng có chút phát ngứa.

"Kỳ thật, ta vốn dĩ cũng không muốn đến, cơ mà, nếu biết Trang tiểu thư ngươi là đại mỹ nhân như này, không cần Trang Hạo thúc giục ta cũng hăng hái chạy tới." Kỳ Thiếu Vinh sáng lạn tươi cười nhìn Trang Linh.

"Tà Y tiền bối, ngài đúng là biết nói đùa." Trang Linh cười cười.

"Tiểu thư, có thể để ta xem mạch của ngươi một chút không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Linh vươn tay: "Đương nhiên rồi."

Kỳ Thiếu Vinh xem cổ tay Trang Linh một chút, mày khẽ nhíu lại, một lát sau, Kỳ Thiếu Vinh buông tay xuống.

"Tà Y các hạ có nhìn ra được gì không?" Trang Lâm Mộ hỏi.

"Từ mạch tượng mà xem, Trang tiểu thư hình như là trúng độc trong lúc mang thai, thân thể từ sinh ra đã yếu ớt, cần phải tĩnh dưỡng, ngoại trừ dùng linh dược bổ dưỡng, ta cũng không có biện pháp gì khác." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Linh từ nhỏ đến lớn đã được vô số y sư xem qua, cách nói của đại đa số y sư đều không khác với Kỳ Thiếu Vinh lắm.

Nghe được Kỳ Thiếu Vinh nói, Trang Lâm Viễn không nói gì, trên mặt lại nhiều thêm vài phần ảm đạm.

Trang Linh nhìn thần sắc ảm đạm của Trang Lâm Viễn, cười cười an ủi: "Phụ thân, ta đã khá hơn nhiều."

"Xin lỗi, việc này ta có khả năng không thể giúp được cái gì." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy xin lỗi nhìn Trang Lâm Viễn.

Trang Linh điềm đạm đối cười cười với Kỳ Thiếu Vinh, "Tà Y tiền bối có phần tâm tư này, như vậy là đủ rồi."

"Trang Linh tiểu thư huệ chất lan tâm *(người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết)*, chắc chắn sẽ tốt lên." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Linh cười cười: "Đa tạ."

------oOo------

Chương 23: Huyết linh cổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 23

Chương 23: Huyết linh cổ

Kỳ Thiếu Vinh ở lại trong phủ Trang Lâm Viễn một hồi liền vội vàng cáo từ.

Trang Hạo theo Kỳ Thiếu Vinh đi ra, "Sao ngài đi vội vã như vậy?"

"Nếu không giúp được gì còn không bằng đi sớm một chút, không phải sao?" Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Có phải ngài biết cái gì không?"

"Ta có thể biết được cái gì chứ?"

"Ngài đang sợ hãi."

"Người nhà Trang Lâm Viễn đều rất hòa thuận, ta có gì phải sợ hãi?"

"Ta không biết ngài vì sao lại sợ hãi, ta chỉ là cảm thấy ngài giống như đang băn khoăn cái gì, có quan hệ với bệnh của Trang Linh tỷ tỷ sao?" Trang Hạo nghiêm túc nhìn thẳng vào Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh dừng bước chân, quay đầu nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, Trang Linh tỷ tỷ ngươi chỉ là thể chất hư nhược một ít mà thôi."

Trang Hạo nhăn chặt mày nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Trực giác nói cho ta

ngài đang nói dối. Tà Y tiền bối, ngài cũng biết, Trang Linh tỷ tỷ sống đến bây giờ rất không dễ dàng."

"Ta biết."

"Nếu Tà Y tiền bối ngài có biện pháp, ta khẩn cầu ngài giúp đỡ nàng." Trang Hạo nói.

"Trang đại thiếu, ngươi có biết không, ta sống đến bây giờ cũng rất không dễ dàng a!" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, hít sâu một hơi: "Ta đã nói rồi, ta bất lực, Trang đại thiếu, ngươi không cần tiếp tục nhiều lời được không?"

Trang Hạo: "....."

.....

Biệt viện Kỳ Thiếu Vinh.

"Thiếu gia, ngươi đã trở lại?" Kỳ Hằng hơi kinh ngạc nhìn Kỳ Thiếu Vinh một mình trở lại.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Trang đại thiếu đâu?" Kỳ Hằng hỏi.

"Bị ta làm cho tức giận bỏ đi rồi."

"Tình huống của Trang Linh tiểu thư thế nào rồi?"

"Không tốt lắm, trước đó ta đã nghe nói qua tình huống của Trang Linh, cũng chỉ suy đoán lung tung một chút, không nghĩ tới lại thật sự đúng như ta dự liệu....." Kỳ Thiếu Vinh thở dài một hơi.

"Nàng phải chết sao?"

"Chỉ sợ sống không quá một tháng."

Kỳ Hằng nhăn mày: "Vậy thật đáng tiếc."

"Đúng vậy, đó chính một đại mỹ nhân a, trẻ như vậy đã phải hương tiêu ngọc vẫn, thật quá đáng tiếc."

Trang Hạo đẩy cửa đi đến, nói: "Xin lỗi."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, tự tiện đột nhập vào nhà dân không phải là việc quân tử nên làm!"

"Xin lỗi, ta đã gõ cửa, nhưng không có ai đứng canh, vậy nên ta liền tự mình xông vào."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Xin lỗi, không phải ta cố ý muốn nghe lén các ngươi nói chuyện."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Kỳ Hằng, thấp giọng hỏi: "Không phải ta đã nói ngươi bố trí mấy bẫy rập phòng ngừa bọn đạo chích sao?"

"Xin lỗi, còn chưa kịp bố trí." Kỳ Hằng nói.

"Hiệu suất của ngươi quá kém, còn tiếp tục như vậy, cẩn thận ta xào ngươi." Kỳ Thiếu Vinh hăm dọa nhìn Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng xấu hổ cười cười: "Ta nhất định sẽ nhanh chóng bố trí tốt."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Ngươi đi ra ngoài đi."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngài quả nhiên có biết gì đó."

Kỳ Thiếu Vinh nhún nhún vai: "Ta đúng là có biết một ít, bất quá, ta khuyên ngươi không nên xen vào việc của người khác?"

"Vì sao? Ngài lo lắng Trang Lâm Viễn biểu thúc quá nghèo, không trả nổi phí chữa bệnh? Nếu hắn không trả nổi, ta thay hắn trả."

"Trang đại thiếu, ngươi biết ta rất yêu tiền, nhưng ta càng yêu tính mạng bản thân hơn, bất quá, nếu đã nói đến tiền, ta cũng thuận tiện nói một chút, Trang đại thiếu, đuôi khoản lần trước ngươi trả quá chậm, nếu không phải ta rõ ràng thanh danh Trang gia, ta còn phải cho rằng ngươi muốn quỵt nợ."

"Lần sau ta sẽ trả đúng lúc hơn. Trở lại chuyện chính, ta có điều không hiểu, cứu Trang Linh tỷ tỷ có quan hệ gì với tính mạng ngài."

"Vị biểu thúc kia của ngươi là một cao thủ đi, nếu ta làm hỏng chuyện của hắn, ta cũng không nhất định có thể chống đỡ hắn trả thù." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo nghi hoặc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngài cảm thấy nếu ngài cứu Trang Linh tỷ tỷ, biểu thúc sẽ giết ngài? Sao ngài lại có loại suy nghĩ như thế? Ngài nghĩ biểu thúc ta là người như thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh đùa nghịch ngón tay, nhàn nhạt nói: "Ai biết được chứ, người mà thôi."

Trang Hạo: "....."

"A Hằng, ngươi ra ngoài thủ đi, ta muốn nói chuyện riêng với Trang đại thiếu." Kỳ Thiếu Vinh xoay người nói với Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng gật đầu: "Được."

"Trang đại thiếu ngồi đi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo ngồi xuống đối diện Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh kiều chân, thong thả ung dung hỏi: "Trang đại thiếu, ngươi đã từng nghe đến huyết linh cổ chưa?"

Trang Hạo lắc đầu: "Chưa có."

"Trang đại thiếu còn trẻ, kiến thức hạn hẹp, cái này cũng có thể lý giải. Trên thực tế, loại huyết linh cổ này được đồn đãi là đã tuyệt tích, ngươi không biết cũng rất bình thường."

"Đó là thứ gì?"

"Một loại cổ trùng sống nhờ trong cơ thể người khác, dựa vào hấp thu linh lực của ký chủ mà sống, sau khi bị loại cổ trùng này ký sinh, ký chủ sẽ thường cảm thấy suy yếu, cần phải dùng đến linh dược để ngăn cản."

"Nếu không có linh dược thì sao?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Vậy thì phiền toái, cổ trùng sẽ vì đói khát mà gặm cắn lục phủ ngũ tạng ký chủ."

"Loại này cổ trùng sẽ mang lại gì?"

"Đối với ký chủ mà thì không có gì dùng, nhưng đối với thân nhân ký chủ lại có chỗ dùng. Chờ đến sau khi cổ trùng hấp thu đủ dược lực, ký chủ chính là một loại linh dược tốt nhất, lúc này chỉ cần đem ký chủ phối hợp với một ít linh dược mà luyện chế thành chén thuốc là có thể giúp người dùng tăng rất nhiều công lực."

"Đã nhiều năm như vậy, vị biểu tỷ kia của ngươi hẳn là đã hấp thu không ít linh dược đi, bây giờ tinh hoa của những linh dược đó đều chất trong cơ thể cổ trùng, ngươi có thể tưởng tượng được cổ trùng kia có bao nhiêu bổ."

Trang Hạo nhăn chặt mày: "Cái này có quan hệ gì với biểu thúc?"

"Sở dĩ huyết linh cổ đứng trên bờ vực bị diệt sạch là bởi vì sử dụng loại cổ trùng này có rất nhiều hạn chế, thứ nhất, cổ trùng chỉ có thể ký sinh trong một ít người có thể chất đặc thù, vị biểu tỷ kia của ngươi tựa hồ là trời sinh âm linh thể, thứ hai, cổ trùng luyện chế thành linh dược chỉ có tác dụng với người thân ký chủ, nếu người khác dùng sẽ bị linh dược phản phệ đến chết."

"Lại nói tiếp, Trang đại thiếu ngươi hình như cũng có chút quan hệ với Trang Linh a, bất quá, quan hệ có chút xa, nếu là ngươi dùng linh dược, chết thì không đến nỗi, bất quá, dược lực có khả năng sẽ chạy tán loạn trong kinh mạch ngươi, làm kinh mạch ngươi rách ra từng cái khe thật nhỏ."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngài đang hoài nghi Trang Lâm Viễn biểu thúc?"

"Ai biết được, trên đời này có rất nhiều chuyện phụ tử tương tàn."

Trang Hạo nhăn chặt mày: "Không có khả năng là hắn....."

"Mặc kệ là ai, tóm lại đều không phải là nhân vật dễ chọc gì, Trang đại thiếu ngươi phải biết rằng, ta không muốn chọc phải phiền toái gì." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Trước đó ta nghe được ngài nói với thủ hạ kia, còn có một tháng, vì sao lại chỉ còn một tháng?"

"Nếu ta đoán không sai, cổ trùng kia đã sắp thành thục rồi."

"Có biện pháp gì để giải cổ không?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Ta cũng không biết, có lẽ người hạ cổ sẽ có biện pháp."

Trang Hạo nhấp môi: "Vậy nên phải tìm được người hạ cổ?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy, bất quá, cho dù ngươi tìm được người hạ cổ, đối phương có nói cho ngươi hay không cũng không nói trước được."

.....

"Trang đại thiếu, đợi một chút."

Trang Hạo xoay người nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, còn có gì muốn chỉ giáo sao?"

"Huyết linh cổ cần phải dùng cơ thể sống làm thuốc, ý tứ là, thời điểm luyện chế thành linh dược cần biểu tỷ ngươi còn sống, không cần ta nói ngươi cũng nên biết, người hạ cổ trùng này có bao nhiêu hung tàn, ta rất tiếc mạng, thời điểm ngươi hành sự tốt nhất là không nên cuốn ta theo vào." Kỳ Thiếu Vinh nói.

.....

Kỳ Hằng đi đến, nhỏ giọng hỏi: "Thiếu gia, Trang đại thiếu đi rồi, ta thấy sắc mặt hắn không tốt lắm."

"Tiểu hài tử ít kiến thức, nghe chút chuyện rợn người liền bị dọa đến thủ túc vô thố *(bối rối, luống cuống tay chân)*, về nhà ăn cơm thêm mấy năm là được rồi." Kỳ Thiếu Vinh ông cụ non nói.

Kỳ Hằng: "....."

"Thiếu gia cảm thấy người hạ cổ người là ai?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún nhún vai: "Ta làm sao mà biết được, ta cũng không phải quá hiểu biết người nhà Trang Linh."

"Ta cảm thấy chưa chắc đã là Trang Lâm Viễn."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Kỳ Hằng: "Sao ngươi lại nói như vậy?"

"Hổ phụ cũng không ăn thịt con, ta cảm thấy Trang Lâm Viễn không hung tàn như vậy, so sánh ra, ta cảm thấy đệ đệ Trang Lâm Viễn càng có khả năng hơn một ít."

"Ta nghe nói Trang Lâm Viễn cùng Trang Lâm Mộ là huynh đệ cùng cha khác mẹ. Mười mấy năm trước, Trang Lâm Viễn cũng coi như là một thiên tài, áp chế đệ đệ hắn mọi mặt, nhưng mười mấy năm qua

đi, Trang Lâm Viễn vì chuyện của Trang Linh mà lãng phí rất nhiều thời gian, thực lực bây giờ của Trang Lâm Mộ đã hơn Trang Lâm Viễn một mảng lớn."

"Trùng hợp hơn nữa, Trang Lâm Mộ ra ngoài rèn luyện nhiều năm, lại trở về ngay lúc này. Thiếu gia, ngươi cũng biết, cổ trùng đã sắp thành thục."

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm: "Tên kia đúng là rất khả nghi, chỉ là cái đó có quan hệ gì với chúng ta đâu?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Nói cũng đúng!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi còn có chuyện gì sao?"

"Kỳ Thiếu Như tiểu thư vừa tới, bất quá, vừa nãy ngươi đang nói chuyện cùng Trang đại thiếu, ta không để nàng tiến vào."

"Nàng tới? Sao bây giờ ngươi mới nói?" Kỳ Thiếu Vinh nhăn chặt mày.

"Trước đó nàng nói muốn gặp ngài, chỉ là vừa nhìn thấy Trang đại thiếu đi ra liền chạy theo, phỏng chừng là nàng sẽ còn tới nữa." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Tên hoa hoa công tử này!"

Kỳ Hằng: "....."

"Ta ra ngoài nhìn xem." Kỳ Thiếu Vinh đứng lên duỗi eo.

Kỳ Thiếu Vinh đi ra ngoài, ngoài ý muốn chính là Kỳ Thiếu Như cư nhiên vẫn còn ở đây.

Trên thực tế, thời điểm Trang Hạo đi ra, Kỳ Thiếu Như đúng là có đuổi theo, bất quá, Trang Hạo khi rời đi quá nóng nảy, Kỳ Thiếu Như đuổi theo lại không đuổi theo được, chỉ đành phải lộn trở lại.

"Tà Y tiền bối, cửu ngưỡng đại danh, rốt cuộc cũng gặp được ngài."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn ngũ muội mình, không khỏi có loại cảm giác giống như đã qua mấy đời. Năm hắn năm tuổi ấy, Kỳ Thiếu Như bốn tuổi đã chỉ huy một đám nha đầu ném đá vào trong phòng hắn, đến hôm nay, nha đầu này lại đứng ở đối diện mình nói cửu ngưỡng đại danh.

"Không biết Kỳ tiểu thư tìm ta là có chuyện gì?"

"Nghe nói gần nhất Tà Y tiền bối rất thân thiết với Hạo ca." Kỳ Thiếu Như nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng không tính là rất thân thiết."

"Ta nghe nói, Tà Y tiền bối vừa mới đi bái phỏng Trang Lâm Viễn tiền bối." Kỳ Thiếu Như hỏi.

"Trang Hạo ta đi xem bệnh cho nữ tử Trang Lâm Viễn tiền bối, bất quá, ta tài hèn học ít, không giúp đỡ được gì." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Tà Y tiền bối không cần quá để ý, rất nhiều y sư đã xem qua cho Trang Linh, bất quá, Trang Linh vẫn không có một chút khởi sắc nào, vòng đi vòng lại đã mười mấy năm, cũng tiếc cho nàng có một phụ thân tốt mới kiên trì được đến bây giờ."

"Xem ra Trang Lâm Viễn rất đau lòng Trang Linh a. Lại nói tiếp, Trang Linh đúng là một đại mỹ nhân!"

Kỳ Thiếu Như đến chỗ Kỳ Thiếu Vinh nói bóng nói gió tìm hiểu tình huống về Trang Hạo một chút liền rời đi.

"Thiếu gia, Kỳ Thiếu Như là vì Trang Hạo mà tới." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắti: "Vô nghĩa, nàng không phải là vì Trang Hạo mà tới chẳng lẽ là vì ta tới? Trang Hạo này đúng là một

tên họa thủy."

Kỳ Hằng: "....."

------oOo------

Chương 24: Lễ tang

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 24

Chương 24: Lễ tang

Sau khi Trang Hạo rời đi, mấy ngày tiếp theo đều không có xuất hiện. Bốn ngày sau, Kỳ Thiếu Vinh nhận được một phong thiệp mời, mời Kỳ Thiếu Vinh tham dự lễ tang Trang Linh.

"Thiếu gia, ngươi có muốn đi lễ tang Trang Linh không?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh thưởng thức thiệp mời trên tay: "Thật lợi hại, dẫn xà rời động."

"Thiếu gia, ngươi là cảm thấy Trang Linh còn chưa chết?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai, "Có khả năng đi, ai mà biết được." Nếu Trang Linh chết, cổ trùng trong cơ thể nàng cũng mất đi hoạt tính, dược tính hoàn toàn biến mất, người hạ cổ hẳn là sẽ không cam lòng.

"Ngươi có nghe được Trang Linh vì sao mà chết hay không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Nghe nói là Trang Linh không muốn tiếp tục liên lụy Trang Lâm Viễn cho nên tự sát." Kỳ Hằng nói.

"Nếu đối phương đã mời, ta cũng không thể không cho mặt mũi, lại phải đến một chuyến".

Kỳ Thiếu Vinh thở ra một hơi, lại nói: "Ta mới đi xem cho Trang Linh, nàng liền tự sát, nói giống như là ta bức tử Trang Linh, nếu ta không đến một chuyến, ngược lại lại giống như ta đang chột dạ."

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh đúng hạn đi tới lễ tang Trang Linh, thời điểm Kỳ Thiếu Vinh đến đã có không ít người tới hiện trường.

"Tà Y các hạ, ngài cũng tới a!" Trang Nhân Tuyền nhìn với Kỳ Thiếu Vinh gọi một tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Tam gia khôi phục không tồi!"

"Đều là nhờ phúc của ngài, đáng tiếc, Linh nhi lại không có vận khí như ta." Trang Nhân Tuyền có chút ảm đạm nói.

"Thật xin lỗi, bệnh của Trang Linh tiểu thư, ta bất lực."

"Không liên quan đến Tà Y ngài, Linh nhi sống lâu như vậy vẫn luôn rất thống khổ, có lẽ chết đối với nàng mà nói cũng là giải thoát không chừng." Trang Nhân Tuyền thở dài, lắc lắc đầu than thở.

Trang Nhân Tuyền cùng Kỳ Thiếu Vinh hàn huyên vài câu liền rời đi.

Thẩm Nguyên đi về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, ngài cũng tới."

"Trang tiểu thư chết thật đáng tiếc, ta tới tiễn nàng đoạn đường cuối cùng." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Thẩm Nguyên lắc đầu, tràn đầy bất đắc dĩ: "Trang Linh tỷ tỷ lớn lên xinh đẹp lại thiện giải nhân ý *(tri kỷ hiểu lòng người)*, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh."

"Các ngươi ở chỗ này a!" Trang Khiêm đi tới chào hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "Ngươi cũng tới, chỗ nào cũng có ngươi, ca ngươi đâu?"

Trang Khiêm lắc đầu: "Ta không biết. Tà Y tiền bối, ngài muốn tìm hắn sao? Ta đi tìm thay ngài?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không cần, ta chỉ là tùy tiện hỏi."

Trang Khiêm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản còn hoài nghi Trang Linh còn chưa có chết, thế nhưng dạo qua linh đường một vòng, Kỳ Thiếu Vinh có loại cảm giác Trang Linh thật sự đã chết rồi. Trang Lâm Viễn thương tâm đến cả người đều phiếm một cỗ tử khí.

Khách khứa tới cúng viếng một đám rồi lại một đám, theo thời gian, người trong linh đường đều lục tục rời đi.

Đến đêm, Kỳ Thiếu Vinh ngồi nghỉ ngơi trên tay vịn hành lang dài, Trang Hạo từng bước đi tới.

"Tà Y tiền bối không ra ngoài sảnh sao?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không đi, ta không nhìn được người khác khóc."

"Tà Y tiền bối là không nhìn được người khác thương tâm."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có, chỉ là người khác khóc làm ta đau đầu."

Trang Hạo: "....."

"Trang đại thiếu không đến tiền viện sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không cần, người ở tiền viện đã đủ nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn chằm chằm Trang Hạo một hồi, bỗng nhiên nở nụ cười, "Nhìn dáng vẻ này xem ra Trang đại thiếu chuẩn bị rất đầy đủ a!"

"Cái đó cũng không đến mức."

Thời gian đến nửa đêm, một ánh lửa xông ra khỏi linh đường.

"Bắt đầu rồi?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía linh đường.

Trang Hạo híp mắt: "Nhìn dáng vẻ này xem ra ngươi nói không sai, đúng là có người hạ cổ Trang Linh tỷ tỷ."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi đây là có ý tứ gì? Ngươi căn bản không tin lời nói của ta?"

Trang Hạo hối lỗi cúi đầu: "Không có, ta đương nhiên là tin tưởng ngài, bất quá, chuyện ngài nói nghe quá rợn người, ta nguyên bản còn cho rằng người Trang gia không đến mức hung tàn như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Trang thiếu thiên phú kiệt xuất, từ nhỏ đến lớn đều được nuôi trong mật ngọt, đương nhiên không biết trên đời này có bao nhiêu người mang tâm lý âm u, tỷ như nói ta đi, mỗi lần nhìn thấy Trang đại thiếu, ta đều muốn rạch mấy đao trên mặt ngươi."

Trang Hạo thâm sâu nhìn Kỳ Thiếu Vinh, "Vì sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta nói giỡn."

Trang Hạo: "....."

Các loại ma pháp, đấu khí công kích nổ ra trong tiền viện, Kỳ Thiếu Vinh nghe được thanh âm rít gào đầy phẫn nộ của Trang Lâm Viễn, "Nhị đệ, đúng là ngươi hạ cổ Linh nhi, ngươi phát rồ rồi sao, Linh nhi là chất nữ ngươi a!"

"Chất nữ? Nàng bất quá chỉ là tạp chủng ngươi cùng Phó Như Tuyết năm đó làm ra, rõ ràng là ta gặp được nàng trước, chỉ là nữ nhân lả lơi ong bướm kia lại lựa chọn ngươi!"

"Như Tuyết không thích ngươi."

"Đúng vậy! Tiện nhân kia thích ngươi a, từ nhỏ đến lớn, trưởng bối trong nhà đều thích ngươi, Phó Như Tuyết cũng thích ngươi, dựa vào cái gì? Ta dựa vào cái gì mà bị ngươi áp một đầu khắp nơi như vậy!" Trang Lâm mộ âm u nhìn Trang Lâm Viễn. "Thời điểm Trang Linh sinh ra, ta đã biết, báo ứng của ngươi tới rồi, nàng cư nhiên là trời sinh linh thể, vừa lúc thích hợp nuôi dưỡng huyết linh cổ."

"Đại ca, ngươi đúng là tận tâm vì nữ nhi này, nhiều năm như vậy, ngay cả tu vi cũng bỏ hoang, ngươi lo lắng nuôi dưỡng nàng cùng cổ trùng trong cơ thể nàng nhiều năm như vậy, đáng tiếc a, thời điểm cuối cùng thất bại trong gang tấc, nàng cư nhiên lại tự sát, bất quá, nếu đại ca ngươi đã bố trí bẫy rập này, như vậy chất nữ ta hẳn là còn sống đi."

"Linh nhi đúng là còn sống." Trang Lâm Viễn nói.

"Ngươi mau nói, huyết linh cổ phải giải như thế nào?"

Trang Lâm Mộ cười lạnh: "Đại ca, huyết linh cổ không có dược nào giải được, nếu ngươi đã biết, vậy ai gặp thì có phần, không bằng ngươi giao Linh nhi cho ta, chờ ta luyện ra linh dược, phân cho ngươi một nửa."

Trang Nhân Hiền cau mày: "Trang Lâm Mộ, ngươi điên rồi sao? Ngươi còn không thúc thủ chịu trói?"

Trang Lâm Mộ híp mắt: "Trang Nhân Hiền, ngươi quản cũng quá rộng rồi, tuy rằng mọi người đều là họ Trang nhưng quan hệ đã cách rất xa, đây là chuyện huynh đệ chúng ta, ngươi hà tất phải xen vào việc người khác."

------oOo------

Chương 25: Ma pháp sư quang hệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 25

Chương 25: Ma pháp sư quang hệ

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng đứng ở trong hậu viện, dùng linh hồn lực quan vọng động tĩnh bên linh đường.

"Phụ thân ngươi tới?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, ta nói với phụ thân chuyện huyết linh cổ, sau đó lại ra chủ ý giả chết, tuy rằng hắn cảm thấy ta đang làm loạn nhưng vẫn đồng ý phối hợp cùng ta."

"Ngươi có một phụ thân thật tốt a!" Kỳ Thiếu Vinh vừa có chút hâm mộ, lại vừa có chút thẫn thờ nói.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đúng vậy!"

"Đúng là mệnh tốt." Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái.

Trang Hạo nhìn về phía linh đường: "Ta đi hỗ trợ."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Tùy ý đi."

Bên phía linh đường, các loại ma pháp, đấu khí bay múa, tình hình chiến đấu nhìn qua thập phần kịch liệt.

Các loại công kích đều dừng ở trên người Trang Lâm Mộ, dưới liên

thủ công kích của mọi người, Trang Lâm Mộ đã sắp không địch lại được.

"Các ngươi đều đi chết hết cho ta."

Trang Lâm Mộ ném ra một đống ma pháp quyển trục, tức khắc, linh đường nổ thành một đống đá vụn.

"Rốnggg!" Một tiếng thét dài lộ ra vài phần nỏ mạnh hết đà truyền đến, trong lòng Kỳ Thiếu Vinh tức khắc sinh ra vài phần dự cảm xấu.

"Đều là bởi vì ngươi! Tà Y, ngươi vì sao cứ phải xen vào việc của người khác!" Không biết từ khi nào, Trang Lâm Mộ đã xuất hiện ở trước mặt Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Lâm Mộ, không tự chủ mà nhăn chặt mày, thời điểm mấy ngày hôm trước gặp được Trang Lâm Mộ, đối phương vẫn là hình tượng công tử như ngọc, giờ phút này lại là bộc lộ ra bộ mặt hung ác.

"Đi tìm chết đi!" Trang Lâm Mộ ném công kích về phía Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh giơ pháp trượng, thánh quang thuật chói mắt bay thẳng về phía hai mắt Trang Lâm Mộ.

Hai mắt Trang Lâm Mộ bị quang hệ ma pháp làm bỏng rát một chút, Kỳ Thiếu Vinh nhân cơ hội phi thân rời đi, đám người Trang Nhân Hiền vọt lại đây, giam cầm Trang Lâm Mộ lại.

"Tà Y tiền bối, ngài không sao chứ?" Trang Hạo hỏi.

"Không chết được."

"Ngài là ma pháp sư quang hệ?"

"Đúng vậy! Không so được với Trang đại thiếu, trình độ ma pháp

của ta không đáng khoe ra ngoài." Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Người cũng đã bắt được, nơi này đã không còn chuyện của ta, ta đi trước."

Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại, hắn là ma pháp sư song hệ quang ám, bất quá, hai loại nguyên tố ma pháp hoàn toàn tương khắc nhau, thời điểm kiểm tra đo lường tư chất xuất hiện vấn đề, hắn bị đo thành ma võ phế tài, Dịch gia Dịch Phàm cũng gặp tình huống đồng dạng, bất quá, Dịch Phàm khác với hắn, thuộc tính tư chất là song thủy hỏa.

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo: "Tà Y đi rồi."

Trang Hạo gật gật đầu: "Hình như ta lại đắc tội với hắn."

Trang Nhân Tuyền vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Yên tâm đi, Tà Y là người rộng lượng, sẽ không so đo với ngươi."

"Phải vậy không? Ta lại cảm thấy hắn rất mang thù. Hắn ngay từ đầu đã nhìn ta không quá thuận mắt, hiện tại chỉ sợ lại càng không vừa mắt." Trang Hạo thở dài nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh rời đi.

Trang Nhân Tuyền: "....."

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh trở về, tiến lên hỏi, "Thiếu gia, ngươi không có việc gì đi? Ta nghe nói phủ đệ Trang Lâm Viễn bạo phát đại chiến."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có việc gì."

"Ta nghe nói Trang Lâm Mộ đã bị bắt?"

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Đồn đãi truyền ra đúng là thật nhanh."

Kỳ Hằng gật đầu: "Còn không phải sao."

"Thiếu gia, ngươi xem, Trang Linh tiểu thư đã được cứu rồi sao?"

"Chưa chắc."

"Hung thủ sau màn đã bắt được rồi mà còn chưa kết thúc sao?" Kỳ Hằng hỏi.

"Ta thấy Trang Lâm Mộ chỉ biết nấu Trang Linh thành linh dược như thế nào, nhưng làm sao để giải cổ, chỉ sợ hắn cũng không biết." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Hằng cau mày: "Nếu thật là như thế, vậy chỉ sợ Trang Hạo lại phải tới phiền ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh thở dài: "Còn không phải sao, bất quá, việc này tìm ta cũng không làm được gì."

"Thiếu gia, ngươi cũng không có biện pháp sao?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có, ta không am hiểu thuật vu cổ, bất quá, việc này tìm Dịch Phàm có lẽ sẽ có tác dụng."

"Dịch Phàm?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Theo ta được biết, mấy năm gần đây tiểu tử này bắt đầu mân mê mấy thứ lung tung rối loạn."

"Cũng đúng, tiểu tử Dịch Phàm này luôn thích nghiên cứu mấy thứ đường ngang ngõ tắt." Kỳ Hằng nói.

"Mặc kệ có phải là đường ngang ngõ tắt hay không, chỉ cần có tác dụng là được rồi, bất quá, Dịch Phàm tương đối điệu thấp, chuyện của những người khác, hắn luôn lười quản đến. Bỏ đi, đây là chuyện Trang gia, cứ để bọn họ tự mình đau đầu đi."

Kỳ Hằng lật lật chồng sách trước mặt, "Vậy, thiếu gia, ngày mai ngươi có muốn tiếp nhiệm vụ chỉnh dung không, ngươi đã bỏ bê công việc mấy ngày, có rất nhiều người ra giá cao tới tìm ngươi a!

Cứ bỏ bê bọn họ như vậy tựa hồ không tốt lắm."

"Nếu là như vậy, ngày mai bắt đầu tiếp sinh ý chỉnh dung đi, đã mấy ngày chưa khai trương, cứ tiếp tục như vậy ta sợ là phải đi uống gió Tây Bắc *(không có tiền mua đồ ăn, phải chịu đói khát)* đây." Kỳ Thiếu Vinh duỗi duỗi eo lười thở dài.

"Nếu người Trang gia tới tìm ngươi thì sao?" Kỳ Hằng hỏi.

"Đuổi hắn đi đi, cứ nói ta không giúp được gì." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta hiểu rồi."

------oOo------

Chương 26: Trang Lâm Viễn xin giúp đỡ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 26

Chương 26: Trang Lâm Viễn xin giúp đỡ

Biệt viện Trang Lâm Viễn, Trang Lâm Mộ bị dây thừng chặt chẽ trói lại.

Trang Lâm Mộ nhìn mấy người trước mặt, ác độc cười hia tiếng, "Đại ca, vẫn là mạng ngươi tốt a, cho dù thực lực mười năm nay không tịnh tiến thêm được chút nào, gặp phải chuyện khó khăn còn có nhiều người giúp ngươi như vậy, đúng là làm đệ đệ ta cực kỳ hâm mộ."

"Ngươi đừng nhiều lời, rốt cuộc cổ độc trên người Linh nhi phải giải như thế nào?" Trang Lâm Viễn hỏi.

Trang Lâm Mộ cười lạnh: "Đại ca, là ai nói cho ngươi Linh nhi trúng cổ độc, sao ngươi không đi hỏi hắn một chút xem."

"Ngươi mau nói, nếu không ta một đao đao chém ngươi."

Trang Lâm Mộ híp mắt: "Đại ca, ngươi không cần lo lắng, trên thực tế, ta chỉ biết phương pháp hạ cổ, không biết phương pháp giải cổ, đại ca, ngươi không biết sao, Linh nhi bây giờ chính là một viên thuốc bổ lớn, nếu ngươi nấu nàng thành linh dược, vậy thời gian ngươi chậm trễ mười mấy năm này lập tức có thể bồi bổ trở lại."

"Câm miệng! Ngươi cho rằng ta sẽ phát rồ giống ngươi sao?" Trang

Lâm Viễn tức giận đập bàn.

Trang Lâm Mộ chuyển ánh mắt tới trên người Trang Nhân Hiền cùng Trang Nhân Tuyền, "Hai vị, đại ca ta không có hứng thú, các ngươi có hứng thú hay không, các ngươi hợp tác cùng đại ca cổ hủ này của ta còn không bằng hợp tác cùng ta, nếu hai vị luyện chế Trang Linh thành linh dược, vậy linh dược kia cũng rất có tác dụng đối với hai vị."

Trang Nhân Tuyền đấm một quyền trên bụng Trang Lâm Mộ, làm Trang Lâm Mộ hộc ra một ngụm máu to. "Ngươi đúng là điên rồi!" Trang Nhân Tuyền tức giận mắng một câu.

.....

Kỳ Hằng mở cửa liền thấy được Trang Lâm Viễn cùng Trang Hạo.

"Tà Y tiền bối có ở đây không? Ta muốn gặp hắn." Trang Hạo nói.

"Thiếu gia hiện tại không được tiện cho lắm." Kỳ Hằng nhàn nhạt nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo cau mày: "Không tiện?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Thiếu gia đang làm chỉnh dung cho người khác, ngươi cũng biết, có rất nhiều người đều không muốn để người biết mình làm giải phẫu chỉnh dung, cái này liên quan đến riêng tư cá nhân."

Trang Hạo nhíu mày: "Ta là tới tìm Tà Y tiền bối hỗ trợ?"

"Vì Trang Linh tiểu thư?" Kỳ Hằng hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"Trang đại thiếu, mời ngài trở về đi, chuyện của Trang Linh tiểu thư, thiếu gia bất lực, thiếu gia cũng không tinh thông thuật vu cổ, có thể

nhìn ra điểm mấu chốt đã là may mắn, nếu là muốn giải cổ, vậy các ngươi vẫn nên tìm người khác thì hơn, hiện tại cũng đã có phương hướng rồi, không phải sao?"

"Xin lỗi, ta vẫn muốn gặp Tà Y."

Kỳ Hằng nhìn Trang Hạo: "Ta đã nói, thiếu gia hiện tại không tiện."

"Ta có thể vào trong chờ không?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Hằng nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Trang Hạo một hồi: "Nếu ta nói không được, Trang đại thiếu sẽ xông vào sao?"

"Không có, ta đứng ngoài cửa chờ?"

Kỳ Hằng nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu vào đi, nếu để Trang đại thiếu chờ ngoài cửa, không bao lâu nữa sẽ có người ngưỡng mộ ngài kết bè kéo đội tới ồn ào."

Trang Hạo: "....."

Trang Lâm Viễn đi theo Trang Hạo, có chút hoang mang hỏi: "A Hạo, hình như ta cảm thấy người hầu Tà Y nhìn ngươi không quá thuận mắt?"

Trang Hạo xấu hổ cười cười: "Trên thực tế, không phải chỉ có người hầu Tà Y, ngay cả Tà Y cũng nhìn ta không vừa mắt."

Trang Lâm Viễn tràn đầy ngoài ý muốn nhìn Trang Hạo: "Ta còn cho rằng ngươi cùng Tà Y là bằng hữu."

Trang Hạo thở dài: "Ta không biết Tà Y cùng ta có tính là bằng hữu hay không, bất quá, ta biết quan hệ của Tà Y cùng Kỳ Thiếu Vinh so với ta còn thân thiết hơn nhiều."

"Kỳ Thiếu Vinh, đó không phải là vị hôn thê kia của ngươi sao? Ta nghe nói ngươi đã từ hôn?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Bởi vì ta từ hôn, Tà Y nhìn ta cực kỳ không vừa mắt."

Trang Lâm Viễn: "....."

Kỳ Hằng đưa Trang Lâm Viễn cùng Trang Hạo vào cửa, hai người một lần chờ chính là chờ mấy canh giờ.

Trang Lâm Viễn nhìn Kỳ Hằng: "Chúng ta còn phải chờ Tà Y đại nhân bao lâu nữa?"

"A, khách nhân này tương đối phiền toái, nàng làm nguyên bộ, vậy nên thời gian sẽ không ngắn." Kỳ Hằng nói.

Trang Lâm Viễn có chút không hiểu: "Nguyên bộ?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy, nguyên bộ. Khách nhân này làm mũi rồng, cắt mắt hai mí, làm cong khóe mắt, hút mỡ, thu nhỏ xương gò má, đúng rồi, còn có làm cong khóe miệng, một khách hàng lớn a! Làm một bộ như vậy cần có mấy vạn đồng vàng!"

"Mấy vạn đồng vàng? Đúng là không ít!" Trang Hạo miễn cưỡng cười cười.

"Đúng rồi, Trang đại thiếu, ngươi cũng có thể suy xét làm cong khóe miệng a."

Trang Hạo có chút tò mò hỏi: "Làm cong khóe miệng là cái gì?"

Kỳ Hằng cười cười: "Làm cong khóe miệng rất lợi hại, sau khi làm cong khóe miệng, khi cười rộ lên sẽ đặc biệt đẹp, thời điểm không cười nhìn qua cũng giống như đang cười, có mấy người sau khi làm xong đều không muốn khóc nữa."

Trang Lâm Viễn: "....."

Trang Hạo: "....."

"Thiếu gia còn nói, Trang đại thiếu ngươi cả ngày lạnh như băng, cho ngươi gương mặt đẹp cũng lãng phí, nếu ngươi làm cong khóe miệng sẽ càng có lực tương tác." Kỳ Hằng nói.

Trang Lâm Viễn: "....."

Trang Hạo đợi một hồi lâu, Kỳ Thiếu Vinh rốt cuộc cũng kết thúc giải phẫu, Trang Hạo nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh, đột nhiên đứng lên.

"Trang đại thiếu tới a, làm phiền Trang đại thiếu đợi lâu." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nhìn Trang Hạo.

"Tà Y tiền bối, chúng ta đã thẩm vấn Trang Lâm Mộ, nhưng hắn chỉ biết cách hạ cổ, không biết cách giải cổ, ta muốn hỏi ngài một chút xem có biện pháp gì hay không?" Trang Hạo gọn gàng dứt khoát hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng một cái: "Ngươi đã nói với bọn họ?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta đã nói, nhưng Trang đại thiếu không chịu đi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ta nghĩ A Hằng đã nói cho ngươi, ta chỉ biết nguyên nhân gây bệnh của Trang tiểu thư, nhưng cũng không biết biện pháp giải quyết, các ngươi vẫn nên mời cao nhân khác đi."

"Trên thực tế, chúng ta đã mời mấy y sư, bất quá, những người đó đều không có biện pháp." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Phải vậy không? Vậy thật là tiếc nuối."

Trang Lâm Viễn nhìn Kỳ Thiếu Vinh, lập tức quỳ xuống.

Kỳ Thiếu Vinh bị hành động của Trang Lâm Viễn dọa đến trong lòng

nhảy dựng lên.

"Tà Y tiền bối, ta thẹn với Linh nhi, mười mấy năm qua, ta vẫn luôn cho rằng Linh nhi là trúng độc từ trong thai mới suy yếu như vậy, lại không nghĩ tới, nàng khổ sở nhiều năm như đều là do ta sơ thất tạo thành, ta có lỗi với nàng, chuyện của Linh nhi, xin ngươi nhất định phải hỗ trợ." Trang Lâm Viễn nói.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Trang Lâm Viễn các hạ, không phải là ta cố ý làm bộ làm tịch, ta thật sự là không có biện pháp."

Trang Lâm Viễn nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Mấy năm nay, ta vì Linh nhi mà mời đến mấy vị danh y, nhưng bọn họ đều không nhìn ra được mấu chốt, chỉ có Tà Y ngài liếc mắt một cái liền nhìn thấu, ngoại trừ ngài, ta không biết còn có thể tìm ai, cho dù là như thế nào, xin ngài nhất định phải thử một lần."

"Việc này ta thật sự..... bất lực." Kỳ Thiếu Vinh dừng một chút "Bất quá, ta biết một người, hắn có khả năng sẽ có biện pháp, các hạ đi về trước đi, chờ ta liên hệ được với hắn sẽ tới cửa bái phỏng, nếu hắn cũng không có biện pháp, vậy ngươi có tiếp tục quỳ ta cũng vô dụng."

Trang Lâm Viễn nghe Kỳ Thiếu Vinh nói như vậy, trong lòng tức khắc tràn đầy cảm kích: "Như vậy, đa tạ Tà Y."

.....

Tiễn Trang Lâm Viễn đi, Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được mà thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Trang Lâm Viễn đã đi rồi, ngươi còn không đi sao?"

Cảm nhận được không vui trong giọng nói Kỳ Thiếu Vinh, Trang Hạo có chút xấu hổ cúi đầu: "Xin lỗi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ta thật sự có chút

không rõ, ngươi vì sao lại tín nhiệm ta như vậy, ngươi có từng nghĩ tới giữa chúng ta có lẽ có thù không chừng?"

Trang Hạo có chút kích động nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Giữa chúng ta từng có thù oán sao?"

"Chỉ đùa một chút." Kỳ Thiếu Vinh cười nhạt.

"Tà Y tiền bối, không biết người hỗ trợ ngài muốn tìm cần bao lâu mới tới, người này ở Hoàng Đô sao, có cần ta phái người đi đón tiếp hay không?" Trang Hạo đổi đề tài hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, hít sâu một hơi: "Không cần ngươi nhiều chuyện, nếu ta đã đáp ứng sẽ nhanh chóng tìm được người hỗ trợ."

Trang Hạo nhìn sắc mặt khó coi của Kỳ Thiếu Vinh: "Ta đi trước vậy, Tà Y tiền bối, ngài cần thận nghỉ ngơi."

"Mau cút đi." Kỳ Thiếu Vinh không vui mắng nhỏ.

Trang Hạo: "....."

"Thiếu gia, ngươi đúng là rộng lượng, cư nhiên kiệt lực hỗ trợ." Kỳ Hằng nhìn bóng dáng Trang Hạo rời đi, nói với Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh mỏi mệt xoa xoa trán: "Không hỗ trợ cũng không được! Ngươi không thấy Trang Lâm Viễn đã quỳ xuống trước mặt ta rồi sao? Hắn đúng là muốn ta giảm thọ mà! Có lẽ một ngày kia, hắn biết một thân phận khác của ta, biết ta chỉ là một tiểu tử lông còn chưa mọc đủ, sẽ vì cảm thấy mất mặt mà muốn làm thịt ta."

Kỳ Hằng híp mắt: "Trang Lâm Viễn đúng là một phụ thân tốt."

Kỳ Thiếu Vinh thở ra một hơi: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, lấy điều kiện của Trang Lâm Viễn, hoàn toàn

có thể tìm một lão bà khác, sinh một đống hài tử, nhưng người nọ lại hao hết tâm huyết vì nữ hài của thê tử đã mất. Kiếp trước, cha ruột Kỳ Thiếu Vinh chết sớm, một đời này có phụ thân còn không bằng không có, chưa từng cảm nhận được tình thương của cha, nhìn thấy Trang Lâm Viễn, tâm tình không khỏi có chút kỳ quái.

"Giúp ta thông tri Dịch Phàm, hỏi hắn khi nào có rảnh thì tới một chuyến." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Hằng nghĩ nghĩ: "Dịch Phàm vừa mới li hôn với đại mỹ nữ kia, hiện tại hẳn là rất nhàn nhã."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Hằng bên này vừa thông tri Dịch Phàm, Dịch Phàm vào ban đêm cùng ngày liền xuất hiện ở biệt viện Kỳ Thiếu Vinh.

"Dịch Phàm, ngươi gần đây còn tốt đi?" Kỳ Hằng hỏi.

"Tốt đến không thể tốt hơn." Dịch Phàm nói.

Kỳ Hằng gật đầu: "Khí sắc ngươi nhìn qua so với lần trước ta gặp thì tốt hơn rất nhiều, xem ra bị người khác đá làm tâm tình ngươi thoải mái hơn a!"

Dịch Phàm: "....."

"Thiếu gia muốn ta đi xem cho Trang Linh tiểu thư, Trang Linh tiểu thư trúng huyết linh cổ sao?" Dịch Phàm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu: "Chuyện Trang Linh trúng cổ là Kỳ Hằng nói cho ngươi sao?" Chuyện Trang Linh trúng cổ là cơ mật, tuy rằng Trang gia bên kia phát sinh đại chiến nhưng tin tức đã được phong tỏa.

Dịch Phàm lắc đầu: "Không phải. Mấy năm trước Trang gia đã mời rất nhiều y sư, ta từng hoài nghi qua."

"Vậy sao ngươi không tới hỗ trợ?" Kỳ Thiếu Vinh uống ngụm trà hỏi.

Dịch Phàm cười cười: "Thiếu gia, ta khác với ngươi, ngươi là Trang Hạo dẫn đến giới thiệu cho Trang Lâm Viễn, ngươi trị liệu tốt cho Trang Nhân Tuyền, ít nhiều cũng có chút danh khí, ta thì tính là cái gì chứ, ngươi cảm thấy một phế vật Dịch gia chạy đến chỗ Trang gia, nói Trang tiểu thư trúng huyết linh cổ, ngươi thấy người Trang gia sẽ nghĩ như thế nào?"

"Hơn phân nửa là người sẽ bị đánh ra."

Dịch Phàm gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy, trên thực tế, ta đã từng hoài nghi cổ trùng là do Trang Lâm Viễn hạ, nếu thật sự có người nhìn ra manh mối cũng là dê vào miệng cọp, bất quá, sự tình không hung tàn như ta tưởng! Thúc thúc xuống tay so với phụ thân xuống tay dễ tiếp thu hơn nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Ngươi có nắm chắc giải huyết linh cổ không?"

Dịch Phàm xoa xoa cằm: "Có thể giải hay không còn phải xem tình huống thân thể của Trang tiểu thư. Thiếu gia, ngươi biết không, nếu có thể dẫn cổ trùng trong cơ thể Trang tiểu thư ra, rồi lấy phương pháp đặc thù để xử lý, vậy cổ trùng kia chính là một dược liệu đại bổ, có thể làm tăng công lực của người dùng lên rất nhiều, bất quá, huyết linh cổ đã sống nhờ trong cơ thể Trang tiểu thư nhiều năm, chỉ sợ không dễ dẫn ra được."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 27: Cái gọi là nói giỡn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 27

Chương 27: Cái gọi là nói giỡn

Trang gia.

"Đại ca, ngươi đã trở lại! Tà Y tiền bối nói sao về chuyện Trang Linh tỷ tỷ?" Trang Khiêm hỏi.

"Hắn nói hắn không có biện pháp, nhưng hắn sẽ mời người tới hỗ trợ."

Trang Khiêm có hơi kinh ngạc: "Bằng hữu Tà Y? Người có thể làm bằng hữu cùng Tà Y tiền bối chắc chắn không phải hạng người đơn giản gì. Đại ca, Tà Y có nói là ai không?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết, lại nói tiếp, thái độ của Tà Y đối với ta có chút quái quái."

"Vẫn là bởi vì ngươi từ hôn Kỳ Thiếu Vinh sao?" Trang Khiêm hỏi.

Trang Hạo cau mày: "Ta cũng không biết, có lẽ không chỉ như vậy."

Trang Khiêm: "....."

"A khiêm, ngươi nói xem giữa ta cùng Tà Y có thể có thù oán gì đó hay không?"

Trang Khiêm trừng lớn mắt, khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Đại ca, sao ngươi lại có loại suy nghĩ này?"

Trang Hạo lắc đầu: "Ta cũng không biết, chỉ là luôn cảm thấy có lẽ bản thân đã lơ đãng mà làm ra chuyện gì đó không thể tha thứ."

"Vậy sao, vậy thì tốt rồi. Đại ca, con người không phải hoàn mỹ, ai cũng sẽ có khả năng phạm phải sai lầm."

Trang Hạo: "....."

"Trang Lâm Mộ biểu thúc đúng là phát rồ rồi, thế mà trước kia ta lại không nhìn ra người này có thể ác độc như vậy." Trang Khiêm nói.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Đáng thương Trang Linh tỷ tỷ."

"Đại ca, sao người không nói việc này cho ta, xem ngươi cùng Lâm Viễn biểu thúc diễn kịch, ta còn thật sự cho rằng Trang Linh tỷ tỷ đã chết." Trang Khiêm oán giận nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo thở dài: "Nói cho ngươi? Nếu ngươi không giữ mồm giữ miệng, lỡ nói ra thì làm sao bây giờ?"

Trang Khiêm: "....."

Trang Nhân Tuyền đi ra: "A Hạo, còn chưa nghỉ ngơi sao?"

"Vâng, tam thúc, Trang Lâm Mộ vẫn không chịu mở miệng sao?" Trang Hạo hỏi.

Trang Nhân Tuyền lắc đầu: "Ta nghĩ hơn phân nửa là hắn thật sự không biết, Lâm Viễn biểu thúc ngươi ngoại trừ Tà Y cũng đã đi tìm vài y sư, nhưng vẫn không có tiến triển gì thêm."

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Nếu thật sự là như thế, vậy cũng chỉ có thể trông cậy vào bằng hữu Tà Y."

.....

Kỳ Thiếu Vinh đúng hẹn mang theo Dịch Phàm đến Trang gia. Trang Hạo liếc mắt một cái liền thấy được người đứng bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh.

Trang Khiêm đi đến nhỏ giọng nói bên tai Trang Hạo: "Đại ca, bằng hữu Tà Y quả nhiên là cùng một phong cách thần thần bí bí với Tà Y, người này che cũng quá kín mít, so sánh ra, Tà Y thật ra còn lộ nhiều hơn so với người này."

Dịch Phàm mặc áo choàng đen, mặt đeo mặt nạ, chỉ lộ ra một đôi mắt khôn khéo.

Kỳ Thiếu Vinh đi đến trước mặt Trang Hạo: "Đi thôi, đến phủ đệ Trang Lâm Viễn."

Trang Hạo tiến lên nhìn Dịch Phàm: "Không biết tên huý các hạ là?"

Dịch Phàm hai tay chống lưng: "Vô danh tiểu tốt, không đáng để Trang đại thiếu nói đến."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Được rồi, Trang đại thiếu, chúng ta không cần nhiều lời, đến xem Trang Linh thôi."

Trang Hạo gật đầu: "Được."

Trang Linh nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh, hòa khí cười cười với Kỳ Thiếu Vinh một chút: "Lại lần nữa phiền toái Tà Y, thật sự làm ta có chút bối rối."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Lần này ta chỉ tới tiếp khách, sợ là không ra được phần sức lực gì."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn về phía Dịch Phàm: "Phiền toái ngươi."

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái, cuối cùng chuyển ánh mắt

đến trên người Trang Linh.

"Trang Linh tiểu thư, có thể để ta xem mạch cho ngươi không?" Dịch Phàm hỏi.

Trang Linh cười cười, đưa cổ tay về phía Dịch Phàm: "Đương nhiên là được."

Dịch Phàm xem cổ tay Trang Linh một chút, nhíu mày nói, "Trang Linh tiểu thư, phụ thân ngươi rất có tâm với ngươi a! Huyết linh cổ được nuôi rất tốt, có lẽ ngươi không biết, đại đa số ký chủ của huyết linh cổ đều bị gặp sạch sẽ trước khi nó trưởng thành."

Sắc mặt Trang Linh căng chặt một chút.

Dịch Phàm cười cười: "Chỉ đùa vui một chút."

Trang Khiêm thò đầu lại gần, khẽ nói với Trang Hạo: "Vị bằng hữu này quả nhiên cùng một đức tính với Tà Y, khó trách người ta đều nói, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã!"

Trang Hạo: "....."

"Các hạ có biện pháp gì sao?"

Một con rắn nhỏ màu đỏ tươi từ trên cổ tay Dịch Phàm bò ra, rắn nhỏ vừa bò ra, Trang Linh lập tức kêu thảm thiết một tiếng, Dịch Phàm lập tức thu rắn nhỏ lại.

"Cái đó là thứ gì?" Trang Hạo hỏi.

"Ta bồi dưỡng ra một cổ vương, nó có tác dụng áp chế những cổ trùng bình thường, bất quá, cổ độc trong người Trang Linh tiểu thư đã ràng buộc quá sâu với nàng, phỏng chừng là không chia không lìa. Trang Lâm Viễn các hạ, có phải ngươi đã cho Trang Linh tiểu thư dùng lượng lớn lượng dắt tâm thảo không?" Dịch Phàm quay đầu nhìn Trang Lâm Viễn.

Trang Lâm Viễn nghe vậy, đồng tử co thắt một trận, gian nan gật đầu: "Đúng vậy." Trên thực tế, Trang Lâm Mộ cứ cách một đoạn thời gian lại đưa chút linh thảo lại đây, dắt tâm thảo chính là một loại trong số đó. "Dắt tâm thảo này có để lại di chứng gì sao?"

Dịch Phàm nhún vai: "Cũng không tính là di chứng gì, dắt tâm thảo có thể gia tăng liên hệ giữa ký chủ cùng cổ trùng, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn *(có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu)*."

Trang Lâm Viễn nhắm mắt lại: "Vậy ngoại trừ chia cắt cổ trùng thì còn có biện pháp gì khác không?"

"Có a! Bất quá, nếu có thể chia cắt cổ trùng là tốt nhất."

Trang Khiêm tò mò nhìn Dịch Phàm: "Vì sao loại phương pháp này lại tốt nhất?"

"Huyết linh cổ đại bổ, nếu có thể lấy nó hầm canh cũng rất tốt, tuy rằng khi chia cắt linh cổ khỏi thân thể ký chủ, dược hiệu sẽ tổn thất mấy phần nhưng cho dù chỉ có dư lại hai ba phần, dược hiệu cũng có thể lộ rõ, nếu chia cắt linh cổ ra, trong thù lao của ta cũng có một chén canh." Dịch Phàm nhàn nhạt mỉm cười.

Trang Khiêm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Hắn đang nói giỡn."

Trang Hạo gật đầu: "Đã nhìn ra."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 28: Ngươi sẽ hối hận

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 28

Chương 28: Ngươi sẽ hối hận

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Còn biện pháp khác không?"

Dịch Phàm nhún vai: "Có một biện pháp khác, cổ trùng có thể hấp thu dược lực trong thân thể Trang Linh tiểu thư, Trang Linh tiểu thư cũng có thể phản thu lấy dược lực của cổ trùng, bất quá, cổ trùng cùng Trang Linh tiểu thư đã ràng buộc quá sâu, một khi bắt đầu phản thu, cổ trùng sẽ phản phệ, hai hổ tranh chấp, tất có một thương, khả năng thắng đại khái chiếm hai phần đi."

Trang Khiêm cau mày: "Mới có hai phần!"

Dịch Phàm gật đầu: "Hai phần đã là không tồi, dù sao cổ trùng là ở trong bụng Trang

Linh tiểu thư, nó chiếm được địa lợi, trên thực tế, nếu trong quá trình Trang Linh tiểu thư cùng cổ trùng tranh đấu, có người liên tục truyền linh lực cho Trang Linh tiểu thư, vậy tỷ lệ có thể đề cao đến bảy phần."

Trang Khiêm gật đầu: "Vậy cũng không tệ lắm."

Dịch Phàm có chút thương hại nhìn về phía Trang Khiêm: "Năm phần tỷ lệ kia cũng có cái giá rất lớn, cho dù cuối cùng cổ trùng tiêu vong, người cung cấp linh lực hỗ trợ Trang Linh tiểu thư kia đại khái cũng sẽ tổn thất bảy phần công lực."

"Ta tới." Trang Lâm Viễn nói.

Dịch Phàm nhìn Trang Lâm Viễn: "Trang tiền bối thật sự là quá tốt với nữ nhi ngài."

Trang Lâm Viễn cười khổ một chút: "Không, là ta thất trách nên mới để Linh nhi chịu nhiều đau khổ như vậy."

"Phụ thân, không cần như vậy, cho dù ngươi có nguyện ý tổn thất bảy phần công lực thì ta cũng có khả năng sẽ không sống sót được, mà ngươi không làm cái gì, có lẽ ta cũng có thể sống sót."

Dịch Phàm nhìn Trang Lâm Viễn cùng Trang Linh: "Mấy vị chậm rãi thương lượng đi, ta ra ngoài một chút."

Kỳ Thiếu Vinh theo Dịch Phàm ra ngoài, "Làm sao vậy, không thoải mái sao?"

Dịch Phàm cau mày: "Không có gì, chỉ là nhìn người ta phụ từ tử hiếu nên có chút cảm thấy có chút không tự nhiên."

Dịch Phàm nhắm mắt lại, thời điểm mẫu thân gả cho Dịch Tầm, Dịch Tầm đã có gia đình riêng ở bên ngoài, sau đó lại bởi vì kết quả kiểm tra đo lường tư chất hắn không quá tốt, Dịch Tầm liền công khai nghênh hai nhi tử thiên tài vào cửa.

Người Dịch gia vốn dĩ cũng không quá xem trọng Dịch Hỏa, Dịch Băng, nhưng sau khi hai người triển lộ ra tài hoa hơn người, người Dịch gia đã dần dần coi trọng hai người.

Bắt đầu từ khi hắn sinh ra, ấn tượng Dịch Tầm để lại cho hắn cũng chỉ có lạnh nhạt.

Mẫu thân là một nữ nhân ôn nhu, tính tình mềm yếu, còn có chút nhẫn nhục chịu đựng.

Tuy rằng nàng đối xử với hắn không tồi nhưng ngẫu nhiên cũng sé

nói ra mấy lời, nếu thiên phú của hắn không có tệ, có lẽ phụ thân sẽ không đem tất cả tâm huyết đặt ở trên người thị thiếp.

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ Dịch Phàm bả vai: "Bình tĩnh."

Trang Hạo cau mày nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm.

Trang Khiêm đứng ở bên người Trang Hạo: "Đại ca, hình như quan hệ của Tà Y cùng quái nhân hắc y kia rất không tồi."

Trang Hạo nắm chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi nói: "Đã nhìn ra!"

Trang Khiêm: "....."

Trang Nhân Tuyền đi về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y các hạ, ta có thể nói chuyện riêng với ngươi không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu với Dịch Phàm, đi theo Trang Nhân Tuyền.

Trang Nhân Tuyền đi bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y các hạ, người ngươi giới thiệu tới đáng tin cậy không?"

"Không đáng tin cậy." Kỳ Thiếu Vinh không cần nghĩ ngợi liền nói.

Trang Nhân Tuyền quay đầu, không dám tin tưởng nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, nói tiếp: "Tuy rằng hắn không đáng tin cậy nhưng trên thuật vu cổ, hắn đáng tin hơn ta nhiều, nếu Trang tam gia có thể tìm được người đáng tin hơn, vậy ta cũng không ngại lập tức đưa hắn đi."

Trang Nhân Tuyền nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta không phải không tín nhiệm Tà Y, chỉ là chất nữ ta đã ăn quá nhiều đau khổ, ta hy vọng

sau này nàng có thể sống thật tốt."

Kỳ Thiếu Vinh cười khổ một chút: "Có ai nói không phải đâu, chỉ khi người bệnh vừa lòng, ta mới có thể thu được tiền vàng."

Trang Nhân Tuyền: "....."

Kỳ Thiếu Vinh bị Trang Nhân Tuyền quấn lên nói chuyện, Dịch Phàm bên này lại bắt đầu cùng Trang Hạo, Trang Khiêm hàn huyên.

"Các hạ đã nhận thức Tà Y tiền bối rất lâu?" Trang Hạo hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng là đã được thời gian dài."

"Trang Hạo thiếu gia vì sao lại muốn từ hôn Kỳ Thiếu Vinh?" Dịch Phàm hỏi.

Mày Trang Khiêm nhảy nhảy, có chút tò mò nhìn Dịch Phàm: "Tà Y tiền bối nói hắn là bằng hữu Kỳ Thiếu Vinh, ngài là bằng hữu Tà Y, không phải cũng là bằng hữu Kỳ Thiếu Vinh đi?"

Dịch Phàm gật đầu: "Ta cùng Kỳ Thiếu Vinh cũng có thể xem như là bạn tốt."

Trang Khiêm phồng quai hàm, thở ra một hơi thật dài, thật cẩn thận nói: "Tà Y tiền bối nói quan hệ của hắn cùng Kỳ tứ thiếu phi thường phi thường tốt, chính là cái loại quan hệ nằm trên cùng một cái giường."

"Quan hệ của Tà Y cùng Kỳ Thiếu Vinh xác thật không tồi, tốt đến có thể nằm trên cùng một cái giường, bất quá, quan hệ của ta cùng Kỳ Thiếu Vinh còn chưa tới một bước kia." Dịch Phàm cười nhạt một tiếng.

"Các hạ, sao ngươi có thể trở thành bằng hữu cùng Kỳ Thiếu Vinh?" Trang Khiêm có chút tò mò nhìn Dịch Phàm.

Dịch Phàm nhún nhún vai: "Có lẽ là duyên phận đi, Trang đại thiếu, sẽ có một ngày ngươi phải hối hận đã từ hôn, Thiếu Vinh phong hoa tuyệt đại, là mỹ nhân khó gặp được."

Trang Khiêm: "....." Trước đó Thẩm Nguyên rõ ràng đã nói Kỳ Thiếu Vinh là tên xấu xí.

"Ta không để bụng cái này." Trang Hạo nói.

Dịch Phàm nhún vai: "Một ngày nào đó ngươi sẽ phát hiện ta nói ngươi hối hận không phải là đang nói giỡn, không nói đến Thiếu Vinh nữa, chúng ta nói chuyện khác đi."

Trang Hạo: "....."

------oOo------

Chương 29: Trang Linh khỏi hẳn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 29

Chương 29: Trang Linh khỏi hẳn

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm, hít sâu một hơi, nói: "Tình trạng Trang Linh tỷ tỷ rất không tốt sao?"

"Còn phải xem vận khí nàng, nếu nàng có thể phản thu dược lực của cổ trùng, nàng liền có thể nhân họa đắc phúc, trong thời gian ngắn trở thành cao thủ, còn có thể tránh được mấy chục năm khổ tu."

Hai mắt Trang Khiêm lượng lượng: "Nghe qua không tồi."

"Nhưng nếu như không được cũng chỉ có đường chết." Dịch Phàm nói.

Trang Lâm Viễn đi ra: "Các hạ, ta suy xét tốt, ta muốn giúp Linh nhi, nếu Linh nhi thật sự xảy ra chuyện, đời này của ta cũng không sống an bình được."

Dịch Phàm nhìn Trang Lâm Viễn: "Ngài là một vị phụ thân vĩ đại."

Dịch Phàm gật đầu, lấy ra một tờ danh sách, "Đây là dược liệu cần có, chỉ cần để Trang

Linh tiểu thư dùng vào, ngài giúp trợ nàng thôi phát dược lực, kế tiếp có thể chịu đựng được hay không liền phải xem tạo hóa của

chính Trang Linh tiểu thư."

"Đa tạ." Trang Lâm Viễn khẽ cúi người.

Hai ngày sau, trong sân Trang Linh trào ra một dòng nước lớn, cửa viện cũng bị dòng nước làm sập.

Trang Khiêm có chút vui sướng nhìn Trang Hạo: "Trang Linh tỷ tỷ hẳn là tốt rồi, ta cảm nhận được ma lực của nàng dao động."

Dịch Phàm ở lại trong viện chờ kết quả cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Xem ra là đã thành công, dòng nước này hẳn là do Trang Linh tiểu thư không khống chế được ma lực nên phun trào mà kích phát ra."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Xem ra vận khí nàng không tồi."

Dịch Phàm đứng lên: "Một khi đã như vậy, ta đi trước."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

Trang Hạo nhíu mày: "Tiền bối, ở lại ăn bữa cơm đi, ngươi cứu mạng Trang Linh tỷ tỷ, biểu thúc sẽ muốn biểu đạt cảm kích một chút."

"Không cần." Dịch Phàm nói.

Trang Hạo còn muốn nói cái gì, Kỳ Thiếu Vinh lên tiếng ngăn cản lại: "Trang đại thiếu, để hắn đi đi, hắn không quen loại trường hợp này."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái, đáp ứng một tiếng rồi ngồi xuống.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngài tìm được người này từ nơi nào vậy? Hắn nguyên bản đã ở Hoàng Đô đi?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng thế, hắn nguyên bản đã ở Hoàng Đô."

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Hoàng Đô quả nhiên là tàng long ngọa hổ, ta còn tưởng rằng Lâm Viễn thúc thúc đã mời hết danh y, vẫn là Tà Y tiền bối khéo dùng người."

"Trang đại thiếu, ta nhớ ngươi đã nói, tiền chữa bệnh tính ở trên đầu ngươi, không nên quên trả."

Trang Hạo gật đầu: "Ta biết."

.....

Trang Hạo vào nhà nhìn Trang Linh một chút, khí sắc Trang Linh thoạt nhìn không tồi, tuy rằng sắc mặt nhìn qua không phải quá tốt nhưng trên người lại lộ ra một cỗ sinh cơ bừng bừng.

"Trang Linh tỷ tỷ, ngươi cảm thấy thế nào?"

Trang Linh mỉm cười: "Rất tốt." Trước kia Trang Linh cảm thấy thân thể của mình giống như một cái động không đáy, cho dù đưa vào bao nhiêu thứ cũng không dùng được, hiện tại đã không còn loại cảm giác này.

"Chúc mừng Trang Linh tỷ tỷ." Trang Hạo nói.

Trang Linh nhìn trái nhìn phải một hồi: "Tà Y cùng vị bằng hữu kia của hắn đâu rồi, ta muốn cẩn thận cảm ơn bọn họ."

Trang Khiêm nhíu mày: "Đi rồi."

"Đi rồi? Đi hết rồi?" Trang Linh hỏi.

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy! Đều đã đi hết rồi."

Trang Linh nhíu mày: "Nhìn dáng vẻ này xem ra ta chỉ có thể để ngày khác tới cửa cảm tạ!"

.....

Trang Khiêm cùng Trang Hạo đi trên đường, "Ca ca, ngươi có cảm thấy Tà Y này có chút thần bí không?"

"Vị bằng hữu kia của hắn cũng kỳ kỳ quái quái."

"Đúng vậy! Bọn họ đều quen biết vị hôn thê tiền nhiệm của đại ca ngươi." Trang Khiêm nói. "Ta luôn cảm thấy thời điểm thên hắc y kia nói tới vị hôn thê tiền nhiệm của đại ca ngươi có một cỗ ý tứ vui sướng khi người gặp họa."

"Ta cảm thấy ta đã từng gặp qua người mặc hắc y kia, hắn có thể là người quen cũ nào đó."

Trang Khiêm nhìn Trang Hạo: "Phải vậy không? Chúng ta có quen người nào tinh thông cổ thuật sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết, tìm chút thời gian đến tìm Thẩm Nguyên tâm sự xem, có lẽ vị hôn thê hôn thê kia của ta không phải một người đơn giản."

Trang Khiêm: "Nghe hắc y kia nói vị hôn thê của ca ca ngươi lớn lên rất xinh đẹp, tên kia còn nói ngươi sẽ hối hận, đại ca, ngươi nói xem, ngươi sẽ hối hận sao?"

"Ta nhìn người không phải chỉ nhìn mặt, ta hy vọng tình cảm là lưỡng tình tương duyệt *(tình cảm đến từ hai phía)* mà không phải là một hôn ước."

Trang Khiêm gật đầu: "Vậy cũng đúng! Ca ca, chính ngươi lớn lên cũng đẹp, phỏng chừng là đã sớm miễn dịch với mỹ nhân."

"Ngươi đi đâu? Cả một đêm cũng không trở về." Mộ Tuyết Lam đứng trên bậc thang, từ trên nhìn xuống Dịch Phàm.

Dịch Phàm nhìn Mộ Tuyết Lam: "Trước kia Mộ tiểu thư không quan

tâm ta đi nơi nào, sau khi li hôn lại bắt đầu quan tâm đến ta."

Mộ Tuyết Lam có chút chần chờ nhìn Dịch Phàm, hơi hơi nhíu mày lại: "Rất nhiều nữ từ xóm cô đầu đều có bệnh, ngươi vẫn nên cẩn thận một chút."

Dịch Phàm cười nhạo một tiếng: "Mộ tiểu thư đúng là băng thanh ngọc khiết, ngươi thanh cao kiêu ngạo như vậy cũng không cần lo lắng nhiễm bệnh. Ngươi không cần nghĩ nhiều, trước kia ta đã không ngủ với ngươi, hiện tại đã li hôn, ta sẽ càng không chạm vào ngươi, cho dù ta có bệnh cũng sẽ không lây bệnh cho ngươi!"

Hương Vân tức giận nói: "Dịch thiếu gia, tiểu thư bị ngươi chậm trễ nhiều năm như vậy, ngươi còn dám nói loại lời nói này!"

Dịch Phàm liếc mắt nhìn Hương Vân một cái: "Cũng không phải ta lì lợm la liếm muốn cưới tiểu thư ngươi."

"Ngươi..... Ngươi được tiện nghi còn khoe mã!" Hương Vân tức giận chỉ vào Dịch Phàm.

Dịch Phàm không khỏi có chút buồn cười. Tiện nghi, hắn chiếm tiện nghi cái gì, Mộ Tuyết Lam gả lại đây, cả ngày một bộ phong phạm tiên tử cao cao tại thượng, Hương Vân luôn cảm thấy đi theo Dịch Phàm là ủy khuất cho Mộ Tuyết Lam, còn khuyến khích một ít người theo đuổi Mộ Tuyết Lam tới tìm hắn phiền toái.

"Tiện nghi? Tiểu thư nhà các ngươi trong sạch sao?"

"Ngươi nhất định phải nói chuyện với ta như vậy sao?" Mộ Tuyết Lam nói.

Dịch Phàm nhún vai: "Không nói cái này, khi nào thì ngươi dọn ra ngoài?"

Mộ Tuyết Lam nhìn Dịch Phàm: "Ngươi rất hy vọng ta rời đi?"

Dịch Phàm nhìn Mộ Tuyết Lam: "Ta là sợ Nhị hoàng tử chờ sốt ruột, dù sao cũng đã nhiều năm như vậy."

"Ta với hắn đã không còn hy vọng." Mộ Tuyết Lam có chút mờ mịt thở dài.

"Phải vậy không? Vậy thật quá đáng tiếc." Dịch Phàm lạnh giọng.

Mộ Tuyết Lam nhìn Dịch Phàm: "Dịch Phàm, thật xin lỗi."

Dịch Phàm nhún vai: "Ngươi không cần xin lỗi, theo nhu cầu mà thôi, ngươi cần có một người cưới ngươi làm Nhị hoàng tử mất mặt, mà ta cần cưới một nữ nhân làm ta có thể tách ra khỏi gia tộc."

Mộ Tuyết Lam nhìn Dịch Phàm, trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái, hình như nàng chưa bao giờ hiểu được người "chồng trước" này.

.....

Thẩm gia.

"Trang Hạo, khó được a! Ngươi cư nhin lại tới thăm ta." Thẩm Nguyên cười. "Chuyện Trang Linh giải quyết xong rồi?"

"Đã giải quyết."

Thẩm Nguyên gật đầu: "Ta nghe nói Trang Linh là do Tà Y chữa khỏi."

"Không phải Tà Y, bất quá, là người Tà Y mời đến." Trang Hạo nói.

Thẩm Nguyên tràn đầy cảm thán gật đầu: "Vẫn là nhân mạch Tà Y tiền bối rộng lớn!"

"Thẩm Nguyên, ngươi biết không, người Tà Y tiền bối tìm tới kia cũng quen Kỳ Thiếu Vinh, hắn cũng là bằng hữu Kỳ Thiếu Vinh."

Thẩm Nguyên không dám tin tưởng trừng lớn mắt: "Cái gì?"

Trang Khiêm trịnh trọng gật đầu: "Không sai"

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Khiêm nhìn biểu tình kinh ngạc của Thẩm Nguyên: "Người Tà Y mời tới nói Kỳ Thiếu Vinh là tuyệt sắc mỹ nhân."

"Này..... Thẩm mĩ quan này cũng quá bưu hãn đi." Thẩm Nguyên nhịn không được nói.

Trang Khiêm nhịn không được hỏi: "Kỳ Thiếu Vinh thật sự rất khó coi sao?"

Thẩm Nguyên lập tức nhấc tay: "Ta dám cam đoan, thật sự rất khó coi."

.....

Kỳ Thiếu Vinh nằm trên ghế bập bênh, Trang Nhân Tuyền, Trang Lâm Viễn cùng Trang Linh dắt tay nhau tới.

"Mấy vị tới a!"

Trang Lâm Viễn nhìn Kỳ Thiếu Vinh, vội tiến lên nói: "Chuyện của tiểu nữ, đa tạ Tà Y tiền bối, chỉ là ta còn chưa kịp cảm tạ vị bằng hữu kia của Tà Y tiền bối đã đi rồi, không biết ta có cơ hội giáp mặt cảm tạ hay không?"

Kỳ Thiếu Vinh cắn hạt dưa, lười biếng nói: "Không cần cảm tạ hắn, cảm tạ ta là được rồi, hắn không thích người khác cảm tạ."

Sắc mặt Trang Lâm Viễn thay đổi liên tục, cuối cùng chỉ có thể nói: "Đa tạ Tà Y....."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cảm tạ gì đó thật ra cũng không cần, tốt nhất là vàng thật bạc trắng."

"Chỗ này là mười vạn đồng vàng." Trang Lâm Viễn.

Kỳ Thiếu Vinh không khách khí trực tiếp nhận lấy: "Lâm Viễn các hạ, ngươi yên tâm đi, vị bằng hữu kia của ta đã cảm nhận được lòng biết ơn chân thành của ngươi."

Trang Lâm Viễn cười khan hai tiếng: "Thật tốt."

Kỳ Thiếu Vinh hàn huyên cùng Trang Lâm Viễn, Trang Nhân Tuyền một hồi lâu mới tiễn người đi.

Kỳ Hằng đi đến nói: "Thiếu gia, ngươi không sao chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có việc gì, giao tiếp với đám cáo già này đúng là khiến người ta mệt mỏi."

Kỳ Hằng đưa cho Kỳ Thiếu Vinh một phong thư: "Nông thôn bên kia chuyển tin tức tới, Kỳ gia phái người tới tìm ngươi."

"Tìm ta? Tìm ta làm gì?"

Kỳ Hằng nhún vai: "Hình như là tìm ngươi tới Hoàng Đô, tiến vào học viện học tập."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Giấy chứng nhận nhập học đều ở bên trong." Kỳ Hằng nói.

"Làm đến thật chu đáo! Tốt xấu gì ta cũng coi như là người Kỳ gia, nếu như thất học ít nhiều cũng sẽ mất mặt mũi." Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được thở dài.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy!"

"Là học viện nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Thiên Lan học viện."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Một nơi không tồi."

Hoàng Đô có ba học viện lớn nổi danh, xếp hạng thứ nhất là Thánh Hoàng học viện, tuyển nhận rất nhiều đệ tử hoàng thất cùng thành viên đại gia tộc, bình thường, gen của người trong đại gia tộc đều không tồi, hơn nữa lại nhiều tài nguyên, thực lực của người từ trong đại gia tộc đi ra sẽ vượt qua đệ tử bình dân rất nhiều, Thánh Hoàng học viện hội tụ vô số đệ tử cán bộ cao cấp, tiền trợ cấp mỗi năm rất nhiều, tài chính toàn bộ học viện cực kỳ dư thừa.

Xếp hạng thứ hai là Minh Nhã học viện, tỉ lệ tuyển chọn nữ sinh của Minh Nhã học viện cao hơn một ít, viện trưởng Minh Nhã học viện là một nữ tu, rất nhiều nữ sinh đi ra từ Minh Nhã học viện đều sẽ gả vào hoàng thất hoặc là đại gia tộc.

Xếp hạng thứ ba là Thiên Lan học viện, viện trưởng Thiên Lan học viện xuất thân bình dân, rất chướng mắt đám quý tộc, vậy nên học viên của Thiên Lan học viện hầu hết là đệ tử bình dân, nhưng học viên bình dân nhiều, kinh phí học viện liền xảy ra vấn đề.

Vì giải quyết vấn đề kinh phí, Thiên Lan học viện thành lập mấy lớp đặc thù, chuyên môn thu nhận một ít học viên có bối cảnh không tồi nhưng lại có tư chất kém cỏi để đạt được tài chính phong phú, tuy là như vậy, Thiên Lan học viện đứng trong ba học viện lớn vẫn là học viện nghèo nhất.

------oOo------

Chương 30: Kỳ Thiếu Vinh đến Hoàng Đô

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 30

Chương 30: Kỳ Thiếu Vinh đến Hoàng Đô

"Thiếu gia nếu ngươi đến Thiên Lan học viện thì có thể chạm trán Dịch Phàm."

Dịch Hỏa, Dịch Băng học ở Thánh Hoàng học viện, Dịch Phàm lại bị Dịch Tầm tống cổ đến ban đặc thù của Thiên Lan học viện, người vào ban đặc thù trên cơ bản đều là ăn no chờ chết, dưới tình hình chung, thành viên trong đại gia tộc nếu không đến vạn bất đắc dĩ sẽ không tiến vào ban đặc thù của Thiên Lan học viện, người đi ra từ ban đặc thù đều luôn bị người khác chướng mắt.

"Thiếu gia, ngươi tính phải làm sao bây giờ?"

"Nông thôn bên kia xử lý thế nào rồi?

"Đình Hiên tìm một người giả mạo ngươi, xe ngựa hẳn là sắp đến Hoàng Đô rồi, thiếu gia, ngươi tìm chút thời gian tráo đổi với người nọ để xuất hiện đi."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày: "Thật quá phiền toái!"

Kỳ Hằng nhìn biểu tình Kỳ Thiếu Vinh, "Thiếu gia, ngươi dù sao cũng vẫn là người Kỳ gia."

"Nói cũng đúng a!" Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại, sau khi hắn đầu thai

tới thân phận này, Kỳ gia chính là số mệnh hắn không thể trốn thoát.

"Đêm nay ta đổi người xuất hiện đi, nếu như có người hỏi về Tà Y, cứ nói ta ra ngoài đi dạo." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Hằng gật đầu đáp ứng.

.....

Trang gia.

"Đại ca, ngươi biết không, Kỳ Thiếu Vinh sắp tới Hoàng Đô." Hai mắt sáng ngời Trang Khiêm nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo nhìn biểu tình hưng phấn của Trang Khiêm: "Kỳ Thiếu Vinh sắp tới Hoàng Đô cũng không phải chuyện lớn gì, hắn vốn chính là người Hoàng Đô, hiện tại trở về mà thôi, cũng không có gì ghê gớm?"

"Đại ca, ngươi không muốn đi xem vị hôn thê này sao?"

Trang Hạo nhìn Trang Khiêm, sửa lại lời nói: "Là vị hôn thê tiền nhiệm."

Trang Khiêm đánh giá Trang Hạo một hồi: "Đại ca, ngươi không phải là đang ngại đi?"

"Ngại cái gì?"

"Đại ca, ngươi thích Tà Y a, vậy nên mới không muốn Tà Y hiểu lầm."

Trang Hạo nhìn Trang Khiêm, nắm chặt nắm tay: "Ai nói cho ngươi ta thích Tà Y?"

Trang Khiêm chớp chớp mắt: "Không cần ai nói cho ta, ngươi đã viết hết trên mặt."

Trang Hạo che mặt, bên trên nhiễm vài phần hồng nhạt, "Ngươi không nên nói bậy."

Trang Khiêm không thèm để ý đến Trang Hạo giấu đầu lòi đuôi, "Đại ca, Tà Y tiền bối đã bảy mươi tuổi."

"Nói bậy! Tà Y tiền bối nói hắn vĩnh viễn mười tám!"

Trang Khiêm: "....." Nhìn dáng vẻ này xem ra đại ca là thật sự thích Tà Y rồi.

"Đại ca, hình như Tà Y tiền bối không phải rất thích ngươi."

Trang Hạo nhìn chằm chằm Trang Khiêm, mày khẽ nhíu lại: "Ngươi cảm thấy hắn không thích ta sao?"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy!"

Trang Hạo: "....."

"Không nói cái này, đại ca, ngươi thật sự không đi nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không đi."

Trang Khiêm chuyển chuyển tròng mắt một chút: "Nếu ngươi không đi, một mình ta đi là được."

.....

Thẩm Nguyên cùng Trang Khiêm song song ngồi trong tửu lâu.

Thẩm Nguyên nhìn Trang Khiêm: "Ngươi cảm thấy hứng thú với Kỳ Thiếu Vinh như vậy?"

"Tà Y nói Kỳ Thiếu Vinh lớn lên rất đẹp, bằng hữu kỳ kỳ quái quái

kia của Tà Y cũng nói Kỳ Thiếu Vinh là tuyệt sắc giai nhân." Trang Khiêm nói.

Thẩm Nguyên: "..... Đó là bởi vì thẩm mĩ quan của bọn họ dị thường, ta đã nói với ngươi rồi, đó chính là một tên quái vật."

"Một người thẩm mĩ quan dị thường thì thôi đi, cả hai người đều thẩm mĩ quan dị thường sao?" Trang Khiêm không cho là đúng nhìn Thẩm Nguyên.

Thẩm Nguyên: "....."

Mấy con từ huyết long mã kéo một chiếc xe ngựa đi qua tửu lâu, Trang Khiêm đứng lên, có chút kích động nói: "Tới rồi."

Trang Khiêm vội vội vàng vàng thăm dò nhìn về phía dưới lầu, chỉ thấy cửa xe ngựa đóng chặt, giống như là cảm ứng được tâm tình vội vàng của Trang Khiêm, người bên trong xe ngựa vén rèm lên, nhìn về phía tửu lâu.

Trang Khiêm kéo tay Thẩm Nguyên một cái: "Đó chính là Kỳ Thiếu Vinh sao? Lớn lên có chút giống Kỳ Thiếu Phúc, nhưng so với Kỳ Thiếu Phúc thì đẹp nhiều."

Thẩm Nguyên nhìn thiếu niên như lan như ngọc bên trong xe ngựa, tâm tình sửng sốt một chút: "Ta không biết."

"Không biết? Sao ngươi có thể không biết chứ? Không phải ngươi đã thề son thề sắt nói

Kỳ Thiếu Vinh lớn lên rất xấu sao?" Trang Khiêm hỏi.

Thẩm Nguyên: "..... Lúc ấy hắn hóa trang như con khỉ, ta cũng thấy tướng mạo vốn dĩ của hắn."

Trang Khiêm nhẹ kêu một tiếng: "Hắn đang lên đây!"

------oOo------

Chương 31: Giao hữu khắp thiên hạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 31

Chương 31: Giao hữu khắp thiên hạ

"Thẩm thiếu gia, đã lâu không gặp." Kỳ Thiếu Vinh phe phẩy cây quạt nhỏ, lên tiếng chào hỏi.

Trang Khiêm có chút tán thưởng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, ngươi lớn lên thật đẹp mắt."

"Ta lớn lên đẹp còn cần ngươi nói sao." Kỳ Thiếu Vinh móc ra một tấm gương nhỏ, sửa sang lại đầu tóc của mình: "Soái thành như vậy đúng là không có thiên lý!"

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Khiêm: "....."

Trang Khiêm cẩn thận hỏi: "Kỳ tứ thiếu, ngươi có quen Tà Y không?"

"Đương nhiên là quen, chúng ta chính là hảo bằng hữu nằm cùng một cái giường, tướng ngủ của Tiểu Tà không tốt lắm đâu, thích chiếm chăn, còn thích lăn xuống dưới giường."

Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc đầu than thở.

Trang Khiêm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Thẩm Nguyên: "Thẩm thiếu gia, từ lần trước ta gặp ngươi đến bây giờ, ngươi không thay đổi tý nào cả."

"Phải vậy không?"

"Đúng vậy! Không soái hơn chút nào, ta nghe nói Tiểu Tà tới Hoàng Đô đã lâu, sao ngươi không nhờ hắn tu chỉnh cho một chút a?"

Thẩm Nguyên: "....."

"Ngươi không cảm thấy đôi mắt ngươi không đủ lớn, cái mũi không đủ vao, miệng còn có chút rộng sao?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu tràn đầy ghét bỏ nhìn Thẩm Nguyên.

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, ngươi có từng tu chỉnh qua không?"

Kỳ Thiếu Vinh nhéo nhéo mặt Trang Khiêm: "Nói bậy bạ gì đó, bổn thiếu gia trời sinh lệ chất, còn cần tu chỉnh sao?"

Kỳ Thiếu Vinh ngả ngớn nâng cằm Trang Khiêm lên: "Tiểu quỷ, ngươi muốn làm chỉnh dung sao? Ta thấy ngươi cần làm hút mỡ, ngươi cũng biết đấy, Tiểu Tà cùng ta là bạn tốt, ta có thể nói hắn giảm giá cho ngươi."

Trang Khiêm tràn đầy xấu hổ hơi cúi đầu: "Không cần, ta cảm thấy ta như vậy khá tốt."

"Khá tốt? Không khác gì cái thùng cơm, vừa nhìn đã răng không tồi chút nào."

Trang Khiêm: "....."

"Kỳ tứ thiếu, ngươi gọi Tà Y là Tiểu Tà sao, hắn đã bảy mươi tuổi." Thẩm Nguyên tràn đầy cổ quái nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh ngay lập tức phản bác: "Tiểu tà vĩnh viễn mười tám,

ngươi ngại hắn già sao? Cẩn thận hắn quăng một hòm thuốc đánh chết ngươi."

"Kỳ tứ thiếu, ngươi không trở về Kỳ gia sao?" Trang Khiêm cẩn thận hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "Gấp cái gì, vất vả mới gặp được một người quen, đương nhiên là phải đi ôn chuyện, ngươi nói có phải hay không, Thẩm thiếu?"

Thẩm Nguyên cười cười: "Kỳ tứ thiếu nhìn qua đã thay đổi không ít."

Kỳ Thiếu Vinh lần thứ hai móc gương nhỏ ra, chiếu chiếu gương mặt mình: "Tiểu Tà đã nói, mỗi ngày đều phải soái hơn so với ngày trước một chút, quả thực là không thể soái hơn."

Trang Khiêm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "Tiểu tử, nghe nói ca ngươi lớn lên không tồi, Tiểu tà nói, ca ngươi có tiềm chất làm tiểu bạch kiểm, chỉ là còn quá nhỏ, không đủ thành thục."

Trang Khiêm: "....."

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu rất thân thiết với Tà Y a!"

"Chúng ta là bạn tốt! Khó khăn lắm mới tới được Hoàng Đô, không bằng ta mời các ngươi đi chơi một chuyến?" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tứ thiếu, ngươi quá khách khí."

Kỳ Thiếu Vinh ôm bả vai Trang Khiêm một cái: "Ngươi không cần khách khí với ta, nói thế nào thì ta cũng thiếu chút nữa đã cưới ca ca ngươi, thiếu chút nữa chính là người một nhà."

Trang Khiêm: "....."

"Tứ thiếu định mời chúng ta đến nơi nào chơi?" Thẩm Nguyên hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh phe phẩy cây quạt trên tay: "Nếu đã nói tới Hoàng Đô, có một nơi không thể không đi."

Trong lòng Thẩm Nguyên sinh ra vài phần dự cảm không tốt: "Nơi nào?"

"Kỹ viện!"

Trang Khiêm kinh dị nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu cùng Tà Y thật không hổ là bạn tốt."

"Sao lại nói như vậy?"

Trang Khiêm cười khan: "Đều thích đi kỹ viện giống nhau?"

"Kỹ viện chính là một nơi tốt a, nhiều mỹ nhân, nhiều rượu ngon, nhiều mỹ thực....."

Thẩm Nguyên cau mày nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi vừa mới tới Hoàng Đô liền chạy đến kỹ viện, cái này không quá thích hợp đi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Thẩm Nguyên: "Có cái gì không thích hợp? Kỳ gia cũng chỉ ở nơi đó, tối nay đi, Kỳ gia cũng sẽ không chạy."

Thẩm Nguyên: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhéo nhéo mặt Trang Khiêm: "Tiểu ca ca, có muốn đi hay không?"

"Đi a!" Trang Khiêm nói.

Thẩm Nguyên: "....."

"Đi thôi." Kỳ Thiếu Vinh phất tay áo.

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi tới Lạc Hoa Hiên, gọi một bàn mỹ thực, lại tìm mấy mỹ nữ bồi Thẩm Nguyên cùng Trang Khiêm ăn cơm.

Kỳ Thiếu Vinh tiêu tiền như nước, một món gọi ra cũng quý ngàn vàng.

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, hình như ngươi rất có tiền!"

"Kiếm lời chút tiền trinh mà thôi, ngươi cũng biết đấy, Kỳ gia bên kia quá keo kiệt, nếu muốn thích ý tiêu pha thì phải tự mình nghĩ cách a!" Kỳ Thiếu Vinh phe phẩy cây quạt nhỏ thở dài.

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, ngươi làm gì để kiếm tiền?"

"Mở kỹ viện a, đáng tiếc, sinh ý kỹ viện ở nông thôn không phải quá tốt, lần này tới Hoàng Đô, vừa lúc lấy chút kinh nghiệm." Kỳ Thiếu Vinh thong dong nói.

Trang Khiêm: "....."

"Kỳ tứ thiếu, ngươi cùng Tà Y làm sao mà quen biết nhau?" Trang Khiêm hỏi.

"Hắn tới cửa hàng của ta, ta giảm giá cho hắn."

Trang Khiêm: "....."

Bích Lưu Vân mở cửa ghế lô đi đến, "Thiếu Vinh, ngươi cuối cùng cũng tới Hoàng Đô!"

"Lưu vân, ngươi càng ngày càng dễ nhìn!"

"Ta làm sao có thể đẹp như ngươi a! Ta đã chuẩn bị suối nước nóng cho ngươi tắm, ngươi có thể vừa đắp mặt nạ vừa ngâm mình." Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh cho Bích Lưu Vân một cái ôm con gấu, "Lưu vân, ngươi thật tốt, ngươi chờ ta dùng kiệu tám người nâng tới cưới ngươi."

"Đừng đùa, đi thôi." Bích Lưu Vân cười cười kéo tay Kỳ Thiếu Vinh.

Thẩm Nguyên có chút kinh dị nhìn Bích Lưu Vân, "Lưu Vân tiên sinh có quen biết Kỳ tứ thiếu sao?" Hay ngươi cũng từng tới chơi kỹ viện Kỳ thiếu mở?

"Đúng vậy! Ta cùng tứ thiếu là bạn tốt."

Trang Khiêm: "....."

"Nhân duyên Kỳ tứ thiếu thật tốt." Sắc mặt Trang Khiêm có chút cổ quái nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Đương nhiên, ta giao hữu khắp thiên hạ." Kỳ Thiếu Vinh dào dạt đắc ý cười cười.

------oOo------

Chương 32: Trang Hạo thích Tà Y?

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 32

Chương 32: Trang Hạo thích Tà Y?

"Trang Hạo thiếu gia, ngươi đi chậm một chút." Một vũ nữ đuổi theo Trang Hạo vào ghế lô.

Trang Hạo hùng hùng hổ hổ đẩy cửa ra, Trang Khiêm quay đầu, có chút chột dạ nhìn

Trang Hạo: "Đại ca, sao ngươi lại tới đây?"

"Ngươi còn nói, ngươi dám chạy tới đây!" Vốn dĩ Trang Hạo không muốn nhấc lên quan hệ gì với Kỳ Thiếu Vinh, nhưng nghe được tin tức Kỳ Thiếu Vinh bắt cóc Trang Khiêm đến kỹ viện, Trang Hạo vẫn nhịn không nổi muốn theo tới.

"Đại ca, ta là vì tốt cho ngươi, ta dò hỏi được một ít tin tức từ Kỳ tứ thiếu." Trang Khiêm vội vàng lên tiếng giải thích.

Sắc mặt Trang Hạo tức khắc đổi đổi: "Vậy ngươi dò hỏi ra được cái gì rồi?"

Trang Khiêm nhìn sắc mặt Trang Hạo, có chút xấu hổ khẽ cúi đầu: "Tà Y đại nhân cảm thấy ngươi còn nhỏ, không đủ thành thục, giống như tiểu bạch kiểm."

Trang Hạo: "....."

Thẩm Nguyên xoa xoa trán, vẻ mặt vặn vẹo.

"Tứ đệ ta đâu?" Kỳ Thiếu Phúc đi theo Trang Hạo tiến vào hỏi.

"Hắn đang ngâm mình đi." Trang Khiêm nói.

"Hắn đúng là tiêu dao a." Kỳ Thiếu Phúc run rẩy khóe miệng một chút.

"Kỳ tam thiếu, tứ đệ ngươi ở bên ngoài mở kỹ viện, làm tú bà, ngươi có biết không?" Trang Khiêm hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc: "..... Ta không biết quá rõ ràng."

"Hắn nói Kỳ gia các ngươi không bảo đảm được sinh hoạt phí của hắn cho nên hắn đành phải tự lực cánh sinh, nghe nói Bích Lưu Vân cùng Tà Y đều từng đến tiệm hắn ngồi, hắn giảm giá cho hai người, vậy nên có giao tình."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

Kỳ Thiếu Phúc kéo một thị nữ qua, hung tợn hỏi: "Tứ đệ ta đâu rồi, ta phải mang hắn về."

"Kỳ tam thiếu, mời đi bên này."

Kỳ Thiếu Phúc đi theo thị nữ vào một căn nhà có suối nước nóng độc lập, một thiếu niên mặc áo ngủ, nằm trên ghế bập bênh cạnh suối nước nóng.

Trên mặt thiếu niên đắp một mảnh mặt nạ, hai mắt dán hai miếng dưa chuột, một thị nữ ngồi xổm bên cạnh, giúp thiếu niên mát xa, trong miệng thiếu niên phát ra thanh âm hừ hừ a a, giống như con mèo nhỏ đang phát xuân, Kỳ Thiếu Phúc nhìn đến liền đỏ mặt, đúng là..... quá mất mặt!

Nghe được động tĩnh, Kỳ Thiếu Vinh gỡ một miếng dưa chuột xuống, nhét vào trong miệng vui vẻ ăn.

Trang Khiêm nhìn đến một màn này, không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Kỳ Thiếu Vinh mở mắt, nhìn về phía Kỳ Thiếu Phúc: "Tam ca, là ngươi sao?"

Kỳ Thiếu Phúc gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi mau chóng thu thập một chút, trở về với ta, ngươi vừa Hoàng Đô, nơi nào cũng không đi đã đi ca vũ phường, còn mang theo cả Trang Khiêm tới, phụ thân sắp giận điên rồi."

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ mặt: "Không nên gấp gáp, mặt nạ này ta vừa mới đắp lên, bây giờ đã bóc ra thì quá lãng phí, dù sao cũng đã muộn, đợi thêm chút nữa đi."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

Kỳ Thiếu Phúc đi qua, một tay xé xuống mặt nạ trên mặt Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi muốn tìm chết sao? Đến bây giờ còn cọ tới cọ lui, phụ thân sắp giận điên rồi!"

"Vậy ta càng không thể trở về nhanh như vậy, trở về không phải là đánh vào đầu mũi đao sao, cứ để hắn bình tĩnh một chút." Kỳ Thiếu Vinh suy nghĩ một chút rồi nói.

Kỳ Thiếu Phúc đầu đầy hắc tuyến: "Ngươi muốn phụ thân tự mình tới bắt ngươi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cau mày, có vài phần hoang mang nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Phụ thân bận trăm công ngàn việc, còn có thời gian rảnh tới bắt ta sao?"

Kỳ Thiếu Phúc nhìn bộ dáng lười nhác của Kỳ Thiếu Vinh, có chút tức giận mắng: "Ngươi nhanh mặc quần áo vào, theo ta trở về!"

Kỳ Thiếu Vinh sửa lại áo ngủ trên người một chút, "Gấp như vậy làm gì, vội vàng giống như đi đầu thai vậy."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sang đánh giá Trang Hạo vài lần: "Ngươi chính là vị hôn phu tiền nhiệm của ta kia? Lớn lên..... còn có thể, nhưng mà, vẫn không đẹp bằng ta."

Kỳ Thiếu Vinh móc ra một tấm gương nhỏ, chiếu lên.

Kỳ Thiếu Phúc có chút đau đầu nói: "Tứ đệ, ngươi làm sao có thể so sánh với Trang Hạo, người ta chính là thiên tài."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Kỳ Thiếu Phúc một cái: "Đã biết, tam ca, đi thôi, vừa mới vội vội vàng vàng như vậy, ngươi bây giờ lại còn có thời gian rảnh quở trách ta."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

Bích Lưu Vân đi ra: "Đi vội như vậy sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy, nợ cứ ghi trên đầu ta."

"Ngươi khó khăn lắm mới tới được một lần, ta làm sao có thể thu tiền của ngươi, ngươi bảo trọng a!" Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Lưu vân thật tốt, ngày nào đó ngươi lại tới cửa hàng ta, ta cũng miễn phí cho ngươi."

Bích Lưu Vân cười cười: "Một lời đã định."

Kỳ Thiếu Phúc kéo tay Kỳ Thiếu Vinh, quay sang nói với Trang Hạo: "Trang Hạo, ta mang tứ đệ ta về trước."

Trang Hạo gật đầu: "Được."

Kỳ Thiếu Vinh đi theo bên người Kỳ Thiếu Phúc, Kỳ Thiếu Phúc liếc

mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Ngươi thích Trang Hạo sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Hắn? Lớn lên rất soái, bất quá, quá lười!"

"Nếu Trang Hạo đã từ hôn, ngươi cũng không cần tiếp tục suy nghĩ nhiều, Trang Hạo đã có người yêu thích." Kỳ Thiếu Phúc nói.

"Ai?"

"Tà Y."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Trang Hạo thích Tà Y, ngươi xác định sao?"

"Ta làm bằng hữu với Trang Hạo đã nhiều năm, đương nhiên là xác định."

"Chỉ mong suy đoán của ngươi là sai, Tiểu Tà không dễ theo đuổi như vậy." Kỳ Thiếu Vinh ý vị thâm trường nói.

"Nếu Trang Hạo đã hạ quyết tâm muốn theo đuổi một người, ai có thể chống lại mị lực của hắn chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cái này khó mà nói sớm được."

------oOo------

Chương 33: Lòng ta như sắt đá, tuyệt không hối hận!

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 33

Chương 33: Lòng ta như sắt đá, tuyệt không hối hận!

Kỳ gia.

"Tự ngươi đi vào đi." Kỳ Thiếu Phúc đưa Kỳ Thiếu Vinh tới cửa nói.

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng, liếc mắt nhìn Kỳ Thiếu Phúc một cái, "Tam ca, ngươi không vào cùng ta sao?"

"Phụ thân còn đang tức giận ngươi vẫn nên tự cầu phúc đi." Kỳ Thiếu Phúc lộ ra một biểu tình hữu tâm vô lực với Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Kỳ Thiếu Vinh khẽ nhướng mày nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Phúc rời đi, thầm nghĩ: Một tên bất lực.

Kỳ Thiếu Vinh đi vào phòng, nhìn nam tử trung niên uy nghiêm ngồi trên ghế, nhàn nhạt gọi một tiếng "Phụ thân."

Kỳ Diệu nhíu mi, tràn đầy bắt bẻ đánh giá Kỳ Thiếu Vinh từ trên xuống dưới một vòng,

"Hôn sự của ngươi cùng Trang Hạo thất bại?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

"Ngươi cũng đừng oán giận Trang Hạo, chính ngươi không biết cố

gắng, cũng không thể trách người ta chướng mắt ngươi." Kỳ Diệu thấm thía dặn dò Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cái này là đương nhiên, ta chỉ là một ma võ phế nhân, làm sao có thể xứng với Trang Hạo ma võ song tu!"

"Tiểu tử Trang Hạo này đúng là rất lợi hại, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tương lai hắn chắc chắn có thể thành thánh." Biểu tình Kỳ Diệu lộ ra tràn đầy thưởng thức.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Diệu, nhịn không được thầm nghĩ: Trang Hạo ưu tú như vậy, Kỳ Diệu sợ là chỉ hận Trang Hạo không thể trở thành nhi tử của mình, đáng tiếc, lão gia hỏa này không sinh ra được.

"Có một việc ta muốn nói cho ngươi." Kỳ Diệu nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Có chuyện gì?"

"Nếu ngươi cùng Trang Hạo đã không có duyên, vậy ta giới thiệu muội muội ngươi cho Trang Hạo, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, hy vọng ngươi sẽ không làm loạn." Kỳ Diệu cảnh cáo nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nếu Trang Hạo nếu có thể cưới ngũ muội, ta đương nhiên là tán thành hôn sự này."

"Ngươi có thể hiểu là được."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Diệu: "Phụ thân đại nhân, nếu không còn chuyện gì khác, vậy ta đi trước."

"Giấy chứng nhận nhập học Thiên Lan học viện đã chuyển cho ngươi, đừng quên chuyện này, tuy rằng ngươi chỉ là ma võ phế nhân, ít nhiều cũng nên học những thứ khác một chút, sau này dễ gả cho người ta."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta đã biết."

Kỳ Diệu chần chờ một chút rồi nói: "Ngươi có quen Tà Y?"

"Có chút duyên phận."

"Hình như ấn tượng của Trang Hạo về Tà Y không tồi, nếu Tà Y có thể nói mấy câu cho muội muội ngươi, Trang Hạo hẳn là sẽ nghe."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta đã biết, bất quá, ta cũng không phải rất thân thiết với Tà Y, hắn chưa chắc đã nghe lời ta nói."

"Ngươi tận lực là được."

Kỳ Thiếu Vinh ra ngoài, không khỏi cười lạnh một tiếng, Kỳ Diệu đúng là một nhân tài, tìm hắn giật dây Trang Hạo thay Kỳ Thiếu Như.

Kỳ Thiếu Vinh đi ra khỏi đại sảnh, Kỳ Thiếu Như nghênh ngang bước tới, "Tứ ca, nghe nói người vừa trở lại đã chạy đến kỹ viện, bản thân ngươi đã đủ mất mặt rồi, còn không biết giữ mình trong sạch một chút, ngươi muốn Kỳ gia chúng ta trở thành trò cười giống ngươi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Thiếu Như: "Tứ ca ngươi vốn dĩ đã là một trò cười, mất mặt thêm một chút thì mất mặt thêm một chút, cũng không hơn kém bao nhiêu. Thật ra, ngũ muội, phụ thân muốn đưa ngươi đi đính hôn với tên thiên tài Trang gia kia, ngươi vẫn nên tu thân dưỡng tính cho tốt đi, có rất nhiều người muốn gả cho Trang Hạo, nếu để người khác biết ngươi là một nữ nhân đanh đá, ngươi chắc chắn sẽ không còn đất diễn."

"Ngươi....." Kỳ Thiếu Như tức giận nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, cố gắng áp chế lửa giận xuống: "Tứ ca, ngươi cũng không nên trách Trang Hạo không cần ngươi, ngươi kém Trang Hạo quá xa."

Kỳ Thiếu Vinh tiến đến gần Kỳ Thiếu Như: "Có ai nói không phải đâu, bất quá, ngũ muội ngươi cũng không có bao nhiêu gần gũi với

Trang Hạo, nha đầu Dịch gia kia so với ngươi còn biết tiến tới hơn nhiều."

"Bởi vì Dịch Sơ Tuyết tới từ hôn ngươi nên ngươi khuyến khích ta đi đối phó nàng?" Kỳ Thiếu Như tràn đầy châm chọc mỉa mai nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Ta cần gì phải khuyến khích ngươi chứ, nếu ngươi thật sự gả cho Trang Hạo, Dịch Sơ Tuyết có thể không làm ầm ĩ sao?" Kỳ Thiếu Vinh không chút để ý phất tay áo.

Kỳ Thiếu Như nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh: "Không phải chuyện của ngươi!"

"Đúng, không chuyện của ta, ta muốn đi ngủ, ngũ muội, ngươi muốn làm gì thì đi làm đi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Như nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Vinh rời đi, nhăn chặt chân mày, nói thầm: "Tính tình gì không biết!"

"Thiếu Như, ngươi đang làm gì vậy?"

"Nhị ca, ngươi đã trở lại!" Kỳ Thiếu Như ngoan ngoãn quay sang, một chút kiêu ngạo ương ngạnh khi ở trước mặt Kỳ Thiếu Vinh không còn bóng dáng.

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Như: "Ngươi vừa nói chuyện cùng Tứ đệ?"

"Đúng vậy! Tiểu tử này bản lĩnh kém thì thôi, tính tình thật ra lại không nhỏ chút nào, không biết phụ thân tìm hắn về làm gì, năm đó, kiểm tra đo lường tư chất của hắn kết thúc, hắn đã làm Kỳ gia chúng ta mất mặt mũi nhiều như vậy!"

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Như: "Tứ đệ không đơn giản như ngươi tưởng tượng, hắn có giao tình với cả Tà Y cùng Bích Lưu Vân, ngươi vẫn không nên làm quá căng với hắn thì tốt hơn."

"Một tên lang băm cùng một tên mở ca vũ phường thì tính là thứ gì?"

"Không thể nói như vậy được."

Kỳ Thiếu Như nhíu mày: "Nhị ca, ta không nói với ngươi, ta đi tìm Trang Hạo."

Kỳ Thiếu Khang khẽ lắc đầu nhìn theo bóng dáng Kỳ Thiếu Như rời đi: "Cuối cùng vẫn nữ sinh hướng ngoại là, bỏ đi!"

Kỳ Thiếu Như hưng phấn rời đi, Kỳ Thiếu Huyên từ trong bóng ma đi ra, lẳng lặng nâng đôi mắt pha lê đen bóng lên, "Nhị ca, phụ thân cố ý tác hợp ngũ tỷ cùng Trang Hạo sao?"

Kỳ Thiếu Khang gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ta thấy ánh mắt Trang Hạo rất cao, ngũ tỷ muốn đánh động Trang Hạo cũng không dễ dàng gì."

Kỳ Thiếu Khang liếc mắt nhìn Kỳ Thiếu Huyên một cái: "Nữ nhân xứng với Trang Hạo ở Hoàng Đô còn chưa có sinh ra đâu, bất quá, nếu Trang Hạo không muốn sống cô độc suốt quãng đời còn lại thì cũng phải cưới một người."

Kỳ Thiếu Huyên gật đầu: "Nói cũng đúng, không chừng ngũ tỷ lại thật sự nhặt được tiện nghi này."

Biệt viện Tà Y.

"Thiếu gia, ngươi đã trở lại." Kỳ Hằng tiến lên thay Kỳ Thiếu Vinh đổi áo khoác.

Kỳ Thiếu Vinh đổi một thân quần áo Tà Y, mang mặt nạ ngồi lại trong biệt viện.

"Trên dưới Kỳ gia chướng khí mù mịt, ta đã thương lượng với lão nhân chết tiệt kia sẽ dọn ra ngoài sống." Mấy tiểu bối Kỳ gia đều có biệt viện khác bên ngoài, Kỳ Diệu nghe được hắn yêu cầu chỉ nói hắn tùy ý, một câu cũng không đề cập đến chuyện trợ cấp tiền phòng bên ngoài.

Kỳ Hằng híp mắt: "Phụ thân ngươi đồng ý?"

"Đồng ý, lão nhân chết tiệt kia biết ta có thể không lượn qua lượn lại trước mặt hắn, trong lòng phỏng chừng còn đang cao hứng muốn chết." Kỳ Thiếu Vinh phe phẩy cây quạt nhỏ, có chút bực bội nói.

"Tình huống so với ta tưởng tượng còn tốt hơn nhiều, ta còn nghĩ rằng ngươi sẽ bị phụ thân ngươi dạy dỗ một trận"

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh: "Cái đó cũng không đến mức, lão nhân chết tiệt còn trông cậy vào ta dẫn mối cho Kỳ Thiếu Như cùng Trang Hạo."

"Phụ thân ngươi cũng thật có sáng ý!" Trang Hạo nguyên bản là đối tượng đính ước với

Kỳ Thiếu Vinh, kết quả lại tìm Kỳ Thiếu Vinh tác hợp cho Kỳ Thiếu Như cùng Trang Hạo, dã tâm của Kỳ Diệu cũng thật đúng là lớn.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Còn không phải sao, nhìn bộ dáng kia giống như là Trang Hạo mới đúng là nhi tử của hắn vậy, đáng tiếc a! Trang Hạo tốt như vậy lại không phải do hắn sinh ra."

Kỳ Hằng cười cười an ủi: "Thiếu gia, ngài không hề kém hơn Trang Hạo một một nào, là lão gia hỏa kia không biết nhìn hàng."

Một trận tiếng chuông gió vang lên, Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Có người tới."

Trang Khiêm hấp tấp đi đến, Kỳ Thiếu Vinh nhìn người tới, trên mặt hiện lên vài phần bất đắc dĩ, "Trang nhị thiếu, sao ngươi lại tới đây?"

"Tà Y, Kỳ Thiếu Vinh tới Hoàng Đô." Trang Khiêm nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết, ta đã đến gặp hắn, Thiếu Vinh lớn lên càng ngày càng soái, ngươi nói xem có phải hay không, Trang nhị thiếu?"

"Hắn làm sao soái được như ta ca ca chứ!"

"Ca ca ngươi có chỗ nào soái, một tên tiểu bạch kiểm!"

Trang Khiêm: "....."

Trang Khiêm gãi gãi đầu: "Ca ta cũng không kém cỏi như vậy."

"Quá nhỏ, không thành thục một chút nào!"

Trang Khiêm có chút bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y, ngài cũng quá bên này nặng bên kia nhẹ đi, Kỳ Thiếu Vinh kia cũng không lớn hơn ca ta, hắn còn nhỏ hơn ca ta một canh giờ, nói thật ra hắn còn phải gọi ca ta là ca."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Gọi ca? Nằm mơ!

"Ca ngươi làm sao có thể thành thục được như Kỳ Thiếu Vinh chứ."

Năm đó, thời điểm hắn bị nữ nhân điên mua hàng giả kia hại chết đã có 34 tuổi, tính thêm mười mấy năm ở đời này, hắn cũng đã đủ năm mươi tuổi rồi, một tên tiểu tử lông còn chưa mọc đủ như Trang Hạo có thể so với hắn sao, nếu hắn thật sự ở cùng một chỗ với tiểu tử Trang Hạo kia tựa hồ là có chút hiềm nghi trâu già gặm cỏ non a!

"Tà Y, ngài đây là không công bằng!" Trang Khiêm nhịn không được nhỏ giọng oán trách.

Tà Y gật đầu: "Đúng vậy, ta chính là như vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh bên này đang nói chuyện với Trang Khiêm, Trang Hạo một mình đi đến.

"Tà Y, đã lâu không gặp. Mấy hôm trước ta tới đi tìm ngài, nghe nói ngài ra ngoài."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy, tìm ta có việc sao?"

"Hoàng thất có nuôi một con thanh cánh hổ vương, ngài biết chuyện này không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Biết."

Thanh cánh hổ vương là một con linh thú cấp chín, cũng có ý nghĩa tượng trưng cho hoàng tộc, sức chiến đấu của hổ vương kinh người, nếu hổ vương xảy ra chuyện, vậy thế lực của hoàng thất cũng sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ. "Nó bị bệnh?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có, bất quá, nhi tử nó bị bệnh, thanh cánh hổ vương rất khó sinh sản, hơn một trăm năm mới có được một con hổ con, bất quá, hổ con lại đang sinh bệnh."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Không phải là ngươi muốn ta tới xem bệnh cho con hổ con kia đi?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, ta muốn mang ngài đi xem một chút, sau khi hổ con sinh bệnh, hổ vương trở nên thập phần táo bạo, nếu Tà Y có thể trị tốt cho hổ con, hoàng thất liền thiếu ngài một phần nhân tình."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, vuốt cằm nói: "Nghe qua không tồi." So sánh với Kỳ gia, hắn thật sự là thế đơn lực mỏng.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Vậy ý Tà Y ngài thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Tìm chút thời gian, ta bồi ngươi đi một chuyến."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Năm đó, hắn đổi nghề trở thành chỉnh dung bác sĩ, gia gia hắn đã tràn đầy kích động chạy tới bệnh viện đập đồ, nếu để lão nhân biết hắn càng làm càng kém cỏi, còn trở thành thú y, không biết sẽ có suy nghĩ gì.

Trang Hạo sung sướng cười cười: "Được!"

"Tà Y, Kỳ Thiếu Vinh tới Hoàng Đô....." Trang Hạo do dự một chút rồi nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đệ đệ ngươi đã nói qua, hôm nay Thiếu Vinh đã tới."

"Quan hệ của các ngươi không tồi."

"Đương nhiên!"

Trang Hạo cúi đầu, vuốt ve chén rượu trên tay, lâm vào trầm mặc. Kỳ Thiếu Vinh nhìn

Trang Hạo: "Ngươi không sao chứ?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có việc gì."

"Trang Hạo, ngươi nói xem, có thể có một ngày ngươi hối hận từ hôn hay không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo cau mày: "Ta cùng Kỳ Thiếu Vinh không có một chút cảm tình cơ sở nào, ta không tán thành cường hôn ách gả như vậy, cho dù Kỳ Thiếu Vinh có phải phế tài hay không ta cũng sẽ từ hôn."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn chằm chằm đánh giá Trang Hạo một hồi lâu: "Trang đại thiếu thật có cá tính!"

Trang Hạo: "....."

"Cho dù là như thế nào, xin ngươi nhớ kỹ nhưng lời ngươi đã nói, không được hối hận."

Trang Hạo tràn đầy nghiêm túc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Lòng ta như sắt đá, tuyệt không hối hận!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, hộc ra hai chữ, "Rất tốt!" Kỳ Thiếu Vinh cười tươi như hoa, dừng lại một chút: "Trang đại thiếu, cho dù là như thế nào, xin ngươi nhớ kỹ lời nói hôm nay, sẽ có chỗ lợi."

Trang Khiêm nhìn Tà Y, trong lòng nhiều thêm vài phần dự cảm không tốt.

------oOo------

Chương 34: Cái gọi là tình địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 34

Chương 34: Cái gọi là tình địch

Trang Hạo, Trang Khiêm hàn huyên cùng Kỳ Thiếu Vinh một hồi rồi rời đi.

Kỳ Hằng nhìn bóng dáng Trang Hạo rời đi: "Thiếu gia, ngươi thật sự muốn đi cho con hổ kia?"

"Nhiều bằng hữu nhiều con đường, nếu làm tốt chuyện này, hoàng thất cũng sẽ nhìn ta với con mắt khác." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Hằng gật đầu: "Cũng đúng."

"Thiếu gia, kỳ thật Trang Hạo thiếu gia cũng khá tốt, ngươi thật sự không suy xét một chút sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh: "Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình a, ngươi không nghe hắn nói tâm hắn như thiết thạch, tuyệt đối không hối hận từ hôn sao?"

Kỳ Hằng: "....."

Trang Khiêm đi ở Trang Hạo bên người: "Đại ca, ngươi còn tốt không?"

"Khá tốt."

"Thế sự vô thường a!" Trang Khiêm tràn đầy cảm thán.

Trang Hạo nhìn Trang Khiêm: "Đang yên đang lành, ngươi cảm thán cái gì?"

"Ta chỉ là cảm thán tạo hóa quá trêu người, ta nguyên bản cho rằng Kỳ Thiếu Vinh có khả năng sẽ trở thành tẩu tử ta, sau đó đại ca ngươi từ hôn, ta lại suy nghĩ, có lẽ đại ca ngươi sẽ trở thành địch nhân với Kỳ Thiếu Vinh, hoặc các ngươi có thể biến chiến tranh thành tơ lụa, trở thành bằng hữu, chỉ là ta làm sao cũng không nghĩ tới, ngươi cư nhiên lại trở thành tình địch với Kỳ Thiếu Vinh."

Trang Hạo: "....."

"Đại ca, ta thấy ánh mắt Tà Y nhìn ngươi chỉ như đang nhìn vãn bối, ngươi không có diễn." Trang Khiêm có chút vui sướng khi người gặp họa nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo đẩy Trang Khiêm một cái, "Câm miệng, ngươi thì biết cái gì?"

.....

Trang Hạo vừa trở lại Trang gia đã bị Trang Nhân Hiền gọi đi.

"Phụ thân, tìm ta có việc sao?"

Trang Nhân Hiền hít sâu một hơi: "Kỳ gia Kỳ Diệu, Dịch gia Dịch Tầm vừa mới tới đây."

Trang Khiêm cau mày: "Phụ thân, hai lão nhân kia tới làm gì?"

"Nói chuyện kiểu gì đấy, hai người kia làm sao có thể là lão nhân." Trang Nhân Hiền rầu rĩ mắng nhỏ, hắn là người cùng thế hệ với Kỳ Diệu, Dịch Tầm, cũng chỉ chênh lệch được vài tuổi, bọn họ vẫn còn rất chính trực tráng niên đấy chứ.

Trang Khiêm thè lưỡi, có chút xấu hổ rụt đầu.

"Hai người bọn họ đều là tới cầu tình, Kỳ Diệu có ý, nếu ngươi không có hứng thú với Kỳ Thiếu Vinh thì đổi đối tượng đính hôn từ Kỳ Thiếu Vinh thành Kỳ Thiếu Như, hai nhà vẫn như cũ là quan hệ thông gia, Dịch Tầm cảm thấy Dịch Sơ Tuyết có tình cảm sâu nặng với ngươi, một nữ hài tử như nàng mà vì ngươi ngàn dặm xa xôi đi từ hôn, ngươi không thể cô phụ nàng, muốn ngươi cưới Dịch Sơ Tuyết."

"Đắc tội ai trong hai nhà này cũng đều không tốt, chuyện này có chút không dễ làm!" Trang Nhân Hiền lắc lắc đầu thở dài.

Trang Khiêm nhún vai: "Cũng không có gì không dễ làm, để đại ca cưới cả hai người là được rồi."

Trang Hạo hung hăng liếc trắng mắt Trang Khiêm một cái, "Ngươi ra cái chủ ý xấu gì!"

Trang Khiêm xấu hổ cười cười: "Ta chỉ đùa một chút."

"A Hạo, ý của ngươi thì sao?" Trang Nhân Hiền nhìn Trang Hạo hỏi.

Trang Hạo cau mày: "Ta không có hứng thú với Kỳ Thiếu Như, cũng không có hứng thú với Dịch Sơ Tuyết. Phụ thân, ngươi từ chối hết cho ta đi, ta vẫn còn trẻ, việc này không vội."

"Là không đúng người đi, nếu như là đúng người, phỏng chừng đại ca sẽ không cảm thấy mình còn trẻ." Trang Khiêm chẹp miệng nói.

Trang Hạo hung hăng liếc xéo Trang Khiêm một cái: "Đừng nói hươu nói vượn."

Trang Khiêm: "....."

Trang Nhân Hiền đánh giá Trang Hạo một hồi: "Ngươi không thành hôn cũng tốt, mấy năm nay ngươi biểu hiện quá nổi bật, áp chế mấy hoàng tử trong hoàng thất đến ảm đạm không ánh sáng, nếu lại tiếp

tục cưới nữ tử gia tộc khác, hoàng thất chắc chắn sẽ không yên tâm với ngươi."

Thế lực của tứ đại gia tộc trong hoàng đô đều không nhỏ, nhưng so sánh với hoàng thất vẫn là kém cỏi hơn một ít, thứ mà hoàng thất cần chính là mấy đại gia tộc có địa vị ngang nhau, nếu tứ đại gia tộc bọn họ liên hợp lại, hoàng thất chắc chắn sẽ không yên tâm.

Trang Hạo gật đầu, nhàn nhạt nói: "Ta biết."

"A Hạo, ngươi có người trong lòng rồi sao?" Trang Nhân Hiền hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"Là ai?"

"Tà Y." Trang Hạo thẳng thắn trả lời.

Trang Nhân Hiền cau mày: "Ngươi..... ngươi không phải đang làm loạn đó chứ?"

Trang Hạo cau mày: "Ta là nghiêm túc."

Trang Nhân Hiền đỡ trán, hướng dẫn từng bước một: "Nghiêm túc? Ngươi biết người ta trông như thế nào sao? Ngươi biết người ta đã bao nhiêu tuổi rồi sao? Ngươi biết thân thế lai lịch của người ta sao?"

Trang Hạo: "....." Lai lịch của Tà Y trước đến nay luôn là một ẩn số, bản nhân hắn cũng chưa bao giờ hiển lộ chân dung trước mặt người khác.

"Cái này không quan trọng!"

Trang Nhân Hiền tràn đầy bất đắc dĩ: "Cái này không quan trọng, vậy ngươi cảm thấy cái gì mới quan trọng?"

"Cảm giác quan trọng nhất." Trang Hạo nói chắc như đinh đóng cột.

Trang Nhân Hiền hít sâu một hơi: "Ngươi có cảm giác với Tà Y, hắn có cảm giác gì với ngươi sao?"

Trang Hạo cau mày, lạnh như băng hộc ra hai chữ: "Không có."

"Nói tóm lại vẫn là ngươi tương tư đơn phương a! Ngươi vẫn còn nhỏ, không vào được mắt loại người có kinh nghiệm sương gió như Tà Y." Trang Nhân Hiền vẫy vẫy tay: "Được rồi, ngươi vẫn nên chăm chỉ tu luyện đi, về phần yêu cầu của Kỳ gia cũng Dịch gia, ta sẽ thay ngươi từ chối."

Trang Hạo gật đầu: "Được."

"Từ từ."

Trang Hạo đẩy cửa phòng đến một nửa, xoay người nhìn Trang Nhân Hiền: "Phụ thân, ngươi còn chuyện gì sao?"

Trang Nhân Hiền lắc đầu: "Cũng không có chuyện gì, chỉ là Tà Y bên kia, ngươi vẫn nên suy nghĩ cặn kẽ hơn một chút thì, làm không tốt, ngay cả bằng hữu cũng không làm được."

Trang Hạo gật đầu: "Ta biết."

------oOo------

Chương 35: Chiếm tiện nghi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 35

Chương 35: Chiếm tiện nghi

Phủ Tà Y.

"Trang đại thiếu, ngươi tới thật nhanh a!" Kỳ Thiếu Vinh lười biếng nhìn người trước mặt.

"Tà Y, nếu bây giờ ngài rảnh rỗi, có thể tiến cung cùng ta không?" Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh cũng không có đùn đẩy, gật đầu đáp ứng: "Đương nhiên có thể."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y, tâm tình ngài thật tốt."

"Đúng là không tồi, gần đây kiếm lời không ít, bất quá, tâm tình Trang đại thiếu hẳn là tốt hơn so với ta đi?"

"Sao lại nói như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh hài hước cười cười với Trang Hạo, "Ta nghe nói Kỳ gia Kỳ Diệu, Dịch gia Dịch Tầm đồng thời tới tìm phụ thân ngươi cầu hôn, cho dù là Kỳ Thiếu Như hay Dịch Sơ Tuyết đều có thể xem như mỹ nữ, diễm phúc Trang đại thiếu thật không cạn!"

Trang Hạo cau mày: "Ta không cảm thấy vậy."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng đúng, Kỳ Thiếu Như cùng Dịch Sơ

Tuyết lớn lên đều không tồi, nhưng cũng không tính là tuyệt sắc giai nhân, so với Trang đại thiếu ngươi vẫn kém xa lắc, nếu ngươi thật sự thành thân với hai vị kia, nói không chừng còn là Trang đại thiếu ngươi bị chiếm tiện nghi a."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh vươn tay nhéo nhéo mặt Trang Hạo một phen, cười đến tà mị: "Trang đại thiếu, ngươi lớn lên cũng rất tuấn tú a."

Trang Hạo im lặng nhìn thẳng Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh bị nhìn đến có chút chột dạ, hắn đã "năm mươi tuổi tuổi hạc" như vậy rồi còn đùa giỡn tiểu thịt tươi người ta, cái này tựa hồ không tốt lắm.

Kỳ Thiếu Vinh buông tay xuống, bên trong hai mắt Trang Hạo nhanh chóng hiện lên vài phần tiếc nuối.

Kỳ Thiếu Vinh bị sắc mặt Trang Hạo kích thích đến da đầu tê dại một trận.

Kỳ Thiếu Vinh thanh thanh yết hầu, hai tay chống lưng bày ra một bộ thần sắc cao lãnh, "Đi thôi, không phải muốn đi xem con hổ kia sao?"

Trang Hạo hít sâu một hơi nói: "Đi thôi."

Kỳ Thiếu Vinh theo Trang Hạo ra ngoài liền gặp được hai người quen, Kỳ Thiếu Như cùng Dịch Sơ Tuyết đều đang chắn ở cửa.

"Hạo ca ca." Nhìn thấy Trang Hạo đi ra, hai người đồng loạt tiến lên chào hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng, trong lòng thầm nghĩ: Hắn một người sống sờ sờ như vậy còn đang đứng đây lại bị hai người này hoàn toàn xem nhẹ.

Hai thiếu nữ tràn đầy u oán nhìn Trang Hạo, Trang Hạo khẽ nhíu

mày, lễ độ lên tiếng: "Hai vị thế muội, ta muốn mang Tà Y tới hoàng cung xem bệnh cho thanh cánh hổ vương, nếu có việc gì thì hôm khác nói sau, chúng ta đi trước."

Kỳ Thiếu Như cùng Dịch Sơ Tuyết tựa hồ là muốn nói cái gì, Trang Hạo không để ý tới hai người mang theo Kỳ Thiếu Vinh rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh hơi hơi lắc lắc đầu nhìn Trang Hạo: "Ngươi thật đúng là không hiểu thương hương tiếc ngọc."

Trang Hạo quay đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nghiêm túc nói: "Nếu ta không thích các nàng, hà tất cho các nàng hy vọng? Cho các nàng hy vọng, tương lai, bọn họ không phải là càng thêm thất vọng sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói vậy cũng đúng, xem ra Trang đại thiếu tựa hồ là một người rất ôn nhu."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, không tiếp tục tỏ ý kiến: "Chúng ta đi thôi."

Kỳ Thiếu Vinh theo Trang Hạo vào hoàng cung, đời trước Kỳ Thiếu Vinh cũng coi như là một phú hào, biệt thự đơn lập giá trị mấy ngàn vạn, nhưng so với hoàng cung vẫn là không đáng giá nhắc tới.

Đập vào mắt là các loại tạo hình kiến trúc độc đáo khó có thể thấy được, làm Kỳ Thiếu Vinh tấm tắc bảo lạ không thôi.

Kỳ Thiếu Vinh theo Trang Hạo vượt qua một bờ hồ, tiến vào một rừng cây nhỏ.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, hoàng cung chiếm diện tích cực lớn, trung tâm hoàng cung còn có một cái hồ, chính giữa hồ có một ngôi đình nhỏ.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo dưới sự bảo hộ của mấy thị vệ hoàng cung, tiến vào đình giữa hồ.

Kỳ Thiếu Vinh vừa mới bước lên đảo nhỏ, một tiếng hổ gầm liền truyền tới, một lão hổ cao bảy tám mét nhào tới, Kỳ Thiếu Vinh cảm nhận được một cổ sát khí ngập đầu đập vào mặt.

Trang Hạo chắn trước mặt Kỳ Thiếu Vinh, hai mắt lộ ra một trận lam quang, tinh thần lực dâng lên mà trào ra, lão hổ táo bạo giống như là được trấn an, chậm rãi đáp xuống mặt đất, lão hổ bước xuống mặt đất, có chút táo bạo rống lên một tiếng với Trang Hạo.

Một mùi hương lạ phun về phía Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh thiếu chút nữa đã bị huân chết, thầm nghĩ: Lão hổ chết tiệt này nhất định là không đánh răng, hơi thở cũng quá nặng.

Một thiếu niên soái khí chạy như bay lại đây, trên mặt mang theo ưu sắc nồng đậm, "Trang Hạo, ngươi đã đến rồi!"

Một nam tử trung niên theo thiếu niên lại đây, mang lão hổ rời đi.

"Thiên Anh, có chuyện gì xảy ra, hình như thanh cánh hổ vương đang rất táo bạo?" Trang Hạo nhíu mày hỏi.

Nghe được xưng hô của Trang Hạo với thiếu niên, Kỳ Thiếu Vinh lập tức có vài phần hứng thú, Đường Thiên Anh, tứ hoàng tử trong hoàng tộc, đứng hàng thứ ba trong Hoàng đô Thất Tú, nhân trung long phượng a, lớn lên..... cũng chỉ như vậy.

Tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng trong lòng Kỳ Thiếu Vinh vẫn rất tán thành thịnh thế mỹ nhan của Trang Hạo.

Đường Thiên Anh cau mày: "Hổ con vẫn luôn không khởi sắc, lão hổ yêu nhi tử nên sốt ruột, hình như có chút phát cuồng."

"Thì ra là vậy." Trang Hạo thở dài một hơi.

"Còn may là Trang Hạo ngươi đã đến, có thể kịp thời trấn an lão hổ, nếu không sợ là sẽ có chuyện." Trên mặt Đường Thiên Anh nhiều thêm vài phần may mắn.

"Chuyện nhỏ không tốn sức gì." Trang Hạo nhàn nhạt nói.

Đường Thiên Anh có chút ghen ghét nhìn Trang Hạo, cười khổ một tiếng: "Đối với ngươi mà nói là chuyện nhỏ không tốn sức gì, đối với những người khác mà nói lại là khó làm."

Đường Thiên Anh nhìn người đứng bên cạnh Trang Hạo: "Tà Y sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Là ta."

"Cửu ngưỡng đại danh." Đường Thiên Anh cung kính làm một cái lễ với Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Sớm đã nghe nói đến đại danh của tứ hoàng tử, tứ hoàng tử quả nhiên tuấn tú lịch sự, nhân trung long phượng."

Trang Hạo đánh gãy Đường Thiên Anh cùng Kỳ Thiếu Vinh hàn huyên: "Chúng ta nhanh đi xem cho hổ con đi."

------oOo------

Chương 36: Yêu nhị đại

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 36

Chương 36: Yêu nhị đại

Một con hổ con ốm yếu quỳ rạp trên mặt đất, nhìn qua rất suy yếu.

Hổ con nhìn thấy Trang Hạo liền có tinh thần thêm vài phần, đi đến bên chân Trang Hạo cọ cọ.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, mẫu thân có một thân thể cao lớn, hổ con lại vừa nhỏ vừa gầy, nhìn qua thật phần đáng thương.

"Thật gầy a! Vẫn luôn gầy như vậy sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Đường Thiên Anh hỏi.

Đường Thiên Anh lắc đầu: "Không có, ban đầu rất béo, không biết là làm sao lại càng ngày càng gầy, ăn uống cũng càng ngày càng kém, mấy ngày trước còn không ăn."

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa trán, làm thú y thật phiền toái, linh thú không biết nói, nguyên bản còn có thể trực tiếp dùng biện pháp của kiếp trước để làm kiểm tra, nhưng bên cạnh có một lão hổ uy vũ hùng tráng trừng mắt nhìn như đang rình mồi như vậy, Kỳ Thiếu Vinh căn bản là không thể hành động.

Tiểu lão hổ đánh ngáp một cái, Kỳ Thiếu Vinh bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, khẽ nhíu mày lại.

Kỳ Thiếu Vinh kéo ống tay áo Trang Hạo: "Trang Hạo, ngươi làm hổ con mở miệng ra để ta nhìn xem."

Trang Hạo không cần nghĩ ngợi liền lên tiếng "Được."

Không biết Trang Hạo nói với hổ con cái gì, hổ con liền mở miệng ra thật lớn, Kỳ Thiếu Vinh nhìn hàm răng đen tuyền của hổ con, hít sâu vào một hơi, thật quá nhiều sâu răng a, răng cũng sưng đau, phải làm sao mới tốt đây!

Đường Thiên Anh nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y, thế nào rồi?"

"Bình thường hổ con ăn cái gì mà nhiều răng sâu như vậy? Các ngươi không lo lắng nó sẽ biến thành hổ không răng sao?"

Đường Thiên Anh không thèm để ý lắc lắc đầu: "Cái này thật ra không cần lo lắng, sau này nó sẽ còn thay răng, nếu sau này không còn cơ hội thay răng, chúng ta sẽ không để nó ăn như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, quay sang nhìn Đường Thiên Anh: "Có thể cho ta xem thực đơn của hổ con một chút không?"

"Đương nhiên có thể." Đường Thiên Anh gọi người hầu bên cạnh cầm thực đơn lại đây.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thực đơn, nhịn không được mà kinh ngạc cảm thán một tiếng, trên thực đơn, bánh tơ vàng phù dung, gạo nếp cuốn hoa hồng, rượu nhưỡng bánh trôi, bánh dày đường hoàng kim.....

Một loạt món điểm tâm ngọt hoa hoè loè loẹt, cái gì cũng có, làm Kỳ Thiếu Vinh chỉ xem thôi cũng thiếu chút nữa chảy nước miếng, nhìn đến số lượng ở mặt sau thực đơn, Kỳ

Thiếu Vinh lại lần nữa hít ngược một ngụm khí lạnh, ăn thật không ít a! Người bình thường chỉ sợ là không nuôi nổi yêu thú hư hỏng này, ăn nhiều như vậy mà còn không lớn được, thật là..... không biết trời cao đất rộng.

Đường Thiên Anh nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y, ngươi không sao chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu nói: "Không có việc gì, chỉ là tứ hoàng tử, thức ăn của hổ con thật đúng là không tồi!"

"Đúng vậy! Làm sao có thể chỉ là không tồi, thức ăn của nó so với hoàng phi trong cung còn tốt hơn, còn may hổ vương chỉ sinh ra một hổ con, nếu nó sinh tám mười con, vậy hoàng thất liền phá sản mất." Đường Thiên Anh nói.

"Các ngươi cứ mặc kệ không quản như vậy?"

Đường Thiên Anh nhìn về phía lão hổ táo bạo đứng một bên, khẽ thở dài một hơi:

"Không quen cũng không được a!"

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy thấu hiểu gật đầu: "Minh bạch."

Đầu năm nay không chỉ người phải chú ý đầu thai, yêu thú cũng phải chú ý đầu thai, con hổ này thỏa thỏa yêu cầu của một con yêu nhị đại luôn, có một lão cha bưu hãn canh giữ ở bên người như vậy, người khác muốn bạc đãi hổ con, vậy không phải là muốn tìm chết sao?

Đường Thiên Anh nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y, ngươi có phải đã nhìn ra cái gì hay không?"

"Có thể là bệnh nhà giàu." Lão hổ hẳn là phải ăn thịt mới đúng, ăn nhiều đồ ngọt như vậy, còn không biết làm chút vận động, có thể không ra bệnh sao?

"Bệnh nhà giàu?" Đường Thiên Anh có chút khó hiểu. "Có thể trị không?"

"Ta chỉ đang suy đoán, dù sao yêu thú không giống con người, không thể hỏi rõ ràng."

"Có yêu cầu gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày nói: "Ta phải trở về xứng chút dược, có được hay không còn phải xem tình huống tiếp theo."

Đường Thiên Anh gật đầu: "Ta đã biết."

Trang Hạo đuổi theo Kỳ Thiếu Vinh ra ngoài: "Ngài nói bệnh nhà giàu kia là bệnh gì vậy?"

"Ăn tới bệnh, loại bệnh này ban đầu không có bệnh trạng gì, chỉ là béo, muốn ăn đến no căng, lại uống nhiều nước, rất nhanh sau đó thì bắt đầu gầy ốm, có hiện tượng mất nước, theo bệnh tình chuyển biến xấu sẽ xuất hiện hiện tượng làn da trở nên mỏng dần, hôn mê sâu.....Lượng lớn mỹ thực cùng không vận động đều là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến loại bệnh này." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Không sai, chính là như vậy, ta đã sớm nói mà, hoàng thất đã quá thoải mái với con hổ kia, sủng nó đến vô pháp vô thiên." Trang Hạo khẽ than nhẹ.

Kỳ Thiếu Vinh có chút khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Thanh cánh hổ vương không phải nên huấn luyện cho nhi tử mình sao?"

"Hổ vương gần trăm năm mới sinh được một nhi tử bảo bối, rất thương nó, nó muốn cái gì liền cho cái đó."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Không phải chỉ có cha mẹ trên địa cầu thích cưng chiều hài tử, thế giới này cũng giống như vậy a.

"Tất cả đều chỉ là ta suy đoán, không thể chứng thực được, nếu có thể lấy được chút máu tới xét nghiệm thì tốt rồi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Cần máu hổ con sao?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nếu có máu sẽ dễ chuẩn đoán hơn một ít, nhưng ngươi hẳn là cũng phát hiện, cái này rất không dễ thực hiện."

Nếu chỉ có một mình hổ con, lấy năng lực của Trang Hạo chắc chắn có thể làm được, nhưng bên cạnh hổ con còn có một vị đại gia trưởng như hổ rình mồi đang nhìn a, nhìn khổ người của lão hổ kia đã biết không dễ chọc gì!

Trang Hạo nghĩ nghĩ rồi nói: "Ta đưa ngươi ra khỏi hoàng cung trước, lát nữa sẽ đi lấy máu."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 37: Khách thăm

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 37

Chương 37: Khách thăm

Phủ Tà Y.

"Thiếu gia, ngươi đã trở lại? Trang đại thiếu đâu?"

"Sau khi hắn đưa ta ra khỏi hoàng cung đã lộn trở lại đi tìm chết, lần này không biết có bị lão hổ ăn mất không?"

Kỳ Hằng có chút khó hiểu hỏi: "Bị lão hổ ăn?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta nói nếu lấy được chút máu của hổ con sẽ có lợi với xét nghiệm, hắn liền lộn trở lại, nói là muốn đi lấy máu."

"Thiếu gia, hình như Trang đại thiếu rất nghe ngươi lời a! Ngươi muốn hắn đi tìm chết, hắn liền thật sự đi tìm chết." Kỳ Hằng chớp đôi mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng, không cho là đúng lắc đầu: "Nói bậy bạ gì đó, hắn nói đi lấy máu cũng chưa chắc là thật, hơn nữa, cho dù hắn thật sự đi lấy máu cũng chưa chắc sẽ chết, có câu nói là tai họa để lại ngàn năm, mạng vị Trang đại thiếu này rất ngạnh a.

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh ở lại trong phủ đợi mấy canh giờ cũng không chờ được Trang Hạo, cuối cùng lại chờ đợ Dịch Sơ Tuyết cùng Kỳ Thiếu Như.

"Hai vị tiểu thư, sao hôm nay lại tới?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Tà Y, Trang Hạo tìm ngươi làm cái gì?"

Dịch Sơ Tuyết nói, mơ hồ mang theo vài phần tức giận, nghe ra lại có vài phần ý tứ hưng sư vấn tội tiểu tam.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Sơ Tuyết cùng Kỳ Thiếu Như: "Hắn tìm ta xem bệnh cho hổ con."

"Tà Y cùng Trang Hạo cũng thật gần gũi a, Tà Y, Trang Hạo mới chỉ mười sáu, ngươi đã một đống tuổi, không biết tị hiềm một chút sao?" Dịch Sơ Tuyết nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Nghe khẩu khí Dịch Sơ Tuyết, xem ra thật sự đã coi hắn thành tình địch.

Dịch Sơ Tuyết nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, từ trong miệng gã sai vặt Trang gia, Dịch Sơ Tuyết nghe được lời đồn đãi Trang Hạo thích Tà Y, tuy rằng Dịch Sơ Tuyết không cảm thấy đây là sự thật, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, Dịch Sơ Tuyết vẫn cảm thấy cần cảnh cáo Kỳ Thiếu Vinh một chút, tốt nhất là để người này không làm ra chuyện bậy bạ.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Dịch Sơ Tuyết: "Dịch tiểu thư, không phải là đang lo lắng ta đoạt Trang đại thiếu đi đó chứ, cũng đúng, nhìn Dịch tiểu thư ngươi mắt tam giác, mũi hèm rượu, miệng tứ phương, lớn lên thành bộ dáng như vậy, cho dù là ai tiếp cận Trang đại thiếu, ngươi cũng phải lo lắng."

"Dịch tiểu thư, ta cảm thấy so với ngươi đi lo lắng cho người khác còn không bằng làm tăng tố chất bản thân lên một chút, lấy cái dạng này của ngươi, lui một một bước mà nói, cho dù ngươi may mắn gả cho Trang đại thiếu, sớm muộn gì cũng sẽ bị hưu."

Dịch Sơ Tuyết đột nhiên đứng lên, tức muốn hộc máu nhìn Kỳ Thiếu

Vinh: "Ngươi, cái đồ lang băm, nói hươu nói vượn cái gì?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Sơ Tuyết, gằn xuống từng chữ một: "Ta nói ngươi lớn lên thật khó nhìn!"

Dịch Sơ Tuyết nghiến răng, trong mắt lộ ra vài phần hung quang.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nói: "Dịch tiểu thư, ngươi còn chuyện gì sao?"

"Tà Y, ngươi cho rằng ngươi là thứ gì? Cư nhiên dám nói vậy với ta, ngươi tìm chết đi!"

Dịch Sơ Tuyết đột nhiên đứng lên mắng.

Kỳ Thiếu Vinh dựa vào ghế trên: "Ta không là tính thứ gì, thật sự không nhọc Dịch tiểu thư đến thăm hỏi."

"Ngươi chờ đó cho ta....." Dịch Sơ Tuyết hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh vài lần, xoay người rời đi.

Kỳ Thiếu Như nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y, ngài cũng thật lợi hại, dăm ba câu liền chọc giận Dịch Sơ Tuyết rồi."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay, mãn không thèm để ý nói: "Không dám, không dám."

"Tà Y, nghe nói ngươi cùng tứ ca ta là bạn tốt?" Kỳ Thiếu Như hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Quan hệ của chúng ta không tồi."

"Có thể có được người bằng hữu như ngươi là vinh hạnh của tứ ca ta, ta nằm mơ cũng không nghĩ đến, một ma võ phế nhân như tứ ca ta có thể có một bằng hữu như ngài."

Nghe được khinh miệt trong lời nói của Kỳ Thiếu Như, Kỳ Thiếu Vinh có chút hụt hẫng,

"Ca ngươi vẫn có rất nhiều ưu điểm."

Kỳ Thiếu Như: "....."

Tiễn Dịch Sơ Tuyết cùng Kỳ Thiếu Như rời đi, Trang Hạo rốt cuộc cũng xuất hiện.

"Lấy được rồi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo gật đầu.

Kỳ Thiếu Vinh đánh giá Trang Hạo từ trên xuống dưới một lần: "Ngươi bị thương?"

"Lấy máu được một nửa, hổ vương hình như có chút tức giận, bị chút thương nhỏ." Trang Hạo nói.

"Vất vả ngươi rồi."

Trang Hạo lấy ra một bình máu: "Máu hổ con đều ở chỗ này, không biết có đủ hay không."

"Đủ rồi." Kỳ Thiếu Vinh nhận bình máu: "Ta xuống xét nghiệm một chút, đại khái ngày mai sẽ có kết quả."

"Được." Trang Hạo do dự một chút rồi nói: "Ta nghe nói Dịch Sơ Tuyết cùng Kỳ Thiếu Như tới tìm ngài?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy, hai nha đầu này không tìm được ngươi liền tìm đến trên đầu ta."

Trang Hạo buông mắt xuống, một lúc lâu sau hộc ra hai chữ: "Xin lỗi."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không có việc gì."

"Đêm nay ta ở lại chỗ này." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhăn chặt mày: "Trang đại thiếu, ngươi nói cái gì?"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngài không cần hiểu lầm, ta là đang lo lắng hai huynh đệ Dịch gia sẽ tìm ngài phiền toái cho nên ở lại trông coi."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Không cần, ta còn không đến mức ngay cả một chút năng lực bảo vệ bản thân cũng không có."

Trang Hạo cười cười: "Cũng đúng."

"Nếu có kết quả kiểm tra máu, ta sẽ nhanh chóng thông tri cho ngươi."

Trang Hạo gật đầu, có chút mất mát gật đầu: "Được."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bóng dáng Trang Hạo rời đi, qua hồi lâu mới thở dài: "Hình như Trang Hạo rất không cao hứng!"

"Có thể là vì thiếu gia ngươi không tiếp thu kiến nghị cho hắn ở lại."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi cảm thấy hắn coi trọng Tà Y ta?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Nhỏ tuổi đã yêu sớm, vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt gì."

Kỳ Hằng: "....."

------oOo------

Chương 38: Kết cục tìm phiền phức

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 38

Chương 38: Kết cục gây phiền phức

Biệt viện Tà Y.

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Kỳ Hằng một cái, lên tiếng nhắc nhở: "Khởi động tất cả các bẫy rập ẩn trong sân đi, nếu có người xâm nhập, ta muốn chỉnh hắn đến mẹ hắn cũng không nhận ra." Trong mắt Kỳ Thiếu Vinh nhanh chóng xẹt qua vài phần lưu quang, mơ hồ lộ ra vài phần giảo hoạt.

"Yên tâm, nếu như có người xâm nhập, ta sẽ để hắn biết, phủ đệ Tà Y không dễ dàng tự tiện đột nhập như vậy." Kỳ Hằng lạnh giọng nói.

Kỳ Thiếu Vinh đi phòng thí nghiệm ngầm, không lâu sau khi Kỳ Thiếu Vinh tới hoàng đô, phòng thí nghiệm ngầm đã được bí mật xây dựng, trong phòng thí nghiệm đồ thí nghiệm gì cũng có, Kỳ Thiếu Vinh mang máu hổ con vào tiến hành kiểm tra đo lường.

"Không ngoài suy đoán của ta, hàm lượng đường trong máu quá cao." Kỳ Thiếu Vinh khẽ lắc đầu thở dài.

"Thiếu gia, vậy phải làm thế nào bây giờ?"

"Đến tiêm in-su-lin vào, sau này còn phải khống chế lượng đường hấp thu vào cơ thể."

"In-su-lin là thứ gì?" Kỳ Hằng tò mò hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nghĩ nghĩ rồi nói: "Là một loại linh dược."

Kỳ Hằng nhíu mày: "Chưa từng nghe nói qua."

"Đây chính là thứ tốt, rất nhiều người phải dựa vào nó ăn cơm."

Ở đời trước, có mấy người mập mạp, lượng đường trong máu cao, thế nhưng nhưng vẫn muốn ăn, vậy phải làm sao bây giờ? Tùy thân mang theo in-su-lin, thấy tình thế không ổn liền tự mình tiêm một ống, vì ăn, châm kim một chút có tính là cái gì.

Kỳ Hằng cau mày: "Rất nhiều người phải dựa vào nó ăn cơm? Chưa từng nghe nói qua a!"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Kỳ Hằng một cái, thở dài một hơi: "Được rồi, đừng hỏi nhiều như vậy, nắm chặt thời gian lấy đồ tới nữa."

"Thiếu gia, rất khó sao?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không phải rất khó."

"Thứ này hữu dụng như vậy, thiếu gia có thể mang nhiều một chút ra bán!" Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Đại đa số người đều không biết nhìn hàng, có lấy ra cũng không có bao nhiêu người biết chỗ tốt của thứ này."

"Thiếu gia, nếu ngươi có thể trị hết cho hổ con, tự nhiên sẽ có người biết nhìn hàng tới xem."

"Như vậy sao." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy tán đồng gật gật đầu. Hổ con sinh bệnh, các đại gia tộc đều đã tiến cử không ít người tới, có không biết bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm con hổ trong hoàng cung kia đâu.

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh ở bên này làm kiểm tra đo lường, bỗng nhiên, chuông gió trong phòng thí nghiệm vang lên, Kỳ Thiếu Vinh khẽ híp mắt lại: "Có người xông vào."

"Thiếu gia, ta ra ngoài nhìn xem."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu.

Kỳ Hằng đi tới trong viện, chỉ thấy một người ngã xuống trong ruộng linh dược, Kỳ Hằng vừa bước ra, người trong ruộng linh dược liền lập tức xoay người, một hỏa cầu lập tức bay về phía Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng vung tay, một cây dù kim sắc liền xuất hiện ở trên tay Kỳ Hằng, kim dù căng ra, ngọn lửa bị kim dù chắn lại, bên trên kim dù được khảm bảy bảy bốn mươi chín viên tinh hạch, đồng thời rộ ra quang mang sáng lạn, Kỳ Hằng bắn ngược công kích của Dịch Hỏa trở về.

Trên mặt Dịch Hỏa sưng đỏ một mảnh, hiển nhiên là đã trúng độc, khuôn mặt hoàn toàn bị biến đổi.

Khóe miệng Kỳ Hằng cong lên vài phần, kim dù trong tay vừa chuyển, xoay tròn công kích về phía Dịch Hỏa, Dịch Hỏa bị kim dù đánh bay ra ngoài, tay Kỳ Hằng phất chiêu, kim dù nhanh chóng quay về trong tay Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng cùng Dịch Hỏa đối chiến mấy chục chiêu, Dịch Hỏa nguyên bản đã trúng độc rốt cuộc cũng không kiên trì được, ngất đi.

Kỳ Hằng đi qua, đá đá Dịch Hỏa mấy cái, thấy Dịch Hỏa vẫn không nhúc nhích, Kỳ Hằng theo bản năng cong khóe miệng, thời điểm xâm nhập vào phủ Tà Y, Dịch Hỏa cũng đã trúng độc, có thể kiên trì đối chiến với Kỳ Hằng lâu như vậy thật sự cũng không dễ dàng gì.

Kỳ Hằng xách theo Dịch Hỏa, ném người tới trước cửa giám sát tư hoàng đô.

.....

Dịch gia.

Dịch Sơ Tuyết ngồi ở trên giường chờ Dịch Hỏa mang về tin tức tốt.

Dịch Sơ Tuyết vừa về đến nhà liền khóc lóc kể lể nàng gặp chuyện ở chỗ Tà Y, nghe được muội muội bị ủy khuất, Dịch Hỏa lập tức mang theo căm phẫn một đường chạy đến chỗ Tà Y gây phiền toái.

Sau khi Dịch Hỏa đi tìm Tà Y, Dịch Sơ Tuyết cũng không ngủ, chỉ ngồi trong phòng chờ Dịch Hỏa mang về tin tức tốt, kết quả, Dịch Hỏa cả đêm không về.

Dịch Hỏa vẫn không về, trong lòng Dịch Sơ Tuyết có thêm vài phần bất an, bất an thì bất an, nhưng sợ bị Dịch Tầm mắng, Dịch Sơ Tuyết cũng không dám đi thông tri cho Dịch Tầm.

Dịch Sơ Tuyết bên kia lo lắng, Kỳ Thiếu Vinh lại là một đêm thoải mái ngủ ngon.

Sáng sớm, Trang Hạo liền tới phủ Tà Y.

"Ngươi đã tới rồi?" Kỳ Thiếu Vinh thần thanh khí sảng ra đón tiếp Trang Hạo.

Trang Hạo gật đầu: "Ta nghe nói ngươi đã tìm được biện pháp chữa trị cho hổ con?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

Kỳ Thiếu Vinh mở hộp, lấy ra một ống tiêm.

Trang Hạo tràn đầy tò mò nhìn ống tiêm trước mặt.

Kỳ Thiếu Vinh chú ý tới thần sắc của Trang Hạo không phải là nhằm vào thuốc chích bên trong mà là nhằm vào ống tiêm.

Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Trang Hạo cũng không có gì ghê gớm, hài tử đáng thương, lớn như vậy rồi, ngay cả ống tiêm là gì cũng không biết.

"Ta có thể nhìn một chút không?" Trang Hạo đẩy ống tiêm về phía trước, nước thuốc bên trong rải xuống đầy đất.

Trang Hạo mặt bỗng nhiên đỏ mặt cúi đầu, "Xin lỗi, ta....."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không có việc gì, ta còn có dự phòng."

Trang Hạo thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi! Đúng rồi, đêm qua không có ai tới gây phiền toái đi."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có, nhân duyên của ta tốt như vậy, làm gì có ai tới gây phiền toái cho ta chứ, ngươi quá lo lắng rồi."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn biểu tình Trang Hạo: "Ngươi làm sao vậy?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có gì, chúng ta tiến cung thôi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được!"

Hoàng cung.

"Các ngươi tới rồi." Đường Thiên Anh mỉm cười đến đón.

"Tứ hoàng tử chờ sốt ruột rồi?" Trang Hạo hỏi.

Đường Thiên Anh lắc đầu: "Không có, Trang Hạo, không biết ngươi đã nghe được lời đồn này chưa?"

"Lời đồn gì?"

"Buổi sáng hôm nay phát hiện một người sưng vù toàn thân trước cửa giám sát tư, trên mặt quái nhân đủ mọi màu sắc, người của giám sát tư nguyên bản còn tưởng rằng người nọ là khất cái, kết quả người nọ cư nhiên lại là Dịch gia Dịch Hỏa." Đường Thiên Anh vui sướng khi người gặp họa cười cười.

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, nhẹ nhàng cười rộ lên: "Vị thiếu gia Dịch Hỏa này ngày thường khẳng định là không biết giúp mọi người làm điều tốt, vậy nên nhân duyên không tốt, bị người khác trả thù."

Đường Thiên Anh cười cười: "Tà Y nói rất đúng, Dịch gia Dịch Hỏa kia ỷ vào có vài phần bản lĩnh liền vô pháp vô thiên, nếu không có Dịch gia, hắn thì tính thứ gì cơ chứ!"

"Tứ hoàng tử thật thâm minh đại nghĩa *(hiểu rõ nghĩa lớn)*, bây giờ người hiểu rõ lý lẽ giống như ngài cũng không còn nhiều lắm." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Tà Y quá khen." Đường Thiên Anh tràn đầy khiêm tốn vẫy vẫy tay.

Trang Hạo nghe Kỳ Thiếu Vinh cùng tứ hoàng tử thổi phồng lẫn nhau, không khỏi đầu đầy hắc tuyến.

Trang Hạo: "....."

Đệ tử hoàng thất cạnh tranh dị thường kịch liệt, trong số mấy nhi tử của hoàng đế, chỉ có nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử là nổi trội nhất, tứ đại gia tộc tuy rằng không có đứng ra công bố nhưng mà Dịch gia cùng Kỳ gia ẩn ẩn có ý tứ thiên hướng chống đỡ cho nhị hoàng tử, mà Trang gia cùng Thẩm gia lại thiên về tứ hoàng tử. Nhị hoàng tử cưới Thẩm gia Thẩm Mạn Vũ, thái độ của Thẩm gia liền trở nên ái muội không rõ ràng.

"Chúng ta đi xem cho hổ con đi." Trang Hạo lên tiếng đề nghị.

Đường Thiên Anh gật đầu: "Được! Tà Y, ta nghe nói ngươi đã có biện pháp giải quyết?"

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy bất đắc dĩ cười cười: "Chỉ có thể thử nghiệm trước một chút."

Đường Thiên Anh gật đầu: "Tà Y, đi theo ta."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hổ con uể oải quỳ rạp trên mặt đất, trong lòng có thêm vài phần đau lòng, "Hình như lại gầy nữa?"

"Răng đau, tối hôm qua đã lăn lộn rất lâu." Đường Thiên Anh khẽ thở dài một hơi.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Ăn nhiều đồ ngọt như vậy, quả nhiên là phải trả đại giá.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Trước giải quyết vấn đề ăn không vô đi."

Kỳ Thiếu Vinh tiêm một mũi xuống, hổ con không lâu sau đã trở nên tốt hơn không ít, Kỳ Thiếu Vinh không thể không cảm thán hổ con tràn đầy sinh mệnh lực.

Vì lo lắng hổ con sẽ xảy ra chuyện, Kỳ Thiếu Vinh thuận thế đáp ứng yêu cầu ở lại ngự y đường của hoàng cung theo ý tứ hoàng tử.

Bên ngoài, Dịch gia bởi vì chuyện Dịch Hỏa, hiển nhiên là đã nổ tung nồi.

Vì chuyện Dịch Hỏa trúng độc, Dịch Tầm nổi trận lôi đình, đáng tiếc, Dịch gia có một tay che trời cũng không dám vọt tới trong hoàng cung bắt người.

Kỳ Thiếu Vinh ở lại ngự y đường cùng mấy hoàng phi thảo luận

chuyện dưỡng nhan giảm béo, một chúng hoàng phi tràn đầy hưng phấn nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, tựa như Kỳ Thiếu Vinh là tinh hạch có thể sáng lên.

Phủ Dịch Phàm.

"Ngươi muốn đi đâu?" Mộ Tuyết Lam tiến lên ngăn cản đường đi Dịch Phàm.

Dịch Phàm liếc mắt nhìn Mộ Tuyết Lam một cái: "Có chuyện gì sao?"

"Ca ca ngươi trúng độc, ngươi có biết không?"

"Ta không biết, Mộ tiểu thư, tin tức của ngươi thật ra cũng rất linh thông a!" Dịch Phàm tràn đầy trào phúng nhìn Mộ Tuyết Lam.

Mộ Tuyết Lam cau mày: "Dịch Phàm, ca ca ngươi trúng độc, ngươi không sốt ruột sao?"

"Sốt ruột? Vì sao ta phải sốt ruột? Đương nhiên là có người sốt ruột, không cần ta phải nhiều chuyện." Dịch Phàm không thèm để ý nói.

"Hắn là ca ca ngươi! Ngươi có còn nhân tính hay không?" Hương Vân nổi giận mắng.

Dịch Phàm cười nhạo một tiếng: "Nha đầu tư xuân, coi trọng đại ca ta sao, vậy cũng vừa vặn, hắn bây giờ đã biến thành tên xấu xí, người ái mộ ban đầu của hắn cũng lẩn đi một vòng rồi, tự ngươi có thể đi xum xoe, chỉ là, ánh mắt đại ca kia của ta rất cao, cho dù hắn có không ra hình người cũng chướng mắt tiểu nha đầu như ngươi."

"Ngươi..... Dịch Phàm thiếu gia, ngươi thật là..... không thể nói lý!"

Dịch Phàm một tay túm lấy cổ áo Hương Vân, lôi Hương Vân tới trước mặt, "Ta và tiểu thư nhà ngươi đã li hôn, hai người các ngươi ăn ở miễn phí ở chỗ này thì bớt lo chuyện của người khác cho ta,

đừng có thấy ta cho mặt mũi còn không cần."

Dịch Phàm ném Hương Vân xuống, sắc mặt Mộ Tuyết Lam thay đổi liên tục, trên mặt Dịch Phàm vẫn là lạnh lùng như cũ.

"Xin lỗi, là ta nhiều chuyện." Mộ Tuyết Lam khẽ cúi đầu.

Dịch Phàm hừ một tiếng, không tiếp tục nói gì.

Mộ Tuyết Lam nhìn Dịch Phàm, vội vã lên tiếng: "Ca ca ngươi bây giờ đã như vậy, ngươi còn tiếp tục đi ra ngoài, tựa hồ không tốt lắm."

Dịch Phàm ôm hai tay, không thèm để ý nói: "Ta không làm được mấy chuyện như chạy tới trước mặt tên kia làm bộ huynh hữu đệ cung, so với chạy đến trước mặt Dịch Hỏa làm bộ, ta còn không bằng đi hoa tửu uống chúc mừng hắn xui xẻo một chút."

Dịch Phàm không tiếp tục phản ứng Mộ Tuyết Lam cùng Hương Vân, trực tiếp đi ra ngoài.

Hương Vân nhìn bóng dáng Dịch Phàm rời đi, cau mày lại: "Tiểu tử Dịch Phàm này mắc tính tình gì không biết! Tiểu thư, ngươi ôn hòa nói với hắn mấy lời, hắn lại không chịu tiếp thu một chút nào!"

Mộ Tuyết Lam cau mày, thở dài một hơi: "Bỏ đi, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu."

"Tiểu thư, nghe nói Dịch Hỏa là vì ra mặt cho Dịch Sơ Tuyết tiểu thư nên mới bị trúng độc." Hương Vân nói.

Mộ Tuyết Lam nhấp môi: "Mệnh Dịch Sơ Tuyết đúng là thật tốt!"

Mộ Tuyết Lam cúi đầu, luận phẩm mạo tài học, nàng có chỗ nào không bằng Dịch Sơ Tuyết, đáng tiếc, xuất thân của nàng không bằng Dịch Sơ Tuyết, Dịch Sơ Tuyết chẳng những có phụ thân, mẫu thân sủng nàng, còn có hai ca ca bênh vực nàng chằm chặp. Nàng

thì sao, vì năm đó nàng tùy hứng, không còn giá trị lợi dụng, Mộ gia liền từ bỏ nàng.

Dịch Phàm đi ra ngoài cửa, nhắm mắt lại, Kỳ Thiếu Vinh mới đến, căn bản là không cần đắc tội Dịch gia như vậy. Kỳ Thiếu Vinh ra tay nặng như vậy, một phần có thể là bởi vì Dịch Sơ Tuyết thay Trang Hạo từ hôn, làm Kỳ Thiếu Vinh mất mặt, còn có một phương diện khác, có lẽ là đang thay hắn ra mặt.

------oOo------

Chương 39: Tẩy răng

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 39

Chương 39: Tẩy răng

Dịch gia.

Dương Mạn tràn đầy nôn nóng nói: "A Tầm, bây giờ lão đại biến thành cái dạng này, vậy phải làm sao bây giờ a?"

Dịch Tầm hai tay chống lưng, tức giận mắng: "Đang yên đang lành, hắn đi trêu chọc Tà Y làm cái gì? Không ít phu nhân có giao tình với Tà Y, huống chi, ta nghe nói sáng nay Tà Y vừa tiến cung, ẩu tể *(con non)* của thanh cánh hổ vương kia liền có chuyển biến tốt, người này đã được hoàng đế để vào mắt."

Dương Mạn cắn chặt răng: "Trước đó ngươi đi Trang gia cầu hôn, Trang Hạo không phải cự tuyệt sao, Tiểu Tuyết hỏi thăm xuống, biết được Trang Hạo cư nhiên thích Tà Y, Tà Y cũng chỉ là một cái lão nhân, Trang Hạo thích người khác thì thôi đi, kết quả, hắn thích người như vậy, ngươi bảo Tiểu Tuyết làm sao có thể cam tâm?"

Dịch Tầm: "....."

Dương Mạn cau mày: "Trang Hạo cũng không biết là nghĩ như thế nào, Dịch gia chúng ta có chỗ nào kém hơn Trang gia bọn họ chứ, hai nhà môn đăng hộ đối, Tiểu Tuyết thâm tình trước sau như một với Trang Hạo, Trang Hạo có gì phải kén chọn."

"Được rồi, vì hôn sự này, ta đã đủ mất mặt, dưa hái xanh không ngọt, nếu Trang Hạo thật sự không thích Sơ Tuyết, vậy việc này cho

qua đi." Dịch Tầm thở dài một hơi.

Dương Mạn gật đầu: "Ta biết rồi."

"Tam thiếu gia tới không?" Dương Mạn quay sang hỏi gã sai vặt đứng một bên.

Gã sai vặt vội nói: "Đã phái người đi mời, bất quá, tam thiếu gia đã đi kỹ viện uống hoa tửu, nói chờ đại thiếu gia chết rồi lại đi thông tri hắn."

Dương Mạn nhăn mày, thở dài một hơi: "Đứa nhỏ này, sao lại nói chuyện như vậy....."

Trên mặt Dương Mạn mang theo vài phần thất vọng, trước sau cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là Dịch Tầm lập tức tức giận bừng bừng, "Tên nghịch tử này, ca ca hắn bệnh nghiêm trọng như vậy, hắn còn có thời gian rảnh đi uống hoa tửu."

Dương Mạn kéo Dịch Tầm lại: "Được rồi, đứa nhỏ này tùy hứng, ngươi cũng không phải ngày đầu mới biết."

Dịch Tầm cắn chặt răng, qua một hồi lâu sau mới nhịn tức giận xuống.

Dương Mạn canh giữ ở bên mép giường Dịch Hỏa, than ngắn thở dài: "Đây là tạo nghiệt gì không biết! A Tầm, lão đại vẫn luôn kêu đau, y sư ngươi mời đã tới chưa?"

Dịch Tầm nhíu mày: "Y sư nổi danh ở hoàng đô đều đã mời hết, nếu vẫn không được cũng chỉ có thể đi tìm Tà Y."

Dịch Tầm nắm chặt nắm tay, nếu Tà Y ở ngoài cung, hắn đã sớm bắt người tới đây trị liệu, đáng tiếc, Tà Y hiện tại đang ở trong cung, cùng một chỗ với con hổ vương kia, thực lực của con hổ vương kia cũng không phải là nhỏ!

Dịch Sơ Tuyết đứng ở một bên, xoắn chặt ngón tay, nàng vốn còn đang trông cậy vào Dịch Hỏa ra mặt cho nàng, kết quả, Dịch Hỏa cư nhiên biến thành cái dạng này, Tà Y kia cũng quá kiêu ngạo!

.....

Trong hoàng cung, hổ con đã khôi phục không ít, bây giờ đang há miệng để Kỳ Thiếu Vinh tẩy răng, nguyên bản hổ con rất chán ghét tẩy răng, bất quá, nếm đến chỗ tốt liền bắt đầu yêu thích.

Thanh cánh hổ vương lười biếng nằm bên cạnh, thỉnh thoảng vẫy vẫy đuôi, mở đôi mắt to tròn nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, quay sang nhìn Trang Hạo: "Ngươi thật sự xác định ta sẽ không bị con hổ này ăn luôn sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Yên tâm đi, không có việc gì."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Hổ vương đột nhiên mở miệng ra, một cỗ mùi hương lạ huân về phía Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nghiêng người thiếu chút nữa té ngã, Trang Hạo thuận thế tiếp được thân hình Kỳ Thiếu Vinh rơi xuống.

Trang Hạo đỏ mặt ôm Kỳ Thiếu Vinh: "Hổ vương chỉ là đánh ngáp, ngươi không cần lo lắng."

Kỳ Thiếu Vinh vội vàng dựng thẳng thân mình, vừa rồi bị con hổ chết tiệt kia dọa sợ, hắn lại có loại cảm giác giống như đang nhào vào trong ngực Trang Hạo, thật sự là quá mất mặt, trên trán Kỳ Thiếu Vinh nổi lên mấy vạch hắc tuyến.

Kỳ Thiếu Vinh dùng non nửa canh giờ để làm sạch hàm răng cho hổ con, sau khi làm xong, hổ con tràn đầy hưng phấn lăn vài vòng trên mặt đất, Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng tung tăng nhảy nhót của hổ con, không khỏi cảm thấy như trút được gánh nặng.

Kỳ Thiếu Vinh vừa định rời đi, hổ vương lập tức không thuận theo, cào theo đuổi lại, Kỳ Thiếu Vinh không khỏi có chút da đầu tê dại.

"Sao lại như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo hỏi.

Trang Hạo nhíu mày: "Hình như nó cũng muốn nhờ ngươi tẩy răng?"

Kỳ Thiếu Vinh há to miệng, không dám tin tưởng nhìn Trang Hạo.

"Có phải ngươi lầm rồi không?" Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo lắc đầu: "Hẳn là không có."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn lão hổ cao tráng trước mặt, có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, làm tẩy răng cho hổ con xong, hắn đã rất mệt rồi được không? Một con quái vật khổng lồ như vậy, quả thực là sống không còn gì luyến tiếc!

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngài không sao chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có việc gì, không phải người hiểu ma pháp thủy hệ sao, trước làm sạch răng cho nó đi."

Trang Hạo gật đầu: "Được!"

Trang Hạo chăm chỉ tẩy răng cho hổ vương, Kỳ Thiếu Vinh đứng một bên, thỉnh thoảng chỉ điểm biện pháp cọ rửa cho Trang Hạo, hai người tuy rằng là lần đầu tiên hợp tác nhưng lại dị thường ăn ý.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo dùng hơn một canh giờ mới hoàn toàn rửa sạch cho hổ vương.

------oOo------

Chương 40: Mai danh ẩn tích

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 40

Chương 40: Mai danh ẩn tích

Đường Thiên Anh đi đến hỏi: "Tà Y, thế nào rồi?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Anh, xoa xoa tay: "Cũng không tệ lắm." Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, lão hổ chết tiệt này mấy trăm năm không đánh răng, lần đầu tiên đánh răng lại cực kỳ hưởng thụ, đáng thương cánh tay cánh chân bé nhỏ của hắn, thiếu mất nửa cái mạng.

"Phụ hoàng vì chuyện của hổ con đã lo lắng vài ngày, cũng may cuối cùng cũng đã có thể giải quyết."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử không lo lắng hổ con sẽ tiếp tục uể oải sao?"

Đường Thiên Anh thong dong cười cười: "Có Tà Y ở đây, ta có gì phải lo lắng chứ? Đúng rồi, Tà Y, Dịch gia Dịch Tầm đã tới đây, ta đã nói với hắn ngài đang vội, hắn liền rời đi rồi, ta thấy bộ dáng Dịch Tầm giống như rất lo lắng, Tà Y, ngươi xem bệnh của Dịch Hỏa có nghiêm trọng hay không?"

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay cười cười: "Nói nghiêm trọng cũng không có bao nhiêu nghiêm trọng, chỉ là biến thành một tên xấu xí sưng vù mặt, nhẫn nhịn qua một thời gian là hết, bất quá, có mấy người coi dung mạo còn quan trọng hơn cả sinh mạng, nếu trở nên xấu xí liền sống khổ hơn chết, nếu như vậy thì lại nghiêm trọng."

Đường Thiên Anh cười cười: "Tà Y, ngươi xem cần thời gian bao lâu mới có thể khôi phục được?"

"Nửa tháng đi."

Đường Thiên Anh nhướng mày: "Vậy cũng không có gì ghê gớm, mới chỉ nửa tháng mà thôi."

Kỳ Thiếu Vinh cong khóe miệng, quỷ dị cười cười, "Nếu không mời người trị liệu thì nửa tháng, bất quá, gia chủ Dịch gia quyền cao chức trọng, có rất nhiều người muốn lấy lòng hắn, cũng có rất nhiều y sư muốn lấy lòng hắn, nếu có ma pháp sư quang hệ thi thố tài năng, vậy chỉ sợ phải kéo dài hai tháng."

Trang Hạo nghe được Kỳ Thiếu Vinh nói, mày không khỏi nhảy nhảy lên. Lúc trước bệnh của tam thúc cũng chính là bởi vì gia tộc mời ma pháp sư quang hệ ra sức cho nên mới càng ngày càng nghiêm trọng.

Đường Thiên Anh cong khóe miệng cười cười: "Hai tháng, vậy cũng phải đến khai giảng rồi, nếu là như vậy, Dịch Hỏa sợ là phải mất mặt muốn chết."

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Có lẽ đi, trên thế giới này có rất nhiều người muốn xem náo nhiệt, nếu Dịch Hỏa mất mặt, hẳn là có rất nhiều người lạc quan chuyện này."

Đường Thiên Anh nhìn về phía Trang Hạo: "Trang Hạo, hình như vị hôn thê tiền nhiệm kia của người lần này sẽ tiến vào Thiên Lan học viện học tập, ngươi có biết không?"

"Không quá rõ ràng." Trang Hạo liếc mắt nhìn Tà Y một cái.

"Không biết Kỳ Diệu bỏ ra bao nhiêu tiền để đưa Kỳ Thiếu Vinh đến học viện, nghe nói Kỳ Thiếu Vinh lớn lên rất tuấn tú."

"Muốn biết Thiếu Vinh soái hay không cứ hỏi ta là được rồi, ta cùng

Thiếu Vinh là bằng hữu, chúng ta thường xuyên nằm trên cùng một cái giường, Thiếu Vinh là tuyệt thế mỹ nhân!"

Đường Thiên Anh chớp chớp mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y đại nhân, ngươi đang nói giỡn sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cau mày: "Nói giỡn? Ta chưa bao giờ nói giỡn! Thiếu Vinh thật sự là tuyệt sắc mỹ nhân!"

Đường Thiên Anh: "....."

Hắn không phải đang nghi ngờ Kỳ Thiếu Vinh là tuyệt sắc mỹ nhân, hắn chỉ là cảm thấy Tà Y cùng Kỳ Thiếu Vinh không nên nằm trên một cái giường, tuy rằng Trang Hạo đã từ hôn nhưng chẳng lẽ là trước khi Trang Hạo từ hôn, Kỳ Thiếu Vinh đã đội nón xanh cho Trang Hạo, Trang Hạo cư nhiên hư hư thực thực bị người khác đội nón xanh, hắn thật là càng ngày càng không hiểu thế giới này.

Đường Thiên Anh xoa xoa cánh mũi, trong lòng tức khắc có nhiều thêm vài phần tò mò với Kỳ Thiếu Vinh, "Tà Y, Kỳ Thiếu Vinh còn soái hơn Trang Hạo sao?"

"Đương nhiên, Thiếu Vinh soái hơn Trang đại thiếu nhiều, Trang đại thiếu, ngươi nói xem có phải hay không?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo hỏi.

Trang Hạo: "Tà Y nói phải."

Kỳ Thiếu Vinh quay sang cười cười với Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử, ngươi xem, Trang đại thiếu cũng cam bái hạ phong *(chịu thua tâm phục khẩu phục)*."

Đường Thiên Anh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh ở lại trong hoàng cung vài ngày, thừa dịp bóng đêm rời khỏi hoàng cung.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Hằng cắt đuôi người theo dõi, chia binh làm hai đường, Kỳ Thiếu Vinh đi biệt viện thuộc về Kỳ tứ thiếu Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Hằng đi Lạc Hoa Hiên Bích Lưu Vân mở.

.....

Dịch gia.

Tình huống của Dịch Hỏa càng ngày càng nghiêm trọng, Dịch Sơ Tuyết từ tràn ngập phẫn nộ dần dần chuyển hóa thành sợ hãi, Dịch Sơ Tuyết chú ý được tuy phụ thân không có nói rõ nhưng thái độ đối với nàng đã thay đổi không ít, tựa hồ là đang ngại nàng gây chuyện. Trong lòng Dịch Sơ Tuyết rất rõ ràng, tuy rằng phụ thân yêu thương nàng nhưng so với yêu thương đại ca vẫn là xa xa không kịp.

Dịch Tầm vẫn luôn phái người giám thị Tà Y, Tà Y vừa rời khỏi hoàng cung, Dịch Tầm lập tức mừng rỡ như điên phái người đi bắt, đáng tiếc không có tìm được người.

"Các ngươi làm chuyện kiểu gì vậy, chỉ có mỗi một người cũng không tìm thấy." Dịch Tầm tức giận đập đập bàn.

"Gia chủ, Tà Y kia rất trơn trượt, vừa rời khỏi hoàng cung, ngay cả cái bóng cũng không thấy đâu."

Dịch Tầm tức giận mắng: "Hoang đường!" Trong khoảng thời gian này, hắn đã mời không biết bao nhiêu danh y, kết quả, những người này đều bó tay không có biện pháp, tình huống của Dịch Hỏa càng ngày càng không xong.

"Gia chủ, Trang đại thiếu rất thân thiết với Tà Y, nếu như tìm Trang đại thiếu có lẽ sẽ biết được nơi Tà Y đến."

Dịch Tầm suy nghĩ sâu xa một chút: "Cũng chỉ có thể như thế."

Dịch Tầm tìm tới Trang Hạo, Trang Hạo lại hoàn toàn không biết gì về nơi Tà Y đến, nghĩ đến lời Tà Y nói trước đó, Trang Hạo chuyển

lại cho Dịch Tầm, bệnh của Dịch Hỏa chỉ cần bình tĩnh xem xét là có thể không thuốc mà khỏi, Dịch Tầm chỉ nghĩ Trang Hạo đang đùn đẩy, căn bản không tin lời Trang Hạo nói.

Tà Y vừa rời đi liền biến mất đến vô tung vô ảnh.

------oOo------

Chương 41: Tà Y đi đâu vậy

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 41

Chương 41: Tà Y đi đâu vậy

Trang Hạo nguyên bản còn tưởng rằng Tà Y chỉ là sợ bị Dịch gia tìm phiền toái cho nên trốn đi, nhưng lâu ngày không thấy Tà Y, trong lòng Trang Hạo tức khắc có thêm vài phần bất an.

Sau khi Kỳ Thiếu Vinh trở lại biệt viện Kỳ gia phân phối cho mình, mấy ngày kế tiếp cũng không có người tới bái phỏng, nhưng một lần liền nghênh đón đến vài vị khách quý.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, cười như không cười nói: "Trang đại thiếu tới a! Gần đây Trang đại thiếu đúng thật là nhàn rỗi, cư nhiên có thời gian rảnh tới tìm ta, đúng là khó được!"

"Chuyện từ hôn sự, ta trân trọng biểu đạt ý xin lỗi."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không có việc gì, ta là hoa nở lâu năm, tra nam đã thấy nhiều, cái gì mà lục thân *(bao gồm cha mẹ, anh em, vợ con)* không nhận, lá mặt lá trái (*biểu thị sự tráo trở, lật lọng của con người)*, chơi không trả tiền, trộm tiền của cô nương, một người càng cực phẩm hơn một người..... ngươi cũng chỉ là lười một chút, từ hôn không tự mình ra mặt mà thôi, không coi là chuyện gì."

Trang Hạo: "....."

Thẩm Nguyên: "....."

Ánh mắt Kỳ Thiếu Vinh chuyển tới trên người Thẩm Nguyên: "Thẩm

thiếu, ngươi đúng là lúc nào cũng nhàn nhã, chỗ nào cũng có mặt ngươi."

Thẩm Nguyên: "....." Hắn nên không tới xem náo nhiệt như vậy.

"Tứ đệ, gần đây ngươi có khỏe không?" Kỳ Thiếu Phúc hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn về phía Kỳ Thiếu Phúc: "Khá tốt, tam ca, ngươi xem, ta lại càng thêm soái."

Kỳ Thiếu Vinh xoát cái móc ra một cái gương nhỏ, lại móc ra một cây bút kẻ, vẽ vẽ trên lông mày.

"Tam ca, hôm nay ngươi tới cũng không phải là vì quan tâm ta sống thế nào đi, có chuyện gì cứ nói thẳng." Kỳ Thiếu Vinh một bên nhìn gương tu bổ dung nhan, một bên nhàn nhạt nói.

"Thiếu Vinh, ngươi cùng Tà Y là bằng hữu, trước khi hắn biến mất có liên hệ gì với ngươi không?" Kỳ Thiếu Phúc hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đã nói qua."

"Hắn nói cái gì?" Trang Hạo có chút vội vàng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm: "Hắn nói hoàng đô cũng không có gì chơi vui, bó tay bó chân, không thích hợp phát triển, hắn tính toán rời đi một đoạn thời gian."

Trang Hạo đột nhiên đứng lên: "Hắn đi rồi?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

Trang Hạo cau mày: "Trước khi hắn đi sao không nói với ta một tiếng?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Cái này ta cũng không biết."

"Cáo từ." Trang Hạo đứng lên xoay người rời đi.

"Trang đại thiếu đi cẩn thận." Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay.

Sau khi Trang Hạo rời đi, Thẩm Nguyên cũng theo chân cáo từ, chỉ còn lại Kỳ Thiếu Phúc ở lại.

"Tam đệ, Tà Y thật đi rồi?"

"Hắn không đi chẳng lẽ còn chờ người Dịch gia tới tìm hắn phiền toái sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nói.

Kỳ Thiếu Phúc thở dài: "Dịch gia bây giờ đã loạn thành một nồi cháo, ngươi biết chuyện Dịch Tầm trục xuất Dịch Phàm khỏi gia môn chưa? Còn lau cả tên trên gia phả."

Kỳ Thiếu Vinh có chút tò mò hỏi: "Dịch Phàm bị trục xuất khỏi gia môn? Sao lại như vậy?"

"Dịch Hỏa trúng độc, Dịch Phàm ở bên ngoài khắp nơi nói với người ta Dịch Hỏa sắp chết, chết cũng chưa hết tội, đây là báo ứng, Dịch Tầm dưới sự giận dữ liền trục xuất Dịch Phàm khỏi gia môn."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế, tính tình Dịch Tầm thật sự là quá nóng nảy, Dịch Phàm nói vậy cũng không có gì sai a."

Kỳ Thiếu Phúc hoang mang rối loạn nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu Vinh, lời này không thể nói bậy bạ. Tiểu tử Dịch Phàm kia muốn vui sướng khi người gặp họa cũng không biết trốn tránh một chút, Dịch Hỏa đang đang gặp xui xẻo, hắn còn làm loạn khắp nơi."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười vuốt ve ly nước trên tay: "Dịch gia cũng không phải chỗ tốt gì, rời đi cũng tốt."

Kỳ Thiếu Phúc nghĩ đến tình cảnh của Kỳ Thiếu Vinh, ngượng ngùng cười cười.

Kỳ Thiếu Phúc cùng Kỳ Thiếu Vinh hàn huyên vài câu sau cũng đi.

.....

Người vừa rời đi, một hắc y nhân từ phòng trong đi ra.

"Đi thật nhanh a! Đi rồi cũng tốt, nếu là bọn họ muốn ở lại ăn cơm, ta mới lười đến nấu cơm cho bọn họ." Kỳ Thiếu Vinh lạnh giọng nói.

"Bọn họ làm sao có thể xứng để thiếu gia ngươi tự mình xuống bếp a!" Dịch Phàm cười cười lên tiếng.

"Chúc mừng ngươi a! Cuối cùng là thoát khỏi Dịch gia." Kỳ Thiếu Vinh nhìn ua phía Dịch Phàm.

Dịch Phàm tùy ý ở ngồi xuống: "So với tưởng tượng còn dễ dàng hơn nhiều, chắc là có tiện nhân kia ở cạnh cổ vũ."

"Mặc kệ là như thế nào, ngươi cuối cùng cũng thoát ra khỏi Dịch gia."

"Đúng vậy! Không nói ta nữa, thiếu gia, sao ngươi lại đột nhiên từ bỏ thân phận Tà Y?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu, trực giác trong lòng loạn đến lợi hại, "Ta chỉ là cảm mọi chuyện có chút thoát khỏi khống chế."

"Vì chuyện gì, bởi vì Trang Hạo thích Tà Y?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Đừng nói giỡn, ta nói cho Trang Hạo Tà Y đã bảy mươi tuổi."

"Chỉ là Trang đại thiếu người ta không ngại a! Kỳ thật hơn kém năm mươi hơn tuổi cũng không đáng bao nhiêu, ta thấy lần này Trang Hạo là nghiêm túc, ngươi cũng biết vì sao tiểu tiện nhân Dịch Sơ Tuyết kia muốn tìm ngươi gây phiền toái, bởi vì nàng bỏ ra số tiền lớn nghe được người Trang Hạo thích là Tà Y."

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Ngươi suy nghĩ nhiều quá, Trang Hạo mới bao lớn đâu, hắn cùng lắm xem như là niên thiếu khinh cuồng, bị hồ ly tinh mê mắt."

"Thiếu gia, ngươi lợi hại! Mặt cũng chưa lộ đã có thể làm hồ ly tinh." Dịch Phàm tràn đầy hài hước cười cười.

"Đừng chỉ nói ta! Ta nghe nói Mộ Tuyết Lam còn ở trong phủ ngươi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy, nữ nhân này cũng đủ kỳ quái, nói nàng không cốt khí, năm đó, bởi vì nhị hoàng tử chọn người khác, dưới sự giận dữ liền lựa chọn ta, nói nàng có cốt khí, bởi vì không có chỗ ở, vẫn luôn ăn vạ chỗ của ta."

Thời gian dài như vậy, hắn cũng thật sự là chịu đựng đủ ánh mắt hận sắt không thành thép* của Mộ Tuyết Lam cùng mấy lời lải nhải oán giận của nha đầu Hương Vân kia.

**Hận sắt không thành thép: ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.*

"Thứ cốt khí này sẽ bị sinh hoạt chà sáng loáng." Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc đầu thở dài.

"Thiếu gia, ngươi sắp khai giảng sao?" Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Lại nói tiếp, ngươi cũng coi như là học trưởng của ta, có kiến nghị gì không?"

"Thật xấu hổ, ta lăn lộn trong đó cũng không phải rất tốt, sợ là không cho ngươi được kiến nghị đúng trọng tâm nào, đáng nhắc tới chính là hiệu trưởng của Thiên Lan học viện có thiên hương thiên vị học viên bình dân hơn, ở học viện, nếu đệ tử quý tộc cùng đệ tử bình dân đánh nhau, hiệu trưởng sẽ thiên hướng bênh vực học viên bình dân, thiếu gia, ngươi ít nhiều cũng coi như là thiếu gia của Kỳ gia,

tận lực không phát sinh xung đột với học viên bình dân trong học viện thì tốt hơn."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta đã biết, hiệu trưởng này cũng đủ bất công a! Dịch Phàm, ngươi biết ban đặc thù yêu cầu học cái gì không?"

"Người tiến vào ban đặc thù đều là con em quý tộc, hơn nữa đều là người có tư chất tương đối kém, học viện cung cấp không ít khóa học tự chọn."

"Tỷ như khóa y sư, có thể tiến hành cứu hộ khẩn cấp một chút, khóa linh dược dạy phân biệt linh dược, khóa giám định học dạy nhận biết một ít bảo vật kỳ kỳ quái quái, còn có khóa thương học, rất nhiều học viên sau khi tốt nghiệm ban đặc thù, hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ tiếp nhận một ít sản nghiệp gia tộc, học một ít tri thức thương nghiệp cũng có thể dùng được..... Trên thực tế, ban đặc thù đã dạy ra không ít nhân tài thương nghiệp."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Học viện đúng là biết suy xét vì học viên a!"

"Muốn kéo tài trợ từ tay những quý tộc kia cũng không dễ dàng, tuy rằng tất cả mọi người đều biết ban đặc thù của Thiên Lan học viện chính là nơi mạ vàng cho con em quý tộc, nhưng nếu không lấy ra được một chút tác dụng, những quý tộc kia cũng sẽ không ngoan ngoãn bỏ tiền."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Nếu ta không muốn đi học, có biện pháp gì không?"

"Đương nhiên là có, Thiên Lan học viện là một học viện thập phần khai sáng, cho dù ngươi không đi học, chỉ cần chọn đủ tám khóa học, sau đó cuối kỳ thông qua khảo hạch là được, nếu không thông qua khảo hạch cũng không sao, chỉ cần ngươi giao ra năm ngàn đồng vàng một môn, lão sư cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt để ngươi qua."

Kỳ Thiếu Vinh có chút tò mò hỏi: "Năm ngàn đồng vàng một môn? Yết giá rõ ràng sao?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy, yết giá rõ ràng."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Dịch Phàm cười cười: "Học viện mở ban đặc thù chính là vì chiêu mộ tài chính, nếu có thể tiền kiếm, cớ gì mà không làm đâu. Nói chung, học viên bị ném đến ban đặc thù trên cơ bản đều đã bị gia tộc mặc kệ, tuy nói rằng rất nhiều người tiến vào ban đặc thù đều là kẻ có tiền nhưng năm ngàn đồng vàng một môn đối với đại đa số học sinh vẫn là quá xa xỉ, học viên bình thường có dư dả, tiền tiêu vặt quanh năm suốt tháng cũng chỉ có hai ba ngàn."

Dịch Sơ Tuyết mặc dù có được sự yêu thích của Dịch Tầm nhưng một tháng nàng cũng chỉ có hai trăm đồng vàng tiền tiêu vặt.

"Ta cảm thấy cũng không tồi." Đại gia tộc tuy rằng có tiền nhưng người cần đại gia tộc nuôi cũng không ít, còn phải nuôi cả bảo vệ, tiền đến trên đầu mấy thiếu gia tiểu thư trong đại gia tộc đã ít lại càng ít.

"Không phải mọi người đều giống thiếu gia ngươi, tuổi còn trẻ đã lập ra một sản nghiệp to như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Chút gia sản này của ta thật sự không coi là cái gì, sau này vẫn còn rất nhiều cơ hội phát tài."

Dịch Phàm cười cười: "Như đã như vậy, ta chờ đi theo thiếu gia ngươi phát tài."

.....

Kỳ Thiếu Vinh mang theo hành lý tiến vào học viện.

Kỳ Thiếu Như đi ở bên người Kỳ Thiếu Vinh, lải nhà lải nhải, "Tứ ca, phụ thân vì đưa ngươi vào Thiên Lan học viện đã phải bỏ ra một số tiền lớn, ngươi ở Thiên Lan học viện tốt nhất là an phận một chút, nếu ngươi có thể thuận lợi tốt nghiệp, không chừng phụ thân còn có thể tìm cho ngươi một người tốt, tuy rằng không thể so với Trang Hạo nhưng tìm một người tướng mạo đoan chính vẫn là có thể."

Kỳ Thiếu Vinh nghe đến đầu đầy hắc tuyến, nha đầu Kỳ Thiếu Như này thật sự coi hắn thành nữ nhân sao, tuy trên phiến đại lục này, nam tử gả thấp là chuyện bình thường nhưng hắn cũng là có thể cưới lão bà được không?

Kỳ Thiếu Vinh dừng bước chân, quay sang nhìn Kỳ Thiếu Như: "Ngũ muội, ngươi không cần đi theo ta, ta có thể tự mình đi."

Kỳ Thiếu Như liếc mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái, không vui nói: "Tứ ca, ngươi cho rằng ta muốn đi theo ngươi sao, nếu không phải ngươi không biết cố gắng, ta cũng không cần theo ngươi mất mặt, nếu không phải phụ thân đã công đạo ta chăm sóc ngươi, ta mới mặc kệ ngươi. Tứ ca, tuy rằng người tiến vào ban đặc thù đều có chút không nên thân nhưng ma võ phế nhân giống như ngươi vẫn là số ít, tứ ca, vào trong học viện rồi, ngươi nhất định phải an phận một chút, nếu ngươi xảy ra chuyện, gia tộc cũng sẽ không bảo lãnh cho ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: "Đã biết, ngũ muội, ngươi lăn qua lộn lại chính là mấy câu này, ngươi có thấy phiền hay không?"

Kỳ Thiếu Như: "....."

"Nghe nói Tà Y đã biến mất." Kỳ Thiếu Như làm bộ lơ đãng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh bỗng nhiên dừng bước chân, nói đông nói tây cảnh cáo mình nửa ngày, Kỳ

Thiếu Như cuối cùng cũng tiến vào vấn đề chính sao? "Hắn ra ngoài

du lịch."

"Hắn đi nơi nào?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Tà Y thích dạo kỹ viện, có lẽ ngũ hồ tứ hải dạo kỹ viện đi?"

Kỳ Thiếu Như: "....."

------oOo------

Chương 42: Kỳ Thiếu Như dò hỏi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 42

Chương 42: Kỳ Thiếu Như dò hỏi

Kỳ Thiếu Như nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Vinh rời đi, không tiếp tục bước theo, Dịch Sơ Tuyết có được tin tức, Kỳ Thiếu Như cũng nhận được.

Tuy rằng Kỳ Thiếu Như không quá cảm thấy Trang Hạo có khả năng thích Tà Y nhưng tâm vẫn nổi lên vài phần đề phòng, nghe được Tà Y đi rồi, Kỳ Thiếu Như âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Khóe miệng Kỳ Thiếu Như cong lên, Dịch Sơ Tuyết đắc tội Tà Y, tìm Dịch Hỏa hỗ trợ ra mặt, kết quả, Dịch Hỏa bị tính kế Tà Y, hiện tại sống chết không rõ.

Dịch Sơ Tuyết đi một chuyến này vừa tốt vừa xấu.

Tà Y cũng thật thức thời tự động biến mất, tựa hồ..... cơ hội của nàng đã tới rồi!

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu lại liền thấy được Kỳ Thiếu Như đang cong khóe miệng tươi cười. Nếu Trang Hạo cuối cùng lại cưới một tiện nhân như Kỳ Thiếu Như, vậy còn không bằng hắn ủy khuất một ít, gả cho Trang Hạo còn tốt hơn.

Khi còn nhỏ, Kỳ Thiếu Như chỉ huy một đám người, mỗi ngày tìm hắn gây phiền toái, đáng thương hắn năm đó đầy một bụng tài hoa

lại tay nhỏ chân nhỏ không đấu lại được một nha đầu hung ác.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu, đi về phía ký túc xá.

.....

Trang gia.

Trang Nhân Tuyền đi ra nói: "A khiêm, tâm tình đại ca ngươi không tốt sao?"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy! Có thể là bởi vì Tà Y rời đi mà không nói với đại ca một câu nào."

Trang Nhân Tuyền nhíu mày: "Theo ta được biết, trước khi Tà Y rời đi đã ở cùng đại ca ngươi rất tốt a!"

Trang Khiêm gật đầu: "Trước khi Tà Y rời đi còn cùng đại ca tẩy răng cho lão hổ, kết quả, Tà Y nói đi là đi, một câu cũng không nói."

"Có lẽ....."

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Khiêm: "Có lẽ? Có lẽ cái gì?"

Mặt Trang Khiêm hơi đỏ lên: "Ta nghe tứ hoàng tử nói quân thượng từng triệu kiến Tà Y, đưa cho Tà Y ba mươi vạn đồng vàng làm thù lao."

Trang Nhân Tuyền cau mày: "Quân thượng đại nhân ra tay đúng là hào phóng!"

Trang Khiêm gật đầu: "Còn không phải sao, bất quá, Tà Y đúng là xứng đáng với cái giá này." Tuy rằng chỉ có hổ con xảy ra chuyện, nhưng nếu hổ con thật sự xảy ra vấn đề gì đó, hổ vương chắc chắn sẽ bạo động. "Có lẽ Tà Y cảm thấy là kiếm đủ rồi cho nên mới vỗ mông chạy lấy người."

Trang Nhân Tuyền: "....."

Trang Nhân Tuyền thở dài: "Ta đi xem đại ca ngươi."

Trang Khiêm vội nói: "Được, tam thúc, ngươi hỗ trợ khuyên nhủ đại ca một chút, ta thấy hắn hình như là đã bị tổn thương tinh thần rất nặng."

"Ta chưa bao giờ nghĩ ca ca ngươi sẽ thất tình." Trang Nhân Tuyền nhịn không được lắc đầu.

Trang Khiêm ha hả cười: "Ta cũng không nghĩ tới, chỉ là đại ca thật sự thất tình." Trên đời này củ cải rau xanh cũng có tình yêu, mỗi người đều có sở thích riêng, tuy rằng đại ca rất ưu tú nhưng vẫn luôn có người chướng mắt hắn.

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Khiêm: "Sao ta lại có cảm giác A Khiêm ngươi đang vui sướng khi người gặp họa a?"

Trang Khiêm cười cười: "Không có! Ta chỉ cảm thấy đại ca làm cái gì cũng đều xuôi gió thuận nước, bây giờ đột nhiên lại gặp phải phiền toái, cái này làm ta cảm thấy rất có ý tứ."

Trang Nhân Tuyền: "....."

Trang Khiêm gãi đầu, thẹn thùng không cẩn thận nói ra suy nghĩ chân thật, "Ta đi an ủi đại ca."

Trang Nhân Tuyền cùng Trang Khiêm vừa định đi tìm Trang Hạo, Kỳ Thiếu Như liền bước đến.

"Trang thúc thúc, gần đây ngươi có khỏe không?" Kỳ Thiếu Như ôn hòa lễ nghĩa hỏi.

Trang Nhân Tuyền cười cười: "Ta khá tốt."

"Trang Khiêm, ca ngươi đâu, hôm nay khai giảng cũng không nhìn

thấy hắn đến học viện, hiệu trưởng vốn còn muốn để hắn lên tiếng ủng hộ tân sinh một chút." Kỳ Thiếu Như nói.

Trang Khiêm xấu hổ cười cười: "Tâm tình đại ca không tốt, bây giờ đang ở trường luyện võ."

"Sao tâm tình ca ngươi lại không tốt?" Kỳ Thiếu Như hỏi.

Trang Khiêm: "....." Bởi vì thất tình cho nên tâm tình không tốt. "Không có gì, chỉ là vì Tà Y rời đi cũng không nói với đại ca một tiếng cho nên đại ca có chút thất vọng."

"Ta có tin tức về Tà Y." Kỳ Thiếu Như nói.

Trang Khiêm có chút kích động trừng lớn mắt: "Phải vậy không? Kỳ tiểu thư, ngươi biết Tà Y đi đâu sao?"

"Tà Y đi ngũ hồ tứ hải dạo hoa lâu."

Sắc mặt Trang Khiêm thay đổi liên tục: "Như vậy sao!"

Kỳ Thiếu Như nhìn sắc mặt Trang Khiêm, tâm tình trầm xuống, duy trì biểu tình bình tĩnh nói: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Như thầm nghĩ: Trang Hạo quả thật là đã động tâm với Tà Y, nếu không Trang Khiêm cũng sẽ không có sắc mặt như vậy.

Trang Khiêm thầm nghĩ: Đại ca quả thật là quá xui xẻo, hắn ở bên này vì Tà Y ảm đạm thần thương, Tà Y lại ngũ hồ tứ hải dạo hoa lâu, bất quá, cái này cũng không trách được Tà Y, Tà Y chỉ coi đại ca như một hậu bối, hơn nữa, đại ca hẳn là còn chưa thổ lộ đi.

Kỳ Thiếu Như nhìn sắc mặt Trang Khiêm: "Đại ca ngươi đang ở đâu?"

Trang Khiêm nuốt một ngụm nước miếng: "Đang ở hậu viện luyện võ."

"Ta đi xem hắn."

Trang Khiêm còn muốn nói cái gì, Kỳ Thiếu Như đã chạy mất dạng.

------oOo------

Chương 43: Trang Hạo đến Thiên Lan học viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 43

Chương 43: Trang Hạo đến Thiên Lan học viện

Trang Khiêm đuổi theo Kỳ Thiếu Như vào hậu viện.

Trang Hạo nắm tay, mãnh liệt đánh lên tường tinh thạch, tường tinh thạch này là dụng cụ đo lường lực sát thương đấu khí hoặc ma pháp của Trang gia, lúc này, Trang Hạo không dùng cả đấu khí lẫn ma pháp, chỉ cậy mạnh dùng tay không tàn nhẫn đánh trên tường tinh thạch.

Trang Khiêm nhìn thấy nắm tay Trang Hạo đã xuất hiện vết máu, nhíu mày lại, thầm nghĩ: Đả kích do Tà Y rời đi đối với Trang Hạo tựa hồ đã lớn hơn một chút so với hắn tưởng tượng!

Kỳ Thiếu Như đi tới trước mặt Trang Hạo, kéo Trang Hạo lại: "A Hạo, ngươi đang làm gì vậy?"

Trang Hạo lắc tay: "Không có việc gì, thí nghiệm thực lực bản thân một chút mà thôi."

Kỳ Thiếu Như nhìn tay Trang Hạo: "A Hạo, ngươi đang lo lắng an nguy của Tà Y sao? Ngươi yên tâm đi, hắn không có việc gì."

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Như, trong lòng hiện lên vài phần dự cảm không tốt, Trang Khiêm muốn mở miệng nói gì đó, Kỳ Thiếu Như đã nói ra, "Hắn đi dạo kỹ viện, Trang Hạo, Tà Y này hành sự

hoang đường, không biết kềm chế bản thân, ngươi ở đây vì hắn khổ sở, hắn lại không biết tiêu dao ở nơi nào đâu."

Trang Khiêm chú ý tới sắc mặt vặn vẹo đến lợi hại của Trang Hạo, xoa xoa cánh mũi, thầm nghĩ: Tà Y dạo kỹ viện cũng không có gì ghê gớm, lúc trước Tà Y còn mời mình đến kỹ viện rồi cơ mà.

Trang Khiêm kéo Trang Hạo qua: "Đại ca, hôm nay là khai giảng, có rất nhiều tân sinh tiến vào học viện, ngươi có muốn đi xem một chút không?"

Trang Hạo nhìn về phía Kỳ Thiếu Như: "Ngươi nghe ai nói Tà Y đi dạo kỹ viện?"

"Ca ta." Kỳ Thiếu Như nói.

Trang Hạo không quay đầu lại bước nhanh ra cửa.

"Trang Hạo." Kỳ Thiếu Như đi sau Trang Hạo kêu một tiếng, Trang Hạo không thèm để ý Kỳ Thiếu Như một chút nào, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Trang Khiêm có chút bất mãn nhìn Kỳ Thiếu Như: "Kỳ tiểu thư, sao ngươi lại nói cho ca ta tin tức xấu này?"

Kỳ Thiếu Như nhìn Trang Khiêm: "Vậy ta nên nói cho hắn như thế nào?"

"Ngươi hẳn là nên ngâm ta ca ở nước ấm trước, sau đó mới đun nóng dần dần, ngươi không nên trực tiếp ném hắn vào trong chảo dầu như vậy!"

Kỳ Thiếu Như không vui nhìn Trang Khiêm: "Còn không phải chỉ là Tà Y đi dạo kỹ viện thôi sao? Cũng không có gì ghê gớm."

Trang Khiêm: "....." Việc này tính ra có ghê gớm hay không cũng khó mà nói.

.....

Trang Hạo xuất hiện ở Thiên Lan học viện lập tức chọc cho trên dưới Thiên Lan học viện chấn động không thôi.

Viện trưởng Thiên Lan học viện vừa nghe Trang Hạo tới học viện liền tung ta tung tăng chạy tới trước mặt Trang Hạo.

"Trang Hạo đồng học, sao ngươi lại tới đây? Chẳng lẽ ngươi không ngốc nổi ở Thánh Hoàng học viện nữa cho nên tính toán chuyển sang đầu nhập học viện chúng ta sao?"

"Trang Hạo đồng học, tin tưởng ta, quyết định chuyển viện của ngươi tuyệt đối là sáng suốt, Thiên Lan học viện chúng ta không kém Thánh Hoàng học viện bên kia một chút nào!"

"Thư viện của bổn giáo lớn nhất trong ba học viện lớn ở Hoàng Đô, bên trong tài liệu trân quý gì cũng có, nếu ngươi chuyển tới học viện chúng ta, thư viện của bổn giáo có thể mở ra miễn phí với Trang Hạo đồng học."

"Bổn giáo luôn tôn trọng tự do phát triển của học viên, nếu ngươi tới học viện, đạo sư có thể cho ngươi tự do lớn nhất, lão đầu Lộ Danh chỉ biết ra vẻ đạo mạo kia tuyệt đối không làm được điểm này....."

Trang Hạo nhìn Hồ Phong hiệu trưởng hưng phấn giống như tiêm máu gà, bất đắc dĩ nói:

"Ta không phải muốn chuyển viện, ta là tới tìm người."

"Ngươi coi trọng vị tân sinh nào của học viện chúng ta sao, vậy hẳn là càng phải cần chuyển viện, ngươi chuyển sang đây mới có thể song túc song tê cùng vị tân sinh kia a!" Hồ Phong hận sắt không thành thép khuyên nhủ.

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Ta không thích hắn, ta chỉ muốn hỏi hắn

chút việc."

Hồ Phong tràn đầy tò mò hỏi: "Ngươi tìm ai? Có lẽ ta có thể hỗ trợ?"

Trang Hạo cau mày: "Kỳ Thiếu Vinh."

Hồ Phong trừng lớn mắt: "Kỳ tứ thiếu?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"Ta nhớ hắn là vị hôn thê của ngươi, bất quá, hình như các ngươi đã từ hôn." Hồ Phong tràn đầy hứng thú nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, ta tìm hắn có chút chuyện khác."

Hồ Phong nhướng mày: "Chuyện gì vậy?"

"Hồ hiệu trưởng, hôm nay tân sinh nhập học, ngài hẳn là rất bận mới đúng, chuyện của ta không cần phiền toái ngài."

Hồ Phong gật đầu: "Không có việc gì, không có việc gì, Trang Hạo đồng học hiếm lắm mới tới được một chuyến, ta đương nhiên phải làm hết lễ nghĩa của chủ nhà. Trang Hạo đồng học a, học viện chúng ta năm nay thu vào rất nhiều tân sinh bình dân xinh đẹp, một đám thiếu nữ quý tộc đều bị dưỡng đến điêu ngoa tùy hứng, tân sinh bình dân kia mới dịu dàng đa tình, hơn nữa, rất nhiều người trong bọn họ đều ngưỡng mộ ngươi a!"

Trang Hạo cau mày: "Hồ hiệu trưởng, đa tạ ý tốt của ngài, bất quá, ta không có hứng thú."

"A Hạo, sao ngươi lại tới đây?" Trang Linh đi tới hỏi.

"Hiệu trưởng, ta nhìn thấy chủ nhiệm giáo dục đang tìm ngài, ngài lại ở chỗ này lười nhác." Trang Linh quay sang nhìn Hồ Phong.

"Tìm ta, hắn tìm ta làm gì?" Hồ Phong không vui hỏi.

"Đương nhiên là tìm ngài quyết định, hôm nay chiêu tân, chuyện lớn chuyện bé đều đang chờ ngài quyết định, hiệu trưởng nhanh đi xem đi." Trang Linh lên tiếng thúc giục.

Hồ Phong lưu luyến nhìn Trang Hạo một cái rồi mới rời đi.

"A Hạo, ngươi cũng thật có mị lực, hiệu trưởng cũng coi trọng ngươi." Trang Linh quay sang nhìn đùa cợt nhìn Trang Hạo.

"Trang Linh tỷ tỷ, ngươi cũng đừng trêu chọc ta, đúng rồi, năm nay ngươi sẽ đảm nhiệm chức vụ đạo sư ở Thiên Lan học viện?"

Trang Linh gật đầu: "Đúng vậy, sau này không được gọi ta là Trang Linh tỷ tỷ, gọi ta là Trang Linh đạo sư."

Trang Hạo cười cười lên tiếng: "Được."

------oOo------

Chương 44: Trang Linh hoài nghi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 44

Chương 44: Trang Linh hoài nghi

Kỳ Thiếu Vinh đọc sách ở thư viện, Trang Hạo cùng Trang Linh đi tới.

"Trang Linh." Kỳ Thiếu Vinh nhẹ giọng niệm một câu.

Trang Linh có chút kinh ngạc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu từng gặp ta?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "A, không, chỉ là ta từng nghe Tà Y nói về ngươi, ngẫu nhiên từng nhìn thấy hình ảnh." Kỳ Thiếu Vinh âm thầm xoắn ngón tay, thầm nghĩ: Tà Y cùng Trang Linh xem như người quen cũ, chỉ là, hắn cùng Trang Linh vẫn là lần đầu tiên gặp mặt.

Ánh mắt Trang Linh dừng trên người Kỳ Thiếu Vinh, trong mắt hiện lên vài phần lưu quang.

"Là vậy sao, ta còn tưởng rằng Kỳ tứ thiếu quen ta từ trước." Trang Linh cười cười.

"Trang tiểu thư, sao ngươi lại ở học viện?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Năm nay ta sẽ đảm nhiệm chức vụ đạo sư hệ lịch sử của học viện, nếu Kỳ tứ thiếu chọn khóa học của ta, sau này chúng ta sẽ có rất nhiều cơ hội gặp mặt."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là vậy, thất kính rồi, Trang Linh đạo sư."

"Kỳ tứ thiếu, ta có lời muốn hỏi ngươi." Trang Hạo đi thẳng vào vấn đề nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn mu bàn tay Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi bị thương sao?"

Trang Hạo thu tay về: "Không có việc gì, ta tới là muốn hỏi rõ Tà Y đang ở đâu."

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ nhìn Trang Hạo: "Tà Y chí ở thiên hạ, làm việc tùy tâm sở dục, ta cũng không biết hắn cụ thể muốn đi nơi nào!"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Vậy sao ngươi biết hắn đi hoa lâu?"

"Tà Y đến chỗ nào cũng sẽ vào trong hoa lâu ngồi ngồi, nam nhân a, đều là như vậy, Trang đại thiếu, ngươi cảm thấy sao?"

"Ta không cảm thấy vậy."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Vậy nên Tiểu Tà mới nói Trang đại thiếu ngươi còn nhỏ, quá không thành thục."

"Ta đi trước!" Trang Hạo nổi giận đùng đùng đứng lên.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Trang đại thiếu đi cẩn thận."

.....

Trang Linh ngồi đối diện nghiêng đầu đánh giá Kỳ Thiếu Vinh, "Trang Linh đạo sư, Trang Hạo đi rồi."

"Hắn đi rồi thì đi rồi, có lẽ chúng ta có thể tâm sự." Trang Linh nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh.

"Trang Linh đạo sư có gì chỉ bảo sao?" Kỳ Thiếu Vinh hơi cúi đầu, vuốt ve trang sách trên tay.

Trang Linh cười cười: "Kỳ tứ thiếu, ngươi có cảm thấy ngươi rất giống Tà Y không?"

Kỳ Thiếu Vinh cười: "Ta nghĩ chúng ta ngoại trừ đều có sở thích dạo hoa lâu, những thứ còn lại thì không có chỗ nào tương tự."

Trang Linh lắc đầu: "Kỳ tứ thiếu, cái này ngươi có thể nói sai rồi, ta từ nhỏ đã dùng linh dược, phi thường mẫn cảm với dược vị, Kỳ tứ thiếu, ngươi biết không, trên người của ngươi có một cỗ dược vị nhàn nhạt giống Tà Y như đúc."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Trang tiểu thư, ngươi sai rồi, cái này không phải dược vị mà là một loại nước hoa, ta cùng Tà Y đều dùng một loại nước hoa giống nhau cho nên khí vị trên người chúng ta giống nhau cũng không có gì kỳ quái."

Trang Linh cười cười: "Đúng là không có gì kỳ quái, chỉ là khí vị giống nhau mà thôi, ta nghe nói, Kỳ tứ thiếu nằm trên cùng một cái giường với Tà Y, ta đang suy nghĩ, có phải các ngươi mỗi ngày đều nằm trên cùng một cái giường hay không, ngươi ngủ nơi nào Tà Y liền ngủ nơi đó."

Kỳ Thiếu Vinh cúi đầu, hàm súc cười cười: "Trang Linh đạo sư, ngươi cũng thật biết nói giỡn, người ủng hộ Tà Y nhiều như vậy, ta nào có phúc khí mỗi ngày có thể cùng chung chăn gối với hắn a!"

"Kỳ tứ thiếu ngàn vạn đừng tự coi nhẹ chính mình, mị lực của ngươi lớn như vậy, Kỳ tứ thiếu, ngươi thấy Trang Hạo thế nào?" Trang Linh thử hỏi.

"Quá ngu ngốc, hắn cư nhiên chạy đến trước mặt vị hôn thê tiền nhiệm hỏi người khác đang ở nơi nào, tiểu tử này đúng là không lên được mặt bàn lớn *(không làm được việc lớn)*, cho dù ta không ghi

hận chuyện hắn từ hôn, nhưng hắn cứ lăn qua lộn lại trước mặt ta như vậy cũng không sợ ta không chịu được." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy trào phúng than thở.

Trang Linh gật đầu: "Còn không phải rất ngốc sao? Tiểu tử này làm việc lỗ mãng, gặp chuyện gì cũng không biết tự hỏi, cẩu thả, bất quá, trên thực tế, hắn vẫn là một hài tử tốt, Kỳ tứ thiếu, ngươi nói xem có phải hay không?"

Kỳ Thiếu Vinh: "Đương nhiên, ta từ nhỏ chính là nghe sự tích về Trang Hạo mà lớn lên, đại danh đúng là như sấm rầm bên tai! Nếu Trang đại thiếu không ưu tú, Ngũ muội ta cùng vị Dịch tiểu thư kia cũng sẽ không theo đuổi như vậy....."

Trang Linh cười cười: "Tính tình A Hạo từ nhỏ đã lãnh đạm, người theo đuổi hắn ở hoàng đô không ít, chỉ là, hắn không có xem trọng được bất kỳ một ai, kết quả, thật vất vả mới coi trọng một người, người ta lại không để ý hắn, ngay cả một lời nhắn cũng không gửi liền rời đi."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Trang đại thiếu là tâm tính thiếu niên, qua mấy ngày nữa tự nhiên sẽ ngừng lại, niên thiếu khinh cuồng, làm chút chuyện hồ đồ sự là khó tránh khỏi."

"Hình như Kỳ tứ thiếu còn nhỏ hơn A Hạo một ít đi, lời nói ra lại ông cụ non giống y chang Tà Y vậy." Trang Linh hài hước nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Là ta nói lỡ."

"Kỳ tứ thiếu thật khác với lời đồn bên ngoài, có lẽ A Hạo từ hôn là chuyện sai lầm nhất trong đời này của hắn."

"Trang đạo sư nói đùa, Trang đại thiếu ưu tú như vậy, đương nhiên sẽ có người ưu tú hơn chờ hắn."

"Kỳ tứ thiếu, ta còn có việc, trước xin cáo từ, nếu ngươi gặp được

Tà Y, nhớ thay ta vấn an hắn."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên, Trang Linh đạo sư, những lời này ngươi sẽ không nói với Trang đại thiếu đi?"

Trang Linh cười cười: "Yên tâm, chuyện của người trẻ tuổi các ngươi, ta sẽ không nhúng tay vào."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, nhìn theo Trang Linh rời đi.

------oOo------

Chương 45: Kỳ Hà gây phiền phức

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 45

Chương 45: Kỳ Hà gây phiền phức

Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại, sách trên tay cũng không đọc thêm được một chữ nào, Kỳ Thiếu Vinh khép lại sách trên tay, đi vào ký túc xá.

"Thiếu gia, ngươi đã trở lại." Kỳ Hằng tiến lên nghênh đón.

Học viện an bài cho học viên ban đặc thù ký túc xá bốn người, muốn ở phòng đơn thì phải đóng thêm một ngàn đồng vàng, không ít học viên ban đặc thù đều xin chuyển sang ký túc xá đơn, người ở ký túc xá đơn còn có một chỗ tốt là có thể mang theo một thư đồng.

"Thiếu gia, không phải ngươi nói đi thư viện sao, nghe nói thư viện của Thiên Lan học viện lớn nhất cả nước, Thánh Hoàng học viện từng tỏ ý bỏ vốn ngàn vạn đồng vàng mua lại thư tịch trân quý trong thư viện, ngay cả hiệu trưởng coi tài như mạng cũng cự tuyệt." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh đỡ trán, có chút sầu lo than thở: "Chuyện này khả năng có chút phiền phức."

Kỳ Hằng khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Trang Linh là đạo sư hệ lịch sử ở Thiên Lan học viện."

"Cái này có vấn đề gì sao?"

"Hình như nàng mơ hồ đoán được một thân phận khác của ta."

Kỳ Hằng trừng lớn mắt: "Sao lại như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Trên đời này vẫn có rất nhiều người thông minh." Hắn ở cùng Trang Hạo lâu như vậy, Trang Hạo lúc nhìn thấy hắn, một chút suy nghĩ cũng không có, cố tình Trang Linh này lại lập tức nhìn ra không ổn, không biết đây là do Trang Linh quá thông minh hay là Trang Hạo quá ngu xuẩn.

"Trang Linh chỉ đang hoài nghi?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy, nàng nói nàng sẽ không nhúng tay."

"Vậy là tốt rồi, kỳ thật cho dù Trang Linh tiểu thư có nói cũng chưa chắc sẽ có người sẽ tin."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng đúng!"

"Ta nghe nói Trang đại thiếu đã tới, hiệu trưởng nhìn thấy hắn giống như nhìn thấy kim nguyên bảo vậy, không nói hai lời liền muốn cạy góc tường, đáng tiếc không thành." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng: "Tiểu tử Trang Hạo này có gì đặc biệt hơn người đâu, còn không phải là biết cạch đầu thai thôi sao? Một đám người đều nhìn hắn với con mắt khác."

Kỳ Hằng gật đầu: "Cái đó còn không phải sao."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy cảm thán than thở: "Mệnh tiểu tử này thật tốt! Chẳng những xuất thân từ Trang gia cầm đầu tứ đại gia tộc, thiên phú của bản thân còn xuất chúng như vậy, không biết đời trước tiểu tử này làm bao nhiêu chuyện tốt!"

"Thiếu gia, động tâm sao?" Kỳ Hằng hỏi.

"Động tâm? Gặp được tiểu tử như vậy, ta chỉ có duy nhất một loại suy nghĩ, chính là đem tiểu tử vừa liếc mắt một cái là có thể làm người khác cảm nhận được nhân thế bất công như vậy gạt ngã trên mặt đất, rồi hung hăng dẫm hai chân lên." Kỳ Thiếu Vinh âm u nói.

Kỳ Hằng tràn đầy bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi cũng thật hung tàn!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Có ai nói không phải đâu."

Kỳ Hằng: "....."

.....

Lễ chiêu tân của học viện rất nhanh liền kết thúc.

Xuất phát từ lễ phép, ngày đầu tiên, Kỳ Thiếu Vinh đi vào phòng học báo danh.

Kỳ Thiếu Vinh vừa tiến vào phòng học liền hối hận. Sau khi tới phòng học, Kỳ Thiếu Vinh liền tìm một góc ngồi xuống. Kỳ Thiếu Vinh muốn điệu thấp, căn bản lại không điệu thấp được.

Ánh mắt của các học viên xung quanh đều tập trung trên người hắn, có đồng tình, có thương hại, có vui sướng khi người gặp họa.....

Cho dù cùng là phế vật trong gia tộc, nhưng phế vật cũng chia ra ba bảy loại, làm một ma võ phế nhân, Kỳ Thiếu Vinh trong mắt một chúng học viên tự nhiên là xép hạng bét nhất.

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa trán, hắn là một người điệu thấp, thật sự không thích bị người khác chú mục.

Kỳ Thiếu Vinh ở lớp trên lớp học một khóa liền rời đi.

"Thiếu gia, sao ngươi trở lại sớm như vậy?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Lên lớp không thú vị."

"Thiếu gia, ngươi đã gặp qua là không quên được, đi học chỉ lãng phí thời gian, dù sao lúc trước ngươi cũng là vì thư viện mới tới, ngươi trực tiếp đến thư viện đọc sách là được."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng đúng!"

Kỳ Thiếu Vinh là ma pháp sư song hệ quang minh, hắc ám, Kỳ Thiếu Vinh đầu thai đến phiến đại lục này nhiều năm như vậy còn chưa từng nghe nói đến người mang loại thuộc tính này, bất quá, Kỳ Thiếu Vinh nghĩ người mang loại thuộc tính này chắc chắn có tồn tại, bất quá, kiểm nghiệm không ra mà thôi, phỏng chừng là đã trở thành ma võ phế nhân.

Kỳ Thiếu Vinh tu luyện tới bình cảnh liền nghĩ tới nương theo cơ hội gia tộc cho tiến vào thư viện Thiên Lan học viện, tìm một chút biện pháp tu luyện.

Thư viện Thiên Lan học viện nổi tiếng trên đời, nghe nói trong thư viện còn có rất nhiều bản chép tay của đại năng lưu lại từ mấy vạn năm trước.

Kỳ Thiếu Vinh mỗi ngày đúng giờ đến thư viện báo danh, lật xem sách trong thư viện.

Kỳ Thiếu Vinh ở lại thư viện hơn mười ngày khiến cho không ít người chú ý.

"Đó chính là cái Kỳ Thiếu Vinh sao, mỗi ngày không đi học, ngược lại lại chạy tới thư viện giả bộ cho ai xem."

"Một ma võ phế nhân cư nhiên lại xem sách về ma pháp, hắn cho rằng hắn xem nhiều là có thể biến thành ma pháp sư sao."

"Tốc độ lật sách của hắn cũng thật nhanh, hắn thật sự xem được sao?"

"Đừng nói nữa, tiểu tử này cũng đủ đáng thương, Trang Hạo từ hôn, trong lòng hắn khẳng định là không dễ chịu."

"Trang Hạo không từ hôn, chẳng lẽ còn định ở cùng một tên ma võ phế nhân sao? Cái này cũng quá ủy khuất Trang Hạo."

.....

Kỳ Thiếu Vinh nghe mấy học viên xung quanh cao giọng "khe khẽ nói nhỏ", chỉ lo nhìn sách trong tay mình, từ nhỏ đến lớn, châm chọc như vậy hắn đã nghe đến lỗ tai cũng phải mọc kén, hiện tại nghe tới, một chút cảm giác cũng không còn.

Kỳ Thiếu Vinh đi ra khỏi thư viện, bị một người ngăn cản lại.

"Vị đồng học này có việc gì sao?"

"Kỳ Thiếu Vinh, ta là Kỳ Hà, theo lý ngươi hẳn là nên kêu ta một tiếng đường huynh, hoặc là học trưởng." Một tên trên mặt đầy thịt mỡ chắn trước mặt Kỳ Thiếu Vinh, liếc mắt khinh thường nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, hắn nghĩ tới, người này khi còn nhỏ luôn đi theo sau mông Kỳ Thiếu Như ném đá hắn, cũng coi như là chó săn của Kỳ Thiếu Như.

Người này năm đó đi theo Kỳ Thiếu Như không ít lần tìm hắn gây phiền toái, nhiều năm như vậy, hình thể tiểu tử này có tăng không giảm a!

"Có việc sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hà một bộ hai lăm tám vạn *(??)* hỏi.

"Nghe nói ngươi xin ký túc xá đơn, ngươi lấy vàng từ nơi nào, có

phải trộm hay không?

Ta thấy ngươi khẳng định là trộm rồi. Nếu ngươi thức thời thì ngoan ngoãn nhường cho ta, nếu không, chuyện ngươi trộm vàng sẽ không giấu được nữa." Kỳ Hà nâng mặt nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Hà cũng là học viên ban đặc thù ở học viện, so với Kỳ Thiếu Vinh thì tốt hơn một chút, tài lực cha mẹ Kỳ Hà có hạn, còn có một hài tử khác, đưa Kỳ Hà vào ban đặc thù đã phải bỏ ra một số tiền không nhỏ, không thể tiếp tục cho Kỳ Hà tiền để ở ký túc xá đơn.

Kỳ Hà vẫn luôn ở cùng ký túc xá với ba học viên khác, chỗ ở này đối với Kỳ Hà mà nói thì không tốt một chút nào, nhưng mỗi tháng hắn chỉ có hai mươi đồng vàng tiền tiêu vặt, căn bản là không đủ dùng, đương nhiên cũng không thể cải thiện điều kiện cư trú.

Sau khi Kỳ Thiếu Vinh tới, Kỳ Hà cảm thấy cơ hội đã tới rồi, Kỳ Hà nguyên bản còn cho rằng Kỳ Thiếu Vinh cũng sẽ giống hắn, phải ở ký túc xá bốn người, nào biết tên ma võ phế tài này lại tài đại khí thô như vậy, vừa mới nhập học liền chuyển vào ở ký túc xá đơn.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ hà, cười lạnh một tiếng, "Tên mập chết tiệt, trời còn không tối, ngươi đã bắt đầu nằm mơ sao?"

Kỳ Hà cau mày: "Một phế nhân như ngươi đây là muốn tìm chết sao!"

Kỳ Hà hé miệng miệng lẩm bẩm, Kỳ Thiếu Vinh vừa nhìn đã biết Kỳ Hà muốn niệm chú ngữ ma pháp phóng đại chiêu.

Tuy rằng Kỳ hà là ma pháp sư nhưng tinh thần lực lại quá yếu, tốc độ điều động lực ma pháp quá chậm, Kỳ Thiếu Vinh một chân đạp trên bụng Kỳ Hà, trực tiếp đá bay Kỳ Hà ra ngoài.

Cấp bậc ma pháp của Kỳ Hà cũng không cao, bị Kỳ Thiếu Vinh dùng một chân đá ra, hồi lâu sau cũng không đứng lên được, Kỳ Thiếu Vinh lười đi để ý đến Kỳ Hà, trực tiếp rời đi.

Học viện luôn giữ thái độ mặc kệ với học viên ban đặc thù, Kỳ Hà ngã trên mặt đất một lúc lâu cũng không có người tới đỡ.

Kỳ Thiếu Vinh rời đi một hồi lâu, Kỳ Hà mới chập chạp từ trên mặt đất bò dậy, học viên xung quanh xem náo nhiệt phát ra một trận cười vang, da mặt Kỳ Hà nóng lên, tự thấy mất hết mặt mũi, xám xịt rời đi.

Trong ký túc xá.

"Thiếu gia, ngươi không sao chứ, ta nghe nói ngươi gặp phải phiền toái." Kỳ Hằng hỏi.

"Một tên ma pháp sư cấp hai mà thôi, tinh thần lực thấp đến dọa người, niệm nửa ngày cũng không phát động được ma pháp, bị ta dùng một chân đá bay." Kỳ Thiếu Vinh vui vẻ cười cười.

Thực lực ma pháp sư có cùng một nhịp thở với tinh thần lực, tinh thần lực chia làm bốn phẩm cấp thiên, địa, huyền, hoàng, Trang Hạo chính là thiên phẩm tinh thần lực, ma pháp sư có được phẩm cấp này có thể thoải mái thuấn phát ma pháp, chỉ cần không có gì ngoài ý muốn đều có thể trở thành ma pháp sư thánh cấp.

Toàn bộ quốc gia, người có thiên phẩm tinh thần đã ít lại càng ít, trên thực tế, Kỳ Thiếu Vinh cũng là người có thiên phẩm tinh thần lực, năm đó, sau khi Kỳ gia trắc ra hắn không có thuộc tính ma pháp liền không tiếp tục thí nghiệm tinh thần lực.

Kỳ Hằng híp mắt: "Thiếu gia, ta nghe nói Kỳ Hà coi trọng ngươi, ta nghĩ hắn sẽ không dễ thu tay."

"Bây giờ cũng đã phải là mười năm trước."

Năm đó, vì hắn mới lớn được một chút, cho dù muốn phản kháng thì cũng hữu tâm vô lực, mà hiện tại hắn đã có thực lực. Kỳ Thiếu Vinh nắm chặt nắm tay, một cỗ ma pháp ám hệ cuồn cuộn dâng lên trong

cơ thể Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi khống chế một chút đi, để người khác phát hiện không tốt."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ngươi nói đúng."

Kỳ Thiếu Vinh thiết trí một loạt bẫy rập trong ký túc xá, nếu như có người xâm nhập, kết cục tuyệt đối là không tốt. Chuẩn bị tốt hết thảy, Kỳ Thiếu Vinh lần thứ hai đến thư viện.

Trước giờ Kỳ Thiếu Vinh tu luyện ma pháp vẫn luôn là dã chiêu, trong thư viện có rất nhiều sách ma pháp chính thống, tuy rằng rất nhiều sách trong thư viện đều không dùng được, nhưng có thể thứ có thể dùng cũng không ít.

Kỳ Thiếu Vinh cũng không có việc gì liền ngâm mình trong thư viện.

Kỳ Hà bị Kỳ Thiếu Vinh dùng một chân đá bay, mặt mũi hoàn toàn mất hết. Kỳ Hà đang không cam lòng lại nghe được Kỳ Thiếu Vinh đến thư viện liền mang theo mấy người xông vào ký túc xá của Kỳ Thiếu Vinh, ý đồ trước khi Kỳ Thiếu Vinh trở về tu hú chiếm tổ.

Nào biết, Kỳ Hà vừa tiến vào phòng ngủ của Kỳ Thiếu Vinh liền gặp phải công kích có tính hủy diệt, người theo Kỳ Hà xâm nhập vào ký túc xá của Kỳ Thiếu Vinh cũng không có kết cục tốt hơn.

Sau khi đám người Kỳ Hà xâm nhập, ký túc xá cũng trở nên rách tung toé.

Kỳ Thiếu Vinh ở lại trong thư viện, sau khi sự tình phát sinh, rất nhanh liền có người tới tìm Kỳ Thiếu Vinh.

"Hiệu trưởng tìm ta?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Đúng vậy" Học viên đến tìm Kỳ Thiếu Vinh khẽ gật đầu.

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"Kỳ đồng học không biết sao? Có ba người xâm nhập ký túc xá của ngươi, hiện tại cả ba người kia đều bị thương rất nặng."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Chỉ cần không tùy tiện động chạm phải bài trí trong phòng ta liền không có việc gì, nếu ba người kia bị thương rất nặng, vậy nhất định là bọn hắn đã làm chuyện gì đó không nên làm."

------oOo------

Chương 46: Rộng rãi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 46

Chương 46: Rộng rãi

Phòng hiệu trưởng.

"Hiệu trưởng, người tới rồi." Đồng học phụ trách dẫn đường vừa đến cửa phòng hiệu trưởng liền lập tức chạy đi, giống như người ngồi ở bên trong không phải hiệu trưởng mà là ác ma ăn thịt người gì đó.

"Kỳ đồng học, ngươi đã đến rồi?" Hồ Phong nói.

Kỳ Thiếu Vinh cung cung kính kính hành lễ với Hồ Phong, "Hiệu trưởng đại nhân."

"Không cần giữ lễ tiết, Kỳ đồng học, ngươi có biết chuyện sau khi ba học viên tiến vào ký túc xá của ngươi liền trọng thương hay không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Hiệu trưởng đại nhân, việc này ta cũng là vừa mới nghe được, phải biết rằng thời điểm mọi chuyện phát sinh, ta căn bản là không ở ký túc xá, vì giữ an toàn cho ký túc xá của ta, ta đã bày trí một ít ngoạn ý nhỏ bên trong, không nghĩ tới lại thật sự gặp phải cướp, cư nhiên có người làm loại chuyện trộm cắp này trong học viện, thật sự là thật quá đáng!"

"Những kẻ cắp đó cũng coi như là trừng phạt đúng tội, bất quá, ta nghe nói ký túc xá xuất hiện hư tổn, ta đây cũng coi như là gián tiếp phá hủy của công, trong lòng cực kỳ băn khoăn, chỗ này là một vạn đồng vàng, xem như là một chút tâm ý của ta."

Hồ Phong cười cười: "Kỳ đồng học vừa nhìn đã biết là đồng học tốt biết tuân thủ kỷ luật, đám người Kỳ Hà thật sự là thật quá đáng, Kỳ đồng học yên tâm, học viện nhất định sẽ vì ngươi đòi lại công bằng."

"Thiên Lan học viện có một hiệu trưởng biết nhìn rõ mọi việc như vậy thật sự là quá tốt, ngay cả Thánh Hoàng học viện cũng không được như vậy!"

Hồ Phong gật đầu: "Kỳ đồng học thật biết nhìn người!"

Kỳ Thiếu Vinh vươn tay, lại lần nữa lấy ra một tấm thẻ một vạn đồng vàng: "Nếu như ký túc xá của ta đã bị huỷ, ta hy vọng học viện sẽ an bài cho ta một ký túc xá khác, ta muốn ký túc xá đơn."

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học đúng là tài đại khí thô *(lắm tiền nhưng khí chất thì thô thiển, khoe khoang thô tục)*!"

Hồ Phong thầm nghĩ: Kỳ Thiếu Vinh hẳn là không quá được sủng ái ở Kỳ gia mới đúng, ngay cả tiền tiêu vặt của Kỳ Thiếu Phúc cũng hữu hạn, làm sao Kỳ Thiếu Vinh có thể dư dả như vậy?

"Ta ở bên ngoài nhiều năm, làm một ít sinh ý nhỏ, còn tính là có chút tiền bên người, tiền này thật ra không có quan hệ với Kỳ gia." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hồ Phong cười cười: "Thì ra là thế, nếu Kỳ đồng học có yêu cầu gì đều có thể thương lượng với ta."

"Quấy rầy hiệu trưởng rồi, ta đi trước."

Hồ Phong cười cười: "Được."

Kỳ Thiếu Vinh rời đi không lâu, Trang Linh liền đi vào văn phòng Hồ Phong.

"Hiệu trưởng, vừa rồi là Kỳ Thiếu Vinh tới?" Trang Linh hỏi.

"Đúng vậy! Vừa tới xong."

"Ngài không khó xử hắn đi?"

Hồ Phong có chút kinh ngạc nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư rất quan tâm Kỳ đồng học sao?"

Trang Linh cười cười: "Đúng vậy, lại nói không biết chuyện ký túc xá bị hủy lần này có quan hệ gì với Kỳ đồng học?"

"Đúng là có không ít quan hệ, tên Kỳ Hà mập mạp chết tiệt kia chính bản thân không thuê nổi ký túc xá đơn liền nhắm vào ký túc xá của Kỳ Thiếu Vinh, muốn tu hú chiếm tổ, kết quả lại tự mình kiếm khổ vào người."

Hồ Phong dừng một chút, khó hiểu nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, sao ngươi lại quan tâm hắn như vậy, lại nói tiếp, vị Kỳ đồng học này thật là không giống lời đồn bên ngoài, quả thực là làm người khác lau mắt mà nhìn. Ta mở ban đặc thù chính là vì hấp dẫn kẻ có tiền tới, kết quả lại đưa tới một đám người phùng má giả làm mập, căn bản là không đưa ra được bao nhiêu thứ tốt, nhưng vị Kỳ đồng học này lại rất tài đại khí thô a!"

Trang Linh cười cười, trong ba học viện lớn, Thánh Hoàng học viện giàu có tiếng, Thiên Lan học viện nghèo cũng có tiếng, vì phát triển Thiên Lan học viện, hiệu trưởng đại nhân cũng coi như là vắt hết đầu óc.

.....

Kỳ Hà nằm ở trên giường ai ai kêu thảm, Kỳ Thiếu Phúc cùng Kỳ Thiếu Như ngồi bên cạnh nhìn.

Mẫu thân Kỳ Hà khóc lóc hổn hển, "Thiếu Phúc, Tiểu Như, các ngươi phải làm chủ cho Tiểu Hà! Lão tứ các ngươi vừa tới liền ra tay tàn nhẫn với người khác như vậy, Tiểu Hà chỉ là đến ký túc xá hắn

vấn an một chút, hắn liền muốn mạng Tiểu Hà mà!"

Kỳ Thiếu Phúc nhíu mày, trong lòng không khỏi có chút khó chịu, hắn đã hỏi thăm rõ ràng chuyện đã xảy ra, Kỳ Hà muốn độc chiếm ký túc xá của Kỳ Thiếu Vinh, kết quả bị

Kỳ Thiếu Vinh giáo huấn một trận, Kỳ Hà không cam lòng liền thừa dịp Kỳ Thiếu Vinh không ở trong ký túc xá, định chạy tu hú chiếm tổ, kết quả, Kỳ Thiếu Vinh đã sớm nghĩ đến, tính kế ngược lại Kỳ Hà một phen, biến Kỳ Hà thành bộ dáng khó coi này.

Kỳ Thiếu Phúc tương đối tò mò về Kỳ Thiếu Vinh, theo hắn biết, tuy học phí của tứ đệ là phụ thân cho, sau khi thanh toán học phí, gia tộc không phụ trách thêm thứ gì, nhưng tiểu tử này lại tài đại khí thô bao về cả một ký túc xá đơn.

Phải biết rằng, ký túc xá chung của hắn ở học Viện Hoàng Gia cũng là một ngàn đồng vàng, đã coi như là tiền tiêu vặt trong nửa năm của hắn, nhưng nhìn bộ dáng tứ đệ hắn xem ra tiền trong người không ít chút nào.

Kỳ Thiếu Như cau mày: "Tứ ca đang làm gì vậy không biết! Ta đã dặn dò hắn phải điệu thấp một chút, hắn còn không biết nặng nhẹ như vậy."

Kỳ Thiếu Như cũng không thích Kỳ Hà nhưng Kỳ Hà đã đi theo nàng mấy năm, làm cho nàng không ít chuyện, Kỳ Hà biến thành như vậy cũng coi như là đánh mặt nàng.

Tuy Kỳ Thiếu Như không thích Kỳ Hà nhưng lại càng không thích Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Như vẫn luôn cảm thấy, nếu Kỳ Thiếu Vinh không tồn tại, người đính hôn với Trang Hạo sẽ là nàng.

Biết được người Trang Hạo thích là Tà Y, Kỳ Thiếu Vinh lại là bằng hữu Tà Y, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng, Kỳ Thiếu Như lập tức có rất nhiều thành kiến với Kỳ Thiếu Vinh.

------oOo------

Chương 47: Khu đặc thù trong học viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 47

Chương 47: Khu đặc thù trong học viện

Kỳ Thiếu Vinh vừa trở lại ký túc xá, Kỳ Hằng lập tức truyền lên một phong thư, "Thiếu gia, Kỳ gia giử thư tới, nói muốn ngài trở về một chuyến."

Kỳ Thiếu Vinh rầu rĩ nhìn thư trên tay tin hàm: "Mười năm không quan tâm ta, hiện tại tên mập chết tiệt kia vừa xảy ra chuyện liền gọi ta về đi một chuyến, chẳng lẽ một thiếu gia dòng chính của Kỳ gia như ta còn kém một tên ngu xuẩn chi thứ sao?"

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia muốn về không?"

"Cứ nói ta có việc, để mấy người đó đợi hai ngày." Kỳ Thiếu Vinh mất hứng vẫy vẫy tay.

Kỳ Hằng gật đầu: "Được! Hôm nay thiếu gia vẫn đi thư viện sao?"

Sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh trầm xuống: "Không đi, hiệu trưởng đúng là một tên hỗn đản, nhìn dáng vẻ này ta không chảy chút máu là không được."

"Có vấn đề gì với sách trong thư viện sao?"

Kỳ Thiếu Vinh vuốt ve chén trà trên tay: "Thư viện chia làm ba khu vực, khu vực thứ nhất là khu vực bình thường, sách bên trong tất cả

các học viên đều có thể xem, đều là mấy thông tin về đại lục, nấu nướng, đánh tiểu tam, chế tác chế phẩm thủ công gì gì đó, lung tung rối loạn, cái gì cũng có, chỉ một ít là có giá trị, đại bộ đều là để cho đẹp."

"Khu vực thứ hai là khu vực cao cấp, sách bên trong chỉ có một ít đạo sư cùng học viên biểu hiện xuất chúng mới có thể xem, muốn vào khu vực này cần phải đệ trình đơn xin, giao nộp phí dụng nhất định, khu vực cao cấp này lại chia làm rất nhiều khối, quyền hạn của đạo sư cùng học viên không giống nhau."

"Khu vực thứ ba là khu vực đỉnh cấp, sách bên trong thập phần quý trọng, có rất nhiều bản đơn lẻ, nghe nói bên trong còn lưu giữ không ít bản chép tay của cường giả thánh cấp, trong học viện chỉ có hiệu trưởng cùng một ít người bên trong mới có thể tìm đọc."

"Từ tình huống hiện tại xem ra không thể trông cậy vào khu vực thứ ba, khu vực thứ hai còn có thể suy xét một chút."

"Nếu là thiếu gia đệ trình đơn xin, chỉ sợ sẽ không được thông qua."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Bất quá, ở Thiên Lan học viện này, chuyện gì cũng có thể dùng đồng vàng thương lượng, như vậy ta không thể không lại đi tìm hiệu trưởng một chuyến nữa."

"Sợ là đến lại phải ra thêm chút máu."

Kỳ Thiếu Vinh có chút buồn bực hít sâu một hơi: "Có ai nói không phải đâu, bất quá, luyến tiếc hài tử thì không bắt được lang, đây cũng là chuyện không còn biện pháp."

"Thiếu gia, ngươi kiếm nhiều tiền như vậy, ngẫu nhiên cũng nên tiêu dùng thoải mái một chút."

"Đúng vậy! Kiếm tiền còn không phải để tiêu sao?"

.....

Hồ Phong có chút ngoài ý muốn nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học, lại gặp mặt, không biết ngươi tìm ta có chuyện gì?"

"Ta nghe bên ngoài nói thư viện Thiên Lan học viện là lớn nhất trong nước, bên trong có rất nhiều thư tịch trân quý, nhưng sau khi ta đến thư viện xem qua lại có chút thất vọng....."

Hồ Phong cười cười: "Kỳ đồng học, trong học viện có không ít sách tốt, nhưng nếu muốn nhìn đến thì phải trả giá một cái giá không nhỏ, thứ có được quá dễ dàng, học viên sẽ không biết quý trọng, Kỳ đồng học, ngươi nói xem có phải hay không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên, ta nghe nói khu vực cao cấp của học viện có không ít sách tốt."

"Tin tức của Kỳ đồng học thực linh thông! Không sai, khu cao cấp của học viện có rất nhiều thư tịch trân quý, sách trong học viện chúng ta còn nhiều hơn so với Thánh Hoàng học viện, lão bất tử ở Thánh Hoàng học viện bên kia vẫn luôn muốn mua thư viện của học viện chúng ta, hắn nghĩ quá đẹp."

"Kỳ đồng học, nếu ngươi muốn vào khu cao cấp thì có thể đệ trình đơn xin trước, đạo sư sẽ an bài."

Kỳ Thiếu Vinh lấy ra một tấm tiền đặt lên bàn, dùng ngón giữa đẩy đến trước mặt Hồ Phong, "Ta đương nhiên là biết quy củ trong học viện, chỗ này là mười vạn đồng vàng, hiệu trưởng, ta thật sự muốn đến khu cao cấp xem, lĩnh hội phong thái chân chính của thư viện Thiên Lan học viện một chút, hiệu trưởng xem có thể giúp một chút hay không."

Hồ Phong nhận lấy thẻ tiền, có chút kinh ngạc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Sinh ý nhỏ mà Kỳ đồng học làm thật không tồi! Kỳ gia Kỳ Thiếu Khang chiếm một cái ghế trong Hoàng đô Thất Tú cũng sợ ra tay không hào phóng như Kỳ đồng học ngươi."

"Mấy huynh đệ tỷ muội của ta mệnh rất tốt, có thể được gia tộc nâng đỡ, ta chỉ có thể tự lực cánh sinh, đương nhiên là không giống bọn họ, tuy rằng lão cha ta có tiền nhưng lão bà hắn nhiều, con cái cũng nhiều, nuôi nhiều người, phân đến trên tay mỗi người đương nhiên liền ít đi."

"Cái này cũng đúng." Hồ Phong gật đầu, "Đây là thẻ khu vực cao cấp, có tấm thẻ này, ngươi có thể tự do ra vào bất cứ nơi nào trong khu cao cấp, Kỳ đồng học nhớ giữ cho tốt."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu với Hồ Phong: "Đa tạ hiệu trưởng."

"Nên làm nên làm, nếu bây giờ trong học viện có thêm mấy học viên yêu thích đọc sách như Kỳ đồng học vậy thực lực học viện chắc chắn có thể tăng mạnh." Hồ Phong tiếc nuối thở dài.

Kỳ Thiếu Vinh đứng lên: "Tư chất không được cũng chỉ có thể đọc nhiều sách một ít, tăng trưởng kiến thức của bản thân. Hiệu trưởng, ta không quấy rầy nữa."

Hồ Phong gật đầu: "Được, ngươi đi đi."

Kỳ Thiếu Vinh cầm thẻ đọc sách rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh mới từ Hồ Phong đi ra, Kỳ Hằng đến đón, "Thiếu gia, Kỳ tiểu thư tới."

Kỳ Thiếu Vinh mắt mắt: "Ta chỉ là không về nhà mà lại mang nha đầu này tới, đi xem một chút đi."

------oOo------

Chương 48: Bị bao dưỡng?

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 48

Chương 48: Bị bao dưỡng?

Kỳ Thiếu Vinh trở lại ký túc xá, Kỳ Thiếu Như lập tức đứng lên, tràn đầy trào phúng lên giọng: "Tứ ca, ngươi bận rộn như vậy cuối cùng cũng trở lại, tứ ca, ta nghe nói ngươi cả ngày không đi đi học, ngay cả cái bóng cũng không có, ngươi rốt cuộc đang vội cái gì? Ngươi có cái gì phải vội a?"

Kỳ Thiếu Vinh cởi áo khoác, tùy ý ngồi ở trên sô pha, không để ý đến chất vấn liên tiếp của Kỳ Thiếu Như, thong thả ung dung hỏi: "Tìm ta có việc gì sao?"

Kỳ Thiếu Như tức giận mắng: "Có việc gì? Ngươi còn có mặt mũi hỏi!"

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Như: "Ta không hỏi thì làm sao biết có chuyện gì?"

"Ngươi mưu hại thành viên trong gia tộc."

"Ngươi là đang nói con heo chết tiệt kia? Chính hắn trong lòng mang quỷ, kết quả gặp báo ứng còn có thể trách ai, việc này hiệu trưởng đã xử lý, không cần ngũ muội ngươi nhiều chuyện đi." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nói.

"Kỳ Hà dù thế nào cũng coi như là người Kỳ gia, ngươi cư nhiên xuống tay nặng như vậy!"

"Ngũ muội, ngươi không thể ỷ vào tuổi ngươi còn nhỏ liền ăn nói bừa bãi! Tên mập chết tiệt kia tự mình xui xẻo, làm sao có thể tính đến trên đầu ta? Nghe nói hắn còn sống, cũng thật là may mắn! Làm ra chuyện trộm cắp như vậy còn chưa có chết, còn có ngũ muội không hiểu chuyện ngươi ra mặt cho." Kỳ Thiếu Vinh thong thả ung dung cười cười.

"Phế vật, ngươi đừng có quá đáng!" Đấu khí quanh thân Kỳ Thiếu Như kích động, tư thế vừa nhìn đã biết muốn phóng đại chiêu.

"Ngũ muội, dừng tay!" Kỳ Thiếu Phúc đi đến.

Kỳ Thiếu Như nhìn Kỳ Thiếu Phúc đến ngăn trước mặt Kỳ Thiếu Vinh, không tình nguyện thu liễm hơi thở trên người, "Tam ca, ngươi cũng không biết tứ ca có bao nhiêu quá phận, phụ thân bỏ ra một số tiền lớn đưa hắn đến học viện, hắn lại mưu hại đệ tử trong gia tộc."

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Kỳ Thiếu Như: "Việc này là Kỳ Hà tự mình không đúng, không đến phiên ngươi nói chuyện."

Kỳ Thiếu Như không cam lòng nhấp môi: "Cho dù Kỳ Hà có sai, hắn cũng không nên xuống tay nặng như vậy!"

"Ta thiết trí bẫy rập là đề phòng cướp, nào biết đâu Kỳ Hà lại làm tặc đâu, bất quá, mệnh tiểu tử này cũng thật tốt, làm ra chuyện như vậy cũng có ngũ muội che chở. Ngũ muội, ngươi không phải là coi trọng con heo chết tiệt này đi, không phải ngươi thích Trang Hạo sao, khi nào thì hạ tiêu chuẩn xuống thấp như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Kỳ Thiếu Như mặt đỏ lên: "Ngươi nói hươu nói vượn cái gì?"

"Ngươi kích động chạy tới tìm việc như vậy rất giống là ra mặt vì tình lang a!" Kỳ Thiếu Vinh có chút vô tội than thở.

Kỳ Thiếu Như mặt đỏ lên, hung tợn trừng mắt với Kỳ Thiếu Vinh, quay đầu nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Tam ca, ngươi nhìn hắn xem?"

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Kỳ Thiếu Như: "Được rồi, hai người các ngươi đừng ồn."

"Tứ đệ, phòng ở ngươi thật không tồi!" Kỳ Thiếu Phúc quay sang hòa giải với.

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý vẫy vẫy tay: "Chắp vá đi."

Kỳ Thiếu Phúc cau mày: "Hồ Phong hiệu trưởng không có lợi thì không dậy sớm, ngươi thuê biệt viện này không ít tiền đi?"

"Cũng không bao nhiêu, một vạn đồng vàng một năm." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Phúc ngạc nhiên trừng lớn mắt: "Cái gì?"

"Ngươi cũng quá lãng phí!" Kỳ Thiếu Như nhịn không được trách mắng. Một vạn đồng vàng a! Tâm Kỳ Thiếu Như hung hăng run rẩy một chút, Kỳ Thiếu Như vẫn luôn cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh hẳn là qua ngày khốn cùng thất vọng, kết quả, đối phương lại cực kỳ tiêu sái. "Ngươi cư nhiên phá sản như vậy! Ngươi lấy nhiêu đồng vàng như vậy từ nơi nào?"

"Ta cũng không tốn tiền Kỳ gia, ngươi có cái gì phải kêu gào." Kỳ Thiếu Vinh bất mãn hừ một tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh lấy ra một tấm thẻ tiền, giao cho Kỳ Thiếu Phúc: "Chỗ này có hai vạn đồng vàng, là một chút tâm ý của ta với Kỳ gia, ta nghe nói vì đưa ta vào học viện, phụ thân phải bỏ ra ba ngàn đồng vàng, ta không biết ba ngàn đồng vàng đối với Kỳ gia lại là một bút tiền lớn, đáng giá để ngũ muội vẫn luôn vì số tiền lớn này gào khóc không ngừng như vậy, giống như thiếu ba ngàn đồng vàng này, Kỳ gia chúng ta liền phải táng gia bại sản."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

Kỳ Thiếu Như: "....."

"Ngươi..... ngươi lấy từ đâu ra nhiều đồng vàng như vậy?" Kỳ Thiếu Như nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Tà Y cho." Kỳ Thiếu Vinh thuận miệng đáp.

"Vì sao hắn lại cho ngươi tiền?"

"Bởi vì ta từng giúp hắn mấy chuyện." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Như trừng lớn mắt, kinh ngạc chỉ vào Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi..... ngươi bị Tà Y bao dưỡng!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Sức tưởng tượng của nha đầu Kỳ Thiếu Như này cũng thật phong phú!

Kỳ Thiếu Vinh vừa muốn nói cái gì, một hình bóng quen thuộc xuất hiện ở cửa, chui vào mi mắt Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh cong khóe miệng: "Ngũ muội, ngươi đúng là tường tận mọi thứ, không sai, ta đúng là bị Tà Y bao dưỡng."

Kỳ Thiếu Như: "....."

Trang Linh vừa mới đi tới cửa liền nghe được "lời nói hùng hồn" của Kỳ Thiếu Vinh, tâm Trang Linh hung hăng run rẩy một phen.

Kỳ Thiếu Như vừa muốn nói gì, Kỳ Thiếu Vinh đã quay đầu nói với Trang Linh, "Trang Linh đạo sư, sao ngươi lại tới đây?"

Kỳ Thiếu Như nhìn thấy Trang Linh, yết hầu giống như là bị nghẹn lại, căn cứ theo nguyên tắc việc xấu trong nhà không thể tuyên truyền ra ngoài, Kỳ Thiếu Như không có mở miệng quở trách Kỳ Thiếu Vinh trước mặt Trang Linh.

Trang Linh nhìn một đám người trong phòng, hít sâu một hơi: "Các ngươi đang làm gì vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Không có việc gì, tâm sự chút việc nhà mà thôi."

"Kỳ tứ thiếu, nghe nói ngươi không đi học, ta có thể nói chuyện riêng với ngươi không?" Trang Linh hỏi.

"Đương nhiên." Kỳ Thiếu Vinh theo bước Trang Linh đi ra ngoài.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh đi rồi, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, Kỳ Thiếu Phúc khẽ lắc đầu, trong lòng hiện lên vài phần cười khổ, mỗi lần nói chuyện với Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Phúc đều cảm thấy một cỗ áp lực mạc danh *(không tên)*, đệ đệ này của hắn, hành sự lôi thôi lếch thếch, cái gì cũng dám nói.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn biệt viện: "Biệt viện của Thiếu Vinh thật không tồi!"

Kỳ Thiếu Như cười lạnh một tiếng: "Một vạn đồng vàng một năm, có thể kém được đến đâu? Tửu lầu quý nhất hoàng đô cũng chỉ là cái giá này, tên điên Kỳ Thiếu Vinh này, có tiền cũng không phải tiêu như vậy!"

Kỳ Thiếu Như nhịn không được nắm chặt nắm tay, thầm nghĩ: Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này sống sống cũng thật tiêu sái!

Tà Y làm sao không biết, người bình thường muốn tìm hắn giảm giá làm phẫu thuật cũng khó khăn, người này lại vô cùng hào phóng với Kỳ Thiếu Vinh, chẳng lẽ Tà Y có nhược điểm gì đó ở trên tay tứ ca nàng sao? Cũng không đúng, Tà Y không đơn giản, nếu là bị tứ ca phế vật uy hiếp, chỉ sợ người này đã sớm bị Tà Y thu thập.

"Thiếu Vinh đã đi rồi, chúng ta cũng về trước đi." Kỳ Thiếu Phúc nói.

Kỳ Thiếu Như hừ lạnh một tiếng: "Hiện tại cái giá của tiểu tử này cũng quá lớn, phụ thân cũng không mời được hắn, hai người chúng ta tới, hắn vẫn như cũ là cái tính tình chết tiệt kia."

.....

Kỳ Thiếu Vinh hoàn toàn không biết gì về cuộc đối thoại giữa Kỳ Thiếu Như cùng Kỳ Thiếu Phúc về hắn sau khi rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng, đi theo Trang Linh tới phía sau, không có mở miệng, hai người một đường yên lặng không nói gì.

Trang Linh nhìn Kỳ Thiếu Vinh, qua hồi lâu mới nói: "Kỳ tứ thiếu, ngươi bại hoại thanh danh chính mình như vậy thật sự tốt sao?"

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý vẫy vẫy tay: "Không có việc gì, trước sau ta cũng không có thanh danh gì, cũng cứ như vậy mà thôi."

Trang Linh bất đắc dĩ cười cười: "Ngươi không chỉ đang bại hoại thanh danh chính ngươi, ngươi còn bại hoại cả thanh danh Tà Y."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, ngươi đang bất bình vì Tà Y sao?"

"Ta chỉ là thuận miệng nói một chút." Trang Linh cười nói.

"Trang Linh đạo sư có từng nghe đến âm mị nữ?"

Trang Linh gật gật đầu: "Từng nghe nói qua."

Âm mị nữ là một ma pháp sư thánh cấp tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử, nàng khi còn nhỏ gặp phải bất hạnh, từng bị luân gian, sau khi sống sót, tâm tính trở nên vặn vẹo vô cùng, sau khi âm mị nữ thành danh đã nuôi dưỡng một đoàn nam sủng, hàng đêm muốn giao hoan cùng một lúc với mấy nam tử, thậm chí sau đó nam tử không thỏa mãn được nàng, nàng liền đi tìm yêu thú.

"Âm mị nữ đã giao hoan cùng yêu thú, mọi người vẫn rất sùng bái nàng, cho nên chỉ cần có đủ năng lực, thanh danh tốt hay xấu căn bản là chuyện không quan trọng gì." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nói.

Trang Linh nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái, cứng họng một hồi lâu: " Tâm tính Kỳ tứ thiếu đúng là làm người bình thường theo không kịp!"

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý vẫy vẫy tay: "Không dám, không dám."

Kỳ Thiếu Vinh theo Trang Linh vào văn phòng, còn chưa tiến vào văn phòng, Kỳ Thiếu Vinh liền nghe được một trận thanh âm ho khan.

"Trang Linh tỷ tỷ, ngươi đi nơi nào vậy?"

Trang Linh vừa vào cửa, tiểu nữ hài ngừng ho khan, lập tức nhào vào trong lồng ngực Trang Linh, sắc mặt tiểu nữ hài không quá tốt, bất quá rất có lễ phép, Kỳ Thiếu Vinh chú ý tới phía trên khăn tay tiểu nữ hài mang có dính vài vết máu.

Kỳ Thiếu Vinh vừa nhìn thấy tiểu nữ hài liền biết mục đích chân chính Trang Linh mời mình tới hôm nay.

Trang Linh cười cười với Kỳ Thiếu Vinh: "Nàng gọi là Phù Dung, là nữ nhi Tôn Lâm đ*o sư trong học viện chúng ta, phu quân Tôn Lâm chết trong chiến dịch mấy năm trước, Phù Dung là nữ nhi duy nhất của hai người, đáng tiếc, nữ hài này là sinh non, thân thể không tốt, thật sự rất đáng thương."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh vươn tay, chọc chọc gương mặt tiểu nữ hài, tiểu nữ hài như là con chuột nhỏ bị kinh hách, né tránh về phía sau Trang Linh.

"Thời điểm biết bệnh của ta là được Tà Y hỗ trợ chữa khỏi, Tôn Lâm đ*o sư vốn dĩ cũng muốn tìm Tà Y hỗ trợ, bất quá, Tà Y mất tích, quan hệ của Kỳ tứ thiếu ngươi cùng Tà Y tương đối tốt, có thể hỗ

trợ liên hệ một chút không?" Trang Linh hỏi.

Hai mắt Phù dung nhấp nháy vụt sáng lên, có chút sợ hãi nhìn Kỳ Thiếu Vinh, tiểu nữ hài gầy da bọc xương, nhìn qua thập phần chọc người trìu mến.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư quả thật là thiện tâm."

"Cũng không phải thiện tâm gì đó, ta chỉ là cảm thấy tiểu nữ hài này giống ta khi còn nhỏ, mỗi khi nhìn thấy Tôn Lâm đ*o sư lại làm ta nghĩ tới ta phụ thân, Tôn Lâm đ*o sư cùng vong phu nàng cảm tình sâu đậm, cũng rất quan tâm săn sóc nữ nhi này, đáng tiếc....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, ta một chốc một lát cũng không liên hệ được với Tà Y, bất quá, ngươi có thể viết ra bệnh trạng của tiểu nữ hài này, đưa đến ngoài phủ đệ Tà Y, người trong phủ đệ Tà Y hẳn là sẽ có biện pháp liên hệ với Tà Y đi, nếu Tà Y nhìn thấy được giá cả thích hợp thì tự nhiên sẽ hỗ trợ."

Trang Linh cười cười: "Tôn Lâm đ*o sư vì bệnh của tiểu nha đầu này mà tìm đến không ít danh y, tiền còn lại trong người không nhiều, Kỳ tứ thiếu có quen biết Tà Y, còn hy vọng ngươi nói tốt vài câu trước mặt Tà Y giúp."

"Ta sẽ tận lực." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Kỳ đồng học, ngươi muốn sờ cổ tay nàng không?"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Linh một cái: "Không cần, trong lòng ta hiểu rõ." Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra, bệnh của tiểu nữ hài này chắc chắn là ho lao, không khác đi được.

"Nếu đã như vậy liền làm phiền Kỳ tứ thiếu."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Trang Linh tiểu thư không quên hứa hẹn của mình thì tốt rồi."

"Chuyện là của người trẻ tuổi các ngươi, các ngươi tự mình giải quyết, ta cũng chỉ muốn nhìn một chút xem các ngươi có thể đi đến bước nào." Trang Linh khẽ cười giảo hoạt.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Linh, thầm nghĩ: Ý Trang Linh là nàng cái gì cũng mặc kệ, chỉ xem diễn.

------oOo------

Chương 49: Một ngày hành thiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 49

Chương 49: Một ngày hành thiện

Chắc là do đã nhận ra Kỳ Thiếu Vinh không có gì nguy hiểm, Phù Dung ló đầu ra từ phía sau Trang Linh, tò mò nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nhìn nhìn hai mắt thiên chân vô tà của tiểu nữ hài, tâm không tự giác mà mềm mại vài phần.

Kỳ Thiếu Vinh vươn tay, gợi cằm tiểu nữ hài lên, tiểu nữ hài quạt một cái đã bắt được tay Kỳ Thiếu Vinh, giống như bị kinh hách mà lui về phía sau vài bước.

Tiểu nữ hài không biết như thế nào lại ho lên, nhìn thấy tiểu nữ hài ho đến lợi hại, sắc mặt Trang Linh không khỏi nhiều thêm vài phần khẩn trương.

Kỳ Thiếu Vinh vươn tay, ấn nhẹ ở mấy huyệt vị trên người tiểu nữ hài, nhẹ nhàng đánh vài cái.

Tiểu nữ hài ho khan tê tâm liệt phế đột nhiên im bặt.

"Phù Dung, ngươi cảm thấy thế nào?" Trang Linh có chút vội vàng hỏi.

Tiểu nữ hài có chút tò mò chớp chớp mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta khá hơn nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh đứng thẳng lên: "Trang Linh đạo sư, ta đi trước."

Trang Linh gật đầu: "Được."

Kỳ Thiếu Vinh rời đi không lâu, Tôn Lâm hạ khóa, về tới bên trong văn phòng.

"Mẫu thân." Phù Dung chạy tới nhào về phía Tôn Lâm.

"Phù Dung, ngươi khỏe không, có ho khan không?" Tôn Lâm hỏi.

"Ta rất tốt, vừa nãy có một tiểu ca ca ấn trên người ta vài cái, ta liền tốt hơn rất nhiều." Phù Dung nói.

Tôn Lâm chút nghi hoặc nhìn về phía Trang Linh: "Vừa có ai tới sao?"

"Ta tìm Kỳ Thiếu Vinh tới hỏi tình huống một chút, sau khi hắn tới học viện vẫn không lên lớp học." Trang Linh nói.

"Vị Kỳ tứ thiếu này không đơn giản đâu." Tôn Lâm thần bí cười cười.

"Sao lại nói như vậy?" Trang Linh hỏi.

"Trước đó ta gặp được hắn ở khu cao cấp, quyền hạn của đạo sư ở khu cao cấp cũng có giới hạn, hắn lại vào được cả vùng cấm khu cao cấp, dù sách bên đó hầu hết đều là do một ít tu giả cùng đường lạc lối viết, không có bao nhiêu giá trị nhưng tri thức ghi lại bên trong là lợi lớn hơn tệ, hay là tệ lớn hơn lợi, rất khó phán định, trong học viện cũng chỉ vài người có quyền hạn vào khu này, ta hỏi thăm xuống mới biết được, hiệu trưởng cho hắn quyền hạn cao nhất khu cao cấp." Tôn Lâm có hơi chút hâm mộ kể lể.

"Làm sao có thể?" Trang Linh có chút ngoài ý muốn hỏi.

"Ngươi không biết đi? Sau khi ta hỏi thăm xuống mới biết được, Kỳ tứ thiếu bỏ ra mười vạn đồng vàng mua quyền đọc sách khu cao

cấp, cũng không biết tiểu tử này lấy được tiền từ nơi nào, tuy nói Kỳ gia có tiền nhưng người có tiền đều thuộc thế hệ trước, Kỳ tứ thiếu còn trẻ tuổi như vậy."

Trang Linh: "....." Mười vạn đồng vàng đối với người thường mà nói có lẽ là có chút nhiều, nhưng đối với Tà Y mà nói thì không nhiều lắm, công phu ôm tiền của Tà Y quả thật là đứng đầu.

"Không nói cái này, Trang Linh, ngươi có tin tức của Tà Y không?" Tôn Lâm tràn đầy mong đợi nhìn Trang Linh.

Trang Linh trầm ngâm một chút rồi nói: "Ta đã nghĩ được biện pháp liên hệ với hắn, sẽ tận lực nghĩ cách."

Tôn Lâm nghe được Trang Linh bảo đảm, tức khắc liền vui vẻ, "Thật quá cảm tạ Trang Linh đạo sư ngươi."

.....

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh trở lại biệt viện, Kỳ Thiếu Phúc cùng Kỳ Thiếu Như đều đã đi rồi.

"Thiếu gia, ngươi đã trở lại?" Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Sắc mặt ngươi rất kém, làm sao vậy?"

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đã xảy ra chuyện, chuyện thiếu gia ngươi bị Tà Y bao dưỡng đã bị truyền ra, hiện tại tất cả mọi người trong học viện đều biết ngươi cùng Tà Y có một chân!"

"Như vậy sao! Tuy nói tất cả mọi người đều thích bát quái, nhưng tin tức truyền ra nhanh như vậy hẳn là có người quạt gió thêm củi ở sau lưng." Kỳ Thiếu Vinh bình tĩnh ngã xuống sô pha, phe phẩy cây quạt trên tay.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng là như thế, ta đã tra qua, là muội muội

ngươi."

"Nha đầu chết tiệt kia thật đúng là không biết điểm dừng! Nàng thích Trang Hạo, có cơ hội bại hoại thanh danh Tà Y như vậy, đương nhiên sẽ không từ bỏ, huống chi, nàng vẫn luôn không nhìn ta vừa mắt." Kỳ Thiếu Vinh hừ lạnh một tiếng.

"Thiếu gia, ta nghe nói, phụ thân ngươi rất có ý kiến với chuyện ngươi bị bao dưỡng." Kỳ Hằng nói.

"Tên Kỳ Diệu kia coi trọng thể diện nhất, có một tên nhi tử phế vật đã làm hắn mất hết thể diện, có một nhi tử phế vật bị bao dưỡng, mặt mũi của hắn càng không xong, nếu ta đoán không sai, ta rất nhanh sẽ bị trục xuất khỏi gia môn." Kỳ Thiếu Vinh nằm ngang ở trên sô pha nói ra suy nghĩ.

Kỳ Hằng có chút tò mò hỏi: "Sẽ sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ai biết được!"

"Đúng rồi, thiếu gia, Trang Linh đạo sư tìm ngươi có chuyện gì sao? Nàng nói với ngươi chuyện Trang Hạo?" Trang Linh tựa hồ đã biết thân phận thật sự của Kỳ Thiếu Vinh, đối với người này, Kỳ Hằng luôn có chút không yên tâm.

"Cũng không phải là vì Trang Hạo gì đó, nàng là vì một tiểu nha đầu bị ho lao." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Ho lao, có thể trị sao?"

"Có thể trị, bất quá, cần phải kiên trì bền bỉ, mẫu thân tiểu nha đầu kia tìm một đống lang băm vô dụng, tiêu hết tiền lương đang có, trên người không còn bao nhiêu thứ tốt, bỏ đi, coi như một ngày hành thiện, tích đức tích phúc." Kỳ Thiếu Vinh nói đến phía sau, không khỏi cảm thấy có chút tiếc nuối.

"Thiếu gia, ngươi làm nhiều việc thiện, người khác sẽ cảm kích

ngươi." Kỳ Hằng nhẹ giọng an ủi.

Kỳ Thiếu Vinh mắt trợn trắng: "Ta cần người khác cảm kích làm cái gì, cũng không thể lấy ra cơm ăn."

Kỳ Hằng: "....."

------oOo------

Chương 50: Trục xuất khỏi gia môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 50

Chương 50: Trục xuất khỏi gia môn

Chuyện Kỳ Thiếu Vinh bị Tà Y bao dưỡng đã nổi tiếng khắp học viện.

Ban ngày, Kỳ Thiếu Vinh đều tránh trong khu đặc thù của học viện, mưa gió bão táp trong học viện lại không ảnh hưởng đến Kỳ Thiếu Vinh một chút nào.

Chuyện Kỳ Thiếu Vinh bị Tà Y bao dưỡng truyền tới Kỳ gia, Kỳ gia lập tức nổ tung nồi.

Mấy trưởng lão trong Kỳ gia liên tiếp yêu cầu đuổi Kỳ Thiếu Vinh làm bại hoại thanh danh gia tộc đi. Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh còn đang ở học viện ăn ngon ngủ ngon, cao tầng trong Kỳ gia đã nhất trí quyết định đuổi Kỳ Thiếu Vinh đi, vì thế Kỳ Thiếu Vinh trong mơ mơ màng màng bị đuổi khỏi Kỳ gia.

Kỳ gia.

Kỳ Thiếu Phúc không vui nhìn Kỳ Thiếu Như: "Thiếu như, chuyện Thiếu Vinh bị Tà Y bao dưỡng có phải do ngươi truyền ra hay không?"

"Không phải ta, đang yên đang lành, ta truyền tin tức này ra ngoài làm gì?" Kỳ Thiếu Như ngẩng đầu cãi.

"Việc này chỉ có ngươi cùng ta biết, không phải ngươi truyền, chẳng lẽ là ta truyền?"

Kỳ Thiếu Như bất mãn nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Tam ca, ngươi nói chuyện kiểu gì vậy? Ngươi không đứng ở bên ta thì thôi, còn vì một tên phế vật mà quở trách ta!"

Kỳ Thiếu Phúc trầm mặt xuống: "Ta chỉ cảm thấy ngươi làm việc này không tốt chút nào."

"Đừng nói chuyện này không phải do ta truyền, mà do là ta truyền thì thế nào? Đồn đãi cũng không nói sai chút nào! Chính hắn nói hắn bị người ta bao dưỡng, chẳng lẽ ta oan uổng hắn?" Kỳ Thiếu Như ngạnh cổ nói.

Kỳ Thiếu Phúc tức giận mắng: "Chuyện này cũng không nhất định là như vậy, lúc ấy cảm xúc của tứ đệ tương đối kích động, ta cảm thấy hắn đang nói giỡn cũng không chừng."

"Ngươi xem ký túc xá hắn ở xem, một vạn đồng vàng một năm đó! Nếu không phải hắn bị người ta bao dưỡng, có thể lấy từ đâu ra nhiều tiền như vậy? Không có thực lực thì thôi, còn đắm mình trong trụy lạc, Kỳ gia chúng ta đối với hắn cũng coi như là tận tình tận nghĩa" Kỳ Thiếu Như không vui nói.

Kỳ Thiếu Phúc cau mày: "Hiện tại Kỳ Thiếu Vinh đã bị trục xuất khỏi gia môn, ngươi vừa lòng rồi?"

"Hắn bị trục xuất khỏi gia môn thì làm sao? Đó là hắn bị trừng phạt đúng tội, người trong gia tộc không ít lần bị cười nhạo vì hắn! Có phải ngươi cảm thấy đáng thương cho hắn không?"

Kỳ Thiếu Phúc bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Như: "Ta không nói với ngươi."

Kỳ Thiếu Như nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Phúc rời đi, oán hận dậm

chân, "Tam ca, ngươi cái đồ hỗn đản."

Kỳ Thiếu Như nhìn về phía cửa lớn, nhịn không được nắm chặt nắm tay, Kỳ Thiếu Vinh cùng lắm chỉ là một tên phế vật, dựa vào cái gì mà có thể sống tốt như vậy, gương mặt thật của hắn bại lộ, cư nhiên còn có Kỳ Thiếu Phúc ra mặt cho hắn.

.....

Thiên Lan học viện.

Kỳ Thiếu Vinh đi ra khỏi thư viện liền nhìn thấy Kỳ Thiếu Phúc ngồi trong ký túc xá của hắn.

"Tam ca, sao ngươi lại tới đây?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Xin lỗi, ta là tới đưa xử phạt của gia tộc."

Sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh bình tĩnh: "Phải vậy không? Đưa xử phạt cho ta xem."

"Xoá tên khỏi gia phả? Đây là sự thật sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc khó chịu gật đầu, "Tứ đệ, ngươi đừng quá khó chịu, ta thấy việc này chưa chắc không có đường cứu vãn, ngươi về gia tộc tìm phụ thân nhận sai đi, có lẽ....." Đại khái là rõ ràng lời nói của mình không quá có khả năng, Kỳ Thiếu Phúc có chút chột dạ cúi đầu.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Khó chịu? Ta vệc gì phải khó chịu?" Trên thế giới này, người bị xoá tên khỏi gia tộc sẽ nhận hết khinh thường, nhưng đồng dạng, về sau người này có thành tựu gì, gia tộc cũng không thể quản đến. "Người bị xoá tên khỏi gia tộc, về sau phát tài sẽ không cần chia tiền cho người khác, đây là chuyện tốt a!"

Trên tay Kỳ Thiếu Vinh có mấy cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành

mỗi ngày hốt về cả trăm lượng bạc, Kỳ Thiếu Vinh vẫn luôn lo lắng một khi thân phận lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành của hắn bị bại lộ sẽ bị gia tộc lấy danh nghĩa đại gia tộc tịch thu, nhưng có phần xử phạt này, về sau hắn sẽ không cần lo lắng nữa.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Kỳ Thiếu Vinh, tìm mãi cũng không ra một chút dấu vết miễn cưỡng cười vui từ trên mặt người này.

"Tứ đệ, có phải ngươi rất chờ mong bị gia tộc khai trừ không?" Kỳ Thiếu Phúc hoang mang hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Tam ca, ngươi nói cái gì vậy, bị gia tộc khai trừ cũng không phải chuyện chuyện tốt đẹp gì, ta làm sao có thể chờ mong chứ?"

Kỳ Thiếu Phúc gật đầu: "Nói rất đúng, bị gia tộc khai trừ đúng là không phải chuyện gì tốt đẹp."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Hiện tại bên ngoài đều đồn đãi ngươi bị Tà Y bao dưỡng, phỏng chừng Trang Hạo sẽ tìm đến ngươi." Kỳ Thiếu Phúc nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Vì sao Trang Hạo lại tới tìm ta?"

"Trang Hạo thích Tà Y, đương nhiên muốn tới hỏi thăm tình địch ngươi." Kỳ Thiếu Phúc không cần nghĩ ngợi đáp.

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Trang Hạo hắn, thật sự thích Tà Y sao?"

Kỳ Thiếu Phúc chắc chắn trả lời: "Đương nhiên."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Có lẽ, có một ngày, Trang Hạo sẽ phát hiện, hắn kỳ thật cũng không phải là thích Tà Y, đó chỉ là ảo ảnh của hắn."

"Trang Hạo không phải loại người như vậy. Tứ đệ, tuy rằng đã ngươi bị gia tộc xoá tên, nhưng ta vẫn còn là tam ca ngươi, có chuyện gì

ngươi cũng có thể tới tìm ta." Kỳ Thiếu Phúc nói.

"Thật tốt quá, tam ca, vừa lúc ta đang có chút việc muốn tìm ngươi hỗ trợ." Kỳ Thiếu Vinh cười vui vẻ nhìn Kỳ Thiếu Phúc.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng dâng lên vài phần dự cảm không tốt: "Tứ đệ, ngươi cần cái gì?"

"Đỉnh đầu ta có chút eo hẹp, tam ca cho ta mượn chút tiền đi."

Kỳ Thiếu Phúc xấu hổ gãi đầu: "Ngươi muốn mượn bao nhiêu."

"Mười vạn."

"Đồng vàng?"

"Đương nhiên, ai cần đồng bạc đâu."

Hàm răng Kỳ Thiếu Phúc run lên, vươn ra hai ngón tay: "Tiền tiêu vặt một tháng của tam ca ngươi cũng chỉ có hai trăm đồng vàng mà thôi."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Tam ca, ta đùa ngươi chút thôi."

Kỳ Thiếu Phúc: "....." Trò đùa này có chút quá lớn được không?

------oOo------

Chương 51: Trang Hạo vs Kỳ Thiếu Vinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 51

Chương 51: Trang Hạo vs Kỳ Thiếu Vinh

Kỳ Thiếu Phúc cùng Kỳ Thiếu Vinh đang nói chuyện, một học viên đi đến, "Kỳ đồng học, hiệu trưởng tìm ngươi."

"Tam ca, thật có lỗi, không tiếp được." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Phúc gật đầu: "Ngươi đi trước đi, đừng để hiệu trưởng chờ sốt ruột."

Phòng hiệu trưởng.

"Kỳ đồng học, ngươi đã đến rồi! Mời ngồi." Hồ Phong tươi cười đầy mặt với Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, ngồi xuống đối diện Hồ Phong, Hồ Phong treo trên mặt tươi cười ôn nhuận vô hại hiền lành.

Rõ ràng Hồ Phong chính là một tên mặt người dạ thú, Kỳ Thiếu Vinh không dám thả lỏng một chút nào, "Hiệu trưởng, ngài tìm ta là có chuyện gì sao?"

Hồ Phong lấy ra một phong thư, đưa tới trước mặt Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi xem cái này đi."

Kỳ Thiếu Vinh mở thư ra, đọc một hồi: "Kỳ gia hy vọng học viện khai

trừ ta?"

Hồ Phong gật đầu: "Đúng là như vậy."

"Vậy hiệu trưởng, ý ngài thì sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Ta cho rằng Kỳ đồng học là một học viên chăm chỉ hiếu học, học viện chúng ta rất khai sáng, sẽ không bởi vì mấy lời đồn đãi vớ vẩn liền đuổi đi một học viên ưu tú giống như Kỳ đồng học đây." Hồ Phong lời lẽ chính nghĩa đáp.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cảm ơn hiệu trưởng."

"Kỳ đồng học, nhân duyên của ngươi thật không tồi, ngươi biết không?"

Kỳ Thiếu Vinh có chút khó hiểu nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, sao ngài lại nói vậy?"

"Trước đó, Trang Linh đạo sư đã tới, nàng thay ngươi cầu tình."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Hồ Phong cười cười: "Nghe nói Trang Hạo rất thích Tà Y, đáng tiếc, Tà Y lại không thèm nhìn đến hắn. Kỳ đồng học, ngươi cùng Tà Y thật sự có một chân sao, hắn lựa chọn ngươi cũng không lựa chọn Trang Hạo?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hai mắt sáng lấp lánh của Hồ Phong, trong mắt hiện lên thần sắc kinh ngạc.

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Tâm bát quái, mỗi người đều có, ngay cả hiệu trưởng cũng khó có thể may mắn thoát khỏi!

"Tà Y cùng ta là bằng hữu, quan hệ có khả năng tốt hơn một chút so với Trang Hạo." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hồ Phong ủng hộ vỗ vỗ bả vai Kỳ Thiếu Vinh: "Thì ra là thế! Kỳ đồng học, Tà Y lựa chọn ngươi có nghĩa là ngươi đã thắng Trang Hạo trên phương diện nào đó, cố lên, ta xem trọng ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh đi ra khỏi phòng hiệu trưởng liền gặp được Trang Linh.

"Kỳ đồng học, ngươi không sao chứ?" Trang Linh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, ta có thể có chuyện gì chứ."

"Kỳ gia có mắt không biết châu ngọc, trục xuất một nhân tài như Kỳ tứ thiếu ngươi khỏi gia môn, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ hối hận." Trang Linh nói.

"Trang Linh đạo sư đã quá xem trọng ta rồi."

Trang Linh cười cười: "Ta tin tưởng ngươi. Đúng rồi, ta đã để Tôn Lâm đ*o sư gửi thư đến phủ Tà Y."

"Được, ta sẽ thông tri để Tiểu Tà chú ý một chút."

Trang Linh gật đầu: "Làm phiền."

"Kỳ tứ thiếu, nghe nói, ngươi bỏ ra mười vạn hoàng kim mua giấy thông hành xuất nhập khu cao cấp, ngươi ra tay cũng thật rộng rãi, Tôn Lâm lão sư so với ngươi chình là người nghèo trong người nghèo, số tiền nàng viết trong thư đã là cực hạn của nàng, hy vọng Tà

Y có thể không chê ít." Trang Linh nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Tiểu Tà là người thông tình đạt lý, Trang Linh đạo sư không cần lo lắng."

"Có mấy lời này của Kỳ đồng học, ta an tâm rồi."

.....

Kỳ gia.

Kỳ Thiếu Như ngồi trong biệt viện, "Hiện tại tình hình đã loạn thành như vậy, Hồ Phong hiệu trưởng có phản ứng gì?"

"Hồ Phong hiệu trưởng không có phản ứng gì, giống như chuyện gì cũng không phát sinh." Một thị nữ bên cạnh Kỳ Thiếu Như vội vã đáp.

"Hồ Phong hiệu trưởng đây là có ý gì?"

"Tiểu thư, vị hiệu trưởng kia có tiếng là lôi thôi lếch thếch, ai cũng không đoán trước được hắn sẽ hành sự như thế nào, tiểu thư, cho dù là như thế nào, Kỳ Thiếu Vinh đã bị trục xuất khỏi Kỳ gia, cho dù Thiên Lan học viện không khai trừ hắn, hắn ở Thiên Lan học viện cũng không có chỗ dừng chân."

Kỳ Thiếu Như cắn chặt răng, ban đầu nàng còn cho rằng gia tộc xoá tên Kỳ Thiếu Vinh, tiểu tử này sẽ về gia tộc nhận sai gì đó, kết quả, tiểu tử này ngay cả mặt cũng chưa lộ, thập phần thong dong tiếp nhận tin tức bị Kỳ gia xoá tên, Kỳ Thiếu Như cảm thấy lấy toàn lực đánh ra một đòn lại đụng phải bông vậy.

"Nguyên nhân Hồ Phong hiệu trưởng không khai trừ tên phế vật kia có thể là do đã nhận không ít chỗ tốt từ tên tiểu tử này." Kỳ Thiếu Như nói.

"Ký túc xá đơn bị hỏng, hắn liền đổi biệt viện khác, thật quá tiêu sái!"

Thị nữ có chút do dự nhìn Kỳ Thiếu Như: "Hình như không phải chỉ như vậy."

Kỳ Thiếu Như khó hiểu nhìn thị nữ: "Không phải chỉ như vậy? Còn có cái gì?"

Thị nữ chần chờ một chút, nói: "Ta nghe được Kỳ Thiếu Vinh bỏ ra mười vạn đồng vàng mua quyền đọc sách khu cao cấp của Thiên Lan học viện."

"Mười vạn đồng vàng! Hắn lấy nhiều tiền như vậy từ chỗ nào?" Kỳ Thiếu Như kích động trừng lớn mắt hỏi.

"Không phải hắn bị Tà Y bao dưỡng sao? Tà Y chính là cái cào ôm tiền." Thị nữ nói.

Kỳ Thiếu Như: "....." Chuyện Kỳ Thiếu Vinh bị Tà Y bao dưỡng là nàng truyền ra, nhưng tâm tư nàng lại không quá tin tưởng chuyện này, Tà Y là người nào chứ, tuy rằng Kỳ Thiếu Như không thích Tà Y nhưng cũng không thể không thừa nhận Tà Y là nhân tài khó có được, người như Tà Y làm sao có thể coi trọng Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh chỉ là một tên ma võ phế nhân, có cái gì tốt.

"Một tên phế vật như hắn có xem nhiều sách hơn nữa cũng vẫn là phế vật, cần phải lãng phí như vậy sao?" Kỳ Thiếu Như tràn đầy ghen ghét mắng nhỏ.

Tiền tiêu vặt của Kỳ Thiếu Như chỉ có hơn hai ngàn đồng vàng một năm,cho dù mẫu thân có trợ cấp một ít cũng chỉ đến ba bốn ngàn đồng vàng, vừa nghe Kỳ Thiếu Vinh vừa ra tay đã là mười vạn đồng vàng, nàng thiếu chút nữa đã ghen ghét cắn đầu lưỡi.

Kỳ Thiếu Vinh đi ra cửa, một mỹ nữ học viên ngăn cản đường đi của Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người tới hỏi: "Vị học tỷ này, ngươi có chuyện gì sao?"

"Trang Hạo Trang thiếu gia muốn tìm ngươi nói chuyện, hắn ở trà lâu đối diện chờ ngươi, ta là tới phụ trách truyền lời, ta và ngươi

cùng đi đi." Mỹ nữ học viên nói.

Bên trong ngữ khí của mỹ nữ học viên mơ hồ lộ ra vài phần ngưỡng mộ với Trang Hạo, cũng có khinh thường với Kỳ Thiếu Vinh.

Trong lòng Kỳ Thiếu Vinh không khỏi cảm thán bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt của Trang Hạo một chút, rồi đi theo nữ học viên bị Trang Hạo mê đến thần hồn điên đảo tới một gian trà lâu.

Trang Hạo nói hai câu liền đuổi mỹ nữ học viên, mỹ nữ học viên cao hứng phấn chấn đi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, âm thầm nói nhỏ: Tên tiểu tử thối Trang Hạo này tuy rằng tuổi không lớn nhưng bộ dáng đối đãi với nữ nhân rất không tồi a! Tương lai tiểu tử này nhất định sẽ biến thành hoa hoa công tử.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, lại gặp mặt."

Kỳ Thiếu Vinh mỉm cười một chút: "Trang đại thiếu có gì chỉ bảo sao? Một tên phế vật của Kỳ gia mọi người đòi đánh như ta khó khăn lắm mới được Trang đại thiếu tới gặp."

"Kỳ tứ thiếu, ta không nói lòng vòng, sẽ đi thẳng vào vấn đề."

Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt đáp: "Xin cứ tự nhiên."

"Ta nghe nói ngươi nói với Kỳ Thiếu Như ngươi bị Tà Y bao dưỡng? Kỳ tứ thiếu, ngươi có thể không để bụng thanh danh nhưng không có nghĩa là Tà Y không để bụng, ngươi không thể bôi đen Tà Y như vậy." Trang Hạo nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh hứng thú vuốt ve chén trà trên tay: "Trang đại thiếu rất quan tâm Tà Y a!"

"Ta thích hắn!" Trang Hạo nghiêm trang tuyên bố.

Tâm Kỳ Thiếu Vinh hung hăng run rẩy, hắn bị cái tên tiểu tử lông còn chưa mọc đủ này thích, tiểu tử này trước đây còn từ hôn hắn, "Trang đại thiếu là thích Tà Y, hay là thích con người Tà Y đây?" Kỳ Thiếu Vinh nghiên đầu hỏi.

Trang Hạo khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Có gì khác nhau sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Không có gì khác nhau, cho dù ngươi thích Tà Y cũng không có đắt diễn."

Trang Hạo nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta, ngươi dựa vào cái gì bôi đen Tà Y."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt hưng sư vấn tội* Trang Hạo, trong lòng hiện lên vài phần ác ý thú vị.

**Hưng sư vấn tội: phát động (dẫn) quân đội đến để lên án, hỏi tội đối phương, còn để chỉ việc khi một người tức giận dẫn một đám người đi tới trước cửa chất vấn và "xử lý" đối thủ*

Kỳ Thiếu Vinh lấy ra một tấm thẻ kim, nhìn về phía Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi biết đây là thẻ gì không?" Không đợi Trang Hạo mở miệng, Kỳ Thiếu Vinh đã nói tiếp,

"Cửa hàng hoàng gia chia thẻ tiền thành thẻ bình thường, thẻ bạc, thẻ kim, thẻ tử kim, số lượng thẻ tử kim rất hữu hạn, không đến hai trăm tấm."

"Tấm thẻ tử kim này bình thường đều là trao tặng cho người làm ra cống hiến kiệt xuất cho quốc gia, từ trình độ nào đó mà nói, tấm thẻ này cũng tượng trưng cho địa vị của một người, Trang đại thiếu, tâm thẻ này của ta, ngươi đoán xem là từ chỗ nào tới?"

"Tà Y cho ngươi?" Trang Hạo nhíu chặt mày hỏi.

"Trang đại thiếu thật thông minh, một đoán liền trúng." Kỳ Thiếu Vinh đầy mặt thưởng thức búng tay một cái với Trang Hạo. "Tiểu Tà biết

đỉnh đầu ta khá khẩn liền tặng cho ta, lão hoàng đế đúng là có chút keo kiệt, chỉ cho ba mươi vạn đồng vàng, đúng là không đủ tiêu."

Trang Hạo nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, đột nhiên nắm chặt nắm tay, hung quang trong mắt nhiều đến không che dấu được.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt Trang Hạo, trong lòng đột nhiên hiện lên vài phần phức tạp, hình như hắn đùa hơi quá đà.

"Có thể đổi tấm thẻ này cho ta không, bên trong có bao nhiêu, ta chiếu theo trả lại nhiều hơn một vạn đồng vàng." Trang Hạo thu liễm trên mặt thần sắc nói.

"Trang đại thiếu quả nhiên là kẻ có tiền, nhiều hơn một vạn đồng vàng cũng không chớp mắt lấy một cái, thành giao!" Kỳ Thiếu Vinh hào phóng đáp trả.

Trang Hạo không nói một lời liền thanh toán tiền vàng, thu tấm thẻ trong tay Kỳ Thiếu Vinh lại.

Trang Hạo đứng lên: "Xin lỗi, ta còn có việc, đi trước."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Xin cứ tự nhiên."

.....

Kỳ Thiếu Vinh đứng trên lầu nhìn Trang Hạo thất hồn lạc phách đi ra khỏi tửu lầu, không tự chủ được mà thở dài một hơi.

Ánh mắt Kỳ Thiếu Vinh tùy ý đảo qua, ngoài ý muốn nhìn thấy được thân ảnh Bích Lưu Vân đứng ở bên trong tửu lầu, Bích Lưu Vân ôm hai tay, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn một màn này, khóe miệng cong lên một nụ cười sáng lạn.

Bích Lưu Vân đi lên, cười cười với Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, cùng uống một chén không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được!"

Kỳ Thiếu Vinh đi theo Bích Lưu Vân vào phòng, "Kỳ tứ thiếu, vừa nãy thời điểm Trang đại thiếu mới rời đi, sắc mặt hắn hình như rất khó nhìn."

Kỳ Thiếu Vinh thở dài: "Không có biện pháp, ai bảo hắn thích Tà Y đâu."

Bích Lưu Vân nhìn Kỳ Thiếu Vinh, cười đến sáng lạn vô cùng, "Trang Hạo này sao lại thích Tà Y chứ, đúng là vận xui đổ máu tám đời nhà hắn."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân tràn đầy vui sướng khi người gặp họa, lạnh giọng nói:

"Ánh mắt tiểu tử này đúng là chẳng ra gì!"

Bích Lưu Vân mỉm cười vui vẻ, dựa lưng vào ghế, câu lấy tóc ngịch nghịch: "Theo ta thấy, ánh mắt này tốt đấy chứ, tốt đến không thể tốt hơn."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn biểu tình xem kịch vui của Bích Lưu Vân: "Hình như ngươi rất cao hứng?"

Bích Lưu Vân không cho là đúng lắc đầu: "Làm sao có thể? Ta nhìn qua rất cao hứng?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Cười sắp phải run lên, đương nhiên nhìn như là cao hứng.

------oOo------

Chương 52: Tà Y đang ở đâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 52

(dreamhoouse2255)

Chương 52: Tà Y đang ở đâu

Kỳ Thiếu Vinh trở lại ký túc xá, phát hiện trong ký túc xá có nhiều thêm một vị khách không mời.

"Sao ngươi lại tới đây, có người thấy ngươi không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Dịch Phàm lắc đầu: "Ta lén lút tới, bất quá, cho dù có người thấy cũng không sao, hai tên phế vật bị trục xuất khỏi gia môn giao lưu cảm tưởng một chút cũng không có gì ghê gớm."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói cũng đúng."

"Thiếu gia, chúc mừng ngươi! Đơn giản như vậy liền thoát khỏi Kỳ gia, ta phải dùng đến thời gian mười mấy năm mới thoát khỏi Dịch gia, ngươi lại chỉ cần dùng một câu, thiếu gia không hổ là thiếu gia, đúng là làm ta theo không kịp." Dịch Phàm tràn đầy kính nể nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Dịch Phàm này xem như đang khích lệ hắn sao?

Ánh mắt Dịch Phàm nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh, khóe miệng khẽ cong lên, "Thiếu gia, hình như Trang Hạo rất bất mãn chuyện ngươi bị Tà Y bao dưỡng"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Không nói cái này, ngươi đã li hôn với Mộ Tuyết Lam, có tính toán cưới lại một người khác không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Dịch Phàm nhún vai: "Chuyện này về sau rồi nói."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

(dreamhoouse2255)

"Đúng rồi, thiếu gia, Dịch Hỏa đã gần như khôi phục." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Phải vậy không? Tiện nghi tên kia."

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Sau khi Dịch Hỏa khôi phục lại liền muốn tìm Tà Y gây phiền toái, bất quá, Tà Y đã biến mất, hắn nghe nói quan hệ của ngươi cùng Tà Y không tồi, có lẽ sẽ....."

"Tìm ta gây phiền toái?"

Dịch Phàm gật đầu: "Có khả năng."

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh một tiếng: "Thật quá không hiểu chuyện! Một người hai người đều coi ta thành quả hồng mềm."

.....

Trong hoàng cung.

"A Hạo, ta đã tra qua số hiệu thẻ tử kim trên tay ngươi, ban đầu tấm thẻ này vẫn luôn ở trên tay phụ hoàng, gần đây phụ hoàng mới cho Tà Y, tại sao tấm thẻ này lại ở trên tay ngươi? Sau khi Tà Y cầm thẻ tử kim này đã biến mất, chẳng lẽ ngươi gặp được Tà Y sao? Ngươi gặp được Tà Y thì mời hắn đến khám lại cho hổ con chút đi." Đường

Thiên Anh nói.

"Hổ con có vấn đề gì sao?" Trang Hạo hỏi.

Đường Thiên Anh lắc đầu: "Không có, tuy rằng Tà Y đã biến mất nhưng trước đõ hắn đã để lại đủ dược dùng cho thời gian dài, chỉ là hình như hổ con có chút nhớ hắn."

(dreamhoouse2255)

"Ta không biết hắn đang ở đâu." Trang Hạo cô đơn nói.

Đường Thiên Anh khó hiểu nhìn Trang Hạo, "Ngươi không biết?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, tấm thẻ này là ta dùng thêm một vạn đồng vàng mua lại từ trong tay Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nói tấm thẻ tử kim này là Tà Y đưa cho hắn."

Đường Thiên Anh: "..... Thêm một vạn đồng vàng mua lại? A Hạo, ngươi cũng thật có tiền, bất quá, nói đi cũng phải nói lại, giá trị tấm thẻ tử kim này khó có thể đánh giá, chỉ thêm một vạn đồng vàng vẫn là ngươi chiếm tiện nghi."

Trang Hạo: "....."

Đường Thiên Anh nhìn Trang Hạo một lúc lâu: "Tà Y cư nhiên đưa thẻ tử kim cho Kỳ Thiếu Vinh, nói như vậy, hiện tại vị hôn thê tiền nhiệm này của ngươi chính thức biến thành tình địch ngươi? Trang Hạo, không phải ta nói ngươi, ngươi không nên từ hôn, nếu ngươi không lùi hôn, hiện tại liền tốt rồi, có thể cười cả Kỳ Thiếu Vinh cùng Tà Y về, ngươi xem hiện tại..... Tự làm bậy, không thể sống!"

Trang Hạo u ám nhìn Đường Thiên Anh, Đường Thiên Anh xấu hổ cười cười: "Ta chỉ đùa một chút, vui đùa mà thôi."

Trang Hạo nắm chặt nắm tay: "Ngươi có tin tức gì về Tà Y không?"

Đường Thiên Anh lắc đầu: "Không có, Tà Y này đúng là đủ thần bí, mấy năm gần đây thanh danh hắn mới nổi lên, nhưng chưa từng có ai biết dung mạo cùng lai lịch thật của hắn, phụ hoàng cũng đang tra, đáng tiếc, không có kết quả gì."

(dreamhoouse2255)

"Hình như hắn rất chán ghét ta." Trang Hạo nói.

Đường Thiên Anh khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Tà Y chán ghét ngươi? Vì sao chứ? Ngươi lớn lên soái như vậy? Không phải Tà Y thích soái ca sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Ta cũng không biết."

.....

Thư viện.

Kỳ Thiếu Vinh ngồi một góc trong thư viện, lật xem các loại thư tịch, Trang Linh tiến đến ngồi xuống đối diện Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu nhìn Trang Linh: "Sao Trang Linh đạo sư tới đây?"

"Tôn lâm đ*o sư đã nhận được được dược Tà Y đưa, làm phiền Kỳ tứ thiếu lo lắng rồi." Trang Linh nói.

Kỳ Thiếu Vinh vuốt ve trang sách trên tay, "Nữ nhi Tôn lâm đ*o sư có thể có được tạo hóa này là do mệnh nàng tốt, Trang Linh đạo sư không cần cảm tạ ta."

Trang Linh nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu đọc sách rất nhanh a!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta chỉ là tùy tiện xem một chút."

(dreamhoouse2255)

Trang Linh nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y quả nhiên là Tà Y, sau khi dùng bộ dược này, Phù Dung đã tốt hơn rất nhiều."

"Đó là do vận khí tiểu nha đầu kia tốt."

"Kỳ tứ thiếu có biết mấy ngày nữa là đại chiến trăm viện không?" Trang Linh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Linh: "Đó là cái gì?"

"Là một cuộc thi đấu rất có ý tứ, trong nước có mấy trăm học viện, mỗi học viện chọn ra mười tuyển thủ dự thi tiến vào Huyết Nguyệt Bí Cảnh, tìm kiếm đá bảy màu cường giả thánh cấp đã đặt trong bí cảnh trước đó, đá có màu sắc khác nhau đại biểu cho giá trị tích phân khác nhau."

"Sau khi thi đấu chấm dứt, các học viện sẽ thống kê tích phân, chọn ra mười học viện mạnh nhất, số lượng tích phân các học viện đạt được sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới danh dự một học viện."

"Ban chủ sự còn dựa theo số lượng tích phân chọn ra mười học viên ưu tú nhất để khen thưởng phong phú."

Kỳ Thiếu Vinh mang theo suy nghĩ chăm chú nhìn Trang Linh: "Hoàng Đô Thất Tú đều tập trung trong Thánh Hoàng học viện, nếu cứ như vậy, Thánh Hoàng học viện hẳn là đã nắm chắc thắng lợi đi?"

Trang Linh gật đầu: "Đúng vậy! Trang Hạo cũng sẽ tham gia, hắn là người có tiềm năng đoạt giải quán quân lớn nhất lần này."

"Là như vậy sao?" Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, không biết đang suy nghĩ cái gì.

(dreamhoouse2255)

Trang Linh thở dài: "Thánh Hoàng học viện được trời cao ưu ái, lần này xuất hiện không ít gương mặt mới, lão nhân Lộ Danh bên Thánh Hoàng học viện kia đi ra ngoài cũng hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, lão nhân kia đã mong trận thi đấu này rất lâu, chỉ chờ mấy học viên trong Thánh Hoàng học viện quét ngang tám phương trong đại chiến."

"Hiệu trưởng cũng sắp phải phát sầu rồi."

"Đúng vậy! Hiệu trưởng cùng vị Lộ Danh bên Thánh Hoàng học viện kia tranh đấu gay gắt nhiều năm, vẫn luôn bị đối phương áp một đầu, bây giờ Thánh Hoàng học viện như mặt trời ban trưa, gần đây tâm tình hiệu trưởng rất không tốt, đáng tiếc, Thiên Lan học viện lại không có nhân tài gì, năm vừa rồi, Thiên Lan học viện miễn cưỡng giữ được ví trí trước mười trong đại chiến trăm viện, lần này không biết sẽ như thế nào. Kỳ tứ thiếu có hứng thú gì với thi đấu lần này không?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, ngươi đang nói đùa cái gì vậy? Thi đấu lần này là dành cho thiên tài đi, một ma võ phế nhân như ta đi xem náo nhiệt cũng không có ích gì."

Trang Linh cười cười: "Cái này ai mà biết được, ta chỉ biết nếu Kỳ tứ thiếu ngươi đi tham gia thi đấu, thực lực của học viện chúng ta sẽ tăng lên gấp bội."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Trang Linh đạo sư, Trang Hạo tìm ngươi." Một đạo sư đi tới lên tiếng gọi.

Sắc mặt Trang Linh thay đổi liên tục, hiển nhiên là có chút ngoài ý muốn đối với chuyện Trang Hạo đến tìm.

Trang Linh quay lại nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, ta đi trước, chuyện thi đấu ngươi nhất định phải suy xét cẩn thận!"

(dreamhoouse2255)

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay với Trang Linh, nhìn bóng dáng Trang Linh rời đi.

.....

"A Hạo, sao ngươi lại tới đây?" Trang Linh hỏi.

Trang Hạo vội vàng hỏi: "Trang Linh tỷ tỷ, có phải ngươi có tin tức về Tà Y hay không?"

"Ngươi nghe ai nói? Ta cũng đang tìm hắn đây!" Trang Linh nói.

Trang Hạo nhìn chằm chằm Trang Linh: "Trang Linh tỷ tỷ, nếu có tin tức về Tà Y, ngươi ngàn vạn đừng gạt ta! Sau khi Tà Y mai danh ẩn tích liền không còn tiếp sinh ý, duy chỉ tiếp mỗi chứng bệnh của nữ nhi Tôn Lâm đ*o sư đồng sự ngươi."

"Việc này nói đến cũng may mắn, Tôn Lâm viết chứng bệnh của Phù Dung thành thư gửi đến biệt viện Tà Y, hình như người bên đó có biện pháp liên hệ với Tà Y, Tà Y vừa lúc có hứng thú với bệnh của Phù Dung, liền thuận tay đưa mấy phần dược cùng một phương thuốc."

"Trang Linh tỷ tỷ, ta đã hỏi thăm đến biệt viện Tà Y, người bên đó chỉ là thu thư xin giúp đỡ gửi cho Tà Y, mỗi ngày có hàng trăm người gửi thư tới xin giúp đỡ, chẳng lẽ hắn chỉ để ý tới đồng sự ngươi?"

Trang Linh gật đầu: "Đúng vậy! Tà Y rất biết giảng tình nghĩa! Ta viết một phong thư đề cử giúp Tôn Lâm đ*o sư, muốn nhờ hắn giúp đỡ, hắn cư nhiên thật sự hỗ trợ."

Trang Hạo có chút thất vọng thở dài một hơi: "Ta còn tưởng rằng..... Bỏ đi."

(dreamhoouse2255)

Trang Linh nhìn Trang Hạo, thử nói: "A Hạo, quan hệ của ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh thế nào?"

Trang Hạo khó hiểu nhìn Trang Linh: "Trang Linh tỷ tỷ, ngươi hỏi cái này làm cái gì?"

Trang Linh cười cười: "Tùy tiện hỏi một chút."

"Ta không thích hắn." Trang Hạo nhíu mày nói.

Trang Linh bất đắc dĩ nhìn Trang Hạo: "A Hạo, ngươi từ hôn, nghiêm khắc mà nói là ngươi không đúng trước, ta cảm thấy ngươi nên thử làm tốt quan hệ với Kỳ Thiếu Vinh xem?"

Trang Hạo kinh ngạc nhìn Trang Linh: "Trang Linh tỷ tỷ, ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?"

Trang Linh gật đầu: "Ta biết."

Trang Hạo: "....."

Trang Linh nhìn Trang Hạo: "A Hạo, ngươi có biết cái gì gọi là yêu ai yêu cả đường đi không? Tà Y thích Kỳ Thiếu Vinh, nếu ngươi muốn có hảo cảm của Tà Y, làm tốt quan hệ với Kỳ Thiếu Vinh cũng là một lối tắt."

Trang Hạo nhìn chằm chằm Trang Linh một hồi lâu: "Trang Linh tỷ tỷ, ngươi thật sự không phải đang nói chuyện cười đi?"

(dreamhoouse2255)

Trang Linh cười cười: "Làm ngươi sợ rồi, ta đang nói giỡn."

Trang Hạo thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Làm ta sợ muốn chết, Trang Linh tỷ tỷ, ta còn tưởng rằng ngươi thật sự hy vọng ta nên làm tốt quan hệ với Kỳ Thiếu Vinh."

Trang Linh: "....."

Trang Hạo đứng lên: "Trang Linh tỷ tỷ, nếu không có chuyện gì khác, vậy ta đi trước."

Trang Linh vẫy vẫy tay: "Đi đi, đi đi."

Trang Linh nhìn thân ảnh Trang Hạo biến mất khỏi tầm nhìn, bất đắc dĩ thở dài.

Trang Linh vừa định đứng dậy đã bị Tôn Lâm đè bả vai lại, "Trang Linh đạo sư, biểu đệ ngươi thật tuấn tú, cũng rất có năng lực."

Trang Linh cười khổ một tiếng: "Năng lực mạnh thì có ích lợi gì, lớn lên y như một cái đầu heo, ta đã nói rõ ràng như vậy, hắn còn trách ta nói đùa hắn, hắn sớm muộn gì cũng có ngày hối hận."

Tôn Lâm: "....."

"Trang Linh đạo sư, ngươi đang nói cái gì vậy?" Tôn Lâm khó hiểu hỏi.

"Không có gì." Trang Linh lắc đầu.

Tôn lâm: "....."

(dreamhoouse2255)

------oOo------

Chương 53: Một vị trí

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 53

Chương 53: Một vị trí

"Danh sách học viện tham gia thi đấu đã định ra chưa?" Trang Linh đi tới hỏi Tôn Lâm.

"Còn chưa có, làm sao có thể nhanh như vậy! Mấy năm nay Thánh hoàng học viện xuất hiện thêm vài hạt giống tốt, đúng là làm người khác đố kỵ! Học viện chúng ta tuy rằng cũng có mấy người không tồi nhưng so với mấy người trong Hoàng Đô Thất Tú vẫn là kém hơn một chút." Tôn Lâm nói.

"Hoàng Đô Thất Tú đung là rất lợi hại." Trang Linh nhịn không được cảm thán một câu.

"Lại nói tiếp, tất cả mọi người đều đoán, thi đấu lần này, biểu đệ Trang Hạo kia của ngươi có một trăm phần trăm đoạt được giải nhất, hiệu trưởng rất muốn đào người này lại đây, đang tiếc, Trang Hạo này tâm vững như thiết, không dễ đào chút nào."

Trang Linh lắc đầu cười: "Đoạt giải nhất? Hiện tại nói cái này chỉ sợ còn quá sớm."

Tôn Lâm nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, ngươi không tin tưởng Trang Hạo sao?"

"Ta có nói như vậy sao?"

Tôn lâm: "....."

"Chuyện Phù Dung, cảm ơn ngươi." Tôn Lâm tràn đầy cảm kích nhìn Trang Linh.

"Tà Y chịu hỗ trợ, ngươi hẳn là nên cảm tạ Tà Y mới đúng." Trang Linh nói.

Tôn Lâm lắc đầu: "Cho dù là như thế nào cũng đều phải cảm ơn Trang Linh đạo sư ngươi, nếu không phải Tà Y xem trên phần mặt mũi ngươi cũng sẽ không chú ý tới Phù Dung."

Trang Linh cười cười, không nói gì.

.....

"Thiếu gia, ngươi đã trở lại! Chuyện đại chiế trăm viện, ngươi có ý tưởng gì sao?" Kỳ Hằng hỏi.

"Không có ý tưởng gì, chuyện không có chỗ tốt, ta không thích làm." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

"Kỳ thật cũng không phải không có chỗ tốt, nói không chừng, thiếu gia có thể mượn cơ hội này kiếm một bút lớn." Kỳ Hằng cười thần bí.

Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nhìn về phía Kỳ Hằng: "Sao lại nói như vậy?"

"Trước khi đại chiến trăm viện, các sòng bạc lớn sẽ mở ra một bàn đánh cược. Mấy năm nay, Thánh Hoàng học viện xuất hiện không ít học viên kiệt xuất, Hoàng Đô Thất Tú cũng đều ở Thánh Hoàng học viện, tất cả mọi người đều cảm thấy tỉ lệ Thánh Hoàng học viện đoạt giải nhất cao đến chín phần, nói không chừng, tỉ lệ đặt cược Thánh Hoàng học viện đoạt giải nhất ở các sòng bạc lớn sẽ là một so mười, nghe nói thi đấu lần này còn chọn ra mười học viên ưu tú nhất, tỉ lệ Trang Hạo thất bại không thấp, nếu thiếu gia cược Thánh Hoàng học viện thua, vậy nhất định có trò hay để xem."

Kỳ Thiếu Vinh vuốt vuốt ngón tay: "Xem ra sinh ý này rất không tồi!"

"Thiếu gia, hiện tại thanh danh của ngươi quá kém, cũng nên lấy ra chút thực lực để cải thiện, Hoàng Đô Thất Tú nghe vào rất uy phong a! Thiếu gia, ngươi suy xét một chút xem, đá tên Thẩm Nguyên xuống, tự mình thượng vị thì thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Chiếm cái ghế cuối cùng thì có ý tứ gì? Đá tên đứng đầu kia xuống mới là chơi vui."

"Thiếu gia, ngươi không vừa mắt Trang đại thiếu như vậy sao? Đó chính là một đại soái ca a! Hơn nữa, còn rất thích Tà Y, một thiếu niên ngây thơ biết bao nhiêu!"

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Kỳ Hằng: "Ta muốn đá Trang Hạo xuống, cái này không có quan hệ gì với chuyện ta nhìn Trang Hạo không vừa mắt, bất quá là tỉ lệ đặt cược hắn đoạt giải nhất tương đối cao, đánh bại hắn rồi, ta có thể kiếm rất nhiều rất nhiều tiền."

Kỳ Hằng: "..... Thiếu gia, ngươi định tham gia không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Dù sao cũng nhàn rỗi, nếu tiếp tục không hoạt động gì ta sẽ mốc mất."

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi vào phòng hiệu trưởng, Hồ Phong ở trong phòng hiệu trưởng đi tới đi lui, nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh tiến vào, Hồ Phong lập tức thu liễm thần sắc nôn nóng trên mặt, bày ra một bộ biểu tình đạo mạo không ai bằng.

"Kỳ đồng học, ngươi có chuyện gì sao?"

"Hiệu trưởng, ngài nhìn qua rất bực bội a!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hồ Phong có chút táo bạo mắng: "Tên hỗn đản Lộ Danh kia không

phải thứ tốt gì!"

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, trước khi hắn đến, nghe nói Lộ Danh bên Thánh Hoàng học viện đã tới tìm Hồ Phong thân thiết hữu hảo tâm sự một phen, nhìn dáng vẻ này xem ra lão gia hỏa kia không nói được lời tốt đẹp gì.

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học, ngươi tới là có chuyện gì sao?"

Kỳ Thiếu Vinh lấy ra một tấm thẻ kim đưa cho Hồ Phong: "Chỗ này là mười vạn đồng vàng, ta muốn một vị trí trong đại chiến trăm viện."

Hồ Phong có chút hoang mang nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi cầu vị trí cho ai?"

Kỳ Thiếu Vinh nâng tay chỉ chỉ bản thân: "Ta."

"Kỳ đồng học, đại chiến trăm viện không phải là nơi vui chơi cho tiểu hài tử, mỗi lần tiến hành đại chiến trăm viện đều xuất hiện vô số người tử vong." Hồ Phong thấm thía khuyên nhủ.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cái này ta biết."

Hồ Phong nhìn thẻ kim, đẩy về cho Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học, ngươi đừng náo loạn."

"Hiệu trưởng đại nhân, là do không đủ tiền sao? Ta thêm hai vạn." Kỳ Thiếu Vinh đơn giản đáp.

Hồ Phong đầy mặt rối rắm: "Cái này không phải chuyện đồng vàng."

Kỳ Thiếu Vinh kiên trì nhìn Hồ Phong: "Ta lại thêm năm vạn."

Hồ Phong khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học, có tiền cũng không phải tiêu như vậy, ngươi đây là muốn tiêu tiền tìm chết sao?"

Kỳ Thiếu Vinh đứng lên, hai bàn tay ấn trên bàn trước mặt Hồ Phong, một cỗ ma pháp ám hệ lưu chuyển trên tay Kỳ Thiếu Vinh, cái bán phía trước trong nháy mắt hôi phi yên diệt *(tan thành tro bụi)*.

"Hiệu trưởng, mười lăm vạn đồng vàng đã không ít, tiền của ta cũng không phải nhờ gió thổi tới."

Hồ Phong nhìn cái bàn đã hóa thành tro bụi, lộ ra một nụ cười sáng lạn, "Kỳ đồng học, ngươi nói rất đúng, ngươi nói rất đúng, mười lăm vạn đồng vàng đã không ít."

Hồ Phong thu thẻ kim Kỳ Thiếu Vinh hiếu kính về, ho nhẹ hai tiếng: "Kỳ đồng học, ngươi yên tâm đi, mười vị trí dự thi của học viện nhất định sẽ có một vị trí cho ngươi. Kỳ đồng học, Trang Hạo kia có mắt không thấy Thái Sơn, nếu ngươi vào trong bí cảnh gặp được hắn, nhất định phải giáo huấn hắn một trận, cho hắn biết lợi hại."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên."

------oOo------

Chương 54: Thiên phẩm tinh thần lực

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 54

Chương 54: Thiên phẩm tinh thần lực

Hồ Phong đang cùng Kỳ Thiếu Vinh nói chuyện, mấy đạo sư đột nhiên xông vào.

"Hiệu trưởng, hình như vừa nãy có tiếng nổ mạnh trong phòng hiệu trưởng, xảy ra tranh đấu gì sao?"

"Hiệu trưởng, vừa nãy hình như có một cỗ ma pháp dao động quỷ dị, là có người nào xâm nhập sao?"

"Hiệu trưởng, Kỳ đồng học cũng ở đây sao! Hiệu trưởng, ngài đang làm gì với Kỳ đồng học vậy?"

Hồ Phong vẫy vẫy tay: "Không có việc gì, các ngươi ra ngoài đi."

Mấy đạo sư hai mặt nhìn nhau, một đạo sư tràn đầy hoài nghi nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái rồi mới rời đi.

Hồ Phong thấy mấy đạo sư đã ra ngoài, thanh thanh yết hầu, lời lẽ chính nghĩa nói với Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học, ngươi làm hỏng bàn công tác hiệu trưởng trong phòng, cần bồi thường một vạn đồng vàng."

Kỳ Thiếu Vinh đen mặt: "Hiệu trưởng, cái bàn hỏng kia của ngài có chỗ nào đáng giá một vạn đồng vàng?"

"Kỳ đồng học, ngươi không biết rồi, cái bàn này của ta là đồ cổ, có lịch sử mấy ngàn năm."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, có phải ngươi bắt nạt ta chưa từng thấy đồ cổ không? Ngươi thật nghĩ rằng tiền của ta là từ gió thổi tới sao?"

"Kỳ đồng học, ngươi đúng là không hiểu! Cái bàn này là cái bàn do bổn hiệu trưởng sử dụng, cái bàn bổn hiệu trưởng dùng có thể so sánh với bàn bình thường sao?"

"Bàn hiệu trưởng đại nhân sử dụng đương nhiên có không phải bàn bình thường có thể so sánh được."

"Kỳ đồng học, ngươi có cái giác ngộ này thì tốt rồi, phi thường tốt, tốt hơn Trang Hạo nhiều, ta rất xem trọng ngươi a." Hồ Phong cười tủm tỉm nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Hiệu trưởng đại nhân, ta đi trước." Kỳ Thiếu Vinh đứng lên nói.

Hồ Phong gật đầu: "Được."

"Thiếu gia, ngươi đã trở lại." Kỳ Hằng tiến lên đón Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, đáp một tiếng.

"Hiệu trưởng đáp ứng rồi sao?" Kỳ Hằng hỏi.

"Đáp ứng rồi, lão nhân chết tiệt kia quá gian trá, lại bị gõ một bút." Kỳ Thiếu Vinh thấp giọng mắng nhỏ.

Kỳ Hằng: "....."

.....

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh tới thư viện lần thứ hai đã bị Hồ Phong

triệu hoán đi, Hồ Phong mang Kỳ Thiếu Vinh tới khu đỉnh cấp của Thiên Lan học. Khu đỉnh cấp của Thiên Lan học viện chỉ có một ít người mới có thể tiến vào, Kỳ Thiếu Vinh có chút ngoài ý muốn, vị hiệu trưởng đại nhân không có lợi thì không dậy sớm này cư nhiên không có đòi thêm tiền của hắn.

"Đi xem đi, sách liên quan đến ma pháp ám hệ đều ở chỗ này, ngày đó ngươi phát động ma pháp ám hệ trong văn phòng ta còn không có niệm động chú ngữ, tinh thần lực của ngươi hẳn là rất mạnh đi?"

"Hẳn là thiên phẩm." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nói.

Hồ Phong kinh ngạc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi nói cái gì?"

"Ta nói thiên phẩm."

"Ngươi..... ngươi là không lầm?" Hồ Phong hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Hồ Phong: "Có lẽ không đúng."

Hồ Phong: "....." Có lẽ không đúng là cái quỷ gì? Thứ này cũng có thể lầm sao!

"Ngươi chưa từng thí nghiệm sao?" Hồ Phong khó hiểu hỏi.

"Bình thường đều là thí nghiệm thuộc tính trước rồi mới thí nghiệm tinh thần lực, ta không kiểm tra ra thuộc tính ma pháp, đương nhiên không kiểm tra tinh thần lực."

Hồ Phong lấy ra một viên cầu trong suốt: "Ngươi tới thử cái này xem."

Kỳ Thiếu Vinh ấn tay lên trên viên cầu, viên cầu ầm ầm nổ mở ra.

"Ngươi..... ngươi..... ngươi..... cư nhiên giống tiểu tử Trang gia kia, đều có thiên phẩm tinh thần lực?" Hồ Phong mở to hai mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Cái này có gì kì quái sao? Ta với hắn sinh ra cùng một ngày, cũng không thể để hắn chiếm hết chuyện tốt, chỉ để lại mỗi chuyện xấu cho ta."

Hồ Phong sửng sốt một chút, vội gật đầu: "Nói như vậy cũng không sai!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Thời gian đến ngày thi đấu không còn bao nhiêu, ta làm cho ngươi một bài đặc huấn." Hồ Phong nói.

"Đặc huấn?" Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc hỏi.

Hồ Phong gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi muốn thay mặt học viện chúng ta xuất chiến, vậy không thể kéo chân sau *(gánh nặng)* học viện chúng ta."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, ngài có thể yên tâm, cho dù có người kéo chân sau, người đó cũng nhất định không phải là ta."

Hồ Phong gật đầu: "Như vậy thì tốt."

"Hiệu trưởng, ngài nghĩ lần này học viện chúng ta có thể được vị trí thứ mấy?"

Hồ Phong vừa nghe đến liền đau đầu: "Học viện chúng ta đương nhiên là phải tranh vị trí đứng đầu."

"Hiệu trưởng đại nhân thật có chí khí!" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy khâm phục nhìn Hồ Phong.

"Nào có nào có." Hồ Phong cười ngượng vẫy vẫy tay

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Hiệu trưởng đại nhân, ta định hạ ba mươi vạn đồng vàng đánh cược học viện chúng ta đứng đầu, ngài thấy thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Hồ Phong trừng lớn mắt: "Kỳ đồng học, giá trị con người ngươi thật xa xỉ!"

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không có gì, ta chỉ là làm chút sinh ý nhỏ, sống tạm cơm ăn, nếu Thiên Lan học viện thật sự có thể đạt được vị trí đứng đầu, ta còn muốn nhờ hiệu trưởng giúp ta một chuyện nhỏ."

"Đương nhiên, nếu học viện chúng ta thật sự có thể đứng đầu, đừng nói một chuyện nhỏ, mười chuyện nhỏ ta cũng sẽ giúp, bất quá, Kỳ đồng học, chúng ta vẫn nên làm đến nơi đến chốn, người có mặt trong đại chiến trăm viện rất không tồi, dù sao những học viện khác cũng không phải ăn chay." Hồ Phong nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, ngươi chỉ có chút chí khí này thôi sao?"

Hồ Phong: "....." Hình như hắn bị một tên ma võ phế nhân khinh thương.

------oOo------

Chương 55: Vô tình gặp gỡ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 55

Chương 55: Vô tình gặp gỡ

Trang Linh cùng Kỳ Thiếu Vinh đi dạo trên đường cái.

"Ngươi thật sự quyết định sẽ tham gia đại chiến trăm viện sao?" Trang Linh hai tay chông lưng, quay sang hỏi Kỳ Thiếu Vinh.

"Một cuộc thi đấu rất có ý tứ, không phải sao?" Kỳ Thiếu Vinh cười đáp.

Trang Linh gật đầu: "Đúng vậy."

"Trang Linh tỷ tỷ, ngươi cũng ra ngoài dạo phố sao?" Trang Khiêm nhìn thấy Trang Linh, hưng phấn chạy lại.

"Ta bồi Kỳ tứ thiếu ra ngoài." Trang Linh nói.

Trang Khiêm hiếu kỳ nhìn sang: "Trang Linh tỷ tỷ, quan hệ của ngươi cùng Kỳ tứ thiếu thật không tồi!"

"Trang Linh đạo sư thấy ta lớn lên ngọc thụ lâm phong, chăm chỉ hiếu học, cảm thấy ta là thiên tài khó có được, vậy nên quan hệ giữa chúng ta không tồi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Linh: "....."

Trang Khiêm: "....."

Trang Khiêm cười khan hai tiếng: "Thì ra là thế."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "Tiểu mập mạp, ngươi càng ngày càng béo! Có phải ngươi lại ăn uống quá độ hay không, ăn quá nhiều không tốt đâu!"

Trang Khiêm có chút xấu hổ xoa xoa mặt: "Vẫn còn tốt đi, gần đây ta không có ăn quá nhiều."

Trang Linh nhìn Trang Khiêm: "A khiêm, ngươi đừng nghe Kỳ tứ thiếu nói bậy, ngươi như vậy là vừa vặn."

Trang Hạo chậm rãi đi về phía Trang Linh cùng Kỳ Thiếu Vinh, "Trang Linh tỷ tỷ, Kỳ tứ thiếu, các ngươi cũng ở a!"

Trang Khiêm nhìn thấy Trang Hạo đến đây, tức khắc như trút được gánh nặng.

"Trang đại thiếu, là tới chọn trang bị thi đấu sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"Thật trừng hợp, ta cũng vậy." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo nhíu mày nhìn Kỳ Thiếu Vinh, "Ngươi đại diện cho Thiên Lan học viện tham gia thi đấu?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Ta là thiên tài, thuộc về vị trí được điều động từ nội bộ."

Trang Khiêm há to miệng, "Kỳ tứ thiếu, ngươi..... ngươi đang nói giỡn sao?"

Trang Khiêm thầm nghĩ: Cho dù mấy năm gần đây trình độ chỉnh thể của học viên Thiên Lan học viện giảm xuống không ít, nhưng cũng không đến mức lưu lạc đến nỗi phải để một ma võ phế nhân như Kỳ Thiếu Vinh làm đại diện thi đấu chứ!

Kỳ Thiếu Vinh mỉm cười thần bí với Trang Khiêm, Trang Khiêm có chút hoảng sợ run lập cập.

"Kỳ tứ thiếu đúng là có dũng khí đáng khen!" Trang Hạo nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, khẽ phất tóc: "Cái đó còn cần phải nói sao."

Trang Linh nhìn Kỳ Thiếu Vinh, lại nhìn Trang Hạo: "A Hạo, nói như thế nào thì quan hệ của ngươi cùng Kỳ tứ thiếu cũng có chút sâu xa, nếu gặp nhau trong bí cảnh, ngươi nhất định phải chiếu cố Kỳ tứ thiếu một chút!"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hơi gật đầu: "Được, nếu gặp được trong bí cảnh rồi nói."

Trang Hạo không quá cảm thấy sẽ nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh trong bí cảnh, ở trong mắt Trang Hạo, hiệu trưởng Thiên Lan học viện tuy rằng có chút tham tài nhưng còn không đến mức hồ đồ như vậy.

"Đa tạ Trang đại thiếu." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

"Kỳ tứ thiếu, ngươi muốn mua thứ gì?" Trang Linh hỏi.

"Quyển trục ma pháp." Kỳ Thiếu Vinh không cần nghĩ ngợi liền nói.

"Quyển trục ma pháp cần có lực ma pháp mới có thể phát động." Trang Khiêm buột miệng thốt ra.

"Ta không dùng được thì có thể tìm người khác dùng."

Trang Khiêm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh đi vào cửa hàng lớn nhất hoàng đô, lấy ra một tấm thẻ, Trang Hạo run rẩy khóe miệng một chút, tấm thẻ trên tay Kỳ

Thiếu Vinh kia đúng là tấm mà hắn đã dùng để trao đổi với Kỳ Thiếu Vinh trước đó.

Trang Khiêm nhìn thấy tấm thẻ lấy ra Kỳ Thiếu Vinh, kinh ngạc trừng lớn mắt: "Đại ca, cái kia hình như là thẻ của ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Trang Khiêm: "Đúng vậy! Đây là thẻ của ca ngươi, ngươi đưa nó cho ta, tiền trong thẻ cũng giao cho ta, ca ngươi yêu thầm ta đã lâu."

Trang Khiêm trừng lớn mắt, không dám tin tưởng nhìn Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh vươn tay, nhéo mặt Trang Khiêm một cái: "Ta nói giỡn."

Trang Hạo trầm mặt xuống: "Kỳ tứ thiếu, sau này mong ngươi đừng đùa giỡn như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái, khẽ gật đầu: "Được! Trang đại thiếu, ngươi đúng là không có khiếu hài hước gì!"

"Ta không cần thứ này."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu, tấm tắc mắng: "Không tình thú gì cả." Kỳ Thiếu Vinh quay sang nhìn Trang Khiêm: "Tiểu đệ đệ, ngươi đừng có học ca ngươi, nếu không sẽ không tìm được lão bà."

Trang Khiêm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh đổi phần lớn tiền mặt thành các loại quyển trục ma pháp, Trang Khiêm đứng bên cạnh nhìn, hai mắt tỏa sáng lấp lánh.

"Kỳ tứ thiếu, bút tích của ngươi thật lớn!"

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Bình thường mà thôi!"

"Ngươi lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Trang Khiêm khó hiểu hỏi.

"Tìm một người có tiền lại hào phóng cho ngươi là được rồi." Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý đáp.

Trang Hạo nghiến răng nghiến lợi nhìn Kỳ Thiếu Vinh, "Ngươi coi Tà Y thành cái gì?"

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Trang Hạo: "Tiểu Tà là người tốt a! Tìm khắp hiên hạ này cũng không có ai tốt hơn Tiểu Tà."

"Vậy nên ngươi liền khi dễ người thành thật như vậy?" Trang Hạo quạt một cái liền bắt được tay Kỳ Thiếu Vinh, đầy mặt hung quang gằn giọng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhăn mày nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi lôi lôi kéo kéo như vậy không tốt lắm đâu."

Trang Hạo hung hăng ném tay Kỳ Thiếu Vinh ra, "Kỳ tứ thiếu, ngươi một vừa hai phải thôi, Tà Y đối xử tốt với ngươi, nhưng ngươi không thể lợi dụng hắn như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh khẽ đảo mắt: "Trang đại thiếu, có phải ngươi đang ghen hay không? Ghen ghét là nguyên tội, sẽ làm ngươi trở nên xấu xí."

**Nguyên tội: https://www.gotquestions.org/Viet/nguyen-toi.html*

Trang Hạo: "....."

Trang Khiêm: "....."

------oOo------

Chương 56: Mua quyển trục ma pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 56

Chương 56: Mua quyển trục ma pháp

Trang Linh thấy không khí giữa Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo ngày càng giương cung bạt kiếm, vội lên tiếng hoà giải: "Được rồi, hai người các ngươi đừng làm loạn, A Hạo, ngươi muốn mua gì không?"

Trang Hạo nhìn Trang Linh: "Ta muốn mua chút dược tề."

Trang Linh gật đầu: "Vậy mau đi mua đi."

Trang Hạo: "....."

Trang Linh nhìn Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, thầm nghĩ: Hai tên tiểu tử Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh này đúng là oan gia mà.

Trang Linh quay sang nhìn Trang Khiêm: "A khiêm, có thể bồi ta đi chọn mấy món trang sức không?" Trang Linh cảm thấy nàng tốt nhất là nên cho Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh một chút không gian riêng để hai người bọn họ đơn độc tâm sự, có lẽ có thể cải thiện quan hệ giữa hai người, tuy rằng Trang Linh cảm thấy cái này thật sự không quá có khả năng.

Trang Khiêm vội gật đầu: "Được! Được!" Trang Khiêm gãi gãi đầu, thầm nghĩ: Không khí giữa đại ca hắn cùng Kỳ tứ thiếu thật sự quá kỳ quái, hắn vẫn nên lui lại trước thì tốt hơn.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi là thật sự muốn tham gia đại chiến trăm viện?"

"Đương nhiên, có lẽ chúng ta sẽ trở thành đối thủ."

"Ta không cảm thấy Hồ Phong hiệu trưởng sẽ hồ đồ như vậy, bất quá, nếu chúng ta thật sự gặp được trong bí cảnh, xem trên phần mặt mũi Tà Y, ta sẽ đá ngươi ra khỏi bí cảnh. Theo ý của ta, ngươi tốt nhất vẫn nên an phận một chút thì tốt hơn, đó không phải nơi ngươi nên tới." Trang Hạo lạnh lùng nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tên tiểu tử Trang Hạo chết tiệt này nói chuyện thật thiếu đánh!

Thẩm Nguyên đi vào cửa hàng liền nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh đang đứng cùng Trang Hạo, "Trang đại thiếu, Kỳ tứ thiếu, các ngươi đều ở sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhẹ gật đầu với Thẩm Nguyên: "Thẩm thiếu, đã lâu không gặp!"

"Ngươi tới làm gì?" Trang Hạo hỏi.

Thẩm Nguyên nhún vai: "Ta tới mua mấy quyển trục ma pháp."

"Hình như ngươi đã tới chậm rồi." Kỳ Thiếu Vinh tiếc nuối lắc đầu.

Thẩm Nguyên nghi hoặc hỏi: "Sao lại nói vậy?"

"Quyển trục ma pháp thích hợp cho ngươi dùng đều đã bị ta mua." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Thẩm Nguyên: "..... Kỳ tứ thiếu, bút tích thật lớn!"

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Thường thôi thường thôi."

Thẩm Nguyên: "....."

"Kỳ tứ thiếu, đây là quyển trục ma pháp ngươi muốn, ngươi tới kiểm kê một chút đi." Quản sự cửa hàng tràn đầy nhiệt tình tươi cười với Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được, ta tới liền."

Thẩm Nguyên thò đầu qua hỏi Trang Hạo: "Kỳ Thiếu Vinh lấy đâu ra nhiều đồng vàng như vậy? Chẳng lẽ toàn bộ tiền Tà Y kiếm đều cho Kỳ Thiếu Vinh? Tà Y đối xử với Kỳ Thiếu Vinh cũng quá tốt rồi."

Trang Hạo lạnh lùng nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Ngươi không nói không ai bảo ngươi câm đâu."

Thẩm Nguyên: "....." Hắn chỉ là tùy tiện nói nói mà thôi, được rồi, có khả năng hắn dẫm phải cái chân đau của tiểu tử Trang Hạo này.

Thời điểm Trang Linh đi tới, phát hiện bên cạnh Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh nhiều thêm một Thẩm Nguyên, trên mặt lập tức hiện lên vài phần thất vọng.

Thẩm Nguyên vốn còn muốn lên tiếng gọi Trang Linh, lại phát hiện sắc mặt Trang Linh nhìn hắn tràn đầy ghét bỏ, giống như hắn không nên xuất hiện ở chỗ này vậy. Thẩm Nguyên xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Từ sau khi hắn không nhịn được lòng hiếu kỳ nhất thời, chạy tới từ hôn cho Trang Hạo, mọi việc xung quanh liền không còn thuận, sớm biết như vậy, hắn còn nhảy vào vũng nước đục này làm gì chứ!

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, vô tình thốt ra một câu: "Trang đại thiếu, Kỳ tứ thiếu, hai người nhìn qua còn rất xứng đôi."

Thẩm Nguyên nói xong liền hận không thể tự tát mình một cái, hắn đúng là mắc thất tâm phong* mà, cư nhiên lại nói loại lời nói này.

**Thất tâm phong: là một loại bệnh tâm lý, phát bệnh ở thần kinh đại*

não, do năng lực chịu đựng của tâm lý nhỏ hơn áp lực bên ngoài, do đó tâm lý, hành động, ý chí trở nên bất thường, thường xuyên xảy ra ở nhóm người chịu áp lực lớn

Kỳ Thiếu Vinh tươi cười rạng rỡ nhìn Thẩm Nguyên.

"Thẩm thiếu, ngươi đúng là biết nói giỡn!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo hung tợn trừng mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Có phải mắt ngươi bị què rồi không?"

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Linh cúi đầu, thầm nghĩ: Nhãn lực của tiểu tử Thẩm Nguyên này thật sự không tồi, tiểu tử này khó khăn lắm mới nhìn trúng được một lần, đáng tiếc, Thẩm Nguyên nhìn trúng, Trang Hạo này lại mắt què.

Kỳ Thiếu Vinh mua xong đồ liền trở về học viện, Trang Linh theo Kỳ Thiếu Vinh trở về Thẩm Nguyên nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Linh, dùng khuỷu tay chạm chạm Trang Hạo, hoang mang hỏi: "Khi nào thì Trang Linh lại thân thiết với Kỳ Thiếu Vinh như vậy?"

Trang Hạo lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Thẩm Nguyên: "....."

"Ta nghĩ Trang Linh tỷ tỷ hẳn là thiện tâm đi. Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này cũng thật là, đã bị trục xuất khỏi Kỳ gia rồi còn làm việc bừa bãi như vậy, hắn đây là muốn bị theo dõi sao?"

"Cái này cũng không sai! Có Trang Linh đi cùng, an toàn của Kỳ Thiếu Vinh ít nhiều cũng có chút bảo đảm, bất quá, một tiểu tử vô công rỗi nghề như Kỳ Thiếu Vinh hà tất phải để Trang Linh tỷ tỷ chiếu cố như vậy?" Thẩm Nguyên lắc đầu than thở.

Trang Linh đi bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh, hoang mang hỏi: "Y sư chỉnh

dung rất dễ kiếm tiền sao?"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Linh một cái, nhàn nhạt đáp: "Chắp vá đi."

"Hình như Kỳ tứ thiếu còn có tiền hơn cả Tà Y a." Trang Linh nhíu mày, Kỳ Thiếu Vinh lợi dụng thân phận Tà Y kiếm lời không ít, nhưng cho dù Kỳ Thiếu Vinh có được toàn bộ tiền của Tà Y cũng chưa chắc có thể tiêu pha thoải mái như vậy.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Linh, thầm nghĩ: Nếu chỉ dùng một thân phận của Tà Y sẽ không thể duy trì mức độ tiêu pha của hắn như bây giờ, nhưng hắn còn có một thân phận khác, lão bản sau màn của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, hình như hắn nên thu tay lại một chút, Trang Linh này tựa hồ còn chưa hết nghi ngờ đâu.

------oOo------

Chương 57: Cùng hiệu trưởng so chiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 57

Chương 57: Cùng hiệu trưởng so chiêu

Kỳ Thiếu Vinh vừa tiến vào học viện, một học viên liền vội vã đi tới, nhanh nhẹn bắt lấy ống tay áo Kỳ Thiếu Vinh, "Kỳ đồng học, hiệu trưởng cho mời."

Kỳ Thiếu Vinh chú ý thấy sắc mặt học viên tới tìm mình phi thường cổ quái, trong mắt còn lộ ra vô vàn suy tính.

Kỳ Thiếu Vinh đi theo học viên kia tới phòng hiệu trưởng, học viên dẫn đường đi ở đằng trước thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn Kỳ Thiếu Vinh, tựa hồ là muốn nói cái gì, bất quá vẫn nhẫn nhịn nuốt xuống, tuần hoàn lặp lại vô số lần.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn vẻ mặt vất vả muốn nói lại thôi của học viên phía trước, nhịn không được mà có chút đồng tình, nhưng cũng không có chủ động mở miệng nói cái gì.

Học viên kia đưa Kỳ Thiếu Vinh tới cửa phòng hiệu trưởng, rốt cuộc nhịn không được mà mở miệng.

"Kỳ đồng học, đại chiến trăm viện rất nguy hiểm, mặc kệ là vì chính bản thân ngươi hay là vì học viện, ngươi vẫn không nên trộn lẫn vào lần náo nhiệt này thì tốt hơn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng vội vã đào tẩu của

học viên dẫn đường cho mình, khóe miệng khẽ cong lên, hình như chuyện hắn là tuyển thủ được nội bộ điều động đã bại lộ rồi.

Hồ Phong đi ra nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi đã đến rồi, đi theo ta."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

"Hiệu trưởng, có phải chuyện ta muốn tham gia đại chiến trăm viện đã bại lộ rồi không?"

Hồ Phong gật đầu: "Ta thả chút tin tức mơ hồ ra ngoài, để mấy đạo sư trong học viện chuẩn bị tâm lý, miễn cho bị dọa tới mắc lỗi."

"Hiệu trưởng thật là thiện giải nhân ý, đáng tiếc, mấy đạo sư đó chưa chắc có thể thể hiểu được một mảnh khổ tâm của ngài."

Hồ Phong gật đầu: "Có ai nói không phải đâu? Sau khi ta thả ra tin tức ra ngoài đã có vài vị đạo sư tới đây tìm ta, ta đánh bọn họ đi hết rồi."

"Hiệu trưởng vất vả."

Hồ Phong vẫy tay, lộ ra biểu tình chính khí lẫm nhiên, "Ở cái vị trí này của ta, vất vả một ít là chuyện khó tránh khỏi, ta một lòng vì học viện, đám người đó lại không hiểu được ta!"

"Mấy đạo sư hồ đồ đó sao có thể đánh đồng với hiệu trưởng thâm minh đại nghĩa ngài! Bọn họ không có giác ngộ cao như ngài là khó tránh khỏi." Kỳ Thiếu Vinh nhự giọng khen tặng.

"Kỳ đồng học, nghe nói ngươi đi mua không ít quyển trục ma pháp?" Hồ Phong chuyển tầm mắt hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Giá trị con người của Kỳ đồng học còn phong phú hơn so với suy đoán trước đó của ta!"

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay: "Buôn bán nhỏ đủ sống tạm mà thôi."

"Kỳ đồng học đi theo ta."

Kỳ Thiếu Vinh đi theo Hồ Phong vào một gian phòng huấn luyện, Hồ Phong quay sang nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học, trình độ ma pháp của ngươi ở cấp bậc bao nhiêu?"

"Cấp sáu."

Trong lòng Hồ Phong chấn kinh một hồi, thần sắc kinh ngạc lại không hiện ra trên mặt, "Không tồi!"

Trong Hoàng Đô Thất Tú, chỉ có Trang Hạo là ma võ song tu, hoàn toàn xứng đáng với hai chữ thiên tài. Trang Hạo gia học sâu xa, từ nhỏ đã được hưởng bồi dưỡng tốt nhất, cho dù là ma pháp hay đấu khí đều đã đạt tới cấp bảy, ngồi vững chắc trên bảo tọa của Hoàng Đô Thất Tú.

Bên dưới Trang Hạo, nhị hoàng tử Đường Thiên Phong, tứ hoàng tử Đường Thiên Anh, cùng với Kỳ gia Kỳ Thiếu Khang đều có trình độ cấp sáu, Dịch Hỏa, Dịch Băng cùng Thẩm Nguyên chỉ tới cấp năm.

Hồ Phong híp mắt, tuổi tác Kỳ Thiếu Vinh không lớn, hơn nữa, đám người Kỳ Thiếu Khang là có gia tộc trợ lực mới đi được đến bước này, còn Kỳ Thiếu Vinh hoàn toàn là dựa vào chính bản thân mình đi lên.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đó là đương nhiên, ta vốn dĩ đã không tồi."

Hồ Phong: "....."

Hồ Phong nhíu mày nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nghiêm trang quở trách: "Tiểu tử ngươi kiêu ngạo như vậy thật không tốt! Lát nữa ta áp chế thực lực ở cấp sáu, ngươi toàn lực công kích ta, để ta nhìn thử xem

thực lực của ngươi rốt cuộc ở cái trình độ gì."

Kỳ Thiếu Vinh có chút khó xử cau mày: "Hiệu trưởng đại nhân, ta phải dốc hết toàn lực sao?"

Hồ Phong gật gật đầu, nghĩa chính từ nghiêm nói: "Đương nhiên, chiến đấu phải dùng toàn lực, sư tử vồ thỏ cũng phải xuất hết toàn lực, bất luận là thời điểm gì, xem thường đối thủ đều là tự tìm đường chết."

"Nếu như ta lỡ đả thương hiệu trưởng ngài thì làm sao bây giờ?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu hỏi.

Hồ Phong cười nhạo một tiếng, vẻ mặt đạm nhiên nói: "Yên tâm đi, bổn hiệu trưởng không có yếu ớt như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh nghe xong liền tươi cười sáng lạn: "Nếu là như thế, ta yên tâm rồi."

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi không yên tâm cái gì?"

Hồ Phong chậm rãi áp chế thực lực bản thân xuống, Kỳ Thiếu Vinh cảm giác được thực lực Hồ Phong hạ xuống đến cấp sáu, không nói một tiếng nào, trực tiếp lấy pháp trượng ra phát động công kích.

Hồ Phong còn chưa chuẩn bị tốt, Kỳ Thiếu Vinh vừa ra tay liền thả đại chiêu, một cỗ ma pháp hắc ám công kích ập vào trước mặt.

Hồ Phong bất chấp làm màu, cuống quít điều động ma pháp đón đánh, tinh thần lực Kỳ Thiếu Vinh dị thường, tốc độ phát động ma pháp cực nhanh.

Một ám hắc trọng lực thuật, một hắc ám đầm lầy, một hắc ám màn trời, một cái tiếp một cái không ngừng không nghỉ hạ xuống trên người Hồ Phong, Hồ Phong luống cuống tay chân chống đỡ.

Trong lòng Hồ Phong dâng lên vài phần hối hận, vì làm màu cho nên

mới rơi xuống tình trạng này.

Kỳ Thiếu Vinh công kích liên miên không dứt, Hồ Phong điều chỉnh một hồi lâu mới tìm về quyền chủ động, Hồ Phong phát động ma pháp phong hệ công kích về phía Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh không chút hoang mang đón đánh.

Tuy rằng Hồ Phong đã áp chế thực lực ở cấp sáu nhưng có kinh nghiệm chiến đấu tích lũy lâu dài, ngay cả như vậy, Hồ Phong vẫn cảm thấy có chút quá sức.

Số lượng ma pháp sư ám hệ là ít nhất, cũng là thần bí nhất, không ít ma pháp sư ám hệ thích nghiên cứu một ít vu thuật tà ác, vậy cho nên bình thường ma pháp sư ám hệ không quá được chào đón.

Ở rất nhiều nơi, dụng cụ kiểm tra đo lường tư chất không có phần kiểm tra đo lường tư chất ma pháp ám hệ, cho dù có mấy người có thiên phú ma pháp ám hệ cũng đều bị xem nhẹ, kể từ đó, số lượng ma pháp sư ám hệ nguyên bản đã thưa thớt lại càng thêm thưa thớt.

Kỳ thật đây là lần đầu tiên Hồ Phong đánh với ma pháp sư ám hệ, sau khi áp chế thực lực ở cấp sáu, ma lực của hai người tương đương, nhưng tinh thần lực của Kỳ Thiếu Vinh cường hãn, tốc độ thi pháp còn nhanh hơn Hồ Phong vài phần, Hồ Phong một chút tiện nghi cũng chưa chiếm được.

Hồ Phong vốn định ra oai phủ đầu với Kỳ Thiếu Vinh một lần, đối mặt với công kích hết sức dị thường của Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng Hồ Phong phát khẩn, trên mặt lại không dám biểu lộ cái gì.

Một cực đại ma pháp cần tiêu hao lượng lớn tinh thần lực cuồn cuộn bay ra từ pháp trượng của Kỳ Thiếu Vinh, tuy rằng Hồ Phong đã kinh thiên bách chiến vẫn không khỏi vì tinh thần lực của Kỳ Thiếu Vinh mà kinh hãi.

Cục diện Hồ Phong bị bắt đánh qua một hồi lâu mới đình chỉ, nhìn

thấy tốc độ Kỳ Thiếu Vinh thi pháp chậm lại, Hồ Phong âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, thầm nghĩ: Thời khắc phản kích rốt cuộc cũng tới, hắn muốn cho tên tiểu quỷ Kỳ Thiếu Vinh chết tiệt này biết, cho dù tinh thần lực có lớn cũng không thể dùng không biết tiết chế như vậy.

Hồ Phong vừa định phóng đại chiêu, Kỳ Thiếu Vinh nhanh nhẹn lấy ra mấy quyển trục từ trong nhẫn không gian, ném về phía Hồ Phong. Mấy quyển trục ma pháp nổ mạnh, ma pháp Hồ Phong định phóng ra liền bị gián đoạn.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong mày xám mặt tro, thật cẩn thận đi đến, quan tâm thăm hỏi: "Hiệu trưởng đại nhân, ngài không có việc gì đi?"

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng vội đến hoảng. Cố ý, tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này nhất định là cố ý.

"Không có việc gì, đạo sư ngươi chính là ma pháp sư cấp chín, làm sao có thể dễ dàng có việc như vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy, vừa rồi ma lực của ta khô kiệt, khẩn trương muốn chết, vừa nhìn thấy hiệu trưởng ngài muốn phóng đại chiêu, ta liền theo bản năng mà dùng quyển trục, hiệu trưởng sẽ không để ý đi?"

"Đương nhiên sẽ không, gấu đen, gấu trắng, chỉ cần có thể bắt được con mồi chính là thợ săn tốt, mặc kệ áp dụng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể thắng là được rồi, bất quá, thứ quyển trục ma pháp này dùng một lần mất một lần, có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm." Hồ Phong nói.

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý vẫy vẫy tay: "Cái này thật ra không quan trọng, ta mua mấy chục sọt quyển trục ma pháp."

Hồ Phong cứng người lại một chút: "Ta thiếu chút nữa quên mất, Kỳ đồng học là kẻ có tiền."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Thường thôi, thường thôi."

Hồ Phong: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh về tới biệt viện, Kỳ Hằng nhanh nhẹn đón Kỳ Thiếu Vinh vào cửa.

"Thiếu gia, sao ngươi về muộn vậy, hình như ngươi nhìn qua không được tốt lắm?" Kỳ Hằng lo lắng hỏi.

"Ta không có việc gì, tên hỗn đản Hồ Phong đã nói sẽ áp chế thực lực ở cấp sáu đánh với ta, kết quả lão già này nói lời không giữ lời, hắn nhất định là trộm vận dụng lực ma pháp cấp bảy." Kỳ Thiếu Vinh nghiến răng nghiến lợi mắng.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, có ngươi bị hiệu trưởng đánh không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Lúc mới bắt đầu, thừa dịp hắn không đề phòng, giáo huấn hắn một trận nho nhỏ." Đáng tiếc, sau đó Hồ Phong thăm dò được thực lực của mình liền không tìm được cơ hội phản công, dù sao cũng là cao thủ cấp chín! Mình mới ma pháp sư cấp sáu, chênh lệch quá lớn.

"Thiếu gia, ngươi cũng quá....."

Kỳ Thiếu Vinh tức giận nhìn Kỳ Hằng: "Ta quá..... quá thế nào? Lão gia chết tiệt kia hại ta mấy nhiều tiền như vậy, ta dù sao cũng phải cho hắn biết một chút nhan sắc."

Kỳ Hằng: "....." Đến tột cùng là ai cho ai biết nhan sắc a!

Kỳ Thiếu Vinh hoạt động thân thể một chút, từng điểm từng điểm nguyên tố ma pháp quang hệ chui ra khỏi người Kỳ Thiếu Vinh,

nhanh chóng chữa trị thương thế.

"Thiếu gia, ngươi chỉ lộ ra ma pháp ám hệ sao?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

Người có ma pháp quang hệ là Tà Y, có ma pháp ám hệ mới là Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh đã tra qua, trong lịch sử thật ra cũng từng có ma pháp sư mang hai thuộc nguyên tố đối lập, nếu không phải ma pháp lực trì trệ không tiến thì chính là nổ tan xác.

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh tu luyện ma pháp quang hệ cùng ma pháp ám hệ cũng từng thấy hiện tượng hai cỗ ma pháp va chạm lẫn nhau trong thân thể, Kỳ Thiếu Vinh ứng dụng nguyên lý thái cực, chia ma pháp lực trong thân thể thành hai phần tuần hoàn, bảo trì hai cỗ ma pháp lực cân bằng.

"Thiếu gia, ngày mai ngươi muốn nghỉ ngơi không?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh trở mình, tiếc nuối than thở: "Không được, hiệu trưởng nói ngày mai ta tới luyện tập, nói cái gì mà thời gian huấn luyện ngắn, đánh cá ba ngày phơi lưới hai ngày không tốt."

Kỳ Hằng: "....."

"Mặc kệ là thế nào, có một ma pháp sư cấp chín bồi luyện đã là cơ hội khó có được, thiếu gia phải quý trọng!" Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh khẽ hừ một tiếng, không nói gì, thầm nghĩ: Tuy rằng Hồ Phong này hơi đáng ghét một chút, nhưng trình độ vẫn không tồi, sau khi đối chiến với Hồ Phong, Kỳ Thiếu Vinh có cảm giác ma pháp lực đã tăng lên một ít.

------oOo------

Chương 58: Trước đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 58

Chương 58:Trước đại chiến

Thiên Lan học viện.

"Trang Linh đạo sư." Tôn Lâm mở miệng gọi Trang Linh.

Từ sau khi Trang Linh giúp Tôn Lâm có được sự trợ giúp của Tà Y, thân thể nhi nữ Tôn Lâm trở nên tốt đẹp hơn nhiều, quan hệ của Tôn Lâm cùng Trang Linh cũng ngày càng tốt hơn.

"Trang Linh đạo sư, ngươi nghe nói gì chưa? Kỳ Thiếu Vinh đã xác định là sẽ thuộc đội ngũ tuyển thủ dự thi của học viện chúng ta." Tôn Lâm thần thần bí bí nói.

"Có nghe nói." Trang Linh cúi đầu, chuyện Kỳ Thiếu Vinh làm tuyển thủ dự thi tham gia thi đấu cho Thiên Lan học viện nguyên bản chỉ là ngầm lưu truyền, nhưng không biết tại sao lại truyền đến ai cũng biết.

"Rốt cuộc là hiệu trưởng đại nhân đang nghĩ gì không biết? Cho dù mấy năm nay tố chất học viên của học viện chúng ta không ra gì nhưng cũng không đến nỗi phải kéo Kỳ Thiếu Vinh ra góp đủ số đi."

Trang Linh cười cười: "Hiệu trưởng đại nhân đa mưu túc trí, hẳn hắn là có suy tính riêng."

Tôn Lâm nhìn Trang Linh: "Có người nói sở dĩ hiệu trưởng xếp Kỳ Thiếu Vinh vào danh sách tuyển thủ mục đích chính là vì muốn ghê

tởm Trang Hạo."

Trang Linh: "....."

"Chỉ là hiệu trưởng dùng tới tận một vị trí thi đấu để ghê tởm Trang Hạo cũng không khỏi quá lỗ vốn!" Tôn Lâm lắc đầu than thở.

Trang Linh: "....."

.....

Kỳ gia.

"Nhị ca, Kỳ Thiếu Vinh sẽ làm tuyển thủ dự thi tham gia thi đấu cho Thiên Lan học viện, đây là sự thật sao?" Kỳ Thiếu Như hỏi.

Sau khi Kỳ Thiếu Vinh bị trục xuất Kỳ gia, Kỳ Thiếu Như liền không còn lo lắng chuyện Kỳ Thiếu Vinh là người Kỳ gia, nói chuyện đều gọi thẳng tục danh.

"Việc này nháo đến ồn ào huyên náo ở Thiên Lan học viện, ta nghĩ rất có khả năng là thật, ta nghe nói Kỳ Thiếu Vinh bỏ ra hơn mười vạn đồng vàng mua vị trí này." Kỳ Thiếu Khang nói.

Kỳ Thiếu Như nhíu mày: "Kỳ Thiếu Vinh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?"

"Trước đó Tà Y trị liệu tốt cho hổ con ở hoàng thất, hoàng thất cho Tà Y ba mươi vạn đồng vàng, sau đó tấm thẻ kia lại tới tay Kỳ Thiếu Vinh, bị Trang Hạo dùng thêm một vạn đồng vàng đổi về, trên tay Kỳ Thiếu Vinh có ít nhất ba mươi mốt vạn đồng vàng."

Kỳ Thiếu Như trừng lớn mắt: "Rốt cuộc là Tà Y nghĩ cái gì vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh tính thứ gì chứ, số tiền Tà Y bỏ ra bao dưỡng Kỳ Thiếu Vinh có thể dùng để bao dưỡng mười người tốt hơn Kỳ Thiếu Vinh nhiều, không biết có phải mắt Tà Y có vấn đề gì hay không.

Còn có Trang Hạo nữa, Tà Y này dấu đầu lộ đuôi, ngay cả mặt cũng không dám lộ, hơn phân nửa là một tên xấu xí, cố tình Trang Hạo lại động tâm với một người như vậy.

Kỳ Thiếu Khang lắc đầu: "Không biết, bất quá, nhìn dáng vẻ này xem ra quan hệ của Kỳ Thiếu Vinh cùng Tà Y rất không tầm thường."

Kỳ Thiếu Như cúi đầu, nhịn không được mà nghiến răng: "Nhị ca, ngươi vào bí cảnh có gặp được Kỳ Thiếu Vinh thì nhanh đá hắn ra, đỡ cho hắn ở bên trong làm Kỳ gia chúng ta mất mặt, tuy rằng hiện tại hắn đã không còn là người Kỳ gia chúng ta, nhưng hắn mất mặt, Kỳ gia chúng ta cũng không có mặt mũi gặp người khác."

Kỳ Thiếu Khang gật đầu, "Ta sẽ."

Kỳ Thiếu Như nghe được Kỳ Thiếu Khang nói, tâm tình cuối cùng cũng trở nên tốt đẹp hơn một ít. Kỳ Thiếu Như là học viên Minh Nhã học viện, một trong ba học viện lớn ở hoàng đô, Kỳ Thiếu Như từng tham gia tuyển chọn của học viện, đáng tiếc, Minh Nhã học viện có quá nhiều cao thủ, Kỳ Thiếu Như đã bị loại từ sớm.

Kỳ Thiếu Như đã sớm biết chuyện mình sẽ bị loại, chỉ là không nghĩ tới, nàng bị loại, Kỳ Thiếu Vinh lại được chọn. Ngay cả một phế vật như Kỳ Thiếu Vinh còn có thể được chọn, nàng lại không được, Kỳ Thiếu Như cảm thấy cực kỳ nghẹn khuất.

.....

Dịch gia.

"Đại ca, ngươi đã sắp khôi phục rồi sao?" Dịch Sơ Tuyết thật cẩn thận hỏi.

Dịch Hỏa âm u liếc mắt nhìn Dịch Sơ Tuyết một cái: "Ta rất tốt."

Sau khi Dịch Hỏa đến chỗ Tà Y gặp ám toán đã phải nằm trên

giường rất lâu, trong khoảng thời gian này, Dịch Hỏa không tốt, Dịch Sơ Tuyết cũng không tốt, Dịch Sơ Tuyết phát hiện, sau khi Dịch Hỏa khỏi hẳn, thái độ với nàng kém đi không ít.

Tuy rằng thương thế của Dịch Hỏa đã khôi phục, nhưng trên mặt lại có thêm một ít đậu ấn rất nhỏ, nếu không cẩn thận nhìn kỹ thì căn bản là không nhìn ra, nhưng Dịch Hỏa vô cùng coi trọng dung mạo, sao có thể không để ý chuyện này.

"Đại ca, nghe nói Kỳ Thiếu Vinh cũng sẽ tham gia thi đấu, Tà Y cùng Kỳ Thiếu Vinh chung một bọn, nếu ngươi gặp được Kỳ Thiếu Vinh trong bí cảnh, nhất định không cần khách khí." Dịch Sơ Tuyết oán giận nói.

Dịch Hỏa không kiên nhẫn quát một câu: "Việc này không cần ngươi nhọc lòng, ta có chừng mực."

Dịch Sơ Tuyết cau mày, trong lòng dâng lên vài phần ủy khuất, Dịch Sơ Tuyết rất muốn oán trách vài câu, nhưng nhìn sắc mặt lạnh băng của Dịch Hỏa, rốt cuộc không dám nói nữa.

Dịch Hỏa nhìn tay mình, tuy rằng thân thể hắn đã khôi phục lại, nhưng tốc độ vận chuyển ma lực trì trệ hơn trước kia nhiều, trước đó, trình độ ma lực của hắn vẫn luôn ở trên Dịch Băng, nhưng chậm trễ mấy tháng này, Dịch Băng đã đuổi ở đằng trước hắn.

Quan hệ của Dịch Hỏa cùng Dịch Băng không tồi, nhưng giữa hai người vẫn tồn tại quan hệ cạnh tranh nào đó.

Dịch Băng đi đến, nói: "Đại ca, ngươi đã khỏe rồi sao? Nếu như ngươi còn chưa khôi phục hoàn toàn, ta có thể nói với hiệu trưởng. Lần này Thánh Hoàng học viện chúng ta có thể nắm chắc phần thắng, học viện khác căn bản là không có cao thủ gì, cho dù đại ca ngươi không xuất mã cũng không có vấn đề."

Dịch Hỏa cười cười nhìn Dịch Băng: "Ta sắp nhàn đến hoảng rồi, thi đấu lần này vừa lúc hoạt động tay chân." Thiện ý trong lời nói của

Dịch Băng vào tai Dịch Hỏa càng giống như lời châm chọc khiêu khích, dù hắn có tham gia thi đấu hay không cũng không ảnh hưởng tới kết quả.

Dương Mạn đi đến: "Các ngươi đều ở đây sao!"

Dương Mạn nhìn Dịch Hỏa: "Lão đại, ngươi khôi phục rồi?"

"Đúng vậy, mẫu thân, ta đã khỏe hẳn." Dịch Hỏa nói.

Trong đôi mắt Dương Mạn hiện lên vài phần vui mừng, "Tốt rồi thì tốt, ta biết một chút suy sụp như vậy sẽ không đánh sụp được ngươi."

Dịch Hỏa cười cười: "Đó là đương nhiên, ta sao có thể giống như tên phế Dịch Phàm kia."

"Tên Dịch Phàm kia lại không thấy bóng dáng đâu, không biết là đã chạy đi nơi nào rồi." Dương Mạn nói.

"Không phải hắn vừa li hôn với Mộ Tuyết Lam sao, ta nghĩ hắn hẳn là cảm thấy quá mất mặt cho nên mới trốn đi." Dịch Sơ Tuyết cười lạnh một tiếng.

.....

Thẩm gia.

Thẩm Mạn Vũ chờ bên người Thẩm Nguyên: "Thẩm Nguyên, thi đấu lần này Thánh Hoàng học viện đã nắm chắc thắng lợi rồi sao?"

Thẩm Nguyên mặc vào một thân trang bị ma pháp: "Đó là đương nhiên, ngươi cũng không nhìn xem người dự thi của học viện chúng ta là những ai, Trang Hạo đã cấp bảy, đa số học viên dự thi cùng lắm mới chỉ cấp năm, căn bản là không cùng một đẳng bậc."

Thẩm Mạn Vũ nhíu mày: "Lời này nói như vậy cũng không sai,

nhưng ta luôn cảm thấy việc này có khả năng sẽ xảy ra chút biến số."

Thẩm Nguyên nhìn Thẩm Mạn Vũ: "Vũ tỷ tỷ, có phải ngươi phát giác được cái gì không ổn không?"

Thẩm Mạn Vũ nhíu mày: "Theo ta được biết, các sòng bạc lớn đều có một bút kim ngạch kếch xù ném vào mua Thiên Lan học viện đoạt được giải nhất."

Thẩm Nguyên quay đầu nhìn Thẩm Mạn Vũ: "Tỷ tỷ, sao ngươi biết chuyện này?"

Thẩm Mạn Vũ cười cười: "Đại chiến trăm viện là chuyện lớn, tỷ tỷ ngươi đương nhiên cũng muốn xem chút náo nhiệt." Trên thực tế, Thẩm Mạn Vũ gả cho nhị hoàng tử, mấy sòng bạc ở hoàng đô đều có cổ phần, tuy rằng Kỳ Thiếu Vinh đã tách ra hạ tiền đánh bạc nhưng vẫn làm cho Đường Thiên Phong phát hiện.

"Mua Thiên Lan học viện đoạt giải nhất? Hình như học viên đến từ Thiên Lan học viện lần này không có người nào tài giỏi. Là tên ngu xuẩn nào mua Thiên Lan học viện đoạt giải nhất không biết?" Thẩm Nguyên tràn đầy khó hiểu nói.

Thẩm Mạn Vũ híp mắt: "Nếu Thiên Lan học viện thật sự đoạt được giải nhất, vậy người này kiếm được không ít đâu."

"Chỉ là Thiên Lan học viện không có khả năng thắng được! Số tiền này chắc chắn là phải ném đá trên sông." Thẩm Nguyên lắc đầu than thở.

Thẩm Mạn Vũ gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy."

"Không biết là cái tên ngu ngốc nào hạ tiền đặt cược, chẳng lẽ là Hồ Phong?"

Thẩm Mạn Vũ lắc đầu: "Không thể nào, ai mà không biết lão già Hồ

Phong kia keo kiệt muốn chết, lão không làm ra được bút tích lớn như vậy."

Thẩm Nguyên: "....."

.....

Thiên Lan học viện.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Hồ Phong song song ngồi trong phòng.

Hồ Phong lấy ra một tấm bản đồ, đưa đến trước mặt Kỳ Thiếu Vinh, "Lần này sân thi đấu của các ngươi được an bài ở Phượng Hoàng Cốc, Phượng Hoàng Cốc chia làm bảy khu vực, mỗi khu vực tồn tại thất thải thạch có màu sắc khác nhau, khu vực thất thải thạch có màu sắc càng đậm, trình độ nguy hiểm càng cao, điểm tích phân cũng càng cao.

"Yêu thú bị đánh chết, thu lấy yêu hạch chúng nó cũng có thể đổi thành tích phân."

"Ban tổ chức sẽ phát cho mỗi học viên một tấm truyền tống phù, thời điểm gặp nguy hiểm đến tính mạng có thể sử dụng truyền tống phù đào tẩu, bất quá, một khi khởi động truyền tống phù, toàn bộ tích phân người này thu được đều sẽ trở thành vô dụng, vậy nên không đến mức bất đắc dĩ, nhất định không được sử dụng truyền tống phù.

.....

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm: "Hiệu trưởng, vào trong bí cảnh có thể giết người không?"

Lông mày Hồ Phong nhảy lên, huấn luyện cho Kỳ Thiếu Vinh gần nửa tháng, Hồ Phong cũng có vài phần hiểu biết về Kỳ Thiếu Vinh, vị Kỳ tứ thiếu gia này tâm tư thâm trầm, ra tay quyết đoán, thật sự không hiểu vì sao Kỳ gia lại đẩy một tuyệt thế thiên tài như vậy ra khỏi cửa.

"Trong bí cảnh cho phép chém giết, mỗi lần đại chiến kết thúc đều xuất hiện thương vong, bất quá, tốt nhất không nên làm quá tay, toàn bộ sân thi đấu đều có trang bị theo dõi." Hồ Phong nói.

Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc hỏi: "Toàn bộ bí cảnh đều có trang bị theo dõi sao?"

Hồ Phong lắc đầu: "Không phải, luôn có một ít góc chết, huống chi trong bí cảnh có rất nhiều yêu thú, một ít trang bị theo dõi bị phá hư cũng không chừng."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết rồi."

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Có phải ngươi ra cái chủ ý xấu gì rồi không?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có, sao hiệu trưởng lại nghĩ ta như vậy, ta chính là thiên chân thiện lương, thuần khiết không tì vết."

Hồ Phong: "....."

Hồ Phong ho nhẹ hai tiếng: "Lấy bản lĩnh của ngươi, tuyển thủ dự thi lần này ngoại trừ Trang Hạo thì không ai là địch thủ, ngươi cũng không cần quá mức cố kỵ, nhưng nếu gặp được Trang Hạo, ngươi vẫn nên tránh đi thì hơn."

"Hiệu trưởng, hình như ngài rất không tin tưởng ta?"

Hồ Phong xấu hổ cười một cái: "Kỳ đồng học ngươi là rất lợi hại, nhưng Trang Hạo cũng không phải động vật ăn chay, huống chi, thực lực chỉnh thể của Thánh Hoàng học viện vẫn cao hơn học viện chúng ta một ít."

"Hiệu trưởng, theo ta được biết, tất cả học viên sau khi tiến vào bí cảnh đều bị phân tán đến các nơi khác nhau, có lẽ người của học viện khác sẽ cực lực tìm kiếm người của học viện mình liên thủ

hành động, nhưng bên Thánh Hoàng học viện đều là một đám người mắt cao hơn đỉnh, liên thủ sợ là không quá có khả năng, vậy nên Trang Hạo hẳn là không có ai giúp đỡ."

"Ngươi đánh chủ ý lên Trang Hạo?"

"Ta có nói như vậy sao?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, vô tội nhìn Hồ Phong.

Hồ Phong: "....."

"Đây là danh sách tuyển thủ dự thi của Thánh Hoàng học viện lần này." Hồ Phong lấy ra một tờ danh sách đưa cho Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn danh sách, không chủ được mà nheo mắt lại: "Tại sao vị trí thứ hai và thứ ba của Hoàng Đô Thất Tú, Đường Thiên Phong cùng Đường Thiên Anh lại không ở bên trong?"

"Thân phận của người trong hoàng thất đặc thù, rất nhiều tuyển thủ bình dân gặp được người của hoàng thất đều kiêng kị bối cảnh của bọn họ, chưa đánh đã chạy, đại chiến trăm viện lần này, hoàng thất vì tị hiềm, không cho phép các hoàng tử tham gia." Hồ Phong nói.

"Nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử không thể dự thi có ảnh hưởng không nhỏ tới Thánh Hoàng học viện, Lộ Danh hiệu trưởng không kháng nghị gì sao?"

Hồ Phong cười nhạo một tiếng: "Hắn? Hắn căn bản là không đặt những học viện khác vào trong mắt, ở trong mắt Lộ Danh, thực lực học viên của những học viện khác có chênh lệch quá lớn với Thánh Hoàng học viện, Thánh Hoàng học viện thắng chắc rồi."

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh: "Như vậy cũng tốt, thiếu đi hai tên kình địch."

Hồ Phong: "....."

------oOo------

Chương 59: Giáo huấn Thẩm Nguyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 59

Chương 59: Giáo huấn Thẩm Nguyên

Ngày đại chiến trăm viện rất nhanh đã đến.

Tuyển thủ, đạo sư của các học viện lớn tề tụ tấp nập bên ngoài Phượng Hoàng Cốc, khẽ khẽ bàn luận.

"Không nghĩ tới Kỳ Thiếu Vinh cư nhiên lại thật sự đại diện cho Thiên Lan học viện dự thi, ta còn tưởng rằng chỉ là lời đồn đãi." Thẩm Nguyên nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh, vuốt cằm nói nhỏ.

"Có phải hiệu trưởng Thiên Lan học viện điên rồi không?" Dịch Băng nhịn không được thắc mắc.

"Nghe nói bên Thiên Lan học viện có rất nhiều người kháng nghị, nhưng Hồ Phong hiệu trưởng vẫn giữ ý như cũ, vốn dĩ Hồ Phong đã có một cái ngoại hiệu kẻ điên, bây giờ là bệnh điên càng thêm lợi hại." Dịch Hỏa nói.

"Thiếu Khang, tứ đệ ngươi thật có ý tứ!" Dịch Băng cười như không cười nhìn Kỳ Thiếu Khang.

Kỳ Thiếu Khang trầm mặt xuống: "Nói trước một câu với mấy người các ngươi, nếu các ngươi vào trong gặp được tên đệ đệ không nên thân kia của ta, làm phiền các ngươi bằng tốc độ nhanh nhất đá hắn ra, ta vô cùng cảm kích."

Thẩm Nguyên xoa xoa mũi: "Không cần như vậy đi?"

Trang Hạo nhíu mày: "Đá hắn ra cũng là vì tốt cho hắn."

Thẩm Nguyên gật đầu: "Vậy thì được. Thật không hiểu tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này nhét cái gì trong đầu, nghe nói vị trí của hắn là dùng hơn mười vạn đồng vàng mua lấy, có tiền như vậy làm cái gì không tốt, nhất định phải tự tìm chết?"

Bên Thiên Lan học viện, Kỳ Thiếu Vinh đứng bên người Hồ Phong, chín tuyển thủ khác từ đầu đến đuôi luôn bảo trì với Kỳ Thiếu Vinh một khoảng cách.

Mấy đạo sư Thiên Lan học viện nhíu chặt mày, tràn đầy bất mãn nhìn Hồ Phong cùng Kỳ Thiếu Vinh. Hồ Phong ngẩng đầu ưỡn ngực, bộ dáng giống như trúng được giải thưởng lớn, làm như không thấy ánh mắt hận sắt không thành thép của đạo sư.

Hồ Phong quay sang dặn dò Kỳ Thiếu Vinh: "Nếu vào bên trong có gặp được Trang Hạo, lượng sức mà đi là được rồi, không cần quá mức cưỡng cầu." Hồ Phong đem Kỳ Thiếu Vinh trở thành vương bài, chi có duy nhất một lo lắng nhất là Kỳ Thiếu Vinh luẩn quẩn trong lòng, chạy tới tìm Trang Hạo gây phiền toái, bị Trang Hạo đá ra khỏi bí cảnh.

"Ta biết, hiệu trưởng đã nói rất nhiều lần." Kỳ Thiếu Vinh có chút không kiên nhẫn nói.

Dặn dò của Hồ Phong với Kỳ Thiếu Vinh ở trong mắt những người khác chính là muốn Kỳ Thiếu Vinh an phận một chút, giữ được tánh mạng là tốt rồi, chỉ có Kỳ Thiếu Vinh rõ rành, Hồ Phong là muốn hắn cẩn thận với Trang Hạo, cũng chỉ cần cẩn thận với Trang Hạo.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía đám người Trang Hạo: "Hình như người của Thánh hoàng học viện đều đang nhìn ta."

Hồ Phong gật đầu: "Đúng vậy!"

"Hiệu trưởng, ta qua bên kia một chút." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hồ Phong không rõ Kỳ Thiếu Vinh muốn làm gì, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi về phía khu tuyển thủ của Thánh Hoàng học viện, chọc cho một đám người Thánh Hoàng học viện xôn xao cả lên.

Thẩm Nguyên tươi cười đầy mặt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, có việc sao?"

"Ta không tới tìm ngươi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh lấy ra một vòng tay, đưa tới trước mặt Trang Hạo: "Trang Hạo, đây là vòng tay Tà Y muốn ta mang cho ngươi."

Trang Hạo nhíu mày: "Tà Y đưa?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Biết ngươi muốn dự thi, làm riêng tặng ngươi, chúc ngươi đoạt giải nhất."

"Thay ta cảm ơn ý tốt của hắn." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười sáng lạn: "Được, ta nhất định sẽ chuyển lời cho ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh xoay người đi về khu tuyển thủ của Thiên Lan học viện, Thẩm Nguyên thấy Kỳ Thiếu Vinh rời đi, thò đầu lại gần Trang Hạo: "Tà Y phúc hậu như vậy sao?"

Dịch Hỏa nhíu mày: "Ta thấy chưa chắc đã là vòng tay Tà Y đưa, sớm không đưa muộn không đưa, lại đưa đúng lúc này, không phải là Kỳ Thiếu Vinh muốn chơi xấu đi?"

"Một cái vòng tay mà thôi, không có gì ghê gớm." Trang Hạo nhàn nhạt nói.

Dịch Băng bĩu môi: "Cũng đúng, Thiên Lan học viện bên kia chỉ là một đám đám ô hợp, không làm ra sóng to gió lớn gì được."

Kỳ Thiếu Khang nhìn Trang Hạo trân trọng mang vòng tay lên, nhíu chặt mày, cũng không nói gì thêm.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Khang: "Thiếu Khang, Kỳ Thiếu Vinh không để ý tới ngươi một chút nào."

Kỳ Thiếu Khang híp mắt: "Hắn đã bị trục xuất khỏi Kỳ gia, đương nhiên không cần để ý tới ta."

Thẩm Nguyên: "....."

.....

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh trở về, tò mò hỏi: "Ngươi cho Trang Hạo thứ gì vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có gì, một cái vòng tay may mắn, bảo bình an."

"Ngươi cư nhiên tư thông với địch trước, phẩm tướng của vòng tay kia nhìn qua không tồi!"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Hồ Phong một cái, không nói gì.

Trong lòng Hồ Phong có vài phần hoài nghi, nhưng cũng không tiếp tục dò hỏi.

Minh Nhã học viện, một mỹ nữ phong tình vạn chủng bên người hiệu trưởng Y Nhã khẽ hừ một tiếng.

"Thiên Lan học viện thật sự xuống dốc rồi! Tên biến thái Hồ Phong kia không biết là đang nghĩ cái gì." Y Nhã lạnh giọng nói.

"Quản bọn họ nghĩ như thế nào làm gì, cho dù là ai nhảy vào trong tay ta, ta cũng sẽ đá hắn ra ngoài." Hoàng Tuyết Phi cười lạnh một tiếng.

Hoàng Tuyết Phi là vương bài của Minh Nhã học viện, thực lực vô cùng cường hãn.

Y Nhã chống eo: "Đúng vậy, ai cản đường liền đá, không cần khách khí."

Y Nhã nhìn về phía Thánh Hoàng học viện, "Vận khí của lão già Lộ Danh này thật tốt, có Trang Hạo ở đây, vị trí thứ nhất sợ là rất khó dao động được."

Hoàng Tuyết Phi nhìn về phía Trang Hạo, trong mắt hiện lên vài phần kiêng kị.

.....

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, hai mắt chuyển loạn, "Hiệu trưởng, hình như có rất nhiều người đang nhìn ta!"

Hồ Phong gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi đi vào phải cẩn thận một chút, tất cả mọi người đều chờ tìm ngươi phiền toái."

"Vì sao chứ? Ta ngây thơ đáng yêu như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy khó hiểu hỏi.

"Ai bảo ngươi là dê béo đâu, tất cả mọi người đều biết tài sản của ngươi phong phú, đều muốn chờ đoạt bảo." Hồ Phong hơi chút ghen ghét nói.

"Trong đó cũng bao gồm cả ngài sao? Hiệu trưởng?"

Hồ Phong vừa muốn nói gì, thanh âm ban tổ chức liền vang lên, "Đại chiến sắp bắt đầu, mời các vị học viên chuẩn bị đi vào."

"Hiệu trưởng, ta đi." Kỳ Thiếu Vinh quay sang nói với Hồ Phong.

Hồ Phong gật đầu: "Được."

Một ngàn tuyển thủ đi vào truyền tống trận, truyền tống trận phát ra ánh sáng chói lọi, hơn một ngàn thiếu niên anh tài tham gia đại chiến trăm viện đồng thời bị truyền tống vào trong bí cảnh.

Một ngàn tuyển thủ vừa bị truyền tống vào bí cảnh, một quang bình liền sáng lên, thời điểm cao thủ thánh cấp bày đặt thất thải thạch trong Phượng Hoàng Cốc, cũng đặt hơn ba vạn viên quang ảnh châu khắp toàn bộ bí cảnh, dựa vào quang ảnh châu theo dõi tình hình bên trong.

Sau khi tuyển thủ được truyền tống vào, người quan chiến bên ngoài liền lần lượt rời đi.

Lộ Danh đi về phía Hồ Phong, hung hăng vỗ vỗ bả vai Hồ Phong mấy cái: "Lão Hồ a! Kỳ Thiếu Vinh cho ngươi bao nhiêu chỗ tốt để ngươi đưa hắn vào bí cảnh như vậy?"

Hồ Phong tràn đầy khinh thường nhìn Lộ Danh một cái: "Ngươi thì biết cái gì? Kỳ đồng học là một thiên tài, người không có ánh mắt như ngươi đương nhiên là không hiểu được."

Lộ Danh: "....."

"Hình như vận khí vị đồng học thiên tài kia không tốt lắm, cư nhiên đụng phải người của học viện chúng ta."

Hồ Phong liếc mắt nhìn Lộ Danh: "Không phải vận khí Kỳ đồng học không tốt, mà là vận khí Thẩm đồng học không tốt a! Thẩm Nguyên tốt xấu gì cũng là một trong Hoàng Đô Thất Tú, nếu như bại dưới tay Kỳ Thiếu Vinh, vậy chỉ sợ là sau này trong Hoàng Đô Thất Tú không

còn có chỗ cho hắn."

"Hồ Phong, đầu ngươi có vấn đề gì sao?"

Hồ Phong hừ một tiếng, không nói gì.

Trong bí cảnh, Kỳ Thiếu Vinh cùng Thẩm Nguyên oan gia ngõ hẹp.

"Thẩm thiếu, thật không nghĩ tới! Ta cư nhiên gặp được ngươi sớm như vậy, chúng ta thật có duyên a!" Kỳ Thiếu Vinh cong khóe miệng nhìn Thẩm Nguyên.

Thẩm Nguyên cau mày nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Trước đó nhị ca ngươi đã nói với ta, nếu như ta gặp được ngươi trong bí cảnh thì đá ngươi ra ngoài, Kỳ tứ thiếu, bí cảnh rất nguy hiểm, thực sự không thích hợp với ngươi, ngươi vẫn nên ra ngoài thì tốt hơn."

"Thẩm thiếu, ngươi còn nhớ rõ ngày đó ngươi tới từ hôn, ta đã nói với ngươi cái gì không?" Hai mắt Kỳ Thiếu Vinh lộ ra từng tia quang mang hưng phấn.

"Ta không nhớ quá rõ." Thẩm Nguyên mím môi, lúc trước đi từ hôn cho Trang Hạo thật sự không phải là ký ức tốt đẹp gì, Thẩm Nguyên lựa chọn quên đi lời Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Hằng nói lúc đó.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Thẩm thiếu, trí nhớ ngươi không được tốt lắm! Để ta tới nhắc nhở cho ngươi một chút đi, ta nói " Thẩm thiếu, ngươi biết trong Hoàng đô Thất Tú, ngươi vì sao lại là đứng đầu từ dưới lên đi, ngươi hẳn là nên ít quan tâm chuyện bát quái, phóng chút tâm tư để tu luyện, chiếu theo bộ dáng làm việc không đàng hoàng này của ngươi, rất nhanh ngay cả đếm ngược từ dưới lên cũng không đủ tư cách. ""

Thẩm Nguyên: "....."

"Ôn chuyện dừng lại ở đây." Kỳ Thiếu Vinh.

Một cây pháp trượng xuất hiện trên tay Kỳ Thiếu Vinh, một hắc ám trọng lực thuật, một hắc ám đầm lầy, một hắc ám màn trời đan chéo nhau đánh lên trên người Thẩm Nguyên, Thẩm Nguyên còn chưa kịp phản ứng đã bị Kỳ Thiếu Vinh công kích bay ra ngoài. Thẩm Nguyên đột nhiên hộc ra một búng máu, "Ngươi..... ngươi..... ngươi....."

Kỳ Thiếu Vinh nắm pháp trượng trong tay, "Thẩm thiếu, ngươi hẳn là nên nghe lời khuyên của ta một chút, đặt nhiều tâm tư trên tu luyện, ngươi nhìn xem ngươi..... đúng là không chịu nổi một kích. Bị hiệu trưởng chèn ép đánh nửa tháng, cuối cùng ta cũng tìm về được cảm giác chèn ép đánh người khác."

Thẩm Nguyên: "....."

Trong bí cảnh Phượng Hoàng Cốc, tâm lý Thẩm Nguyên bị hung hăng chấn kinh một phen, ngoài Phượng Hoàng Cốc lập tức nổ tung rồi.

"Hồ Phong! Đó thật sự là Kỳ tứ thiếu? Hắn cư nhiên có thể thuấn phát ma pháp ám hệ cấp sáu, còn một lần phát ba cái?" Lộ Danh kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cái gọi là người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo, Kỳ Thiếu Vinh vừa ra tay, Lộ Danh liền nhìn ra thực lực chân chính của Kỳ Thiếu Vinh.

Hồ Phong cười cười: "Đúng vậy! Đồ đệ này của ta hiện tại là ma pháp sư ám hệ cấp sáu, thiên phẩm tinh thần lực."

Lời Hồ Phong vừa dứt, Lộ Danh nhịn không được mà nhìn về phía mấy người Kỳ gia, đám người Kỳ gia đầy mặt khiếp sợ, nghiễm nhiên là một bộ dáng ngoài ý muốn.

"Đừng nhìn, đồ đệ ta thâm tàng bất lộ, người Kỳ gia cũng không biết được." Hồ Phong tự đắc khoe khoang.

"Hắn là ma võ phế nhân." Lộ Danh nói.

Hồ Phong nhún vai: "Chắc là ma pháp sư ám hệ tương đối thưa thớt, Kỳ gia kiểm tra không cẩn thận cho nên ra sai đi."

Lộ Danh: "....."

Trong Phượng Hoàng Cốc.

Kỳ Thiếu Vinh không yên tâm ném thêm một quyển trục về phía Thẩm Nguyên.

Thẩm Nguyên lập tức không động đậy nổi.

Kỳ Thiếu Vinh từng bước từng bước đi về phía Thẩm Nguyên, đến trước mặt Thẩm Nguyên liền ngồi xổm xuống.

Thẩm Nguyên khẩn trương nhìn Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Thẩm thiếu, ngươi không cần quá khẩn trương, ngươi lớn lên không dễ nhìn, không phải khẩu vị của ta, ta sẽ không cường bạo ngươi."

Thẩm Nguyên: "....."

------oOo------

Chương 60: Thiên Diện đồng học

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 60

Chương 60: Thiên Diện đồng học

Kỳ Thiếu Vinh lấy ra một tấm bản đồ từ trên người Thẩm Nguyên, học viên tiến vào bí cảnh đều được đã phát một tấm bản đồ, trên cơ bản bản đồ của Kỳ Thiếu Vinh cùng Thẩm Nguyên là giống nhau, duy chỉ có một bất đồng là bản đồ trên người Thẩm Nguyên có thêm chín điểm di động khác, đại biểu cho vị trí những học viên khác của Thánh Hoàng học viện.

Kỳ Thiếu Vinh lấy bản đồ, còn có mấy khối thất thải thạch trên người Thẩm Nguyên xuống, phát động truyền tống phù đưa Thẩm Nguyên ra khỏi bí cảnh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thân ảnh Thẩm Nguyên biến mất, khóe miệng khẽ cong lên, mắng một câu "Ngu ngốc!"

Một trận choáng váng qua đi, Thẩm Nguyên bị truyền tống ra bí cảnh.

Nhận thấy toàn bộ ánh mắt của người bên ngoài bí cảnh đều đang tập trung trên người mình, mặt Thẩm Nguyên căng đến đỏ bừng.

Sắc mặt Thẩm Nguyên không tốt, sắc mặt Lộ Danh cũng không tốt, Lộ Danh làm thế nào cũng không nghĩ được, người thứ nhất bị đào thải lại là Thẩm Nguyên hắn coi trọng, nguyên bản hắn còn tưởng rằng Kỳ Thiếu Vinh sẽ bị đưa ra.

Có một câu nói là: "Xuất sư chưa tiệp thân chết trước", trong lòng Thẩm Nguyên tràn đầy cảm giác ngũ lôi oanh đỉnh *(năm tia chớp cùng đánh vào đầu, ý là phải chịu sự đả kích lớn)*.

Hồ Phong tủm tỉm cười với Thẩm Nguyên: "Thẩm đồng học, làm người phải biết cách tiếp thu ý kiến của người khác, ngươi xem, Thiếu Vinh đã nói ngươi nên phóng chút tâm tư để tu luyện, ngươi không nghe, giờ có hại rồi đi."

Thẩm Nguyên: "....."

Lộ Danh: "....."

Lộ Danh nhìn Hồ Phong: "Hồ Phong, ngươi đừng đắc ý, Thánh Hoàng học viện chúng ta có rất nhiều cao thủ."

Hồ Phong gật đầu: "Đúng vậy, chỉ tiếc, ngươi không nhắc nhở bọn họ, thời điểm gặp được đồ đệ ta nên cẩn thận một chút."

Phó hiệu trưởng Lý Hồng đứng bên cạnh, vẻ mặt khâm phục nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, vẫn là ngài tuệ nhãn như đuốc *(mắt sáng như đuốc, ý là có mắt nhìn)*! Ta còn tưởng rằng ngươi vì tiền mà bán luôn học viện chúng ta."

Hồ Phong khẽ hừ một tiếng: "Ngươi cho rằng bổn hiệu trưởng là cái loại người thấy tiền sáng mắt này sao?"

"Hiệu trưởng, ngài đương nhiên không phải." Lý Hồng xấu hổ nói.

Thẩm Nguyên có chút ủ rũ cụp đuôi, Trang Khiêm kéo Thẩm Nguyên đến một bên, khẽ hỏi: "Thẩm Nguyên ca ca, Kỳ Thiếu Vinh rất lợi hại sao? Sao ngươi lại bị hắn xử lý nhanh như vậy, là quá khinh địch sao?"

Thẩm Nguyên: "Hắn rất lợi hại....."

"Ta đã nói mà, làm sao Tà Y có thể coi trọng một tên phế vật được, thì ra là thâm tàng bất lộ! Hắn lợi hại như vậy, ca ta muốn theo đuổi Tà Y thì khó khăn rồi." Trang Khiêm lo lắng sốt ruột than thở.

Thẩm Nguyên: "....." Thẩm Nguyên nhìn Trang Khiêm tràn đầy lo lắng, thầm nghĩ: Hắn bị đá ra ngoài, Trang Khiêm không lo lắng cho hắn một chút, chỉ biết lo lắng chuyện Trang Hạo theo đuổi lão bà, thật đúng là tổn hữu.

.....

Lực lượng mới Kỳ Thiếu Vinh xuất hiện, ngoài bí cảnh, ánh mắt của vô số người đều tụ tập trên người Kỳ Thiếu Vinh.

Một học viên dự thu mặc đồng phục Thiên Lan học viện xuất hiện phía sau Ký Thiếu Vinh.

"Kết thúc rồi sao? Hình như ta vừa cảm nhận được nơi này có dao động ma pháp?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Kết thúc, ta vừa mới đá Thẩm Nguyên ra ngoài."

"Phải vậy không? Mất mặt lớn như vậy, vị trí của Thẩm Nguyên trong Hoàng Đô Thất Tú sợ là giữ không nổi." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh mỉm cười sáng lạn, thuận khí xuống: "Ta nhìn hắn không vừa mắt đã lâu, đã tên kia ra ngoài, ngụm khẩu khí trong lòng ta này cuối cùng cũng thuận."

Ngoài bí cảnh, Thẩm Nguyên nhìn khẩu hình Kỳ Thiếu Vinh, tâm hung hăng run rẩy một phen, hắn đây là đã tạo nghiệt gì không biết!

Lý Hồng có chút hoang mang hỏi: "Hiệu trưởng, ngài nói tình huống của Kỳ Thiếu Vinh cho học viên khác sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nói đá Thẩm Nguyên ra ngoài, học viên này cư nhiên

lại không hoài nghi chút nào.

Hồ Phong lắc đầu: "Không có!"

Kỳ Thiếu Vinh là vương bài của hắn, Hồ Phong vẫn luôn cảm thấy trong học viện ngoại trừ hắn không còn ai biết được tình huống của Kỳ Thiếu Vinh.

"Học viên đang nói chuyện với Kỳ Thiếu Vinh kia có lai lịch gì?" Hồ Phong hỏi.

Trong khoảng thời gian này, Hồ Phong vẫn luôn vội vội vàng vàng huấn luyện Kỳ Thiếu Vinh, chuyện tuyển chọn học viên tham gia thi đấu hắn không quá chú ý tới.

"Là một học viên bình dân, gọi là Thiên Diện, đã ở trong học viện hơn ba năm, rất ít lộ diện, ngày thường độc lai độc vãng *(đến đi chỉ có một mình)*, tính cách có chút âm trầm, trong học viện có rất nhiều học viên quen hắn, nhưng ấn tượng về hắn lại không quá sâu, thời điểm ta làm đặc huấn, kết quả của hắn không tồi, một đường xông thẳng vào trận chung kết, là một ma pháp sư thủy hệ cấp năm." Lý Hồng nói.

Lý Hồng cau mày, ngoại trừ Kỳ Thiếu Vinh, trong chín người dự thi, Thiêm Diên cực kỳ mờ nhạt, Lý Hồng từng xem qua bản báo cáo kết quả kiểm tra, chỉ cảm thấy vận khí của người này không tồi, luôn ở thời điểm đối thủ xuất hiện sai lầm phút cuối mà thắng hiểm, có vết xe đổ Kỳ Thiếu Vinh, Lý Hồng không khỏi hoài nghi Thiên Diện cũng là một tên thâm tàng bất lộ.

Lý Hồng không biết Dịch Phàm ở Thiên Lan học viện có hai thân phận, một là Dịch Phàm, một là Thiên Diện, thân phận Thiên Diện là Dịch Phàm giả tạo ra, có thân phận này, Dịch Phàm liền trở thành học viên ma pháp sư thủy hệ của Thiên Lan học viện, có thể tự do ra vào khu thư viện cao cấp.

Hồ Phong cau mày, thầm nghĩ: Bí mật trên người Kỳ Thiếu Vinh

không ít! Tiểu tử này cùng Thiên Diện hẳn là đã quen từ trước.

Trong bí cảnh.

Kỳ Thiếu Vinh lấy một cái cái rương mở ra, nhìn thấy đồ trong rương, Lộ Danh không cấm run rẩy khóe miệng một chút, "Hồ Phong, đồ đệ ngươi đây là muốn làm gì?"

Bên trong rương rõ ràng là mười tấm mặt nạ da người, phỏng theo mặt của mười tuyển thủ dự thi của Thánh Hoàng học viện mà tạo ra.

Hồ Phong xấu hổ cười cười: "Ta cũng không biết."

Hồ Phong cau mày, hắn biết chuyện Kỳ Thiếu Vinh hạ một bút đánh cược Thiên Lan học viện đoạt giải nhất ở các sòng bạc lớn, tuy rằng Hồ Phong cũng hy vọng học viện của mình đứng thứ nhất, nhưng lại cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh quá mức nóng vội, đánh cược trước năm đã không tồi rồi, nhìn tình cảnh hiện tại, xem ra Kỳ Thiếu Vinh đã chuẩn bị đầy đủ cho bút đánh cược này.

Kỳ Thiếu Vinh lấy một tấm mặt nạ da người dán lên trên mặt Dịch Phàm, mặt Dịch Phàm lập tức biến thành mặt Thẩm Nguyên.

Kỳ Thiếu Vinh đưa tấm bản đồ lấy được từ trên người Thẩm Nguyên giao cho Dịch Phàm:

"Dựa theo tấm bản đồ này là có thể tìm được những người khác của Thánh Hoàng học viện, nghĩ cách có thể đá bao nhiêu người ra ngoài liền đá bấy nhiêu, ta đã hạ một trăm vạn đồng vàng đánh cược Thiên Lan học viện đứng thứ nhất, Thánh Hoàng học viện thật sự là có chút khó giải quyết."

Dịch Phàm gật đầu: "Ta biết."

"Phải nỗ lực lên! Nếu không giải quyết được đám tiểu tử đó, ta liền lỗ sạch vốn lời, vì thi đấu lần này, ta đã mượn không ít nợ bên ngoài đâu." Kỳ Thiếu Vinh nhẹ nhàng nhắc nhở.

"Ta làm hết sức."

Hai mắt Dịch Phàm co rụt lại, pháp trượng trong tay vung lên, một pháp quyết băng hệ băng thiên đông lạnh bay ra, đánh lên người học viên đang âm thầm rình coi, học viên đó trong nháy mắt bị Dịch Phàm đông lạnh thành khắc băng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phương xa, hai mắt sáng lên, "Có người?"

Dịch Phàm nhìn nơi xa: "Hình như là Tiêu Hưng của Linh Hoạt học viện, khế ước toản thiên thử, bản lĩnh làm mấy chuyện lén lút đứng đầu."

"Quăng ra ngoài đi." Kỳ Thiếu Vinh lạnh lùng nói.

Dịch Phàm gõ rớt hàn băng trên người Tiêu Hưng, lấy đi đồ có thể sử dụng xong liền khởi động truyền tống phù đưa người ra khỏi bí cảnh.

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Dịch Phàm: "Ngươi hiểu không ít chuyện về người của học viện khác a!"

"Trước khi vào bí cảnh tìm hiểu thông tin về người của học viện khác không phải rất bình thường sao, ngươi không có?" Dịch Phàm nghi hoặc nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ta chỉ lo nghiên cứu làm sao để đối phó với Trang Hạo."

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đã nghĩ ra biện pháp rồi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cười nhẹ: "Tất cả đều thuận lợi, không thành vấn đề."

"Như vậy thì được....."

Lý Hồng trừng lớn mắt: "Hiệu trưởng, vị Thiên Diện đồng học này

cũng là tuyết tàng vương bài của học viện chúng ta sao? Hiệu trưởng ngươi biết được Kỳ Thiếu Vinh là một cao thủ thâm tàng bất lộ, nhất định cũng có chút hiểu biết về vị đồng học này đi?"

Hồ Phong: "....." Kỳ Thiếu Vinh là tự mình tìm tới cửa, bằng không hắn căn bản là không biết Kỳ tứ thiếu lại là một nhân vật tàn nhẫn như thế.

Mà vị Thiên Diện này, hắn thật sự là không có một chút ấn tượng nào, bất quá, đối phương vừa ra tay liền đông lạnh một học viên ma pháp sư cấp năm của Linh Hoạt học viện thành khắc băng, có thể thấy được thực lực người này không kém hơn bao nhiêu so với Kỳ Thiếu Vinh.

Hơn nữa, nếu hắn không nhìn lầm, tiểu tử này cũng có thể thuấn phát ma pháp, chẳng lẽ, lại một người có thiên phẩm tinh thần lực?

Hồ Phong cau mày, thầm nghĩ: Mình quả thật quá hồ đồ, trong học viện mình ẩn giấu nhiều nhân tài như vậy, mình lại không phát hiện được cái nào.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm chia làm hai đường, song song rời đi.

Ngoài bí cảnh, Thẩm Nguyên nhìn người mang mặt mình tun tăng nhảy nhót trong bí cảnh, thân thể run rẩy cả lên.

"Tiểu tử Kỳ Thiếu Khang này hại ta rồi!" Thẩm Nguyên oán hận trách mắng.

Sớm biết sẽ gặp được Kỳ Thiếu Vinh, hắn né tránh thì tốt rồi! Vì cái gì mà hắn lại đi để ý tới lời Kỳ Thiếu Khang nói, muốn đá Kỳ Thiếu Vinh ra khỏi bí cảnh, giờ thì tốt rồi, hắn trở thành người bị đá ra, bên trong còn có người đang giả mạo hắn.

Trang Khiêm chớp chớp mắt: "Thẩm Nguyên ca ca, tên kia thật giống ngươi, ngay cả ta cũng không nhìn ra ngươi cùng hắn có gì

khác biệt."

Lộ Danh nghiến răng nghiến lợi nhìn Hồ Phong: "Biện pháp vô sỉ như vậy, là ngươi dạy ngươi học viên sao!"

Hồ Phong không biết gì về tính toán của Kỳ Thiếu Vinh, bất quá, đối mặt với chất vấn của Lộ Danh, Hồ Phong ngạnh cổ nói: "Cái gì gọi là biện pháp vô sỉ, cái này gọi là sách lược, sách lược ngươi hiểu không?"

Lộ Danh: "....."

.....

Mấy người Kỳ gia đến quan chiến đều bị dọa sợ đến ngây người.

"Đó là Kỳ Thiếu Vinh? Đó thật sự là Kỳ Thiếu Vinh?"

Kỳ Thiếu Phúc trừng lớn mắt, hắn vẫn luôn rất đồng tình với tứ đệ này, đặc biệt là sau khi bị gia tộc khai trừ. Khó trách Kỳ Thiếu Vinh bị trục xuất khỏi gia môn lại không lo lắng một chút nào, đối phương có thực lực như vậy, có lẽ còn mừng khi bị trục xuất khỏi

Kỳ gia.

Kỳ Thiếu Phúc cau mày: "Tại sao lại như vậy?"

"Gia tộc thật sự hồ đồ như vậy?" Trong lòng Kỳ Thiếu Phúc không tự giác mà nhiều thêm vài phần hoài nghi?

Kỳ Thiếu Như nhấp môi, tâm tình dần dần bình phục xuống, cho dù Kỳ Thiếu Vinh có ưu tú bao nhiêu, hắn cũng đã bị trục xuất khỏi gia môn, Trang Hạo cũng đã từ hôn.

Một trưởng lão Kỳ gia, cau mày, nói: "Thiếu Phúc, chờ Thiếu Vinh ra ngoài, ngươi đi tìm hắn một chút, nói chuyện trước đây chỉ là hiểu lầm, Kỳ gia tùy thời hoan nghênh hắn trở về."

Kỳ Thiếu Như: "Trưởng lão, sao có thể như vậy....."

"Ngươi còn nói, nếu không phải ngươi ồn ào Kỳ Thiếu Vinh bị Tà Y bao dưỡng, gia tộc làm sao có thể đưa ra loại quyết định này." Trưởng lão Kỳ gia không vui mắng.

Nguyên bản Kỳ gia trưởng lão cảm thấy, Tà Y đối xử tốt với Kỳ Thiếu Vinh như vậy, giữa hai người hơn phân nửa là tồn tại quan hệ không chính đáng nào đó, nhưng sau khi Kỳ Thiếu Vinh triển lộ thực lực, trưởng lão Kỳ gia đã không còn suy nghĩ như vậy, hắn cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh cùng Tà Y hơn phân nửa là thưởng thức lẫn nhau.

------oOo------

Chương 61: Liên tiếp bị loại trừ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 61

Chương 61: Liên tiếp bị loại trừ

Trong bí cảnh.

"Thẩm Nguyên, ngươi đã đến rồi, mau tới hỗ trợ, con yêu thú này có chút khó giải quyết."

Triệu Hà của Thánh Hoàng học viện nhìn thấy "Thẩm Nguyên" đến, lập tức hưng phấn hô to.

"Thẩm Nguyên" nhìn Triệu Hà: "Ngươi kiên trì thêm một lúc, ta lập tức tới."

"Thẩm Nguyên" tung ra một đống quyển trục, một nửa nện vào trên người yêu thú, một nửa nện trên người Triệu Hà.

"Ngươi đang ném đi đâu vậy!" Triệu Hà tức muốn hộc máu mắng.

"Thẩm Nguyên" bình tĩnh phát động công kích về phía Triệu Hà, Triệu Hà bị "Thẩm Nguyên" đánh bay ra ngoài.

"Thẩm Nguyên, cái tên hỗn đản ngươi, ngươi điên rồi!"

.....

Ngoài Phượng Hoàng Cốc, Thẩm Nguyên tức muốn hộc máu nhìn Triệu Hà, hít sâu một hơi, không liên quan đến hắn! Hắn trong sạch, tiểu tử Thiên Diện này mới đúng là cặn bã!

"Thẩm Nguyên" đoạt lấy thất thải thạch trên người Triệu Hà, phát động truyền tống phù đưa Triệu Hà ra ngoài bí cảnh.

Thi đấu còn chưa tiến hành được ba ngày, Thánh Hoàng học viện đã có hai học viên bị truyền tống ra, Lộ Danh tức giận đến sắc mặt xanh mét.

Triệu Hà vừa ra tới nơi liền hùng hùng hổ hổ, đến khi nhìn thấy Thẩm Nguyên bên ngoài bí cảnh, lập tức sợ ngây người.

Thẩm Nguyên xấu hổ cười với Triệu Hà, Triệu Hà nhíu chặt mày.

Lộ Danh nổi giận đùng đùng đi về phía Hồ Phong, "Ngươi..... Có phải ngươi sai sử không? Hồ Phong, ngươi còn có xấu hổ hay không?"

"Không sai, chính là ta sai sử." Hồ Phong ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

"Đại trượng phu hành xử quang minh lỗi lạc, ngươi cư nhiên lại làm như vậy, ngươi cái đồ vương bát đản!" Lộ Danh trừng lớn hai mắt, một bộ muốn mang Hồ Phong ra ăn tươi nuốt sống.

"Binh bất yếm trá *(nghĩa là khi dùng binh việc dối trá quân địch là buộc phải làm để đem lại lợi thế, để nhằm giành lấy chiến thắng)* ngươi có hiểu hay không? Lộ Danh, có phải là ngươi cho rằng lần này học viện các ngươi khẳng định sẽ đứng thứ nhất không, ngươi nghĩ thật đẹp, nói cho ngươi biết, lần này học viện các ngươi vẫn như cũ có thể được lấy được vị trí thứ nhất, nhưng là đứng nhất đếm ngược, ha ha ha....." Hồ Phong cao hứng cười sang sảng.

"Hồ Phong, ngươi muốn đánh sao!" Lộ Danh nghiến răng nghiến lợi mắng.

Hồ Phong nhếch môi: "Đánh thì đánh! Ta sợ ngươi sao!"

Lộ Danh cùng Hồ Phong xoát cái đã lăn thành một đoàn, những

người còn lại đang xem thi đấu vội vã trốn sang một bên, hai cao thủ cấp chín tranh đấu, một khi cuốn vào, chết như thế nào cũng không biết.

.....

Tôn Lâm thở ra một hơi: "Ta còn cho rằng hiệu trưởng vì tài chính của học viện mà hồ đồ, thì ra lại là như thế này."

"Đúng vậy! Vẫn là hiệu trưởng nhìn xa trông rộng, tường tận mọi việc, ta không nên phản đối hiệu trưởng." Lý Hồng vừa vui mừng vừa áy náy than thở.

"Sao có thể." Trang Linh cắn môi thấp giọng nói thầm.

Trang Hạo từng nói Tà Y là ma pháp sư quang hệ, làm sao lại có thể biến thành ma pháp sư ám hệ? Ma pháp quang hệ cùng ma pháp ám hệ đối lập, nếu một người đồng tu ma pháp quang hệ cùng ma pháp ám hệ, kinh mạch chắc chắn sẽ phế hết, nói không chừng còn có thể nổ tan xác. Chẳng lẽ nàng đã đoán sai, Tà Y là Tà Y, Kỳ Thiếu Vinh là Kỳ Thiếu Vinh, giữa hai người chỉ có quan hệ bằng hữu.

Tôn Lâm nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, ngươi làm sao vậy?"

Trang Linh lắc đầu: "Không có gì."

"Trang Linh đạo sư, có phải ngươi biết cái gì không, hình như từ lúc bắt đầu ngươi đã rất xem trọng tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này?"

"Ta là tin tưởng hiệu trưởng." Trang Linh nhàn nhạt đáp.

"Kỳ tứ thiếu quả thực không giống trong lời đồn đãi." Tôn Lâm nói.

Trang Linh cười cười: "Đúng vậy!"

.....

Lấy thân phận Thẩm Nguyên dạo chơi trong bí cảnh không đến bảy ngày, Thánh Hoàng học viện đã có bốn học viên bị đưa ra khỏi bí cảnh, mặt Lộ Danh trầm đến nỗi có thể nhỏ ra nước, khí sắc Hồ Phong lại tốt vô cùng.

Hồ Phong cùng Lộ Danh bất hòa nhiều năm, thi đấu lần này, mọi người đều cảm thấy Thánh Hoàng học viện nắm chắc phần thắng, kết quả, Thiên Lan học viện lại nhảy ra hai nhân vật tàn nhẫn, cục diện biến hóa đến không thể miêu tả.

"Hiệu trưởng, Kỳ Thiếu Vinh cùng Thiên Diện làm như vậy đều là ngài an bài?" Lý Hồng hỏi.

Hồ Phong gật đầu: "Cái đó còn phải nói sao?"

"Hiệu trưởng, ngài thật là lợi hại! Diệu kế như vậy cũng có thể nghĩ ra." Lý Hồng tràn đầy khâm phục nhìn Hồ Phong.

Hồ Phong vẫy vẫy tay: "Cái này không đáng gì, ai bảo ta là hiệu trưởng đâu?" Trên thực tế, Hồ Phong hoàn toàn không biết gì về kế hoạch của Kỳ Thiếu Vinh, nhưng điểm nhỏ này không đáng ngại khi giải thích mọi hành động của hai người Kỳ Thiếu Vinh cùng Thiên Diện trở thành diệu kế của Hồ Phong.

"Lý Hồng a, ngươi có biết vì sao bổn hiệu trưởng ta là hiệu trưởng, mà ngươi lại là phó không? Bởi vì bổn hiệu trưởng lúc nào cũng duy trì đầu óc thanh tỉnh, mà ngươi thỉnh thoảng lại phạm phải hồ đồ."

Lý Hồng: "....." Thật sự là bởi vì cái này sao, chẳng lẽ không phải bởi vì nắm tay hiệu trưởng tương đối cứng?

.....

Trang Khiêm chọc chọc Thẩm Nguyên: "Thẩm ca, ngươi biết học viên giả mạo ngươi kia có lai lịch gì không?"

Thẩm Nguyên nhíu mày lại: "Không biết, nghe nói hình như là một học viên bình dân, ở Thiên Lan học viện không hiện sơn không lộ thủy *(tương tự như thâm tành bất lộ)*, là tuyết tàng vương bài Hồ Phong cố ý an bài." Thẩm Nguyên cúi đầu, tỉ mỉ chuẩn bị mấy tháng, lại bị loại trừ ngay trong ngày đầu tiên thi đấu, điều này làm cho Thẩm Nguyên vô cùng nghẹn khuất.

Trang Khiêm nhìn Thẩm Nguyên: "Thẩm ca, ngươi đừng quá thương tâm, ngươi xem, có rất nhiều người bồi ngươi xui xẻo mà."

Thẩm Nguyên: "....." Hắn không cảm thấy được an ủi một chút nào được không? Thời gian thi đấu còn chưa đến một nửa, Thánh Hoàng học viện đã có bốn người bị loại trừ, hắn có một loại dự cảm không lành, lần này Thánh Hoàng học viện sợ là sẽ trở thành trò cười trong mắt mọi người rồi.

"Lão già Hồ Phong này đúng là quá gian trá! Cư nhiên ẩn dấu tới hai vương bài, lão đúng là có đủ kiên nhẫn! Thật sự là nhìn không ra, trước đây ta còn nghĩ hắn hồ đồ, không nắm chắc được đại chiến lần này nữa." Trang Khiêm nhịn không được than thở.

Thẩm Nguyên nhìn về phía Hồ Phong, Hồ Phong chẹp miệng, trên mặt hoàn toàn là tươi cười sáng lạn, làm người khác nhìn thấy hận không thể tới đánh hắn mấy quyền.

.....

Trong bí cảnh, Kỳ Thiếu Vinh thoải mái chạy dọc một đường tới khu vực cấp năm.

Đối với rất nhiều học viên mà nói, khu vực cấp bảy là cấm địa không thể bước vào, khu vực cấp sáu là khu khá nguy hiểm, khu vực cấp năm nghiễm nhiên trở thành nơi thi thố tài năng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía thứu điểu *(chim kền kền)*.

Trên cây ngô đồng cao tới mấy trăm mét là sào huyệt của một con

phi thứu đen, bên trong bày mấy chục viên ngũ thải thạch huyết lệ bắt mắt, nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh, hắc thứu gào lên uy hiếp.

Kỳ Thiếu Vinh huy động ma pháp trượng, đánh hắc thứu rơi xuống dưới.

Kỳ Thiếu Vinh nhanh chóng xử lý thi thể hắc thứu, sau đó bắt đầu bố trí bẫy rập xung quanh cây ngô đồng.

Ngoài bí cảnh, Trang Khiêm thì thầm hỏi nhỏ Thẩm Nguyên: "Thẩm ca, Kỳ Thiếu Vinh đang làm gì vậy?"

Thẩm Nguyên lắc đầu: "Ai biết được, bất quá tiểu tử này lòng bàn chân lở loét, đỉnh đầu chảy mủ, phỏng chừng cũng không làm ra chuyện gì tốt được."

"Thẩm ca, Kỳ Thiếu Vinh lợi hại như vậy, đại ca ta sẽ không có việc gì đi?" Trang Khiêm lo lắng nói.

Thẩm Nguyên lắc đầu: "Hẳn là không đến nỗi đó."

Trong lòng Thẩm Nguyên có vài phần do dự, chỉ cần Trang Hạo không có vấn đề gì, vị trí thứ nhất của Thánh Hoàng học viện hẳn là sẽ giữ được, nếu Trang Hạo có vấn đề gì, vậy vấn đề liền lớn đến khó chấp nhận được.

Trang Khiêm nhấp môi: "Thẩm ca, Kỳ Thiếu Vinh nói có biện pháp đối phó với ca ta, ngươi xem hắn nói thật hay giả."

Thẩm Nguyên cười xấu hổ: "Ta cũng không biết."

"Cái vòng tay kia....." Mày Thẩm Nguyên chợt nhảy lên.

"Thẩm ca, có phải ngươi nghĩ ra cái gì hay không?"

Thẩm Nguyên vội lắc đầu: "Không có gì!"

Thẩm Nguyên cúi đầu, trước khi thi đấu, Kỳ Thiếu Vinh tặng Trang Hạo một cái vòng tay, lúc ấy mấy người bọn họ cái cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh chỉ là một tên ma võ phế nhân, không để đồ hắn đưa tới vào mắt.

Tim Thẩm Nguyên thình thịch nhảy lên, vòng tay Kỳ Thiếu Vinh đưa Trang Hạo kia tuyệt đối có vấn đề, cũng không biết vòng tay kia có huyền cơ gì.

Nguyên cắn chặt răng, thầm hối hận không có biện pháp nào nói chuyện vòng tay khả năng có vấn đề cho Trang Hạo trong bí cảnh.

.....

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trên cây cao, trên người học viên tiến vào bí cảnh đều có dụng cụ đặc thù, có thể kiểm tra được nơi có nhiều thất thải thạch, Kỳ Thiếu Vinh mang hết thất thải thạch trong nhẫn không gian ra, bày ở trên cây.

Ánh sáng thất thải thạch rất nhanh liền dụ những học viên của học viện khác tới.

"Là Kỳ Thiếu Vinh."

"Này, Kỳ tứ thiếu, sao ngươi lại ở trên đó?"

"Ta bị hắc thứu chộp tới, hiện tại không thể xuống được." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy buồn rầu đáp lại lời mấy học viên bên dưới.

Ngoài bí cảnh, Thẩm Nguyên nhìn bộ dáng lo sợ đầy mặt của Kỳ Thiếu Vinh, răng đau lợi hại.

"Người này thật đúng là biết cách diễn kịch!" Thẩm Nguyên tức giận mắng.

"Là người của Anh Hoàng học viện, đám tiểu tử này phải gặp xui xẻo rồi." Trang Khiêm cảm thán.

Thẩm Nguyên nhíu mày lại, tên tuổi ma võ phế nhân của Kỳ Thiếu Vinh quá nổi tiếng, rất ít người có thể nghĩ đến tiểu tử này lại là một con rắn độc.

Trong bí cảnh.

Mấy học viên của Anh Hoàng học viện nhìn Kỳ Thiếu Vinh, cười nhạo liên tục.

"Kỳ tứ thiếu, ngươi chờ ở đó, chúng ta cứu ngươi xuống ngay đây."

Mấy học viên của Anh Hoàng học viện vừa tới gần liền sa vào bẫy rập Kỳ Thiếu Vinh bố trí trước đó, khói đặc từng trận từng trận xông ra, mấy học viên này ngay lập tức đầu váng mắt hoa.

Kỳ Thiếu Vinh huy động pháp trượng, đánh xỉu đám người này, gỡ thất thải thạch cùng tinh hạch yêu thú trên người bọn họ xuống, sau đó dứt khoát đưa người ra khỏi bí cảnh, tiếp tục chờ đợi con mồi tiếp theo.

Mấy học viên của Anh Hoàng học viện trong tình trạng hôn mê mà bị đưa ra khỏi bí cảnh, sắc mặt đạo sư Anh Hoàng học viện trầm xuống, mang người đi.

Thanh danh Kỳ Thiếu Vinh quá kém, người gặp phải Kỳ Thiếu Vinh đều nghĩ rằng mình gặp được dê béo, chỉ trong thời gian bảy ngày liền có hơn 60 tuyển thủ bị Kỳ Thiếu Vinh dùng cùng một loại phương thức đưa ra khỏi bí cảnh.

Tuyển thủ Kỳ Đóa học viện lại càng thêm xui xẻo, mười tuyển thủ của học viện này tụ tập hết lại liên hợp hành động, nói chung, tự bảo vệ bản thân thì vẫn dư dả, đáng tiếc, bọn họ gặp phải Kỳ Thiếu Vinh, bị Kỳ Thiếu Vinh tận diệt.

Hồ Phong chà xát tay, trong miệng phát ra từng tiếng cười hắc hắc hắc.....

Không ít hiệu trưởng học viện khác thổi râu trừng mắt nhìn Hồ Phong.

Lý Hồng nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, hình như Kỳ Thiếu Vinh đồng học chọc cho rất nhiều người tức giận." Không phải chỉ mình Kỳ Thiếu Vinh chọc nhiều người tức giận, bộ dáng đắc ý vênh váo này của hiệu trưởng cũng làm rất nhiều người gai mắt.

Hồ Phong vẫy vẫy tay: "Có một câu gọi là, không bị người khác đố kị là tài trí bình thường, phải bị người khác đố kỵ mới là cực phẩm thiên tài."

Lý Hồng thở dài: "Đáng tiếc, Thánh Hoàng học viện còn Trang Hạo, nếu không, học viện chúng ta rất có khả năng đứng thứ nhất."

Hồ Phong nghiến răng, trong lòng dâng lên vài phần không cam.

Trong bí cảnh, xung quanh Trang Hạo có hơn mười con yêu thú cấp năm, ba con yêu thú cấp sáu vây quanh.

Trang Hạo là ngự thú sư, sau khi tiến vào bí cảnh liền thuần phục yêu thú cho mình dùng, có yêu thú hỗ trợ tìm thất thải thạch, số lượng thất thải thạch một mình Trang Hạo kiếm được có thể so với một trăm tuyển thủ bình thường khác.

Lý Hồng nhìn Trang Hạo: "Tiểu tử Trang Hạo chết tiệt này, có nhiều yêu thú hỗ trợ như vậy, ai có thể làm đối thủ của hắn chứ!"

Hồ Phong gãi đầu, "Trước nhìn tình huống đi." Nguyên bản Hồ Phong cũng không nghĩ đến Thiên Lan học viện có thể đứng thứ nhất, nhưng mắt thấy Kỳ Thiếu Vinh cùng Thiên Diện bưu hãn như vậy, trong lòng lại có thêm một chút ý tưởng.

------oOo------

Chương 62: Kỳ Thiếu Khang bị loại trừ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 62

Chương 62: Kỳ Thiếu Khang bị loại trừ

Ngoài bí cảnh, người tới quan chiến càng ngày càng đông, trên mặt ai cũng đều lộ ra thần sắc hứng thú nồng đậm.

"A, hình như có biến." Trang Khiêm hưng phấn reo lên.

Thẩm Nguyên nhìn hình ảnh trong bí cảnh, hai mắt lóe sáng, "Ai nha, hai người kia cư nhiên đụng mặt nhau, thật tốt quá, hai tên Kỳ gia, chó cắn chó, một miệng lông."

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Thẩm Nguyên: "Thẩm thiếu, ngươi nói cái gì vậy?"

Thẩm Nguyên vội lắc đầu: "Không có gì."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

Trang Khiêm kéo ống tay áo Kỳ Thiếu Phúc: "Kỳ tam thiếu, nhị ca ngươi gặp phải tứ đệ ngươi, Kỳ tam thiếu, ngươi xem ai sẽ thắng?"

Kỳ Thiếu Phúc lắc đầu: "Không biết."

"Vậy ngươi hy vọng ai thắng?" Trang Khiêm tiếp tục hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc lắc đầu: "Không biết."

Kỳ Thiếu Khang vẫn luôn là đối tượng hắn sùng bái, Kỳ Thiếu Vinh lại là đối tượng mà hắn tự cho là lót đế cho hắn, kết quả, đối tượng lót đế bất ngờ nhe răng, lộ ra tướng mạo sẵn có, Kỳ Thiếu Phúc có loại cảm giác thế giới điên đảo rồi.

.....

"Kỳ Thiếu Vinh cư nhiên đụng phải Kỳ Thiếu Khang!" Lý Hồng nói.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Thiếu Khang, một là phế tài Kỳ gia, một là thiên tài Kỳ gia, hai người không ít lần bị lấy ra so sánh, mà bây giờ, hai người này oan gia ngõ hẹp gặp nhau trong bí cảnh.

"Trong Hoàng Đô Thất Tú, ngoại trừ Trang Hạo, mấy người còn lại không có ai là đối thủ của Kỳ Thiếu Vinh." Hồ Phong tin tưởng tràn đầy nhận xét.

"Hoàng Đô Thất Tú vẫn có chút bản lĩnh."

"Có bản lĩnh? Có cái bản lĩnh gì? Ngươi xem Thẩm Nguyên đi, tên yếu ớt đó không qua được vài chiêu đã bị Kỳ Thiếu Vinh bắn ra." Hồ Phong khinh thường hừ một tiếng.

Lý Hồng: "....." Thẩm Nguyên ngay ngày đầu tiên đã bị đá ra, sau đại chiến trăm viện, tiểu tử này chỉ sợ là không giữ nổi cái ghế Hoàng Đô Thất Tú.

Kỳ Thiếu Khang đứng dưới cây ngô đồng, nhìn Kỳ Thiếu Vinh ở bên trên: "Sao ngươi lại ở trên đó?"

Kỳ Thiếu Vinh lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: "Ta bị hắc thứu chộp tới, có lẽ là hắc thứu coi ta thành lương thực dự trữ."

Kỳ Thiếu Khang nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, "Phải vậy không?"

"Đúng vậy! Nhị ca, ngươi có thể mang ta xuống không?" Kỳ Thiếu

Vinh hỏi.

"Được!"

Kỳ Thiếu Khang phát động ma pháp hỏa hệ, ngọn lửa sắc bén vùn vụt bay về phía cây ngô đồng.

Cây ngô đồng bị đánh đứt thành hai đoạn, Kỳ Thiếu Vinh đứng trên cây thu hồi thất thải thạch, uyển chuyển nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Đại thụ ba mét xung quanh ầm ầm ngã xuống, phát ra một tiếng nổ thật lớn.

Ma pháp ám hệ từ trên người Kỳ Thiếu Vinh xông ra, ngọn lửa Kỳ Thiếu Khang triệu hồi dưới tác dụng của ám hệ ma pháp biến mất đến không còn một mảnh!

"Nhị ca, ngươi thực thông minh! So với đám tiểu tử ngu xuẩn trước đó mạnh hơn nhiều."

Hai mắt Kỳ Thiếu Vinh phát ra hắc quang sâu thẳm, cười nhạt nhìn Kỳ Thiếu Khang.

"Người tiến vào phiến địa vực này không đến trăm thì cũng có mấy chục, nhưng toàn bộ đều biến mất không thấy đâu, ngươi lại an toàn nhàn nhạ, cái này không phải rất kỳ quái sao?"

Kỳ Thiếu Vinh khẽ cong khóe miệng: "Nghe nói trước khi tiến vào bí cảnh nhị ca cố ý nhờ người của Thánh Hoàng học viện chiếu cố ta, nếu gặp được ta liền đá ta ra ngoài, cái này thật là cảm ơn cho một mảnh khổ tâm của nhị ca rồi.

Kỳ Thiếu Khang cười cười với Kỳ Thiếu Vinh, "Đều là huynh đệ một nhà, tứ đệ, ngươi không cần khách khí."

"Nhị ca, ngươi quan tâm ta như thế, làm huynh đệ ta keo kiệt cũng

không tốt. Nhị ca, ngươi xem này bí cảnh vô cùng nguy hiểm, muỗi còn vo ve khắp nơi, buổi tối ngủ cũng không yên ổn, làm sao có thể thoải mái như ở nha được! Không bằng để đệ đệ ta tới đưa ngươi ra ngoài làm bạn cùng Thẩm Nguyên đi?"

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Muốn đưa ta đi ra ngoài cũng được, nhưng còn phải xem tứ đệ có bản lĩnh này hay không đã."

Ngoài bí cảnh.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Thiếu Khang, khẽ nuốt nước miếng: " Người Kỳ gia quả nhiên đều là biến thái!"

Trang Khiêm vô cùng đồng tình gật đầu, nếu không phải nhìn khẩu hình biết hai người đang nói cái gì, hắn còn cho rằng hai người đó là huynh đệ bình thường có quan hệ tốt đẹp.

Trong bí cảnh, Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Thiếu Khang lăn vào đối chiến, quanh thân Kỳ Thiếu Vinh toát ra hắc quang nồng đậm, ma pháp công kích liên tiếp không ngừng xông ra, Kỳ Thiếu Khang hoàn toàn dừng ở hạ phong.

Trang Khiêm nhìn Thẩm Nguyên: "Thẩm ca, Kỳ Thiếu Khang hoàn toàn không phải đối thủ của Kỳ Thiếu Vinh! Không phải hai người bọn họ đều là ma pháp sư cấp sáu sao?"

Tốc độ thi pháp của Kỳ Thiếu Vinh hoàn toàn áp chế Kỳ Thiếu Khang.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh liên tiếp sử dụng sáu đại hình ma pháp, lại không có một chút dấu hiệu khô kiệt ma lực nào.

"Ma pháp sư có được thiên phẩm tinh thần lực mạnh hơn ma pháp sư đồng cấp nhiều." Thẩm Nguyên nói.

Thẩm Nguyên híp mắt, trước đó Hồ Phong nói Kỳ Thiếu Vinh có được thiên phẩm tinh thần lực, Thẩm Nguyên chỉ nghĩ Hồ Phong là

đang phùng má giả làm người mập, đế đô có không ít thiên tài, nhưng người có thiên phẩm tinh thần lực chỉ có một mình Trang Hạo.

Nói chung, người có thiên phẩm tinh thần lực đều tuyệt đối là thiên tài, có được thiên phẩm tinh thần lực cũng tương đương có được một tấm vé vào cánh cửa thánh cấp.

Thẩm Nguyên hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Gần nhất xảy ra những chuyện gì không biết! Tuyệt thế thiên tài một người tiếp một người nhảy ra, có một Trang Hạo còn chưa đủ, bây giờ lại mọc ra một Kỳ Thiếu Vinh, còn có cả Thiên Diện kia tuyệt đối cũng không phải nhân vật đơn giản gì, theo đạo lý mà nói, người có thiên phẩm tinh thần lực không phải là mấy trăm năm ra một hay sao?

Trang Khiêm vuốt cằm, tiếc nuối than thở: "Đáng tiếc, đại ca thích Tà Y, nếu không thì vị Kỳ tứ thiếu này kỳ thật còn rất xứng đôi với ca ta."

Thẩm Nguyên: "....."

Trong bí cảnh, Kỳ Thiếu Vinh thành thạo đối chiến cùng Kỳ Thiếu Khang.

"Tứ đệ, ta đúng là xem thường ngươi rồi, bất quá, ngươi có bản lĩnh như vậy, vì sao không trở về Kỳ gia?"

"Vì sao ta phải về Kỳ gia? Về tìm người quản ta sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi ngược lại.

"Ngươi về Kỳ gia có thể được Kỳ gia coi là trọng điểm bồi dưỡng."

"Kỳ gia nhiều người như vậy, tiền tiêu vặt phân đến trên đầu mỗi người mới có bao nhiêu chứ, chút đó còn không đủ cho ta nhét kẽ răng đâu." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy khinh thường đáp trả.

Kỳ Thiếu Khang: "....."

Kỳ Thiếu Khang còn muốn nói cái gì, một đạo ma pháp băng hệ từ sau lưng công kích tới, Kỳ Thiếu Khang vừa định phản kháng, lại bị Kỳ Thiếu Vinh thả ra một lồng giam hắc ám, giam cầm thân thể lại.

Kỳ Thiếu Khang vừa vặn bị băng sương thuật đánh ngã xuống mặt đất.

"Ngươi nói nhiều với hắn như vậy làm gì? Thi đấu đã sắp tiến hành được một nửa, thời gian quý giá!" Dịch Phàm mang mặt Thẩm Nguyên đi ra nhắc nhở.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Có thể là ta quá nhàm chán, cho nên nói hơi nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh gỡ thất thải thạch cùng tinh hạch trên người Kỳ Thiếu Khang xuống, sau đó đưa Kỳ Thiếu Khang ra khỏi bí cảnh.

"Lại ra thêm một tên, lại ra thêm một tên!" Hồ Phong hai tay chống lưng, tươi cười trên mặt không sao kéo xuống được.

Lý Hồng nhìn Hồ Phong: "Đúng vậy! Lại ra thêm một tên."

"Đều là nhờ bổn hiệu trưởng bày mưu lập kế cho nên hết thảy mới thuận lợi như vậy." Hồ Phong đắc ý dào dạt khoe mẽ.

Lý Hồng gật đầu: "Đúng vậy! Đúng vậy!" Chiếu theo tình huống bây giờ, cho dù Thiên Lan học viện không chiếm được vị trí nhất, vị trí thứ hai vẫn rất có hy vọng.

Hồ Phong nhìn về phía Lộ Danh, hai mắt tỏa sáng lấp lánh: "Sắc mặt Lộ lão nhân không tốt lắm, ta qua an ủi hắn một chút, dù sao cũng từng làm bằng hữu, sắc mặt lão già này đã khó coi như vậy, ta không quan tâm thật sự là không tốt lắm!"

Lý Hồng: "....." Hiệu trưởng, ngài thật sự là đi an ủi người? Chẳng lẽ không phải lửa cháy đổ thêm dầu sao?

Hồ Phong đi đến bên người Lộ Danh, "an ủi" Lộ Danh vài câu, sau đó liền cùng Lộ Danh đánh lên. Thời điểm Hồ Phong bắt đầu đi về phía Lộ Danh, mấy đạo sư bên người Lộ Danh liền phi thường tự giác mà cách xa một ít.

.....

Kỳ Thiếu Như nhìn Kỳ Thiếu Khang bị đưa ra, nhịn không được cắn chặt khớp hàm.

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh mới vừa bị trục xuất khỏi Kỳ gia căn bản là không tạo ra động tĩnh gì, còn có rất nhiều người cảm kích, cho là đã thoát khỏi một cái tay nải, nhưng lúc này chuyện Kỳ Thiếu Vinh bị xoá tên khỏi gia tộc lại tạo nên động tĩnh lớn đến không thể cứu vãn.

Ma pháp sư ám hệ cấp sáu, thiên phẩm tinh thần lực, thiên phú như vậy trong hoàng đô có mấy ai có được chứ, có lẽ Kỳ Thiếu Vinh chỉ đứng sau Trang Hạo, nhưng một người như vậy lại bị Kỳ gia coi thành phế vật, lưu đày bên ngoài bao nhiêu năm.

Kỳ gia nhìn bộ dáng Kỳ Thiếu Vinh liền biết Kỳ Thiếu Vinh không có bao nhiêu lòng trung thành với gia tộc, vốn dĩ không có lòng trung thành cũng không sao, chỉ cần Kỳ Thiếu Vinh vẫn là người Kỳ gia, Kỳ gia liền có thể mượn danh nghĩa gia tộc gọi hắn về, đáng tiếc Kỳ Thiếu Vinh đã bị đuổi khỏi Kỳ gia.

Kỳ Thiếu Như cúi đầu, trong khoảng thời gian này, nàng vừa về đến Kỳ gia liền có người chạy tới hỏi nàng chuyện Kỳ Thiếu Vinh bị Tà Y bao dưỡng trước đó, rõ ràng trục xuất Kỳ Thiếu Vinh khỏi Kỳ gia là ý tứ của trưởng lão, hiện tại đám người này tức giận lại chỉ trách tới trên đầu nàng, Kỳ Thiếu Như cảm thấy phiền liền đơn giản không trở về.

Kỳ Thiếu Phúc đi về phía Kỳ Thiếu Khang, nhanh nhẹn đỡ Kỳ Thiếu Khang dậy: "Nhị ca, ngươi không sao chứ?"

Kỳ Thiếu Khang trầm mặt: "Ta không có việc gì."

Thân thể không khoẻ không có bao nhiêu ảnh hướng đến Kỳ Thiếu Khang, nhưng tâm lý lại bị đả kích thật lớn. Tâm Kỳ Thiếu Khang hung hăng run rẩy một phen, hắn cư nhiên bại dưới tay Kỳ Thiếu Vinh, bại bởi người hắn vẫn luôn cho rằng là sỉ nhục của Kỳ gia.

Kỳ Thiếu Khang liếc mắt một cái liền thấy được Kỳ Thiếu Phúc đứng cạnh Thẩm Nguyên, "Ngươi cũng ra rồi? Thì ra Kỳ Thiếu Vinh nói thật."

Kỳ Thiếu Phúc nói: "Thẩm Nguyên ngày đầu tiên tiến vào liền xui xẻo bị tứ đệ đuổi ra."

Kỳ Thiếu Khang: "....."

Kỳ Thiếu Phúc đè thấp thanh âm: "Nhị ca, không chỉ ngươi, Thánh Hoàng học viện các ngươi đã có sáu người bị loại."

Kỳ Thiếu Khang nhìn về phía Lộ Danh, sắc mặt Lộ Danh thật sự vô cùng khó coi.

.....

Dịch Sơ Tuyết trên bục quan chiến, căng thẳng nhăn chặt mày.

Lực lượng mới Kỳ Thiếu Vinh xuất hiện chọc cho không ít người tới xem náo nhiệt, có câu gọi là, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Dịch Sơ Tuyết nguyên bản còn cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh chỉ là một tên phế vật, không xứng với Trang Hạo, hiện tại xem Kỳ Thiếu Vinh đại hiện thần uy, tâm tình Dịch Sơ Tuyết khó chịu lợi hại.

Dịch Sơ Tuyết nắm chặt nắm tay, nhìn về phía Kỳ Thiếu Như: "Kỳ Thiếu Như, tứ ca ngươi thật lợi hại, nếu hắn trở về Kỳ gia, vậy ngươi liền thảm rồi."

Kỳ Thiếu Như liếc mắt nhìn Dịch Sơ Tuyết một cái, hạ mặt xuống, nàng cùng Kỳ Thiếu Vinh có thể xem là xé rách mặt, lấy bản lĩnh của Kỳ Thiếu Vinh, nếu hắn trở lại Kỳ gia thật sự là sẽ không còn chỗ cho nàng dung thân.

"Hình như hai ca ca ngươi đã lâu không xuất hiện, không biết bọn hắn chết xó nào rồi?" Kỳ Thiếu Như không nóng không lạnh hỏi lại một câu.

Sắc mặt Dịch Sơ Tuyết trầm xuống, ánh sáng của Kỳ Thiếu Vinh quá chói mắt, vậy nên người chú ý tới Dịch Băng cùng Dịch Hỏa liền ít đi rất nhiều, tuy rằng hầu hết các nơi trong bí cảnh đều có thiết bị theo dõi, nhưng số thiết bị bị phá cũng không ít.

"Hai ca ca ta đều là thiên tài, sẽ không có việc gì!" Dịch Sơ Tuyết nói.

Kỳ Thiếu Như bĩu môi: "Phải không?" Thi đấu lần này xảy ra nhiều biến số như vậy, có lẽ Dịch Hỏa Dịch Băng đã sớm đã xảy ra chuyện.

------oOo------

Chương 63: Oan gia chung tương ngộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 63

Chương 63: Oan gia chung tương ngộ

Trong bí cảnh.

Kỳ Thiếu Vinh lấy một hạt châu ra, một đoạn hình ảnh phóng ra khỏi hạt châu, hình ảnh trên hạt châu rõ ràng là Trang Hạo.

Vì hành động này của Kỳ Thiếu Vinh, người bên ngoài bí cảnh lần thứ hai nổ tung nồi.

"Ảo ảnh châu, Hồ Phong, ngươi làm cái gì?"

Hồ Phong nhìn động tác của Kỳ Thiếu Vinh, không khỏi nghĩ tới cái vòng tay Kỳ Thiếu Vinh đưa Trang Hạo trước khi tiến vào bí cảnh, lúc ấy hắn đã cảm thấy cái vòng tay Kỳ Thiếu Vinh đưa Trang Hạo kia khả năng có bí mật, chỉ là không nghĩ tới vòng tay cư nhiên có thể dùng để theo dõi, không biết cái này vòng tay còn có tác dụng khác không. Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này, đúng là..... thiên tài mà!

"Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng! Tiểu tử Trang Hạo này cũng quá không có cảnh giác, thấy vòng tay người ta cho đẹp liền mang vào, thật là, bình thường Lộ Danh ngươi đã dạy học sinh cái gì không biết! Đang yên đang lành làm một thiên tài lại bị ngươi dạy thành ngu xuẩn như vậy."

"Rõ ràng là học viên ngươi dùng quỷ kế!"

"Binh bất yếm trá, ngươi có hiểu hay không?"

"Hồ Phong, ta thấy ngươi là tuổi càng lớn càng vô sỉ."

"Lộ Danh, ta thấy ngươi không nhận thua nổi, nhìn học viên Thánh Hoàng học viện các ngươi xem, chỉ dùng một quỷ kế mà đánh cho học viện các ngươi thành như vậy!"

.....

Hồ Phong cùng Lộ Danh kịch liệt đánh lên, từ khi đại chiến trăm viện bắt đầu, tranh chấp giữa Hồ Phong cùng Lộ Danh chưa bao giờ dừng lại qua, mỗi ngày hai người này đều phải đánh lên mấy tràng, nguyên bản cho rằng Thiên Lan học viện sẽ một kích tất diệt, lực lượng mới lại xuất hiện, nguyên bản là đối tượng tiềm năng đoạt giải quán quân nhất lại đã có tới sáu người bị đào thải.

Trong bí cảnh, Kỳ Thiếu Vinh nhìn hình ảnh Trang Hạo, hai mắt nheo lại.

"Ngự thú sư đúng là khó chơi, cứ tiếp tục với tình hình này xem ra thất thải thạch một mình hắn thu được cũng đủ để Thánh Hoàng học viện đoạt giải nhất, không giải quyết được hắn, một trăm vạn đồng vàng của ta liền phải ném đá trên sông, ngẫm lại đúng là làm người khác đau lòng." Kỳ Thiếu Vinh lạnh giọng than thở.

Dịch Phàm híp mắt: "Vì sao ngươi lại muốn đánh cược Thiên Lan học viện đoạt giải nhất chứ, nếu ngươi cược trước năm liền không cần lo lắng như vậy."

"Ngươi thì biết cái gì, đánh cược trước năm cho dù có thắng cũng không kiếm được bao nhiêu, có câu nói là, muốn thành công liền phải xả thân." Trong hai mắt Kỳ Thiếu Vinh hiện lên thần sắc điên cuồng nồng đậm.

Dịch Phàm cười cười: "Thiếu gia, ngươi thật có quyết đoán, bội

phục, bội phục!"

"Có thể kiếm nhiều tiền hơn, vì sao phải bỏ chứ. Ta cùng Trang Hạo sớm muộn gì cũng phải có một chuyến như vậy. Hắn thì tính là thứ gì chứ, dám từ hôn ta, còn dám từ hôn không lộ mặt, thật quá ngạo mạn! Không cho hắn nhìn một chút nhan sắc, hắn còn thật sự nghĩ rằng ta dễ dãi." Kỳ Thiếu Vinh âm u nói.

Dịch Phàm: "....."

Dịch Phàm nhìn ảo ảnh châu: "Bản thân Trang Hạo đã rất khó đối phó, bên người hắn còn có nhiều yêu thú bị thuần phục như vậy."

"Hình như hắn chạy đến khu vực yêu thú cấp tám, nếu hắn cùng yêu thú cấp tám lưỡng bại câu thương, có lẽ ta sẽ có chút cơ hội."

"Không phải là ngươi muốn đến khu vực cấp tám chứ?" Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta đi vậy."

"Ta bồi ngươi?" Dịch Phàm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không cần, đây là chuyện của ta với hắn, huống chi ta còn giấu một tay, không có chuyện gì, ngươi đi vội chuyện của ngươi đi, ngươi hẳn là còn có chính sự ngươi muốn làm....."

Dịch Phàm híp mắt: "Nếu như vậy, bảo trọng!"

Dịch Phàm cúi đầu, hắn đúng là còn có chút việc muốn làm, học viên Thánh Hoàng học viện còn ở lại trong bí cảnh chỉ dư lại bốn người, trong đó bao gồm cả Dịch Hỏa cùng

Dịch Băng, cũng nên đến thời điểm giải quyết một tên, hai tên tiểu tử kia thật sự là quá chướng mắt.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm lần thứ hai tách ra.

Ngoài bí cảnh, Hồ Phong nhìn Thiên Diện cùng Kỳ Thiếu Vinh hỗ động, trong lòng chợt có một loại cảm giác cổ quái, Thiên Diện cùng Kỳ Thiếu Vinh là người quen cũ, hơn nữa quan hệ của hai người không đơn giản chỉ là quan hệ bằng hữu, ngược lại có chút giống quan hệ chủ phó hơn.

Kỳ Thiếu Khang nhìn thân ảnh Dịch Phàm trong bí cảnh: "Thẩm Nguyên, cái người giả mạo ngươi hành động kia rốt cuộc là ai vậy? Lúc trước trong bí cảnh chính là hắn đánh lén ta."

Thẩm Nguyên lắc đầu: "Không biết."

Kỳ Thiếu Khang cau mày: "Không biết? Sao ngươi lại không biết? Vì sao hắn không chọn giả dạng người khác, chỉ muốn giả mạo ngươi?"

Thẩm Nguyên nghiến răng, hắn cũng rất muốn biết a! Trời mới biết, hắn không quan hệ gì với người này!

"Kỳ Thiếu Vinh không phải chỉ chuẩn bị mặt nạ giả mạo ta, còn có cả của những người khác nữa, đây là do vận khí của ta không tốt lắm." Thẩm Nguyên rầu rĩ suy đoán.

Kỳ Thiếu Khang hoài nghi hỏi: "Phải vậy không?" Vận khí Thẩm Nguyên đúng là chẳng ra gì.

"Cái tên đánh lén ngươi kia có quan hệ không tồi với tứ đệ ngươi, nếu ngươi muốn biết ngươi bị ai đánh lén, có thể đi hỏi Kỳ Thiếu Vinh a!"

Kỳ Thiếu Khang liếc mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái, lạnh lùng hộc ra hai chữ "Câm miệng!"

Thẩm Nguyên: "....."

Thẩm Nguyên nhắm mắt lại, Kỳ Thiếu Vinh kỳ thật là đang trả thù hắn đi, bởi vì chuyện từ hôn, tên kia đã hoàn toàn ghi hận hắn. Đúng là người lòng dạ hẹp hòi người. Người có lòng dạ hẹp hòi không đáng sợ, một người tâm tư thâm trầm, thực lực hùng hậu thì lại đáng sợ.

Trang Khiêm nắm chặt nắm tay nhìn Thẩm Nguyên cùng Kỳ Thiếu Khang: "Thẩm ca, Kỳ nhị thiếu, hai người các ngươi đừng ồn, Kỳ Thiếu Vinh đi tìm ca ta rồi, hắn muốn cho ca ta xem một chút nhan sắc!"

Thẩm Nguyên nhìn Trang Khiêm, nói: "Ngươi yên tâm đi, ca ngươi rất lợi hại, Kỳ Thiếu Vinh không phải đối thủ của hắn, ai cho ai xem nhan sắc còn chưa nói trước được đâu."

.....

Lộ Danh nhìn Trang Hạo bên trong bí cảnh, nắm chặt nắm tay.

Trong bí cảnh, Trang Hạo thao tác yêu thú chiến kịch liệt đấu cùng một đầu yêu thú cấp tám, hai bên đánh đến bất phân thắng bại.

"Hiệu trưởng, Kỳ Thiếu Vinh đi tìm Trang Hạo." Một đạo sư đứng bên người Lộ Danh nhỏ giọng nói.

"Ta thấy được, cái tên Hồ Phong vương bát đản này!" Lộ Danh nghiến răng nghiến lợi mắng.

"Nếu Trang Hạo cùng yêu thú lưỡng bại câu thương, vậy Trang Hạo liền nguy hiểm rồi." Đạo sư đứng bên người Lộ Danh tràn đầy lo lắng suy đoán.

Lộ Danh nắm chặt nắm tay, Kỳ Thiếu Vinh đặt thiết bị theo dõi ở trên người Trang Hạo, hắn có thể dễ như trở bàn tay mà tìm được thời cơ thích hợp ra tay, hơn nữa, trước đó Kỳ Thiếu Vinh còn nói với tiểu tử giả mạo Thẩm Nguyên kia là còn giấu một tay nữa, rốt cuộc tiểu tử này đang giấu cái tay nào!

"Hiệu trưởng, ngài thấy Trang Hạo có thật sự bị Kỳ Thiếu Vinh giải quyết không?" Đạo sư bên người Lộ Danh sốt ruột hỏi.

Lộ Danh quay đầu nhìn người nọ, căm hận mắng: "Câm miệng, ngươi không nói lời nào cũng không có ai bảo ngươi câm!"

Hồ Phong thoáng nhìn về phía Lộ Danh, cười cười vui vẻ: "Người khác đều nói lão già Lộ Danh này có phong độ, Thái Sơn sập trước mắt mà mặt không đổi sắc, đúng là đánh rắm mà, ta thấy lần này Lộ Danh mất mặt là chuyện định sẵn rồi, để xem sau này hắn còn dám giả mạo sói đuôi to không."

Lý Hồng: "....."

"Trang đại thiếu dũng khí thật đáng khen! Một mình hắn chạy đi đơn đấu với yêu thú cấp tám." Lý Hồng tràn đầy khâm phục khen ngợi.

Trang Hạo ma võ song tu, thực lực siêu cường, không phải tu giả cấp bảy bình thường có thể so sánh được, hắn lại có được năng lực ngự thú, hơn nữa yêu thú cấp tám không phải là không chịu ảnh hưởng của Trang Hạo.

"Hiệu trưởng, tên Trang Hạo kia thật sự rất lợi hại!" Lý Hồng nói.

Hồ Phong gật đầu: "Đúng vậy! Bất quá, hắn có lợi hại hơn nữa thì chờ đến khi hắn cùng yêu thú cấp tám lưỡng bại câu thương sẽ không còn là đối thủ của Kỳ Thiếu Vinh." Hồ Phong thở dài, không khỏi có vài phần không đủ tự tin.

Lý Hồng nắm chặt nắm tay, phấn chấn động viên: "Tuy rằng thắng như vậy có chút không rạng rỡ lắm, nhưng mà chỉ cần có thể thắng là được."

Lý Hồng nắm chặt nắm tay, một bộ tin tưởng mười phần vào Kỳ Thiếu Vinh.

Hồ Phong gật đầu: "Còn không phải là sao." Chỉ cần thắng là được.

.....

Trong bí cảnh, Trang Hạo chỉ huy yêu thú tranh đấu với giao long cấp tám một hồi lâu, bên Trang Hạo có không ít yêu thú chết đi, trên người giao long cũng có không ít miệng vết thương, hai bên đã là nỏ mạnh hết đà.

Trang Khiêm nhìn bộ dáng Trang Hạo, nhịn không được mà khẩn trương lên: "Hình như trạng tháu của đại ca không tốt lắm!"

"Ta không có tới muộn đi?" Trang Nhân Tuyền đi tới bên người Trang Khiêm hỏi.

Trang Khiêm có chút kinh ngạc nhìn Trang Nhân Tuyền: "Tam thúc, sao ngươi lại tới đây?"

"Nghe nói đại ca ngươi có khả năng phải gặp xui xẻo, ta tới nhìn một chút."

Trang Khiêm: "....."

Trang Nhân Tuyền ôm hai tay, nhìn màn hình phía xa: "Đại ca ngươi trưởng thành đến bây giờ, một đường xuôi gió thuận nước, khó khăn lắm mới nhìn thấy hắn gặp xui xẻo, vốn dĩ ta còn tưởng rằng trận thi đấu lần này sẽ không có gì xem, hiện tại xem ra còn rất thú vị."

Trang Khiêm cau mày: "Tam thúc, ngươi rất hy vọng đại ca xui xẻo sao?"

Trang Nhân Tuyền cười cười: "Đương nhiên sẽ không."

Trang Khiêm: "....."

Trang Nhân Tuyền nhìn thân ảnh Kỳ Thiếu Vinh, híp mắt lại: "Bình

tĩnh mà xem xét, Kỳ Thiếu Vinh lớn lên đúng là rất không tồi! Không có kém hơn ca ngươi bao nhiêu, ánh mắt

Tà Y quả nhiên không tồi."

Trang Khiêm: "....." Tam thúc, ngươi nói như vậy thật sự tốt sao?

.....

"Trang đại thiếu, ngươi thật chật vật!" Kỳ Thiếu Vinh nhẹ nhàng tản bộ đi vào chiến trường.

Kỳ Thiếu Vinh vừa đến, không khí giữa Trang Hạo cùng giao long nguyên bản đã khẩn trương càng khẩn trương thêm vài phần.

Kỳ Thiếu Vinh huy động ma pháp trượng, dùng ra một lồng giam ma pháp ám hệ cấp bảy nhốt giao long lại.

Pháp trượng Kỳ Thiếu Vinh vung lên, một "ám ảnh đằng mạn" đập xuống trên người giao long, vô số dây đằng đen gắt gao trói giao long chặt lại.

Giao long gào rống hai tiếng về phía Kỳ Thiếu Vinh, chỉ là trung khí trong tiếng hô kia không đủ, nghe vào tai làm người ta chỉ cảm thấy nó đang hư trương thanh thế.

Một bó quyển trục ma pháp xuất hiện trên tay Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh ném tất cả lên trên người giao long, trực tiếp đánh giao long đến ngất xỉu.

Để thêm đảm bảo, Kỳ Thiếu Vinh tiếp tục lấy ra ba bó quyển trục ma pháp, liên tục ném xuống, chặt đứt ngụm khí cuối cùng của giao long.

Trang Hạo trơ mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh gỡ xuống tinh hạch trong óc giao long, không có động tác gì.

"Không nghĩ tới Kỳ tứ thiếu lại là ma pháp sư ám hệ cấp bảy, đúng là làm người khác kinh ngạc!" Trang Hạo híp mắt nói.

"Cái này ngươi sai rồi, ta mới chỉ là ma pháp sư cấp sáu mà thôi, vẫn kém hơn Trang đại thiếu một ít." Kỳ Thiếu Vinh vén áo bào bên ngoài, lộ ra một thân giáp trụ tinh thạch.

"Áo giáp không tồi." Trang Hạo nhàn nhạt khích lệ.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Dùng hơn hai mươi vạn đồng vàng, có tiền thật tốt? Có phải vậy không?"

Trang Hạo cười cười: "Đúng vậy!"

------oOo------

Chương 64: Thi đấu kết thúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 64

Chương 64: Thi đấu kết thúc

Ngoài bí cảnh, Hồ Phong nhìn một thân trang phục của Kỳ Thiếu Vinh, cầm lòng không đậu trừng lớn mắt, "Thật..... thật có tiền!"

Giáp trụ tinh thạch trên người Kỳ Thiếu Vinh che kín ma tinh, ma tinh được sắp xếp theo phương thức đặc thù, dựa vào một thân giáp trụ tinh thạch này, Kỳ Thiếu Vinh có thể lấy thực lực cấp sáu phát động ma pháp cấp bảy.

Hồ Phong cau mày, đồ đệ này của hắn rốt cuộc là lấy từ đâu ra nhiều tiền như vậy?

Nghe nói tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này mở kỹ viện, đầu năm nay mở kỹ viện kiếm nhiều tiền như vậy sao?

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ta hạ một trăm vạn đồng vàng đánh cược Thiên Lan học viện đoạt được vị trí thứ nhất, không biết Trang đại thiếu có nguyện ý giao thất thải thạch trên tay ngươi ra đây, hỗ trợ ta giúp một tay hay không?"

Trang Hạo nhíu chặt mày: "Ngươi cảm thấy ta sẽ hỗ trợ?"

"Tại sao lại không chứ? Ngươi yên tâm, ta là người hào phóng, nếu Trang đại thiếu nguyện ý hỗ trợ, ta sẽ đưa ngươi ba vạn đồng vàng làm phí vất vả." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, cười nhạo một tiếng: "Ngươi cảm

thấy ta sẽ vì ba vạn đồng vàng mà đáp ứng yêu cầu vô lễ của ngươi?"

"Tại sao lại không chứ? Ba vạn đồng vàng đã không ít, Trang đại thiếu, làm người không nên quá tham lam, có câu nói, lòng người không đủ rắn nuốt voi *(người không biết đủ giống như rắn muốn nuốt voi)*, phải biết rằng, người biết thấy đủ sẽ sống vui vẻ hơn người khác."

Trang Hạo: "..... Cái này không phải vấn đề tiền bạc."

"Cái này đương nhiên không phải vấn đề tiền bạc, vấn đề hiện tại là, ngươi có đáp ứng hay không, kết quả đều giống nhau mà thôi. Ngươi không đáp ứng, ta nhiều lắm là tốn thêm chút công sức, Trang đại thiếu, ta xem trên phần chúng ta đã từng làm hôn phu hôn thê mười sáu năm, cho ngươi quyền lựa chọn, ngươi đừng cô phụ một phen tâm ý ta!" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy châm chọc nói.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, cảm thấy ngươi thắng chắc rồi sao?"

Pháp trượng trong tay Kỳ Thiếu Vinh quét qua phía giao long: "Trang đại thiếu, trên tay ta có rất nhiều quyển trục ma pháp, nếu ta chiếu theo bộ dạng này mà đánh ngươi, ngươi nhất định có thể hủy dung, sau này đám tỷ tỷ, muội muội theo đuổi ngươi trước đây thấy ngươi đều phải chạy đường vòng, ngươi thật sự hy vọng ta làm như vậy?"

"Ngươi có thể thử xem." Trang Hạo trầm mặt xuống.

"Trang đại thiếu, ta thừa nhận ngươi rất lợi hại, nhưng cùng yêu thú cấp tám chiến đấu kịch liệt đã tiêu hao gần hết năng lượng của ngươi đi?"

Trang Hạo cười lạnh, "Kỳ tứ thiếu, ngươi biết thời gian thi đấu là bao lâu không?"

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Một tháng."

"Thời gian chỉ còn lại một nén hương, sau một nén hương nữa, tất cả các tuyển thủ đều sẽ bị truyền tống ra ngoài." Hơn nữa không tính là bị loại trừ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Thì ra là thế, nếu như vậy thật cảm ơn ngươi nhắc nhở, đắc tội rồi."

Kỳ Thiếu Vinh huy động trượng ma pháp, liên tục phát động ba ma pháp ám hệ cấp bảy.

Trên người Trang Hạo toát ra ánh sáng thất sắc, bảy loại ma pháp hợp lại thành một dòng nước lũ, bay tới ngăn cản ma pháp ám hệ của Kỳ Thiếu Vinh, hai cỗ ma pháp có thế lực ngang nhau.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo so mấy chiêu, không chiếm được tiện nghi gì, sắc mặt tức khắc trầm xuống.

"Trang đại thiếu, ngươi cũng thật lợi hại! Đến nước này rồi còn có năng lực liều mạng như vậy, tên yếu ớt Thẩm Nguyên quả thực là không thể so với ngươi, quả nhiên trong Hoàng Đô Thất Tú, đứng đầu từ trên xuống vẫn có chỗ khác biết với đứng đầu từ dưới lên." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy thưởng thức nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo đối chiến với giao long một hồi lâu, sớm đã là nỏ mạnh hết đà, giờ phút này có thể chặn công kích của Kỳ Thiếu Vinh lại cũng chỉ là không muốn bại dưới khí phách của "tình địch".

"Trang đại thiếu, thời gian không còn nhiều lắm, thứ lỗi cho ta thô bạo."

Kỳ Thiếu Vinh lấy ra một đống quyển trục ma pháp khỏi nhẫn không gian, ném về phía Trang Hạo.

Y phục Trang Hạo bỗng sáng rực lên, đại bộ phận uy lực của quyển trục ma pháp đều bị y phục Trang Hạo chặn lại.

"Y phục phòng hộ cấp chín? Có một gia gia thánh cấp quả nhiên không tồi! Ta còn thắc mắc vì sao ngươi lại có dũng cảm một mình đi giao chiến với giao long cấp tám chứ." Kỳ Thiếu Vinh híp mắt nói.

Y phục phòng hộ cấp chín trên trình độ nhất định có thể triệt tiêu đại bộ phận ma pháp dưới cấp chín, nói cách khác, công kích của hắn rơi xuống người Trang Hạo nhiều nhất chỉ còn lại có ba phần lực công kích.

"Tuy rằng có chút ngượng ngùng, bất quá, đúng là như vậy, có một người thân thánh cấp quả là không tồi." Trang Hạo cũng mỉm cười đáp lại.

Kỳ Thiếu Vinh trầm mặt nhìn Trang Hạo, "Một khi đã như vậy, ta đành phải vận dụng một tay cuối cùng."

Kỳ Thiếu Vinh bỗng lùi ra sau vài bước, che miệng cùng mũi lại, trong lòng Trang Hạo dâng lên vài phần dự cảm không tốt.

Vòng tay Trang Hạo lập tức mở ra, một cỗ khói đặc xanh biếc xông ra, Trang Hạo bị khói đặc làm cho sặc một chút, lập tức mềm mại ngã xuống trên mặt đất.

"Ngươi làm cái gì?"

Kỳ Thiếu Vinh khanh khách cười lên, tiếng cười thanh thúy quanh quẩn trong rừng làm người ta vừa nghe là có thể cảm nhận được tâm tình tốt người phát ra tiếng cười này,

"Trang đại thiếu, ngươi thật ngây thơ, ta nói cái vòng tay này là Tà Y cho, ngươi liền tin."

Ngoài bí cảnh, hành động của Kỳ Thiếu Vinh lại một lần nữa dẫn lên bạo loạn.

"Hồ Phong, người của học viện các ngươi vô sỉ như vậy, ngươi có biết không?" Lộ Danh giận dữ mắng.

"Trên chiến trường không luận thủ đoạn, chỉ luận thắng thua, huống chi, tiểu tử Trang Hạo này cũng gian lận, hắn vốn dĩ đã lợi hại, cư nhiên còn mặc y phục phòng hộ cấp chín!" Hồ Phong nói.

"Ngươi cư nhiên thu một đồ đệ không từ thủ đoạn như vậy."

"Có phải ngươi ghen ghét ta thu một đồ đệ tài hoa hơn người không? Ghen ghét nữa đi!"

.....

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo bên trong bí cảnh: "A khiêm, ca ca ngươi làm sao vậy? Hắn sẽ không có việc gì đi?"

Trang Khiêm lắc đầu: "Không biết!"

Trang Nhân Tuyền vuốt cằm: "Kỳ Thiếu Vinh hạ một trăm vạn đánh cược Thiên Lan học viện đoạt giải nhất sao? Nếu hắn cướp đồ của A Hạo, Thiên Lan học viện đoạt giải nhất chính là chuyện ván đã đóng thuyền *(việc đã xong rồi, không thể trở lại được nữa)*, vậy hắn liền kiếm quá độ! Đáng tiếc, các sòng bạc lớn đã sớm phong bàn, nếu không thì..... Rốt cuộc vẫn là Tà Y tuệ nhãn như đuốc! Kỳ Thiếu Vinh quả nhiên không phải vật trong ao."

Trang Khiêm: "....." Hiện tại đại ca đã khó khăn như vậy, tam thúc lại chỉ nhớ thương đồng vàng.

Thẩm Nguyên xoa xoa mũi, thời điểm Thẩm Mạn Vũ tỷ tỷ nói các sòng bạc lớn đều có một số tiền lớn đánh cược Thiên Lan học viện đoạt được vị trí thứ nhất, hắn hẳn là nên cảnh giác một chút, nếu hắn thận trọng hơn, có lẽ đã có thể phát hiện được manh mối, có lẽ hắn cũng sẽ không cần thua thảm như vậy.

Trang Hạo cảm giác tay chân rụng rời, bất đắc dĩ ngồi xổm xuống đất nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Khói đặc này có thể phế đi ma pháp của người khác?"

"Sao có thể, chỉ là hạn chế hành động của ngươi một chút thôi! Có tác dụng trong thời gian hạn định, bất quá, như vậy là đủ rồi."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh đi đến đè Trang Hạo nằm lên trên mặt đất: "Trang đại thiếu, ngươi tự mình giao thất thải thạch ra đây, hay là để ta tới soát người, cũng không biết nơi này có hay dụng cụ theo dõi hay không, thật ra ta không ngại phải lột sạch ngươi, nhưng không biết Trang đại thiếu có để ý bị người khác nhìn hay không?"

Ánh mắt Kỳ Thiếu Vinh tà khí đảo qua một vòng trên người Trang Hạo. Kỳ Thiếu Vinh phát hiện nhẫn trên tay Trang Hạo rất bình thường, không phải trang bị không gian, Kỳ Thiếu Vinh đánh giá Trang Hạo từ trên xuống dưới vài lần, vẫn không tìm ra trang bị không gian của Trang Hạo ở nơi nào.

Ngoài bí cảnh, Thẩm Nguyên hung hăng run lập cập, "Trang Khiêm, ngươi xem vị hôn thê tiền nhiệm của ca ngươi hung tàn cỡ nào! Hắn muốn lột sạch ca ngươi, còn muốn lột sạch ca ngươi trước công chúng."

Trang Khiêm: "....."

Ánh mắt Trang Khiêm chuyển loạn, Trang Khiêm phát hiện ở đây có không ít nữ tu đều trở nên ngượng ngùng, nhưng trong ngượng ngùng lại mang theo hưng phấn nồng đậm.

Trang Hạo bỗng nhiên mở bừng mắt, Kỳ Thiếu Vinh cách Trang Hạo rất gần, dưới sơ sẩy, bị tinh thần Trang Hạo công kích đến.

Kỳ Thiếu Vinh chỉ cảm thấy có một thanh đao nhọn đâm vào thức hải, trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

Kỳ Thiếu Vinh rên lên một tiếng, một cỗ ý thức muốn thuần phục Trang Hạo bốc lên. Kỳ Thiếu Vinh bị chọc tức đến thiếu chút nữa

hộc máu. Tiểu tử Trang Hạo này cư nhiên dùng thuật ngự thú đối phó hắn, hắn đây là đang bị coi như yêu thú sao?

Kỳ Thiếu Vinh đè Trang Hạo dưới thân, ma pháp ám hệ xông ra, Trang Hạo kêu một tiếng, hộc ra một búng máu.

"Trang đại thiếu, ngươi đúng là giống như con gián đánh mãi không chết!" Kỳ Thiếu Vinh nghiến răng nghiến lợi mắng.

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh lập tức xé rách y phục Trang Hạo, da thịt bóng loáng lập tức bại lộ dưới ánh mặt trời, Kỳ Thiếu Vinh không biết vì động tác này của hắn, tu giả bên ngoài bí cảnh lập tức nổ tung nồi, nữ tu kêu rên sợ hãi hết đợt này đến đợt khác, trường hợp gần như mất khống chế.

"Trang đại thiếu, làn da ngươi thật không tồi, cơ bắp cũng rất no đủ, khó trách ngươi không ngại bị người khác nhìn." Kỳ Thiếu Vinh vươn tay sờ soạng hai cái trước ngực Trang Hạo, huýt sáo một tiếng: "Trang đại thiếu, ngươi không ngại bị người khác nhìn, ta liền càng không ngại, ngươi thật sự không định nói cho ta đồ để ở nơi nào sao?"

Ngoài bí cảnh, Thẩm Nguyên nhìn ngực Trang Hạo, trợn mắt há hốc mồm: "Trang Khiêm, hình như Kỳ Thiếu Vinh đang sờ người đại ca ngươi."

Dịch Sơ Tuyết nhìn động tác của Kỳ Thiếu Vinh, tức giận đến run cả người, "Kỳ Thiếu Như, ca ca ngươi cũng quá không biết xấu hổ!"

Kỳ Thiếu Như nhấp môi, Kỳ Thiếu Vinh cư nhiên lại điên rồ như vậy, trước kia nàng cư nhiên không nhìn ra được chút nào.

Trang Khiêm nắm chặt nắm tay, mở to hai mắt nhìn: "Còn may, còn may đã từ hôn, nếu không, đại tẩu bưu hãn như vậy, đại ca ta làm sao chịu được?"

Thẩm Nguyên xoa xoa mũi: "Hắn nói đại ca ngươi là con gián....."

Trang Khiêm xoắn chặt ngón tay: "Hình như đây là lần đầu tiên đại ca bị người khác đánh giá như vậy."

Hồ Phong chớp chớp mắt: "Ai nói trong đám người trẻ tuổi không có ai có thể đè được hạ Trang Hạo, ngươi xem Trang Hạo này không phải đã bị đè xuống rồi sao?"

Lý Hồng: "....."

Trang Hạo lạnh lùng nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong đồng tử cũng chỉ có ảnh ngược lẫn nhau.

"Đồ ở trên đai lưng."

"Đa tạ." Kỳ Thiếu Vinh nhanh chóng rút đai lưng trên người Trang Hạo ra.

Một trận bạch quang từ trên người Trang Hạo phát ra, cùng lúc đó bạch quang trên người Kỳ Thiếu Vinh cũng xuất hiện, tất cả tuyển thủ tiến vào bí cảnh đều được phát truyền tống phù, nếu truyền tống phù không được kích phát, sau thời gian một tháng cũng sẽ tự động đưa tuyển thủ ra khỏi bí cảnh.

Thời điểm Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh bị truyền tống ra, Kỳ Thiếu Vinh vẫn còn duy trì tư thế đè trên người Trang Hạo.

Kỳ Thiếu Vinh vừa bị truyền tống ra đã bị ánh mắt của tất cả mọi người tiến hành một lễ rửa tội.

Kỳ Thiếu Vinh bình tĩnh đứng lên, sửa sang lại y phục, đi đến khu vực của Thiên Lan học viện.

Trang Khiêm nhanh chóng chạy tới đưa Trang Hạo một kiện y phục.

"Đại ca, ngươi không sao chứ?" Trang Khiêm lo lắng hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Không có việc gì."

Trang Hạo nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Vinh rời đi, trong mắt lộ ra u mang khiếp người.

------oOo------

Chương 65: Tiền đánh cược kếch xù

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 65

Chương 65: Tiền đánh cược kếch xù

Hồ Phong đi tới bên người Kỳ Thiếu Vinh, mạnh mẽ vỗ bả vai Kỳ Thiếu Vinh mấy cái: "Đồ đệ, làm tốt lắm!"

"Đồ đệ?" Kỳ Thiếu Vinh có chút nghi hoặc hỏi.

Lý Hồng nhìn biểu hiện của Kỳ Thiếu Vinh, khóe miệng run rẩy một chút, trước khi Kỳ Thiếu Vinh đi ra, Hồ Phong một câu hai câu đều là đồ đệ, Lý Hồng còn tưởng rằng quan hệ sư đồ của Kỳ Thiếu Vinh cùng hiệu trưởng là ván đã đóng thuyền, kết quả, quan hệ sư đồ của bọn họ căn bản là chưa có xác lập sao?

Hồ Phong dựng thẳng thân thể: "Sao? Ta chỉ điểm cho ngươi lâu như vậy còn không thể làm sư phụ ngươi?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong: "Ngài nói đúng, sư phụ quá khen, biểu hiện của ta cũng chỉ bình thường mà thôi."

Kỳ Thiếu Vinh hạ mắt xuống, thầm nghĩ: Thi đấu lần này, hắn đắc tội quá nhiều người, nếu Hồ Phong muốn làm sư phụ hắn, vậy hắn thuận lý thành chương *(cứ như vậy mà thành)* tiếp thu cái chỗ dựa này cũng không tồi, nói như thế nào thì Hồ Phong cũng là cao thủ cấp chín, lấy ra dựa mặt cũng đủ rồi.

Lý Hồng: "....." Biểu hiện bình thường?

Lý Hồng thầm nghĩ: Kỳ Thiếu Vinh thật quá khiêm tốn, tiểu tử này biểu hiện nhân thần cộng phẫn, ở đây có không biết bao nhiêu người muốn xử lý hắn đâu.

Hồ Phong lấy đai lưng trên tay Kỳ Thiếu Vinh: "Hình như ngươi bị Trang Hạo lừa rồi, đai lưng này không phải đạo cụ trữ vật không gian, chỉ là đai lưng bình thường mà thôi, khuyên tai kia của hắn mới chân chính là đạo cụ trữ vật."

Kỳ Thiếu Vinh nheo mắt lại, sắc mặt âm trầm dọa người.

Kỳ Thiếu Vinh nghiến răng nói: "Không nghĩ tới Trang Hạo cư nhiên cũng biết gạt người, ta đáng ra nên lột sạch hắn!"

Thiên Diện đi về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Đừng nóng nảy, chúng ta vẫn có phần thắng, không phải ngươi cướp viên tinh hạch yêu thú cấp tám từ trên tay Trang Hạo đi rồi sao, cái đó có giá trị không ít tích phân đâu."

Kỳ Thiếu Vinh hừ lạnh một tiếng, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía.

"Học viên các học viện, mời xếp thành hàng chuẩn bị thống kê tích phân." Trên đài, thanh âm trọng tài chủ sự vang lên.

Hồ Phong vẫy vẫy tay với Kỳ Thiếu Vinh: "Đi đi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, đi về phía đài kiểm kê thu hoạch học viên các học viện.

Phần lớn học viên Thiên Lan học viện vào bí cảnh không gặp được Kỳ Thiếu Vinh cùng Thiên Diện, hoàn toàn không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, mấy học viên nghe được Kỳ Thiếu Vinh cùng Thiên Diện nghị luận, sắc mặt cả một đám đều trở nên cổ quái.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, cùng Thiên Diện đứng cuối hàng.

Mấy học viên Thiên Lan học viện thỉnh thoảng tràn đầy tò mò quay đầu lại nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Thiên Diện.

Trang Hạo đứng trong đội ngũ Thánh Hoàng học viện, cách Kỳ Thiếu Vinh cực gần, thời điểm hai người chạm mắt, hoả tinh văng khắp nơi.

"Ta còn nghĩ rằng Trang đại thiếu ngươi làm người quang minh chính đại, thì ra cũng chỉ như thế mà thôi."

Trang Hạo lạnh lùng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đối người đặc thù liền phải dùng thủ đoạn đặc thù, Kỳ tứ thiếu không cảm thấy hạ dược quá bỉ ổi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng, "Có cái gì bỉ ổi? Cái này chỉ có thể thuyết minh ta đa mưu túc trí, là tự bản thân ngươi dễ lừa, có thể trách ta sao?"

"Ta đây cũng không cảm thấy gạt người có cái gì không đúng."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn chằm chằm Trang Hạo: "Trang Hạo, ta có lời muốn nói với ngươi."

"Nguyện nghe kỹ càng."

"Dáng người ngươi quá xấu, còn có mùi thối, huân chết ta!"

Trang Hạo: "....."

Dịch Phàm: "....."

Trang Hạo lười đi để ý Kỳ Thiếu Vinh, quay sang nhìn Dịch Phàm: "Không nghĩ tới Thiên Lan học viện ngoại trừ Kỳ Thiếu Vinh còn cất dấu một vị cao thủ."

Dịch Phàm cười cười: "Chút bản lĩnh này của ta không vào được

mắt Trang đại thiếu."

Trang Hạo cười cười: "Thiên Diện đồng học quá khiêm tốn."

Dịch Phàm, Kỳ Thiếu Vinh, Trang Hạo ở bên này nói chuyện, không khí giữa ba người khẩn trương đến lợi hại, học viên xếp hàng xung quanh đều dựng thẳng lỗ tai nghe ba người nói chuyện.

"Kỳ đồng học thu hoạch không tồi! Tuy rằng thất thải thạch lục sắc, thất sắc có chút thiếu, nhưng viên tinh hạch yêu thú cấp tám này đã có giá trị một ngàn tích phân."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đều là nhờ phúc Trang Hạo, đáng tiếc, ngàn tính vạn tính cũng không tính đến được Trang đại thiếu danh xưng ánh sáng vinh quang của đế quốc gia cư nhiên cũng biết nói dối, sớm biết như vậy, ta lột sạch hắn thì tốt rồi."

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Trang bị trữ vật không gian của hắn là đồ đặc thù, cho dù ngươi có lột sạch hắn cũng vô dụng."

"Ít nhất cũng nhả ra được một ngụm khẩu khí!" Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay.

Trang Hạo trầm mặt xuống, đứng ở một bên. Ánh mắt người dự thi xung quanh đều dừng trên người Trang Hạo, quanh thân Trang Hạo hắc khí lượn lờ, trên người lộ ra vài phần tư thế người sống chớ gần.

Kết quả thống kê tích phân các học viện: Thiên Lan học viện 4832 tích phân đứng thứ nhất, Thánh Hoàng học viện 4756 tích phân đứng thứ hai, Minh Nhã học viện 1876 tích phân đứng thứ.Tích phân của Thiên Lan học viện không chênh lệch với Thành Hoàng học viện lắm, coi như thắng hiểm Thánh Hoàng học viện.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn kết quả thống kê, khóe miệng khẽ cong lên, thở phào nhẹ nhõm một hơi, "May mắn, tuy rằng xảy ra chút vấn đề, nhưng kết quả của Thiên Lan học không thay đổi."

"Tiểu tử Trang Hạo kia quá mạnh, một mình hắn cơ hồ quét sạch khu yêu thú cấp sáu, hầu hết thất thải thạch khu bảy cũng nằm trong tay hắn, đáng tiếc, nếu cuối cùng ngươi đoạt được trang bị trữ vật của Trang Hạo, vậy lần này Thánh Hoàng học viện thật sự phải đứng thứ nhất từ dưới lên, vậy sắc mặt lão già Lộ Danh kia hẳn là phải đẹp lắm!" Hồ Phong sang sảng cười lên.

Kỳ Thiếu Vinh chỉ khẽ cười, không nói gì.

"Nếu thời gian thi đấu dài hơn một chút thì tốt rồi, vậy sẽ đủ để ngươi phát hiện ra manh mối." Hồ Phong tràn đầy tiếc nuối than thở.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Nếu thời gian dài hơn một chút, hươu chết về tay ai cũng không biết đâu, thời gian thuốc bột có tác dụng rất hữu hạn, nếu chờ thêm một chút, Trang Hạo sẽ khôi phục."

Hồ Phong: "..... Tiểu tử Trang Hạo kia được trời ưu ái, ngươi đừng chấp nhặt với hắn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Lý Hồng đi tới, nhẹ giọng nói với Hồ Phong: "Hiệu trưởng, Dịch gia Dịch Hỏa đã ra, Dịch Băng lại không thấy đâu."

Sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh bất biến, trong mắt lại hiện lên vài phần u quang, Dịch Băng không phải là chết ở bên trong đi? Kỳ Thiếu Vinh thoáng nhìn về phía Dịch Phàm, Dịch Phàm lười biếng đứng ở một bên, sắc mặt như thường.

Mỗi lần đại chiến trăm đều sẽ có người vì đủ loại nguyên nhân mà bị kẹt trong bí cảnh, có rất nhiều truyền tống phù thất lạc, có rất nhiều người chết trong miệng yêu thú, cũng có rất nhiều bị người giết..... Cho dù là loại tình huống nào, tích phân của người kia cũng sẽ trở thành vô dụng.

"Dịch Băng giống Thẩm Nguyên, đều là ma pháp sư hệ thủy, không

ra được cũng không có gì kì quái." Hồ Phong ngẩng đầu ưỡn ngực, một bộ mọi chuyện không liên quan mình.

"Lại nói tiếp, nếu chỉ nhìn trong quang ảnh, sau khi Dịch Băng tiến vào khu cấp bảy liền không còn phản ứng gì, không phải là bị yêu thú cấp bảy ăn luôn đó chứ?" Lý Hồng lo lắng sốt ruột suy đoán.

"Vấn đề này cứ để Lộ Danh kia nhọc lòng, không có quan hệ với chúng ta." Hồ Phong nói.

"Mười tuyển thủ dự thi của Thánh hoàng học viện, kiên trì đến cuối cùng cũng chỉ còn lại có ba, cho dù Trang Hạo lấy thực lực bản thân bảo vệ được cái ghết thứ hai cho Thánh Hoàng học viện cũng đủ để người khác chê cười." Hồ Phong vui rạo rực nói.

Trong mắt Kỳ Thiếu Vinh hiện lên tia lưu quang, tiểu tử Dịch Băng này còn sống sao?

Hiệu trưởng Y Nhã của Minh Nhã học viện mang theo mấy nữ tu đi về phía Kỳ Thiếu Vinh, "Kỳ đồng học, Thiên đồng học, hai vị biểu hiện thật không tồi!"

Kỳ Thiếu Vinh cùng Diệp Phàm liếc mắt một cái: "Y hiệu trưởng quá khen."

Y Nhã bỡn cợt cười cười, tiến đến trước mặt Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học, dáng người Trang Hạo thiếu gia thế nào?"

"Cũng chỉ như vậy mà thôi."

"Kỳ đồng học, nếu có thời gian có thể tới học viện chúng ta đi dạo, Trang Hạo có mắt không biết kim nạm ngọc, học viên học viện chúng ta đều là người biết nhìn hàng, có câu gọi là, thiên nhai hoa hoa thảo thảo nơi nào cũng có, hà tất phải yêu đơn phương một cây cỏ, học viện chúng ta có rất nhiều mỹ nữ, không hề kém hơn Trang Hạo chút nào." Y Nhã nói.

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng: "Y hiệu trưởng quá khách khí."

Y Nhã nhìn về phía Diệp Phàm: "Quan hệ của Thiên đồng học cùng Kỳ đồng học thật không tồi! Minh Nhã học viện cũng rất hoan nghênh ngươi tới thăm quan."

Dịch Phàm hơi gật đầu với Y Nhã, không nói gì.

Hồ Phong cau mày, thầm nghĩ: Thiên Lan học viện khó khăn lắm mới ra được hai hạt giống tốt, kết quả, nữ nhân Y Nhã này gấp không nổi mà tới thọc gậy bánh xe.

Kỳ Thiếu Vinh hài hước nhìn Dịch Phàm: "Hình như Hoàng Tuyết Phi đứng cạnh Y Nhã kia vẫn luôn trừng ngươi a! Ngươi đắc tội với người ta sao?"

"Nàng gặp được ta giả trang Thẩm Nguyên trong bí cảnh, cảm thấy ngay cả Thẩm Nguyên cũng có thể chiếm một cái ghế trong Hoàng Đô Thất Tú, nàng lại không được, thật sự thật quá đáng, một hai phải đánh với ta." Dịch Phàm nói.

"Cho nên, ngươi cướp đồ của nàng sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy."

"Cướp rất tốt! Còn may ngươi cướp của nàng, nếu không vị trí thứ nhất này liền mất."

Hai mắt Kỳ Thiếu Vinh tỏa sáng nhìn Dịch Phàm.

Dịch Phàm: "....."

Hồ Phong: "....."

Lý Hồng nhìn Dịch Phàm cùng Kỳ Thiếu Vinh: "Hai vị đồng học rất thân quen sao?"

"Đã quen được mấy năm." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Lý Hồng gật đầu: "Khó trách."

"Thiên Diện đồng học, hình như bình thường ngươi ở học viện rất điệu thấp! Nếu không phải có đại chiến trăm viện lần này, ta cũng không biết trong học viện lại cất giấu một cao thủ như ngươi."

"Có người nói cho ta, cây cao đón gió lớn, vậy nên ta tương đối điệu thấp." Dịch Phàm thanh lãnh đáp.

Lý Hồng bị Dịch Phàm thẳng thắn trả lời như vậy, trong lòng không khỏi cứng một chút,

"Tiên Diện đồng học thích điệu thấp như vậy, lần này lại vẫn vì học viện ngoi đầu, bổn phó hiệu trưởng cảm thấy vô cùng vui mừng."

"Ta không phải vì học viện, là Thiếu Vinh nói nếu ta hỗ trợ, tiền đánh cược sẽ chia cho ta hai phần, cho nên ta mới có thể ra sức như vậy." Dịch Phàm nói.

Lý Hồng: "....."

Hồ Phong: "....."

Dịch Phàm nhìn Lý Hồng cùng Hồ Phong, nghiêm trang nói: "Hai phần đã không ít."

Hồ Phong nuốt nước miếng, thầm nghĩ: Các sòng bạc lớn đánh cược Thiên Lan học viện đoạt được vị trí thứ nhất chính là một bồi hai mươi đến ba mươi, nếu Kỳ Thiếu Vinh hạ một trăm vạn, vậy ít nhất có thể kiếm được hai ngàn vạn.

Hồ Phong thầm nghĩ: Người già rồi, không có quyết đoán được như người trẻ tuổi! Hắn cũng hạ chút tiền đánh cược cho Thiên Lan học viện, nhưng chỉ dám đánh cược Thiên Lan học viện được trước

năm, hơn nữa chỉ hạ ba mươi vạn, trước năm là một bồi mười lăm, chỉ kiếm lời mười lăm vạn.

------oOo------

Chương 66: Dịch Băng xảy ra chuyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 66

Chương 66: Dịch Băng xảy ra chuyện

Trang Hạo buồn không hé răng mà đứng ở một bên, Dịch Sơ Tuyết uyển chuyển đi đến bên người Trang Hạo.

"Kỳ Thiếu Vinh đúng là tên biến thái! Không nghĩ tới Kỳ gia cư nhiên lại có thể dưỡng ra cái loại mặt hàng này, hắn thật sự quá vô sỉ, hắn cư nhiên hạ dược, thủ đoạn bỉ ổi như vậy, đúng là một con người trơ trẽn....." Dịch Sơ Tuyết đứng phía sau Trang Hạo, lải nhà lải nhải, lăn qua lộn lại đều là quở trách Kỳ Thiếu Vinh không đúng.

Trang Hạo nhắm mắt lại, nghĩ đến cảnh tượng trước đó bị Kỳ Thiếu Vinh đè ở trên người, tay Kỳ Thiếu Vinh đặt trên ngực mình sờ loạn, mà cảnh tượng như vậy qua quang ảnh châu hiện ra sờ sờ trước mặt tất cả người đang xem thi đấu, Trang Hạo cảm thấy da đầu sắp phải nổ tung rồi.

Trang Hạo nhấp môi, chỉ cảm thấy ánh mắt những tuyển thủ xung quanh nhìn mình không quá bình thường.

"Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này vừa nhìn đã biết là không biết tiết chế, Tà Y cư nhiên có thể ở chung cùng loại người này." Dịch Sơ Tuyết nói.

Trang Hạo nghe Dịch Sơ Tuyết lải nhải oán giận, quay đầu nhìn thẳng Sơ Tuyết.

Dịch Sơ Tuyết thấy ánh mắt nhìn đến Trang Hạo, tức khắc có vài phần quẫn bách, "A Hạo, ngươi làm sao vậy?"

Trang Hạo cau mày, lạnh như băng nói: "Nhị ca ngươi sinh tử không rõ, ngươi không cần đi quan tâm một chút sao?"

Sắc mặt Dịch Sơ Tuyết đỏ lên, "Phụ thân đã phái người đi tìm nhị ca, ta nghĩ chắc là nhị ca bị kẹt ở chỗ nào đó, nhị ca lợi hại như vậy, sẽ không có việc gì."

Trang Hạo nhàn nhạt nhìn Dịch Sơ Tuyết: "Phải vậy không?"

Dịch Sơ Tuyết cúi đầu, trong lòng hậm hực vài phần, thầm nghĩ: Trang Hạo là trách nàng quá bạc tình, ngay cả ca ca cũng không quan tâm sao?

"A Hạo, ta....."

Trang Hạo cúi đầu: "Ngươi có rảnh ở chỗ này nói chuyện tào lao với ta, còn không bằng đi quan tâm ca ca ngươi một chút đi."

Trang Hạo cắn răng, hắn đã đủ phiền, cố tình nha đầu Dịch Sơ Tuyết không có ánh mắt này còn ở cạnh làm ồn.

Dịch Sơ Tuyết cắn cắn môi, ủy khuất rời đi.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Dịch Sơ Tuyết rời đi, lại đi về phía Trang Hạo: "Trang Hạo, ngươi không sao chứ? Tứ đệ ta cư nhiên là người như vậy, thật là....."

Hắn vẫn luôn cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh là một tiểu tử đáng thương, vẫn luôn cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh là do bị sinh hoạt khốn khó chèn ép thành tính cách đặc thù, kết quả, Kỳ Thiếu Vinh cười hắc hắc lộ ra tướng mạo sẵn có, còn là một đóa hoa hung tàn ăn thịt người, thật là.....

Trang Hạo lắc đầu: "Không có việc gì."

"Ngươi không có việc gì thì tốt rồi." Kỳ Thiếu Phúc nhớ tới cảnh tượng Trang Hạo bị Kỳ Thiếu Vinh đè ở dưới thân, bị người chiếm tiện nghi, thầm cảm thấy: Hình ảnh này quá rực rỡ, không dám nhìn a!

Đoạn hình ảnh kia hẳn là đã bị rất nhiều người lục xuống, trong tương lai, cho dù Trang Hạo có được bao nhiêu thành công, lịch sử hắn từng bị tứ đệ mình đè ở dưới thân đã chú định sẽ đi theo hắn cả đời.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Ngươi đang suy nghĩ gì vậy?"

Kỳ Thiếu Phúc lắc đầu: "Không có gì."

.....

Hồ Phong nhìn về phía Lộ Danh: "Sắc mặt lão già Lộ Danh kia không tốt lắm! Hai người các ngươi cùng bổn hiệu trưởng đi an ủi hắn một chút đi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Dịch Phàm: "....."

Hồ Phong dẫn theo Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm tới trước mặt Lộ Danh, thỏa thuê đắc ý nói: "Đường lão a! Không nghĩ tới lần này học viện các ngươi lại chỉ đứng thứ hai, không biết có bao nhiêu dân cờ bạc đã định lần này các ngươi thắng chắc, hạ số tiền lớn đánh cược các ngươi đọat được vị trí thứ nhất đâu, ngươi nói xem có phải ngươi rất cần gửi tới bọn họ một lời xin lỗi không?"

Lộ Danh cười lạnh một tiếng: "Hồ Phong, không phải chỉ là học viện các ngươi may mắn đoạt được vị trí thứ nhất thôi sao? Xem ngươi trở nên khinh cuồng như thế nào rồi!"

Hồ Phong không cho là đúng cười cười: "Thắng chính là thắng, làm gì có cái gì gọi là may mắn. Lộ Danh, học viện các ngươi đưa vào mười tuyển thủ dự thi, cuối cùng chỉ ra có ba người! Đang yên đang lành làm Hoàng Đô Thất Tú, bị ngươi dạy hết thành giá áo túi cơm, rốt cuộc là ngươi làm sao làm được cái chức vụ hiệu trưởng này a?"

Lộ Danh nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm đứng phía sau Hồ Phong, ôn hòa nói: "Hai vị đồng học, thi đấu lần này, các ngươi biểu hiện thật không tồi! Nếu hai vị đồng học có ý định chuyển sang Thánh Hoàng học viện, cửa lớn của Thánh Hoàng học viện vĩnh viễn vì hai vị rộng mở."

Hồ Phong: "..... Lộ Danh! Tên vương bát đản! Ngươi coi bổn hiệu trưởng chết rồi sao!"

Hồ Phong trừng mắt nhìn với Lộ Danh, Kỳ Thiếu Vinh thấy Thẩm Nguyên đứng bên người Lộ Danh, lên tiếng gọi: "Thẩm thiếu, đã lâu không gặp!"

Thẩm Nguyên: "....."

Lộ Danh dừng khắc khẩu với Hồ Phong, nhìn Thẩm Nguyên, lại quay sang nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học, có phải ngươi cùng Thẩm đồng học có hiểu lầm gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh nghịch lọn tóc: "Không có a! Thẩm thiếu, ngày đầu tiên thi đấu ta đã đá ngươi ra, ngươi sẽ không để ý đi?"

Tươi cười trên mặt Thẩm Nguyên cứng lại: "Làm sao có thể? Là do ta không bằng người, đã đánh cược thì phải chịu thua, không có liên quan đến ngươi."

"Thẩm thiếu, ta nghĩ lần này ngươi hẳn là không giữ nổi cái ghế Hoàng Đô Thất Tú rồi. Kỳ thật, bản lĩnh ngươi kém cỏi, lại chiếm giữ một cái ghế trong Hoàng Đô Thất Tú, tuy rằng chỉ là vị trí lót đế nhưng ngươi nhất định vẫn có cảm giác như đứng đống lửa, như ngồi đống than, áp lực rất lớn đi? Lần này ta đá ngươi xuống, ngươi

hẳn là như trút được gánh nặng, có phải trong lòng ngươi rất cảm kích ta không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Thẩm Nguyên: "....." Trang Hạo, vị hôn thê tiền nhiệm của ngươi độc miệng như vậy, ngươi có biết không?

Trang Khiêm đứng bên cạnh Thẩm Nguyên, co rụt cổ, thật cẩn thận đánh giá Kỳ Thiếu Vinh.

"Ở chỗ này muốn chúc mừng Kỳ tứ thiếu, ta hạ bảng, có lẽ Kỳ tứ thiếu có thể vào bảng." Thẩm Nguyên run rẩy nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Phải vậy không, ngươi cảm thấy ta có khả năng vào bảng sao? Tuy rằng ta không quá để ý hư danh này, bất quá, một trong Hoàng Đô Thất Tú nghe vào cũng có chút uy phong, nếu bọn họ cứng rắn muốn ta vào, ta từ chối thì bất kính, nghe nói vào bảng này rồi, tán gái sẽ dễ hơn nhiều!"

Thẩm Nguyên: "....."

"Thẩm thiếu gia, ngươi hạ bảng, chuyện tìm tức phụ sẽ càng không dễ dàng, ngươi nguyên bản đã rất khó tìm tức phụ, hiện tại càng không dễ, ta ngẫm lại cũng có chút ngượng ngùng." Kỳ Thiếu Vinh thở ngắn than dài nhìn Thẩm Nguyên.

"Không nhọc Kỳ tứ thiếu lo lắng." Mặt Thẩm Nguyên đỏ lên, thầm nghĩ: Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này nói giống như là không có ai muốn Thẩm Nguyên hắn vậy.

"Sao ta có thể không quan tâm chứ, tuy rằng thực lực ngươi tương đối kém, nhưng nếu không phải ta đá ngươi ra ngoài, ngươi còn có thể tại bảng một thời gian nữa. Như vậy đi, ta nhờ Tà Y an bài cho ngươi một cơ hội ưu tiên chỉnh dung được không? Ngươi xem ngươi đi, mắt không đủ lớn, mũi không đủ cao, miệng bẹp, cái gì cũng cần chỉnh! Đúng rồi, ngươi muốn làm long ngực thử không? Ta thấy ngực ngươi....."

Thẩm Nguyên nghe được tiếng cười từ xung quanh truyền đến, là đang nghe lén hắn cùng Kỳ Thiếu Vinh nói chuyện sao?

Kỳ Thiếu Vinh thật sự phải làm đến mức này sao? Hắn không phải chỉ là đi từ hôn thay Trang Hạo thôi sao? Tiểu tử này canh cánh trong lòng đến như vậy sao?

"Không cần." Thẩm Nguyên nghiến răng nghiến lợi đáp.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ngươi không cần sao? Vậy thật đáng tiếc."

Thẩm Nguyên: "....."

"Tiểu mập mạp, ta thấy ngươi rồi, ngươi trốn cái gì, đi ra đây!" Kỳ Thiếu Vinh lên giọng hô.

Trang Khiêm xấu hổ đứng dậy: "Chúc mừng Kỳ tứ thiếu!"

"Chúc mừng? Chúc mừng cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Chúc mừng Thiên Lan học viện đoạt được vị trí thứ nhất a!" Trang Khiêm nhỏ giọng nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Loại chuyện đã nắm chắc này có cái gì phải chúc mừng. Không nghĩ tới đại ca ngươi cuối cùng vẫn có thể bảo vệ vị trí quán quân giải cá nhân, ta còn cho rằng chỉ người có cha sinh không có nương dưỡng, nhìn qua liền biết không có gia giáo như ta mới có thể làm chút chuyện đầu cơ trục lợi này *(lợi dụng cơ hội để kiếm lợi riêng một cách không chính đáng)*."

"Ta là không nghĩ tới..... Trang đại thiếu sinh ra trong danh môn, thanh danh hiển hách, thế gia công tử hành sự quang minh lỗi lạc như vậy thế mà lại là hạng người lừa đời lấy tiếng. Là ta đánh giá ngàn năm danh dự của Trang gia quá cao, cho nên mới lật thuyền trong mương (*thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật, nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy)*, có thể thấy được, thanh

danh mấy trăm năm nay của Trang gia cũng chỉ như vậy mà thôi."

Trang Khiêm: "....." Đại ca chỉ là ngẫu nhiên gạt người mà thôi, cần thiết phải nói nghiêm trọng như vậy sao?

"Giúp ta chuyển một câu nói cho ca ngươi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Khiêm chớp chớp mắt: "Kỳ tứ thiếu, có chuyện gì ngươi vẫn nên tự nói với ca ta đi."

"Tên ngốc này, nhờ ngươi chuyển một câu cũng không được sao?"

Trang Khiêm: "..... Ngươi nói đi."

Kỳ Thiếu Vinh vươn tay, khẽ xoa đầu Trang Khiêm: "Nói cho ca ngươi, đừng có để rơi vào trong tay ta, nếu không ta cho hắn đẹp mặt!"

Thẩm Nguyên: "....." Lần này đại ca đã rất đẹp mặt.

Trang Khiêm nơm nớp lo sợ mà nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Đã nhớ kỹ chưa? Nếu nói sai, ta bắt ngươi lặp lại một lần nữa!"

Trang Khiêm vội gật đầu: "Đã nhớ kỹ!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nhớ kỹ thì tốt."

Dịch Phàm đi về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu Vinh, bên kia có người tìm ngươi."

Nghe được Dịch Phàm nói, Trang Khiêm tức khắc như trút được gánh nặng.

Kỳ Thiếu Vinh trừng mắt nhìn Trang Khiêm một cái, theo Dịch Phàm rời đi.

.....

Hồ Phong ho nhẹ hai tiếng, nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm: "Hai người các ngươi theo bổn hiệu trưởng về học viện đi, ở đây nhiều người mắt loạn, các ngươi vừa rồi quá nổi bật, bây giờ đang có rất nhiều người đang mong đợi làm thịt các ngươi biết không."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm theo Hồ Phong lên xe ngựa.

Lộ Danh nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Vinh cùng Hồ Phong rời đi, hai mắt co lại, "Lão già Hồ Phong này gặp phải vận cứt chó gì không biết, Thiên Lan học viện cư nhiên nhảy ra hai tên quái thai như vậy."

Thẩm Nguyên nhấp môi, thở dài một hơi, lần này hắn đúng là mất hết mặt mũi.

Lộ Danh nhìn về phía Trang Khiêm đang đứng cạnh Thẩm Nguyên: "A khiêm, đang yên đang lành, sao ca ngươi lại muốn từ hôn? Ngươi xem Kỳ Thiếu Vinh có phong phạm cỡ nào a!"

Trang Khiêm thật cẩn thận nói: "Hiệu trưởng, ngài không cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh này quá bưu hãn sao?"

Lộ Danh gật đầu: "Đúng là có một ít! Nếu hắn thật sự phải gả cho ca ngươi, ai đè ai quả thật là không nói sớm được."

Trang Khiêm: "....."

"Hiệu trưởng, đã tìm được Dịch Băng." Một đạo sư vội vã chạy tới, sắc mặt khó xử nhìn Lộ Danh.

Tinh thần Lộ Danh run lên: "Ở đâu? Hắn thế nào rôi?"

"Quanh thân hắn có dấu vết bị ma pháp sư hỏa hệ công kích, kinh mạch đã phế đi, cho dù chữa khỏi, chỉ sợ cả đời cũng chỉ là một ma pháp sư cấp hai." Đạo sư chạy tới thấp giọng báo cáo.

Hai mắt Lộ Danh co rụt lại, "Cái gì?"

Trang Khiêm cùng Thẩm Nguyên hai mặt nhìn nhau, "Thẩm ca, Dịch Băng đã xảy ra chuyện sao? Tên kia cư nhiên xảy ra chuyện?" Trang Khiêm tràn đầy kinh nghi hỏi.

"Thời buổi rối loạn!" Thẩm Nguyên nhíu mày lại, hắn ẩn ẩn cảm thấy việc này rất không đơn giản.

.....

"Hiệu trưởng, xe ngựa này của ngài cũng quá nhỏ." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy oán giận nhìn Hồ Phong.

Hồ Phong bất đắc dĩ nhún vai: "Không có biện pháp, bổn hiệu trưởng nghèo a!"

Hồ Phong xoa mũi, học viện nghèo, các thiết bị phục vụ cũng không theo kịp, năng lượng đạo sư không theo kịp, học viên có tư chất tốt liền không muốn tới.

Lần này Thiên Lan học viện đọat được vị trí nhất, có thể nhận được một bút tiền trợ cấp từ hoàng gia, sau này hẳn là có thể dư dả một ít.

Bất quá..... so với số tiền Kỳ Thiếu Vinh thắng cược, chút trợ cấp này liền có chút không đủ nhìn.

"Đồ đệ, ngươi thật sự hạ một trăm vạn đánh cược Thiên Lan học viện đứng thứ nhất? Nếu là như thế, ngươi kiếm lớn rồi." Hồ Phong tràn đầy hâm mộ nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong một cái: "Sư phụ, ngài còn nhớ, ngài đã từng nói, nếu Thiên Lan học viện đoạt được vị trí thứ nhất, ngươi có thể giúp ta một chuyên."

"Đương nhiên, không biết đồ đệ ngươi có yêu gì muốn sư phụ ra

tay? Sư phụ nhất định làm hết sức." Hồ Phong vỗ vỗ ngực nói. Đồ đệ hung mãnh như vậy, hắn làm sư phụ cũng không thể quá uất ức đồ đệ mình.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cũng không phải chuyện lớn gì."

Kỳ Thiếu Vinh lấy một cái hộp, mở ra, bên trong là một chồng phiếu định mức thật dày: "Đây là phiếu định mức của ta ở các sòng bạc."

Hồ Phong lật phiếu định mức xem một chút, phát hiện bên trong hộp ngoại trừ phiếu đánh cược Thiên Lan học viện đứng thứ nhất nhất, còn có không ít phiếu đánh cược Thiên Diện cùng Kỳ Thiếu Vinh được trước mười, đương nhiên cũng có đánh cược thua, tỷ như Trang Hạo ngã khỏi mười vị trí đầu, Thánh Hoàng học viện ngã khỏi mười vị trí đầu.....

"Phiền toái hiệu trưởng giúp ta đổi hết đống phiếu định mức này thành tiền tệ, ba phần trong đó liền quyên góp trợ cấp cho học viện."

Trong lòng Hồ Phong kích động một trận, đống phiếu định mức này của Kỳ Thiếu Vinh đổi ra hoàn toàn có thể lên tới hơn ba ngàn vạn, ba phần trong đó cũng có đến gần một ngàn vạn đồng vàng.

"Đồ đệ, ngươi yên tâm, việc này sư phụ nhất định sẽ làm đến thỏa đáng cho ngươi, sòng bạc nhà ai dám quỵt nợ, sư phụ một chưởng đánh bay bọn họ."

Sau khi Hồ Phong đưa Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm về đến học viện liền vui vẻ vội vàng cầm phiếu định mức rời đi.

Dịch Phàm nhìn bóng dáng Hồ Phong rời đi, nhẹ giọng than thở: "Hiệu trưởng thật nhiệt tình!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nếu lấy tiền còn không nhiệt tình, làm chuyện khác liền càng không có nhiệt tình."

Hồ Phong mang theo mấy đạo sư cùng học viên trong đội giám sát

của Thiên Lan học viện, một đường sấm rền gió cuốn đuổi đến các sòng bạc lớn trong Hoàng Đô, có mấy sòng bạc nguyên bản còn nghĩ nếu là Kỳ Thiếu Vinh đi đòi tiền liền đẩy đi, nhìn thấy Hồ Phong hùng hổ suất lĩnh một đám đông nhân mã đi tới, lập tức ngoan ngoãn giao tiền ra.

Người trong Hoàng Đô nhìn thấy Hồ Phong chỉ huy đạo sư cùng học viên nâng từng rương từng rương tiền vàng từ trong các sòng bạc đi ra, hâm mộ đến thiếu chút nữa chảy nước miếng.

Hồ Phong ngẩng đầu ưỡn ngực, thỏa thuê đắc ý chỉ huy các đạo sư cùng học viện đi thu tiền.

"Hiệu trưởng, Kỳ đồng học thật sự nói sẽ chia ba phần tiền đánh cược cho học viện?" Lý Hồng hỏi.

Hồ Phong gật đầu: "Đó là tự nhiên."

Hai mắt Lý Hồng tỏa sáng: "Kỳ đồng học thật đúng là đồng học tốt! Lần này hắn phải phát tài rồi! Hiệu trưởng, Kỳ đồng học bị trục xuất khỏi Kỳ gia, hắn lấy đâu ra tiền đi đánh cược?"

Hồ Phong: "....." Vấn đề này, hắn làm sao biết được? "Ngươi quản nhiều như vậy làm gì?"

Hồ Phong híp mắt, đồ đệ này của hắn không tầm thường! Luận thực lực, có lẽ Trang Hạo ở trên Kỳ Thiếu Vinh một bậc, nhưng luận về tính quyết đoán lại không thể so sánh với Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh mới mười mấy tuổi liền dám ngông cuồng ném hai trăm vạn đi đánh cược, đúng là tinh thần thiếu niên phấn chấn bồng bột!

Hồ Phong đá cửa lớn sòng bạc, không kiên nhẫn mắng: "Sòng bạc nhà này làm sao vậy, sớm biết có khách nhân thắng tiền, sao còn không chuẩn bị đầy đủ tiền ra? Chẳng lẽ là muốn chơi xấu?"

Lý Hồng tiến đến bên tai Hồ Phong, nhỏ giọng nói: "Hiệu trưởng, hình như sòng bạc nhà này có chút quan hệ với Kỳ gia, ban đầu còn

có mấy trưởng lão Kỳ gia thủ ở chỗ này, bất quá, nhìn thấy ngươi tới, bọn họ đều chạy hết."

Hồ Phong bĩu môi, thầm nghĩ: Còn may là mình tới, nếu người tới là đồ đệ nhà mình, đám trưởng lão Kỳ gia đó lại muốn cãi cọ với đồ đệ mình! Tuy rằng đồ đệ nhà mình là người Kỳ gia, nhưng đã bị đá ra khỏi gia phả Kỳ gia từ lâu rồi!

------oOo------

Chương 67: Sau khi kết thúc thi đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 67

Chương 67: Sau khi kết thúc đại chiến

Thiên Lan học viện đoạt được vị trí nhất khiến cho trên dưới học viện tràn đầy những âm thanh ủng hộ, Kỳ Thiếu Vinh cùng Thiên Diện, nhất chiến thành danh trở thành nhân vật phong vân trong học viện.

Thiên Lan học viện bên này một mảnh vui mừng, Dịch gia lại là một mảnh bi thảm.

"Mẫu thân, Zorro hiến tế nói thế nào?" Dịch Sơ Tuyết hỏi.

Dương Mạn lắc đầu, đầy mặt ảm đạm: "Zorro hiến tế nói, trừ khi là thần Quang Minh tái thế, nếu không rất khó khởi sắc."

Dịch Sơ Tuyết cúi đầu: "Rốt cuộc là ai hạ tay chứ?"

Dương Mạn lắc đầu: "Không biết."

Dịch Băng đánh dấu trên thất thải thạch tìm được, người xuống tay kia đoạt thất thải thạch đi, Dịch Tầm phái người tra xét toàn toàn bộ thất thải thạch tuyển thủ tham dự thi đấu nộp lên, lại không tìm được phần của Dịch Băng kia, người xuống tay thật sự quá cẩn thận, thất thải thạch Dịch Băng tìm được cũng không ít, vậy mà người nọ không dùng một viên nào!

Dịch Sơ Tuyết cúi đầu: "Nếu nhị ca không được, vậy....." Không phải Dịch Băng sẽ trở thành phế vật đi? Nhị ca mà mình lấy làm tự hào bấy lâu nay sẽ không yếu hơn cả phế vật Dịch Phàm kia đi?

Dịch Hỏa đi đến, thần sắc Dương Mạn phức tạp nhìn về phía Dịch Hỏa, Dịch Hỏa nhíu chặt mày, trong lòng hiện lên vài phần không vui.

Dịch Tầm trầm mặt nhìn Dịch Hỏa: "Ngươi..... đi ra ngoài với ta."

Dịch Hỏa không nói một lời đi theo Dịch Tầm ra ngoài, "Phụ thân, có chuyện gì sao?"

"Dịch Băng bị thương, có phải do ngươi hạ tay hay không?" Dịch Tầm hỏi thẳng vào vấn đề.

Dịch Hỏa trầm mặt: "Phụ thân, chính ngươi cũng nghĩ là ta?" Hắn đúng là có chút khúc mắc với Dịch Băng, nhưng còn chưa tới muốn nông nỗi phải phế Dịch Băng đi.

"Đệ đệ ngươi tốt xấu gì cũng là một trong Hoàng Đô Thất Tú, học viên tiến vào bí cảnh không mấy người là đối thủ của hắn." Dịch Tầm đã tra rõ thông tin của người dự thi, ma pháp sư hỏa hệ trong đó rất hữu hạn, người có thể làm Dịch Băng bị thương, loại trừ xuống cũng chỉ còn một Dịch Hỏa.

Dịch Hỏa nắm chặt nắm tay: "Nếu phụ thân đã nhận định là ta, ta có nói gì cũng đều là dư thừa."

Dịch Hỏa híp mắt, nếu hắn thật sự muốn động thủ, hà tất phải lựa chọn phương thức rõ ràng như vậy, ngay cả Dịch Tầm cũng cảm thấy là hắn xuống tay, vậy những người khác chỉ sợ càng là như thế, đến tột cùng là ai phế Dịch Băng đi, tựa hồ đối phương còn cố ý giá họa việc này trên đầu hắn, đối phương là có thù oán với Dịch Băng, hay là có thù oán với Dịch gia a?

"Đại ca, ngươi không sao chứ?" Dịch Sơ Tuyết hỏi.

Dịch Hỏa lắc đầu: "Ta không có việc gì, Sơ Tuyết, ngươi cảm thấy Dịch Băng bị thương là ai hạ tay?"

"Cái đó còn phải nói sao, nhất định là Dịch Phàm làm, chính hắn là phế vật, liền cũng muốn nhị ca biến thành phế vật, tên kia thích nhất là nhìn chúng ta gặp xui xẻo." Dịch Sơ Tuyết nghiến răng nghiến lợi mắng.

Dịch Hỏa nhìn Dịch Sơ Tuyết, trong lòng hiện lên vài phần bất đắc dĩ, có lẽ Dịch Phàm hận huynh đệ bọn hắn thấu xương, nhưng lấy bản lĩnh của Dịch Phàm, tuyệt đối không có khả năng làm được cái này, "Dịch Phàm không có tham gia thi đấu."

"Nhưng hắn có thể sai sử người khác!" Dịch Sơ Tuyết chắc chắn địa đạo.

Người xuống tay với Dịch Băng ít nhất là ma pháp sư cấp năm, Dịch Hỏa không quá cảm thấy một tên phế vật đã bị trục xuất khỏi gia môn như Dịch Phàm có thể sai sử được người như vậy vì hắn mạo hiểm.

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm dịch dung thành Thiên Diện đi dạo trong vườn trường.

Dọc theo đường đi, học viên xung quanh gặp được hai người nhịn không được mà nhìn chằm chằm, một bộ muốn chào hỏi lại không dám tiến lên.

Kỳ Thiếu Vinh thấy một tên béo nhìn đến mình liền rụt đầu, kinh hoảng lách mình tránh ra.

"Đó là ai vậy? Hình như hắn rất sợ ta, ta có đáng sợ như vậy sao? Rõ ràng ta ngây thơ đáng yêu, ôn nhuận vô hại như vậy." Kỳ Thiếu Vinh nhỏ giọng nói thầm.

Dịch Phàm: "....." Ngây thơ đáng yêu, ôn nhuận vô hại? Lời này phát ra từ trong miệng người vừa mới xé áo Trang Hạo, mức độ đáng tin thật sự không cao.

Dịch Phàm cười cười: "Ngươi nhận không ra sao? Đó là Kỳ Hà a! Trước đó chính là hắn muốn cướp ký túc xá của ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "A, ta còn tưởng là ai chứ! Thì ra là hắn! Một thân thịt mỡ, sắp nhìn không ra được ngũ quan luôn rồi, lại nói tiếp, ta bị trục xuất khỏi Kỳ gia vẫn là nhờ phúc tên mập chết tiệt này, ta hẳn là phải cẩn thận cảm ơn hắn mới đúng, tiểu tử này đã khôi phục rồi sao? Cư nhiên lại chạy tới học viện."

"Hiện tại tình cảnh tên kia chỉ sợ không tốt lắm đâu."

Kỳ gia đã hối hận trục xuất Kỳ Thiếu Vinh khỏi gia môn, trưởng lão Kỳ gia quyết định việc này không hạ được mặt mũi nhận sai, Kỳ Hà đương nhiên trở thành nơi trút giận.

"Phải vậy không?" Kỳ Thiếu Vinh phe phấy quạt, không thèm để ý tới.

Kỳ Hà đứng xa xa nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm đi qua, thấy hai người không có ý định tìm hắn gây phiền toái, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trong khoảng thời gian này, Kỳ Hà có thể nói là nước sôi lửa bỏng, mấy trưởng lão gia tộc đều chướng mắt hắn, Kỳ Hà ở lại trong gia tộc cực kỳ không tự nhiên, vậy nên, cho dù chán ghét đi học, Kỳ Hà vẫn trốn đến trong học viện.

Kỳ Hà cau mày, thầm nghĩ: Chuyện về Kỳ Thiếu Vinh đến tột cùng là xảy ra như thế nào? Không phải rõ ràng là phế vật sao? Bây giờ ngay cả thiên tài Kỳ gia Kỳ Thiếu Khang cũng bại trên tay hắn.

"Lại nói tiếp, ngươi đúng là hào phóng với hiệu trưởng, ba phần tiền

đánh cược kia chính là một bút lớn." Dịch Phàm có chút đau lòng than thở.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta muốn nhờ hiệu trưởng hỗ trợ, cũng chỉ có thể bỏ máu ra! Số tiền lớn như vậy, không biết có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm đâu."

Sau lưng các sòng bạc lớn ở hoàng đô đều có thế lực lớn làm chỗ dựa, nếu hắn tự mình đi lấy tiền, đám người đó khó tránh khỏi sẽ khi dễ hắn nhỏ tuổi, thoái thác đủ loại, có hiệu trưởng hỗ trợ thì khác, Hồ Phong là cao thủ cấp chín, lại là người có tiếng khó chơi bá đạo, các sòng bạc lớn trong hoàng đô chắc chắn đều phải cho Hồ Phong vài phần mặt mũi.

"Nói cũng đúng, tuy rằng ngươi đã rời khỏi Kỳ gia, nhưng dù thế nào vẫn là người Kỳ gia, có được số tiền lớn như vậy, ta nghĩ sắp tới Kỳ gia sẽ lại gọi ngươi về Kỳ gia lần nữa." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh: "Đã bị đuổi ra ngoài rồi, ta sẽ không tự tìm đường chết."

"Ngươi có tiền như vậy, căn bản là không cần Kỳ gia hỗ trợ cái gì."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Dịch Băng bị người khác phế đi kinh mạch, sau nhiều nhất là ma pháp sư cấp hai, ngươi biết không?"

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta đương nhiên đã biết, hiện tại việc này đã truyền khắp nơi, chỉ sợ có có không ít người, nghe nói Dịch Băng bị thương là do ma pháp sư hỏa hệ xuống tay, thực lực vị ma pháp sư hỏa hệ này không tầm thường đâu, tục truyền, vô cùng có khả năng là Dịch Hỏa xuống tay, huynh đệ bất hoà."

"Trong bí cảnh có lắp đặt rất nhiều thiết bị theo dõi, ngươi xác định ngươi không lòi đuôi?" Kỳ Thiếu Vinh đè thấp thanh âm hỏi.

"Yên tâm đi, ta có chừng mực, không thành vấn đề." Dịch Phàm

lạnh giọng đáp.

Nếu Dịch gia đã tra, có lẽ có thể tra ra một ít dấu vết để lại, nhưng lấy tâm đa nghi của Dịch Tầm, hơn phân nửa sẽ nghĩ do Dịch Hỏa xuống tay, Dịch Băng đã bị phế đi, Dịch Tầm sẽ không vì một nhi tử bị phế đi mà phế bỏ một nhi tử khác.

"Đáng tiếc, tên vương bát đản Trang Hạo kia cuối cùng lại lừa ta một đạo, nếu không, ta chính là quán quân giải cá nhân, nếu như vậy, ta sẽ kiếm được càng nhiều." Kỳ Thiếu Vinh chuyển tới đề tài nói.

Dịch Phàm cười cười: "Nên thấy đủ đi, ngoại trừ ba phần cho hiệu trưởng, hai ngàn vạn còn lại đã đủ dùng rất lâu."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Có ai ngại tiền nhiều đâu?"

Dịch Phàm nhàn nhạt nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Nói thật đi, thân thể Trang đại thiếu sờ lên thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh dư vị cười cười: "Làn da tên kia vẫn rất không tồi....."

Dịch Phàm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm đi vào thư viện Thiên Lan học viện, Lý Hồng đi đến, nói: "Hai vị đồng học, hiệu trưởng công đạo, thư viện Thiên Lan học viện hoàn toàn mở ra với hai vị, mời hai vị đồng học đi theo ta xác nhận quyền hạn một chút."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm theo Lý Hồng đi tới khu vực cao cấp nhất của Thiên Lan học viện.

.....

Hồ Phong hành sự có thể nói sấm rền gió cuốn, không đến ba canh giờ, Hồ Phong đã đi khắp tất cả các sòng bạc trong hoàng đô, thu toàn bộ tiền thắng cược về.

Hồ Phong trở lại học viện liền gọi Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm vào phòng họp.

Hồ Phong đưa một chồng thẻ tiền cho Kỳ Thiếu Vinh: "Tiền thắng cược của ngươi, còn cả tiền vốn lấy về, tổng cộng là ba ngàn bốn trăm tám mươi vạn đồng vàng, ba phần quyên góp trợ cấp cho học viện là một ngàn linh bốn mươi bốn vạn đồng vàng, đều ở chỗ này, dựa theo yêu cầu của ngươi, ta đã đổi hết thành thẻ một trăm vạn một tâm."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cảm ơn sư phụ."

"Đồ đệ, ngươi khách khí với vi sư làm cái gì!" Hồ Phong nói.

Kỳ Thiếu Vinh lấy một chồng thẻ ra, kiểm kê một chút, Hồ Phong tán thưởng nói: "Đồ đệ, bây giờ ngươi đã trở thành người có tiền nhất hoàng đô!"

Thời điểm thiếu niên trong các đại gia tộc bằng tuổi đồ đệ mình vẫn còn duỗi tay lĩnh tiền từ trưởng lão trong gia tộc, đồ đệ nhà mình đã kiếm được một tuyệt bút tài sản, đúng là nhân sinh người thắng!

Kỳ Thiếu Vinh lấy thẻ tiền, ném bảy tấm cho Dịch Phàm, Dịch Phàm thong dong tiếp nhận.

Hồ Phong nhìn thẻ tiền trong tay Dịch Phàm, không tự giác mà có chút thèm mắt.

"Nhân sinh người thắng? Vẫn còn sớm lắm, ta còn phải trả nợ đây." Kỳ Thiếu Vinh than thở.

"Trả nợ?" Hồ Phong có chút hoang mang hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Không phải sư phụ cho rằng tiền đánh cược đều là của ta đi? Đó là ta mượn tới, hiện tại kiếm chút tiền lời, đương nhiên phải phân cho người ta." Kỳ Thiếu Vinh cúi đầu, tiền đánh cược lần này đều là rút từ của hàng mỹ phẩm

Khuynh Thành, còn may là cược thắng, nếu không, vốn xoay vòng của cửa hàng mỹ phẩm sẽ xảy ra vấn đề.

"Thì ra là thế! Có những ai cho ngươi mượn vậy?" Hồ Phong tùy ý hỏi.

"Nhân duyên của ta tốt, có rất nhiều người cho ta mượn." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt đáp.

"Đúng vậy, đúng vậy, nhân duyên của đồ đệ ngươi có thể không tốt sao."

"Nếu phải tính ra, vẫn là Tà Y cho ta mượn nhiều nhất!"

Hồ Phong: "....." Hình như gần đây hắn thường xuyên nghe đến cái tên Tà Y này! Hình như đồ đệ nhà mình bị trục xuất khỏi gia môn chính là bởi vì đồ đệ nhà mình bị Tà Y bao dưỡng.

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đồ đệ, quan hệ của ngươi cùng Tà Y thật tốt a!"

"Đương nhiên, chúng ta gắn bó keo sơn!" Kỳ Thiếu Vinh không cần nghĩ ngợi đáp.

Dịch Phàm: "....."

Hồ Phong: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, thời điểm ngài đi thu tiền, có gặp trợ ngại gì không?"

Hồ Phong ngẩng đầu: "Thật ra có mấy sòng bạc định quỵt nợ, bất quá, có bốn hiệu trưởng ở đây, đám người kia vẫn phải ngoan ngoãn giao tiền ra thôi, đại đa số sòng bạc vẫn rất thủ quy củ, chỉ là, hình như có mấy sòng bạc có quan hệ với Kỳ gia, một hai bắt ngươi phải tự mình đi lấy tiền, bị ta dạy dỗ một trận."

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh: "Phải vậy không?"

"Nói tóm lại, xem như tất cả đều thuận lợi." Hồ Phong nói.

.....

Thẩm gia.

Thẩm Mạn Vũ thở phào nhẹ nhõm, lắc đầu nói: "Ta sớm nên nhận ra, bỗng dưng có một bút tiền khổng lồ như vậy đánh cược Thiên Lan học viện đoạt giải nhất, khẳng định là có vấn đề."

Thẩm Nguyên thở ra một hơi: "Tỷ tỷ, hiện tại ngươi nói cái này cũng đã quá muộn, người ta đã sớm lĩnh tiền đi rồi."

"Kỳ Thiếu Vinh sợ là muốn phát tài."

"Đúng vậy!" Thẩm Nguyên xoa trán, so sánh với Kỳ Thiếu Vinh, hắn quả giống dân chạy nạn nhà chỉ có bốn bức tường.

"Chỉ là có một việc rất kỳ quái, Kỳ Thiếu Vinh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Thẩm Mạn Vũ nheo mắt lại thầm hỏi.

Thẩm Nguyên xoa mũi: "Quan hệ của hắn với Tà Y rất tốt, có lẽ là Tà Y cho hắn mượn."

"Kỳ Thiếu Vinh hạ cược tổng cộng hai trăm vạn đồng vàng, một thân áo giáp kia của hắn cũng yêu cầu không ít tiền, cho dù Tà Y mang toàn bộ tiền cho hắn mượn, sợ là cũng không đủ, hơn nữa, tính tình Tà Y kia keo kiệt, cho dù quan hệ của hắn với Kỳ Thiếu Vinh có tốt, cũng không đến mức đưa toàn bộ tiền cho Kỳ Thiếu Vinh mượn đi?"

Thẩm Nguyên nhìn Thẩm Mạn Vũ: "Tỷ tỷ, có phải ngươi có suy đoán gì hay không?"

"Cửa hành mỹ phẩm Khuynh Thành." Thẩm Mạn Vũ nói.

Thẩm Nguyên vừa uống vào một ngụm nước liền phun ra: "Cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành? Hắc điếm mấy năm nay nhanh chóng mở rộng quy mô kia?"

Thẩm Mạn Vũ gật đầu: "Đúng vậy, Lạc Hoa Hiên Bích Lưu Vân rất có thể có quan hệ với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, mà theo ta được biết, Kỳ Thiếu Vinh cũng có chút quan hệ với Bích Lưu Vân này, lão bản sau màn của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành thập phần thần bí, tục truyền, sau lưng cửa hàng này có tổng cộng một đại lão bản, bốn tiểu lão bản, Bích Lưu Vân rất có thể là một trong bốn tiểu lão bản."

Thẩm Nguyên trừng lớn mắt: "Không thể nào!"

Kỳ Thiếu Vinh có một thân bản lĩnh kia cũng đã rất khủng bố rồi được không? Nếu tiểu tử này lại có quan hệ với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, vậy cũng quá nghịch thiên rồi.

Thẩm Mạn Vũ lạnh mặt nhìn về phía Thẩm Nguyên, "Ta nói ngươi cũng quá hồ đồ! Hôn sự của Trang Hạo thì có quan hệ gì với ngươi, ngươi nhất định phải cắm một chân vào, vô duyên vô cớ chọc giận Kỳ Thiếu Vinh."

Thẩm Nguyên buông tay: "Ta nào biết Kỳ Thiếu Vinh lại là người hung tàn như vậy!" Vì chuyện từ hôn, hắn đã hối hận không biết bao nhiêu lần, tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này cư nhiên còn xé áo Trang Hạo, chiếm tiện nghi của Trang Hạo trước mặt nhiều người như vậy.

Thẩm Mạn Vũ thở dài: "Ngươi xem đi, việc này phỏng chừng còn chưa xong đâu."

Thẩm Nguyên có chút khó hiểu nhìn Thẩm Mạn Vũ: "Tỷ tỷ, sao việc này còn chưa kết thúc?"

Thẩm Mạn Vũ cười nhạo một tiếng: "Có phải ngươi cho rằng ngươi thay Trang Hạo từ hôn, Trang gia sẽ cảm kích ngươi không? Kỳ Thiếu Vinh có thiên phẩm tinh thần lực, tâm trí, thực lực, bộ dạng,

mọi thứ đều không tồi, tuy rằng vẫn kém Trang Hạo một chút, nhưng cũng tính là nhân trung long phượng, người như vậy cũng dư dả xứng với Trang Hạo, nói không chừng, sau này Trang Hạo sẽ coi trọng Kỳ Thiếu Vinh."

Thẩm Nguyên nhăn chặt mày nhìn Thẩm Mạn Vũ: "Không có khả năng!"

Thẩm Mạn Vũ cười lạnh: "Không có khả năng? Sao lại không có khả năng?"

"Trang Hạo thích Tà Y." Kỳ Thiếu Vinh xuất sắc thì xuất sắc, nhưng không khỏi quá hung tàn, Trang Hạo làm sao chịu nổi một người có tính tình như vậy!

Thẩm Mạn Vũ nhún vai: "Trang Hạo thích không thích Kỳ Thiếu Vinh thì vừa lúc, nếu hắn thích Kỳ Thiếu Vinh, vậy ngươi trong ngoài đều là sai."

Thẩm Nguyên: "....."

------oOo------

Chương 68: Trang Linh nghi hoặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 68

Chương 68: Trang Linh nghi hoặc

Trang Linh mang theo nồng đậm hoài nghi, đi vào phòng hiệu trưởng.

"Trang Linh đạo sư, sao ngươi lại tới đây?" Hồ Phong hỏi.

Trang Linh hít sâu một hơi, ngồi xuống trước mặt Hồ Phong: "Hiệu trưởng, ta có chút việc muốn thỉnh giáo ngài."

Hồ Phong gật đầu: "Nói đi." Thiên Lan học viện đoạt được vị trí thứ nhất trong đại chiến trăm viện làm tâm tình Hồ Phong vô cùng tốt đẹp, nhìn thấy ai cũng cười tủm tỉm.

"Một ma pháp sư có thể đồng tu ma pháp quang hệ cùng ma pháp ám hệ hay không?"

Hồ Phong trừng lớn mắt nhìn Trang Linh, "Trang Linh đạo sư, sao ngươi lại có loại suy nghĩ này? Ma pháp quang hệ cùng ma pháp ám hệ hoàn toàn tương khắc, nếu một người đồng tu hai loại ma pháp này, vậy hẳn là đã sớm phế."

Trang Linh nhíu mày: "Không thể được sao? Trang Hạo đồng tu ma pháp thủy hỏa, thủy hỏa cũng hoàn toàn tương khắc."

"Cái đó làm sao có thể giống nha được, Trang Hạo là ma pháp sư

bảy hệ, ngũ hành trong cơ thể cân bằng, hắn là một ngoại lệ." Hồ Phong nói.

Trang Linh híp mắt: "Hiệu trưởng, chẳng lẽ trên đời này thật sự không có người nào có cả thiên phú ma pháp quang hệ cùng ám hệ sao?"

Hồ Phong gật đầu: "Cái này đương nhiên là có, bất quá, người như vậy cho dù có thể tu luyện nhiều nhất cũng chỉ là ma pháp sư cấp ba, nếu còn tiếp tục tu luyện chắc chắn sẽ xảy ra chuyện."

"Hiệu trưởng, ta nghe nói ngài từng chỉ điểm Kỳ Thiếu Vinh đồng học một đoạn thời gian, Kỳ Thiếu Vinh không có ma pháp quang hệ sao?" Trang Linh hỏi thẳng vào vấn đề.

Hồ Phong kinh ngạc nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ cái gì?"

Trang Linh: "..... Thật sự không thể sao?"

Hồ Phong lắc đầu: "Từ lúc ta chỉ điểm Kỳ đồng học tới nay, Kỳ đồng học không có dấu hiệu biết ma pháp quang hệ, hắn chỉ biết ma pháp ám hệ đã lợi hại như vậy, nếu hắn thật sự còn biết cả ma pháp quang hệ, vậy quả thực là quá nghịch thiên!"

Trang Linh cau mày, thất hồn lạc phách rời đi.

.....

Dịch Phàm nhìn Trang Linh đi ra khỏi văn phòng Hồ Phong, không tự chủ được nhíu mày.

Dịch Phàm chần chờ một chút, đi vào phòng hiệu trưởng.

Hồ Phong nhìn Dịch Phàm vào cửa, hỏi: "Thiên Diện đồng học, sao ngươi lại tới đây, có chuyện gì sao?"

"Ta có một ít vấn đề ma pháp muốn thỉnh giáo hiệu trưởng."

Hồ Phong gật đầu, đầy mặt tươi cười: "Ngươi có vấn đề gì cứ việc hỏi, bổn hiệu trưởng nhất định sẽ tận tâm tận lực giúp ngươi giải đáp, tuy thiên phú của ngươi cùng Kỳ đồng học rất cao, nhưng dù sao tuổi cũng còn trẻ, kinh nghiệm không đủ, trên phần kiến thức, bổn hiệu trưởng cao hơn các ngươi rất nhiều....."

Sau đại chiến trăm viện, Dịch Phàm cùng Kỳ Thiếu Vinh nghiễm nhiên trở thành anh hùng của Thiên Lan học viện, Hồ Phong hận không thể mang hai người ra cung phụng.

Dịch Phàm cười nhẹ, nghe Hồ Phong tự biên tự diễn một phen, thuận miệng hỏi mấy vấn đề ma pháp thủy hệ, cuối cùng chuyển tới vấn đề chính, "Vừa rồi ta nhìn thấy Trang Linh đạo sư."

Hồ Phong cười thần bí: "Ngươi coi trọng Trang Linh đạo sư sao? Bổn giáo rất tôn trọng nhân quyền của học viên, không phản đối sư đồ luyến, Trang Linh đạo sư vốn đã rất được hoan nghênh, mấy đạo sư trong học viện cũng thích nàng, nếu Thiên Diện đồng học thật thích Trang Linh đạo sư, vậy cần phải nỗ lực hơn nữa!"

Dịch Phàm gượng cười hai tiếng: "Không biết Trang Linh đạo sư tới tìm hiệu trưởng là vì chuyện gì?"

"Trang Linh hỏi ta Kỳ Thiếu Vinh có thể biết ma pháp quang hệ hay không, thật không biết Trang Linh đạo sư nghĩ cái gì, một ma pháp sư đồng tu ma pháp quang minh cùng hắc ám, không đợi đến cấp sau đã sớm tự bạo chết." Hồ Phong lắc đầu than thở.

Dịch Phàm cúi đầu, thầm nghĩ: Trước đó Kỳ Thiếu Vinh từng nói, có khả năng Trang Linh đã đoán được thân phận Tà Y của hắn, bất quá, hình như bởi vì Kỳ Thiếu Vinh triển lộ ra thiên phú ma pháp ám hệ, làm Trang Linh sinh ra hoài nghi về suy đoán của nàng.

Lấy tình huống của Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo hiện tại, tốt nhất vẫn không để cho người khác biết Kỳ Thiếu Vinh cùng Tà Y là một

người thì thỏa đáng hơn, nếu Trang Linh đã có hoài nghi về suy đoán của nàng, vậy việc này còn có đường cứu vãn.

Hồ Phong nhìn Dịch Phàm trầm mặc không nói gì, có chút nghi hoặc hỏi: "Thiên Diện đồng học, ngươi đang suy nghĩ gì vậy?"

Dịch Phàm ngẩng đầu: "Không có gì? Ta chỉ là đang nghĩ sức tưởng tượng của Trang Linh đạo sư thật phong phú."

Hồ Phong chấp nhận gật đầu.

"Đúng rồi hiệu trưởng, biểu hiện lần này của Thánh Hoàng học viện không quá tốt a!" có được đáp án mình muốn, Dịch Phàm thuận miệng nói sang chuyện tào lao.

"Cái đó còn không phải sao? Hoàng Đô Thất Tú có năm người dự thi, Trang Hạo bị Thiếu Vinh lột áo, cho dù tên hỗn đản Trang Hạo kia dựa vào việc lừa lừa Thiếu Vinh bảo vệ vị trí thứ nhất, cuối cùng thắng cũng không quang mình chính đại chút nào, Thẩm Nguyên đi vào ngày đầu tiên đã bị loại trừ, quả thực không thể mất mặt hơn được nữa, Kỳ Thiếu Khang hoàn toàn không phải đối thủ của Thiếu Vinh, mệt cho tên kia còn đi làm ca ca, Dịch Hỏa biểu hiện thường thường, Dịch Băng trực tiếp bị người ta phế đi, tuy Thánh Hoàng học viện bảo vệ được vị trí thứ hai, nhưng danh dự cũng mất hết sạch!" Hồ Phong lắc đầu, tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

Quang hoa trong mắt Dịch Phàm chợt lóe lên, "Hiệu trưởng, ngài biết Dịch Băng là bị ai ám toán không?"

"Cái này đúng là vấn đề khó! Nghe nói, Dịch Băng đánh dấu trên thất thải thạch hắn thu được, Dịch gia vận dụng thực lực tiến hành kiểm tra thất thải thạch của toàn bộ tuyển thủ tham gia, kiểm tra xong lại không tìm thấy số thất thải thạch kia." Hồ Phong nói.

Dịch Phàm híp mắt, lúc ấy hắn cảm thấy thất thải thạch kia có vấn đề, tuy rằng cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng vẫn ném thất thải thạch của Dịch Băng xuống huyền nhai.

Dịch Phàm nhìn Hồ Phong: "Nói như vậy, là tìm không thấy hung thủ?"

"Có lẽ hung thủ ở ngay bên cạnh."

Tâm Dịch Phàm lộp bộp một chút, Hồ Phong không nhanh không chậm nói tiếp, "Trong hào môn thế gia, huynh đệ bất hoà vẫn luôn đặc biệt nhiều."

Dịch Phàm: "....." Cho nên Hồ Phong nói hung thủ ở ngay bên cạnh là chỉ Dịch Hỏa, mà không phải hắn sao?

Hồ Phong nhìn Dịch Phàm: "Thiên Diện đồng học, ngươi không sao chứ?"

Dịch Phàm lắc đầu: "Ta không có việc gì."

Hồ Phong nhìn Dịch Phàm: "Thiên Diện đồng học, ngươi có nguyện làm đồ đệ ta không?"

Hồ Phong hai mắt lấp lánh sáng lên nhìn Dịch Phàm, Dịch Phàm có chút kinh ngạc hỏi: "Không phải hiệu trưởng đã thu Kỳ tứ thiếu làm đồ đệ sao?"

Hồ Phong gật đầu, "Đúng là như vậy, nhưng có ai quy định ta chỉ có thể thu một đồ đệ đâu."

Dịch Phàm cười cười, mở miệng gọi một tiếng, "Sư phụ."

Hồ Phong vỗ vỗ bả vai Dịch Phàm: "Ai, đồ đệ tốt."

"Đồ đệ a! Ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh đã quen rất lâu sao?" Hồ Phong hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy, không có Kỳ tứ thiếu liền không có ta, Kỳ tứ thiếu có thể xem như là ân nhân của ta."

Năm đó, hắn vẫn luôn cho rằng tư chất của hắn là trời sinh không xuất chúng, không có thiên phú ma pháp, thiên phú đấu khí lại bình thường, chú định cả đời tầm thường, hắn gặp được Kỳ Thiếu Vinh mới biết được, không phải là hắn không có thiên phú ma pháp, hơn nữa, thiên phú đấu khí của hắn cũng không phải là không xong như vậy, tư chất đấu khí của hắn vốn rất tốt, chỉ là đã bị người hạ dược phá hủy đi.

Dịch gia có ai nhìn hắn không vừa mắt, tâm tâm niệm niệm muốn hủy diệt hắn, hắn thậm chí không cần suy nghĩ nhiều.

Khi còn nhỏ, mỗi khi Dịch Tầm nhìn thấy hắn đều sẽ ác độc nói, đều là bởi vì hắn không biết cố gắng, tư chất quá kém, cho nên mẫu thân mới bị hắn chọc tức chết. Dịch Phàm híp mắt, mẫu thân thật sự là bị hắn chọc tức chết sao?

"Xem ra quan hệ của ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh rất không tồi!" Hồ Phong xoa mũi, luôn cảm thấy đồ đệ mình sâu không lường được, nếu Kỳ Thiếu Vinh không dự thi, phỏng chừng Thiên Diện cũng sẽ không ra mặt.

Hồ Phong đột nhiên nghĩ, nói: "Không nghĩ tới phế vật Kỳ gia lại là người thâm tàng bất lộ như vậy, lại nói tiếp, Dịch gia cũng có một Dịch Phàm tư chất bình thường! Nói không chừng tiểu tử kia cũng là một cao thủ giả heo ăn thịt hổ, hình như Dịch Phàm này đang ở học viện chúng ta."

Dịch Phàm: "....."

"Sư phụ, ngài thật biết nói đùa, Dịch Phàm làm sao có thể so sánh với Kỳ Thiếu Vinh?" Sắc mặt Dịch Phàm bình tĩnh, trái tim lại nhịn không được mà căng thẳng đập mạnh.

Hồ Phong gật đầu: "Nói cũng đúng! Tình huống như của Kỳ Thiếu Vinh chỉ có thể xuất hiện một lần, sao có thể có nhiều như vậy."

Dịch Phàm: "....."

.....

Trong biệt viện Kỳ Thiếu Vinh.

"Thiếu gia, ta đã phân loại xong thư được gửi tới mấy ngày nay." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh ba chồng thư cao thấp tách biệt trên bàn, tùy tay lấy một tấm: "Thư này là gì?"

"Thiếu gia, chồng thư này là Kỳ gia gửi tới, muốn mời ngươi về Kỳ gia một chuyến."

Ngón tay Kỳ Thiếu Vinh vung một cái, một ngọn lửa đen đã đốt chồng thư thành tro tàn, "Không thú vị."

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, sợ là Kỳ gia đã theo dõi ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý vẫy tay: "Không có việc gì, bàn tay Kỳ gia có dài hơn nữa cũng không thể vươn tới Thiên Lan học viện." Các học viện ở đế đô là tồn tại đặc biệt đối với các đại gia tộc, người Kỳ gia có bừa bãi hơn nữa cũng không có khả năng tới Thiên Lan học viện gây chuyện.

"Chồng này là gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Thư cảnh cáo, vì ngươi đã vũ nhục Trang Hạo trong bí cảnh cho nên người ngưỡng mộ hắn rất có ý kiến với ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn chồng thư thật dày, thở dài một hơi: "Trên đời này có không ít người không hiểu chuyện giống Dịch Sơ Tuyết a!"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Trong này có vài người nói muốn tìm ngươi quyết đấu. "

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Cứ để cho bọn họ tới! Bọn họ dám đến, ta liền cho bọn họ đẹp mặt!"

Kỳ Hằng: "....."

"Chồng này là gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trên mặt Kỳ Hằng hiện lên một mạt tươi cười sáng lạn, "Thiếu gia, chồng thư này rất ghê gớm, ngươi đoán đây là gì?"

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Có phải thư mời ta ăn cơm không?"

"Hơi lệch một chút, chồng này là thư tỏ tình, thiếu gia, có rất nhiều người coi trọng ngươi, muốn theo đuổi ngươi a, trong đó cũng có không ít người muốn mời ngươi ăn cơm."

Kỳ Thiếu Vinh nhướng mày: "Thư tỏ tình sao? Thì ra là thế."

Từ lúc tiến vào thế giới này, đây là lần đầu tiên hắn nhận được thư tỏ tình mà, vừa thu liền thu được một xấp. Tuy rằng độ dày mỏng hơn thư cảnh cáo một chút, nhưng cuối cùng cũng là một khởi đầu tốt đẹp.

"Thiếu gia, ngươi muốn xem thư này sao?" Kỳ Hằng hỏi.

"Không cần, ta chỉ cần biết có người ngưỡng mộ ta là được rồi, ta đã nói mà, bổn thiếu gia phong hoa tuyệt đại, sao có thể không có ai theo đuổi chứ!"

Kỳ Hằng: "....."

"Ta đi thư viện." Kỳ Thiếu Vinh khoác áo vào, đứng lên nói.

Kỳ Thiếu Vinh vừa vào thư viện liền gặp được Dịch Phàm, từ trong miệng Dịch Phàm biết được chuyện Trang Linh.

Biết được Trang Linh đã sinh ra hoài nghi chuyện hắn cùng Tà Y là một người, Kỳ Thiếu Vinh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng Trang Linh đã từng nói sẽ không nhúng tay vào chuyện giữa hắn với Trang Hạo, nhưng có một nhược điểm nằm trên tay người khác như vậy luôn làm hắn không quá thoải mái. Thân phận Tà Y này dùng rất tốt, Kỳ Thiếu Vinh còn luyến tiếc buông tay.

.....

Méoo~: Editor xin nghỉ 1 tuần ôn thi, xin lỗi mọi người <(__ __)>

------oOo------

Chương 69: Kỳ Thiếu Vinh ra mặt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Méoo: Tui về rồi nè (≧▽≦)

_____

TSCPTĐK - Chương 69

Chương 69: Kỳ Thiếu Vinh ra mặt

Trang gia.

Kỳ Thiếu An cùng Kỳ Thiếu Phúc song song ngồi trong đình viện, bên cạnh là Kỳ Thiếu Huyên.

"Không nghĩ tới Kỳ Thiếu Vinh cư nhiên lại lợi hại như vậy, ngay cả Thiếu Khang cũng không phải đối thủ của hắn." Kỳ Thiếu An khẽ lắc đầu, trong đám huynh đệ Kỳ gia, Kỳ Thiếu An đứng hàng lão đại, thiên phú không tốt không kém, từ sớm đã chuyển vào cửa hàng Kỳ gia, giúp đỡ Kỳ gia quản lý sản nghiệp gia tộc.

Kỳ Thiếu Phúc tràn đầy bất đắc dĩ than thở: "Ta còn tưởng rằng ta không có tiền đồ, trong Kỳ gia có người lót đế cho ta....." Kết quả, tiểu tử lót đế kia lại hung tàn như vậy.

Kỳ Thiếu Huyên lắc đầu: "Lại nói tiếp, động tác tứ ca xé áo Trang Hạo thật quá khốc!"

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

Kỳ Thiếu An cười khổ một tiếng: "Thiếu Vinh không chỉ là có thực lực lợi hại đâu, thiên phú thương nghiệp cũng vô cùng xuất sắc."

"Đáng tiếc, gia tộc lại trục xuất tứ ca khỏi gia môn, nếu không, có lẽ ta còn có thể nhờ tứ ca mua cho ta bộ trang điểm mới nhất của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành." Kỳ Thiếu Huyên tiếc nuối than thở, tràn đầy oán giận bỏ thêm một câu, "Đều là do ngũ tỷ không tốt."

Kỳ Thiếu An cười khổ: "Thiếu Vinh là người có quyết đoán người a! Nghe nói Hồ Phong hiệu trưởng nâng đến hơn mười rương vàng khỏi các sòng bạc." Hắn cực cực khổ khổ quản lý kinh doanh các cửa hàng lớn của Kỳ gia một năm cũng chỉ thu vào được mấy chục vạn đồng vàng.

Kỳ Thiếu Phúc xoa xoa mũi: "Lần này Hồ Phong hiệu trưởng chính là dương mi thổ khí *(nôm na là mặt mũi nở nang, sáng sủa, nở mày nở mặt để chỉ người lúc đắc ý)*."

Nghe nói mấy ngày gần đây Hồ Phong hiệu trưởng đi đường cũng mang theo gió *(trong lòng vui vẻ nên bước đi nhẹ nhàng)*, mấy hạng mục cần tài chính ở Thiên Lan học viện cũng bắt đầu tiến hành, so sánh ra, tâm tình Lộ Danh hiệu trưởng lại không tốt chút nào, mấy ngày qua, không khí trong Thánh Hoàng học viện vô cùng ngưng trọng.

Kỳ Thiếu An cười cười: "Nguyên bản còn có người suy đoán đại chiến lần này Thiên Lan học viện sẽ ngã khỏi top mười, ba học viện lớn trong ở đế đô phải đổi tên, kết quả hiện tại thì....."

Kỳ Thiếu Phúc chống cằm, không khỏi thầm nghĩ: Thiên Lan học viện không phải là muốn quật khởi đi?

"Tứ ca đối xử với Hồ Phong hiệu trưởng thật tốt a! Nghe nói hắn chia cho Hồ Phong hiệu trưởng một ngàn vạn đồng vàng." Kỳ Thiếu Huyên rầu rĩ nói.

Kỳ Thiếu Phúc cúi đầu, thầm nghĩ: Tứ đệ hắn là tình nguyện lựa

chọn Hồ Phong hiệu trưởng không thân không thích làm chỗ dựa cũng không muốn về Kỳ gia a! Kỳ Thiếu Vinh tựa hồ là không có chút hảo cảm nào với Kỳ gia cả, bất quá, nguyên bản Kỳ gia đối xử với tứ đệ chẳng ra gì, khó trách Kỳ Thiếu Vinh lại không muốn để ý đến Kỳ gia.

.....

Thiên Lan học viện.

"Dịch Phàm đồng học, muội muội ngươi tới." Một học viên đi đến nói với Dịch Phàm.

Dịch Phàm nhíu mày: "Dịch Sơ Tuyết? Sao nàng lại tới?"

"Không biết! Thấy tư thế nàng tới rất hùng hổ, hình như là tới gây chuyện, Dịch Phàm đồng học, mấy ngày nay ngươi chạy đi đâu vậy? Ai cũng không gặp được ngươi." Học viên tới báo tin tò mò nhìn Dịch Phàm hỏi.

Dịch Phàm: "....." Hắn vẫn luôn ở trong học viện, bất quá, hắn không dùng thân phận này thôi.

Dịch Phàm đi dưới bóng cây râm mát trong vườn trường, một lát sau liền thấy Dịch Sơ Tuyết hùng hùng hổ hổ xông tới.

Dịch Phàm đứng tại chỗ, không có động.

Dịch Sơ Tuyết đi đến trước mặt Dịch Phàm, giơ bàn tay lên muốn cho Dịch Phàm một cái tát, Dịch Phàm xoát một cái đã bắt được cổ tay Dịch Sơ Tuyết, một cái tát này của Dịch Sơ Tuyết không thể hạ xuống được.

"Ngươi tới làm gì?" Dịch Phàm lạnh lùng hỏi.

Dịch Sơ Tuyết âm u nhìn Dịch Phàm: "Ta tới làm gì ngươi còn không biết sao?"

"Không biết."

"Dịch Phàm, nhị ca ta xảy ra chuyện, có phải do ngươi sai sử hay không?" Dịch Sơ Tuyết đầy mặt hung quang chất vấn.

Dịch Phàm híp mắt, Dương Mạn tiểu tam thượng vị, thủ đoạn vô cùng cao minh, đáng tiếc, Dịch Sơ Tuyết được nuông chiều từ bé, nói như rồng leo, làm như mèo mửa, cuối cùng lại là một nha đầu ngu ngốc.

Dịch Băng xảy ra chuyện, Dương Mạn cùng Dịch Tầm đều nghi ngờ Dịch Hỏa, chỉ có muội muội tiện nghi Dịch Sơ Tuyết không có đầu óc này là nghĩ tới hắn, có đôi khi, sự tình chính là đơn giản như vậy, suy nghĩ quá phức tạp lại không dễ nhìn ra được chân tướng, ngược lại là đầu óc đơn giản như Dịch Sơ Tuyết ngẫu nhiên lại có thể mèo mù gặp chuột chết.

"Sơ Tuyết muội muội, ngươi đúng là biết loạn cắn người, ai cũng biết Dịch Băng bị thương là do đại ca ngươi làm ra, một núi không chứa hai hổ, ngươi hiểu câu này không!" Dịch Phàm lạnh nhạt nói.

Dịch Sơ Tuyết trừng lớn mắt, tràn đầy oán hận nhìn Dịch Phàm, "Nói hươu nói vượn! Quan hệ của đại ca cùng nhị ca rất tốt, rõ ràng là phế vật ngươi ghen ghét nhị ca, cho nên mới muốn biến nhị ca thành phế vật!"

"Sơ Tuyết muội muội, ngươi đúng là quá coi trọng ta, miêu tả ta đến thần thông quảng đại như vậy."

"Ngươi đừng có giảo biện, ta biết là ngươi!" Dịch Sơ Tuyết rút tay về, vung một roi về phía Dịch Phàm.

Một trận dao động ma pháp đánh úp lại, roi của Dịch Sơ Tuyết bị dao động ma pháp ảnh hưởng, lập tức rút về trên người Dịch Sơ Tuyết.

Dưới ảnh hưởng của ma pháp, cây roi vung ngược lại đánh trên mặt Dịch Sơ Tuyết, trên mặt nàng lập tức nhiều thêm một tiên ấn đỏ tươi.

Dịch Sơ Tuyết sợ hãi kêu một tiếng, hung tợn trừng mắt nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh.

"Kỳ Thiếu Vinh, ngươi đang làm cái gì?"

Kỳ Thiếu Vinh thong dong đi tới, cười lạnh một tiếng: "Dịch tiểu thư, nơi này là Thiên Lan học viện, không tới phiên một người của Minh Nhã học viên như ngươi tới làm xằng làm bậy."

Dịch Sơ Tuyết lạnh lùng trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đừng có xả mấy lời văn vẻ đó, Kỳ Thiếu Vinh ngươi chính là vì chuyện từ hôn mà muốn trả thù ta."

"Dịch tiểu thư, ngươi nói rất đúng, ta chính là vì chuyện từ hôn cho nên mới nhìn ngươi không vừa mắt. Tiểu tiện nhân, ngươi thì tính là thứ gì, cũng dám chạy đến địa bàn của ta giương oai, không biết sống chết!" Kỳ Thiếu Vinh lạnh giọng mắng.

Dịch Sơ Tuyết khẽ hừ một tiếng: "Kỳ Thiếu Vinh, ngươi thật vô sỉ, ngươi cư nhiên lợi dụng thi đấu mà làm ra loại chuyện vô sỉ như vậy với Trang Hạo!"

"Ta chỉ là xé áo Trang Hạo mà thôi, làm sao có thể được gọi đến mức vô sỉ, ta làm việc này chính là tạo phúc cho mọi người. Dịch tiểu thư, ngươi dám nói thời điểm ta xé áo Trang Hạo, ngươi không nhìn lén không? Kỳ thật dáng người Trang Hạo cũng chỉ đến như vậy, có phải là Dịch tiểu thư cảm thấy rất thất vọng hay không?" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy hài hước nói.

Dịch Sơ Tuyết mở to hai mắt, phát động công kích về phía Kỳ Thiếu Vinh, pháp trượng trong tay Kỳ Thiếu Vinh vung lên, Dịch Sơ Tuyết tức khắc bị đánh bay ngược ra ngoài, bi thảm hộc ra một búng máu.

Học viên xung quanh nhìn Kỳ Thiếu Vinh lạt thủ tồi hoa *(không biết nhẹ tay, phá hư cái đẹp)*, sắc mặt vô cùng quỷ dị.

"Kỳ đồng học, ngươi đối xử với Dịch tiểu thư như vậy có phải không tốt lắm không?" Một học viên cấp cao niên nhẹ giọng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nhìn về phía người nọ: "Sao? Ngươi có ý kiến? Ngươi có ý tứ với nàng?"

Học viên kia vội vàng xua tay: "Không có, không có."

Kỳ Thiếu Vinh dẫm một chân lên trên người Dịch Sơ Tuyết: "Nha đầu, ngươi trốn xa khỏi địa bàn của bổn thiếu gia ra một chút biết không? Bằng không, bổn thiếu gia liền không khách khí với ngươi."

Mặt Dịch Sơ Tuyết lập tức căng đến đỏ bừng, trong lòng xấu hổ cùng giận dữ muốn chết.

"Kỳ Thiếu Vinh, Dịch gia sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ta ngay cả mặt mũi Trang Hạo cũng không cho, còn cần sợ một nha đầu ngươi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh giáo huấn xong Dịch Sơ Tuyết liền xoay người rời đi.

Một học viên nhẹ nhàng đẩy tay Dịch Phàm: "Dịch Phàm, ngươi thật may mắn! Đệ tử thân truyền của hiệu trưởng chúng ta vì ngươi mà ra mặt."

Dịch Phàm hai tay chống lưng, người khác chỉ nghĩ Kỳ Thiếu Vinh giáo huấn Dịch Sơ Tuyết là bởi vì lúc trước Dịch Sơ Tuyết tới từ hôn, chỉ có hắn biết, Kỳ Thiếu Vinh là đơn thuần ra mặt vì hắn.

Kỳ Thiếu Vinh nhấp môi, quay đầu nhìn về phía Dịch Sơ Tuyết, Dịch Sơ Tuyết kiêu ngạo ương ngạnh như vậy, sau khi Dịch Phàm biến mất sẽ không dễ chiuk lắm đâu, thực tế, Kỳ gia sớm trục xuất hắn ra ngoài thật ra lại là một chuyện tốt.

.....

Kỳ Thiếu Vinh giáo huấn xong Dịch Sơ Tuyết liền rời đi, trong đám đông, có hai người nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Vinh rời đi, sắc mặt vô cùng phức tạp.

"Thẩm thiếu, không phải ngươi muốn tới xin lỗi tứ đệ ta sao? Mau đi đi!" Kỳ Thiếu Phúc quau đầu đẩy đẩy tay Thẩm Nguyên thúc giục.

Thẩm Nguyên gãi đầu: "Cái này..... Ta thấy ta vẫn nên để tối nay đi xin lỗi đi, tứ đệ ngươi quá hung tàn a!"

Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này đối xử với nữ nhân cũng quá hung tàn, cho dù Dịch Sơ Tuyết có chút tùy hứng, nhưng đem một mỹ nữ ra đánh đến nằm trên mặt đất, còn dùng chân dẫm như vậy tựa hồ là có chút mất phong độ đi, bất quá, tiểu tử này cư nhiên ở trước mặt nhiều người xé áo Trang Hạo, căn bản là không cần phong độ.

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

"Không phải ngươi muốn tìm hắn nói chuyện về Kỳ gia sự sao? Ngươi đi đi!" Thẩm Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Phúc: "....." Kỳ Thiếu Phúc cau mày, không hiểu vì sao gia tộc lại giao một nhiệm vụ gian khổ như vậy cho hắn. Muốn Kỳ Thiếu Vinh trở về Kỳ gia, nhiệm vụ này vừa nghe đã biết là thập phần khủng bố!

Kỳ Thiếu Vinh đi dạo thật lâu, đột nhiên quay đầu lại, nhìn hai người Thẩm Nguyên cùng Kỳ Thiếu Phúc lén lén lút lút phía sau: "Hai người các ngươi theo ta lâu như vậy là muốn làm gì?"

Kỳ Thiếu Phúc có chút cứng người, hơi nâng tay lên: "Tứ đệ, ngươi..... ngươi khỏe không?"

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh một tiếng: "Có việc gì sao?"

Kỳ Thiếu Phúc rụt rè một chút rồi đáp: "Trưởng lão trong gia tộc muốn mời ngươi về một chuyến."

"Không bàn nữa!"

Tuy rằng đã sớm đoán được, Kỳ Thiếu Phúc vẫn cảm thấy có chút thất vọng, "Không thể thương lượng một chút sao?"

"Không cần thương lượng."

Kỳ Thiếu Phúc xoa xoa trán, có chút bất đắc dĩ, việc này hắn đã tận lực, gia tộc hẳn là cũng không oán trách được hắn đi. Lúc trước hắn đã không đồng ý chuyện trục xuất Kỳ Thiếu Vinh, là Kỳ Thiếu Như nhất ý cô hành *(tự làm theo ý mình)*, hiện tại xảy ra vấn đề, cũng nên để Kỳ Thiếu Như tới thu thập cục diện rối rắm mới đúng.

Nghĩ đến Kỳ Thiếu Như, Kỳ Thiếu Phúc không khỏi phiền não lắc đầu, gần đây Kỳ Thiếu Như bị trưởng lão trong gia tộc phạt diện bích, qua ngày không thoải mái chút nào.

"Tứ đệ, Thiếu Như đã bị phạt nhốt."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Phải vậy không? Tính tình nha đầu kia quá tùy tiện, nên nhốt lại để nàng bình tĩnh một chút."

Kỳ Thiếu Vinh chuyển ánh mắt tới trên người Thẩm Nguyên: "Thẩm thiếu, có chuyện gì sao?"

"Chuyện từ hôn, ta rất xin lỗi, ta không nên xen vào việc của người khác, hiện tại ta hối hận không kịp." Thẩm Nguyên biểu cảm dào dạt nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Ha ha."

Thẩm Nguyên bị phản ứng của Kỳ Thiếu Vinh làm cho ngượng đỏ mặt lên, Thẩm Nguyên hít sâu một hơi, nói: "Kỳ tứ thiếu, chuyện từ

hôn này không liên quan đến Trang Hạo, ngươi đừng hận hắn."

"Ta không hận hắn." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

"Vậy ở bí cảnh ngươi....."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta không hận hắn, nhưng ta chán ghét hắn, ta chán ghét người đẹp hơn ta, chán ghét người mạnh hơn ta, càng chán ghét người ngăn cản ta phát tài, tiểu tử Trang Hạo này, đúng là..... toàn trúng!"

Thẩm Nguyên: "....."

P/s: Vô cùng cảm ơn lời chúc tốt đẹp của các tình yêu, mà chắc tui tạch rồi (‿‿;)

------oOo------

Chương 70: Thẩm Nguyên xin giúp đỡ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 70

Chương 70: Thẩm Nguyên xin giúp đỡ

"Kỳ tứ thiếu, ngươi có thể liên hệ được với Tà Y sao?" Thẩm Nguyên thật cẩn thận hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, thong dong đáp: "Đương nhiên, chúng ta là bằng hữu tốt, chính là cái loại nằm trên cùng một cái giường."

Thẩm Nguyên: "....." Kỳ tứ thiếu, ngươi thật sự không cần lần nào cũng giải thích về quan hệ tốt đẹp giữa ngươi cùng Tà Y, "Thực tế là, Thẩm gia có việc muốn mời Tà Y tới hỗ trợ."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Thẩm Nguyên: "Chuyện gì vậy?"

"Đế quốc có nuôi mấy vạn đầu song giao mã, ngươi biết không?" Thẩm Nguyên hỏi.

"Biết." Song giao mã là chiến mã của đế quốc, phần lớn đều ở trên dưới cấp bốn, cấp năm, giao mã vương có thể đạt tới cấp bảy, một con song giao mã không tính là cái gì, nhưng khi số lượng đạt tới trình độ nhất định liền đáng sợ. Đế quốc có một chiến đội song giao mã, chiến mã phối hợp cùng chiến sĩ, thực lực không phải chỉ là một cộng một bằng hai.

"Song giao mã là yêu thú tương đối dễ thuần dưỡng, trong đế quốc có rất nhiều đại gia tộc có nuôi dưỡng."

"Trong trại nuôi ngựa hoàng gia có rất nhiều song giao mã ngã bệnh, tứ hoàng tử đã gửi rất nhiều đơn mời cho Tà Y, đều đá chìm đáy biển, hy vọng Kỳ tứ thiếu có thể hỗ trợ liên lạc." Thẩm Nguyên thật cẩn thận giải thích. Thẩm Nguyên cảm thấy bản thân hắn thật sự là bệnh đến ngu luôn rồi, cư nhiên cầu đến trên đầu Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh khẽ cong khóe miệng: "Hình như quản lý trại nuôi ngựa hoàng gia là người Thẩm gia các ngươi a!"

Thẩm Nguyên: "....." Thật sự là người Thẩm gia, vậy nên nếu chiến mã thật sự xảy ra vấn đề, Thẩm gia sợ là gặp phải phiền toái lớn.

"Nếu Tà Y có thể trị trị liệu tốt cho chiến mã sẽ có năm mươi vạn đồng vàng thù lao." Thẩm Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Thẩm Nguyên từ trên xuống dưới một vòng, khóe miệng nhàn nhạt ý cười, trong lòng Thẩm Nguyên bỗng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

"Kỳ tứ thiếu, có phải có vấn đề gì không?"

"Ngươi biết đấy, ta hạ một trăm vạn đồng vàng đánh cược Thiên Lan học viện đoạt giải nhất."

Thẩm Nguyên gật đầu: "Biết, trong hoàng đô có không biết bao nhiêu người hâm mộ Kỳ tứ thiếu ngươi một đêm phát tài đâu."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ngươi có biết tiền vốn của ta là từ đâu ra không?"

Thẩm Nguyên lắc đầu: "Không biết."

"Ngươi cũng quá ngu ngốc!" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy ghét bỏ nói.

Thẩm Nguyên: "..... Ta không được thông minh lắm."

"Quan hệ của ta cùng Tà Y rất tốt, tiền này đương nhiên là Tà Y cho ta mượn, thật may mắn, lần này ta kiếm lời được từ các sòng bạc cũng khoảng đến ba ngàn vạn, phân cho hiệu trưởng một ngàn vạn, Thiên Diện sáu trăm vạn, còn lại ta cùng Tà Y chia đều."

Thẩm Nguyên: "....."

"Tiểu Tà vừa kiếm được một bút lớn, nếu đổi thành ngày bình thường, năm mươi vạn cũng không tồi, bất quá..... lúc này tựa hồ có chút không đủ nhìn đâu." Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu than thở.

Thẩm Nguyên: "....." Thật có tiền!

"Kỳ tứ thiếu, ngươi xem cần bao nhiêu kim tệ Tà Y mới bằng lòng ra tay?" Thẩm Nguyên hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Cái này ta làm sao biết được, càng nhiều càng tốt."

Thẩm Nguyên: "....." Càng nhiều càng tốt, chừng mực này thật sự là quá mơ hồ.

"Trên thực tế, nếu có thể chữa trị tốt cho chiến mã, xem trên phần công lao, quân thượng sẽ ban tước vị cho Tà Y."

"Tước vị? Nghe không tồi!" Tước vị trong đế quốc chia làm Nam tước, Tử tước, Bá tước, Hầu tước, Công tước, mỗi tước vị lại chia làm tam đẳng.

"Không biết nếu trị liệu tốt cho chiến mã, quân thượng sẽ ban tước vị gì?" Lại nói tiếp, lần trước hắn trị cho hổ con, quân thượng keo kiệt kia cũng chỉ cho ba mươi vạn đuổi cổ hắn, chuyện tước vị lại một câu cũng không nói.

"Đại khái là Bá tước tam đẳng." Thẩm Nguyên đáp.

"Mới chỉ là Bá tước? Còn là tam đẳng?" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy ghét bỏ hừ một tiếng.

"Kỳ tứ thiếu, chuyện tước vị đương nhiên là đi một bước xem một bước, Tà Y có bản lĩnh như vậy, sau này sẽ có rất nhiều cơ hội lập công, tước vị tự nhiên cũng có thể lên như diều gặp gió."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Thẩm Nguyên: "Ngươi về trước đi, ta sẽ chuyển lời cho Tà Y, hắn có thể đáp ứng hay không ta còn chưa biết được."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bóng dáng Thẩm Nguyên rời đi, thở dài một hơi: "Nhất thất túc thành thiên cổ hận *(một bước sa chân hận thành muôn thuở)* a!"

Kỳ Hằng khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, lời này có ý gì vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Phải biết rằng hắn chính là danh y a! Kết quả tới một đời này lại chạy như điên trên con đường thú y, lỡ một bước chân, bây giờ hắn có muốn rút lại cũng không được, trước đấy hắn cứu trị cho hổ con, tốt xấu gì cũng còn có thể an ủi bản thân là hắn đang cứu trị cho con non của thần thú, hiện tại hắn cư nhiên còn phải đi xem bệnh cho cả ngựa.

"Thiếu gia, nếu ngươi không muốn thì có thể đẩy đi."

"Không được."

Kỳ Hằng khó hiểu hỏi: "Vì sao?"

"Ta muốn làm quan."

Kỳ Hằng: "....." Đúng là một lý do cường đại.

.....

Thẩm Nguyên thất hồn lạc phách rời khỏi chỗ Kỳ Thiếu Vinh, có chút

buồn bực nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Tứ đệ ngươi có thể vì chuyện ta từ hôn mà ghi hận Thẩm gia, ở trước mặt Tà Y nói xấu về ta không?"

Kỳ Thiếu Phúc rất muốn nói, không cần lo lắng, nhưng nghĩ đến cá tính hẹp hòi của Kỳ Thiếu Vinh liền thở dài một hơi: "Cái này..... hiện tại ngươi có nghĩ nhiều cũng vô dụng."

Thẩm Nguyên: "....."

Thẩm Nguyên gãi đầu: "Lại nói tiếp, tứ đệ đắc tội Dịch Sơ Tuyết, không biết Dịch gia có thể tìm hắn gây chuyện không."

"Hiện tại Dịch gia bận tối mắt tối mũi, sợ là không có lòng dạ để ý đến Dịch Sơ Tuyết."

Kỳ Thiếu Phúc xoa xoa mũi: "Phải vậy không?"

Đôi song sinh thiên tài của Dịch gia năm đó là phong quang cỡ nào a, hiện giờ, Dịch Băng thành phế nhân, nghe nói thân thể Dịch Hỏa cũng xảy ra vấn đề.

"Lại nói tiếp, mấy ngày rồi không nhìn thấy Trang Hạo, hình như từ sau khi thi đấu kết thúc, hắn liền bắt vô âm tín luôn."

Thẩm Nguyên gật đầu: "Đúng vậy!" Sau khi đấu kết thúc, Trang Hạo cũng không về học viện, chẳng lẽ, bị người khác xé áo chiếm tiện nghi trong bí cảnh làm Trang Hạo sinh ra bóng ma tâm lý?

.....

Trang gia.

"A khiêm, đại ca ngươi đâu?" Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Khiêm lo lắng sốt ruột hỏi.

"Đại ca đang ở trong phòng, sau khi thi đấu chấm dứt, đại ca chưa nói môt câu nào, hình như là đã bị đả kích."

Trang Nhân Tuyền lắc đầu: "Đại ca ngươi là làm sao vậy? Tuy rằng Thiên Lan học viện đoạt được vị trí thứ nhất, nhưng thành tích cá nhân vẫn là hắn đứng đầu, biểu hiện của hắn đã rất tốt, chỉ là những người khác của Thánh Hoàng học viện không được việc, nghe nói Dịch Hỏa cùng Dịch Băng còn trình diễn một màn huynh đệ tương tàn, vậy nên lúc cuối Dịch Băng mới không thể ra ngoài."

Trang Khiêm gãi đầu, hai mắt chớp chớp liên tục: "Có thể là do bị Kỳ Thiếu Vinh xé áo làm đại ca cảm thấy có chút mất mặt đi."

Trang Nhân Tuyền cười cười nhìn Trang Khiêm: "Cái này liền càng không có vấn đề, đại ca ngươi chỉ là bị xé áo, không phải bị xé quần, yên tâm đi, dáng người đại ca ngươi rất tốt, lấy ra cũng đủ trình độ để khoe khoang, không mất mặt."

Trang Khiêm: "....."

"Tam thúc, ngươi đi xem đại ca đi." Trang Khiêm nói.

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Được!"

Trang Nhân Tuyền mở cửa, đi vào phòng ngủ Trang Hạo, Trang Hạo liếc mắt nhìn người mới đi vào, nhàn nhạt gọi một tiếng: "Tam thúc."

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo: "Làm sao vậy? Tâm tình không tốt sao?"

Trang Hạo nắm chặt nắm tay: "Quá mất mặt." Đây là lần đầu tiên hắn bị người khác đè trên mặt đất, trắng trợn táo bạo uy hiếp.

Trang Nhân Tuyền vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Được rồi, ngươi cũng không lỗ nặng gì."

Trang Hạo nghiến răng nói: "Là ta quá khinh địch, cho nên mới có thể bị người đùa bỡn như vậy."

"Danh tiếng phế vật của Kỳ Thiếu Vinh quá thịnh, ngươi khinh địch về tình về lý cũng có thể tha thứ."

Trang Hạo lắc đầu: "Ta sớm nên nghĩ đến, Tà Y sao có thể nhìn trúng một tên phế vật được."

Trang Nhân Tuyền cười cười: "Kỳ Thiếu Vinh đúng là nhân tài khó có được, Kỳ gia trục xuất Kỳ Thiếu Vinh khỏi gia môn, chỉ sợ bây giờ đã hối hận đến xanh ruột."

Sau khi thi đấu kết thúc, Hồ Phong liền mang theo mấy đạo sư của Thiên Lan học viện đến các sòng bạc thu tiền, nghe nói Hồ Phong lấy ra hơn ba ngàn vạn đồng vàng, mà ba phần trong đó được Kỳ Thiếu Vinh trực tiếp đưa cho Hồ Phong.

Nếu Kỳ Thiếu Vinh vẫn là người Kỳ gia, Kỳ gia liền có thể mượn đại nghĩa gia tộc cưỡng bức Kỳ Thiếu Vinh giao ra bút đánh cược này, đáng tiếc.....

Nhìn biểu hiện của Kỳ Thiếu Vinh ở trong bí cảnh, thật sự là không có một chút tình cảm nào với Kỳ gia, hiện tại hắn có Hồ Phong làm chỗ dựa, Kỳ gia muốn làm cái gì cũng không khỏi bó tay bó chân.

Lần này Thiên Lan học viện đoạt được vị trí thứ nhất, Hồ Phong đi đường cũng mang theo gió.

"Có phải vị trí của Hoàng Đô Thất Tú đã được sắp xếp lại không?" Trang Hạo hỏi.

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Đúng là như thế, vị trí thứ nhất như cũ vẫn là ngươi." Trong thi đấu lần này Trang Hạo bị Kỳ Thiếu Vinh sử dụng quỷ kế, thiếu chút nữa đã lật thuyền trong mương, nhưng cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm *(bị kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm)*, luận thực lực chân chính, Kỳ Thiếu Vinh vẫn là kém Trang Hạo quá nhiều.

"Thứ hai, thứ ba như cũ là nhị hoàng tử Đường Thiên Phong cùng

tứ hoàng tử Đường Thiên Anh." Lần này hai vị hoàng tử trong hoàng gia không tham gia thi đấu, nếu tham gia không biết là cảnh tượng gì.

"Thứ tư từ Kỳ Thiếu Khang biến thành Kỳ Thiếu Vinh, thứ năm đổi thành Thiên Diện."

"Lại nói tiếp, Thiên Diện này vô cùng quỷ dị, hắn đã ở trong Thiên Lan học viện nhiều năm, bình thường không hiện sơn, không lộ thủy, nhưng từ biểu hiện lần này của hắn trong bí cảnh, phẩm cấp tinh thần lực của tiểu tử này cũng có khả năng là thiên phẩm, bên ngoài có lời đồn, ngay cả hiểu trưởng Thiên Lan học viện cũng không biết thực lực chân chính của tiểu tử này."

"Thứ sáu là Kỳ Thiếu Khang, thứ bảy là Dịch Hỏa."

"Thẩm Nguyên cùng Dịch Băng hạ bảng, Thẩm Nguyên ngày đầu tiên thi đấu đã bị Kỳ Thiếu Vinh đá ra ngoài, mặt mũi mất hết, không thể lại thượng bảng, còn Dịch Băng sau khi vào bí cảnh bị người đánh thành phế nhân, hiện tại vẫn còn đang nằm trên giường."

Trang Hạo cúi đầu: "Dịch Băng thật sự biến thành phế nhân sao?"

"Dịch gia đã mời vài quang minh hiến tế tới, đều nói không có biện pháp."

Trang Hạo nhấp môi: "Như vậy sao."

"Chuyện Dịch Băng ngươi cảm thấy thế nào? Ngươi cảm thấy là Dịch Hỏa hạ tay sao?" Trang Nhân Tuyền hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Ta không biết, trên thực tế, trước khi thi đấu, ta đã cảm thấy không khí giữa Dịch Hỏa cùng Dịch Băng có chút quỷ dị, bất quá, ta cảm thấy cho dù Dịch Hỏa có thành kiến với Dịch Băng cũng không đến nông nỗi huynh đệ tương tàn."

Trang Nhân Tuyền nhìn về phía vòng tay trên bàn, có chút kinh ngạc

hỏi: "Thứ này, ngươi không định vứt đi sao?"

"Không được, giữ vòng tay này lại cũng để cho ta nhớ kỹ lần giáo huấn này." Trang Hạo âm u đáp.

------oOo------

Chương 71: Dịch Hỏa hoài nghi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 71

Chương 71: Dịch Hỏa hoài nghi

Dịch gia.

"Ngươi đi tìm Dịch Phàm?" Dịch Hỏa nhìn Dịch Sơ Tuyết hỏi.

Dịch Sơ Tuyết rầu rĩ gật đầu: "Tay Kỳ Thiếu Vinh duỗi cũng quá dài, một người Kỳ gia như hắn có tư cách gì mà xem vào chuyện Dịch gia chúng ta!"

Dịch Sơ Tuyết thầm nghĩ: Nếu không phải hôm nay Kỳ Thiếu Vinh làm khó dễ từ giữa, nàng chắc chắn đã có thể dạy cho Dịch Phàm một bài học.

Hôm nay đúng là..... mất mặt chết người! Một đám người Thiên Lan học viện bên kia còn vây quanh chế giễu nàng.

Nghĩ đến đám học viện bình dân có mắt không tròng chỉ chỉ trỏ trỏ mình đó, Dịch Sơ Tuyết liền có loại cảm giác không còn chỗ nào dung thân, tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này dựa vào cái gì chứ!

"Hiện tại gia tộc đã đủ rối loạn, ngươi đừng đi gây chuyện nữa." Dịch Hỏa trầm mặt nhắc nhở.

Dịch Sơ Tuyết không vui cau mày: "Đại ca, lời ngươi nói giống phụ thân như đúc."

Vốn dĩ Dịch Sơ Tuyết bị ủy khuất ở Thiên Lan học viện, còn muốn

tìm Dịch Tầm ra mặt cho nàng, nhưng Dịch Tầm lại bực bội nói nàng an phận một chút, trong lòng Dịch Sơ Tuyết vô cùng nghẹn khuất, lại không thể nói được gì.

Dịch Hỏa nhìn Dịch Sơ Tuyết, thầm nghĩ: Hiện tại Hồ Phong coi Kỳ Thiếu Vinh như bảo bối, Hồ Phong lại là cao thủ cấp chín, Dịch gia thật sự không cần có thêm một địch nhân cường đại như vậy, lần này Dịch Sơ Tuyết ăn mệt, sợ là chỉ có thể nhịn rồi.

Dịch Sơ Tuyết nhìn Dịch Hỏa: "Đại ca, ta cũng là vì ngươi! Nhị ca bị thương rõ ràng là do Dịch Phàm làm, bên ngoài lại đều nói là ngươi....."

Sắc mặt Dịch Hỏa xoát cái trầm xuống, hắn đúng là đã từng động tâm tư muốn dạy dỗ Dịch Băng một trận, chỉ là, hắn còn chưa động thủ đã có người làm trước.

Hiện tại Dịch Hỏa ngoại trừ lo lắng mấy lờn đồn đãi vớ vẩn bên ngoài, còn có chút lo lắng hung thủ chân chính kia, nếu đối phương đã xuống tay với Dịch Băng, rất có khả năng cũng sẽ xuống tay với hắn.

Từng tiếng bước chân truyền đến, Dịch Sơ Tuyết quay đầu, chớp chớp mắt nhìn người vừa tới, "Nhị ca, sao ngươi lại ra đây?"

Dịch Băng lạnh lùng nhìn Dịch Sơ Tuyết: "Ta là bị thương, cũng không phải tê liệt, cả ngày nằm trên giường thì làm được cái gì? Sơ Tuyết, có phải ngươi coi nhị ca ngươi thành phế nhân rồi không?"

Dịch Hỏa nhạy bén phát giác ngữ khí Dịch Băng không tốt, sau khi Dịch Băng được đưa về gia tộc, thái độ đối với hắn liền vô cùng quỷ dị.

Dịch Băng nhìn về phía Dịch Sơ Tuyết, "Sơ Tuyết, đã tìm được người ám hại ta trong bí cảnh chưa?"

"Phụ thân nói còn chưa xác định được, vẫn đang tra....." Dịch Sơ

Tuyết đáp.

Dịch Băng cười nhạt một tiếng: "Đại ca, ta thấy người hại ta hơn phân nửa là không tìm được, ngươi cảm thấy sao?" Dịch Băng lạnh mặt nhìn Dịch Hỏa, trong ánh mắt là tràn ngập phẫn hận.

Dịch Hỏa nhíu chặt mày, "Ngươi có ý gì?"

"Ta có ý gì? Đại ca còn không rõ ràng sao?"

Dịch Hỏa nắm chặt nắm tay, trong lòng hiện lên vài phần phẫn uất, rõ ràng không phải là hắn, Dịch Băng giống như đã lại nhận định là hắn.

"Không phải ta." Dịch Hỏa nói.

"Yên tâm đi, cho dù thật sự là ngươi, gia tộc cũng sẽ không định tội ngươi, bằng không thì sao phụ thân có thể kéo dài đến bây giờ còn chưa xác nhận hung thủ." Dịch Băng cúi đầu, trong giọng nói mang theo hận ý nồng đậm.

Trong lòng Dịch Băng vô cùng lạnh lẽo, hắn từng nói cho phụ thân, Dịch Hỏa xuống tay với hắn trong bí cảnh, nhưng Dịch Tầm lại nói hắn lầm, Dịch Băng dần dần minh bạch, hắn đã phế, mà Dịch Hỏa vẫn như cũ là thiên tài Dịch gia, vậy nên hắn đã bị phụ thân từ bỏ.

Dịch Sơ Tuyết cau mày, tuy Dịch Sơ Tuyết trì độn nhưng cũng đã nhận ra không khí khẩn trương giữa Dịch Băng cùng Dịch Hỏa.

"Nhị ca, ngươi đang nói gì vậy? Nhị ca, chuyện ngươi bị thương khẳng định là có quan hệ với Dịch Phàm." Dịch Sơ Tuyết nói.

Dịch Băng nhìn về phía Dịch Sơ Tuyết: "Sơ Tuyết, ngươi vì trong sạch của đại ca, đúng là biết trợn mắt nói dối!"

Thực lực bị phế ảnh hưởng tới Dịch Băng vô cùng lớn, ngay cả khi nhìn Dịch Sơ Tuyết tiểu muội mà hắn vẫn luôn yêu thương từ nhỏ

này cũng hận thấu xương.

"Thương thế của ngươi không có quan hệ với ta." Dịch Hỏa nói.

Dịch Băng hừ lạnh một tiếng: "Vậy chẳng lẽ là ta bị mù?"

"Ngươi nhìn thấy ta?" Dịch Hỏa hỏi.

Ánh mắt Dịch Băng lạnh lẽo dõi theo Dịch Hỏa: "Đại ca, làm người dám làm dám chịu!"

"Ngươi cảm thấy ta muốn hại ngươi sẽ dùng đến loại thủ đoạn này sao? Thiên Diện của Thiên Lan học viện gỉa mạo ngàn Thẩm Nguyên, không chừng có ai đó cũng giả dạng ta." Dịch Hỏa nói.

"Cho dù là như thế nào, sau này đại ca ngươi chính là người duy nhất được đề cử kế nhiệm vị trí gia chủ Dịch, chúc mừng ngươi a."

Dịch Hỏa: "....."

Dương Mạn đi đến: "Lão nhị, sao ngươi lại ra đây, Zorro hiến tế đã nói hiện tại ngươi cần nằm trên giường tĩnh dưỡng."

Trong mắt Dịch Băng hiện lên một tia châm chọc, "Hiện tại ta đã thành cái dạng này, nghỉ hay không nghỉ cũng không khác nhau bao nhiêu."

Hai mắt Dương Mạn hiện lên vài phần đau lòng, đôi song sinh này trước giờ vẫn luôn là kiêu ngạo của nàng, cũng chính là nơi nương tựa duy nhất của nàng ở Dịch gia, mấy năm nay, Dịch Hỏa cùng Dịch Băng không ít lần khiến nàng tự hào, đáng tiếc, lần này Dịch Băng xảy ra chuyện đã phá hủy hết thảy.

Dương Mạn cúi đầu, thầm nghĩ: Bên ngoài có không biết bao nhiêu người muốn nhìn nàng mất mặt, không nói người bên ngoài, chỉ sợ ngay cả trong Dịch gia cũng có không ít người đang cười nhạo nàng.

Dương Mạn trấn an lửa giận của Dịch Băng, phát hiện không khí giữa hai huynh đệ không hòa hoãn được chút nào, không khỏi thở dài một hơi.

Dịch Sơ Tuyết theo Dương Mạn đi ra, nói: "Mẫu thân, rốt cuộc đại ca cùng nhị ca là làm sao vậy?"

Dương Mạn cúi đầu, không nói gì, Dịch Tầm đã minh xác, thương thế của Dịch Băng không thể tốt lên nữa, nàng chỉ còn lại có Dịch Hỏa, đứa con trai này tuyệt đối không thể có việc gì, chỉ là Dịch Băng bị thương có thật sự là do Dịch Hỏa hạ tay hay không, đúng là không thể nói được.

"Không có gì." Dương Mạn đáp.

"Mẫu thân, hôm nay ta đi tìm Dịch Phàm ra mặt cho nhị ca, kết quả lại bị làm Kỳ Thiếu Vinh..... Mẫu thân, ngươi nhất định phải báo thù cho ta!" Dịch Sơ Tuyết bám tay áo Dương Tầm.

Hai mắt Dương Mạn thâm thúy nhìn Dịch Sơ Tuyết, lạnh mặt xuống: "Sơ Tuyết, ngươi không yên tĩnh một chút cho ta sao?"

Dịch Sơ Tuyết cúi đầu, phụ thân, đại ca lạnh nhạt với nàng thì thôi đi, ngay cả mẫu thân cũng như vậy.

.....

Dịch Phàm về tới biệt viện.

Mộ Tuyết Lam từ trong phòng đi ra, "Ngươi đã trở lại?"

Dịch Phàm đánh giá Mộ Tuyết Lam: "Ngươi còn chưa dọn đi sao?"

Hương Vân nhìn Dịch Phàm, "Tiểu tử ngươi thật quá đáng, tiểu thư chịu ở trong nhà ngươi đã là cho ngươi mặt mũi, ngươi thúc giục cái gì chứ!"

Dịch Phàm nhìn Hương Vân: "Vậy phải thật cảm ơn tiểu thư nhà ngươi cho ta mặt mũi, bất quá, ta cũng không cần."

Mộ Tuyết Lam nhìn Dịch Phàm: "Dịch Phàm, Dịch Băng đã xảy ra chuyện, ngươi biết không?"

"Ta không biết, nhưng là Mộ tiểu thư nói cho ta." Dịch Phàm nói.

Mộ Tuyết Lam: "....."

Hương Vân có chút tức giận: "Dịch Phàm, ngươi nói chuyện như vậy là muốn làm gì? Nếu như ngươi biết tiến tới, hiện tại đã có cơ hội rồi, Dịch Băng thành phế vật, nghe nói là do Dịch Hỏa hạ tay, Dịch Hỏa bạc tình quả nghĩa như vậy, chỉ sợ là khó có thể phục chúng."

Dịch Phàm không khỏi nheo mắt nhìn Hương Vân, "Ta đã bị trục xuất khỏi Dịch gia, chuyện của Dịch gia đã sớm không còn quan hệ với ta."

Mộ Tuyết Lam nhìn Dịch Phàm, thử hỏi: "Dịch Phàm, ngươi thật sự cam tâm sao?"

Dịch Phàm cười cười: "Có cái gì không cam tâm?"

Hương Vân khẽ nhíu mày: "Tiểu thư, tiểu tử Dịch Phàm này đã chú định là bùn nhão không trét lên tường, một chút tâm tiến thủ cũng không có."

Mộ Tuyết Lam hít sâu một hơi: "Không nghĩ tới Kỳ gia Kỳ Thiếu Vinh lại là nhân vật như vậy."

Hương Vân cau mày, tràn đầy khinh bỉ xuy một tiếng: "Phế vật Kỳ gia là giả, phế vật Dịch gia lại là thật a!"

Mộ Tuyết Lam nhìn bóng dáng Dịch Phàm rời đi: "Thương thế của

Dịch Băng thật sự quá kỳ quặc, ta nguyên bản còn cho rằng..... Bỏ đi, không có khả năng."

Hương Vân bĩu môi: "Thật đáng tiếc cho Dịch Băng thiếu gia."

Dịch Phàm đi vào phòng, trong mắt hiện lên vài phần hàn quang, Mộ Tuyết Lam cư nhiên lại khuyên hắn tham gia vào tranh đấu trong Dịch gia, nữ nhân này thật sự là suy nghĩ như vậy hay đang có người nào thử hắn.

.....

Dịch Phàm đi vào trong phòng, phát hiện trong phòng cư nhiên lại có chút mùi hôi, trong lòng Dịch Phàm cười khổ một tiếng, hắn đúng là đã rất lâu không đã trở lại, nha đầu lười biếng mà Mộ Tuyết Lam nuôi dưỡng cũng không biết quét tước một chút.

"Ai ở đó?" Dịch Phàm đột nhiên quát một tiếng.

Dịch Tầm từ trong một góc phòng đi ra: "Ngươi đã trở lại?"

"Dịch bá tước tới làm gì?" Dịch Phàm nhàn nhạt hỏi.

"Dịch Băng xảy ra chuyện, có quan hệ gì với ngươi không?"

Dịch Phàm cười lạnh: "Dịch bá tước, ngươi đúng là biết nói giỡn, Dịch Băng xảy ra chuyện là ai hạ tay, trong lòng ngươi không phải rất rõ ràng sao? Làm sao vậy, Dịch Băng phế đi, Dịch bá tước luyến tiếc trừng phạt hung thủ chân chính nên lấy ta ra làm người chịu tội thay sao?"

Dịch Tầm híp mắt: "Thương thế của Dịch Băng không có quan hệ với Dịch Hỏa, ngươi đừng đi khắp nơi nói hươu nói vượn."

"Việc này ta có nói hay không cũng không có ý nghĩa gì."

"Dịch Băng xảy ra chuyện, có phải ngươi rất cao hứng hay không?"

Dịch Phàm cười cười: "Cao hứng, ta đương nhiên là cao hứng, Dương Mạn nhất định là cũng vô cùng cao hứng đi, nàng thích mắng chửi người khác là phế vật nhất, hiện tại tốt rồi, Dịch Băng phế đi, nàng vừa lúc có thể mắng cả ngày không dứt miệng, ta nghĩ hiện tại nữ nhân kia nhất định cũng vô cùng cao hứng."

"Ngươi im miệng cho ta! Đồ bất hiếu ngươi đã khắc chết mẫu thân mình thì thôi, hiện giờ còn không biết tôn trọng mẹ kế!" Dịch Tầm tức giận mắng to.

Dịch Phàm cúi đầu, trong mắt hiện lên vài phần âm trầm.

Dịch Tầm nhìn chằm chằm Dịch Phàm: "Ngươi tốt nhất là đừng có tâm tư dư thừa gì, cho dù hiện tại Dịch Băng đã phế, nhưng vẫn còn có đại ca ngươi, luân như thế nào cũng không tới phiên tên phế vật ngươi."

Dịch Phàm cười cười: "Dịch bá tước, ngươi không cần tới nhắc nhở riêng ta, tất cả của Dịch gia, ta chưa bao giờ từng hy vọng xa vời."

Dịch Tầm bắt bẻ nhìn Dịch Phàm: "Ngươi biết tự mình hiểu lấy thì tốt."

Dịch Tầm cảnh cáo Dịch Phàm một phen liền rời đi.

Dịch Phàm nhìn bóng dáng Dịch Tầm rời đi, nắm chặt nắm tay. Dịch Băng đã phế, Dịch Tầm nhìn qua lại vô cùng trấn định, bất quá, dù sao hắn cũng có hai nhi tử thiên tài, phế đi một người vẫn còn giữ được một, không đến nông nỗi sơn cùng thủy tận. Nhìn dáng vẻ này xem ra vẫn cần giải quyết cả Dịch Hỏa. Dịch Tầm tựa hồ là bán tin bán nghi chuyện Dịch Hỏa xuống tay hại Dịch Băng, nhưng Dịch Băng lại tin tưởng không ngờ chuyện Dịch Hỏa hại hắn.

Dịch Băng bình thường tâm cao khí ngạo, một thiên tài trong chốc lát trở thành phế vật, trưởng bối trong gia tộc lại đều bao che cho "hung thủ", tên kia nhất định là rất phẫn nộ đi.

------oOo------

Chương 72: Tà Y tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 72

Chương 72: Tà Y tái hiện

Trang Khiêm hưng phấn vọt vào phòng tu luyện của Trang Hạo, Trang Hạo nhìn hành động lỗ mãng của Trang Khiêm, khẽ nhíu mày: "Ngươi làm gì mà hấp tấp như vậy?"

"Đại ca, đại ca..... Tà Y đã trở lại." Trang Khiêm hớn nhở nói.

Trang Hạo trừng lớn mắt, lập tức đứng lên, "Lâu như vậy còn không có tin tức, xuất hiện rồi sao?"

Trang Khiêm gật đầu: "Thẩm Nguyên mời Tà Y trở về, đại ca, ngươi biết đấy, song giao mã trong trại nuôi ngựa hoàng gia đổ bệnh trên diện rộng, Thẩm gia đã tìm rất nhiều quang minh hiến tế cũng không trị được, đành phải mời Tà Y tới."

Trang Hạo híp mắt, nói: "Từ khi nào thì mặt mũi Thẩm Nguyên lại lớn như vậy."

Trang Khiêm xấu hổ cười cười, cẩn thận đáp: "Không phải mặt mũi Thẩm Nguyên lớn, là do Thẩm Nguyên nhờ Kỳ Thiếu Vinh liên hệ Tà Y."

Sắc mặt Trang Hạo trầm xuống: "Như vậy sao!"

"Đại ca, ngươi đừng nóng giận."

Trang Hạo liếc mắt nhìn Trang Khiêm một cái: "Ngươi yên tâm đi, ta

không có việc gì."

Trang Khiêm nhìn sắc mặt khó coi của Trang Hạo, xoa xoa mũi: "Đại ca, ngươi thật sự không có việc gì sao?"

Trang Hạo tà tà nhìn Trang Khiêm một cái, không nói gì.

"Ta đi trại nuôi ngựa hoàng gia nhìn xem." Trang Hạo nói.

Trang Khiêm khẽ đảo mắt, đi theo sau Trang Hạo: "Ta cũng đi."

.....

Thiên Lan học viện.

"Trang Linh đạo sư, ngươi biết không, Tà Y trở về hoàng đô rồi?" Hai mắt Tôn Lâm sáng ngời nhìn Trang Linh.

Trang Linh sửng sốt một chút: "Cái gì? Về khi nào?"

"Chính là hôm nay a! Hắn được người Thẩm gia mời tới, đến trại nuôi ngựa hoàng gia xem bệnh cho chiến mã, Trang Linh đạo sư, bệnh nữ nhi của ta là nhờ Tà Y mới có thể chuyển biến tốt đẹp, ngươi xem có phải ta nên đi cảm tạ hắn một chút không?" Tôn Lâm suy tư hỏi.

"Tà Y đến trại nuôi ngựa hoàng gia? Vậy Kỳ Thiếu Vinh đâu?"

"Hình như mấy ngày gần đây Kỳ Thiếu Vinh đều ngâm mình ở thư viện, bây giờ hẳn là vẫn còn ở đó." Tôn Lâm nói.

"Ở thư viện?"

Tôn lâm gật đầu: "Đúng vậy! Chắc chắn là hắn đến khu đặc thù, thật hâm mộ! Không phải ai cũng vài được khu đặc thù của Thiên Lan học viện đâu, bất quá, Kỳ Thiếu Vinh lập công lớn, cấp quyền hạn này cũng không sai."

Trang Linh cúi đầu, "Tà Y đi xem bệnh cho chiến mã, Kỳ Thiếu Vinh còn học ở viện thư viện sao?"

Tôn Lâm gật đầu: "Hẳn là vậy."

"Ta đến thư viện một chuyến." Trang Linh đứng lên nói.

Tôn Lâm: "Lúc này?"

Trang Linh gật đầu, vội vã đứng lên rời đi.

Tôn Lâm nhìn Trang Linh rời đi, trong lòng hiện lên vài phần nghi hoặc.

Khu đặc thù của Thiên Lan học viện có một đạo sư chuyên môn bảo hộ, "Vị đạo sư này, Kỳ đồng học ở bên trong sao?"

Đạo sư phụ trách bảo hộ khu đặc thù gật đầu: "Đang ở bên trong, tiểu tử này rất biết chịu khó, ngày nào cũng tới báo danh."

"Đạo sư, người ở bên trong có thật sự là Kỳ Thiếu Vinh không?"

"Không phải Kỳ Thiếu Vinh thì có thể là ai? Có thể tiến vào khu đặc thù cũng chỉ có mấy người." Đạo sư phụ trách trông coi không vui nói.

Khu đặc thù của Thiên Lan học viện xét duyệt vô cùng nghiêm khắc, thời điểm tiến vào ngoại trừ cần thẻ thông hành của hiệu trưởng còn phải cần phải lưu lại một sợi ánh sáng tinh thần thuộc về bản thân trên ma pháp châu ở cửa thứ ba, nếu không sẽ không thể vào.

Vậy nên cho dù Kỳ Thiếu Vinh có đưa thẻ thông hành cho người khác thì cũng không thể vào được.

Trang Linh cau mày, rời khỏi khu đặc thù.

Dịch Phàm đeo mặt nạ Kỳ Thiếu Vinh, đứng trên tầng cao nhất khu đặc thù nhìn Trang Linh rời đi, khóe miệng khẽ cong lên, Trang Linh đạo sư quả nhiên là tới, người có thể đi vào khu đặc thù không nhiều lắm, vừa vặn Dịch Phàm lại là một trong số đó.

.....

Kỳ Thiếu Vinh mang mặt nạ, đi theo phía sau Thẩm Nguyên, nhìn một đàn chiến mã đổ lăn đổ lóc, da đầu Kỳ Thiếu Vinh không khỏi tê dại một trận.

Trên thảo nguyên xanh lam rộng mênh mông bát ngát, Kỳ Thiếu Vinh đi theo Thẩm Nguyên một hồi lâu cũng chỉ thấy được một góc băng sơn của trại nuôi ngựa, không khỏi cảm thán thực lực hoàng thất.

Quy mô trại nuôi ngựa hoàng gia quả thật là vô cùng đồ sộ!

Song giao mã kia cũng rất lớn, hình thể một con ở đây có thể bằng năm sáu con ngựa bình thường ở địa cầu.

Thẩm Nguyên cảm kích nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Làm phiền Tà Y vất vả tới một chuyến, thật sự là quá cảm kích ngài."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không cần khách khí, ta không phải là xem trên phần mặt mũi của ngươi, là xem trên phần mặt mũi Thiếu Vinh."

Thẩm Nguyên: "..... Đúng vậy, đúng vậy, rốt cuộc vẫn là mặt mũi Kỳ tứ thiếu lớn."

"Tà Y, ngài có biện pháp gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không biết, nhiều chiến mã như vậy, nếu chết hết vậy tổn thất không ít tiền đâu!"

Thẩm Nguyên có chút hoảng loạn nói: "Tà Y, nếu ngài có biện pháp

chữa khỏi cho đám chiến mã này, quân thượng sẽ ban một trăm vạn đồng vàng khen thưởng."

"Một trăm vạn sao, nghe cũng không ít, bất quá, gần đây ta mới kiếm được một bút, không quá để ý số tiền này....."

Thẩm Nguyên cười khan hai tiếng: "Còn tước vị thì sao....."

"Tà Y tiền bối."

Thẩm Nguyên quay đầu lại, nhìn Trang Hạo phong trần mệt mỏi chạy tới, thầm nghĩ: Trang Hạo quả nhiên tới, nghe nói sau thi đấu, tiểu tử này vẫn luôn nhốt mình trong nhà, bây giờ vừa nghe được tin Tà Y tới liền ngoi đầu.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Trang Hạo: "Mấy ngày không gặp, Trang đại thiếu càng thêm tuấn lãng."

Trang Khiêm ló đầu ra từ sau lưng Trang Hạo: "Tà Y, đại ca ta rất soái đi, soái hơn Kỳ Thiếu Vinh phải không, Kỳ Thiếu Vinh hung tàn kia có gì tốt, đại ca ta mạnh hơn hắn nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Miệng lưỡi tiểu tử Trang Khiêm này thật quá thiếu đòn.

"Tà Y tiền bối, đã lâu không gặp, không biết mấy ngày vừa rồi Tà Y tiền bối đi đâu vậy?"

"Ra ngoài đi dạo một vòng."

Trang Khiêm nhìn Tà Y: "Tà Y tiền bối, thật đáng tiếc, ngài bỏ qua tỷ thí của ca ta, thành tích cá nhân của ca ta là tốt nhất."

Kỳ Thiếu Vinh tựa tiếu phi tiếu nhìn Trang Khiêm: "Biết, bởi vì ca ngươi, ta tổn thất mấy trăm vạn đồng vàng."

Trang Khiêm: "..... Vì sao lại vậy? Tại sao ca ta lại hại ngài tổn thất

mấy trăm vạn?"

"Ta cho Thiếu Vinh mượn tiền đi đánh cược, Thiếu Vinh cược thắng, trừ đi phần chia cho Hồ Phong hiệu trưởng cùng Thiên Diện, còn lại chúng ta chia đều, Thiếu Vinh ngoại trừ hạ một trăm vạn đánh cược Thiên Lan học viện đoạt giải nhất, còn hạ mười vạn đánh cược đại ca ngươi bị loại trừ, bồi suất ván cược này vô cùng cao, một bồi một trăm." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy tiếc nuối thở dài.

Trang Khiêm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh vươn tay nhéo bên má Trang Hạo một cái, "Trang đại thiếu, không nghĩ tới ngươi lớn lên nhìn qua cương trực chính phái, cư nhiên lại cũng biết trợn mắt nói dối, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong."

Trang Khiêm: "....."

Thẩm Nguyên nhìn Tà Y niết mặt Trang Hạo, trong lòng âm thầm thay Tà Y đổ mồ hôi lạnh một phen, tiểu tử Trang Hạo này cực kỳ chú trọng thể diện, mặt mũi hắn không dễ cho người chạm vào, Thẩm Nguyên ở bên này lo lắng cho Tà Y, sau đó lại phát hiện mình lo lắng quá dư thừa, Trang Hạo vẫn không nhúc nhích, tùy ý Tà Y niết, cư nhiên còn..... đỏ mặt.

"Thật xin lỗi." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Bỏ đi."

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo tán gẫu, nhịn không được mà lên tiếng: "Tà Y tiền bối, chúng ta xem chiến mã trước được không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được rồi!"

Kỳ Thiếu Vinh đến kiểm tra chiến mã bị bệnh một chút: "Chiến mã này đột nhiên bệnh tập thể sao?"

"Không phải, ban đầu chỉ có mấy chục chiến mã bị bệnh, không bao lâu sau toàn bộ liền bị bệnh." Thẩm Nguyên đáp.

"Người quản lý trại nuôi ngựa này là ai? Thời điểm mới có chiến mã bị bệnh không cách ly sao? Nếu có cách ly từ trước sẽ không lây bệnh nghiêm trọng đến như vậy."

Thẩm Nguyên xấu hổ cười cười: "Lúc này có đi truy cứu quản lý trại nuôi ngựa cũng đã chậm, thật ra, quản lý trại nuôi ngựa này đã bị chém."

Thẩm Nguyên không dám nói thêm, thực tế, người quản lý trại nuôi ngựa này vốn là một tộc thúc của hắn, dựa vào quan hệ cạp váy thượng vị.

Bản lĩnh nói lời ngon ngọt của lão già kia không tồi, nhưng trình độ quản lý lại chẳng ra gì, thời điểm chiến mã mới xảy ra chuyện, lão già kia cảm thấy không quá quan trọng, căn bản là không để trong lòng, kết quả khi phát hiện, sự tình đã mở rộng tới nông nỗi khó có thể thu thập, quốc quân vì hắn bỏ bê nhiệm vụ, dưới sự giận dữ liền lôi người đi xử tử.

Lão già kia chết xong liền hết chuyện, đáng tiếc, bệnh tình của chiến mã còn phải giải quyết, nếu trong thời gian quy định còn không giải quyết được, chỉ sợ là Thẩm gia cũng chịu liên lụy nặng nề.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y, ngài xem tình huống thế nào rồi?"

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Còn chưa xác định được, để ta xứng mấy vị phó dược trước thử xem."

Trang Hạo gật đầu: "Tà Y, ngài đừng quá lo lắng, cho dù không trị được cũng đã có người Thẩm gia chịu tội, không có quan hệ gì với

ngài."

Thẩm Nguyên: "....." Trang Hạo nói lời này là có ý gì a!

Trang Khiêm tiến đến bên người Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y, có phải ngài đã có biện pháp rồi không? Ta biết cho dù những quang minh hiến tế đó không có biện pháp, ngài vẫn sẽ có biện pháp."

"Chỉ có thể thử một lần, được hay không không nói trước được." Yêu thú, dược thảo của thế giới này có chút khác biệt với đời trước, hắn chỉ có thể xứng mấy vị phó dược thử một lần trước.

Thẩm Nguyên nhìn thái độ lười biếng của Tà Y, có chút không yên tâm dặn dò: "Tà Y tiền bối, chiến mã không chờ được a! Xin ngài nhanh một chút."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Yên tâm đi, không chậm trễ được, bất quá, đến lúc đó ngươi nhớ thanh toán nhanh một chút."

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Khiêm ghé vào bên người Kỳ Thiếu Vinh, tò mò hỏi: "Tà Y tiền bối, Kỳ Thiếu Vinh hung tàn như vậy, sao ngài lại thích hắn?"

Thẩm Nguyên nhìn Trang Khiêm nói chuyện, rất muốn một chân đá Trang Khiêm ra ngoài, lúc này bệnh của chiến mã quan trọng hơn được không?

"Vật họp theo loài a! Đại khái là bởi vì ta cũng rất hung tàn đi. "Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt đáp.

Trang Khiêm chớp chớp mắt: "Tà Y tiền bối, ngài thật biết nói giỡn, ngài là người ôn nhu mà. "

"Ta? Ôn nhu?"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh: "Đây là lần đầu tiên có người đánh giá ta như vậy, ta thật muốn mang Trang nhị thiếu ngươi đi ngâm trong nước thuốc, chế tác thành tiêu bản, vĩnh viễn lưu truyền..... Phải biết rằng, trên đời này người ngây thơ đáng yêu như Trang nhị thiếu không còn nhiều đâu, đúng là khả ngộ bất khả cầu mà *(có những chuyện chỉ có thể ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu là cầu không được)*."

Trang Khiêm: "....."

Trang Hạo nhíu mày: "Tà Y tiền bối, ngài đừng nói giỡn, ngài chê cười quá cao thâm, A Khiêm hắn nghe không hiểu."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 73: Cái gọi là nhất kiến chung tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPĐK - Chương 73

Chương 73: Cái gọi là nhất kiến chung tình

"Tà Y tiền bối." Đường Thiên Anh mang theo hổ con chạy tới.

Hổ con "ngao ô" một tiếng liền nhào về phía Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh duỗi tay tiếp lấy hổ con, hổ con thỏa mãn cọ cọ trong lồng ngực Kỳ Thiếu Vinh.

"Tà Y tiền bối, đã lâu không gặp!" Đường Thiên Anh nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu với Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử, đã lâu không gặp, ngươi càng ngày càng anh tuấn soái khí."

"Tà Y tiền bối quá khen, lại nói tiếp, hổ con thật yêu quý ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh cười khan một tiếng: "Tiểu tử này nặng hơn không ít!"

"Tà Y tiền bối, bằng hữu Kỳ Thiếu Vinh của ngươi thật khó lường! Còn may ta không có tham dự đại chiến trăm viện, nếu không có khi ta cũng phải mất hết mặt mũi."

"Tứ hoàng tử quá khiêm tốn rồi, có ngươi dự thi, Thiên Lan học viện chưa chắc đã lấy được vị trí thứ nhất, nếu như vậy, Thiếu Vinh liền mệt quá độ, ta cũng không có tiền phân." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy may mắn than thở.

Đường Thiên Anh nhìn về phía chiến mã nằm la liệt: "Tà Y tiền bối, ngươi thấy bệnh này của chiến mã có thể cứu được sao?"

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Cái này phải chờ đến khi ta phối dược ra mới biết được, hiện tại ta chưa nói chắc được cái gì."

"Kỳ thật, ta có một việc muốn nhờ Tà Y hỗ trợ." Đường Thiên Anh cúi đầu, ngượng ngùng nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng Đường Thiên Anh, khẽ nhướn mày: "Phải vậy không? Có chuyện gì?"

"Tuy rằng ta không có tham gia đại chiến trăm viện, nhưng có quan khán thi đấu, thời điểm ta nhìn thấy tư thế hiên ngang oai hùng của Kỳ tứ thiếu, vừa gặp đã thương....."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Thật ngại quá, tứ hoàng tử, ngươi nói cái gì?"

Đường Thiên Anh quẫn bách: "Ta nói, ta nhất kiến chung tình với Kỳ Thiếu Vinh."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Hằng vẫn luôn trầm mặc đi theo bên người Kỳ Thiếu Vinh, đột nhiên ngẩng đầu, không chớp mắt mà nhìn chằm chằm Đường Thiên Anh, trong mắt kinh ngạc, cảm thán, hài hước..... liên tục thay đổi.

Lực chú ý của Đường Thiên Anh đều đặt ở trên người Kỳ Thiếu Vinh, không chú ý tới Kỳ Hằng đứng bên cạnh.

"Tứ hoàng tử, có phải ngươi lầm rồi không?" Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày hỏi.

Đường Thiên Anh nghiêm trang nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ Thiếu Vinh phong hoa tuyệt đại, rất khó làm người khác không động tâm!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Khiêm giơ ngón tay chỉ vào Đường Thiên Anh, tràn đầy kinh ngạc trừng lớn mắt,

"Ngươi, ngươi, ngươi..... Tứ hoàng tử, khẩu vị của ngươi thật nặng! Kỳ Thiếu Vinh hung tàn như vậy....."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Khiêm một cái: "Trang nhị thiếu, không phải Thiếu Vinh chỉ là xé áo ca ngươi thôi sao? Hắn cũng không có xé quần, ngươi đừng có cả ngày ồn ào mắng hắn hung tàn."

Trang Khiêm: "....."

Đường Thiên Anh nhìn về phía Trang Khiêm: "A khiêm, rau xanh củ cải cũng có tình yêu."

Ánh mắt Đường Thiên Anh chuyển lại về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, không biết ngươi có nguyện ý....."

"Không được!" Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu, chém đinh chặt sắt trả lời.

Đường Thiên Anh nhíu mày, khó hiểu hỏi: "Vì sao?"

"Kỳ Thiếu Vinh đã có người yêu thích." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Là ai?"

"Ta." Kỳ Thiếu Vinh dõng dạc đáp.

Đường Thiên Anh nghiêm nghị nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tà Y tiền bối, ta hy vọng chúng ta có thể có cơ hội cạnh tranh công bằng."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Cạnh tranh muội ngươi!

"Tuy rằng có chút không lễ phép, nhưng thứ cho việc ta nói thẳng, ta cảm thấy tứ hoàng tử điện hạ vẫn nên biết khó mà lui thì hơn." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Đường Thiên Anh không cho là đúng lắc đầu: "Không chiến mà hàng không phải phong cách của hoàng thất chúng ta, phong cách hoàng thất chúng ta chính là minh tri sơn hữu hổ, thiên hướng hổ sơn hành*, mong được chỉ giáo nhiều hơn, Tà Y tiền bối."

**Minh tri sơn hữu hổ, thiên hướng hổ sơn hành: Biết trên núi có hổ vẫn hướng núi hổ mà đi, đại khái là biết là nguy hiểm nhưng vẫn khăng khăng lao vào.*

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Hằng cúi đầu, cật lực nén cười.

.....

"Tà Y tiền bối, ngài có thể đi với ta một chút không?" Trang Hạo ngượng ngùng xen vào giữa Đường Thiên Anh cùng Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh bị Trang Hạo kéo đến một bên, Trang Hạo có chút khẩn trương mở miệng: "Tà Y tiền bối, ta có một thứ muốn tặng cho ngài."

Kỳ Thiếu Vinh lười biếng nhìn Trang Hạo: "Thứ gì vậy?"

Trang Hạo mang một con yêu thú tuyết trắng ra, cả người yêu thú trắng như tuyết, trên đầu có một sừng, sau lưng có một đôi cánh xinh đẹp cánh, nhìn qua vô cùng đáng yêu, cũng lộ ra một cỗ hơi thở cao quý thánh khiết.....

Trang Hạo vừa lấy yêu thú ra, Kỳ Thiếu Vinh liền không thể ức chế tâm yêu thích.

"Yêu thú không tồi!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Đây là Độc Giác thú quang minh hệ, là ta ngẫu nhiên phát hiện trong bí cảnh khi thi đấu."

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt một chút, có mấy khu vực Trang Hạo đi tới mà ảo ảnh châu không theo dõi được, yêu thú này chính là phát hiện được trong lúc ấy sao?

"Độc Giác thú quang minh hệ rất thích hợp với ma pháp sư quang hệ, nếu ngài khế ước nó, sau này tu luyện ma pháp quang hệ sẽ càng thêm thuận lợi, nó còn có thể phụ trợ ngài phát động ma pháp." Trang Hạo nói.

Thẩm Nguyên nhịn không được mà cảm thán: "Danh tác a!"

Độc Giác thú quang minh hệ là bạn lữ tốt nhất của hiến tế quang minh, Độc Giác thú thập phần hiếm thấy, cơ hồ là đã sắp tuyệt chủng, Độc Giác thú trên tay Trang Hạo này có lẽ là con duy nhất trong Nguyên Quốc.

Nếu Trang Hạo thả tin tức về con yêu thú này ra, chắc chắn toàn bộ hiến tế quang minh ở hoàng đô đều sẽ táng gia bại sản tới cầu.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi muốn tặng yêu thú này cho ta sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, không có ai thích hợp với nó hơn Tà Y ngài."

"Quá quý trọng, ta không thể nhận." Kỳ Thiếu Vinh cau mày, quan hệ của Trang Hạo với hắn tương đối phức tạp, về tư tâm, Kỳ Thiếu Vinh không quá muốn nhận phần ân tình này.

"Cũng không đáng là gì." Trang Hạo nói.

"Trang Hạo, ngươi sẽ hối hận." Kỳ Thiếu Vinh lạnh lùng nâng mắt lên.

Trang Hạo cười cười nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Làm sao có thể?"

Trang Hạo kéo tay Kỳ Thiếu Vinh qua, nhét Độc Giác thú vào trong tay Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh vừa định cự tuyệt liền cảm thấy sọ não đau buốt một trận, sau đó mu bàn tay nóng lên, Trang Hạo nắm tay Kỳ Thiếu Vinh, giúp Kỳ Thiếu Vinh hoàn thành khế ước.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Độc Giác thú đồng thời phát ra hai đạo ánh sáng, trên trán Kỳ Thiếu Vinh hiện lên một ấn ký khế ước đặc thù, liên kết Kỳ Thiếu Vinh cùng Độc Giác thú lại.

Hoàn thành khế ước, Độc Giác thú có thêm vài phần thân mật với Kỳ Thiếu Vinh, liên tục hướng trên người Kỳ Thiếu Vinh cọ cọ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Độc Giác thú dưới chân, thần sắc phức tạp vô cùng.

"Trang Hạo, khế ước đã hoàn thành, cho dù tương lai ngươi có hối hận, muốn mang Độc Giác thú về cũng không kịp rồi." Kỳ Thiếu Vinh cúi đầu nói.

Trang Hạo không thèm để ý: "Cho Tà Y chính là của Tà Y ngài."

"Trang Hạo, là người đều phải trả giá lớn vì lựa chọn của mình, cho dù tương lai ngươi có hối hận, ta cũng sẽ không thương tiếc ngươi."

"Ta biết mình đang làm cái gì, cũng tuyệt không hối hận." Trang Hạo nghiêm nghị cam đoan.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Hy vọng là như vậy."

Phát hiện lời nói của Kỳ Thiếu Vinh thất thường, Kỳ Hằng liền tiến lên hỏi: "Thiếu gia, vừa nãy ngươi làm sao vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có việc gì."

.....

Kỳ Thiếu Vinh kiểm tra xong cho chiến mã liền mang Kỳ Hằng rời khỏi trại nuôi ngựa hoàng gia.

Trang Hạo cùng Trang Khiêm trở về Trang gia.

"Đại ca, khi nào thì ngươi bắt được Độc Giác thú vậy? Sao không nghe thấy ngươi nói gì." Trang Khiêm có chút nghi hoặc hỏi.

Trang Hạo nhún vai: "Không phải tặng cho ngươi, nói cho ngươi làm gì?"

Trang Khiêm: "....."

"Lại nói tiếp, hôm nay Tà Y....."

Trang Khiêm khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Lại nói tiếp, nói cái gì? Tà Y làm sao vậy?"

Trang Hạo cúi đầu: "Vừa rồi ta cảm thấy hình như giữa ta cùng Tà Y có thêm một tia liên hệ đặc biệt."

"Liên hệ đặc biệt gì?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không thể nói được, có thể là ảo giác của ta đi."

"Đại ca, nhất định là do ngươi thích Tà Y, Tà Y lại không thích ngươi, cho nên ngươi mới gặp ảo giác."

Trang Hạo: "..... Có lẽ là vậy đi."

.....

Ký túc xá Kỳ Thiếu Vinh.

"Ngươi đã đến rồi?" Kỳ Thiếu Vinh lên tiếng.

Dịch Phàm đánh giá Kỳ Thiếu Vinh một vòng: "Thiếu gia, ngươi rất được hoan nghênh a! Không nghĩ tới tứ hoàng tử cũng sẽ phong tư khuynh đảo vì ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Dịch Phàm một cái: "Kỳ Hằng nói cho ngươi?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Từ khi nào thì tiểu tử này cũng bát quái như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu than thở.

"Thiếu gia, đây cũng không phải chuyện gì xấu."

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Chắc vậy đi, bất quá, ta không có hứng thú với đám tiểu tử lông còn chưa mọc đủ." Tuy rằng tứ hoàng tử còn chưa có chính thê nhưng dưới gối đã có hai thị thiếp, bất quá, ở thế giới này, người có năng lực tam thê tứ thiếp là hết sức bình thường.

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, chính ngươi cũng không lớn bao nhiêu."

"Cái đó làm sao có thể giống nhau được, ta là ngừoi thành thục cỡ nào!"

Dịch Phàm: "....." Cái này hắn đúng là không nhìn ra được.

"Hôm nay ta giả mạo ngươi tới thư viện, quả nhiên Trang Linh cũng tới hỏi qua." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nữ nhân kia quá thông minh, rất khó lừa."

"Thiếu gia, ngươi cảm thấy có thể giấu diếm được nàng sao?" Dịch Phàm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý nhún vai: "Có thể giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu đi."

Dịch Phàm có chút đồng tình nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi quá vất vả."

Kỳ Thiếu Vinh duỗi cái eo lười: "Đúng vậy! Ta còn phải giúp Thẩm Nguyên trị liệu cho chiến mã nữa."

"Thiếu gia, đây là cơ hội tốt, ngươi có thể ăn một bút từ Thẩm gia, Thẩm gia chính là hào môn a, không cần khách khí."

Kỳ Thiếu Vinh có chút nghi hoặc nhìn Dịch Phàm: "Thẩm gia rất có tiền sao?"

"Thiếu gia không biết sao? Thẩm gia chính là hào môn đệ nhất đế quốc a! Thẩm gia có không ít thiên tài kinh thương, phân bố khắp ngũ hồ tứ hải."

"Nhìn Thẩm Nguyên như vậy cũng không giống người có tiền!" Kỳ Thiếu Vinh có chút hoang mang lắc đầu.

"Thẩm gia quản lý thế hệ trẻ rất nghiêm ngặt, nhưng ngươi không cần hoài nghi thực lực của Thẩm gia." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Thất sách! Sớm biết vậy ta đã đòi thêm chút nữa, nhìn tiểu tử Thẩm Nguyên kia trung hậu thành thật, không nghĩ tới lại là loại người này, xem ta không dạy dỗ hắn một chút là không được."

Dịch Phàm: "....."

Dịch Phàm nhìn Độc Giác thú đảo quanh bên chân Kỳ Thiếu Vinh: "Trang Hạo ngẫu nhiên cũng làm được việc tốt a! Có khế ước thú này, thiếu gia ngươi có thể xem như là hổ thêm cánh."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Vật nhỏ này cả ngày chỉ biết làm ầm ĩ."

Độc Giác thú lấy nguyên tinh quang hệ làm thức ăn, nếu không phải hắn coi như là có chút tài sản, chỉ sợ đã không nuôi nổi.

------oOo------

Chương 74: Cái gọi là tâm hữu linh tê nhất điểm thông*

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 74

Chương 74: Cái gọi là tâm hữu linh tê nhất điểm thông*

**Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: trong lòng có điểm sừng tê để cảm thông*

Trang gia.

"Trang Linh tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây?" Trang Hạo nhìn thấy Trang Linh đã lâu không gặp, lên tiếng hỏi.

Trang Linh đánh giá Trang Hạo từ trên xuống dưới một vòng, đi thẳng vào vấn đề: "Hôm nay ngươi gặp được Tà Y?"

Trang Hạo gật đầu, "Gặp được."

"Ngươi nói Tà Y biết ma pháp quang hệ, đây là thật sao?"

Trang Hạo gật đầu, "Đương nhiên là thật, trình độ ma pháp của Tà Y hẳn là đã cấp sáu."

"Trang Linh tỷ tỷ! Hôm nay đại ca tài đại khí thô tặng Tà Y một con Độc Giác thú quang minh hệ, nếu Tà Y không phải ma pháp sư quang hệ thì sẽ không khế ước được với yêu thú quang hệ." Trang Khiêm nói.

Trang Linh kinh ngạc nhìn Trang Hạo: "Ngươi tặng Tà Y một con

Độc Giác thú quang minh hệ?"

"Đúng vậy!" Trang Hạo đáp.

Trang Linh híp mắt, thầm nghĩ: Thật sự là nàng lầm? Chẳng lẽ thật sự là quan hệ của Kỳ Thiếu Vinh cùng Tà Y tốt mà không phải là một người sao? Chẳng lẽ bởi vì hai người kia đã ở cùng nhau lâu rồi cho nên dược vị trên người mới có chút tương tự?

"Trang Linh tỷ tỷ, ngươi biết không? Tứ hoàng tử nói hắn muốn theo đuổi Kỳ Thiếu Vinh, nhờ Tà Y hỗ trợ giật dây, khẩu vị của tứ hoàng tử thật nặng, cư nhiên lại thích Kỳ Thiếu Vinh." Trang Khiêm lắc đầu cảm thán.

"Thích Kỳ Thiếu Vinh cũng không có gì kì quái, có lẽ ca ca ngươi cũng sẽ thích Kỳ Thiếu Vinh." Trang Linh thuận miệng nói.

Trang Khiêm vội vàng lắc đầu: "Trang Linh tỷ tỷ, ngươi đừng nói bậy, đại ca thích Tà Y."

Trang Linh cười cười: "Ta biết đại ca ngươi thích Tà Y."

"Đại ca không phải hoa hoa công tử." Trang Khiêm nhíu mày giải thích.

"Theo đuổi một người đã đủ mệt, ca ngươi còn muốn làm hoa hoa công tử, ngươi nghĩ thật đẹp."

Trang Hạo: "....."

"Nếu tứ hoàng tử nỗ lực theo đuổi được Kỳ Thiếu Vinh, có lẽ đại ca theo đuổi Tà Y sẽ đơn giản hơn một ít." Trang Khiêm nói.

Trang Linh: "....." Thật sự là như vậy sao?

.....

Kỳ Thiếu Vinh xứng mấy vị phó dược, viết một đơn thuốc, để Kỳ Hằng lấy thân phận người hầu của Tà Y đưa đến Thẩm gia.

Thẩm Nguyên lấy được đơn thuốc liền giống như lấy được chí bảo, lập tức sai người đi nấu, đút cho chiến mã ăn, chiến mã thực nghiệm sau khi ăn xong không bao lâu liền khỏi hẳn.

Không tới mấy ngày sau, thẻ trong tay Kỳ Thiếu Vinh liền nhiều thêm một trăm vạn đồng vàng, cùng lúc đó, mấy vị dược được Kỳ Thiếu Vinh viết trong đơn thuốc bị tranh mua cháy hàng.

Kỳ Thiếu Vinh đi dạo trong vườn trường, bị vài người cản đường lại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn mấy người chặn đường trước mặt, khẽ nhíu mày, gần đây động tác của Kỳ gia càng lúc càng lớn.

Hồ Phong hiệu trưởng nhận được chỗ tốt từ Kỳ Thiếu Vinh, tận chức tận trách phái đạo sư ngăn cản trưởng lão Kỳ gia muốn tiến vào học viện, bất quá, đạo sư có thể ngăn trưởng lão Kỳ gia, nhưng học viên lấy danh nghĩa giao lưu thì không thể.

"Có việc gì sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Thiếu Khang, Kỳ Thiếu Phúc, Kỳ Thiếu Như trước mặt.

"Tứ đệ, có thể tìm một chỗ tâm sự không?" Kỳ Thiếu Khang hỏi.

"Tuy rằng ta cảm thấy có hàn huyên cũng không có ý nghĩa gì, nhưng làm phiền nhị ca vất vả tới một chuyến, tâm sự thì tâm sự đi."

Đám người Kỳ Thiếu Vinh tìm một quán trà trong Thiên Lan học viện ngồi xuống.

"Chúc mừng tứ đệ lấy được vị trí thứ tư trong Hoàng Đô Thất Tú." Trong lòng Kỳ Thiếu Khang cười khổ một tiếng, hắn vẫn luôn vì được đứng trong Hoàng Đô Thất Tú mà vinh dự, bất quá, Kỳ Thiếu Vinh vừa tới náo loạn, danh tiếng của Hoàng Đô Thất Tú đã không còn chói mắt như trước.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Mới chỉ là thứ tư mà thôi, không có chút ý nghĩa nào."

Kỳ Thiếu Như liếc mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Thứ tư đã không tồi rồi, chẳng lẽ ngươi còn muốn đứng thứ nhất sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sang Kỳ Thiếu Như: "Hình như ngũ muội gầy đi thì phải, đang giảm béo sao? Ngũ muội, lấy bộ dáng này của ngươi, giảm béo cũng vô dụng, cần phải chỉnh dung mới được a! Đáng tiếc, gần đây Tiểu Tà lại tăng giá, ngươi nghèo như vậy, phỏng chừng là không trả đủ nổi một phần giá của Tiểu Tà."

Kỳ Thiếu Như bị Kỳ Thiếu Vinh chọc cho tức giận, vừa định mắng lên đã bị Kỳ Thiếu Khang quát bảo ngưng lại.

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tứ đệ, ta là phụng mệnh lệnh phụ thân tới, phụ thân hy vọng ngươi có thể trở lại Kỳ gia, nếu ngươi về Kỳ gia, Kỳ gia sẽ coi ngươi như gia chủ tương lai để bồi dưỡng."

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Làm phiền phụ thân lo lắng, ta không có hứng thú gì với vị trí gia chủ."

Kỳ Thiếu Như tức giận: "Kỳ Thiếu Vinh, ngươi đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước, gia tộc không phải là thiếu ngươi thì không được."

Kỳ Thiếu Vinh sung sướng nở nụ cười: "Vậy vừa vặn."

Kỳ Thiếu Khang bất mãn trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Như: "Thiếu Như, đừng quên gia tộc muốn ngươi tới đây là để làm gì."

Nghe được Kỳ Thiếu Khang nhắc nhở, Kỳ Thiếu Như cắn chặt môi, trên mặt nhiều thêm vài phần ủy khuất.

"Xin lỗi, trước đây là ta không tốt." Kỳ Thiếu Như không tình nguyện nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ngũ muội, xin lỗi không có thành ý như vậy, ngươi vẫn không cần xin lỗi thì tốt hơn."

Kỳ Thiếu Như tràn đầy tức giận nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Rốt cuộc là ngươi muốn thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi, trầm mặt xuống: "Ta muốn thế nào? Ta muốn các ngươi đừng tới làm phiền ta."

"Tứ đệ, ngươi có lợi hại thì hiện tại cũng chỉ là một ma pháp sư cấp sáu, ở đế đô này có không biết bao nhiêu người không muốn ngươi trưởng thành, trở lại Kỳ gia, được Kỳ gia che chở là lựa chọn tốt nhất của ngươi." Kỳ Thiếu Khang nghiêm túc giảng giải.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Thiếu Khang: "Nhị ca, ngươi quá quan tâm ta rồi, bất quá, ta giao hữu khắp thiên hạ, nhân duyên vô cùng tốt, không đến mức có nhiều người muốn giết ta như vậy."

"Tứ đệ vẫn nên cẩn thận suy xét một chút đi, dù gì thì Hồ Phong hiệu trưởng cũng không phải thân thích của ngươi, không thể bảo hộ ngươi cả đời."

Sau đó Kỳ Thiếu Khang tiếp tục khuyên nhủ Kỳ Thiếu Vinh vài câu, thấy Kỳ Thiếu Vinh không dao động liền rời đi.

Kỳ Hằng đi tới bên người Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi không sao chứ?"

"Không có việc gì." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt đáp, Kỳ Thiếu Khang có một câu nói đúng, Hồ Phong không thể bảo hộ hắn cả đời, chỉ có tự thân cường đại mới chân chính là cường đại, luôn dựa vào người khác thành tựu cuối cùng cũng chỉ có hạn.

.....

Thiên Lan học viện.

"Tứ hoàng tử? Sao ngươi lại tới đây?" Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh dùng thân phận của Tà Y đột nhiên không kịp phòng ngừa bị yêu cầu giật dây, hiện tại nhìn thấy Đường Thiên Anh, tâm tình nhịn không được mà có vài phần mất tự nhiên.

"Ta tới tặng đồ." Đường Thiên Anh nói, "Đây là thánh chỉ cùng huân chương tước vị phụ hoàng ban, chính thức nhâm mệnh Tà Y làm Bá tước tam đẳng."

"Cho Tà Y?"

Đường Thiên Anh gật đầu: "Đúng vậy! Nghe nói Kỳ tứ thiếu cùng Tà Y là bằng hữu, Tà Y không biết lại chạy đi chỗ nào, chỉ có thể nhờ Kỳ tứ thiếu chuyển giao hộ."

Kỳ Thiếu Vinh nhận hộp đồ trong tay Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử yên tâm, ta nhất định sẽ giao đến tận tay Tà Y."

Đường Thiên Anh có chút thẹn thùng mà cười cười: "Kỳ tứ thiếu, biểu hiện của ngươi trong bí cảnh làm ta bội phục không thôi, mấy ngày nay, bóng dáng của ngươi vẫn luôn luẩn quẩn xoay quanh trong đầu óc ta không rời."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Tứ hoàng tử, tâm ý của ngươi Tiểu Tà đã nói cho ta, bất quá, ta đã có người yêu thích, vậy nên, tuy rằng rất xin lỗi, nhưng ta chỉ có thể cô phụ phần tâm ý này."

"Có người yêu thích? Ngươi thích Tà Y?" Đường Thiên Anh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, trong thanh âm mang theo tình cảm dạt dào: "Mấy năm trước ta đã nhất kiến chung tình với Tà Y, khuynh tâm không thôi, từ đó rễ tình đâm sâu, khó có thể tự kềm chế, trăm chết bất hối."

Đường Thiên Anh nhíu mày: "Kỳ tứ thiếu thích Tà Y như vậy, ngươi có biết tình cảm Tà Y dành cho ngươi không?"

Kỳ Thiếu Vinh cong khóe miệng: "Tiểu Tà đương nhiên là thích ta, hắn không thích ta còn có thể thích ai được chứ? Tình cảm của ta đối với hắn là tình cảm chân thành nhất cuộc đời này, hắn đã từng nói, chẳng sợ trời sụp đất nứt, sông cạn đá mòn, người quan trọng nhất đối với hắn cũng mãi vẫn sẽ là ta."

Đường Thiên Anh: "..... Hình như Trang Hạo đang theo đuổi Tà Y a! Kỳ tứ thiếu, ngươi không lo lắng Tà Y sẽ động tâm với Trang Hạo sao?"

"Tên Trang Hạo ngu xuẩn kia không theo đuổi được, Tà Y không phải là người mà tên Trang Hạo ngu ngốc kia có thể tưởng." Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý lắc đầu.

Đường Thiên Anh nhìn bộ dáng không ai bì nổi của Kỳ Thiếu Vinh, nhíu mày lại: "Trang Hạo lớn lên dễ nhìn, thực lực mạnh, thiên phú tốt, bối cảnh cũng không tồi, ở hoàng đô này có không biết bao nhiêu người khuynh mộ hắn, Kỳ tứ thiếu chắc chắn Tà Y sẽ không động tâm như vậy?"

"Ta đương nhiên là chắc chắn, ta cùng Tà Y tâm hữu linh tê nhất điểm thông, trình độ thân mật trong quan hệ của chúng ta không phải người thường có thể tưởng tượng được." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Đường Thiên Anh bất đắc dĩ: "Kỳ tứ thiếu thật tự tự về bản thân mình, bất quá, Trang Hạo vừa tặng Tà Y một con Độc Giác thú quang minh hệ, yêu thú kia chính là trân bảo khó cầu a! Tiểu tử Trang Hạo này nghiêm túc lên, mị lực thật sự là phóng đến vô hạn."

"Trang Hạo muốn coi tiền như rác, ta cũng không thể làm được gì!" Kỳ Thiếu Vinh thong dong nói.

Đường Thiên Anh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Trang Hạo đưa Độc Giác thú cho Tà Y đã chú định là bánh bao thịt ném chó *(đưa đồ tốt cho người không biết*

thưởng thức, ý chỉ phung phí), một đi không trở lại."

Đường Thiên Anh: "....." Kỳ Thiếu Vinh đây là đang nói Tà Y là cẩu sao?

.....

Sau khi Đường Thiên Anh rời khỏi, Trang Linh liền tới tìm Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, có chuyện gì sao?"

"Ngươi là ma pháp sư ám hệ, Tà Y lại là ma pháp sư quang hệ, các ngươi không phải cùng một người sao?" Trang Linh trực tiếp hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, có phải ngươi hiểu lầm cái gì rồi không? Chúng ta làm sao có thể là một người được? Trang Linh đạo sư, sức tưởng tượng của ngươi cũng thật quá phong phú! Một thân bản lĩnh chữa bệnh cứu người của Tiểu Tà ta làm sao có thể có được, nếu ta có một nửa bản lĩnh của Tiểu Tà thì tốt rồi."

"Rõ ràng trước đấy....."

"Trước đây làm sao vậy?" Kỳ Thiếu Vinh có chút nghi hoặc nhìn Trang Linh.

"Không có gì, không nghĩ tới thuộc tính ma pháp của ngươi cùng Tà Y hoàn toàn tương khắc mà hai người lại có thể trở thành bằng hữu."

Kỳ Thiếu Vinh cúi đầu: "Có khả năng là bởi vì thuộc tính ma pháp của chúng ta hoàn toàn tương khắc cho nên mới trở thành bằng hữu đi, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng a!"

Trang Linh nhìn Kỳ Thiếu Vinh, trong ánh mắt vẫn còn vài phần hoài

nghi không biến mất.

"Trang Linh đạo sư, ngươi còn chuyện gì không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Linh lắc lắc đầu, sắc mặt phức tạp rời đi.

Kỳ Hằng nhìn bóng dáng Trang Linh rời đi: "Thiếu gia, ta thấy Trang Linh đạo sư vẫn chưa đánh mất hoài nghi của nàng."

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý vẫy vẫy tay: "Không có việc gì, ít nhất hiện tại nàng sẽ không bậy lung tung."

------oOo------

Chương 75: Giết hại lẫn nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 75

Chương 75: Giết hại lẫn nhau

Dịch gia.

Dịch Băng nằm trong phòng, mấy thị nữ ở bên ngoài nhà khe khẽ nói nhỏ.

"Nhị thiếu gia quá đáng thương, đang yên đang lành là một thiên tài lại lưu lạc đến nước này."

"Còn không phải sao, nghe Zorro hiến tế nói, cả đời này nhị thiếu gia nhiều nhất chỉ là một ma pháp sư cấp hai."

"Không biết là nhị thiếu gia đã đắc tội với ai, lưu lạc đến nước này."

"Cái này khó mà nói."

"Tuy rằng tư chất Dịch Phàm không tốt nhưng ít nhiều gì vẫn còn có thiên phú đấu khí, có hi vọng trở thành võ sư cấp bốn, sau này không phải là nhị thiếu gia sẽ còn phế tài hơn Dịch Phàm đi?"

.....

Dịch Băng nằm trong biệt viện, hai mắt hiện lên vài phần âm u, thói đời nóng lạnh, mấy bằng hữu nguyên bản còn vây quanh hắn, sau khi hắn bị thương liền đầu nhập vào trận doanh của Dịch Hỏa. Mỗi lần mẫu thân tới thăm cũng chỉ nói hắn yên tâm, không nên hận đại ca.

Dịch Băng nắm chặt nắm tay, trong lòng chua xót một trận, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà đại ca hại hắn, phụ thân, mẫu thân còn đứng về phía Dịch Hỏa, Dịch Băng gồng mình áp chế lửa giận cơ hồ là muốn lập tức giết chết Dịch Hỏa trong lòng.

Một tiếng đập cửa vang lên, Dịch Sơ Tuyết đẩy cửa ra, đi đến.

Dịch Băng nhìn Dịch Sơ Tuyết, trong lòng nổi lên vài phần địch ý, nhưng không có thể hiện trên mặt.

Từ sau khi bị thương, Dịch Băng nhìn ai cũng không vừa mắt, ngay cả Dịch Sơ Tuyết cũng vậy, bất quá, Dịch Băng vẫn thu lại sạch sẽ bất mãn trong mắt.

"Sơ Tuyết, sao ngươi lại tới đây?" Dịch Băng hỏi.

"Ta đến thăm ngươi." Dịch Sơ Tuyết nói.

Sắc mặt Dịch Băng dịu xuống: "Vẫn là Sơ Tuyết muội muội ngươi tốt! Nhị ca thương ngươi không lãng phí mà, sau khi nhị ca bị thương, bằng hữu bên người đều đi hết, chỉ còn mỗi muội muội ngươi còn nhớ thương ta."

Dịch Sơ Tuyết cười cười, tiến đến bên người Dịch Băng: "Nhị ca, mặc kệ ngươi biến thành cái dạng gì, ngươi vẫn là ca ca ta, bất quá, nhị ca, ngươi thật sự nhìn thấy là đại ca xuống tay sao?"

Trong lòng Dịch Băng dâng lên vài phần phiền chán, vấn đề này người trong nhà đã hỏi tới hỏi lui mấy chục lần, mỗi lần hắn nói phải, phụ thân, mẫu thân đều đầy mặt thất vọng.

Trên mặt Dịch Băng lộ ra vài phần suy tư: "Trước đó là ta quá phẫn nộ, vậy nên không cẩn thận nhớ lại, hiện tại nghĩ kỹ, có lẽ thật sự là có người giả mạo đại ca cũng không chừng."

Dịch Sơ Tuyết nghe được Dịch Băng nói, thở phào nhẹ nhõm một

hơi: "Ta biết mà, không có khả năng là đại ca, nhị ca, hiện tại người bên ngoài đều nói bậy lạ đại ca làm, ngươi tìm một cơ hội, làm rõ trong sạch cho đại ca thì tốt rồi!"

Dịch Băng cười cười: "Đúng vậy, đại ca sẽ không làm ra loại sự tình này."

Thấy Dịch Băng "nghĩ thông suốt", trên mặt Dịch Sơ Tuyết liền hiện ra vài phần sung sướng.

Dịch Sơ Tuyết chỉ lo cao hứng, không có nhìn thấy lạnh lẽo trong ánh mắt Dịch Băng.

.....

Hậu viện Lạc Hoa Hiên.

"Ngươi tới rồi?" Bích Lưu Vân nhìn Dịch Phàm nói.

Dịch Phàm xoay người, có chút hâm mộ nhìn Bích Lưu Vân: "Ngươi thật nhàn nhã a!"

"Ta đương nhiên là không so được với ngươi cùng thiếu gia, đại chiến trăm viện nhất chiến thành danh, hiện tại ngươi vô cùng bỏng tay đó!"

Dịch Phàm híp mắt, sau đại chiến trăm viện, không ít người phát thiếp mời tới cho Thiên Diện, bất quá, đều đã bị Dịch Phàm cự tuyệt.

"Không nói cái này, Dịch Băng bên kia muốn hành động rồi sao?" Dịch Phàm hỏi.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Dựa theo ngươi yêu cầu, ta nói thuộc hạ thu mua một thị thiếp của Dịch Băng, đưa độc dược ngươi phối cho hắn."

Sau khi Dịch Băng xảy ra chuyện, đám thị thiếp của Dịch Băng

không ngày nào yên, Bích Lưu Vân sử dụng một chút thủ đoạn liền đưa độc dược đến trên tay nữ nhân kia.

Dịch Phàm cong khóe miệng: "Vậy là tốt rồi, không biết khi nào thì Dịch Băng sẽ xuống tay."

Bích Lưu Vân nhìn Dịch Phàm: "Ngươi xác định Dịch Băng sẽ xuống tay với Dịch Hỏa như vậy? Đó dù sao cũng là thân ca ca của hắn, ta còn nghe nói, quan hệ của Dịch Hỏa cùng Dịch Băng không tồi."

"Ta ở Dịch gia nhiều năm như vậy, chút tự hỏi này đương nhiên là có." Dịch Phàm cười nhàn nhạt.

Một nửa máu trên người Dịch Băng là của tiện nhân tâm tư khó lường, một nửa khác lại là của nam nhân bạc tình quả nghĩa, thời điểm Dịch Băng xuân phong đắc ý còn tốt, một khi hắn rơi xuống địa ngục, hắn nhất định sẽ kéo theo người khác.

Bích Lưu Vân nhìn Dịch Phàm: "Chờ Dịch Băng hại Dịch Hỏa, ngươi sẽ thu tay sao?"

"Thu tay?" Dịch Phàm cong khóe miệng: "Sao có thể, cái này mới chỉ là bắt đầu mà thôi."

Từ nhỏ đến lớn, hắn ở Dịch gia không ít lần bị Dương Mạn cùng ba huynh đệ Dịch Hỏa chèn ép, thù này hắn nhất định phải trả lại toàn bộ cho bọn họ.

"Không biết Dịch Băng có thể đắc thủ hay không." Bích Lưu Vân nói.

Dịch Phàm cúi đầu, thầm nghĩ: Hy vọng Dịch Băng có thể thông minh một chút, Dịch Hỏa tựa hồ đã nổi lên tâm phòng bị với Dịch Băng, nếu một kích không trúng, lấy tính cách của Dương Mạn cùng Dịch Tầm, chỉ sợ Dịch Băng sẽ không có cơ hội thứ hai.

.....

Dịch gia.

Dương Mạn ném một cái tát lên trên mặt Dịch Sơ Tuyết, "Ngươi..... Ngươi cư nhiên hạ dược đại ca ngươi!"

Dương Mạn tức giận đến đỏ cả hai mắt, cả người run rẩy.

Dịch Sơ Tuyết bụm mặt, trong lòng không ức chế nổi khủng hoảng, "Không, không phải ta!"

Nàng đi đưa rượu cho đại ca, chuyện trong rượu trộn dược nàng hoàn toàn không biết gì cả, Dịch Băng đã phế, tuy quan hệ của nàng cùng Dịch Băng tốt, nhưng sau này Dịch Hỏa mới là chỗ dựa của nàng, nàng sao có thể tự đi tìm tử lộ.

Trong lòng Dương Mạn lạnh như băng, sau khi Dịch Hỏa trúng độc, tra ra được là đồ Dịch Sơ Tuyết đưa đến xảy ra vấn đề.

Dương Mạn suy đoán một chút liền rõ ràng, Dịch Sơ Tuyết chắc chắn không có tâm tư hại Dịch Hỏa, nàng là bị Dịch Băng lợi dụng.

"Đồ là nhị ca đưa." Dịch Sơ Tuyết nói.

"Nhị ca nói ngươi đưa, ngươi liền đưa sao? Đầu óc ngươi có vấn đề sao?" Dương Mạn nổi giận đùng đùng mắng.

Thời điểm Dịch Băng phế đi, Dương Mạn còn không quá tuyệt vọng, nhưng hiện tại Dịch Hỏa cũng xảy ra chuyện, Dương Mạn không thể không nóng nảy.

Tư chất Dịch Tầm ở Dịch gia chỉ có thể coi là bình thường, sở dĩ Dịch Tầm được trưởng lão trong tộc coi trọng là bởi vì hai nhi tử thiên tài Dịch Hỏa cùng Dịch Băng, đáng tiếc, Dịch Băng Dịch Hỏa trước sau đều bị phế.

Trong lòng Dịch Sơ Tuyết tràn ngập ủy khuất, người hạ dược rõ ràng là nhị ca, mẫu thân lại chỉ mắng mỏ nàng, có phải nàng còn

không bằng một nhị ca phế vật không?

Dịch Sơ Tuyết ngẩng đầu nhìn Dương Mạn: "Mẫu thân, ngươi quá bất công, rõ ràng là nhị ca sai, ngươi chỉ biết lấy ta trút giận!"

Dương Mạn bị Dịch Sơ Tuyết chọc tức đến thất khiếu *(bảy lỗ trên mặt gồm hai mắt, hai lỗ tai, hai lỗ mũi và miệng)* bốc khói, "Ngươi..... ngươi....."

.....

Dịch Tầm đẩy cửa ra, đi vào phòng Dịch Băng.

Dịch Băng, Dịch Hỏa luân phiên xảy ra chuyện, tâm Dịch Tầm không khỏi rối loạn cả lên.

"Ngươi hại đại ca ngươi?"

Dịch Băng ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Dịch Tầm: "Không phải ta hại đại ca, là phụ thân hại đại ca, nếu thời điểm ta trở về, phụ thân giáo huấn đại ca một trận, vậy chuyện đại ca hại ta, ta sẽ không tính, nhưng ta bị thương nặng như vậy, tiền đồ sau này cũng vị huỷ, vậy mà cho dù là ngươi hay mẫu thân cũng chỉ biết che chở hắn, dựa vào cái gì, ta không phải là nhi tử của các ngươi sao? Dựa vào cái gì mà các ngươi che chở hắn như vậy, lại không có nghĩ tới ta?"

Dịch Tầm nhìn Dịch Băng: "Người ám toán ngươi trong bí cảnh không phải đại ca ngươi, có một người khác."

"Việc này phụ thân nói như thế nào cũng được." Dịch Băng không kiên nhẫn địa lắc đầu.

"Ngươi lấy độc dược từ nơi nào, ai đưa cho ngươi?" Dịch Tầm hỏi.

Dịch Băng cúi đầu, độc dược là lấy từ trên tay một thị thiếp của hắn, mà ban đầu nàng lấy từ đâu, hắn cũng không quá rõ ràng.

Sau khi hắn bị phế, địa vị trong gia tộc xuống dốc không phanh, làm việc cũng không thuận tay như trước kia, thời điểm biết thị thiếp hắn có biện pháp, Dịch Băng cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp lợi dụng Dịch Sơ Tuyết hạ dược Dịch Hỏa.

"Dược hạ cũng đã hạ rồi, truy cứu thêm nữa có ý tứ gì sao?" Dịch Băng lười biếng nói.

Dịch Tầm mệt mỏi nhìn bộ dáng lợn chết không sợ nước sôi của Dịch Băng: "Ta đã hỏi đại ca ngươi, đại ca ngươi thừa nhận hắn đúng là muốn giáo huấn ngươi một chút, nhưng không nghĩ tới chuyện phế ngươi đi, người hại ngươi trong bí cảnh là một người khác."

Dịch Băng không chút để ý: "Phải vậy không?" Chuyện tới hiện giờ, Dịch Băng đã không còn muốn truy tìm chân tướng, chuyện đã làm, hối hận đã không kịp rồi.

"Giải dược đâu, lấy giải dược ra." Dịch Tầm vươn tay nói.

"Ta không có giải dược."

Trên thực tế, Dịch Băng cũng không biết hắn đã hạ dược gì, nhìn bộ dáng Dịch Tầm liền biết dược hắn hạ rất khó giải, trong lòng Dịch Băng không khỏi có thêm vài phần vui sướng.

"Dịch Hỏa là ca ca ngươi! Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không? "Dịch Tầm nổi giận mắng.

Hai mắt Dịch Băng đỏ lên, "Hắn là ca ca ta, thời điểm hắn xuống tay với ta có từng băn khoăn ta là đệ đệ hắn không?"

"Ngươi quả thực là không có thuốc chữa." Dịch Tầm hung tợn địa mắng.

.....

Dương Mạn đi vào phòng Dịch Hỏa, Dịch Sơ Tuyết sợ hãi rụt rè mà đi theo phía sau Dương Mạn.

Dịch Hỏa nhìn thấy Dịch Sơ Tuyết phía sau Dương Mạn, không cần nghĩ ngợi liền cầm lấy bình hoa ném về phía Dịch Sơ Tuyết, Dịch Sơ Tuyết bị dọa sợ, nơm nớp lo sợ chạy ra ngoài.

Dương Mạn nhìn Dịch Hỏa: "Nhi tử, ngươi khỏe không?"

"Mẫu thân cảm thấy ta khỏe được sao?" Dịch Hỏa lạnh lùng hỏi.

"Ngươi yên tâm, mẫu thân nhất định sẽ nghĩ cách chữa khỏi cho ngươi."

Dịch Hỏa cúi đầu, hiến tế quang minh tới một đám lại một đám, nếu thật sự có biện pháp, làm sao còn cần hắn chờ tới bây giờ.

"Đều là do Dịch Sơ Tuyết, đều là do mẫu thân ngươi quá chiều chuộng vơi nàng, cho nên nàng mới vô pháp vô thiên như thế."

Dịch Hỏa quả thực hận Dịch Sơ Tuyết thấu xương, thầm ân hận bản thân không nhớ giáo huấn lần trước, hắn chính là vì ra mặt cho Dịch Sơ Tuyết mới đắc tội Tà Y, bị thương trên tay thủ hạ của Tà Y, lần này, cũng bởi vì Dịch Sơ Tuyết trước sau tin tưởng thương thế của Dịch Băng không phải do hắn làm, Dịch Hỏa mới nhiều thêm vài phần thân cận với Dịch Sơ Tuyết.

Dịch Hỏa làm sao cũng không nghĩ ra được, hắn sẽ thua trên tay nữ nhân thành sự ít bại sự nhiều Dịch Sơ Tuyết.

Nghĩ đến Dịch Hỏa cùng Dịch Băng, Dương Mạn không khỏi có loại cảm giác tâm thần và thể xác đều mệt mỏi.

"Muội muội ngươi cũng không phải cố ý." Dương Mạn nhắm mắt lại, theo lý mà nói, việc này nên trách Dịch Băng mới đúng, chỉ là, Dịch Băng đã phế, có phạt Dịch Băng cũng không thể cải biến được chuyện gì, Dương Mạn thầm hối hận bản thân đã quá chiều chuộng

Dịch Sơ Tuyết, dạy nữ nhi kiêu căng đến độ không có đầu óc như bây giờ.

Dịch Hỏa cắn môi: "Nàng không phải cố ý, ta thì xứng đáng sao, người hại Dịch Băng căn bản không phải là ta, hắn dựa vào cái gì mà dám làm ta thành như vậy?"

Dịch Băng bị phế đi, hắn thì dễ chịu sao, rõ ràng không phải hắn làm, mọi người đều nghi ngờ đến trên người hắn, hiện tại hắn cũng phế, tốt, tất cả mọi người đều cao hứng, hắn bị báo ứng. Dựa vào cái gì chứ!

------oOo------

Chương 76: Ấn ký đặc thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

TSCPTĐK - Chương 76

Chương 76: Ấn ký đặc thù

Dương Mạn mất một lúc lâu để trấn an Dịch Hỏa, sau đó mới đi ra.

"Mẫu thân, đại ca không tốt lên được sao?" Dịch Sơ Tuyết lo lắng hỏi.

Dương Mạn trầm mặt, không một tiếng động lắc đầu.

"Sao nhị ca có thể làm như vậy?" Dịch Sơ Tuyết cắn môi.

Sau khi Dịch Hỏa xảy ra chuyện, Dịch Sơ Tuyết nhạy bén mà cảm giác được ánh mắt người trong gia tộc nhìn nàng không bình thường.

Dịch Sơ Tuyết nguyên bản còn đắc chí cho rằng bệnh tình của Dịch Băng bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, phụ thân, mẫu thân không khuyên được Dịch Băng, nàng vừa ra mặt, Dịch Băng liền không còn ghi hận Dịch Hỏa, vẫn là nàng biết cách an ủi người.

Dịch Sơ Tuyết làm sao có thể nghĩ tới, từ đầu đến giờ, Dịch Băng vẫn luôn ghi hận Dịch Hỏa, trước mặt nàng giả bộ không để bụng cũng chỉ là đang mê hoặc nàng, muốn lợi dụng nàng mà thôi.

"Đại ca cùng nhị ca ngươi trước sau xảy ra chuyện, việc này có chút

kỳ quặc." Dương Mạn nói.

Trong mắt Dương Mạn hiện lên một đạo hàn quang, Dịch Hỏa nói Dịch Băng bị thương không phải hắn hạ tay, Dương Mạn nguyên bản còn không quá tin tưởng, nhưng sau khi Dịch Hỏa trúng độc vẫn nói như vậy, Dương Mạn không thể không tin, Dịch Hỏa không cần thiết đến tận lúc này còn nói dối, hơn nữa, Lộ Danh hiệu trưởng từng nói, thương thế của Dịch Băng rất có thể là ma pháp sư hỏa hệ cấp sáu làm.

Ma pháp sư hỏa hệ vào trong bí cảnh chỉ có hai người, hai người kia đều có bằng chứng ngoại phạm, có thể bài trừ hiềm nghi.

"Việc này khẳng định là có quan hệ với Dịch Phàm, đại ca cùng nhị ca trước sau xảy ra chuyện, người vớt được chỗ tốt cũng chỉ có mình hắn, hắn vẫn luôn ghen ghét đại ca cùng nhị ca, hai người xảy ra chuyện, hắn nhất định là đang âm thầm vui vẻ." Dịch Sơ Tuyết rầu rĩ mắng.

Dương Mạn híp mắt, trong lòng dâng lên vài phần hoài nghi về Dịch Phàm, thấp giọng nói: "Cũng đến lúc nên giải quyết tiểu tử Dịch Phàm này."

Dương Mạn không cảm thấy Dịch Phàm có liên quan đến chuyện hại Dịch Hỏa cùng Dịch Băng, nhưng Dịch Hỏa cùng Dịch Băng đều đã phế, Dịch Phàm nguyên bản bé nhỏ không đáng kể bây giờ đã có sức uy hiếp nhất định, mà Dương Mạn lại không thể chịu đựng uy hiếp này tồn tại.

.....

Khu đặc thù của Thiên Lan học viện.

Dịch Phàm dịch dung thành Thiên Diện đi tới bên người Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi đang tìm sách gì sao?"

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng nổi lên vài phần nghi

hoặc, mấy ngày nay Kỳ Thiếu Vinh đều ngâm mình trong thư viện, tìm xem một ít sách thiên kỳ bách quái.

"Không có gì." Kỳ Thiếu Vinh cách một lớp bao tay sờ lên ấn ký.

Kỳ Thiếu Vinh theo trực giác tin tưởng ấn ký trên tay có chút vấn đề, nhưng không đến vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn lấy ra chia sẻ với người khác.

"Gần đây Dịch gia không yên ổn chút nào." Kỳ Thiếu Vinh đổi đề tài nói.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, chuyện Dịch Hỏa bị phế lấy tốc độ chóng mặt truyền khắp hoàng đô.

Kỳ Thiếu Vinh ở trong học viện cũng nhận được tin tức.

Dịch Phàm cười cười: "Loạn đi, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, loạn càng lớn càng tốt."

Dịch Phàm thầm nghĩ: Dịch Băng thông minh hơn mình tưởng tượng nhiều, còn biết lợi dụng cả Dịch Sơ Tuyết, Dịch Sơ Tuyết chính là một nha đầu ngu xuẩn, Dịch Hỏa chắc chắn là không nghĩ tới nửa đời còn lại của bản thân lại bị hủy trên tay muội muội mà hắn yêu thương đi.

"Hai người các ngươi đang nói bậy bạ cái gì đấy?" Hồ Phong hai tay chống lưng đi đến.

Tâm Kỳ Thiếu Vinh lộp bộp vài tiếng, thầm nghĩ bản thân may mắn, vừa nãy hắn cùng Dịch Phàm không nói thứ gì cấm kỵ.

"Hiệu trưởng, chúng ta đang nói hươu nói vượn mà thôi." Kỳ Thiếu Vinh cười cười đáp.

"Không cần lo lắng, các ngươi nói rất đúng, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, loạn đến càng lớn càng tốt, mấy năm nay lão già Lộ

Danh kia có chút đắc ý vênh váo, hắn cho rằng hắn dạy ra nhân tài, kết quả, nhìn xem, toàn là một đám tiểu tử không nên thân, hơi có chút không vừa ý liền giết hại lẫn nhau." Hồ Phong căng bụng, tràn đầy vui sướng khi người gặp họa.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm không khỏi ngơ ngác nhìn nhau, Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Hiệu trưởng cũng không phải người tốt gì a!

Hồ Phong híp mắt: "Nói đến đây cũng thật lạ, Dịch Hỏa Dịch Băng trước sau xảy ra chuyện quả thực là có chút kỳ quái!"

"Chỉ là huynh đệ hào môn giết hại lẫn nhau mà thôi, không có gì kì quái." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Trên thực tế, người xuống tay với Dịch Băng không nhất định là Dịch Hỏa, ngày đó Dịch Băng ra khỏi sòng bạc, ta nhìn thấy thương thế trên người hắn hẳn là do ma pháp sư cấp sáu làm, nhưng Dịch Hỏa mới chỉ là ma pháp sư cấp năm, thực lực của hắn không đủ."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi: "Không phải đã nói Dịch Băng là bị thương dưới tay ma pháp sư hỏa hệ cấp năm sao?"

Hồ Phong gật đầu: "Đúng là như thế không sai, bất quá, lực khống chế ma pháp của người xuống tay thập phần cao minh, năng lực như vậy không quá giống ma pháp sư cấp năm, vậy nên ta cảm thấy có thể là Dịch Băng bị ma pháp sư cấp sáu công kích."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Lực quan sát của Hồ Phong quả nhiên là cường đại! May là Dịch Băng ngu ngốc không có đầu óc như Hồ Phong.

"Hiệu trưởng, nếu quả thật như ngài nói vậy quá đáng sợ rồi!" Kỳ Thiếu Vinh cảm thán.

Hồ Phong cười cười: "Đúng vậy, ta nói bậy mà thôi, Dịch gia lại mời hiến tế quang minh tới xem bệnh."

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Có tác dụng sao?"

Hồ Phong lắc đầu: "Không có, nghe nói độc Dịch Hỏa trúng phải rất quỷ dị, tất cả hiến tế đều nói là lần đầu tiên nhìn thấy."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Đương nhiên là lần đầu tiên nhìn thấy, Dịch Phàm khế ước một con rắn cạp nong đỏ* kịch độc, sau đó lại cho nó ăn rất nhiều độc vật, kết quả ăn ăn liền xảy ra biến dị, trở nên kịch độc vô cùng.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm rời khỏi thư viện, Kỳ Thiếu Vinh nhíu lại mày, thấp giọng nói: "Trên đời này vẫn có rất nhiều người thông minh, ngươi hành sự vẫn nên cẩn thận một chút đi." Hồ Phong có thể thấy được người xuống tay với Dịch Băng là ma pháp sư cấp sáu, không có đạo lý Lộ Danh bên kia thì không nhìn ra.

"Không có việc gì, thiếu gia, ngươi biết đấy, người tham gia đại chiến trăm viện đều ký khế ước, vào trong bí cảnh rồi sinh tử đều giao cho trời, không cho phép mang ân oán bên trong bí cảnh ra ngoài." Dịch Phàm nhàn nhạt đáp.

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Khế ước? Cái đó thì có ý nghĩa gì chứ!" Khế ước kia nói trắng ra chỉ là đảm bảo ngoài miệng cho kẻ yếu không nơi nương tựa mà thôi.

"Hiện tại Dịch gia đã loạn lêm rồi." Dịch Hỏa Dịch Băng đều đã phế, hai tên phế vật kia căn bản không biết Dịch gia đã hao phí bao nhiêu tâm tư trên người bọn chúng.

"Tâm tư mẹ kế kia của ngươi không nhỏ, có lẽ sẽ hoài nghi đến trên người ngươi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Nữ nhân kia ít nhiều gì cũng sẽ hoài nghi ta."

Dịch Phàm cúi đầu, sau khi Dịch Hỏa xảy ra chuyện, Dương Mạn liền nhanh chóng tra được độc dược là tới từ trên tay tiểu thiếp của Dịch Băng, tuy rằng tiểu thiếp kia đã thoát khỏi hoàng đô nhưng vẫn

không thoát khỏi sự truy đuổi của Dương Mạn, đáng tiếc, ngay cả tiểu thiếp kia cũng không rõ ràng độc dược trên tay nàng là lấy được từ đâu.

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Dịch Phàm một cái: "Ngươi phải cẩn thận."

Dịch Phàm cười cười: "Ta sẽ."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm đi dạo dưới bóng cây râm mát trong vườn trường, Dịch Phàm đột nhiên dừng bước chân, nhìn về người đứng phía xa, khẽ cười với Kỳ Thiếu Vinh một tiếng: "Trang đại thiếu tới, hình như là tới tìm ngươi, ta đi trước."

.....

Trang Hạo dạo bước đi tới bên người Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, quan hệ của ngươi cùng Thiên Diện đồng học không tồi a!"

"Ta giao hữu khắp thiên hạ, nhân duyên tốt, cái này cũng không có biện pháp." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt đáp.

Trang Hạo cười cười: "Nhân duyên của Kỳ tứ thiếu đúng là tốt đến nỗi làm cho người khác phải hâm mộ!"

"Trang đại thiếu muốn biết vì sao nhân duyên của ta lại tốt như vậy sao? Ta lớn lên soái, tâm địa thiện lương, ngây thơ đáng yêu, nhân duyên tốt là chuyện người khác có hâm mộ cũng không được."

Trang Hạo: "....."

"Tà Y lại biến mất, ngươi có biết hắn đi nơi nào không?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh đánh giá Trang Hạo từ trên xuống dưới một vòng: "Tà Y biến mất, ngươi liền tới tìm ta? Trang đại thiếu, nghe nói ngươi thích Tà Y, chúng ta chính là tình địch, chẳng lẽ ngươi muốn cầu ta

giúp đỡ? Nếu ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, ta khuyên ngươi vẫn nên biết khó mà lui thì hơn."

Trang Hạo nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi cũng thích Tà Y?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, cong môi nở nụ cười: "Trang đại thiếu, ngươi thật thú vị, ta đã sớm nói với ngươi, ta nằm trên cùng một cái giường với Tà Y, ngươi là có bao nhiêu trì độn a? Như vậy cũng không biết, ta với Tà Y có gian tình!"

"Ngươi nói dối!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ta nhìn ra được ngươi còn chưa phá thân."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ta cũng nhìn ra được Tà Y cũng chưa phá thân." Trang Hạo nghiêm trang nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Đôi mắt của tiểu tử Trang Hạo này là lớn lên kiểu gì vậy?

Sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh trầm xuống, Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, tựa hồ là lo lắng Kỳ Thiếu Vinh thẹn quá thành giận, làm ra chuyện gì đó không thể cứu vãn, vội bổ sung: "Kỳ tứ thiếu, ngươi còn trẻ, không vội phong hoa tuyết nguyệt, ngươi bảo trì thân đồng tử, cho dù là tu luyện ma pháp hay đấu khí đều có chỗ tốt với ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Thật cảm ơn ngươi nhắc nhở!"

"Không cần khách khí" Trang Hạo dừng một chút, lại nói: "Hiện tại ngươi có thể nói cho ta Tà Y ở đâu không?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không được!"

Trang Hạo nhăn mày lại, Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi còn trẻ, không vội phong hoa tuyết nguyệt, ngươi bảo trì thân đồng tử, cho dù là tu luyện ma pháp hay đấu khí đều có chỗ tốt với ngươi, lại nói tiếp, Trang đại thiếu ngươi lớn lên một bộ hoa hoa công tử, ngươi vẫn còn là đồng tử sao?"

Trang Hạo: "..... Không cần ngươi nhọc lòng, ta vẫn còn."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "A, thì ra Trang đại thiếu vẫn còn, đúng là làm cho người ta ngoài ý muốn!"

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo cung một cái bắt lấy tay Kỳ Thiếu Vinh: "Ít nói nhảm, ngươi nói cho ta Tà Y đi đâu rồi?"

Đầu Kỳ Thiếu Vinh khẽ nhức lên, buột miệng thốt ra: "Tà Y là....." Kỳ Thiếu Vinh tỉnh táo lại, lâm thời lật lọng: "Tà Y đi hoa lâu rồi!"

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo buông tay, nhìn sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh: "Hình như sắc mặt ngươi không tốt lắm, có sinh bệnh gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh trầm mặt xuống: "Không liên quan đến ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng, khẽ sờ lên ấn ký đang nóng lên trên mu bàn tay, trong lòng hiện lên vài phần khủng hoảng. Đáng chết, hắn không phải là đã bị Trang Hạo coi thành yêu thú khế ước rồi đi?

Trang Hạo cau mày, trong lòng hiện lên vài phần cổ quái.

Kỳ Thiếu Phúc dạo bước đi tới: "Tứ đệ, Trang Hạo, các ngươi đều ở đây sao, chúng ta tìm một chỗ tâm sự thế nào?"

Trang Hạo đánh giá Kỳ Thiếu Phúc một lúc, khẽ gật đầu: "Được."

Kỳ Thiếu Phúc đến đã giải quyết khốn quẫn của Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Tùy tiện đi."

**Rắn cạp nong đỏ:*

------oOo------

Chương 77: Bị khế ước?

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 77

Chương 77: Bị khế ước?

Đám người Trang Hạo tìm một trà lâu vào ngồi.

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh ngồi song song, không khí giữa hai người còn có chút khẩn trương, Kỳ Thiếu Phúc ngồi ở giữa hai người, tràn đầy ân cần rót nước.

"Tứ đệ, ngươi đã nghe nói về chuyện Dịch gia chưa?" Kỳ Thiếu Phúc hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Kỳ Thiếu Phúc, "Ngươi là muốn nói chuyện Dịch Hỏa đánh phế Dịch Băng trong bí cảnh, kết quả Dịch Băng lại hạ độc hại Dịch Hỏa sao?"

Kỳ Thiếu Phúc vội gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy! Chính là cái này."

Kỳ Thiếu Phúc tràn đầy thổn thức: "Nhớ năm đó Dịch gia một đôi song kiệt, đi đường cũng dương mi thổ khí, không nghĩ tới trong thời gian ngắn ngủn không đến một tháng lại phế hết đi như vậy, sáng hôm nay Dịch Hỏa chạy đến phòng ngủ Dịch Băng, muốn bóp chết đối phương, còn may mà phát hiện sớm, bằng không có lẽ hai người kia liền đồng quy vu tận *(cùng chết chung)*."

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Phải vậy không?" Không nghĩ tới huynh đệ Dịch gia cư nhiên nháo đến bước này.

Kỳ Thiếu Phúc gật đầu: "Không ngờ người đã từng đứng trong bảng

Hoàng Đô Thất Tú lại rơi xuống bước đường này, trước đấy Dịch Băng phế đi, Dịch Hỏa vất vả lắm mới bảo vệ được cái ghế thứ bảy của Hoàng Đô Thất Tú, bây giờ cái ghế thứ bảy này lại phải thay người."

Sau đại chiến trăm viện, ba vị trí đầu không đổi, Kỳ Thiếu Vinh cướp được vị trí thứ tư, Thiên Diện đứng thứ năm, Kỳ Thiếu Khang từ thứ tư biến thành thứ sáu, Dịch Hỏa rơi xuống thứ bảy, hiện tại Dịch Hỏa trúng độc bỏ mình, cái ghế thứ bảy này chắc chắn là không giữ nổi.

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạt một tiếng: "Dịch Hỏa, Dịch Băng cũng không có gì khó lường, có câu gọi là trong núi không lão hổ, khỉ con xưng bá vương, kỳ thật, Dịch Hỏa, Dịch Băng cùng Thẩm Nguyên giống nhau, đều là mấy giá áo túi cơm dựa vào phúc gia tộc, một mình ta cũng có thể thu thập một tá, Trang đại thiếu, ngươi nói xem có phải hay không?"

"Kỳ tứ thiếu nói rất đúng, Dịch Hỏa Dịch Băng làm sao có thể so được với ngươi a! Ngươi ném một tá quyển trục qua, bọn họ không chết cũng khó!" Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử Trang Hạo này là đang khinh thường hắn mượn dùng ngoại lực sao? Chẳng lẽ tài lực thì không phải một phần thực lực của một người? Tiểu tử này đúng là không hiểu chuyện.

Kỳ Thiếu Vinh thuận miệng quay sang hỏi Kỳ Thiếu Phúc: "Dịch Hỏa không được, vậy vị trí thứ bảy kia đổi thành ai?"

Kỳ Thiếu Phúc khẽ đảo mắt, trên mặt lộ ra vài phần khó xử.

Trong lòng Kỳ Thiếu Vinh hiện lên vài tia nghi hoặc, "Là ai, nói đi?"

"Thẩm Nguyên!" Kỳ Thiếu Phúc đáp.

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Tại sao lại là thùng cơm kia, hoàng đô này không còn ai sao?"

Kỳ Thiếu Phúc: "Kỳ thật Thẩm Nguyên cũng không tồi, hắn cũng coi như là thiên tài....."

"Tên phế tài Thẩm Nguyên cũng có thể tính là không tồi? Khi nào thì thiên tài lại trở nên rẻ mạt như vậy? Xem ra trong núi không phải chỉ không có lão hổ, ngay cả khỉ con cũng không có, giờ chỉ dư lại con thỏ."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

"Tứ đệ, Tà Y đi đâu rồi? Nghe nói hắn đã trị liệu xong cho chiến mã, hoàng thất còn đang muốn cẩn thận cảm ơn hắn, kết quả hắn lại biến mất." Kỳ Thiếu Phúc hỏi.

"Tam ca, ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì, chẳng lẽ ngươi cũng yêu thầm Tà Y?"

Kỳ Thiếu Phúc vội lắc đầu: "Không có, không có, ta chỉ là cảm thấy Tà Y có chút thần bí."

"Tam ca không có suy nghĩ không an phận gì thì đừng hỏi loạn, ta có thể tẫn trách nói cho ngươi, ngươi không có đất diễn!"

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

.....

Trang gia.

"Đại ca, ngươi đi tìm Kỳ Thiếu Vinh sao?" Trang Khiêm hỏi.

Trang Hạo gật đầu, nói: "Đúng vậy! Tà Y lại biến mất, ta vốn dĩ còn muốn đi hỏi hắn xem Tà Y đi nơi nào một chút, bất quá, hắn không chịu nói."

Trang Khiêm hơi khinh thường hừ một tiếng: "Đại ca, Kỳ Thiếu Vinh

làm sao có thể nói cho ngươi được, ngươi đã quên giữa ngươi và Kỳ Thiếu Vinh có quan hệ tình địch rồi sao? Hắn không có khả năng giúp đỡ đối thủ của mình đâu." Trang Khiêm thầm nghĩ:

Hình như đại ca đột nhiên trở nên ngu ngốc rồi, ngay cả hắn còn có thể suy nghĩ cẩn thận vấn đề, đại ca cư nhiên lại không rõ.

"Sao ngươi biết Kỳ Thiếu Vinh cùng Tà Y là quan hệ tình lữ? Ta luôn cảm thấy quan hệ giữa hai người bọn họ có chút kỳ quái." Trang Hạo nói.

Trang Khiêm nhìn Trang Hạo: "Đại ca, ngươi không biết sao, tứ hoàng tử thổ lộ với Kỳ Thiếu Vinh, đáng tiếc bị Kỳ Thiếu Vinh không chút lưu tình cự tuyệt, nghe nói, Kỳ Thiếu Vinh cùng Tà Y tình thâm như biển, vậy nên Kỳ Thiếu Vinh ngay cả tứ hoàng tử cũng chướng mắt. Theo ta thấy, tâm ý của Kỳ Thiếu Vinh đối với Tà Y không ít hơn ngươi chút nào." Hơn nữa, Kỳ Thiếu Vinh cùng Tà Y vô cùng có khả năng là lưỡng tình tương duyệt.

Trang Khiêm nhìn Trang Hạo, trong lòng hiện lên vài phần thương hại, đại ca có lợi hại thì thế nào, nên thất tình vẫn phải thất tình.

Trang Hạo cắn chặt răng, lấy ra một vỏ trứng.

"Đại ca, đây là gì vậy?" Trang Khiêm tràn đầy tò mò hỏi.

"Vỏ trứng quang minh Độc Giác thú." Trang Hạo nói.

Trang Khiêm trừng lớn mắt: "A, có thứ này rồi, đại ca liền có thể biết được vị trí của quang minh Độc Giác thú, cũng có thể biết được vị trí của Tà Y. Đại ca, ngươi thật xấu!"

Trang Hạo liếc mắt nhìn Trang Khiêm một cái, điều động lực ma pháp, nguyên tố ma pháp bên trong vỏ trứng nhanh chóng dao động.

Trang Khiêm nhìn Trang Hạo: "Đại ca, thế nào? Tìm được rồi sao?"

"Ở phía Thiên Lan học viện, cụ thể là nơi nào cũng không rõ lắm." Trang Hạo đáp.

Trang Khiêm chớp chớp mắt: "Tại sao lại là ở phía Thiên Lan học viện? Chẳng lẽ là Tà Y bị Kỳ Thiếu Vinh giấu đi?"

Trang Hạo bỗng nhiên trầm mặt xuống, Trang Khiêm tràn đầy vô tội xoa xoa mũi.

.....

Ký túc xá Kỳ Thiếu Vinh.

Độc Giác thú tuyết trắng tràn đầy kích động chôn vùi mình dưới nguyên tinh quang minh hệ dưới. Kỳ Thiếu Vinh đá đá tiểu giác thú một cái, tiểu giác thú bất mãn quay đầu nhe răng nhếch miệng với Kỳ Thiếu Vinh, nhưng cuối cùng vẫn sống chết chôn mình không động.

"Người nào cũng nói ngươi đáng giá, sao ta lại cảm thấy ngươi ngoại trừ ăn, cái gì cũng không biết làm a? Vật nhỏ, ngươi an phận một chút cho ta biết không?"

Độc Giác thú ngẩng đầu, bất mãn "ngao ngao" hai tiếng với Kỳ Thiếu Vinh.

------oOo------

Chương 78: Ám sát Dịch Phàm

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 78

Chương 78: Ám sát Dịch Phàm

Dịch Phàm trở lại ký túc xá, không tự chủ được mà khẽ nheo mắt lại.

Ký túc xá của Dịch Phàm là ký túc xá đơn, hơn nữa nơi này còn có chút hẻo lánh. Bình thường, ấn tượng Dịch Phàm để lại cho mọi người là một đại thiếu gia tính cách quái gở, vậy nên chỗ ở của Dịch Phàm cũng hiếm khi có người tới.

Dịch Phàm đóng cửa lại, đi vào trong ký túc xá.

Một chiếc phi tiêu thẳng tắp bay về phía Dịch Phàm, Dịch Phàm vung tay lên, đường bay của phi tiêu bị một bức tường băng ngăn trở, rơi xuống trên mặt đất.

Dịch Phàm vung tay, một cây pháp trượng liền xuất hiện trên tay Dịch Phàm, cơ hồ là đúng lúc pháp trượng vừa xuất hiện, một băng long bay ra khỏi pháp trượng, bị băng long tập kích, hắc y nhân bất đắc dĩ hiện hình.

"Ma pháp băng hệ? Sao ngươi có thể có ma pháp băng hệ?" Đỗ Phong kinh ngạc trợn trắng mắt nhìn người trước mặt.

Dịch Phàm hơi nhíu mày nhìn người tới: "Đỗ Phong, không nghĩ tới tiện nhân kia lại phái ngươi ra a!"

Dương Mạn theo Dịch Tầm nhiều năm, sớm đã bồi dưỡng lên thế

lực của mình, Đỗ Phong là một mãnh tướng dưới tay Dương Mạn, giúp Dương Mạn xử lý rất nhiều chuyện.

"Vì sao ta lại có ma pháp băng hệ? Ngươi đi địa ngục hỏi Diêm Vương đi!" Dịch Phàm cười lạnh một tiếng, trong mắt nồng đậm sát khí.

Một con phượng hoàng băng xuất hiện trước mặt Đỗ Phong, trên mặt Đỗ Phong hiện lên kinh hoảng tột độ.

Phát hiện Dịch Phàm nguy hiểm, Đỗ Phong xoay người muốn cướp đường chạy, một con rắn màu đỏ tươi xuất hiện trước mặt Đỗ Phong, đầu rắn phun ra một lớp sương đen, Đỗ phong lập tức mềm oặt ngã xuống mặt đất.

Một chân Dịch Phàm dẫm lên ngực Đỗ Phong: "Ai phái ngươi tới? Tiện nhân Dương Mạn kia phái ngươi tới giết ta sao?"

Đỗ Phong nhìn Dịch Phàm, thanh âm nghẹn ngào: "Là ngươi! Là ngươi hại nhị thiếu gia, sau đó còn giá họa cho đại thiếu gia, khiến cho đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia giết hại lẫn nhau!"

"Phản ứng rất nhanh, đáng tiếc, ngươi thông minh như vậy lại cam nguyện làm chó săn cho Dương Mạn!"

"Ngươi sẽ gặp báo ứng, phu nhân sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

"Muốn báo ứng cũng nên là tiện nhân kia gặp báo ứng trước, khi nào thì đến phiên ta chứ." Dịch Phàm không thèm để ý đáp.

"Ngươi....." Đỗ phong tràn đầy phẫn nộ nhìn Dịch Phàm.

Dịch Phàm cong khóe miệng cười với Đỗ Phong: "Ngươi là tới giết ta đi? Cũng tốt, ta đưa ngươi lên đường trước, yên tâm đi, một đám các ngươi đi theo Dương Mạn trợ Trụ vi ngược*, ngươi chết rồi, rất nhanh sẽ có người tới bồi ngươi thôi, ngươi chắc chắn sẽ không cô đơn trên đường hoàng tuyền."

**Trợ Trụ vi ngược: nghĩa là giúp vua Trụ làm những điều tàn ác, bạo ngược. Đời nhà Ân, vua Trụ vốn là một vị hôn quân vô đạo; cho nên người nào giúp y làm những điều độc ác tức là người ấy "trợ Trụ vi ngược"*

Khóe miệng Dịch Phàm khẽ cong lên, nụ cười nhìn qua thập phần quỷ dị, một mắt hồng, một mắt lam, nhìn đến làm người khác hoảng sợ khó hiểu nổi.

Bên ngoài, thân thể Đỗ Phong bị ma pháp băng hệ đóng băng lại, bên trong cơ thể lại có lửa thiêu đốt, dưới sự dày vò của hai loại thái cực, Đỗ Phong rất nhanh đã hóa thành tro tàn.

Giải quyết xong Đỗ Phong, Dịch Phàm nhanh chóng thu linh xà về, không bao lâu sau, tiếng đập bên ngoài cửa vang.

Dịch Phàm mở cửa, nhìn người tới: "Phó hiệu trưởng, sao ngài lại tới đây?"

Lý Hồng nhìn thoáng qua vào trong ký túc xá của Dịch Phàm: "Vừa nãy nơi này có dao động nguyên tố ma pháp rất kỳ quái, Dịch đồng học không có chuyện gì chứ?"

Dịch Phàm cười cười: "Không có việc gì."

"Hình như là có mấy con chuột chạy lẫn vào học viện, Dịch đồng học, ngươi nên cẩn thận một chút thì hơn." Lý Hồng nhẹ giọng dặn dò.

"Đa tạ phó hiệu trưởng quan tâm, ta sẽ." Dịch Phàm nhàn nhạt đáp.

Dịch Phàm quay đầu lại, một con rắn nhỏ chạy ra khỏi cổ tay Dịch Phàm, Dịch Phàm cười lạnh một tiếng, Đỗ Phong chết cũng coi như là chặt đứt một cánh tay của Dương Mạn, nếu là trước kia, có lẽ Dương Mạn không để bụng nhưng cũng sẽ đi điều tra tường tận, bất quá, lấy tình hình giặc trong loạn ngoài của Dịch gia bây giờ, Đỗ

Phong mất tích, cho dù Dương Mạn muốn tra cũng không tra nổi.

.....

Dịch gia.

"Mẫu thân, ngươi làm sao vậy?" Dịch Sơ Tuyết nhìn Dương Mạn đứng ngồi không yên hỏi.

Dương Mạn nhấp môi: "Không có gì?"

"Mẫu thân, hộ vệ Đỗ Phong hay đi bên cạnh ngươi đâu, sao ta không thấy hắn?"

Dương Mạn cúi đầu, hôm qua nàng phái Đỗ Phong đi giải quyết Dịch Phàm, kết quả, Đỗ Phong đi cả một đêm không về, cũng không biết có phải là đã xảy ra chuyện hay không.

"Ta phái hắn ra ngoài làm nhiệm vụ." Dương Mạn nói.

Dịch Sơ Tuyết gật đầu: "Như vậy sao."

Dương Mạn cầm lòng không đậu nắm chặt nắm tay, nàng phái Đỗ Phong ra ngoài cũng chỉ là để ngăn ngừa vạn nhất, Đỗ Phong đến bây giờ còn chưa về, trong lòng Dương Mạn không khỏi nhiều thêm vài phần bất an.

"Phu nhân." Một ảnh vệ hắc y xuất hiện bên người Dương Mạn.

Dương Mạn vội hỏi: "Tình huống thế nào?"

"Tất cả ở Thiên Lan học viện đều bình thường, không có chuyện gì phát sinh." Ảnh vệ đáp.

Dương Mạn cúi đầu, sao có thể chứ, rõ ràng Đỗ Phong đến Thiên Lan học viện một đêm không về a! Chẳng lẽ, Đỗ Phong trong lúc lẻn vào học viện không cẩn thận bị đạo sư nào đó phát hiện, cho nên đã

bị đạo sư của Thiên Lan học viện xử lý, nếu là như vậy Đỗ Phong chết cũng quá oan uổng.

Dịch Sơ Tuyết nhìn sắc mặt ngưng trọng của Dương Mạn, trong lòng lại nhiều thêm vài phần dự cảm không tốt.

Dịch Sơ Tuyết cúi đầu, thầm nghĩ: Hình như từ sau khi Dịch Băng xảy ra chuyện, trong nhà chuyện xấu cứ một chuyện tiếp một chuyện, nhìn sắc mặt mẫu thân, chẳng lẽ Đỗ Phong đã xảy ra chuyện? Bình thường Dịch Sơ Tuyết cũng không thèm để ý một hạ nhân như Đỗ Phong, nhưng mà nay đã khác xưa a!

Dương Mạn híp mắt, thầm nghĩ: Đỗ Phong không rõ tung tích, nhìn dáng vẻ này xem ra Dịch Phàm thật sự có vấn đề.

.....

Thiên Lan học viện.

"Sư phụ."

Hồ Phong nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh lập tức lộ ra một nụ cười sáng lạn, "Đồ đệ, ngươi gọi sư phụ ta có chuyện gì sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong, bỏ đi bao tay trên tay.

Nhìn thấy ấn ký trên tay Kỳ Thiếu Vinh, Hồ Phong bỗng nhiên mở to mắt: "Ấn ký này! Sao ngươi lại có thứ này, khi nào thì có?"

"Ở trong bí cảnh, sau khi đánh với Trang Hạo." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

Hồ Phong nhíu mày: "Sao lại như vậy? Sớm biết vậy ngươi nên đánh ngất tiểu tử Trang Hạo kia đi!"

"Sư phụ, đến tột cùng thì ấn ký này là thứ gì?"

Hồ Phong nhíu mày, nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Đồ đệ, ngươi bình

thường biết giữa người cùng ma thú có thể lập thành khế ước, kỳ thật giữa người với người cũng có thể, mà khế ước giữa người với người được chia làm hai loại."

"Hai loại nào?"

"Một loại là khế ước chủ tớ, khế ước chủ nghĩa như tên, chính là một bên thần phục một bên khác, một loại khác là khế ước bình đẳng cùng có lợi, loại khế ước này còn có một cách gọi khác, là hôn khế, nếu khế ước này chuyển hóa thành hôn khế, vậy....."

"Vậy như thế nào? Ta phải thành hôn với Trang Hạo?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Hồ Phong xoa xoa mũi: "Nếu hôn khế hình thành, thời điểm đối địch, ăn ý giữa hai người sẽ tăng thêm gấp bội, hơn nữa, loại khế ước này có lợi cho song tu. Đồ đệ, ta nghe nói, ngươi cùng Trang Hạo có hôn ước."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Sư phụ, cái ngài nghe được đã là chuyện từ tám trăm năm trước, Trang Hạo đã từ hôn."

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Phải vậy không? Chỉ là ta nghe nói Trang Hạo vẫn luôn dây dưa với ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Trang Hạo thích Tà Y, ta cũng thích Tà Y, chúng ta là quan hệ tình địch." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Ngươi với Trang Hạo là tình địch?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

"Đồ đệ, học viên Thiên Lan học viện chúng ta làm chuyện gì cũng phải nỗ lực phấn đấu, đàm luyến ái càng không thể yếu thế, tuy rằng tình địch như Trang Hạo có chút khó đối phó nhưng ngươi cũng

không thể yếu thế, nhất định phải cố gắng lên, mang Tà Y về tay, biết không?" Hồ Phong chính nghĩa nghiêm từ răn dạy.

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Ta biết."

"Đồ đệ, ta nghe nói bụng dạ Tà Y này rất đen a! Hình như hắn còn rất có tiền!" Hồ Phong nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Chuyện khế ước của ta, sư phụ định giải quyết như thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Hồ Phong nghĩ nghĩ: "Ta xem có biện pháp gì giải trừ khế ước cho ngươi trước đã, nếu không thể giải trừ, vậy ta đi bắt Trang Hạo tới, mạnh mẽ ép buộc hắn giải trừ khế ước cho ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Sư phụ, gia gia Trang Hạo chính là một cao thủ Pháp Thánh a!"

Hồ Phong gật đầu: "Đúng vậy, bất quá, Pháp Thánh kia đi du lịch khắp nơi, tạm thời không cần kiêng kỵ."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Sư phụ này của hắn quả thật là vô pháp vô thiên, bất quá, suy tính của lão nhân vẫn có thể chấp nhận được.

"Ấn ký này có ảnh hưởng gì với ngươi sao?" Hồ Phong hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhấp môi: "Tạm thời không ảnh hưởng nhiều lắm, bất quá, thời điểm Trang Hạo nói chuyện, trong tiềm thức sẽ có một thanh âm khiến ta phụ họa hắn." Bất quá, hiện tại thanh âm này còn phi thường suy yếu, ảnh hưởng đối với hắn không quá lớn.

Hồ Phong lắc đầu: "Nhìn tình trạng này xem ra tiềm lực ngự thú của Trang Hạo rất mạnh a, nếu không, hắn không thể khế ước người khác được."

"Sư phụ, ngài là đang ca ngợi chí khí người khác, tự diệt uy phong chính mình sao?"

Hồ Phong: "....."

Hồ Phong xoa xoa tay: "Nếu thật sự muốn bắt Trang Hạo vậy phải nhanh chóng lên một chút, nếu để tiểu tử này lên cấp tám thì sẽ rất khó có thể, đến lúc đấy, ta không nhất định bắt được hắn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Thiếu gia, ngươi đã trở lại, hiệu trưởng nói thế nào?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Hiệu trưởng tạm thời không có biện pháp, nói không chừng đến cuối cùng còn phải cầu đến trên đầu Trang Hạo."

Kỳ Hằng nhún vai: "Thiếu gia, kỳ thật nhờ Trang Hạo giúp đỡ cũng không sao."

Kỳ Thiếu Vinh nhướn mày: "Nhờ Trang Hạo giúp đỡ không sao? Nhờ Trang Hạo giúp đỡ sao có thể không sao được? Nếu ta tới nông nỗi phải đi nhờ tiểu quỷ Trang Hạo kia giơ cao đánh khẽ, vật mất mặt biết bao nhiêu a!"

"Thiếu gia, ngươi nhỏ hơn hắn!"

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạt một tiếng: "Làm sao có thể, Tà Y đã bảy mươi tuổi."

"Đó là ngươi nói bậy."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Thiếu gia, hôm qua Dịch Phàm gặp ám sát!" Bàn đến chính sự, sắc mặt Kỳ Hằng nghiêm túc hơn vài phần.

Ngón tay Kỳ Thiếu Vinh gõ nhẹ trên bàn, "Vậy sao, nhìn dáng vẻ này xem ra Dương Mạn vẫn là không nhịn được mà ra tay."

"Dịch Phàm giải quyết rất sạch sẽ."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "A phàm ra tay, ta đương nhiên là tin tưởng, chẳng qua, người không quay về, Dương Mạn chắc chắn sẽ hoài nghi."

Kỳ Hằng gật đầu: "Vậy cũng đúng!"

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Bất quá, vậy cũng không có gì ghê gớm, Dịch Hỏa Dịch Băng đều đã thành phế nhân, nhân lực trên tay Dương Mạn chắc chắn sẽ ít đi, Dịch Phàm hẳn là có thể ứng phó đám tai sai của Dương Mạn đó."

------oOo------

Chương 79: Ta không tin được ngươi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 79

Chương 79: Ta không tin được ngươi

"Thiếu gia, Bích Lưu Vân gửi tin tới, nói có người đang truy tra lão bản sau màn cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành." Kỳ Hằng nói.

"Không phải vẫn luôn có người tra cái này sao? Không có gì ghê gớm!" Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý lắc đầu.

Kỳ Hằng cau mày: "Lần này không giống, hình như lần này là nhị hoàng tử tra."

Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc nhìn Kỳ Hằng: "Nhị hoàng tử, một hoàng tử như hắn còn để ý chút sinh ý nhỏ của chúng ta?"

"Thiếu gia, sinh ý của chúng ta phát triển nhanh chóng, tiềm năng rộng lớn, tuy rằng nhị hoàng tử quý vì hoàng tử nhưng không phải lão cha bên trên hắn còn chưa chết sao?"

Đôi mắt Kỳ Thiếu Vinh mị lên, thanh danh hoàng tử này nghe vào thì có vẻ uy phong lẫm liệt, nhưng thực tế cũng không dễ làm chút nào, Khang Hi hoàng đế nhiều hoàng tử như vậy, sống thọ chết tại nhà được mấy người đâu.

"Nhị hoàng tử đã tra được cái gì rồi sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Tra được Lưu Vân."

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm: "Phải vậy không?"

"Hình như hắn cũng nghi ngờ đến trên đầu thiếu gia, hình như nhị hoàng tử đã biết cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành chúng ta có một đại lão bản cùng bốn tiểu lão bản, bất quá, vẫn chưa xác định đại lão bản, tiểu lão bản là ai."

Đại lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành chính là Kỳ Thiếu Vinh, bốn tiểu lão gồm có Dịch Phàm, Bích Lưu Vân, Kỳ Hằng, Mộ Đình Hiên.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Nhị hoàng tử là người sĩ diện, hẳn là không đến mức cưỡng đoạt đi?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Cái này cũng không nói trước được, kỳ thật, cơ sở thương nghiệp của chúng ta không đủ, nếu không, quy mô cửa hàng có thể mở rộng thêm mấy lần."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cái này không có biện pháp a, gốc rễ chúng ta không đủ cứng, nếu hợp tác với mấy đại gia tộc đó, có khi còn bị gặm xương đến bột phấn cũng không còn." Năm đó Kỳ Thiếu Vinh cũng từng suy nghĩ đến chuyện hợp tác với Kỳ gia, nhưng ý niệm này vừa đưa ra đã bị Kỳ Thiếu Vinh kiên định phủ quyết.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi xem hiện tại nên làm thế nào bây giờ?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Trước cứ yên tĩnh xem biến đi." Cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành vẫn luôn là nguồn thu nhập chủ yếu của hắn, bất quá, trước đó thắng một bút lớn ở các sòng bạc, Kỳ Thiếu Vinh thật ra đã không còn quá coi trọng sinh ý cửa hàng này như trước.

.....

Ký túc xá Dịch Phàm.

Một nam tử mặc hắc y nằm trên mặt đất, Dịch Phàm tươi cười nhìn nam tử, ngồi xổm xuống, giữa mày hiện lên chút hơi thở thị huyết.

"Đầu tiên là Đỗ Phong, sau đó là Lâm Dung, không nghĩ tới người thứ ba lại là ngươi —— Dương Dịch, nhìn dáng vẻ này xem ra tình cảnh của Dương Mạn còn không xong hơn ta tưởng tượng nhiều, ngay cả thân đệ đệ cũng phái ra, nàng không còn người dùng nữa sao?"

Dương Dịch nhìn Dịch Phàm, trong mắt là hoảng sợ tột độ.

Dịch Phàm đánh một cái tát lên trên mặt Dương Dịch, "Khi còn nhỏ tìm người đánh ta, đánh sảng đi."

Dương Dịch tràn đầy hoảng sợ nhìn Dịch Phàm, trong mắt Dịch Phàm cháy lên một ngọn lửa nồng đậm.

Dương Dịch là đệ đệ Dương Mạn, sau khi Dương Mạn chính thức gả cho Dịch Tầm, Dương Dịch cũng theo đó bình bộ thanh vân *(một bước lên trời)*, vì lấy lòng Dương Mạn, Dương Dịch không ít lần tìm Dịch Phàm gây chuyện.

Một con rắn đỏ tươi bò ra khỏi cổ tay Dịch Phàm, trườn một vòng quanh người Dương Dịch.

Sau khi bị Đỗ Phong tập kích, Dịch Phàm liền thiết trí mấy bẫy rập ở trong ký túc xá, một khi có người tiến vào liền bị lây dính chất độc, giờ phút này, tuy rằng Dương Dịch còn có ý thức nhưng miệng không thể nói, thân không thể động.

Cảm nhận được con rắn nhỏ bò tới bò lui trên người mình, Dương Dịch hoảng sợ run dựng thẳng lông mày.

Dịch Phàm nhìn Dương Dịch: "Một lát nữa ta sẽ để sủng vật của ta ăn sạch ngươi, yên tâm đi, không bao lâu nữa ngươi liền có thể đi đến thế giới cực lạc, không biết khi Dương Mạn biết đệ đệ nàng bị

ăn đến tro cốt cũng không còn có thể thương tâm vì ngươi hay không, tên khốn ngươi chỉ biết đi gây họa cho tỉ tỉ thông minh tuyệt đỉnh của ngươi, có lẽ ngươi chết rồi, nàng còn cảm thấy ngươi chết cũng không hết tội."

Dương Dịch nhìn Dịch Phàm giống như đang nhìn quái vật gì đó vô cùng đáng sợ, trong mắt Dịch Phàm lại toát ra vài phần thần sắc điên cuồng.

.....

Dịch gia.

Dương Mạn ngồi trong phòng, hai mắt tràn đầy lo lắng.

"Mẫu thân, ngươi làm sao vậy?" Dịch Sơ Tuyết hỏi.

"Ta phái Đỗ Phong cùng Lâm Dung ra đều không có tin tức, cữu cữu ngươi liền xung phong nhận việc đi tìm Dịch Phàm, bất quá, hắn cũng mất tích." Dương Mạn nói.

Dịch Sơ Tuyết trừng lớn mắt: "Quả nhiên là tên hỗn đản Dịch Phàm kia đang làm trò quỷ, ta đã biết là hắn!"

Dương Mạn cắn chặt răng: "Cũng không nhất định, có lẽ là bọn họ tự tiện xông vào Thiên Lan học viện, bị bắt cũng không chừng." Dương Mạn nhấp môi, thầm nghĩ: Nếu là bị bắt thì còn may, lấy tính cách tham tiền của Hồ Phong, nàng hẳn là có thể chuộc bọn họ ra, sợ chỉ sợ, Dương Dịch bọn họ đều đã chết.

Trong lòng Dương Mạn không khỏi có thêm vài phần do dự.

"Mẫu thân, ta đến Thiên Lan học viện tìm Dịch Phàm hỏi rõ ràng." Dịch Sơ Tuyết đứng lên nói.

"Không được đi!" Dương Mạn lạnh giọng quát.

Dịch Sơ Tuyết rầu rĩ: "Mẫu thân, ngươi quá lo lắng rồi, tên kia có thể làm gì ta chứ."

"Lần trước ngươi đi tìm hắn gây chuyện cũng không chiếm được chỗ tốt gì."

"Lần trước là có Kỳ Thiếu Vinh làm rối."

"Vậy cũng không cho đi!" Nếu đám người Đỗ Phong mất tích thật sự là có quan hệ Dịch Phàm, vậy Dịch Phàm này tuyệt đối không đơn giản giống mặt ngoài vậy.

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trong thư viện, Lý Hồng vội vội vàng vàng chạy đến.

"Kỳ đồng học."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người tới hỏi: "Phó hiệu trưởng, có việc gì sao?"

"Hiệu trưởng bị người Trang gia bắt." Lý Hồng nói.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Cái gì? Vì sao lại vậy?"

"Nghe nói hiệu trưởng ý đồ mưu hại Trang Hạo, kết quả, vận khí của hiệu trưởng không tốt, bị người Trang gia bắt được."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày lại, thầm nghĩ: Hiệu trưởng động thủ nhanh như vậy, thật là..... Lý Hồng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học, có phải hiệu trưởng đi tìm Trang Hạo là có quan hệ với ngươi không?"

"Hiệu trưởng đúng là vì ta, chuyện hiệu trưởng bị bắt cứ gạt học viên trong học viện trước đi, ta sẽ đi trao đổi với người Trang gia người." Kỳ Thiếu Vinh khép sách trên tay lại, trầm giọng nói.

"Vậy Kỳ đồng học đi thương lượng với người Trang gia chút đi."

"Hiệu trưởng đã xảy ra chuyện sao?" Lý Hồng nhìn thấy Thiên Diện

đi đến, sắc mặt tức khắc thay đổi.

Bình thường khu đặc thù của Thiên Lan học viện không có mấy ai tới, ban nãy Lý Hồng quá mức sốt ruột, không nghĩ tới Thiên Diện cũng ở đây.

"Phó hiệu trưởng không cần khẩn trương, Thiên Diện không phải người ngoài." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Lý Hồng gật đầu, nghĩ tới tới quan hệ giữa Kỳ Thiếu Vinh cùng Thiên Diện: "Đúng vậy, đúng vậy."

"Hiệu trưởng là muốn bức Trang Hạo giải trừ khế ước cho ngươi sao?" Dịch Phàm đi về phía Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta nghĩ hẳn là vậy!

"Vì ngươi, hiệu trưởng cũng coi như là liều mạng."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Hiệu trưởng đối với hắn cũng coi như là không tồi, đáng tiếc, chiến lực không cao, dù gì cũng là cao thủ cấp chín a, để người khác bắt dễ dàng như vậy.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Ta đến Trang gia một chuyến."

.....

Trang gia.

Trang Khiêm tràn đầy hưng phấn chạy quanh phòng, Trang Hạo nhìn Trang Khiêm: "A khiêm, ngươi loạn chuyển cái gì?"

Trang Khiêm tươi cười đầy mặt: "Ta kích động a! Đại ca, ngươi không nghe Hồ Phong nói gì sao, hắn nói ngươi hỗn đản đáng chết ngàn lần, không cẩn thận coi Kỳ Thiếu Vinh thành yêu thú mà khế ước! Đại ca, không nghĩ tới Kỳ Thiếu Vinh cũng có ngày hôm nay, hắn cư nhiên bị ngươi coi thành yêu thú khế ước."

Trang Hạo nhấp môi: "Hẳn là không khế ước thành công, nếu ta thật sự khế ước thành công, giữa ta cùng Kỳ Thiếu Vinh sẽ thành lập một loại liên hệ vững chắc."

"Chỉ là, Hồ Phong kia nói....."

"Hắn không nói dối, bất quá, khế ước hẳn là chưa hoàn toàn thành hình, lực ảnh hưởng rất hữu hạn!"

Trang Khiêm khẽ đảo mắt: "Bất quá, cho dù là như thế, đại ca ngươi cũng coi như là bẫy được Kỳ Thiếu Vinh một lần. Đại ca, ngươi thật không tồi, ta nghĩ lúc đó ngươi bị xé áo lại không có lực đánh trả, không nghĩ tới ngươi có thể để lại một chiêu này!"

"Ta cũng không nhớ rõ lúc ấy ta đã làm cái gì." Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh đè trên người hắn, cả người hắn đều hỗn loạn, hình như trong lúc hỗn loạn ấy hắn đã vô tình phát động khế ước, bất quá, khế ước tiến hành đến một nửa liền bị đánh gãy.

Một thị nữ đi vào: "Trang Hạo thiếu gia, Kỳ tứ thiếu tới, tam gia đang tiếp đón hắn, tam gia kêu ngài ra ngoài một chuyến."

Trang Khiêm tràn đầy hưng phấn: "Đại ca, Kỳ Thiếu Vinh phải cầu đến trên đầu ngươi, bây giờ ngươi có thể dương mi thổ khí rồi!"

Trang Hạo bất đắc dĩ nhìn Trang Khiêm một cái, đứng lên: "Ta đi gặp Kỳ Thiếu Vinh."

"Ta cũng đi, ta cũng đi."

Trang Khiêm tràn đầy hưng phấn đi theo phía sau Trang Hạo vào đại sảnh.

Kỳ Thiếu Vinh hơi gật đầu với Trang Hạo: "Trang đại thiếu cuối cùng cũng tới!"

"Làm phiền Kỳ tứ thiếu chờ lâu."

"Nghe nói gia sư xảy ra chút hiểu lầm với Trang gia, không biết Trang tam gia có thể thả gia sư về học viện được không, học viện không có gia sư tọa trấn, rất nhiều chuyện không thể xử lý được." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Cái này đương nhiên là có thể, lại nói tiếp, đêm qua sư phụ ngươi đột ngột tới thăm phòng chất nhi ta, là làm ta hoảng sợ một hồi, bất quá, không nghĩ tới sư phụ ngươi vất vả đi một chuyến lại là vì khế ước, kỳ thật, nếu việc này bị truyền ra cũng không có gì, ngươi nói có phải hay không, Kỳ tứ thiếu."

"Cái này chủ yếu là trách ta quá ưu tú, quá mức phong hoa tuyệt đại, chọc cho Trang đại thiếu khó khống chế tâm tình, định ra hôn khế, sư phụ ta không phải là sợ Trang đại thiếu càn quấy không chịu buông tay sao?" Kỳ Thiếu Vinh tươi cười minh diễm.

Trang Nhân Tuyền: "....."

Trang Khiêm: "....."

"Kỳ tứ thiếu, ngươi có biết khế ước trên tay ngươi là khế ước gì không?" Trang Nhân Tuyền hỏi.

"Ta biết a, hôn khế không phải sao? Trang đại thiếu, ta chính là rất được hoan nghênh, tuy rằng ngươi lớn lên rất tuấn tú nhưng không phải kiểu ta thích, ta khuyên ngươi vẫn đừng nên nghĩ quá nhiều thì hơn."

Trang Nhân Tuyền: "....."

Trang Hạo nhắm mắt lại: "Ngươi suy nghĩ quá nhiều, không phải hôn khế, là khế ước chủ tớ."

"Trang đại thiếu, nói cái giá đi, bao nhiêu kim tệ thì ngươi nguyện ý giải trừ khế ước cho ta, ta có, ta nhất định đưa." Kỳ Thiếu Vinh trầm

mặt xuống.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, chần chờ một chút rồi nói: "Trên thực tế, ta cũng không biết giải trừ khế ước."

"Ngươi có ý gì?"

"Một khi khế ước đã thành lập thì không dễ giải trừ, hơn nữa, khế ước giữa người với người phức tạp hơn khế ước giữa người với thú nhiều, khế ước giữa ta và ngươi còn được lập thành một cách ngẫu nhiên, ta không có cách nào giải trừ."

Ánh mắt Kỳ Thiếu Vinh thoáng chốc lạnh xuống, "Trang đại thiếu đây là mượn cớ thoái thác?"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, cắn chặt răng: "Cũng không phải là ta cố ý thoái thác, là ta bất lực!"

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh một tiếng: "Trang đại thiếu vô năng đúng là làm ta lau mắt mà nhìn!"

Trang Hạo do dự một chút: "Kỳ thật chỉ cần ta không động đến khế ước, nó sẽ không có ảnh hưởng gì đến ngươi, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một điều kiện.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Về Tà Y?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"Không bàn nữa!"

Trang Hạo nhíu mày: "Vì sao?"

"Rất đơn giản. Ta, không, tin, được, ngươi." Kỳ Thiếu Vinh gằn xuống từng chữ một.

Trang Hạo: "....."

Trang Nhân Tuyền xoa xoa mũi: "Kỳ tứ thiếu, danh dự của Trang gia chúng ta vẫn có bảo đảm."

Kỳ Thiếu Vinh hừ lãnh một tiếng: "Có lẽ đi."

Trang Nhân Tuyền: "....."

------oOo------

Chương 80: Người Kỳ gia tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 80

Chương 80: Người Kỳ gia tới

Kỳ Thiếu Vinh cùng người Trang gia thương lượng đảm bảo một phen liền mang Hồ Phong đi.

Trang Khiêm đi tới đi lui trong phòng, Trang Hạo nhìn Trang Khiêm: "A khiêm, ngươi làm sao vậy?"

Trang Khiêm lắc đầu: "Không có gì, chỉ là đại ca ngươi cũng quá uất ức rồi, Kỳ Thiếu Vinh bị ngươi khế ước a, hắn bị ngươi khế ước thành người hầu cư nhiên còn kiêu ngạo như vậy." Hắn vốn còn cho rằng có thể nhìn thấy đại ca trả lại mối thù năm xưa, không nghĩ tới.....

Trang Hạo liếc mắt nhìn Trang Khiêm một cái, Trang Khiêm bĩu môi, không hề hé răng.

"Hồ Phong cũng thật coi trọng Thiếu Vinh! Vì Kỳ Thiếu Vinh, hắn cư nhiên bí quá hoá liều tới mức chạy tới bắt ngươi, nếu không phải ngươi đã cấp tám chỉ sợ là giữ không nổi!" Trang Nhân Tuyền than thở.

Nhiều thế hệ Trang gia đều có thiên tài ma pháp, thiên phú của Trang Hạo càng là ngàn năm khó gặp.

Lúc trước đại chiến trăm viện, thực lực Trang Hạo cũng đã đạt tới cấp tám, mộc tú vu lâm, phong tất tồi chi *(cây cao vượt rừng sẽ bị gió dập, ý là người nổi bật dễ bị chú ý, bị ghen tị, bị làm hại)*, vì bảo

đảm an toàn cho Trang Hạo, trưởng lão Trang gia liền phong ấn thực lực Trang Hạo từ cấp tám xuống cấp bảy, nếu không phải như thế, thời điểm Trang Hạo ở trong bí cảnh cũng sẽ không đến nỗi bị Kỳ Thiếu Vinh nghiền áp tới vậy.

Trang Hạo cúi đầu: "Hồ Phong nhiều lắm là nghĩ đến gần đây ta mới thăng cấp, không có việc gì."

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo: "Kỳ tứ thiếu này quả thật là có cá tính! A Hạo, ngươi nói có phải không?"

"So với Tà Y vẫn kém xa." Trang Hạo đáp.

Trang Nhân Tuyền: "....."

Hồ Phong ủ rũ cụp đuôi cùng Kỳ Thiếu Vinh về học viện.

"Sư phụ, sao ngài lại bị người Trang gia bắt được, ta cho rằng cho dù ngài không bắt được

Trang Hạo, lấy bản lĩnh của toàn thân trở ra vẫn có nắm chắc."

"Khinh địch, tiểu tử Trang Hạo kia đã là ma pháp sư cấp tám, hắn đồng tu bảy hệ ma pháp, lại còn có thiên phẩm tinh thần lực, chiến lực hồn hậu hơn ma pháp sư đồng cấp nhiều, ta bị hắn bắt được."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Trang Hạo lợi hại như vậy?"

Hồ Phong gật đầu: "Tên tuổi đệ nhất thiên tài của hoàng đô cũng không phải hư danh, vận khí của lão già Lộ Danh kia thật tốt, thu được một tuyệt thế thiên tài như vậy làm đồ đệ."

"Sư phụ, chẳng lẽ ta không phải tuyệt thế thiên tài sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Hồ Phong xấu hổ cười cười: "Đồ đệ a, không phải sư phụ đả kích ngươi, so với Trang Hạo, ngươi vẫn còn kém một chút."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong: "Sư phụ, ngài không thể bởi vì bị Trang Hạo bắt liền không ngừng ca ngợi hắn, tên phế vật kia ngay cả giải khế ước như nào cũng không làm được, tại sao trên đời này vẫn còn có loại người ngu xuẩn như thế không biết!"

Hồ Phong: "....."

.....

Chuyện Hồ Phong bị người Trang gia bắt nguyên bản là bí ẩn, nhưng không biết vì cái gì, lập tức liền truyền đến vô cùng huyên náo, chuyện Kỳ Thiếu Vinh bị Trang Hạo khế ước cũng nháo đến nỗi không ai là không biết.

"Điều tra xong chưa, chuyện này là ai truyền ra?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêm mặt nhìn Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng gật đầu: "Bích Lưu Vân truyền tin tới, nói là từ Lộ Danh hiệu trưởng của Thánh Hoàng học viện truyền ra tới."

"Lộ Danh?"

"Đúng vậy! Lộ Danh hiệu trưởng cùng Hồ Phong hiệu trưởng của học viện chúng ta là đối thủ một mất một còn, hai người nhìn nhau không thuận mắt nhiều năm, trước đấy thiếu gia đại hiện thần uy trong trong bí cảnh, làm thanh danh Thánh hHoàng học viện bị tổn thất lớn, Lộ Danh bắt được cơ hội, đương nhiên là muốn trả lại một đao."

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Quả nhiên là vật họp theo loài, người phân theo đàn, Trang Hạo không phải thứ gì thứ tốt, hiệu trưởng Thánh Hoàng học viện cũng không phải thứ tốt gì!"

Kỳ Hằng: "....."

"Thiếu gia, khế ước này ngươi tính làm sao bây giờ?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn ấn ký trên tay: "Nghĩ thêm biện pháp, Trang Hạo không có biện pháp, chúng ta có thể đi tìm ngự thú sư khác, ngự thú sư trong thiên hạ này không phải chỉ có mình Trang Hạo."

.....

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, truyện xấu đã truyền ngàn dặm, nguyên bản Dịch Hỏa, Dịch Băng trước sau xảy ra chuyện, ánh mắt của mọi người trong hoàng đô đều tập trung trên người Dịch gia, bất quá, tin tức Kỳ Thiếu Vinh bị Trang Hạo khế ước vừa truyền ra, tiêu điểm đàm luận của mọi người liền chuyển tới trên người Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo.

Dịch Hỏa Dịch Băng cũng coi như là nhân tài, nhưng so với Trang Hạo vẫn còn kém quá xa, lực lượng mới Kỳ Thiếu Vinh vừa xuất hiện trong đại chiến trăm viện, mọi người ở hoàng đô liền cảm thấy vô cùng có hứng thú với hắn, hiện tại bát quái lại liên quan đến cả Kỳ Thiếu Vinh lẫn Trang Hạo, vừa truyền ra mọi người lập tức liền biết.

Lạc Hoa Hiên.

Thẩm Nguyên cùng Trang Khiêm song song ngồi một bàn gác mái uống rượu, "Không nghĩ tới ca ngươi cư nhiên lại khế ước Kỳ Thiếu Vinh." Thẩm Nguyên tràn đầy vui sướng khi người gặp họa mở lời.

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ca ngươi xem như là đã trả được thù cho ta." Thẩm Nguyên tràn đầy sung sướng. Ngày đầu tiên vào bí cảnh đã bị Kỳ Thiếu Vinh ném ra ngoài, tuy rằng bởi vì hai huynh đệ Dịch gia liên tiếp xui xẻo, hắn lại về vị trí thứ bảy của Hoàng Đô Thất Tú, nhưng hắn thà rằng không lại lên bảng còn hơn.

Sau lưng có không biết bao nhiêu người mắng hắn là thủy hóa *(hàng giả, hàng kém chất lượng, lừa đảo)*, dựa vào gia tộc mới có

thể thượng vị.

Trang Khiêm chống cằm: "Kỳ Thiếu Vinh bị đại ca khế ước vẫn còn kiêu ngạo muốn chết!

Thẩm Nguyên vuốt cằm: "Hắn sớm muộn gì cũng phải cúi đầu."

"Ai phải cúi đầu vậy?" Bích Lưu Vân đi đến hỏi.

Thẩm Nguyên xấu hổ cười cười: "Không có gì."

Bích Lưu Vân đánh giá Thẩm Nguyên: "Chúc mừng Thẩm thiếu, trở lại bảng Hoàng Đô Thất Tú."

Thẩm Nguyên cười cười: "May mắn mà thôi."

"Thẩm thiếu, vận khí của ngươi không tồi! Hai huynh đệ Dịch gia liên tiếp xảy ra chuyện, vừa lúc thoái vị cho ngươi."

Thẩm Nguyên xấu hổ cười cười, lại bỗng nhiên nghĩ tới Bích Lưu Vân là bằng hữu tốt của Kỳ Thiếu Vinh.

"Bích lão bản, sinh ý không tồi!" Thẩm Nguyên nói.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Cũng tạm được đi, ta còn phải cảm tạ Thẩm thiếu cổ động!"

Trang Khiêm cẩn thận uống một ngụm trà, trong lòng có thêm vài phần dự cảm không tốt.

Thẩm Nguyên cùng Trang Khiêm rời khỏi Lạc Hoa Hiên, Thẩm Nguyên rầu rĩ nói: "Tiểu tử Bích Lưu Vân này cũng không phải thứ tốt gì ~"

Trang Khiêm: "....."

"Trang Khiêm, đại ca ngươi thật sự không giải được khế ước kia,

hay là cố ý lừa Kỳ Thiếu Vinh vậy?" Thẩm Nguyên hỏi.

Trang Khiêm nhún vai: "Ta nghĩ đại ca là thật sự không giải được."

"Vậy Kỳ Thiếu Vinh gặp xui xẻo rồi."

Trang Khiêm: "..... Kỳ Thiếu Vinh nhất định là sẽ nói xấu ca ta trước mặt Tà Y."

.....

Dịch gia.

Dịch Sơ Tuyết nhìn thị nữ: "Ngươi nói Kỳ Thiếu Vinh bị Trang Hạo khế ước thành người hầu."

Thị nữ gật đầu: "Đúng vậy."

Dịch Sơ Tuyết cười cười: "Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này có cái gì kiêu ngạo chứ, cuối cùng không phải vẫn mệnh phó nô sao?"

"Hiện tại tin tức này đã truyền đi khắp nơi, Kỳ Thiếu Vinh chắc chắn là mất hết mặt mũi."

"Nói không chừng tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh kia sẽ lợi dụng chuyện khế ước này để quấn lấy Trang Hạo." Dịch Sơ Tuyết khẽ hừ một tiếng.

Dịch Sơ Tuyết đứng lên, đi ra ngoài, mấy thị nữ quây thành một đám nói chuyện phiếm.

"Hình như tiểu thư còn chưa chết tâm a!"

"Tiểu thư cũng thật là, đại ca cùng nhị ca nàng đều đang nằm trên giường, nàng còn có thời gian rảnh đi quan tâm chuyện của Trang đại thiếu!"

"Chính là bởi vì đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia gặp chuyện không

may, tiểu thư chỉ có leo lên Trang đại thiếu mới có thể niết bàn *(niết bàn trọng sinh)* a!"

"Cũng đúng, đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia đều xảy ra chuyện, các trưởng lão trong tộc cũng lạnh nhạt hơn nhiều, trước đó phu nhân có sai người đến nội vụ đường muốn linh dược, quản sự của nội vụ đường cư nhiên nói linh dược đã không còn, chuyện này trước kia chưa bao giờ xảy ra!"

"Trang đại thiếu là tuyệt thế thiên tài, nếu tiểu thư có thể gả cho Trang đại thiếu thì tốt rồi, chỉ là trước khi đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia xảy ra chuyện, Trang đại thiếu đã lạnh nhạt với tiểu thư, hiện tại lại càng khó."

.....

Dịch Hỏa nghe mấy thị nữ nói chuyện ngoài cửa, lạnh lùng cong khóe miệng.

Muội muội hắn cũng quá vô ưu đi, cho dù chuyện rượu độc là nàng bị Dịch Băng hãm hại, nhưng nàng buông ra cũng nhanh quá rồi, bây giờ còn có tâm trí đi theo đuổi Trang Hạo, muội muội hắn tâm tâm niệm niệm yêu thương nhiều năm như vậy chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi.

.....

Lý Hồng vội vội vàng vàng chạy đến: "Kỳ đồng học, người Kỳ gia tới."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Người Kỳ gia tới? Bọn họ tới làm gì? Không phải học viện không cho phép người không có nghĩa vụ vào sao? Đuổi bọn họ ra đi!"

Sau đại chiến trăm viện, Kỳ Thiếu Vinh đã đóng góp cho Thiên Lan học viện hơn một ngàn vạn đồng vàng, hiện tại Kỳ Thiếu Vinh ngoại trừ là học viên của Thiên Lan học viện, đồng thời cũng là một trong

những cổ đông, đạo sư trong học viện đều cho Kỳ Thiếu Vinh vài phần mặt mũi.

"Đuổi không ra, bọn họ xông vào!" Lý Hồng nói.

"Hiệu trưởng đâu?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Hiệu trưởng ra ngoài tìm Lộ Danh hiệu trưởng của Thánh Hoàng học viện nói lí, chờ hắn trở về sợ là phải một lúc lâu nữa."

"Tìm Lộ Danh nói lí?"

Lý Hồng gật đầu: "Đúng vậy, chuyện Kỳ đồng học bị Trang Hạo khế ước đã truyền khắp nơi, hiệu trưởng nghe nói là Lộ Danh hiệu trưởng bịa đặt, liền ra ngoài tìm Lộ Danh nói lí!"

"Kỳ gia có mấy người tới?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Ba người, dẫn đầu là một ma pháp sư cấp tám."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Cấp tám sao, hình như có chút khó giải quyết!"

Lý Hồng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đúng vậy! Kỳ đồng học, bằng không thì ngươi cùng trưởng lão Kỳ gia về Kỳ gia một chuyến đi?"

"Về Kỳ gia một chuyến? Vào Kỳ gia rồi, muốn ra ngoài chỉ sợ không dễ dàng." Hắn không muốn lĩnh giáo mấy phương thức tẩy não của đại gia tộc một chút nào.

"Kỳ đồng học, ngươi có tính toán gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Lý Hồng một cái: "Làm phiền phó hiệu trưởng, nếu lát nữa đánh lên, nhờ ngài dẫn học viên tránh xa một chút."

"Kỳ đồng học, chẳng lẽ ngươi đánh với trưởng lão Kỳ gia sao?"

"Làm sao có thể? Chỉ là để ngừa vạn nhất mà thôi."

Lý Hồng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Hằng đi ra ngoài, Lý Hồng có chút hoảng loạn theo phía sau.

"Phó hiệu trưởng, làm sao bây giờ?" Mấy đạo sư cùng tới đây khó xử hỏi.

Lý Hồng nhíu mày: "Nhanh đến Thánh Hoàng học viện gọi hiệu trưởng về, nói với hắn học viện xảy ra chuyện lớn!"

Lý Hồng nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh, trong thời gian hắn do dự, Kỳ Thiếu Vinh đã đi xa một đoạn, trong lòng Lý Hồng hiện lên vài phần cảm giác cổ quái, hiệu trưởng không biết điểm dừng, ngay cả đồ đệ hắn cũng không phải người an phận thủ thường a!

------oOo------

Chương 81: Quang minh Độc Giác thú lên sân khấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 81

Chương 81: Quang minh Độc Giác thú lên sân khấu

Diện tích Thiên Lan học viện cực lớn, Kỳ Thiếu Vinh đi tới quảng trường học viện liền nhìn thấy trưởng lão cấp tám Kỳ gia đối diện mà đến, bên cạnh còn có cả Kỳ Thiếu Phúc mang vẻ mặt vẻ khó xử.

Kỳ Thiếu Vinh lạnh lùng cong miệng cười, thầm nghĩ: Đợi lâu như vậy, Kỳ gia cuối cùng cũng vẫn phải xé rách mặt.

"Tứ thiếu gia, đại trưởng lão mời ngươi về một chuyến." Kỳ Uyên đi đến trước mặt Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh đánh giá Kỳ Uyên từ trên xuống dưới một vòng: "Ta đã không còn là người Kỳ gia, không đảm đương nổi danh xưng tứ thiếu gia của các hạ, chuyện về Kỳ gia ta thấy vẫn bỏ đi thì hơn, ta ngốc ở học viện rất tốt, không có hứng thú về Kỳ gia."

"Tứ thiếu gia, chuyện trước đây chỉ là hiểu lầm, tứ thiếu gia hà tất phải cố chấp như thế."

Kỳ Thiếu Vinh có chút không kiên nhẫn nói: "Được rồi, đừng nhiều lời, ta nói không quay về chính là không quay về, ngươi có thể làm gì được ta?"

Kỳ Uyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tứ thiếu gia cố chấp như thế, ta đây chỉ đành phải đắc tội!"

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh một tiếng: "Ta nói vị trưởng giả này, hiện tại tâm tình ta rất không tốt, ngươi hà tất phải lựa chọn tới lúc này mà chọc rủi ro đâu, hay là ngươi thiếu đánh?"

Lý Hồng đứng một bên xem tình huống, không tự chủ được mà nhíu mày, thầm nghĩ: Đồ đệ này của hiệu trưởng đúng là đủ kiêu ngạo. Kỳ Uyên ở Kỳ gia cũng coi như là một người có tiếng nói, Kỳ Thiếu Vinh lại không khách khí chút nào, nếu Kỳ Thiếu Vinh thật sự phải trở lại Kỳ gia, chỉ sợ không ăn được chỗ tốt.

Sắc mặt Kỳ Uyên trầm xuống: "Tứ thiếu gia, đắc tội."

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh, phất tay ném ra một chống quyển trục ma pháp về phía Kỳ Uyên.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn chiêu thức ấy, không khỏi có chút hâm mộ, thầm nghĩ: Tứ đệ tung ra chiêu như vậy thật là khốc a! Một bó quyển trục này ném ra chỉ sợ là phải gần vạn đồng vàng, tứ đệ thật quá có tiền!

Kỳ Uyên bị Kỳ Thiếu Vinh đánh lui lại hai bước, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Tứ thiếu gia, gia chủ chỉ muốn mời ngươi trở về một chuyến, thiếu gia hà tất phải kích động như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh giơ trượng ma pháp trong tay lên: "Lão nhân, ngươi nói quá nhiều lời vô nghĩa, ta sẽ không trở về, nếu ngươi muốn bức ta, vậy phải xem ngươi có khả năng đó không đã!"

Kỳ Uyên: "....."

Kỳ Thiếu Phúc vốn muốn khuyên hai câu, nhưng thấy cả người Kỳ Thiếu Vinh lượn lờ hắc khí, bộ dáng chết không chịu nhục, lời đến bên miệng lại nuốt xuống.

"Nếu tứ thiếu gia đã nói như vậy, vậy ta cũng không thể làm gì

khác." Kỳ Uyên lạnh lùng nói.

Kỳ Uyên dương tay, từng mảnh mộc đằng quấn quanh bò về phía Kỳ Thiếu Vinh, pháp trượng trong tay Kỳ Thiếu Vinh vung lên, nguyên tố ma pháp ám hệ lập tức điên dũng xông lên, tất cả tinh thạch trên y phục Kỳ Thiếu Vinh đồng loạt đổi màu, trợ giúp thêm cho tác dụng ma pháp của Kỳ Thiếu Vinh, trong lúc nhất thời, hai người đánh không phân hơn kém.

Trên bầu trời, ma pháp xanh lục cùng hắc ám liên tục va chạm, không ít học viên của Thiên Lan học viện hứng thú bừng bừng đứng thành từng nhóm phía xa vây xem náo nhiệt.

Lý Hồng nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Uyên đánh lên, không tự chủ được mà nhăn mày lại.

"Phó hiệu trưởng, vị Kỳ đồng học này có chút nóng tính a!" Một đạo sư đứng cạnh Lý Hồng cảm thán.

Vị đạo sư này vừa nói xong, Kỳ Thiếu Vinh lại ném thêm một chống quyển trục.

"Vị đồng học này không chỉ nóng tính đâu, còn thích lãng phí nữa! Đống quyển trục này ném ra mất bao nhiêu tiền chứ?"

"Đồ đệ hiệu trưởng của chúng ta là người có tiền a!" Lý Hồng không khỏi hâm mộ.

"Hiệu trưởng cũng thật là, ẩn giấu một đồ đệ cao thủ như vậy không lộ chút gió nào, hại ta mua Thánh Hoàng học viện đoạt giải nhất, lỗ sạch hết vốn." Đạo sư đứng cạnh Lý Hồng tràn đầy thổn thức.

Lý Hồng đen mặt: "Ngươi thân là đạo sư học viện, cư nhiên đi cổ vũ học viện khác, ngươi có hiểu như thế nào là tự hào vì học viện hay không?"

Đạo sư đứng cạnh Lý Hồng chớp chớp mắt: "Phó hiệu trưởng,

ngươi đừng chỉ nói mình ta, theo ta được biết, hình như ngươi cũng mua Thánh Hoàng học viện đứng nhất mà!"

Lý Hồng: "....." Cái này có thể trách hắn sao? Theo hắn biết, Hồ Phong hiệu trưởng vốn dĩ cũng mua Thánh Hoàng học viện đứng nhất, bất quá, Hồ Phong lâm thời thay đổi, hiệu trưởng quá không phúc hậu!

Lâm thời thay đổi cũng không lộ chút gió nào cho bọn họ.

"Pháp lực của Kỳ đồng học thật nồng hậu a!" Lý Hồng đỏ hồng mặt nhận xét.

"Đúng vậy, Kỳ đồng học luôn thả đại chiêu, thật là, tuy rằng Kỳ đồng học có thiên phẩm tinh thần lực nhưng không biết tiết chế như vậy, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ cạn kiệt ma lực mất." Đạo sư đứng cạnh Lý Hồng khó xử nói.

Lý Hồng nhíu mày: "Có thể là bị Trang Hạo khế ước đã đả kích Kỳ đồng học quá lớn, mà lão gia hỏa Kỳ Uyên này xuất hiện không đúng thời điểm, đánh vào đầu mũi dao."

Hắc Ám Màn Trời, Ám Y Lồng Giam, Ám Ảnh Thiên Hoa..... Kỳ Thiếu Vinh luân phiên phóng đại chiêu, cho dù Kỳ Uyên là ma pháp sư cấp tám cũng chỉ có thể bị động phòng thủ.

Kỳ Thiếu Vinh liên tục đánh Kỳ Uyên mấy trăm chiêu, rốt cuộc cũng chậm dần xuống.

"Phó hiệu trưởng, hình như ma lực của Kỳ đồng cạn kiệt rồi."

Lý Hồng trợn trắng mắt: "Cuối cùng cũng cạn kiệt! Cũng chỉ có tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này chống cự đến giờ mới cạn kiệt, nếu là ma pháp sư cấp sáu khác đã cạn kiệt từ tám trăm năm trước rồi!"

Bị động phòng thủ một hồi lâu, sắc mặt Kỳ Uyên không tốt chút nào, nhìn thấy ma pháp Kỳ Thiếu Vinh cạn kiệt, sắc mặt lão cuối cùng

cũng nhẹ nhàng xuống.

"Tứ thiếu gia, chúng ta chỉ là muốn mời ngươi về Kỳ gia một chuyến, ngươi cần gì phải làm như vào đầm rồng hang hổ như vậy?" Kỳ Uyên lên giọng khuyên nhủ.

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Ngươi thì tính là thứ gì, bổn thiếu gia là người ngươi mời là mời được sao?"

Kỳ Uyên cười lạnh: "Không nghĩ tới tứ thiếu gia ngươi được nuôi dưỡng bên ngoài nhiều năm lại không có gia giáo như thế, làm mất hết mặt mũi Kỳ gia chúng ta!"

"Ngu ngốc, ngươi cho rằng..... ngươi ăn được ta sao?"

Từng đạo kim quang bắn ra từ trên người Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh giơ một ngón tay, quang minh Độc Giác thú nhảy ra khỏi túi linh thú đeo bên người Kỳ Thiếu Vinh, quang minh Độc Giác thú vừa ra liền dẫn tới từng đợt kinh hô.

Tục ngữ nói rất đúng, hình vật tựa chủ nhân, trên người quang minh Độc Giác thú là một tầng giáp trụ tinh thạch, phát kim quang lấp lánh, hai bên tai Độc Giác thú đeo hai cái nơ con bướm khổ lớn, sừng trên đỉnh đầu còn có một đóa hoa đỏ thẫm, mà đóa hoa đỏ thẫm kia đúng là dùng huyết kim giá trị liên thành luyện chế, dưới phụ trợ của trang phục, quang minh Độc Giác thú giống như là cái mỏ vàng di động vậy.

Độc Giác thú vừa ra sân liền làm cho một chúng học viên ngơ ngẩn, một thân trang phục trên người Độc Giác thú lại làm cho chúng học viên ngơ ngẩn x2.

"Tiểu Hoa, đâm bay hắn cho ta!" Kỳ Thiếu Vinh chỉ tay về phía Kỳ Uyên, bá khí trắc lậu ra lệnh.

Độc Giác thú tru lên một tiếng, đạp chân phi về phía Kỳ Uyên.

Kỳ Uyên rốt cuộc biến sắc.

Kỳ Uyên phản ứng cũng đủ nhanh, vội vã huy động ma pháp làm tường chắn.

Độc Giác thú liên tục đánh vỡ mười tám lớp tường chắn, rốt cuộc cũng bị cản trước tầng thứ mười chín.

Độc Giác thú hung hăng va vào tường chắn, hai cái nơ con bướm trên tai đón gió tung bay, nhìn vào vô cùng khẩn trương, cũng lại có thêm vài phần hỉ cảm.

Độc Giác thú đụng vài cái cũng không đánh vỡ lớp tường chắn cuối cùng, xoay người, ủy khuất chạy về phía Kỳ Thiếu Vinh.

"Phó hiệu trưởng, ta không nhìn lầm đi, sao ta lại cảm thấy được một cỗ nguyên tố ma pháp quang minh hệ trên người Kỳ Thiếu Vinh?" Đạo sư đứng cạnh Lý Hồng kinh ngạc trừng lớn mắt.

Lý Hồng cau mày: "Ngươi không nhìn lầm, ta cũng cảm giác được, không nghĩ tới, không nghĩ tới a! Thì ra trong đại chiến trăm viện Kỳ Thiếu Vinh lại ẩn giấu thực lực." Hắn còn tưởng rằng thi đấu lần đó đã bức ra mọi tiềm lực của Kỳ Thiếu Vinh rồi chứ, không nghĩ tới.....

Kỳ Thiếu Vinh đạp một chân về phía Độc Giác thú, "Cái đồ hư hỏng ngươi, đẹp chứ không xài được, còn ăn nhiều như vậy!"

Độc Giác thú bất mãn ngao ngao hai tiếng.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng hiện lên vài phần dự cảm không tốt, "Tứ đệ, thủ hạ lưu tình!"

Hai mắt Kỳ Thiếu Vinh một bên đen nhánh, một bên oánh bạch, một cỗ nguyên tố ma pháp tràn ngập khí tức thô bạo không khác gì gió lốc bay về phía Kỳ Uyên. Nguyên tốt ma pháp hắc ám cùng quang minh bị Kỳ Thiếu Vinh mạnh mẽ ép vào một khối, hai cỗ ma pháp bài xích lẫn nhau, thời điểm rơi xuống trên người Kỳ Uyên đột nhiên nổ

mạnh, sinh ra uy lực thập phần kinh người, Kỳ Uyên trực tiếp bị lực ma pháp này đánh bay ra ngoài.

Học viên quan chiến xung quanh nhìn thấy Kỳ Uyên bị Kỳ Thiếu Vinh đánh bay, tức khắc kích động la lên.

Kỳ Uyên phun ra một búng máu, té lăn quay trên mặt đất.

"Ai dám tới Thiên Lan học viện của ta giương oai? Lăn ra đây cho ta!" Thanh âm Hồ Phong như sấm rền gió cuốn vang lên.

Kỳ Uyên ngã trên mặt đất nghe được Hồ Phong nói, trong lòng kích động một trận, lại hộc ra một búng máu.

Hồ Phong lòng nóng như lửa đốt đuổi về học viện liền thấy được Kỳ Uyên bị đánh bay ra, bộ dáng nhìn qua chỉ còn một hơi thở thoi thóp.

"Đồ đệ, ngươi không sao chứ?" Hồ Phong đi đến bên người Kỳ Thiếu Vinh, quan tâm lo lắng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh còn không kịp thu liễm hơi thở trên người, hai tròng mắt dị sắc nhìn qua dị thường cổ quái, nguyên tố quang minh, hắc ám luân phiên lưu chuyển quanh người, Hồ Phong nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh liền có chút hoảng sợ, trong đầu lập tức nổ tung.

Hồ Phong không khỏi nghĩ đến, trước đây Trang Linh từng tới hỏi riêng hắn có thể có người nào đồng tu hai loại ma pháp quang minh, hắc ám hay không, lúc ấy hắn còn cảm thấy suy nghĩ của Trang Linh quá mức hoang đường, kết quả..... kết quả..... Chính đồ đệ hắn lại đồng tu hai loại ma pháp quang minh, hắc ám.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong, không khỏi nhăn mày lại, Hồ Phong không phải về học viện một người, phía sau Hồ Phong cư nhiên còn có Lộ Danh của Thánh Hoàng học viện, còn có..... Trang Hạo.

Trang Hạo trừng lớn mắt, không dám tin nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Trong chiến đấu kịch liệt, dây cột tóc của Kỳ Thiếu Vinh đã sớm đứt đoạn, tóc đen rối loạn tung xõa trên vai, hai cỗ nguyên tố ma pháp quang minh, hắc ám lưu chuyển trên người Kỳ Thiếu Vinh, khiến cho quanh thân Kỳ Thiếu Vinh lộ ra một cỗ mỹ cảm yêu dị, thật sự —— phong hoa tuyệt đại!

Trang Hạo bình tĩnh nhìn Kỳ Thiếu Vinh, trong mắt ngoại trừ khiếp sợ cũng chỉ có khiếp sợ.

Kỳ Thiếu Vinh trầm mặt, chuyển tầm mắt.

Độc Giác thú nhìn thấy Trang Hạo, cao hứng run run hai bên tai phành phạch phành phạch, Độc Giác thú còn muốn chạy về phía Trang Hạo, bất quá, bị Kỳ Thiếu Vinh đạp một chân liền ngoan ngoãn rút chân.

"Sư phụ, có người tới học viện gây chuyện, đã bị ta đánh ngã." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hồ Phong cười cười: "Đồ đệ, ngươi thật lợi hại!"

"Thường thôi." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy khiêm tốn đáp.

"Sư phụ, ta đi trước." Kỳ Thiếu Vinh xoay người liền rời đi.

"A, được....."

------oOo------

Chương 82: Chân thân của Tà Y

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 82

Chương 82: Chân thân của Tà Y

Kỳ Thiếu Vinh ra tay long trời lở đất, không ngừng trấn trụ Trang Hạo, cũng trấn trụ cả một chúng học viên Thiên Lan học viện.

Tay Lộ Danh vỗ lên vai Hồ Phong: "Đồ đệ ngươi đồng tu quang minh, hắc ám, sao không nghe thấy ngươi nói qua?"

Hồ Phong liếc trắng mắt với Lộ Danh một cái: "Ngươi tính là thứ gì? Đáng để chuyện gì ta cũng nói với ngươi sao?"

"Đồ đệ ngươi tu luyện như thế nào vậy, cư nhiên còn chưa bạo thể chết? Mầm non tốt như vậy, dừng trong tay ngươi thật đáng tiếc, nếu ta làm sư phụ hắn, ta có thể giúp hắn tiến vào cấp bảy trong thời gian ngắn nhất."

"Đó là đồ đệ ta, không cần ngươi phải nhiều chuyện!" Hồ Phong hừ lạnh một tiếng.

Lộ Danh nhìn về phía Kỳ Uyên đang chật vật, lắc đầu cảm thán: "Hồ Phong, hình như đồ đệ này của ngươi không dễ chọc đâu!"

Kỳ Thiếu Vinh nói thế nào cũng là người Kỳ gia a! Chỉ là tiểu tử này ra tay với trưởng lão Kỳ gia lại không lưu tình chút nào.

Hồ Phong: "....."

Hồ Phong tung ta tung tăng đi tới trước mặt Kỳ Uyên: "Kỳ Uyên lão nhân, ta nói ngươi đã một đống tuổi rồi, tự tiện xông vào học viện chúng ta không quá thích hợp đi, ngươi chẳng những tự tiện xông vào học viện chúng ta, cư nhiên còn ỷ lớn hiếp nhỏ, đánh nhau với học viên, ngươi đánh với học viên thì cũng thôi đi, cư nhiên còn hủy hoại hoa hoa thảo thảo trong học viện."

"Ngươi xem cây cổ thụ này, cây cổ thụ này chính là cổ thụ trân quý một ngàn năm được tiến cử trồng vào học viện chúng ta, nó đã có đến hai ngàn tuổi hạc, ngươi cư nhiên chặt đứt nó như vậy! Còn có hoa này, hoa này chính là cây con luyện chế đại hán linh dược, nó đã sắp thành thực rồi, ngươi cư nhiên lại hủy hoại nó! Còn có cây thảo này, nó chính là cây thảo bổn hiệu trưởng tự tay vất vả gieo trồng, ngươi cư nhiên phá hủy tâm huyết của bổn hiệu trưởng! Nói cho ngươi biết, ngươi nhất định phải bồi thường một trăm vạn đồng vàng!"

Mặt Kỳ Uyên đỏ lên, thầm nghĩ: Lão gia hỏa Hồ Phong này quá không biết xấu hổ! Ai không biết, Hồ Phong keo kiệt thành tính, vật dụng trong Thiên Lan học viện đều là một ít hàng rẻ tiền, lão gia hỏa này cư nhiên có mặt mũi nói hắn đánh hư cổ thụ trân quý. "Hồ Phong hiệu trưởng, ngươi đây là công phu sư tử ngoạm *(cắn một phát được cả miếng to)* đi."

Hồ Phong ưỡn ngực, lời lẽ chính nghĩa nói: "Ngươi nói hươu nói vượn cái gì, ta đã cho ngươi giá hữu nghị rồi. Ngươi cho rằng Thiên Lan học viện của ta là nơi ai cũng có thể tự tiện xông vào còn không bị phạt tiền sao? Như vậy mặt mũi của ta phải ném đi nơi nào?"

.....

Trang Linh đi về phía Trang Hạo: "Trang Hạo, ngươi không sao chứ?"

Trang Hạo hạ mắt, thật lâu sau mới hoàn hồn, "Trang Linh tỷ tỷ, có phải ngươi đã sớm biết rồi không?"

Đầu óc Trang Hạo đã loạn thành một nồi cháo, nhưng nhìn thấy Trang Linh đến, lập tức thanh tỉnh lại.

Trang Hạo nhớ trước đấy hắn gặp được Kỳ Thiếu Vinh, Trang Linh còn từng nói, yêu ai yêu cả đường đi, Tà Y thích Kỳ Thiếu Vinh, nếu hắn muốn có được hảo cảm của Tà Y, làm tốt quan hệ với Kỳ Thiếu Vinh cũng là một lối tắt, lúc ấy Trang Linh nhất định đã biết, đáng giận hắn lại không hiểu Trang Linh ý tại ngôn ngoại *(ý trên mặt chữ)*, còn nghĩ rằng Trang Linh đang nói chuyện cười.

Trang Linh nhìn Trang Hạo, thở dài một hơi: "Ta chỉ là có chút suy đoán mơ hồ, cũng không xác định."

Trang Linh cau mày, trước đó nàng đã có chút suy đoán, nhưng Kỳ Thiếu Vinh lại bày bố nghi trận che mắt nàng.

Trang Hạo cắn răng: "Khó trách, khó trách Tà Y nhìn ta khồn vừa mắt, khó trách Tà Y luôn thích nói mấy lời không thể hiểu được." Trang Hạo nhắm mắt lại, Kỳ Thiếu Vinh đây là đang trả thù hắn sao? Chỉ bởi vì hắn từ hôn, cho nên Kỳ Thiếu Vinh phí nhiều công sức chơi hắn một vố lớn như vậy sao?

Trang Linh nhìn sắc mặt Trang Hạo xanh mét, trong lòng dâng lên vài phần bất an. "A Hạo, sắc mặt ngươi không tốt lắm, có muốn về nghỉ ngơi một chút không?"

"Căn bản là là một người! Từ đầu tới đuôi đều là một người!" Trang Hạo nghiến răng nghiến lợi nói. Khó trách, khó trách quan hệ của Tà Y cũng Kỳ Thiếu Vinh luôn tốt đẹp như vậy, nhưng thời điểm Kỳ Thiếu Vinh xuất hiện, Tà Y lại biến mất.

Ngày đó ở trại nuôi ngựa hoàng gia, hắn cảm nhận được giữa hắn cùng Tà Y có liên hệ đặc thù, sau đó lại cảm giác được loại liên hệ này trên người Kỳ Thiếu Vinh, thì ra đó cũng không phải ảo giác của hắn.

.....

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trong thư viện, đáy mắt hiện lên một ngọn lửa nhàn nhạt.

Dịch Phàm đi đến: "Thiếu gia, ta cho rằng ngươi sẽ trầm ổn hơn một ít."

"Khế ước không giải trừ được, không lừa được đã bao lâu."

Dịch Phàm nhướng mày: "Vậy cũng đúng!"

"Chuyện ta đồng tu quang minh, hắc ám đã bị bại lộ, có lẽ chuyện của ngươi cũng không giấu được đã bao lâu." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Dịch Phàm cười cười: "Có khả năng đi, giặc tới thì đánh, nước lên thuyền lên."

Kỳ Thiếu Vinh đồng tu quang minh, hắc ám, hắn đồng tu băng hỏa, quan hệ của hắn cùng Kỳ Thiếu Vinh tốt đẹp, khó tránh được có người tưởng tượng phong phú, nghi ngờ đến trên đầu hắn.

Dịch Băng, Dịch Hỏa trước sau xảy ra chuyện, Dương Mạn đã không dung dưới hắn.

Dương Mạn phái ba người ra đều bị hắn âm thầm giải quyết, nghĩ đến đây, có lẽ Dương Mạn đã phát hiện hắn có vấn đề.

Hình ảnh Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ uyên chiến đấu bị người khác ghi lại, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai truyền ra khắp Hoàng Đô, bảng xếp hạng của Hoàng Đô Thất Tú lại lần nữa thay đổi, Kỳ Thiếu Vinh hạ bệ nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử, tiến thẳng đến vị trí thứ hai, trở thành nhân vật chạm tay là bỏng, thắng cả Trang Hạo đứng ở vị trí thứ nhất.

Tuy Kỳ Thiếu Vinh nhất chiến thành danh trong bí cảnh, nhưng khó tránh khỏi có hiềm nghi mưu lợi, lần này Kỳ Thiếu Vinh đối chiến Kỳ

Uyên, hoàn toàn đưa Kỳ Thiếu Vinh lên địa vị cao thủ.

Trong nhất thời, trên dưới Thiên Lan học viện đều lưu truyền truyền thuyết về Kỳ Thiếu Vinh.

.....

Hồ Phong gọi Kỳ Thiếu Vinh cùng Thiên Diện vào văn phòng, đánh giá hai người từ trên xuống dưới một lần nữa.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong: "Sư phụ, ngài có chuyện gì sao?"

"Đồ đệ, ngươi tu luyện cả quang hệ ma pháp, sao không nói với sư phụ?" Hồ Phong hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lười biếng đáp: "Không muốn nói!"

Hồ Phong: "....."

"Sư phụ, ngài hẳn là cũng từng hoài nghi đi, dụng cụ trắc thí của các gia tộc khác không đủ để trắc thí ra thiên phú ma pháp ám hệ, nhưng Kỳ gia là một trong tứ đại gia tộc, dụng cụ không sơ sài đến mức như vậy." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nói.

"Ngươi là bởi vì?"

"Ta là bởi vì hai loại nguyên tố ma pháp ám hệ cùng quang hệ xung đột lẫn nhau cho nên mới không trắc thí ra."

Hồ Phong gật đầu: "Ta đã nói mà, đám cáo già Kỳ gia kia sao có thể hồ đồ đến như vậy được."

Ánh mắt Hồ Phong chuyển tới trên người Dịch Phàm, "Tiểu tử, có phải ngươi đã sớm biết

Kỳ Thiếu Vinh đồng tu hai loại ma pháp quang minh, hắc ám không?"

Dịch Phàm gật đầu: "Chúng ta là bằng hữu tốt, ta đương nhiên đã biết!"

Hồ Phong đen mặt, thuận miệng xả một câu: "Kỳ Thiếu Vinh đồng tu quang minh, hắc ám, đừng nói với ta, ngươi đồng tu băng hỏa?

Dịch Phàm đột nhiên nâng mắt nhìn Hồ Phong, không nói gì.

Hồ Phong bị Dịch Phàm nhìn đến da đầu căng chặt, "Sao có thể? Có một Kỳ Thiếu Vinh như vậy đã đủ khủng bố!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm một cái, nhanh chóng đổi đề tài: "Sư phụ, ngài giải quyết xong chuyện Kỳ Uyên rồi sao?"

Hồ Phong gật đầu: "Đúng vậy! Tên Kỳ Uyên kia thật quá phận! Thừa dịp ta đi tìm Lộ Danh nói lý chạy tới gây chuyện!"

"Ta nghe nói sư phụ gõ hắn một bút!"

Hồ Phong đắc ý cười, "Đúng vậy! Tới Thiên Lan học viện của ta gây chuyện, đương nhiên là phải trả đại giới!"

"Sư phụ, ta nghe nói ngài chỉ đòi hắn một trăm vạn đồng vàng nhận lỗi, không phải đồ đệ ta muốn nói ngài, nhưng ngài đòi quá ít, quá không phóng khoáng."

Hồ Phong cười gượng hai tiếng: "Kỳ gia có không ít cao thủ, cũng phải để cho bọn họ chút thể diện."

Hồ Phong vuốt râu, dừng lại một chút: "Đồ đệ, quang minh Độc Giác thú này của ngươi không tồi! Ta nghe nói....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong: "Sư phụ, ngài nghe nói cái gì? Sao không nói tiếp?"

"Ta nghe nói Trang Hạo tặng Tà Y một con Độc Giác thú!"

"Chính là con này, ham ăn biếng làm, không thể trọng dụng!" Kỳ Thiếu Vinh đá đá Độc Giác thú bên chân.

Hồ Phong: "....."

Hồ Phong nhìn Độc Giác thú trang điểm hoa hòe lòe loẹt: "Vẫn là con non mà, đây chính là yêu thú có thể trở thành thánh thú, nuôi dưỡng cẩn thận, tương lai sẽ là một bảo tiêu không tồi."

"Hy vọng như thế đi."

Hồ Phong nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi gây ra hơi nhiều chuyện, hiện tại bên ngoài có không biết bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm ngươi, trước khi trở thành ma pháp sư cấp bảy, ngươi ở lại trong học viện đi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được!"

.....

Trang Khiêm hai tay chống lưng, đổi tới đổi lui trong phòng.

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Khiêm: "A khiêm, ngươi đang làm gì vậy?"

Trang Khiêm nhìn Trang Nhân Tuyền, lập tức kể lể: "Tam thúc, ngươi biết không, Tà Y cùng Kỳ Thiếu Vinh là một người!"

Trang Nhân Tuyền đạm nhiên tươi cười gật đầu: "Có nghe nói, hiện tại chuyện này đã truyền khắp nơi."

Trưởng lão cấp tám Kỳ gia đi tìm Kỳ Thiếu Vinh, kết quả, bị Kỳ Thiếu Vinh cứng rắn đánh trọng thương, Kỳ tứ gia thiếu Kỳ Thiếu Vinh mở ra một thời đại mới, đồng tu hai loại ma pháp hoàn toàn tương khắc quang minh cùng hắc ám, còn đạt được thành tựu không nhỏ, làm cho người khác kinh ngạc không thôi!

"Ban đầu ta còn cho rằng đại ca ngươi không hiển lộ thực lực chân chính, Kỳ Thiếu Vinh tuy rằng lợi hại nhưng so sánh với ca ngươi vẫn còn kém một chút, hiện tại xem ra không nhất định là như vậy đâu!"

Trang Nhân Tuyền lắc đầu, trước mắt thực lực Kỳ Thiếu Vinh vẫn kém Trang Hạo một bậc, nhưng y thuật của người ta không đơn giản a! Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, y thuật của Kỳ Thiếu Vinh không tồi, tư chất ngự thú của Trang Hạo cũng không kém, kỳ thật hai người còn rất đăng đối, đáng tiếc.....

Trang Nhân Tuyền ha hả cười: "Kỳ Thiếu Vinh chính là Tà Y, cứ như vậy, rất nhiều chuyện đã có thể giải thích, vì sao Kỳ Thiếu Vinh cùng Tà Y lại nằm trên cùng một cái giường, như vậy không kỳ quái chút nào!"

Trang Khiêm xoa xoa mũi: "Tam thúc, ngươi còn cười được."

"Vì sao không thể cười? Ca ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh thật có duyên a! Ngươi xem, bọn họ từ nhỏ đã có hôn ước, ca ngươi lại thích thân phận Tà Y của Kỳ Thiếu Vinh."

Trang Khiêm nhíu mày: "Đại ca đã từ hôn!"

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Đúng vậy, ca ngươi đã từ hôn, bất quá, ca ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh lại thành lập hôn khế, Kỳ Thiếu Vinh phong hoa tuyệt đại, đại ca ngươi thật sự là có khả năng càn quấy không chịu buông tay, chẳng trách Kỳ Thiếu Vinh không tín nhiệm đại ca ngươi."

"Sao Tà Y lại là Kỳ Thiếu Vinh chứ?" Nhớ lại, hình như thời điểm Tà Y tới xem bệnh cho tam thúc là lúc đại ca mới vừa từ hôn không lâu, lúc ấy thái độ Tà Y đối với bọn họ thật sự không thể nói là thân thiện, vừa mới bị từ hôn, muốn thân thiện cũng không thân thiện được đi.

Trang Nhân Tuyền lắc đầu: "Hiện tại Kỳ gia hẳn là đã nổ tung rồi, Kỳ gia cư nhiên ném một thiên tài như vậy ra khỏi cửa." Đương nhiên, Trang gia bọn họ cũng không tốt đến đâu được, tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này rất mang thù a!

"Đại ca ngươi đang ở đâu?" Trang Nhân Tuyền hỏi.

Trang Khiêm nhíu mày: "Đang đánh quyền ở hậu viện."

Trang Nhân Tuyền thâm sâu thở dài một hơi: "Ca ngươi cũng thật là, cứ có chuyện không hài lòng là lại đi đánh quyền, đánh quyền có tác dụng cái rắm gì chứ!"

Trang Khiêm: "Dù sao đánh quyền vẫn tốt hơn đánh người a!"

Trang Nhân Tuyền: "....."

.....

Trang Hạo nắm tay, từng quyền từng quyền nện trên vách tường, trong đầu như một cuộn chỉ rối.

"Trang đại thiếu, ta thật sự có chút không rõ, sao ngươi lại tín nhiệm ta như vậy? Ngươi chưa từng nghĩ giữa chúng ta có thể có thù sao?"

"Yên tâm đi, ta lày sư có hành vi bình thường, ta sẽ không vì ngươi từ hôn với bằng hữu của ta mà quan báo tư thù, huống chi Thiếu Vinh lớn lên khuynh quốc khuynh thành, con người lại thông minh tuyệt đỉnh, hắn có thể tìm được người tốt hơn, bất quá, Trang đại thiếu, ngươi lớn lên cũng không tồi, nếu Thiếu Vinh nhìn thấy ngươi, hắn nhất định sẽ hối hận không có ăn ngươi xong mới từ hôn."

"Trang tam gia không cần hiểu lầm, chúng ta tuy rằng nằm trên cùng một cái giường nhưng cái gì cũng chưa làm, ngươi không cần lo lắng ta đội nón xanh cho Trang Hạo nhà các ngươi, bất quá hiện tại hắn cùng Thiếu Vinh đã không còn quan hệ, cho dù có cái gì xảy ra

cũng không tới phiên hắn quản."

"Trang Hạo, ngươi nói xem, có thể có một ngày ngươi hói hận từ hôn hay không?"

"Ta cùng Kỳ Thiếu Vinh không có một chút tình cảm cơ sở nào, ta không tán thành cường hôn ách gả như vậy, cho dù Kỳ Thiếu Vinh có phải phế tài hay không, ta cũng sẽ từ hôn."

"Trang đại thiếu thật có cá tính, cho dù là như thế nào, xin ngươi nhớ kỹ những lời ngươi đã nói, không được hối hận."

"Lòng ta như sắt đá, tuyệt không hối hận!"

.....

Trang Hạo nhắm mắt lại, chuyện cũ từng màn từng màn hiện lên trước mắt.

Cho tới nay, Kỳ Thiếu Vinh luôn lạnh lùng nhìn hắn, nhìn hắn trầm mê, nhìn hắn một lần lại một lần làm chuyện ngu xuẩn, cho tới nay, Kỳ Thiếu Vinh là ôm tâm tính gì đối với hắn chứ, có phải từ đầu tới đuôi Trang Hạo hắn ở trong mắt Kỳ Thiếu Vinh chỉ là một trò cười hay không?

"Đại ca, ngươi còn khỏe không?" Trang Khiêm nhìn tường huấn luyện bị đánh ra một cái hố to, lại nhìn bộ mặt dữ của tợn Trang Hạo, lo lắng hỏi.

"Ta còn khỏe không? Ta rất tốt!" Trang Hạo nghiến răng nghiến lợi đáp.

Trang Khiêm: "....." Lời này nghe không có sức thuyết phục chút nào!

------oOo------

Chương 83: Khắp các nơi phản ứng

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCKTHH - Chương 83

Chương 83: Khắp các nơi phản ứng

Văn phòng đạo sư Thiên Lan học viện.

Tôn Lâm chống cằm đánh giá Trang Linh: "Trang Linh đạo sư, Kỳ Thiếu Vinh đồng học chính là Tà Y đi?"

Trang Linh cổ quái nhìn Tôn Lâm: "Sao ngươi biết?"

Tôn Lâm cười cười: "Việc này rất dễ đoán a! Chuyện Trang Hạo tặng một con Độc Giác thú cho Tà Y tuy là bí ẩn, nhưng người biết cũng không ít đâu, nghe nói rất nhiều quang minh hiến tế ở hoàng đô đều vô cùng hâm mộ Tà Y, hiện tại Độc Giác thú lại trở thành khế ước thú của Kỳ Thiếu Vinh, huống chi, nghe nói Kỳ đồng học cùng Tà Y là bằng hữu tốt, thời điểm Tà Y mất tích, chỉ có Kỳ Thiếu Vinh mới tìm được."

"Đúng vậy!" Trang Linh cười đáp.

Tôn Lâm: "Ta nghe nha đầu nhà ta nói, trước đấy nàng đến chỗ này chơi gặp được một đại ca ca, đại ca ca kia chính là Kỳ Thiếu Vinh đi, Trang Linh đạo sư, có phải ngươi đã sớm biết rồi không?"

Lúc ấy nàng còn cảm thấy kỳ quái, vì sao Trang Linh lại tìm Kỳ Thiếu Vinh tới, hiện tại xem ra..... Vì sao mà Tà Y ngay cả mặt nữ nhi cũng chưa nhìn liền khai được dược, không phải Tà Y cuồng vọng,

mà là hắn đã sớm xem qua.

Trang Linh lắc đầu: "Kỳ thật, ta cũng chỉ có chút lòng nghi ngờ mà thôi."

"Trang Linh đạo sư, ta nghe được một lời đồn đãi, không biết có phải là thật hay không?" Tôn Lâm rất có hứng thú nói.

"Không nghĩ tới Tôn Lâm đ*o sư cũng bát quái như vậy!"

Tôn Lâm cười cười: "Người ở học viện, thân bất do kỷ *(thân thể không do mình điều khiển)*. Ai bảo học viện chúng ta có nhiều người bát quái đâu."

Trang Linh: "....."

Ánh mắt Trang Linh đảo qua một vòng liền phát hiện, các đạo sư tuy rằng đều làm bộ như đang dựa bàn xử lý công vụ, nhưng lỗ tai của một đám người này đều dựng thẳng rồi.

"Ta nghe nói Trang Hạo thích Tà Y? Vì theo đuổi Tà Y mà không tiếc mang Độc Giác thú ra tặng."

Độc Giác thú là yêu thú thập phần hiếm thấy, cũng là yêu thú rất có khả năng sẽ bước vào cấp thánh, nghe nói Độc Giác thú còn có ngụ ý tình yêu, mấy chục vạn năm trước, đại năng bắt được Độc Giác thú liền tặng cho người yêu, cho dù là niên đại thượng cổ yêu thú xuất hiện tầng tầng lớp lớp kia, người thu được sính lễ Độc Giác thú cũng là một chuyện rất có mặt mũi.

Trang Linh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Tà Y chính là Kỳ Thiếu Vinh a! Biểu đệ ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh từng có hôn ước, bất quá, hình như hắn đã từ hôn." Tôn Lâm trừng lớn mắt, không khống chế nổi quang mang nhiệt liệt tỏa ra từ con ngươi.

"Đúng vậy! Tiểu tử Trang Hạo này luẩn quẩn trong lòng a!"

"Kỳ đồng học tâm cao khí ngạo, Trang Hạo muốn theo đuổi được người ta không dễ dàng đâu!" Tôn Lâm tươi cười đầy mặt, một bộ muốn nhìn trò hay.

Trang Linh nhìn Tôn Lâm một cái: "Tôn Lâm đ*o sư, ngươi rất cao hứng sao?"

"Biểu đệ ngươi quá mức hoàn mỹ, nhìn hắn ăn mệt cũng cảm thấy rất thú vị."

Trang Linh: "....."

.....

Kỳ gia.

Kỳ Thiếu Khang nhìn hình ảnh chiến đấu của Kỳ Thiếu Vinh, cau mày lại: "Ta không bằng hắn."

Kỳ Thiếu Khang nhắm mắt, bại dưới tay Kỳ Thiếu Vinh trong bí cảnh, hắn vẫn có chút không cam lòng, sau khi ra khỏi bí cảnh, Kỳ Thiếu Khang vẫn luôn muốn tìm Kỳ Thiếu Vinh phục thù, nhưng bởi đủ loại nguyên nhân, hắn vẫn không có cơ hội.

Kỳ Thiếu Khang không khỏi thầm cảm thấy may mắn bản thân chưa đi tìm Kỳ Thiếu Vinh, lấy tính cách hẹp hòi của Kỳ Thiếu, chắc chắn sẽ không bận tâm hắn là ca ca, nếu hắn có đi cũng chỉ có thể tự rước lấy nhục mà thôi.

Kỳ Thiếu Phúc gãi đầu, tâm tình vô cùng phức tạp, nguyên bản Kỳ Thiếu Vinh triển lộ thực lực trong bí cảnh chỉ làm hắn cảm thấy kinh ngạc, bây giờ hắn lại có chút hoảng sợ.

Lấy thân phận ma pháp sư cấp sáu đối chiến ma pháp sư cấp tám, tuy rằng có mượn dùng ngoại lực nhưng cũng không đơn giản chút

nào.

"Ta nghe nói, thật ra Tà Y chính là tứ đệ." Kỳ Thiếu Phúc nói.

"Hẳn là không sai, kỳ thật từng có rất nhiều người đều phái người giám thị Tà Y, nhưng Tà Y luôn có thể biến mất vô tung vô ảnh, hiện tại xem ra không phải Tà Y biến mất, mà là Tà Y biến thành tứ đệ mà thôi."

"Tứ đệ luôn nói với người khác quan hệ của hắn cùng Tà Y rất tốt, chính là cái loại cùng nằm trên một giường....."

Kỳ Thiếu Khang: "....."

Kỳ Thiếu Phúc gãi đầu, Tà Y cư nhiên biến thành tứ đệ, còn máy trước đó giao tình giữa hắn và Tà Y không sâu, không nói xấu tứ đệ trước mặt Tà Y, tên ngu ngốc Trang Khiêm cái kia thì khác, luôn trước mặt Tà Y oán trách tứ đệ hung dữ.

.....

Hoàng cung.

Đường Thiên Anh cao hứng nhìn Trang Hạo: "A Hạo, ngươi cuối cùng cũng tới! Lại phải phiền toái ngươi rồi, chỉ là con báo đốm cấp tám kia thật sự rất táo bạo, đã làm mấy người bị thương, ngự thú sư thủ tịch của hoàng thất lại ra ngoài du lịch, hoàng thất thật sự không nhờ được ai.

Trang Hạo hơi gật đầu: "Chuyện nhỏ không tốn sức gì."

Đường Thiên Anh hai tay chống lưng, mơ hồ cảm thấy ánh mắt Trang Hạo đang đánh giá hắn, không khỏi xấu hổ vài phần.

Trang Khiêm tránh ở sau người Trang Hạo, tham đầu tham não *(rình mó)* nhìn Đường Thiên Anh.

Đường Thiên Anh nhìn Trang Khiêm: "A khiêm, ngươi làm sao vậy?"

Trang Khiêm vội lắc đầu: "Không, không có gì?"

Trước đó hắn còn cảm thấy Đường Thiên Anh thích Kỳ Thiếu Vinh là chuyện tốt, chỉ cần Đường Thiên Anh thu phục được Kỳ Thiếu Vinh, vậy đại ca theo đuổi Tà Y sẽ càng thêm thuận lợi, Đường Thiên Anh bị Kỳ Thiếu Vinh cự tuyệt không lưu tình chút nào, Trang Khiêm còn ẩn ẩn cảm thấy Đường Thiên Anh vô dụng, hiện tại, còn may mà Đường Thiên Anh không thành công, nếu Đường Thiên Anh thành công, vậy không biết đại ca hắn sẽ xảy ra chuyện gì!

"Tứ hoàng tử, nghe nói trước đấy ngươi từng thổ lộ với Kỳ Thiếu Vinh?" Trang Khiêm hỏi.

Đường Thiên Anh gật đầu, cười khổ một tiếng: "Đúng vậy, Kỳ tứ thiếu nói hắn đối với Tà Y tình thâm như biển, sông cạn đá mòn, vĩnh bất biến tâm, không chịu tiếp thu ta."

Lúc ấy bị Kỳ Thiếu Vinh cự tuyệt, Đường Thiên Anh còn cảm thấy mị lực của Tà Y thật lớn, chẳng những mê hoặc Trang Hạo, ngay cả Kỳ Thiếu Vinh cũng không may mắn thoát khỏi, hiện tại xem ra, cái đó bất quá là lý do của Kỳ Thiếu Vinh mà thôi, hắn đường đường một hoàng tử, bị Kỳ Thiếu Vinh cự tuyệt có lệ như vậy, ngẫm lại đúng là có chút mất mặt!

"Tứ hoàng tử, ngươi đừng thương tâm....." Trang Khiêm nói.

Đường Thiên Anh cười cười: "Ta không thương tâm." Hắn đúng là có chút hảo cảm với Kỳ Thiếu Vinh, nhưng còn chưa đến mức không thể tự kềm, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo có hôn ước, hiện tại hai người lại ngoài ý muốn có khế ước, tuy rằng Đường Thiên Anh quý vì hoàng tử, nhưng cũng không muốn đắc tội người thừa kế Trang gia này.

Trang Khiêm rầu rĩ nhìn Trang Hạo không nói một lời: "Tà Y cũng thật là, rõ ràng chỉ lớn hơn có một chút lại gạt ta gọi hắn là tiền bối."

Trang Khiêm xoa xoa mũi, Kỳ Thiếu Vinh nhỏ hơn đại ca hắn một canh giờ, còn luôn ghét bỏ đại ca nhỏ, luôn nói đại ca tuổi trẻ, lông còn chưa mọc đủ, kiến thức thiển cận.

Trang Hạo vẫn luôn trầm mặc bỗng ngẩng đầu nhìn Đường Thiên Anh một cái, lạnh như băng nói: "Ánh mắt của Kỳ Thiếu Vinh rất cao, có câu nói là thiên nhai không thiếu gì hoa cỏ, tứ hoàng tử vẫn đừng nên lãng phí thời gian trên người Kỳ Thiếu Vinh thì hơn."

Đường Thiên Anh: "....." Sao tiểu tử Trang Hạo không nói lời này với bản thân hắn luôn đi! "Đúng vậy, ta cũng cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh quá khó đuổi theo, vậy nên định tiếp thu kiến nghị của Tà Y, biết khó mà lui."

Trang Hạo gật đầu: "Tà Y luôn đúng."

Đường Thiên Anh: "....." Sao trước kia hắn không nhận ra Trang Hạo này lại cặn bã như vậy nhỉ, tiểu tử này đáng bị Kỳ Thiếu Vinh dày vò.

.....

Thiên Lan học viện.

Sau khi Thiếu Vinh đánh Kỳ Uyên, Hồ Phong hiệu trưởng liền đưa Kỳ Thiếu Vinh vào sâu trong học viện, ký túc xá của Kỳ Thiếu Vinh cũng đổi bên cạnh biệt viện của Hồ Phong.

"Kỳ đồng học." Phó hiệu trưởng Lý Hồng mang theo một đạo sư đi đến.

Kỳ Thiếu Vinh phát hiện đạo sư bên cạnh Lý Hồng có mặt phải dị thường xinh đẹp, nhưng bên má trái lại có một khối bớt phá hủy chỉnh thể mỹ cảm.

"Kỳ đồng học, nghe nói ngươi cùng Tà Y rất thân thiết." Lý Hồng chà

tay hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, thuận thuận tóc: "Đúng vậy, chúng ta rất thân thiết, quan hệ của chúng ta chính là cái loại nằm trên cùng một cái giường."

"Vậy những gì Tà Y biết, Kỳ đồng học cũng biết sao?"

"Xóa bớt sao? Cái này rất đơn giản." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Lý Hồng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ đồng học, đạo sư trong học viện đều rất nghèo, thu phí có thể giảm giá một chút không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, "Đương nhiên có thể, nói như thế nào thì ta cũng là học viên của học viện."

Trong khoảng thời gian này, Kỳ Thiếu Vinh ở trong học viện đã sớm nhàm chán muốn chết, thấy sinh ý tới cửa, Kỳ Thiếu Vinh trực tiếp thuê thêm một ký túc xá ở Thiên Lan học viện, mở một bệnh viện chỉnh dung, chuyên môn tiếp nhận sinh ý chỉnh dung.

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản còn lo lắng học viên Thiên Lan học viện quá nghèo, không lấy được tiền, nào biết tuy rằng phần lớn học viên học viện là bình dân, nhưng có không ít bình dân giàu có, sau khi có thành công lần thứ nhất, khách thăm bệnh viện chỉnh dung của Kỳ Thiếu Vinh liền kéo dài không dứt.

Trong phòng phẫu thuật, Kỳ Thiếu Vinh đang giúp một nữ học viên cắt mí mắt.

Dịch Phàm đi tới gõ gõ cửa, đứng dựa một bên tường nói: "Trang tam gia tới."

"Trang Nhân Tuyền, hắn tới làm gì?" Kỳ Thiếu Vinh lười biếng hỏi.

"Hình như là muốn gặp ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh nhăn mày: "Gặp ta, gặp ta làm gì? Chưa từng thấy Khôn ca sao?"

Dịch Phàm: "....."

"Bằng tâm mà nói, thiếu gia ngươi lớn lên vẫn kém Trang Hạo một chút."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Dịch Phàm một cái: "Ngươi đây là bôi nhọ ta, ta sẽ không thừa nhận. Hình như Trang tam gia không phải người học viện chúng ta a, hơn nữa, tuổi tác của hắn cũng đã sớm qua tuổi làm học viên, hiệu trưởng không đuổi hắn ra sao?"

Nữ học viên nằm trên bàn phẫu thuật hung hăng run một chút, Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Tiểu thư, ngươi đừng lộn xộn, ngươi còn lộn xộn nữa, ta cắt trên mặt ngươi một vết sẹo thì sao bây giờ?"

Nữ học viên nghe vậy, lập tức nằm im bất động.

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đó chính là Trang tam gia a! Sao có thể đuổi dễ như vậy?"

"Người Trang gia có gì đặc biệt, trưởng lão Kỳ gia không phải cũng bị ta đánh ra sao? Người của tứ đại gia tộc phải được đối đãi bình đẳng." Kỳ Thiếu Vinh uyển chuyển nói.

Dịch Phàm cười cười: "Cái này không giống."

"Có gì không giống chứ, vị đồng học này, ngươi đừng chớp mắt liên tục như vậy, ngươi chớp mắt vậy, ta làm cho ngươi kiểu gì?"

Dịch Phàm bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Hiệu trưởng hy vọng ngươi đi một chuyến!"

"Vì sao chứ? Mặt mũi vị Trang tam gia này thật lớn a!" Kỳ Thiếu Vinh nói thầm. Hiệu trưởng không cho Kỳ gia mặt mũi, lại niềm nở với người này như vậy!

"Trang gia vừa mới tài trợ cho học viện một ngàn vạn." Dịch Phàm nói.

Động tác Kỳ Thiếu Vinh dừng lại một chút: "Phải vậy không?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Đúng là bỏ được vốn gốc!" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không than thở.

Dịch Phàm: "....."

"Được rồi." Kỳ Thiếu Vinh kết thúc việc trên tay.

Nữ học viên nằm trên giường nhanh chóng xoay người ngồi dậy, thi triển pháp thuật làm một cái gương nước, nhìn thấy gương mặt mình, nữ học viên cao hứng nở nụ cười, liên tục nói cảm tạ, sau đó vui vẻ rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi, thầm nghĩ: Tuy rằng thiết bị chữa bệnh của thế giới này hơi kém một chút nhưng thắng được ở tố chất thân thể tốt a! Người địa cầu làm xong phẫu thuật, mắt sẽ sưng đến mấy ngày, thế giới này thì chốc lát đã định hình khôi phục.

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi làm sinh ý không tồi!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Hoàng Đô dù sao cũng là nơi quyền quý tụ tập." So với học viện khác, Thiên Lan học viện nghèo hơn một ít, nhưng cũng học viên nào cũng nghèo a.

"Thiếu gia, bây giờ ngươi đến gặp Trang tam gia sao?" Dịch Phàm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên, làm phiền người ta vất vả tới một chuyến, chút chuyện nhỏ này đương nhiên phải cho mặt mũi."

Dịch Phàm: "....."

------oOo------

Chương 84: Cái gọi là nhìn rõ mọi việc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 84

Chương 84: Cái gọi là nhìn rõ mọi việc

Nữ đồng học làm xong phẫu thuật, vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy mấy tiểu tỷ tiểu muội ríu rít nói nhỏ.

"Anni, ngươi biến thành mắt hai mí rồi!"

"Anni, hiện tại ngươi thật xinh đẹp! Ban đầu ngươi đã rất đẹp rồi, hiện tại lại càng thêm."

"Cái này tính là gì chứ! Kiệt Mễ Á đạo sư mới chân chính là thoát thai hoán cốt." Anni nói.

Kiệt Mễ Á chính là đạo sư trên mặt có một vết bớt được Lý Hồng mang đến gặp Kỳ Thiếu Vinh mấy ngày trước,, bởi vì vết bớt kia, Kiệt Mễ Á quả thực đã trở thành một danh từ khủng bố, học viên, đạo sư trong học viện đối với vị đạo sư này đều kính nhi viễn chi*, sau khi Kiệt Mễ Á đi xóa bớt lập tức liền trở thành đại mỹ nhân, người theo đuổi vô số.

**Kính nhi viễn chi: bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi cùng; hoặc thường dùng trong các trường hợp mỉa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó*

"A, tay nghề của Kỳ đồng học giống Tà Y như đúc."

"Đương nhiên là giống, Kỳ đồng học chính là Tà Y a! Bây giờ An Đế ngươi vẫn chưa tin sao?"

"Không thể trách ta! Nghe nói, Tà Y hơn đã bảy mươi tuổi."

"Vừa nãy ta nghe được Kỳ đồng học cùng Thiên Diện đồng học nói chuyện, Trang gia Trang Nhân Tuyền tới, không biết là tới làm gì?"

"Cái đó còn cần nói sao? Khẳng định là tới khôi phục hôn ước!"

"Ta cũng cảm thấy vậy, nghe nói Trang Hạo thích Tà Y."

"Hình như Kỳ đồng học cùng Thiên Diện đồng học rất thân thiết, phi thường thân thiết." Anni cổ quái nói.

.....

Kỳ Thiếu Vinh mở cửa liền nhìn thấy Hồ Phong hiệu trưởng đang trò chuyện vui vẻ cùng Trang Nhân Tuyền.

Hồ Phong nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh vào cửa, tức khắc đổi sắc mặt: "Đồ đệ, ngươi cuối cùng cũng tới!"

Kỳ Thiếu Vinh đảo mắt nhìn hai người trong phòng, nhàn nhạt mở miệng: "Sư phụ cùng Trang tam gia nói chuyện thật hợp ý!"

Hồ Phong xấu hổ cười cười, không khỏi có vài phần quẫn bách.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu với Trang Nhân Tuyền: "Trang tam gia, nghe nói Trang tam gia muốn đầu tư cho Thiên Lan học viện, Trang gia không hổ là hào môn, ra tay bất phàm."

Nếu không phải vì muốn có được sự che chở của Hồ Phong, hắn cũng sẽ không bỏ ra nhiều vốn như thế, Trang gia dễ như trở bàn tay liền tung ra một ngàn vạn đồng vàng, hắn cuối cùng vẫn là còn quá trẻ tuổi, không thể so với đỉnh cấp hào môn!

Trang Nhân Tuyền nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu không cần khách khí, chúng ta cũng không phải mới quen biết, lại nói tiếp, một mệnh này của ta là do ngươi cứu về, ta còn phải đa tạ ân cứu mạng của Kỳ tứ thiếu mới đúng."

Kỳ Thiếu Vinh tựa tiếu phi tiếu nói: "Trang tam gia quá lời, ngươi đã trả tiền, vậy nên chuyện ân cứu mạng không cần nhắc lại."

Trang Nhân Tuyền cười cười: "Không nghĩ tới Tà Y các hạ cư nhiên lại trẻ tuổi như vậy, đúng là làm người ta xấu hổ!"

Kỳ Thiếu Vinh kéo ra một cái ghế, tùy ý ngồi xuống, "Không phải là do ta cố ý lừa dối, mà là thời điểm ta xuất đạo cũng chỉ mới mười ba bốn tuổi, bề ngoài quá non, tục ngữ nói rất đúng, ngoài miệng không mao, làm việc không lao, người khác không tín nhiệm ta, ta đành phải giả bộ cao lớn một ít, có chiều sâu một ít."

Trang Nhân Tuyền: "....."

"Nghe nói Trang tam gia tìm ta, không biết tam gia tìm ta có chuyện gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Kỳ thật, hôm nay ta tới là muốn thay người cầu hôn Kỳ tứ thiếu." Trang Nhân Tuyền nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Nhân Tuyền: "Cầu hôn? Cho ai?"

"Kỳ tứ thiếu cũng biết hắn, chính là chất nhi không nên thân của ta —— Trang Hạo."

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Trang tam gia, ngươi thật biết nói giỡn, ngươi đã biết chất nhi ngươi không nên thân, tội gì phải giới thiệu cho ta, tiểu bạch kiểm Trang Hạo kia mới bao lớn a, lông cánh còn chưa mọc đủ đâu."

Trang Nhân Tuyền: "....."

Hồ Phong: "....."

"Kỳ tứ thiếu, tuy rằng chất nhi ta không..... có chiều sâu như ngươi, nhưng cũng coi như không tồi, người trẻ tuổi trong hoàng đô có thể so sánh với chất nhi ta cũng không được mấy ai."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Nhân Tuyền: "Trang tam gia, ngươi đúng là quý nhân hay quên, không phải ngươi đã quên rồi đi, chất nhi ngươi đã từ hôn."

"Chuyện A Hạo từ hôn, ta vô cùng xin lỗi." Trang Nhân Tuyền có chút xấu hổ nói.

"Trang tam gia, ngươi tới một chuyến này, Trang Hạo có biết không?" Không chờ Trang Nhân Tuyền đáp lời, Kỳ Thiếu Vinh đã mở miệng, "Trang Hạo không biết sao? Ta đã từng hỏi hắn, có thể có một ngày hắn hối hận từ hôn hay không, Trang Hạo nói, hắn cùng ta không có một chút tình cảm cơ sở nào, không tán thành cường hôn ách gả như vậy, cho dù ta có phải phế tài hay không, hắn cũng sẽ từ hôn."

"Lời này của chất nhi ngươi rất vừa lòng ta! Kỳ Thiếu Vinh ta thông minh tột đỉnh, tuyệt đại phong hoa, thiên tài khó gặp như ta nên cưới tám mười mỹ nữ như hoa như ngọc, sau đó lại sinh mấy đứa nhỏ tài giỏi kế thừa ta, ta sao có thể chỉ vì một cái khế ước không thể hiểu được mà thắt cổ chết trên một thân cây Trang Hạo, Trang tam gia, ngươi nói có đúng không?"

Trang Nhân Tuyền: "....." Tên Trang Hạo ngu ngốc này, lúc đó Kỳ Thiếu Vinh nhất định là dùng thân phận Tà Y hỏi.

Cửa phòng họp bị một chân đá mở ra, Trang Hạo sắc mặt khó coi đứng ở cửa, Dịch Phàm dịch dung thành Thiên Diện đi theo phía sau tới, thấy tầm mắt của mọi người nhìn qua, Thiên Diện bất đắc dĩ buông tay: "Xin lỗi, ta không ngăn được Trang đại thiếu."

Thiên Diện ngoài miệng nói xin lỗi, trong mắt lại mơ hồ lộ ra vài phần ý tứ xem kịch vui.

Trang Hạo nắm chặt nắm tay, gắt gao nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái: "Trang đại thiếu tới a!"

Trang Hạo tái xanh mặt, tràn đầy hung ác trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được mà quay mặt đi, làm như không nhận nổi ánh mắt sắc bén của Trang Hạo.

"Kỳ Thiếu Vinh, ngươi tốt, ngươi tốt, ngươi thực tốt..... Là bởi vì ta từ hôn, cho nên ngươi hận ta thấu xương đúng không?" Trang Hạo tràn đầy táo bạo quát.

"Trang đại thiếu, ngươi quá lo lắng, ta giống như ngươi, đều rất phản đối đính hôn từ trong bụng mẹ, kéo hai đứa nhỏ cái gì cũng không hiểu vào một chỗ, đây thật sự không phải là chuyện tốt, ngươi từ hôn, vừa vặn giúp ta tiết kiệm công sức, ta còn phải cảm ơn ngươi mới đúng." Kỳ Thiếu Vinh quay đầu, nhàn nhạt nói.

Trang Hạo giận đến run cả người, ánh lửa bên trong hai mắt tựa hồ là muốn đốt cháy tất cả mọi thứ xung quanh.

"Tuy rằng ta không phản đối ngươi từ hôn, nhưng đối với hành vi từ hôn lại tìm hai tiểu quỷ miệng còn hôi sữa đến có lệ của ngươi, ta vẫn rất phản cảm."

Trang Nhân Tuyền xoa xoa trán, Dịch Sơ Tuyết yêu mến Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh ở trong mắt Dịch Sơ Tuyết lại là một tên phế vật, thời điểm Dịch Sơ Tuyết đi từ hôn cho Trang Hạo phỏng chừng là không nói được một lời tốt đẹp nào, cái này đúng là..... nhất thất túc thành thiên cổ hận a!

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hung hăng thở hổn hển một hơi: "Kỳ Thiếu Vinh, ta có một tin tức xấu muốn nói cho ngươi, khế ước đã phát triển theo hướng hôn khế, mà ta lại không thể giải trừ, thật đáng tiếc, có lẽ khế ước này sẽ đi theo ngươi cả đời!"

Kỳ Thiếu Vinh không tự chủ được sờ sờ ấn ký trên tay: "Phải vậy không? Không giải trừ được thì không giải trừ được đi, ta không tin một cái ấn ký có thể ảnh hưởng đến ta bao nhiêu!"

Trang Hạo thẹn quá thành giận, xoay người rời đi.

Trang Nhân Tuyền xấu hổ cười cười với Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, thật xin lỗi, chất nhi ta có chút xúc động."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày: "Ta không sao, tiểu tử Trang Hạo này chính là quá trẻ tuổi a, chịu chút kích thích liền kích động gào to loạn cắn người, yên tâm đi, loại người này ta đã thấy nhiều, sẽ không chấp nhặt với hắn."

Hồ Phong: "....."

Trang Nhân Tuyền: "....."

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đồ đệ, ngươi còn nhỏ hơn Trang Hạo một ít mà."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Cái đó sao có thể giống nhau được, ta là người có chiều sâu cỡ nào, sâu không lường được cỡ nào chứ! Tiểu tử Trang Hạo nông cạn kia có thể so với ta sao?"

Hồ Phong: "....."

Trang Nhân Tuyền đứng lên, tràn đầy bất đắc dĩ: "Kỳ tứ thiếu, ta cũng đi trước."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Trang tam gia cứ tự nhiên."

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đồ đệ, ngươi chọc giận Trang Hạo, chỉ sợ dù hắn có biện pháp giải trừ khế ước cũng sẽ không giúp ngươi, đưa ta xem khế ước trên tay ngươi đi."

Kỳ Thiếu Vinh nhấc ống tay áo lên, Hồ Phong nhìn đồ án trên mu bàn tay của Kỳ Thiếu Vinh: "Hình như đồ án khế ước đã có chút biến hóa."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta cũng phát hiện."

"Khế ước nguyên bản mới chỉ hình thành một nửa, hiện tại giống như đã có xu thế phát triển hoàn chỉnh, một khi khế ước hoàn thành, liên hệ giữa ngươi cùng Trang Hạo lại càng thêm chặt chẽ, may mắn, khế ước này phát triển theo hướng hôn khế, hai bên đều bình đẳng, lực ước thúc ngươi cũng không mạnh."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, hình như ngài rất cao hứng."

Hồ Phong: "Có sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Có."

Hồ Phong ha ha cười, ánh mắt chuyển tới trên người Thiên Diện, đổi đề tài nói: "Thiên Diện, ngươi quen Dịch Phàm không?"

Tâm Dịch Phàm lộp bộp trầm xuống: "Không tính là quen."

"Ký túc xá của ngươi cách ký túc xá của Dịch Phàm không xa, ngươi có phát hiện ký túc xá của hắn dị thường chỗ nào?" Hồ Phong hỏi.

Dịch Phàm lắc đầu, không cần nghĩ ngợi đáp: "Không có."

Kỳ Thiếu Vinh chuyển tấm mắt nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, có chuyện gì sao?"

"Người Dịch gia tới hỏi, bất quá, bị đạo sư học viện đuổi đi rồi. Hình

như có ba người đã tới học viện tìm Dịch Phàm, đều là lén lút tới, không phải thứ tốt gì, bất quá, ba người này đều vô thanh vô tức biến mất, có thể là chết trong học viện."

Dịch Phàm cười khẽ một tiếng: "Hiệu trưởng, loại người lén lút này nếu là tới trộm thì chết có gì đáng ngại?"

Hồ Phong nhíu mày, "Ba người kia chết đúng là không có gì đáng ngại, nhưng có người có thể vô thanh vô tức giết người trong học viện, vậy liền đáng ngại."

"Cái này có gì đặc biệt hơn người? Không phải hiệu trưởng cũng có thể vô thanh vô tức giết người sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm: "Dịch Phàm mất tích rồi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm một cái, thầm nghĩ: Bởi vì Dịch Phàm dịch dung thành Thiên Diện cho nên Dịch Phàm liền mất tích sao?

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Hồ Phong: "Hiệu trưởng, học viên ra ngoài là chuyện rất bình thường, ngài không cần quá lo lắng."

Hồ Phong thở dài một hơi: "Có lẽ đi, Dịch Phàm này rất có thể cũng không đơn giản."

Dịch Phàm nâng mắt lên, thấp giọng cười: "Hiệu trưởng, ngài quá lo lắng, ngại nhìn rõ mọi việc, tất cả đều ở dưới mí mắt ngài, Dịch Phàm có thể không đơn giản đến đâu chứ?"

Nhận được khen ngợi từ Dịch Phàm, Hồ Phong liền thoải mái không thôi, vội gật đầu:

"Đúng vậy, đúng vậy."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Nhìn rõ mọi việc? Hồ Phong ngu xuẩn này chính là có mắt như mù a!

------oOo------

Chương 85: Thẩm Nguyên xui xẻo

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 85

Chương 85: Thẩm Nguyên xui xẻo

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm đi khỏi phòng họp, "Chuyện Dịch gia là thế nào? Trực tiếp tới học viện tìm người sao?"

Việc này Dương Mạn làm quá không có đạo nghĩa, cho dù người chết trong bí cảnh thì cũng không thể trách đến trên đầu học viện chứ.

"Vị trí gia chủ của Dịch Tầm bị huỷ bỏ, gia chủ tân nhiệm đã thượng vị. Nghe nói, gia chủ mới này tính toán sung quân một nhà Dịch Tầm ra ngoài, không ít người trên tay Dịch Tầm đã làm phản, Dương Mạn có thể là nóng nảy, cho nên trực tiếp tìm đến học viện đòi người.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, trong đại gia tộc, một gia chủ xuống đài cũng có nghĩa là thân tín trên tay hắn đều phải bị đổi đi.

Trước đây Dịch Băng, Dịch Hỏa biểu hiện thập phần xuất chúng, tài nguyên của Dịch gia đều nghiêng về hai người bọn họ, nhưng hiện tại Dịch Băng, Dịch Hỏa đều đã phế, hai tên phế vật đựơng nhiên không thể tiếp tục lãng phí tài nguyên Dịch gia.

Thời điểm hai huynh đệ Dịch Phàm đắc thế, cậy tài khinh người, cũng gây họa không ít! Dịch Sơ Tuyết càng không cần phải nói.

"Hình như hiệu trưởng đã phát hiện gì đó." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Dịch Phàm nhíu mày: "Người Dương Mạn phái tới có tu vi không thấp, lúc thu thập mấy người kia khó tránh để lại một ít dao động ma pháp, có thể là vì như vậy mới làm hiệu trưởng nghi ngờ."

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, không thèm để ý lắc đầu: "Không sao, đầu óc hiệu trưởng đơn giản, rất dễ lừa."

Dịch Phàm: "....."

.....

Thẩm gia.

Thẩm Nguyên nằm trên giường, ai oán kêu, "Tên Trang Hạo hỗn đản này, ta xem như biết được bộ mặt thật của hắn!"

Muội muội Thẩm Nguyên, Thẩm Điệp đứng ở mép giường nhìn Thẩm Nguyên mặt mũi bầm dập, vui vẻ cười: "Ai bảo ngươi xen vào việc của người khác, hiện tại thì tốt rồi, ở trong bí cảnh bị Kỳ tứ thiếu dạy dỗ một trận, ra ngoài lại bị Trang Hạo đánh một trận, thật là, đại ca, gần đây ngươi thật xui xẻo a!"

Thẩm Nguyên tức giận nhìn Thẩm Điệp: "Muội muội, rốt cuộc là ngươi đứng phía ai?"

Thẩm Điệp nhún vai, "Đại ca, ta cũng rất muốn đứng phía ngươi a, nhưng ai bảo ngươi bắt nạt tình nhân trong mộng của ta?"

"Khi nào thì ngươi lại nhiều thêm một tình nhân trong mộng vậy?" Thẩm Nguyên tức giận hỏi.

"Gần nhất thêm, chính là Kỳ Thiếu Vinh, ngươi cũng biết hắn đi, hắn siêu khốc, dạy dỗ ngươi không khác gì dạy dỗ gà con, hắn lấy thực lực ma pháp sư cấp sáu hung hăng đánh mặt ma pháp sư cấp tám của Kỳ gia, hắn còn biết y thuật, ngươi biết không, Kỳ Thiếu Vinh

mở một trung tâm chỉnh hình ở Thiên Lan học viện, đạo sư chỉnh dung giảm giá bảy phần, học viên tám phần, nghĩ đến đây, ta lại muốn đến Thiên Lan học viện."

Thẩm Nguyên: "....." Kỳ Thiếu Vinh chính là người điên a! Ngay cả mặt mũi trưởng lão Kỳ gia cũng không cho, thật quá bừa bãi!

"Kỳ Thiếu Vinh chính là tên vương bát đản! Tiểu tử Trang Hạo kia cũng không phải thứ tốt gì, ta đúng là bị thất tâm phong mới đi trộn lẫn vào chuyện của bọn họ." Thẩm Nguyên bực bội mắng.

"Đại ca, lúc trước ngươi đã nghĩ cái gì vậy?" Thẩm Điệp hỏi.

Thẩm Nguyên: "....." Sao hắn biết được lúc trước hắn đã nghĩ cái gì chứ? Hắn bị quỷ ám rồi đi.

"Đại ca, lúc trước ngươi đi từ hôn đã nói gì với Kỳ Thiếu Vinh vậy?"

Thẩm Nguyên: "....." Trời đất chứng giám, thời điểm từ hôn hắn nói được bao nhiêu chứ, toàn là Dịch Sơ Tuyết nói! Tiểu tử Trang Hạo đáng giận này ngại đi tìm nữ nhân phiền toái như Dịch Sơ Tuyết, chỉ biết tìm hắn gây chuyện.

"Kỳ Thiếu Vinh rất khắc nghiệt a! Thời điểm đại ca ngươi đi từ hôn còn chưa mở miệng nói được câu nào đã bị tên kia mắng cho máu chó đầy người, một điểm tiện nghi cũng không chiếm được, bất quá, thật ra Dịch Sơ Tuyết đã nói không ít lời khó nghe đâu, tên vương bát đản Trang Hạo kia có bản lĩnh thì đi tìm Dịch Sơ Tuyết đi!"

"Hiện tại nha đầu Dịch Sơ Tuyết chết tiệt kia không tốt lắm đâu."

Thẩm Nguyên bĩu môi: "Gần đây Dịch gia đúng là tiến vào thời buổi rối loạn."

Thẩm Điệp gật đầu: "Còn không phải sao, ngươi biết không, một tiểu thiếp bên ngoài của Dịch Tầm mang thai, Dịch Tầm trực tiếp đón người vào cửa."

Nguyên bản Dịch Tầm cùng Dương Mạn cầm sắt hòa minh *(tình cảm vợ chồng hòa hợp, gắn bó)*, cho dù có chút hoa hoa thảo thảo ở bên ngoài thì cũng sẽ không đưa về trong nhà, nhưng hiện tại thì khác, Dịch Hỏa, Dịch Băng đều đã phế, Dịch Tầm đương nhiên vội vã tạo ra một đứa con nối dõi ưu tú để trấn giữ địa vị của hắn.

"Dịch gia loạn thành một nồi cháo, đừng nói đến bọn họ, gần đây Kỳ Thiếu Vinh sống rất tốt sao?" Thẩm Nguyên hỏi.

Thẩm Điệp gật đầu: "Đương nhiên, Kỳ Thiếu Vinh tuyệt thế mỹ mạo, tuyệt thế thần công, tuyệt thế y thuật, ở Thiên Lan học viện hô mưa gọi gió."

Thẩm Nguyên: "....."

.....

Trang gia.

Trang Hạo ở trường luyện võ, chỉnh cho một chúng hộ vệ hôi đầu khổ mặt *(mặt nhăn mày nhó)*.

"Đại ca." Trang Khiêm mở miệng gọi một tiếng.

Trang Hạo liếc mắt nhìn Trang Khiêm một cái: "A khiêm, ngươi đến rồi!"

"Đại ca, ngươi đã ba ngày không ăn cơm, không phải ngươi muốn tuyệt thực vì Kỳ Thiếu Vinh chứ?"

Trang Hạo nện một quyền trên vách đá: "Ta còn chưa tới tình trạng này, chỉ là không có gì để ăn mà thôi."

Trang Khiêm: "....."

"Hắn thế nào rồi?" Trang Hạo hỏi.

Mày Trang Khiêm nhảy nhảy, tuy rằng Trang Hạo không chỉ tên nói họ, nhưng Trang Khiêm vẫn rất rõ ràng "hắn" trong lời Trang Hạo nói chính là chỉ Kỳ Thiếu Vinh.

"Khá tốt, Kỳ Thiếu Vinh mở một trung tâm chỉnh hình ở Thiên Lan học viện, làm ra vô số mỹ nữ, rất nhiều học viên của Thánh Hoàng học viện đang làm loạn muốn chuyển viện, hiện tại Lộ Danh hiệu trưởng vô cùng đau đầu."

Đạo sư, học viên của Thiên Lan học viện muốn chỉnh dung liền được giảm giá, tuy rằng rất nhiều quý tộc đều không quá để ý số tiền giảm giá nho nhỏ này, nhưng đạo sư cùng học viên của Thiên Lan học viện lại có quyền được ưu tiên chỉnh dung, cái này đã làm cho người khác tâm động không thôi. Mỗi ngày Kỳ Thiếu Vinh chỉ tiếp ba khách, người được chọn là do phó hiệu trưởng Thiên Lan học viện cùng thân tín Kỳ Hằng của hắn lựa ra, Kỳ Thiếu Vinh chỉ có một, mà người muốn chỉnh dung lại quá nhiều, tuy rằng người ngoại viện có thể tới chỗ Lý Hồng báo danh, nhưng chờ tới lượt bản thân không biết là chuyện của ngày nào năm nào.

"Hiện tại hắn đúng là hô mưa gọi gió a!" Trang Hạo tràn đầy đè nén nói.

Trang Khiêm xoa xoa mũi: "Đại ca, hiện tại tình huống cũng không tính là quá không xong a! Ngươi xem, không phải Tà Y vẫn luôn không thích ngươi sao, hiện tại Tà Y biến thành Kỳ Thiếu Vinh, ngươi liền ít đi một tình địch."

Trang Hạo: "....."

Trang Khiêm nhìn sắc mặt khó coi của Trang Hạo: "Đại ca, ngươi sao vậy, có phải ta nói gì không đúng không?"

Trang Hạo lắc đầu: "Ngươi nói rất đúng!"

Trang Khiêm: "....."

Trang Khiêm gãi gãi đầu: "Đại ca, ngươi đi tìm Thẩm Nguyên sao? Nghe nói ngươi đánh hắn một trận?"

"Đúng vậy, ta tìm hắn luận bàn một phen, xem hắn có tiến bộ hay không." Trang Hạo đáp.

Trang Khiêm: "....." Tìm Thẩm Nguyên luận bàn? Đại ca đánh với Thẩm Nguyên không phải luận bàn, hoàn toàn là nghiền áp a!

"Đại ca, Thẩm Nguyên yếu như vậy, ngươi luận bàn với hắn có thể có cảm giác thành tựu gì đâu!"

Trang Hạo gật đầu: "Ngươi nói rất đúng, tiểu tử Thẩm Nguyên này thật sự quá cùi bắp! Ta nên tìm tứ hoàng tử mới đúng."

Trang Khiêm: "....." Hình như đại ca trúng ma chướng rồi! Tứ hoàng tử cũng vậy, coi trọng ai không tốt, lại đi coi trọng Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh hung dữ như vậy!

.....

Thiên Lan học viện.

"Tôn Lâm đ*o sư, sao ngươi lại tới đây? Cần chỉnh dung sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tôn Lâm cười khổ một tiếng: "Không phải, tiền trong túi ta hạn hẹp, không trả nổi phí giải phẫu cho Kỳ đồng học!"

"Tôn Lâm đ*o sư nói giống như ta mở hắc điếm vậy, phải biết rằng giá cả ta đưa ra vô cùng ổn định, không lừa già dối trẻ, chứ tín quý hơn vàng." Kỳ Thiếu Vinh nghiêm trang nói.

Tôn Lâm cười cười: "Đúng vậy, đúng vậy, trong học viện có ai không biết Kỳ đồng học ngươi là người phúc hậu nhất chứ!"

Tôn Lâm kéo nữ nhi phía sau ra, "Ta là cố ý tới nói lời cảm tạ."

Phù Dung đứng sau Tôn Lâm rụt rè lộ mặt ra đôi mắt to đen láy chớp chớp liên tục.

Kỳ Thiếu Vinh quát sát khuôn mặt Phù Dung, nhìn về phía Tôn Lâm: "Đạo sư, nữ nhi ngươi khôi phục không tồi!"

"Đều là nhờ phúc của Kỳ đồng học ngươi, ngươi xem, khi nào nữ nhi ta mới có thể khỏi hẳn?" Tôn Lâm có chút khẩn trương nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

"Hiện tại nàng đã tốt lên không ít, ta đổi một phương thuốc khác cho nang, ăn thêm một tháng là được."

Tôn Lâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, tràn đầy cảm kích nói: "Cảm ơn Kỳ đồng học, đúng rồi, Kỳ đồng học, ngươi biết không, Trang Hạo chạy tới Thẩm gia, đánh Thẩm Nguyên một trận."

Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu: "Phải vậy không? Tiểu tử Trang Hạo này không tốt lành gì a, làm bằng hữu bao nhiêu lâu nay, nói đánh liền đánh, bất quá, nói thế nào đây, người đáng thương tất có chỗ đáng giận."

Tôn Lâm: "....."

.....

Dịch gia.

Dương Mạn gọi Dịch Sơ Tuyết lại hỏi: "Sơ Tuyết, ngươi vừa đi đâu?"

"Ta..... ta đi tìm Trang Hạo." Dịch Sơ Tuyết đáp.

Dương Mạn cau mày: "Ngươi đừng đi trêu chọc Trang Hạo, lúc này Trang Hạo sẽ không muốn gặp ngươi."

Dịch Sơ Tuyết rầu rĩ: "Sao có thể, quan hệ của Dịch gia cùng Trang gia vẫn luôn rất tốt."

"Quan hệ của Dịch gia cùng Trang gia tốt, không có nghĩa là quan hệ của ngươi cùng Trang Hạo tốt, Tà Y biến thành Kỳ Thiếu Vinh, Trang Hạo đã hối hận từ hôn, Thẩm Nguyên cũng bị hắn đánh một trận, nếu ngươi không phải là nữ, nói không chừng Trang Hạo cũng sẽ đánh ngươi một trận." Dương Mạn nói.

Dịch Sơ Tuyết cắn răng: "Trang Hạo không có khả năng thích Kỳ Thiếu Vinh."

"Vì sao Trang Hạo không thể thích Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh có ân cứu mạng Trang Nhân Tuyền, Trang Linh, thiên phú bản thân lại tuyệt hảo, nếu không phải ngươi cùng Thẩm Nguyên thay Trang Hạo từ hôn, có lẽ hai người bọn họ đã thành hôn rồi."

Dịch Sơ Tuyết cắn chặt khớp hàm: "Ta không tin!"

Dương Mạn còn muốn nói cái gì, Dịch Hỏa đã đi ra, lạnh giọng nói: "Mẫu thân, ngươi cứ để cho nàng đi đi, lấy tính tình muội muội, không đâm phải tường nam thì không chịu quay đầu, nếu Trang Hạo không thẳng thắn cự tuyệt nàng, nàng sẽ không chết tâm. Sơ Tuyết, dung mạo của ngươi cũng chỉ như thế, ngươi thật sự coi mình là thiên tiên sao, Trang Hạo biết bay, còn ngươi thì không thể!"

Mặt Dịch Sơ Tuyết đỏ lên, tràn đầy ủy khuất nhìn Dịch Hỏa: "Đại ca, sao ngươi có thể nói như vậy?"

"Ta nói như vậy thì làm sao? Ta chỉ là đang giúp ngươi nhìn rõ được hiện thực mà thôi."

Dịch Sơ Tuyết cúi đầu, trong lòng tràn đầy không cam, nhưng nghĩ đến chuyện Dịch Hỏa là bởi vì nàng mới bị phế, Dịch Sơ Tuyết lại có chút chột dạ.

"Mẫu thân, cữu cữu bọn họ vẫn không trở về sao?" Dịch Hỏa hỏi.

Dương Mạn gật đầu: "Đúng vậy!"

"Nhìn dáng vẻ xem ra là không trở về được." Dịch Hỏa nhàn nhạt nói. "Ta đã nói rồi, người xuống tay với Dịch Băng không phải ta, Lộ Danh hiệu trưởng cũng đã nói, thương thế của Dịch Băng rất có thể là do một ma pháp sư hỏa hệ cấp sáu làm, cái này có nghĩa là chúng ta đang có một đối thủ giấu mặt."

Dương Mạn nhìn Dịch Hỏa: "Có phải ngươi hoài nghi có người đang giúp đỡ Dịch Phàm?"

Dịch Hỏa nhún vai: "Ta chỉ cảm thấy tựa hồ tất cả những gì đang phát sinh ở Dịch gia đều có một bàn tay đẩy sau màn."

Dương Mạn nhấp môi, không nói một lời nhìn Dịch Hỏa.

Dịch Sơ Tuyết đầy bụng ủy khuất, thấy mẫu thân cùng đại ca đều không nói, cũng chỉ có thể im lặng.

------oOo------

Chương 86: Mộ Đình Hiên xảy ra chuyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 86

Chương 86: Mộ Đình Hiên xảy ra chuyện

Thiên Lan học viện.

Dịch Phàm dịch dung thành Thiên Diện tràn đầy hài hước nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, sao ngươi lại tới đây? Chẳng lẽ ngươi muốn chuyển nhập đến Thiên Lan học viện?

Nếu Trang đại thiếu muốn chuyển viện, hiệu trưởng nhất định sẽ thập phần hoan nghênh."

Trang Hạo đen mặt nhìn Dịch Phàm: "Ta tới tìm người."

Dịch Phàm cười cười: "Trang đại thiếu, ngươi có còn nhớ không, ta đã nói rồi, sẽ có một ngày ngươi hối hận từ hôn, Kỳ Thiếu Vinh phong hoa tuyệt đại, là mỹ nhân khó gặp được, thế nào, ta không nói sai đi? Ta nhớ hình như lúc ấy Trang đại thiếu ngươi còn không cho là đúng đâu."

Đồng tử Trang Hạo chợt co chặt lại: "Ngươi là người đã cứu trị cho Trang Linh biểu tỷ kia?"

Dịch Phàm nhún vai: "Xem như vậy đi, nghiêm khắc mà nói, là phụ thân Trang Linh trả giá bảy phần công lực cứu nàng, không có bao nhiêu quan hệ với."

"Ngươi đã sớm biết Kỳ Thiếu Vinh?"

"Đương nhiên, chúng ta rất thân thiết, thế nào, Trang đại thiếu, Thiếu Vinh rất khó theo đuổi đi, ta nghĩ ngươi vẫn nên nhân lúc còn sớm mà rút lui thì tốt hơn."

Trang Hạo nhịn không được nắm chặt nắm tay, mọi người đều biết, chỉ có một mình hắn là ngu xuẩn, bị Kỳ Thiếu Vinh lăn qua lộn lại đùa giỡn. "Kỳ Thiếu Vinh đâu?"

"Đang vội!"

"Vội chỉnh dung sao?" Trang Hạo hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy! Thiếu Vinh chính là tâm phúc của học viện chúng ta."

Từ trong tâm tư Dịch Phàm cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh làm việc có chút không đàng hoàng, nhưng cũng không ngăn cản được sự theo đuổi cuồng nhiệt của Kỳ Thiếu Vinh đối với chỉnh dung.

Trang Hạo đi về phía trung tâm chỉnh dung của Kỳ Thiếu Vinh, quang minh Độc Giác thú lười biếng ghé vào cạnh cửa, gặm một con lợn sữa nướng.

Nhìn thấy Trang Hạo cùng Dịch Phàm tới, quang minh Độc Giác thú đột nhiên đứng lên, hưng phấn vẫy đuôi chạy về phía Trang Hạo.

Dịch Phàm nhìn bộ dáng thí điên thí điên của Độc Giác thú, bất đắc dĩ lắc đầu, khó trách Kỳ Thiếu Vinh luôn oán trách quang minh Độc Giác thú là thứ ăn cây táo rào cây sung, nhìn bộ dáng chân chó của Độc Giác thú đối với Trang Hạo kia, thật sự là.....

"Thiếu Vinh nuôi Độc Giác thú không tồi a!" Trang Hạo nhịn không được cảm thán, thầm nghĩ: Kỳ Thiếu Vinh đối với Độc Giác thú này thực sự không tồi, toàn thân trân quang bảo khí, ngay cả bụng cùng mắt cũng tròn một vòng, Kỳ Thiếu Vinh đối với hắn lại chẳng ra gì,

nói chuyện luôn kẹp dao giấu kiếm.

"Kỳ đồng học, ngươi thật quá lợi hại!"

Trang Hạo qua cửa kính nhìn vào trong phòng giải phẫu, một nữ học viên bò lên từ bàn giải phẫu, tràn đầy kích động soi gương.

"Cảm ơn Kỳ đồng học, ta không ngờ bản thân còn có thể xinh đẹp tới như vậy." Nữ học viên tràn đầy kích động nhào về phía Kỳ Thiếu Vinh, muốn cho Kỳ Thiếu Vinh một cái ôm, bị Trang Hạo lanh lẹ xách sau cổ áo ném ra ngoài.

Nhìn thấy nữ học viên muốn cho hắn một cái ôm con gấu bị Trang Hạo ném đi, Kỳ Thiếu Vinh âm thầm thở ra một hơi.

Kỳ Thiếu Vinh thu hồi dụng cụ trên tay, nhìn Trang Hao thối mặt đứng trong phòng giải phẫu: "Trang Hạo, ngươi đúng là không hiểu thương hương tiếc ngọc a!"

Trang Hạo nghiến răng nghiến lợi đáp: "Ta đương nhiên là không thể hiểu được bằng ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ngươi tới làm gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Tới tìm ngươi nói chuyện."

"Giữa ta và ngươi không có gì để nói?"

Trang Hạo xanh mặt, không cho là đúng lắc đầu: "Sao lại không có gì để nói? Lúc ở trong bí cảnh không phải ngươi còn muốn cởi quần của ta sao? Hiện tại ta đứng ở đây, ngươi có cơ hội."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử Trang Hạo chết tiệt này, não bị nước vào sao? Hắn còn luôn nghĩ tiểu tử này rất ngây thơ chứ.

Trang Hạo tới gần Kỳ Thiếu Vinh: "Ta nhớ ngươi từng nói làn da của ta rất tốt, có muốn sờ thử xem hay không?" Trang Hạo bắt lấy tay Kỳ Thiếu Vinh tay.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử này uống lộn thuốc sao?

Kỳ Hằng đẩy cửa đi đến, "Thiếu gia, không tốt!"

Kỳ Hằng đi vào phòng mới phát hiện trong phòng có nhiều hơn một người, Trang Hạo đè Kỳ Thiếu Vinh trên bàn giải phẫu, tay Kỳ Thiếu Vinh bị Trang Hạo bắt lấy vói vào trong quần áo Trang Hạo.

"Trang đại thiếu cũng ở đây sao!" Kỳ Hằng nói.

Nhìn thấy Kỳ Hằng tiến vào, Kỳ Thiếu Vinh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Mau cút xuống."

Trang Hạo khẽ hừ một tiếng, đứng qua một bên, không động đậy.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Có chuyện gì? Vội vội vàng vàng như vậy, người Kỳ gia lại tới gây chuyện?"

"Không phải, Đình Hiên mất liên lạc."

Mắt Kỳ Thiếu Vinh chợt co chặt, "Sao lại như vậy?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không rõ ràng lắm, Thiên Lang sơn truyền tin tức tới nói bên kia bạo phát hỗn chiến của yêu thú cấp chín, Đình Hiên có thể là bị cuốn vào trong đó, hiện tại đã mất liên lạc."

"Mất liên lạc? không phải xảy ra chuyện gì chứ?" Kỳ Thiếu Vinh đầy mặt khó xử hỏi.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Chuyện gì xảy ra? Đình Hiên là ai?"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái, lạnh lùng đáp: "Không có quan hệ gì với ngươi."

"Lời này không thể nói như vậy, có lẽ ta có thể giúp ngươi tìm người?"

Kỳ Thiếu Vinh không để ý tới Trang Hạo, nhìn sang Kỳ Hằng: "Thiên Diện đâu? Ngươi nói cho hắn chưa?"

"Hắn nghe nói Đình Hiên xảy ra chuyện liền vội vội vàng vàng chạy đi." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Chạy đi?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Ta đã sớm biết quan hệ của hắn với Đình Hiên không đơn giản, hai tên tiểu tử kia nhất định có một chân."

Kỳ Hằng bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, hiện tại không phải thời điểm nói cái này."

Trang Hạo cau mày, nghe Kỳ Hằng cùng Kỳ Thiếu Vinh nói, không tự giác nắm chặt nắm tay, Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Hằng tuyệt đối không chỉ là quan hệ chủ tớ, hắn cùng Thiên Diện đã sớm quen biết, hiện tại lại nhảy ra thêm một "Đình hiên", Trang Hạo ẩn ẩn có cảm giác bị bài trừ bên ngoài.

"Đình Hiên kia đến tột cùng là ai?" Trang Hạo nhịn không được hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Sao ngươi lại phiền như vậy!"

"Ngươi nói cho ta, ta liền không phiền!"

Kỳ Thiếu Vinh do dự một chút: "Mộ Đình Hiên là một thủ hạ ma pháp sư mộc hệ của ta."

"Diện mạo thì sao?" Hạo hỏi.

"Hắn bị hủy dung, trên mặt đều là vết thương!"

Trang Hạo khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh, "Không phải ngươi có thể....."

"Ngươi muốn hỏi nếu ta có thể thay người chỉnh dung, vì sao không thế chỉnh cho hắn sao? Ngươi cho rằng ta không muốn sao? Ta đã khuyên hắn nhiều lần, nhưng Đình Hiên không muốn chỉnh."

"Vì sao?"

"Đình Hiên sinh ra trong một đại gia tộc, người trong đại gia tộc này rất mê tín, Đình Hiên sinh ra vào canh giờ không tốt, bị thuật sư xem tướng nhận định là sẽ khắc gia tộc, hắn liền bị đưa ra khỏi gia tộc nuôi nấng đến năm năm tuổi, năm đó gia tộc của Đình Hiên xảy ra một hồi biến cố."

"Đại bá Đình Hiên nhận định là Đình Hiên có vấn đề, liền rạch mặt hắn, ném hắn vào rừng rậm."

"Mộ Đình Hiên có một đường ca, là nhi tử của đại bá hắn, sinh sớm hơn hắn một canh giờ, chỉ bởi vì kém nhau một canh giờ, số mệnh của hai người liền khác nhau như trời với đất, Đình Hiên bị nhận định là tai tinh, đường ca của hắn được nhận định là phúc tinh."

Trang Hạo trừng lớn mắt: "Sao lại có gia tộc như vậy? Đại bá hắn cũng quá máu lạnh rồi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, cười sáng lạn: "Ta đã nói rồi, Trang đại thiếu ngươi sinh ra lớn lên trong mật ngọt, nào biết khó khăn của nhân gian, sở dĩ đại bá của Đình Hiên làm như vậy còn có một nguyên nhân nữa, bát tự của phúc tinh cùng tai tinh tương khắc, Mộ Đình Hiên khắc đường ca hắn lợi hại nhất."

Trang Hạo: "....."

.....

Trang gia.

"Tam thúc, đã có tin tức chưa?"

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo: "Tiểu tử ngươi thật là, gia tộc gặp chuyện, ngươi không để bụng, Kỳ Thiếu Vinh vừa có chuyện, ngươi liền tích cực như vậy!"

Trang Hạo xấu hổ cười cười: "Tam thúc, rốt cuộc có tin tức không?"

"Lai lịch của Mộ Đình Hiên kia có chút không tầm thường! Bản nhân hắn là ma pháp sư mộc hệ, còn có biến dị, có được năng lực giục sinh thực vật, hình như hắn có quan hệ với lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, nguồn phát nguyên liệu của cửa hành mỹ phẩm Khuynh Thành chính là do hắn phụ trách." Trang Nhân Tuyền nói.

Trang Hạo cau mày: "Chỉ là Kỳ Thiếu Vinh nói Mộ Đình Hiên là thủ hạ của hắn."

"Vậy nên rất có thể cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành có quan hệ với Kỳ Thiếu Vinh, lại nói tiếp, Bích Lưu Vân cũng có quen biết với Kỳ Thiếu Vinh, Bích Lưu Vân này lại có quan hệ với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, Kỳ Thiếu Vinh rất có thể chính là lão bản của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, lấy thủ đoạn quỷ thần khó lường của Kỳ Thiếu Vinh, làm ra một cửa hàng mỹ phẩm cũng không kỳ quái."

Trang Hạo banh mặt, không nói gì.

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo, cười nói: "A Hạo, có phải ngươi cảm thấy áp lực rồi không?"

Trang Hạo cắn răng, có chút cô đơn đáp: "Có một chút."

Trang Nhân Tuyền vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Trước kia tam thúc vẫn

luôn lo lắng hoàng đô này không có ai xứng với ngươi, hiện tại lại có chút lo lắng ngươi không xứng với người ta. Ngươi phải cố lên a! Nếu Kỳ Thiếu Vinh thật sự là lão bản sau màn của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, vậy liền có thể giải thích vì sao hắn không chịu về Kỳ gia, nếu hắn về Kỳ gia, nói không chừng những cửa hàng đó liền bị thu về cho Kỳ gia quản lý.

"Tam thúc, hiện tại Mộ Đình Hiên kia đang ở nơi nào, ngươi biết không?" Trang Hạo hỏi.

Trang Nhân Tuyền nhăn mày nhìn Trang Hạo: "Ta vừa nhận được một tin tức hư hư thực thực về Mộ Đình Hiên, nhưng không biết đây có phải người ngươi muốn tìm không."

"Tam thúc, ngươi đừng thừa nước đục thả câu, người ở nơi nào?" Trang Hạo vội vàng hỏi.

"Vận khí của hắn không tốt, bị dư ba chiến đấu của yêu thú cấp chín công kích đả thương, sau khi hắn bị thương liền bị người Mạc Hà dong binh đoàn bắt đưa đến nhà đấu giá Thiên Vân, phỏng chừng qua mấy ngày nữa sẽ bị bán đấu giá." Trang Nhân Tuyền nói.

Trang Hạo trừng lớn mắt: "Tam thúc, ngươi không nghe nhầm đi?"

Trang Nhân Tuyền lắc đầu: "Không có."

"Hiện tại ta chuộc hắn ra."

"Chỉ sợ không thể, người đã bị đưa vào nhà đấu giá Thiên Vân, chỉ có thể chờ đến lúc bán đấu giá mua về."

"Ta đi tìm Thiếu Vinh." Trang Hạo đứng lên nói.

Trang Nhân Tuyền lấy một tấm thẻ ra, đưa cho Trang Hạo: "Cái này cho ngươi."

Trang Hạo khó hiểu nhìn tấm thẻ: "Tam thúc, ngươi cho ta cái này

làm gì?"

"Lão bà của ngươi không dễ theo đuổi đâu, cái này là tài chính yêu đương tam thúc cho ngươi trước, sau này phải trả lại." Trang Nhân Tuyền nói.

Trang Hạo cười cười: "Đa tạ tam thúc."

------oOo------

Chương 87: Dong binh đoàn toàn diệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 87

Chương 87: Dong binh đoàn toàn diệt

Thiên Lan học viện.

"Ngươi nói Đình Hiên có khả năng vào nhà đấu giá?" Kỳ Thiếu Vinh trầm mặt nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"Không thể chuộc người ra trước sao?"

"Ta đã thử hỏi, đối phương nói không được."

Kỳ Thiếu Vinh có chút kinh ngạc: "Đối phương ngay cả mặt mũi Trang gia cũng không cho sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không cho, chắc ngươi không biết về nhà đấu giá Thiên Vân, thế lực của nó phi thường lớn. Tuy ở Nguyên Quốc hoàng quyền chí tôn nhưng có rất nhiều thế lực không nhỏ hơn hoàng quyền, ngay cả hoàng đế cũng không dám tùy tiện đắc tội mấy thế lực này, nhà đấu giá Thiên Vân cũng là một trong số đó."

"Nhà đấu giá Thiên Vân thuộc liên minh thương nghiệp, nó có chi nhánh trên rất nhiều quốc gia, Nguyên Quốc cũng chỉ có một cứ điểm của nhà đấu giá này, nghe nói tổng bộ của nhà đấu giá này có tới ba cao thủ thánh cấp."

"Nhà đấu giá Thiên Vân đang chuẩn bị mở buổi đấu giá mỗi năm một lần, Mộ Đình Hiên có khả năng đã bị đưa vào danh sách bán đấu giá, hiện tại không có biện pháp."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày: "Nhìn dáng vẻ này xem ra chỉ có thể chờ tới thời điểm bán đấu giá mua người về."

Kỳ Thiếu Vinh đỡ trán, Mộ Đình Hiên có thân thể mộc linh, loại thể chất này đối với nhiều ma pháp sư đấu mà nói là lô đỉnh khó có được.

"Trang Hạo, ngươi nói là người của Mạc Hà dong binh đoàn đưa Đình Hiên vào nhà đấu giá?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"Nếu trước buổi bán đấu giá người Mạc Hà dong binh đoàn chết sạch thì thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn hỏi.

Trang Hạo cau mày, liếc mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thời điểm người Mạc Hà dong binh đoàn giao đồ cho nhà đấu giá sẽ nhận từ nhà đấu giá một thẻ bài, thẻ bài này là bằng chứng."

"Nhà đấu giá chỉ nhận thẻ bài, không nhận người, nếu người Mạc Hà dong binh đoàn chết hết, chỉ cần có người cầm thẻ bài kia liền có thể lấy tiền từ nhà đấu giá, nếu quá hạn không có ai đi lấy tiền, vậy số tiền kia liền thuộc về nhà đấu giá."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Chỉ nhận thẻ bài không nhận người, quy củ này, ta thích!"

Trang Hạo: "....."

"Thủ lĩnh Mạc Hà dong binh đoàn có tu vi gì?" Kỳ Thiếu Vinh lười biếng hỏi.

"Thủ lĩnh là cấp bảy, hai phó thủ lĩnh cũng là cấp bảy."

"Phải vậy không? Ba cấp bảy, đủ khó giải quyết!"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, chỉ cảm thấy ý cười trong mắt Kỳ Thiếu Vinh có vài phần quỷ dị.

"Ngươi đang có chủ ý gì?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có! Ta có thể có chủ ý gì chứ?"

"Trang đại thiếu, có hứng thú luận bàn một chút không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo nghe vậy lập tức đáp: "Đương nhiên!"

"Tu vi của ta không đủ, hy vọng Trang đại thiếu có thể áp chế tu vi ở cấp sáu được chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh chuyển tầm mắt, Hồ Phong nói hắn đã đến cấp sáu đỉnh, có thể đột phá vào cấp bảy, chỉ là muốn tiến vào cấp bảy cần phải thực chiến.

"Đương nhiên có thể." Trang Hạo hứng thú bừng bừng nói.

Trong lòng Trang Hạo nhịn không được mà có chút chờ mong, lúc trước đối chiến với Kỳ Thiếu Vinh trong bí cảnh, hắn đang bị phong ấn thực lực, mà Kỳ Thiếu Vinh cũng là dùng thủ đoạn, thực lực chân chính của Kỳ Thiếu Vinh, hắn còn chưa được chân chính lĩnh giáo qua đâu.

"Quang minh, hắc ám là hai loại nguyên tố ma pháp hoàn toàn tương khắc, ngươi dung hợp cả hai loại ma pháp này vào thân thể hẳn là không dễ dàng đi?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng là không dễ dàng, ta để hai loại

nguyên tố ma pháp này hình thành vòng tuần hoàn trong cơ thể, chỉ cần bảo trì cho chúng nó cân bằng thì sẽ không có vấn đề gì."

"Nếu mất cân bằng thì sao?"

"Không biết, có lẽ là tự bạo đi.

"Ngươi không sợ sao?" Trang Hạo nhíu lại mày.

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Trang Hạo, cười nhạt một tiếng, "Trang đại thiếu, ngươi không biết thế giới này khắc nghiệt cỡ nào sao? Không có thực lực, ngay cả chó cũng không bằng, muốn làm người bên trên, có mạo điểm hơn nữa cũng không tính là gì."

Trang Hạo banh mặt, không nói một lời, trong lòng lại nặng nề thêm vài phần.

.....

"Hiệu trưởng, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đánh nhau rồi!" Lý Hồng tràn đầy hưng phấn vọt vào văn phòng Hồ Phong.

Hồ Phong kinh ngạc trừng lớn mắt: "Đánh nhau rồi, hai tên tiểu tử này đánh nhau rồi? Sao lại thế này?"

"Không biết, hình như là muốn luận bàn, rất nhiều học viên trốn học đi xem náo nhiệt."

Lý Hồng thầm nghĩ: Hiện tại học viên quá làm càn, có mấy lớp học viên trốn sạch, phòng học cũng trống không, đạo sư cũng quá bừa bãi, có mấy đạo sư cư nhiên còn dẫn học viên đi trốn học.

Hồ Phong đứng lên: "Đám học viên này thật quá đáng, xem náo nhiệt cũng không gọi bổn hiệu trưởng!" Hồ Phong vung tay lên, đẩy Lý Hồng một cái: "Mau, đi lấy ghế dựa cho bổn hiệu trưởng, chúng ta cũng đi."

Lý Hồng cùng mấy đạo sư dọn ghế dựa cho Hồ Phong, sau đó hưng phấn vọt tới tràng luận võ.

Học viên vây xem xung quanh tràng luận võ một vòng lại một vòng.

Trên đài thi đấu, hai người đối chọi gay gắt, các loại nguyên tố ma pháp bay loạn, thực lực hai bên gần như ngang bằng.

"Hiệu trưởng tới, còn không mau nhường đường!" Lý Hồng hô to một tiếng, đám người phía trước nhanh chóng tránh ra một con đường, Hồ Phong dễ dàng liền cướp được một vị trí ưu việt.

"Thật sự đánh nhau rồi a!" Hồ Phong nói.

Toàn thân Kỳ Thiếu Vinh được bao phủ dưới kim quang, tư thế gợi lên vài phần cảm giác thiên sứ hạ phàm.

Lý Hồng tràn đầy tán thưởng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Không nghĩ tới ma pháp quang hệ của Kỳ đồng học cũng tinh thâm như vậy."

"Đồ đệ ta đương nhiên là lợi hại." Hồ Phong có chung vinh dự ngẩng cao đầu ưỡn ngực.

"Hiệu trưởng, Trang Hạo áp chế thực lực ở cấp sáu, ngươi nói thử xem ai sẽ thắng?" Lý Hồng tiến đến bên người Hồ Phong hỏi.

"Khó mà nói! Hai tên tiểu tử này đều không đơn giản!" Hồ Phong híp mắt, sờ sờ râu,

"Trang Hạo hợp thể bảy loại ma pháp kim mộc thủy hỏa thổ phong lôi, uy lực sinh ra ra xa hơn lực công kích của một loại ma pháp nhiều."

"Ma pháp của Kỳ đồng học có tính tương khắc bạo phá, uy lực sinh ra cũng vô cùng kinh người!" Lý Hồng nói.

Hồ Phong có chút đau đầu: "Đúng vậy!" Thật vất vả mới thu được

một đồ đệ, người này lại đồng tu hai loại ma pháp tương khắc, rất nhiều vấn đề chỉ có thể dựa vào Kỳ Thiếu Vinh tự mình tìm hiểu, hắn cũng không giúp được cái gì.

Ma pháp đủ mọi màu sắc bay loạn trong không trung, học viên quan chiến xung quanh kinh hô hết đợt này đến đợt khác.

Hồ Phong nhìn hai người trong sân: "Tốc độ thi triển cùng năng lượng ma pháp của hai tên tiểu tử này thật làm người khác phải líu lưỡi!"

"Đúng vậy!" Chỉ lấy tốc độ thi triển ma pháp của Kỳ Thiếu Vinh cũng đã vượt xa đạo sư cấp tám trong học viện.

"Kỳ đồng học thật soái a!"

"Trang Hạo cũng rất tuấn tú."

"Vẫn là Kỳ đồng học soái hơn!"

Hồ Phong nhìn mấy nữ học viên bên cạnh tranh luận, không khỏi có chút hận sắt không thành thép, chiến đấu kịch liệt như vậy, đám nữ học viên này lại chỉ biết xem mặt.

.....

Trang gia.

"Ngươi trở lại rồi." Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo nói.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"Sắc mặt ngươi nhìn qua không tồi!"

Trang Hạo có chút xấu hổ gãi gãi đầu: "Có sao?"

"Nghe nói ngươi đánh với Kỳ Thiếu Vinh một hồi, kết quả ngang

tay."

"Chỉ là luận bàn mà thôi, không phải sinh tử tương bác, đến lúc cần liền dừng tay."

"Ngươi nương tay?"

"Không có, ta áp chế thực lực ở cấp sáu, nếu không toàn lực ứng phó sẽ bại rất thảm."

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Không nương tay cũng đúng, nếu lần nào cũng bị người ta đánh ngã sẽ rất mất mặt."

Trang Hạo: "....."

"Có một tin tức, có lẽ ngươi sẽ cảm thấy hứng thú, Mạc Hà dong binh đoàn bị toàn diệt!" Trang Nhân Tuyền nhàn nhạt nói.

Trang Hạo đột nhiên ngẩng đầu: "Sao lại như vậy?"

Trang Nhân Tuyền lắc đầu: "Không biết, đám người này đóng quân ở ngoài thành, kết quả, qua một đêm liền chết hết."

"Chuyện khi nào?" Trang Hạo hỏi.

"Hôm nay."

"Cả ngày hôm nay ta luôn ở cùng Kỳ Thiếu Vinh, hắn không có cơ hội ra tay."

Trang Nhân Tuyền cười cười: "Ngươi nhìn qua rất kích động a!"

Trang Hạo cứng người một chút, thu liễm thần sắc trên mặt: "Người Mạc Hà dong binh đoàn là chết như thế nào?"

"Độc chết, toàn bộ người dong binh đoàn đều chết do bị độc, chết vô thanh vô tức."

"Luyện độc sư?" Trang Hạo trừng lớn mắt.

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Đúng vậy!"

Luyện độc sư là quần thể khiến người khác vừa sợ vừa kính, có lẽ thực lực của bọn họ không cao, nhưng luyện độc sư cao minh muốn giết chết cường giả cấp tám cũng rất đơn giản, nhưng giết cao thủ cấp chín thì có chút khó khăn, dù sao cường giả cấp chín đã có thể miễn dịch các loại độc tố.

"Chẳng lẽ là hắn?" Trang Hạo nhịn không được nói thầm.

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo: "Ngươi đang nghi ngờ ai?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có gì?"

"Trước đấy không phải ngươi muốn biết ma pháp sư mộc hệ kia có quan hệ gì với Mạc Hà dong binh đoàn sao, ta đã tra qua, Mộ Đình Hiên kia từng hợp tác với một tiểu đội lính đánh thuê, sau đó đội ngũ của Mộ Đình Hiên xảy ra vấn đề, một người trong nhóm lính đánh thuê lâm thời phản bội, mấy người bên cạnh Mộ Đình Hiên đều bị xử lý, Mộ Đình Hiên thì bị bán vào nhà đấu giá."

"Nhìn dáng vẻ này xem ra đám người kia chết chưa hết tội a!".

"Tuy rằng như thế nhưng đối phương không giữ mạng lại cho bất kỳ ai, ra tay đúng là cay nghiệt."

"Tam thúc, ta chuyện ta nhờ ngươi đã tra được chưa?" Trang Hạo hỏi.

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Sau khi Thiên Diện bộc lộ tài năng trong bí cảnh, rất nhiều người đều cảm thấy hứng thú với thân phận của hắn, Trang gia chúng ta cũng từng điều tra về hắn, thân phận của Thiên Diện chắc chắn là được làm giả, ba năm trước hắn tiến vào học viện, ru rú trong phòng, rất không có cảm giác tồn tại, không

có bao nhiêu người hiểu biết sâu về hắn."

Trang Hạo kéo cằm: "Bỏ đi, thời điểm nên biết tự nhiên sẽ biết, nếu Kỳ Thiếu Vinh biết ta tra xét người bên cạnh hắn, sợ là hắn sẽ không cao hứng."

"Sao vậy, ngươi sợ hắn?"

Trang Hạo xấu hổ cười cười: "Không có, vì sao ta phải sợ hắn?"

Trang Nhân Tuyền vỗ vỗ bả vai Trang Hạo, không nói gì.

------oOo------

Chương 88: Đi nhà đấu giá

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 88

Chương 88: Đi nhà đấu giá

Thiên Lan học viện.

Kỳ Hằng giao danh sách vật phẩm bán đấu giá trên tay cho Kỳ Thiếu Vinh, "Thiếu gia, đây là danh sách vật phẩm bán đấu giá, có tổng cộng một trăm kiện, Đình Hiên là kiện thứ 72."

"Thân thể mộc linh chỉ đứng thứ 72 thôi sao, nhà đấu giá này cũng quá khinh thường người của ta!" Kỳ Thiếu Vinh không vui nói.

Kỳ Hằng nhún vai: "Cái này cũng chỉ có thể trách Đình Hiên không chịu chỉnh dung!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Không nghĩ tới Đình Hiên không chịu chỉnh dung còn có chỗ tốt này, có thể tiết kiệm một bút."

"Dịch Phàm đã độc chết toàn bộ người Mạc Hà dong binh đoàn." Kỳ Hằng nói.

"Chuyện khi nào?" Kỳ Thiếu Vinh nhướn mày hỏi.

"Hôm nay."

"Tiểu tử này ngày thường nhìn qua tùy ý biếng nhác, nhưng vừa chạm phải vảy ngược liền giống như điên rồi vậy, lần này hắn ra tay đúng là sấm rền gió cuốn." Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu than thở.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Chỉ là hắn ra tay kiêu ngạo như vậy sợ là đã bị người theo dõi."

"Không có việc gì, bại lộ cũng không sao, hiện tại Dịch gia đã loạn thành một nồi cháo, cho dù Dịch Phàm bị lộ, nếu người Dịch gia thông minh thì sẽ không đắc tội hắn."

Kỳ Hằng nhún vai: "Hy vọng như thế đi, chỉ sợ có mấy người Dịch gia mãi vẫn không sáng mắt lên được."

.....

Dịch gia.

"Đây là cái gì? Đưa cho ta xem." Dịch Sơ Tuyết nhìn chằm chằm thiệp mời trong tay quản sự.

"Tiểu thư, đây là danh sách vật phẩm bán đấu giá nhà đấu giá Thiên Vân đưa tới, ta phải nhanh chóng đi giao cho gia chủ, tiểu thư, ngươi đừng nhìn nữa, vật phẩm nhà đấu giá này bán ra không tiện nghi, ngươi có nhìn cũng không mua nổi." Quản sự nói.

Dịch Sơ Tuyết tức giận mắng: "Ngươi..... Ngươi dám nói chuyện với ta như vậy!"

"Tiểu thư, nếu không có chuyện gì thì ta đi trước." Quản sự nhìn Dịch Sơ Tuyết một cái, xoay người rời đi.

Dịch Sơ Tuyết nhìn bóng dáng quản sự, tức đến đỏ mắt, từ nhỏ đến lớn Dịch Sơ Tuyết vẫn luôn được người khác kính chiều, trong khoảng thời gian này lại năm lần bảy lượt bị người khác lạnh nhạt đối đãi.

Dịch Sơ Tuyết nghẹn một bụng lửa giận, về tới biệt viện lại phát hiện không có ai để tố khổ, hai ca ca nguyên bản yêu thương nàng hiện tại một người mượn rượu đuổi sầu, một người trầm mê đánh bạc, ca ca nguyên bản uy phong bát diện của hàng hiện tại đều đã trở

thành trò cười ở hoàng đô.

"Sơ Tuyết, làm sao vậy?" Dương Mạn đi ra hỏi.

"Mẫu thân, mấy người trong gia tộc đó đều lấy mắt chó nhìn người!"

Sống trong nhung lụa quá lâu, Dương Mạn cũng cảm thấy không hài lòng với sinh hoạt của hiện tại, nhưng lại không thể làm được cái gì.

"Mẫu thân, ngươi biết không, nhà đấu giá Thiên Vân chuẩn bị mở hội đấu giá?" Dịch Sơ Tuyết nói.

Dương Mạn gật đầu: "Biết."

Hội đấu giá lần này xuất hiện vô số kỳ trân dị bảo, nếu đổi thành một năm trước, có lẽ Dương Mạn đã sớm đã hẹn mấy quý phu nhân quen biết thảo luận chuyện vật phẩm bán đấu giá, chỉ là năm nay, Dương Mạn thật sự không có tâm tư này, cho dù có cũng là hữu tâm vô lực.

"Mẫu thân, hội đấu giá có tuyết nghiên hoa, ta muốn đi xem."

Dương Mạn nhấp môi, tuyết nghiên hoa là một loại kỳ hoa, lấy loại nước hoa của hoa này rửa mặt có thể khiến cho da thịt trắng nõn trong suốt, còn có thể trì hoãn lão hóa.

"Được rồi, ngươi đừng nhiều chuyện, người tham gia đấu giá đều là cường hào, ngươi có tiến vào cũng không tranh với người khác được." Dương Mạn nói.

Vì cứu trị cho Dịch Băng, Dịch Hỏa, Dương Mạn đã ném xuống một bút tiền lớn, đáng tiếc, hiến tế được mời tới đều nói không có biện pháp, tiền ném cũng ném rồi, một lần hồi báo cũng không có, Dương Mạn bị chọc tức, tiều tụy đi rất nhiều.

"Mẫu thân, ngươi thật bất công! Hai ca ca đều đã phế, ngươi vẫn tiêu nhiều tiền vì bọn họ như vậy, lại chỉ biết có lệ ta!" Dịch Sơ Tuyết

buồn bực oán trách.

Dương Mạn ném một cái tát lên mặt Dịch Sơ Tuyết, "Ngươi còn có mặt mũi nói, nếu không phải vì ngươi, đại ca ngươi sao có thể đến nỗi như này, phụ thân ngươi sao có thể mất đi chi vị gia chủ!"

Dịch Sơ Tuyết tràn đầy tức giận nhìn Dương Mạn, vọt vào phòng của mình.

.....

Thiên Lan học viện.

Kỳ Thiếu Vinh đi xuống liền nhìn thấy Trang Hạo đang canh giữ ở trước cửa, "Sao ngươi lại ở đây?"

"Ngươi muốn tới nhà đấu giá sao? Ngồi xe của ta, ta đưa ngươi đi." Trang Hạo tràn đầy ân cần nói.

Kỳ Thiếu Vinh không muốn dây dưa trên vấn đề này với Trang Hạo, nghe vậy cũng gật đầu, "Làm phiền Trang đại thiếu."

Kỳ Thiếu Vinh mặc áo choàng hồ cừu, dung nhan tuyệt sắc vô song, Trang Hạo nhìn đến không khỏi ngây người.

"Ngươi làm sao vậy?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo lắc đầu: "Không có gì, chỉ là..... ngươi thật xinh đẹp."

Kỳ Thiếu Vinh nở nụ cười: "Trang đại thiếu, ta đã sớm nói với ngươi rồi, bổn thiếu gia phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành, chẳng lẽ đến hiện tại ngươi mới biết ta lớn lên rất soái sao? Ngươi quá trì độn!"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, ta không thông minh được như Kỳ tứ thiếu."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh đi vào xe ngựa mới phát hiện trong xe còn có một người.

"A khiêm, ngươi cũng ở đây a!" Kỳ Thiếu Vinh tươi cười nhìn chào hỏi nhìn về phía Trang Khiêm.

Trang Khiêm thật cẩn thận gật đầu: "Đúng vậy!"

Bên trong xe ngựa rất rộng, năm sáu người ngồi cũng dư dả, Trang Khiêm lại chui rúc vào trong góc, bộ dáng giống như gặp phải đại địch.

"Nghe nói ngươi đi khắp nơi tuyên truyền ta rất hung dữ?" Kỳ Thiếu Vinh cười tủm tỉm hỏi.

Trang Khiêm: "..... Đó đều là hiểu lầm, Kỳ tứ thiếu, ngươi không hung dữ một chút nào, ngươi vô cùng ôn nhu."

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Loại chuyện cười này đừng nói thì hơn."

Kỳ Thiếu Vinh xách cổ áo Trang Khiêm, kéo Trang Khiêm đến trước mặt: "Tiểu tử, ngươi đừng có để rơi vào trong tay ta, bằng không, ta liền mang ngươi ra làm thịt, biết không?"

Trang Khiêm vội gật đầu: "Biết, biết."

Trang Hạo lên trên xe ngựa, nhìn Trang Khiêm chui rúc vào trong góc, một bộ bị dọa sợ quá tải.

"A khiêm, ngươi làm sao vậy?"

Trang Khiêm vội lắc đầu: "Không có gì."

Trang Hạo điều khiển xe ngựa dừng lại trước cửa nhà đấu giá,

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh xuống xe, vừa vặn thấy được mấy người quen.

Kỳ Uyên mang theo Kỳ Thiếu Khang, Kỳ Thiếu Phúc, Kỳ Thiếu Như, tựa hồ cũng muốn tiến vào nhà đấu giá.

Kỳ Thiếu Như nhìn Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh cùng bước xuống khỏi xe ngựa, trong mắt hiện lên ghen ghét nồng đậm.

Kỳ Thiếu Khang hơi gật đầu với Kỳ Thiếu Vinh: "Tứ đệ, ngươi cũng tới tham gia hội đấu giá sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn về phía Kỳ Uyên: "Kỳ Uyên trưởng lão, lần trước ta ra tay có hơi tàn nhẫn một chút, thương thế của ngươi không có việc gì đi?"

Kỳ Uyên lắc tay áo, tức giận nói: "Không phiền ngươi lo lắng."

Kỳ Uyên dẫn đầu tiến vào nhà đấu giá, đám người Kỳ Thiếu Khang thấy thế cũng đi theo vào, Kỳ Thiếu Như lưu luyến nhìn Trang Hạo một cái, rời đi theo.

"Lão già này thật nóng tính, ta tốt bụng quan tâm hắn hai câu, hắn liền tức giận, lớn tuổi như vậy rồi còn thích động một chút liền tức giận, tức giận dễ đoản thọ a!" Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu than thở.

Trang Khiêm: "....." Ngươi thật sự là quan tâm sao, sao nghe như thế nào cũng đều giống khiêu khích a!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm nhăn mày nhăn mặt: "Tiểu mập mạp, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Trang Khiêm vội lắc đầu: "Không có gì."

.....

Một chiếc xe ngựa chạy như bay tới, Kỳ Thiếu Vinh xoay người, nhìn xe ngựa chạy quá tốc độ: "Gia huy trên xe ngựa này nhìn có chút quen quen a!"

Kỳ Hằng dựa sát vào bên tai Kỳ Thiếu Vinh nói: "Thiếu gia, là gia huy của Thẩm gia."

"A, thì ra là Thẩm gia, ta nhớ ra rồi, trên quần áo tên Thẩm Nguyên ngu ngốc kia cũng có ấn ký này."

Thẩm Nguyên đi theo một trưởng lão Thẩm gia xuống xe ngựa, nhìn thấy Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đứng trước cửa nhà đấu giá, trên mặt Thẩm Nguyên liền lộ ra thần sắc thống khổ nồng đậm.

Da đầu Thẩm Nguyên căng ra, đi đến trước mặt Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo chào hỏi: "Kỳ tứ thiếu, Trang đại thiếu, hai vị đều ở đây a!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thẩm thiếu, ngươi khôi phục không tồi! Nghe nói ngươi bị người khác đánh thành đầu heo, ta thấy ngươi gầy đi không ít, đang giảm béo sao?"

Thẩm Nguyên: "..... Kỳ tứ thiếu, ngươi đừng đùa ta, chuyện từ hôn ta thật lòng xin lỗi ngươi."

"Xin lỗi? Thẩm thiếu, ngươi nói lời này là không đúng rồi! Là ta phải cảm tạ ngươi mới đúng, người phong hoa tuyệt đại như ta đương nhiên phải cưới tám mười mỹ nữ như hoa như ngọc, Trang Hạo không ngực không mông như vậy, sao có thể xứng với ta, ngươi nói có phải hay không? Kỳ thật ngươi đi từ hôn còn giúp ta tiết kiệm chút sức lực nữa!" Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Thẩm Nguyên nói.

Thẩm Nguyên nhìn sắc mặt âm trầm của Trang Hạo, trong nháy mắt liền có loại xúc động muốn hoành đao tự vận. Kỳ Thiếu Vinh cư nhiên dám nói như vậy trước cửa nhà đấu giá, không sợ có người nghe lén sao?

"Kỳ tứ thiếu, thời gian không còn sớm, ngươi mau vào đi." Thẩm Nguyên nhỏ giọng thúc giục.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được rồi!"

.....

Kỳ Uyên trầm mặt ngồi trong ghế lô: "Quan hệ của Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo cư nhiên lại tốt như vậy."

Kỳ Uyên nhíu mày, nguyên bản Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo liên hôn có thể kéo gần quan hệ của Kỳ gia cùng Trang gia lại, nhưng hiện tại Kỳ Thiếu Vinh lại tỏ rõ thái độ cả đời không muốn qua lại với Kỳ gia, cho dù Trang Hạo cưới Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ gia cũng không vớt được chỗ tốt gì.

"Trang Hạo thích Tà Y, tứ đệ chính là Tà Y, vậy nên hiện tại Trang Hạo thích tứ đệ, cái này rất bình thường a!" Kỳ Thiếu Phúc nói.

"Cái này rất không bình thường! Tứ ca cư nhiên dùng loại phương thức này đi thông đồng Trang Hạo!" Kỳ Thiếu Như bất mãn oán trách.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Kỳ Thiếu Như: "Ngũ muội, ngươi nghĩ thoáng một chút đi, cho dù không có tứ đệ, Trang Hạo cũng không nhất định sẽ cưới ngươi a!"

Kỳ Thiếu Như hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Phúc một cái.

Kỳ Thiếu Như nhàm chán ngồi trong phòng, tùy ý đưa mắt nhìn xung quanh, khi nhìn thấy một người dưới lầu, hai mắt Kỳ Thiếu Như tức khắc sáng lên, "Trưởng lão, còn một lúc nữa mới bắt đầu đấu giá, ta ra ngoài hít thở không khí một chút."

Kỳ Uyên nhíu mày: "Đã đến lúc nào rồi ngươi còn đi thông khí!"

"Ta đi một lúc sẽ trở lại." Kỳ Thiếu Như nói.

Kỳ Thiếu Khang cau mày: "Thiếu Như làm sao vậy? Nàng đi tìm Trang Hạo sao?"

Kỳ Thiếu Phúc lắc đầu, nhìn về phía dưới lầu: "Chắc không phải tìm Trang Hạo, có lẽ ngũ muội đi tìm Dịch Sơ Tuyết."

"Nha đầu này thật là." Kỳ Thiếu Phúc bất đắc dĩ lắc đầu.

Kỳ Thiếu Phúc chống cằm, lúc trước Dịch Băng, Dịch Hỏa chưa xảy ra chuyện, địa vị của Dịch Sơ Tuyết cùng Kỳ Thiếu Như tương đương, quần áo, trang sức, vũ khí, tọa giá, hai người trong tối ngoài sáng so cao thấp không biết bao nhiêu lần, hiện giờ Dịch Sơ Tuyết thất thế, Thiếu Như đây là muốn đi bỏ đá xuống giếng sao?

Kỳ Thiếu Phúc lắc đầu, tuy rằng biết Kỳ Thiếu Như muốn làm cái gì nhưng cũng không có ý định chen chân vào.

------oOo------

Chương 89: Vợ trước cùng muội muội

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 89

Chương 89: Vợ trước cùng muội muội

"A, đây không phải là Dịch tiểu thư sao? Dịch Sơ Tuyết, không nghĩ ngươi cư nhiên cũng tới, ta còn tưởng rằng ngươi đã không còn tâm tư quan tâm hội đấu giá này nữa chứ, hai ca ca ngươi vẫn đang nằm trên giường đi? Thật đáng thương làm sao, hai người nguyên bản đều là thiên tài lại đều biến thành phế vật như vậy, hai ca ca ngươi đã hoàn toàn trở thành phế vật, nói không chừng sau này ngay cả Dịch Phàm cũng đánh không lại." Kỳ Thiếu Như nói.

Dịch Sơ Tuyết cau mày lại: "Không liên quan đến ngươi."

Kỳ Thiếu Như bất mãn: "Sao lại không liên quan đến ta, Kỳ gia chúng ta cùng Dịch gia các ngươi là thế giao, ca ca ngươi xảy ra chuyện, theo lý thường mà nói, ta hẳn là nên quan tâm một chút."

Dịch Sơ Tuyết hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Như: "Ngươi tránh ra cho ta!"

"Dịch tiểu thư, tính tình của ngươi càng ngày càng kém cỏi!" Kỳ Thiếu Như đoạt lấy thiệp mời trên tay Dịch Sơ Tuyết: "Không phải chứ, hiện tại ngươi nghèo túng như vậy còn có thể lấy được thiệp mời hội đấu giá, không phải là trộm đi?"

"Kỳ Thiếu Như, ngươi câm miệng lại cho ta! Dịch Sơ Tuyết nóng nảy mắng lên.

"A, thì ra là thiệp mời bình thường, ta đã nói mà." Kỳ Thiếu Như tràn đầy khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Thiệp mời hội đấu giá phát ra được phân thành thiệp mời khách quý cùng thiệp mời bình thường, năm vừa rồi, Dịch Sơ Tuyết còn có thể lấy được thiệp mời khách quý, chỉ là nay đã khác xưa, thiệp mời trong tay Dịch Sơ Tuyết này là thiệp mời bình thường, phải dùng tiền mua tới.

Kỳ Thiếu Như nhìn Dịch Sơ Tuyết: "Dịch tiểu thư, người ngồi ghế khách mời bình thường nếu không phải là lính đánh thuê cao lớn thô kệch thì cũng là quý tộc lụi bại, rất không có tố chất, nếu như ngươi không ngại thì có thể đến ghế lô của Kỳ gia a! Tuy rằng ghế lô của chúng ta không lớn nhưng vẫn có thể chứa thêm một Dịch tiểu thư ngươi."

Dịch Sơ Tuyết đoạt lại thiệp mời trong tay Kỳ Thiếu Như, ngượng đỏ mặt: "Không cần ngươi nhọc lòng."

.....

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh hai mắt tỏa sáng, nhíu mày hỏi: "Ngươi đang nhìn cái gì vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Dịch Sơ Tuyết cùng Kỳ Thiếu Như đang ở dưới lầu, hình như cãi nhau rồi."

Trang Hạo trợn trắng mắt: "Cái đó có gì hay?"

"Sao lại không có gì hay, nữ hài tử đánh nhau là có ý tứ nhất." Kỳ Thiếu Vinh hứng thú bừng bừng nói.

Trang Hạo lắc đầu: "Ta không cảm thấy vậy."

Kỳ Thiếu Vinh khinh thường liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Ngươi thật quá mất mặt! Lại nói tiếp, hai người phía dưới kia đều là

hồng nhan tri kỷ của ngươi, ngươi có hứng thú đi khuyên nhủ một chút không?"

Trang Hạo rầu rĩ mặt trầm xuống: "Ngươi đừng nói bậy, hai người kia đều không có quan hệ gì với ta."

"Nếu hai nha đầu chết tiệt kia nghe được lời này của ngươi chỉ sợ là sẽ thương tâm muốn chết."

Thẩm Nguyên nâng ly trà lên uống, không khỏi cảm thấy hối hận đã đáp ứng lời mời của Kỳ Thiếu Vinh vào ghế lô của Trang Hạo.

"A, nha đầu kia cũng tới." Kỳ Thiếu Vinh có chút kinh ngạc hô lên.

"Nha đầu kia là ai?" Trang Hạo hỏi.

"Mộ Tuyết Lam."

Trang Hạo có chút ngoài ý muốn: "Mộ Tuyết Lam? Khi nào thì ngươi lại cảm thấy hứng thú với nàng?"

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Đó chính là vợ trước của Dịch Phàm a! Vợ trước của trợ thủ đắc lực, hắn ít nhiều vẫn nên quan tâm một chút, "Người ta là một trong ba đại mỹ nữ đứng đầu hoàng đô, bình thường ta vẫn cảm thấy rất hứng thú với mỹ nữ."

"Nữ nhân kia rất không biết tiết chế, đã gả cho Dịch Phàm còn câu kết làm bậy với với nhị hoàng tử, không phải người tốt gì, ngươi tốt nhất là đừng trêu chọc nàng." Trang Hạo nghiêm túc cảnh cáo nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử Trang Hạo này coi hắn là ai chứ.

"Không phải đôi mắt của ngươi rất lợi hại, nhìn ra được cả những thứ người bình thường không thể nhìn sao? Chẳng lẽ ngươi nhìn ra được Mộ Tuyết Lam này có chỗ nào không tốt?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo khẽ hừ một tiếng, quay mặt đi.

"Người ta còn băng thanh ngọc khiết, ngươi đừng có nói lung tung bôi nhọ người ta, cẩn thận gặp báo ứng." Kỳ Thiếu Vinh nghĩa chính từ nghiêm răn dạy.

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm, Dịch Phàm từng nói Mộ Tuyết Lam này vô cùng cao ngạo, hiện tại vẫn còn trong sạch.

"A, có ý tứ." Khóe miệng Kỳ Thiếu Vinh hơi cong lên.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Có ý tứ gì?"

Trang Hạo nhìn về phía ghế khách mời bình thường dưới lầu, vị trí ghế ngồi của hai người Mộ Tuyết Lam cùng Dịch Sơ Tuyết cư nhiên lại là ngay cạnh nhau.

"A! Cái này càng có ý tứ." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy cảm thán nhìn người ngồi phía sau Dịch Sơ Tuyết cùng Mộ Tuyết Lam.

Chỗ ngồi của Dịch Phàm là ngay phía sau hai người kia, bất quá, hiện tại Dịch Phàm đã dịch dung thành Thiên Diện, ngay cả vợ trước cùng muội muội của tiểu tử này cũng không nhận ra.

"Đó là Thiên Diện a! Muốn kêu hắn lên sao?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không cần, cứ để hắn ngồi dưới đó đi."

.....

Một thị nữ đi đến, cung kính nói: "Trang đại thiếu, ta là thị nữ của nhà đấu giá, Hiểu Vân, xin hỏi các vị có yêu cầu gì không?"

"Có a!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hiểu Vân cung kính nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Không biết các hạ có yêu cầu gì?"

Kỳ Thiếu Vinh chỉ mâm đựng trái cây: "Trái cây trong mâm này là miễn phí sao?"

Hiểu Vân gật đầu: "Đúng vậy!"

"Có thể gọi thêm không?"

"Có thể."

"Vậy lấy thêm một trăm mâm lại đây."

Hiểu Vân kinh ngạc trừng lớn mắt: "Một trăm mâm?"

"Đúng vậy!"

Hiểu vân: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hiểu Vân: "Có vấn đề?"

"Không có vấn đề gì."

Kỳ Thiếu Vinh thả quang minh Độc Giác thú ra, tràn đầy oán niệm nói: "Con heo ngươi đã sắp ăn hết tiền của ta rồi biết không?"

"Nào, nhanh ăn đi, mấy thứ này đều không cần tiền." Kỳ Thiếu Vinh thúc giục nhìn quang minh Độc Giác thú.

Thẩm Nguyên tò mò nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, không phải thi đấu lúc trước ngươi đã kiếm được một bút tiền sao? Sao còn không nuôi nổi Độc Giác thú a?"

"Chút tiền đó tính là cái gì! Còn không đủ cho ta nhét kẽ răng đâu, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm thôi!" Kỳ Thiếu Vinh khinh thường hừ một tiếng.

Thẩm Nguyên nhìn bộ dáng tiết kiệm từng li từng tí của Kỳ Thiếu Vinh, chỉ cảm thấy dị thường vớ vẩn.

.....

Dịch Sơ Tuyết cùng Mộ Tuyết Lam nhìn nhau không vừa mắt, Dịch Sơ Tuyết đối mặt với Mộ Tuyết Lam luôn là cao cao tại thượng, hiện tại Dịch gia xảy ra chuyện, Dịch Sơ Tuyết đã không còn kiêu căng ngạo mạn như trước.

"Sơ Tuyết muội muội, hai ca ca ngươi thế nào rồi?" Mộ Tuyết Lam hỏi.

Dịch Sơ Tuyết mới vừa ăn mệt từ chỗ Kỳ Thiếu Như, tâm tình vô cùng không tốt, nghe được Mộ Tuyết Lam dò hỏi, lập tức liền nổ tung, "Chuyện của nhà chúng ta có quan hệ gì với ngươi, ngươi đã li hôn với phế vật Dịch Phàm kia, không còn là người của Dịch gia chúng ta! Thật đáng thương, nhị hoàng tử không cần ngươi, ngay cả tam ca phế vật của ta cũng coi thường ngươi."

Mộ Tuyết Lam tức giận nhìn Dịch Sơ Tuyết, "Sơ Tuyết muội muội càng ngày càng nóng tính! Vừa nãy ta thấy Kỳ tứ thiếu cùng Trang Hạo tiến vào cùng một ghế lô, hình như quan hệ của hai người bọn họ rất tốt a!"

"Đáng thương Sơ Tuyết muội muội năm đó ngàn dặm xa xôi đi từ hôn, kết quả lại là uổng công làm tiểu nhân, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo nên ở bên nhau cuối cùng vẫn là ở bên nhau, lại nói tiếp, thiên tư của Kỳ tứ thiếu không tầm thường, quả nhiên là một đôi do trời đất tạo nên với Trang Hạo, Sơ Tuyết muội muội nói có đúng hay không?"

Dịch Sơ Tuyết căm hận nhìn Mộ Tuyết Lam: "Ngươi câm miệng!"

Sau khi Mộ Tuyết Lam gả cho Dịch Phàm, không ít lần bị Dịch Sơ Tuyết nhục nhã, lúc này liền không nhịn được, "Sơ Tuyết muội muội,

Trang Hạo vẫn còn biết thương hương tiếc ngọc, Thẩm Nguyên bị đánh một trận, ngươi lại may mắn thoát nạn!"

"Cái giày rách ngươi, nhị hoàng tử không cần ngươi, ngươi liền quấn lấy tên phế vật kia, hiện tại ngay cả tên phế vật kia cũng không cần ngươi." Dịch Sơ Tuyết mắng.

Mộ Tuyết Lam cười lạnh: "Dịch tiểu thư, hai ca ca ngươi vẫn còn nằm trên giường, ngươi lại có tâm tư tới tham gia hội đấu giá, tâm của ngươi cũng thật rộng rãi a!"

.....

Dịch Phàm ngồi ở phía sau hai người, nhắm mắt lại, tùy ý hai người tranh chấp.

.....

"Hội đấu giá bắt đầu rồi." Thẩm Nguyên lên tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, hứng thú bừng bừng nói: "Cuối cùng cũng bắt đầu."

"Cảm tạ các vị khách quý đã đến hội đấu giá lần này, nhà đấu giá chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều vật phẩm trân quý, tin tưởng nhất định sẽ làm vừa lòng các vị, ta không nói nhiều nữa, sau đây chúng ta xin đưa ra kiện vật phẩm thứ nhất, tinh hạch của nham mãng băng tinh cấp chín." Một vị nữ chủ trì của nhà đấu giá đi ra.

"Tinh hạch của nham mãng băng tinh dùng để chế tác pháp trượng của ma pháp sư băng hệ, uy lực như thế nào ta nghĩ không cần ta nhiều lời."

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được khẽ nhíu mày: "Nhìn dáng vẻ này xem ra ngươi không nói dối, nhà đấu giá này quả nhiên rất cường hãn."

Tinh hạch cấp chín, lấy năng lực cấp chín của hiệu trưởng đối đầu với nham mãng băng tinh này, thắng bại khó mà nói, nhà đấu giá này lại có thể mang tinh hạch cấp chín ra bán đấu giá.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt nhìn về phía Trang Hạo: "Trang Hạo, ngươi thấy nữ chủ trì này có tu vi gì?"

"Cấp tám." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, không khỏi cảm thán hoàng đô ngọa hổ tàng long.

Giá khởi điểm của tinh hạch cấp chín là một trăm vạn, rất nhanh đã được đẩy lên hơn sáu trăm vạn.

"Nơi này không ít kẻ có tiền a!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Lần này có rất nhiều thế lực từ nơi khác tới, cạnh tranh đương nhiên là kịch liệt, bên dưới đó cũng có không ít cao thủ cấp tám đâu." Thẩm Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, Nguyên Quốc hoàng quyền chí tôn, nhưng cũng tồn tại rất nhiều đại gia tộc có thế lực không nhỏ, an phận ở một góc, tự làm giàu tự mình hưởng.

Tinh hạch cấp chín cuối cùng bị một ma pháp sư cấp chín lấy giá tám trăm hai mươi vạn đồng vàng mua về.

Kỳ Thiếu Vinh nhăn nhăn mày, thầm nghĩ: Vẫn cần phải kiếm thêm tiền a!

Dịch Sơ Tuyết cùng Mộ Tuyết Lam đã sớm ngừng tranh chấp.

Lúc trước, vì tranh đoạt tinh hạch cấp chín, người trong hội đấu giá long tranh hổ đấu một hồi, nghe những người này tranh giá, Dịch Sơ Tuyết không khỏi có chút chột dạ. Dịch Sơ Tuyết là trộm đến hội đấu giá, vì gom góp tài chính, Dịch Sơ Tuyết đã bán đi không ít trang sức

trân bảo tích góp nhiều năm, nhưng ngay cả như vậy, trên tay Dịch Sơ Tuyết cũng chỉ có trên dưới sáu vạn đồng vàng.

Kiện thứ hai được đấu giá là hỏa lưu li, nghiêm tự biển sâu, nghe nói là đồ của hoàng thất hải tộc, bị một phản đồ hải tộc trộm ra, mồi lửa bên trong hỏa lưu li ẩn chứa lực lượng nồng đậm, là thứ tốt với đấu khí sư cùng ma pháp sư hỏa hệ.

Cạnh tranh của hỏa lưu li không kịch liệt bằng tinh hạch cấp chín, nhưng cũng bán ra được hai trăm vạn.

------oOo------

Chương 90: Tranh chấp đấu giá

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 90

Chương 90: Tranh chấp đấu giá

Bán đấu giá tiến hành đâu vào đấy, Kỳ Thiếu Vinh không có hứng thú với hầu hết vật phẩm được đấu giá, vật cảm thấy hứng thú lại bởi vì giá cả quá cao, nhiều người cạnh tranh, chỉ có thể từ bỏ.

Hơn bốn mươi kiện vật phẩm được bán ra, hội đấu giá tạm thời dừng lại làm lạnh dần xuống.

"Sau đây là tuyết nghiên hoa, hoa này có công hiệu làm trắng da, còn có thể trì hoãn già cả, trùng tu nhan sắc, ta tin tưởng hầu hết nữ sĩ đang ngồi đây đều rõ ràng công hiệu của nó, ta không nói nhiều nữa, giá khởi điểm của tuyết nghiên hoa là năm vạn đồng vàng, đấu giá bắt đầu!" Sau một hồi nghỉ ngơi, nữ chủ trì lại lên tiếng làm nóng bầu không khí.

Ánh mắt Kỳ Thiếu Vinh nóng cháy nhìn tuyết nghiên hoa, quay sang nói với Kỳ Hằng, "A Hằng, mua nó về."

Kỳ Hằng gật đầu: "Được."

Thẩm Nguyên cổ quái nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, ngươi cũng sợ già sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Còn chưa đến nỗi đó."

Thẩm Nguyên gãi đầu, tu vi càng cao, quá trình lão hóa càng chậm, lấy thiên tư của Kỳ Thiếu Vinh, hẳn là không cần lo lắng vấn đề lão

hóa này sớm như vậy.

Giá khởi điểm của tuyết nghiên hoa là năm vạn đồng vàng, một đường tăng thẳng đến hơn hai mươi vạn, Kỳ Thiếu Vinh không thể không cảm thán, ở thế giới nào thì tiền của nữ nhân cũng là dễ kiếm nhất!

Dịch Sơ Tuyết đỏ mặt lên, nàng vốn còn muốn mua tuyết nghiên hoa về, bất quá, cái giá nàng nàng đưa ra rất nhanh đã bị bao phủ bởi thanh âm kêu giá điên cuồng của quần chúng xung quanh.

Mộ Tuyết Lam nhìn sắc mặt khó coi của Dịch Sơ Tuyết, không có bỏ đá xuống giếng, Mộ Tuyết Lam cũng rất động tâm về tuyết nghiên hoa, nhưng tiền trong túi ngượng ngùng, Mộ Tuyết Lam không có tham gia cạnh tranh.

"Bốn mươi vạn!"

Mộ Tuyết Lam nhíu mày, nhìn về phía ghế lô trên lầu: "Hình như là thanh âm của Trang Hạo, không nghĩ Trang đại thiếu cũng cảm thấy hứng thú với tuyết nghiên hoa!"

Dịch Sơ Tuyết nhấp môi, nàng tự nhận vẫn có chút hiểu biết về Trang Hạo, dưới tình hình chung, Trang Hạo sẽ không cảm thấy hứng thú với tuyết nghiên hoa, hiện tại Trang Hạo tham dự đấu giá, rất có khả năng là bởi vì người khác cảm thấy hứng thú.

Mộ Tuyết Lam nhìn Dịch Sơ Tuyết: "Sơ Tuyết muội muội, chẳng lẽ Trang Hạo là vì ngươi mới mua tuyết nghiên hoa này?"

Dịch Sơ Tuyết nghe Mộ Tuyết Lam châm chọc, trong lòng vô cùng tức giận, nhưng cũng có vài phần mong đợi, nếu Trang Hạo thật sự là vì nàng mà mua tuyết nghiên hoa, vậy thật tốt quá.

.....

Nhân viên nhà đấu đưa tuyết nghiên hoa đến ghế lô của Trang Hạo,

Trang Hạo tùy tay ném tuyết nghiên hoa cho Kỳ Thiếu Vinh.

Tuyết nghiên hoa được đặt trong một lồng pha lê, dưới đáy của lồng pha lê này là linh dịch cùng tinh thạch tẩm bổ cho tuyết nghiên hoa.

Kỳ Thiếu Vinh hài lòng gật đầu nhìn tuyết nghiên hoa: "Thứ này không tồi a!" Hình như vừa nãy Dịch Sơ Tuyết cũng tham gia cạnh tranh, đáng tiếc, nha đầu này quá nghèo, không mua nổi.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, ngươi mua nó về làm gì?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ta xem thử xem có thể luyện chế thứ này thành đồ mỹ phẩm cao cấp không."

Đồ mỹ phẩm cao cấp, tâm Thẩm Nguyên đột nhiên nhảy dựng lên, Thẩm Mạn Vũ từng nói, Kỳ Thiếu Vinh rất có thể có quan thể với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đồ mỹ phẩm?"

Trang Khiêm nghi hoặc cau mày: "Kỳ tứ thiếu, ngươi cũng làm đồ mỹ phẩm sao? Ngươi giao hữu khắp thiên hạ, có phải ngươi cũng quen cái tên mở hắc điếm kia không?"

"Hắc điếm?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy! Cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành chính là hắc điếm a! Tâm can lão bản cửa hàng kia đen xì xì, đây là điều đã được mọi người công nhận!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo: "....."

"A khiêm, ngươi câm miệng!" Trang Hạo quát.

Trang Khiêm có chút ủy khuất nhìn Trang Hạo: "Đại ca, ngươi làm sao vậy?"

Trang Hạo buồn bực nhìn Trang Khiêm, thầm nghĩ: Làm sao vậy? Ngăn cản ngươi tìm chết!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt Trang Hạo cùng Thẩm Nguyên, thầm nghĩ: Quả nhiên quan hệ của hắn cùng cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành đã bị lộ, có vẻ như Trang gia cùng Thẩm gia đã biết được gì đó.

Từng kiện vật phẩm được mang ra đấu giá, cuối cùng.....

"Sau đây là một ma pháp sư mộc hệ cấp năm, thân thể mộc linh, khi song tu cùng sẽ có được lợi ích rất lớn."

Kỳ Thiếu Vinh nắm chặt nắm tay, trong mắt là hàn quang nồng đậm.

Phía dưới, Dịch Phàm vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần lập tức mở bừng mắt, hàn quang trong mắt bắn ra bốn phía.

Mộ Đình Hiên bị phong ấn tu vi bị kéo ra, Trang Hạo nhìn người trên đài đấu giá, sửng sốt một chút, mặt Mộ Đình Hiên bị một dải lụa mỏng bao lại, chỉ lộ ra cái trán trơn bóng cùng hai mắt thu thủy oanh nhiên, "Người này không nhìn ra là đã bị hủy dung, chẳng lẽ lầm." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có, chính là hắn, bên dưới khăn che mặt có vết sẹo, bất quá hiện tại đã bị che đi, nếu Đình Hiên không bị hủy dung, hắn chính là tuyệt sắc trong nhân gian, chỉ tiếc..... Đình Hiên không muốn ta giúp hắn xóa vết sẹo."

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh ở bên này nói chuyện, phía dưới đã bắt đầu tranh giá.

Trang Hạo vừa định giơ bài liền bị Kỳ Thiếu Vinh đè tay lại, "Đừng xen vào."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi không cứu người sao?"

"Cơ hội biểu hiện tốt như vậy vẫn nên nhường cho người khác đi, dù sao hắn có ra bao nhiêu kim tệ, khấu trừ đi 4% phí bán đấu giá, cuối cùng vẫn sẽ trở lại trên tay hắn." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo nghe vậy liền không tiếp tục nhiều chuyện, tâm lại trầm xuống, Kỳ Thiếu Vinh nói như vậy cũng coi như gián tiếp thừa nhận cái chết của người Mạc Hà dong binh đoàn là do "hắn" làm ra, liên tưởng đến phản ứng của Kỳ Thiếu Vinh khi hắn nhắc tới Mạc Hà dong binh đoàn lúc trước, có lẽ Kỳ Thiếu Vinh đã sớm biết sẽ có người động thủ.

Nhìn tay của Kỳ Thiếu Vinh ấn trên tay mình, trong lòng Trang Hạo bỗng nóng lên.

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh hỗ động, trong tâm chua lòm.

Hắn cùng Trang Hạo vẫn luôn là bằng hữu tốt, Thẩm Nguyên tự giác cũng có chút hiểu biết về Trang Hạo, nhưng đối thoại của Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh lúc này, hắn lại không hiểu một chút nào.

Thẩm Nguyên cúi đầu, âm thầm suy nghĩ về câu nói kia của Kỳ Thiếu Vinh, "dù sao hắn có ra bao nhiêu kim tệ, khấu trừ đi 4% phí bán đấu giá, cuối cùng vẫn sẽ trở lại trên tay hắn", gần đây Mạc Hà dong binh đoàn toàn diệt, chẳng lẽ hung thủ đang tham gia cạnh tranh sao?

"Một trăm vạn."

Nguyên bản giá cạnh tranh vẫn luôn ở trên mười vạn đồng vàng, lập tức lại nhảy một bước lớn, người tham gia cạnh tranh dần im lặng xuống.

Thẩm Nguyên lập tức nhìn qua, "Là Thiên Diện a! Tiểu tử này là ma

pháp sư thủy hệ, thủy sinh mộc, mộc sinh thủy, ma pháp sư mộc hệ này quả thật là rất hữu ích với hắn, tiểu tử này nhìn qua trang nghiêm, không nghĩ cũng cảm thấy hứng thú về chuyện song tu."

"Một trăm linh một vạn."

Thẩm Nguyên sửng sốt một chút: "Cư nhiên vẫn còn người cạnh tranh."

Một thanh âm trầm thấp vang lên, "Vị đồng học này, ngươi đừng để bị nhà đấu giá lừa, người này đã sớm bị hủy dung, là một tên xấu xí, căn bản không thích hợp song tu, vị chủ trì này, ngươi có thể gỡ khăn che mặt xuống, để mọi người nhìn một chút được không?"

Sắc mặt nữ chủ trì thay đổi liên tục.

"Không cần, một trăm hai mươi vạn." Không chờ chủ trì đấu mở miệng, Dịch Phàm lạnh giọng nói.

"Rất tốt! Rất tốt! Tiểu tử, nếu ngươi đã quyết tâm muốn đối địch với ta, nguyện bị nhà đấu giá lừa, vậy ta cũng không ngăn cản nữa." Diêm Tâm lão nhân trầm giọng xuống.

"Lão nhân kia là ai vậy?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Diêm Tâm lão nhân, là một luyện độc sư khó chơi." Thẩm Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Vinh hơi sửng sốt một chút: "Luyện độc sư?"

"Đúng vậy, nghe nói Diêm Tâm lão nhân này thích lấy người luyện dược, thân thể mộc linh có sức hấp dẫn vô cùng lớn với lão."

Kỳ Thiếu Vinh nhướng mày: "Như vậy sao!"

"Nhìn tư thế này xem ra Diêm Tâm lão nhân sẽ không dễ dàng buông tay." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý vẫy vẫy tay: "Không có việc gì, Thiên Diện lợi hại hơn ta, nếu

Diêm Tâm lão nhân này thật sự muốn tìm hắn chắc hẳn cũng không chiếm được tiện nghi gì."

Thẩm Nguyên nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Thiên Diện lợi hại hơn ngươi? Kỳ tứ thiếu, có phải ngươi quá khoa trương rồi không?"

"Sau này ngươi sẽ biết."

Thẩm Nguyên:....."

.....

Mộ Tuyết Lam quay đầu nhìn Dịch Phàm: "Thiên Diện đồng học, hình như ngươi đã đắc tội Diêm Tâm lão nhân."

Dịch Phàm nhàn nhạt nhìn Mộ Tuyết Lam một cái: "Không quan hệ."

"Thiên Diện đồng học, chắc ngươi không biết, Diêm Tâm lão nhân cũng không có lừa ngươi, người này thật sự đã bị hủy dung, bên dưới khăn che mặt đều là sẹo, ta thấy ngươi nên nhường người cho Diêm Tâm lão nhân thì hơn, nếu không, ngươi chỉ sợ....." Lành ít dữ nhiều.

Dịch Phàm nâng mắt lên, ánh mắt sắc bén nhìn Mộ Tuyết Lam, "Câm miệng, ngươi nói quá nhiều."

Mộ Tuyết Lam bị Dịch Phàm quát một tiếng, tức khắc ngượng đỏ bừng mặt.

Dịch Phàm không tiếp tục để ý tới Mộ Tuyết Lam, Dịch Sơ Tuyết châm chọc nhìn Mộ Tuyết Lam, ha ha cười, "Mộ tiểu thư, ngươi đúng là chỉ biết xen vào việc của người khác, người ta căn bản là không cảm kích ngươi."

Mộ Tuyết Lam nắm chặt nắm tay, không nói gì.

Dịch Sơ Tuyết nhìn Dịch Phàm, không khỏi có vài phần không cam lòng, thầm nghĩ: Ngay cả một tiểu tử không biết chạy từ nơi nào ra như Thiên Diện vừa ra tay mua một người đã là hơn một trăm vạn, mà Dịch đại tiểu thư nàng, toàn bộ tài sản lại đáng thương chỉ có một chút.

.....

Ghế lô Kỳ gia.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn chằm chằm diện mạo bình thường của Dịch Phàm, nhỏ giọng nói thầm: "Tiểu tử Thiên Diện này thật có tiền a!"

"Trước đấy tứ đệ đánh cược thắng hơn ba ngàn vạn đồng vàng, ba phần cho Hồ Phong, hai phần cho Thiên Diện, hắn đương nhiên là có tiền." Kỳ Thiếu Khang chua lòm nói.

Kỳ Thiếu Phúc vuốt cằm: "Tứ đệ đúng là hào phóng!" Đi theo tứ đệ có "tiền đồ" a, đáng tiếc, Kỳ Thiếu Vinh không có hảo cảm với Kỳ gia, cũng không có bao nhiêu hảo cảm với thân ca ca này.

"Kỳ Thiếu Vinh này quả nhiên là thứ ăn cây táo rào cây sung, tình nguyện tiện nghi cho người ngoài cũng không muốn tiện nghi cho người nhà." Kỳ Thiếu Như khó chịu oán trách.

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Như một cái: "Được rồi, Thiếu Như, đừng oán giận."

Kỳ Thiếu Khang nhìn về người phía dưới: "Ma pháp sư mộc hệ này rất có thể không đơn giản, hắn bị người của Mạc Hà dong binh đoàn bắt được, đưa tới nhà đấu giá, kết quả, hai ngày trước Mạc Hà dong binh đoàn toàn diệt."

Kỳ Thiếu Phúc cau mày: "Toàn diệt? Vì sao lại vậy?"

Kỳ Thiếu Khang lắc đầu: "Ta cũng không biết, Mạc Hà dong binh đoàn toàn diệt lại không có người đi nhặt xác, bọn họ là trúng độc mà chết, trong thi thể chứa đầy độc tốt, ai cũng không dám chạm vào."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

------oOo------

Chương 91: Đồng tu thủy hỏa

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 91

Chương 91: Đồng tu thủy hỏa

Một trăm kiện thương phẩm được đấu giá hoàn toàn, cửa lớn hội đấu giá lập tức mở ra, khách khứa tham dự hội đấu giá lục tục ra ngoài.

Kỳ Hằng ôm tuyết nghiên hoa, đi theo phía sau Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo.

Xung quanh không ít người đi ngang qua đều nhìn chằm chằm tuyết nghiên hoa trong tay Kỳ Hằng, Kỳ Hằng bất đắc dĩ, tuyết nghiên hoa vẫn sống, nhưng nếu để vào trong nhẫn không gian sẽ chết, dược hiệu giảm mạnh, chỉ có thể ôm ở trong tay, nhưng ôm một bình hoa lớn như vậy trong tay thật sự là có chút chói mắt, Kỳ Hằng không khỏi có chút bất đắc dĩ.

Kỳ Thiếu Vinh tiến đến bên tai Kỳ Hằng nói nhỏ: "A Hằng, ngươi rất có mị lực a, rất nhiều người đều đang nhìn ngươi."

"Thiếu gia, ngươi đừng nói đùa, ta nào có mị lực, rõ ràng là mị lực của hoa trong tay ta lớn." Kỳ Hằng thở dài một hơi.

Dịch Sơ Tuyết đi ra khỏi nhà đấu giá, nhìn hoa trong tay Kỳ Hằng, cắn chặt răng.

Kỳ Thiếu Như vừa đi ra liền nhìn thấy sắc mặt khó coi của Dịch Sơ Tuyết. "Dịch tiểu thư, hình như vừa nãy ta thấy ngươi cũng tham dự cạnh tranh đấu giá tuyết nghiên hoa, đáng tiếc, không tranh được

với Trang Hạo, không nghĩ tới Trang Hạo lại tặng hoa cho tứ ca ta, vừa rồi ta thiếu chút nữa cho rằng Trang Hạo mua hoa là vì tặng ngươi chứ."

Dịch Sơ Tuyết lạnh lùng nhìn Kỳ Thiếu Như: "Kỳ tiểu thư, ngươi cũng đừng có chỉ nói ta! Ta không được, ngươi cho rằng ngươi có cơ hội sao?"

Kỳ Thiếu Như hung hăng trừng mắt nhìn Dịch Sơ Tuyết: "Cho dù ta không thể cùng Trang Hạo thì hoàng đô này cũng vẫn còn rất nhiều thanh niên tài tuấn cho ta chọn, Dịch tiểu thư ngươi thì thảm rồi, trước kia ánh mắt của ngươi cao như vậy, hiện tại sợ là ngay cả mấy quý tộc hủ bại cũng chưa chắc đã chịu để ý ngươi?"

Dịch Sơ Tuyết cắn chặt răng: "Không cần ngươi nhọc lòng!"

"Ta sao có thể không quan tâm chuyện hôn sự của Dịch tiểu thư chứ, lại nói tiếp, một tiểu quản sự của Kỳ gia chúng ta gần đây đang tìm tức phụ, Dịch tiểu thư có muốn ta giới thiệu cho ngươi một chút không? Tuy rằng tướng mạo của tiểu quản sự kia bình thường, nhưng đi theo hắn, ngươi sẽ không cần lo ăn lo uống, mấy nha đầu nhà ta còn đang muốn tranh cướp hắn kìa." Kỳ Thiếu Như nói.

Dịch Sơ Tuyết vừa thẹn vừa giận đỏ mặt lên: "Kỳ tiểu thư, ngươi thưởng thức quản sự nhà ngươi như vậy thì dứt khoát tự mình gả cho hắn là được."

.....

Dịch Phàm hoàn thành giao dịch sau hậu trường hội đấu giá mới đi ra.

Nhà hấu giá vừa giao Mộ Đình Hiên cho Dịch Phàm, Dịch Phàm liền lập tức giải cấm chế, khôi phục thực lực cho Mộ Đình Hiên.

"Cảm ơn ngươi." Mộ Đình Hiên quay sang nhìn Dịch Phàm nói.

Dịch Phàm có chút câu nệ cười hai tiếng: "Ngươi nói lời này với ta quá xa lạ."

"Vì cứu ta, ngươi tiêu không ít tiền đi?"

Dịch Phàm không thèm để ý lắc đầu: "Không mất bao nhiêu, đại bộ phận nhà đấu giá đều trả lại cho ta."

"Ngươi làm gì người dong binh đoàn rồi?" Nghe được Dịch Phàm nói, tâm Mộ Đình Hiên nhảy dựng lên, theo bản năng hỏi.

Dịch Phàm nhún vai: "Ta đưa bọn họ đến thế giới cực lạc tiêu dao."

Mộ Đình Hiên: "....."

Dịch Phàm mang theo Mộ Đình Hiên ra khỏi nhà đấu giá, hai người vừa ra tới đã bị Diêm Tâm lão nhân mang theo vài người ngăn cản lại.

"Thiên Diện đồng học, ngươi đúng là đủ kiêu ngạo!" Diêm Tâm lão nhân trầm mặt nhìn Dịch Phàm.

Dịch Phàm nhàn nhạt đáp: "Thường thôi."

Dịch Phàm có chút khẩn trương khi đứng trước mặt Mộ Đình Hiên, nhưng đối mặt với Diêm Tâm lão nhân lại không sợ chút nào.

"Thiên Diện đồng học, thức thời thì giao tiểu tử này ra cho ta, nếu không thì mời ngươi cùng ta lên đài quyết chiến một trận." Diêm tâm lão nhân nói.

Hoàng đô cấm tư đấu, nhưng nơi đây lại có không ít người tài ba, hoàng thất lo lắng những người này chịu áp lực lâu, khi bộc phát ra, sức phá hoại quá lớn cho nên cố ý lập ra đài quyết đấu.

Đài quyết đấu bình thường là nơi giải quyết ân oán tư nhân của tu giả ở hoàng đô, người đứng trên đài quyết đấu lấy sinh tử đặt cược,

vậy nên đài quyết đấu còn có một cái tên khác, đài sinh tử.

"Nếu tiền bối có nhã hứng như vậy, vãn bối tự nhiên phụng bồi." Dịch Phàm lạnh lùng đáp.

Mộ Đình Hiên nhíu mày, kéo tay Dịch Phàm lại, "Ngươi....."

Dịch Phàm cười cười với Mộ Đình Hiên: "Không có việc gì."

Diêm Tâm lão nhân cười lạnh một tiếng nhìn Dịch Phàm: "Tốt! Rất tốt! Đúng là hậu sinh khả uý *(là thành ngữ được bắt nguồn từ câu nói của Khổng Tử, có nghĩa là giới trẻ, lớp người sinh sau thật đáng tôn kính và sợ hãi; ám chỉ giới trẻ có thể vượt qua được thế hệ trước)*! Ta vốn còn muốn thả cho ngươi một con ngựa, nếu ngươi đã không biết sống chết như thế, ta cũng không nói nhiều với ngươi nữa."

Diêm Tâm lão nhân cùng Thiên Diện xung đột khiến cho rất nhiều người chú ý.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi không ngăn cản sao?"

"Cơ hội biểu hiện rất tốt a! Ngươi nói có đúng không?" Kỳ Thiếu Vinh hứng thú cười cười.

Trang Hạo: "....."

Thẩm Nguyên nhíu mày lại: "Kỳ tứ thiếu, độc thuật của Diêm Tâm lão nhân rất lợi hại."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Phải vậy không? Vậy vừa lúc có thể kiến thức một chút, đi thôi, chúng ta qua đó xem náo nhiệt."

.....

"Tiểu thư, ngươi đang nhìn cái gì vậy?" Hương Vân tò mò hỏi Mộ Tuyết Lam.

Mộ Tuyết Lam nhíu mày: "Hương Vân, ngươi có cảm thấy Thiên Diện có chút quen mắt không?"

Hương Vân tràn đầy khó hiểu: "Tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Sao lại thấy Thiên Diện quen mắt?"

"Thanh âm của hắn, còn có bóng dáng, thật sự là cực kỳ giống....."

"Tiểu thư, Thiên Diện giống ai?"

Mộ Tuyết Lam lắc đầu: "Không có, không có gì....." Sao có thể là một người được, Dịch Phàm thật sự kém quá xa Thiên Diện.

"Tiểu thư, mấy người đó muốn đi xem náo nhiệt, chúng ta có đi không?" Hương Vân hứng thú dạt dào hỏi.

Mộ Tuyết Lam gật đầu: "Qua xem một chút cũng được!"

.....

Diêm Tâm lão nhân cùng Dịch Phàm đi tới biên đài quyết đấu.

Diêm Tâm lão nhân nhìn Dịch Phàm, thấm thía khuyên nhủ: "Tiểu tử, hiện tại ngươi hối hận, giao tên xấu xí kia ra đây còn kịp, ngươi còn trẻ, tiền đồ vô lượng, hà tất phải làm đến mức này vì một tên xấu xí chứ?"

Trên đài quyết đấu, trừ phi một bên tử vong, nếu không hai bên đều không thể rời khỏi đài.

Dịch Phàm nhìn Diêm Tâm lão nhân một cái: "Ngươi nói quá nhiều lời vô nghĩa!"

Diêm Tâm lão nhân tức giận nhìn Dịch Phàm, Dịch Phàm đã dẫn đầu nhảy vào đài quyết đấu.

Diêm Tâm lão nhân nhảy vào theo, thả ra một con cóc ba chân thật lớn.

"Đó là thứ gì vậy?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Là khế ước thú của Diêm Tâm lão nhân, cóc độc bảy màu, loại cóc này kịch độc vô cùng, người bình thường đụng phải chỉ có một đường chết." Thẩm Nguyên lên tiếng giải thích.

Cóc ba chân của Diêm tâm lão nhân có chút giống cóc ba chân trên địa cầu, chỉ là hình thể lớn hơn cóc trên địa cầu mấy lần.

Trên mặt ngoài cóc ba chân có một đám đủ mọi màu sắc nhô lên, năm hoa sặc sỡ, nhìn qua dị thường đáng sợ, cóc ba chân duỗi đầu lưỡi đỏ tươi, khi miệng khép mở còn phun ra độc vật xanh lục.

"Con cóc ba chân này nhìn qua chắc nình nịch, vì nuôi nó, hẳn là Diêm Tâm lão nhân đã dụng tâm không ít." Kỳ Thiếu Vinh cảm thán.

Thẩm Nguyên gật đầu: "Còn không phải sao, trình độ chiến đấu của Diêm Tâm lão nhân không cao, một thân công phu hơn phân nửa đều dùng trên độc dược."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Phải vậy không?"

Một con rắn nhỏ ửng đỏ bay ra khỏi ống tay áo Dịch Phàm, rắn nhỏ vừa ra liền lập tức phóng đại to ra thêm năm sáu mét, vừa nhìn thấy rắn nhỏ đi ra, cóc ba chân nguyên bản còn giương nanh múa vuốt lập tức toát ra thần sắc lo sợ nồng đậm.

Huyết xà mở to mồm, lập tức nuốt cóc ba chân xuống.

Huyết xà được Dịch Phàm triệu hồi ra chỉ to bằng miệng chén, nhưng lại có thể trôi chảy nuốt vào một con cóc ba chân cao hơn mình mấy mét, huyết xà ăn no nê, bụng phồng lên một khối, một bộ tiêu hóa bất lương *(khó tiêu hóa)*.

Từ lúc huyết xà được triệu hồi ra cho đến khi nuốt xong cóc ba chân chỉ trong vòng nháy mắt.

Mọi người nguyên bản còn đang chờ một hồi đại chiến, kết quả, chiến đấu trong chớp mắt liền kết thúc, người vây xem vô cùng kinh ngạc, còn có một chút cảm giác buồn bã mất mát.

Trang Hạo nhìn tươi cười trên mặt Kỳ Thiếu Vinh, hơi nhăn mày lại, người Mạc Hà dong binh đoàn đều chết do trúng độc, xem ra Diêm Tâm lão nhân đụng phải đối thủ rồi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn con rắn nhỏ trên mặt đất, "Con rắn kia có lộc ăn rồi! Ăn giải quyết hết mọi chuyện a!"

"Cóc ba chân bảy màu vô cùng kịch độc, không biết con rắn này có thể tiêu hóa được không?" Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Không cần lo lắng." Con rắn này chính là được Dịch Phàm dùng phương thức nuôi cổ bồi dưỡng, từng ăn vô số độc vật, một con cóc ba chân nho nhỏ tính là cái gì.

Huyết xà phồng bụng lên, sau đó chậm rãi bẹp dần xuống, khôi phục lại hình thái bình thường.

Diêm Tâm lão nhân qua một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, sau khi lấy lại tinh thần, lão lập tức giận dữ nhìn huyết xà phía sau Dịch Phàm: "Khế ước thú của ngươi đã làm gì....."

"Lão nhân chết tiệt, ngươi quả nhiên già đến hồ đồ rồi! Làm cái gì sao? Bữa tiệc lớn đưa đến tận miệng, đương nhiên là ăn....."

Diêm Tâm lão nhân tràn đầy hận ý nhìn Dịch Phàm: "Tiểu tử thối ngươi, ta muốn cho ngươi biết mặt!"

Diêm Tâm lão nhân triệu hồi một khúc pháp trượng xương trắng ra, niệm chú ngữ ma pháp phát động công kích.

"Ngu ngốc!" Dịch Phàm vung pháp trượng lên, băng long hiện ra, gào thép bay về phía Diên Tâm lão nhân, mà lúc này, Diêm Tâm lão nhân còn chưa niệm xong chú ngữ ma pháp, công kích của Dịch Phàm đã tới rồi.

Trong mắt Trang Hạo hiện lên vài phần ngạc nhiên, "Thiên Diện cư nhiên đã lên cấp bảy trước ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh nhướng mày, lúc trước ở trong bí cảnh, Dịch Phàm thật sự là cấp sáu, hẳn là sau khi thi đấu chấm dứt mới thăng cấp, "Hắn chuyên chú hơn ta, mạnh hơn ta cũng không có gì kỳ lạ."

Diêm Tâm lão nhân ngưng ra một tấm chấn màu đen, chặn lại công kích của Dịch Phàm.

"Hình như Thiên Diện là mới tiến vào cấp bảy, Diêm Tâm lão nhân đã tiến vào cấp bảy nhiều năm, Thiên Diện muốn thắng chỉ sợ không dễ dàng."

"Nếu hắn nghiêm túc thì cũng không cần bao lâu."

Kỳ Thiếu Vinh giương giọng gọi: "A Thiên, tốc chiến tốc thắng đi, sắp không kịp cơm chiều rồi."

Kỳ Thiếu Vinh vừa nói xong, ma pháp quanh thân Dịch Phàm liền sôi trào lên.

Trang Hạo kinh ngạc mở to mắt, "Đây là....."

Trong không trung, hai loại nguyên tố thủy hỏa trong nháy mắt liền sôi trào, năm đầu băng long cùng năm đầu hỏa long cùng bay ra, giao triền cùng một chỗ, hai ma pháp tương khắc hợp lại cùng một chỗ, nổ mạnh ra! Uy lực bạo phá của hai loại ma pháp sinh ra còn cao hơn một kích toàn lực của ma pháp sư cấp tám, Diêm Tâm lão nhân bị ma pháp đánh trúng, trong nháy mắt liền chia năm xẻ bảy.

Hai loại ma pháp cực nóng cùng cực lạnh nổ mạnh cũng làm bừng

tỉnh những người xung quanh.

Trang Hạo kinh ngạc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Hắn biết ma pháp hỏa hệ?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, "Đúng vậy! Hắn giống ta, đều là ma pháp sư song hệ tương khắc."

"Chỉ sợ không phải giống nhau mỗi vậy thôi đi?" Nếu Thiên Diện biết ma pháp hỏa hệ, vậy người ra tay đả thương Dịch Băng trong bí cảnh chỉ sợ là.....

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi cảm thấy chúng ta có chỗ nào giống nhau nữa?"

Trang Hạo nhíu mày: "Không có gì."

------oOo------

Chương 92: Lộ Danh dò hỏi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 92

Chương 92: Lộ Danh dò hỏi

Dịch Phàm đi xuống khỏi đài thi đấu, Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu cười: "Thiên Diện, ngươi cư nhiên đã đến cấp bảy, ngươi không nói sớm, ta còn thay ngươi đổ mồ hôi."

"Làm phiền thiếu gia lo lắng, là ta không phải." Dịch Phàm nói.

Thẩm Nguyên nhìn chằm chằm Dịch Phàm, trong mắt là khiếp sợ nồng đậm, trước đấy Dịch Băng bị thương, Dịch gia tra hết ma pháp sư hỏa hệ trong bí cảnh cũng không thu hoạch được gì, hiện tại xem ra Dịch gia đã bỏ sót một người rồi!

"Thẩm thiếu gia, sao lại nhìn ta như vậy?" Dịch Phàm hỏi.

Thẩm Nguyên kinh ngạc nhảy dựng: "Không có gì, ta chỉ là kinh ngạc, thời điểm đại chiến trăm viện Thiên Diện đồng học cùng Kỳ đồng học đều không phô diễn toàn lực, xem ra Thiên Lan học viện lấy được vị trí thứ nhất cũng không phải nhờ vận khí, là danh xứng với thật."

Mộ Đình Hiên đi về phía Kỳ Thiếu Vinh, cung kính gọi: "Thiếu gia."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên: "Đình Hiên, ta còn đang muốn gọi ngươi về đây, không nghĩ ngươi lại tự mình tới rồi, không nói cái này nữa, ta muốn đi tìm Lưu Vân nói chút chuyện, đồ ăn ở chỗ hắn không tồi, ngươi có muốn đi cùng không?"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Được! Ta cũng đang muốn tìm một chỗ đặt chân, vừa lúc có thể đến chỗ Lưu Vân."

Dịch Phàm có chút kích động lên tiếng: "Ngươi có thể đến ở cùng ta."

"Không phải ngươi ở học viện sao?" Mộ Đình Hiên nghi hoặc hỏi.

"Ta còn một biệt viện khác ở hoàng đô."

"Ngươi vẫn nên chăm chỉ đi theo Hồ Phong hiệu trưởng học tập đi." Mộ Đình Hiên quạnh quẽ nói.

Dịch Phàm rầu rĩ nhìn Mộ Đình Hiên: "Được rồi, ta nghe ngươi."

Trang Hạo nhìn Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm, bừng tỉnh vài phần, khó trách Kỳ Thiếu Vinh lại muốn chế tạo cơ hội cho Thiên Diện, Mộ Đình Hiên này nhìn qua quạnh quẽ, có vẻ rất khó theo đuổi a!

.....

Dịch Phàm cũng đi theo Kỳ Thiếu Vinh tới Lạc Hoa Hiên, chuyện Dịch Phàm đồng tu thủy hỏa như được chắp thêm cánh, không bao lâu đã truyền khắp hoàng đô.

"Tiểu thư, ngươi không sao chứ?" Hương Vân nhìn Mộ Tuyết Lam hỏi.

Mộ Tuyết Lam lắc đầu: "Không có việc gì."

"Không nghĩ tới Thiên Diện lại là ma pháp sư cấp bảy, còn đồng tu thủy hỏa, không kém hơn Trang Hạo thiếu gia bao nhiêu, trước đây ta còn tưởng hắn là tùy tùng của Kỳ Thiếu Vinh chứ." Hương Vân cảm thán.

"Thiên Diện kia thật lợi hại."

Trái tim Mộ Tuyết Lam bùm bùm đập mạnh, trước đấy Dịch Băng bị một ma pháp sư hỏa hệ tập kích trong bí cảnh, nhưng vẫn không tìm được hung thủ, Thiên Diện che dấu thân phận mình là một ma pháp sư hỏa hệ, cho nên người hại Dịch Băng rất có khả năng là.....

Nhưng vì sao Thiên Diện này lại muốn làm như vậy?

.....

Kỳ Thiếu Như nhìn Kỳ Thiếu Khang đứng bên cạnh: "Nhị ca, không nghĩ tới Thiên Diện lại lợi hại như vậy, hình như trước đây ta có chút xem thường hắn."

Kỳ Thiếu Khang hít sâu một hơi: "Tiểu tử này không chỉ là một ma pháp sư lợi hại thôi đâu, tâm kế của hắn cũng rất thâm trầm!"

Kỳ Thiếu Khang nhìn về phía Dịch Sơ Tuyết: "Sắc mặt của Dịch Sơ Tuyết không được tốt lắm!" Tuy rằng nha đầu này không được thông minh lắm nhưng phỏng chừng cũng đã hoài nghi.

"Nha đầu chết tiệt, hai ca ca đều đã phế, nàng cư nhiên còn có tâm trạng chạy tới hội đấu giá tranh tuyết nghiên hoa với người ta, thật sự là bạc tình quả nghĩa!" Kỳ Thiếu Như khinh thường hừ một tiếng.

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Như một cái: "Được rồi, chúng ta về thôi."

Cho dù là Thiên Diện hay là ma pháp sư mộc hệ được Thiên Diện mua về kia đều có quan hệ với tứ đệ mình.

Tứ đệ mình tựa hồ càng thêm sâu không lường được, đáng tiếc.....

.....

Lạc Hoa Hiên.

Trang Khiêm nhìn Trang Hạo: "Đại ca, Kỳ Thiếu Vinh, Thiên Diện,

còn có cả Mộ Đình Hiên mới được Thiên Diện mua về kia, thậm chí cả Kỳ Hằng cũng đều đi vào nội viện Lạc Hoa Hiên, không biết đang lén lút nói cái gì, Kỳ Thiếu Vinh thật là, tất cả mọi người đều đã quen thuộc như vậy rồi, nói chuyện riêng cũng không mang theo đại ca vào."

Trang Hạo trầm mặt, thở ra một hơi, tràn đầy cô đơn nói: "Đối với Kỳ Thiếu Vinh mà nói, ta vẫn chỉ là một người ngoài."

Trang Khiêm gãi gãi đầu: "Đại ca, ngươi đừng tự coi nhẹ bản thân như vậy! Giữa các ngươi đã có khế ước, chỉ cần hôn khế hình thành, Kỳ Thiếu Vinh tự nhiên liền không chạy được."

Trang Hạo lắc đầu: "Kỳ Thiếu Vinh không phải người mà một tờ khế ước có thể trói buộc được." Người có thể đồng tu quang minh, hắc ám, hàng năm mạo hiểm du tẩu bên cạnh sinh tử tuyệt đối không đơn giản.

Tuy rằng có đôi khi Kỳ Thiếu Vinh nhìn như không đáng tin cậy, nhưng trong xương cốt cũng là một người sấm rền gió cuốn, sát phạt quyết đoán.

"Cũng đúng! Kỳ Thiếu Vinh không dễ chịu trói buộc a! Bất quá, đại ca, ngươi cũng thật hào phóng! Mua một bồn hoa bốn mươi vạn tặng người, mắt cũng không chớp một cái, đại ca, ngươi có tiền như vậy, có phải nên chiếu cố huynh đệ một chút không?" Trang Khiêm chua lòm nói.

Trang Hạo nhàn nhạt nhìn Trang Khiêm: "Nằm mơ!"

Trang Khiêm: "....."

Thẩm Nguyên chống cằm, thầm nghĩ: Thẩm Mạn Vũ từng nói cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành tổng cộng có một đại lão bản, bốn tiểu lão bản, Kỳ Thiếu Vinh, Thiên Diện, Bích Lưu Vân, Kỳ Hằng, Mộ Đình Hiên, vừa lúc năm người a!

"Thẩm ca, sao ngươi không nói câu nào?" Trang Khiêm nhìn Thẩm Nguyên hỏi.

Thẩm Nguyên xấu hổ cười cười: "Không có gì, ta chỉ đang suy nghĩ, hình như ta đã đắc tội Kỳ Thiếu Vinh quá mức, không biết có biện pháp nào đền bù không."

"Thẩm ca, Kỳ Thiếu Vinh rất mang thù a, ngươi nhìn ca ta liền biết."

Trang Hạo: "....."

.....

Hậu viện Lạc Hoa Hiên.

"Đình Hiên, sao ngươi lại bị người Mạc Hà dong binh đoàn bắt? Khinh địch sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Nhìn bên ngoài là người dong binh đoàn, bất quá, ta cảm thấy Mạc Hà dong binh đoàn chỉ là một cây đao trong tay người khác mà thôi." Mộ Đình Hiên nói.

"Có ý gì?"

"Gần đây có rất nhiều người đang điều tra chuyện cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, mà quan hệ giữa ta cùng cửa hàng đã bị lộ."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Thả lưới rộng câu cá lớn, nhìn dáng này xem ra là ta liên lụy ngươi rồi."

"Thiếu gia, ngươi không cần nói như vậy."

Bích Lưu Vân câu tóc, liếc mắt nhìn Dịch Phàm một cái: "Đáng tiếc, A Phàm giết quá sạch sẽ, một người cũng không lưu."

"Để lại cũng vô dụng, đối phương làm rất sạch sẽ, phỏng chừng ngay cả người của dong binh đoàn cũng không biết chuyện." Mộ

Đình Hiên nhàn nhạt nói.

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm: "Không cần biết là ai, chỉ cần biết đối phương có dã tâm với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành là được."

"Thiếu gia, ngươi gả cho Trang Hạo, có Trang gia làm chỗ dựa, cửa hàng chắc chắn có thể vững như Thái Sơn." Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Trước mắt ta còn chưa tới nông nỗi phải đi dựa vào Trang Hạo, cứ bình tĩnh xem biến đi."

"Lấy bản lĩnh của thiếu gia, cho dù tất cả các chi nhánh của cửa hàng đóng cửa thì vẫn có thể tiền vào như nước. Hiện tại việc cấp bách nhất là ngươi a, A Phàm, vừa rồi ngươi một chiếu giết địch, chỉ sợ Dịch gia đã theo dõi ngươi."

Dịch Phàm không thèm để ý lắc đầu: "Không sao, chuyện bên trong bí cảnh đã qua lâu như vậy, nợ cũ năm xưa, ai sẽ đến nhắc lại chứ."

"Đương nhiên sẽ có người." Bích Lưu Vân nói.

Dịch Phàm: "....."

.....

Đám người Kỳ Thiếu Vinh nói chuyện thật lâu sau mới rời khỏi nội viện Lạc Hoa Hiên,

Trang Hạo nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh đi ra, lập tức đứng lên: "Nói xong rồi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói xong rồi. Sao vậy, Trang đại thiếu vẫn chưa đi sao?"

"Có phải Trang đại thiếu xem ca vũ đến mê mẩn, nhất thời quên mất thời gian không?" Dịch Phàm hỏi.

"Thiên Diện đồng học trùng quan nhất nộ vi lam nhan, thật là làm người khác phải khâm phục, chẳng qua, vị Mộ thiếu kia đâu rồi, không giữ ngươi lại sao?" Trang Hạo nhàn nhạt nhìn Dịch Phàm.

Dịch Phàm: "....."

"Ta đang đợi ngươi, nói xong rồi? Muốn về học viện sao? Ta đưa ngươi về." Trang Hạo không tiếp tục để ý tới Dịch Phàm, quay đầu quan tầm nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh: "Trang đại thiếu, ta biết đường, không phiền ngươi nhọc lòng."

Trang Khiêm thò đầu qua: "Kỳ tứ thiếu, ngươi đừng cự tuyệt người ngàn dặm như vậy, vạn nhất trên đường ngươi có gặp phải nguy hiểm gì, ca ta có thể cứu ngươi a, dù sao bên cạnh ngươi cũng có một nhân vật nguy hiểm!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Dịch Phàm: "....."

"Sắc trời không còn sớm, đi thôi." Trang Hạo kéo tay Kỳ Thiếu Vinh qua.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, cũng không có từ chối.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo trở về Thiên Lan học viện, Dịch Phàm đi phía sau hai người, trong mắt hiện lên vài phần toan tính.

"Thiên Diện đồng học, ngươi cuối cùng cũng trở lại!" Lý Hồng chạy tới trước mặt Dịch Phàm nói.

Dịch Phàm vừa về đến học viện liền nhìn thấy mấy người đứng tụ tập trong vườn trường quanh Lý Hồng.

"Phó hiệu trưởng có gì chỉ giáo sao?" Dịch Phàm hỏi.

"Thiên Diện đồng học, ngươi đúng là biết nói đùa, ngươi lợi hại như vậy, bổn phó hiệu trưởng nào dám chỉ giáo ngươi. Lộ Danh hiệu trưởng tới, hắn đã chờ ngươi rất lâu."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Ta còn cho rằng sẽ là người Dịch gia tới, không nghĩ lại là Lộ Danh."

Dịch Phàm không thèm để ý phất tay: "Ta đi một chuyến."

Kỳ Thiếu Vinh đuổi theo Dịch Phàm: "Ta bồi ngươi đi."

Lý Hồng nhìn Dịch Phàm, lại nhìn Kỳ Thiếu Vinh, muốn nói cái gì, phát hiện hai người đã đi về phía phòng hiệu trưởng, liền bồi hai người cùng Trang Hạo đi.

Dịch Phàm đẩy cửa ra, đi vào phòng hiệu trưởng, Lộ Danh nhìn thấy Dịch Phàm, tức khắc nhăn mày lại.

"Đồ đệ, các ngươi về rồi!" Hồ Phong đầy mặt tươi cười gọi một tiếng: "Thiên Diện, Lộ Danh hiệu trưởng có chút việc muốn hỏi ngươi."

"Sư phụ, sao ngài không đánh người đi? Chẳng lẽ là đánh không lại?" Kỳ Thiếu Vinh không vui hỏi.

Hồ Phong trừng lớn mắt, một bộ chết cũng không chịu nhận.

Lão già Lộ Danh này còn đang ở đây, Kỳ Thiếu Vinh đã kêu gào muốn đuổi người ta đi!

Thiên Diện cười nói: "Sư phụ, Thiếu Vinh nói giỡn, Lộ Danh hiệu trưởng là khách quý, sao có thể đánh người ra ngoài! Nếu học viện chúng ta đánh Lộ Danh hiệu trưởng ra ngoài, vậy người khác lại nói chúng ta không hiểu đạo đãi khách. Lộ Danh hiệu trưởng, nghe nói ngài tìm ta, Lộ Danh hiệu trưởng là người bận rộn, vô sự không lên điện tam bảo, không biết ngài có gì muốn hỏi?"

"Nghe nói Thiên Diện đồng học đồng tu thủy hỏa?" Lộ Danh lên tiếng.

Dịch Phàm nhún vai: "Hôm nay có không ít người quan chiến đài sinh tử, ta nghĩ hiện tại hầu hết người trong hoàng đô đều đã biết việc này."

"Nếu Thiên Diện đồng học là ma pháp sư song hệ thủy hỏa, vậy vì sao thời điểm đăng ký ở Thiên Lan học viện lại chỉ viết có thiên phú thủy hệ?"

Dịch Phàm cười cười: "Lộ Danh hiệu trưởng muốn hỏi cái gì thì trực tiếp hỏi là được rồi, hà tất phải quanh co lòng vòng đâu, nói như vậy Lộ Danh hiệu trưởng là muốn biết người đả thương Dịch Băng trong bí cảnh có phải là ta hay không đúng không, Lộ Danh hiệu trưởng thật có trách nhiệm, vì một tên phế vật mà phải tự mình đi một chuyến, hiện tại hiệu trưởng có trách nhiệm giống như ngài không còn được thấy nhiều nữa đâu."

Lộ Danh: "....."

Hồ Phong: "....."

"Nếu Lộ Danh hiệu trưởng đã tới, ta đương nhiên sẽ thành thật, không sai, người đả thương Dịch Băng trong bí cảnh quả thật là ta, là ta dùng ma pháp hỏa hệ phá hủy kinh mạch của hắn."

Lộ Danh nhìn Dịch Phàm: "Vì sao ngươi lại muốn làm như vậy?"

"Vì sao? Ta muốn làm liền làm, nào có nhiều lý do như vậy!" Dịch Phàm nói. "Nếu nhất định phải nói rõ lí lẽ, thời điểm đồ ăn không đủ, trong một ổ chim non, chim non mạnh hơn sẽ đá chim non nhỏ yếu khỏi sào huyệt, vật cạnh thiên trạch, thích giả sinh tồn, người thích ứng được thì sống sót thôi!"

Hồ Phong nhìn Dịch Phàm: "Đồ đệ, ngươi nói rất có đạo lý!" Bất

quá, chim non thì có quan hệ gì với việc này?

"Thiên Diện đồng học, gương mặt này hẳn là không phải gương mặt vốn dĩ của ngươi đi?" Lộ Danh hỏi.

"Lộ Danh hiệu trưởng nhìn rõ mọi việc, cái gì cũng không gạt được ngài."

Dịch Phàm bóc mặt nạ da người trên mặt, Hồ Phong liền phun ra toàn bộ trà trong miệng.

"Quả nhiên!" Lộ Danh nhìn Dịch Phàm: "Thanh quan khó đoạn việc nhà, nếu đây là chuyện nhà Dịch gia, ta sẽ không nhúng tay nữa, hôm nay coi như ta chưa tới."

Dịch Phàm nhìn Lộ Danh rời đi, ánh mắt không động chút nào.

------oOo------

Chương 93: Gặp lại vợ trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 93

Chương 93: Gặp lại vợ trước

"Sư phụ, nếu không có chuyện gì nữa, ta muốn về ký túc xá nghỉ ngơi, hôm nay ta có chút mệt mỏi." Dịch Phàm nhạt nhạt nhìn Hồ Phong nói.

Hồ Phong có rất nhiều vấn đề muốn hỏi rõ ràng với Dịch Phàm, kết quả bị Dịch Phàm nói một câu như vậy, lời gì cũng nghẹn hết vào trong họng.

Hồ Phong gật đầu, phất tay: "Ngươi đi đi, nghỉ ngơi cho tốt."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm rời đi, nghiêng đầu, cười sáng lạn với Hồ Phong: "Sư phụ, nếu đã như vậy, ta cũng đi trước."

Hồ Phong liếc Kỳ Thiếu Vinh trắng mắt: "Đi đi, đi đi, đều cút hết đi."

Kỳ Thiếu Vinh đi rồi, Trang Hạo cũng rời đi theo.

Hồ Phong nhìn một đám người rời đi, không khỏi có loại cảm giác buồn bã mất mát, sau khi đám người Kỳ Thiếu Vinh đi ra, Lý Hồng chạy vào, "Hiệu trưởng, vừa nãy ta nhìn thấy Dịch Phàm đồng học ra khỏi đây, Dịch Phàm đồng học trở về học viện khi nào vậy? Hình như hắn đã mất tích rất nhiều ngày."

Hồ Phong trợn trắng mắt: "Hắn không có mất tích, hắn chỉ là trốn đi, hiện tại trốn chán rồi, tự nhiên liền đi ra, không có gì ghê gớm....."

Nghĩ đến gương mặt Thiên Diện dưới lớp da kia, Hồ Phong liền cảm thấy bản thân mình không khác gì cái chày gỗ, hắn cư nhiên cấu kết với hai tiểu tử Dịch Phàm cùng Kỳ Thiếu Vinh này làm việc xấu.

Hắn từng nói "Dịch Phàm này rất có thể cũng không đơn giản."

Lúc ấy Dịch Phàm đã nói gì chứ, tên hỗn đản kia đã nói, "Hiệu trưởng, ngài quá lo lắng, ngại nhìn rõ mọi việc, tất cả đều ở dưới mí mắt ngài, Dịch Phàm có thể không đơn giản đến đâu chứ?" Thời điểm tên hỗn đản kia trợn mắt dối lòng khen tặng hắn, trong lòng nhất định đang mắng hắn là ngu xuẩn.

Khó trách người Dịch gia tới đây đều biến mất không dấu vết, khẳng định là đã bị khế ước thú của Dịch Phàm xử lý.

"Hiệu trưởng, Lộ Danh hiệu trưởng đi rồi sao?" Lý Hồng hỏi.

"Trời tối, người ta đương nhiên phải đi, hắn không đi, chẳng lẽ còn muốn ở lại ăn cơm sao? Ta không có gì chiêu đãi hắn đâu." Hồ Phong nhàn nhạt nói.

"Ta còn tưởng rằng Lộ Danh hiệu trưởng là tới gây chuyện chứ. Lại nói tiếp, không phải vừa rồi Thiên Diện đồng học đã vào đây sao? Ta còn chưa nhìn thấy hắn ra ngoài, sao không thấy hắn đâu?"

Hồ Phong hít sâu một hơi: "Sắc trời không còn sớm, Lý Hồng ngươi cũng nên đi ngủ đi."

Hồ Phong thở dài một hơi, trước đây hắn cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh quá nghịch ngợm, Thiên Diện lại điệu thấp an phận hơn nhiều, tiểu tử Thiên Diện này an phận cái rắm a! Tiểu tử này thật là..... quá kiêu ngạo!

Lộ Danh đi trên đường, Trang Hạo đi bên cạnh Lộ Danh.

"Hiệu trưởng, ngươi không sao chứ?" Trang Hạo hỏi.

Lộ Danh lắc đầu: "Không có gì, chỉ là cảm thấy bản thân thật sự đã già rồi, hiện tại thiếu niên các ngươi a, một người khó lường hơn một người. A Hạo, ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh thế nào rồi?"

Trang Hạo phiền muộn cười khổ một tiếng: "Thiếu Vinh không để ý đến ta."

Lộ Danh vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "A Hạo, ngươi phải cố lên a!"

"Ta sẽ!"

"Không nghĩ tới song phế của hoàng đô lại là người như vậy, đám trưởng lão Kỳ gia cùng Dịch gia đến tột cùng đang nghĩ cái gì không biết!" Lộ Danh tràn đầy bất đắc dĩ than thở.

Trang Hạo: "....."

Dịch gia.

"Không nghĩ tới Thiên Diện lại biết ma pháp hỏa hệ, hắn giấu rất sâu a." Dương Mạn nói.

Dịch Sơ Tuyết nhìn Dương Mạn: "Mẫu thân, ngươi biết rồi!"

Dương Mạn liếc mắt nhìn Dịch Sơ Tuyết: "Đương nhiên đã biết, thi đấu vừa kết thúc ta liền biết, phụ thân ngươi đã tra lại hình ảnh trong bí cảnh, thời gian Thiên Diện biến mất vừa vặn lúc nhị ca ngươi xảy ra chuyện."

Dịch Sơ Tuyết trừng lớn mắt: "Mẫu thân, vậy còn chờ gì nữa? Tìm người đi bắt Thiên Diện về đây!"

"Bắt lại? Lấy danh nghĩa gì để bắt chứ? Tất cả học viên tiến vào bí cảnh đều đã ký cam kết phó thác tính mạng cho trời." Sắc mặt Dương Mạn đen lại, "Huống chi, chúng ta chỉ biết đoạn thời gian đó Thiên Diện biến mất, không có chứng cứ xác thật."

Dịch Sơ Tuyết kích động bật dậy, "Chẳng lẽ chuyện của nhị ca cứ bỏ qua như vậy?"

Dương Mạn nắm tay lại: "Việc này đương nhiên không thể cứ bỏ qua như vậy." Thực lực Thiên Diện phi phàm, hơn nữa, quan hệ của người này cùng Kỳ Thiếu Vinh không tồi, hai người còn đứng cùng một phía, rất khó đối phó!

"Phu nhân, Thiên Lan học viện truyền tin tức ra." Một hộ vệ chạy đến nói.

Dương Mạn nhìn người nọ: "Tin tức gì?"

"Lộ Danh hiệu trưởng đến Thiên Lan học viện tìm Thiên Diện hỏi chuyện, kết quả, Thiên Diện đi vào không bao lâu, Lộ Danh hiệu trưởng liền rời đi, có đồng học nói, lúc ấy rõ ràng là Thiên Diện đi vào phòng hiệu trưởng, sau đó hắn liền không ra ngoài nữa, bất quá, Dịch Phàm không hiểu tại sao lại đi từ phòng hiệu trưởng ra."

Dịch Sơ Tuyết nhíu mày: "Cái gì lung tung rối loạn vậy?"

Dương Mạn nhắm mắt lại, sắc mặt căng cứng nắm chặt nắm tay, thầm nghĩ: Chuyện nàng lo lắng nhất rốt cuộc vẫn xảy ra.

"Ngươi còn không rõ sao? Thiên Diện chính là Dịch Phàm, cho nên nhị ca ngươi mới có thể xảy ra chuyện trong bí cảnh." Dương Mạn nói.

"Sao có thể?" Thiên Diện là ma pháp sư song hệ thủy hỏa, Dịch Phàm chỉ là một phế vật, Dịch Phàm làm sao có thể so sánh với Thiên Diện.

"Không có khả năng? Có gì không có khả năng? Kỳ Thiếu Vinh không phải cũng là phế vật sao, kết quả thì sao?" Trên thực tế, người được phái đi giết Dịch Phàm lục tục xảy ra chuyện, Dương Mạn đã nổi lên lòng nghi ngờ, bây giờ Thiên Diện lại đồng tu thủy hỏa, cái này càng khiến Dương Mạn kiên định với suy đoán của

mình.

.....

Sáng sớm.

Mộ Tuyết Lam đẩy cửa ra, trong viện tức khắc có mấy con rắn nhỏ nhảy ra, sắc mặt Mộ Tuyết Lam tức khắc trắng bệch, liên tục lui về sau mấy bước.

Hương Vân nhìn thấy trong sân bò đầy rắn, bị dọa sợ lớn tiếng thét chói tai.

"Ồn cái gì?" Dịch Phàm lạnh lùng quát lên.

Nghe được thanh âm Dịch Phàm, Mộ Tuyết Lam mới để ý đến Dịch Phàm cư nhiên đang đứng trong sân, Dịch Phàm tránh đi rào cản phía trên, lạnh mặt đi đến.

Một con rắn đỏ như máu quấn trên tay Dịch Phàm, "tê tê" kêu hai tiếng, những con rắn nhỏ vây quanh Mộ Tuyết Lam cùng Hương Vân lui sang hai bên tránh ra một con đường.

"Không phải Mộ tiểu thư đã đi rồi sao? Sao lại trở lại?" Dịch Phàm vuốt đầu huyết xà, lãnh đạm hỏi.

"Ta nhớ ra còn để quên mấy thứ." Mộ Tuyết Lam nói.

Mộ Tuyết Lam nhìn huyết xà trên tay Dịch Phàm, thật lâu sau cũng không dời mắt được.

Suy đoán của nàng quả nhiên không sai! Dịch Phàm quả nhiên là Thiên Diện! Khó trách, khó trách Dịch Băng bị thương nặng như vậy, khó trách Dịch Hỏa lại trúng độc đến biến thành phế nhân, thì ra đều là..... Dịch Phàm giở trò quỷ.

Dịch Phàm nhìn Mộ Tuyết Lam: "Phải vậy không? Vậy ngươi mau

lấy đi, lần này đừng có để sót cái gì, ta thả rắn đầy viện tử, lần sau các ngươi tới, bị rắn cắn ta cũng sẽ không nhặt xác cho các ngươi."

Hương Vân bị Dịch Phàm nói cho ngượng đỏ mặt, nếu là trước đây, nàng hơn phân nửa sẽ trách lại Dịch Phàm hai câu, nhưng đứng trước mặt mấy trăm con rắn đang giương nanh múa này, Hương Vân nửa câu cũng không nói nên lời.

"Ta không biết ngươi cư nhiên còn có hứng thú nuôi rắn." Mộ Tuyết Lam nói.

Dịch Phàm tay duỗi ra, huyết xà lập tức bỏ tới trên tay Dịch Phàm. "Hình như cái này không có quan hệ gì với ngươi."

Mộ Tuyết Lam miễn cưỡng cười cười: "Cũng đúng."

Mộ Tuyết Lam đi vào đại sảnh, tức khắc liền kinh sợ, biệt viện nguyên bản trống rỗng hiện giờ bày đầy hoa tươi cùng ngọc khí trang trí giá trị liên thành.

Toàn bộ thính đường có loại cảm giác rực rỡ hẳn lên, Mộ Tuyết Lam thiếu chút nữa đã cho rằng đi nhầm chỗ.

"Ngươi bố trí lại sao? Mộ Tuyết Lam hỏi.

Biệt viện của Dịch Phàm không tồi, chỉ là trước kia vẫn luôn là cái vỏ rỗng, đồ vật bên trong ít ỏi vô cùng.

"Đúng vậy!" Dịch Phàm nói.

"Không nghĩ ngươi lại trang trí lại."

"Trước kia không cần thiết....."

"Hiện tại thì sao?".

"Hiện tại người ta thích đã tới hoàng đô, nếu hắn nguyện ý tới đây

ở, ta không muốn ủy khuất hắn."

Mộ Tuyết Lam đột nhiên nắm chặt nắm tay, trái tim hung hăng run lên: "Ở cùng nhau thời gian dài như vậy ta cũng không biết ngươi có người yêu thích."

Dịch Phàm cười cười: "Hắn chưa từng tới hoàng đô."

"Nhìn ra được ngươi rất thích hắn."

"Đương nhiên, ta chỉ thích hắn."

"Dịch Phàm, lúc trước vì sao ngươi lại cưới ta?" Mộ Tuyết Lam nhịn không được hỏi.

"Ngươi điểm danh phải gả cho ta, nhị hoàng tử muốn ta tiếp thu, tuy rằng ta không muốn cưới vợ, nhưng cưới ngươi làm bài trí, vừa lúc có thể giải quyết hậu hoạn." Dịch Phàm nhàn nhạt nói.

Tâm Mộ Tuyết Lam căng lên, ngực vừa buồn vừa đau, có loại cảm giác hít thở không thông: "Thì ra là thế! Ta hiểu được."

Hương Vân đứng phía sau Mộ Tuyết Lam, nhìn đồ trang trí liên thành bày trí khắp phòng, chỉ cảm thấy Dịch Phàm trước mắt trở nên xa lạ vô cùng.

"Ngươi thích ai? Người trong hội đấu giá kia sao?" Mộ Tuyết Lam hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy."

Mộ Tuyết Lam: "....." Quả nhiên, khó trách, khó trách Thiên Diện lại nhất định phải mua người kia, khó trách Diêm Tâm lão nhân muốn công khai khuôn mặt người nọ lại bị Thiên Diện ngăn cản.

Trong lòng Mộ Tuyết Lam cười khổ một tiếng, trước kia nàng luôn cảm thấy Dịch Phàm quá không biết cố gắng, quá không có tâm tiến

tới, nàng còn từng nghĩ, nếu Dịch Phàm là thiên tài khó có được thì sẽ như thế nào, hiện giờ Dịch Phàm xoay người lộ ra gương mặt thật, quả nhiên là một tuyệt thế thiên tài khó gặp, đáng tiếc, Dịch Phàm thành thiên tài lại cách nàng quá xa.

Mộ Tuyết Lam nhắm lại mắt, trước kia nàng luôn cảm thấy nếu không phải gia tộc kéo chân sau của nàng, nàng chắc chắn sẽ không đến nông nỗi kém cỏi như vậy, chỉ là, giờ phút này, Mộ Tuyết Lam lại có một loại cảm thụ khác thường, rốt cuộc cũng là do nàng không đủ ưu tú, Dịch Phàm từ đầu tới đuôi đều không có đặt nàng vào trong mắt.

Hương Vân nuốt nuốt nước miếng, không nói gì, nghe Mộ Tuyết Lam cùng Dịch Phàm nói chuyện, Hương Vân không khỏi như lọt vào trong sương mù, bất quá, cái này cũng không gây trở ngại việc nàng cảm nhận được một cỗ hơi thở cực đoan nguy hiểm từ trên người Dịch Phàm.

Mộ Tuyết Lam đi vào phòng mình, tức khắc kinh sợ, "Giường gỗ mun?"

Một tấc gỗ mun một tấc vàng, gỗ mun là chí bảo khó có được, người bình thường chỉ cần có một cây trâm làm từ gỗ mun cũng đã rất ghê gớm, Dịch Phàm lại dùng cả khối gỗ mun làm giường.

Dịch Phàm nhìn Mộ Tuyết Lam: "Đồ của ngươi, ngươi nhìn xem có ở đây không." Dịch Phàm tùy tay chỉ vào một góc tường.

Mộ Tuyết Lam gật đầu: "Đều ở đây." Thời điểm Mộ Tuyết Lam dọn ra ngoài đã mang theo toàn bộ đồ quý trọng, đồ trong bọc đều là những thứ Mộ Tuyết Lam không cần nữa, tới đây tìm đồ cũng chỉ là lý do của Mộ Tuyết Lam mà thôi.

------oOo------

Chương 94: Phản ứng của Dịch gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 94

Chương 94: Phản ứng của Dịch gia

"Có người tới." Dịch Phàm nhàn nhạt nói.

Mộ Tuyết Lam nhìn hai tròng mắt thị huyết của Dịch Phàm, trong lòng hiện lên vài phần bất an.

Dịch Phàm đi ra đại sảnh liền thấy được Dịch Sơ Tuyết trắng bệch mặt trong đình viện.

Dịch Sơ Tuyết kinh hoảng tránh né rắn trong viện tử, "Dịch Phàm, tên hỗn đản ngươi lăn ra đây cho ta!"

"Dịch Phàm, ngươi rốt cuộc cũng ra, đại ca cũng nhị ca ta xảy ra chuyện có phải do ngươi làm hay không, tên vương bát đản ngươi chết không được tử tế!"

Dịch Phàm hưng phấn cười nhìn Dịch Sơ Tuyết.

"Sơ Tuyết muội muội a! Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại tự chui đầu vào, ngươi đúng là đi tìm chết mà." Dịch Phàm phất tay, một con cự xà dài hơn mười mét lập tức trói Dịch Sơ Tuyết lại.

"Dịch Phàm, ngươi làm cái gì?"

Cự xà trói Dịch Sơ Tuyết càng lúc càng chặt, Dịch Sơ Tuyết nhịn không được gào thét thảm thiết, nghe vào khiến người khác sởn tóc gáy, thống khổ do hít thở không thông làm tiếng kêu của Dịch Sơ Tuyết dần dần nhỏ xuống.

"Dịch Phàm, ngươi muốn giết nàng sao? Dù sao nàng cũng là muội muội ngươi!" Hương Vân nói.

"Đúng vậy! Nàng là muội muội ta, để người khác biết ta giết nàng hình như không tốt cho thanh danh của ta lắm, ta hẳn là nên giết ngươi diệt khẩu mới đúng." Dịch Phàm bỗng nhiên vươn tay, bóp lấy cổ Hương Vân, ném Hương Vân vào đám rắn bỏ lỗn ngổn. Hương Vân nháy mắt đã bị rắn bao phủ khắp người.

"Dịch Phàm, ngươi làm cái gì?" Mộ Tuyết Lam kích động hỏi.

"Chỉ đùa một chút, để nàng đừng đi nói bậy bạ, một nha đầu thối mà cũng dám khoa tay múa chân với ta, nàng tính thứ gì!"

Mộ Tuyết Lam nhìn rắn đủ mọi màu sắc bò trên người Hương Vân, tóc gáy dựng thẳng, nhưng mấy con rắn đó chỉ bò loạn, không hạ tử thủ cho Hương Vân.

Thân rắn trơn trượt bò trên da, Hương Vân bị dọa sợ tới mức căng chặt da đầu, thần kinh hỏng hết.

"Ngươi....."

Dịch Phàm quay đầu lại: "Mộ Tuyết Lam, có phải quan hệ của ngươi cùng nha đầu thối này tốt đến mức muốn đồng sinh cộng tử không?"

Móng tay Mộ Tuyết Lam lập tức ghim chặt vào lòng bàn tay, cả người giống như bị dội một xô nước đá, nháy mắt sau đã bình tĩnh lại, trong mắt Dịch Phàm, nàng cùng Hương Vân cũng không hơn kém bao nhiêu.

"Dịch Sơ Tuyết, sắp chết." Mộ Tuyết Lam nhỏ giọng nói. Ban đầu

Dịch Sơ Tuyết còn có thể mở miệng mắng chửi người, hiện tại sắc mặt xanh trắng, hít thở không thông.

"Nàng sớm đáng chết!"

Mộ Tuyết Lam: "....."

"Lão nhân chết tiệt, nếu ngươi còn không đi ra, Dịch Sơ Tuyết sẽ thật sự mất mạng!" Dịch Phàm giương giọng nói.

Cửa chính bị đá mở ra, mấy chục hộ vệ dũng mãnh tràn vào sân.

Dịch Phàm hai tay chống lưng, nhìn sắc mặt đen xì của Dịch Tầm, khóe miệng khẽ cong lên: "Phụ thân đại nhân tới, không có đón tiếp từ xa a!"

Dịch Tầm nhìn chằm chằm Dịch Phàm, trong mắt tràn ngập phẫn hận: "Dịch Phàm, ngươi không cảm thấy ngươi làm rất quá đáng sao?"

"Có sao? Ta thật sự là không cảm thấy."

"Cho dù đại ca, nhị ca ngươi đối xử với ngươi không tốt, ngươi nhất định phải phế thiên phú của bọn họ đi sao?"

"Phụ thân, ngươi nói lời này là sai rồi, nhị ca bị thương là ta làm, bất quá, đại ca trúng độc không phải là do nha đầu Dịch Sơ Tuyết chết tiệt này làm sao? Hiện tại ta thay ngươi thanh lý môn hộ, có phải ngươi rất cảm kích ta không?" Dịch Phàm tươi cười hỏi.

"Ngươi còn nói, độc đại ca ngươi trúng là từ nơi nào tới?" Dịch Tầm tức giận nhìn Dịch Phàm.

"Phụ thân đúng là nhìn rõ mọi việc! Không sai, độc đại ca trúng phải xem như là ta gián tiếp đưa đến trên tay nhị ca."

"Giải dược, giải dược ở đâu?"

"Phụ thân, ngươi không cần uổng phí tâm tư, đã quá thời gian, cho dù có giải dược cũng không kịp rồi, bất quá, cho dù có đủ thời gian ta cũng sẽ không đưa giải dược cho ngươi." Dịch Phàm bình đạm nói.

"Sao ngươi lại phát rồ như vậy!"

"Ta phát rồ? Ta mới chỉ là chơi đùa một chút mà thôi!"

"Thiên phú ma pháp của ngươi không đo lường được, tư chất đấu khí vốn dĩ cũng kém, gia tộc trắc thí ra thiên phú của ngươi không tốt, đó là mệnh của ngươi! Sao ngươi có thể trách đại ca, nhị ca ngươi!" Dịch Tầm trầm mặt xuống.

"Đủ rồi! Đến bây giờ ngươi còn muốn gạt ta, tư chất đấu khí của ta vốn là tuyệt hảo, bất quá, thời điểm ta sinh ra, hai nhi tử của Dương Mạn đã ra đời, vậy nên Dương Mạn liền mua chuộc hạ nhân Dịch gia, ra tay huỷ hoại thiên phú đấu khí của ta!"

"Tư chất của ta bình thường, ngươi liền cao hứng, ngươi vốn đã thích tiện nhân Dương Mạn kia, vốn dĩ không có lí do danh chính ngôn thuận đón hai tên hỗn đản kia về, liền lấy tư chất của ta ra nói."

"Dương Mạn huỷ hoại thiên phú đấu khí của ta, ta khiến cho hai nhi tử của nàng biến thành phế vật chân chính, ngươi thấy có phải rất công bằng không?"

"Tên nghịch tử ngươi, đã khắc chết mẫu thân còn mưu hại thủ túc *(anh em)*!" Dịch Tầm cau mày mắng.

"Câm miệng, lão bất tử hỗn đản ngươi, từ nhỏ đến lớn, ngươi chỉ biết lấy cái chết của mẫu thân ra chì chiết ta, lặp đi lặp lại là ta hại chết mẫu thân, là ta hại chết mẫu thân, nói trắng ra chính là ngươi sợ, ngươi không dám đảm đương, sợ ngoại gia gia truy cứu trách nhiệm, liền ném ta ra làm người chịu tội thay!"

"Đến tột cùng thì mẫu thân chết như thế nào? Nàng là nhìn thấy Dương Mạn đội nón xanh cho ngươi mới bị Dương Mạn hại chết, đáng giận chúng ta thấp cổ bé họng, cho dù là vô tình biết được chân tướng thì cũng không thể nói ra, trên thực tế, ta vẫn luôn rất tò mò, muội muội Sơ Tuyết này rốt cuộc có phải nhi nữ của ngươi không a?" Dịch Phàm nghiêng đầu, hai mắt tỏa sáng hỏi.

"Ngươi đang nói hươu nói vượn cái gì!" Dịch Tầm tức đỏ mặt quát lên.

Dịch Phàm nhún vai: "Ta đang nói hươu nói vượn cái gì, ngươi có thể tìm Dương Mạn chứng thực a! Lại nói tiếp, nàng cùng một tiểu bạch kiểm bên người Dương Mạn lớn lên rất có tướng phụ tử, ngươi nói xem có đúng không? Không nói cái này, không biết hôm nay phụ thân tới tìm ta làm gì?"

"Ngươi làm nhiều chuyện như vậy, còn dám hỏi ta tới làm gì?"

"Ta làm gì? Trong đại chiến trăm viện, tất cả mọi người đều chiến đấu vì vinh quang học viện, nếu nhị ca đã tham gia dự thi, có nhận được kết quả gì thì hắn cũng phải tiếp thu, mà đại ca trúng độc là do hai huynh đệ đại ca cùng nhị ca bọn họ bất hoà, có quan hệ gì với ta đâu!" Dịch Phàm không thèm để ý nói.

"Có quan hệ hay không, chờ ngươi tới hình đường của Dịch gia rồi nói sau."

"Ta nhớ ta đã bị trục xuất khỏi gia môn, hình đường của Dịch gia, ta không có gì hứng thú đi!"

"Cái này không phải do ngươi quyết?"

"Chỉ bằng mấy giá áo túi cơm ngươi tới thôi sao, chỉ sợ không phải là đối thủ của ta đi."

Dịch Tầm nhìn Dịch Phàm: "Tốt! Rất tốt! Ta không nghĩ ngươi cư nhiên lại bừa bãi thành như vậy!"

"Lão nhân chết tiệt, ngươi cho rằng ngươi là thứ gì? Muốn quản ta? Đã chậm!" Dịch Phàm lạnh lùng nói.

Mộ Tuyết Lam nhìn Dịch Phàm, tức khắc có loại cảm giác vớ vẩn, trước đây nàng vẫn luôn cảm thấy Dịch Phàm khuyết thiếu huyết khí, hiện tại lại cảm thấy Dịch Phàm thật sự quá bừa bãi, không khỏi có loại cảm giác như mới quen Dịch Phàm.

Dịch Tầm tức giận nhìn chằm chằm Dịch Phàm: "Ngươi....."

"Bắt hắn lại cho ta!"

Dịch Tầm cười lạnh một tiếng, thân thể bỗng nhiên lui về phía sau, trong sân ầm ầm nổ mạnh, khói đặc tràn ra từng đợt từng đợt, cảm giác choáng váng nảy lên, trong khói này rõ ràng là có độc, trong lòng Mộ Tuyết Lam vô cùng lo lắng.

Dịch Tầm xách Mộ Tuyết Lam như bao cát, ném ra ngoài tường viện.

Kỳ Thiếu Vinh đang đi về phía biệt viện Dịch Phàm liền nhìn thấy Mộ Tuyết Lam bay ra ngoài.

"Mộ tiểu thư, ngươi không sao chứ?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn dáng vẻ chật vật của Mộ Tuyết Lam hỏi.

Mộ Tuyết Lam lắc đầu: "Ta không có việc gì."

Mộ Tuyết Lam nhìn Kỳ Thiếu Vinh, lại nhìn Trang Hạo bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh, nhịn không được lên tiếng: "Tình cảm của Kỳ tứ thiếu cùng Trang đại thiếu thật tốt, như hình với bóng!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Mộ tiểu thư nói đùa, ta cùng Trang Hạo chỉ là bằng hữu bình thường, hiện tại tình huống bên trong như thế nào?"

Mộ Tuyết Lam hít sâu một hơi: "Dịch Tầm mang theo mấy hộ vệ của Dịch gia tới."

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Tên hỗn đản Dịch Tầm này, hắn có mang hộ vệ cấp tám tới không?"

Mộ Tuyết Lam lắc đầu: "Không có." Cho dù là tứ đại gia tộc ở hoàng đô, địa vị của cao thủ cấp tám cũng rất cao, không dễ điều động.

"Vậy không có việc gì." Độc thuật của Dịch Phàm rất lợi hại, cho dù là cấp tám cũng khó chống lại được.

Cửa biệt viện mở, hai người nữa lại bị ném ra ngoài, "Là Dịch Tầm cùng Dịch Sơ Tuyết."

"Không phải Dịch Phàm đã giết hết mấy hộ vệ đó rồi đi?" Trang Hạo nhịn không được hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Ta cũng không biết."

"Hương Vân còn ở bên trong." Mộ Tuyết Lam do dự lên tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Ta vào xem."

Kỳ Thiếu Vinh đi vào, nhìn hộ về ngã ngổn ngang đầy sân, nhìn Dịch Phàm hỏi, "Bọn họ làm sao vậy?"

"Trúng độc." Dịch Phàm đáp.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế."

"A Phàm, ngươi còn khỏe không?"

"Ta rất tốt! Không tốt cũng không phải ta."

Mộ Tuyết Lam đi đến một bên, đỡ Hương Vân lên. Tóc tai Hương Vân rối loạn, trên mặt là biểu tình tràn ngập kinh hoàng, nhìn thấy

Mộ Tuyết Lam, Hương Vân liền lập tức trốn đến phía sau Mộ Tuyết Lam.

"Dịch Phàm, Hương Vân làm sao vậy? Trúng độc?" Mộ Tuyết Lam hỏi.

Dịch Phàm nhún vai: "Ta cũng không biết, bị dọa ngu rồi đi, thật là, không phải ngày thường tiểu nha đầu này kiêu ngạo ương ngạnh lắm sao, vừa đến thời khắc mấu chốt liền bị dọa ngây người, lá gan nhỏ như vậy thật làm người khác thất vọng."

Mộ Tuyết Lam nhìn Hương Vân, Hương Vân sợ hãi rụt rè nhìn Dịch Phàm, hai mắt tràn ngập hoảng sợ.

Mộ Tuyết Lam không khỏi có chút hối hận hôm nay đã tùy tiện tới đây tìm Dịch Phàm, Dịch Phàm này căn bản là người điên, mất công Hương Vân vẫn luôn cho rằng Dịch Phàm là cái bao mềm.

"Dịch Phàm, ta có thể....."

"Mang nha đầu của ngươi cút nhanh đi, trong viện của ta toàn là khí độc, ta sẽ không cam đoan ngươi không có việc gì." Dịch Phàm lạnh lùng nói.

Mộ Tuyết Lam cắn môi, mang theo Hương Vân rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "A Phàm a! Ngươi đúng là không hiểu thương hương tiếc ngọc gì hết!"

Dịch Phàm tức giận: "Ta lại không thích nàng, vì sao phải thương hương tiếc ngọc?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử Dịch Phàm này không hiểu phong tình như vậy, phỏng chừng cả đời này cũng không theo đuổi được Đình Hiên.

------oOo------

Chương 95: Sau khi Dịch Phàm bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 95

Chương 95: Sau khi Dịch Phàm bại lộ

Dịch gia.

"Sơ Tuyết, làm sao vậy?" Dương Mạn nhìn sắc mặt trắng bệch của Dịch Sơ Tuyết, lo lắng hỏi Dịch Tầm.

Dịch Tầm banh mặt: "Hình như là bị chấn kinh."

"Chấn kinh? Sao nàng lại chấn kinh?"

"Nàng đi tìm Dịch Phàm, bị rắn Dịch Phàm nuôi dọa sợ."

Dịch Tầm nắm chặt nắm tay, hắn vốn là đi Dịch Phàm gây chuyện, kết quả lại bị Dịch Phàm hung hăng giáo huấn một trận, tất cả hộ vệ hắn mang đến đều bị Dịch Phàm đánh ngất, tuy rằng Dịch Phàm chưa xử lý những hộ vệ đó, nhưng bọn họ đều trúng độc không nhẹ, thực lực giảm xuống không ít.

Mặt mũi Dịch Tầm mất hết ở chỗ Dịch Phàm, về nhà liền không muốn nói chuyện nhiều.

Dịch Sơ Tuyết nằm trên giường, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, "Không cần, đừng lại đây, đừng giết ta!"

Dịch Hỏa đứng bên mép giường Dịch Sơ Tuyết, nhìn bộ dáng tràn

đầy hoảng sợ của Dịch Sơ Tuyết, trong lòng đột nhiên có loại khoái ý quỷ dị, thật tốt, Dịch Sơ Tuyết cũng phế rồi.

Dương Mạn nhìn Dịch Sơ Tuyết, thần kinh vẫn luôn căng chặt dường như lập tức đứt gãy, nhi tử, nhi nữ từng người từng người xảy ra chuyện, Dương Mạn không cấm có cảm giác mệt mỏi về cả tâm thần lẫn thể xác.

"Là Dịch Phàm làm, đến tột cùng hắn muốn làm cái gì?"

Dịch Tầm suy sụp nhắm mắt lại: "Tiểu tử Dịch Phàm này hiện tại đã hoàn toàn thoát khỏi khống chế của ta."

Dịch Tầm nắm chặt nắm tay, hắn chưa từng nghĩ tới nhi tử mà mình vẫn luôn bỏ qua kia mới chân chính là thiên tài, hiện tại thực lực của Dịch Phàm đã vượt trên cả hắn.

Dịch Tầm nhìn Dịch Sơ Tuyết, nhớ lại lời nói của Dịch Phàm, Lý An Nhã *(mẫu thân Dịch Phàm)* là bởi vì nhìn thấy Dương Mạn có gian tình với người khác cho nên mới bị Dương Mạn hại chết, Dịch Tầm cũng không quá tin tưởng, nhưng trong lòng vẫn tồn hạ một nghi ảnh.

Trong lòng Dịch Tầm vô cùng hận Dịch Phàm không hiểu hiếu thuận, nhưng cũng có vài phần hối hận, sớm biết Dịch Phàm có tiền đồ như vậy, hắn hà tất phải làm căng quan hệ với Dịch Phàm đâu.

.....

"Thiếu gia, ngươi đã trở lại!" Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ừm!"

"Dịch Phàm thế nào rồi?" Kỳ Hằng hỏi.

"Cũng tạm được, A Phàm đã cấp bảy, Dịch Tầm mới cấp sáu, kém quá xa, hiện tại lão già Dịch Tầm này đã quản không được hắn."

"Dịch Tầm thật ra không đáng để lo, chỉ sợ mấy lão bất tử ở Dịch gia buộc hắn quay về."

Kỳ Thiếu Vinh nhấp môi: "Hiện tại A Phàm ít nhiều gì cũng có chút năng lực tự bảo vệ mình, hẳn là sẽ không có việc gì."

Kỳ Hằng gật đầu: "Nói cũng đúng. Thiếu gia, đồ ngươi muốn, ta đã chuẩn bị tốt cho ngươi."

"Ta đi xem thử."

Kỳ Thiếu Vinh mở cửa phòng thí nghiệm ra liền nhìn thấy hơn một trăm loại linh hoa, trong đó tuyết nghiên hoa mua về từ nhà đấu giá là trân quý nhất.

"Thiếu gia, ngươi tìm nhiều linh hoa như vậy làm gì?" Kỳ Hằng hỏi.

"Gần nhất chi tiêu có chút nhiều, sinh ý các cửa hàng lớn lại không quá tốt, ta nghĩ ta nên khai phá một loại sản phẩm mới, xúc tiến tiêu thụ."

"Thiếu gia, ngươi không đủ tiền tiêu sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Có ai ngại tiền nhiều đâu! Huống chi, ta còn có một cái thùng cơm phải nuôi."

"Thiếu gia, ngươi quên rồi sao, Mộ Đình Hiên nói người dong binh đoàn bắt hắn, mục đích sau cùng rất có thể là muốn dẫn ngươi ra....."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết, bất quá, chúng ta cũng gần như bại lộ rồi, nếu đối phương muốn biết, đơn giản nói cho bọn họ biết là được, có một số việc không thể giấu cả đời."

"Nói cũng không sai, chỉ là làm như vậy vẫn có chút mạo hiểm."

"Muốn làm đại sự đều phải mạo hiểm."

"Thiếu gia, ngươi dự định khai phá sản phẩm mới gì?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh khẽ đảo mắt: "Cái này, ta còn đang suy nghĩ."

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi suy nghĩ từ từ, không cần sốt ruột."

.....

Kỳ Thiếu Phúc đi theo Thẩm Nguyên đến Thánh Hoàng học viện, "Thẩm ca, gần đây không thấy ngươi đi chơi cùng Trang Hạo!"

Thẩm Nguyên vẫy vẫy tay, đầy mặt thảm đạm nói: "Đừng nói nữa, hiện tại ta còn sợ hắn đây."

Kỳ Thiếu Phúc cười cười: "Đến mức như vậy? Các ngươi chính là huynh đệ tốt a!"

"Có câu nói là, nhất túc thành thiên cổ hận a! Ngươi nói xem lúc trước vì sao ta lại đi từ hôn cho Trang Hạo chứ?"

"Ta cũng không biết a! Cái này phải hỏi chính ngươi!" Kỳ Thiếu Phúc nhún vai đáp.

"Ta nói A Phúc a, lúc trước ta muốn đi từ hôn cho tứ đệ ngươi, vì sao ngươi không cản ta lại? Đó chính là tứ đệ ngươi a!"

Kỳ Thiếu Phúc: "....." Lúc trước hắn nào biết Kỳ Thiếu Vinh hung tàn như vậy!

"Đừng nói đến tứ đệ ta nữa, ta còn có chút sợ hắn đây."

"A, thì ra ngươi cũng sợ tứ đệ ngươi! Thật tốt quá, ta còn tưởng rằng chỉ có một mình ta sợ hắn."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

"Ta nói cho ngươi, trước kia ta còn không nhìn ra tiểu tử Trang Hạo này lại là một kẻ thấy sắc quên nghĩa, hiện tại thì sao, hắn không theo đuổi được tứ đệ ngươi liền nhìn ta không vừa mắt, ta chỉ còn có hai biện pháp để sống, một là Trang Hạo nhanh chóng theo đuổi được tứ đệ ngươi, hắn theo đuổi được tứ đệ ngươi, vậy chuyện từ hôn liền bỏ qua."

"Một là Trang Hạo nhanh chóng chán tứ đệ ngươi, chỉ cần Trang Hạo chán tứ đệ ngươi, tình cảm nhạt dần xuống thì tốt rồi."

"Ngươi nói ta nên hy vọng Trang Hạo theo đuổi được tứ đệ ngươi, hay nên hi vọng hắn chán tứ đệ ngươi đây?"

Kỳ Thiếu Phúc gãi gãi đầu: "Cái này, ta cũng không biết a! Chúng ta đừng nói cái này nữa, nói cái khác đi, ta nghe nói Dịch Sơ Tuyết bị dọa chấn kinh." Kỳ Thiếu Như vừa nghe được tin Dịch Sơ Tuyết bị dọa thành ngu ngốc liền cao hứng nhảy nhót lung tung.

Thẩm Nguyên gật đầu: "Ta cũng nghe nói." Hoàng đô phàm là chuyện gió thổi cỏ lay gì cũng đều có thể trong nháy mắt truyền đến ồn ào xôn xao.

"Nghe nói Thiên Diện của Thiên Lan học viện chính là Dịch Phàm, Dịch gia liên tiếp xảy ra chuyện chính là bởi vì Dịch Phàm giở trò quỷ." Thế giới này thay đổi quá nhanh, có một Kỳ Thiếu Vinh đã đủ làm người khác cứng lưỡi, hiện tại lại nhiều thêm một Dịch Phàm.

Kỳ Thiếu Phúc gật đầu: "Việc này ta cũng nghe nói tới, Dịch Phàm giống với tứ đệ ta, hình như còn quen từ trước."

"Bọn họ một người đồng tu quang minh, hắc ám, một người đồng tu thủy, hỏa, không quen mới là lạ." Thẩm Nguyên hơi dừng lại một chút, "Không biết nên nói Mộ Tuyết Lam thật tinh mắt hay là nói nàng không có ánh mắt đây, năm đó nàng liếc mắt một cái liền chọn trúng phế vật Dịch gia, nhưng nếu chỉ nói nàng tinh mắt thì nàng lại li

hôn với Dịch Phàm."

Kỳ Thiếu Phúc cười cười: "Ai biết được, sao vậy Thẩm ca, ngươi thích Mộ Tuyết Lam?"

Thẩm Nguyên lắc đầu: "Không có, không có, người ta là đại mỹ nữ, ánh mắt rất cao, ta không xứng."

.....

Dịch Phàm đi vào học viện liền phát hiện có không ít đồng học nhìn chằm chằm đánh giá hắn.

Dịch Phàm không để ý tới những người này, trực tiếp đi đến phòng hiệu trưởng.

Hồ Phong nhìn đến Dịch Phàm tiến vào, tràn đầy nhiệt tình lên tiếng: "Đồ đệ, ngươi đã tới rồi."

Dịch Phàm gật đầu: "Vâng!"

"Đồ đệ, thời điểm ngươi vào học viện có phát hiện cái gì không thích hợp không?"

"Phát hiện, hình như có rất nhiều người đang lén lút đàm luận chuyện ta mưu hại thủ túc."

Hồ Phong nhìn Dịch Phàm an ủi: "Mưu hại thủ túc gì đó kỳ thật là việc nhỏ, không có gì ghê gớm, chờ thêm một đoạn thời gian nữa, có quý tộc nào ngoại tình, chính thê cùng tiểu tam đại chiến, quý nữ tư bôn cùng thường dân gì đó, che hết đi nổi bật của ngươi liền không có việc gì."

Dịch Phàm: "..... Hiệu trưởng, ngài yên tâm, ta không có việc gì, từ nhỏ đến lớn ta đã chịu nhiều nhục mạ, học viện đàm luận về ta chỉ là trường hợp nhỏ, ta căn bản không để trong lòng."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, đây là tư liệu về ma pháp hỏa hệ ta tìm cho ngươi, trong đó có một quyển là tâm đắc của Pháp Thánh, vô cùng trân quý!"

"Đa tạ sư phụ."

Hồ Phong đánh giá Dịch Phàm từ trên xuống dưới một vòng, Dịch Phàm nâng mắt lên: "Sư phụ, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

"Không có gì, đồ đệ, ngươi lớn lên rất soái a! Ban đầu ngươi giả Thiên Diện, tướng mạo thường thường, hiện tại bộ dáng này của ngươi tuấn tú hơn nhiều! Không kém hơn Trang Hạo chút nào."

"Hiệu trưởng nói đùa, ta nào có thể so sánh với Trang Hạo thiếu gia!" Người trong hoàng đô đều là nhìn thực lực trước, sau đó mới xét đến dáng vẻ bề ngoài, người có thực lực tự nhiên cũng liền soái.

"Trang Hạo cũng không có gì ghê gớm, ngươi xem, Thiếu Vinh cũng không cần hắn."

Dịch Phàm: "....."

"Đồ đệ a, Mộ Tuyết Lam đá ngươi, ngươi không cần thương tâm, đó là do nữ nhân kia không biết nhìn hàng, ngươi ưu tú như vậy, sẽ có rất nhiều người thích ngươi."

Dịch Phàm nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, ta không thương tâm, ta cũng không thích nàng, ta đã có người yêu thích."

Hồ Phong tràn đầy ngoài ý muốn hỏi: "Ngươi có người yêu thích? Xinh đẹp không?"

"Ở trong lòng ta, hắn là đẹp nhất!" Dịch Phàm kiên định đáp.

"Đáng tiếc....."

"Đáng tiếc cái gì?"

"Ta là thay học viên của học viện chúng ta đáng tiếc a! Ngươi không biết, sau khi tin tức của ngươi truyền đi, rất nhiều người đều khuynh mộ ngươi!"

"Hiệu trưởng, có phải ngài lầm rồi không? Tính cách của ta kém như vậy, bọn họ thích ta cái gì chứ?" Dịch Phàm dựa vào lưng ghế nói.

Hồ Phong vẫy vẫy tay: "Hiện tại yêu thích của học viên đều rất cổ quái a, chính nghĩa lẫm nhiên các nàng chướng mắt, lại đi thích cái loại tàn nhẫn độc ác, lục thân không nhận, hai mặt, quỷ kế đa đoan này, các nàng cảm thấy như vậy rất khốc! Ta thật sự là không thể hiểu được hiện tại người trẻ tuổi đang suy nghĩ cái gì!"

Dịch Phàm: "....."

"A Phàm, ngươi có tin tức của Kỳ Thiếu Vinh không?" Hồ Phong hỏi.

Dịch Phàm nhìn về phía Hồ Phong: "Gần đây hắn đang vội."

"Tiểu tử này không biết vội chút cái gì!" Hồ Phong oán trách.

Dịch Phàm hít sâu một hơi: "Thiên phú của Thiếu Vinh là tuyệt hảo, đáng tiếc, hắn phân tâm trên rất nhiều chuyện." Rất nhiều chuyện chỉ có thể để Kỳ Thiếu Vinh tự mình đi làm, bọn họ cũng không giúp gì được.

"Đồ đệ, ngươi có định về Dịch gia không?" Hồ Phong hỏi.

Dịch Phàm lắc đầu: "Không về."

Hồ Phong bất đắc dĩ nhìn Dịch Phàm: "Ngươi đúng là quật cường không khác gì Thiếu Vinh!"

Dịch Phàm ở lại văn phòng Hồ Phong một lúc lâu mới đi ra.

Dịch Phàm vừa ra khỏi phòng hiệu trưởng liền cảm giác được trong

chỗ tối đang có mấy tầm mắt đặt trên người mình, hầu hết đều là học viên bát quái trong học viện, Dịch Phàm cũng bắt những người này lại, trực tiếp rời đi.

------oOo------

Chương 96: Mộ Tuyết Lam hối hận

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 96

Chương 96: Mộ Tuyết Lam hối hận

"Tuyết Linh, tin tức của ngươi có chuẩn không? Dịch Phàm thật sự là Thiên Diện?"

"Đương nhiên chuẩn, chẳng lẽ các ngươi không phát hiện, ký túc xá của Dịch Phàm cách ký túc xá của Thiên Diện rất gần sao, hơn nữa, hai người bọn họ chưa bao giờ cùng xuất hiện."

"Chỉ bằng vào điểm hai người bọn họ chưa bao giờ cùng xuất hiện để phán đoán hai người là một cũng quá không đáng tin đi."

"Thời điểm Dịch Phàm ở trong bí cảnh đã ra tay với Dịch Băng, vậy nên Dịch Băng mới biến thành phế nhân. Ta nói cho các ngươi a, ngày mà Thiên Diện lộ ra bí mật đồng tu thủy hỏa, Lộ Danh hiệu trưởng đã tới tìm Thiên Diện, lúc đó rõ ràng là Thiên Diện vào phòng hiệu trưởng, nhưng khi đi ra lại là Dịch Phàm, hơn nữa, sau khi Dịch Phàm ra khỏi phòng hiệu trưởng liền trực tiếp về ký túc xá của Thiên Diện." Một nữ học viên tin tức linh thông thỏa thuê đắc ý nói.

"Không thể nào, Tuyết Linh, sao ngươi biết được?"

"Trong học viện có ảnh thạch ma pháp giám thị động tĩnh các nơi a! Ta chính là người của bộ an toàn học viện, hơn nữa, Lộ Danh hiệu trưởng chỉ tới tìm Thiên Diện một lúc đã trở về Thánh Hoàng học viện, sau đó không còn đề cập đến Thiên Diện nữa, nghe nói đạo sư

của Dịch Băng chỉ nhận được sáu chữ từ Lộ Danh hiệu trưởng, "Thanh quan khó đoạn việc nhà"."

"Nếu thật sự như thế, vậy Thiên Diện thật sự có khả năng là Dịch Phàm."

"Học viện chúng ta quả thật là ngọa hổ tàng long a! Có một Kỳ Thiếu Vinh, hiện tại lại có thêm một Dịch Phàm."

"Nếu Dịch Phàm thật sự là Thiên Diện, vậy hắn quá lợi hại, nếu chỉ luận thực lực, hắn đã vượt qua cả Kỳ Thiếu Vinh, không biết hắn cùng Trang Hạo ai lợi hại hơn."

"Hẳn là Trang Hạo lợi hại hơn, Dịch Phàm là song hệ, Trang Hạo có tận bảy hệ."

"Nữ nhân Mộ Tuyết Lam này đúng là lợi hại, trước kia bỏ được nhị hoàng tử, hiện tại bỏ được Dịch Phàm!"

"Ta thấy nàng không phải là bỏ được, không chừng hiện tại nàng đang tránh trong chỗ nào đó âm thầm hối hận."

.....

Mộ Tuyết Lam trở về biệt viện thuê tạm thời, nhịn không được nhắm mắt lại.

Mộ Tuyết Lam dựa vào trên ghế dài, dùng cánh tay che mắt, thật lâu sau mới bình tĩnh lại.

Mộ Tuyết Lam vừa dọn dẹp xong không lâu, tiếng đập cửa liền vang lên, Mộ Tuyết Lam mở cửa, sắc mặt tức khắc trầm xuống: "Nhị hoàng tử, đúng là khách hiếm thấy! Đã lâu không gặp!"

"Tuyết Lam, đã lâu không gặp, ngươi càng ngày càng xinh đẹp, không mời ta vào ngồi một chút sao?" Đường Thiên Phong hỏi.

Mộ Tuyết Lam nhìn chằm chằm Đường Thiên Phong một hồi lâu, tránh ra một con đường.

"Hương Vân làm sao vậy?" Đường Thiên Phong nhìn Hương Vân si si ngốc ngốc ngồi trong phòng hỏi.

"Hồi hộp quá độ, choáng váng." Mộ Tuyết Lam nhàn nhạt đáp.

Đường Thiên Phong nhìn Mộ Tuyết Lam: "Nha đầu này choáng váng? Nếu ngươi không có ai chiếu cố, để ta tìm hai nha hoàn tới hầu hạ ngươi."

Mộ Tuyết Lam lắc đầu: "Không cần, ta có thể tự chiếu cố chính mình."

"Tuyết Lam, ngươi đừng xa lạ với ta như vậy."

"Nhị hoàng tử tới không phải chỉ để thăm hỏi ta đi?"

"Ta đến thăm ngươi, không tốt sao?"

Mộ Tuyết Lam cười cười, không nói gì.

Đường Thiên Phong nhìn Hương Vân: "Nha đầu này là bị Dịch Phàm dọa thành như vậy sao?"

Mộ Tuyết Lam gật đầu: "Đúng vậy! Dịch Phàm chính là Thiên Diện, hắn có thể chỉ huy rắn độc, Hương Vân bị Dịch Phàm dọa cho choáng váng, ngươi muốn biết cái gì thì trực tiếp hỏi đi, không cần quanh co lòng vòng."

Đường Thiên Phong nhìn Mộ Tuyết Lam: "Tuyết Lam, ngươi hiểu lầm ta."

Mộ Tuyết Lam nhắm mắt lại: "Nếu ngươi không hỏi, ta trực tiếp nói cho ngươi là được, Dịch Phàm chính là người hại Dịch Băng trong bí cảnh, hạ độc Dịch Hỏa, giá họa cho Dịch Băng, độc Dịch Hỏa

trúng phải chính là do hắn gián tiếp đưa tới tay Dịch Băng, hai phụ tử Dịch Phàm cùng Dịch Tầm đã xé nát da mặt, ta thấy mâu thuẫn của bọn họ rất khó giải được."

"Ta chỉ biết có vậy, ngươi đi được rồi." Mộ Tuyết Lam nói.

Đường Thiên Phong nhìn Mộ Tuyết Lam: "Ngươi biết Dịch Phàm có quan hệ gì với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành không?"

Mộ Tuyết Lam khó hiểu nhìn Đường Thiên Phong: "Dịch Phàm có quan hệ gì với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành sao?"

Đường Thiên Phong nhìn bộ dáng hoang mang của Mộ Tuyết Lam: "Không có gì."

Đường Thiên Phong cùng Mộ Tuyết Lam hàn huyên thêm hai câu liền rời đi.

Mộ Tuyết Lam ngồi trên ghế dài, trong lòng tự nhiên trống trơn, Mộ Tuyết Lam nhắm mắt lại, suy nghĩ như bừng tỉnh: Từ trước tới giờ, nàng vẫn luôn đánh giá mình quá cao, cho rằng nhị hoàng tử sẽ hối hận, trên thực tế, người ta cưới Thẩm Mạn Vũ cũng là một trong tam đại mỹ nữ, cũng vô cùng vui vẻ, bản thân nàng vốn nghĩ gả cho Dịch Phàm là gả thấp, chỉ là Dịch Phàm lại rất ghét bỏ nàng, nàng cái gì cũng không phải.

.....

Mộ Tuyết Lam ngồi trong phòng, không bao lâu sau, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Mộ Tuyết Lam nhíu mày, khóe miệng khẽ cong lên cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: Nàng đã từng môn đình vắng vẻ, một tháng cũng không thấy được ai tới cửa, hôm nay người gõ cửa lại một người tiếp một người.

Mộ Tuyết Lam mở cửa ra môn, nhìn thấy người đến, trong lòng Mộ

Tuyết Lam dâng lên vài phần lạnh lẽo, "Phụ thân, sao ngươi lại tới đây?"

"Ta đến thăm ngươi a! Ta nghe nói Thiên Diện chính là Dịch Phàm, Dịch Phàm là ma pháp sư song hệ thủy hỏa, hơn nữa, thực lực đã đạt tới cấp bảy, thực lực này trong đám thanh niên ở hoàng đô chỉ đứng sau Trang Hạo." Mộ Kiến An nói.

Mộ Tuyết Lam gật đầu: "Dịch Phàm đúng là rất lợi hại."

"Hắn lợi hại như vậy, sao ngươi còn li hôn với hắn? Ta nghe nói trong đại chiến trăm viện trước đây Kỳ Thiếu Vinh thắng cược hơn ba ngàn vạn đồng vàng, còn chia cho Dịch Phàm mấy trăm vạn?" Mộ Kiến An hỏi.

"Dịch Phàm không thích ta."

"Ngươi làm sao vậy? Ngươi không lung lạc được nhị hoàng tử, ngay cả Dịch Phàm ngươi cũng không giữ được, ngươi có ích lợi gì chứ?" Mộ Kiến An lạnh giọng nói.

Mộ Tuyết Lam không khỏi nắm chặt nắm tay, "Phụ thân nói đúng, ta đúng là vô dụng a!"

"Ngươi a, chính là ngươi quá tự coi trọng bản thân mình, năm đó nhị hoàng tử muốn cưới ngươi làm thiếp, ngươi cứ làm thiếp đi! Chẳng lẽ làm thiếp cho nhị hoàng tử còn ủy khuất ngươi sao? Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường! Ngươi dưới sự giận dữ gả cho Dịch Phàm, tốt a, ngươi gả thì gả đi, Dịch Phàm cũng không quá tệ, bất quá, nhiều năm như vậy rồi, ngươi không phát hiện được một chút tài hòa nào của Dịch Phàm sao?"

Mộ Tuyết Lam nhắm mắt lại: "Phụ thân, ngươi rốt cuộc là tới làm gì?"

"Ngươi cùng Dịch Phàm thành hôn nhiều năm như vậy, ít nhiều vẫn có chút tình cảm đi, ta nghe nói chuyện li hôn là ngươi đề ra, ngươi

đi nhận sai với Dịch Phàm, khôi phục lại hôn sự này....."

"Dịch Phàm đã có người yêu thích, hắn thành hôn với ta chỉ là vì muốn thoát khỏi Dịch gia, hiện giờ người hắn thích đã tới hoàng đô, hắn còn ước gì được li hôn với ta, hắn không có khả năng đồng ý....." Mộ Tuyết Lam lắc đầu.

Mộ Kiến An nhìn Mộ Tuyết Lam: "Ngươi, ngươi có ích lợi gì chứ?"

"Ta không có lợi ích gì, làm phiền phụ thân vất vả tới một chuyến, khiến ngươi thất vọng rồi."

Mộ Kiến An mắng mỏ Mộ Tuyết Lam một hồi liền rời đi, Mộ Tuyết Lam hít sâu một hơi, cúi đầu ôm lấy chính mình.

.....

Phủ nhị hoàng tử.

"Nhị hoàng tử, ngươi đã trở lại!" Thẩm Mạn Vũ nói.

"Ừm! Mạn Vũ! Gần đây hoàng đô đúng là mưa gió liên tục a! Trò hay nối tiếp nhau chạy ra không dứt." Đường Thiên Phong tràn đầy cảm thán.

"Không nghĩ tới một Mộ Đình Hiên lại có thể vạch trần gương mặt thật của Thiên Diện. Ta đã nói mà, thương thế của Dịch Băng không giống như là bút tích của Dịch Hỏa, Dịch Hỏa không có bản lĩnh lớn như vậy, thì ra lại là Dịch Phàm làm."

"Tựa hồ quan hệ của Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm không đơn giản." Đường Thiên Phong nói.

Mộ Đình Hiên bị dong binh đoàn bắt được, ở trong đó có bút tích của Đường Thiên Phong, vốn dĩ Đường Thiên Phong là muốn thăm dò lão bản sau màn của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, không nghĩ tới lại ngoài ý muốn dẫn ra hung thủ mưu hại hai huynh đệ Dịch

gia.

"Còn không phải sao, Dịch Phàm đã ẩn nhẫn điệu thấp ở hoàng đô nhiều năm, Kỳ Thiếu Vinh bại lộ, hắn vẫn còn che dấu được, kết quả, một Mộ Đình Hiên lại khiến cho hắn loạn trận tuyến, từ xưa tới giờ anh hùng khó qua ải mỹ nhân a, bất quá, khẩu vị của Dịch Phàm đúng là kỳ quái, ta nghe nói Mộ Đình Hiên thật sự đã bị hủy dung." Thẩm Mạn Vũ tựa tiếu phi tiếu đặt tay trên vai Đường Thiên Phong.

Trong lòng Thẩm Mạn Vũ cười nhạo một tiếng, năm đó Mộ Tuyết Lam bởi vì ghi hận Đường Thiên Phong nên tùy tay chọn Dịch Phàm, nàng chọn được một người thật sự không tồi! Đáng tiếc, Dịch Phàm quá khó hiểu phong tình, đại mỹ nữ như Mộ Tuyết Lam thì không thích, lại đi thích Mộ Đình Hiên, bất quá, Dịch Phàm không phải người ngu ngốc, nếu người này thích Mộ Đình Hiên, vậy Mộ Đình Hiên này định là có chỗ hơn người.

"Quan hệ của Dịch Phàm cùng Kỳ Thiếu Vinh không tồi, lão bản sau màn của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành chắc là chỉ một trong hai người." Đường Thiên Phong nói.

"Đại lão bản cửa hàng mỹ phẩm khuynh Thành rất có khả năng là Kỳ Thiếu Vinh, Dịch Phàm nhiều lắm chỉ là một phụ trợ." Thẩm Mạn Vũ dừng một chút, lại nói, "Kỳ Thiếu Vinh này không dễ động vào! Trang Hạo đang theo đuổi Kỳ Thiếu Vinh, hơn nữa, giữa Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo còn có khế ước ngoài ý muốn, ta thấy quan hệ khế ước này không dễ kết thúc."

Đường Thiên Phong gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy."

Đường Thiên Phong đã nhìn chằm chằm cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành này mấy năm, Đường Thiên Phong thân làm hoàng tử, không tính là nghèo, nhưng nơi cần chi tiêu cũng không ít, Đường Thiên Phong từng nghĩ, nếu thực lực của lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành không quá mạnh, vậy hắn liền thu cửa hàng này về danh nghĩa của mình, nhưng lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành rất có khả năng là Kỳ Thiếu Vinh.

Nếu là Kỳ Thiếu Vinh, vậy chuyện này liền khó giải quyết, "Ta chưa từng nghĩ có thể nhìn thấy Trang Hạo thích một người như vậy, vì Kỳ Thiếu Vinh, hắn giống như là đã không vừa mắt đệ đệ ngươi rồi!" Đường Thiên Phong nói.

"Tiểu tử Thẩm Nguyên này cũng là xứng đáng." Thẩm Mạn Vũ đáp.

Đường Thiên Phong cười cười: "Nếu ta là Trang Hạo, ta cũng sẽ không vừa mắt đệ đệ ngươi, một cọc hôn sự tốt đẹp lại bị hắn phá cho nát bét, bất quá, nói đi cũng phải nói lại, may mắn là đệ đệ ngươi đã đi từ hôn."

"Nếu không phải nhờ có Thẩm Nguyên đi từ hôn, có lẽ Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đã tu thành chính quả, nếu hôn ước của Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo vẫn còn, Kỳ gia khẳng định sẽ không dễ dàng trục xuất Kỳ Thiếu Vinh khỏi gia môn, nếu hai thiên tài của Kỳ gia cùng Trang gia liên hôn, vậy phụ hoàng sợ là sẽ ngủ không được."

Thẩm Mạn Vũ gật đầu: "Nói cũng đúng! Hiện tại Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ gia như nước với lửa, cho dù Trang Hạo cưới Kỳ Thiếu Vinh thì cũng không có bao nhiêu quan hệ với Kỳ gia."

Méoo: Tui lại xin nghỉ một tuần nữa, nếu tui thi không quá mệt thì tối ngày 7/5 tui sẽ đăng truyện cho mọi người, mong mọi người thông cảm (。・艸-。)-☆

------oOo------

Chương 97: Động tĩnh lớn của cửa hàng mỹ phẩm

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 97

Chương 97: Động tĩnh lớn của cửa hàng mỹ phẩm

Dịch gia.

Dương Mạn nhìn Dịch Sơ Tuyết đần đần độn độn, trong lòng cảm thấy mệt mỏi khó có thể che dấu được.

"Dịch Băng, ngươi đã đến rồi."

"Mẫu thân, tam muội có khỏe không?" Dịch Băng hỏi.

Dương Mạn thở dài một hơi: "Không biết tiểu tử Dịch Phàm kia làm cái gì với muội muội ngươi, cư nhiên dọa muội muội ngươi thành như vậy."

Dịch Sơ Tuyết ôm đầu gối ngồi trong góc tường, miệng lẩm bẩm lầm bầm gì đó, một bộ chấn kinh quá độ.

Dịch Băng thăm dò nhìn Dương Mạn: "Mẫu thân, Sơ Tuyết là nhi nữ của phụ thân sao?"

Dương Mạn đột nhiên quay đầu nhìn Dịch Băng, "Dịch Băng, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy? Sơ Tuyết đương nhiên là nhi nữ của phụ thân ngươi."

Dịch Băng gật đầu: "Tên Dịch Phàm kia nói Sơ Tuyết là ngươi tư

thông cùng người khác sinh ra, còn nói Lý An Nhã là bởi vì nhìn thấy mẫu thân yêu đương vụng trộm cùng những người khác nên mới bị hại chết."

"Tiểu tử Dịch Phàm này..... Thật đáng chết! Khó trách, khó trách phụ thân ngươi nhìn ta như vậy." Dương Mạn không khỏi rối lòng lên.

Dương Mạn nắm chặt nắm tay, thầm nghĩ: Trước đây nàng nói với Dịch Tầm mời một người tới xem bệnh cho Sơ Tuyết, Dịch Tầm đẩy đi nói tình huống của Dịch Sơ Tuyết giống Dịch Hỏa, Dịch Băng, không cứu trợ được, có tới xem cũng vô dụng, một y sư cũng không mời tới. Dương Mạn nguyên bản còn cảm thấy có chút kỳ quái, hiện tại lập tức minh bạch, cho dù Dịch Tầm không tin tưởng lời Dịch Phàm nói, nhưng nhất định cũng đã hoài nghi.

Dịch Băng nhìn Dương Mạn: "Mẫu thân, không phải là thật chứ?"

"Đương nhiên không có! Dịch Phàm rõ ràng là đang ghi hận ta khinh mạn hắn cho nên mới ba hoa chích choè, đáng giận phụ thân ngươi lại..... hắn coi ta là ai chứ!" Dương Mạn chém đinh chặt sắt nói.

Dịch Băng thở dài một hơi: "Nhìn thái độ của phụ thân, ta thấy hắn tin rồi."

Dương Mạn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi lại sinh, sớm biết vậy, lúc trước nàng không nên thủ hạ lưu tình, hiện tại Dịch Phàm đã trở nên cường đại, nàng muốn làm cái gì cũng hữu tâm vô lực.

.....

Thánh Hoàng học viện.

Trang Khiêm hưng phấn đuổi theo Trang Hạo, "Đại ca, gần đây ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh quan hệ thế nào?"

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Không tốt cũng không xấu."

"Đại ca, ngươi đừng nhụt chí, chỉ cần ngươi phát huy tinh thần lì lợm la liếm, không thuận theo không buông tha dây dưa Kỳ tứ thiếu, đồng thời cũng xử lý hết sạch mấy người có ý đồ không an phận với hắn, ta tin tưởng đại ca cùng Kỳ tứ thiếu sớm muộn gì cũng sẽ tu thành chính quả." Trang Khiêm nói.

Trang Hạo: "....."

"Trang Hạo, đã lâu không gặp, lâu lắm không thấy A Hạo ngươi tới học viện." Đường Thiên Anh đi về phía Trang Hạo chào hỏi.

Trang Hạo gật đầu với Đường Thiên Anh: "Đã lâu không gặp."

Trang Khiêm có chút chột dạ rụt rụt cổ, hình như Đường Thiên Anh cũng có ý tưởng không an phận với Kỳ Thiếu Vinh.

Đường Thiên Anh nhìn Trang Hạo: "A Hạo, gần đây ngươi cùng Kỳ tứ thiếu quan hệ thế nào?"

Trang Khiêm nhìn Đường Thiên Anh, nửa đùa nửa thật hỏi: "Tứ hoàng tử, không phải là ngươi tới tìm hiểu tình địch đi?"

Đường Thiên Anh: "....."

"A Khiêm, tứ hoàng tử nói giỡn mà thôi, trước đây tứ hoàng tử nói thích Kỳ Thiếu Vinh cũng là nói giỡn đi?" Trang Hạo nhìn chằm chằm Đường Thiên Anh hỏi.

Trang Khiêm: "....." Đại ca đây là nghe xong kiến nghị của mình nên bắt đầu xuống tay với những người có ý tưởng không an phận với Kỳ Thiếu Vinh sao?

Đường Thiên Anh xấu hổ gật đầu, miễn cưỡng cười đáp: "Đúng vậy!"

Đường Thiên Anh cúi đầu, thầm nghĩ: Hắn vốn còn cho rằng tiểu tử Trang Hạo này quạnh quẽ, không dính khói lửa phàm tục, kết quả thì sao, tâm ghen ghét của tiểu tử này nặng như vậy, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Đường Thiên Anh nhìn Trang Hạo: "A Hạo, ta nghe nói gần đây quan hệ giữa ngươi cùng

Thẩm Nguyên rất căng thẳng, các ngươi là bằng hữu lâu năm, có hiểu lầm gì mà không giải được đâu."

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Ai bảo hắn..... Bỏ đi, không nói."

Đường Thiên Anh: "....."

"Đúng rồi, A Hạo, ngươi biết không, gần đây cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành có động tác lớn." Đường Thiên Anh đổi đề tài nói.

Trang Khiêm tràn đầy ngoài ý muốn hỏi: "Tứ hoàng tử, ngươi cũng quan tâm loại chuyện này sao? Ta tưởng chỉ có mấy nữ nhân không còn chỗ tiêu tiền mới để ý chứ?"

Đường Thiên Anh nhún vai: "Thật ra ta cũng không quá quan tâm, nhưng mà, mấy nữ nhân bên cạnh lải nhải suốt ngày, ta muốn không quan tâm cũng không được a!"

Trang Khiêm nhìn Đường Thiên Anh: "Cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành có động tác gì vậy?"

"Ngươi xem cái này đi, đây là đơn tuyên truyền được cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành truyền ra gần đây."

"Trên đơn nói để cảm tạ các khách hàng lớn đã ủng hộ cửa hàng bấy lâu nay, bổn tiệm cố ý đưa ra sản phẩm mới, "Nước mắt nữ thần"."

""Nước mắt nữ thần" là nước thuốc thần kỳ do thủ tịch dược tề sư

của bổn tiệm tiêu phí thời gian hơn 60 năm, nghiên cứu hơn ba ngàn năm trăm loại linh hoa, trải qua hơn ngàn lần thực nghiệm, dốc hết tâm huyết mới nghiên cứu chế tạo thành công."

"Loại nước thuốc này có thể trì hoãn già cả, khôi phục thanh xuân, đạm đốm khư sẹo, mỹ dung dưỡng nhan..... Công hiệu của nó tương đương với mười lần công hiệu của tuyết nghiên hoa."

"Sản phẩm sẽ tiến hành tiêu thụ sau một tháng nữa ở hoàng đô, số lượng bán ra chỉ một trăm bình, một bình hai mươi vạn đồng vàng."

.....

"Hai mươi vạn đồng vàng một bình! Cửa hành mỹ phẩm Khuynh Thành quả nhiên đã bắt đầu từ mịt mờ giựt tiền tới trắng trợn táo bạo giựt tiền rồi, ta thấy hơn phân nửa là một bình cũng không bán được đi." Trang Khiêm nói.

Đường Thiên Anh lắc đầu: "Một bình không bán được thì không chắc, đã có mấy cửa hàng chi nhánh đưa ra cho khách hàng dùng thử, nghe nói hiệu quả phi thường rõ ràng, mấy phi tử của phụ thân ta đều tỏ vẻ đến lúc đó nhất định phải mua, chỉ sợ không mua được."

Trang Khiêm: "..... Có phải bọn họ ngốc hết rồi không?"

Đường Thiên Anh: "Cũng không phải chỉ có bọn họ, Thánh Hoàng học viện chúng ta cũng có rất nhiều đạo sư cảm thấy hứng thú."

"Hai mươi vạn đồng vàng tuy rằng không ít, nhưng đối với kẻ có tiền ở hoàng đô mà nói, hai mươi vạn cũng không đáng bao nhiêu." Trang Hạo nói.

"Đại ca, ngươi có tiền a! Không thì ngươi mua một lọ cho Kỳ tứ thiếu đi!"

Trang Hạo nhìn Trang Khiêm: "Cái này đến lúc đó rồi nói sau." Kỳ

Thiếu Vinh cần hắn đưa sao?

Trang Khiêm: "....."

.....

Phòng thí nghiệm của Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Hằng nhìn đơn tuyên truyền trên tay: "Thiếu gia, có phải khẩu hiệu trên đơn tuyên truyền này quá khoa trương rồi không?"

Kỳ Thiếu Vinh không cho là đúng lắc đầu: "Không có! A Hằng, ta nói cho ngươi a, muốn kiếm được nhiều tiền thì phải biết ba hoa chích choè, nếu ngươi không đề cao giá trị sản phẩm thì sao có thể bán đi được! Huống chi đồ của chúng ta đều là thứ tốt, khoa trương một chút cũng không có gì ghê gớm."

"Đầu năm nay có ai không khoác lác đâu, một quán mỳ nhỏ ở một góc xó xỉnh trong hoàng đô này cũng dám tự xưng là thiên hạ đệ nhất, so với mấy người đó, chúng ta đã quá khiêm tốn rồi."

"Chỉ là, thiếu gia, trên đơn tuyên truyền nói "Nước mắt nữ thần" là được thủ tịch dược tề sư của bổn tiệm tiêu phí thời gian hơn 60 năm, nghiên cứu hơn ba ngàn năm trăm loại linh hoa, trải qua hơn ngàn lần thực nghiệm, dốc hết tâm huyết mới nghiên cứu chế tạo thành công, nhưng trên thực tế, ngươi qua năm ngày liền nghiên cứu ra được, hơn nữa, linh hoa dùng để nghiên cứu cũng chỉ khoảng một trăm loại." Kỳ Hằng nói.

"Tục ngữ có câu nói là, trên đài một phút đồng hồ dưới đài mười năm công, tuy ta chỉ tốn năm ngày để nghiên cứu ra "Nước mắt nữ thần", nhưng nỗ lực của ta những ngày này cũng tương đương với mấy chục năm."

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi mới mười sáu tuổi a, nỗ lực mấy chục năm hình như có chút miễn cưỡng."

"Ta sắp mười bảy rồi." Kỳ Thiếu Vinh không cho là đúng lắc đầu.

"Mới mười bảy mà thôi, vẫn nhỏ hơn ta!" Trang Hạo đi vào nói.

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu, không vui nhìn Trang Hạo: "Trang Hạo, ngươi vào bằng cách nào?"

"Tránh mấy bẫy rập ngươi thiết trí tiến vào." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Trang Hạo, tự tiện xông vào nhà người khác là thói quen không tốt lắm đâu."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Chúng ta đã thân thiết như vậy rồi, ta chỉ là vào xem một chút mà thôi."

"Chúng ta có thể thân thiết đến đâu chứ!" Kỳ Thiếu Vinh không vui nói.

"Thời điểm ở trong bí cảnh không phải là ngươi muốn cởi quần của ta sao? Chẳng lẽ như vậy còn không tính là thân thiết?"

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Trang Hạo, có phải ngươi có bệnh hay không?"

"Ngươi mới có bệnh, rõ ràng là ta lớn hơn ngươi, ngươi lại luôn miệng chê ta nhỏ." Trang Hạo tức giận nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Ta và ngươi không giống nhau."

"Không giống chỗ nào?"

Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, đầu óc nhanh chóng chuyển động: Đại thiếu gia đây chính là trọng sinh lại, tiểu tử thối Trang Hạo ngươi còn muốn so với ta.

"Trang Hạo, ngươi phải biết rằng chiều dài của sinh mệnh được quyết định bởi tuổi tác, nhưng độ rộng sinh mệnh a, nó quyết định bởi những gì ngươi đã làm trong chiều dài của sinh mệnh, ta nói cho

ngươi biết, thời gian ngươi ngủ nướng, ta đều dùng để học tập, vậy nên tuy rằng ta chỉ có mười sáu tuổi, nhưng cũng tương đương với người đã sống hơn bảy mươi tuổi, ngươi hiểu không?"

Kỳ Hằng để sát vào tai Kỳ Thiếu Vinh hỏi nhỏ: "Thiếu gia, hình như ngươi cũng ngủ nướng không ít lần."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Ai nha, đúng là không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo!

"A Hằng, có phải ngươi ăn tiền boa của tiểu tử này không? Ngươi quên mất tiền lương của ngươi là ai phát rồi sao?" Kỳ Thiếu Vinh không vui nói.

Kỳ Hằng: "....."

"Kỳ Thiếu Vinh, ngươi có biết hiện tại bên ngoài có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành không, sở dĩ bọn họ chưa hành động là bởi vì còn chưa tìm hiểu được chi tiết của cửa hàng, thế lực khắp các nơi đều đang quan vọng, một khi có người nhịn không được ra tay, ngươi sẽ rất nguy hiểm!" Trang Hạo nhíu mày nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại: "Đã có người nhịn không được ra tay rồi."

"Cho nên dưới tình huống như vậy, ngươi còn muốn đi ra ngoài ánh sáng sao?"

"Đúng vậy! Bọn họ muốn biết, ta để cho bọn họ biết là được."

"Ngươi đang đi bên cạnh huyền nhai biết không?"

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Trang Hạo: "Ta biết, chỉ là ta có thể làm thế nào nữa, ta muốn kiếm nhiều tiền, ta không muốn sống tầm thường, ta không muốn bị người khác hạ thấp, nếu không mạo hiểm, sao ta có thể thành công, sao có thể làm người ở trên được!"

Méoo: Thật ra tối qua tui làm được 1/2 rồi, mà thi về mệt quá nên nghỉ, giờ tranh thủ làm nốt đăng luôn cho các tình yêu, cảm ơn lời chúc của các tình yêu (人◕ω◕)

------oOo------

Chương 98: Bán đấu giá "Nước mắt nữ thần"

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 98

Chương 98: Bán đấu giá "Nước mắt nữ thần"

Thiên Lan học viện.

"Đồ đệ, ngươi muốn mượn đội hộ vệ của học viện?" Hồ Phong hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

Hồ Phong nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi muốn làm gì?"

"Có bút sinh ý lớn phải làm, hơi thiếu nhân thủ một chút." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hồ Phong kích động nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Sinh ý lớn, sinh ý lớn bao nhiêu? Chẳng lẽ, ngươi muốn đi săn yêu thú cấp chín?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có, yêu thú cấp chín? Ta còn chưa muốn tìm chết, chỉ là muốn bán chút vật nhỏ mà thôi!"

"Bán chút vật nhỏ mà muốn mượn cả đội hộ vệ?" Hồ Phong nghi hoặc hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Để phòng ngừa vạn nhất a."

"Ngươi xem có thể bán bao nhiêu?"

"Nếu bán được toàn bộ, vậy khoảng hai ngàn vạn đi."

"Hai ngàn vạn đồng vàng?" Hồ Phong kinh thanh thốt lên.

"Đương nhiên! Ngàn vạn đồng bạc đáng bao nhiêu tiền chứ?" Kỳ Thiếu Vinh khinh thường hừ một tiếng.

Hồ Phong cười gượng hai tiếng: "Đồ đệ, ngươi không hổ là người làm đại sự!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Thường thôi thường thôi."

"Đồ đệ, ngươi muốn mượn bao lâu?" Hồ Phong hỏi.

"Hai ngày."

"Được."

.....

Trang gia.

"Đại ca, "Nước mắt nữ thần" đã xác định sẽ bán ra ở Lạc Hoa Hiên, trước đó nói mơ hồ là bán ở hoàng đô, ta còn tưởng rằng sẽ tiến hành tiêu thụ ở một trong các cửa hàng chứ, không nghĩ tới lại bán ra toàn bộ ở Lạc Hoa Hiên, đại ca, ngươi nói thử xem lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?" Trang Khiêm tràn đầy khó hiểu hỏi.

Trang Hạo nhìn Trang Khiêm một cái: "Ý tưởng của Kỳ Thiếu Vinh đương nhiên là không giống với người bình thường."

"Đại ca, có phải ngươi hồ đồ rồi không? Lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành thì có quan hệ gì với Kỳ tứ thiếu chứ?"

"Kỳ Thiếu Vinh —— chính là lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành." Trang Hạo nói.

Trang Khiêm đột nhiên phun một ngụm nước ra: "Đại ca, ngươi nói cái gì?"

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Ta nói, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành là Kỳ Thiếu Vinh mở."

Trang Khiêm nuốt một ngụm nước miếng nhìn Trang Hạo: "Đại ca, ngươi không lầm đi?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có!"

"Kỳ tứ thiếu thật ghê gớm! Chẳng những có một thân phận Tà Y, còn mở cả một chuỗi cửa hàng mỹ phẩm, hắn từng nói mình mở hoa lâu, ta vốn còn nghĩ rằng hắn là một tú bà chứ." Trang Khiêm cười cười, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì: "Đại ca, có phải ta lại nói sai cái gì ở trước mặt Kỳ Thiếu Vinh rồi không?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi nói hắn mở hắc điếm."

Trang Khiêm vỗ trán mấy cái, trong nháy mắt liền có xúc động muốn đâm tường, "Vì sao ta lại nói ra lời như vậy chứ?"

Trang Hạo nhìn Trang Khiêm: "Được rồi, nợ nhiều không áp thân, ngươi nói sai không chỉ có như vậy, Kỳ Thiếu Vinh sẽ không so đo với ngươi."

Trang Hạo hít sâu một hơi, tuy rằng Trang Khiêm không ít lần nói năng linh tinh trước mặt Kỳ Thiếu Vinh, nhưng hình như ấn tượng của Kỳ Thiếu Vinh về đệ đệ hắn cũng không tệ lắm, ít nhất là tốt hơn hắn.

Trang Khiêm nhìn Trang Hạo: "Đại ca, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có gì, ta chỉ đang suy nghĩ, hình như Kỳ Thiếu Vinh rất thích ngươi."

Trang Khiêm tràn đầy hưng phấn nói: "Phải vậy không? Đại ca, ngươi cảm thấy Kỳ tứ thiếu rất thích ta sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Hình như ấn tượng của hắn về ngươi khá tốt."

Trang Khiêm gãi gãi đầu: "Đại ca, ngươi nói rất đúng a! Tuy rằng Kỳ tứ thiếu chưa từng nói lời nào tốt đẹp với ta, còn luôn chê ta béo, nhưng ta cũng cảm thấy hắn không chán ghét ta!"

Trang Hạo nhìn thần sắc vui sướng của Trang Khiêm, trong lòng không tự giác mà dâng lên vài phần buồn bực.

.....

Trang Hạo đi vào Lạc Hoa Hiên, chỉ thấy Lạc Hoa Hiên giăng đèn kết hoa khắp nơi, người bên trong đều đang bận rộn làm chuẩn bị, bên ngoài Lạc Hoa Hiên đều là hộ vệ của Thiên Lan học viện.

"Là Trang Hạo a! Thân phận của hắn có chút đặc thù, chúng ta có nên cản không?" Một hộ vệ của Thiên Lan học viện hỏi.

"Hình như Trang Hạo có một chân với Kỳ đồng học đã thuê chúng ta, chúng ta vẫn nên bình tĩnh xem biến đi." Một hộ vệ khác nói.

"Cũng đúng! Trước đây Trang Hạo cùng Kỳ đồng học còn có hôn ước nước."

.....

"Trang đại thiếu, hôm nay chúng ta không mở quán, phải đợi buổi tối mới có hoạt động."

Một vũ nữ của Lạc Hoa Hiên ngăn Trang Hạo lại.

"Ta biết, ta đến tìm lão bản của các ngươi." Trang Hạo trực tiếp vọt

vào Lạc Hoa Hiên nói.

"Trang đại thiếu, lão bản chúng ta không gặp khách."

"Phi Nguyệt, Trang đại thiếu không phải người ngoài, ngươi đi xuống đi." Bích Lưu Vân chậm rãi từ trên lầu bước xuống, "Trang đại thiếu, đúng là khách hiếm thấy a!"

Bích Lưu Vân phe phẩy quạt xếp nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, không biết có thể hỗ trợ cái gì hay không?"

"Hắn ở đây sao?" Trang Hạo hỏi.

Bích Lưu Vân nghiêng đầu: "Hắn? Ai vậy?"

"Bích cầm sư, có phải ngươi đã sớm biết hắn, ngươi giống Dịch Phàm, vẫn luôn chê cười nhìn ta không?" Trang Hạo oán hận hỏi.

Bích Lưu Vân cười cười: "Trang đại thiếu quá lo lắng, ai dám chê cười ngài chứ!"

"Thiếu Vinh đâu?"

"Thiếu gia đang ở trong viện."

"Cảm ơn."

"Trang đại thiếu không cần khách khí với ta như vậy."

.....

Trong viện.

Mấy chục vũ giả đang tập diễn.

Kỳ Thiếu Vinh đứng trước mấy vũ giả, làm chỉ đạo cho bọn họ.

Kỳ Thiếu Vinh không hiểu biết quá nhiều về khiêu vũ, nhưng hắn từng xem nhiều vũ đạo trên địa cầu, có thể cho ra một ít kiến nghị.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi rất bận a!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Ta không nhàn nhạ được như Trang đại thiếu."

"Kỳ tứ thiếu, ngươi thật ghê gớm."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy tay: "Khen tặng như vậy ta đã nghe nhiều đến lỗ tai cũng mọc kén, đây là chuyện mà mọi người đều biết, ngươi không cần phải nói."

Trang Hạo: "....."

.....

"Đồ đệ."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo nói chuyện trong viện một lúc lâu, Hồ Phong xông vào.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Hồ Phong hỏi: "Sư phụ, sao ngài lại tới đây?"

"Ta tới giúp ngươi áp bãi a!" Hồ Phong vỗ vỗ ngực nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đa tạ sư phụ."

Hồ Phong vẫy vẫy tay, nói: "Không cần khách khí, chúng ta là sư đồ, khách khí cái gì chứ!" Hồ Phong chuyển tầm mắt từ Kỳ Thiếu Vinh qua Trang Hạo, lại từ Trang Hạo về trên người Kỳ Thiếu Vinh, "Đồ đệ, sư phụ không làm phiền ngươi tâm sự cùng Trang Hạo chứ?"

"Làm sao có thể? Ta cùng hắn không có gì để nói." Kỳ Thiếu Vinh cười đáp.

"Đồ đệ, sao ngươi lại đưa người của đội hộ vệ tới đây? Ta nghe nói nơi này sắp mở buổi tiêu tụ sản phẩm của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, ngươi có quan hệ gì với cái tên mở hắc điếm kia vậy?" Hồ Phong tò mò hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong: "Sư phụ, ta chính là cái tên mở hắc điếm kia."

Hồ Phong: "..... Thì ra là vậy! Đồ đệ, cửa hàng ngươi mở không tồi! Kỳ thật, cửa hàng này cũng không đen lắm."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta đương nhiên biết cửa hàng của ta không đen, phải biết rằng ta là người có lương tâm, có đạo đức, có giới hạn làm ăn, cho tới nay, cửa hàng của ta luôn là công bằng công chính công khai, không theo con đừng lừa già dối trẻ, có rất nhiều người cảm thấy thương phẩm trong tiệm của ta quá tiện nghi....."

Kỳ Hằng tiến đến bên người Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, có phải quá khoa trương không?"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Kỳ Hằng một cái: "Nói cái gì đấy?"

Kỳ Hằng cười cười: "Không có gì, không có gì."

.....

Dịch Phàm đi về phía Kỳ Thiếu Vinhi: "Thiếu Vinh, Lưu Vân nói khách khứa đã tới gần hết, có thể mở màn được rồi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

Hợp tấu cầm tiêu từ phía trước truyền tới.

Tinh thần của Hồ Phong không khỏi rung lên, "Tiếng nhạc không tồi a! Một cầm một tiêu, phối hợp đến thiên y vô phùng *(áo trời không*

vết chỉ, không có sai sót nào), hình như cả hai người đều là âm nguyên sư, có thể dùng âm nhạc giúp người khác bình tâm tĩnh khí, đột phá bình cảnh, ta biết người đánh đàn là Bích Lưu Vân, vậy người thổi tiêu kia là ai vậy? Tiếng tiêu này cư nhiên không kém tiếng đàn chút nào."

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai đáp: "Là Đình Hiên."

"Đồ đệ, thuộc hạ của ngươi không ít người tài ba a!" Hồ Phong nhịn không được cảm thán.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Còn không phải sao, ta ưu tú như vậy, thuộc hạ ưu tú cũng không có gì kì quái."

Hồ Phong: "....."

Bích Lưu Vân đứng trên lầu, nhìn khách khứa đông nghịt dưới sân khấu, không ít phu nhân đều trang điểm lộng lẫy mà đến.

Trên sân khấu Lạc Hoa Hiên, một vũ nữ mặc y phục rực rỡ nhẹ nhàng khởi vũ.

Dưới sân khấu, sương khói nổi lên bốn phía, thất thải thạch chiết xạ quang mang đủ mọi màu sắc, Kỳ Thiếu Vinh chống cằm nhìn thần sắc của một chúng người: "Phản ứng mở màn không tồi."

"Người tới không ít." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Hình như vậy."

.....

Kỳ Thiếu Như ngồi bên cạnh Kỳ Thiếu Khang, khó hiểu hỏi: "Nhị ca, vì sao cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành lại chọn bán "Nước mắt nữ thần" ở Lạc Hoa Hiên?"

Kỳ Thiếu Khang lắc đầu: "Cái này ta cũng không quá rõ ràng, phải

hỏi lão bản của bọn họ mới biết được."

"Có phải đầu óc lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành có vấn đề gì không, cư nhiên lại chọn nơi phong nguyệt như vậy, thật không có ý tứ gì cả." Kỳ Thiếu Như kéo ống tay áo oán trách.

"Đối phương chính là người mở hắc điếm a! Căn bản đã không có ý tứ." Kỳ Thiếu Phúc nói.

Kỳ Thiếu Khang: "....."

Kỳ Thiếu Như nhìn xung quanh một vòng, trong số những khách nhân tới có mấy người mang theo đầu sa, tựa hồ là hoàng phi.

"Nhị ca, lát nữa ngươi mua một bình "Nước mắt nữ thần" cho ta đi, sau này ta lấy tiền tiêu vặt trả lại ngươi." Kỳ Thiếu Như nói.

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Như: "Thật sao?"

Kỳ Thiếu Như gật đầu: "Đương nhiên, ta bảo đảm."

Kỳ Thiếu Khang cười cười: "Ngũ muội, ngươi bảo đảm không đáng tin, lại nói tiếp, đỉnh đầu của nhị ca ngươi cũng không dư dả."

"Nhị ca, nếu đỉnh đầu ngươi không dư dả, vậy đỉnh đầu ai dư dả chứ? Nhị ca, ngươi giúp ta lần này đi."

"Đỉnh đầu tứ ca ngươi dư dả a! Dư dả đến không thể dư dả hơn." Kỳ Thiếu Khang chua lòm nói. "Lần này người duy trì trật tự cho Lạc Hoa Hiên chính là đội hộ vệ của Thiên Lan học viện, mượn tới một trăm người, tứ ca ngươi ra tay thật hào phóng, cho mỗi người một ngàn đồng vàng tiền thuê, còn tặng một bộ trang điểm giá trị một ngàn đồng vàng nữa."

Kỳ Thiếu Như miễn cưỡng cười cười: "Nhị ca, ngươi cũng không phải không biết quan hệ giữa ta và hắn kém như thế nào, bất quá, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành mở hội thì có quan hệ gì với tứ

ca a?"

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Như: "Có lẽ quan hệ giữa tứ ca ngươi cùng lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành không cạn đâu."

Kỳ Thiếu Như: "....."

"Lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành không đơn giản a! Một lần liền mời tới hai âm nguyên sư." Kỳ Thiếu Khang nói.

------oOo------

Chương 99: Đính hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 99

Chương 99: Đính hôn

Trang Khiêm ngồi trên ghế, thỉnh thoảng lại dịch dịch mông.

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Khiêm: "A Khiêm, ngươi làm sao vậy? Ta thấy hôm nay ngươi có chút không bình thường a!"

Trang Khiêm vội lắc đầu: "Không có gì, tam thúc, không biết đại ca đi đâu rồi?"

"Đại ca ngươi cũng sẽ không biến mất, ngươi gấp làm cái gì?"

"Tam thúc, ngươi xem, "Nước mắt nữ thần" bán hai mươi vạn một bình có phải hơi quý không?" Trang Khiêm hỏi.

Trang Nhân Tuyền lắc đầu: "Không a! Phải quý mới có mặt mũi, đám nhị thế tổ theo đuổi nữ hài tử nhà người ta cũng có một chuẩn mực đo lường!"

Trang Khiêm: "....."

"Tam thúc, ngươi muốn mua bao nhiêu?"

"Nghe nói là giới hạn số lượng mua, mỗi người chỉ được mua nhiều nhất ba bình, đến lúc đó ngươi liền mua ba bình đi." Trang Nhân Tuyền nói.

Trang Khiêm trừng lớn mắt: "Tam thúc, ta không có tiền."

"Không có việc gì, tam thúc trả, mấy nữ nhân trong nhà đều nhờ vả ta mua, tính ra cũng phải cần hơn mười bình."

Trang Khiêm: "....."

.....

Trên sân khấu, một chúng vũ nữ lui xuống, Bích Lưu Vân mặc một bộ thanh y đi ra.

"Bích Lưu Vân cư nhiên tự thân xuất mã, Bích Lưu Vân này lớn lên không tồi!"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng là không tồi!" Thủ hạ của Kỳ Thiếu Vinh đa tài đa nghệ như vậy, đại ca hẳn là rất áp lực.

"Cảm tạ các vị khách quý đã tới tham dự buổi tiêu thụ "Nước mắt nữ thần" hôm nay, khoảng thời gian trước, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành đã cho ra mắt và dùng thử sản phẩm, ta tin tưởng tất cả mọi người ở đây đều biết về hiệu quả của "Nước mắt nữ thần"."

"Nguyên liệu làm ra "Nước mắt nữ thần" vô cùng trân quý cùng khó tìm, sau đợt tiêu thụ "Nước mắt nữ thần" này, có lẽ trong vòng mấy năm nữa cũng không nhất định sẽ có nhóm thứ hai được bán ra, mong mọi người hãy quý trọng cơ hội!"

"Được rồi, ta không nói nhiều lời thừa thãi nữa, "Nước mắt nữ thần" lần này có tổng cộng một trăm bình, mỗi bình giá bán hai mươi vạn đồng vàng, mỗi khách hàng giới hạn mua ba bình, nếu là khách quý có thể cử bài, ai cử bài trước có quyền ưu tiên mua trước, buổi tiêu thụ xin bắt đầu!"

Bích Lưu Vân vừa nói xong liền có không ít khách khứa lục tục cử bài.

"Ta muốn ba bình!"

"Ta muốn ba bình!"

"Ta muốn ba bình!"

.....

"Những người này điên rồi!" Kỳ Thiếu Như nói thầm.

Người muốn mua rất nhiều, có một ít người nguyên bản còn nghĩ quan vọng một chút, kết quả thấy quần chúng người mua càng ngày càng xúc động, sợ mua không được, cũng sôi nổi ra tay.

"Hình như có mấy người của cửa hàng khác, khả năng là đánh chủ ý đầu cơ trục lợi ra ngoài." Thương phẩm của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành được qua tay rất nhiều thương nhân truyền ra những quốc gia khác, nghe nói sinh ý cũng không tồi.

Sản phẩm trên quầy càng ngày càng ít, Kỳ Thiếu Như không khỏi có chút nóng nảy lên,

"Nhị ca, sắp không còn rồi, sắp không còn rồi, ngươi giúp ta mua một bình đi."

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Như, tràn đầy bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi."

Kỳ Thiếu Khang giơ bài lên, lại phát hiện đã không còn kịp rồi, ba bình "Nước mắt nữ thần" cuối cùng bị một nữ ma pháp sư cấp tám nhanh chóng mua đi.

Kỳ Thiếu Như nhụt chí, nghiến răng mắng: "Ai vậy không biết!"

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Như: "Được rồi, hiệu quả của loại nước này có giới hạn, ngươi còn trẻ, chưa cần dùng đến, chờ thêm mấy năm nữa, đến lúc ngươi cần, có lẽ người ta sẽ mở buổi tiêu thụ thứ hai."

Kỳ Thiếu Như phẫn hận dậm dậm chân.

"Ngũ muội, nhị ca nói rất đúng a! Thứ đồ hỏng kia đắt tới hai mươi vạn đồng vàng, rõ ràng là lừa gạt người khác! Có tiền còn không bằng mua cái khác, hà tất phải đi chọn giúp lão bản tâm can đen xì kia phát tài." Kỳ Thiếu Phúc khuyên nhủ.

Kỳ Thiếu Như khẽ hừ một tiếng, không để ý tới Kỳ Thiếu Phúc.

.....

"Cảm tạ mọi người đã tới và ủng hộ, không nghĩ tới mọi người lại nhiệt tình như thế, một trăm bình "Nước mắt nữ thần" của chúng ta một lần bán sạch. Sau đây chúng ta cho mời lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành lên đọc diễn văn." Bích Lưu Vân đi lên đài nói.

Kỳ Thiếu Như chớp chớp mắt: "Lão bản giả thần giả quỷ kia muốn lộ diện a!"

Tinh thần Kỳ Thiếu Khang nhịn không được mà rung lên, ở đây có không ít khách khứa đều tập trung ánh mắt lên trên đài.

Màn che màu lam được kéo ra, Kỳ Thiếu Vinh đi từng bước từng bước lên trên đài.

Trang Nhân Tuyền trừng lớn mắt: "Cư nhiên là Kỳ Thiếu Vinh, sao có thể là hắn....."

"Đại ca không nói sai a!" Trang Khiêm rầu rĩ cảm thán.

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Khiêm: "Đại ca ngươi biết?"

"Đại ca ở cùng Kỳ Thiếu Vinh lâu như vậy, ít nhiều cũng biết một chút."

Trang Nhân Tuyền nhìn về phía Thẩm Nguyên: "Tiểu tử Thẩm

Nguyên này đúng là làm được chuyện tốt!"

Trang Khiêm: "....."

"Cảm tạ mọi người đã duy trì và ủng hộ cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành cho tới nay, cửa hàng có thể phát triển lớn mạnh được như ngày hôm nay, không thể không kể đến công lao của các vị....."

Kỳ Thiếu Khang đỡ trán nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta còn thắc mắc vì sao hắn không chịu về Kỳ gia, thì ra hắn lại là lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, khó trách hắn không chịu về Kỳ gia, trở về Kỳ gia nào có tiêu dao tự tại như bây giờ chứ!"

Kỳ Thiếu Phúc xoa xoa trán: "Tứ đệ còn có tiền hơn ta tưởng a!"

Kỳ Thiếu Như nắm chặt nắm tay, không vui nhỏ giọng oán trách: "Hắn quá ích kỷ, có tiền như vậy cũng chỉ biết tự mình vui, tiện nghi cho người ngoài cũng không muốn tiện nghi cho người nhà!"

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Như: "Được rồi, ngươi bớt tranh cãi đi."

Kỳ Thiếu Như: "....."

"Tứ đệ lộ ra thân phận như vậy, sau này chắc chắn càng có nhiều người nhìn chằm chằm hắn, sợ là ngay cả Hồ Phong hiệu trưởng cũng không bảo vệ nổi cho hắn, ta nghĩ hắn về Kỳ gia là chuyện sớm hay muộn thôi." Kỳ Thiếu Khang nói.

Kỳ Thiếu Như cắn môi, trong lòng hiện lên vài phần phức tạp.

"Buổi tiêu thụ hôm nay đã thuận lợi hoàn thành, ở chỗ này, ta lại lần nữa cảm tạ các vị, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành sẽ không ngừng cố gắng, đẩy ra càng nhiều thương phẩm chất lượng tốt hơn nữa cho các vị....."

Bích Lưu Vân đứng ở hậu trường nhìn Trang Hạo, "Trang đại thiếu,

thiếu gia rất có mị lực đúng không?"

Trang Hạo gật đầu: "Đương nhiên, bên dưới có không ít người hai mắt phát lục quang nhìn chằm chằm hắn đâu."

"Thiếu gia phong hoa tuyệt đại, có rất nhiều người nhìn chằm chằm hắn, như vậy cũng không có gì kì quái."

Trang Hạo đi về phía sân khấu, Bích Lưu Vân vung tay kéo Trang Hạo lại: "Trang đại thiếu, ngươi muốn làm cái gì?"

"Ta lên nói hai câu."

Bích Lưu Vân vừa định ngăn lại, trên tay Trang Hạo phóng ra vài tia lửa điện, Bích Lưu Vân ăn đau, không thể buông lỏng tay ra.

"Ta xin hết....."

Trang Hạo bắt tay Kỳ Thiếu Vinh lại, đoạt lấy dương âm thạch trong tay Kỳ Thiếu Vinh: "Mượn cơ hội này, ta có lời muốn tuyên bố, ta cùng Kỳ Thiếu Vinh định ngày đính hôn vào cuối tháng này, đến lúc đó hy vọng các vị đang đang ngồi có thể tới tham gia."

Tay trái Trang Hạo nắm lấy tay phải Kỳ Thiếu Vinh, dưới đài im lặng một hồi, ngay sau đó tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía.

Một chúng khách khứa sôi nổi đứng lên, thanh âm chúc mừng như thủy triều đổ về phía hai người.

Mộ Đình Hiên nhìn Bích Lưu Vân: "Thiếu gia muốn đính hôn với Trang Hạo sao, hắn không lộ chút gió nào a!"

"Lộ cái gì mà lộ! Ta thấy ngay cả thiếu gia cũng không biết đâu!" Bích Lưu Vân tức giận nói.

"Chiếu theo tính cách thiếu gia, nếu là Trang Hạo tự chủ trương, hắn đã dùng một bàn tay chấm dứt mọi chuyện rồi."

Bích Lưu Vân: "....."

Hậu viện Lạc Hoa Hiên.

Kỳ Thiếu Vinh vung tay tát lên mặt Trang Hạo một cái. "Trang Hạo, ngươi điên rồi! Ngươi cư nhiên lấy khế ước khống chế ta, có phải ngươi có bệnh không?"

Trang Hạo không né không tránh, cứng rắn nhận cái tát này. "Ta quả thực là điên rồi! Kỳ Thiếu Vinh, chúng ta vốn dĩ đã có hôn ước, đính hôn cũng là chuyện thuận lý thành chương."

"Trang Hạo, ngươi đúng là quý nhân hay quên! Ngươi đã từ hôn!"

"Người từ hôn không phải ta."

"Cái đó thì có quan hệ gì với ta, ngươi từ hôn cũng không phải là giả đi."

"Chỉ bởi vì ta từ hôn, ngươi liền hận chết ta sao? Kỳ Thiếu Vinh, ta từ hôn, trong lòng ngươi rất vui vẻ đúng không, ngươi nhất định đã nghĩ, ta là tên ngu ngốc, không biết nhìn hàng, xứng đáng bị ngươi đùa giỡn!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ngươi nói đúng, ngươi từ hôn, ta vô cùng cao hứng."

Trang Hạo ngửa đầu, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, "Ngươi biết hôm nay ngươi gây ra chuyện lớn như thế nào không, có biết bao nhiêu đôi mắt đang nhìn chằm chằm ngươi, người bên cạnh ngươi đúng là có vài phần thực lực, nhưng cũng quá biết gây chuyện!"

"Cái đó thì có quan hệ gì với ngươi?"

"Chúng ta có duyên phận, đương nhiên là có quan hệ." Trang Hạo tức muốn hộc máu giải thích.

"Kỳ Thiếu Vinh, đính hôn với ta, ngươi cũng không có tổn thất gì, ngươi đính hôn với ta, Kỳ gia sẽ không dễ dàng động vào ngươi, Trang gia có thể bảo vệ ngươi, sinh ý của ngươi, ta sẽ không can thiệp, hơn nữa, chỉ là đính hôn, không phải thành hôn, nếu ngươi không gật đầu, ta sẽ không ép ngươi..... Tương lai, nếu ngươi thật sự gặp được người ngươi chân chính yêu thích, chỉ cần hắn thông qua khảo hạch của ta, ta sẽ nghĩ cách giải trừ khế ước." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ta thích ai, hắn còn phải thông qua khảo hạch của ngươi?"

Trang Hạo nghiến răng đáp: "Đương nhiên, ngươi cũng không thể đưa một con chó con mèo lòng lang dạ sói gì đó tới ép ta phải thoái vị nhường hiền đi."

"Trang Hạo, ngươi nên rõ ràng, hiện tại người lòng lang dạ sói rất được hoan nghênh."

"Vậy ý của ngươi là ta không đủ lòng lang dạ sói, cho nên không phù hợp với khẩu vị của ngươi đúng không?"

"Cái này không thể nói chung thành một được! Ngươi đã đủ lòng lang dạ sói, chẳng qua, ta không thích như vậy."

Trang Hạo: "....."

.....

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, chúc mừng ngươi a! Sắp đính hôn rồi."

Kỳ Thiếu Vinh tức giận trừng mắt lại: "Nói bậy bạ cái gì đấy?"

"Trang Hạo quả thật là người không tồi." Dịch Phàm nói.

"Ngươi rất xem trọng hắn a!"

"Bình tĩnh mà xét, Trang đại thiếu quả thật không tồi!"

"Hiện tại người trẻ tuổi a, huyết khí vượng, làm việc toàn bằng xúc động!"

"Thiếu gia, ngươi nói giống như ngươi đã là người từng trải vậy, chẳng lẽ kinh nghiệm yêu đương của thiếu gia rất phong phú?"

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, kiếp trước hắn quá bận rộn, đến thời gian yêu đương cũng không có, đối với chuyện chưa từng trải qua tình ái đã chết mất này, kỳ thật Kỳ Thiếu Vinh vẫn cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

"Thiếu gia của ngươi nhìn vào rất giống người ngu ngốc trong chuyện tình cảm sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Dịch Phàm trịnh trọng gật đầu: "Giống."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn chằm chằm Dịch Phàm: "A Phàm, có phải ngươi không muốn tiền lương nữa không....."

"Thiếu gia, ngươi rất giống lãng tử tình trường, đi qua vạn bụi hoa mà phiến diệp không dính thân, vừa nhìn đã biết là tay già đời, thiếu gia hẳn là có rất nhiều người nhung nhớ đi?" Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 100: Chúc các ngươi bách niên hảo hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 100

Chương 100: Chúc các ngươi bách niên hảo hợp

Đại sảnh dưới lầu Lạc Hoa Hiên, Trang Nhân Tuyền thấy Trang Hạo đi ra, tiến tới nói:

"Ngươi cuối cùng cũng ra rồi! Về nhà trước đi."

Trang Hạo gật đầu: "Được."

"Kỳ Thiếu Vinh nói sao?" Trang Nhân Tuyền hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Ta cũng không biết."

"Vừa rồi ngươi làm ta sợ muốn chết, A Hạo, ngươi cũng quá mạo hiểm, ngươi không nói tiếng nào đã tuyên bố đính hôn như vậy, nếu Kỳ Thiếu Vinh đương trường phản bác, vậy mặt mũi ngươi phải để nơi nào đây!" Trang Nhân Tuyền lắc đầu than thở.

Trang Hạo cúi mặt xuống: "Hắn không thể phản bác."

"Vì sao? Chẳng lẽ ở thời điểm ta không biết, đại ca cùng Kỳ Thiếu Vinh đã tu thành chính quả? Đại ca, khi nào thì hiệu suất của ngươi lại cao như vậy?" Trang Khiêm sùng bái nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo liếc mắt nhìn Trang Khiêm một cái: "Là ta dùng khế ước cưỡng bách hắn, thực lực của ta mạnh hơn hắn, hắn chỉ có thể

nghe theo ta."

Trang Khiêm trừng lớn mắt, run run tay chỉ Trang Hạo, "Đại ca, ngươi..... ngươi..... Chẳng lẽ không phải là Kỳ Thiếu Vinh tự nguyện sao?"

"Kỳ Thiếu Vinh sao có thể tự nguyện, thời điểm A Hạo tuyên bố đính hôn, mặt mũi Kỳ Thiếu Vinh thối muốn chết." Trang Nhân Tuyền tràn đầy bất đắc dĩ lắc đầu.

Trang Hạo ngửa đầu, hít sâu một hơi, trên mặt hiện lên vài phần thống khổ.

Trang Nhân Tuyền an ủi vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Được rồi, A Hạo, tuy rằng Kỳ Thiếu Vinh không phải là tự nguyện, nhưng việc đã đến nước này, quan hệ giữa các ngươi cuối cùng cũng tiến thêm một bước."

"Đúng vậy! Đại ca, như vậy cũng tốt, tình huống đặc thù phải dùng thủ đoạn đặc thù để giải quyết, bất quá, đại ca, cho dù Kỳ Thiếu Vinh không đương trường phủ nhận chuyện ngươi muốn đính hôn, nhưng lỡ đến ngày đính hôn, hắn không xuất hiện thì làm sao bây giờ?"

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Khiêm: "Ngươi có thể ít miệng quạ đen đi không?"

Trang Khiêm: "....."

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo: "A Hạo, kỳ thật hôn ước của ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh có khả năng là chưa bị hủy bỏ."

"Tam thúc, ngươi có ý gì?"

"Lúc trước, Dịch Sơ Tuyết vội vã đi từ hôn cho ngươi, nhưng hôn thư chân chính vẫn luôn được gia gia ngươi bảo quản, vậy nên hôn thư mà Thẩm Nguyên cùng Dịch Sơ Tuyết mang đi kia là giả." Trang

Nhân Tuyền giải thích.

"Là như vậy sao!" Trang Hạo đen mặt lại.

"Đại ca, hôn thư vẫn còn, ngươi không cao hứng sao?" Trang Khiêm hỏi.

"Thiếu Vinh căn bản là nhìn ta không vừa mắt, hôn thư này có tồn tại hay không cũng như nhau, nếu ta nói cho Thiếu Vinh, hôn thư là giả, vậy hắn hơn phân nửa là sẽ không cao hứng, nghĩ rằng Trang gia chúng ta làm việc không đến nơi đến chốn, lung tung rối loạn." Trang Hạo lắc đầu nói.

.....

Thiên Lan học viện.

"Hiệu trưởng, không nghĩ tới lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành lại là Kỳ Thiếu Vinh, bây giờ học viên trong học viện đều điên rồi."

"Đáng tiếc, Kỳ Thiếu Vinh sắp đính hôn cùng Trang Hạo, nếu không Kỳ Thiếu Vinh sẽ càng trở nên bỏng tay, ai kết thành bạn lữ cùng Kỳ Thiếu Vinh, vậy mỹ phẩm xa hoa kia không phải là muốn dùng bao nhiêu liền dùng bấy nhiêu sao."

"Đáng tiếc, bị tiểu tử Trang Hạo kia tiên hạ thủ vi cường! Tiểu tử này đúng là gian trá, làm việc không từ thủ đoạn, rất khó đối phó!" Hồ Phong nói.

Lý Hồng khó hiểu nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, sao ngày lại nói như vậy?"

"Thời điểm Trang Hạo tuyên bố đính hôn, biểu tình của đồ đệ ta hoàn toàn là ngoài ý muốn."

"Vậy nghĩ là Trang Hạo không hỏi ý kiến gì đã tự tuyên bố đính

hôn?"

Hồ Phong gật đầu: "Phỏng chừng là trước đó ngay cả đồ đệ ta cũng không biết đâu, Trang Hạo vừa nói xong, người bên dưới đã bắt đầu ồn ào."

Lý Hồng khó hiểu nhìn Hồ Phong: "Nhưng lấy tính cách của Kỳ Thiếu Vinh, hắn có thể đương trường cự tuyệt a!"

"Ngươi đã quên rồi sao, giữa Thiếu Vinh cùng Trang Hạo có khế ước, tuy hôn khế bình đẳng hơn khế ước chủ tớ nhiều, nhưng người có tu vi cao hơn vẫn có quyền khống chế nhất định người có tu vi thấp hơn."

"Có phải Trang Hạo điên rồi không? Kỳ Thiếu Vinh cũng không phải người bình thường a!"

Hồ Phong nhún vai: "Hắn không điên, đồ đệ ta quá lợi hại! Nếu hắn không dùng chút thủ đoạn đặc thù, có lẽ cả đời này cũng không theo đuổi được đồ đệ ta."

Lý Hồng vuốt cằm: "Nếu lần này Kỳ Thiếu Vinh đính hôn cùng Trang Hạo, vậy người Kỳ gia hẳn là sẽ hối hận đến xanh ruột."

"Ta cũng vô cùng đồng tình cho người Kỳ gia a! Cho dù Kỳ Thiếu Vinh không đính hôn với Trang Hạo, chỉ riêng thân phận lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành của Kỳ Thiếu Vinh cũng đủ để người Kỳ gia hối hận." Hồ Phong nói.

.....

Kỳ Thiếu Vinh xụ mặt, cùng Dịch Phàm đi dạo trong học viện.

"A Phàm, sao ta cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn ta không bình thường!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Dịch Phàm nghiêng đầu cười: "Không thích hợp, đương nhiên là

không thích hợp. Thiếu gia, giá trị con người của ngươi tăng lên, mọi người đương nhiên là càng thêm sùng bái ngươi!"

"Ta thấy bọn họ là đang chê cười ta."

"Thiếu gia, ngươi quá lo lắng, ai dám chê cười ngươi chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, "Có ai không chê cười ta sao?"

Từ tình hình hôm qua, hẳn là đã có rất nhiều người nhìn ra hắn không phải tự nguyện, bất quá, đại bộ phận người ở hiện trường đều giúp đỡ Trang Hạo làm loạn.

"Kỳ đồng học, hạnh ngộ!" Một học viên đi tới chào hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người tới: "Ngươi..... là đội trưởng đội hộ vệ học viện."

"Đúng vậy! Đúng vậy! Khó khăn lắm Kỳ đồng học mới nhớ được ta."

"Kỳ đồng học, nếu lần sau còn có nhiệm vụ như vậy, ngươi nhất định là phải nhớ đội hộ vệ chúng ta a!" Đội trưởng đội hộ vệ nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nhất định, nhất định."

"Kỳ đồng học, ngươi đang vội, ta đi trước."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Đi cẩn thận."

"Kỳ đồng học, nghe nói ngươi sắp đính hôn cùng Trang Hạo, chúc ngươi cùng Trang đồng học bách niên hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm, bạch đầu giai lão....." Đội trưởng đội hộ vệ đầy mặt tươi cười quay người lại nói.

Kỳ Thiếu Vinh cau mày nhìn đội trưởng đội hộ vệ rời đi: "Tiểu tử này đi thì đi đi, còn nói nhiều như vậy làm gì không biết, Dịch Phàm, ngươi nói xem, có phải hắn đang chê cười ta không?"

"Làm sao có thể? Ngươi quá lo lắng, hắn nhiệt tình mà thôi." Dịch Phàm nói.

"Như vậy cười nhạo ta? Hắn quả thật là....." Kỳ Thiếu Vinh buồn bực gãi đầu.

Dịch Phàm cười cười: "Thiếu gia, thanh danh của ngươi trong đội hộ vệ không tồi, nếu ngươi muốn đào người trong đội hộ vệ, hẳn là cũng không khó lắm."

"Ta đào người trong đội hộ vệ làm gì? Nuôi mấy người các ngươi, áp lực của ta đã đủ lớn, huống chi, đội trưởng đội hộ vệ ngu xuẩn như vậy, người bên dưới cũng không thông minh đến đâu được."

Dịch Phàm: "....."

.....

Dịch Phàm cùng Kỳ Thiếu Vinh đi dạo trên đường, một học viên cản hai người lại.

"Tiểu tử này ai vậy? Người Dịch gia sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Không phải, là người bên mẫu thân ta, người của Lý gia."

"Vậy ta không quấy rầy, đi trước."

Dịch Phàm nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Vinh rời đi, trợn trắng mắt.

Dịch Phàm không có hảo cảm gì với người Dịch gia, cảm giác đối với người của Lý gia cũng chẳng ra gì. Dịch Tầm nói Lý An Nhã là bị hắn chọc tức chết, ngoại gia gia hắn không thích Dịch Tầm, cũng không quá thích đứa cháu ngoại này.

"Có việc gì sao?"

"Gia gia muốn mời ngươi về một chuyến." Lý Phong nói.

"Không có hứng thú." Dịch Phàm lạnh nhạt đáp.

Lý phong nhìn Dịch Phàm: "Dịch Phàm, ngươi cảm thấy là ngươi theo Kỳ Thiếu Vinh, sau này liền tiền đồ vô ưu sao?"

"Vì sao lại không? Kỳ Thiếu Vinh là lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, một thân y thuật được trời cao ưu ái, đi theo Kỳ Thiếu Vinh cũng vẫn tốt hơn đi theo Lý gia nhật mộ tây sơn nhiều đi, huống chi, năm đó nếu không phải nhờ Kỳ Thiếu Vinh, ta cũng sẽ không có ngày hôm nay."

"Lý Phong biểu ca, ta nghĩ ngươi hẳn là biết thái độ của ta về Dịch gia hay Lý gia đều không khác gì nhau, cách ta xa một chút, nếu không, nghĩ lại cho kỹ kết cục của Dịch Hỏa cùng Dịch Băng đi."

"Dịch Phàm, ngươi có ý gì, Dịch gia có lỗi với ngươi, Lý gia thì thiếu ngươi cái gì sao?"

"Lý gia có lỗi với ta hay không, trong lòng ta rõ ràng, con người ta bạc tình quả nghĩa, một chút oán hận ta cũng nhớ rõ chặt chẽ, biểu ca vẫn nên cách ta xa một chút thì hơn. Ta còn có việc, sau này không có việc gì đừng tới tìm ta, có việc cũng đừng tới tìm ta."

Lý Phong: "....."

.....

Dịch Phàm đi vào phòng hiệu trưởng, Hồ Phong nhìn thấy Dịch Phàm, vui vẻ lên tiếng: "A Phàm, có việc gì sao?"

"Ta có một bằng hữu muốn vào thư viện của học viện."

"Khu đặc thù?" Hồ Phong hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy, sách trong khu bình thường không có tác dụng gì nhiều."

"Ngươi nói kiểu gì đấy? Khu bình thường cũng có rất nhiều thứ tốt?" Hồ Phong không vui cãi.

Hồ Phong nhìn Dịch Phàm: "Chính là ma pháp sư mộc hệ kia sao, cái người mà khiến ngươi lên đài quyết đấu đó?"

"Không tính là quyết đấu, chỉ là giải quyết một tên phiền phức mà thôi.".

Hồ Phong cười gượng hai tiếng: "Đồ đệ, quan hệ của ngươi cùng tên kia không cạn đi?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đương nhiên, ta đang theo đuổi hắn, nhưng còn chưa bắt về được."

Hồ Phong: "....."

"Đồ đệ, ngươi phải cố lên a! Ngươi xem Thiếu Vinh đã sắp đính hôn cùng Trang Hạo rồi, ngươi thì sao, người còn chưa theo đuổi được người ta! Tiểu tử Trang Hạo này a, tuy rằng thủ đoạn có chút ác liệt, nhưng mèo đen mèo trắng bắt được chuột mới là mèo tốt, mặc kệ thế nào, đính hôn trước, có địa vị bảo đảm không phải vẫn tốt hơn sao?"

Dịch Phàm nhìn Hồ Phong: "Hiệu trưởng, ngài biết?"

Hồ Phong nhún vai: "Không phải rất rõ ràng sao? Lúc ấy cái mặt Thiếu Vinh thối một cục, nếu Thiếu Vinh là cam tâm tình nguyện, sao có thể lộ ra biểu tình như vậy!"

"Nếu hiệu trưởng đã nhìn ra, hẳn là cũng có rất nhiều người nhìn ra được đi."

"A Phàm, người không thể nói như vậy được, không phải ai cũng có

ánh mắt sắc bén như sư phụ ngươi."

Dịch Phàm cười cười: "Chuyện của hắn, hiệu trưởng đáp ứng rồi sao? Ta biết quy củ của sư phụ, cần bao nhiêu tiền, cứ ghi vào tên của ta là được....."

"Đồ đệ, ngươi thật quá khách khí! Không nghĩ tới ngươi cũng có lúc hào phóng như vậy! Hình như thời điểm ngươi đối mặt với Dịch gia cùng Lý gia rất keo kiệt a!" Hồ Phong nói.

Dịch Phàm nhìn Hồ Phong: "Vì sao ta phải hào phóng với người ta không thích?"

Hồ Phong: "....."

"Sư phụ, mọi chuyện cứ định như vậy đi, ta đi trước." Dịch Phàm đứng lên nói.

Hồ Phong: "..... Một tên hai tên tình tình đều thối nát như nhau!"

------oOo------

Chương 101: Hiệp nghị trước khi đính hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 101

Chương 101: Hiệp nghị trước khi đính hôn

Ký túc xá Thiên Lan học viện.

"Phụ thân đại nhân đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa a!" Kỳ Thiếu Vinh dựa lên ghế, nhẹ nhàng xoa xoa nắp chén trà, bộ dáng tùy tiện lười biếng, hiển nhiên là không đặt Kỳ Diệu vào trong mắt.

Kỳ Diệu nhìn bộ dáng không chút để ý của Kỳ Thiếu Vinh, giận đến thất khiếu bốc khói.

"Hiện tại cánh ngươi cứng rồi a, Kỳ gia cũng không đặt vào mắt!" Kỳ Diệu hai tay chống lưng, lạnh lùng nói.

"Phụ thân đại nhân, ngươi nói sai rồi, ta không phải là cánh cứng mới không đặt Kỳ gia vào trong mắt, từ trước đến nay ta chưa bao giờ để tâm đến Kỳ gia, một cái gia tộc bạc tình quả nghĩa, ta cần gì phải để ý tới chứ." Kỳ Thiếu Vinh bình bình đạm đạm đáp.

"Ngươi..... Ngươi có ý gì?"

"Ý của ta, không phải ngươi rất rõ ràng sao, ta nhớ khi còn nhỏ, ngươi thường xuyên nói với ta, "Tên phế vật ngươi, vì sao lại không chết đi chứ", không biết phụ thân có còn nhớ rõ hay không?" Kỳ Thiếu Vinh lạnh lùng hỏi.

Kỳ Diệu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Hiện tại ngươi nói cái này là có ý gì? Mang thù?"

"Không có ý gì cả, ta chỉ là muốn nhắc nhở phụ thân, ngươi có thể coi như ta đã chết." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Diệu đen mặt lại: "Ngươi cứ như vậy mà mang thù."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đúng vậy, mang thù vượt qua sức tưởng tượng của ngươi."

"Ngươi cảm thấy có Trang Hạo làm chỗ dựa rồi liền cái gì cũng không sợ?" Kỳ Diệu hung tợn hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Hình như thực lực của Trang gia còn cao hơn Kỳ gia một bậc a! Tiểu tử Trang Hạo này có thể nói là tiền đồ vô lượng!"

Kỳ Diệu: "Ngươi, hoang đường!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Diệu: "Phụ thân, ngươi còn có chuyện gì không? Nếu không có việc gì ngươi liền trở về đi, miếu nhỏ này của ta không dung nổi tôn đại phật ngươi!"

"Ngươi nhìn xem hiện tại người bên cạnh ngươi là ai, Dịch Phàm là loại người gì, ngươi còn không rõ ràng sao?" Kỳ Diệu cả giận nói.

"A Phàm là người như thế nào ta rất rõ ràng, phụ thân, ngươi có rảnh quan tâm người bên cạnh ta còn không bằng trở về cẩn thận quản giáo cho tốt nhi nữ của ngươi đi, ta đã nhịn nha đầu thối Kỳ Thiếu Như kia quá nhiều lần, nếu nàng còn tiếp tục không thức thời, tính tình vẫn cứ là cái dạng cũ, vậy..... kết cục của Dịch Sơ Tuyết chính là vết xe đổ của nàng."

"Ngươi muốn học Dịch Phàm hại huynh hại muội sao?" Kỳ Diệu tức giận mắng.

"Ta cũng không biết a!"

"Ngươi..... Ngươi đây là đang uy hiếp ta sao?" Kỳ Diệu tràn đầy tức giận trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Phụ thân quá lo lắng, ta chỉ là đề cử chút ý kiến cho ngươi mà thôi."

"Ta nghe nói ngươi giao cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành cho mấy người Dịch Phàm, Kỳ Hằng quản lý?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Chuyện quan trọng như vậy sao ngươi có thể giao cho những người đó quản, những người đó không phải là hạ nhân thì chính là người của gia tộc đối thủ, sau lưng không biết đã gạt ngươi bao nhiêu tiền!"

Kỳ Thiếu Vinh không kiên nhẫn quát lên: "Đủ rồi, phụ thân, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành chỉ là một sinh ý nhỏ trên tay ta, ta có đúng mực, không nhọc ngươi phải lo lắng."

Kỳ Diệu nói chuyện cùng Kỳ Thiếu Vinh một hồi lâu cũng không chiếm được một chút tiện nghi nào, chỉ có thể rời đi.

++++++++++++++++++++++++++++++

Thư viện Thiên Lan học viện.

"Đình Hiên, sao ngươi lại ở đây?" Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi.

Mộ Đình Hiên có chút xấu hổ đáp: "Ta cũng không biết, Dịch Phàm mang ta tới."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Tiểu tử Dịch Phàm này có tâm." Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, thầm nghĩ: Vì đưa Mộ Đình Hiên vào thư viện, Dịch

Phàm hẳn là đã bị lừa đi không ít, cũng không biết còn thừa bao nhiêu của cải.

"Thiếu gia." Dịch Phàm đi ra.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu với Dịch Phàm: "Ngươi cũng ở đây a!"

"Thiếu gia, nghe nói Kỳ Diệu lại tìm ngươi?" Dịch Phàm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đúng vậy! Lão già kia thật phiền toái, trước đây còn chưa thấy hắn nói nhiều như vậy."

Dịch Phàm cười cười, Kỳ Diệu hẳn là muốn vớt được chút chỗ tốt từ trên người Kỳ Thiếu Vinh, nói đi nói lại cũng là lòng tham không đáy.

++++++++++++++++++++++++++++

Kỳ gia.

Kỳ Diệu tràn đầy phẫn nộ ném hết ấm chén trên bàn xuống mặt đất.

"Phụ thân, ngươi làm sao vậy?" Kỳ Thiếu Như nơm nớp lo sợ hỏi.

"Tên nghịch tử này!"

Kỳ Thiếu Khang cau mày, sự tình đồng dạng đã phát sinh rất nhiều lần, mỗi khi Kỳ Diệu từ chỗ Kỳ Thiếu Vinh trở về đều sẽ nổi trận lôi đình.

"Phụ thân, nếu Kỳ Thiếu Vinh không thức thời, vậy ngươi không để ý tới hắn nữa là được rồi, đến lúc đó không có trưởng bối Kỳ gia đưa thân cho hắn, vậy mất mặt chính là hắn." Kỳ Thiếu Như nói.

Kỳ Diệu khẽ hừ một tiếng: "Cũng đúng."

Kỳ Thiếu Phúc xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Da mặt Kỳ Thiếu Vinh rất dày a, lúc trước hắn còn có thể chủ động thừa nhận bản thân bị bao

dưỡng, vậy không có trưởng bối đưa thân thì tính là cái gì chứ? Kỳ Thiếu Như đánh chủ ý này sợ là phải thất bại, Kỳ gia không có người đi đưa thân cho Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh cố nhiên mất mặt, nhưng mặt mũi người Kỳ gia cũng chẳng sáng sủa hơn được cái gì.

++++++++++++++++++++++++++++

Kỳ Thiếu Vinh trở lại ký túc xá, Kỳ Hằng đi lên đón, "Thiếu gia, Trang Khiêm tới, hắn vẫn đang chờ bên trong."

"Tiểu mập mạp kia tới sao? Ta đi xem một cái."

"Kỳ tứ thiếu." Trang Khiêm nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh tiến vào, lập tức hoảng loạn đứng lên, cung cung kính kính cúi mình vái chào Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "A Khiêm, ngươi tới tìm ta có việc gì sao?"

"Ta nhận ủy thác của người khác, không biết Thiếu Vinh ca có yêu cầu gì về tiệc đính hôn không?" Trang Khiêm nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "Ta có rất nhiều yêu cầu, nếu nói ra toàn bộ sợ là ngươi cũng không nhớ được, như vậy đi, ngày mai chúng ta nói chuyện ở Lạc Hoa Hiên, còn nữa....."

"Còn cái gì nữa?" Trang Khiêm hỏi.

"Còn nữa, mời một người có phân lượng ở Trang gia tới nói."

Trang Khiêm xấu hổ cười cười: "Thiếu Vinh ca ca, ngươi cảm thấy ta không đủ phân lượng sao?"

"Nếu như nói về thể trọng, vậy thật ra ngươi đã đủ phân lượng."

Trang Khiêm cười khan hai tiếng: "Ta biết rồi."

"A Khiêm, làn da của ngươi không tốt lắm, có muốn ta đưa một bộ mỹ phẩm cho ngươi không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Có thể chứ? Vậy thật quá cảm tạ."

Kỳ Thiếu Vinh: "Có thể, không cần khách khí....."

++++++++++++++++++++++++++++++

Trang gia.

"Ngươi tự mình đi tìm Kỳ Thiếu Vinh?" Trang Hạo nhìn Trang Khiêm hỏi.

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy! Ta thấy đại ca ngươi quá lo lắng, chỉ biết chạy đi chạy lại trong nhà, ta mới đi giúp ngươi một chút."

"Cảm ơn."

Trang Khiêm nghiêng đầu nhìn Trang Hạo: "Thật ra là ngươi lo lắng Kỳ Thiếu Vinh cự tuyệt ngươi cho nên mới không dám đi tìm Kỳ Thiếu Vinh đúng không?"

Trang Hạo nhàn nhạt nhìn Trang Khiêm: "Ngươi nói nhiều quá!"

Trang Khiêm không vui nhíu mày lại: "Đại ca, ngươi yên tâm đi, ta thấy Kỳ Thiếu Vinh hẳn là sẽ không từ hôn đâu, bất quá, hắn chắc chắn là sẽ có rất nhiều yêu cầu....."

Trang Hạo cười cười: "Chỉ cần hắn không từ hôn là được."

++++++++++++++++++++++++++++++

Lạc Hoa Hiên.

"Thiếu gia, người tới rồi." Một thị nữ tiến vào bẩm báo.

Kỳ Thiếu Vinh uống một ngụm nước trái cây: "Nếu người tới rồi thì mời vào đây đi."

Trang Nhân Tuyền mang theo Trang Hạo, Trang Khiêm đi đến. Kỳ Thiếu Vinh ngồi ở bàn dài, bên cạnh theo thứ tự là Dịch Phàm, Bích Lưu Vân, Mộ Đình Hiên, Kỳ Hằng,

Ánh mắt Trang Nhân Tuyền đảo qua năm người trên bàn dài một vòng, quay sang tươi cười với Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu thật lợi hại! Chẳng những bản thân lợi hại, người bên cạnh cũng vô cùng xuất sắc."

Trang Nhân Tuyền nhìn mấy người bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh, tâm tư không ngừng chuyển động, trước kia khi Kỳ Thiếu Vinh chưa tới hoàng đô, trong thế hệ trẻ của hoàng đô, nổi tiếng nhất là Hoàng Đô Thất Tú, bất quá, sau khi Kỳ Thiếu Vinh tới, Dịch Băng, Dịch Hỏa trước sau xảy ra chuyện, thanh danh Thẩm Nguyên hỏng bét, Hoàng Đô Thất Tú nghiễm nhiên trở thành trò cười trong mắt mọi người.

Trang Nhân Tuyền nhìn Dịch Phàm ngồi cạnh Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng hiện lên vài phần hứng thú, chuyện Dịch Phàm chính là Thiên Diện, tuy bản thân hắn không lộ ra, nhưng đã sớm đã lan truyền đi nhanh chóng.

Dịch Phàm tuổi trẻ đã trở thành ma pháp sư cấp bảy, còn tinh thông độc thuật, một người như vậy lại đi theo Kỳ Thiếu Vinh lăn lộn, Kỳ Thiếu Vinh thật sự lợi hại a!

"Đây là đương nhiên, có câu nói là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, ta lợi hại, người bên cạnh ta lợi hại cũng vô cùng bình thường." Kỳ Thiếu Vinh dào dạt đắc ý nói.

Trang Nhân Tuyền cười cười: "Đó là đương nhiên, Thiếu Vinh, Dịch Phàm, Bích Lưu Vân, Kỳ Hằng bên cạnh ngươi ta đều đã nhận thức, ngươi có thể giới thiệu vị này một chút không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được a! Vị này là Mộ Đình Hiên, ma pháp sư mộc hệ, trước kia vẫn luôn thay ta xử lý sinh ý cửa hàng ở ngoài hoàng đô, tương đối điệu thấp."

"Thì ra là thế, thủ hạ của Thiếu Vinh ngươi, cao thủ nhiều như mây a!"

Mộ Đình Hiên gật đầu với Trang Nhân Tuyền: "Đình Hiên thực lực thấp kém, không đảm đương nổi khen ngợi của Trang tam gia."

"Đảm đương nổi, đảm đương nổi, Mộ thiếu quá khiêm tốn rồi." Trang Nhân Tuyền cười cười đổi đề tài: "Thiếu Vinh, phụ thân ngươi đã tới Trang gia."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Nhân Tuyền: "Hắn tới Trang gia làm gì?"

"Nói là trao đổi chuyện đính hôn của ngươi cùng A Hạo."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Ta nhớ ta đã bị trục xuất khỏi gia môn, chuyện của ta hắn không có quyền quản."

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Đúng vậy! Cho nên ta không nói với hắn."

"Trang tam gia đúng là người hiểu lý lẽ, cho dù ngươi cùng Kỳ Diệu trao đổi ra kết quả gì, ta cũng sẽ không thừa nhận."

"Cái này là đương nhiên, Kỳ gia đã trục xuất Thiếu Vinh ngươi khỏi gia môn, đương nhiên không có quan hệ gì với ngươi."

"Đây là hiệp nghị trước khi đính hôn ta định ra." Kỳ Thiếu Vinh ném một xấp tư liệu đến đối diện ba người.

Trang Khiêm nhìn chồng hiệp nghị dày cộp, không khỏi thay Trang Hạo đổ mồ hôi.

Trang Khiêm tùy tay lật một trang hiệp nghị: "Kỳ tứ thiếu, trên này có quá nhiều điều lệ rồi đi."

Kỳ Thiếu Vinh phe phẩy cây quạt: "Không nhiều không ít, tổng cộng hai vạn bảy trăm ba mươi sáu điều, là ta vắt hết óc mới nghĩ ra được."

"Kỳ tứ thiếu, ngươi cũng không cần lao lực như vậy." Trang Khiêm miễn cưỡng cười nói.

"Vậy không phải là quá tiện nghi cho ca ngươi rồi sao?"

Trang Khiêm cười khan hai tiếng: "Ca ta sao có thể nhảy ra khỏi lòng bàn tay của ngươi chứ."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bàn tay mình: "Nói có đạo lý, bất quá, có mấy thứ vẫn nên xác minh một chút thì tốt hơn."

"Kỳ tứ thiếu, vì sao ca ta phải phụ trách giặt quần áo?" Trang Khiêm hỏi.

"Bởi vì ta không thích giặt."

"Không phải đã có hạ nhân làm rồi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy, dưới tình huống không có hạ nhân liền đến lượt ca ngươi."

Trang Hạo: "....."

"Kỳ tứ thiếu, nhiều điều lệ như vậy đều là do một mình ngươi nghĩ sao?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có, đây là kết quả tiếp thu ý kiến quần chúng của mọi người."

Trang Khiêm nghi hoặc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ở đây nói nếu hai

người đồng thời tiêu chảy, Kỳ tứ thiếu có quyền ưu tiên sử dụng nhà xí trước, cái này là ai nghĩ ra vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Bích Lưu Vân câu tóc, nhìn về phía Dịch Phàm: "Ta nhớ cái này hình như là do A Phàm nghĩ ra, tâm tư A Phàm kín đáo nhất."

Dịch Phàm: "....."

Méoo: Buổi tối không ngủ được thì làm gì (=^•^=✿)

------oOo------

Chương 102: Người đưa thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 102

Chương 102: Người đưa thân

Trang Khiêm nhìn về phía Dịch Phàm, thầm nghĩ: Hắn đúng là nhìn lầm Dịch Phàm này rồi, không nghĩ tới Dịch Phàm lại muộn tao như vậy!

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái, nghiêm túc đọc các điều khoản trên giấy.

Trang Khiêm nhìn bộ dáng hết sức chuyên chú của Trang Hạo, không khỏi kinh ngạc một chút.

"Trên này nói nếu ngươi coi trọng người khác liền có thể dừng hẳn quyền lợi hôn ước." Trang Hạo âm u nói.

Trang Khiêm thò đầu lại xem, thầm nghĩ: Kỳ Thiếu Vinh thật giảo hoạt! Điều lệ quan trọng như vậy lại đặt trong một vị trí không bắt mắt, nếu đại ca lung tung đáp ứng vậy liền thảm.

"Ta là người rất chú ý công bằng, bên dưới cũng có ghi nếu ngươi coi trọng ai khác cũng có thể ngưng hẳn hôn ước." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Cái này không được, dựa theo những gì chúng ta đã nói trước đây, nếu ngươi coi trọng người khác, hắn nhất định phải thông qua khảo nghiệm của ta."

"Khảo nghiệm? Khảo nghiệm như thế nào? Để ngươi đánh với

người ta một trận sao?" Kỳ Thiếu Vinh tức giận hỏi.

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Đúng vậy, nếu ngươi tìm về một người ngay cả ta cũng đánh không lại, không bằng chọn ta còn tốt hơn, ta cũng là người chú ý công bằng, nếu ta coi trọng người khác, ngươi cũng có thể khảo nghiệm đối phương."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa trán: "Được, thêm đi."

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ở Nguyên Quốc này người có thể đánh thắng được Trang Hạo chỉ có mấy lão nhân."

"Câm miệng, đừng có tăng chí khí người khác, diệt uy phong chính mình!" Kỳ Thiếu Vinh không kiên nhẫn mắng.

Trang Hạo rất có kiên nhẫn đọc hết một lần các điều lệ, Kỳ Thiếu Vinh không khỏi có chút khâm phục kiên nhẫn của Trang Hạo.

"Ta xem xong rồi, đại khái không có vấn đề, sửa lại một chút là được." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, hộc ra một chữ "Được."

++++++++++++++++++++++++++++++

Dịch gia.

Mấy thị nữ tụ tập cùng một chỗ, khe khẽ nói nhỏ.

"Nghe nói chưa? Kỳ tứ thiếu sắp chính thức đính hôn cùng Trang Hạo thiếu gia, thiệp mời cũng đưa tới rồi."

"Không nghĩ tới năm đó Dịch Sơ Tuyết tiểu thư vất vả đi một chuyến, cuối cùng lại thành một vòng tròn lớn, Trang Hạo cuối cùng cũng vẫn đính hôn cùng Kỳ Thiếu Vinh."

"Kỳ tứ thiếu rất lợi hại a, hắn quả thực là vô cùng xứng đôi với Trang Hạo thiếu gia."

"Kỳ thật Dịch Phàm thiếu gia cũng không kém a! Nghe nói hắn chính là tiểu lão bản của cửa hãng mỹ phẩm Khuynh Thành, chỉ là Dịch Phàm thiếu gia căn bản không thèm quan tâm tới Dịch gia."

"Cái này cũng khó trách, khi Dịch Phàm thiếu gia còn nhỏ, gia tộc đối đãi với hắn quả thật chẳng ra gì."

"Dịch Phàm thiếu gia đúng là chân nhân bất lộ tướng."

"Ta nghe nói người của Lý gia đi tìm Dịch Phàm thiếu gia cũng không ăn được chỗ tốt gì, Lý gia không đả động được Dịch Phàm thiếu gia, Dịch gia càng không thể đả động được."

++++++++++++++++++++++++++++++++++

Dương Mạn nghe được lời mấy thị nữ nói, không khỏi nắm chặt nắm tay, sắc mặt âm trầm giống như sắp có thể tích ra nước.

Dương Mạn không nghĩ tới bởi vì lúc trước nàng diệt cỏ không diệt tận gốc mà đã để lại một tai họa ngầm lớn như vậy, hiện tại hai nhi tử của nàng phế đi, nhi nữ cũng điên rồi.

Trong khoảng thời gian này Dương Mạn như từ thiên đàng ngã xuống địa ngục, người mà trước kia nàng căn bản không đặt vào trong mắt hiện tại lại châm chọc mỉa mai nhìn nàng, hạ nhân trong gia tộc thấy nàng thất thế, cả đám người đều chạy đi tìm chủ mới.

Dịch Tầm không còn để ý tới Dịch Băng, Dịch Hỏa, nhìn thấy Dịch Sơ Tuyết liền tràn ngập hoài nghi, không chỉ như thế, Dịch Tầm còn mang mấy thị thiếp về nhà, mà nàng, bị biếm vào lãnh cung.

Dương Mạn nhắm lại mắt, Trang Hạo muốn đính hôn cùng Kỳ Thiếu Vinh, chạy một vòng tròn lớn, hai người kia là muốn tu thành chính

quả sao?

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa, phu nhân nghe được."

"Phu nhân nghe được thì sao, hiện tại nàng còn là phu nhân gì chứ, lão gia cũng không thèm để ý tới nàng, nàng vụng trộm ngủ với người khác, Sơ Tuyết tiểu thư căn bản không phải là nhi nữ của lão gia."

Dương Mạn nhắm mắt lại, thật lâu sau mới bình phục được lửa giận trong lòng, bây giờ Dịch Phàm đã không phải là người nàng có thể động vào được.

++++++++++++++++++++++++++++++++++++

Kỳ gia.

Kỳ Thiếu Như dạo đi dạo lại trong phòng, Kỳ Thiếu Phúc cắn hạt dưa, lười biếng nhìn Kỳ Thiếu Như.

"Thiếu Như, ngươi đừng xoay nữa, xoay nữa cũng có gì thay đổi được đâu?"

Kỳ Thiếu Như nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Ngươi thì biết cái gì, Kỳ Thiếu Vinh sắp đính hôn cùng Trang Hạo."

"Bọn họ đính hôn không phải rất bình thường sao? Bọn họ vốn dĩ đã có hôn ước, Trang Hạo thích Tà Y, Tà Y chính là tứ đệ, duyên phận giữa tứ đệ cùng Trang Hạo không tầm thường a!" Kỳ Thiếu Phúc nói.

"Ngươi câm miệng cho ta!" Kỳ Thiếu Như phẫn nộ mắng.

Kỳ Thiếu Phúc nhún vai: "Câm miệng thì câm miệng, ta biết tâm tình ngũ muội không tốt, thông cảm cho ngươi."

"Tam ca, ta thấy ngươi rất ân cần với tứ ca a, đáng tiếc, hắn chỉ biết

thiên vị người ngoài, Dịch Phàm lục thân không nhận kia chính là hợp khẩu vị với hắn nhất!" Kỳ Thiếu Như tức muốn hộc máu nói.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Kỳ Thiếu Như một cái: "Được rồi, ngũ muội, không phải chỉ là Trang Hạo thôi sao? Ngươi cần phải làm đến mức đó ư? Cho dù Trang Hạo không thích Kỳ Thiếu Vinh, cơ hội của ngươi cũng không lớn."

Kỳ Thiếu Như hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Phúc một cái, Kỳ Thiếu Phúc nằm trên ghế bập bênh, lười biếng nói: "Hình như gần đây tâm tình của phụ thân không tốt lắm!"

Kỳ Thiếu Như thầm nghĩ: Phụ thân đến gặp Kỳ Thiếu Vinh toàn ăn mệt, tâm tình tốt mới là lạ.

Kỳ Thiếu Như bực bội xoa xoa khăn tay, phụ thân tức giận với Kỳ Thiếu Vinh, về nhà chỉ biết thải giận lên đầu nàng.

"Hiện tại phụ thân rất coi trọng ngươi a!" Kỳ Thiếu Như chua lòm nói.

Kỳ Thiếu Phúc lắc đầu: "Đừng nói nữa." Phụ thân coi trọng hắn là bởi vì cảm thấy hắn có thể nói chuyện được với Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh cũng cho hắn vài phần mặt mũi, nhưng mỗi lần đề tài vừa chuyển đến Kỳ gia, Kỳ Thiếu Vinh liền biến sắc, khúc mắc của Kỳ Thiếu Vinh đối với Kỳ gia rất sâu, không phải hắn có thể hóa giải được.

Kỳ Thiếu Như nghiến răng, "Không biết Trang gia đang nghĩ cái gì, Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đính hôn, Kỳ gia chúng ta lại làm khách mời bình thường!"

Kỳ Thiếu Phúc: Cái này cũng không có biện pháp a, ai bảo Trang Hạo —— sợ vợ chứ.

++++++++++++++++++++++++++++

Vào đêm, Kỳ Thiếu Vinh dựa lên lan can, nhìn ánh trăng ngoài không trung.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi làm sao vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có gì."

"Thiếu gia, bộ dáng của ngươi không giống như là không có chuyện gì a!"

"Vậy ngươi nói ta là bị cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay hỏi.

"Thiếu gia sợ là đang khẩn trương."

"Khẩn trương? Ta có cái gì phải khẩn trương?" Kỳ Thiếu Vinh không cho là đúng hỏi lại.

Kỳ Hằng cười cười: "Thiếu gia, trước khi đính hôn khẩn trương là chuyện rất bình thường, ngươi không cần cảm thấy ngượng ngùng."

"Chỉ là đính hôn mà thôi."

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Bất quá, ngươi đính hôn rồi muốn đổi người khác rất khó khăn."

"Nếu tương lai ta nhìn trúng người khác, mà hắn ngay cả dũng khí khiêu chiến với Trang Hạo cũng không có, vậy chỉ có thể thuyết minh ánh mắt ta vụng về."

Kỳ Hằng: "....."

"Thiếu gia, ngươi nghĩ ra tìm ai đi đưa hôn chưa?" Kỳ Hằng hỏi.

"Dịch Phàm là được."

Kỳ Hằng: "..... Bình thường người đưa thân đều là trưởng bối trong gia tộc."

"Vậy vừa vặn a! Dịch Phàm cũng lớn hơn ta một chút."

Kỳ Hằng run rẩy khóe miệng một chút: "Thiếu gia, Dịch Phàm cũng không lớn hơn ngươi bao nhiêu."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết a! Bất quá, hắn cả ngày xụ mặt, làm bộ bản thân chính là tiểu lão đầu, nhìn qua già hơn ta không ít, cũng đủ giả mạo làm trưởng bối của ta."

Kỳ Hằng: "....."

"Được thiếu gia coi trọng, nếu đã nói như thế, chuyện đưa thân cứ bao trên người ta."

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm, không khỏi đầu đầy hắc tuyến.

Kỳ Thiếu Vinh làm phế vật Kỳ gia, người đưa thân lại chính là phế vật Dịch gia, chờ đến khi lễ đính hôn kết thúc, tin tức này đủ để người hoàng đô nghị luận trong mấy tháng.

"Thiếu gia, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ tìm hiệu trưởng." Dịch Phàm nói.

"Hiệu trưởng đòi tiền." Kỳ Thiếu Vinh dừng một chút: "Tuy rằng ta rất có tiền, nhưng có thể tiết kiệm thì tiết kiệm đi!"

Dịch Phàm: "....."

"Thiếu gia nhìn trúng ta là vì miễn phí sao?" Dịch Phàm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh ôm bả vai Dịch Phàm: "Đương nhiên không chỉ có như vậy, hiệu trưởng sao có thể chấn nhiếp nhân tâm được như ngươi a!"

Dịch Phàm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, trong mắt hiện lên vài tia lưu quang, giao tính giữa hắn cùng Dịch Phàm không tầm thường, quan hệ với Hồ Phong chỉ cùng loại với giao dịch, so sánh ra, Kỳ Thiếu Vinh chọn Dịch Phàm càng bởi vì tín nhiệm.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Trang gia.

"Tứ hoàng tử, ngươi đã đến rồi, đã lâu không gặp a!" Trang Hạo nhìn Đường Thiên Anh chào hỏi.

"Mấy ngày nữa A Hạo ngươi liền đính hôn cùng Kỳ Thiếu Vinh rồi, chúc mừng!" Đường Thiên Anh nói.

Trang Hạo cười cười: "Cảm ơn."

"Trước kia ta vẫn luôn cảm thấy trong mắt A Hạo ngươi không chấp chứa nửa hạt cát, không nghĩ tới ngươi lại cũng có một ngày như này." Đường Thiên Anh lắc đầu cảm thán.

"Ngày như này?"

"Một ngày cường thủ hào đoạt." Đường Thiên Anh tựa tiếu phi tiếu nói tiếp.

Trên mặt Trang Hạo không có một tia áy náy, "Nếu ta không làm như vậy, chỉ sợ cả đời cũng không cơ hội."

"Lại nói tiếp, ta nghe được một tin tức." Đường Thiên Anh thưởng thức cây quạt trong tay.

"Tin tức gì a?" Trang Khiêm hỏi.

Đường Thiên Anh cười cười: "A Khiêm, ngươi đoán thử xem."

"Tứ hoàng tử, ngươi đừng thừa nước đục thả câu như vậy, nói đi."

"Về người đưa thân Kỳ Thiếu Vinh, ngươi đoán Kỳ Thiếu Vinh chọn ai?"

"Chắc chắn không phải là người Kỳ gia, tính tình Kỳ Thiếu Vinh vô cùng ngang bướng, hắn nói không trở về Kỳ gia thì sẽ không dễ dàng về Kỳ gia, đương nhiên sẽ không tìm người Kỳ gia, nếu không phải người Kỳ gia, chẳng lẽ là Hồ Phong hiệu trưởng?"

Đường Thiên Anh cười cười: "Ta vốn dĩ cũng nghĩ là Hồ Phong, bất quá, tin tức từ Thiên Lan học viện bên kia nói hình như Kỳ Thiếu Vinh đã chọn Dịch Phàm, nghe nói là bởi vì Kỳ Thiếu Vinh muốn tiết kiệm tiền."

Trang Khiêm phun một ngụm nước ra, "Dịch Phàm là người Dịch gia a!"

Tứ đại gia tộc trước giờ vẫn giữ quan hệ cạnh tranh, quan hệ giữa Kỳ gia cùng Dịch gia cũng không tốt lắm, bất quá, quan hệ giữa hai phế vật của hai đại gia tộc lại không tồi chút nào!

Lần này Kỳ Thiếu Vinh nhờ đưa thân Dịch Phàm, cũng tương đương với dẫm nát mặt mũi hai nhà Dịch gia cùng Kỳ gia a! Kỳ Thiếu Vinh đúng là biết kéo cừu hận!

Đường Thiên Anh nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Trang Hạo: "A Hạo, ngươi không có chút nào ngoài ý muốn a!"

Trang Hạo bình tĩnh uống một ngụm trà: "Chỉ cần hắn không từ hôn, thế nào cũng được."

Đường Thiên Anh: "..... Ta nghe nói ngươi vì đính hôn mà ký kết một hiệp nghị mất nước mất chủ quyền, đáng tiếc, nếu lúc trước không có Dịch Sơ Tuyết cùng Thẩm Nguyên làm loạn, ngươi cũng không cần như thế."

Trang Hạo lắc đầu, "Sự tình đã xảy ra, nhiều lời vô ích."

"A!" Trang Khiêm trừng lớn mắt, sợ hãi kêu một tiếng.

Trang Hạo nhìn về phía Trang Khiêm hỏi: "A Khiêm, ngươi làm sao mà đang yên đang lành lại rống lên như vậy?"

"Không có gì, ta chỉ đang suy nghĩ, người đưa thân bình thường đều là trưởng bối, nếu Dịch Phàm đi đưa thân cho Kỳ Thiếu Vinh, vậy sau này hắn liền trở thành trưởng bối của đại ca, đại ca, ngươi vô duyên vô cớ lùn hơn đồng lứa, chỉ sợ sẽ bị người khác chê cười." Trang Khiêm uyển chuyển nói.

Trang Hạo cười cười: "Chê cười thì chê cười, dù sao ta đã sớm trở thành trò cười của hoàng đô."

"Đại ca, ngươi đừng nói như vậy."

------oOo------

Chương 103: Yến hội đính hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 103

Chương 103: Yến hội đính hôn

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đính hôn, oanh động toàn bộ hoàng đô.

Trang Hạo là thiên tài nổi tiếng của hoàng đô, Kỳ Thiếu Vinh sóng sau xô sóng trước, cũng là một nhân vật phong vân của hoàng đô, tin tức hai người đính hôn hấp dẫn vô số quan to hiển quý đến xem lễ.

Trang gia vô cùng coi trọng lễ đính hôn lần này, địa điểm đính hôn chọn ở tửu lâu Phi Nguyệt lớn nhất hoàng đô.

Trong đại sảnh, không ít khách nhân bưng chén rượu qua lại đi lại.

"Sao Kỳ Thiếu Vinh còn chưa tới, không phải là muốn cho Trang Hạo leo cây chứ?"

"Có khả năng này a! Lúc trước khi Trang Hạo tuyến bố hai ngươi đính hôn ở Lạc Hoa Hiên, nhìn bộ dáng Kỳ Thiếu Vinh không phải quá tình nguyện."

"Nếu Kỳ Thiếu Vinh cho Trang Hạo leo cây, vậy có trò hay để xem rồi."

"Hình như người Kỳ gia còn chưa tới."

"Kỳ Thiếu Vinh căn bản không cho bản thân mình là người Kỳ gia,

người Kỳ gia có tới cũng chỉ tự rước lấy nhục."

"Bích Lưu Vân tới! Nếu Bích Lưu Vân tới, vậy Kỳ Thiếu Vinh hẳn là cũng sắp tới rồi."

"Nói không sai, Bích Lưu Vân này chính là phụ tá đắc lực của Kỳ Thiếu Vinh a!"

++++++++++++++++++++++++++++++++

"Bích cầm sư, ngươi cuối cùng cũng tới." Trang Khiêm đón đi đón.

Bích Lưu Vân nhìn Trang Khiêm: "Đúng vậy! Tiểu mập mạp, ngươi làm sao vậy, trên trán toàn là mồ hôi."

Trang Khiêm cười khan hai tiếng: "Ta nóng a!"

"Thời tiết lạnh như vậy mà ngươi cũng có thể ra một thân mồ hôi, hỏa khí thật vượng! Có phải ngươi cắn thuốc không?"

Trang Khiêm gãi gãi đầu: "Bích cầm sư, ngươi đừng nói giỡn, sao bây giờ ngươi mới đến!"

"Hiện tại cũng không muộn a! Đại nhân vật luôn phải đợi đến giây phút cuối cùng mới xuất hiện trên sân khấu, như vậy mới có thể thể hiện ra được giá trị con người!"

Trang Khiêm lau mồ hôi lạnh trên trán: "Có phải Kỳ tứ thiếu cũng nghĩ giống ngươi không?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đương nhiên, thân phận của thiếu gia còn lớn hơn ta."

Trang Khiêm: "..... Khó trách hiện tại còn chưa tới, không phải là không tới luôn đi?"

"Cái này..... cũng có khả năng a!"

"A!" Trang Khiêm sợ hãi kêu một tiếng.

Bích Lưu Vân cười cười: "Ta nói giỡn."

Trang Khiêm: "....." Hình như ác nhân bên người Tà Y ai cũng thích nói giỡn! Bất quá, nói giỡn như vậy thật sự không vui chút nào được không?

++++++++++++++++++++++++++++++++++

"Tới rồi, tới rồi." Dịch Phàm cùng Kỳ Thiếu Vinh đi đến.

Dịch Phàm dựa theo quy củ đính hôn của Nguyên Quốc, hai người đính hôn cần trưởng bối của hai bên dắt tay đưa đến cùng một chỗ, ngụ ý vĩnh kết đồng tâm.

Làm người đưa thân, Dịch Phàm nắm lấy tay Kỳ Thiếu Vinh, đặt tay Kỳ Thiếu Vinh lên tay Trang Hạo.

Trang Nhân Tuyền miễn cưỡng cười cười với Dịch Phàm, trưởng bối bên Trang gia là Trang Nhân Tuyền, Trang Nhân Tuyền không nghĩ tới có một ngày hắn lại ngồi ăn chung một bàn với phế vật Dịch gia.

Trong đám khách khứa, Hồ Phong tràn đầy buồn bực ăn trà bánh, "Thiếu gia nhà ngươi nghĩ cái gì vậy? Sao hắn lại chọn Dịch Phàm đưa thân, hắn hoàn toàn có thể chọn ta mà!"

"A Phàm..... lớn lên soái a! Chuyện đưa thân đương nhiên phải tìm cái soái ca, người Trang gia lớn lên soái, thiếu gia bên này cũng không thể rơi xuống hạ phong được." Kỳ Hằng giải thích.

Hồ Phong: "....." Thời điểm hắn trẻ tuổi cũng rất tuấn tú a! Tên hỗn đản Kỳ Hằng này cư nhiên khinh thường người khác như vậy.

"Có không ít người Dịch gia tới a!" Hồ Phong nói.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy!"

Thân phận Dịch xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, Kỳ Hằng thấy có không ít người Dịch gia trong đại sảnh nhìn Dịch Phàm bằng ánh mắt cổ quái.

"Dịch thiếu, hạnh ngộ a!" Đường Thiên Anh đi về phía Dịch Phàm bắt chuyện.

Dịch Phàm cười cười gật đầu với Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử, hạnh ngộ."

"Dịch thiếu, chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện riêng không?" Đường Thiên Anh hỏi.

"Đương nhiên."

Hiện giờ Dịch Phàm hung danh hiển hách, mấy đệ tử Dịch gia nhìn thấy Dịch Phàm đều có chút ngo ngoe rục rịch, bất quá, ngại Dịch Phàm hung hãn, không có tiến tới bắt chuyện.

"Tứ hoàng tử tìm Dịch Phàm làm gì vậy?" Một đệ tử Dịch gia hỏi.

"Không biết!"

"Không biết Kỳ Thiếu Vinh đang nghĩ cái gì, cư nhiên tìm Dịch Phàm đưa thân cho hắn."

"Từ trước tới giờ Kỳ Thiếu Vinh làm việc luôn tùy tâm sở dục, hắn tìm Dịch Phàm cũng không có gì kì quái."

"Tiểu tử Dịch Phàm này lẫn một chân vào bãi bùn lầy Kỳ gia, không sợ chết không có chỗ chôn sao?"

++++++++++++++++++++++++++++++++

"Tứ hoàng tử tìm ta có việc?" Dịch Phàm hỏi.

"Dịch thiếu đúng là nhân trung long phượng!" Đường Thiên Anh nói.

Dịch Phàm cười cười: "Dịch Phàm thấp cổ bé họng, không nhận nổi khen ngợi của tứ hoàng tử."

"Ngươi đương nhiên là nhận nổi, khoảng thời gian trước ta có cùng Kỳ Thiếu Vinh nói đến chuyện cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, Kỳ tứ thiếu có ý hợp tác, bất quá, hắn nói đã chuyển quyền quản lý cửa hàng cho các hạ rồi."

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy, Thiếu Vinh tương đối bận rộn, ta có nhiều thời gian rảnh hơn, cho nên cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành tạm thời giao cho ta quản lý."

Đường Thiên Anh nhìn Dịch Phàm: "Vậy Dịch thiếu có hứng thú hợp tác cùng ta?"

"Đương nhiên," Dịch Phàm nói. Hợp tác cùng có lợi, căn cơ của bọn họ quá cạn, nếu có thể mượn con đường hoàng thất, đương nhiên là tốt nhất.

Đường Thiên Phong nhìn về phía Dịch Phàm cùng Đường Thiên Anh, nhịn không được nắm chặt nắm tay, "Dịch Phàm cùng tứ đệ trò chuyện thật vui a!"

Đường Thiên Phong trầm mặt, năm đó Mộ Tuyết Lam dưới sự giận dữ gả cho Dịch Phàm, Đường Thiên Phong cảm thấy phế vật như Dịch Phàm không có khả năng động được vào Mộ Tuyết Lam, cũng vừa lúc làm mài mòn tính tình Mộ Tuyết Lam, liền thuận nước đẩy thuyền, tuy rằng Đường Thiên Phong tán thành hôn sự giữa Mộ Tuyết Lam cùng Dịch Phàm, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là hắn dễ chịu.

Từ trước tới nay Đường Thiên Phong chưa từng đặt Dịch Phàm vào trong mắt, vì Mộ Tuyết Lam, quan hệ giữa Dịch Phàm cùng Đường

Thiên Phong liền trở nên cứng đờ.

Đường Thiên Phong sao có thể nghĩ được Dịch Phàm lại có thực lực lợi như vậy, người này còn có quan hệ ràng buộc sâu sắc cùng Kỳ Thiếu Vinh.

Thẩm Mạn Vũ thở dài, "Tứ đệ ngươi rất để bụng chuyện cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, phỏng chừng là muốn mượn cơ hội này nói chuyện hợp tác cùng Dịch Phàm đi."

Đường Thiên Phong hít sâu một hơi, lúc trước hắn tốn hết công sức điều tra lão bản sau màn của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, không nghĩ tới kết quả lại là thay người khác làm áo cưới.

++++++++++++++++++++++++++++++

Trang Hạo nắm lấy tay Kỳ Thiếu Vinh: "Ta rất cao hứng."

"Cao hứng cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Cao hứng ngươi đã tới....."

"Dựa theo hiệp nghị trước đính hôn, ta chiếm hết tiện nghi, vì sao phải không tới."

Trang Hạo cười cười, nắm chặt lấy tay Kỳ Thiếu Vinh: "Ta chỉ sợ ngươi không muốn chiếm phần tiện nghi này."

"Ngươi tưởng tượng ta quá tốt rồi."

"Sư phụ ngươi tới rồi, chúng ta cùng đi gặp hắn."

Kỳ Thiếu Vinh cúi đầu, nhìn Trang Hạo nắm lấy tay mình, ngẩng đầu nhìn Trang Hạo:

"Lòng bàn tay ngươi đều là mồ hôi, ngươi ra mồ hôi trộm rất nghiêm trọng a, không phải bị bệnh chứ?"

"Không có."

Kỳ Thiếu Vinh bắt ngược lại tay Trang Hạo, "Ta thay ngươi bắt mạch đi."

Trang Hạo muốn rút tay về, lại không thể tránh khỏi giam cầm của Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh dựa vào sát tai Trang Hạo thổi khí: "Trang Hạo, mạch đập của ngươi nhảy rất nhanh a!"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, đột nhiên kéo Kỳ Thiếu Vinh lại hôn xuống.

Người xung quanh liền phát ra tiếng vỗ tay dồn dập.

Kỳ Thiếu Vinh đẩy Trang Hạo ra, đen mặt lại, "Ngươi đang làm cái gì?"

"Ngươi trêu chọc ta trước." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

++++++++++++++++++++++++

Nghe thấy tiếng kinh hô trong sân, Đường Thiên Anh quay qua nhìn về phía Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, "Trang đại thiếu cùng Kỳ tứ thiếu quan hệ thật tốt, Dịch thiếu nói có đúng hay không?"

Dịch Phàm gật đầu: "Khả năng đi."

Thẩm Nguyên nhìn về phía Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Cuối cùng cũng đính hôn! A Khiêm, ngươi nói đi, chuyện từ hôn xem như chưa xảy ra đúng không?"

Trang Khiêm liếc trắng mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Bỏ qua, bỏ

qua cái quỷ, bởi vì lúc trước ngươi chọc gậy bánh xe, ngươi có biết ca ta đã phải ký bao nhiêu hiệp nghị cắt đất đền tiền không!"

Thẩm Nguyên gãi gãi đầu, cười gượng một tiếng: "Làm việc tốt thường gian nan a, mặc kệ thế nào, không phải bây giờ đã đính hôn rồi sao?"

Trang Khiêm bĩu môi: "Chỉ là đính hôn mà thôi."

Thẩm Nguyên nhìn Trang Khiêm: "Ngươi đừng không tin tưởng ca ngươi như vậy, chẳng lẽ đính hôn rồi, ca ngươi còn không bắt được Kỳ Thiếu Vinh hay sao?"

Trang Khiêm nhún vai: "Ta cũng không biết."

Thẩm Nguyên cùng Trang Khiêm ở bên này tâm sự, một loạt tiếng động xôn xao truyền đến.

"Người Kỳ gia tới, là người Kỳ gia tới!" Trang Khiêm hô lên.

Thẩm Nguyên cùng Trang Khiêm cùng nhìn về phía cửa, "Không ngờ người Kỳ gia lại tới, ta còn tưởng rằng người Kỳ gia sợ mất mặt, không dám tới." Trang Khiêm nói.

Thẩm Nguyên: "Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đính hôn là chuyện lớn, Kỳ gia đương nhiên muốn tới....."

Đám người Kỳ Thiếu Khang cùng đi đến, "Tứ đệ, chúc mừng ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu với Kỳ Thiếu Khang: "Cảm ơn."

Kỳ Thiếu Vinh hứng thú đánh giá Kỳ Thiếu Như đứng cạnh Kỳ Thiếu Khang.

Chú ý tới ánh mắt hài hước của Kỳ Thiếu Vinh, một cỗ cảm giác xấu hổ cùng giận dữ cuồn cuộn nổi lên trong lòng Kỳ Thiếu Như.

"Mấy vị tùy tiện ăn, ta cùng Thiếu Vinh đi chiêu đãi các khách nhân khác trước." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Như nhìn bóng dáng Trang Hạo, muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể căm giận dậm chân.

"Trang Hạo có ý gì chứ? Tiếp đón khách nhân, chẳng lẽ chúng ta thì không phải khách nhân?"

Kỳ Thiếu Khang nhìn Kỳ Thiếu Như: "Được rồi, Thiếu Như, ngươi bớt tranh cãi đi!"

Kỳ Thiếu Như bất mãn cắn chặt răng cúi đầu xuống.

++++++++++++++++++++++++++

Lý Phong rầu rĩ nhìn về phía Đường Thiên Anh cùng Dịch Phàm trò chuyện vui vẻ, trong lòng vô cùng buồn bực.

"Phong ca, hiện tại Dịch Phàm sống thật tốt."

Tư chất Dịch Phàm kém cỏi, Dịch gia cảm thấy mất mặt, Lý gia cũng cảm thấy mất hết mặt mũi, vậy nên Dịch Phàm bị Dịch gia lạnh nhạt, Lý gia cũng không có người ra mặt cho Dịch Phàm, chỉ là thế sự vô thường, hiện giờ Lý gia đã không theo kịp địa vị của Dịch Phàm.

"Quan hệ của Dịch Phàm cùng Kỳ Thiếu Vinh không tầm thường, hai người kia quậy với nhau, thực lực không nhỏ chút nào!" Lý Nguyên nói.

"Nghe nói Kỳ Thiếu Vinh đã giao quyền quản lý cửa hãng mỹ phẩm Khuynh Thành cho Dịch Phàm, Kỳ Thiếu Vinh thật hào phóng!" Lý Ngải nói.

"Kỳ Thiếu Vinh sao lại không hào phóng, hiện tại hắn chính là hôn thê của Trang Hạo, Trang Hạo có thể để Kỳ Thiếu Vinh thiếu tiền

sao?" Lý Tĩnh chua lòm hừ một tiếng.

Lý Nguyên gật đầu: "Cũng đúng! Trang Hạo là ngự thú sư, tuy lợi nhuận Kỳ Thiếu Vinh kiếm được từ cửa hàng mỹ phẩm lớn, nhưng bản lĩnh kiếm tiền của ngự thú sư cũng không nhỏ!"

Kỳ Thiếu Vinh bị Trang Hạo lôi kéo đi tiếp đãi khách khứa khắp nơi, "Ngươi muốn làm gì?"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Mang ngươi đi làm quen nhiều người một chút, có lợi với ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Thật sự là như vậy? Vì sao hắn lại có cảm giác bản thân đã biến thành con khỉ, bị tiểu tử Trang Hạo này lôi kéo đi triển lãm khắp nơi?

------oOo------

Chương 104: Quân thượng đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 104

Chương 104: Quân thượng đến

"Quân thượng đại nhân đến!" Nghe được tiếng truyền báo, không ít người trong tửu lầu lập tức trở nên câu nệ.

Một nam tử trung niên mặc áo minh hoàng dưới sự hộ tống của mấy người đi đến. Người trong đại sảnh sôi nổi hành lễ với người tới.

Đường Hoàng vẫy vẫy tay: "Các vị không cần giữ lễ tiết, ta chỉ tới chúc mừng mà thôi, hôm nay nơi này không có quân thượng, chỉ có khách nhân."

Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu, đánh giá nam tử mới vào cửa, tướng mạo Đường Hoàng nhìn qua rất bình thường, nhưng lại có vài phần hiền lành dễ thân, Kỳ Thiếu Vinh không dám xem thường người này, Đường Hoàng có thể thoát khỏi trùng vây của một chúng hoàng tử để trở thành quốc quân, há có thể là người hiền lành được.

Đường Hoàng đi tới trước mặt Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, "Không tồi, không tồi, rất xứng đôi."

Trang Hạo cúc cung cúi đầu với Đường Hoàng, "Đa tạ Đường Hoàng khen ngợi."

Đường Hoàng cười cười nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Không nghĩ tới Tà Y lại tuổi trẻ như vậy, đúng là anh hùng xuất thiếu niên!"

"Thiếu Vinh thực lực thấp kém, không nhận nổi khen ngợi của Quân

Thượng." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Đường Hoàng vẫy vẫy tay: "Kỳ thiếu quá khiêm nhượng, nếu ngươi thật sự là thực lực thấp kém, vậy mấy nhi tử không nên thân của ta liền càng không được việc."

"Lại nói tiếp, sau khi chiến mã của đế quốc được Kỳ thiếu chữa trị, năng lực còn tốt hơn trước nhiều, ta nên cẩn thận cảm tạ Kỳ thiếu mới đúng, như vậy đi, tước vị của Kỳ thiếu từ Bá Tước tam đẳng lên Hầu Tước tam đẳng." Đường Hoàng cười tủm tỉm nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Vô công bất thụ lộc, Thiếu Vinh sao có thể nhận được."

Đường Hoàng vỗ vỗ bả vai Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi nhận được, nếu ngươi không nhận được, ai có thể nhận được chứ!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Kỳ Thiếu Vinh cúi đầu, thầm nghĩ: Đường Hoàng làm như vậy thật sự là coi trọng hắn.

Đường Hoàng nhìn sắc mặt Trang Hạo: "A Hạo, ngươi làm sao vậy, chẳng lẽ, ta thăng tước cho Thiếu Vinh, ngươi ghen ghét."

Trang Hạo nắm chặt lấy tay Kỳ Thiếu Vinh: "Quân thượng nói đùa, ta thay Thiếu Vinh đa tạ quân thượng ưu ái."

Đường Hoàng cười cười: "Yên tâm đi, A Hạo, hôm nay là đại hỉ của ngươi, ta sẽ không quên ngươi, nâng lên đi."

Một gốc cây san hô đỏ cao gần hai mét được nâng lên, hô đỏ tỏa ra linh khí nồng đậm, quanh thân còn tản ra linh quang nhàn nhạt.

"Huyết san hô này là chí bảo của hải tộc, ta phí không ít tâm tư mới lấy về được, thứ này tặng cho các ngươi, coi như là chúc mừng các ngươi đính hôn." Đường Hoàng nói.

Trang Hạo vội lên tiếng: "Đa tạ quân thượng."

"Các ngươi thích là tốt rồi." Đường Hoàng cười hòa ái dễ gần nhìn hai người.

++++++++++++++++++++++++

Ánh mắt Đường Hoàng chuyển tới trên người Dịch Phàm, Đường Hoàng vỗ vỗ bả vai Dịch Phàm: "Không ngờ Dịch gia lại có một thiên tài như vậy!"

Dịch Phàm nhíu mày, hơi cúi đầu xuống: "Quân thượng nói đùa, ta đã bị Dịch gia trục xuất khỏi gia môn, không dám xưng là người Dịch gia."

"Không phải người Dịch gia, nhưng vẫn là người Nguyên Quốc, quốc gia rất cần những nhân tài như Dịch thiếu a."

"Dịch Phàm xin nghe theo quân thượng dạy bảo, tận trung vì nước." Dịch Phàm cung cung kính kính nói.

Đường hoàng vỗ vỗ bả vai Dịch Phàm: "Rất tốt, rất tốt."

++++++++++++++++++++++

Đường Hoàng tới một chuyến, sau đó lại nhanh chóng rời đi, không khí trong tửu lầu trở nên thoải mái hơn rất nhiều.

Thẩm Điệp bẹp miệng: "Thẩm Nguyên ca ca, trong tứ đại gia tộc, Trang gia có Trang Hạo, Kỳ gia có Kỳ Thiếu Vinh, Dịch gia có Dịch Phàm, chỉ có Thẩm gia chúng ta không có thiên tài tuyệt đỉnh gì, Thẩm Nguyên ca ca, ngươi phải nỗ lực lên!"

"Kỳ gia, Dịch gia có thiên tài thì có tác dụng gì, hai tên tiểu tử kia đều đã bị trục xuất khỏi gia môn." Thẩm Nguyên không thèm để ý lắc đầu, trong lòng lại khẽ thở ra một hơi, tuy rằng trước kia trong Hoàng Đô Thất Tú hắn xếp hạng thứ bảy, nhưng người chân chính có thể khiến Thẩm Nguyên có cảm giác theo không kịp chỉ có một

mình Trang Hạo, hiện tại lại nhiều thêm hai người, có một số người từ nhỏ đã đứng ở vị trí cao nhất, không phải nỗ lực là có thể theo đuổi được!

"Hình như quân thượng rất coi trọng Dịch Phàm a!" Thẩm Điệp nói tiếp.

Thẩm Nguyên gật đầu, "Tên kia đúng là người gặp người thích! Kỳ Thiếu Vinh coi trọng hắn, tứ hoàng tử coi trọng hắn, hiện tại quân thượng cũng coi trọng hắn, vì sao chứ? Hình như tên kia cũng không soái bao nhiêu?"

Thẩm điệp: "Ca ca, ngươi đứng đắn một chút, đây không phải vấn đề soái hay không soái, người ta là người có bản lĩnh....."

Thẩm Nguyên: "....."

"Không nghĩ tới Kỳ Thiếu Vinh tuổi còn trẻ đã được phong Hầu Tước, hiện giờ tước vị của hắn cũng không kém Kỳ Diệu bao nhiêu."

Tước vị của Kỳ Diệu là thừa kế Hầu Tước nhị đẳng, hiện tại Kỳ Thiếu Vinh chỉ cách Kỳ Diệu có một bước, cũng không biết quân thượng đại nhân an bài như vậy là có dụng ý gì?

Không biết hiện giờ tâm tình Kỳ Diệu như thế nào, nhi tử có tiền đồ như vậy, hắn hẳn là vui đến phát khóc, bất quá nhi tử này cố tình lại là nhi tử bị hắn trục xuất khỏi gia môn.

++++++++++++++++++++++++

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Nghĩ cái gì vậy?"

"Nghĩ đến dụng ý quân thượng phong tước cho ta." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Phong tước như vậy không giống tác phong của quân thượng."

Đồng lứa của Đường Hoàng cạnh tranh vô cùng kịch liệt, hoàng tộc thiệt hại không ít người, tứ đại gia tộc lại có thái độ vui sướng xem kịch vui, thế gia thế lực khổng lồ đã sớm là tâm bệnh của Đường Hoàng, vậy nên chuyện phong tước cho thế gia, Đường Hoàng có thể từ chối liền từ chối, bất quá, lần này..... Đường Hoàng đúng là vô cùng hào phóng.

Chẳng lẽ là bởi vì Kỳ Thiếu Vinh bất hòa với Kỳ gia cho nên quân thượng muốn phân hoá Kỳ gia, hay là.....

"Ngươi đang nghĩ cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Không có gì."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Lễ hạ với người, tất có sở cầu, có lẽ quân thượng có chuyện muốn tìm ta hỗ trợ."

Trang Hạo gật đầu: "Có khả năng."

"Chẳng lẽ quân thượng muốn chỉnh dung?" Kỳ Thiếu Vinh chuyển tầm mắt nói.

Trang Hạo: "Hẳn là không phải....."

"Sao ngươi biết không phải, phải biết rằng lòng yêu cái đẹp người nào cũng có." Kỳ Thiếu Vinh không vui phản bác.

Trang Hạo: "....."

++++++++++++++++++++++++

Hai ngày sau lễ đính hôn của Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh đã bị triệu tới hoàng cung.

Đường Hoàng nói đông nói tây một đống thứ, sau đó rốt cuộc cũng chuyển tới chủ đề chính.

Cao thủ thánh cấp của Thương Minh, Phong Nguyên bị bệnh, mời rất nhiều hào kiệt tới chữa bệnh cho hắn.

Thương Minh là một liên minh thương nghiệp, quốc gia nào cũng có cửa hàng, mặt hàng vô số kể, thế lực thập phần khổng lồ, Phong Nguyên là lão bản đứng đầu Thương Minh, cũng chính là phú khả địch quốc.

Nếu trị hết bệnh cho Phong Nguyên, Nguyên Quốc rất có khả năng được Thương Minh dùng hết tài lực chống lưng, vậy nên Đường Hoàng vô cùng để tâm chuyện bệnh tình của Phong Nguyên.

Đường Hoàng bàn bạc với Kỳ Thiếu Vinh một phen, sau đó liền giao hết trọng trách chữa bệnh cho Phong Nguyên tới tay Kỳ Thiếu Vinh.

"Ta đã nói mà, vô sự xum xoe, phi gian tức đạo." Kỳ Thiếu Vinh rầu rĩ than thở.

"Nếu có thể trị hết bệnh tình cho Phong Nguyên, vậy cũng là một chuyện tốt." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Trang Hạo: "Nói như vậy không sai, nhưng Phong Nguyên ở tận Lê Quốc a! Dọc đường đi không biết phải qua bao nhiêu nơi nguy hiểm, nói không chừng ta chưa thấy được người đã xong đời."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta sẽ bồi ngươi đi."

"Ngươi đi theo là có thể bảo đảm an toàn cho ta sao?" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy hoài nghi hỏi.

"Ta sẽ tận lực bảo hộ ngươi." Trang Hạo không cần nghĩ đã đáp.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Chỉ bằng ngươi? Ngươi đã quên thời điểm đại chiến trăm viện ngươi chính là bại tướng dưới tay ta sao?"

"Ngươi muốn sờ ta không cần phải như vậy, lúc nào cũng có thể....."

++++++++++++++++++++++

Lạc Hoa Hiên.

Dịch Phàm cùng Bích Lưu Vân, Kỳ Hằng nhìn công tác trên tay, "Sao đột nhiên lại muốn đi?"

"Thiếu gia đi Lê Quốc, ta muốn đi theo bảo hộ an toàn cho thiếu gia." Dịch Phàm nói.

"Ngươi là đi theo bảo hộ thiếu gia, không phải đi theo bảo hộ Mộ Đình Hiên chứ?" Bích Lưu Vân bỡn cợt hỏi. Mộ Đình Hiên xuất thân từ Lê Quốc, lần này thiếu gia tới Lê Quốc, Mộ Đình Hiên liền quyết định theo về, Dịch Phàm đi theo hẳn là muốn nhân cơ hội theo đuổi Mộ Đình Hiên.

Dịch Phàm không để ý tới Bích Lưu Vân: "Tình huống các cửa hàng đều ở chỗ này, các ngươi xem thử xem còn vấn đề gì không?"

"Ta chỉ có một vấn đề." Bích Lưu Vân nói.

"Vấn đề gì?" Dịch Phàm hỏi.

Bích Lưu Vân tức muốn hộc máu nói: "Ngươi cho rằng ta cùng Kỳ Hằng có ba đầu sáu tay sao? Sao lại có nhiều tư liệu như vậy?"

Dịch Phàm nhìn Bích Lưu Vân: "Thiếu gia nói nếu sau khi hắn rời khỏi, cửa hàng xảy ra vấn đề gì, các ngươi có thể đi tìm Trang tam gia hỗ trợ, hắn đã nói tốt với Trang tam gia."

Bích Lưu Vân vẫn có chút nghi ngờ: "Trang tam gia đồng ý?"

Dịch Phàm gật đầu: "Thiếu gia nói tam gia rất vui lòng."

"Ta biết rồi." Bích Lưu Vân dừng tay lại một chút, duỗi tay vỗ vỗ bả vai Dịch Phàm: "A Phàm a, Mộ Đình Hiên ít nói, tính tình cổ quái, còn khó chiều hơn cả ngươi, ngươi phải cố lên a!"

Dịch Phàm: "Đình Hiên hắn..... cũng không có quá cổ quái."

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đương nhiên, hắn chỉ là rất có cá tính." Có một đại sư chỉnh dung tài ba như vậy ở bên cạnh không chịu nhờ, lại tình nguyện đi làm một tên xấu xí, dũng khí này người bình thường là không thể có được.

++++++++++++++++++++

Ký túc xá của Kỳ Thiếu Vinh ở Thiên Lan học viện.

"Thiếu gia, không cần ta bồi ngươi đi sao?" Kỳ Hằng hỏi.

"Không cần, Lê Quốc là nơi xuất thân của Đình Hiên, hắn muốn cùng ta trở về, ta không thể cự tuyệt, Đình Hiên muốn đi, Dịch Phàm cũng kiên quyết muốn đi, ta cự tuyệt thì không tốt lắm, Đình Hiên, Dịch Phàm đều đi, sinh ý cửa hàng cũng cần có người xử lý chứ!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Chỉ là ăn mặc ở đi lại của thiếu gia cũng cần phải có người chiếu cố!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Không sao, có Trang Hạo ở đó, trước đó trong hiệp nghị đính hôn có nói, khi ra ngoài Trang Hạo phải phụ trách chiếu cố cuộc sống hàng ngày của ta."

"Trang Hạo là đại thiếu gia, chỉ sợ cho dù hắn có muốn cũng hữu tâm vô lực!"

Kỳ Thiếu Vinh: "Nếu hắn vô dụng như vậy, vừa lúc đá hắn....."

Kỳ Hằng: "....."

++++++++++++++++++++++++++

Trang gia.

"Ngươi tính toán bồi Kỳ Thiếu Vinh đi Lê Quốc?" Trang Nhân Tuyền hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"Như vậy cũng tốt, trên đường đi các ngươi ít nhiều gì cũng sinh ra được chút tình cảm, hiểu lầm giữa ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh hẳn là sẽ có thể hóa giải."

Trang Hạo nhấp môi, không nói gì.

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo: "Không tin tưởng sao?"

Trang Hạo cười cười: "Sao có thể?"

++++++++++++++++++++++++++

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo: "Gần đây Kỳ Thiếu Vinh gây ra quá nhiều chuyện lớn, Dịch Phàm cũng vậy, hai người này rời khỏi hoàng đô tránh tránh đầu sóng ngọn gió đúng là vừa vặn."

Trang Hạo gật đầu: "Ta cũng cảm thấy vậy."

"Lần này ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh đính hôn lại lạnh nhạt với Kỳ gia, Kỳ gia sợ là có ý kiến với ngươi."

Trang Hạo không thèm để ý nói: "Kỳ gia có ý kiến hay không không quan hệ, chỉ cần hắn cao hứng là được."

Trang Nhân Tuyền: "....."

Méoo: Ngày mai trên HN có Hobby fes, ở đây có vị đại thần nào

đang đọc truyện của tui không, mai cho tui làm quen với, hứa về sẽ trả ảnh ゞ(≧▽≦)ゞ

------oOo------

Chương 105: Xuất phát đi Lê Quốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 105

Chương 105: Xuất phát đi Lê Quốc

Ngoài cửa thành, Kỳ Thiếu Vinh ném roi ngựa trong tay, trên mặt có vài phần rối rắm.

"Sao quân thượng lại đưa một tiểu tử kéo chân sau tới đây?" Kỳ Thiếu Vinh ghét bỏ hỏi.

Thẩm Nguyên có chút xấu hổ cười cười với Kỳ Thiếu Vinh: "Thật xin lỗi, Kỳ tứ thiếu, trong đoạn đường kế tiếp, chúng ta sợ là phải sớm chiều ở chung."

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, không vui nhìn Thẩm Nguyên: "Thẩm Nguyên, ngươi đây là có ý gì? Uy hiếp ta sao?"

Thẩm Nguyên vội vàng lắc tay: "Ta không có ý như vậy, Kỳ tứ thiếu, thật ra thực lực của ta rất không tồi, tuy rằng kém ngươi, nhưng ta cũng được coi như là một nhân tài." Kỳ Thiếu Vinh nghĩ gì không biết, trước kia hắn cũng từng là một nhân vật vang dội khắp hoàng đô a! Tuy rằng hiện tại..... danh dự của hắn đã quét rác hết.

"Rất không tồi? Ngươi có chỗ nào không tồi a? Ngươi đương nhiên kém ta, một tên lót đế nhờ may mắn thượng vị như ngươi cũng muốn so với ta sao?" Kỳ Thiếu Vinh khinh thường hừ một tiếng.

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Hạo vội đi tới giải thích với Kỳ Thiếu Vinh: "Thẩm gia là thương nghiệp thế gia, cũng có chút giao tình với Thương Minh, có Thẩm Nguyên ở đây, rất nhiều sẽ tiện hơn một chút."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy hoài nghi đánh giá Thẩm Nguyên một vòng: "Tiểu tử này có tác dụng lớn như vật sao? Không lừa ta?"

Thẩm Nguyên cười cười nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đương nhiên, Kỳ tứ thiếu, chờ đến khi đi chung đường, ngươi liền biết ta hữu dụng bao nhiêu."

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh một tiếng: "Hy vọng là như vậy, nếu ngươi vô dụng, ta liền chọn một cửa hàng vịt bán ngươi đổi lộ phí."

Thẩm Nguyên: "....."

Mộ Đình Hiên nhàn nhạt lên tiếng gọi Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, đã chuẩn bị xong hết, có thể lên đường rồi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

Thẩm Nguyên tràn đầy rối rắm nhìn bóng dáng Kỳ Thiếu Vinh, quay sang nói với Trang Hạo: "Ngươi mặc kệ không quản hắn sao? Hắn chính là lão bà của ngươi a! Ngươi chiều hắn như vậy, có ngày hắn trèo lên đầu ngươi."

Trang Hạo nhìn Thẩm Nguyên: "Kiên nhẫn một chút đi, ngươi đắc tội ta thì có thể, nhưng không thể đắc tội hắn."

Thẩm Nguyên: "....."

++++++++++++++++++++++++++

Trong xe ngựa.

Dịch Phàm nhìn Thẩm Nguyên, trong mắt tất cả đều là không vui.

Thẩm Nguyên nhìn Dịch Phàm: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?" Hắn là rác rưởi sao? Vì sao tiểu tử Dịch Phàm này lại nhìn hắn bằng vẻ mặt phải diệt trừ mới sảng khoái chứ?

Dịch Phàm bất mãn nói: "Vì sao ta phải ngồi chung một chiếc xe ngựa với ngươi?"

Trên trán Thẩm Nguyên toát ra mấy cây hắc tuyến, "Ngươi cho rằng ta nguyện ý sao? Có bản lĩnh, ngươi đi cướp với Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi!"

Thẩm Nguyên hít sâu một hơi, trước kia hắn ở hoàng đô vốn có rất nhiều người theo đuổi, hiện tại làm sao vậy không biết, người nào cũng cảm thấy chướng mắt hắn.

Một con rắn độc màu đỏ tươi bò tới bò lui trên người Dịch Phàm, Thẩm Nguyên thầm nghĩ: Dịch Phàm cư nhiên dám kỳ quái vì sao bản thân không theo đuổi được lão bà, tiểu tử này cả ngày chỉ biết lăn lộn cùng một con rắn, người bình thường nào sẽ coi trọng một tên đáng sợ như Dịch Phàm chứ!

Dịch Phàm không để ý tới Thẩm Nguyên, ra khỏi xe ngựa, nhảy xuống đứng bên cạnh Mộ Đình Hiên đang lái xe.

Thẩm Nguyên nhìn Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên thầm nghĩ: Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đang ngủ, Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên đánh xe, người ta ra ngoài đều có đôi có cặp, chỉ có một mình hắn cô đơn một người, hắn đã đáng thương như vậy, còn phải nghe theo yêu cầu của gia tộc, tìm cơ hội hóa giải mâu thuẫn với Kỳ Thiếu Vinh. Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh trong xe ngựa phía trước, trong lòng dâng lên vài phần nghẹn khuất, lúc trước hắn rõ ràng là mang hảo tâm tới.

Mộ Đình Hiên liếc mắt nhìn Dịch Phàm một cái: "Ngươi vào xe ngựa nghỉ ngơi đi, một mình ta đánh xe là được."

Dịch Phàm không thèm để ý lắc đầu: "Không có việc gì, ta bồi ngươi."

"Cũng được."

"Sắc trời có chút tối, nơi này trước không thôn, sau không cửa hàng, chúng ta chỉ sợ phải ăn ngủ ngoài trời."

"Ăn ngủ ngoài trời cũng không sao."

Dịch Phàm nhìn Mộ Đình Hiên: "Lát nữa ta đi săn, ngươi muốn ăn gì? Ta đi săn cho ngươi."

"Ra bên ngoài tất cả đều giản lược, tùy tiện đi bắt, có thể ăn no là được rồi, không chú ý nhiều như vậy."

Dịch Phàm gật đầu: "Được."

Kỳ Thiếu Vinh dựa vào trên người Trang Hạo, ngủ đến ngọt ngào.

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản là dựa vào thùng xe ngủ, bất quá, ngủ một lúc liền ngã vào trong lòng Trang Hạo.

Trang Hạo nhìn thần sắc ôn hòa của người, trong lòng ngực, chỉ cảm thấy năm tháng thật tốt đẹp.

++++++++++++++++++++++++++++++++

Xe ngựa dừng lại trong rừng núi.

Mộ Đình Hiên kéo màn xe ra; "Trang đại thiếu, đêm nay chúng ta chỉ có thể ăn ngủ ngoài trời."

Trang Hạo gật đầu: "Ta biết rồi, ta đi săn con mồi tới."

Mộ Đình Hiên nhìn Trang Hạo: "A Phàm đã đi rồi."

"Ta đi hỗ trợ." Trang Hạo thầm nghĩ: Trong hiệp nghị trước đính hôn có viết, khi ra ngoài hắn phải phụ trách nhóm lửa, nấu cơm, giặt quần áo, trải giường.

Thân ảnh Trang Hạo lập tức biến mất trong rừng núi.

Kỳ Thiếu Vinh đi ra khỏi xe ngựa, tới ngồi cạnh đống lửa sưởi ấm.

Mộ Đình Hiên đi dựng hai cái lều, Thẩm Nguyên cũng bị Mộ Đình Hiên kéo đi hỗ trợ.

Chỉ chốc lát sau, Dịch Phàm đã trở về, ném xuống một con huyết linh dương cùng mấy con gà rừng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "A Phàm, tốc độ của ngươi rất nhanh a!"

Dịch Phàm cười cười, "Thường thôi."

Dịch Phàm trở về không bao lâu, thanh âm yêu thú đã lao xao truyền tới. Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía xa xa, Trang Hạo mang theo hơn mười con yêu thú đi tới, có yêu thú chạy trên mặt đất, cũng có yêu thú bay trên bầu trời.

"Thiếu Vinh, ngươi muốn ăn cái gì?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo một thân áo bào trắng, quanh thân vây hơn mười con yêu thú, Kỳ Thiếu Vinh cảm thấy Trang Hạo vừa nhìn đã biết là pháo hôi nhị thế tổ rêu rao trong tiểu thuyết ở kiếp trước.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn con chim màu đỏ bay múa trên đỉnh đầu Trang Hạo: "Đây là huyết linh tước sao?" Huyết linh tước hương vị tươi ngon, là nguyên liệu nấu ăn không tồi.

Trang Hạo búng tay một cái, ngoại trừ huyết linh tước, những yêu

thú khác đều như được đại xá mà tứ ra tán.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, nhịn không được thầm nghĩ: Ngự thú sư quả thật có phong cách! Bất quá, nhìn qua vô cùng thiếu đánh a!

"Trang đại thiếu có thể hỗ trợ xử lý nguyên liệu nấu ăn một chút không?" Dịch Phàm hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đương nhiên."

Trang Hạo phất tay, lưỡi dao gió cuốn lên, Trang Hạo khống chế ma pháp rất tốt, trong nháy mắt đã mổ bụng rút lông yêu thú đến sạch sẽ.

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy kinh ngạc cảm thán nhìn động tác của Trang Hạo: "Khi nào thì Trang Hạo lại biết cái này, ta còn tưởng rằng hắn chỉ là một tên ăn không ngồi rồi."

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh, thầm nghĩ: Kỳ tứ thiếu, ngươi ăn không ngồi rồi như vậy còn không biết xấu hổ nói người ta là ăn không ngồi rồi!

"Tay nghề của Trang không tồi! Kế tiếp cứ giao cho ta đi." Dịch Phàm tán thưởng lên tiếng.

Trang Hạo như được đại xá nói: "Được!"

Trang Hạo âm thầm có chút chột dạ, trong hiệp nghị trước đính hôn có viết, khi ra ngoài hắn phải phụ trách nấu cơm, Trang Hạo ở nhà cũng từng luyện tập qua, bản lĩnh xử lý nguyên liệu nấu ăn đã luyện không tồi, nhưng phương pháp nấu nướng hắn còn chưa kịp nghiên cứu, ở nhà làm thử vài lần, đồ ăn làm ra đem cho heo heo cũng không ăn.

Dịch Phàm nướng mấy con gà, ngọn lửa linh hoạt bay múa trên tay Dịch Phàm.

Trang Hạo ngồi xuống bên người Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh lên tiếng cảm thán: "A Phàm giống như là đầu bếp thật vậy."

Trang Hạo thuận miệng hỏi lại: "Dịch Phàm giống đầu bếp thật, vậy ta thì sao?"

"Ngươi? Ngươi giống trợ thủ đầu bếp."

Trang Hạo: "....."

Dịch Phàm nướng chín thịt, phân cho đám người Mộ Đình Hiên, tuy rằng Dịch Phàm không quá thích Trang Hạo, nhưng vẫn chia cho Trang Hạo một phần.

++++++++++++++++++++++

"Công tử, các ngươi ở đây sao!" Một thiếu niên mặc áo choàng bạch hồ, cùng một thiếu nữ trang điểm quý khí dưới sự bảo hộ của mấy hộ vệ đi tới, một nam một nữ nhìn Trang Hạo, ánh mắt tràn đầy khâm phục.

Kỳ Thiếu Vinh đánh giá hai người, thầm nghĩ: Thiếu gia tiểu thư này không biết của nhà ai, không an tĩnh ngoan ngoãn đợi ở nhà thì thôi, cứ chạy ra ngoài chơi như vậy, không sợ bị yêu thú ăn mất sao?

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo: "Tìm ngươi, ngươi quen hai người này ở đâu?"

Trang Hạo nhàn nhạt nói: "Thời điểm tìm nguyên liệu nấu ăn gặp được, lúc ấy có con bạch hổ đang công kích bọn họ, ta thấy lão hổ kia lớn lên béo nộn, cảm thấy ngươi sẽ có hứng thú liền dẫn đi."

"Thì ra là thế, thịt lão hổ vừa thô vừa cứng, ta không thích."

Trang Hạo gật đầu: "Ta biết rồi, lần sau ta sẽ không tìm lão hổ."

Trang Hạo nhìn hai người phía trước: "Hai vị, là chuyện nhỏ không

tốn sức gì mà thôi, các ngươi không cần đặc biệt chạy tới đây, cũng không cần cảm tạ ta làm gì."

"Sao có thể không chứ? Đối với các hạ mà nói đây chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối với ta cùng muội muội lại lại là ân cứu mạng a!" Thiếu niên nói.

Trang Hạo nhíu mày lại, Kỳ Thiếu Vinh mở miệng: "Muốn báo đáp cũng được, các ngươi lấy ra mấy chục đồng vàng báo đáo đi."

Thiếu gia nhăn nhăn mày lại: "Ngươi là ai?"

Kỳ Thiếu Vinh chỉ chỉ Trang Hạo: "Ta là tướng công hắn, tiền của hắn đều do ta quản, mỗi tháng ta cho hắn một đồng vàng làm tiền tiêu, để hắn mua đồ ăn vặt."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo này thật biết trêu hoa ghẹo nguyệt! Tìm nguyên liệu nấu ăn cũng lôi kéo được hai kẻ ái mộ về.

Nghe thấy Kỳ Thiếu Vinh nói, hai huynh muội kia phức tạp nhìn nhau.

Dịch Phàm đưa thịt nướng trên tay cho Mộ Đình Hiên, "Đình Hiên, ngươi nếm thử cánh gà ta nướng xem."

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm một cái, duỗi tay nhận lấy thịt nướng Dịch Phàm đưa.

++++++++++++++++++++++

Hai người kia khó xử nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Cái này, trên người ta không mang quá nhiều tiền, bất quá, nếu các ngươi cùng ta trở về, người nhà của ta nhất định sẽ báo đáp các ngươi thật tốt."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Ngươi ra ngoài đều không mang tiền sao?"

Thiếu niên áo bào trắng không khỏi có chút xấu hổ, "Có mang theo, bất quá rơi mất rồi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thiếu niên, thầm nghĩ: Hài tử chết tiệt, ngân phiếu cũng có thể làm rơi được, tiểu tử này bừa bãi như vậy, thành tựu chắc chắn vô cùng hữu hạn.

Kỳ Thiếu Vinh vẫy tay: "Ta không lấy tiền nữa, các ngươi đi đi."

Thiếu nữ áo hồ cừu sau lưng thiếu nữ nhịn không được lên tiếng: "Chúng ta có thể đi theo các ngươi không?"

"Các ngươi đi theo chúng ta làm gì?" Kỳ Thiếu Vinh không kiên nhẫn hỏi.

Thiếu nữ đáng thương hề hề giải thích tao ngộ bọn họ gặp phải một phen.

Thì ra thiếu niên cùng thiếu nữ là đệ tử trẻ của một đại gia tộc ra ngoài rèn luyện, nguyên bản hai người có mang theo mấy chục hộ vệ, bất quá, sau khi tiến vào rừng, mọi người đã tản ra, vậy nên hiện tại bên cạnh hai người chỉ còn lại ít ỏi mấy hộ về, trên người mấy hộ vệ này phần lớn đều có thương tích, nhìn qua thập phần thê thảm.

------oOo------

Chương 106: Tâm sự lúc nửa đêm

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 106

Chương 106: Tâm sự lúc nửa đêm

Kỳ Thiếu Vinh một bên ăn, một bên nghe thiếu nữ tố khổ, thiếu nữ nhìn Kỳ Thiếu Vinh ăn đến vui vẻ, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần ủy khuất.

Kỳ Thiếu Vinh ăn no, quay sang nói với Trang Hạo: "Ta muốn nghỉ ngơi, ngươi tùy ý đi."

Thiếu nữ đáng thương đứng bên cạnh nhìn một màn này, ánh mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinhc chất chứa toàn oán niệm.

Kỳ Thiếu Vinh ngáp một cái, thầm nghĩ: Trên đời này có rất nhiều người đáng thương, hắn không cảm thấy hai thiếu gia tiểu thư ăn no đến không có việc gì làm này đáng thương chỗ nào.

"Ngươi chờ một chút." Trang Hạo nhanh tay dọn sạch một khối đất trống, lấy một căn lều nhỏ ra không gian khỏi nhĩ, căn lều tuy nhỏ nhưng vật dụng cần thiết đều có đầy đủ.

Kỳ Thiếu Vinh có chút ngoài ý muốn nhìn Trang Hạo: "Không nghĩ tới, ngươi chuẩn bị rất nguyên vẹn a!"

Trang Hạo cười cười: "Ta có để huân hương đuổi sâu bọ bên trong, ngươi yên tâm, buổi tối sẽ không có con muỗi nào cắn ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Lần đầu tiên hắn biết tiểu tử Trang Hạo này vừa ôn nhu còn vừa chu đáo đến vậy.

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa chăn trên giường, nhăn mày lại: "Cái chăn này thật nhẹ!"

"Chăn này dùng sợi của hỏa tằm ngàn năm dệt thành, bên trong toàn là thiên nhứ nhung, vô cùng ấm áp."

Thẩm Nguyên nghe Trang Hạo nói, không tự giác gãi gãi đầu, không nghĩ tới, không nghĩ tới Trang Hạo lại có một ngày cho không như vậy, thật sự là quá chân chó!

Kỳ Thiếu Vinh thử thử chăn trên tay: "Quá nhẹ, có cái khác không?"

Thẩm Nguyên bị Kỳ Thiếu Vinh kích thích cho choáng váng một trận, Trang Hạo đã ép *(hạ)* dạ *(mình)* cầu *(vì)* toàn *(người)* như vậy, Kỳ Thiếu Vinh còn không chịu buông tha.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Có."

Kỳ Thiếu Vinh ngây ra một lúc: "Lấy ra đi."

Trang Hạo lấy ra một cái chăn bảy màu: "Chăn này là dùng sợi bảy màu chế thành, có thể tự động điều tiết ấm lạnh."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn cái chăn Trang Hạo vừa lấy ra, vừa lòng nói: "Ta thích cái này."

Trang Hạo cười cười: "Ngươi thích thì tốt rồi."

"Ta đi ngủ." Kỳ Thiếu Vinh ôm lấy chăn, chui vào trong căn lều, đóng cửa lại.

Thẩm Nguyên đi qua vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "A Hạo, ngươi chuẩn bị thật đầy đủ! Ngươi chuẩn bị đầy đủ như vậy, có phải cũng chuẩn bị cho mình một căn lều không? Nếu ngươi không chuẩn bị cho

mình, sợ là phải ủy khuất ngươi ngủ cùng ta một đêm!"

Trang Hạo liếc mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Đêm nay gác đêm, ta thủ nửa đêm trước, ngươi thủ nửa đêm còn lại đến sáng, ngươi vẫn nên tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đi."

Thẩm Nguyên: "....." Vì sao hắn phải lắm miệng như vậy!

Trang Hạo đi đến bên đống lửa, dựa vào một thân cây, rèn luyện ma pháp.

Trang Hạo ngồi cạnh đống lửa minh tưởng, hai thiếu gia tiểu thư lúc trước bị Kỳ Thiếu Vinh vắng vẻ kia liền chạy tới ngồi xuống bên cạnh Trang Hạo.

"Vị công tử này, người ngủ trong lều đó là tướng công của ngươi sao?"

"Là thị quân." Trang Hạo cảm thấy mình là người rất rộng lượng, nhưng vấn đề công thụ không thể điên đảo.

"Tính tình của hắn không tốt lắm đâu!" Thiếu nữ nói.

Trang Hạo gật đầu: "Quả thật là không tốt lắm."

"Hình như hắn có chút keo kiệt."

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Không phải chỉ một chút đâu." Lúc trước Thẩm Nguyên đắc tội Kỳ Thiếu Vinh, kết quả bị Kỳ Thiếu Vinh nhớ thương lâu như vậy.

"Công tử, ta thấy hình như vị thị quân này rất có ý kiến với ngươi."

Trang Hạo cười khổ một tiếng: "Đúng vậy! Hắn nhìn ta không vừa mắt."

Thiếu nữ nghe được Trang Hạo trả lời, trong lòng không tự giác có

thêm vài phần tự tin, "Công tử, ngươi như quang như nguyệt, hà tất phải thắt cổ chết trên một thân cây đâu? Ngươi hoàn toàn có thể tìm được người tốt hơn."

"Không muốn tìm." Trang Hạo nhàn nhạt nói.

Thiếu nữ bị Trang Hạo làm nghẹn, tươi cười cứng đờ trên mặt.

"Công tử, hắn nhiều khuyết điểm như vậy, ngươi không ngại sao?"

"Ta thích hắn, cho dù hắn có nhiều khuyết điểm hơn nữa, ta cũng chỉ có thể chịu đựng."

Thiếu nữ tràn đầy đồng tình nhìn Trang Hạo: "Công tử, ngươi như vậy cũng quá ủy khuất."

Trang Hạo quay đầu nghiêm nghị nhìn thiếu nữ: "Chuyện tình cảm giống như người uống nước tự biết ấm lạnh, người ta thích, cho dù hắn có bao nhiêu không tốt, ta cũng có thể chịu đựng, người ta không thích, cho dù có tốt bao nhiêu ta cũng sẽ không nhìn nhiều thêm một cái, chuyện của ta không phiền tiểu thư lo lắng, tiểu thư nên nhanh chóng đi ngủ đi."

Thiếu nữ nhìn Trang Hạo vài lần, tràn đầy ủy khuất rời đi.

++++++++++++++++++++++

Kỳ Thiếu Vinh ngủ một lát liền đi ra.

"Ngươi còn chưa ngủ sao?" Kỳ Thiếu Vinh tùy ý ngồi xuống bên người Trang Hạo.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Ta chờ Thẩm Nguyên tới thay ca, bất quá, hình như hắn ngủ quên rồi, ngươi không ngủ sao? Thời gian vẫn còn sớm."

"Không ngủ, hiện tại không buồn ngủ lắm." Kỳ Thiếu Vinh lấy tay xoa

xoa mũi, "Mùi hương thật nồng! Ngươi gác đêm một mình không cô đơn a! Có mỹ làm bạn, ngươi nhất định là rất cao hứng!"

"Vị dấm rất nồng a!....." Trang Hạo hì hì cười.

Kỳ Thiếu Vinh trầm mặt xuống, không vui nói: "Ai ghen tị?"

Trang Hạo cười cười nhìn đống lửa: "Ừm, ngươi không ghen."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn khóe miệng trộm cười của Trang Hạo, trong lòng tức khắc có vài phần không được tự nhiên, "Ngươi còn chưa nói cho ta, có mỹ làm bạn, có phải ngươi cảm thấy đêm càng dài càng tốt không?"

"Mỹ nhân? Nàng..... Không đẹp bằng ta." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo tiến đến bên tai Kỳ Thiếu Vinh: "Tuy rằng nàng không đẹp bằng ta, nhưng ngươi đẹp hơn ta nhiều, có ngươi bồi, ta liền cảm thấy đêm dài càng tốt."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử Trang Hạo này hiện tại đang đùa giỡn hắn sao?

"Ta đẹp? Hình như trước kia ngươi rất không thích ta a! Ta đẹp như vậy, ngươi còn không thích ta sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi. Trước khi hắn bại lộ thân phận Tà Y, tên tiểu tử Trang Hạo chết tiệt này nhìn hắn rất không vừa mắt a!

Trang Hạo cười cười: "Ta là người chú trọng nội hàm."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử này đúng là cái gì cũng dám nói! Chú trọng nội hàm? Chú trọng cái quỷ!

"Nha đầu kia thổ lộ với ngươi?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng người nhìn Trang Hạo một cái.

Trang Hạo bình tĩnh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Có phải ngươi rất cao hứng hay không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Cao hứng? Vì sao ta phải cao hứng?"

"Có người thổ lộ với ngươi, ngươi không cao hứng sao?"

"Quen rồi, không có cảm giác."

Kỳ Thiếu Vinh run rẩy khóe miệng một chút: "Quen rồi?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, quen rồi, thời điểm ta năm tuổi đã có người nói với ta, nàng không phải ta thì không gả, thời điểm ta bảy tuổi đi học đường, mỗi ngày đi học chuyện đầu tiên làm là dọn sạch thư tình, thời điểm ta mười hai tuổi đã trở thành Hoàng Đô Thất Tú..."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, thầm nghĩ: Tên nhóc chết tiệt này đang làm cái gì chứ, khoe mẽ sao?

Trang Hạo quay đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu Vinh, ngươi có từng được ai thổ lộ không?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Hiện tại Trang Hạo muốn cái gì chứ? Khinh bỉ hắn sao? "Bổn thiếu gia phong hoa tuyệt đại, có rất nhiều người thổ lộ với bổn thiếu gia."

"Vậy sao, là những ai vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh không vui nhìn Trang Hạo: "Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì? Thế nào? Chẳng lẽ ngươi hoài nghi bổn thiếu gia không có ai theo đuổi? Đang lừa gạt ngươi?"

"Làm sao có thể? Ngươi có mị lực như vậy, sao có thể không có ai

theo đuổi chứ."

Kỳ Thiếu Vinh vừa lòng gật đầu: "Ngươi thì tốt rồi."

"Trước đây khi ta thổ lộ với ngươi, ngươi có cảm giác gì?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Thổ lộ? Ngươi thổ lộ với ta lúc nào?"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Ngươi quên rồi sao, ta nói với ngươi, ta thích Tà Y, ngươi không phải là Tà Y sao? Chẳng lẽ đây không phải là thổ lộ? Lúc ấy ngươi có cảm giác gì?"

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Trang Hạo: "Lúc ấy ta chỉ có một cảm giác, mọi người đều nói Trang đại thiếu gia Trang Hạo là thiên tài tuyệt thế, ngươi thật sự quá vũ nhục hai chữ thiên tài này, nếu ngu ngốc cũng có thể xưng là thiên tài, vậy thiên tài này nơi nào cũng có."

Trang Hạo: "....."

++++++++++++++++++++++++

Nằm trong lều, Thẩm Nguyên nghiêng tai nghe Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh nói chuyện.

Thẩm Nguyên vốn dĩ đã chuẩn bị ra ngoài thay ca, bất quá, hắn phát hiện Kỳ Thiếu Vinh đi ra khỏi lều liền lùi lại về, Thẩm Nguyên rất xác định, nếu lúc này hắn ra ngoài quấy rầy thế giới hai người của Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, Trang Hạo tuyệt đối sẽ không thưởng thức cần lao của hắn.

Thẩm Nguyên dựng lỗ tai, lén lút nghe Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh nói chuyện.

"Ngươi gác đêm một mình sao? Ta nghe A Phàm nói đêm nay ngươi cùng Thẩm Nguyên thay ca?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Bất quá, Thẩm Nguyên này làm việc không đáng tin cậy, để hắn gác đêm, lát nữa có yêu thú chạy tới hắn cũng không phát hiện ra được, vậy nên một mình ta thủ là được rồi."

Thẩm Nguyên: "....." Tiểu tử Trang Hạo này thật quá đáng, hắn làm việc không đáng tin cậy như vậy sao? Trước đây ra ngoài dã ngoại cũng không thấy Trang Hạo chiếu cố hắn như vậy a!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Có một tên giúp đỡ bừa bãi như vậy, ngày thường ngươi nhất định là rất vất vả."

Trang Hạo gật đầu: "Đúng là rất vất vả, bất quá, quen rồi."

Thẩm Nguyên trợn trắng mắt, đánh ngáp một cái rồi đi ngủ.

++++++++++++++++++++++++

Sáng sớm hôm sau, Trang Hạo ngồi nhóm lửa, Thẩm Nguyên duỗi cái eo lười ngồi xuống bên cạnh Trang Hạo.

"Hôm qua ngươi gác đêm một mình sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Ta vẫn luôn đợi ngươi tới thay ca, bất quá, ngươi không chịu tới."

Thẩm Nguyên trợn trắng mắt: "Ta vốn dĩ muốn ra rồi, bất quá, thời điểm ta chuẩn bị ra thay ca cho ngươi, phát hiện ngươi đang vội, vậy nên ta liền đi ngủ lại."

"Thì ra là thế, ngươi tiếp tục ngủ đi."

Thẩm Nguyên: "....."

"Trang đại thiếu, chỗ ta có chút điểm tâm, ngươi muốn ăn không?" Thiếu nữ mang điểm tâm đi tới hỏi.

Thẩm Nguyên dùng khuỷu tay thọc thọc Trang Hạo: "Ngươi cũng thật có phúc khí, đi đến đâu cũng không đói được."

Trang Hạo liếc trắng mắt với Thẩm Nguyên một cái: "Tiểu thư, ta đã sớm rồi, hiện tại không cần."

Thẩm Nguyên nhìn người tới: "Vị tiểu thư này, Trang Hạo không ăn, ta ăn a! Vừa lúc ta cũng đang đói, bằng không ngươi để cho ta ăn đi."

Thiếu nữ hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

------oOo------

Chương 107: Mặt nạ da người

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 107

Chương 107: Mặt nạ da người

Dịch Phàm đi về phía Trang Hạo, mang theo vài phần trào phúng cười nhạo: "Trang đại thiếu, ngươi đúng là được hoan nghênh trước sau như một!"

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm: "Phải vậy không? Đáng tiếc lại không được Thiếu Vinh hoan nghênh."

"Ánh mắt thiếu gia tương đối cao, tuy rằng Trang đại thiếu rất ưu tú, nhưng khoảng cách đến tiêu chuẩn của thiếu gia vẫn kém một khoảng lớn."

Trang Hạo: "....."

"Ánh mắt thiếu gia các ngươi cao như vậy sẽ không gả ra được, biết không?" Thẩm Nguyên thò đầu qua nói.

Dịch Phàm liếc mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Thẩm thiếu, ngươi vẫn nên lo lắng bản thân khi nào thì gả ra được thì hơn, ngươi không cần lo lắng cho thiếu gia nhà ta, thiếu gia nhà ta rất có vận đào hoa, không nói cái này nữa, ta tới là có chính sự."

Thẩm Nguyên: "Chính sự gì?"

Dịch Phàm mở ra rương hành lý tùy thân ra: "Chọn một cái đi."

Thẩm Nguyên nhìn đồ vật trong rương, khóe miệng run rẩy một

chút, "Mặt nạ da người, hình như đều là mặt nạ da người xấu."

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta cần nhanh chóng tới Lê Quốc, mà bản lĩnh trêu hoa ghẹo nguyệt của Trang đại thiếu thật sự quá mạnh, cái này sẽ kéo chậm hành trình của chúng ta."

Thẩm Nguyên nhìn mặt nạ da người trong rương: "A Hạo, ngươi nhanh chọn một cái đi, ngươi xấu rồi, khi ra ngoài tán gái ta cũng không cần lo lắng phải làm nền cho ngươi nữa, có lẽ bây giờ đến lượt ngươi làm nền cho ta, những mỹ nữ đó sẽ càng thưởng thức ta hơn." Thẩm Nguyên thầm nghĩ: Dịch Phàm này ngẫu nhiên cũng làm được chuyện tốt a. Không nghĩ tới tiểu tử này cũng có thể đưa ra kiến nghị tốt như vậy.

Trang Hạo nghiêm túc nhìn Dịch Phàm: "Ta không thể khiến cho bản thân trở nên quá xấu!"

"Vì sao?" Dịch Phàm hỏi. "Trang đại thiếu, ngươi rất để ý dung mạo sao? Ngươi phải biết rằng tướng mạo chỉ là một cái túi da mà thôi, không có gì ghê gớm, ngươi đừng nông cạn như vậy, phải có chiều sâu một chút."

"Thiếu Vinh thích mỹ nhân, nếu trở nên quá xấu xẽ lưu lại ấn tượng không tốt với hắn." Trang Hạo nghiêm trang nói.

"Ai nói cho ngươi?"

"Thời điểm Thiếu Vinh là Tà Y nói."

Dịch Phàm: "....."

"Ngươi nghĩ sai rồi, thiếu gia thích người xấu hơn hắn, nếu có ai lớn lên đẹp hơn hắn, hắn sẽ ghen ghét, không cao hứng!" Dịch Phàm nói.

Trang Hạo hoài nghi hỏi: "Thật vậy sao?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đương nhiên, ta đã quen Thiếu Vinh nhiều năm, tương đối hiểu hắn, những gì ta biết về hắn chắc chắn là nhiều hơn ngươi."

Trang Hạo nhìn chằm chằm Dịch Phàm: "Chuyện hiểu hay không hiểu này không phải cứ quen thời gian dài hơn là hiểu sâu hơn....."

Dịch Phàm gật đầu: "Đương nhiên, chuyện này còn phải xem cơ duyên, giống như Trang đại gia ngươi đã ở cùng Tà Y lâu như vậy cũng không biết hắn là đối tượng bị ngươi từ hôn."

Trang Hạo: "....."

Thẩm Nguyên: "....."

Thẩm Nguyên nhìn Dịch Phàm, thầm nghĩ: Tiểu tử Dịch Phàm này khiêu khích Trang Hạo rất giỏi a! Không biết người dục cầu bất mãn là đáng sợ nhất sao? Hiện tại Trang Hạo đã phi thường phi thường đáng sợ rồi.

"Ngươi xác định là Thiếu Vinh thích xấu?" Trang Hạo tràn đầy hoài nghi nhìn Dịch Phàm.

Dịch Phàm gật đầu: "Trang đại thiếu, ngươi cứ thử một chút đi, dù sao lấy bộ dạng này của ngươi, thiếu gia cũng không động tâm."

Trang Hạo: "....."

"Tạm thời tin ngươi một lần." Trang Hạo nói.

Dịch Phàm cười cười: "Trang đại thiếu nên học cách tín nhiệm người khác một chút, nếu ngươi sớm tin tưởng lời ta nói, hiện tại sẽ không đáng thương như vậy, ngươi nhớ không, ta từng nói, ngươi từ hôn, ngươi nhất định sẽ hối hận."

Sắc mặt Trang Hạo vặn vẹo lại một chút, cho dù là Dịch Phàm hay là Bích Lưu Vân đều từng nói cho hắn hắn sẽ hối hận, nhưng cho dù là

ai trong hai người này cũng chỉ nói một câu như vậy, không nói vì sao hắn phải hối hận. So với việc nói hai người này đang nhắc nhở hắn, còn không bằng nói rằng bọn họ đang chê cười hắn thì đúng hơn, đợi đến sau khi chân tướng bại lộ thì chạy tới lượn lờ trước mắt hắn khoe khoang bản thân có dự kiến trước!

"Các ngươi đang làm gì?" Kỳ Thiếu Vinh đi tới gọi.

"Ngươi..... Trang Hạo?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn người đeo mặt nạ da người, không xác định hỏi lại.

Trang Hạo gật đầu.

Kỳ Thiếu Vinh nhướn mi, vui vẻ nở nụ cười, "Trang Hạo! Ha ha..... Trang Hạo, hiện tại ngươi thật xấu! Không nghĩ tới ngươi cũng có thể trở nên xấu như vậy, ngươi thật sự quá xấu!"

Trang Hạo nhìn phản ứng của Kỳ Thiếu Vinh, không khỏi đầu đầy hắc tuyến! Tiểu tử Dịch Phàm này chỉ biết đưa ra mấy chủ ý xấu!

Trang Hạo vươn tay muốn kéo mặt nạ trên mặt ra, bị Kỳ Thiếu Vinh kéo lại, "Không cần, như vậy khá tốt."

"A Phàm, ngươi cũng mang một cái đi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Dịch Phàm ngây ra một lúc: "A! Ta?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

Dịch Phàm nhíu mày: "Ta không cần, vốn dĩ ta lớn lên cũng không đẹp lắm."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Sao có thể? Ngươi lớn lên cũng rất được, nếu không năm đó sao Mộ Tuyết Lam ai cũng không chọn, lại cố tình chọn ngươi chứ, không phải do ngươi lớn lên soái sao?"

Dịch Phàm: "....."

Thẩm Nguyên run rẩy khóe miệng một chút, thầm nghĩ: Năm đó Mộ Tuyết Lam chọn Dịch Phàm là bởi vì cơ duyên xảo hợp, không phải do nhìn trúng diện mạo của Dịch Phàm gì đó, bất quá, tiểu tử Dịch Phàm này lớn lên quả thật không tồi, tại do trước đây cái danh phế tài của tiểu tử này quá thịnh, lớn lên có đẹp cũng không được ai thưởng thức.

"Nhanh lên, tùy tiện chọn một cái đi." Kỳ Thiếu Vinh lên tiếng thúc giục.

"Chỗ mặt nạ này quá xấu." Dịch Phàm nói.

Trang Hạo liếc mắt nhìn Dịch Phàm một cái, thầm nghĩ: Ngươi cũng biết đám mặt nạ này xấu, ta còn tưởng rằng ngươi không biết chứ!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Xấu mới tốt, xấu mới không có người nào dính lên!"

Dịch Phàm hít sâu một hơi: "Thiếu gia, ngươi cũng phải chừa cho ta chút mặt mũi trước Đình Hiên chứ."

"Đình Hiên thích xấu."

Trang Hạo thầm nghĩ: Báo ứng a! Đây đúng là phong thuỷ luân chuyển! Lúc trước Dịch Phàm nói Kỳ Thiếu Vinh thích xấu, bây giờ Kỳ Thiếu Vinh lại nói Mộ Đình Hiên thích xấu.

Trang Hạo vỗ vỗ bả vai Dịch Phàm, sâu lắng khuyên nhủ: "Dịch thiếu, ngươi rất để ý dung mạo sao? Ngươi phải biết rằng tướng mạo chỉ là một cái túi da mà thôi, không có gì ghê gớm, ngươi đừng nông cạn như vậy, phải có chiều sâu một chút."

Thẩm Nguyên run rẩy khóe miệng một chút, Trang Hạo nhanh như vậy đã trả lại lời này về cho nguyên chủ.

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi nói thật sao?"

"Thiếu Vinh nói luôn đúng, hơn nữa, ta vừa nhìn Mộ Đình Hiên đã biết hắn chỉ thích người xấu." Trang Hạo quả quyết đáp.

Dịch Phàm nhìn chằm chằm Trang Hạo, trong mắt xẹt qua vài phần không vui.

Trang Hạo cười cười: "Ta nói thật, lời ngươi nói có lẽ là đúng, nhưng lời ta nói bình thường đều sẽ ứng nghiệm."

Dịch Phàm: "Trang đại thiếu, ta nghe nói ngươi từng quả quyết, tâm ngươi như thiết thạch, tuyệt không hối hận chuyện từ hôn."

Trang Hạo: "....." Rốt cuộc tiểu tử Dịch Phàm này còn muốn nhắc lại chuyện ngu xuẩn đó đến bao giờ a!

Mặc kệ như thế nào, Dịch Phàm vẫn nghe theo Kỳ Thiếu Vinh an bài, chọn một cái mặt nạ mang lên.

Thẩm Nguyên chớp chớp mắt nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Bằng không ta cũng mang một cái?"

"Ngươi?" Kỳ Thiếu Vinh đánh giá Thẩm Nguyên một vòng: "Thẩm thiếu, ngươi không cần mang, diện mạo của ngươi cũng chỉ thường thường, chưa đạt đến trình độ trêu hoa ghẹo nguyệt trình được."

Thẩm Nguyên: "....." Kỳ Thiếu Vinh cư nhiên khinh người như vậy, hắn lớn lên..... kỳ thật cũng rất tuấn tú được không?

"Kỳ tứ thiếu, ta không đạt được đến trình độ trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng ngươi thì có a! Bằng không ngươi cũng mang một cái đi." Thẩm Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Ta? Ta không cần."

Thẩm Nguyên khó hiểu hỏi: "Vì sao ngươi lại không cần?"

"Định lực của ta rất tốt, dù có bao nhiêu ong bướm bay tới ta cũng đều có thể giữ mình được."

Thẩm Nguyên: "....."

++++++++++++++++++++++++++

"Đình Hiên."

Nghe được thanh âm Dịch Phàm, Mộ Đình Hiên quay đầu qua, nhìn đến bộ dáng của Dịch Phàm, Mộ Đình Hiên không khỏi ngây người ra một lúc.

"Sao ngươi lại biến thành như vậy?" Mộ Đình Hiên mở miệng hỏi.

Dịch Phàm buông tay: "Thiếu Vinh bảo ta biến thành như vậy, hắn nói như vậy tương đối điệu thấp."

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Thiếu gia nói đúng, diện mạo ban đầu của ngươi quả thật có chút rêu rao, dễ dàng trêu hoa ghẹo nguyệt."

Dịch Phàm tràn đầy ngoài ý muốn nhìn Mộ Đình Hiên: "Đình Hiên, ngươi cảm thấy diện mạo ban đầu của ta rêu rao sao?"

"Đúng vậy!"

"Ngươi cảm thấy ta lớn lên tuấn tú sao?" Dịch Phàm cẩn thận hỏi.

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi lớn lên vẫn luôn rất tuấn tú."

Dịch Phàm ngượng ngùng cúi đầu, mặt nạ da người che lấp hết sắc mặt đỏ bừng của Dịch Phàm.

Trang Hạo nhìn ý cười trong mắt Dịch Phàm, trái tim không khỏi có chút khó chịu.

Vận khí của tiểu tử Dịch Phàm này thật tốt! Bất quá, ánh mắt của Mộ Đình Hiên làm sao thế không biết! Dịch Phàm có tuấn tú chỗ nào sao, như hắn mới được coi là tuấn tú mới đúng.

++++++++++++++++++++++++++

"Công tử." Thiếu nữ được Trang Hạo cứu lúc trước vội vã chạy tới.

Trang Hạo xoay người lại, thiếu nữ kia tức khắc bị hoảng sợ, lui về phía sau vài bước.

"Công tử, sao ngươi lại biến thành như vậy?"

"Hắn nguyên bản đã như vậy, chẳng qua lúc trước hắn dịch dung để trở nên tuấn tú một chút." Dịch Phàm khoác tay lên vai Trang Hạo nói.

"Lúc trước dịch dung, vì sao bây giờ không dịch dung nữa?" Thiếu nữ nghi hoặc hỏi.

Dịch Phàm cười cười: "Bởi vì mặt nạ dịch dung hỏng rồi, không thể dùng nữa."

Thiếu nữ nhìn Trang Hạo, đáy mắt toát ra vài phần khủng hoảng: "Ta..... Ta đi trước."

Dịch Phàm ha ha cười lên: "Nha đầu này thật đơn thuần! Cư nhiên dễ lừa như vậy, ta còn tưởng rằng sẽ khó khăn hơn một chút chứ."

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm: "Mặt nạ của ngươi đâu?"

"Nơi này không có ai, tạm thời không đeo, lát nữa lên đường rồi mang." Dịch Phàm đáp.

Trang Hạo gật đầu: "Thì ta là như vậy! Có phải ngươi sợ Mộ Đình Hiên ghét bỏ ngươi xấu không?"

Dịch Phàm: "....."

Dịch Phàm tựa tiếu phi tiếu nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi dọa cô nương nhà người ta sợ rồi, đây là lần đầu tiên Trang đại thiếu bị người khác ghê tởm đến bỏ chạy đi?"

Trang Hạo: "....."

"Trên đời này không phải ai cũng có thể nhìn đến bên trong nội tâm ngươi, bảo vệ cái mặt ngươi cho tốt đi, đừng để bị hủy." Dịch Phàm cười cười, nghênh ngang rời đi.

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm, thầm nghĩ: Tại sao bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh luôn có mấy tên kéo chân sau như Dịch Phàm chứ?

Trang Hạo nhìn về phía Thẩm Nguyên, Thẩm Nguyên thấy Trang Hạo nhìn qua, lập tức cười ngây ngô một cái, Trang Hạo thở dài một hơi, thầm nghĩ: Người bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh không được việc, người bên cạnh hắn lại càng không được việc.

"Được rồi, mấy tên kéo chân sau kia đi rồi, chúng ta cũng nhanh chóng lên đường thôi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, cần gấp như vậy sao?"

"Nha đầu kia mới vừa bị kích thích dọa chạy, phỏng chừng là sắp phản ứng lại rồi, chờ nàng phản ứng lại, chúng ta có muốn đi cũng không kịp nữa."

Trang Hạo gật đầu: "Thiếu Vinh nói có lý, chúng ta nhanh rời đi."

------oOo------

Chương 108: Tỷ đệ sơn tặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 108

Chương 108: Tỷ đệ sơn tặc

Xe ngựa bôn ba trong rừng núi.

Trang Hạo đánh xe Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên đứng bên cạnh.

Trang Hạo đột nhiên cho xe ngựa dừng lại, Dịch Phàm lên tiếng hỏi: "Trang đại thiếu, làm sao vậy?"

"Không tiếp tục đi nữa." Trang Hạo nói.

"Vì sao?"

Trang Hạo nhíu mày lại: "Có vấn đề, từ hơn một canh giờ trước chúng ta vẫn luôn đảo quanh ở chỗ này."

Dịch Phàm ngây ra một lúc: "Không thể nào."

"Ta không nhìn lầm."

Dịch Phàm nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ý ngươi là có người động tay động chân ở đây sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Cũng có thể là mê tung hồ đang quấy phá." Thế lực đối địch với Nguyên Quốc không ít, có thể là có người nào đó không hy vọng Nguyên Quốc kết minh cùng người của Thương Minh cho nên cản trở bọn họ đi xem bệnh cho Phong Nguyên.

Dịch Phàm có chút hoài nghi hỏi: "Thật sao?"

Thẩm Nguyên thò đầu lại lên tiếng: "Trang Hạo không nhìn lầm đâu, A Hạo là ngự thú sư hoàng kim, ánh mắt rất xuất sắc."

Dịch Phàm: Chỉ lấy chuyện Trang Hạo ở cùng Kỳ Thiếu Vinh lâu như vậy cũng không phát hiện ra Tà Y chính là Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh chính là Tà Y này, nhãn lực của

Trang Hạo thật sự khiến người khác không dám khen tặng.

Trang Hạo huy động pháp trượng, một tảng sét lớn đánh xuống một thân cây trong rừng, đám người Dịch Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt lập tức biến đổi.

Dịch Phàm kinh ngạc nhíu chặt mày lại: "Thì ra thật sự có người động tay động chân."

Sau khi ảo giác bị phá giải, thân hình một nam một nữ hiển lộ ra.

Nam tử diện mạo thô tráng, mày rậm mắt to, nhìn qua có vài phần hàm hậu.

Nữ tử một thân kính trang mát mẻ, ngực cùng đùi đều lộ hết ra, trang điểm thập phần quyến rũ. Nhìn hình ảnh hai người đứng cạnh nhau thật ra có vài phần hương vị mỹ nữ cùng dã thú.

Một con yêu hồ năm đuôi lười biếng bước tới đứng bên chân nữ tử.

"Tỷ tỷ, có phải chúng ta tìm lầm người rồi không? Người nọ nói đoàn người của Kỳ Thiếu Vinh đều là đại soái ca a!" Nam tử gãi gãi đầu, hoang mang hỏi nhỏ, "Mấy tiểu tử này lớn lên cũng quá xấu xí."

Nữ tử đồng tình gật đầu, buồn bực nói: "Không phải chỉ là xấu thôi đâu! Thảm, thật sự quá thảm, hai người này lớn lên kiểu gì không biết!"

Nữ tử nhìn tràn đầy ghét bỏ Trang Hạo cùng Dịch Phàm, thời điểm ánh mắt nhìn tới người Thẩm Nguyên, sắc mặt mới hơi hòa hoãn được một chút: "So sánh ra, người này lớn lên cũng không tệ lắm."

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo cùng Dịch Phàm, thầm nghĩ: So với Trang Hạo cùng Dịch Phàm, hắn cư nhiên chỉ không tệ thôi sao? Thẩm Nguyên dưới sự đả kích luân phiên, lòng tự tin cuối cùng gần như hôi phi yên diệt đã trở lại một ít.

Nam tử gật đầu: "Đúng vậy! Tỷ tỷ, không phải ngươi còn muốn cướp Trang Hạo về làm áp trại phu quân sao? Bộ dạng mấy người này thật sự là quá tệ."

Dịch Phàm quay đầu chớp chớp mắt nhìn về phía Trang Hạo, dùng thang âm nhẹ như bông nói: "Trang đại thiếu, ngươi đúng là mỹ danh lan xa! Sơn tặc cũng nghe nói về ngươi! Bất quá, hình như ngươi bị người ta ghét bỏ rồi."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh ngáp dài đi ra khỏi xe ngựa: "Chuyện gì xảy ra vậy? Sao không tiếp tục đi nữa?"

"Tỷ tỷ, tiểu bạch kiểm này rất soái, chắc hắn là Trang Hạo." Nam tử hưng phấn reo lên.

Kỳ Thiếu Vinh nghe vậy nhìn về phía tên to con ngu ngốc đang tràn đầy hưng phấn.

Nữ tử nhíu mày lại nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Người này không giống Trang Hạo a! Nghe nói diện mạo của Trang Hạo thập phần cấm dục, người này mắt mang đào hoa, quá phong tao!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Ánh mắt của nữ nhân này làm sao vậy? Nữ nhân hỗn đản, cư nhiên nói hắn lớn lên phong tao, hắn phong tao chỗ nào chứ? Còn có, Trang Hạo lớn lên cấm dục? Tiểu tử Trang Hạo kia nhiều đào hoa như vậy, cấm dục chỗ nào!

"Này, mấy người các ngươi đến từ Nguyên Quốc sao?" Tên ngốc to con tùy tiện hỏi.

"Đúng thì thế nào? Không đúng thì thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh phe phẩy cây quạt, lười biếng hỏi lại.

"Nếu đúng, vậy các ngươi không cần đi nữa rồi, chúng ta thu hai mươi vạn đồng vàng, giữ chân các ngươi lại."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Dị giới cướp của cư nhiên thấp kém như vậy, một tên ngu ngốc cũng có thể chạy ra đánh cướp.

"Trong mấy người các ngươi, ai là Trang Hạo?" Tên ngốc to con hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh chuyển tầm mắt, phe phẩy cây quạt: "A! Kỳ thật chúng ta không phải tới từ Nguyên Quốc, chúng ta chỉ là thương nhân qua đường, các ngươi bắt sai người rồi, tương phùng tức là có duyên, oan gia nên giải không nên kết, hai vị, không bằng các ngươi thả chúng ta ra đi."

Nam tử trừng lớn mắt, tràn đầy buồn bực gãi gãi đầu nhìn về phía nữ tử: "Tỷ tỷ, bắt sai người rồi, làm sao bây giờ?"

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt một chút, thầm nghĩ: Cư nhiên dễ lừa như vậy, hắn còn tưởng rằng sẽ khó khăn hơn một ít.

Nữ tử đánh một quyền lên má nam tử: "Ngu ngốc, hắn lừa gạt ngươi!"

"Chỉ là....." Tên ngốc to con bị nữ tử lãnh diễm trừng một cái, tức khắc liền ngậm miệng lại.

"Ngươi là Kỳ Thiếu Vinh đi?" Nữ tử lãnh diễm quay người nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh không khỏi có chút ngoài ý muốn, thầm nghĩ: Tuy

rằng nam tử này rất ngốc, nhưng phản ứng của nữ tử lại nhanh hơn nhiều!

"Này, các ngươi dịch dung đi, ta đã từng hỏi thăm qua, Kỳ Thiếu Vinh tinh thông dịch dung, mấy người các ngươi chắc chắn là đang dịch dung, lại nói tiếp, rốt cuộc ai trong số các người là Trang Hạo?" Nữ tử hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh phe phẩy cây quạt: "Kỳ thật ta chính là Trang Hạo!"

"Là ngươi sao! Trang Hạo cư nhiên lại lớn lên như vậy?" Nữ tử kinh ngạc nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Nữ nhân này đúng là không có ánh mắt, rõ ràng hắn lớn lên soái khí như vậy.

"Mấy người các ngươi có nguyện ý ở lại nơi này một đoạn thời gian không?" Nữ tu hỏi.

"Không muốn."

Nữ tu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Vậy không còn biện pháp, bắt người tiền tài, giúp người tiêu tai, ta chỉ có thể cưỡng bách giữ các ngươi lại."

"A Tráng! Khởi công!" Nữ tử nhẹ hô lên.

Nam tử gào một tiếng, nắm lấy hai thanh rìu to xông tới.

Kỳ Thiếu Vinh khép cây quạt lại, không khỏi có chút câm nín gõ gõ trán, vương bát đản nào mời hai tên này tới cản đường bọn họ a? Quả thực không tốt chút nào.

Thẩm Nguyên khí phách hăng hái nhìn nam tử: "Nam tử này giao cho ta, nữ tử kia các ngươi thu phục đi."

Trong lòng Thẩm Nguyên khóc nấc lên một tiếng, một đường này đi lâu như vậy, cuối cùng hắn cũng tìm được cơ hội ra tay, người gọi A

Tráng này nhìn qua ngây ngốc, đầu óc cũng vô cùng đơn giản, thực lực phỏng chừng là chẳng ra gì.

Thẩm Nguyên lấy trượng ma pháp ra, bắt đầu niệm động chú ngữ, A Tráng vọt về phía Thẩm Nguyên, đánh Thẩm Nguyên còn chưa niệm được một nửa chú ngữ bay thẳng ra ngoài.

Thẩm Nguyên chỉ cảm thấy có một con trâu xông tới, còn chưa đợi hắn phản ứng lại, cả người đã bay ra ngoài, kế hoạch rửa sạch mối nhục xưa chết non, Thẩm Nguyên vô cùng có xúc động muốn lấy chết tạ tội.

Thân ảnh nam tử lập tức lớn lên không ít, Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, trong lòng có thêm vài phần kinh ngạc, tên ngốc to con này cuồng hóa xong nhìn qua không tệ chút nào, người dùng hai mươi vạn mời hai tên tiểu tử tới tiêu tiền không oan a.

Thế giới này nhân tộc cùng thú tộc song song tồn tại, giống loài nhiều, khó tránh khỏi phát sinh nhân thú tương liên, vì vậy bán thú nhân mang huyết mạch của cả nhân tộc cùng thú tộc liền được sinh ra.

Bán thú nhân không thể dung nhập với nhân tộc, cũng không thể dung nhập với thú tộc, hoàn cảnh sống thập phần gian nan.

Hậu đại của bán thú nhân thông thường đều không quá tốt, nhưng sức mạnh thân thể lại không thể khinh thường chút nào.

Người có thể cuồng hóa trong cơ thể nhất định có huyết mạch thú nhân, nhưng người có huyết mạch thú nhân lại không nhất định có thể cuồng hóa, bán thú nhân có thể cường hóa thông thường đều là bán thú nhân xuất sắc.

Nam tử vung rìu, ném về phía Thẩm Nguyên, Dịch Phàm huy động trượng ma pháp, triệu ra ba đầu rồng nước đánh nam tử bay ra ngoài, Mộ Đình Hiên triệu ra mấy cây mộc đằng, trói nam tử kia lăn vài vòng trên mặt đất.

"Ngươi không sao chứ." Dịch Phàm đi về phía Thẩm Nguyên hỏi.

Thẩm Nguyên nhíu mày, mặt đỏ ran lên, hắn vốn tưởng tiểu tử kia ngây ngốc, cuối cùng cũng tìm được một cơ hội biểu hiện thân thủ chứ, không nghĩ tới sức lực của tên ngu ngốc kia lại lớn như vậy, thất sách mà!

Thẩm Nguyên gian nan bò lên: "Không có việc gì."

"Không bị đâm cho bán thân bất toại *(liệt nửa người)* đi?"

Thẩm Nguyên lắc đầu: "Không có, chỉ là té ngã một cái mà thôi."

Dịch Phàm: "Không có việc gì thì tốt, nếu ngươi không có việc gì, vậy tráng nam nhân kia giao cho ngươi tới thu phục."

Thẩm Nguyên xấu hổ cười cười: "Vẫn là thôi đi."

"Nếu như vậy để ta tới." Dịch Phàm triệu hồi ra mấy đầu hỏa long, công kích về phía tên ngốc to con

Tên ngốc to con nhìn thấy hỏa long, xoay người liền chạy, nhưng vẫn bị hỏa long quấn lên.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, cháy! Cháy! Cháy!"

Dịch Phàm: "....."

"Các ngươi có sao không?" Trang Hạo giải quyết nữ nhân kia xong, xoay người đi về phía đám người Thẩm Nguyên hỏi. Nữ nhân bị Trang Hạo đánh ngất, treo lên trên cây.

"Vẫn tốt." Dịch Phàm nói.

Quần áo của tên ngốc to con thiêu sạch, thân thể bị bỏng không nhẹ, lăn qua lăn lại không ngừng gào khóc thảm thiết trên mặt đất.

Dịch Phàm nhìn tên ngốc to con, lắc lắc đầu, ngốc đến như vậy, hắn cũng không đành lòng xuống tay a!

"Chúng ta đi thôi." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

Sau khi đám người Kỳ Thiếu Vinh rời đi một lúc, A Tráng rốt cuộc cũng dừng động tác lăn lộn, che mông lại, kéo nữ tử trên cây xuống.

"Tỷ tỷ, bọn họ chạy rồi." A Tráng ủy khuất nói.

"Ta có mắt, biết tự mình nhìn." Nữ tử tức giận mắng.

"Tỷ tỷ, làm sao bây giờ? Đối phương đã trả tiền, chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ, có phải phải trả tiền về không?" A Tráng tràn đầy buồn rầu hỏi.

Nữ tử cau mày: "Ta cũng không biết, bọn họ này phản ứng quá nhanh, người nọ nói chỉ cần chúng ta giữ chân bọn họ được ba ngày, người bình thường tỷ tỷ tùy tiện liền vây được mấy chục ngày, bọn họ lại chưa đến hai canh giờ đã phản ứng lại."

Hồ ly bên người nữ tu ai ai kêu hai tiếng.

"Tỷ tỷ, Năm Đuôi nói cái gì vậy?" A Tráng hỏi.

"Nó nói trong đám người kia có một người rất đáng sợ, nó bị người nọ nhìn một cái liền phát run."

"Tỷ tỷ, người Năm Đuôi nói là người vừa dùng lôi điện đánh ngươi, vừa thi triển ma pháp mộc hệ treo ngươi lên kia sao?"

Nữ tử hung hăng trừng mắt nhìn A Tráng một cái, A Tráng xấu hổ gãi gãi đầu: "Tỷ tỷ, tiểu tử dùng lôi điện đánh ngươi kia thật đáng ghét!"

Nữ tu trịnh trọng gật đầu: "Hình như tên kia biết rất nhiều loại ma pháp, hắn hẳn là Trang Hạo trong lời đồn, bất quá, lớn lên thật xấu xí, đương nhiên cũng có thể là hắn dịch dung."

"Tỷ tỷ, chúng ta đừng nói đến đám người kia nữa, vẫn nên nghĩ biện pháp giữ lại số tiền kia đi, chúng ta làm sơn tặc nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới tiếp một đơn, kết quả lại thất bại."

Nữ tử hận sắt không thành thép nhìn A Tráng, "Ngươi chỉ có chút tiền đồ đó thôi sao?"

"Tỷ tỷ, đó chính là hai mươi vạn a!" A Tráng bất mãn nói.

Nữ tử cắn chặt răng, trên mặt cũng có vài phần tiếc hận! Hai mươi vạn, đó chính là một bút tiền lớn a! Hai tỷ muội bọn họ làm cả đời cũng chưa chắc đã kiếm được nhiều tiền như vậy.

"Tỷ tỷ, ta thấy chúng ta đừng theo đuổi đuôi khoản nữa, mang theo mười vạn tiền đặt cọc trốn đi." A Tráng nói.

Nữ tử: "....."

------oOo------

Chương 109: Tới Lê Quốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 109

Chương 109: Tới Lê Quốc

Trong xe ngựa, Kỳ Thiếu Vinh trầm mặt, tự mình sinh hờn dỗi.

Mộ Đình Hiên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi làm sao vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh khẽ hừ một tiếng: "Nữ nhân kia nói ta lớn lên không dễ xem, tâm tình ta không tốt."

"À." Mộ Đình Hiên lên tiếng, không tiếp tục nói nữa.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên chỉ "À" một tiếng liền bảo trì trầm mặc, thầm nghĩ: Sao hắn lại thu một thủ hạ không ánh mắt như vậy, loại thời điểm này không phải nên an ủi hắn một chút sao?

"Ngươi không có gì muốn nói sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Thiếu gia, tướng mạo chỉ là túi da mà thôi, nội tâm cường đại mới chân chính là cường đại, vậy nên cho dù ngươi lớn lên không đẹp bằng Trang Hạo, ngươi cũng không cần quá mức chú ý."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." May mắn, trước kia hắn chỉ để Mộ Đình Hiên phụ trách hậu cần, nếu để tiểu tử này phụ trách sinh ý buôn bán, hắn sợ là phải phá sản từ sớm, ánh mắt

Dịch Phàm đúng là..... quá kỳ lạ.

Mộ Đình Hiên nhìn sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi không

sao chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh vội lắc đầu: "Không có việc gì, không có việc gì."

"Thiếu gia, cho dù Trang Hạo lớn lên soái hơn ngươi rất nhiều, nhưng hắn cũng không có gì ghê gớm."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên, thầm nghĩ: Tại sao vừa nãy hắn lại ghét bỏ Mộ Đình Hiên bảo trì trầm mặc chứ, tiểu tử miệng chó không phun được ngà voi này, không nói lời nào còn tốt hơn.

++++++++++++++++++++++++

Đám người Kỳ Thiếu Vinh lặn lội đường xá xa xôi một tháng, trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn, cuối cùng cũng tới được Lê Quốc.

Kỳ Thiếu Vinh cầm quạt bước xuống khỏi xe ngựa.

"Thiếu gia, tới Lê Quốc rồi." Dịch Phàm đỡ Kỳ Thiếu Vinh xuống nói.

"Đúng là không dễ dàng!" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy cảm thán than thở.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

Dọc đường đi này không tính là thái bình, tuy rằng mấy người chặn đường không được mấy ai là nhân vật tàn nhẫn, nhưng người phiền toái thì rất nhiều.

Trang Hạo đi tới, đẩy Dịch Phàm sang một bên: "Thiếu Vinh, chúng ta tìm một chỗ ở lại trước đi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được! Ta đi chọn phòng, một đường đi tới đây, ta sắp mệt chết rồi."

Đám người Kỳ Thiếu Vinh chọn một tửu lâu, đi vào.

"Mấy vị, muốn ở trọ sao?" Lão bản khách điếm nhìn năm người Kỳ Thiếu Vinh, nhàn nhạt hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Còn phòng cho khách không?"

Lão bản khách điếm nhìn đơn tử một chút: "Phòng cho khách không còn nhiều lắm, chỉ còn lại hai gian, mấy vị cần không?"

Trang Hạo gật đầu: "Được, được."

Thẩm Nguyên tiến đến bên tai Trang Hạo hỏi: "A Hạo, chỉ có hai gian phòng, ở như thế nào được?"

Trang Hạo không cần nghĩ liền đáp: "Ta cùng Thiếu Vinh ở một phòng, ngươi cùng hai người bọn họ ở một phòng."

Thẩm Nguyên đen mặt lại: "Như vậy sao được, ba người chúng ta ở một gian quá chật chội!"

Trang Hạo nhìn Thẩm Nguyên: "Ngươi sợ chật thì có thể ngủ dưới đất a!"

Thẩm Nguyên: "....." Tên Trang Hạo hỗn đản này! Làm bằng hữu bao nhiêu năm, tên hỗn đản này lại muốn hắn ngủ dưới đất.

++++++++++++++++++++++++++++

Trang Hạo lấy ra một tấm thẻ, đưa qua: "Làm phiền rồi, hai gian phòng."

Lão bản thu thẻ tiền, giao cho Trang Hạo chìa khóa hai phòng khách bình thường.

"Chưởng quầy, còn phòng không?" Mấy người mặc áo bào trắng, ống tay áo thêu linh thảo đi đến.

"Có, còn ba gian phòng." Lão bản khách điếm vội gật đầu đáp.

Thẩm Nguyên kích động mở to mắt, tức giận hô lên: "Lão bản, không phải ngươi nói không còn phòng sao?"

"Phòng khách bình thường đã không còn, bất quá, phòng cao cấp thì vẫn có!" Lão bản khách điếm nói.

"Vậy ngươi phải nói chứ!"

"Ta nói, ngươi trả được sao?"

Thẩm Nguyên: "....."

Hắn đường đường là đại thiếu gia Thẩm gia, cư nhiên bị coi khinh thành như vậy, phải biết rằng lần này hắn ra ngoài, gia tộc lo lắng hắn mất mặt liền cho hắn năm trăm vạn đồng vàng, sao hắn có thể không trả nổi tiền phòng cao cấp chứ? Đúng là..... Mắt chó nhìn người thấp.

Lão bản khách điếm vẫy vẫy tay: "Được rồi, được rồi, các ngươi đi nhanh đi, hai gian phòng bình thường đã đủ cho các ngươi ở."

Thẩm Nguyên còn muốn nói cái gì, bị Dịch Phàm kéo lại, "Ra bên ngoài phải điệu thấp một chút, cường long khó áp địa đầu xà!"

Thẩm Nguyên nghe được Dịch Phàm nói, cắn chặt răng, nhịn xuống tức giận trong lòng.

Mấy thiếu niên áo bào trắng đạp thang lầu đi lên, người phía sau còn dừng lại trào phúng

cười nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Quỷ nghèo, không có tiền còn dám muốn phòng khách cao cấp."

Thẩm Nguyên nghe được thiếu niên áo bào trắng kia nói, thiếu chút nữa đã không nhìn được muốn xông lên đánh một trận.

++++++++++++++++++++++

Mộ Đình Hiên nhìn mấy thiếu niên áo bào trắng rời đi, trầm mặt xuống, không nói gì.

Dịch Phàm nắm lấy tay Mộ Đình Hiên: "Ngươi không sao chứ?"

Mộ Đình Hiên nhàn nhạt nhìn Dịch Phàm: "Không sao."

Dịch Phàm cười cười với Mộ Đình Hiên: "Có chuyện gì cứ nói với ta!"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Được."

Ngón tay Mộ Đình Hiên vô ý thức dịch dịch trong lòng bàn tay Dịch Phàm, để lại trong đó một vệt máu nhàn nhạt.

Thẩm Nguyên nhìn Mộ Đình Hiên, chỉ cảm thấy ánh mắt Mộ Đình Hiên có chút khó coi, Thẩm Nguyên chuyển tầm mắt một chút: Mấy thiếu niên bạch y, tay áo thêu linh thảo kia sợ là có chút quan hệ sâu xa với Mộ Đình Hiên, nếu không Mộ Đình Hiên cũng sẽ không phản ứng kịch liệt như thế.

Dịch Phàm nắm tay Mộ Đình Hiên: "Chúng ta đến phòng khách trước đi."

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Được."

++++++++++++++++++++

Thẩm Nguyên hứng thú bừng bừng ra ngoài hỏi thăm một vòng, rất nhanh liền rõ ràng lai lịch của mấy thiếu niên bạch y kia.

Trang Hạo nhìn Thẩm Nguyên hưng phấn vọt vào cửa hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Không có gì, ta tìm hiểu được lai lịch của mấy thiếu niên bạch y

kia."

Trang Hạo gật đầu: "Phải vậy không? Lai lịch gì?"

"Mấy tiểu tử kia là người Mộ gia của Lê Quốc, Mộ gia này rất đặc thù, thường xuyên xuất hiện thiên tài ma pháp sư mộc hệ, thế hệ thiên tài lần này nổi tiếng nhất là Mộ Hòe, hắn đã là một ma pháp sư cấp bảy, nghe nói trong cơ thể của Mộ Hòe này có hai viên mộc linh chi tâm."

Trang Hạo có chút khó hiểu hỏi: "Trong cơ thể của một người sao có thể có đến hai viên mộc linh chi tâm được?" Ma pháp sư thông thường có một viên mộc linh chi tâm đã là thiên tài rồi.

Thẩm Nguyên lắc đầu: "Ta cũng không biết, có thể là tiểu tử này được trời cao ưu ái đi."

Trang Hạo cau mày lại: "Ta cảm thấy việc này sợ là không đơn giản như vậy."

Thẩm Nguyên cười cười: "Mộ Hòe này tuy rằng lợi hại nhưng vẫn kém A Hạo ngươi, chúng ta không nói đến hắn nữa, lần này quân thượng phái Kỳ Thiếu Vinh tới đây là để xem bệnh cho cao thủ thánh cấp của Thương Minh, Phong Nguyên, nhưng Phong Nguyên này đã mời một đống người tới, không phải chỉ có một mình Kỳ Thiếu Vinh."

"Vậy nên phải cạnh tranh sao?" Kỳ Thiếu Vinh đẩy cửa ra đi đến hỏi.

Thẩm Nguyên nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh, thân thể lập tức căng thẳng, "Kỳ tứ thiếu, ngươi trở lại rồi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Thẩm Nguyên: "Đúng vậy! Tiếp tục nói đi! Sao lại thành người câm rồi? Sợ ta như vậy sao? Có phải ngươi cũng giống Trang Khiêm, cảm thấy ta rất hung dữ không?"

Thẩm Nguyên xấu hổ gãi gãi đầu: "Kỳ tứ thiếu, ngươi không hung

dữ, ngươi không hung dữ một chút nào."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Khẩu thị tâm phi như vậy *(nghĩ một đằng nói một nẻo)*, vẫn là đừng nói nữa thì hơn."

Thẩm Nguyên: "..... Kỳ tứ thiếu, ngươi yên tâm, tuy rằng Phong Nguyên mời rất nhiều người tới xem bệnh nhưng ta thấy những giá áo túi cơm kia chắc chắn là không giải quyết được việc, cuối cùng cũng chỉ có thể dựa vào ngươi."

"Cái này không nói sớm được."

Mộ Đình Hiên đi đến: "Thiếu gia, xuống ăn cơm thôi, ta đã gọi đồ ăn rồi."

Thẩm Nguyên vui sướng đứng lên: "Ăn cơm, ăn cơm, vừa lúc ta cũng đói bụng."

Đám người Mộ Đình Hiên đi xuống lầu, ngồi quanh một cái bàn ăn cơm.

Mấy thiếu niên Mộ gia đã cơm nước xong ra khỏi phòng.

"Không biết mấy tiểu tử kia đi đâu." Thẩm Nguyên toái toái niệm nói.

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Ngươi quản những người đó làm cái gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn đi theo đi sao?"

Thẩm Nguyên vội lắc tay: "Không có, không có."

"Nhanh ăn đi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Mộ Đình Hiên nhìn về phía mấy thiếu niên vừa rời đi, ánh mắt vô cùng phức tạp.

++++++++++++++++++++++++

Thanh đàm luận bàn cách vách truyền vào tai đám người Kỳ Thiếu Vinh.

"Người Thiên hồ Mộ gia đúng là kiêu ngạo!" Trong Mộ gia có một Thiên hồ, nước trong Thiên hồ ẩn chứa linh khí, có thể hỗ trợ cỏ cây sinh trưởng, thập phần thần kỳ. Thiên hồ là vật tượng trưng của Mộ gia, bởi vậy khi nhắc tới Mộ gia, mọi người sẽ thêm hai chữ "Thiên hồ" vào.

"Mộ gia đã sắp nhật mộ tây sơn, đám người này còn chỉ biết phô trương, cũng không biết Mộ gia có thể tiếp tục kiêu ngạo được bao lâu."

"Huynh đệ, sao lại nói như vậy?"

"Ngươi không biết sao? Huyết diễm linh hoa, còn có rất nhiều linh thực trân quý mà Mộ gia gieo trồng đều đã chết héo, có người nói hình như Thiên hồ của Mộ gia xảy ra vấn đề, linh thủy bị ô nhiễm, Mộ gia gieo trồng đến mấy vạn mẫu huyết diễm linh hoa a! Huyết diễm linh hoa cùng linh thực chết hết, Mộ gia tổn thất thảm trọng!"

"Không thể nào, nếu thật sự là như thế, người Mộ gia phải nóng nảy rồi chứ, ta thấy bọn họ nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nhàn nhã vô cùng."

"Đó chỉ là một đám nhị thế tổ, đại sự của gia tộc căn bản mặc kệ, biết cái gì đâu!"

"Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, cho dù linh thực Mộ gia gieo trồng chết hết, lấy của cải của Mộ gia, hẳn là cũng đủ cung ứng cho đám nhị thế tổ đó ăn chơi một đoạn thời gian dài."

"Lời cũng không thể nói như vậy, từ tám năm trước, sau khi Mộ Hành Chi phản bội Mộ gia, thanh thế của Mộ gia liền không còn to lớn như lúc trước, lần này Mộ gia lại gặp tổn thất lớn, sợ là sắp không giữ được vị trí gia tộc đứng đầu, lui xuống đứng thứ hai rồi."

"Không nghĩ tới Mộ Hành Chi lại phản bội Mộ gia."

"Nếu không phải Mộ Nhạc Sơn làm việc quá không phúc hậu cũng không đến mức như thế."

Mộ Đình Hiên đột nhiên trừng lớn mắt, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên: "Đình Hiên, ngươi không sao chứ?"

Mộ Đình Hiên lắc đầu: "Ta không có việc gì, thiếu gia, ta no rồi, đi nghỉ ngơi trước."

Dịch Phàm nhìn Mộ Đình Hiên đứng dậy, cũng đứng lên theo: "Thiếu gia, ta cũng no rồi, ta đi xem Đình Hiên."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày lại: "Một đám đều no rồi, đã ăn được bao nhiêu đâu."

------oOo------

Chương 110: Khúc mắc của Mộ Đình Hiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 110

Chương 110: Khúc mắc của Mộ Đình Hiên

Thẩm Nguyên tự quen thuộc đi về phía bàn của tu giả vừa đĩnh đạc lên tiếng, "Vị huynh đệ này, Mộ Hành Chi phản bội Mộ gia là chuyện như thế nào vậy?"

Tu giả râu dài cười cười: "Vị công tử này cũng cảm thấy hứng thú về chuyện của Mộ gia?"

Thẩm Nguyên thẹn thùng cười lại: "Con người của ta a, không có yêu thích gì khác, chỉ đặc biệt thích nghe mấy chuyện bát quái."

"Huynh đệ quả nhiên là giống chúng ta! Chuyện của Mộ gia này, ngươi hỏi ta là được rồi, ta biết rõ ràng nhất!"

"Nói đến Mộ Hành Chi này a, đó là một lưỡi dao sắc bén của Mộ gia, người này có chút cổ hủ, hết thảy đều lấy lợi ích của gia tộc làm trọng, năm đó, người này vì cố giữ một đám hàng hóa cho Mộ gia, anh dũng hy sinh, kết quả, sau khi Mộ Hành Chi chết không bao lâu, Mộ gia liền giết chết nhi tử duy nhất của Mộ Hành Chi."

"Nào biết, Mộ Hành Chi căn bản không chết, hắn chỉ là bị thương quá nặng, tìm một địa phương tu dưỡng, ba năm sau, hắn trở về, phát hiện nhi tử đã chết, biệt viện cũng bị người khác chiếm đóng, dưới sự tức giận liền giết chết mấy trưởng lão Mộ gia, phản bội gia tộc."

Thẩm Nguyên nghe được không khỏi thổn thức, "Mộ gia này cũng quá không phúc hậu, Mộ Hành Chi vì Mộ gia trả giá nhiều như vậy, người Mộ gia cư nhiên trong lúc hắn dưỡng thương giết chết con của hắn."

"Còn không phải sao? Mộ Hành Chi kia cũng quá ngu ngốc, dốc sức vì Mộ gia mấy chục năm, chờ đến khi nhi tử bị hại đã chết mới hoàn toàn tỉnh ngộ."

"Nhi tử của Mộ Hành Chi tên là gì?" Thẩm Nguyên tò mò hỏi.

"Hình như gọi là Mộ Đình Hiên."

Thẩm Nguyên đột nhiên trừng lớn mắt: "Cái gì? Mộ Đình Hiên?"

"Vị công tử này, ngươi làm sao vậy? Nhi tử của Mộ Hành Chi gọi là Mộ Đình Hiên khiến ngươi kinh ngạc như vậy sao?"

Thẩm Nguyên lắc đầu: "Không có, ta chỉ là cảm thấy cái tên này không tồi, người này lại tuổi xuân chết sớm, thật sự quá đáng tiếc."

"Mộ Hành Chi này a, năm đó thập phần trung thành với Mộ gia, nhưng sau khi hắn phản bội Mộ gia lại gia nhập Mộc Linh Tâm, đối địch với Mộ gia, trở thành nhân vật trung tâm trong Mộc Linh Tâm, hiện tại cũng hô mưa gọi gió." Nam tử râu dài chậm rãi nói.

Thẩm Nguyên chớp mắt, nhi tử của Mộ Hành Chi cư nhiên lại trùng tên với cái hũ nút bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh, đây chỉ là trùng hợp thôi sao?

++++++++++++++++++++++++

Dịch Phàm đi vào phòng, nhìn Mộ Đình Hiên nửa dựa trên giường, nhỏ giọng hỏi: "Đình Hiên, ngươi làm sao vậy?"

"Không có gì." Mộ Đình Hiên nhàn nhạt đáp.

Dịch Phàm ngồi xuống bên cạnh Mộ Đình Hiên: "Ngươi có muốn kể với ta không?"

Mộ Đình Hiên tràn đầy tự giễu cười một tiếng: "Ta vốn tưởng rằng ta đã có thể tâm lặng như nước, không nghĩ tới vẫn không thể làm được."

Mộ Đình Hiên ngẩng đầu, nhìn Dịch Phàm nửa ngày: "Mộ Hành Chi, hắn là..... phụ thân của ta."

Dịch Phàm không nói gì, lúc trước người bên bàn cách vách nhắc tới Mộ Hành, phản ứng của Mộ Đình Hiên đã mơ hồ làm Dịch Phàm có một chút suy đoán, bất quá, hiện tại suy đoán được chứng thực, Dịch Phàm vẫn có chút khiếp sợ. Mộ Đình Hiên là bởi vì nghe thấy tin tức Mộ Hành Chi phản bội lại Mộ gia cho nên mới khác thường như thế sao?

"Lần đầu tiên nghe được ngươi kể về phụ thân ngươi." Nghe được Mộ Đình Hiên nhắc tới chuyện cũ, tâm tình Dịch Phàm không khỏi khẩn trương lên.

Dịch Phàm cúi mặt xuống, tuy rằng hắn rất thân thiết với Mộ Đình Hiên, nhưng Dịch Phàm luôn cảm thấy bản thân tựa hồ không thể tiến vào nội tâm của Mộ Đình Hiên, giờ phút này Mộ Đình Hiên mở lòng với hắn, Dịch Phàm liền có loại cảm giác trái tim đập loạn.

"Ta vẫn luôn..... rất chán ghét hắn, phụ thân ta được Mộ gia dùng thủ pháp đặc thù bồi dưỡng, cũng tương đương với tử sĩ vậy, bị tẩy não hoàn toàn, khi ta còn nhỏ thường xuyên nghe thấy người khác nói phụ thân là anh hùng của gia tộc, vì lợi ích gia tộc mà sinh, vì lợi ích gia tộc mà chết."

"Thời điểm ta sinh ra, tướng thuật sư nói ta sẽ ảnh hưởng tới vận thế của gia tộc, phụ thân ta lo lắng cho tiền đồ của Mộ gia, không chút do dự liền đưa ta ra khỏi Mộ gia nuôi nấng."

"Khi còn nhỏ, tiểu hài tử khác đều ở bên cạnh phụ thân, còn ta chỉ có một mình, đối mặt một gian nhà cỏ cũ nát cùng một kẻ không giống người hầu chiếu cố ta."

"Ta thường suy nghĩ, thà rằng phụ thân ta là một tên hãm hại lừa gạt, không chuyện ác nào không làm, chỉ cần hắn đủ thương ta, ta cũng không hy vọng hắn là một người ngu trung ngu hiếu như thế này."

++++++++++++++++++++++++

"Sau đó thì sao?" Dịch Phàm hỏi.

"Sau đó, hắn chết, thời điểm hắn đang bảo vệ một đám hàng hóa, gặp phải đạo tặc, vì muốn giữ được hàng hóa, phụ thân ta hi sinh vì nhiệm vụ." Mộ Đình Hiên quạnh quẽ nói.

Ánh mắt Mộ Đình Hiên trống rỗng mênh mang nhìn phương xa: "Ta vẫn luôn cho rằng hắn đã chết."

Mộ Đình Hiên nhắm mắt lại, tuy rằng Mộ Hành Chi không thương hắn, nhưng cũng không lạnh mặt nhìn hắn chết, năm đó nếu không phải tin tức Mộ Hành Chi đã chết truyền về gia tộc, đại bá hắn cũng sẽ không dám không kiêng nể gì đã động thủ với hắn.

"Chỉ là..... vừa nãy....."

"Vừa nãy người nọ nói tám năm trước phụ thân ta phản bội gia tộc, ta nghĩ hắn chắc là chưa chết đi." Mộ Đình Hiên hít sâu một hơi: "Tin tứ phụ thân ta đã chết truyền về gia tộc không bao lâu, ta liền bị rạch mặt, ném ra khỏi Mộ gia, không nghĩ tới hắn lại còn sống, nếu còn sống, vì sao hắn lại không lộ mặt chứ, hay là hắn đang chờ Mộ gia xử lý ta, ta chết, hắn mới chịu lộ diện."

"Có lẽ phụ thân ngươi là vì ngươi, cho nên mới phản bội....." Dịch Phàm nói.

"Không có khả năng!" Mộ Đình Hiên đánh gãy lời Dịch Phàm, "Ngươi không biết hắn là dạng người gì, thời điểm ta sinh ra, bởi vì do mệnh số liền bị đuổi ra khỏi Mộ gia, nhiều năm như vậy, hắn chưa từng tới gặp ta một lần, trong lòng hắn chỉ có Mộ gia, trước giờ chưa từng có ta, hắn ngay cả gặp mặt ta cũng không chịu, sao có thể vì ta mà phản bội lại Mộ gia!"

Dịch Phàm: "....."

"A Phàm, ngươi biết không? Ta hận hắn, rất rất hận hắn!" Mộ Đình Hiên nặng nề nói.

++++++++++++++++

Thẩm Nguyên đổi tới đổi lui trong phòng, Trang Hạo nhìn Thẩm Nguyên: "Thẩm Nguyên, ngươi loạn chuyện làm cái gì?"

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo: "Trang Hạo, ngươi nói xem, Mộ Đình Hiên bên người Kỳ Thiếu Vinh có phải nhi tử của Mộ Hành Chi kia không? Hắn có phải là người Mộ gia không?"

"Ngươi hỏi ta? Ta làm sao biết được? Dù sao Mộ Hành Chi không phải phụ thân ngươi."

Thẩm Nguyên: "....."

"Không phải ngươi đã đi hỏi thăm về Mộ Đình Hiên của Mộ gia kia sao? Kết quả thế nào?" Trang Hạo hỏi.

Thẩm Nguyên nhún vai: "Nghe nói mệnh số của Mộ gia Mộ Đình Hiên kia không tốt, từ nhỏ đã khắc gia tộc, sinh ra không bao lâu liền bị đưa ra khỏi gia tộc nuôi dưỡng, sau đó nghe nói tên kia chết bệnh."

"Chết bệnh?"

Thẩm Nguyên gật đầu: "Đúng vậy! Bên ngoài nói là chết bệnh,

nhưng trong đó có ẩn tình gì hay không, chỉ có người trong cuộc Mộ gia mới biết."

Trang Hạo nhíu mày lại: "Mộ Đình Hiên hẳn là có quan hệ với Mộ gia."

Thẩm Nguyên gật đầu: "Hẳn là vậy, tên của hắn cùng Mộ gia Mộ Đình Hiên đã chết kia giống nhau y như đúc."

Kỳ Thiếu Vinh mở cửa đi đến: "Hai người các ngươi lại lén lút nói cái gì đấy?"

Thẩm Nguyên vội lắc tay: "Không có, không có, chúng ta không lén lút nói cái gì, Kỳ tứ thiếu, ta cùng Trang Hạo vô cùng trong sạch."

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Yên tâm đi, cho dù ngươi nói ngươi cùng Trang Hạo không trong sạch, ta cũng sẽ không tin tưởng."

Thẩm Nguyên: "....." Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này đến tột cùng là có ý gì chứ?

Thẩm Nguyên nhìn về phía sau Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên đâu?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Hai người bọn họ ra ngoài chơi, Lê Quốc phồn hoa hơn Nguyên Quốc nhiều, khó khăn lắm mới ra ngoài được một lần, cũng không thể tay không mà về được."

Thẩm Nguyên: "..... Kỳ tứ thiếu, thủ hạ tên Mộ Đình Hiên kia của ngươi có quan hệ gì với Thiên hồ Mộ gia không?"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Ngươi hỏi ta sao?"

Thẩm Nguyên vội gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ngươi hỏi ta? Ta biết hỏi ai chứ?"

++++++++++++++++++++

Dịch Phàm đi bên cạnh Mộ Đình Hiên: "Bên này có một tòa Thanh Hoa phường, chúng ta vào xem đi, có lẽ có linh vật thích hợp với ngươi."

Tuy rằng Mộ Đình Hiên không quá hứng thú, nhưng thấy Dịch Phàm hứng thú dạt dào, cũng không từ chối: "Vậy vào xem đi."

Mộ Đình Hiên vừa đi vào cửa liền nhìn thấy một đôi tuấn nam mỹ nữ đứng trước quầy, nhân viên tiêu thụ ra sức đề cử một cây trâm với hai người.

"Mộ Hòe thiếu gia, ngươi thật tinh mắt! Cây trâm này là dùng thú hạch đoàn nhung thú mộc hệ cấp sáu khảm vào, vô cùng tương xứng với vị hôn thê này của ngươi."

Trên mặt thiếu nữ đứng bên cạnh Mộ Hòe tràn đầy vui mừng, "A Hòe, ngươi mang lên cho ta được không?"

Mộ Đình Hiên nhíu mày, không nói gì.

Dịch Phàm híp mắt, chuyện Mộ gia hắn cũng coi như đã biết gần hết, Mộ Hòe là nhi tử gia chủ Mộ gia Mộ Nhạc Sơn, mà Mộ Nhạc Sơn này chính là người đã hại Mộ Đình Hiên năm đó.

"Mỹ nữ thật có phúc khí!" Mộ Đình Hiên nói.

Vóc dáng đoàn nhung thú rất nhỏ, hơn nữa thăng cấp không dễ, đại đa số đoàn nhung thú tới cấp bốn rồi sẽ không tăng trưởng nữa, nhưng con đoàn nhung thú này lại tới được cấp sáu, thú hạch của đoàn nhung thú rất nhỏ, nhưng linh lực ẩn chứa trong đó lại không thấp, thú hạch của yêu thú cấp sáu bình thường rất lớn, không thích hợp làm đồ trang sức, nhưng thú hạch của đoàn nhung thú thì lại thích hợp.

"Chúng ta đi nơi khác xem đi." Dịch Phàm nhìn Mộ Đình Hiên nói.

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Được!"

Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm ra khỏi cửa hàng, Mộ Đình Hiên trầm mặt xuống, thầm nghĩ: Đầu thai đúng là một kỹ thuật sống, kỳ thật, tư chất của hắn không kém hơn Mộ Hòe, nhưng Mộ Hòe có một phụ thân tốt, từ nhỏ đến lớn một đường xuôi gió xuôi nước, mà hắn, từ nhỏ đã phải trải qua sinh hoạt ăn bữa nay lo bữa mai, vô số lần bồi hồi bên cạnh sinh tử.

Dịch Phàm ôm Mộ Đình Hiên đi lên lầu, Mộ Đình Hiên nhịn không được quay đầu lại nhìn Mộ Hòe một cái, thời điểm Mộ Đình Hiên nhìn về phía Mộ Hòe, Mộ Hòe cũng nhìn về phía Mộ Đình Hiên.

"A Hòe, ngươi làm sao vậy?" Lam Khuynh Hoa đứng cạnh Mộ Hòe lên tiếng hỏi.

"Vừa nãy hình như người kia biết ta." Mộ Hòe nói.

Lam Khuynh Hoa cười cười: "Mộ Hòe, ngươi là danh nhân a! Rất nhiều người đều biết ngươi."

Mộ Hòe cắn chặt răng: "Cái này không giống, ánh mắt của hắn rất phức tạp."

"Phức tạp như thế nào?"

"Hình như hắn rất hận ta, cũng rất hâm mộ ta."

"Cái này có gì phải kì quái, A Hòe chính là làm người khác phải hâm mộ ghen tị hận!"

Mộ Hòe nhíu mày: "Chắc vậy."

------oOo------

Chương 111: Ra tay trị liệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 111

Chương 111: Ra tay trị liệu

Dịch Phàm đi tới bên người Kỳ Thiếu Vinh, lấy ra một chồng tư liệu. "Đây là tư liệu ta dùng rất nhiều tiền mới mua lại được từ Bách Hiểu Đường, lần này danh sư mời đến xem bệnh cho Phong Nguyên có tổng cộng trên hai mươi người, thông tin về những người đó đều ở đây."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn một chồng tư liệu thật dày, thầm nghĩ: Tiểu tử Dịch Phàm này đúng là làm đủ công khóa!

Dịch Phàm dừng một chút: "Hình như bệnh tình của Phong Nguyên lại càng thêm nghiêm trọng, Thương Minh đã đáp ứng ai có thể cứu Phong Nguyên, Thương Minh sẽ toàn lực thực hiện một nguyện vọng của người nọ."

"Hứa hẹn này có chút nặng!"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy, ta còn nghe được một tin tức nữa."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Tin gì?"

"Sinh ý của Thiên hồ Mộ gia quả thật xảy ra vấn đề, hiện tại Mộ gia đã đưa hết hi vọng lên trên việc trị liệu cho Phong Nguyên, nếu y sư của Mộ gia có thể chữa khỏi cho Phong Nguyên, vậy có Thương Minh giúp đỡ, nguy cơ của Mộ gia liền có thể giải quyết dễ dàng."

"Vậy Mộ gia chuẩn bị cái gì?"

"Một loại linh thảo gọi là Cửu Diệp Vẫn Mệnh Thảo, nghe đồn có thể khởi tử hồi sinh, hiện tại Mộ gia đang bồi dưỡng loại linh thảo này."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Vô dụng!"

Dịch Phàm khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, hình như ngươi rất chắc chắn a, chẳng lẽ ngươi biết Phong Nguyên mắc bệnh gì?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Nếu ta không đoán sai, bệnh của Phong Nguyên cũng tương tự như bệnh của Trang Nhân Tuyền năm đó."

Trong giới y sư này, hiểu thêm một điều chính là tăng khả năng sống của người khác lên một phần.

Cửu Diệp Vẫn Mệnh Thảo này dùng cho người khác khi bị thương nặng thì được, nhưng với u lại không thể, thời điểm y sư kích thích dược lực của linh thảo đồng thời cũng kích thích u sinh trưởng, làm như vậy chẳng những không giải quyết được vấn đề, còn có khả năng khiến cho người bệnh tử vong.

Phong Nguyên quyền cao chức trọng, người muốn lấy lòng hắn chắc chắn là không ít, nếu những phương pháp trị liệu bình thường có tác dụng, Thương Minh chắc chắn sẽ không nóng vội như thế.

Dịch Phàm hoang mang hỏi lại: "Giống nhau sao? Không giống nhau a! Năm đó Trang Nhân Tuyền là đau đầu, nhưng ta nghe nói vị Phong Nguyên tiền bối này là sưng cổ, hô hấp không thuận, ăn uống khó khăn."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, năm đó Trang Nhân Tuyền là ung thư não, nếu hắn đoán không sai, vị Phong Nguyên tiền bối này hẳn là đã ung thư tuyến giáp.

"Giống nhau."

"Nếu thiếu gia đã nói giống nhau, vậy chính là giống nhau, thiếu gia, khi nào ngươi đi xem bệnh cho Phong Nguyên?" Dịch Phàm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không nóng nảy, trước để vị tiền bối kia xem thử biện pháp của những người khác đi, dù sao phương pháp của ta cũng có nguy hiểm."

Phương pháp của hắn đối với người ở thế giới này có thể nói là kinh thế hãi tục, cần phải cắt yết hầu vị Phong Nguyên tiền bối kia ra, loại bỏ mầm bệnh mới hết được, nếu không đến vạn bất đắc dĩ, sợ là vị tiền bối kia không muốn thí nghiệm, cho dù vị tiền bối kia nguyện ý, hắn cũng không thể tránh khỏi bị người khác hoài nghi lòng mang ý xấu, không bức người đến cạnh huyền nhai, hắn xuống tay không tiện chút nào!

"Nếu ngươi có điều tra về Mộ gia, vậy cũng điều tra về Mộ Hành Chi đi? Kết quả thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh cười hỏi.

Dịch Phàm cau mày lại: "Năm đó sau khi Mộ Hành Chi trở lại Mộ gia, tâm tính đại biến, đầu nhập vào Mộc Linh Tông, người bên ngoài nói Mộ Hành Chi ở trong Mộ Linh Tông hô mưa gọi gió, nhưng ta điều tra được lại không phải như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Không phải sao? Ngươi tra được như thế nào?"

"Mộ Hành Chi dù sao cũng là người Mộ gia, sau khi hắn phản bội Mộ gia, tiến vào Mộc Linh Tông, tuy Mộc Linh Tông tiếp nhận hắn, nhưng trước sau vẫn đề phòng hắn, mấy năm nay, tuy Mộ Hành Chi đối địch với Mộ gia, nhưng vẫn không hạ tử thủ."

Kỳ Thiếu Vinh khinh thường cười nhạo một tiếng: "Một tên do dự không quyết đoán a, nhìn dáng vẻ này xem ra Đình Hiên muốn trông cậy vào phụ thân ra mặt cho hắn sợ là không khả thi năng lắm."

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy! Lại nói tiếp, Mộc Linh Tông cũng đưa người tới xem bệnh cho Phong Nguyên."

Kỳ Thiếu Vinh hứng thú chống cằm: "Người bên Mộc Linh Tông kia có thủ đoạn gì?"

"Thỉnh thần." Dịch Phàm nói. "Nghe nói Mộc Linh Tông đang trù bị một loại nghi thức triệu hoán, nếu thành công có thể mời thần sinh mệnh bám vào người, như vậy liền có thể nhờ cây sinh mệnh của thần sinh mệnh chữa bệnh cho Phong Nguyên."

Kỳ Thiếu Vinh có chút ngoài ý muốn: "Thỉnh thần sao, có ý tứ! Trên thế giới này thật sự có thần?"

Dịch Phàm lắc đầu: "Cái này ta cũng không biết!"

"Thiên hồ Mộ gia cùng Mộc Linh Tông dự định khi nào đi xem bệnh cho Phong Nguyên?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Hôm nay."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Hôm nay sao! Vậy ngày mai ta xuất phát."

"Được!"

"Đúng rồi, chuyện về Mộ gia ngươi điều tra rất rõ ràng, mấy người cản đường chúng ta có tra được không?" Kỳ Thiếu Vinh nằm trên ghế bập bênh, lười biếng hỏi.

Dịch Phàm trầm mặc nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử Dịch Phàm này chỉ biết đặt chuyện của Mộ Đình Hiên vào trong lòng, sao hắn lại thu một tên sắc lệnh trí hôn *(không thể giữ được lí trí trước dục vọng)* như vậy làm thủ hạ chứ?

"Hắn không biết, ta biết." Thẩm Nguyên vội vội vàng vàng đi tới.

"Ngươi biết cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Ta vừa mới đưa tin trở về gia tộc, thành lập liên hệ với Thẩm gia, những người cản đường chúng ta được chia làm ba thế lực, đại bộ phận là người Tĩnh Quốc,Tĩnh Quốc là đối thủ một mất một còn với Nguyên Quốc chúng ta, Tĩnh Quốc hẳn là sợ Nguyên Quốc có được giúp đỡ của Thương Minh, xâm chiếm lãnh thổ Tĩnh Quốc, cho nên mới cản đường chúng ta. Một bộ phận khác là một ít người Dịch gia cùng Kỳ gia lòng mang ý xấu, bọn họ lo lắng ngươi lập công lớn, càng thêm khó đối phó, ngoài ra, phần còn lại là người tới xem bệnh khác cho Phong Nguyên, có người lo lắng ngươi cứu được Phong Nguyên, ảnh hưởng tới tiền đồ của bọn họ."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Nhân duyên của ta từ khi nào lại trở nên kém như vậy?"

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn! Cây to đón gió a!"

.....

Ngày hôm sau.

Không ngoài dự đoán của Kỳ Thiếu Vinh, người Thiên hồ Mộ gia cùng Mộc Linh Tông đi xem bệnh cho Phong Nguyên đều là thất bại mà về.

"Thiếu gia, khi nào ngươi mới chịu nhích người đi gặp Phong Nguyên a?" Dịch Phàm vội vàng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm một cái: "Bình tĩnh, nóng vội không ăn hết đậu hủ nóng, chờ ta cơm nước xong rồi đi, ăn no mới có sức lực."

"Lát nữa ta bồi....."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không cần ngươi bồi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Mộ Đình Hiên: "Đình Hiên, lát nữa ngươi

đi cùng ta đi."

Mộ Đình Hiên gật đầu, nhàn nhạt lên tiếng, "Được."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên thêm một lúc nữa, chỉ thấy Mộ Đình Hiên ngay cả mày cũng không động cái nào.

"Thiếu gia, vẫn để ta đưa ngươi đi đi." Dịch Phàm nhíu mày nói.

Kỳ Thiếu Vinh tức giận nhìn Dịch Phàm một cái: "Làm sao đấy? Lo lắng ta chữa hỏng Phong Nguyên, liên lụy đến Đình Hiên sao?"

Dịch Phàm vội vàng lắc đầu: "Thiếu gia, ta không có ý như vậy."

"Đình Hiên là ma pháp sư mộc hệ, có thể toả sáng sinh cơ, đi qua đó có thể giúp được chút chuyện, ma pháp sư song hệ thủy hỏa như ngươi qua đó làm được gì chứ?"

Mộ Đình Hiên nhàn nhạt nhìn Dịch Phàm: "Ta đi là được, thiếu gia ra tay sẽ không có vấn đề."

.....

Ăn cơm xong, Mộ Đình Hiên liền theo Kỳ Thiếu Vinh rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh đi đến trước cửa Phong phủ, truyền lên một tấm thiệp.

"Đình Hiên, tòa nhà này thật lớn, đúng không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy!"

"Chờ tương lai ta có tiền, ta cũng muốn mua một tòa nhà lớn như vậy." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy hâm mộ nói.

"Thiếu gia, cho dù ngươi cho mua trăm ngàn tòa nhà, cũng chỉ có thể ở trong một tòa mà thôi, mua nhiều lãng phí."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử Mộ Đình Hiên này có thể có chút theo đuổi hay không? Không ở được thì đặt đó xem cũng rất tốt a!

"Thì ra là Tà Y quân thượng Nguyên Quốc đề cử a! Mời vào!" Thủ vệ canh cửa cung cung kính kính nói.

Kỳ Thiếu Vinh đi theo thủ vệ đi vào phòng, Phong Nguyên nằm trên ghế bập bênh, bên cạnh là mấy tu giả mặt ủ mày ê đang làm kiểm tra cho Phong Nguyên.

Sắc mặt Phong Nguyên nhìn qua rất kém cỏi, thân thể gầy ốm, trên người tỏa ra một cỗ tử khí gần đất xa trời, nhưng Kỳ Thiếu Vinh lại cảm giác được linh lực mênh mông phát ra từ trên người lão.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Nhạc Sơn bận trước bận sau bên người Phong Nguyên, khẽ nhướng mày, trong lòng hiện lên vài phần lạnh lẽo.

Kỳ Thiếu Vinh nghe nói Mộ Nhạc Sơn đưa lên Cửu Diệp Vẫn Mệnh Thảo, chẳng những không có tác dụng gì, trái lại còn khiến bệnh tình Phong Nguyên thêm trầm trọng, Kỳ Thiếu Vinh vốn dĩ cho rằng Mộ Nhạc Sơn cứu trị thất bại đã đi rồi, không nghĩ tới cư nhiên còn ăn vạ trong phủ. Không chỉ Mộ Nhạc Sơn, nhi tử Mộ Nhạc Sơn, Mộ Miên cũng vẫn ở đây.

Nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh tiến vào, Mộ Nhạc Sơn không khỏi nhíu mày: "Các hạ là?"

"Kỳ Thiếu Vinh." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nói.

Phong Nguyên đang nắm mắt dưỡng thần nằm trên ghế bập bênh bỗng nhiên mở mắt ra: "Thì ra là Tà Y tới!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu với Phong Nguyên: "Thiếu Vinh bái kiến Phong Nguyên tiền bối."

Phong Nguyên cười cười: "Kỳ thiếu không cần giữ lễ tiết, Kỳ thiếu còn trẻ tuổi hơn ta tưởng tượng, nhìn thấy Kỳ thiếu, ta liền cảm thấy mình đã già rồi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Phong Nguyên: "Phong tiền bối đừng nói như vậy, ngài mới trực tráng niên, sao lại già được chứ?"

"Thì ra ngươi chính là Tà Y! Ta nghe nói ngươi thường xuyên làm giải phẫu chỉnh dung, động đao trên mặt, Phong tiền không giống mấy khách hàng trước của ngươi đâu..... Tính mạng do trời định, ngươi đừng có làm bậy" Mộ Nhạc Sơn lạnh lùng nói, ngữ khí nồng đậm khinh thường.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Nhạc Sơn: "Không biết tên huý các hạ, các hạ là người Phong gia sao?"

Mộ Nhạc Sơn sửng sốt một chút, trên mặt bất giác hiện lên vài phần tức giận, Mộ Nhạc Sơn khẳng định Kỳ Thiếu Vinh tuyệt đối là biết thân phận của hắn, người này sở dĩ nói như vậy chỉ là đang chỉ trích hắn xen vào việc của người khác.

"Ngươi..... Kỳ Thiếu Vinh, y thuật ngươi mới học được mấy năm, cư nhiên dám chạy tới đây, ngoài miệng không mao, làm việc không lao....."

Phong Nguyên đánh gãy lời Mộ Nhạc Sơn nói: "Mộ huynh, trong khoảng thời gian này làm phiền ngươi rồi, ngươi vẫn là trở về nghỉ ngơi trước đi."

"Phong tiền bối, vị tiểu chủ này trẻ tuổi như vậy, khó làm đại sự....."

"Tài năng không phụ thuộc vào độ tuổi, Mộ huynh, ngươi đi đi!" Phong Nguyên lạnh lùng nói.

Mộ Nhạc Sơn nhíu mày, thấy sắc mặt Phong Nguyên lạnh như băng, không khỏi có chút ngượng ngùng.

Mộ Đình Hiên cúi đầu, che dấu sóng gió mãnh liệt dưới đáy mắt.

Mộ Hòe nhìn Mộ Đình Hiên, trong lòng hiện lên vài phần cổ quái.

Méoo: Tui rất xin lỗi vì sự chậm trễ, hôm qua tui bận việc quá, không ed cho mọi người được (TT^TT)

------oOo------

Chương 112: Yêu cầu của Kỳ Thiếu Vinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 112

Chương 112: Yêu cầu của Kỳ Thiếu Vinh

Mộ Nhạc Sơn nổi giận đùng đùng đi ra khỏi Phong phủ, "Lão già Phong Nguyên, cư nhiên tình nguyện tín nhiệm một tên tiểu tử thối miệng còn hôi sữa cũng không muốn tin tưởng ta!"

Mộ Hòe thầm nghĩ: Phong Nguyên không tín nhiệm bọn họ là bởi vì Cửu Mệnh Vẫn Diệp Thảo của Mộ gia bọn họ không có chút hiệu quả nào a! Hơn nữa Cửu Mệnh Vẫn Diệp Thảo không có hiệu quả thì thôi đi, còn cố tình làm bệnh tình của Phong Nguyên chuyển biến xấu.

"Phụ thân, người đứng cạnh Kỳ Thiếu Vinh kia là ai vậy?" Mộ Hòe hỏi.

"Có thể là tùy tùng của Kỳ Thiếu Vinh đi, một nhân vật nhỏ bé không đáng kể mà thôi, sao ngươi lại hỏi tới hắn?" Mộ Nhạc Sơn không có chút ấn tượng nào về Mộ Đình Hiên mang khăn che mặt.

Mộ Hòe lắc đầu: "Không biết, cảm giác người kia mang đến cho ta rất kỳ quái."

Mộ Nhạc Sơn nhìn Mộ Hòe: "Một tiểu nhân vật thì có gì kỳ quái, hiện tại Phong gia sợ là không trông cậy vào được, ngươi tranh thủ thời gian định ra ngày đính hôn với Lam Khuynh Hoa đi."

Mộ Hòe bất mãn nhìn Mộ Nhạc Sơn: "Phụ thân, ta cùng Lam Khuynh Hoa mới quen chưa được bao lâu."

Mộ Nhạc Sơn cau mày lại: "Các ngươi đã ở chung với nhau lâu như vậy rồi, rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Mộ Hòe: "....."

"Hiện tại Mộ gia không thể so với trước đây, sau khi nhị thúc ngươi phản bội Mộ gia đã tiết lộ không ít bí mật của gia tộc, gần đây Thiên hồ lại xảy ra vấn đề, chúng ta cần có Lam gia giúp đỡ, Lam Khuynh Hoa là đích nữ Lam gia, ngươi cưới nàng sẽ không có hại."

Mộ Hòe cúi đầu: "Phụ thân, ta không muốn làm như ngươi nói, phải dựa vào nữ nhân thượng vị."

Mộ Nhạc Sơn nhìn Mộ Hòe: "Mộ gia cùng Lam gia liên hôn là cường cường liên hợp, ai dám nói ngươi chứ, dù có nói cũng chỉ là bởi vì ghen ghét."

.....

Kỳ Thiếu Vinh kiểm tra bệnh tình cho Phong Nguyên một phen, Phong Nguyên cười cười nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, ngươi có phát hiện được thân thể ta là xảy ra chuyện gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đã nhìn ra một ít."

"Kỳ thiếu, ta vẫn luôn đợi ngươi, ta nghĩ nếu bệnh của ta có ai đó cứu được, người đó hơn phân nửa là ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu, kỳ quái nhìn Phong Nguyên: "Phong tiền bối, chúng ta vốn không quen không biết, sao ngươi lại nhìn trúng ta?"

"Tuy rằng chúng ta vốn không quen biết, nhưng ta đã từng nghe đến thanh danh của Kỳ thiếu."

Kỳ Thiếu Vinh có chút khó hiểu nhìn Phong Nguyên: "Thanh danh của ta? Hình như thanh danh của ta không được tốt lắm!"

Phong Nguyên cười cười: "Kỳ thiếu quá tự coi nhẹ bản thân, ngươi đã cứu Trang Nhân Tuyền, còn cứu được hổ con của hoàng thất, sau đó còn cứu vớt cả trăm vạn chiến mã của hoàng thất Nguyên Quốc, có rất nhiều ngươi tôn sùng ngươi, khen không dứt miệng, sao thanh danh của ngươi lại không tốt được?"

"Phong tiền bối, ngươi biết được bao nhiêu về chuyện ta cứu Trang Nhân Tuyền?"

"Ý Kỳ thiếu là....."

"Thời điểm ta cứu trị cho Trang Nhân Tuyền đã nói chỉ nắm chắc ba phần. Một đao này của ta đi xuống, một đao sinh, một đao tử, không phải sinh tức là tử, ta cũng không nắm chắc bao nhiêu."

Phong Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu thấy ngươi nắm chắc mấy phần về việc cứu trị cho ta?"

"Bốn phần đi."

Phong Nguyên thong dong nói: "Vậy là đủ rồi, Trang tam gia chỉ có ba phần cũng dám tiếp thu trị liệu, ta có tới bốn phần thì sao lại không dám chứ."

"Phong tiền bối, nếu ta trị hết cho ngươi, Thương Minh thật sự có thể đáp ứng một điều kiện bất kỳ của ta?"

Phong Nguyên gật đầu: "Đương nhiên."

"Nếu yêu cầu của ta là bất kể hết thảy chèn ép sinh ý của Thiên hồ Mộ gia thì sao? Thương Minh có thể đáp ứng không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Mộ Đình Hiên đứng phía sau Kỳ Thiếu Vinh đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vài phần khác thường.

Phong Nguyên có chút ngoài ý muốn nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu có xích mích gì với Thiên hồ Mộ gia sao?"

"Ta chỉ nói thử một câu."

Phong Nguyên nhìn liếc qua Mộ Đình Hiên đứng phía sau Kỳ Thiếu Vinh: "Nếu nguyện vọng của Kỳ thiếu là cái này, ta có thể đáp ứng, trong vòng ba năm khiến cho Mộ gia từ gia tộc nhất lưu trở thành gia tộc tam lưu."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Phong tiền bối, bệnh của ngươi ta sẽ làm hết sức."

Phong Nguyên cười cười: "Như vậy làm phiền Kỳ thiếu."

Kỳ Thiếu Vinh lấy mấy quyển trục gây choáng ra, tiến hành gây tê cho Phong Nguyên, Phong Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh bận việc, khẽ lắc đầu: "Kỳ thiếu không cần phiền toái, tu vi của ta đã đến thánh cấp, quyển trục cấp chính cũng không có tác dụng."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Phong Nguyên: "Nếu không thể gây tê, vậy chỉ có thể trực tiếp động thủ, như vậy sẽ hơi đau một chút."

"Kỳ thiếu cứ làm vậy đi, ngươi yên tâm, ta nhẫn được."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được." Kỳ Thiếu Vinh nhìn vẻ mặt thong dong của Phong Nguyên, thầm nghĩ: Vị Phong Nguyên tiền bối này đúng là rất có phong phạm Quan Vũ *(??)* nha!

Kỳ Thiếu Vinh vừa tiến vào trạng thái giải phẫu liền trở nên dị thường chuyên chú, tất cả quấy nhiễu bên ngoài đều bị Kỳ Thiếu Vinh tự động xem nhẹ.

Mộ Đình Hiên đứng ở một bên hỗ trợ chuyển dao phẫu thuật, kéo,

băng gạc.....

Đoạn thời gian này thực lực của Kỳ Thiếu Vinh tăng lên không ít, làm phẫu thuật cũng thuận buồm xuôi gió hơn trước kia nhiều.

Phong Nguyên nhắm mắt, tùy ý Kỳ Thiếu Vinh bận việc trên cổ mình, cổ Phong Nguyên huyết nhục mơ hồ, nhưng sắc mặt lại thập phần bình tĩnh.

Kỳ Thiếu Vinh xuống tay nhanh chuẩn độc, không đến một canh giờ liền hoàn thành giải phẫu.

Tình huống của Phong Nguyên trên địa cầu tuyệt đối không có ai dám làm, tế bào ung thư khuếch tán quá nghiêm trọng.

Nhưng ở thế giới này thì khác, Phong Nguyên là cao thủ thánh cấp, khả năng khôi phục vết thương đứng hàng đầu, hắn chân trước loại bỏ tế bào biến dị, chân sau miệng vết thương đã bắt đầu tự động phục hồi.

.....

Mộ gia.

"Tình huống Phong Nguyên bên kia thế nào rồi?" Mộ Nhạc Sơn hỏi.

"Gia chủ, hình như Phong Nguyên đã được Kỳ Thiếu Vinh trị khỏi." Người phụ trách thăm hỏi báo cáo.

Mộ Nhạc Sơn nhìn người tới: "Thật sự trị khỏi, tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này mới mấy tuổi, biết cái gì chứ?"

"Kỳ Thiếu Vinh này không đơn giản, nghe nói hắn có được truyền thừa y thánh thượng cổ, y thuật xuất sắc."

Mộ Nhạc Sơn nắm chặt nắm tay: "Tiểu tử thối này!" Bọn họ nhiều người như vậy cũng không có ai trị được cho Phong Nguyên, kết

quả Phong Nguyên lại được Kỳ Thiếu Vinh trị hết, so sánh ra đã cảm thấy mấy người bọn họ quá vô năng.

"Phụ thân, các ngươi đang nói cái gì vậy?" Mộ Hòe đi đến hỏi.

Mộ Nhạc Sơn nhìn Mộ Hòe một cái: "Không có gì, chỉ là Phong Nguyên đã được Kỳ Thiếu Vinh trị khỏi."

Mộ Hòe sửng sốt một chút: "Vậy sao!"

Mộ Nhạc Sơn thở dài một hơi, nếu Phong Nguyên đã được Kỳ Thiếu Vinh cứu trị, vậy bọn họ muốn có được sự trợ giúp của Thương Minh liền không còn khả năng.

"Không biết Kỳ Thiếu Vinh sẽ đưa ra yêu cầu gì với Thương Minh, mệnh của tiểu tử này thật tốt." Mộ Hòe nói.

"Kỳ Thiếu Vinh là người Nguyên Quốc, vị quân thượng Nguyên Quốc kia dã tâm bừng bừng, ta nghĩ Kỳ Thiếu Vinh sẽ đề ra một ít yêu cầu hỗ trợ thực lực Nguyên Quốc."

Mộ Hòe gật đầu: "Hẳn là vậy."

.....

Sau khi bệnh trừ, thân thể Phong Nguyên đã nhanh chóng khôi phục, Kỳ Thiếu Vinh cùng Mộ Đình Hiên bị giữ lại.

"Kỳ thiếu đã nghỉ ngơi đủ chưa?" Phong Nguyên đi vào phòng, đầy mặt tươi cười hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Phong Nguyên: "Nghỉ ngơi không tồi, tinh thần Phong tiền bối khôi phục không tồi a!"

"Đúng vậy, đều là nhờ phúc Kỳ thiếu, nếu không phải có diệu thủ hồi xuân của Kỳ thiếu, nói không chừng hiện tại ta đã đi báo danh ở phủ Diêm Vương."

"Phong tiền bối phúc trạch thâm hậu, cho dù không có ta ra tay cũng có thể gặp dữ hóa lành."

Phong Nguyên vẫy vẫy tay: "Thân thể của ta, chính ta rõ ràng, Kỳ thiếu, Phong Nguyên ta lời nói gói vàng, trước kia ta đã hứa ai có thể chữa khỏi cho ta, ta liền đáp ứng một yêu cầu của đối phương, hiện tại Kỳ thiếu có gì cần ta hỗ trợ, nếu ta làm được, ta chắc chắn sẽ tương trợ hết sức mình." Phong Nguyên vỗ vỗ bộ ngực, hào sảng nói.

Kỳ Thiếu Vinh cúi đầu cười cười: "Ta vừa lúc có một việc cần Phong tiền bối hỗ trợ."

"Cứ nói đừng ngại."

"Ta hy vọng Thương Minh có thể bất kể hết thảy chèn ép sinh ý của Mộ gia." Kỳ Thiếu Vinh đè nặng từng chữ nói.

"Kỳ thiếu có xích mích gì với Mộ gia sao?" Phong Nguyên hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Có a!"

"Không biết là xích mích gì?"

"Lúc trước ta tới Lê Quốc thuê khách điếm, lão bản khách điếm mắt chó nhìn người thấp, an bài năm người chúng ta vào hai gian phòng cho khách bình thường, lại nhường cho mấy nhị thế tổ Mộ gia phòng khách cao đẳng, đè đầu cưỡi cổ ta, ta không vui." Kỳ Thiếu Vinh thuận miệng bậy bạ đáp.

Phong Nguyên: "....." Câu chuyện không đưa phòng cho khách dẫn đến huyết án, tâm nhãn của Kỳ Thiếu Vinh đúng là nhỏ, vì lý do không đáng mà lãng phí một cơ hội trân quý, hoặc là nói sau lưng có ẩn tình khác, chỉ là Kỳ Thiếu Vinh không muốn nói ra.

"Kỳ thiếu, ngươi xác định chưa, yêu cầu của ngươi chính là chèn ép

sinh ý Mộ gia?" Phong Nguyên hỏi.

Mộ Đình Hiên nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nhịn không được lên tiếng: "Thiếu gia, ngươi không cần....."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay, ngăn Mộ Đình Hiên nói tiếp, "Phong tiền bối, ta xác định."

Phong Nguyên gật đầu: "Nếu tâm ý Kỳ thiếu đã quyết, vậy như ngươi mong muốn."

Mộ Đình Hiên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, kỳ thật ngươi không cần đánh mất cơ hội trân quý như vậy để thay ta báo thù."

Kỳ Thiếu Vinh ôm bả vai Mộ Đình Hiên: "Đã nhiều năm làm bằng hữu như vậy rồi, ngươi còn muốn đẩy ta ra khỏi chuyện của ngươi sao, năm đó ngươi hao hết ma lực thúc giục linh thảo sinh trưởng cứu ta, ma pháp thiếu chút nữa khô kiệt mà chết, ta đã đáp ứng sẽ thay ngươi thực hiện một nguyện vọng."

Mộ Đình Hiên cười cười: "Chuyện lâu như vậy thiếu gia còn nhớ rõ."

"Thiếu gia nhà ngươi lời nói gói vàng, đương nhiên phải nhớ."

"Khi còn nhỏ chấp niệm quá sâu, kỳ thật hiện tại cũng không còn chấp nhất như trước." Mộ Đình Hiên có chút mờ mịt nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên: "Nhiều năm như vậy ngươi vẫn không chịu để ta phục nhan cho ngươi, nói đến cùng không phải vẫn là không bỏ xuống được sao? Ngươi là người của ta, ngươi bị ủy khuất, ta có năng lực, đương nhiên phải thay ngươi trả thù."

Mộ Đình Hiên cúi đầu, Kỳ Thiếu Vinh nói rất đúng, hắn vẫn không bỏ xuống được, oán hận tích lũy lắng đọng nhiều năm như vậy cũng khiến hắn cảm thấy khó khăn.

------oOo------

Chương 113: Thương Minh ra tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 113

Chương 113: Thương Minh ra tay

Bên trong khách điếm.

Thẩm Nguyên hai tay chống lưng, dạo tới dạo lui ở trong phòng, "Kỳ tứ thiếu đã ra ngoài lâu như vậy, cũng không biết khi nào mới trở về?"

Trang Hạo có chút bất an cau mày lại: "Hẳn là sắp rồi!"

"Không biết thiếu gia cứu được Phong Nguyên sẽ đưa ra yêu cầu gì?" Dịch Phàm nói.

Thẩm Nguyên khó hiểu hỏi: "Kỳ tứ thiếu hẳn là sẽ nhờ Phong Nguyên trợ giúp Nguyên Quốc đi?"

Dịch Phàm cười nhạo một tiếng: "Thiếu gia cũng không phải là người ưu quốc thương dân, chuyện tăng quốc lực cho Nguyên Quốc có quan hệ gì với hắn đâu, thiếu gia cần gì phải làm như vậy?"

"Chỉ là quân thượng đã....." Thẩm Nguyên trừng lớn mắt.

"Lão già quân thượng kia keo kiệt như vậy, thiếu gia đã khó chịu hắn rất lâu."

"Vậy nên Kỳ Thiếu Vinh tính toán bằng mặt không bằng lòng?"

Thẩm Nguyên kinh hãi hỏi.

Dịch Phàm không vui nhìn Thẩm Nguyên: "Thẩm thiếu, ngươi đừng nói khó nghe như vậy được không, chỉ là tướng ở xa khó nghe được quân lệnh mà thôi."

Thẩm Nguyên: "....." Rõ ràng không phải!

Kỳ Thiếu Vinh kiêu ngạo thành tính, cho dù Kỳ Thiếu Vinh thật sự không hành sự theo như lời quân thượng, xem trên phần mặt mũi Trang gia, quân thượng ước chừng cũng sẽ không trách móc nặng nề, nhưng hắn..... Hắn thì phải xui xẻo!

Thẩm Nguyên chớp chớp mắt nhìn Dịch Phàm: "Dịch thiếu, ngươi là đang nói giỡn hay nghiêm túc?"

"Ta..... đương nhiên là nghiêm túc."

Thẩm Nguyên vỗ trán một cái: "Xong rồi, xong rồi, nếu Kỳ Thiếu Vinh xằng bậy, ta trở về liền không thể báo cáo kết quả công tác."

Dịch Phàm cười cười nhìn Thẩm Nguyên: "Thẩm thiếu, nếu ngươi sợ trở về không thể báo cáo kết quả công tác, ta có thể dạy cho ngươi một biện pháp."

"Ngươi..... dạy ta biện pháp?" Khi nào Dịch Phàm lại trở lên tốt bụng như vậy chứ?

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi xem thử xem như thế nào, ta đánh ngươi đến nửa sống nửa chết, chờ ngươi trở về, quân thượng thấy ngươi đáng thương sẽ không so đo ngươi thất trách."

Thẩm Nguyên: "....." Hắn sớm nên nghĩ đến, cặn bã như Dịch Phàm sao có thể đưa ra kiến nghị có tính kiến thiết gì được!

Thẩm Nguyên dùng khuỷu tay chọc chọc Trang Hạo: "A Hạo, ngươi nghĩ thế nào?"

"Thiếu Vinh hẳn là có suy nghĩ của hắn." Trang Hạo dừng một chút, lại nói: "Cho dù hắn đưa ra yêu cầu gì, ta cũng sẽ ủng hộ hắn."

Thẩm Nguyên: "....."

Một gia phó đi đến hỏi.

"Xin hỏi, ngài là Trang thiếu gia Trang Hạo phải không?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"Kỳ thiếu cứu trị cho chủ nhân, hiện tại đang ở lại Phong phủ, các vị cũng đến đó cùng ta đi."

Trang Hạo gật đầu: "Được." Tuy rằng lão vô cùng cung kính có lễ, dung mạo cũng bình thường, nhưng Trang Hạo không dám chậm trễ chút nào, từ trên người lão giả kia, Trang Hạo cảm nhận được hơi thở của một vị cao thủ.

.....

Phong phủ.

"Tiếp người đến chưa?" Phong Nguyên nhìn lão giả áo xám hỏi.

"Đã tiếp tới." Lão giả áo xám khàn khàn đáp.

"Từng lão a, ngươi nói xem Kỳ Thiếu Vinh là có ý gì vậy?"

"Kỳ Thiếu Vinh vẫn là người trẻ tuổi, làm việc toàn bằng xúc động, ta nghĩ Kỳ Thiếu Vinh làm như vậy hẳn là có quan hệ với người mang khăn che mặt đứng cạnh hắn, chủ nhân, ngươi biết đấy, thủ hạ kia của Kỳ Thiếu Vinh tên là Mộ Đình Hiên, trùng tên với nhi tử đã chết của Mộ Hành Chi." Từng lão nói.

Phong Nguyên gật đầu: "Ta cũng nghe nói Mộ Đình Hiên kia là ma

pháp sư mộc hệ, tuổi tác vừa vặn trùng với Mộ Đình Hiên đã chết kia."

Sinh ý của Thương Minh trải rộng khắp các quốc gia, trước đây Phong Nguyên cũng từng hợp tác buôn bán mỹ phẩm với Kỳ Thiếu Vinh, vậy nên cũng từng điều tra về những người bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh.

"Sớm nghe nói Kỳ Thiếu Vinh thập phần phúc hậu với thủ hạ, bất quá, ta không nghĩ tới Kỳ Thiếu Vinh lại phúc hậu đến như thế, ta nguyên bản cho rằng hắn sẽ nhờ ta hỗ trợ tăng quốc lực của Nguyên Quốc chứ, ta còn sớm chuẩn bị một bản kế hoạch dài, kết quả hắn lại yêu cầu ta chèn ép Mộ gia."

Mộ gia ở Lê Quốc được coi như là một gia tộc không nhỏ, nhưng so với Thương Minh mà nói, thế lực này cũng chẳng ra gì.

"Chủ nhân, yêu cầu này của Kỳ Thiếu Vinh không tốt sao? Giải quyết một Mộ gia dễ dàng hơn tăng quốc lực của Nguyên Quốc nhiều."

Phong Nguyên cười khổ một tiếng: "Lần này Mộ gia vì bệnh tình của ta đã lo lắng không ít, nhớ lại cũng ngại ngùng."

Từng lão híp mắt lại: "Mộ gia cũng không giúp đỡ được gì, hơn nữa, Cửu Diệp Vẫn Mệnh Thảo của bọn họ không biết có phải có vấn đề gì không, chủ nhân vừa dùng, bệnh tình liền chuyển xấu."

Phong Nguyên vẫy vẫy tay: "Cửu Diệp Vẫn Mệnh Thảo hẳn là không có vấn đề, nhưng thuốc không đúng bệnh."

Phong Nguyên nhắm mắt lại, từ sau khi sinh bệnh, hắn đã dùng không ít linh dược trân quý, dùng nhiều linh dược, Phong Nguyên mơ hồ có loại cảm giác linh dược không giải quyết được vấn đề của hắn, không những thế, linh dược càng trân quý sẽ chỉ làm bệnh tình của hắn chuyển biến xấu càng nhanh.

.....

Mộ gia.

Mộ Nhạc Sơn ném một chống sổ sách trước mặt xuống mặt đất.

"Thương Minh đây là có ý gì chứ?"

"Nghe nói sau khi Kỳ Thiếu Vinh chữa trị khỏi cho Phong Nguyên đã đưa ra yêu cầu muốn Thương Minh toàn lực chèn ép sinh ý của Mộ gia."

Mộ Nhạc Sơn nắm chặt nắm tay, "Tiểu tử thối Kỳ Thiếu Vinh này, Mộ gia chúng ta cùng hắn lúc xưa vô oan, ngày nay vô thù, hắn cư nhiên đuổi tận giết tuyệt như thế!"

Chẳng lẽ chỉ bởi vì lúc trước hắn xem thường người này trước mặt Phong Nguyên mấy câu, Kỳ Thiếu Vinh liền không tiếc lãng phí một cơ hội trân quý cũng muốn chèn ép sinh ý Mộ gia bọn họ sao? Tiểu tử chết tiệt này cũng quá hẹp hòi rồi đi.

Phong Nguyên này, lúc trước Mộ gia chúng ta vì hắn mà hao tâm tổn trí, cho dù không có công lao thì cũng có khổ lao, kết quả hiện tại.....

"Gia chủ, kỳ thật ta nghe được một tin tức."

Mộ Nhạc Sơn nhìn người tới: "Tin tức gì?"

"Thủ hạ của Kỳ Thiếu Vinh có một ma pháp sư mộc hệ tên là Mộ Đình Hiên, nghe nói dung mạo của hắn bị hủy."

Mộ Nhạc Sơn nghe được, không khỏi lùi lại vài bước. "Sao có thể?"

"Ta cũng cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá, năm đó Mộ Đình Hiên cũng không nhất định đã chết, nhưng năm đó hắn mới chỉ năm tuổi, cho dù còn sống cũng không nhất định nhớ rõ cái gì."

Mộ Nhạc Sơn nắm chặt nắm tay, không nhớ rõ, sao có thể không nhớ rõ được, hắn chính là một con sói con, vô cùng mang thù, hơi không để ý liền nhất định bị cắn một ngụm.

Mộ Nhạc Sơn hít sâu một hơi, "Ngươi đi, nhanh chóng điều tra rõ ràng thân phận của Mộ Đình Hiên, nếu hắn thật là đứa bé năm đó, chúng ta phải nhanh chóng làm chuẩn bị."

Mộ Đình Hiên không thể so sánh với Mộ Hành Chi a! Cho dù năm đó Mộ Hành phản bội lại Mộ gia thì cũng không đến nông nỗi đuổi tận giết tuyệt, nhưng Mộ Đình Hiên thì khác! Mộ Đình Hiên hận Mộ gia thấu xương, khi ra tay nhất định sẽ không cho Mộ gia đường lui.

.....

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, sao ngươi lại đưa ra yêu cầu như vậy với Phong Nguyên?"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Muốn nói liền nói!"

Thẩm Nguyên gãi gãi đầu: "Kỳ tứ thiếu, ngươi có nghe qua câu này chưa, giết gà cần gì dao mổ trâu, Mộ gia kỳ thật cũng chỉ là một tiểu gia tộc, ngươi tìm Thương Minh nhắm vào Mộ gia có khác gì tìm một cao thủ cấp chín đi đánh một hài tử ba tuổi đâu, quá lãng phí!"

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý cười cười: "Giết gà dùng dao mổ trâu thì sao, vậy mới sạch sẽ lưu loát a!"

Thẩm Nguyên: "Kỳ tứ thiếu, ngươi lãng phí một cơ hội rất tốt a! Ngươi có biết không?"

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm: "Ta vốn dĩ muốn để Phong Nguyên tùy tiện đưa ta mấy ngàn vạn, nhưng ta nghĩ, trực tiếp đòi tiền quá tục tằng, đại nhân vật phong hoa tuyệt đại như ta, tục tằng là không tốt!"

"Kỳ tứ thiếu, ngươi quên rồi, ngươi thân mang nhiệm vụ, quân thượng đại nhân kỳ vọng vào ngươi rất cao!"

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Lão già quân thượng kia lớn lên cũng không soái, ta quản hắn làm cái gì chứ?"

Thẩm Nguyên: "....."

"Kỳ tứ thiếu, ngươi không thể trông mặt mà bắt hình dong được!"

Dịch Phàm đi đến: "Thẩm thiếu, ngươi gào loạt cái gì vậy?"

Thẩm Nguyên nhìn thấy Dịch Phàm, không khỏi có chút chột dạ, tiểu tử Dịch Phàm này hoàn toàn đứng về phía Mộ Đình Hiên, Kỳ Thiếu Vinh không tiếc hết thảy thay Mộ Đình Hiên ra mặt như thế, Dịch Phàm khẳng định cũng biết, hơn nữa còn mạnh mẽ ủng hộ.

"Không có gì." Thẩm Nguyên cứng rắn đáp.

"Thấy quầng thâm dưới mắt ngươi sâu như vậy, khẳng định là ngủ không ngon, nhanh đi nghỉ ngơi đi." Dịch Phàm nói.

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Hạo ngồi một bên, yên lặng thở dài.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi than thở cái gì vậy! Ngươi cũng cảm thấy yêu cầu của ta có chút lãng phí sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có, ta chỉ cảm thấy ngươi quá biết đắc tội người khác, ở Nguyên Quốc ngươi đắc tội Kỳ gia Dịch gia, ta dự tính tới Lê Quốc tránh đầu sóng ngọn gió một, chút, đợi qua một thời gian rồi trở về, không nghĩ tới ngươi lại đắc tội với Mộ gia."

"Sợ gì chứ, có câu nói là nợ nhiều không áp thân, dù sao ta cũng đã đắc tội nhiều người như vậy, không để bụng có thêm một Mộ gia."

.....

Tin tức Kỳ Thiếu Vinh chữa khỏi bệnh cho Phong Nguyên nhanh chóng truyền ra.

Đồng thời, tin tức Kỳ Thiếu Vinh muốn chèn ép Mộ gia cũng truyền ra nhanh chóng.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, sinh ý Mộ gia nguyên bản đã không tính là quá tốt, nay nghe được tin tức, rất nhiều cửa hàng có hợp tác với Mộ gia sôi nổi đoạn tuyệt quan hệ.

"Thiếu gia, ngươi không sao chứ." Gã sai vặt nhìn thần sắc tức giận của Mộ Hòe, khiếp đảm hỏi.

"Kỳ Thiếu Vinh là đang nghĩ cái gì? Mọi người không thù không oán, vì sao hắn phải nhằm vào Mộ gia như vậy?" Mộ Hòe nổi giận bừng bừng mắng.

"Thiếu gia, ngươi đừng nóng giận, Kỳ Thiếu Vinh chỉ là tiểu nhân đắc chí, hắn kiêu ngạo như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng."

Mộ Hòe tức giận cầm lấy trường kiếm trên tường: "Ta nhất định phải tìm hắn hỏi rõ ràng."

Mộ gia cùng Lam gia vốn dĩ đã định ra hôn kỳ, nhưng tin tức Thương Minh muốn chèn ép Mộ gia vừa loan ra, Lam gia lập tức hủy bỏ hôn ước, Mộ Hòe đến Lam gia ăn một bát canh bế môn, trong lòng vô cùng rối loạn.

------oOo------

Chương 114: Mộ Hòe vs Mộ Đình Hiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 114

Chương 114: Mộ Hòe vs Mộ Đình Hiên

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trong biệt viện Lê Quốc.

"Ai vậy? Tới ngay đây." Mộ Đình Hiên mở cửa ra liền nhìn thấy thần sắc âm trầm của Mộ Hòe.

"Là ngươi?" Mộ Hòe nhìn thấy Mộ Đình Hiên, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Từ ánh mắt đầu tiên nhìn đến Mộ Đình Hiên, Mộ Hòe đã có loại cảm giác giống như đã từng quen biết, giờ phút này đột nhiên gặp lại, tâm tình Mộ Hòe không khỏi có chút khác thường.

Mộ Đình Hiên hơi nhíu mày nhìn Mộ Hòe, "Mộ thiếu gia, ngươi có chuyện gì sao?"

Mộ Hòe đẩy Mộ Đình Hiên ra, chạy vọt vào trong cửa: "Kỳ Thiếu Vinh, ngươi đi ra cho ta, Kỳ Thiếu Vinh....."

Mộ Đình Hiên duỗi tay ngăn trước mặt Mộ Hòe, "Thiếu gia đã ra ngoài, ngươi có chuyện gì cứ nói với ta là được."

Mộ Hòe có chút hoài nghi nhìn Mộ Đình Hiên: "Ngươi?"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy."

"Ta muốn tìm Kỳ Thiếu Vinh nói chuyện, Mộ gia ta cùng hắn xưa vô oán, nay vô thù, hắn hà tất phải nhằm vào Mộ gia ta như thế." Mộ Hòe nổi giận đùng đùng nói.

"Việc này ngươi không cần tìm thiếu gia, người Mộ gia đắc tội không phải thiếu gia, mà là ta." Mộ Đình Hiên nhàn nhạt lên tiếng.

Mộ Hòe nhìn chằm chằm Mộ Đình Hiên: "Ngươi? Vì sao?"

"Không có vì sao, việc đã đến nước này, Mộ thiếu gia có truy nguyên nữa cũng dư thừa."

"Tên hỗn đản ngươi!" Mộ Hòe thẹn quá thành giận, vung kiếm về phía Mộ Đình Hiên.

Mộ Đình Hiên lắc mình trốn đi, đồng thời từ cũng lấy một thanh kiếm sắc bén ra khỏi nhẫn không gian, đón nhận công kích của Mộ Hòe.

Mộ Hòe ma võ song tu, Mộ Đình Hiên cũng như vậy.

Tu vi hai người đều ở cấp bảy, đều dùng pháp thức đấu khí gia truyền của Mộ gia, huyền mộc đấu khí Liêu, trong nhất thời, hai người đánh đến khó phân thắng bại.

Đấu khí lục sắc va chạm vào nhau, trong nháy mắt, hai người đã so đến mấy chục chiêu.

"Ngươi là ai? Cư nhiên dám học trộm công pháp đấu khí của Mộ gia ta!" Mộ Hòe vừa kinh vừa giận mắng.

Mộ Đình Hiên lạnh lùng nhìn Mộ Hòe: "Tùy ngươi nghĩ như thế thì chính là như vậy."

Đấu khí lục sắc bay múa, hai người Mộ Đình Hiên cùng Mộ Hòe so chiêu đến tận hai canh giờ, đánh đến kiệt sức cũng không phân ra được thắng bại.

Mộ Hòe nhìn Mộ Đình Hiên, trong mắt ẩn chứa nồng đậm hoài nghi, công pháp huyền mộc đấu khí của Mộ gia không phải ai cũng có thể học được, loại pháp thức đấu khí này thuộc về huyết kế đấu khí, do gia tổ Mộ gia sáng tạo, chỉ có huyết mạch của Mộ gia mới có thể phát huy uy lực pháp thức này tới hiệu quả tốt nhất.

Mộ Hòe nắm chặt kiếm trong tay, linh khí quanh thân dần cô đọng lại.

Mộ Đình Hiên nhìn trạng thái của Mộ Hòe, khẽ nheo mắt lại, thầm nghĩ: Mộ Hòe đây là muốn phát đại chiêu sao.

Từng đạo linh quang ngưng kết thành kiếm, như pháo hoa phun trào nổ ra, bay về phía Mộ Đình Hiên, đúng là "Kiếm kỹ —— Lồng giam vạn kiếm".

Mộ Đình Hiên sớm đã có chuẩn bị, vung mạnh kiếm lên, một thanh cự kiếm từ trên trời rơi xuống, sôi nổi tách kiếm khí bao quanh Mộ Đình Hiên thành hai đoạn, bay qua tới đấu khí pháp kiếm sôi nổi bị tiệt thành hai đoạn, "Kiếm kỹ —— Lồng giam vạn kiếm" của

Mộ gia đối mặt với "Kiếm kỹ —— Bẻ gãy nghiền nát" của Mộ Đình Hiên, thế lực ngang nhau.

"Sao ngươi lại biết kiếm kỹ của Mộ gia ta?" Mộ Hòe kinh thanh hỏi.

Mộ Đình Hiên biết pháp thức đấu khí của Mộ gia khiến cho Mộ Hòe vô cùng kinh ngạc, bây giờ Mộ Đình Hiên còn biết cả kiếm kỹ của Mộ gia, Mộ Hòe đã không dám tin tưởng những gì mình chứng kiến.

Công pháp đấu khí của Mộ gia cho dù là đệ tử chi thứ hay dòng chính Mộ gia đều có thể học, nhưng kiếm kỹ chỉ có một số đệ tử dòng chính là hiểu được, thập phần khó luyện, trong đồng lứa Mộ gia, chỉ có một mình Mộ Hòe là biết kiếm kỹ, Mộ Hòe không nghĩ tới hắn đi tìm Kỳ Thiếu Vinh muốn nói pháp lại gặp được một người không kém hơn mình chút nào, người này còn dùng chung công

pháp cùng kiếm kỹ với hắn.

"Ngươi đi đi, nếu còn tiếp tục làm loạn như vậy, Trang Hạo sẽ trở về, thực lực Trang Hạo mạnh hơn ta rất nhiều, ngươi đánh không thắng ta, chắc chắn sẽ bị hắn đánh!" Mộ Đình Hiên nói.

"Trang Hạo là thứ gì chứ, ta không thèm sợ hắn, có giỏi ngươi gọi hắn ra!"

Trang Hạo ôm hai tay, chậm bước đi tới: "Ta tới."

Mộ Đình Hiên nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, sao ngươi lại ra đây?"

Trang Hạo thở dài nhìn Mộ Hòe một cái: "Hắn quá ồn!"

"Ta đuổi hắn đi, hắn không đi!" Mộ Đình Hiên rầu rĩ than thở.

Mặt Mộ Hòe đỏ lên, căm tức nhìn Trang Hạo: "Ngươi là ai?"

Trang Hạo không để ý tới Mộ Hòe, nhìn về phía Mộ Đình Hiên: "Không giải quyết được sao?"

Mộ Đình Hiên nắm chặt nắm tay: "Ta vẫn kém hơn hắn một chút."

"Không cần nản lòng, ngươi trẻ hơn hắn, sau này hắn chắc chắn không phải là đối thủ của ngươi! Hiện tại muốn ta thay ngươi đá hắn ra ngoài không?"

Mộ Đình Hiên gật đầu, "Làm phiền!"

Mặt Mộ Hòe đỏ lên, tức giận nhìn Trang Hạo, Mộ Hòe xuất đạo nhiều năm, đây là lần đầu tiên hắn bị coi khinh như vậy, còn là từ một người nhìn qua không lớn hơn hắn chút nào.

Trang Hạo xoay người nhìn Mộ Hòe: "Vị huynh đài này, mời."

Mộ Hòe nhìn chằm chằm Trang Hạo: "Nghe đại danh Trang thiếu gia lâu nghe, hôm nay cuối cùng cũng nhìn thấy người thật, mong Trang thiếu gia chỉ giáo."

Trang Hạo rất nổi tiếng ở Nguyên Quốc, nhưng ở Lê Quốc thì khác, Lê Quốc cũng có không ít thiên tài, đương nhiên sẽ không trường ý chí người khác, diệt uy phong chính mình đi hâm mộ một thiên tài ở quốc gia khác. Bất quá, Mộ Hòe thân là đại thiếu gia Mộ gia, tin tức khá linh thông, ít nhiều có chút hiểu biết về nhân tài ở các quốc gia khác.

Ban đầu nghe thấy thanh danh Trang Hạo, Mộ Hòe cũng không có quá nhiều ấn tượng, nhưng hiện tại Mộ Hòe rất nhanh đã phản ứng lại.

Toàn bộ tinh thần Mộ Hòe đề phòng nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo nâng tay, màu sắc năm loại nguyên tố ma pháp kim mộc thủy hỏa thổ ngưng tụ trên tay Trang Hạo thành một quả cầu, tay Trang Hạo vung lên, quả cầu ma pháp ngũ sắc đánh về phía Mộ Hòe, thời điểm chạm tới người Mộ Hòe liền nổ bung ra.

Mộ Hòe bị đòn công kích im lặng này đánh cho bay ra ngoài, nếu không phải Trang Hạo đã thủ hạ lưu tình, nói không chừng Mộ Hòe đã bị Trang Hạo đánh chết.

Mộ Đình Hiên ngạc nhiên nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, thủ đoạn của ngươi làm như thế nào vậy?"

Trang Hạo cười cười đáp: "Thiếu Vinh dạy cho ta, sắp xếp năm loại nguyên tố ma pháp tương khắc thành hàng, sau đó dùng lực phong lôi bạo phá."

Mộ Đình Hiên: "....." Uy lực bạo phá của hai loại nguyên tố ma pháp tương khắc đã đủ kinh người, uy lực của năm loại nguyên tố ma pháp tương khắc đồng thời nổ mạnh, nghe đúng là rợn cả người.

Mộ Hòe ngã trên mặt đất, một lúc lâu sau mới bò dậy.

Mộ Đình Hiên nhìn Mộ Hòe: "Mộ thiếu gia, mời trở về."

"Ngươi đến tột cùng là ai, có quan hệ gì với Mộ gia ta....."

"Ta không có quan hệ gì với Mộ gia."

"Không có khả năng, nếu ngươi không có quan hệ gì với Mộ gia ta thì không thể nào biết được pháp quyết đấu khí của Mộ gia!"

"Mộ thiếu, ngươi đúng là phiền toái! Nói cho ngươi cũng không sao, thời điểm ta sinh ra, từng có người đoán rằng cuộc đời ta khắc phụ, khắc huynh, khắc gia tộc..... Ta nghĩ có lẽ cuộc đời ta chính là vì số mệnh này mà sinh ra, vì số mệnh này, ta không ít lần tìm được đường sống trong chỗ chết, vậy nên ta nghĩ, nếu ta không hoàn thành số mệnh này, có phải là quá thẹn với những khổ sở ta đã chịu hay không?" Mộ Đình Hiên nhàn nhạt nói.

"Ngươi có ý gì?" Mộ Hòe nhìn chằm chằm Mộ Đình Hiên.

Mộ Đình Hiên cười nhạo một tiếng: "Mọi người đều nói Mộ Hòe thiếu gia thông minh tuyệt đỉnh, ta nghĩ ngươi hẳn là hiểu rõ trong lòng mới đúng, sao có thể hồ đồ như vậy? Hay là ngươi đang giả bộ hồ đồ?"

.....

"Đình Hiên, ai tới vậy? Ồn muốn chết!" Kỳ Thiếu Vinh duỗi eo lười một cái, mặc trường bào đi ra.

Trường bào trên người Kỳ Thiếu Vinh lỏng lẻo, tóc dài rối tung xõa trên vai, cả người bị bao phủ bởi một lớp không khí lười biếng.

"Một người không liên quan." Mộ Đình Hiên đáp.

Kỳ Thiếu Vinh đi tới trước mặt Mộ Hòe, vươn tay nâng cằm Mộ Hòe

lên: "Thiếu gia Thiên hồ Mộ gia a! Nghe nói ngươi nằm trong mười đại tuấn nam của Lê Quốc, lớn lên cũng chỉ như vậy."

Trang Hạo tiến lên: "Thiếu Vinh, có phải ta soái hơn hắn rất nhiều không?"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Đúng vậy! Ngươi lớn lên soái hơn hắn, bất quá, ngươi soái hơn tiểu tử này thì có gì đắc ý? Tiểu tử này căn bản đã chẳng ra gì!"

Trang Hạo: "....."

Mộ Hòe run rẩy khóe miệng một chút: "Kỳ thiếu, nghe nói ngươi yêu cầu Thương Minh chèn ép Mộ gia chúng ta?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng là có chuyện như vậy!"

"Vì sao?"

"Muốn làm thì làm, nào có nhiều vì sao như vậy? Mộ thiếu gia, ta thấy ngươi bị thương không nhẹ, vẫn bớt tranh cãi thì tốt hơn, trở về đi, con người của ta nói là làm, nếu ta đã yêu cầu Thương Minh đối phó Mộ gia, ta sẽ không sửa miệng."

Mộ Hòe nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, ngươi..... Mộ gia ta không có đắc tội ngươi a!"

"Mộ thiếu gia, trong thân thể ngươi có hai viên mộc linh chi tâm, cảm giác thế nào? Mọi việc tốt quá hoá hỏng, người trồng viên mộc linh chi tâm kia vào trong người của ngươi cũng không biết là quá yêu quý ngươi hay muốn hại ngươi đây. Hai viên mộc linh chi tâm trong thân thể ngươi bài xích lẫn nhau, ban đầu còn tốt, nhưng đợi đến khi tu vi cao hơn, nó sẽ bắt đầu ảnh hưởng tới ngươi tu luyện." Kỳ Thiếu Vinh lên tiếng, đánh gãy lời Mộ Hòe nói.

Mộ Hòe nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, ngươi có ý gì, cái gì gọi là người trồng viên mộc linh chi tâm vào trong người của

ngươi....."

"Mộc thiếu gia, ngươi cho rằng đời trước ngươi đã cứu vớt mấy chục đại la kim tiên chứ? Nhân phẩm tốt nên mọc ra hai viên mộc linh chi tâm? Mọi chuyện đều có nguyên do của nó."

Mộ Hòe nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Vận khí của ta tốt....."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Được rồi, được rồi, loại chuyện vận khí của ngươi tốt gì đó này đừng đem ra lừa dối ta, ta thấy ngươi là ngu ngốc không hiểu chuyện thì đúng hơn, trở về hỏi cha ngươi đi."

Mộ Hòe: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt nhìn bóng dáng Mộ Hòe: "Hình như tiểu tử này có chút ngu đần!"

"Có người bảo hộ hắn quá tốt, hắn đương nhiên liền không còn năng lực tự hỏi." Mộ Đình Hiên nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói cũng đúng, mấy tiểu tử uống mật ngâm đường lớn lên bình thường đều không có đầu óc mấy."

Trang Hạo: "....."

"Thiếu gia, ta ra ngoài một chuyến." Mộ Đình Hiên nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên: "Lúc này ra ngoài? Thiếu gia nhà ngươi vừa đắc tội người Mộ gia, hiện tại ngươi ra ngoài sợ là không quá an toàn."

"Có một người ta nhất định phải tìm hắn hỏi rõ ràng!"

"Nếu đã như vậy tìm Dịch Phàm bồi ngươi đi đi, đi sớm về sớm."

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Được."

Trang Hạo nhìn bóng dáng Mộ Đình Hiên rời đi một hồi: "Lai lịch của người bên cạnh ngươi đều không tầm thường chút nào!"

"Đúng vậy! Có câu nói nói là vật họp theo loài, người phân theo đàn, lai lịch của ta không tầm thường, vậy nên lai lịch của người bên cạnh ta cũng đều không tầm thường." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

Trang Hạo: "....."

"Ngươi rất lợi hại a! Mộ Hòe kia cũng không phải đối thủ của ngươi."

"Lúc trước Mộ Hòe cùng Mộ Đình Hiên đối địch đã tiêu hao quá nhiều sức lực, ta xem như nhặt một cái tiện nghi!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là ngươi nhặt tiện nghi, ta đã nói mà, sao ngươi có thể lợi hại như vậy."

Trang Hạo: "....."

------oOo------

Chương 115: Mộ Nhạc Sơn tới cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 115

Chương 115: Mộ Nhạc Sơn tới cửa

Mộ gia.

"Thiếu gia, ngài trở lại rồi?" Hạ nhân Mộ gia nhìn Mộ Hòe thất hồn lạc phách đi vào cửa, không khỏi có chút nghi hoặc.

Mộ Hòe trực tiếp đi vào đại sảnh tìm Mộ Nhạc Sơn.

"Phụ thân."

"Ngươi đi đâu vậy?" Mộ Nhạc Sơn rầu rĩ hỏi.

"Ta đi tìm Kỳ Thiếu Vinh."

Mộ Nhạc Sơn nhíu mày: "Đang yên đang lành, ngươi tìm hắn làm cái gì?"

"Ta muốn hỏi hắn vì sao lại nhằm vào Mộ gia, có phải hai bên có hiểu lầm gì hay không."

"Vậy ngươi có đáp án sao?"

"Phụ thân, hai viên mộc linh chi tâm trong thân thể ta đến tột cùng là từ đâu tới?" Mộ Hòe kích động lên hỏi.

"Đương nhiên là do trời sinh." Mí mắt Mộ Nhạc Sơn giựt giựt, quay mặt qua, không vui đáp.

Mộ Hòe nhìn chằm chằm Mộ Nhạc Sơn: "Phụ thân, đã đến lúc này rồi, ngươi còn muốn gạt ta?"

"Ngươi gặp được ai?" Mộ Nhạc Sơn trầm giọng hỏi.

Mộ Hòe nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sắc mặt xám trắng, "Phụ thân, một viên mộc linh chi tâm trong thân thể ta là của đường đệ Mộ Đình Hiên đúng không? Ngươi đào mộc linh chi tâm trong thân thể hắn ra, sau đó ấn vào trong thân thể ta."

Mộ Hòe kích động nói: "Ta nhớ khi còn nhỏ trong thân thể của ta chỉ có một viên mộc linh chi tâm, nhưng sau khi ta bệnh nặng một hồi, khi tỉnh lại phát hiện trong thân thể có thêm một viên nữa."

"Ngươi nhớ lầm." Mộ Nhạc Sơn xua tay phủ định.

"Phụ thân, tốt quá hoá hỏng, không phải đồ của ta, cuối cùng cũng không phải ta, có thêm một viên mộc linh chi tâm chỉ tạo thành trở ngại ta khi trưởng thành." Mộ Hòe cắn răng, "Ngươi làm như vậy là hại ta, cũng là hại đường đệ."

"Ngươi nghe ai nói những thứ lung tung rối loạn này, là Mộ Đình Hiên hay là Kỳ Thiếu Vinh, bọn họ đang dọa ngươi, mộc linh chi tâm là thứ tốt, rõ ràng ngươi mọc ra hai viên,

Mộ Đình Hiên một viên cũng không có, cho nên hắn mới ghen ghét ngươi." Mộ Nhạc Sơn lạnh lùng giải thích.

Mộ Hòe lắc đầu: "Không phải, là ta tự mình cảm giác được, sau khi tu vi tăng đến cấp bảy, ta đã cảm thấy mộc linh chi tâm trong thân thể cản trở ta."

"Từ trước tới giờ thăng cấp bảy cùng thăng cấp tám khác nhau rất nhiều, thăng cấp tám vốn dĩ khó khăn, ngươi có thể là bởi vậy cho

nên sinh ra ảo giác."

"Không phải như thế, ta quả thật cảm giác được không giống trước kia, Kỳ Thiếu Vinh nói đúng, không phải đồ của ta, chung quy không phải của ta."

Mộ Nhạc Sơn tức giận nhìn Mộ Hòe: "Ngươi nghe tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh kia nói hươu nói vượn sao, hắn cùng Mộ Đình Hiên là một đám!"

Mộ Hòe nhìn Mộ Nhạc Sơn: "Cho nên Mộ Đình Hiên kia thật sự là đường đệ của ta đúng không? Là đường đệ năm đó đã chết đi?"

Mộ Nhạc Sơn mệt mỏi thầm nghĩ: Nhổ cỏ không nhổ tận gốc, xuân phong thổi lại sinh. Năm đó người phụ trách xử lý Mộ Đình Hiên rõ ràng đã nói mọi chuyện đều giải quyết, tên hỗn đản đáng chết này, bỏ rơi nhiệm vụ, còn để lại tai hoạ ngầm lớn như vậy, không nghĩ tới Mộ Đình Hiên lại móc nối được với Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh này cũng thế, chuyện của Mộ Đình Hiên thì có quan hệ gì với hắn chứ, hắn cần phải xem vào việc của người khác vậy sao!

"Việc này không cần ngươi phải xen vào, đi xuống trước đi." Mộ Nhạc Sơn nói.

Mộ Hòe cười nhạo một tiếng, chỉ cảm thấy có một cỗ cảm giác mỏi mệt nói không nên lời chảy dọc suốt xương cốt, hắn là thiên chi kiêu tử của Mộ gia a, trời sinh có được hai viên mộc linh chi tâm, được trời cao ưu ái, là sủng nhi của trời. Mộ Hòe nhắm mắt lại, trời sinh cái gì chứ, căn bản đều là do tâm tính kế mà đến.

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi dạo trên đường, Trang Hạo bồi bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh.

"Ngươi đang nhìn cái gì vậy?" Trang Hạo hỏi.

"Ngươi nói đi? Ngươi nhìn thấy gì?"

"Cửa hàng a!"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Nông cạn."

"Vậy ngươi nhìn thấy cái gì?" Trang Hạo đã quen bị Kỳ Thiếu Vinh đả kích, bị mắng nông cạn cũng không có cảm giác gì.

"Thương cơ a! Phong Nguyên cố ý đầu tư cho cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, tiến hành hợp tác cùng ta."

"Ngươi không định về Nguyên Quốc sao?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Như thế nào sẽ? Dù sao căn cơ của ta cũng ở Nguyên Quốc, bất quá, ta bằng mặt không bằng lòng, cô phụ kỳ vọng của quân thượng, có lẽ quân thượng sẽ không thoải mái về vụ này đâu, ta vẫn nên chờ hắn bình tĩnh lại rồi về đi."

Trang Hạo: "....."

"Ngươi cảm thấy khi nào quân thượng mới bình tĩnh lại?"

Trang Hạo bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Quân thượng biết ngươi vì một người Mộ gia mà không thể thành toàn đại nghiệm tranh giành thiên hạ của hắn, sợ là cả đời cũng không bình tĩnh nổi."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu than thở: "Ta nói ngươi cũng quá xem nhẹ lòng dạ quân thượng rồi, có phải ngươi cũng hiểu được mình là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, cho nên mới nghĩ rằng người khác cũng như vậy không?"

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi tới đi lui trên đường, một tiểu hài tử ngã về phía Kỳ Thiếu Vinh, sờ sờ giật lấy túi tiền của Kỳ Thiếu Vinh, sau đó lập tức chạy đi.

Kỳ Thiếu Vinh duỗi tay định bắt lại, người đã chạy xa.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bóng dáng tiểu hài tử: "Tiểu hài tử kia trộm tiền của ta!" Kỳ Thiếu Vinh cau mày lại, thầm nghĩ: Tiểu hài tử của thế giới này cũng quá nghịch thiên, biết được mượn gió bẻ măng, có thể làm tổ tông của những hài tử đời trước.

"Mau đuổi theo đi! Đứng đó làm gì?" Kỳ Thiếu Vinh xoay người, không vui nhìn Trang Hạo.

"Tiểu hài tử kia có vấn đề." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Đừng nói có vấn đề hay không, ngươi mau đuổi theo đi, trong túi ta có rất nhiều tiền."

"Ta đuổi theo nó, ngươi theo sát ta." Trang Hạo dặn dò.

Kỳ Thiếu Vinh tức giận: "Được rồi, mau đuổi theo đi."

Trang Hạo nắm lấy tay Kỳ Thiếu Vinh, vận dụng ma pháp phong hệ, thân ảnh hai người bay nhanh về phía trước.

"Tiểu tặc này chạy nhanh thật!" Kỳ Thiếu Vinh cảm thán.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tiểu tặc kia có vấn đề, tốc độ của nó quá nhanh!"

"Vô nghĩa, nếu không có vấn đề, sao hắn có thể trộm được đồ từ trên người của ta!"

"Hắn đã tới cấp bảy, đại khái còn có khế ước thú am hiểu chạy trốn, hẳn không đơn thuần chỉ là trộm tiền bình thường, xung quanh càng lúc càng nhỏ hẹp."

"Ngươi muốn nói cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi, "Chẳng lẽ ngươi muốn nói hắn đang dụ dẫn ta tới một nơi không người, sau đó làm thịt ta?"

Trang Hạo ôm Kỳ Thiếu Vinh hạ xuống mặt đất, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Không đuổi theo sao?"

"Không cần đuổi theo, đối phương đã tới rồi."

"Mộ Nhạc Sơn!" Kỳ Thiếu Vinh nhìn người tới, trong mắt hiện lên vài phần ý cười.

"Mộ tiền bối, ngươi muốn gặp ta thì có thể nói thẳng, hà tất phải tìm người trộm đồ của ta như vậy!" Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng nói.

Mộ Nhạc Sơn trầm mặt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, Mộ gia ta cùng ngươi xưa vô oan, nay vô thù, ngươi cần gì phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nói đuổi tận giết tuyệt cũng quá mức rồi, ta chỉ là tìm người chèn ép sinh ý Mộ gia một chút mà thôi, cũng không tính là đại sự gì đi?"

Mộ Nhạc Sơn nghiến răng nghiến lợi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu không biết chặt đứt tài lộ của người cũng coi như là giết phụ mẫu người đó sao?"

"A, cái này ta chưa từng nghe nói tới, lần đầu tiên nghe được, đúng là rất mới mẻ!"

"Kỳ thiếu, Mộ Đình Hiên có thể cho ngươi những gì, ta đều có thể cho ngươi như vậy!"

Mộ Nhạc Sơn hai tay chống lưng, cao cao tại thượng nói.

"Đình Hiên là người của ta, hắn chịu ủy khuất, ta đương nhiên phải thay hắn ra mặt, cái này không có quan hệ gì tới việc ngươi có thể cho ta được bao nhiêu huống chi, ta không cảm thấy Mộ gia có thể cho ta được cái gì." Kỳ Thiếu Vinh lạnh lùng đáp.

Mộ Nhạc Sơn trầm mặt xuống: "Xem ra là không thể đàm phán được."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy."

Mộ Nhạc Sơn không vui nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, người như ngươi hà tất phải vì một kẻ mang điểm gở mà tự hủy tương lai chứ."

Sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh đen lại: "Ngươi nói ai là điểm gở chứ, ngươi mới là kẻ mang điểm gở!"

"Khi Mộ Đình Hiên sinh ra, tướng thuật sư đã nói cuộc đời hắn khắc phụ, khắc mẫu, khắc toàn tộc, Kỳ thiếu, vì tốt cho ngươi, ngươi vẫn nên cách xa hắn một chút thì hơn." Mộ Nhạc Sơn nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Mộ tiền bối đúng là đại nhân vật, không thể tin được ngươi lại mê tín như vậy, mệnh của ta rất cứng, không sợ nhất là có người khác ta!"

Mộ Nhạc Sơn nghiến răng nghiến lợi hô lên: "Động thủ!"

Trang Hạo nhanh chóng kéo Kỳ Thiếu Vinh ra phía sau, đồng thời cũng vung tay lên, mấy chục quyển trục rời tay mà ra.

Ma pháp cấp bảy, cấp tám sôi nổi nổ tung.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn một màn này, thịt đau vô cùng, thầm nghĩ: Tên Trang Hạo ngu ngốc này, học hắn cái gì không học, chỉ biết học lãng phí, nhiều quyển trục như vậy, bao nhiêu tiền mới đủ chứ!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi thật xa xỉ!"

"Không có." Trang Hạo thấy người tới, lần thứ hai lấy thêm mấy chục quyển trục ra khỏi nhẫn không gian.

Kỳ Thiếu Vinh run rẩy khóe miệng một chút, xa xỉ như vậy còn dám

nói không có.

"Quyển trục này là ta tự mình vẽ, phí tổn rất thấp." Trang Hạo giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt, thầm nghĩ: Trang Hạo cư nhiên còn có năng lực vẽ quyển trục ma pháp, tiểu tử này đúng là rất có "tiền đồ" mà!

Mộ Nhạc Sơn vốn muốn ra oai phủ đầu với Kỳ Thiếu Vinh, kết quả lại bị Trang Hạo dùng một đống quyển trục đánh cho đen mặt.

Mộ Nhạc Sơn giận dữ gầm lên, huy bảo kiếm lục sắc về phía Kỳ Thiếu Vinh.

Trang Hạo đánh ra một đạo lôi quang cản lại.

Trang Hạo lao tới, khí thế cuồn cuộn giao chiến với Mộ Nhạc Sơn.

Kỳ Thiếu Vinh đứng một bên nhìn Mộ Nhạc Sơn cùng Trang Hạo quyết đấu.

Mộ Nhạc Sơn là ma pháp sư mộc hệ cấp chín, thực lực tương đương với Hồ Phong, Trang Hạo mới vào cấp tám, ỷ vào ma lực hùng hậu, đánh ngang sức ngang tài với Mộ Nhạc Sơn.

Trượng ma pháp của Trang Hạo vung lên, linh quang thất sắc dung hợp cùng một chỗ, súc thành một quả cầu ma pháp to lớn đáng về phía Mộ Nhạc Sơn, thời điểm chạm tới người Mộ Nhạc Sơn liền nổ tung, Mộ Nhạc Sơn dưới lực công kích bị ép cho lui về sau mấy bước.

Mái tóc Trang Hạo bị gió thổi loạn, quanh thân bao bọc bởi loại hơi thở không gì địch nổi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, trong lòng suy nghĩ miên man: Đây mới là thực lực thật sự của Trang Hạo đi, thời điểm đại chiến trăm

viện, hắn không dùng hết toàn lực, Trang Hạo hơn phân nửa cũng không.

Mộ Nhạc Sơn nhìn Trang Hạo: "Trang thiếu gia, người ta muốn tìm là Kỳ Thiếu Vinh, không có quan hệ gì với ngươi!"

"Ta đã đính hôn cùng Thiếu Vinh, ngươi muốn tìm hắn, sao lại không có quan hệ với ta?"

"Kỳ Thiếu Vinh có cái gì tốt? Nếu ngươi thích, thiếu niên, thiếu nữ Mộ gia ta tùy ngươi lựa chọn!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Lão già Mộ Nhạc Sơn này chết đến nơi rồi còn không quên làm mai cho Trang Hạo.

Trang Hạo không để ý tới Mộ Nhạc Sơn, thế công trên tay càng thêm sắc bén.

Trang Hạo thanh danh hiển hách, Mộ Nhạc Sơn cũng từng nghe nói về Trang Hạo, bất quá Mộ Nhạc Sơn nghe xong lại không để ở trong lòng, ở trong mắt Mộ Nhạc Sơn, Trang Hạo tuổi còn quá nhỏ, có lợi hại cũng không lợi hại được đến đâu, bây giờ chân chính đối mặt với Trang Hạo, Mộ Nhạc Sơn mới phát hiện Trang Hạo khó giải quyết.

Ma lực của Trang Hạo quá dư thừa, Mộ Nhạc Sơn đã chiến đấu kịch liệt cùng Trang Hạo một lúc lâu, ma lực của Trang Hạo lại không tiêu hao chút nào.

Thân thể Trang Hạo giống như một cái nam châm sắt, ma lực vừa tiêu hao liền nhanh chóng được bổ sung.

Mộ Nhạc Sơn theo trực giác cảm thấy hắn đã đụng phải một địch nhân không thể giết được rồi.

Trang Hạo cùng Mộ Nhạc Sơn giằng co, mấy người được Mộ Nhạc Sơn mang tới lại nhào về phía Kỳ Thiếu Vinh.

Mấy người Mộ Nhạc Sơn mang tới không khó giải quyết lắm, nhưng thẳng ở nhân số đông đảo, Kỳ Thiếu Vinh đối phó vẫn có chút khó khăn.

Một đống người đánh thành một đoàn, ma pháp đủ mọi màu sắc chớp tắt trong rừng cây.

------oOo------

Chương 116: Tướng thuật sư năm đó

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 116

Chương 116: Tướng thuật sư năm đó

Một tiếng rít truyền đến, đội hộ vệ của Thương Minh phóng xe đuổi tới.

Nhìn thấy đội hộ vệ, sắc mặt Mộ Nhạc Sơn lạnh xuống, mang người bỏ đi.

"Kỳ thiếu, chúng ta không tới muộn chứ?" Đội trưởng đội hộ vệ đi tới hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không có, các ngươi tới rất đúng lúc."

Đội trưởng đội hộ vệ nhìn Trang Hạo: "Kỳ thật Trang thiếu gia lợi hại như vậy, dù chúng ta không tới, các ngươi cũng có thể toàn thân rút lui."

Trang Hạo khiêm tốn đáp: "Đội trưởng quá khen!"

"Kỳ thiếu gia, gần đây các ngươi vẫn đừng ra ngoài thì tốt hơn, cho dù ra ngoài cũng không nên đi tới nơi núi hoang rừng rậm."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Vừa rồi tiểu hài tử kia trộm túi tiền của ngươi, trong đó có bao nhiêu?"

"Một trăm đồng bạc." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Một trăm đồng bạc?" Trang Hạo cau mày, sớm biết chỉ có chút tiền như vậy hắn đã không đuổi theo.

Kỳ Thiếu Vinh tức giận nhìn Trang Hạo: "Trang Hạo, ngươi đây là có biểu tình gì chứ? Một trăm đồng bạc có thể mua được rất nhiều bánh bao!"

Trang Hạo: "....."

"Kỳ thiếu, về biệt viện thôi." Đội trưởng đội hộ vệ lên tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, "Được."

.....

Mộ gia.

Một y sư nhíu mày nhìn vết sẹo trên eo Mộ Nhạc Sơn: "Miệng vết thương có hơi sâu, trong cỗ ma pháp lôi hệ này còn có hơi thở của mấy loại nguyên tố ma pháp khác, rất khó thanh trừ, chỉ có thể chờ miệng vết thương chậm rãi khôi phục, gia chủ, mấy ngày nay ngươi không nên xung đột với người khác là tốt nhất."

Mộ Nhạc Sơn trầm mặt, "Ta nghe nói Trang Hạo là ma pháp sư cấp bảy, nhưng hắn rõ ràng đã cấp tám."

"Có thể là che dấu thực lực đi, hoàng thất nguyên bản của Nguyên Quốc là Vọng gia, nhưng thế lực Vọng gia yếu nhược, Đường gia mới lên thay thế, Trang gia có đại công, được hưởng không ít chỗ tốt, Đường Hoàng tâm sinh kiêng kị, Trang Hạo quả thật là có chút chói mắt." Một trưởng lão nói.

Mộ Nhạc Sơn nắm chặt nắm tay: "Tiểu tử Trang Hạo kia đúng là rất lợi hại."

Mộ Nhạc Sơn vẫn luôn cảm thấy thiên tư của Mộ Hòe đã đủ nghịch thiên, nhưng sau khi chiến đấu kịch liệt cùng Trang Hạo một hồi, Mộ Nhạc Sơn mới hiểu được đạo lý núi cao còn có núi cao hơn.

Hiện tại thực lực của Trang Hạo đã cường hãn như vậy, đợi thêm hai năm nữa, sợ là ngay cả người của thế hệ trước cũng chưa chắc đã phải đối thủ của hắn. Mộ Hòe trong đám thế hệ trẻ tuổi vẫn tính là không tồi, nhưng so với Trang Hạo thì kém quá xa, vận khí của Kỳ Thiếu Vinh thật tốt, kiếm được một vị hôn phu có tiền đồ như vậy.

"Phụ thân, ngươi bị thương?" Mộ Hòe tràn đầy lo lắng đi đến.

Mộ Nhạc Sơn nhìn Mộ Hòe: "Vết thương nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại."

"Phụ thân, ta nghe nói ngươi đi tìm Kỳ Thiếu Vinh gây chiến?"

"Phụ thân không tìm hắn gây chiến, chỉ là thương lượng một chút chuyện mà thôi."

"Phụ thân, bằng không ta đi nhận lỗi với đường đệ Đình Hiên, có lẽ có thể biến chiến tranh thành tơ lụa?"

Sắc mặt Mộ Nhạc Sơn lập tức trầm xuống, "Không được đi!"

"Vì sao?" Mộ Hòe khó hiểu hỏi.

"Không có vì sao? Không được chính là không được!" Mộ Nhạc Sơn hung tợn nói.

Mộ Hòe rầu rĩ nhìn Mộ Nhạc Sơn: "Phụ thân, Mộ gia đã sắp bị huỷ rồi, ngươi còn không bỏ mặt mũi xuống được sao?"

"Ngươi câm miệng cho ta, lập tức trở về!" Mộ Nhạc Sơn quát.

Mộ Hòe cắn chặt răng, lui ra ngoài.

.....

Thiếu Vinh cùng Trang Hạo trở lại biệt viện, Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm vẫn chưa về, Phong Nguyên lại đang ở đây.

"Kỳ thiếu, nghe nói ngươi ra ngoài không đúng thời điểm, bị Mộ Nhạc Sơn công kích, Mộ Nhạc Sơn này hiện giờ hành sự càng ngày càng không có đúng mực, đã một đống tuổi rồi lại đi ỷ lớn hiếp nhỏ!" Phong Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, "Nghe nói mấy tiểu thiếp của hắn chạy hết rồi, niên kỷ lớn như vậy, dục cầu bất mãn, tính tình không tốt, ta có thể thông cảm được."

Khóe miệng Phong Nguyên lệch đi một chút: "Kỳ thiếu đúng là rộng lượng!"

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không dám, không dám!"

Phong Nguyên: "....."

Phong Nguyên nhìn Trang Hạo đứng bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh: "Anh hùng xuất thiếu niên, Trang Hạo thiếu gia cũng rất lợi hại a!"

Trang Hạo gật đầu với Phong Nguyên: "Tiền bối quá khen."

"Nghe nói Trang Hạo thiếu gia chẳng những là ngự thú sư, còn có thể vẽ được quyển trục ma pháp, hai loại bản lĩnh này, cho dù có được bất cứ loại nào cũng đều là cả đời không cần lo ăn uống, Kỳ thiếu thật có phúc khí!"

Kỳ Thiếu Vinh: "Tiền bối tán thưởng quá mức rồi, năng lực của Trang Hạo cũng chỉ thường thường, hắn đánh cùng Mộ Nhạc Sơn lâu như vậy cũng không thu thập được lão nhân kia....."

Trang Hạo: "....."

Phong Nguyên bật cười lên: "Kỳ thiếu đùng yêu cầu quá cao, dù sao Mộ Nhạc Sơn cũng đã sống hơn Trang Hạo rất nhiều năm!"

"Đúng rồi, tùy tùng bên người Kỳ thiếu kia đâu rồi?" Phong Nguyên hỏi.

"Hắn ra ngoài." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

Phong Nguyên gật đầu: "Vậy sao! Gần đây bên ngoài không yên ổn, vẫn nên cẩn thận một chút cho thỏa đáng!"

"Tiền bối nói phải, đa tạ tiền bối chiếu cố!" Kỳ Thiếu Vinh cung kính nói.

Phong Nguyên cùng Kỳ Thiếu Vinh trao đổi chuyện sinh ý cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành một lúc rồi rời đi.

"Chủ nhân, Kỳ Thiếu Vinh này cũng quá lớn mật, biết rõ đã đắc tội với Mộ gia còn chạy tới nơi hoang sơn dã lĩnh, đây không phải là tìm chết sao?" Một tùy tùng bên cạnh Phong Nguyên lên tiếng.

Phong Nguyên cau mày lại: "Người trẻ tuổi a, đều giàu có tinh thần mạo hiểm, thiếu niên khinh cuồng! Lại nói tiếp, Trang Hạo đúng là rất lợi hại, ban đầu ta còn cho rằng đồn đãi khoa trương chứ, không nghĩ tới tiểu tử này lại còn lợi hại hơn cả trong lời đồn!"

"Chủ nhân rất xem trọng Trang Hạo a!"

Phong Nguyên cười cười: "Chỉ cần tiểu tử này bình yên sống đến ba mươi tuổi, chắc chắn có thể đến được đỉnh thánh cấp."

Trang Hạo nhìn sân trống, xoay người hỏi Kỳ Thiếu Vinh: "Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên đều ra ngoài, không biết khi nào mới trở về?"

Kỳ Thiếu Vinh thở ra một hơi: "Nếu ta đoán không sai nói, có lẽ Đình

Hiên là đi tìm tên lừa đảo năm đó đi, nghe nói tên lừa đảo kia sống không tốt lắm đâu, nhà trong thành cũng không mua nổi, chỉ có thể trốn trong chỗ núi hoang."

Trang Hạo: "....."

Ngoài rìa rừng núi.

Dịch Phàm đi theo bên cạnh Mộ Đình Hiên: "Ngươi muốn tìm ai vậy?"

"Một người quyết định vận mệnh của ta!"

"Tướng thuật sư năm đó?"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "A Phàm, ngươi phản ứng rất nhanh, ta muốn biết có phải mệnh của ta thật sự không tốt hay không."

Dịch Phàm nhìn Mộ Đình Hiên: "Vận mệnh biến ảo vô thường, ai có thể nói chuẩn được chứ? Ngươi không cần để tâm đến tướng thuật sư kia!"

Mộ Đình Hiên nắm chặt nắm tay: "Ta biết, nhưng ta vẫn không bỏ xuống được."

Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm đi tới trước cửa một tòa biệt viện, một thiếu niên chạy ra đón.

"Hai vị tìm ai?"

"Ta tới tìm đoán đâu trúng đó, Khuông Dịch tiên sinh!" Mộ Đình Hiên lãnh đạm nói.

Thiếu niên nhíu mày lại: "Sư phụ đã quy ẩn nhiều năm, tám năm trước sư phụ đã không còn xem bói cho người khác nữa, mời hai vị trở về!"

Mộ Đình Hiên cười lạnh một tiếng: "Không xem bói cho người khác? Đang êm đang đẹp, sao lại không làm nữa?"

"Sư phụ nói hắn đã tiết lộ quá nhiều thiên cơ, ảnh hưởng tới phúc trạch."

"Sư phụ ngươi là lo lắng tiết lộ thiên cơ, hay là lo lắng xem bói quá nhiều, chuyện hắn là kẻ lừa đảo bị lộ ra đây, hay là là nói, hắn cảm thấy đã lừa được nhiều tiền rồi, đến lúc nên thu tay lại?" Dịch Phàm cười nhạo nói.

"Làm càn!" Thiếu niên tràn đầy tức giận nhìn Dịch Phàm.

Mộ Đình Hiên liếc mắt nhìn thiếu niên một cái: "Cút ngay!"

Thiếu niên giận trừng mắt nhìn Mộ Đình Hiên, Dịch Phàm đi lên phía trước, đạp một chân đá cửa ra.

"Chúng ta vào thôi!" Dịch Phàm xoay người nói với Mộ Đình Hiên.

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Được!"

Thiếu niên sốt ruột tiến lên: "Sư phụ đang nghỉ ngơi, các ngươi không thể đi vào."

Trong viện, một nam tử trung niên ngồi trên xe lăn, đối mặt với một bàn cờ, thấy Mộ Đình Hiên đi vào cửa, nam tử trung niên ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Đình Hiên.

"Ngươi là ai?" Khuông Dịch hỏi.

Mộ Đình Hiên nhìn Khuông Dịch: "Tiền bối đúng là quý nhân hay quên chuyện, ta vừa sinh ra ngươi liền quyết định vận mệnh của ta, ta hận ngươi mười mấy năm, ngươi lại không nhận ra ta là ai!"

"Ngươi là..... Mộ Đình Hiên?"

"Tiền bối vẫn còn nhớ ta a! Vậy ngươi còn nhớ rõ, năm đó, khi ta sinh ra, ngươi đã nói cái gì không?" Mộ Đình Hiên ôm hai tay hỏi.

Khuông Dịch trầm mặt xuống, không nói gì.

"Ngươi tới gây chuyện?"

"Tiền bối đúng là biết bói toán, mười mấy năm trước đã tính ra được ta hại Mộ gia tan nhà nát cửa, hiện giờ quả nhiên ứng nghiệm. Tiền bối, nếu ngươi đã tài giỏi như vậy, không bằng tính thử xem hôm nay ta sẽ làm gì đi."

"Chúng ta là tướng thuật sư, không tính vận mệnh của mình!" Khuông Dịch thở dài một hơi.

"Tuy rằng ta không phải là tướng thuật sư, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết, hôm nay ngươi nhất định phải tới chỗ Diêm Vương gia báo danh!"

"Tiết lộ quá nhiều thiên cơ, quả nhiên phải gặp báo ứng, ta đã sớm đoán trước được ngày này, nhưng lại không nghĩ nhanh như vậy."

Mộ Đình Hiên nhìn Khuông Dịch: "Hôm nay ra tới là muốn hỏi tiền bối một chút, cái gọi là thiên cơ là chỉ bằng miệng ngươi nói, hay đó thật sự là số mệnh của ta?"

"Nếu ta nói, hôm nay Mộ thiếu gia sẽ không giết ta sao?"

"Nếu ngươi nói, ta có thể suy xét để ngươi chết thống khoái hơn một chút!"

"Nghe nói tiền bối có một nhi nữ rất đáng yêu, tiền bối tiết lộ nhiều thiên cơ như vậy, nhất định là rất lo lắng liên lụy tới hậu bối đi?" Dịch Phàm nghiêng đầu hỏi.

Khuông Dịch đột nhiên nhìn về phía Dịch Phàm: "Ngươi có ý gì?"

"Ta nghe nói tướng thuật sư đều không tính được vận mệnh của mình cùng những người liên quan, hôm nay trước khi tới ta đã tìm người tính một quẻ cho nhi nữ của ngươi, phát hiện tương lai nàng sẽ là một tên gian ác, rất nhiều người chết trên tay nàng, ta nghĩ ta nên vì tương lai, không thể để nhiều người chết trên tay nàng như vậy được, vẫn nên xử lý nàng một chút thì tốt hơn." Dịch Phàm nói.

"Vớ vẩn!" Khuông Dịch tức giận mắng.

"Vớ vẩn? Tiền bối là tướng thuật sư, chẳng lẽ không tin số mệnh sao? Người ta tìm chính là tướng thuật sư nổi danh, nghe nói mười tính chín chuẩn!"

"Vậy còn một phần đâu?"

Dịch Phàm cười cười: "Còn một phần, cái này không nói trước được, vận mệnh biến ảo vô thường, trên đời này có bao nhiêu chuyện có thể tính chuẩn mười phần chứ."

Khuông Dịch: "....."

------oOo------

Chương 117: Trời xui đất khiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 117

Chương 117: Trời xui đất khiến

Mộ Đình Hiên không nóng không lạnh nhìn Khuông Dịch: "Tiền bối, chân của ngươi làm sao vậy? Làm quá nhiều chuyện trái với lương tâm, trời cao không nhìn vào mặt được sao?"

Khuông Dịch cười khổ một tiếng: "Chân của ta là do phụ thân ngươi đánh gãy!"

Mày Mộ Đình Hiên nhảy nhảy, nắm tay không tự chủ được nhắc lên.

Nhiều năm như vậy, Mộ Đình Hiên vẫn luôn không bỏ xuống được thành kiến đối với Mộ Hành Chi, nhưng nếu không phải hắn vẫn ôm ấp mong chờ về Mộ Hành Chi, hắn cũng sẽ không canh cánh trong lòng như thế.

Dịch Phàm lạnh lùng nhìn chằm chằm Khuông Dịch: "Nói như vậy, năm đó quẻ bói ngươi tính cho Đình Hiên quả nhiên có vấn đề?"

Khuông Dịch nhấp môi, không nói gì.

"Tiền bối, không định nói sao? Không bằng ta đi tìm nhi nữ ngươi tới, ngươi nói cho nàng là được, ta nghe nói nhi nữ ngươi rất không hiếu thuận, ta bắt nàng tới đây bồi ngươi, thuận tiện cũng đánh gãy chân nàng, như vậy nàng có muốn chạy cũng không chạy được, để phụ tử hai người các ngươi có người làm bạn được không a?"

"Họa không vướng thê nhi, các hạ hà tất phải làm thế." Khuông Dịch

đột nhiên nóng vội lên tiếng.

Dịch Phàm ôm hai tay, không thèm để ý cười cười: "Ngươi hạ một lời bình cho hài tử mới sinh như vậy, hiện tại có thể chỉ trích ta sao?"

Khuông Dịch: "....."

Khuông Dịch nhìn Mộ Đình Hiên, thở dài một hơi: "Ta sớm nên nghĩ đến mới phải, thiện ác đến cùng đều có báo. Năm đó khi ta hạ lời bình cho ngươi đã nghĩ sẽ có một ngày như hôm nay."

Khuông Dịch nhắm mắt lại, tiếp tục nói: "Vận mệnh của một người đúng là có thể thay đổi, thời điểm ngươi mới sinh ra, mạch máu có hai loại hướng đi, một loại là nhanh chóng thăng chức, giúp cho Mộ gia đi lên một bước, một loại là mệnh đồ nhiều chông gai, Mộ gia rất có khả năng sẽ hủy dưới tay ngươi."

Mộ Đình Hiên nhìn Khuông Dịch, nắm chặt nắm tay, nhất niệm thành phật, nhất niệm thành ma, thì ra hắn cũng không phải ngay từ ban đầu đã là tai tinh trời sinh. "Ngươi thu được bao nhiêu chỗ tốt từ Mộ Nhạc Sơn mà lại nói thành như vậy?"

"Lúc ấy Mộ Nhạc Sơn bắt giữ nhi nữ uy hiếp ta, hắn là thiếu chủ Mộ gia, ta đành phải nghe theo mệnh lệnh của hắn hành sự."

Mộ Đình Hiên cười nhạo một tiếng: "Tiền bối hà tất phải nói ủy khuất như thế, nếu chính ngươi không muốn, ai có thể miễn cưỡng được ngươi chứ."

Khuông Dịch nhìn Mộ Đình Hiên: "Cho dù là như thế nào, ta cũng rất xin lỗi."

"Tiền bối cảm thấy hiện tại ngươi nói lời này còn có tác dụng gì sao?"

Khuông Dịch miễn cưỡng cười cười: "Quả thật đã muộn. Không biết là trùng hợp hay là vận mệnh an bài, thời điểm ban đầu ta hạ lời

bình cho ngươi chỉ là nghe theo yêu cầu của Mộ Nhạc Sơn, nhưng sau đó gặp lại ngươi khi đã bị hủy dung, vết sẹo trên mặt ngươi hủy hoại tướng mạo nguyên bản, vận mệnh quả thật đã giống như lời ta nói."

"Tiền bối thật ghê gớm, một lời thành thật." Mộ Đình Hiên tràn đầy châm chọc cười nhạo.

"Oan nghiệt a!" Khuông Dịch thở dài một hơi.

"Vận khí của ta cuối cùng cũng không kém, đi theo một chủ tử không tồi, vậy nên, tận thế của Mộ gia tới rồi." Mộ Đình Hiên cắn răng nói.

Khuông Dịch nhìn Mộ Đình Hiên: "Mộ thiếu gia, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng."

"Tiền bối nói lời này đúng là nhẹ nhàng, người bị gia tộc vứt bỏ cũng không phải ngươi, người bị đào mộc linh chi tâm cũng không phải ngươi, ngươi nói cái gì cũng được."

"Báo ứng a! Chuyện này từ ta mà nên, hy vọng cũng từ ta mà kết."

Thân thể Khuông Dịch đột nhiên ngã xuống ghế dựa.

Dịch Phàm tiến lên kiểm tra một chút, quay sang nói với Mộ Đình Hiên: "Trong miệng lão già này có túi độc, vừa rồi hắn cắn độc mà chết."

Mộ Đình Hiên trầm mặt xuống: "Chết rồi sao? Đúng là tiện nghi cho hắn."

Mộ Đình Hiên nắm chặt nắm tay, trong lòng thở ra một hơi, từ nhỏ hắn đã hận tướng thuật sư hạ lời bình cho hắn thấu xương, chỉ là, hiện giờ người chết trước mặt, Mộ Đình Hiên lại không cảm thấy sảng khoái chút nào.

Dịch Phàm nhìn Khuông Dịch: "Lão già này cư nhiên bắt chước tử sĩ giấu túi độc trong miệng, ta thấy hắn là đã làm quá nhiều chuyện trái với lương, cho nên sớm đoán trước sẽ có ngày này."

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm: "Chúng ta đi thôi!"

Dịch Phàm gật đầu: "Được."

.....

"Trời mưa." Dịch Phàm mở dù, che khuất đỉnh đầu Mộ Đình Hiên.

Mộ Đình Hiên gom quần áo trên người lại: "Nổi gió rồi, có chút lạnh."

Dịch Phàm duỗi tay ôm lấy Mộ Đình Hiên, một dòng nước ấm chảy vào trong thân thể Mộ Đình Hiên.

Mộ Đình Hiên chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp giống như đang đứng dưới ánh dương, khẽ quay đầu qua nhìn Dịch Phàm: "Ngươi khống chế ma pháp hỏa hệ không tồi, không lạnh một chút nào."

Dịch Phàm cười cười: "Ngươi thích là được. Chúng ta đi thôi."

Mộ Đình Hiên gật đầu.

Một nam tử trung niên áo xám đứng trong mưa, bình tĩnh nhìn hai người.

Dịch Phàm nhìn Mộ Đình Hiên: "Đình hiên, người kia đang nhìn ngươi."

Mộ Đình Hiên nhíu mày lại: "Một người điên mà thôi, không cần để ý hắn, chúng ta đi!"

Dịch Phàm gật đầu, ôm Mộ Đình Hiên đi ngang qua nam tử áo xám.

Nam tử áo xám nhìn bóng dáng Mộ Đình Hiên rời đi, muốn tiến lên

nhưng lại không bước được bước nào.

Mộ Đình Hiên cúi đầu, đi sát bên người Dịch Phàm, không quay đầu lại một lần nào.

Dịch Phàm nhìn Mộ Đình Hiên, chỉ thấy Mộ Đình Hiên nhấp môi, sắc mặt có chút có nhìn.

Dịch Phàm chần chờ một chút rồi lên tiếng: "Người kia, kỳ thật cũng không phải kẻ điên đi?"

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm một cái: "Không phải ngươi đã đoán ra được rồi sao? Hắn là..... phụ thân ta."

"Ngươi không gọi hắn một tiếng sao? Kỳ thật ngươi vẫn luôn rất muốn được hắn quan tâm đi."

Mộ Đình Hiên nhắm mắt lại: "Khi còn nhỏ đúng là rất muốn, nhưng trước sau đều không chiếm được, hiện giờ ta đã không cần."

Dịch Phàm: "Đừng lo lắng, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi....."

.....

Mộ gia.

"Khuông Dịch đã chết?" Mộ Nhạc Sơn hỏi.

"Đúng vậy, hôm nay có hai người tới bái phỏng hắn, sau đó hắn liền tự sát." Một trưởng lão Mộ gia nói.

Mộ Nhạc Sơn nắm chặt nắm tay: "Vậy hơn phân nửa là không có sai rồi."

Tuy rằng chuyện Kỳ Thiếu Vinh xuống tay với Mộ gia, Mộ Nhạc Sơn đã tra được bóng dáng của Mộ Đình Hiên đứng sau lưng, nhưng Mộ Nhạc Sơn vẫn luôn cảm thấy đây chỉ là trùng hợp, hiện giờ Khuông

Dịch đã chết, Mộ Nhạc Sơn cuối cùng cũng xác định.

"Khuông Dịch tự sát?"

"Hình như là bị Mộ Đình Hiên bức chết."

Mộ Nhạc Sơn híp mắt lại: "Tiểu bạch nhãn lang kia thật đúng là đủ tàn nhẫn độc ác."

"Gia chủ, chúng ta phải làm sao bây giờ?"

"Tên hỗn đản Kỳ Thiếu Vinh kia nhờ Phong Nguyên đối phó với Mộ gia chúng ta, hắn có thể chiếm được cái gì tốt chứ? Vì một tên tùy tùng bé nhỏ không đáng kể, đáng giá sao?"

Mộ Nhạc Sơn nhắm mắt lại, không khỏi có chút mỏi mệt.

.....

Trang Hạo mở cửa, nhìn Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm đứng bên ngoài: "Các ngươi trở lại rồi. Mau vào đi."

Mộ Đình Hiên nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, nghe nói thời điểm ngươi cùng thiếu gia ra ngoài bị người khác tập kích?"

"Một tiểu tặc trộm túi tiền của thiếu gia nhà ngươi, chúng ta đuổi theo hắn, luận bàn một phen mà thôi, không có gì ghê gớm." Trang Hạo nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Mộ Đình Hiên có chút ăn năn cúi đầu: "Xin lỗi, liên lụy Trang đại thiếu rồi."

"Mộ thiếu quá khách khí, đây cũng không phải chuyện lớn gì, ngươi không cần để ở trong lòng."

Mộ Đình Hiên cùng Trang Hạo hàn huyên vài câu sau đó liền đi vào phòng ngủ, trong đình viện chỉ dư lại hai người Dịch Phàm cùng

Trang Hạo.

Mộ Đình Hiên vừa đi, thái độ của Trang Hạo liền trở lên tùy ý rất nhiều.

"Đi ra ngoài một chuyến, có tiến triển gì không?" Trang Hạo chớp chớp mắt, tràn đầy bát quái hỏi.

Dịch Phàm nhấp môi: "Quan hệ của ta cùng Đình Hiên vẫn luôn khá tốt!"

Trang Hạo như suy tư gì đó gật gù: "Vẫn luôn khá tốt, nói cách khác nghĩa là không có tiến triển gì, ta nói ngươi a, hiệu suất cũng quá thấp, ngươi cư tiếp tục như vậy, rất có khả năng cả đời đều làm quang côn *(quang: trống trải; côn: gậy -> quang côn: cây gậy trơ trọi, cành cây không lá không hoa -> nghĩa bóng chỉ những người đàn ông con trai chưa có vợ, độc thân, nói ngắn gọn là ế vợ)*!"

Dịch Phàm không vui cau mày lại: "Nói giống như ngươi đã ngủ cùng một giường với thiếu gia rồi vậy."

Trang Hạo bất đắc dĩ vuốt cằm: "Cái này còn chưa có, bất quá, cho dù là như thế nào, tiến triển của ta vẫn luôn nhanh hơn ngươi một ít."

Dịch Phàm cười nhạo một tiếng: "Phải vậy không? Nói thử nghe một chút nào."

"Ngươi quên rồi sao, ta và thiếu gia ngươi đã đính hôn."

Dịch Phàm trợn trắng mắt: "Trang đại thiếu, đừng để ta nhắc nhở cho ngươi là ngươi làm thế nào để đính hôn với thiếu gia, nếu không phải ngươi lấy khế ước tập kích đột ngột, thiếu gia chắc chắc sẽ không đồng ý quyết định kia, cái đó không thể tính."

"Kỳ thật thiếu gia nhà ngươi đã yêu thầm ta rất lâu, ngươi cũng thấy được đi, thời điểm đại chiến trăm viện, thiếu gia ngươi sờ ta, hắn

còn muốn cởi quần của ta, a, ta nhớ rồi, lúc ấy ngươi cũng đang thi đấu, không nhìn thấy được, không sao, ta có quay lại, ngươi muốn xem không?" Trang Hạo khoe mẽ ưỡn ngực.

Dịch Phàm: "....." Trường hợp mất mặt như thế qua lời tiểu tử Trang Hạo này lại giống như là dư vị vô cùng vậy.

"Không cần, ta không muốn xem." Dịch Phàm nói.

Trang Hạo ôm hai tay: "Ngươi không muốn xem thì thôi, thiếu gia nhà ngươi khen làn da của ta không tồi!"

Dịch Phàm: "....."

Trang Hạo đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu lại nhìn Dịch Phàm: "Ngươi cùng Mộ Đình Hiên đã từng nắm tay chưa?"

Dịch Phàm trầm mặt xuống: "Nắm rồi!"

Trang Hạo gật đầu: "Thì ra là nắm rồi, hiệu suất của ngươi thấp như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi chưa nắm chứ?"

Dịch Phàm âm ngoan nhìn Trang Hạo: "Ánh mắt của thiếu gia rất cao, không biết khi nào thì Trang đại thiếu ngươi sẽ bị đá đây, Trang đại thiếu vẫn ít đắc ý vênh váo một chút thì tốt hơn."

Trang Hạo không thèm để ý gật đầu: "Đa tạ nhắc nhở, so với việc lo lắng cho ta, ngươi vẫn nên nghĩ lại cho mình đi, ta nói cho ngươi a, kỳ thật thiếu gia nhà ngươi vẫn luôn yêu thầm ta, bất quá, da mặt hắn mỏng, ngại nói ra mà thôi."

Dịch Phàm: "..... Trang đại thiếu đúng là tự tin về bản thân!"

Trang Hạo kiêu ngạo cười lên.

Dịch Phàm đen tối cười hai tiếng: "Mấy lời ngươi vừa nói, ta sẽ báo cáo toàn bộ lại cho thiếu gia."

Trang Hạo có chút xấu hổ oán trách: "Đang yên đang lành, ngươi nói mấy lời này với Thiếu Vinh làm gì?"

Dịch Phàm: "....."

------oOo------

Chương 118: Tình hình ở Hoàng Đô

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 118

Chương 118: Tình hình ở Hoàng Đô

Hoàng Đô.

Bích Lưu Vân mệt mỏi nhìn sổ sách, Kỳ Hằng nhanh tay khảy bàn tính.

Bích Lưu Vân đánh ngáp một cái, "Thiếu gia cùng Dịch Phàm thật hỗn đản, hung hăng đánh ra một hồi nổi bật rồi lại chạy ra bên ngoài tránh đầu sóng ngọn gió, vứt bỏ hai người chúng ta ở lại xử lý cục diện rối rắm."

Kỳ Hằng nhìn Bích Lưu Vân: "Ngươi xử lý rất tốt a!"

Bích Lưu Vân nằm trên sô pha, "Mệt muốn chết, chờ thiếu gia trở về, ta nhất định bắt hắn tăng tiền lương cho ta."

Kỳ Hằng: "..... Thiếu gia sợ là không trở về sớm được, tiền lương ngươi muốn không biết phải đợi đến năm nào thán nào."

Bích Lưu Vân bĩu môi: "Nghe nói thiếu gia cứu được Phong Nguyên, lăn lộn ở Lê Quốc không tồi, không biết là vui vẻ bao nhiêu!"

Bích Lưu Vân loạng choạng chân: "Đúng rồi, nghe nói quân thượng đại nhân biết tin thiếu gia cứu được Phong Nguyên ban đầu rất cao hứng, sau đó lại vô cùng tức giận."

Kỳ Hằng nghiêng đầu: "Quân thượng đại khái không nghĩ tới thiếu gia lại yêu cầu với Phong Nguyên như vậy đi. Đình Hiên đi theo thiếu gia nhiều năm, quân thượng lại keo kiệt như vậy, không cần nghĩ cũng biết, thiếu gia khẳng định là lựa chọn Đình Hiên.

"Nhiều năm như vậy, Đình Hiên vẫn luôn không giải được khúc mắc, nếu không giải được, chỉ sợ không còn cơ hội đánh đuổi tâm ma, đời này nhiều nhất cũng chính đến cấp tám."

Kỳ Hằng cúi đầu, thở dài một hơi: "Hy vọng lần này Đình Hiên có thể tháo bỏ được khúc mắc."

Bích Lưu Vân chống cằm: "Trang tam gia rất có tâm hỗ trợ."

Kỳ Thiếu Vinh vừa đi, không ít người đều như hổ rình mồi đối với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, may là Trang Nhân Tuyền ra mặt, bãi bình những kẻ mang ý xấu, nhưng lại không nhúng tay vào nội vụ cửa hàng, đúng là có vài phần quang minh lỗi lạc.

"Trang tam gia hẳn là được Trang Hạo nhờ vả đi, kỳ thật Trang Hạo cũng không tồi." Kỳ Hằng nói.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng là không tồi, ít nhất lớn lên không tồi."

Kỳ Hằng: "....."

.....

Kỳ gia.

Kỳ Diệu tràn đầy tức giận chuyển vòng vòng ở trong phòng, "Tên hỗn đản Trang Nhân Tuyền này!"

Kỳ Diệu nắm chặt nắm tay, sau khi biết cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành là sản nghiệp của Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng hắn đã tràn ngập hối hận.

Cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành chính là con gà mái đẻ trứng vàng a! Đáng tiếc trước khi Kỳ Thiếu Vinh rời khỏi Nguyên Quốc đã giao quyền quản lý lại cho Bích Lưu Vân cùng Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng là thứ gì chứ, chỉ là một hạ nhân bên người của Kỳ Thiếu Vinh mà thôi, Bích Lưu Vân thì sao, một tên mở kỹ viện mà thôi, không biết tị hiềm chút nào cả.

Kỳ Thiếu Vinh tình nguyện tín nhiệm hai người ngoài này cũng không muốn tin tưởng phụ thân hắn.

Sau khi Kỳ Thiếu Vinh rời đi, Kỳ Diệu cũng từng nghĩ tới việc ỷ vào thế lực Kỳ gia cường đoạt cửa hàng của Kỳ Thiếu Vinh, bất quá, bị Trang Nhân Tuyền ngăn trở.

Nghĩ đến Trang gia, Kỳ Diệu nghẹn một bụng lửa giận, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đính hôn, phụ thân hắn lại bị coi thành khách mời trang trí.

Kỳ Thiếu Vinh không biết là đang nghĩ cái gì, cứu được Phong Nguyên lại dùng cơ hội trân quý dùng trên người Mộ Đình Hiên, Mộ Đình Hiên này cũng không biết là từ đâu nhảy ra nữa.

Quân thượng vì chuyện Kỳ Thiếu Vinh nhờ Phong Nguyên đối phó với Mộ gia mà nổi trận lôi đình với hắn, chỉ trích hắn không biết dạy nhi tử.

Kỳ Diệu cắn chặt răng, trong lòng có loại cảm giác vừa chua vừa đau, hiện giờ Kỳ Thiếu Vinh có tiền đồ như vậy, hắn không dính được một chút ánh sáng nào, chuyện Kỳ Thiếu Vinh làm sai, hắn lại phải chịu trách nhiệm.

Nếu năm đó hắn chú ý Kỳ Thiếu Vinh hơn một chút thì tình cảnh cũng sẽ không như ngày hôm nay.

.....

Một tòa tiểu lâu vùng ngoại ô.

Dương Mạn, Dịch Sơ Tuyết, Dịch Hỏa, Dịch Băng ngồi cùng một chỗ.

"Mẫu thân, phòng này nhỏ như vậy, bẩn như vậy, loạn như vậy, chúng ta phải ở như thế nào a?" Dịch Sơ Tuyết tràn đầy ủy khuất lên tiếng.

Dương Mạn nhắm mắt lại: "Ngươi không muốn ở thì đi tìm phụ thân ngươi đi!"

Dương Mạn cúi đầu xuống, trong lòng tràn đầy tức giận, Dịch Hỏa, Dịch Băng trước sau xảy ra chuyện, thái độ của Dịch Tầm đối với nàng cũng biến đổi rất lớn, vì tìm người xem bệnh cho Dịch Hỏa, Dịch Băng, Dương Mạn tiêu hết tiền còn tích tụ.

Sau khi Dịch Tầm có tân hoan, ngại nàng cùng nhi tử chướng mắt, liền tống cổ bọn họ tới vùng ngoại ô.

Dịch Sơ Tuyết cúi đầu, đi tìm Dịch Tầm, sao nàng dám đi tìm Dịch Tầm nữa chứ, ban đầu Dịch Tầm chỉ là hoài nghi nàng không phải cốt nhục của hắn, nhưng hiện tại mấy tân hoan cả ngày cổ vũ nói xấu bên tai Dịch Tầm, Dịch Tầm tựa hồ đã nhận định nàng không phải là nhi nữ của hắn.

Dịch Sơ Tuyết cắn chặt răng, trong lòng ủy khuất khó có thể ức chế.

Dịch Sơ Tuyết nhìn Dương Mạn, trong lòng liền có thêm vài phần tức khắc, nếu không phải mẫu thân không trông chừng được phụ thân, hiện tại nàng cũng sẽ không quá đau khổ như vậy, nơi này là đâu chứ, hạ nhân trong nhà cũng không ở lại nơi kém cỏi như vậy.

Dịch Sơ Tuyết cảm thấy bản thân quá mất mặt, căn bản không thể đi gặp người.

Dương Mạn liếc mắt nhìn Dịch Sơ Tuyết một cái, Dương Mạn có thể thành công tiểu tam thượng vị, bản lĩnh xem mặt đoán ý chính là đứng đầu, chút tâm tư của Dịch Sơ Tuyết căn bản không qua được mắt ám Dương Mạn, tuy rằng trong lòng Dương Mạn tức giận, nhưng lại không thể làm được gì.

Dương Mạn nhắm mắt lại, cảm giác trực tiếp ngã từ trên đỉnh núi xuống khiến nàng gần như hỏng mất rồi.

Ngay từ đầu Dương Mạn còn không rõ vì sao Dịch Phàm xuống tay với Dịch Băng, Dịch Hỏa, Dịch Sơ Tuyết lại không động đến nàng, hiện tại Dương Mạn rõ ràng, mất đi hài tử, mất đi chỗ dựa Dịch Tầm, tồn tại đối với nàng mà nói chính là một loại tra tấn khó chịu đựng.

Dịch Phàm! Trong lòng Dương Mạn ghi hận người này, hận đến chảy máu đứt thịt, nhưng nàng lại không thể làm được gì.

.....

Trang gia.

"Tam thúc, ca ca gửi thư tới?" Trang Khiêm vội vàng đi tới hỏi.

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ca ca nói gì vậy!"

Trang Nhân Tuyền trợn trắng mắt: "Ca ca ngươi nói Kỳ Thiếu Vinh phi thường phi thường coi trọng cấp dưới, dặn ta nhất định phải bảo vệ tốt Bích Lưu Vân cùng Kỳ Hằng, nếu hai người bọn họ xảy ra chuyện, hắn đứng trước mặt Kỳ Thiếu Vinh liền không dám ngẩng đầu, như vậy hắn chỉ có thể lấy chết tạ thiên hạ!"

Trang Khiêm bất đắc dĩ xoa xoa mũi: "Không nghĩ tới đại ca lại bắt đầu biết lấy chết ra đe dọa như vậy."

Trang Nhân Tuyền: "..... Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này đúng là phi

thường coi trọng thủ hạ a! Nhân tình của Phong Nguyên đều bị hắn dùng hết để xả giận cho thủ hạ."

Trang Khiêm gật đầu: "Kỳ tứ thiếu rất nghĩa khí, đại ca đi cùng hắn sẽ không học xấu được."

Trang Nhân Tuyền: "....." Tiểu tử Trang Khiêm này nhanh như vậy đã bị Kỳ Thiếu Vinh thu mua.

Trang Khiêm chuyển tầm mắt nhìn Trang Nhân Tuyền: "Tam thúc, đại ca có nói khi nào sẽ trở về không?"

Trang Nhân Tuyền nhún vai: "Đại ca ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh ở bên ngoài rất tốt, không biết vui vẻ bao nhiêu, trong thời gian ngắn sợ là sẽ không trở lại."

Trang Khiêm: "....."

.....

Lê Quốc.

Thẩm Nguyên vừa đi tới liền thấy Trang Hạo vui vẻ trò chuyện cùng Dịch Phàm.

Thẩm Nguyên vừa về, hai người cũng vừa vặn nói xong.

Thẩm Nguyên đi tới dùng khuỷu tay thọc thọc Trang Hạo: "Khi nào thì quan hệ giữa ngươi cùng Dịch Phàm lại tốt như vậy, các ngươi vừa nói chuyện gì đấy?"

"Ta đang dạy hắn a!" Trang Hạo đáp.

Thẩm Nguyên tràn đầy khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Dạy hắn? Dạy hắn cái gì?"

Trang Hạo nhún vai: "Ta dạy hắn truy thê như thế nào."

Sắc mặt Thẩm Nguyên suy sụp xuống: "Ngươi dạy hắn truy thê như thế nào, xong rồi, xong rồi, tiểu tử Dịch Phàm này nhất định phải làm quang côn cả đời!"

Trang Hạo tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Nguyên: "Ngươi nói cái gì đấy?"

Thẩm Nguyên xấu hổ cười cười: "Ta đùa một chút thôi."

Trang Hạo: "....."

"Nếu không phải ngươi nhiều chuyện, hiện tại ta cũng không đến nỗi như thế này!" Trang Hạo tức giận nói.

Thẩm Nguyên gãi gãi đầu: "Việc này cũng không thể chỉ trách ta a! Rõ ràng là do kế mẫu ngươi phân phó!"

Trang Hạo thở dài một hơi, cúi đầu.

Năm đó phụ thân hắn ra ngoài gặp được chuyện nguy hiểm được mẫu thân Nhan Phỉ giúp đỡ, hai người nhất kiến chung tình, nhanh chóng đi tới cùng một chỗ, cảm tình tốt vô cùng.

Sau đó mẫu thân sinh ra hắn cùng đệ đệ, người một nhà vô cùng mỹ mãn, đáng tiếc, mấy năm trước phụ thân bị người ám hại hạ độc, vì cứu phụ thân, mẫu thân hao hết ma lực, hương tiêu ngọc vẫn.

Sau khi mẫu thân qua đời, phụ thân thiếu chút nữa liền không gượng dậy nổi, cả ngày mượn rượu giải sầu, đần đần độn độn.

Lúc này Nhan gia mới đưa Nhan Lệ vào Trang gia, Nhan Lệ là thân tỷ tỷ của mẫu thân, diện mạo có vài phần tương tự với mẫu thân, khi Trang Nhân Hiền đang say rượu, coi Nhan Lệ thành mẫu thân, xảy ra việc hoang đường với Nhan Lệ.

Sau khi phụ thân tỉnh táo lại, hối hận không thôi, cảm thấy rất có lỗi với mẫu thân, lập tức thanh tỉnh lại.

Nhan gia ra mặt muốn phụ thân cưới Nhan Lệ, phụ thân đáp ứng.

Tuy rằng phụ thân cưới Nhan Lệ, nhưng quan hệ với Nhan Lệ vẫn luôn thường thường, sau này không còn chạm vào nàng nữa.

Trang Hạo cùng Trang Khiêm cũng vô cùng lãnh đạm với kế mẫu này, Nhan gia chỉ có thể xem như tiểu gia tộc, Nhan Lệ không được Trang Nhân Hiền yêu thích, ở Trang gia cũng không có cảm giác tồn tại gì.

Đối với kế mẫu này, tình cảm của Trang Hạo có chút phức tạp, một bên, Trang Hạo cảm thấy Nhan Lệ phá hủy tình cảm giữa phụ thân cùng mẫu thân, một bên lại cảm thấy nàng rất tốt, gả vào Trang gia sống thủ tiết quả thật là có chút đáng thương.

"Nhan Lệ thay ta từ hôn hẳn là cảm thấy muốn tốt cho ta đi." Trang Hạo lắc lắc đầu than thở.

Thẩm Nguyên nhún vai: "Chắc vậy!" Chỉ là trời xui đất khiến, sự tình lại biến thành như vậy.

"Mấy ngày nay ngươi chạy đi đâu vậy?" Trang Hạo hỏi.

"Ở đây có mấy cửa hàng của Thẩm gia chúng ta, ta tới xem một chút."

Trang Hạo gật đầu, tuy rằng Kỳ Thiếu Vinh vẫn luôn hạ thấp giá trị của Thẩm Nguyên, nhưng thực tế, Thẩm Nguyên chính là người thừa kế một trong tứ đại gia tộc của Nguyên Quốc, rể hiền trong cảm nhận của vô số người.

"Đúng rồi, chỗ ta có chút tin tức, là gửi cho ngươi, quân thượng đã biết chuyện Kỳ Thiếu Vinh trị liệu khỏi cho Phong Nguyên, cũng biết yêu cầu hắn đưa ra với Phong Nguyên rồi." Thẩm Nguyên nói.

Trang Hạo cười khổ một tiếng: "Quân thượng nhất định là rất tức giận!"

"Đúng vậy! Ta thấy trong khoảng thời gian này ngươi đừng trở về thì hơn, nghe nói Kỳ Diệu bị quân thượng mắng cho không ít." Thẩm Nguyên tràn đầy ưu sầu than thở.

"Kỳ Diệu bị quân thượng mắng, vì sao vậy?" Trang Hạo tò mò hỏi.

Thẩm Nguyên trợn trắng mắt: "Còn có thể vì sao nữa? Quân thượng ghét bỏ hắn không biết giáo dục nhi tử a!"

"Thiếu Vinh có chỗ nào không tốt sao?"

Thẩm Nguyên nhún vai: "Khá tốt a! Chỉ là không biết lấy đại cục làm trọng, quân thượng đại nhân của chúng ta hận không thể để tất cả mọi người đều ưu quốc thương dân, lấy ích lợi của quốc gia làm đầu, lần này Kỳ Thiếu Vinh ra mặt thay Mộ Đình Hiên, hạ đủ vốn gốc!"

Trang Hạo lắc đầu: "Thiếu Vinh làm việc tùy tâm sở dục, biết nhìn đại cục là cái gì chứ."

------oOo------

Chương 119: Mộ Hành Chi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 119

Chương 119: Mộ Hành Chi

Tiếng đập cửa nhịp nhịp vang lên, Thẩm Nguyên nhìn về phía cửa, "Ta vừa về liền có người tới bái phỏng, ta đi mở cửa."

Thẩm Nguyên vừa mở cửa liền nhìn thấy một nam tử dung nhan có chút tang thương.

"Các hạ, xin hỏi có chuyện gì sao?" Thẩm Nguyên khẽ đảo mắt hỏi.

"Ta tìm Mộ Đình Hiên." Nam tử trung niên nói.

Thanh âm nam tử trầm thấp khàn khàn, khiến người nghe cảm thấy có vài phần chua xót.

Trang Hạo đi tới bên người Thẩm Nguyên, tràn đầy thành khẩn nhìn người tới: "Thật ngại quá, chỗ chúng ta không có người nào tên là Mộ Đình Hiên. Ngươi tìm lầm chỗ rồi, mời trở về."

"Không có sao?" Nam tử nhíu mày lại.

Trang Hạo cười lắc đầu, chém đinh chặt sắt đáp: "Không có."

Nam tử trung niên nhìn chằm chằm Trang Hạo một hồi lâu: "Ngày khác ta lại đến."

Thẩm Nguyên nhìn bóng dáng nam tử rời đi: "Trang Hạo, người kia là ai vậy? Sao ngươi lại lừa hắn?"

"Người kia? Nếu vận khí Dịch Phàm đủ tốt, người kia rất có khả năng sẽ trở thành nhạc phụ Dịch Phàm." Trang Hạo ôm hai tay nói.

Thẩm Nguyên trừng lớn mắt: "Nhạc phụ..... Dịch Phàm? Hắn là phụ thân Mộ Đình Hiên? Ngươi xác định sao?"

"Một thân hơi thở công pháp mộc hệ, thực lực ở cấp chín, lớn lên rất giống Mộ Nhạc Sơn, quần áo trên người lại có biểu tượng của Mộc Linh Tông, chắc chắn đó là Mộ gia Mộ Hành năm đó đã phản bội Mộ gia."

"Hắn có khả năng sẽ trở thành nhạc phụ Dịch Phàm a! Ngươi đuổi hắn đi như vậy thật sự ổn sao?" Tiểu tử Dịch Phàm kia rất biến thái a, còn khó chọc hơn cả Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh chỉ là miệng hư, tiểu tử Dịch Phàm này mới chân chính là xuống tay vô tình.

"Không có việc gì, mấy ngày nay ta nghe Thiếu Vinh kể về một câu chuyện xưa "Ba lần tới mời", nếu người này có lòng thành, nhất định sẽ quay lại."

"Ba lần tới mời"? Đó là gì vậy?"

Trang Hạo nhún vai: "Ta cũng không rõ ràng lắm, nghe nói có một tiểu tử gọi là Lưu Bị tới mời cao nhân trong mao lư Gia Cát Lượng rời núi, mời tổng cộng ba lần, hai lần đầu đều không gặp được người, tới lần thứ ba, Gia Cát Lượng rốt cuộc cũng cảm động, liền đi theo hắn."

"Cao nhân sống trong mao lư, này cũng quá thảm rồi." Thẩm Nguyên vuốt cằm cảm thán.

Trang Hạo nhún vai: "Nghe Thiếu Vinh nói, Gia Cát Lượng là một người liệu sự như thần, trong bày mưu lập kế, ngoài quyết thắng ngàn dặm, giết người không thấy máu, đánh đàn dọa lui mười lăm vạn quân địch, rất có bản lĩnh, sở dĩ vào mao lư sống có thể là do người ta tương đối điệu thấp đi!"

Thẩm Nguyên gật đầu: "Thì ra là thế! Vậy Lưu Bị là ai?"

Trang Hạo: "Là một niểu hùng *(??)* mang giấc mộng tranh giành thiên hạ!"

Thẩm Nguyên: "Vậy hắn có thành công không?"

Trang Hạo: "Xem như thành công đi!"

Thẩm Nguyên: "Thực lực của Lưu Bị này rất mạnh sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Nghe Thiếu Vinh nói thực lực không mạnh lắm, nhưng rất biết lừa dối người khác, tiểu tử này lừa dối một lượng lớn người tứ chi phát đạt, đầu óc đơn giản đi theo hắn giành thiên hạ!"

Thẩm Nguyên như suy tư gì nói: "Như vậy xem ra hắn rất lợi hại a! Bất quá, bản lĩnh phỏng chừng cũng không được đến đâu, ta chưa từng nghe về Lưu Bị này, Kỳ Thiếu Vinh là nghe từ đâu vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, "Hai người các ngươi lại tụ tập nói xấu ta cái gì đấy?"

"Chúng ta đang nói về Lưu Bị, đây là lần đầu tiên ta nghe nói về người này a." Thẩm Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy ghét bỏ nhìn Thẩm Nguyên: "Tại sao ngay cả Lưu Bị ngươi cũng không biết? Đún là kiến thức hạn hẹp! Bất quá, cái này cũng không trách được ngươi....." Lưu Bị là người của thế giới trước, người thế giới này biết mới là lạ.

Thẩm Nguyên gật đầu: "Đúng là không thể trách ta. Có trách thì phải trách Lưu Bị này không đủ nổi danh!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

"Sao cửa lại mở, có người vừa tới?" Kỳ Thiếu Vinh chuyển đề tài hỏi.

"Nhạc phụ Dịch Phàm mới tới, bất quá, bị Trang Hạo lừa đi rồi." Thẩm Nguyên ân cần trả lời.

"Các ngươi nói nhạc phụ ai tới?" Dịch Phàm đi ra hỏi.

"Ngươi a! A! Hiện tại nói là của ngươi vẫn còn quá sớm, nhìn trình độ của ngươi, nếu muốn theo đuổi được Mộ Đình Hiên là rất khó khăn, rất rất khó khăn, rất rất rất khó khăn a....." Thẩm Nguyên đáp.

Dịch Phàm: "....."

Dịch Phàm nhìn Thẩm Nguyên: "Thẩm thiếu, có phải ngươi cảm thấy ngươi là người thừa kế Thẩm gia, ta sẽ không đánh ngươi không?"

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm: "Mộ Hành Chi vừa tới, ngươi có muốn nói cho Mộ Đình Hiên không?"

Dịch Phàm nhấp môi: "Tìm thời cơ, ta sẽ nói với hắn."

Thẩm Nguyên thật cẩn thận đánh giá Dịch Phàm: "Chỗ ta có tin tức về Dịch gia, ngươi muốn biết không?"

Dịch Phàm liếc mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Nói đi."

"Dịch Tầm hưu Dương Mạn, sau đó lại cưới thêm mấy tiểu thiếp, Dương Mạn, Dịch Băng, Dịch Hỏa, tính cả Dịch Sơ Tuyết bị đuổi ra khỏi Dịch gia, đi đến một tiểu sơn trang."

Dịch Phàm cười khổ một tiếng: "Ta đã sớm đoán được Dịch Tầm này vô cùng bạc tình mà."

Thẩm Nguyên ôm hai tay: "Hắn qua ngày cũng không tốt lắm đâu, Dịch Tầm nguyên bản là gia chủ Dịch gia, hiện giờ đã phải bãi chức."

Dịch Phàm cười cười: "Phải vậy không?"

.....

Lực ảnh hưởng của Thương Minh rất lớn, bởi vì Mộ Nhạc Sơn động thủ với Kỳ Thiếu Vinh, Thương Minh lại càng tăng sức chèn ép Mộ gia thêm vài phần.

Sinh ý Mộ gia bị đánh cho rơi rớt tan tác, Mộ Nhạc Sơn không khỏi có chút sứt đầu mẻ trán.

Biết Kỳ Thiếu Vinh là vì Mộ Đình Hiên mới làm như thế, không ít người Mộ gia đều đánh chủ ý tới trên đầu Mộ Đình Hiên, nhưng người muốn đi tìm Mộ Đình Hiên đều bị một cao thủ thần bí đánh cho một trận.

"Phụ thân ·" Mộ Hòe đi tới tìm Mộ Nhạc Sơn.

Mộ Nhạc Sơn cau mày nhìn Mộ Hòe: "Sao ngươi lại tới đây?

"Phụ thân, để ta đi tìm Mộ Đình Hiên trả đồ ta thiếu lại cho hắn đi."

Mộ Nhạc Sơn tràn đầy kích động nhìn Mộ Hòe: "Ngươi đang nói cái gì! Ăn nói khùng điên! Ngươi không thiếu hắn cái gì!"

Mộ Hòe nhìn Mộ Nhạc Sơn: "Phụ thân, nếu cứ tiếp tục như vậy toàn bộ Mộ gia đều sẽ bị hủy."

Mộ Nhạc Sơn không thèm để ý nói: "Đây là chuyện của người lớn chúng ta, không cần ngươi phải nhọc lòng."

"Phụ thân, những trưởng lão khác cũng nghĩ như vậy sao?"

Năm đó chuyện Mộ Nhạc Sơn đào mộc linh chi tâm ra khỏi thân thể Mộ Đình Hiên đưa vào trong người Mộ Hòe tuy rằng là bí ẩn, nhưng rất nhiều người Mộ gia đều biết, hiện giờ Kỳ Thiếu Vinh vì ra mặt cho Mộ Đình Hiên, điên cuồng trả thù Mộ gia, đã có vài người đưa ra đề nghị để Mộ Hòe trả mộc linh chi tâm lại cho Mộ Đình Hiên.

Mộ Hòe nguyên bản là thanh niên mẫu mực của Mộ gia, các thiếu niên khác trong Mộ gia vừa ghen ghét vừa hâm mộ Mộ Hòe, hiện giờ tin tức mộc linh chi tâm trong thân thể Mộ Hòe lai lịch bất chính tuôn ra, ánh mắt các thiếu niên Mộ gia nhìn Mộ Hòe liền có chút khác thường, vì vậy mà danh dự Mộ Hòe bị đả kích không nhỏ.

Trang Hạo ngồi trên mép giường Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt ngủ đến ngọt ngào.

Kỳ Thiếu Vinh quay người, vừa mở mắt liền nhìn thấy Trang Hạo ngồi bên cạnh, tức khắc hoảng sợ.

Kỳ Thiếu Vinh gãi gãi tóc, nửa dựng thân thể lên.

"Ngươi ở chỗ này làm gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Ta có chút chuyện muốn nói cho ngươi, thấy ngươi đang ngủ, ta liền không đánh thức ngươi, ở bên này chờ." Trang Hạo đáp.

"Ngươi không thể ra ngoài chờ sao?"

Trang Hạo không cho là đúng nói: "Ta thủ ở bên này mới có thể nói cho ngươi trước!"

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Chuyện gì, quan trọng như vậy sao?"

"Phụ thân Mộ Đình Hiên tới."

Kỳ Thiếu Vinh: "Phải vậy không? Cái này cũng không phải đại sự gì!"

"Đúng vậy! Cho nên ta mới không đánh thức ngươi trước, mà là ở bên cạnh chờ ngươi dậy."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"A! Thiếu Vinh, ngươi biết không? Thời điểm ngươi ngủ sẽ phát ra mấy thanh âm khò khè khò khè khò khè, xì xụp xì xụp....."

Sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được vặn vẹo lại một chút: "Đúng là phải cảm ơn ngươi đã nói, ta thật sự không biết thời điểm ta ngủ lại phát ra thanh âm như vậy."

"Ngươi như vậy rất đáng yêu, giống như heo nhỏ vậy....."

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được nắm chặt khăn trải giường, tên Trang Hạo ngốc này, ai giống heo nhỏ, tên ngốc này mới giống heo!

Kỳ Thiếu Vinh nghiến răng nghiến lợi nhìn Trang Hạo: "Cảm ơn ngươi khích lệ!"

Trang Hạo cười cười: "Thời điểm ngươi ngủ còn thích chu miệng, khiến cho ta rất muốn hôn ngươi....."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo chớp chớp mắt, đột nhiên đè Kỳ Thiếu Vinh lên trên giường, hung hăng hôn lên.

Kỳ Thiếu Vinh đang bị vây trong nửa tình nửa mê, chưa kịp phản ứng lại được, liền để cho Trang Hạo đánh lén đắc thủ.

Kỳ Thiếu Vinh đánh một cái tát lên mặt Trang Hạo, "Ngươi làm gì?"

"Bộ dáng ngươi nhìn qua giống như là đang đòi hôn với ta." Trang Hạo tràn đầy vô tội nói.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Ai đòi hôn với ngươi? Có phải mắt ngươi què rồi không?"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi cảm thấy ta hôn ngươi là thiệt sao, vậy ta để ngươi hôn lại là được!"

Trang Hạo chu môi, tiến đến trước mặt Kỳ Thiếu Vinh, sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh vặn vẹo một trận, tên ngốc Trang Hạo này không phải là bị thứ gì bám vào người đi?

.....

Dịch Phàm đẩy cửa đi đến, vừa lúc nhìn thấy Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đang hôn môi, kỳ thật Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh cũng không có thật sự hôn môi, chỉ là từ góc độ của Dịch Phàm nhìn tới, hai người giống như là đang hôn.

Kỳ Thiếu Vinh đẩy Trang Hạo ra: "Mau cút ra!"

Trang Hạo có chút ủy khuất dịch dịch thân mình.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "A Phàm, có chuyện gì sao?"

Dịch Phàm gật đầu: "Ăn cơm."

"Ta biết rồi, tới liền đây."

Trang Hạo: "Ta....."

Kỳ Thiếu Vinh tức giận nhìn Trang Hạo: "Ngươi cút ra ngoài cho ta.

Trang Hạo tràn đầy ủy khuất nhìn Kỳ Thiếu Vinh, không tình nguyện lui ra ngoài.

Trang Hạo đi theo Dịch Phàm ra ngoài, Dịch Phàm nhìn dấu tay năm ngón trên mặt Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ấn ký trên mặt ngươi rất rõ ràng a! Nếu ngươi lấy bộ dáng này ra ngoài, sợ là sẽ tổn hại đến

uy danh!"

Trang Hạo xoa xoa mặt mình: "Làm chuyện gì cũng đều phải trả đại giới, ngươi muốn bị đánh chỉ sợ cũng không có cơ hội đâu!"

Dịch Phàm: "....."

Trang Hạo xoa xoa mặt mình, ấn ký trên mặt rất nhanh liền tiêu tán.

Dịch Phàm nhìn Trang Hạo: "Mọi người đều nói Trang đại thiếu là người lạnh nhạt rụt rè, trong khoảng thời gian ở chung này, Trang đại thiếu đúng là làm ta phải lau mắt mà nhìn!"

"Không cần yêu ta, ta không có hứng thú với ngươi." Trang Hạo nghiêm trang nói.

Dịch Phàm hít sâu một hơi: "Trang đại thiếu gia, ngươi có thể yên tâm, ta có mù cũng sẽ không coi trọng ngươi."

Trang Hạo vân đạm phong khinh cười cười: "Như vậy là tốt nhất....."

"Trang đại thiếu, da mặt ngươi dày như vậy thật là làm ta phải chấn động." Dịch Phàm tràn đầy châm chọc nói tiếp.

Trang Hạo xoa xoa mặt: "Thường thôi thường thôi."

Dịch Phàm: "....."

------oOo------

Chương 120: Nghe góc tường

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 120

Chương 120: Nghe góc tường

Kỳ Thiếu Vinh mặc tốt quần áo mới đi ra, trong đại sảnh người đã đến đông đủ.

Kỳ Thiếu Vinh quan tâm nhìn về phía Mộ Đình Hiên: "Đình Hiên, ngươi không sao chứ?"

Mộ Đình Hiên thần sắc như thường đáp: "Ta rất tốt, thiếu gia yên tâm."

"Nếu ngươi cảm thấy không thoải mái, ta có thể phê chuẩn cho ngươi nghỉ phép, ngươi biết đấy, ta khó khăn lắm mới được một lần hào phóng như vậy!"Kỳ Thiếu Vinh khuyên nhủ

Mộ Đình Hiên cười cười: "Thiếu gia, ta thật sự không có việc gì."

Mộ Đình Hiên cúi đầu, trong lòng dâng lên vài phần ấm áp, gần đây Kỳ Thiếu Vinh đang trao đổi chuyện hợp tác với Thương Minh, rất nhiều chuyện phải lo, vô cùng bận rộn. Kỳ Thiếu Vinh đã thay hắn xả giận, sao hắn có thể kéo chân sau Kỳ Thiếu Vinh vào lúc này được.

Mấy người tụ tập ăn cơm, tiếng đập cửa truyền tới.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày kéo đũa: "Ai lại tới lúc này chứ, chẳng lẽ muốn cọ cơm?"

Trang Hạo: "....."

Mộ Đình Hiên nắm chặt đôi đũa trong tay, đột nhiên đứng lên: "Ta ra mở cửa!"

Dịch Phàm đè tay Mộ Đình Hiên lại: "Để ta đi đi, có khả năng là....."

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm một cái, thanh lãnh nói: "Chuyện ta cần đối mặt, cuối cùng cũng phải đối mặt."

Mộ Đình Hiên rút tay khỏi Dịch Phàm, đi ra ngoài.

Dịch Phàm nhìn bóng dáng Mộ Đình Hiên, trong lòng tự nhiên trống trơn.

.....

Mộ Đình Hiên mở cửa liền nhìn thấy thân ảnh Mộ Hành Chi.

Mộ Đình Hiên nhìn người tới: "Ngươi..... tìm ai?"

Mộ Hành Chi nhìn Mộ Đình Hiên, đôi mắt lập tức ươn ướt, Mộ Hành Chi run môi, thanh âm có chút khàn khàn lên tiếng: "Ta tìm ngươi!"

Mộ Đình Hiên nhìn Mộ Hành Chi, cúi đầu xuống: "Tìm ta? Có việc gì sao?"

"Ta có thể nói chuyện riêng với ngươi không?" Mộ Hành Chi hỏi.

"Ta không cảm thấy giữa chúng ta có chuyện gì để nói!"

Thời điểm còn ấu thơ, hắn còn chưa gặp Mộ Hành Chi một lần nào.

Khi còn nhỏ, thấy hài tử khác được phụ thân ôm vào trong ngực, hắn từng ảo tưởng sẽ được gặp mặt phụ thân một lần, hắn không mong cầu xa xôi phụ thân sẽ giống người khác ôm hắn nâng cao, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ hy vọng phụ thân có thể nói chuyện cùng hắn, chỉ nói chuyện thôi cũng tốt rồi, nhưng cho tới nay một lần cũng

không.

Mộ Đình Hiên nhớ rõ, khi hắn còn nhỏ, có một con chó tên là A Bảo vẫn luôn bồi bên cạnh hắn, lúc ấy nó có đói cũng sẽ chia phân của nó cho hắn ăn, có đôi khi, thứ đó thật sự rất khó nuốt, nhưng trong thời thơ ấu, thứ toàn tâm toàn ý đối với hắn cũng chỉ có mình A Bảo.

Thời điểm hắn năm tuổi, Mộ Nhạc Sơn muốn mộc linh chi tâm trong thân thể hắn, lúc ấy A Bảo vì bảo hộ hắn, nhào về phía trước cắn người tới bắt hắn, kết quả, bị đánh chết.

Mộ Hành Chi cúi đầu, thanh âm run rẩy nói: "Thật xin lỗi."

Mộ Đình Hiên nhìn Mộ Hành Chi: "Ngươi không cần nói cái này với ta." Cho dù như thế nào, Mộ Hành Chi cũng là người sinh ra hắn, hắn có thể tồn tại, nhìn ngắm phong cảnh trên thế giới này, có phải hắn nên cảm kích Mộ Hành Chi không?

"Cho ta một chút thời gian, ta chỉ là có mấy lời muốn nói với ngươi?" Mộ Hành Chi gần như trung cầu lên tiếng.

Mộ Đình Hiên hít sâu một hơi: "Tuy rằng ta cảm thấy giữa chúng ta không có gì để nói, nhưng nếu ngươi một hai phải nói, vậy vào đi."

.....

Kỳ Thiếu Vinh ăn lát thịt: "Không biết Đình Hiên cùng lão cha hắn sẽ nói cái gì?"

Trang Hạo nghiêng người về phía Dịch Phàm: "Này, ngươi có muốn đi nghe góc tường không?"

Dịch Phàm: "..... Nghe góc tường rất không tốt!"

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm: "Ngươi thật sự không đi nghe sao? Hiện tại ngươi không nghe, lát nữa bọn họ nói xong rồi, ngươi muốn nghe cũng không nghe được."

Dịch Phàm nhìn Trang Hạo hai giây, đứng lên rời.

Trang Hạo tiến đến bên người Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi xem, Dịch Phàm này a, không chính trực một chút nào!"

Kỳ Thiếu Vinh tức giận nhìn Trang Hạo: "A Phàm không chính trực, ngươi thì rất chính trực sao?"

"Đó là đương nhiên, ta cương trực công chính nhất!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Thẩm Nguyên yên lặng gặm một cái màn thầu, làm bộ mình là người vô hình, trong lòng thở dài một hơi, càng nhìn Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh ở chung, hắn càng cảm thấy giới hạn của mình bị thách thức, còn được đổi mới liên tục, Thẩm Nguyên nghĩ kiểu gì cũng không ra Trang Hạo cư nhiên còn có một mặt hoạt bát như vậy.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ta đang uống nước, ngươi tránh xa ra một chút, ngươi còn tiếp tục nói chuyện cười nữa, cẩn thận ta phun lên mặt ngươi."

Trang Hạo: "....."

.....

Mộ Đình Hiên đứng ở một bên lên tiếng: "Có chuyện gì, ngươi nhanh nói cho xong đi."

Mộ Hành Chi ân hận nhìn Mộ Đình Hiên: "Mấy năm nay ngươi có tốt không?"

Mộ Đình Hiên ôm hai tay, nhàn nhạt đáp: "Rất tốt, người ta đi theo đối với ta tốt, mấy đồng bạn của ta cũng có thể thành thật ở chung với nhau, ta nghĩ ngươi cũng biết, thiếu gia vì ra mặt cho ta mà

không tiếc đắc tội với quân thượng Nguyên Quốc, tuy rằng ta không thích được người khác vây quanh nhưng vẫn có người để ý đến ta."

Mộ Hành Chi nắm chặt nắm tay: "Ngươi sống tốt là ổn rồi."

"Hôm nay ngươi tới hẳn là không chỉ phải chỉ để hỏi ta sống có tốt không đi? Nếu ngươi vì cầu tình cho Mộ gia mà đến, vậy mời trở về đi, thiếu gia vì ta làm đến một bước kia, ta không có khả năng kéo chân sau của hắn trong loại thời điểm này, hơn nữa tư tâm ta cũng không muốn buông tha cho Mộ gia, Mộ gia càng xui xẻo, ta sẽ càng cao hứng."

"Ở trong mắt ngươi, ta chính là người như vậy sao?" Mộ Hành Chi run rẩy hỏi.

Mộ Đình Hiên nhàn nhạt nhìn Mộ Hành Chi: "Vậ ta nên nhìn ngươi như thế nào đây, khi còn nhỏ, ta nghe được không ít chuyện về ngươi, ngươi làm cái gì cho gia tộc, lập ra bao nhiêu công lao khiến người khác phải ngưỡng mộ."

"Bởi vì mệnh số ta không tốt, khả năng sẽ uy hiếp đến Mộ gia, ngươi ngay cả điều tra cũng không, lập tức đưa ta ra khỏi Mộ gia, ta sống ngoài Mộ gia 5 năm, ngươi suốt ngày vì chuyện của Mộ gia mà bôn ba, có từng quan tâm tới sinh hoạt của ta không? Ta nghĩ ngươi cảm thấy Mộ gia giữ lại cho ta một cái mạng đã là rất tận tình tận nghĩa rồi đúng không?"

"Thật xin lỗi." Mộ Hành Chi nhắm mắt lại, hắn vừa sinh ra đã bị gia tộc tẩy não, nhận định bản thân là vì lợi ích của gia tộc mà sinh.

Chỉ là, sau khi hắn nghe được tin Mộ Đình Hiên chết đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, một khắc kia, hắn thật sự không hiểu, hắn tận trung với gia tộc đến tột cùng là vì cái gì, chỉ tiếc, hắn thanh tỉnh đã quá muộn.

"Ngươi không cần phải nói những lời này với ta, ngươi sinh ta, cho dù như thế nào, ta cũng phải cảm kích ngươi, chỉ là ta cũng không

thiếu ngươi cái gì, thời điểm năm tuổi, ta bị đào mất mộc linh chi tâm, sinh mệnh lực khô kiệt, mấy lần thiếu chút nữa đã tắt thở, thời hiểm tử hoàn sinh, là cữu cữu đưa ta tới Nguyên Quốc, may mắn trị liệu thành công."

"Ta là người đã chết một lần, ta thiếu ngươi một cái mạng, cũng đủ cho ngươi tận trung tận nghĩa với Mộ gia."

Mộ Hành Chi nhìn sắc mặt bình tĩnh của Mộ Đình Hiên, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi."

"Hiện tại ta rất tốt, nếu ngươi không có chuyện gì đặc biệt thì đừng tới tìm ta?"

Mộ Hành Chi không ngừng run rẩy nhìn Mộ Đình Hiên, một câu cũng không nói nên lời.

"Phụ thân thật xin lỗi ngươi, ngươi bảo trọng." Mộ Hành Chi có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đối mặt với đôi mắt thấu triệt của Mộ Đình Hiên lại cảm thấy nói cái gì cũng đều vô lực.

Mộ Hành Chi thất hồn lạc phách rời đi, Mộ Đình Hiên nắm chặt nắm tay, ngồi lại trong đình viện một hồi lâu.

Dịch Phàm đi qua ôm lấy Mộ Đình Hiên: "Muốn khóc thì khóc đi, không cần chịu đựng, khóc ra được là tốt rồi."

Mộ Đình Hiên cười khổ một tiếng: "Ta đã sớm qua tuổi khóc thút thít."

Dịch Phàm nhấp môi, trong lòng dâng lên vài phần chua xót.

"A Phàm, ngươi thích ta đúng không?" Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm.

Tâm Dịch Phàm hung hăng run rẩy, trong lòng không tự giác dâng lên vài phần khẩn trương, "Đúng vậy."

"Ngươi thích ta cái gì?" Mộ Đình Hiên khó hiểu hỏi.

Dịch Phàm cười cười: "Ta cũng không biết ta thích ngươi cái gì, chỉ là rất thích rất thích."

"Cảm ơn!"

Dịch Phàm ôm lấy Mộ Đình Hiên: "Loại chuyện này có cái gì phải cảm ơn?"

Mộ Đình Hiên vô lực cười cười: "Khi còn nhỏ ta vẫn luôn hy vọng có người thích ta, chỉ là mọi người đều coi ta như tai tinh, vậy nên được người khác thích, ta cảm thấy rất cao hứng."

Dịch Phàm ôm Mộ Đình Hiên, cánh tay nhịn không được khép lại một chút. "Ngươi đã trưởng thành, chuyện khi còn nhỏ đều đã qua."

"A Phàm, chúng ta làm đi!"

Dịch Phàm sửng sốt một chút, trong đầu giống như có pháo hoa nổ tung. "Ta....."

"Ngươi không muốn sao?"

Dịch Phàm đỏ mặt lên: "Không có, không có, chỉ là quá đột nhiên."

Dịch Phàm tràn đầy quẫn bách, vẻ mặt ngoài ý muốn, cả người hoàn toàn ngốc, một người khác so với hắn còn ngốc hơn, Trang Hạo đứng xa xa nhìn Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên cầm tay rời đi, trong lòng dâng lên chua xót nồng đậm.

.....

Trang Hạo thất hồn lạc phách trở lại bàn cơm, Thẩm Nguyên nhìn tò mò Trang Hạo: "A Hạo, không phải ngươi đi gọi Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên trở về ăn cơm sao? Bọn họ đâu rồi?"

Trang Hạo cười khan hai tiếng: "Không cần đi gọi bọn họ, bọn họ không đói bụng, hẳn là sẽ không muốn ăn gì."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi làm sao mà giống như là bị đả kích rất lớn vậy?"

Trang Hạo quay đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta nhìn qua giống như là bị đả kích rất lớn sao?"

Thẩm Nguyên lập tức gật đầu: "Giống, ngươi hiện tại giống như phải chịu đả kích mang tính hủy diệt vậy."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh: "Chuyện gì xảy ra?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có gì, chẳng qua, Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên đi lăn giường rồi."

Kỳ Thiếu Vinh phun một ngụm nước ra đầy mặt Trang Hạo.

"Ngươi không lầm chứ, chẳng lẽ Dịch Phàm định bá vương ngạnh thượng cung? Không thể nào!" Kỳ Thiếu Vinh nói thầm.

"Không có, là Mộ Đình Hiên đề nghị.

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt nghiêng đầu: "A! Nhìn không ra Đình Hiên lại cởi mở như vậy."

Trang Hạo: "Tiểu tử Dịch Phàm này nhân lúc cháy nhà đi hôi của, đúng dạng tiểu nhân....."

Trang Hạo thầm nghĩ: Dịch Phàm quá gian trá, thừa dịp Mộ Đình Hiên bi thương mà tranh thủ tình cảm, thật sự là quá gian trá! Gian lận a! Mấy ngày hôm trước hắn còn khinh bỉ, châm chọc, mỉa mai Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên không có tiến triển, kết quả, không

nghĩ tới hai người kia nhanh như vậy đã tu thành chính quả!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Sắc mặt ngươi làm sao mà kém như vậy?"

"A Hạo đây là đang ghen ghét, không có chuyện gì!" Thẩm Nguyên trêu chọc nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "Ghen ghét? Cái này có gì phải ghen ghét, lăn giường chỉ là trên giường có thêm một người nằm, địa bàn khi ngủ nhỏ đi một chút, có gì phải cao hứng sao?"

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đêm nay ta ngủ cùng ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Cút sang một bên đi, không cần nghĩ quá nhiều."

Trang Hạo: "....."

Méoo: Tui rất xin lỗi vì sự chậm trễ (Q人Q)

------oOo------

Chương 121: Người quen dẫn đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 121

Chương 121: Người quen dẫn đường

Trang Hạo ái muội nhìn Dịch Phàm: "Thế nào?"

Dịch Phàm khó hiểu hỏi: "Cái gì thế nào?"

"Ta đã nghe được hết rồi, ngươi còn giả đứng đắn với ta!" Trang Hạo rầu rĩ oán trách.

"Ngươi nghe góc tường của ta?" Dịch Phàm tràn đầy chán ghét nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo thanh thanh yết hầu: "Đừng nói khó nghe như vậy, ta chỉ là muốn gọi ngươi đi ăn cơm, bất quá, lúc đó ta cảm thấy ngươi không cần ăn cơm nữa, cho nên liền rời đi, lại nói tiếp, ngươi nên cảm ơn ta đã không gọi ngươi đi ăn cơm mới đúng."

Dịch Phàm trầm mặt xuống, liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái, không hé răng.

"Nhìn dáng vẻ của ngươi, chẳng lẽ các ngươi lăn giường không thành công, hay là..... ngươi không được, ai nha, ai nha, lâm trận tước vũ khí, cái này đúng là quá quẫn!" Trang Hạo đồng tình an ủi.

Dịch Phàm trợn trắng mắt, hung tợn nhìn Trang Hạo, "Ngươi mới không được, ngươi mới lâm trận tước vũ khí!"

"Ngươi đừng kích động như vậy! Ngươi kích động như vậy có chút giống giấu đầu lòi đuôi."

Dịch Phàm trừng mắt nhìn Trang Hạo: "Trang Hạo, ngươi là đồ ngu ngốc....."

Trang Hạo: "..... Là do ngươi nhìn qua không quá cao hứng a!" Nếu tối hôm qua thật thành công, Dịch Phàm không nên có biểu tình này mới đúng!

Dịch Phàm hít sâu một hơi: "Ta không có không cao hứng, chỉ là có chút tiếc nuối mà thôi, Đình Hiên không phải thật sự thích ta mới tiếp thu ta, hắn có thể là do quá cô đơn, cũng có thể là quá thương tâm, cho nên mới làm ra quyết định trong hỗn loạn như vậy."

Dịch Phàm cúi đầu, có thể ôm người yêu vào trong ngực, hắn đương nhiên là cao hứng, chẳng qua, khoảng cách có gần cũng không khiến hắn cảm thấy an tâm chút nào.

Trang Hạo trợn trắng mắt: "Ngươi không cần quá tham lam." Hắn hôn Thiếu Vinh một còn bị ăn tát, tiểu tử Dịch Phàm này đã ngênh ngang vào được nhà, còn muốn thế nào nữa!

Dịch Phàm gật đầu: "Nói không sai! Là ta quá tham lam, cho dù như thế nào, khả năng ta theo đuổi được Đình Hiên vẫn cao hơn khả năng Trang đại thiếu ngươi theo đuổi được thiếu gia, ngươi nói có đúng không?"

Trang Hạo: "....." Đúng muội ngươi!

Trang Hạo nghiêng đầu đánh giá Dịch Phàm: "Ngươi cũng chỉ là vận khí tốt mới có cơ hội chiếm được nửa cái giường của Mộ Đình Hiên, đừng quá đắc ý vênh váo."

Dịch Phàm: "..... Ta lười nói với ngươi."

Dịch Phàm không thèm nhìn tới Trang Hạo, xoay người rời đi.

Trang Hạo nhìn bóng dáng Dịch Phàm, một lúc lâu sau mới hồi thần lại.

Thẩm Nguyên đi đến vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Trang Hạo, ngươi làm sao vậy?"

Trang Hạo nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Không có gì."

Thẩm Nguyên nghi hoặc nhìn Trang Hạo: "Ngươi không có chuyện gì chứ, sao lại nhìn chằm chằm Dịch Phàm vậy? Chẳng lẽ ngươi coi trọng hắn?"

"Ngươi nói hươu nói vượn cái gì đấy? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy ta có bệnh, coi trọng Dịch Phàm?"

Thẩm Nguyên cười gượng lắc đầu: "Ta chỉ nói đùa một chút."

"Mệnh của tiểu tử này thật tốt! Nhảy qua bước hôn môi, trực tiếp lăn đến trên giường, đã như vậy rồi còn không biết thỏa mãn, đáng ra nên bị thiên lôi đánh mới đúng!" Trang Hạo chua lòm oán trách.

Thẩm Nguyên: "....."

"Sao ta lại không có vận khí tốt như Dịch Phàm chứ?"

Thẩm Nguyên ho nhẹ hai tiếng: "A Hạo! Việc này không nên nóng nảy, nóng vội không ăn hết đậu hủ nóng, từ từ tới, từ từ tới là được." Kỳ Thiếu Vinh cũng không phải người thiện nam tín nữ gì, nếu Trang Hạo muốn cưỡng ép, rất dễ sa vào vạn kiếp bất phục.

.....

Dịch Phàm đi vào trong đại sảnh, phát hiện Mộ Đình Hiên đang bày thức ăn.

"Sao ngươi lại ra ngoài?" Dịch Phàm nhìn Mộ Đình Hiên hỏi.

Mộ Đình Hiên nhàn nhạt nhìn Dịch Phàm: "Ta ở đây có gì không được sao?"

Dịch Phàm xấu hổ cười cười: "Không có."

Hai mắt Trang Hạo đổi tới đổi lui giữa hai người Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm, tâm tư không ngừng vận chuyển.

Kỳ Thiếu Vinh đáp tay lên bả vai Trang Hạo: "Ngươi làm gì mà liếc mắt đưa tình nhìn chằm chằm Dịch Phàm nãy giờ vậy?"

Trang Hạo: "....."

"Ta không có, ta chỉ đang quan sát, năng lực của Dịch Phàm hình như chẳng ra gì, Mộ Đình Hiên nhìn qua không có một chút khác thường nào." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Nếu không phải năng lực của tiểu tử này không được, chẳng lẽ ta nghĩ lầm rồi, kỳ thật Dịch Phàm là người ở bên dưới? Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong a! Dịch Phàm lớn lên lòng lang dạ sói như vậy, cư nhiên lại là người ở dưới."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Thẩm Nguyên xoa xoa mũi, cúi đầu, thầm nghĩ: Sao trước kia hắn lại không nhìn ra Trang Hạo lại bát quái như vậy chứ!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn chằm chằm Trang Hạo: "Được rồi, dù sao người ta cũng không có khả năng ngủ với ngươi, ngươi quản người ta ở trên hay ở dưới làm gì chứ?"

Trang Hạo cười cười: "Nói cũng đúng!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

"Thiếu gia, có thể ăn cơm rồi." Mộ Đình Hiên thần sắc như thường lên tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên: "Đình Hiên, hôm nay có mấy cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành ở Lê Quốc khai trương, ta định đi xem một chút, ngươi muốn đi cùng không?"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Cũng được."

Trang Hạo chống cằm, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt, Kỳ Thiếu Vinh thật ra là một người vô cùng lười nhác, thời điểm việc lo không hết sẽ nhờ hắn hỗ trợ, tuy rằng Kỳ Thiếu Vinh không phát thù lao cho hắn, nhưng Trang Hạo vẫn vô cùng cao hứng, ít nhất trong thế giới của Kỳ Thiếu Vinh, hắn không hề bị bài trừ ở bên ngoài, Kỳ Thiếu Vinh giao một ít sinh ý của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành cho hắn xử lý, từ phương diện nào đó mà nói cũng xem như là đã tiếp nhận hắn đi.

Kỳ Thiếu Vinh đi dạo trên đường cái, không khỏi cảm thấy có chút thỏa thuê đắc ý.

Kỳ Thiếu Vinh đi xem ba cửa hàng chi nhánh, sản phẩm bên trong đều bị cướp mua đến không còn.

"Không nghĩ tới sinh ý cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành lại tốt hơn ta tưởng nhiều như vậy!" Kỳ Thiếu Vinh cảm thán.

Thẩm Nguyên hâm mộ nói: "Kỳ tứ thiếu, giá trị con người ngươi lại phải dâng lên rồi."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Thường thôi, thường thôi."

.....

"Công tử, không nghĩ tới lại gặp được ngươi!" Hoa Cẩm Nguyệt tràn đầy hưng phấn chạy về phía Trang Hạo.

"Công tử rời đi cũng quá vội vàng, không nói với ta một tiếng nào cả!" Hoa Cẩm Nguyệt nhỏ giọng oán trách.

Người chạy về phía Trang Hạo này quả thật là tiểu nha đầu đã được Trang Hạo cứu giúp trên đường trước đó.

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi đánh giá Hoa Cẩm Nguyệt, lần trước Trang Hạo dịch dung, dọa nha đầu này sợ chạy, bây giờ Trang Hạo khôi phục dung nhan, nha đầu này lại nhào lên.

"Tiểu thư, sao ngươi lại ở đây?" Trang Hạo hỏi.

"Ta là Lê Quốc người a! Đương nhiên ở chỗ này, công tử không phải người bổn quốc? Hiện tại công tử đang ở khách điếm sao? Khách điếm là nơi rồng rắn hỗn tạp, ở lại thật sự không yên ổn, như vậy đi, phụ thân phân cho ta một tòa biệt viện, tuy rằng hơi nhỏ một chút, nhưng so với khách điếm vẫn tốt hơn nhiều, nếu không thì công tử dọn đến chỗ ta đi." Hoa Cẩm Nguyệt trông mong nhìn Trang Hạo.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo, thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo này quả nhiên có tiềm chất làm tiểu bạch kiểm! Nha đầu này là muốn bao dưỡng Trang Hạo sao?

Trang Hạo cười cười: "Không cần, chúng ta đã có chỗ ở, đại viện rộng lớn, cảnh trí cũng không tồi." Nơi ở hiện tại của mấy người Trang Hạo là do Phong Nguyên đưa, Thương Minh phú khả địch quốc, Phong Nguyên ra tay thật sự rất hào phóng.

Hoa Cẩm Nguyệt xấu hổ cười cười: "Là ta quá lo lắng, công tử nhân trung tuấn kiệt như vậy, sao có thể không có chỗ ở chứ?"

"Hắn không có chỗ ở, hiện tại hắn đang ở địa bàn của ta, hắn đã bán mình cho ta." Kỳ Thiếu Vinh lên tiếng.

Trang Hạo: "....."

Hoa Cẩm Nguyệt liếc xéo Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Công tử, ngươi thật biết cách nói giỡn!"

Kỳ Thiếu Vinh thuận thuận tóc: "Ta nói không sai, lại không có ai tin ta, đúng là bi kịch."

Hoa Cẩm Nguyệt tràn đầy chờ mong nhìn Trang Hạo: "Công tử, lần này ngươi tới Lê Quốc hẳn là còn chưa đi dạo hết đi, không bằng để ta làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, làm dẫn đường cho mấy vị."

Trang Hạo: "Không cần."

Dịch Phàm: "Được a!"

Trang Hạo đè thấp thanh âm nhìn Dịch Phàm: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Dịch Phàm nhún vai: "Ta muốn một dẫn đường."

"Ngươi không biết tự mình đi dạo sao? Cần dẫn đường cái gì chứ! Ngươi không có mắt hay là không có chân vậy?" Trang Hạo tức giận mắng.

Dịch Phàm vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Có dẫn đường đưa tới cửa, đừng lãng phí!"

.....

Hoa Cẩm Nguyệt cười cười, tẫn trách lên tiếng giảng giải.

"Mấy vị xem Ngự Sân Long này, đây là một trong những tửu lầu nổi tiếng nhất Lê Quốc ta, chủng loại đồ ăn bên trong rất đa dạng, khiến người ăn dư vị vô cùng, quân thượng đại nhân cũng thường cải trang vi hành tới Ngự Sân Long hưởng dụng mỹ thực, canh phỉ thúy

phù dung của Ngự Sân Long đặc biệt nổi danh."

"Đây là Cẩm Hoa Phường, trang phục Cẩm Hoa Phường sản xuất rất được giới quý tộc hoan nghênh, Cẩm Hoa Phường còn sản xuất giao sa làm quần áo, nghe nói Cẩm Hoa Phường có quan hệ với giao nữ, giao sa sản xuất ra đông ấm hạ mát, thập phần thần kỳ, đáng tiếc, giá cả sang quý, người bình thường khó có thể tiêu thụ."

"Đây là cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, gần đây mới khai trương, nghe nói đây là kiệt tác của Kỳ Thiếu Vinh, gần đây Kỳ Thiếu Vinh rất nổi tiếng a, các ngươi có biết không, nghe nói hắn chính là một kẻ điên, bệnh còn không nhẹ, chữa trị khỏi bệnh cho Phong Nguyên lại không cần tiền, không cần quyền, chỉ ra mặt cho một thuộc hạ, không hiểu đầu óc hắn nghĩ cái gì."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hoa Cẩm Nguyệt: "Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này cũng không có không xong như vậy a! Ít nhất hắn rất biết kiếm tiền, không phải sao? Hơn nữa, ta nghe nói hắn lớn lên rất tuấn tú."

Thẩm Nguyên: "....." Kỳ tứ thiếu, ngươi là nghe ai nói?

Hoa Cẩm Nguyệt gật đầu: "Đúng vậy! Tên kia rất biết kiếm tiền, bất quá, kiếm đều là tiền độc, lòng dạ hiểm ác, còn chuyện lớn lên có soái hay không ta cũng không biết."

Thẩm Nguyên cúi đầu, xoa xoa mũi, thầm nghĩ: "Ánh mắt quần chúng sáng như tuyết!" Không phải chỉ một mình hắn cảm thấy tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này lòng dạ hiểm ác.

"Cửa hàng kia là gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Là cửa hàng của Mộ gia, kinh doanh không tốt cho nên đóng cửa." Hoa Cẩm Nguyệt nói.

"Có Thương Minh chèn ép, gần đây vận thế Mộ gia không tốt chút nào!"

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay: "Mộ gia làm nhiều việc bất nghĩa, bị quả báo như bây giờ chính là xứng đáng!"

Hoa Cẩm Nguyệt khẽ đảo mắt: "Gần đây có người nói hai viên mộc linh chi tâm trong thân thể Mộ Hòe đều không phải của hắn, là hắn đào từ thân thể người khác ra, nếu thật sự như thế, Mộ Hòe này cũng quá hung tàn rồi, trước đây có rất nhiều người ngưỡng mộ Mộ Hòe a, hiện tại người hâm mộ hắn đã ít đi rất nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Trong cơ thể Mộ Hòe có hai viên mộc linh chi tâm, một viên là của hắn, một viên là của Mộ Đình Hiên, không nghĩ tới đồn đãi lại khoa trương như vậy, cư nhiên truyền thành cả hai viên đều là đi đoạt.

Bất quá, cái này cũng khó trách, thiên sứ ở trên trời, người người đều nhìn lên, một khi ngã xuống khỏi thần đàn, đó là tồn tại mỗi người đều có thể dẫm một chân, Mộ Hòe nguyên bản là thiên chi kiêu tử của Lê Quốc, thanh danh cực thịnh, hiện giờ có lời đồn không tốt về hắn truyền ra, người có tâm đương nhiên muốn thêm mắm thêm muối.

------oOo------

Chương 122: Quẫn cảnh của Mộ gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 122

Chương 122: Quẫn cảnh của Mộ gia

Mộ gia.

Mấy trưởng lão tụ tập dưới một đình viện, Mộ Nhạc Sơn trầm mặt ngồi trên chính điện.

"Gia chủ, không thể cứ tiếp tục như vậy, sản nghiệp của gia tộc vốn dĩ đã có vấn đề, hiện tại lại bị Thương Minh chèn ép, Mộ gia không căng được bao lâu nữa, chắc chắn sẽ phải phá sản."

"Đúng vậy, gia chủ! Trong khoảng thời gian này không ít cửa hàng tìm chúng ta giải ước, linh dược gia tộc nuôi trồng cũng xảy ra vấn đề, hiệp ước các cửa hàng đã ký kết với chúng ta trước đó căn bản không thể thực hiện, chúng ta vi phạm hợp đồng sẽ phải bồi thường một khoản tiền kếch xù, hiện tại gia tộc căn bản không thể lấy ra nhiều tiền như vậy."

"Gia chủ, gần đây Mộ Hành Chi cũng ra ngoài hoạt động, cũng không biết hắn đang mưu đồ cài gì, ngài xem phải xử lý như thế nào?"

"Gia chủ, vốn dĩ Chu gia đã phải chuyển khu mỏ phía nam cho Mộ gia, bất quá, Chu gia thấy hiện giờ Mộ gia thế nhược, cư nhiên lâm thời xé bỏ hiệp định, đúng là quá đáng! Gia chủ, ngài xem việc này phải xử lý như thế nào? Bằng không, chúng ta tìm Chu gia đánh một

trận?"

"Hiện giờ gia tộc đang trong thời buổi rối loạn, sao có thể chủ động đi gây chuyện? Lấy tình cảnh bây giờ, chúng ta chỉ có thể cắn răng nuốt máu."

"Cứ nhịn như vậy, Mộ gia chúng ta không phải ai cũng có thể tới giẫm một chân sao?"

"Vậy ngươi có biện pháp gì, chẳng lẽ ngươi cảm thấy hiện tại gia tộc còn có thể rút nhân thủ ra sao?"

.....

Mộ Nhạc Sơn nghe người ngồi bên dưới mồm năm miệng mười nghị luận, không khỏi tràn đầy bực bội.

"Ta đã đi tìm người Thương Minh thương lượng, Phong Cùng tiền bối nguyện ý hỗ trợ, nhưng Phong Nguyên tiền bối tâm ý đã quyết, không chịu nhả ra." Mộ Nhạc Sơn nói.

Phong Cùng là phó lãnh đạo Thương Minh, coi như một cánh tay của Phong Nguyên, tuy rằng thực lực của Phong Cùng kém hơn Phong Nguyên không ít, nhưng lực ảnh hưởng của hắn ở trong Thương Minh lại không nhỏ.

Vốn dĩ nếu Phong Nguyên qua đời, Phong Cùng rất có khả năng sẽ thượng vị, đáng tiếc, Phong Nguyên được Kỳ Thiếu Vinh trị khỏi, Phong Cùng đã làm trợ thủ cho Phong Nguyên hơn một trăm năm, sợ là đã sớm muốn từ phó lên trưởng, chỉ là, Phong Nguyên nay đã khỏi hẳn, Phong Cùng muốn lên chức càng trở nên xa vời.

"Gia chủ, tìm người Thương Minh vô dụng, Thương Minh cũng là được người khác ủy thác, tìm Kỳ Thiếu Vinh cũng như vậy, sợ là phải đến tìm Mộ Đình Hiên."

"Tìm Mộ Đình Hiên có ích lợi gì, hắn chính là tai tinh, chẳng lẽ ngươi

định trông cậy vào một tai tinh cứu Mộ gia chúng ta?" Mộ Nhạc Sơn không vui mắng.

"Lời này cũng không thể nói như vậy, hơn nữa Khuông Dịch chưa chắc đã tính chuẩn, ta thấy Khuông Dịch này cũng không có gì ghê gớm, chỉ là hạng người lừa đời lấy tiếng mà thôi, có lẽ hắn đã tính sai rồi."

"Mộ gia lâm vào tình cảnh như vậy đều là bởi vì Mộ Đình Hiên, các ngươi còn cảm thấy Khuông Dịch tính không đúng!"

"Gia chủ, hiện tại gia tộc đã đến bước đường này, có biện pháp nào thử một lần có còn hơn không."

"Kỳ thật, Mộ Đình Hiên từ nhỏ đã bị đưa ra khỏi gia tộc, còn bị đào mất mộc linh chi tâm, trong lòng hắn có oán khí cũng không thể trách được." Mộ Nhạc Hồng nói.

Mộ Nhạc Sơn kích động đứng lên: "Tam đệ, ngươi có ý gì, ngươi cũng tin tưởng lời đồn đãi bên ngoài!"

"Đại ca, đã đến nước này rồi, ngươi có căng da đầu nói không có cũng chẳng ích gì, trong cơ thể của một người sao có thể có tới hai viên mộc linh chi tâm chứ?"

"Ngươi....."

"Đại ca, người bên ngoài nói cả hai viên mộc linh chi tâm trong cơ thể của Mộ Hòe trong đều là nhổ ra từ cơ thể của người khác, một viên là của Mộ Đình Hiên, vậy một viên khác là của ai?"

Mộ Nhạc Sơn đột nhiên cầm lấy chén trà ném xuống mặt đất, "Làm càn!"

Thấy không khí giữa Mộ Nhạc Sơn cùng Mộ Nhạc Hồng có chút khẩn trương, một trưởng lão đứng dậy hoà giải, "Mọi người tụ tập ở chỗ này là để giải quyết vấn đề, trước mắt chúng ta vẫn nên nghĩ

phải giải quyết vấn đề như thế nào đi."

"Mộ Đình Hiên bên kia không thể xuống tay, có lẽ chúng ta có thể đàm phán với Mộ Hành Chi một chút, dù sao Mộ Hành Chi cũng là được Mộ gia bồi dưỡng ra, hắn ít nhiều gì cũng sẽ nghe chúng ta nói một chút."

Mộ Nhạc Sơn cúi đầu, hắn đã từng cho rằng Mộ Hành Chi cả đời chỉ là một tên đầu gỗ, không nghĩ tới nghe được tin Mộ Đình Hiên chết hắn lại bạo phát, năm đó, trước khi Mộ Hành Chi rời khỏi Mộ gia còn từng muốn giết hắn, nếu không phải lúc ấy một vị trưởng lão lánh đời Mộ gia ra tay ngăn cản, nói không chừng hắn đã dữ nhiều lành ít.

.....

Trên đường phố Lê Quốc.

Hoa Cẩm Nguyệt mang theo mấy người Kỳ Thiếu Vinh đi dạo khắp nơi.

Hoa Cẩm Nguyệt thẹn thùng nhìn Trang Hạo: "Công tử, lần trước từ biệt vội vàng, ta còn chưa tới kịp hỏi tên ngươi đâu, ngươi có thể nói cho ta không?"

Trang Hạo nhíu mày lại: "Tên cũng chỉ là danh hiệu, có biết hay không đều giống nhau."

Hoa Cẩm Nguyệt mất mát nói: "Công tử không muốn nói cho ta sao?"

Trang Hạo nhíu lại mày, không nói gì.

Dịch Phàm ôm lấy bả vai Trang Hạo: "A Hạo a, cô nương nhà người ta đã hỏi đến như vậy, ngươi cứ hào phóng nói cho người ta đi, ngượng ngùng xoắn xít làm cái gì?"

Trang Hạo trừng mắt nhìn Dịch Phàm: "Sao ngươi lại chuyện như vậy?"

Dịch Phàm nhìn Hoa Cẩm Nguyệt: "Hắn không nói cho ngươi, để ta nói cho ngươi đi! Hắn tên là Chuột, ngươi cứ gọi hắn Chuột là được."

Trang Hạo: "....."

Thẩm Nguyên: "....."

"Ngươi có ý tứ gì!" Trang Hạo không vui trừng mắt nhìn Dịch Phàm.

Dịch Phàm nhún vai: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì? Phụ thân là người đặt tên cho ngươi, sao ngươi lại oán ta?"

Trang Hạo: "....."

Đám người Kỳ Thiếu Vinh đi theo Hoa Cẩm Nguyệt dạo khắp mọi nơi, Mộ Hòe đi tới, chắn trước mặt mấy người.

Hoa Cẩm Nguyệt khó hiểu nhăn mày nhìn người tới: "Mộ Hòe thiếu gia, ngươi có chuyện gì sao?"

Mộ Hòe không để ý đến Hoa Cẩm Nguyệt, chỉ nhìn chằm chằm vào Mộ Đình Hiên: "Đường đệ, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Mộ Đình Hiên nhìn về phía Mộ Hòe: "Ta không cảm thấy giữa chúng ta có cái gì để nói."

Mộ Hòe bắt lấy cánh tay Mộ Đình Hiên: "Đường đệ! Ta thật sự có chuyện quan trọng muốn nói."

Mộ Đình Hiên nhìn bộ dáng không thuận theo không buông tha của Mộ Hòe, thở ra một hơi: "Ngươi muốn nói thì nói đi, bất quá, ta nghĩ ngươi sẽ không lấy được kết quả ngươi muốn từ chỗ ta."

"Mộ gia đã phái rất nhiều người đi tìm ngươi."

"Phải vậy không?" Mộ Đình Hiên nguyên bản cũng cho rằng Mộ gia sẽ tới tìm hắn, bất quá, cho tới nay mà nói, ngoại trừ Mộ Hành Chi, hắn chưa gặp được một người Mộ gia nào.

Mộ Hòe nhìn sắc mặt Mộ Đình Hiên: "Nhìn dáng vẻ của ngươi xem ra ngươi không biết việc này, tất cả những người được Mộ gia phái đi tìm ngươi đều bị nhị thúc ngăn cản lại."

Mộ Đình Hiên cúi đầu, nắm chặt nắm tay, có lẽ Mộ Hành Chi thật sự thay đổi, chỉ là, như vậy thì sao chứ, chuyện gì cũng đã muộn rồi, bất hạnh khi hắn còn nhỏ, hắn đã phải chịu hết, cái gì cũng không vãn hồi được.

"Những chuyện phụ thân ta làm, ta đều đã biết."

Mộ Đình Hiên nhìn Mộ Hòe: "Ngươi đã biết cái gì?"

"Ta biết, phụ thân ta đào mộc linh chi tâm của ngươi, ta..... có thể trả mộc linh chi tâm lại cho ngươi, ta hy vọng ngươi giơ cao đánh khẽ."

"Ngươi chỉ biết những cái này? Ta vừa sinh ra, phụ thân ngươi liền tìm tướng thuật sư sửa lại vận mệnh của ta, ta có thể bình an sống sót là bởi vì hắn muốn chờ mộc linh chi tâm trong cơ thể ta thành thục, sau khi tin tức Mộ Hành Chi đã chết truyền về gia tộc, hắn liền muốn giết ta, đoạn tuyệt hậu hoạn."

"Mộ Hòe, ta không có khả năng thu tay, cũng sẽ không thu tay lại, ngươi cho rằng ngươi trả mộc linh chi tâm trả lại cho ta, ta nên cảm kích ngươi sao, đó vốn dĩ chính là đồ của ta, cho dù ngươi không muốn trả, ta sớm muộn gì cũng sẽ mổ thân thể ngươi ra, lấy lại thứ nên thuộc về ta, ngươi chiếm đoạt mộc linh chi tâm của ta mười mấy năm, cho dù ngươi trả lại, ngươi vẫn thiếu ta như cũ."

Mộ Hòe nhắm mắt lại: "Ta..... thật xin lỗi!"

Mộ Đình Hiên nhìn Mộ Hòe: "Thiếu gia đã từng nói, muốn có được tôn trọng, biện pháp duy nhất chính là tăng thực lực bản thân lên. Chỉ khi có đủ thực lực, mới có thể khiến cho người khác phải kính sợ, mới có thể khiến người khác phải sám hối. Mộ Hòe, nếu bây giờ ta chỉ là một tên khất cái đầu đường, ngươi sẽ còn cảm thấy cần xin lỗi sao? Ngươi sẽ chỉ cảm thấy ta đáng thương, có lẽ, ngươi còn cảm thấy ta xứng đáng, người vô năng chung quy sẽ bị thế giới này đào thải."

.....

Dịch Phàm đi tới bên người Mộ Đình Hiên: "Đình Hiên, ngươi không sao chứ?"

Mộ Đình Hiên lắc đầu: "Ta không có việc gì."

Hoa Cẩm Nguyệt nhìn tràn đầy khó hiểu Mộ Đình Hiên: "Ngươi là người Mộ gia? Ngươi không phải người Lê Quốc sao? Sao Mộ Hòe lại gọi ngươi là đường đệ."

Mộ Đình Hiên nhìn Hoa Cẩm Nguyệt: "Hắn nhận sai người, ta không phải đường đệ hắn."

"Nhận sai người? Chỉ là, ngươi che mặt."

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy! Chính là bởi vì như thế cho nên mới nhận sai."

Hoa Cẩm Nguyệt: "....."

"Kỳ thiếu, ngươi ra ngoài chơi sao!" Một vị trưởng lão Thương Minh, Phong Lập tiến tới thăm hỏi.

Người càng quyền cao chức trọng, thực lực càng hùng hậu thì càng sợ chết, ai có thể bảo đảm không bao giờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn đâu, làm tốt quan hệ với y sư như Kỳ Thiếu Vinh luôn có thể

ngăn ngừa vạn nhất.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Kỳ thiếu còn trẻ, đúng là tuổi nên ra ngoài vui chơi thăm thú nhiều một chút." Phong Lập tươi cười nói.

Hoa Cẩm Nguyệt nhìn Phong Lập, đầu óc ầm ầm vang lên.

Hoa gia cùng Thương Minh có chút quan hệ hợp tác, nhưng chỉ là quan hệ với vòng ngoài của Thương Minh mà thôi, cao tầng Hoa gia vẫn luôn muốn đánh sâu vào bên trong Thương Minh, đáng tiếc, không tìm được cơ hội thích hợp, Hoa Cẩm Nguyệt ngơ ngác nhìn Phong Lập. Hoa gia so với Phong gia chỉ là một tiểu gia tộc, cho dù là gặp được một chi thứ Phong gia bọn họ cũng phải cung kính tiếp đãi, càng đừng nói là dòng chính.

Hoa Cẩm Nguyệt không nghĩ tới tình địch nàng nhìn không thuận mắt lại có thể được Phong Lập coi trọng.

Kỳ thiếu! Trong lòng Hoa Cẩm Nguyệt mặc niệm hai chữ này, tầm mắt chuyển động liên tục, bỗng nhiên phản ứng lại, chuyện về Kỳ Thiếu Vinh nháo đến ồn ào huyên náo, Hoa Cẩm Nguyệt sớm đã nghe đến, ban đầu chưa phản ứng lại, nhưng bây giờ nàng đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Hoa Cẩm Nguyệt nhìn về phía Mộ Đình Hiên, nếu Kỳ thiếu chính là Kỳ Thiếu Vinh, vậy tiểu tử mang khăn che mặt được Mộ Hòe gọi là đường đệ này rất có thể là người bị đồn đã chết năm đó. Chuyện Mộ gia xúi quẩn đắc tội phải Thương Minh đã truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ, mà thân phận của Mộ Đình Hiên cũng sớm bị đào ra.

Hoa Cẩm Nguyệt nhìn Kỳ Thiếu Vinh, trái tim đập bịch bịch.

Nếu, tình địch của nàng là Kỳ Thiếu Vinh, vậy người đã cứu nàng chính là Trang Hạo.

Hoa Cẩm Nguyệt chớp chớp mắt, nàng đã nói mà, đại soái ca giống như Trang Hạo sao có thể không có danh tiếng gì được chứ? Thì ra lại là Trang Hạo!

Phong Lập cười cười với Kỳ Thiếu Vinh: "Ta không quấy rầy hứng thú của các vị, đi trước một bước vậy."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được!"

------oOo------

Chương 123: Thương Minh phân tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 123

Chương 123: Thương Minh phân tranh

Hoa Cẩm Nguyệt nhìn bóng dáng Phong Lập rời đi, tim đập đập mạnh không ngừng, nàng cư nhiên ý đồ đào góc tường của Kỳ Thiếu Vinh, nghe nói Kỳ Thiếu Vinh này rất biến thái a!

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt tiến đến trước mặt Hoa Cẩm Nguyệt: "Tiểu thư, nơi này còn phong cảnh gì khác không?"

Nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh thò đầu tới, Hoa Cẩm Nguyệt đột nhiên bị hoảng sợ.

"Tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Giống như là bị kinh ngạc, bị ta dọa sợ rồi sao?" Kỳ Thiếu Vinh hài hước hỏi.

Hoa Cẩm Nguyệt lắc đầu, miễn cưỡng nói: "Không có!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn biểu tình khẩu thị tâm phi của Hoa Cẩm Nguyệt, âm thầm buồn cười, là gan của nha đầu chết tiệt này đúng là nhỏ! Chút là gan như vậy mà cũng dám đào góc tường của hắn.

"Ta vừa mới hỏi tiểu thư a, nơi này còn có phong cảnh gì khác không?"

Hoa Cẩm Nguyệt gian nan gật đầu: "Có!"

"Tiểu thư, sao ngươi lại nhìn ta như vậy? Có phải cảm thấy ta rất đẹp không!"

Hoa Cẩm Nguyệt xấu hổ đáp: "Đúng vậy."

Kỳ Thiếu Vinh thuận thuận tóc: "Tiểu thư, có phải ngươi phát hiện ta soái hơn Trang Hạo, cho nên di tình biệt luyến, yêu ta?"

Hoa Cẩm Nguyệt đối mặt với đôi mắt tựa tiếu phi tiếu của Kỳ Thiếu Vinh, đầu óc phát ngốc, ma xui quỷ khiến gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo ôm lấy Kỳ Thiếu Vinh, nhìn Hoa Cẩm Nguyệt: "Hôm nay làm phiền tiểu thư rồi, sắc trời không còn sớm, chúng ta đi trước, hẹn gặp lại!"

Hoa Cẩm Nguyệt vội vàng muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn đám người Trang Hạo rời đi.

Trên đường trở về, Kỳ Thiếu Vinh đắc ý ôm hai tay: "Mị lực của ta lớn hơn ngươi a! Tuy rằng có mấy người ở ánh mắt đầu tiên bị bề ngoài của ngươi lừa gạt, nhưng sau khi ở chung một thời gian sẽ phát hiện ta là người có nội hàm, di tình biệt luyến."

"Nha đầu kia quá yếu, nhất định không thông qua khảo nghiệm của ta." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Trang Hạo này thật là..... đáng chết. Trước đó Trang Hạo nói nếu hắn coi trọng người khác, người kia sẽ phải thông qua khảo nghiệm của Trang Hạo, tiểu tử này không phải nghiêm túc đó chứ?

"Nơi này là cửa hàng của Mộ gia, cũng đóng cửa rồi!" Hôm nay đi dạo một đường, số lượng của hàng của Mộ gia đã đóng cửa cũng

lên tới mấy chục.

Dịch Phàm hai tay chống lưng: "Động tác của Thương Minh nhanh hơn chúng ta tưởng tượng nhiều, không bao lâu nữa, Mộ gia đại khái sẽ bị phá thành mảnh nhỏ."

Dịch Phàm thầm nghĩ:Nghe nói không ít chi nhánh của Mộ gia đã thoát ly chủ gia, loạn trong giặc ngoài, hiện tại Mộ Nhạc Sơn hẳn là đã lòng nóng như lửa đốt.

Mộ Đình Hiên nhắm mắt lại, cho tới nay, hủy diệt Mộ gia chính là mộng tưởng của hắn, chỉ là thời điểm chân chính làm được, hắn lại không có được khoái cảm gì.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên: "Ta có chút việc, đi tìm Phong Nguyên tiền bối nói chuyện, các ngươi về trước đi. "

Trang Hạo cũng lập tức lên tiếng: "Ta cũng có chút việc, đi tìm Phong Nguyên tiền bối nói chuyện, các ngươi về trước đi."

Trang Hạo đuổi theo Kỳ Thiếu Vinh: "Ta đi cùng ngươi."

Dịch Phàm nhìn bóng dáng Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, kéo tay Mộ Đình Hiên lại: "Chúng ta về trước."

Thẩm Nguyên đi theo phía sau Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên, nhìn bóng dáng Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh vội vã rời đi, một loại ý niệm vô cùng kiên định dâng lên trong lòng Thẩm Nguyên, hắn nhất định phải nhanh chóng tìm về một thân mật, nếu không, cuộc đời của hắn không khác gì một bi kịch.

.....

Phong phủ.

"Đại trưởng lão, sở dĩ Thương Minh chúng ta có thể đứng sừng sững trên các quốc gia lâu như vậy là bởi vì chúng ta không nhúng

tay vào giao đấu các nơi, các thế lực lớn không cảnh giác về chúng ta, hiện giờ vì Kỳ Thiếu Vinh, đại trưởng lão công nhiên điều động

Thương Minh đối phó với Mộ gia, chỉ sợ là không quá thỏa đáng." Phong Cùng lên tiếng.

Phong Nguyên ngữ khí bất thiện nói: "Nhị trưởng lão, Kỳ Thiếu Vinh chính là người đã cứu tính mạng ta, hắn chỉ đề ra một yêu cầu nhỏ như vậy, chẳng lẽ ngươi muốn ta bỏ mặc sao?"

"Ý của ta cũng không phải là đẩy đi không để ý tới, chỉ là ta cảm thấy đại trưởng lão có thể bồi thường trên những mặt khác."

" Phong Nguyên ta đã nói là làm, chuyện ta đã đáp ứng, ta nhất định phải làm được, nếu trước đó ta đã hứa hẹn chỉ cần có người cứu được ta, ta liền đáp ứng một điều kiện của đối phương, chẳng lẽ Phong Cùng ngươi hy vọng ta nói chuyện không giữ lời sao? Ngươi nói sau này ta phải nhìn mặt người khác như thế nào?"

"Ta đương nhiên không phải muốn đại trưởng lão ngài nói không giữ lời, ta chỉ cảm thấy Thương Minh chúng ta nhúng tay vào sự vụ của Mộ gia là không quá thỏa đáng, chuyện này có lẽ có thể dĩ hòa vi quý."

"Phong Cùng, ngươi thu bao nhiêu chỗ tốt từ Mộ gia mà lại thay Mộ gia nói chuyện nhiều như vậy?"

"Đại trưởng lão, ta chỉ là muốn việc nào ra việc đó mà thôi."

"Mộ gia vốn dĩ đã có vấn đề, Thương Minh chúng ta cũng chỉ là quạt gió thêm củi một phen, sự vụ của Thương Minh nhiều như vậy, Phong Cùng ngươi không cần chỉ nhìn chăm chú vào một chuyện nhỏ."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo được đưa vào trong viện chờ Phong

Nguyên, tinh thần lực của hai người đều vô cùng lợi hại, Phong Nguyên cùng Phong Cùng tranh chấp, một chữ cũng không thiếu, rơi hết vào trong tai hai người.

Phong Cùng cùng Phong Nguyên tranh chấp một hồi lâu, không có kết quả gì, Phong Cùng đen mặt đi ra.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Phong Cùng, nhàn nhạt gật đầu với đối phương một cái.

Phong Cùng lạnh mặt nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

"Hai vị, đại trưởng lão cho mời."

Kỳ Thiếu Vinh đi vào đại sảnh, Phong Nguyên trầm mặt ngồi trong đại sảnh.

Kỳ Thiếu Vinh ngượng ngùng nhìn Phong Nguyên: "Phong tiền bối, có phải yêu cầu của ta mang lại phiền toái cho ngài rồi không?"

Phong Nguyên cười cười với Kỳ Thiếu Vinh: "Không có, Kỳ thiếu không cần suy nghĩ quá nhiều, yêu cầu của ngươi không quá phận, chẳng qua, đại khái là ta còn sống khiến cho người nào đó thất vọng, cho nên mượn đề tài gây chuyện mà thôi."

Một cỗ sát khí từ trên người Phong Nguyên phiếm ra, Kỳ Thiếu Vinh đột nhiên giật mình, thế lực lớn như Thương Minh, tranh đấu bên trong không ít không được, hắn cứu Phong Nguyên, tuy rằng Phong Nguyên cảm kích hắn, nhưng các bè phái khác trong Thương Minh.....

"Kỳ thiếu không cần lo lắng, chuyện ta đã đáp ứng ngươi, ta chắc chắn sẽ làm được." Phong Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta đương nhiên tin tưởng nhân phẩm Phong tiền bối, Phong tiền bối, không bằng chúng ta tới trao đổi sinh

ý cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành một chút."

Phong Nguyên gật đầu: "Được! Không thể không nói, đồ trang điểm của Kỳ thiếu thật sự rất được hoan nghênh, mấy cửa hàng của Lê Quốc vừa mới khai trương không bao lâu, sản phẩm đã bị cướp mua sạch, ta thấy chúng ta có thể mở rộng sinh ý."

"Hôm nay ta có đi xem sinh ý các cửa hàng, quả thật không tồi!"

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Phong Nguyên hàn huyên một hồi liền rời đi.

Trang Hạo đi bên người Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi làm sao vậy? Sắc mặt không tốt lắm đâu."

"Không có gì, ta chỉ là có chút lo lắng."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi: "Lo lắng cái gì?"

"Ngươi cứu Phong Nguyên, hình như Phong Cùng kia rất có thành kiến với ngươi, sau khi Phong Nguyên khôi phục lại, bên trong Thương Minh tựa hồ có động tác lớn."

"Động tác lớn?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, Phong Nguyên vốn dĩ bệnh tình nguy kịch, mấy người bên Phong Cùng đã có động tác lớn, hiện giờ Phong Nguyên khôi phục lại, mấy người bên Phong Nguyên lại ngẩng đầu."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày lại: "Không phải đông phong áp tây phong thì chính là tây phong áp đông phong!" Thực lực của Phong Nguyên cùng Phong Cùng đều không tồi, hắn không phải sẽ bị kẹp thành pháo hôi ở bên trong chứ?

Trang Hạo ôm hai tay: "Từ tình hình hiện tại mà nói, người chiếm

thượng phong là Phong Nguyên, ngươi không cần quá lo lắng."

"Hy vọng là vậy."

.....

"Các ngươi trở lại rồi! Trao đổi cùng Phong Nguyên thế nào?" Thẩm Nguyên đón Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo vào cửa hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Rất không tồi, sau này chúng ta có thể tăng mạnh hợp tác trên sinh ý đồ trang điểm."

"Quân thượng gửi thư tới, chúng ta đã ở lại Lê Quốc một thời gian, quân thượng nói chúng ta mau chóng trở về."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Quân thượng muốn chúng ta trở về, chẳng lẽ hắn không giận ta nữa sao?"

"Quân thượng không phải người mang thù như vậy."

"Ngươi xác định?" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy nghi hoặc hỏi lại.

Thẩm Nguyên xấu hổ cười cười: "Thực tế Phong Nguyên cũng rất cho quân thượng mặt mũi, dù sao ngươi cũng là người quân thượng giới thiệu tới, Phong Nguyên thiếu quân thượng một ân tình, cho nên hắn bán giá thấp một phần tài nguyên chiến tranh cho quân thượng."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế." Hắn đã nói mà, lão cáo già quân thượng kia sao có thể hào phóng như vậy.

"Kỳ tứ thiếu, ngươi định khi nào trở về?" Thẩm Nguyên hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Đợi thêm một thời gian nữa đi."

Thẩm Nguyên buồn bực nói: "Vì sao phải đợi thêm một thời gian nữa?"

Kỳ Thiếu Vinh chống eo: "Bởi vì Phong Nguyên tiền bối nói hắn sáng lập một vườn linh dược ở Lê Quốc, chuyên môn gieo trồng linh dược dùng để chế tác đồ trang điểm, hy vọng ta đi xem một chút.....:

Thẩm Nguyên nhụt chí xuống: "Như vậy sao!"

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Thẩm Nguyên: "Ngươi làm gì mà vội vã trở về như vậy? Dù sao ngươi cũng không có thân mật ở nhà chờ."

Thẩm Nguyên: "....." Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này đúng là khinh thường người quá đáng!

"Chẳng lẽ ngươi có người để nhớ? Cái này thì càng không cần sốt ruột, dù sao người ta cũng chướng mắt ngươi, nhớ cũng uổng phí sức lực.".

Thẩm Nguyên: "....."

.....

"A Phàm, ngươi ra rồi, Đình Hiên đâu?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Ngủ."

"Ngủ sớm vậy?"

"Gần đây hắn có nhiều tâm sự, có thể đi ngủ sớm một chút cũng là chuyện tốt."

"Hôm nay Mộ Hòe tìm Đình Hiên nói cái gì vậy?"

"Hắn nói có thể trả lại mộc linh chi tâm cho Đình Hiên."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Tên vương bát đản Mộ Nhạc Sơn kia là cặn bã, nhân phẩm Mộ Hòe lại khá không tồi!"

"Mộ Hòe còn lộ ra một chuyện, Mộ Hành Chi âm thầm hỗ trợ cản những người Mộ gia tới tìm Đình Hiên lại."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt, bỗng nhiên cười cười: "Nhìn dáng vẻ này xem ra Mộ Hành Chi cũng không có ngu trung đến không có thuốc chữa!"

------oOo------

Chương 124: Cấm Thần Hoàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 124

Chương 124: Cấm Thần Hoàn

Một chiếc xe ngựa yên lặng đi trên đường nhỏ, không ngừng phi nhanh về phía trước.

Kỳ Thiếu Vinh xốc màn xe lên, chọc Trang Hạo một cái, nhíu mày lại: "Trang Hạo, ngươi có đi nhầm đường không, chỗ này quá hẻo lánh rồi."

Trang Hạo cười cười: "Ta làm việc, ngươi yên tâm đi! Không sai được, vườn linh dược Phong Nguyên sáng lập ra không nhỏ, đương nhiên sẽ hẻo lánh một chút, nếu không hẻo lánh sẽ phải trả rất nhiều tiền đất."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói cũng đúng!" Đất trong thành thị tấc đất tấc vàng, tuy rằng tài lực của Thương Minh hùng hậu, nhưng cũng sẽ không làm sinh ý lỗ vốn như vậy.

Kỳ Thiếu Vinh lùi vào trong xe ngựa, không lâu sau, xe ngựa dừng lại.

Kỳ Thiếu Vinh xốc màn xe lên: "Tới rồi sao? Không phải còn một lúc lâu nữa à?"

"Chưa tới." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh muốn hỏi vì sao dừng lại, bất quá, nhìn thấy người trước mặt Trang Hạo, lời muốn nói lập tức dừng lại trong cổ.

"Phong Cùng tiền bối, sao ngươi lại ở đây?" Kỳ Thiếu Vinh cười hỏi.

Phong Cùng hai tay chống lưng, sắc mặt đen kịt, "Vì sao ta lại ở đây? Ta đặc biệt ở đây chờ ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Phong Cùng, thầm nghĩ: Lai giả bất thiện *(người tới không có ý tốt*) a!

"Nếu tiền bối muốn gặp ta, cần gì phải gặp ở loại địa phương này chứu! Ngươi xem rừng núi hoang vắng, ngay cả chỗ ngồi cũng không có."

Phong Cùng nghiến răng nghiến lợi nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hung tợn nói: "Kỳ Thiếu Vinh, ngươi làm hỏng đại sự của ta, ngươi biết không?"

Kỳ Thiếu Vinh vô tội nói: "Tiền bối, sao lại nói như vậy?"

Phong Cùng trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nghiến răng nghiến lợi gào lên: "Kỳ Thiếu Vinh, ngươi biết ta làm phó thủ cho Phong Nguyên bao lâu không, 173 năm làm trợ thủ....."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." 173 năm, thời gian này đúng là đủ lâu! Có thể đủ để hắn sống hai đời ở kiếp trước luôn. Tuy rằng thọ mệnh của người ở thế giới này lâu hơn người địa cầu rất nhiều, nhưng hơn một trăm năm cũng không phải thời gian ngắn.

"Tiền bối, ngươi nhớ rõ thật rõ ràng" Kỳ Thiếu Vinh cảm thán.

Phong Cùng nghiến răng nghiến lợi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Từ một trăm ba mươi năm trước, Phong Nguyên đã nói, nếu hắn xảy ra chuyện, vị trí đại trưởng lão Thương Minh chính là của ta. Ta chờ a, chờ a, chờ một trăm ba mươi năm, vất vả lắm mới có một cơ hội, cuối cùng lại bị tên hỗn đản ngươi làm hỏng!"

Phong Cùng hỗn độn chỉ tay vào Kỳ Thiếu Vinh, trong mắt tràn đầy

hung quang.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh xấu hổ mà cười cười, nói: "Tiền bối a, ngươi hơn một trăm năm cũng đợi, cứ kiên nhẫn chờ thêm mấy năm nữa đi, kiểu gì cũng đến phiên ngươi, ngươi biết đấy, nóng vội không ăn hết đậu hủ nóng, thành công thuộc về người có tính kiên nhẫn."

"Đánh rắm! Phong Nguyên đã tới thánh cấp, ta mới chỉ cấp chính, hắn không chết, ta đã chết trước rồi, ta có chờ thêm một trăm năm nữa cũng không có cơ hội này!"

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Người này có chút giống nhi tử Khang Hi, Dận Nhưng a! Dận Nhưng vừa sinh ra đã được phong làm Hoàng thái tử, sau đó tiểu tử này chỉ chờ Khang Hi qua đời, đáng tiếc, Khang Hi quá biết cách dưỡng sinh, sống rất tốt, chọc cho Dận Nhưng nguyên bản thiên tư thông minh thành bệnh tâm thần.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Phong Cùng: "Tiền bối, kỳ thật làm phó thủ cũng không có gì không tốt, có câu nói là cao xứ bất thắng hàn, người ở bên trên phải chịu rất nhiều chuyện phiền lòng, như vậy rất chóng già."

**Cao xứ bất thắng hàn: nghĩa đen là ở trên vị trí cao không chịu nổi phong hàn lạnh lẽo, còn nghĩa ẩn dụ là người chức cao quyền trọng sẽ ko tránh được phải chịu cảnh cô đơn lạnh lẽo, ko có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, trình độ đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn...*

"Ngươi câm miệng cho ta! Nếu không phải do ngươi, Phong Nguyên đã sớm đã chết!" Phong Cùng nóng nảy mắng.

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Hiện tại Phong Nguyên tiền bối đã khỏe hẳn, ngươi có chặn đường chúng ta cũng không để làm gì."

Trang Hạo bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu Vinh, ngươi bớt tranh cãi đi."

Kỳ Thiếu Vinh nào phải đang an ủi chứ, quả thực chính là đang khiêu khích. Tuy rằng Phong Cùng này chưa tiến vào thánh cấp nhưng so với các cao thủ cấp chín khác vẫn mạnh hơn nhiều, hắn chưa chắc đã đối phó được.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Hai tiểu tử thối các ngươi, làm hỏng đại sự của ta, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của các ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Tiền bối, ngươi đừng xúc động như vậy, tục ngữ có câu, xúc động biến người thành ma quỷ, oan gia nên giải không nên kết!"

"Ngươi câm miệng cho ta!" Phong Cùng tung ra một chồng quyển trục, ném về phía Kỳ Thiếu Vinh.

Trang Hạo mang Kỳ Thiếu Vinh né đi.

Kỳ Thiếu Vinh phồng quai hàm, trong lòng hiện lên vài phần khác thường, trước giờ đều là hắn lấy quyển trục đánh người, kết quả, hiện tại cư nhiên vật đổi sao dời, thật là.....

Trang Hạo mang theo Kỳ Thiếu Vinh liên tục trốn tránh.

"Đi tìm chết đi, đi tìm chết đi."

Phong Cùng nháy mắt đã ném ra gần trăm quyển trục, Kỳ Thiếu Vinh oán giận cau mày lại: "Lão già này đúng là lãng phí!"

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Thì ra bị người khác lấy tiền đập chính là loại cảm giác này sao? Đúng là nghẹn khuất! Lão già Phong Cùng này còn xa xỉ hơn hắn, cấp bậc quyển trục cũng cao hơn hắn nhiều!

Trang Hạo vung pháp trượng lên, bảy loại ma pháp đan chéo bên nhau, hối thành lốc xoáy ma pháp, nện lên người Phong Cùng, Phong Cùng bị đánh lùi hai bước.

Kỳ Thiếu Vinh nhân cơ hội phát động ma pháp, Phong Cùng đối mặt với Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh bị ăn chút thiệt.

Phong Cùng trầm mặt nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, "Hai tên nhãi ranh các ngươi, các ngươi cho rằng hôm nay sẽ trốn thoát được sao? Hôm nay ta nhất định phải xử lý các ngươi!"

Một vòng tròn cửu sắc bị Phong Cùng lấy ra, nhìn thấy vòng tròn trong tay Phong Cùng, Trang Hạo dâng lên vài phần dự cảm không tốt.

Trang Hạo đột nhiên lấy ra mấy chục quyển trục, "Đi!"

Trang Hạo ném quyển trục ra, đồng thời, vòng tròn cửu sắc cũng nở rộ ánh sáng lóa mắt, bao phủ khắp người Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh nháy mắt liền có loại cảm giác cả người đều bị ma lực cắt xé.

Phong Cùng nhìn mấy chục quyển trục bay tới, phất tay dùng ma pháp phản xạ, đánh lại về phía Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo.

Trang Hạo trở tay ôm lấy Kỳ Thiếu Vinh, mấy chục quyển trục sôi nổi nổ mạnh, quang mang từ một quyển trục chói lọi phát ra, thời điểm ánh sáng tan đi, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo cũng biến mất.

Phong Cùng không nhìn thấy bóng dáng Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, sắc mặt trở lên vô cùng dữ tợn.

.....

Trang Hạo vững chắc rơi xuống trên mặt đất, Kỳ Thiếu Vinh ngã trên người Trang Hạo.

Đối mặt với phản phệ của mấy chục quyển trục ma pháp, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo nhìn qua đều vô cùng chật vật, quần áo hai người rách tung tóe.

Kỳ Thiếu Vinh gian nan khởi động thân thể, quay sang nhìn Trang Hạo: "Chuyện gì xảy ra? Hình như ta không sử dụng được ma pháp."

"Ngươi còn nhớ vòng tròn cửu sắc Phong Cùng đã lấy ra không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nhớ, đó là thứ gì?"

"Đó là Cấm Thần Hoàn, có thể giam cầm ma pháp cùng đấu khí của một người."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Sao ta lại chưa từng nghe qua về thứ này?"

"Thứ này giá trị liên thành, số lượng cực nhỏ, cũng rất có hạn chế, tỷ như, Cấm Thần Hoàn chỉ có hiệu quả khi người sử dụng đã đến cấp chín, hơn nữa, chỉ dùng được một lần, vậy nên rất nhiều người đều không biết về nó."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày lại: "Cấm Thần Hoàn, tên này cũng quá khí phách!"

"Kỳ thật, Cấm Thần Hoàn Phong Cùng sử dụng chỉ là phỏng phẩm, không chỉ Cấm Thần Hoàn của Phong Cùng là phỏng phẩm, các Cấm Thần Hoàn còn lại trên hậu thế đều là phỏng phẩm, nghe nói, Cấm Thần Hoàn chân chính thời thượng cổ có thể giam cầm thần, bất quá, đó chỉ là truyền thuyết mà thôi, Cấm Thần Hoàn ngày nay tuy chỉ là phỏng phẩm, nhưng vậy cũng rất trân quý."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng là rất trân quý. Phong Cùng dùng bảo vật trân quý như Cấm Thần Hoàn lên người chúng ta hình như có chút đại tài tiểu dụng. Ta mới cấp bảy, ngươi cũng chỉ cấp tám mà thôi, Cấm Thần Hoàn lợi hại như vậy, nên dùng trên người tu sĩ cấp

chín mới không làm nhục uy danh của Cấm Thần Hoàn này chứ!"

Trang Hạo gật đầu: "Nói không sai!"

Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc hỏi: "Chúng ta đang ở chỗ nào?"

"Ta vừa thấy hắn lấy ra Cấm Thần Hoàn liền biết sẽ xảy ra chuyện, cho nên liền tung ra mấy chục quyển trục ma pháp, trong đám quyển trục đó có một quyển trục truyền tống, thời điểm quyển trục ma pháp bị bắn ngược trở về, quyển trục truyền tống bị khởi động, chúng ta bị truyền tống đến chỗ khác."

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ ngực: "Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật. Hiện tại ta không sử dụng được ma pháp, ở lại đó cũng chỉ có thể chờ chết, chẳng lẽ tất cả đều nằm trong tính toán của ngươi?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"May mắn vận khí không tồi, nếu ngươi tính toán sai, hai người chúng ta có lẽ đều chết hết."

"Cấm Thần Hoàn có khả năng thuộc về sở hữu của Thương Minh, ta hoài nghi là Phong Cùng trộm ra, vì xử lý chúng ta, Phong Cùng cũng coi như là liều mạng."

Kỳ Thiếu Vinh gãi đầu, không khỏi có chút buồn bực, có câu nói, cứu người một mạng hơn xây bảy tòa tháp, hắn đã làm việc thiện a, vì sao lại gặp phải loạn vận mệnh này không biết? Hình như Phong Nguyên sống sót ảnh hưởng rất lớn tới Phong Cùng a!

Bất quá, cái này cũng khó trách, nghe nói năm đó Hoàng thái tử Dận Nhưng ban đầu cũng là người thông minh chăm học, hiếu thuận săn sóc, bất quá, Khang Hi sống quá lâu, Dận Nhưng chờ a, chờ a, chờ đến điên luôn. Có thể thấy được chờ đợi thật sự là một chuyện khiến người khác phải điên cuồng.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi đang nghĩ cái gì vậy?"

"Không có gì, hiện tại chúng ta đang ở đây? Khi nào thì hiệu quả của Cấm Thần Hoàn hết hạn?"

"Một tháng."

Kỳ Thiếu Vinh kích động trừng lớn mắt: "Lâu như vậy?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa trán: "Ta nghĩ chúng ta nên tìm một chỗ trốn đã, chúng ta bị truyền tống đi, lão già Phong Cùng kia có lẽ đang tìm kiếm chúng ta."

Trang Hạo gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy."

"Ta cảm thấy hiện tại chúng ta tốt nhất là đi kiếm hai bộ y phục trước đã." Kỳ Thiếu Vinh kéo quần áo rách tung tóe trên người.

Lúc trước Trang Hạo ném mấy chục quyển trục ra, khi bắn ngược trở lại không chỉ có quyển trục truyền tống, còn có cả quyền trục hỏa hệ, quần áo trên người Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đều bị thiêu sạch sẽ. Kỳ Thiếu Vinh từng thử, ma pháp không thể vận dụng, trang bị không gian không thể mở, tình huống bên Trang Hạo hẳn là cũng giống như vậy.

Trang Hạo buồn bực đứng lên: "Tiền của ta đều đặt trong trang bị không gian, hiện tại không thể mở, y phục đại khái không thể mua được."

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Nếu đã như vậy, chúng ta chỉ có một con đường."

"Con đường gì?"

"Trộm!"

Trang Hạo cau mày lại: "Ai đi trộm?"

"Đương nhiên là ngươi!"

Trang Hạo: "....."

------oOo------

Chương 125: Lần đầu tiên làm trộm

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 125

Chương 125: Lần đầu tiên làm trộm

Phong phủ.

"Phong Nguyên tiền bối, ngươi nói thiếu gia cùng Trang thiếu gia không thấy đâu là có ý tứ gì?" Mộ Đình Hiên kích động hỏi.

"Vốn dĩ hôm nay Kỳ thiếu hẳn là phải đến vườn linh dược bên kia thị sát, nhưng quản sự vườn linh dược nói không nhìn thấy người." Phong Nguyên thở dài nói.

Mộ Đình Hiên cau mày lại: "Sao lại như vậy?"

Phong Nguyên nhìn Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm: "Ta đã phái người đi xem xét tình huống, nếu có tin tức, ta sẽ lập tức thông tri cho các ngươi."

Dịch Phàm nhíu lại mày đáp: "Làm phiền tiền bối."

"Hai người các ngươi cũng không cần quá lo lắng, có lẽ là bọn họ yêu thích phong cảnh ven đường, cho nên đi đường lâu hơn một chút."

Mộ Đình Hiên miễn cưỡng cười cười: "Hy vọng là như thế."

Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm lo lắng sốt ruột đi ra.

"Ngươi cảm thấy chuyện này là thế nào?" Mộ Đình Hiên hỏi Dịch Phàm.

Dịch Phàm lắc đầu: "Ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá, ta cảm thấy Phong Nguyên có khả năng đang che giấu chúng ta chuyện gì đó, việc này chỉ sợ phải để chúng ta tự mình tra."

Mộ Đình Hiên có chút mệt mỏi nhắm mắt lại: "Ta cảm thấy thiếu gia đã bị cuốn vào nội đấu của Thương Minh."

.....

Bên trong Phong phủ.

Phong Nguyên hai tay chống lưng, sắc mặt âm trầm nhìn hắc y nhân: "Ngươi nói hiện trường có dấu vết sử dụng Cấm Thần Hoàn?"

"Đúng vậy, nếu Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh bị hạn chế ma pháp, vậy hai người kia có khả năng đã lành ít dữ nhiều."

"Tên Phong Cùng này quả thực điên rồi, trộm Cấm Thần Hoàn không nói thì thôi, còn dám dùng trên người Trang Hạo!" Phong Nguyên tức giận mắng. Bên trên Trang Hạo có cao thủ thánh cấp che chở, Phong Nguyên không thể không kiêng kị.

"Gia chủ, nếu Kỳ Thiếu Vinh thật sự đã xảy ra chuyện, vậy chuyện ngài đã hứa hẹn với hắn?"

"Cho dù Kỳ Thiếu Vinh thật sự xảy ra chuyện, chuyện của Mộ Đình Hiên, ta cũng không có biện pháp buông tay, Kỳ Thiếu Vinh vì cứu ta mới bị cuốn vào nội đấu của Thương Minh, nếu ta bởi vì hắn xảy ra chuyện liền thất tín bội nghĩa, sau này người khác sẽ nhìn ta như thế nào chứ."

"Chủ nhân nói phải, kỳ thật, giúp Mộ Đình Hiên đối phó với Mộ gia cũng không phí bao nhiêu sức lực."

"Tăng nhân thủ tìm kiếm Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, trên người Trang Hạo hẳn là có đồ bảo mệnh, ta không cảm thấy hai người kia sẽ xảy ra chuyện dễ dàng như thế."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo ghé vào trên nóc nhà nhìn xuống sân phơi đồ trong viện.

"Ngươi nói, chúng ta rốt cuộc đã bị truyền tống đến nơi nào rồi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết."

"Nơi này cũng thật lạc hậu." Kỳ Thiếu Vinh ghét bỏ oán trách.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"Quyển trục truyền tống kia là quyển trục truyền tống tùy cơ sao? Chẳng lẽ gia gia ngươi không sợ ngươi bị truyền tống đến tuyệt địa?"

"Quyển trục kia vốn định vị ở đại trạch Trang gia, nhưng hiện tại chúng ta cách Trang gia quá xa, quyển trục truyền tống không duy trì được, trên đường truyền tống xảy ra vấn đề, ta cũng không biết hiện tại là ở nơi nào."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Được rồi, cái này đợi về sau rồi nói, hiện tại việc cấp bách nhất của chúng ta là ngươi đi xuống, trộm hai bộ quần áo, sau đó nhanh chóng chạy."

Trang Hạo cau mày lại: "Chúng ta có thể nghĩ lại biện pháp khác không, quá mất mặt."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Không cần lo lắng, ngươi yên tâm về thuật dịch dung của ta đi, cho dù ngươi bị phát hiện, đối phương

cũng không nhận ra ngươi, nhiều nhất là bị đánh một trận thôi, không có gì ghê gớm."

"Nhưng mà....."

"Không có nhưng mà..... Ngươi quên rồi sao, trong hiệp nghị trước đính hôn có viết, khi ra bên ngoài, ngươi phải phụ trách ăn, mặc, ở, đi lại của ta! Hiện tại ta không có quần áo mặc, ngươi đương nhiên phải nghĩ cách.".

Trang Hạo tức giận nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Không thể không nói, hiệp nghị ngươi viết ra kia đúng là chu đáo mọi mặt."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Có câu nói là, trời có thể mưa gió thất thường, người có thể sớm họa tối phúc, vì ứng phó với mọi tình huống, cái gì cũng phải suy xét chu đáo mọi mặt a! Giờ lâm vào tình huống này, ta có thể cảm nhận được chỗ tốt của phòng ngừa chu đáo mọi mặt rồi."

Trang Hạo: "....."

"Được rồi, đừng ồn, ngươi mau xuống mượn quần áo đi, hai bộ là đủ, không cần nhiều."

Trang Hạo nhíu mày, từ trên nóc nhà nhảy xuống. Trang Hạo vừa nhảy xuống, tiếng chó sủa liền vang lên.

"Gia gia, gia gia, có trộm a! Trong nhà có trộm vào!"

Kỳ Thiếu Vinh đỡ trán, thầm nghĩ: Không nghĩ tới chó ở thế giới này cũng biết giữ nhà! "

Hình như Trang Hạo không thích hợp làm trộm lắm a! Kỳ Thiếu Vinh vô cùng do dự giữa ở lại tùy thời cứu viện hay rút lui tự thân bảo toàn trước.

"Đệ đệ, bên kia còn có một tên." Một thiếu nữ chạy tới nói.

Thiếu niên đột nhiên bắn một mũi tên về phía Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh từ trên nóc nhà rớt xuống.

Da mặt Kỳ Thiếu Vinh nóng lên, quá mất mặt, hắn đã lâu không có mất mặt như vậy.

"Gia gia, ta bắt được trộm, ta bắt được trộm, ta bắt được hai tên trộm!" Thiếu niên cao hứng phấn chấn reo lên.

Kỳ Thiếu Vinh cắn môi, thiếu niên vừa ra tay, Kỳ Thiếu Vinh liền nhìn ra, đấu khí sư cấp hai, lấy bản lĩnh của hắn, vung tay lên là có thể giết được một đám, bất quá hiện tại.....

Một lão nhân chậm rì rì đi ra: "Ta đến xem." Lão nhân đánh giá Trang Hạo vài lần, lại nhìn nhìn Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nhận thấy một cỗ thần thức du tẩu trên người mình một vòng, "Thật kỳ quái, hai người này đều là ma võ phế nhân, không biết một chút ma pháp cùng đấu khí nào."

Thiếu niên chống eo, thỏa thuê đắc ý nhìn lão giả: "Gia gia, ngươi còn nói ta không nên thân nữa đi, ngươi xem, hai tên tiểu tử này mới không nên thân! Lớn như vậy rồi còn không biết một chút ma pháp đấu khí nào."

Lão giả nhìn thiếu niên một cái: "Ngươi sắp mười ba tuổi rồi vẫn là đấu khí sư cấp hai, vốn dĩ đã không nên thân."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt, mới mười ba tuổi sao? Nhưng đã cao tới 1 mét 8! Nữ hài kia mới 1 mét 5, trước đó khi nữ hài gọi tiểu tử này là đệ đệ, hắn còn kinh ngạc một chút.

"Này, hai tên tiểu tử các ngươi thực lực kém như vậy còn dám chạy ra làm trộm, có phải muốn tìm chết không?" Tên ngốc to con hung tợn hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo: "....."

Lão giả đánh thiếu niên một cái: "Được rồi, mọi người ra ngoài kiếm sống đều không dễ dàng gì, hai tên tiểu tử này cũng đáng thương, lấy cho bọn hắn hai bộ quần áo đi."

"Gia gia, vải dệt rất quý giá! Hai bộ quần áo không ít tiền đâu." Thiếu niên bất mãn nói.

"Vậy để cho bọn họ ở lại làm việc, thẳng đến khi trả hết tiền nợ mới thôi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tục ngữ có câu, phượng hoàng xuống núi không bằng gà, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, quả nhiên không phải giả!

"Gia gia, hai tên tiểu tử này đều là ma võ phế nhân, có thể làm được cái gì chứ?"

Lão nhân thong thả ung dung nói: "Có còn hơn không!"

Vân Hổ khẽ đảo mắt: "Nói cũng đúng!"

Vân Hổ chống eo nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Này, ta nói cho hai người các ngươi, từ hôm nay trở đi, các ngươi phải làm hết các việc vặt vãnh trong nhà, ta..... sẽ giám sát các ngươi, nếu các ngươi dám lười biếng, ta liền đánh các ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Vân Hổ, thầm nghĩ: Tiểu tử thối giả bộ sói đuôi to a! Mới mười ba tuổi, chỉ là một tiểu thí hài mà thôi! Bất quá, tráng đến không khác gì một con gấu, cũng không biết ăn cái gì lớn lên.

Kỳ Thiếu Vinh nhăn mày nhìn Vân Hổ: "Buổi tối chúng ta ở chỗ nào?"

Vân Hổ sửng sốt một chút, nhìn về phía lão nhân, "Đúng vậy! Gia

gia, buổi tối bọn họ ở chỗ nào bây giờ? Nhà chúng ta cũng không có dư phòng ở a."

Vân Bằng chậm chạp hít mây nhả khói, suy nghĩ một chút rồi nói: "Cái này, buổi tối bọn họ liền ở cùng ngươi đi."

Vân Hổ đại kinh thất sắc: "Ở cùng ta? Gia gia, giường của ta có mỗi một mẩu, chỉ đủ cho mình ta nằm thôi!"

Vân Bình nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Vậy để cho bọn họ ngủ dưới đất là được."

Vân Hổ gật đầu: "Nói cũng đúng! Hai tên tiểu tử này là trộm, ở đây chỉ để trả nợ, không cần thiết phải đối xử với bọn họ quá tốt."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đi theo Vân Hổ vào phòng ngủ, phòng Vân Hổ lung tung rối loạn, góc tường còn có mấy mảnh ấm chén vỡ vụn, Trang Hạo nhìn đến nhíu chặt mày.

"À, cho các ngươi." Vân Hổ ném hai tấm chăn cho Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo.

Trang Hạo nghi hoặc nhìn chăn trên tay, "Vì sao cái chăn này nhiều động vậy?"

Vân Hổ gãi gãi đầu: "Đại khái là bị chuột gặm đi."

Trang Hạo nháy mắt liền có loại cảm giác da đầu tê dại, "Bị chuột gặm? Vì sao chuột lại gặm chăn?"

"Ta làm sao biết được?" Vân Hổ thầm nghĩ: Có thể là bởi vì khi hắn còn nhỏ thích giấu đồ ăn trong chăn, khiến cho chăn dấy mùi, dụ chuột tới đi.

"Cái chăn này thật có mùi a!" Kỳ Thiếu Vinh bóp mũi lại.

Vân Hổ trừng mắt nhìn hai người một cái: "Thích thì dùng, nếu không, ta tự lấy lại."

"Cho ta đi." Trang Hạo nói.

"Gần đây trời lạnh, chăn không đủ, hai người các ngươi dùng chung chăn đi, như vậy có thể ấm hơn một chút."

Tinh thần Trang Hạo chấn động lên, thầm nghĩ: Nhiều ngày như vậy, có mỗi câu này có thể khiến hắn trấn an một chút.

Vân Hổ nằm xuống không bao lâu liền bắt đầu ngáy ngủ.

Kỳ Thiếu Vinh nằm cùng Trang Hạo, Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Chúng ta nên làm sao bây giờ? "

"Trước cứ xem tình huống đã." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh cau mày lại, thời gian bọn họ bị phong ấn mới qua không lâu, chưa thể giải được, nếu tin tức bọn họ ở chỗ này truyền ra, bị người của mình tìm được còn tốt, nhưng nếu dừng trong tay địch nhân, vậy chết chắc rồi.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi có lạnh không? Nếu lạnh, ngươi có thể ôm ta."

"Không lạnh, ta sắp bị nóng chết rồi."

Trang Hạo: "....."

"Tên tiểu tử ngu ngốc kia nhất định là giấu đồ ăn trong chăn ăn vụng." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Tiếng ngáy của Vân Hổ càng lúc càng lớn, chọc cho màng tai Kỳ Thiếu Vinh phát đau, "Tên nhóc chết tiệt này đúng là ồn chết người."

------oOo------

Chương 126: Hổ lạc bình dương

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 126

Chương 126: Hổ lạc bình dương

Sáng sớm.

Vân Hổ nhìn quầng thâm dưới mắt Kỳ Thiếu Vinh: "Này, tối qua ngươi ngủ không tốt sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ngươi nhận thấy làm trộm không tốt, cho nên hối hận đến ngủ không tốt?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử ngốc, ngươi suy nghĩ nhiều quá, đại gia là bị ngươi làm ồn đến không ngủ được.

"Đúng vậy! Ta hối hận đến không ngủ được." Sớm biết vậy liền đổi sang trộm quần áo nhà người khác.

"Hối hận là tốt, biết sai thì sửa."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ngươi nhanh đi giặt sạch quần áo đi, ngươi dậy quá muộn, đồng bạn ngươi từ sớm đã rời giường, hắn đi bổ củi từ lâu rồi."

Kỳ Thiếu Vinh đi theo Vân Hổ xem Trang Hạo bổ củi.

"Tiểu tử, ngươi bổ củi rất thuần thục a! Chẳng lẽ trước kia ngươi từng đi bổ củi cho nhà giàu?" Vân Hổ hỏi.

Tuy rằng ma pháp cùng đấu khí của Trang Hạo đang tạm thời bị phong ấn, nhưng hắn vẫn còn sức lực, lực khống chế không tồi, củi bổ ra nhát nào nhát nấy đều tăm tắp, nhìn qua cảnh đẹp ý vui.

Trang Hạo nhìn Vân Hổ một cái: "Đúng vậy! Ngươi đoán đúng rồi, trước kia ta đi bổ củi cho nhà giàu."

"Vậy vì sao ngươi không làm nữa, lại chạy ra ngoài làm trộm?"

"Bởi vì chủ gia rớt đài, không trả nổi tiền công, liền sa thải hết người làm."

"Chủ gia ngươi không trả tiền công sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"Thật quá đáng! Vì sao ngươi không tu luyện? Ngươi hẳn là có thể tu luyện đấu khí đi? Ta biết rồi, có phải ngươi sợ vất vả không? Làm ngườiphải có theo đuổi, không thể vì sợ vất vả liền không cầu tiến tới, ngươi phải lấy ta làm chuẩn này." Vân Hổ vỗ vỗ ngực.

Trang Hạo: "....." Lấy ngươi làm chuẩn mới là không cầu tiến tới.

"Ngươi biết không? Ta có một lý tưởng vĩ đại." Vân Hổ nói.

Trang Hạo cười cười: "Lý tưởng gì?"

"Tiến vào dong binh đoàn Phi Hổ, trở thành một người lính đánh thuê, chinh chiến tứ phương, trở thành một thế hệ hào kiệt, có phải lý tưởng của ta rất vĩ đại không?"

Trang Hạo: "..... Đúng vậy! Rất vĩ đại! Dong binh đoàn Phi Hổ có trình độ gì? Đoàn trưởng có thực lực gì?"

"Tiểu tử ngươi đúng là kiến thức hạn hẹp! Ngươi lớn như vậy còn không có kiến thức, khó trách chỉ có thể đi làm trộm!" Vân Hổ tràn đầy khinh thường hừ một tiếng.

Trang Hạo: "....."

"Dong binh đoàn Phi Hổ là dong binh đoàn lợi hại nhất trấn chúng ta, đoàn trưởng là một xạ thủ cấp năm, rất lợi hại!" Vân Hổ nói. "Không bao lâu nữa ta có thể gia nhập dong binh đoàn, trở thành trụ cột vững vàng của dong binh đoàn, sau đó, trở thành phó đoàn trưởng, sau đó....." Nói tới đây, Vân Hổ lập tức dừng lại.

"Sau đó..... chiến thắng đoàn trưởng, trở thành tân đoàn trưởng sao?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Vân Hổ hỏi.

Vân Hổ ngượng ngùng lắc đầu: "Không phải, không phải như thế!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn mặt Vân Hổ đỏ lên, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, tên ngốc to con cư nhiên..... thẹn thùng, bộ dáng này rõ ràng là động xuân tâm.

"Sau đó..... chiến thắng đoàn trưởng, nghênh thú đoàn trưởng, đoàn trưởng dong binh đoàn Phi Hổ chính là một mỹ nhân nha." Vân Bình mang theo một rổ chứa đầy rau dại đi đến.

"Tỷ tỷ, ngươi đừng nói bậy!" Vân Hổ tràn đầy buồn bực cãi.

Vân Bình không cho là đúng nói: "Ta không có nói bậy a! Trước đó tiểu tử ngươi luôn nói muốn nghênh thú đoàn trưởng dong binh đoàn Phi Hổ."

Vân Bình cười cười nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Hai vị, đệ đệ ta thích khoác lác, các ngươi đừng coi lời hắn nói là thật."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo: "....."

"Tỷ tỷ, ngươi đừng nói bậy! Ta khoác lác chỗ nào?" Vân Hổ bất mãn nhìn Vân Bình.

"Ngươi vẫn luôn khoác lác a! Hơn nửa năm trước, ngươi nói đấu khí của ngươi sắp sửa đột phá đến cấp ba, gia gia còn xa xỉ vì ngươi chuẩn bị công yến, kết quả không thành, sau đó ngươi lại nói có thể, gia gia lại chuẩn bị công yến cho ngươi, kết quả vẫn không thành, sau đó ngươi lại nói có thể, gia gia lại chuẩn bị công yến, kết quả, công yến đã ăn tám lần, ngươi vẫn là đấu khí sư cấp hai, lãng phí quá nhiều tiền."

Vân Hổ nghẹn đỏ mặt, cắn chặt răng: "Tỷ tỷ, việc xấu trong nhà không thể tuyên truyền ra ngoài! Hơn nữa, đồ ăn cũng ăn rồi, không tính là lãng phí."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Mở công yến tám lần, tiểu tử này không phải là cố ý đi? Bất quá, tiểu tử này cũng đủ kỳ ba, giả bộ nhiều lần như vậy còn không mệt.

"Tỷ tỷ, hôm nay ăn gì?" Vân Hổ hỏi.

"Rau dại." Vân Bình đáp.

Vân Hổ tràn đầy ủy khuất nhìn Vân Bình, bả vai cũng trùng xuống: "Tỷ tỷ, sao lại ăn thứ kia nữa? Ta cũng không phải mị mị thú, ta không muốn ăn thứ kia!"

"Nếu ngươi không muốn ăn thì không cần ăn." Vân Bình thong dong đáp.

Sắc mặt Vân Hổ lập tức suy sụp xuống, "Tỷ tỷ, ngươi đừng như vậy mà! Vậy đi, ta lên núi bắt một con heo rừng về ăn."

Vân Bình bất đắc dĩ nhìn Vân Hổ: "Trên núi không yên ổn, lần trước ngươi muốn đi bắt heo rừng, cuối cùng lại bị heo rừng đâm xuống

núi, thiếu chút nữa mất mạng, ngươi quên rồi sao?" Vân Bình khẽ hừ một tiếng: "Ta là vì tốt cho ngươi, phụ thân chết sớm, Lý gia chúng ta chỉ còn trông cậy vào một mình ngươi nối dõi tông đường, ngươi muốn chết cũng phải để lại một đứa đã."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Tỷ tỷ này thật đủ bưu hãn.

"Tỷ tỷ, lần trước là chuyện ngoài ý muốn, lần này ta có hai người giúp đỡ, sẽ không có việc gì.".

Vân Bình nhìn Vân Hổ: "Hai người giúp đỡ, ở đâu ra?"

Vân Hổ nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Ở đây!"

Vân Bình nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Hai người này không được."

Vân Hổ cau mày lại: "Vì sao không được?"

"Hai người này không biết chút ma pháp cùng đấu khí nào, có thể giúp được gì chứ? Đương nhiên không được."

Vân Hổ: "....."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Hắn đã rất lâu không bị xem thường như vậy, đương nhiên, hiện tại thực lực của hắn không phát huy ra được.

Kỳ Thiếu Vinh dùng khuỷu tay chọc chọc Trang Hạo: "Cảm giác thế nào?"

Trang Hạo vặn vẹo nói: "Rất mới mẻ."

Vân Bình nghi hoặc nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Hai người các ngươi đang nói gì vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười với Vân Bình: "Hắn chưa từng bắt heo rừng, cho nên cảm thấy mới mẻ."

Vân Hổ khinh thường hừ một tiếng: "Ngươi lớn như vậy còn chưa từng bắt heo rừng, khó trách lại chỉ có thể làm trộm, lại nói tiếp, ngươi đến nơi này trộm cũng quá xui xẻo, nhà chúng ta nghèo muốn chết, có đôi khi ta muốn lấy chút tiền đi mua rượu cũng không có."

Trang Hạo: "....." Khi nào ma pháp cùng đấu khí của hắn mới có thể trở về a? Hiện tại hắn sống một ngày không khác gì một năm!

"Ha! Hiện tại ngươi tự giác nhận tội rồi sao, lần trước trong nhà bị đảo loạn, ngươi còn gạt ta có trộm, căn bản rõ ràng là ngươi làm, ta đã nói mà, có tên trộm ngu xuẩn nào lại chạy tới nhà chúng ta trộm chứ?" Vân Bình chống eo nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo: "....."

"Tỷ tỷ, ngươi ở nhà cầu nguyện đi, ta ra ngoài một chuyến, rất nhanh sẽ trở về." Vân Hổ nói.

Vân Bình nhìn Vân Hổ: "Ngươi lượng sức mà làm."

Vân Hổ gật đầu: "Biết, biết, tỷ tỷ, ta có chừng mực, nếu ta bắt được heo rừng, ngươi liền hầm móng heo cho ta, nghe nói thứ kia ăn rất ngon."

Vân Bình: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi theo phía sau Vân Hổ vào rừng.

"Hai người các ngươi không cần sợ, chỉ cần theo sát Hổ ca của các ngươi là được, kỳ thật heo rừng cũng không có gì ghê gớm, các ngươi yên tâm, đi theo Hổ ca, bảo đảm các ngươi lông tóc vô thương, Hổ ca của các ngươi là ai chứ! Ta nhất định sẽ trở thành

anh hùng." Vân Hổ tràn đầy tin tưởng bước về phía trước.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Lời này từ trong miệng một tiểu tử thiếu chút nữa đã bị heo rừng đâm chết nói ra thật sự là không có sức thuyết phục gì!

Vân Hổ đi về phía trước, Trang Hạo ôm hai tay, đi theo phía sau.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Trang Hạo: "Ngươi xem khi nào tiểu tử này có thể đột phá trở thành đấu khí sư cấp ba?"

"Hẳn là sắp rồi, chỉ là chưa tìm được điểm đột phá, nói không chừng mai là có thể, bất quá, nếu hắn không tìm ra, có cho hắn mười năm, chỉ sợ hắn cũng....."

Trang Hạo thầm nghĩ: Thực tế tư chất của Vân Hổ không tồi, nếu tiểu tử này sinh ra trong đại gia tộc, có danh sư chỉ điểm, hẳn là đã sớm đột phá, bất quá, hắn sinh ở sơn thôn nhỏ, trong thôn lại không có mấy người có kiến thức.

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Tiểu tử này thảm....." Ngu ngốc như vậy, muốn tự mình tìm điểm đột phá sẽ mất bao lâu chứ?

Một loạt tiếng động mấp máy truyền đến, một con heo rừng thân dài ba mét, răng nanh bén nhọn chạy ra.

Kỳ Thiếu Vinh nhanh chóng leo lên cây, tuy rằng ma pháp bị hạn chế, nhưng tốc độ trốn của Kỳ Thiếu Vinh vẫn không tầm thường.

Vân Hổ đứng trước heo rừng, nắm chặt đao bổ củi trong tay: "Không phải sợ, ta nhất định có thể ngăn cản nó, đi theo Hổ ca của các ngươi có thịt ăn."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Vân Hổ, nhịn không được cắn chặt răng, tiểu tử Vân Hổ ngu ngốc này không phải là muốn tìm chết chứ..... Tên ngu ngốc, mau tránh ra đi! Nếu tiểu tử này chết, vậy hắn đi công đạo với lão nhân kia thế nào đây?

Heo rừng đạp đạp chân, phi về phía Vân Hổ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn đôi chân run nhè nhẹ của Vân Hổ, bưng kín mắt, nếu sợ thì mau tránh đi! Căng như vậy làm cái gì chứ?

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, Kỳ Thiếu Vinh nhìn thấy Trang Hạo từ trên cây uyển chuyển nhẹ nhàng hạ xuống, vừa lúc dừng ngay trên đầu heo rừng, đánh lên đầu heo rừng một quyền, heo rừng lập tức ngã lăn trên mặt đất.

Vân Hổ thấy heo rừng ngã xuống, lập tức xông lên hung mãnh chém heo rừng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, thấp giọng hỏi: "Thực lực của ngươi khôi phục rồi?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có."

"Vậy sao ngươi có thể.....?"

"Ta từng tiếp nhận huấn luyện đặc thù, cho dù không dùng ma pháp cùng đấu khí, lấy tố chất thân thể của ta, ứng phó với loại heo rừng này cũng dư dả." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Nếu ngươi lợi hại như vậy, vì sao trộm bộ quần áo cũng bị phát hiện?"

Trang Hạo đỏ hồng mặt: "Không có kinh nghiệm a!"

Kỳ thật, cho dù không thể sử dụng ma pháp cùng đấu khí, hắn đối phó với người bình thường cũng dư dả, chỉ là, như vậy sẽ rất dễ dàng bại lộ hành tung của bọn họ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "À, không có kinh nghiệm hại chết người! Sau này có cơ hội, ngươi nên tích lũy nhiều kinh nghiệm hơn."

Trang Hạo: "....." Loại chuyện này có kinh nghiệm một lần đã khiến cho người ta cả đời khó quên, lấy tình cảnh của bọn họ hiện tại, vẫn nên điệu thấp một ít thì tốt hơn.

------oOo------

Chương 127: Cái gọi là người sùng bái

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 127

Chương 127: Cái gọi là người sùng bái

Vân Hổ đắc ý dào dạt nhìn heo rừng ngã lăn quay trên mặt đất: "Thế nào, thế nào, ta đã nói rồi, đi theo Hổ ca của các ngươi có thịt ăn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tên ngốc này, tâm tư lớn bao nhiêu không biết!

Vân Hổ hai tay chống lưng nhìn về phía Trang Hạo, làm như có thật nói: "Nhìn không ra, vóc người ngươi nhỏ, thể trọng lại nặng như vậy, cư nhiên áp heo rừng tới ngã, bất quá, sao ngươi lại ngã từ trên cây xuống?"

Trang Hạo nhíu mày, trái tim đập bỗng đập nhanh hơn vài phần.

Trong đầu Vân Hổ linh quang chợt lóe, tùy tiện nói: "A, ta biết rồi, ngươi là bị dọa đến choáng váng, cho nên sợ tới mức ngã khỏi cây phải không?"

Vân Hổ tốt bụng vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Huynh đệ a, ngươi đã lớn rồi, là gan nhỏ như vậy không tốt lắm đâu."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt vặn vẹo của Trang Hạo, xoa xoa mũi, mấy ngày nay Trang Hạo đại khái đã làm hết tất cả những chuyện mất mặt trong một đời rồi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Vân Hổ: "Hổ ca, chúng ta nhanh trở về thôi."

Vân Hổ gật đầu: "Đúng vậy! Đúng vậy! Chúng ta nhanh trở về."

Vân Hổ thử kéo heo rừng một cái, kéo không động, Trang Hạo tiến lên giúp một phen.

Vân Hổ tràn đầy kinh ngạc nhìn Trang Hạo: "Tiểu tặc, sức lực ngươi không nhỏ a!"

Trang Hạo: "....."

"Sức lực lớn như vậy, nên dùng trên chính đạo, biết không?" Vân Hổ cằn nhằn giáo dục.

Trang Hạo cắn chặt răng: "Sau này ta nhất định sẽ một lòng hướng thiện, không bao giờ làm chuyện trộm cắp."

Kỳ Thiếu Vinh quan tâm hỏi: "Ngươi còn tốt không?"

Trang Hạo gật đầu: "Khá tốt."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Vân Hổ cùng Trang Hạo hao hết trăm cay nghìn đắng kéo heo rừng về nhà.

Vân Bình nhìn heo rừng trên mặt đất: "Đệ đệ, con heo rừng này từ đâu ra, chẳng lẽ nó tự mình đâm vào cây chết, cho nên tiện nghi các ngươi?"

Vân Hổ vỗ vỗ ngực: "Tỷ tỷ, ngươi không biết rồi, con heo rừng này là ta bắt."

Vân Bình khinh thường nhìn Vân Hổ một cái "Đệ đệ, ngươi có mấy phần cân mấy lượng, ngươi cho rằng tỷ tỷ ngươi không biết sao?"

Vân Hổ bất mãn cãi: "Tỷ tỷ, con heo rừng này thật sự là ta đánh

chết, hôm nayta phát huy vượt xa người thường....."

"Đệ đệ, ngươi lại khoác lác."

"Tỷ tỷ, hôm nay ta giống như có thiên thần bám vào người vậy, ngươi không biết, ta anh dũng không sợ bổ về phía heo rừng, chém thật mạnh, con heo rừng này liền bị ta chém chết....."

Lão nhân Vân Bằng chống quải trượng đi ra, tra xét heo rừng một chút: "Thật kỳ quái, đầu heo hoàn toàn dập nát, hẳn là bị một cỗ lực đạo rất lớn đánh trúng!"

Vân Hổ trừng lớn mắt: "Sao có thể?"

"Hẳn là trước khi chúng ta gặp được con heo rừng này, nó đã bị thương." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Vân Bằng hoài nghi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Phải vậy không?"

"Đúng vậy!" Kỳ Thiếu Vinh chắc chắn đáp.

Vân Hổ túm cánh tay Vân Bằng: "Mặc kệ là như thế nào, gia gia, tối nay chúng ta có thể ăn thịt, heo rừng lớn như vậy, đủ để chúng ta ăn rất lâu."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo ngồi xuống bên cạnh bàn, một bồn thịt kho tàu lớn bày trước mặt mấy người.

Kỳ Thiếu Vinh từng ăn qua vô số sơn trân hải vị, nhìn thấy thịt mỡ kho tàu cũng không có hứng thú gì, Vân Hổ thì khác.

Vân Hổ nhanh tay vung đũa, hai má nhét đầy, thịt trong bồn nhanh chóng cạn dần.

Vân Bình nhíu mày nhìn ăn tướng của Vân Hổ: "Đệ đệ, ngươi chậm một chút, cẩn thận sặc."

Vân Hổ có chút ngượng ngùng mà cười cười.

Lượng cơm ăn của Vân Hổ làm cho Kỳ Thiếu Vinh chấn kinh một lúc, khiến Kỳ Thiếu Vinh ngoài ý muốn nữa là lượng ăn của tiểu nha đầu Vân Bình này cũng không nhỏ chút nào.

"Tỷ tỷ, hôm nay ngươi đi trấn trên có chuyện gì mới mẻ không?" Vân Hổ nhét đầy đồ ăn trong miệng, còn không quên tò mò nát quái.

Vân Bình chống cằm: "Nghe nói thiên kim nhà trấn trưởng đến Hồng Thành mua một bộ đồ trang điểm do cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành sản xuất, tiêu một ngàn đồng vàng."

Vân Hổ đột nhiên ngẩng đầu: "Một ngàn đồng vàng! Có phải đầu óc thiên kim nhà trấn trưởng có vấn đề gì không? Một ngàn đồng vàng đó có thể đổi thành bao nhiêu thịt heo chứ!"

"Đầu óc ngươi mới có vấn đề, ngươi giống thiên kim nhà trấn trưởng sao, đầu óc toàn là thịt heo! Người ta không thiếu thịt heo ăn!"

Vân Hổ rầu rĩ nói: "Tức phụ phá sản như vậy, ta nhất định sẽ không cưới."

"Ngươi nghĩ thật đẹp, đó chính là thiên kim nhà trấn trưởng, người ta có thể coi trọng ngươi sao?" Vân Bình khinh thường hừ một tiếng.

Vân Hổ nhìn không vui nhìn Vân Bình: "Tỷ tỷ, ngươi đừng xem thường ta như vậy! Tương lai ta chính là người làm đoàn trưởng!"

Vân Bình tức giận cười lên: "Đoàn trưởng tương lai, nhanh ăn thịt đi!"

Vân Hổ cắn thịt heo: "Tỷ tỷ, ngươi nói xem cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành kia kiếm được nhiều tiền như vậy, Kỳ Thiếu Vinh sẽ ăn cái gì chứ, toàn thịt heo sao? Hay là sơn trân hải vị?"

Kỳ Thiếu Vinh gặm thịt heo, muộn thanh nói: "Hắn ăn thịt heo, có thịt heo là no bụng! Không ăn liền phải đói chết."

"Sao hắn có thể đói chết được, hắn có tiền như vậy! Ngươi đúng là chỉ biết nói chuyện cười, không có chút kiến thức nào." Vân Hổ ngẩng đầu mắng.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Có tiền thì thế nào, đều ở trong nhẫn không gian, lấy cũng không lấy ra được.

"Ta nghe nói Kỳ Thiếu Vinh mất tích rồi." Vân Bình chống đũa nói.

Vân Hổ đột nhiên ngẩng đầu: "Kỳ Thiếu Vinh mất tích? Sao hắn lại mất tích được?"

Vân Bình lắc đầu: "Ta cũng không biết! Bên ngoài đều truyền như vậy, nghe nói Thương Minh khai một trăm vạn đồng vàng treo giải thưởng tìm kiếm Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo."

"Một trăm vạn? Còn là đồng vàng! Nhiều tiền như vậy, nếu ta tìm được hai người kia, ta liền phát tài."

Vân Bình nhìn Vân Hổ một cái: "Đệ đệ, ngươi đừng có nằm mộng. Người ta là mất tích ở Hoàng Đô Lê Quốc, khoảng cách từ Lê Quốc đến chỗ chúng ta cách xa vạn dặm, nào đến phiên ngươi tìm được chứ, ngươi có rảnh thì vẫn nên nghĩ cách làm sao lên được đấu khí sư cấp ba đi."

"Chỉ cần trở thành đấu khí sư cấp ba là có thể gia nhập dong binh đoàn, chỉ cần gia nhập dong binh đoàn, mỗi tháng liền có hai mươi đồng vàng tiền thuê, nếu thu hoạch nhiều hơn, còn có thể được chia hoa hồng, mỗi ngày ăn thịt heo chắc chắn không thành vấn đề."

Vân Hổ nhụt chí cau mày lại: "Ta rõ ràng đã có cảm giác đột phá rồi, nhưng mỗi lần muốn đột phá lại đều bị gián đoạn."

"Là gia gia có lỗi với ngươi! Không có tiền mua điển tịch đấu khí cho ngươi, chỉ có thể để ngươi tự mình mò mẫm." Vân Bằng ăn năn lên tiếng.

Trang Hạo cúi đầu, trong tình huống bình thường, biểu hiện của đệ tử quý tộc sẽ xuất sắc hơn đệ tử bình dân nhiều, điều kiện tu luyện của hai bên chênh lệch quá lớn, đệ tử quý tộc vừa sinh ra liền có vô số điển tịch để lựa chọn tu luyện, mà đệ tử bình dân cho dù có thiên phú cũng không có công pháp tu luyện thích hợp, có khi đến cuối đời cũng không tìm thấy, không ít thiên tài bởi vì điều kiện tu luyện quá kém, sinh nhầm thời đại.

Hắn vốn còn cảm thấy kỳ quái vì sao Vân Hổ rõ ràng đã tới đỉnh đột phá lại không đột phá được, thì ra là do vấn đề điển tịch sao?

Vân Hổ giơ nắm tay lên: "Gia gia, ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ đột phá."

.....

Sáng sớm, Vân Hổ đứng trong viện đánh quyền.

Vân Hổ nhìn Trang Hạo: "Tiểu tặc, ngươi rời giường rồi! Ngươi có muốn đánh quyền với ta không?"

Trang Hạo mệt mỏi đứng ở một bên: "Không cần....." Hai ngày này đã xảy ra quá nhiều chuyện, hắn không muốn lãng phí sức lực đi đánh quyền một chút nào!

"Ngươi lười nhác như vậy là không tốt! Làm người phải giống như ta này! Ngươi xem cơ bắp của ta rắn chắc cỡ nào! Ngươi nhìn lại ngươi đi, gầy gầy yếu yếu không khác gì con gà."

Trang Hạo chống cằm: "Ta như vậy cũng khá tốt, rất nhiều người

đều không thích cơ bắp."

"Đúng vậy! Vì sao nữ hài tử hiện tại lại không thích người có cơ bắp, lại đi thích mấy tên tiểu bạch kiểm chứ? Rốt cuộc mấy tên gà luộc các ngươi có chỗ nào tốt!" Vân Hổ bất mãn hừ một tiếng.

"Ngươi mau đánh quyền đi, ta quan sát ngươi đánh....."

Nghe thấy Trang Hạo nói muốn quan sát, cảm xúc của Vân Hổ tức khắc dâng cao mấy phần, nắm tay huy động uy vũ sinh phong.

Ở chung mấy ngày, Trang Hạo thập phần rõ ràng Vân Hổ chính là một tên thích lảm nhảm.

"Tiểu tặc, ngươi biết người ta sùng bái là ai không?"

Trang Hạo dùng khóe mắt nhìn đến Kỳ Thiếu Vinh, nhẹ nhàng bâng quơ hỏi: "Có phải Kỳ Thiếu Vinh không?"

"Không phải, người ta sùng bái là Trang Hạo."

Hứng thú của Trang Hạo lập tức bị dấy lên, "Vì sao? Do tên Trang Hạo kia rất lợi hại sao?"

Vân Hổ lắc đầu: "Không phải, bởi vì hắn cưới được Kỳ Thiếu Vinh, tiểu bạch kiểm này thật lợi hại! Tìm một lão bà có tiền như vậy, sau này có thể ăn cơm mềm cả đời, sao ta lại không có vận khí tốt như vậy chứ?"

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh đi ra ngoài nói: "Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh mới chỉ đính hôn, bọn họ còn chưa chính thức thành thân đâu."

Vân Hổ gật đầu: "Đúng vậy! Trang Hạo muốn ăn cơm mềm còn phải chờ thêm một thời gian nữa." Vân Hổ khoe cơ bắp của mình ra, "Chờ đến thời điểm nào đó Kỳ Thiếu Vinh thích kiểu người có cơ

bắp, tràn ngập dương khí như ta, hắn liền đá tên tiểu bạch kiểm

Trang Hạo kia đi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo: "....."

"Bộ quyền này ngươi đánh không thích hợp lắm!" Trang Hạo nói.

Vân Hổ nhìn Trang Hạo: "Sao ngươi biết ta đánh không thích hợp?"

"Trước kia khi ta đi chặt củi cho nhà giàu từng nhìn thấy thiếu gia đánh quyền, hình như hắn không đánh như vậy."

Hai mắt Vân Hổ lấp lánh sáng lên, kéo lấy tay áo Trang Hạo, "Phải vậy không? Không nghĩ tới ngươi lại từng nhìn thấy thiếu gia kia đánh quyền, không thể tưởng được vận khí ngươi lại tốt như vậy, ngươi giúp ta nhìn xem đi. "

Trang Hạo đi lên phía trước, sửa mấy động tác của Vân Hổ lại cho đúng.

Động tác của Vân Hổ lập tức liền trở nên nước chảy mây.

Vân Hổ cảm giác được một cỗ đấu khí nhanh chóng len lỏi trong kinh mạch của, thân thể Vân Hổ vang lên mấy tiếng "Phanh" "Phanh" "Phanh" giòn tan, thuận lợi đột phá trở thành đấu khí sư cấp ba.

Vân Hổ điên cuồng gào lên một tiếng, vui đến khóc ra.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Vân Hổ khóc ầm ĩ, nhịn không được mà xoa xoa trán, tiểu tử Vân Hổ này đã lớn tuổi như vậy rồi còn khóc đến quang quác quang quác!

------oOo------

Chương 128: Sinh hoạt bình dân

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 128

Chương 128: Sinh hoạt bình dân

Vân Hổ nhào qua ôm lấy Trang Hạo, gào khóc một trận, bàn tay đập thật mạnh lên lưng Trang Hạo.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng Trang Hạo bị đánh đến muốn hộc máu, trong lòng dâng lên vài phần đồng tình.

"Đệ đệ, sao ngươi khóc thành như vậy? Bị bắt nạt sao?" Vân Bình chống eo, đi ra hỏi.

"Ta không có bị bắt nạt." Vân Hổ lau lau nước mắt trên mặt, khụt khịt đáp.

Vân Bình không vui mắng: "Không bị bắt nạt, vậy ngươi khóc cái gì?"

Vân Hổ dương nắm tay, lớn tiếng nói: "Tỷ tỷ, ta đột phá rồi, ta là đấu khí sư cấp ba!"

Vân Bình nghĩa chính từ nghiêm nhìn Vân Hổ: "Đệ đệ, ngươi không thể vì muốn ăn uống mà lúc nào cũng lừa gạt người khác như vậy! Ngươi còn như vậy nữa, cẩn thận ta đánh ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Vân Hổ xấu hổ đỏ mặt lên: "Tỷ tỷ, ta không có gạt người, lần này là thật!"

Vân Bình hung tợn chống eo, "Ngươi có lần nào không nói như vậy đâu."

Vân Hổ khẩn trương nhìn Vân Bình, gấp đến độ vò đầu bứt tai.

Vân Hổ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, phấn chấn nói: "Tỷ tỷ, ngươi chờ ta!"

Vân Hổ chạy tới trước một thân cây trong viện, vung nắm tay lên, nện một quyền lên cây, Vân Hổ vừa đánh ra, thân cây "Oanh" một tiếng liền bị đánh thành gỗ vụn.

Vân Bình nhìn một màn này, hai mắt sáng lên: "Đệ đệ, lần này ngươi không có gạt người a! Ngươi thật sự đột phá!"

Vân Hổ thẹn thùng gãi gãi đầu: "Đúng vậy, ta không có gạt người, ta thật sự đột phá!"

"Đệ đệ, ngươi cuối cùng cũng thành công."

Vân Bình bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, đột nhiên hét lên, tiếng thét của Vân Bình vang động khắp núi sông, Kỳ Thiếu Vinh bị dọa lùi lại hai bước, "Đệ đệ, ngươi đánh hỏng cây táo duy nhất trong nhà rồi, sau này muốn cũng không ăn được nữa!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Vân Bằng phun sương nhả khói, chậm rì rì đi ra khỏi phòng, cười tủm tỉm nói: "Một cây táo mà thôi, trồng lại là được."

Vân Bằng vui mừng nhìn Vân Hổ: "Không tồi, không tồi, A Hổ, ngươi cuối cùng cũng có chút tiền đồ!"

Vân Hổ gãi gãi ót, ngây ngô cười.

"Đệ đệ, không phải ngươi vẫn luôn không đột phá được sao? Sao tự nhiên lại đột phá được vậy?" Vân Bình nghi hoặc hỏi.

Vân Hổ đẩy Trang Hạo ra: "Hắn dạy ta, ta vốn dĩ vẫn luôn không đột phá được, bất quá, tiểu tặc sửa lại mấy động tác cho ta, ta bỗng nhiên hiểu ra, sau đó thuận lợi đột phá."

Vân Bình áy náy nhìn Trang Hạo, trong mắt hiện lên vài phần nghi hoặc, "Ngươi....."

Trang Hạo cười cười: "Ta chỉ là từng nhìn thấy thiếu gia nhà ta tập bộ quyền pháp này, mèo mù vớ phải chuột chết mà thôi."

Vân Bằng không cho là đúng lắc đầu: "Mặc kệ là như thế nào, chỉ cần có thể vớ được chuột là tốt rồi."

"Tiểu hữu, cảm ơn ngươi!" Vân Bằng tràn đầy kích động bắt lấy tay Trang Hạo lắc lắc.

Trang Hạo: "Không cần khách khí....." Nhìn lão nhân tràn ngập cảm kích trước mặt, trong lòng Trang Hạo dâng lên vài phần khác thường.

.....

Biệt viện Lê Quốc.

"Thẩm thiếu, có tin tức của thiếu gia chưa?" Mộ Đình Hiên nhìn chằm chằm Thẩm Nguyên hỏi.

Thẩm Nguyên lắc đầu: "Không có!"

Bị đôi mắt thanh thấu của Mộ Đình Hiên nhìn chằm chằm, Thẩm Nguyên không khỏi có loại cảm giác da đầu tê dại. Sau khi Kỳ Thiếu Vinh mất tích, Mộ Đình Hiên đã hỏi tới hỏi lui hắn về vấn đề này không dưới trăm lần, hắn thật sự là không biết a.

Dịch Phàm không vui nhìn Thẩm Nguyên: "Không phải Thẩm gia các ngươi chuyên môn làm sinh ý tình báo sao?"

Thẩm Nguyên trừng lớn mắt: "Này, ngươi đừng nói bậy! Thẩm gia chúng ta khi nào thì chuyên môn làm sinh ý tình báo? Cho dù chúng ta có nhiều tin tình báo, nhưng đó là ở Nguyên Quốc a, bây giờ chúng ta đang ở Lê Quốc, thực lực của Thẩm gia ở Lê Quốc rất hạn chế."

Mộ Đình Hiên lo lắng nói: "Cũng không biết hiện tại thiếu gia đang làm gì."

Thẩm Nguyên nhìn Mộ Đình Hiên: "Yên tâm, yên tâm."

Mộ Đình Hiên hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Thiếu gia không có một chút tin tức nào, ngươi còn nói ta yên tâm được!"

Thẩm Nguyên xấu hổ ngậm miệng lại, hắn là có hảo ý được không.

Mộ Đình Hiên trầm mặc nhìn Thẩm Nguyên: "Xin lỗi, ta nói hơi nặng lời."

Thẩm Nguyên cười cười: "Không có việc gì, quá quan tâm sẽ bị loạn, ta biết ngươi là vì lo lắng cho Kỳ Thiếu Vinh."

Tiếng đập cửa nhịp nhịp truyền tới.

Mộ Đình Hiên đi ra: "Ta tới mở cửa."

Mộ Đình Hiên vừa mở cửa liền nhìn thấy Mộ Hành Chi, "Xin lỗi, hiện tại ta không muốn nói chuyện về Mộ gia với ngươi."

Mộ Hành Chi cười khổ một tiếng: "Ta không tới nói chuyện Mộ gia với ngươi, ta biết ngươi lo lắng cho an nguy của Kỳ Thiếu Vinh, chỗ vừa vặn ta có một chút tin tức."

Mộ Đình Hiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mộ Hành Chi.

Mộ Đình Hiên nắm chặt nắm tay, cúi đầu trầm mặc một hồi lâu: "Ngươi vào đi."

Mộ Hành Chi nhìn sắc mặt của Mộ Đình Hiên, cũng không có thừa nước đục thả câu,

"Ngày đó tin tức Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đến vùng ngoại ô bị lộ ra, kết quả bị Phong Cùng cản đường."

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Cái này ta biết."

Đã nhiều ngày như vậy, Mộ Đình Hiên vẫn có được một ít tin tức, ví dụ như, sau khi Phong Nguyên khôi phục lại, cảm thấy Phong Cùng trong lúc hắn sinh bệnh đã có quá nhiều động tác đi quá giới hạn, vì vậy liền trong tối ngoài sáng chèn ép thế lực của Phong Cùng.

Đại khái là do như vậy, Phong Cùng bị chọc cho nóng nảy, giận chó đánh mèo Kỳ Thiếu Vinh, trộm Cấm Thần Hoàn của Thương Minh, dùng lên người Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, hiện giờ, Phong Cùng đã bị bắt nhốt.

"Ta nghe nói Phong Cùng dùng Cấm Thần Hoàn."

Vốn dĩ Mộ Đình Hiên rất tín nhiệm Trang Hạo, nhưng Phong Cùng dùng Cấm Thần Hoàn, Mộ Đình Hiên liền có chút lo lắng, dưới tác dụng của Cấm Thần Hoàn, chưa tiến vào thánh cấp liền hoàn toàn biến thành người thường, tuy rằng thực lực của Trang Hạo rất thâm hậu, nhưng cũng mới chỉ đến cấp tám, nếu biến thành người thường, sao có thể chống lại Phong Cùng được!

Mộ Hành Chi hít sâu một hơi: "Ngươi có thể yên tâm, Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh hẳn là vẫn còn sống."

Dịch Phàm nhìn Mộ Hành Chi: "Tiền bối, có căn cứ gì sao?"

"Ta nghe được sau khi Phong Cùng bị bắt đã nói Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đều bị truyền tống đi, hiện trường quả thật có dấu vết sử dụng quyền trục truyền tống, hẳn là Trang Hạo dùng trong lúc nguy cấp." Mộ Hành Chi giải thích.

Thẩm Nguyên vỗ tay một cái: "Cái này đúng rồi, tiểu tử Trang Hạo kia đa mưu túc trí, không dễ chết như vậy."

Mộ Hành Chi nhìn Mộ Đình Hiên: "Tuy rằng Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo còn sống, nhưng bọn họ đều bị Cấm Thần Hoàn giam cầm ma pháp, đấu khí, hiện giờ hai người kia cũng không biết đã chạy đi đâu, các thế lực đều đang tìm kiếm bọn họ."

Mộ Đình Hiên nghe Mộ Hành Chi nói, sắc mặt bình tĩnh xuống, "Thiếu gia tránh được một kiếp, nhất định có thể sống sót."

Mộ Hành Chi gật đầu an ủi: "Lấy năng lực của Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, chắc chắn là có thể gặp dữ hóa lành."

Mộ Hành Chi tới thông báo tình trạng của Kỳ Thiếu Vinh một lát liền rời đi.

Thẩm Nguyên nhìn Mộ Đình Hiên: "Đình Hiên, phụ thân ngươi vẫn rất quan tâm ngươi a."

Mộ Đình Hiên lạnh lùng nhìn Thẩm Nguyên một cái, Thẩm Nguyên không khỏi có chút xấu hổ.

"Không biết thiếu gia cùng Trang đại thiếu đã bị truyền tống đi đâu, cũng không biết bọn họ sao rồi."

Thẩm Hiên gãi gãi đầu: "Ta cũng không biết, Trang Hạo không có ma pháp cùng đấu khí, không biết sẽ làm ra chuyện gì."

.....

Trong rừng cây.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo mỗi người mang theo một cái rổ đi theo Vân Bình vào rừng trích rau dại.

Kỳ Thiếu Vinh thở ra một hơi, có loại cảm giác cảm sống càng đi xuống.

"Hiện tại ta truyền thụ bí quyết trích rau dại cho các ngươi một chút."

Thanh âm Vân Hổ như sấm rền vang lên, "Hai người các ngươi ngoan ngoãn nghe cho kỹ, sau này phải cố gắng lên, nếu đã không có sức mạnh thì phải tìm tòi phát huy những cái khác."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo: "....."

Vân Bình thanh thanh yết hầu, đắc ý dào dạt lên tiếng, "Trích rau dại a, đầu tiên phải biết rau gì thích hợp trích, không thể trích quá non, cũng không thể trích quá già....."

"Trong rừng có rất nhiều đồ có độc, phải chú ý phân biệt, phương pháp đơn giản nhất chính là không thể trích loại nào quá đẹp, màu sắc sặc sỡ, hầu hết chúng nó đều có độc, đương nhiên cũng không phải loại nào đẹp đẽ, màu sắc sặc sỡ đều có độc....."

"Thời điểm trích rau dại phải chú ý không được chỉ trích một chỗ, làm như vậy sau này chỗ đó sẽ không còn rau mọc lên nữa....."

.....

Vân Bình vừa mở miệng liền thao thao bất tuyệt *(nói không ngừng không nghỉ)*, Kỳ Thiếu Vinh nghe vào chỉ muốn đánh ngáp một cái, khẽ liếc nhìn sang Trang Hạo đứng bên cạnh, phát hiện sắc mặt Trang Hạo rất bình tĩnh, nhìn qua có vài phần tư thế mặc cho số phận.

Vân Bình hứng thú bừng bừng nói hơn nửa canh giờ, rốt cuộc cũng ngừng lại.

Vân Hổ nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, nỗ lực làm ra bộ dáng uy nghiêm, "Hai người các ngươi có nghe không đấy?"

"Nghe xong rồi." Trang Hạo đạm nhiên đáp.

"Vậy ngươi thuật lại một lần đi." Vân Hổ dựng thẳng eo sai sử.

Mỗi lần Vân Hổ bồi Vân Bình đi trích rau dại, Vân Bình luôn muốn Vân Hổ đọc lại một lần, nhưng lấy cái đầu gỗ của Vân Hổ, nói bao nhiêu cũng không nhớ được, lần nào thuật lại cũng bị mắng, hiện giờ có thêm Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, Vân Hổ như tìm được cảm giác xoay người làm chủ.

Trang Hạo nhìn Vân Hổ một cái, thuận lại lời Vân Bình, không sai một chữ nào.

Vân Hổ kinh ngạc nhìn Trang Hạo: "Ngươi..... ngươi nghe rất cẩn thận a!"

Vân Bình nhìn Trang Hạo: "Trí nhớ của ngươi rất tốt a!" Thuật lại không sai một chữ nào, đây đã không còn là vấn đề có nghiêm túc nghe hay không nữa.

"Thường thôi." Trang Hạo nhàn nhạt đáp.

Vân Hổ trộm nhìn Trang Hạo một cái, hắn vốn đang muốn xem cảnh Trang Hạo bị tỷ tỷ mắng, kết quả, Trang Hạo lại lợi hại đến không bình thường, Vân Hổ không khỏi có chút ngượng ngùng lên.

Vân Bình hung tợn nhìn Vân Hổ một cái: "Đệ đệ, ngươi nhìn người ta xem, người ta nghe một lần liền nhớ kỹ, ngươi nghe nhiều như vậy vẫn dốt đặc cán mai!"

Vân Hổ lười nhác cười cười: "Tỷ tỷ, ngươi biết ta là người có mộng tưởng, tương lai ta phải trở thành anh hùng tuyệt thế, sao có thể lãng phí thời gian để học trích rau dại được, vậy nên không biết cũng không có vấn đề gì."

Vân Bình ra vẻ tức giận, khẽ hừ một tiếng, "Lại khoác lác!"

Vân Hổ nghĩ tới cái gì, quay sang hỏi Trang Hạo: "Tiểu tử, có phải ngươi đã gặp qua là không quên không?"

Trang Hạo dừng bước chân lại một chút: "Có thể nói như vậy."

"Tiểu tử ngươi đã có tài như vậy, cư nhiên lại lăn lộn đi làm trộm, nếu ta là lão cha ngươi, ta nhất định sẽ đại nghĩa diệt thân!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử Vân Hổ này cư nhiên muốn làm cha Trang Hạo, đúng là người có mộng tưởng.

------oOo------

Chương 129: Tao ngộ dong binh đoàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 129

Chương 129: Tao ngộ dong binh đoàn

Nguyên Quốc, Lạc Hoa Hiên.

"Trang nhị thiếu, Trang gia có tin tức của ca ca ngươi cùng thiếu gia nhà ta không?" Kỳ Hằng vội vàng hỏi.

Trang Khiêm nhìn Kỳ Hằng cùng Bích Lưu Vân: "Trang gia có chút thủ đoạn đặc thủ có thể biết được sinh tử của đệ tử trong gia tộc, ta có thể khẳng định ca ca ta còn sống, nếu ca ca ta còn sống, vậy Kỳ tứ thiếu hẳn là cũng không có chuyện gì."

Bích Lưu Vân kích động lên: "Vậy ca ngươi đang ở đâu?"

"Quyển trục truyền tống kia vốn định vị đại viện Trang gia, bất quá, khoảng cách truyền tống có hạn, bọn họ hẳn là đã bị rớt ở nửa đường."

Kỳ Hằng bình tĩnh nhìn Trang Khiêm: "Vậy Trang gia các ngươi hẳn là có chút suy đoán đi, Trang nhị thiếu gia, có thể nói cho ta vị trí đại khái không, ta sẽ đi tìm."

Bích Lưu Vân nhìn Kỳ Hằng: "Để ta đi đi."

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không được, sinh ý ở hoàng đô cần có người phụ trách, người muốn tìm thiếu gia cùng Trang Hạo không ít, mấy năm

nay, thanh danh của ngươi quá hiển hách, đi tìm sẽ rêu rao, ta đi thì tốt hơn."

Bích Lưu Vân hít sâu một hơi, nghe vậy cũng không có tranh cãi cùng Kỳ Hằng nữa.

Trang Khiêm lấy ra một tấm bản đồ: "Căn cứ theo tính toán của mấy vị trưởng lão trong gia tộc, đại ca ta rất có thể đã rơi xuống nơi này. Nơi này là biên giới Nhung Quốc, Nguyên Quốc, Lê Quốc, người các quốc gia lẫn lộn với nhau, thuộc vùng không người quản, giặc cỏ hoành hành ngang ngược, tài nguyên bần cùng, thập phần lạc hậu, người nơi đó đều rất nghèo, ăn cũng không đủ no."

Bích Lưu Vân nghiêng đầu: "Ăn không đủ no? Thiếu gia cùng Trang Hạo có thể sẽ bị đói bụng không?"

Trang Khiêm hít sâu một hơi: "Đói bụng không đáng sợ, chỉ sợ bị đói chết, nếu đại ca chết đói, vậy hắn sẽ là gia chủ đầu tiên trong lịch sử của Trang gia chết nghẹn khuất như vậy."

Bích Lưu Vân: "....."

.....

Bên hồ.

Trang Hạo cầm một cây gậy gỗ, đứng xiên cá trong hồ.

Kỳ Thiếu Vinh đứng bên hồ dặn dò: "A Hạo, ngươi cẩn thận một chút! Đừng để cắm lên chân mình."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái, thầm nghĩ: Tuy rằng ma pháp cùng đấu khí của hắn đều không sử dụng được, nhưng đầu óc hắn vẫn còn ở đây a, Kỳ Thiếu Vinh hoàn toàn không cần phải băn khoăn như vậy!

Trang Hạo giơ gậy gỗ, ý đồ cắm vào cá trong hồ, bất quá, cá nơi

này trơn trượt dị thường, Trang Hạo phí sức chín trâu hai hổ cũng không bắt được con nào.

Trang Hạo thầm nghĩ: Nếu ma pháp của hắn còn ở đây, nào cần phải phiền toái như vậy, hắn chỉ cần đưa tay vào trong hồ, sau đó cuốn lên một cái lốc xoáy, vậy là có thể bắt được rất nhiều cá.

Một con cá luồn qua chân Trang Hạo, vung đuôi cá lên, Trang Hạo liền bị vẩy cho ướt rượt một thân.

Kỳ Thiếu Vinh thấy một màn như vậy, cười ngã ngửa ra sau.

Vân Bình tò mò nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Hai người các ngươi là ai vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh bị giật mình một chút, quay sang nhìn Vân Bình, "Vân tỷ tỷ, sao ngươi lại hỏi như vậy?"

"Ngươi cùng tiểu tử kia không giống người làm trộm."

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Xuất sư bất lợi, lần đầu tiên làm trộm đã bị bắt, hắn cùng Trang Hạo quả thật không có thiên phú làm trộm!

"Vậy ngươi thấy ta cùng hắn giống ai?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi ngược lại.

"Giống thiếu gia đại gia tộc."

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt một chút, thầm nghĩ: Sức quan sát của nha đầu này thật nhạy bén! "Vân tỷ tỷ, ngươi đoán đúng rồi, bất quá, ta cùng hắn không phải thiếu gia đại gia tộc, chỉ là thiếu gia tiểu gia tộc, gia đạo sa sút, thiếu bên ngoài rất nhiều tiền, chủ nợ tìm tới cửa, cướp sạch đồ trong nhà, ta cùng hắn chỉ có thể chạy ra ngoài trộm chút đồ kiếm cơm ăn.

"Ngươi cùng hắn đều không tu luyện sao?" Vân Bình khó hiểu hỏi.

"Ai, thời trẻ không biết gia tộc sẽ bại, vậy nên hoang phế." Kỳ Thiếu

Vinh làm như thật thở dài một hơi.

Vân Bình tuy rằng thông tuệ, nhưng kiến thức rất hữu hạn, nghe thấy tình cảm trong lời nói của Kỳ Thiếu Vinh, tức khắc tin tám phần, "Gia tộc các ngươi toàn là người không có mục tiêu theo đuổi giống ngươi và hắn, khó trách gia đạo lại sa sút."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

"Ta bắt được rồi." Trang Hạo cao hứng phấn chấn nâng con cá dài hơn một mét lên.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo cả người ướt đẫm, âm thầm buồn cười, tiểu tử Trang Hạo này đúng là..... Đường đường là người thừa kế của Trang gia, hiện tại bắt được một con cá liền cao hứng như vậy, bất quá, bộ dáng này của Trang Hạo đúng là rất đáng yêu.

Trang Hạo vung tay lên, con cá lập tức bị vứt lên bờ.

Vân Bình đi qua kiểm tra một phen, tràn đầy kinh ngạc thốt lên: "Con cá này....."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn biểu tình của Vân Bình: "Con cá này làm sao vậy? Không thể ăn sao?"

Vân Bình lắc đầu: "Có thể ăn, hơn nữa còn rất bổ, đây là cá đầu đồng, sức lực rất lớn, vô cùng khó bắt, nếu cầm ra chợ có thể bán được một đồng vàng lận, tiểu tặc đúng là rất có bản lĩnh!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Có kinh nghiệm thành công một lần, Trang Hạo giống như là tìm được bí quyết, rất nhanh sau đó, từng con từng con liên tục bị ném lên bờ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo đứng trong trong nước, chỉ cảm thấy cả người Trang Hạo đều đã tiến vào một loại cảnh giới huyền ảo.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo này bắt mấy con cá cũng có thể ngộ đạo, đúng thật là.....

Vân Bình kinh ngạc cảm thán nhìn cá bị vứt lên bờ: "Tiểu tặc kia đúng là giỏi bắt cá! Nếu không phải trước đó ngươi từng nói hắn là thiếu gia, ta còn tưởng rằng trước đây hắn chuyên môn đi bắt cá!"

Kỳ Thiếu Vinh cười khan hai tiếng, thầm nghĩ: Năng lực thích ứng của tiểu tử Trang Hạo này còn rất mạnh, học cái gì cũng nhanh.

.....

Vân Bình cùng Kỳ Thiếu Vinh ngồi nói chuyện, tiếng vó ngựa đột nhiên từ xa truyền tới.

Vân Bình đứng lên, nhìn người từ xa phi ngựa tới, trong mắt hiện lên ngạc nhiên nồng đậm: "Dong binh đoàn Phi Hổ, là dong binh đoàn Phi Hổ!"

Vân Hổ nguyên bản còn đang chăm chỉ bắt cá trong nước, đột nhiên kích động nhảy dựng lên, nhìn về phía người tới, trên mặt đỏ hồng một mảnh.

Một hàng dài hơn mười người phi ngựa chạy tới, uy thế át người.

Dong binh đoàn ngoại trừ nữ đoàn trưởng là cấp năm, người còn lại đều là cấp ba, cấp bốn.

Kỳ Thiếu Vinh sớm được nghe Vân Hổ nhắc mãi về vị nữ thủ lĩnh này, hiện giờ gặp được chân nhân, nhịn không được tinh tế đánh giá một phen.

Nữ đoàn trưởng mặc một thân kính trang hồng y, ngực cùng đùi lỏa lồ lộ ra, nữ đoàn trưởng không tính là tuyệt sắc, nhưng dáng người

lại vô cùng cơ bắp.

Vân Hổ nguyên bản tùy tùy tiện tiện, vừa nhìn thấy nữ đoàn trưởng liền lập tức thẹn thùng, toàn thân không khác gì tôm luộc, nhìn qua còn vô cùng thú vị.

"A Hổ, ngươi đột phá rồi!" Nữ đoàn trưởng huy roi ngựa trong tay, sang sảng nói.

Vân Hổ ngu đần cười cười: "Đúng vậy! Ta đã là đấu khí sư cấp ba."

Nữ đoàn trưởng nhìn sang hai người Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Không tồi nga, hai vị này là ai? Nhìn không quen mặt a!"

Vân Bình đứng ra giới thiệu: "Là bà con thân thích họ hàng xa nhà ta, gia đạo sa sút, cho nên tới ở nhờ nhà chúng ta!"

Nữ đoàn trưởng gật đầu: "Thì ra là thế!"

Nữ đoàn trưởng nhìn về phía chồng cá: "Các ngươi bắt được thật nhiều cá! Bán cho ta đi."

Vân Hổ vội nói: "Nếu đoàn trưởng tỷ tỷ thích thì cầm đi, không cần đưa tiền."

"Vậy sao có thể được." Nữ đoàn trưởng lắc tay từ chối.

Vân Hổ tràn đầy ân cần ôm lấy cá trên mặt đất, ảo não đưa qua chỗ nữ đoàn trưởng.

Trang Hạo nhìn bộ dáng Vân Hổ, nhịn không được có chút rối rắm, phải biết rằng hầu hết số cá này đều là do hắn bắt được, kết quả lại để Vân Hổ cầm đi xum xoe.

Nữ đoàn trưởng phất tay, bắn ra bốn đồng vàng, Vân Hổ, Vân Bình, Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh, mỗi người đều được phân một đồng.

Trang Hạo nhìn đồng vàng trên tay, trên mặt hiện lên cảm xúc dở khóc dở cười.

Nữ đoàn trưởng tới vội vàng, đi cũng vội vàng, sau khi mua cá xong liền thúc ngựa rời đi.

Vân Hổ lưu luyến nhìn bóng dáng nữ đoàn trưởng rời đi, Vân Bình nhìn Vân Hổ, hận sắt không thành thép lên tiếng: "Hoàn hồn đi, người ta đã đi rồi."

Vân Hổ thu hồi thần sắc trên mặt, buồn bã mất mát nói: "Ta biết rồi."

Vân Hổ nhìn đồng vàng trong tay, giống như bảo bối nắm chặt lại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Vân Hổ: "Người đã đi xa rồi, đừng cười ngây ngô nữa."

"Có phải đoàn trưởng tỷ tỷ rất đẹp không?"

Kỳ Thiếu Vinh hài hước nhìn Vân Hổ: "Đúng là rất xinh đẹp, chẳng những xinh đẹp, hình như còn rất lợi hại, ta thấy nàng dùng mấy chiêu là có thể đánh ngươi thành bánh vụn!"

Vân Hổ: "....."

Trang Hạo hơi nhụt chí đi theo bên người Kỳ Thiếu Vinh: "Ban đầu còn tưởng rằng có thể nướng cá cho ngươi ăn, bất quá, đều bị mua đi rồi."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Được người khác thưởng cho một đồng vàng, cảm thấy thế nào?"

Trang Hạo cười khổ một tiếng: "Chẳng ra gì."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Vân Hổ nhìn Vân Bình như suy tư gì đó hỏi: "Tỷ tỷ, ngươi đang nghĩ

gì vậy?"

Vân Bình ôm hai tay: "Ta chỉ là có chút kỳ quái."

"Kỳ quái gì?"

"Kỳ quái vì sao người của dong binh đoàn Phi Hổ lại xuất hiện ở đây! Nơi này cũng không có yêu thú gì để săn lùng."

"Tỷ tỷ, có lẽ ta cùng dong binh đoàn Phi Hổ có duyên a!"

"Đệ đệ, ngươi đừng suy nghĩ nhiều quá, ta cảm thấy dong binh đoàn Phi Hổ xuất hiện ở đây hơn phân nửa là có mục đích." Vân Bình không chút khách khí giội nước lã.

Kỳ Thiếu Vinh nghe thấy lời Vân Bình nói, nhịn không được dựng thẳng lỗ tai.

Vân Hổ mờ mịt hỏi: "Mục đích? Mục đích gì?"

Vân Bình dừng lại một chút: "Thực tế, trong khoảng thời gian này, hình như có không ít người đã tới chỗ chúng ta."

"Tỷ tỷ, có chuyện gì sao?" Vân Hổ hỏi.

Vân Bình lắc đầu: "Sao ta biết được, bất quá, truyền thuyết nói chỗ chúng ta có bảo bối."

"Chỗ chúng ta lạc hậu như vậy, nào có bảo bối chứ, ta còn chưa nhặt được đồng tiền nào rơi trên đất chúng ta đâu!" Vân Hổ bất mãn hừ một tiếng.

Vân Bình nhìn Vân Hổ một cái: "Cái gọi là thiên tài địa bảo, người có duyên thì đến, người vô duyên a, cho dù bảo bối có gần ngay trước mắt, ngươi cũng chỉ có thể đi ngang. Đệ đệ a, ngươi không có cái mệnh kia, đừng suy nghĩ nhiều quá."

Vân Hổ: "....."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo không khỏi hai mặt nhìn nhau.

------oOo------

Chương 130: Trang Khiêm tìm tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 130

Chương 130: Trang Khiêm tìm tới

Sau khi gặp được nữ đoàn trưởng, Vân Hổ giống như là tiêm thêm máu gà, hắn không quá thích nói chuyện cùng Vân Bình, Kỳ Thiếu Vinh, liền quấn lấy Trang Hạo.

"Tiểu tặc, có phải vị đoàn trưởng kia rất xinh đẹp không? Mục tiêu của cuộc đời của ta chính là cưới nàng." Vân Hổ thần thái phi dương khoe khoang.

Trang Hạo nhìn Vân Hổ: "Không xinh đẹp, cũng chỉ như vậy."

Vân Hổ thẹn quá thành giận nhìn Trang Hạo: "Này, tiểu tặc, ta nói cho ngươi, ngươi có thể vũ nhục ta, nhưng ngươi không thể vũ nhục đoàn trưởng tỷ tỷ, đoàn trưởng tỷ tỷ chính là người xinh đẹp nhất ta từng gặp."

Trang Hạo thầm nghĩ: Tiểu tử này quá ít kiến thức.

Vân Hổ nhìn thần sắc không cho là đúng Trang Hạo, hỏi: "Này, tiểu bạch kiểm, có phải ngươi từng nhìn thấy người nào đẹp mắt hớn rồi không?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ai?" Vân Hổ không tin hỏi.

Trang Hạo nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Lão bà của ta."

"Lão bà của ngươi là ai?"

Trang Hạo nghĩ bộ dáng hiện tại của Kỳ Thiếu Vinh là dịch dung, cũng không tiện nói: "Sau này ngươi sẽ biết."

Vân Hổ khẽ hừ một tiếng, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì: "A! Ta biết rồi, gia đạo nhà ngươi sa sút, cho nên lão bà liền chạy mất cùng người khác rồi đúng không?"

Trang Hạo hít sâu một hơi, không khỏi đầu đầy hắc tuyến.

Vân Hổ tràn đầy cảm khái vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Lão bà có đẹp cũng vô dụng, phải giữ được mới có dùng, tiểu tử, nén bi thương."

Nghe được động tĩnh, Kỳ Thiếu Vinh quay đầu lại, nhịn không được cười cười.

Nhìn thấy tươi cười trên mặt Kỳ Thiếu Vinh, Trang Hạo bỗng nhiên cảm thấy, hắn xấu mặt như vậy cũng không có gì ghê gớm.

Vào đêm, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo dựa lưng vào nhau, hữu khí vô lực hỏi: "Mấy ngày rồi?"

"Đã mười sáu ngày." Trang Hạo đáp.

"Mới mười sáu ngày thôi sao! Sao ta lại cảm giác như đã mười sáu năm trôi qua rồi?" Kỳ Thiếu Vinh buồn bã than thở.

Trang Hạo tùy ý cười cười: "Kỳ thật, ta cảm thấy như bây giờ cũng không tồi."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt nhìn Trang Hạo: "Không tồi? Sao ngươi lại nói mê sảng như vậy, có phải do gần đây ngươi chịu quá nhiều kích thích, đầu óc sinh ra vấn đề không?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có, chỉ là ta cảm thấy hiện tại có loại cảm giác giống như hai người chúng ta sống nương tựa lẫn nhau."

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ lắc đầu, "Ngươi đúng là biết thích ứng trong mọi tình cảnh, ta nghĩ vị trí của chúng ta có khả năng đã lộ ra rồi, cũng không biết hiện tại có bao nhiêu đang tìm chúng ta, nếu như bị người không tốt bắt được, vậy thảm."

"Đừng nói cái này, sao trời đêm nay rất đẹp, có phải không?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Không nghĩ tới ngươi lại thích ngắm sao." Người ở thế giới này quá ít trò tiêu khiển, vậy nên nhìn ngôi sao cũng cảm thấy đẹp.

"Ta vốn dĩ không thích, có ngươi bồi ta, ta liền thích."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải cùng vị tỷ tỷ kia đi hái rau nữa."

Trang Hạo: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo mang rổ đi theo Vân Bình, Vân Hổ đi ra khỏi rừng cây liền nhìn thấy một thương đội đang dừng phía ngoài rừng.

Một bóng người quen thuộc đi ra khỏi đoàn xe, Kỳ Thiếu Vinh tức khắc quẫn bách.

Từ sau khi mất đi ma pháp, Kỳ Thiếu Vinh không ít lần gặp phải cảnh tượng ngượng chín, đối mặt với người quen cũ, Kỳ Thiếu Vinh không khỏi có chút thẹn thùng.

Trang Khiêm mặc một thân con buôn bán đồ trang điểm, hiển nhiên là dùng thân phận giả.

Trang Khiêm ngơ ngác nhìn Trang Hạo, trong ấn tượng của Trang Khiêm, ca ca luôn là quần áo đẹp đẽ quý giá, phong quang tề nguyệt, giờ phút này, Trang Hạo một thân áo xám, trên quần còn có mấy mảnh vá vụn, tóc rối lẫn lộn, thật sự rất tổn hại hình tượng.

Vân Bình nhìn Trang Hạo, lại nhìn Trang Khiêm, lên tiếng hỏi: "Các ngươi quen nhau sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Trước khi gia đạo nhà ta sa sút cũng là một gia tộc không nhỏ, hắn là một họ hàng xa nhà ta."

Trang Khiêm nhìn Trang Hạo, hai mắt nhịn không được mang theo vài tia oán trách, hắn cùng Trang Hạo chính là thân huynh đệ a! Trang Hạo cư nhiên nói hắn là họ hàng xa.

Tuy rằng trong lòng Trang Khiêm bất mãn, nhưng vẫn rất phối hợp với cách nói của Trang Hạo, "Đường ca, sao ngươi lại biến thành như thế này?"

"Trong nhà phá sản, ta liền thành như vậy." Trang Hạo đáp.

Trang Khiêm: "....." Nếu để người trong gia tộc người nghe, chắc chắn sẽ mang đại ca ra đánh.

Trang Khiêm bắt lấy tay Trang Hạo: "Đường ca, ta nghe nói nhà ngươi phá sản, rất không yên lòng về ngươi, không nghĩ lại vẫn tới chậm một bước, để ngươi chịu không ít khổ, đường ca, ngươi trở về cùng ta đi, ngươi yên tâm, có ta ở đây, chắc chắn sẽ không để ngươi phải đói."

Vân Hổ đi ra, đè thấp thanh âm nói với Trang Hạo: "Tiểu tặc, hình như thân thích nhà ngươi rất có tiền a."

Tiểu tặc, Trang Khiêm nghe thấy xưng hô Vân Hổ gọi Trang Hạo, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần mê mang. Tuy Trang Khiêm có vài phần mê mang, nhưng cũng không hỏi cái gì.

Trang Hạo nhìn Vân Hổ một cái: "Thân thích nhà ta rất có tiền."

Vân Hổ tràn đầy hâm mộ cảm thán: "Nếu ngươi đi cùng hắn, có phải mỗi ngày đều có thể ăn thịt heo không?"

Trang Hạo run rẩy khóe miệng một chút: "Đúng vậy!"

Trang Khiêm kéo tay Trang Hạo: "Đường ca, ngươi yên tâm, tuy rằng nhà ta không có nhiều tiền lắm nhưng mỗi bữa vẫn có thể cung ứng đủ thịt heo."

Vân Hổ tràn đầy hâm mộ nhìn Trang Khiêm: "Vị thiếu gia này, ngươi thật biết giảng nghĩa khí!"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy! Đúng vậy! Làm buôn bán chú ý nhất chính là hai chữ tín nghĩa, trước kia đường ca rất chiếu cố ta, hiện giờ hắn nghèo túng, ta đương nhiên cũng muốn chiếu cố hắn."

Trang Hạo: "....."

.....

Gặp được Trang Khiêm, Trang Hạo liền không trở về Vân gia cùng Vân Hổ, Vân Bình mà là ở lại ngoài dã ngoại.

Vân Hổ có chút ủ rũ đi theo phía sau Vân Bình: "Tỷ tỷ, hai tiểu tặc kia đi rồi sao?"

Vân Bình nhìn Vân Hổ thất hồn lạc phách, cười hỏi: "Luyến tiếc sao?"

Vân Hổ có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Có hai người đi theo phía sau ta làm tiểu đệ, cảm giác rất không tồi."

"Hai người kia đều không phải vật trong ao, trước đó bọn họ ở lại nhà chúng ta hẳn là có nguyên nhân."

Vân Hổ hâm mộ phồng quai hàm lên: "Bây giờ tiểu tặc hẳn là phát đạt rồi, đi theo đường đệ hắn, mỗi ngày đều có thịt ăn, sao nhà chúng ta lại không có thân thích lợi hại như vậy chứ?"

Vân Bình tức giận nhìn Vân Hổ: "Đệ đệ, đầu óc ngươi ngoại trừ thịt heo thì còn cái gì không?"

.....

"Thiếu gia, uống trà!" Kỳ Hằng đưa một ly trà cho Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh hưng phấn bê chén trà trong tay, thở dài một hơi: "A Hằng, ngươi thật tốt, cảm giác giống như đã một đời không được uống trà ngươi châm rồi, bổn thiếu gia cuối cùng cũng có cảm giác làm người trở lại."

Kỳ Hằng cười cười: "Thiếu gia, ngươi nói quá khoa trương."

"Sao ngươi lại đi cùng Trang Khiêm?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng nhún vai: "Chúng ta tuy rằng đều xuất phát từ hoàng đô, nhưng nửa đường tách ra, bất quá, đến đây lại gặp."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Khiêm ngồi xổm trước mặt Trang Hạo, tràn đầy khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Đại ca, sao ngươi lại mặc như thế này, quần áo còn có mùi gì đó!!"

"Quần áo này khá tốt." Trang Hạo nói. Thời điểm mới vừa mặc có chút không quen, bất quá, mặc lâu rồi cũng không còn cảm giác, Trang Hạo thầm nghĩ: Quần áo này còn tính là tốt, chăn bông kia mới chân chính là..... khó có thể nói nên lời!

"Đại ca, phẩm vị của ngươi từ khi nào lại biến thành như vậy, quần áo như vậy ngươi cư nhiên còn cảm thấy tốt được."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nói: "Ngươi đừng xem thường bộ quần áo này! Vì bộ quần áo này, đại ca ngươi đã hy sinh một đời anh danh."

Trang Hạo: "....."

Trang Khiêm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, sao lại nói như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh hứng thú bừng bừng thuận lại những gì hắn cùng Trang Hạo đã trải qua trong thời gian này lại một lần.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh hứng thú dâng trào, trong lòng dâng lên vài phần bất đắc dĩ, việc xấu trong nhà không thể dương ra ngoài, trong khoảng thời gian này, hắn xấu mặt, nhưng Kỳ Thiếu Vinh cũng không khá hơn bao nhiêu a!

Trang Khiêm mặt ủ mày ê nhìn Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi: "Sao ngươi nhìn ta như vậy?"

Trang Khiêm rầu rĩ phồng quai hàm lên: "Kỳ tứ thiếu, ngươi nói ca ta trộm quần áo thất bại, còn bị bắt lại làm việc cực nhọc?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ngươi không thể vì ca ta từ hôn liền bôi nhọ hắn như vậy! Dù sao ngươi cùng hắn cũng đã đính hôn, ca ta mất mặt, mặt mũi ngươi cũng không có ánh sáng." Trang Khiêm nghiêm túc nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Danh dự của hắn không tốt như vậy sao?

Trang Hạo ha ha cười lên, Kỳ Thiếu Vinh tức giận lườm Trang Hạo một cái.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Khi nào chúng ta về Nguyên Quốc?"

"Mấy ngày nay chỉ sợ không được, phải chờ đến khi thiếu gia cùng Trang đại thiếu khôi phục thực lực đã." Kỳ Hằng đáp.

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi: "Vì sao?"

"Thiếu gia, ngươi không biết sao, chỗ các ngươi sống mấy ngày nay là cánh đồng hoang Hồng Nguyệt, nơi này dân cư Nguyên Quốc, Nhung quốc, Lê Quốc hỗn độn, thuộc khu vực không người quản, vốn dĩ cái này cũng không có gì, nhưng người Nhung quốc thiết lập trạm kiểm soát biên giới, ta thấy mấy người đó là tới vì thiếu gia cùng Trang đại thiếu."

"Vì sao lại vậy?"

Kỳ Hằng cười cười: "Quân thượng dã tâm bừng bừng, sớm đã có dã tâm xâm chiếm nước khác, thiếu gia cùng Trang đại thiếu trưởng thành sẽ tạo thành uy hiếp không nhỏ cho các quốc gia."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Sao hắn lại xui xẻo như vậy chứ? Thế lực lớn tranh đấu lúc nào cũng kéo hắn vào.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh mặt ủ mày chau, nhẹ giọng an ủi: "Thiếu gia, ngươi không cần lo lắng, chỉ cần ngươi cùng Trang đại thiếu khôi phục thực lực, thông qua trạm kiểm soát là chuyện dễ như trở bàn tay, chỉ là hiện tại chúng ta vẫn nên điệu thấp một chút thì tốt hơn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Một đêm này, Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đều ngủ trong lều trại ngoài dã ngoại, tuy rằng điều kiện hơi đơn sơ một ít, nhưng ngủ trong chăn không có "mùi thịt", Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh được ngủ ngon vô cùng.

------oOo------

Chương 131: Tiền công hộ vệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 131

Chương 131: Tiền công hộ vệ

Sáng sớm, Vân Bằng mang theo Vân Hổ đi tới.

Trang Hạo đổi một bộ quần áo, đón tiếp hai người.

Tuy rằng Trang Hạo vẫn mang mặt nạ dịch dung thành bộ dáng vô cùng bình thường, nhưng thay đổi một bộ quần áo, khí chất cả người liền hoàn toàn bất đồng, Vân Hổ tò mò nhìn chằm chằm Trang Hạo.

"Vân lão, sao ngươi lại tới?"

Vân Bằng có chút ngượng ngùng nhìn Trang Hạo: "Ta tới có một yêu cầu quá đáng."

Đại khái là do thân phận thấp bé, trời sinh tâm lý kính sợ quyền quý, Vân Bằng thả tư thái rất thấp.

Trang Hạo hào phóng nói: "Vân lão mời nói."

Vân Bằng kéo Vân Hổ qua: "Tôn tử này của ta a, kỳ thật tư chất không tồi, chỉ là lão nhân ta không có bản lĩnh, không mời nổi danh sư, cũng không mua nổi điển tịch, làm chậm quá trình phát triển của hắn, công tử kiến thức rộng rãi, ta hy vọng sau này tôn tử ta có thể đi theo ngươi, nhìn việc đời, nghe nói đường đệ công tử là người làm buôn bán, không biết có thể giúp hắn xin làm một hộ vệ không?"

Lần này Trang Khiêm ra ngoài mang theo bốn hộ vệ, tuy rằng nhân số hơi ít một chút, nhưng mỗi người đều là cao thủ.

Trang Hạo cười cười: "Đương nhiên có thể, chỉ là, không phải Vân Hổ nói muốn trở thành lính đánh thuê, nghênh thú đoàn trưởng sao?"

Mặt Vân Hổ đỏ lên, e lệ nói: "Dong binh đoàn Phi Hổ đã kết thúc lễ chiêu tân từ một tháng trước, hơn nữa, người gia nhập phải có kinh nghiệm, đấu khí sư mới vào cấp ba cũng không cần, ít nhất phải vào cấp ba được ba năm trở lên, thực lực của ta không đủ, kinh nghiệm cũng không đủ."

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trên xe, lắc lắc chân, thầm nghĩ: Kiếp trước tìm một cái bát sắt không dễ dàng *(??)*, kiếp này cũng không khác a!

Trang Hạo gật đầu: "Nếu Vân lão tin được ta, vậy cứ để Vân Hổ ở lại, ta để hắn làm hộ vệ cho đường đệ một thời gian trước, sau này có cơ hội lại tìm một sư phụ cho hắn."

Vân Bằng cảm kích nói: "Như vậy thật đa tạ ngươi, Vân Hổ, sau này ngươi ở lại làm hộ về phải nghe lời, biết không?"

Vân Hổ gật đầu: "Đã biết."

Được Trang Hạo nhận lời, Vân Bằng cảm thấy mỹ mãn rời đi.

.....

Nhìn thấy Vân Bằng rời đi, Vân Hổ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Vân Hổ dùng khửu tay chọc chọc Trang Hạo, thần thần bí bí nói: "Hình như đường đệ ngươi rất có bản lĩnh, ngươi cứ để ta ở lại như vậy được sao, có cần đi xin chỉ thị của hắn một chút không?"

Trang Hạo không thèm để ý lắc đầu: "..... Yên tâm đi, chút chuyện nhỏ này ta vẫn làm chủ được."

Vân Hổ chớp chớp mắt: "Tuy rằng ngươi nói như vậy ta rất cao hứng, nhưng ta cảm thấy hiện tại ngươi vẫn đang ăn nhờ ở đậu, nên thu liễm một chút thì hơn, nếu như bởi vì ta ngươi lại bị đuổi đi, vậy không tốt lắm."

Trang Hạo trợn trắng mắt: "Ngươi suy nghĩ nhiều quá."

Vân Hổ: "....."

Vân Hổ không yên tâm nhìn Trang Hạo: "Tính tình đường đệ ngươi thế nào?"

"Khá tốt."

"Nếu ta ở lại, hắn có thể trả tiền công cho ta không?"

"Có thể."

"Mười đồng vàng được không?" Vân Hổ duỗi hai tay hỏi.

Trang Hạo không kiên nhẫn nhìn Vân Hổ một cái.

Vân Hổ có chút xấu hổ rụt một bàn tay lại: "Một tháng năm đồng vàng, không thể ít hơn."

Trang Hạo: "....."

.....

"Các ngươi đang nói gì vậy?" Trang Khiêm đi tới hỏi.

Trang Hạo chỉ chỉ Vân Hổ: "Hắn muốn ở lại làm hộ vệ."

Vân Hổ nghe thấy Trang Hạo nói, lập tức dựng thẳng thân thể, giống như tiểu học sinh chờ đợi lão sư tới kiểm duyệt.

Trang Khiêm gật đầu: "Ta tới an bài."

Vân Hổ ở trước mặt Trang Hạo tùy tùy tiện tiện, nhưng nhìn thấy Trang Khiêm lại cung cung kính kính.

Bất quá, sau khi Vân Hổ bị Trang Khiêm gọi đi cùng, đàm luận cùng Trang Khiêm một phen, rất nhanh liền lộ ra nguyên hình.

"Ngươi nói đường ca ta ở nhà ngươi nấu cơm, đốn củi, nhặt rau, giết heo, bắt cá?" Trang Khiêm nói.

Vân Hổ gật đầu: "Đúng vậy! Năng lực học tập của đường ca ngươi rất mạnh, rất nhiều chuyện hắn mới bắt đầu làm còn tay chân vụng về, khi quen rồi làm vừa nhanh vừa tốt!"

Trang Khiêm run rẩy khóe miệng một chút, trong lòng điên cuồng gào hét, đại ca, ngươi chịu khổ rồi! Đệ đệ thật có lỗi với ngươi!

"Ngươi nói đường ca ta chạy đến nhà ngươi trộm quần áo mặc?"

Vân Hổ nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy! Mọi người ra ngoài kiếm sống đều không dễ dàng, tuy rằng hành vi của hắn là không đúng, nhưng về tình cảm vẫn có thể tha thứ."

Trang Khiêm rầu rĩ nói: "Thì ra lại là thật, thì ra lại là thật!"

Vân Hổ khó hiểu hỏi: "Cái gì là thật?"

Trang Khiêm lắc đầu: "Không có gì?"

Vân Hổ cẩn thận nhìn Trang Khiêm: "Ngươi thật sự sẽ cho ta hai mươi đồng vàng tiền công sao?"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy, nếu ngươi không yên tâm, ta có thể trả tiền đặt cọc nửa năm trước." Trang Khiêm lấy ra một túi tiền, giao cho Vân Hổ.

Vân Hổ cẩn thận nhận lấy túi tiền, kích động đến hai mắt sáng lấp lánh.

Trang Khiêm không yên tâm nhìn Vân Hổ: "Vị tiểu huynh đệ này, có câu nói việc xấu trong nhà không thể kể ra ngoài, chuyện của đường ca ta sau này ngươi đừng nói đến nữa." Nếu để người ở hoàng đô biết được những việc này, vậy cái tên của đại ca cá thể bá chiếm bảng đề tài ở hoàng đô ít nhất một tháng.

Vân Hổ cam đoan nói: "Yên tâm đi, chuyện này ta nhất định sẽ không nói ra ngoài."

.....

Vân Hổ đi tới bên người Trang Hạo, hung hăng vỗ vỗ bả vai Trang Hạo mấy cái.

"Tiểu tặc, đường đệ ngươi thật hào phóng, rất có tướng của người làm đại sự! Ngươi có đường đệ lợi hại như vậy, vận khí của ngươi thật tốt, sau này ngươi đi theo đường đệ ngươi, nhất định sẽ có tiền đồ."

Kỳ Hằng rất có hứng thú nhìn Vân Hổ, quay sang nói với Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, tên ngốc to con này từ đâu tới vậy? Thật ngây thơ, hình như hắn rất thưởng thức Trang Khiêm a!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, thầm nghĩ: Tiểu tử Vân Hổ này hoàn toàn bái sai Bồ Tát rồi.

"Tỷ tỷ hắn rất khôn khéo." Rõ ràng là thân tỷ đệ, sao đầu óc lại khác biệt nhiều như vậy?

"Đường đệ ta làm người hào phóng, ngươi đi theo hắn làm việc cho tốt, cái khác không nói, mỗi ngày ăn thịt heo là không có vấn đề!" Trang Hạo nói.

Vân Hổ tràn đầy cảm kích nói: "Huynh đệ, cảm ơn ngươi, sau này

chờ ta phát đạt, nhất định sẽ mời ngươi một bữa."

"Vậy ta liền cảm ơn ngươi trước."

"Không dám, không dám." Vân Hổ hào sảng vẫy vẫy tay.

Trang Khiêm lẳng lặng ngồi nhìn Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh chống cằm xem diễn.

Trang Hạo nhìn Trang Khiêm: "Có chuyện gì, nói đi."

Trang Khiêm vẻ mặt đưa đám lên tiếng: "Đại ca, ngàn năm danh dự của Trang gia phải hủy ở trên tay ngươi rồi."

Kỳ Thiếu Vinh ha ha cười lên: "Ngàn năm danh dự của Trang gia không phải đã sớm hủy rồi sao?" Đại chiến trăm viện năm đó, nếu không phải Trang Hạo ở thời điểm cuối cùng gạt người, hắn nguyên bản đã có thể thắng càng thêm rực rỡ.

Trang Khiêm lắc đầu: "Cái đó không giống, lần trước có thể xem như là đa mưu túc trí, tùy cơ ứng biến, nhưng chuyện trộm quần áo thật sự quá mất mặt, trộm quần áo đẹp một chút thì thôi, đây lại là trộm quần áo rách!"

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Trang Hạo gạt người thì tính là đa mưu túc trí cái gì chứ!

.....

Tiểu viện Vân gia.

Vân Bình may vá quần áo, có chút lo lắng lên tiếng: "Gia gia, ngươi cứ như vậy đưa tiểu đệ đi làm hộ vệ cho người ta thật sự là ổn sao?"

Vân Bằng chua xót cười: "Đệ đệ ngươi cứ ở nhà mãi cũng không có tiền đồ gì, để hắn ra ngoài trải nghiệm một chút cũng tốt."

Vân Bình cau mày lại: "Nhưng chúng ta không phải biết thân phận của người nọ a!"

"Muốn có tiền đồ đều phải mạo hiểm, hai người trước đó từng ở nhà chúng ta vừa nhìn qua đã biết không đơn giản, có lẽ thành tựu sau này của đệ đệ ngươi lại có thể dọa cho ngươi một cú sốc."

Vân Bình cười cười: "Hy vọng là như thế."

.....

Trang Khiêm sáng sớm đã dậy, nhìn thấy Vân Hổ đang đánh quyền.

Vân Hổ thấy Trang Khiêm đi ra, ân cần tiến tới chào hỏi, "Thiếu gia, ngươi tỉnh rồi!"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Thiếu gia, ngươi có muốn ăn cái gì không? Có muốn ta đi bắt một con heo về cho ngươi không, ta đã từng săn được một con heo rất lớn, ăn ngon vô cùng!" Vân Hổ vỗ vỗ ngực.

Trang Hạo đi ra khỏi xe ngựa, nhìn về phía Vân Hổ: "Được rồi, trước đó ngươi đi săn heo không phải thiếu chút nữa đã bị đâm chết sao? Đừng cành mẹ đẻ cành con."

Vân Hổ đỏ mặt lên, đi qua bắt lấy tay Trang Hạo: "Tiểu bạch kiểm, ngươi đừng nói bậy trước mặt đường đệ ngươi!"

"Vì sao?" Trang Hạo hỏi.

"Vì sao? Hiện tại đường đệ ngươi là lão bản của ta a! Ta còn phải trông cậy vào hắn phát tiền công cho ta, ngươi nói như vậy sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của ta trong mắt hắn." Vân Hổ nói.

Trang Hạo: "....."

Vân Hổ hung thần ác sát nhìn Trang Hạo một cái, chuyển qua đối mặt với Trang Khiêm lại đổi thành tươi cười rạng rỡ.

Trang Khiêm nhìn hành động của Vân Hổ, trong lòng có loại cảm giác vô cùng cổ quái, trước đây hắn chỉ từng thấy người khác khúm núm nịnh bợ đại ca, khinh thường hắn, người ôn hòa với hắn lại vênh mặt hất hàm sai khiến với đại ca, đây quả thật là lần đầu tiên gặp được, người như này..... thật quá hiếm lạ!

.....

"A Khiêm, ngươi tới đây, ta có mấy lời muốn nói với ngươi." Trang Hạo nói.

Vân Hổ nghiêm túc nhìn Trang Hạo: "Không cho nói bậy về ta!"

Trang Hạo nhìn Vân Hổ một cái: "Yên tâm, ta không rảnh để nói về ngươi."

Trang Khiêm gật đầu, đi về phía Trang Hạo.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh, thấp giọng nói: "Thiếu gia, Trang Hạo kiếm từ đâu ra kẻ dở hơi như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đừng xem thường hắn, tiểu tử kia vô cùng lợi hại."

"Có thể khiến Trang Hạo ăn mệt, đương nhiên là lợi hại."

"Đại ca, có chuyện gì sao?" Trang Khiêm hỏi.

Trang Hạo nhìn Trang Khiêm: "Chúng ta không đợi nữa, trực tiếp đi xuyên qua rừng rậm Mây Mù, tránh đi mấy chỗ đã bị phong tỏa."

"Đại ca, trong rừng rậm Mây Mù yêu thú hoành hành, còn có không ít độc vật, không quá an toàn!"

Trang Hạo gật đầu: "Cái này ta biết, nhưng ở lại càng nguy hiểm hơn, có vẻ hành tung của ta đã bị tiết lộ, ta có dự cảm cứ ở lại chờ đợi sẽ lành ít dữ nhiều."

"Chỉ là, đại ca, ngươi cùng Kỳ tứ thiếu không thể sử dụng ma pháp cùng đấu khí, ta chưa chắc đã hộ được hai người các ngươi."

"Không dám trông cậy vào ngươi, ngươi tự bảo vệ tốt chính mình là được rồi. Dịch Phàm đang ở phụ cận, Kỳ Hằng đã liên hệ với hắn, hội họp trong rừng rậm Mây Mù. Dịch Phàm tinh thông độc thuật, có hắn ở đó, độc vật trong rừng rậm không đáng lo, hơn nữa, thực lực của ta đã bắt đầu khôi phục."

"A, không phải cần một tháng sao?" Trang Khiêm nhịn không được trừng lớn mắt.

Trang Hạo gật đầu: "Vốn là như vậy, bất quá, gần đây ta gặp chút kỳ ngộ, Cấm Thần Hoàn hình như buông lỏng trước thời hạn."

Trang Khiêm thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Vậy thật tốt quá, ta thông tri cho bọn họ, chuẩn bị mở đường."

------oOo------

Chương 132: Vân Hổ ồn ào

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 132

Chương 132: Vân Hổ ồn ào

Trang Khiêm cùng Trang Hạo trò chuyện với nhau một lúc, đi ra liền tuyên bố mở đường.

Vân Hổ nghe nói phải đi, tức khắc tràn đầy hưng phấn, nam nhân luôn có dục vọng chinh phục ngũ hồ tứ hải, trông thấy việc đời, Vân Hổ cũng như thế.

Vân Hổ ngồi bên người Kỳ Hằng đang lái xe, không ngừng đặt câu hỏi.

"Chúng ta muốn đi đâu vậy?"

"Trên đường có thể có người đánh cướp không?"

"Chủ thượng làm sinh ý gì vậy? Có thể kiếm bao nhiêu tiền?"

"Tiền công của ngươi là bao nhiêu? Hiện tại ta một tháng hai mươi đồng vàng, ngươi xem khi nào ta có thể được tăng lương?"

.....

Kỳ Hằng quay đầu, không kiên nhẫn nhìn Vân Hổ: "Tiểu tử, ngươi có thể câm miệng không?"

Vân Hổ xấu hổ cười cười: "Không nói thì không nói."

Vân Hổ câm miệng không được bao lâu, rất nhanh lại không nhịn được mở miệng, "Tiểu tử, ngươi lớn lên gầy như vậy, có phải ngày thường ăn không đủ no không? Ta nghe nói thịt heo trên trấn đặc biệt quý, lấy tiền lương của ta lên trấn có phải không đủ ăn cơm không?"

Kỳ Hằng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hung tợn nói: "Đúng vậy! Thịt heo trên trấn rất quý, lấy chút tiền lương của ngươi lên đó rồi cũng đừng mong có thịt ăn, chỉ có thể ăn rau cỏ, đến lúc đó ngươi lại gầy như ta!"

Vân Hổ kinh ngạc kêu một tiếng: "A! Không đủ ăn sao? Vậy lão bản có bao cơm không?"

Kỳ Hằng nhìn Vân Hổ đại kinh thất sắc một cái, ác độc đáp: "Mặc kệ."

Vân Hổ trừng lớn mắt: "Mặc kệ sao? Vậy cũng quá không phúc hậu rồi."

Kỳ Hằng cúi đầu, thầm nghĩ: Thiếu gia sống không dễ dàng a, ở chung với tên ngu ngốc như vậy hơn mười ngày, cư nhiên còn không điên, thiếu gia không hổ là thiếu gia!

Kỳ Hằng dọa Vân Hổ một hồi, Vân Hổ lại trở nên trầm mặc hơn nhiều, Kỳ Hằng cuối cùng cũng đạt được yên bình một lát.

.....

Đoàn xe chạy như bay hai canh giờ, một tu giả hắc y che mặt chắn phía trước đoàn xe.

"Địch tập a!" Vân Hổ đầu tàu gương mẫu, vung đao xông tới.

Kỳ Hằng nhìn bóng dáng Vân Hổ, mắng một câu: "Ngu ngốc!"

"Tiểu tặc, ta tới, hôm nay gặp phải Hổ gia gia của ngươi, ngươi xui

xẻo!"

Tu giả hắc y phất tay, một con rồng nước đánh về phía Vân Hổ.

Vân Hổ tràn ngập nhiệt tình, bị rồng nước đánh cho lạnh thấu tim, lập tức liền bay ra ngoài, lăn trên mặt đất mấy vòng, quần áo đều ướt đẫm.

Vân Hổ tràn đầy đề phòng nhìn tu giả hắc y, Kỳ Hằng nhìn người tới, bất đắc dĩ lên tiếng: "Ngươi đừng đùa hắn, lên xe đi."

Vân Hổ nghe thấy Kỳ Hằng nói, không khỏi ngẩn ra.

Dịch Phàm nhìn Vân Hổ một cái, chui vào trong xe ngựa.

Vân Hổ mờ mịt nhìn một màn này, ngồi xuống bên người Kỳ Hằng hỏi: "Sao lại thế này?"

Kỳ Hằng nhàn nhạt đáp: "Không có việc gì, người một nhà."

Vân Hổ cau mày: "Người một nhà mặc thành như vậy?" Một thân đen xì, nhìn thế nào cũng đều không giống người chính phái.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng, hắn thích mặc như vậy."

Vân Hổ: "....."

"Hình như hắn rất lợi hại, tiền công của hắn rất cao đúng không?"

"Đúng vậy! Rất cao, cao đến nỗi ngươi khó có thể tưởng tượng được, tiền công của hắn ước chừng có thể để hắn mỗi ngày đều ăn vây cá bào ngư, sơn trân hải vị."

"Hắn lợi hại như vậy, ngươi nói xem ta có thể bái hắn làm thầy không?"

"Không được!"

"Vì sao?"

"Hắn chỉ thu người thông minh, ngươi quá ngu xuẩn, không phù hợp với tiêu chuẩn của hắn."

Vân Hổ cau mày lại: "Kỳ thật ta không ngu một chút nào, khoảng thời gian trước ta còn từng làm thịt một con heo rừng rất lớn."

Kỳ Hằng nhìn Vân Hổ, thầm nghĩ: Đúng là cái gì cũng không bịt được miệng tiểu tử này, không biết thiếu gia cùng Trang Hạo là làm sao chịu đựng được, đợi lát nữa đi tới rừng rậm Mây Mù rồi, không biết tiểu tử này có thể câm miệng được không.

.....

Bên trong xe ngựa, Kỳ Thiếu Vinh đánh giá Dịch Phàm một hồi, cười cười nói "Ta rất cao hứng vì ngươi có thể tới, Đình Hiên đâu?"

"Hắn còn ở lại Lê Quốc, suy đoán thiếu gia cùng Trang Hạo bị chuyển đến vùng đất này được tung ra, Lê Quốc bên kia cũng có rất nhiều người đang nhìn chằm chằm." Dịch Phàm giải thích.

"Đình Hiên một mình ở lại Lê Quốc, như vậy sao được....." Tuy nói trước khi hắn rời đi, thế lực Mộ gia đã không còn được như trước, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, nếu Mộ Nhạc Sơn muốn chó cùng rứt giậu, vậy không tốt.

"Mộ Hành Chi ở đó!" Dịch Phàm nói.

"Hắn ở đó sao." Mộ Hành Chi là tu giả cấp chín, thực lực không tầm thường, Mộ Đình Hiên có Mộ Hành Chi bảo hộ, an toàn có thể bảo đảm phần nào.

"Phụ tử bọn họ đã tiêu tan hiềm khích lúc trước?" Trang Hạo hỏi.

Dịch Phàm lắc đầu: "Còn chưa có, bất quá, hình như Đình Hiên có

chút buông lỏng."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Mộ Hành Chi này tuy rằng trước kia hơi cổ hủ một chút, nhưng cũng không tính là không có thuốc chữa."

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!" Mộ Hành Chi so với Dịch Tầm vẫn tốt hơn rất nhiều.

"Tình huống Mộ gia thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Mộ Nhạc Sơn bị phế mất công lực, vốn dĩ Đình Hiên còn muốn hoàn toàn phá hủy Mộ gia, bất quá, Mộ Hòe đào cả hai viên mộc linh chi tâm ra, trả lại cho Đình Hiên, cầu Đình Hiên tha cho một mặt, Đình Hiên liền nhả ra."

Kỳ Thiếu Vinh thở dài một hơi: "Hai viên?"

"Đúng vậy!"

"Mộ Nhạc Sơn cư nhiên lại có thể sinh ra một nhi tử như Mộ Hòe." Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được cảm thán.

Mộ Nhạc Sơn trù tính đủ mọi đường, nói đến cùng cũng là vì Mộ Hòe, chỉ tiếc..... Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đừng nói cái này nữa, thiếu gia, trong khoảng thời gian này ngươi sống tốt không? Kỳ Hằng gửi thư cho ta nói thời gian này ngươi trải qua muôn màu muôn vẻ."

Kỳ Thiếu Vinh đen mặt: "Cũng tạm được."

.....

Xe ngựa đi vào trong rừng rậm.

Vân Hổ cau mày nhìn Kỳ Hằng: "Có phải đi nhầm rồi không?"

Kỳ Hằng lắc đầu, không cần nghĩ liền đáp: "Không có....."

"Chỉ là....."

Vân Hổ nhìn cảnh tượng trước mặt, có chút không xác định nói: "Chỉ là cánh rừng rậm này là rừng rậm Mây Mù a?"

Kỳ Hằng ác liệt cười: "Không sai, chỗ chúng ta cần đi chính là rừng rậm Mây Mù."

Khớp hàm Vân Hổ run lên: "Ngươi..... Ngươi đang nói giỡn sao."

Kỳ Hằng cười cười, thu hồi cương ngựa, nhảy xuống xe. Đường núi gập ghềnh, xe ngựa căn bản không thể thông hành, kế tiếp chỉ có thể đi bộ.

"Không có đường, ngươi gọi mọi người ra đi, chỉ có thể đi bộ.

Vân Hổ: "....."

Mấy người ngồi trong xe lục tục đi ra, Kỳ Hằng vung tay, mấy chiếc xe ngựa liền tiến vào nhẫn không gian của Kỳ Hằng.

Vân Hổ nhịn không được trừng lớn mắt: "Ngươi..... Ngươi..... Đây là nhẫn không gian, ngươi cư nhiên có nhẫn không gian!"

Trái tim Vân Hổ bang bang đập loạn, nhẫn không gian này Vân Hổ chỉ từng được nghe nói, chưa thấy qua bao giờ, kết quả, hiện tại cư nhiên lại xuất hiện trên tay một người đánh xe, Vân Hổ không khỏi tràn đầy kinh ngạc.

Kỳ Hằng nhìn Vân Hổ một cái: "Đúng vậy!"

Vân Hổ hâm mộ nhìn nhẫn không gian trên tay Kỳ Hằng, "Nhẫn này của ngươi từ đâu ra vậy?"

"Thiếu gia nhà ta cho."

"Thiếu gia nhà ngươi tốt như vậy sao, cư nhiên đưa nhẫn không gian cho ngươi, đúng là tài đại khí thô!"

Kỳ Hằng hơi không kiên nhẫn nói: "Một cái nhẫn không gian mà thôi, thời gian dài ngươi sẽ biết thiếu gia nhà ta rất hào phóng."

"Tiểu tử, thực lực của ngươi như thế nào? Ta là đấu khí sư cấp ba, ngươi nhìn qua hình như lợi hại hơn ta một ít, hắn là cấp bốn đi, ngươi xem ta muốn một cái nhẫn không gian như ngươi cần thời gian bao lâu?"

"Kiếp sau đi." Kỳ Hằng đáp.

"A, ngươi nói cái gì?"

"Ta? Ngươi muốn một cái nhẫn không gian như ta, kiếp sau đi."

Vân Hổ ủy khuất nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi..... Ngươi nói chuyện có thể không cần thẳng thắn như vậy không?"

.....

Vân Hổ đi theo đám người Kỳ Hằng vào sâu trong rừng rậm.

Vân Hổ một mình lảm nhảm, cố tình lại không có ai nguyện ý nói chuyện với hắn, không khỏi buồn đến hoảng.

Vân Hổ quay đầu nhìn Trang Hạo cõng Kỳ Thiếu Vinh, tốc độ cư nhiên không chậm chút nào.

Vân Hổ đi sát tới bên người Trang Hạo: "Tiểu tặc, sao ngươi lại cõng A Vinh? Hắn bị thương sao?"

"Không có." Trang Hạo dứt khoát trả lời.

Vân Hổ trừng lớn mắt: "Không có, vậy ngươi cõng hắn làm gì?"

"Hắn không thích đi đường." Trong hiệp nghị đính hôn có một điều khoản, thời điểm vào trong rừng, nếu Kỳ Thiếu Vinh đi không nổi, Trang Hạo phải phụ trách cõng.

Vân Hổ nhìn Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt dưỡng thần trên lưng Trang Hạo, nhịn không được nói: "Ngươi cũng quá chiều hắn rồi!"

"Cái này cũng không tính là gì."

"Tiểu tặc, ngươi biết đây là đâu không?" Vân Hổ hỏi.

"Rừng rậm Mây Mù."

"Ngươi biết sao!"

Trang Hạo gật đầu: "Ta đương nhiên biết!"

"Ngươi nói xem đường đệ ngươi đang nghĩ cái gì vậy, sao lại chọn con đường xui xẻo này chứ, chẳng lẽ hắn chán sống, vội vàng đi đầu thai?" Vân Hổ oán giận trách móc.

"Ngươi hiểu lầm."

"Ta hiểu lầm cái gì?"

"Là ta quyết định đi con đường này, không phải hắn."

Khớp hàm Vân Hổ run lên: "Ngươi..... Ngươi muốn hại chết người sao? Rừng rậm Mây Mù này có thể ăn thịt người, ngươi biết không?"

"Ngươi suy nghĩ nhiều quá, rừng rậm Mây Mù chỉ là một cánh rừng bình thường, sao có thể ăn thịt người được?"

Vân Hổ vặn vẹo mặt nhìn Trang Hạo, "Ngươi..... Ngươi..... Ngươi là kẻ điên!"

"Vào cũng vào rồi, ngươi có muốn rút lui cũng không kịp."

Vân Hổ: "....."

"Không nói cái này, trên tay người kia có một cái nhẫn không gian, hắn cũng là thủ hạ của đường đệ ngươi sao? Chẳng lẽ thủ hạ của đường đệ ngươi ai cũng có nhẫn không gian?" Vân Hổ tràn đầy hâm mộ hỏi.

"Hắn không phải thủ hạ của đường đệ ta, hắn là thương nhân hợp tác với đường đệ."

Vân Hổ như suy tư gì gật đầu: "Thì ra là thương nhân hợp tác." Vân Hổ âm thầm đánh giá, có lẽ Kỳ Hằng còn có hậu trường lớn hơn nữa.

"Ta đã nói mà, một người làm công, sao tính tình có thể lớn như vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Vân Hổ: "A Hổ, cảm giác làm hộ vệ thế nào?"

"Khá tốt, lão bản rất hào phóng, chỉ là lỗ tai lão bản này quá mềm, cư nhiên nghe lời tiểu tặc nói đi rừng rậm Mây Mù, đây không phải tìm chết sao? Ta còn chưa cưới vợ, ta không muốn chết!" Vân Hổ vẻ mặt đưa đám than thở.

Kỳ Thiếu Vinh thấm thía nói: "A Hổ, làm người phải có tinh thần mạo hiểm, thật ra rừng rậm Mây Mù cũng không có gì đáng sợ."

------oOo------

Chương 133: Dịch Phàm đã đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 133

Chương 133: Dịch Phàm đã đến

Vân Hổ nhìn Dịch Phàm đi dẫn đầu, đè thấp thanh âm hỏi: "Hắc y nhân kia là ai? Sao hắn lại ăn mặc kỳ quái như vậy?"

"Phẩm vị của tên kia chính là như vậy." Trang Hạo nói.

"Hắn nhìn qua rất không dễ chọc."

Nghĩ đến cảnh tượng lúc trước Dịch Phàm dễ như trở bàn tay liền dùng rồng nước ném hắn đi, Vân Hổ liền có chút hoảng hốt, nếu Dịch Phàm là địch nhân, vậy hắn đã sớm chết.

Vân Hổ gãi gãi đầu, luôn có một loại cảm giác tất cả mọi người xung quanh đều thâm tàng bất lộ, không hợp với hắn một chút nào.

Vân Hổ nhìn Trang Hạo, lại nhìn Kỳ Thiếu Vinh, tin tưởng bị đả kích đã trở lại một ít.

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm đi ở phía trước: "Tính tình tên kia ban đầu đã không tốt, gần đây hẳn là lại càng thêm không tốt, ngươi tốt nhất là cách hắn xa một chút."

"Vì sao gần đây tính tình của hắn lại càng thêm không tốt?"

"Thật vất vả mới khai huân *(??)*, kết quả không bao lâu đã bị tách ra, không cần nghĩ cũng biết hiện tại tính tình tiểu tử này nhất định không tốt."

Vân Hổ nhìn Trang Hạo: "Ngươi đang nói cái gì vậy?"

"Không có gì."

"Hình như thực lực của tên kia rất mạnh!" Vân Hổ tràn đầy khâm phục cảm thán.

Trang Hạo gật đầu: "Đối với ngươi mà nói nói quả thật là rất mạnh."

"Đối với ta mà nói đã rất mạnh, vậy đối với ngươi mà nói liền càng thêm mạnh, ngươi còn không bằng ta đâu."

Trang Hạo: "....."

"Vì sao tiểu tử ngươi lại quen được nhiều người lợi hại như vậy chứ?" Vân Hổ khó hiểu hỏi.

Trang Hạo: "....."

"Ở lâu bên cạnh nhiều người lợi hại như vậy, áp lực của ngươi hẳn là rất lớn đi?"

Trang Hạo: "....."

.....

Dịch Phàm chầm chậm đi về phía Trang Hạo, Trang Hạo nhìn người tới, cười cười nói: "Cảm ơn ngươi đã tới đây."

Dịch Phàm lắc đầu: "Ta không tới vì ngươi!"

Trang Hạo gật đầu: "Ta biết."

"Nghe nói trong khoảng thời gian này ngươi trải qua rất là muôn màu muôn vẻ?"

Trang Hạo: "....."

"Quyết định của ngươi là chính xác, trên đường ta tới rừng rậm Mây Mù gặp được không ít người Nhung Quốc." Hiển nhiên sắp đặt trạm kiểm soát chỉ là bước thứ nhất, bước thứ hai chính là tìm tòi.

"Người Nhung Quốc? Gặp được người Nhung Quốc thì làm sao vậy?" Vân Hổ thò đầu qua hỏi.

Dịch Phàm nhàn nhạt liếc nhìn Vân Hổ một cái, quay đầu nghiêm túc hỏi Trang Hạo: "Ta nói, hiện tại ngươi đã tự thân khó bảo toàn, mang theo một con heo như vậy, thật sự là ổn sao?"

Vân Hổ: "....."

"Không có biện pháp, ta đã đáp ứng gia gia hắn!" Trang Hạo nói.

"Không nói với ngươi, ta đi tìm thiếu gia."

Vân Hổ nhìn Dịch Phàm rời đi, quay sang hỏi Trang Hạo: "Vừa rồi hắn nói heo là chỉ ta sao?"

"Không phải."

"Không phải? Sao lại không phải, hắn rõ ràng là nói ta!"

"Để ngươi nhìn ra rồi, quả thật là ngươi."

Vân Hổ nắm chặt nắm tay: "Tiểu tử này, tiểu tử này, sao hắn có thể coi thường người khác như vậy!"

"Địch tập!" Thanh âm Kỳ Hằng trong rừng quanh quẩn vang lên.

Hai mắt Trang Hạo sáng lên, một cây pháp trượng xuất hiện trên tay Trang Hạo, âm thanh tiếng sấm vang lên ầm ầm, những sát thủ trốn trong rừng lập tức liền bị đánh thành tro bụi.

Vân Hổ ngơ ngác nhìn Trang Hạo, "Ngươi....."

Kỳ Hằng nhìn Trang Hạo một cái: "Hỏa khí thật vượng! Không lưu lại một người sống nào!"

Trang Hạo nhàn nhạt nói: Sẽ không chỉ có một đám này, đợi lần sau rồi lưu lại đi."

Vân Hổ không dám tin tưởng thốt lên: "Ngươi..... Không phải, không phải ngươi không biết ma pháp cùng đấu khí sao? Sao có thể....." Thực lực của tiểu tặc, thật quá mạnh!

"Trước đó xảy ra chút chuyện cho nên ma pháp cùng đấu khí đều bị phong ấn." Trang Hạo đáp.

Vân Hổ ngơ ngác trừng lớn mắt: "Là như vậy sao! Khó trách..... Có phải thực lực của ngươi rất mạnh không?"

"Cũng bình thường."

Cả người Vân Hổ cứng đờ lại, năng lực trong một hơi liền hạ gục nhiều sát thủ như vậy cư nhiên còn dám nói là bình thường!

.....

Vân Hổ ngồi bên đống lửa nướng thịt, trên mặt ít đi vài phần ngây ngô, nhiều thêm vài phần ngưng trọng.

"Ngu ngốc, ngươi làm sao vậy?"

"Đừng gọi ta là ngu ngốc." Vân Hổ bất mãn nói.

"Hắn tên là gì?" Vân Hổ lén lút chỉ về phía Trang Hạo hỏi.

"Không phải tên kia đi theo ngươi làm tiểu đệ mười mấy ngày sao? Sao đến bây giờ ngươi còn không biết tên hắn là gì?" Kỳ Hằng nói.

Vân Hổ ngượng ngùng gãi gãi đầu: "Trước đây ta toàn gọi hắn là tiểu tặc!"

Kỳ Hằng: "....." Tiểu tặc, đúng là xưng hô thú vị.

"Ta nghe thấy một tiểu tặc khác thường gọi hắn là A Hảo, hắn là A Hảo sao? Một người nam nhân, vì sao lại tên là A Hảo? Cái này cũng quá nữ tính rồi." Vân Hổ tràn đầy ghét bỏ nói.

Kỳ Hằng trợn mắt nhìn Vân Hổ: "Tiểu tử ngươi đúng là một nhân tài!"

Cư nhiên có thể nghe A Hạo thành A Hảo, thiếu gia quả nhiên nói không sai, đầu óc tiểu tử này hoàn toàn bị thịt heo lấp đầy rồi.

Vân Hổ xấu hổ vò đầu: "Kỳ thật, ta..... cũng không tính là nhân tài gì."

"Hắn là Trang Hạo."

Vân Hổ nghiêng đầu: "Tên này nghe có chút quen tai. A, ta nhớ ra rồi, hắn có giá trị một trăm vạn đồng vàng, nếu bán hắn đi, ta liền có một trăm vạn, hiện tại ta....." Có thể mang Trang Hạo đi bán không? Một trăm vạn, đó chính là một trăm vạn a! Nếu hắn có nhiều tiền như vậy, cần gì lo sầu chuyện không ăn được thịt heo nướng nữa.

Kỳ Hằng cười nhạo một tiếng: "Trang đại thiếu gia, một trăm vạn cũng không mua nổi hắn....."

Vân Hổ trừng lớn mắt: "Tên kia đáng giá như vậy sao? Hắn đáng giá như vậy, vì sao còn....."

"Hổ lạc Bình Dương, không mở được nhẫn không gian, nghĩ lại cũng thật buồn cười, có một tòa kim sơn trước mặt lại không thể dùng được."

Vân Hổ đỏ mặt lên, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì: "Nói như vậy trước

đây có nhiều người tới chỗ chúng ta tìm bảo bối là đang tìm hắn sao?"

Kỳ Hằng nhìn Vân Hổ: "Ngươi cuối cùng cũng không đến nỗi hết thuốc chữa."

Vân Hổ chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Tỷ tỷ nói quả nhiên không sai, nếu không có duyên phận, cho dù bảo vật ở trước mắt, hắn cũng chỉ có thể bỏ qua.

"Ngươi làm sao vậy?" Kỳ Hằng hỏi.

Vân Hổ gãi gãi đầu: "Hình như trước đây ta không lễ phép với hắn lắm."

"Ngươi không phải chỉ không lễ phép thôi đâu."

Vân Hổ tức khắc có loại cảm giác da đầu nổ tung, hắn cư nhiên coi đại thiếu gia của Trang gia lớn nhất Nguyên Quốc thành tùy tùng sai sử, hắn thật sự là..... tìm chết mà!

Vân Hổ nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh bên cạnh Trang Hạo: "Vậy hắn là ai?"

"Đó là thiếu gia nhà ta —— Kỳ Thiếu Vinh."

Vân Hổ trừng lớn mắt: "Chính là lão bản bán đồ trang điểm lừa gạt người kia?"

Kỳ Hằng bất mãn nhìn Vân Hổ: "Thiếu gia chưa bao giờ gạt người."

Vân Hổ vội gật đầu: "Đương nhiên, đương nhiên, là ta nói sai lời."

Vân Hổ nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, trái tim bang bang đập loạn.

Vân Hổ cắn chặt răng, một lúc lâu sau mới có thể từ từ bình tĩnh lại,

nếu tiểu tặc là Trang Hạo, vậy người này muốn tiến vào rừng rậm Mây Mù hẳn không phải là hành động lỗ mãng mà đã có dự tính, như vậy hắn cũng không cần quá lo lắng sẽ chết trong rừng rậm Mâu Mù.

.....

Kỳ Thiếu Vinh ngồi bên cạnh đống lửa, tay quấn chặt quần áo: "Nơi này lạnh quá!"

Nếu ma pháp còn ở đây, hắn nhất định sẽ không phải chịu khổ chịu cực như thế này.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Hình như ngươi rất sợ lãnh a?"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Đúng vậy!"

"Nếu ngươi sợ lạnh như vậy, có thể tới ôm ta." Trang Hạo ra vẻ chính trực đề nghị.

Kỳ Thiếu Vinh "....."

"Chúng ta đã ngủ cùng nhau, chỉ ôm một cái mà thôi, ngươi không cần khách khí." Trang Hạo giang hai cánh tay ra.

Dịch Phàm nghe vậy, tràn đầy ngoài ý muốn nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được đỏ mặt lên.

"Vì sao ngươi đã bắt đầu khôi phục, ta lại không có một chút động tĩnh gì?" Kỳ Thiếu Vinh bất mãn cằn nhằn.

Trang Hạo lắc đầu: "Ta cũng không biết, có thể là do ta tương đối mạnh đi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày lại, thầm nghĩ: Ta tương đối mạnh! Đúng là

câu trả lời ngạo mạn.

Vân Hổ hưng phấn chạy về phía Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, đại khái là đã biết cái gì đó, Vân Hổ trở lên rụt rè hơn rất nhiều.

"Trang..... Trang đại thiếu gia, trước đó ngươi từng nói có cơ hội sẽ tìm đạo sự cho ta, là thật sao?"

Trang Hạo cười cười: "Đương nhiên là thật, yên tâm đi, ta nhất định sẽ tìm một đạo sư lợi hại cho ngươi."

Vân Hổ tràn đầy cảm kích nói: "Đa tạ Trang đại thiếu gia!"

Được Trang Hạo nhận lời, Vân Hổ cao hứng phấn chấn rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Vân Hổ rời đi, lên tiếng hỏi: "Ngươi định tìm dạng đạo sư gì cho hắn?"

"Võ Thành." Trang Hạo đáp.

"Ngươi là nói đạo sư có đam mê đánh học viên của Thánh Hoàng học viện các ngươi kia sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày lại.

Trang Hạo không cho là đúng lắc đầu: "Võ Thành đạo sư không thích đánh học viên, hắn là yêu thích thực chiến."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Võ Thành không thích đánh học viên, vậy ai thích đánh học viên chứ?

Nghe nói người này thích uống rượu, uống say liền thích tìm người luận bàn, sau khi uống say, hắn coi tất cả mọi người quanh thân thành đối tượng công, bất quá, có thể yên tâm một chút, tuy rằng người này từng đả thương vô số ngươi nhưng chưa có ai phải chết.

"Phương pháp dạy học của Võ Thành đạo sư tuy rằng hơi hung tàn một chút nhưng vẫn rất có hiệu quả, hắn từng dạy ra không ít học viên ưu tú." Trang Hạo giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Người này không tồi, cứ chọn hắn đi, dù sao tiểu tử Vân Hổ này vừa nhìn đã biết da dày thịt béo, không sợ đánh."

Kỳ Hằng nhìn Vân Hổ cao hứng phấn chấn đi tới, tò mò hỏi: "Gặp chuyện gì tốt sao?"

Vân Hổ cười rạng rỡ: "Không có gì, Trang đại thiếu gia nói hắn sẽ tìm sư phụ cho ta."

"Trang Hạo nói tìm sư phụ cho ngươi?"

"Đúng vậy! Trang đại thiếu gia đúng là người lòng dạ rộng lượng, trước đây ta đắc tội hắn nhiều như vậy, hắn vẫn nguyện ý tìm sư phụ cho ta." Vân Hổ cao hứng nói.

Kỳ Hằng nhìn Vân Hổ, thầm nghĩ: Đúng là tiểu tử ngu ngốc, cư nhiên cảm thấy Trang Hạo là người tốt! Trang Hạo đáp ứng tìm sư phụ cho tiểu tử này, cũng không biết Trang Hạo sẽ tìm loại người gì, không cần nghĩ cũng biết không phải là người dễ đối phó.

------oOo------

Chương 134: Trở lại hoàng đô

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 134

Chương 134: Trở lại hoàng đô

Không ngoài dự đoán của Trang Hạo, đợt sát thủ thứ hai rất nhanh liền đến.

Trang Khiêm nguyên bản còn lo lắng sẽ không ứng phó được, nhưng Trang Hạo cùng Dịch Phàm ở đây, hắn lại có cảm giác người tới không đủ giết.

Khoảng thời gian trước Trang Hạo bị áp chế đến tàn nhẫn, vậy nên bây giờ liền vội vã phát tiết tâm trạng, còn Dịch Phàm là cô chẩm nan miên *(ngủ trằn trọc một mình)*, tâm tình không tốt chút nào.

"Vì sao người yếu ớt như vậy cũng dám tới tìm chúng ta gây chuyện chứ?" Trang Khiêm nhịn không được thắc mắc.

"Hẳn là tin tức ca ngươi bị phong ấn thực lực truyền ra, cho nên tất cả mọi người đều nghĩ rằng có khả năng nhặt được tiện nghi, danh tiếng của ca ngươi lớn như vậy, nếu giết được hắn, chắc chắn sẽ nổi tiếng trong một đêm, dương danh thiên cổ!" Kỳ Thiếu Vinh chống cằm nói.

Trang Khiêm nghiến chặt răng: "Kỳ tứ thiếu, sao ngươi lại nói vậy? Sao có thể là dương danh thiên cổ được, là tiếng xấu để lại muôn đời!"

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý cười cười: "Không phải đều giống nhau sao?"

Trang Khiêm tức giận trợn trắng mắt: "Sao có thể giống nhau được?"

Kỳ Thiếu Vinh cong mắt nhìn Trang Khiêm, vẫy vẫy tay: "Được rồi, cũng không phải đại sự gì, ngươi không cần để bụng như vậy."

"Ta nghĩ tin tức về đại ca bị bại lộ rất có thể là từ Phong Cùng bên Thương Minh kia truyền ra!" Trang Khiêm vuốt cằm, trầm ngâm nói.

"Từ đâu ra cũng như nhau, dù sao đại ca ngươi cũng đã khôi phục thực lực, hẳn là sẽ không có vấn đề gì lớn.".

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy! Có đại ca ở đây, Kỳ tứ thiếu hoàn toàn không cần lo lắng."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Từ biểu hiện của đại ca ngươi trong khoảng thời gian trước mà xem, nói không cần lo lắng vẫn còn quá sớm."

Trang Khiêm nghĩ đến mấy lời của Vân Hổ, xấu hổ cười cười: "Cái đó là tình huống đặc thù, không tính đến, dù sao hiện tại đại ca cũng đã khôi phục."

"Tuy rằng nói là như vậy, nhưng khoảng thời gian trước biểu hiện của đại ca ngươi thật sự là rất..... buồn cười a!" Kỳ Thiếu Vinh ha ha cười lên.

Trang Khiêm: "....."

Vân Hổ vốn còn đang tìm cơ hội cho bản thân phát huy thực lực, bất quá, hắn phát hiện việc duy nhất cần làm là quét tước chiến trường, đoạt chiến lợi phẩm về.

Vân Hổ nhìn về phía Dịch Phàm cùng Trang Hạo, trong mắt là hâm mộ nồng đậm.

Vân Hổ chưa bao giờ biết thì ra xuyên qua rừng rậm Mây Mù lại là chuyện đơn giản như vậy.

Trên đường, Trang Hạo thuần phục thêm hai con yêu thú cấp sáu cùng một con cấp bảy, có yêu thú mở đường, dọc đường đi có thể nói là xuôi gió xuôi nước.

Độc trùng trong rừng rậm Mây Mù cũng không đáng để lo, có Dịch Phàm điều phối dược tề, độc trùng đều bị đuổi đi hết, có mấy con ngoan cố không chịu liền biến thành thức ăn trong bụng yêu thú của Diệp Phàm.

.....

Quang minh Độc Giác thú chạy trong rừng, giáp trụ trên người đã được thay đổi, huyễn lệ hơn trước kia rất nhiều,tinh thạch đủ mọi màu sắc dưới ánh nắng dưới phát ra quang mang chói mắt.

Trang Khiêm cau mày nhìn Độc Giác thú chạy tới chạy lui: "Kỳ tứ thiếu, ngươi nuôi Độc Giác thú thật béo!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cũng thường thôi, một tháng không thể ra thông khí, Tiểu Hoa đã gầy đi khá nhiều."

Trang Khiêm nhìn thân mình béo mập đôn đôn của Độc Giác thú, trong lòng bất đắc dĩ lắc đầu, thầm nghĩ: Kỳ Thiếu Vinh hoàn toàn coi Độc Giác thú thành heo mà dưỡng, trên người Độc Giác thú này nhiều mỡ như vậy, cũng không biết còn có thể bay lên hay không?

Hai mắt Vân Hổ tỏa sáng nhìn châu bảo gắn khắp người Độc Giác thú.

Kỳ Hằng đẩy Vân Hổ một cái: "A Hổ lão đại, ngươi làm sao vậy? Muốn nếm thử thịt quang minh Độc Giác thú?"

Vân Hổ lắc đầu: "Không có, không có, tuyệt đối không có!"

Vân Hổ thầm nghĩ: Hắn không có hứng thú với thịt quang minh Độc Giác thú, chẳng qua, giáp trụ trên người Độc Giác thú thật sự là quá có đẳng cấp! Nếu hắn cũng có một thân giáp trụ như này, vậy cả đời liền không cần lo ăn mặc, kỳ thật, hắn cũng không cần một bộ giáp trụ hoàn chỉnh, chỉ cần hai viên tinh hạch trên bộ giáp trụ này là được rồi.

Cảm nhận được tầm mắt của Vân Hổ, quang minh Độc Giác thú xoay người, vọt về phía Vân Hổ.

Vân Hổ nhìn thấy quang minh Độc Giác thú chạy như điên về phía hắn, đại kinh thất sắc nhảy lên cây.

Quang minh Độc Giác thú đâm đầu vào cây, thân cây thô tráng lập tức cắt thành hai đoạn, Vân Hổ ngã từ trên cành cây xuống.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng ngã chổng vó của Vân Hổ, hì hì cười thu hồi quang minh Độc Giác thú lại.

.....

Vân Hổ khập khiễng đi tới một bên, ngồi xuống.

Kỳ Thiếu Vinh đi qua nhìn Vân Hổ: "A Hổ, ngươi còn khỏe không?"

Vân Hổ xấu hổ gãi gãi đầu: "Cũng vẫn tốt, hình như Tiểu Hoa không thích ta lắm?"

Kỳ Thiếu Vinh sờ sờ đầu quang minh Độc Giác thú: "Sao có thể? Nó rất thích ngươi, vậy nên mới muốn cùng ngươi chơi."

"Hình như vừa rồi nó muốn giết ta?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có, ngươi suy nghĩ nhiều."

"Nhưng vừa rồi hình như nó thật sự muốn đâm chết ta." Khớp hàm Vân Hổ run lên, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

"Không có, nó chỉ là thấy ngươi lớn lên béo mập, cảm thấy ngươi rất có tính co dãn, vậy nên muốn lót mông ngồi thử."

Vân Hổ cuống quít lui ra phía sau hai bước: "Ta lớn lên..... kỳ thật cũng không béo lắm."

Trang Hạo đi tới vỗ vỗ bả vai Vân Hổ: "Ngươi không cần khiêm tốn như vậy, trong tất cả những người ở đây, ngươi lớn lên béo nhất."

Vân Hổ: "....." Kỳ Thiếu Vinh này thật quá hung!

.....

Đám người Kỳ Thiếu Vinh dùng thời gian hai tháng mới thoát ra khỏi rừng rậm Mây Mù, tiến vào địa giới Nguyên Quốc.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn cảnh tượng ngoài xe ngựa: "Khi nào chúng ta đến được hoàng đô?"

"Hẳn là nhanh thôi."

Vân Hổ đi theo bên người Trang Khiêm, tò mò hỏi: "Trang nhị thiếu gia, hộ vệ Trang gia các ngươi ăn cái gì vậy?"

Trang Khiêm nhìn Vân Hổ một cái: "Yên tâm, không để ngươi đói."

Vân Hổ có chút xấu hổ chà xát tay: "Ta đương nhiên không lo lắng cái này, ta nghe nói hộ về đại gia tộc còn ăn tốt hơn thiếu gia nhà có tiền."

Trang Khiêm thở dài một hơi, vung tay bắt lấy cổ áo Vân Hổ: "Vào hoàng đô, chuyện của ca ta ngươi không được để lộ một chữ nào, nếu ngươi dám ra ngoài nói bậy, ta liền cắt ngươi thành thịt vụn, biết chưa?"

Vân Hổ vội gật đầu: "Biết, biết, ta tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện ta

bắt ca ngươi làm tiểu đệ, cũng sẽ không nói bậy ra bên ngoài.

Trang Khiêm hung tợn nhìn chằm chằm Vân Hổ một hồi lâu: "Ngươi cẩn thận một chút cho ta!"

"Ta biết, ta biết." Vân Hổ nhìn sắc mặt vặn vẹo của Trang Khiêm, thầm nghĩ: Sao hắn lại cảm thấy Trang Khiêm làm lão bản khá tốt chứ?

.....

Trang Hạo vừa tiến vào hoàng đô, đội hộ vệ của Trang gia đã nhận được tin tức, sôi nổi chạy ra cổng hoàng đô nghênh đón.

"Bái kiến Trang đại thiếu, bái kiến Kỳ tứ thiếu."

Vân Hổ nhìn một chúng hộ vệ hành lễ, nhịn không được mở to hai mắt, "Ca ngươi đúng là rất được hoan nghênh!"

Trang Khiêm chống eo, ngẩng đầu, ngạo nghễ nói: "Đại ca là người thừa kế Trang gia, thực lực bản thân cũng đến cấp tám, nếu không phải vì đại ca còn trẻ tuổi, hắn đã có thể được phong Hầu Tước, nhận lấy đất phong."

Vân Hổ nhìn về phía Trang Hạo: "Thực lực của đại ca ngươi thật lợi hại! Bất quá, lợi hại hơn là hắn cư nhiên có thể lừa lão bản mở hắc điếm kia tới tay!"

Trang Khiêm thở dài một hơi: "....." Đại ca cùng Kỳ Thiếu Vinh còn đang trong giai đoạn ma hợp, Kỳ Thiếu Vinh có thể trở thành đại tẩu nhà hắn hay không còn chưa nói trước được đâu.

"Có rất nhiều người tới tìm ca ngươi a!" Vân Hổ nói.

Trang Khiêm gật đầu: "Đó là đương nhiên."

"Ca ta chính là người thừa kế tương lai, người muốn tìm người

nhiều một chút cũng là bình thường."

"Sau khi trở lại Trang gia hắn sẽ rất bận đi?" Vân Hổ hỏi.

"Đương nhiên."

"Hắn bận như vậy, không phải sẽ quên mất chuyện sẽ tìm đạo sư cho ta chứ?"

Trang Khiêm cười nói: "Yên tâm đi, đại ca đã an bài tốt, là một đạo sư phi thường ưu tú, dưới sự dạy dỗ của hắn, ngươi nhất định sẽ mau chóng tiến bộ."

Vân Hổ tràn đầy hưng phấn trừng lớn mắt: "Thật vậy sao?"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy!" Trang Khiêm thầm nghĩ:Tiểu tử Vân Hổ này thật ngu ngốc, cũng không biết có bị đánh chết không!

.....

"Trang Hạo, Kỳ tứ thiếu, các ngươi trở lại rồi!" Đường Thiên Anh đầy mặt tươi cười tiến đến chào hỏi.

Đường Thiên Anh đánh giá Kỳ Thiếu Vinh một vòng: "Nhiều ngày không gặp, Kỳ tứ thiếu càng thêm phong hoa tuyệt đại!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đúng vậy! Ta càng ngày càng soái, Trang Hạo càng ngày càng xấu."

Đường Thiên Anh: "....."

"Kỳ tứ thiếu thật ghê gớm, bao nhiêu y sư tới cũng bó tay không có biện pháp gì với bệnh tình của Phong Nguyên, ngươi vừa ra tay, Phong Nguyên liền khỏi hẳn."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không dám, không dám."

"Ta chuẩn bị khánh công yến ở Hoàng Thiên Cư, đón gió cho mấy vị."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Tứ hoàng tử quá khách khí."

Hai mắt Vân Hổ sáng lấp lánh, "Trang đại thiếu gia thật có mặt mũi, hoàng tử mời hắn ăn cơm, ta có thể đi theo cọ một chút không?"

Kỳ Hằng nhìn Vân Hổ một cái, không nói gì.

.....

Kỳ Thiếu Như đứng trong đám người nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo theo Đường Thiên Anh rời đi, không khỏi nhăn chặt mày.

"Mặt mũi Kỳ Thiếu Vinh thật lớn! Hắn trở về, tứ hoàng tử còn tự mình đi nghênh đón hắn."

Kỳ Thiếu Phúc nhún vai: "Mặt mũi tứ đệ vẫn luôn rất lớn."

Kỳ Thiếu Như híp mắt lại: "Hắn cứu được Phong Nguyên, cơ hội trân quý như vậy lại dùng để ra mặt cho một hạ nhân, tứ ca li kinh phản đạo *(ngang ngạnh; bướng bỉnh; phản đạo; bất trị; chống đối; phản loạn; trái nguyên tắc; đại nghịch bất đạo; bội bạc)*, tứ hoàng tử còn khách khí với hắn!"

Kỳ Thiếu Phúc cười cười: "Dù sao Phong Nguyên cũng là được tứ đệ cứu, tứ đệ yêu cầu Phong Nguyên làm cái gì cũng đều là tự do của hắn."

Kỳ Thiếu Như khẽ hừ một tiếng: "Tam ca, ngươi đúng là bảo hộ hắn hết mình a!"

"Tứ đệ cùng Trang Hạo ra ngoài một chuyến, hình như tình cảm tốt hơn rất nhiều." Kỳ Thiếu Phúc nói.

Kỳ Thiếu Như nhìn Trang Hạo dán đến bên tai Kỳ Thiếu Vinh nói

chuyện, Kỳ Thiếu Vinh không có trốn tránh, quang minh Độc Giác thú béo đến sắp không nhìn thấy bắp chân đánh chuyển xung quanh hai người, bực bội không thôi.

.....

Phủ nhị hoàng tử.

"Nhị hoàng tử, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo trở về, tứ hoàng tử đi nghênh đón bọn họ."

"Trước kia ta đúng là xem thường hắn rồi!" Đường Thiên Phong nắm chặt nắm tay, trước đây hắn cùng Đường Thiên Anh cạnh tranh, hắn vẫn luôn là người chiếm thế thượng phong, nhưng hiện giờ Kỳ Thiếu Vinh ngoi đầu, quan hệ của Đường Thiên Anh cùng Kỳ Thiếu Vinh lại không tồi, sau này hươu chết về tay ai đúng là không nói trước được.

"Nhị hoàng tử, ngài đừng nóng vội, tương lai còn dài."

Đường Thiên Phong thở dài một hơi, nếu sớm biết Dịch Phàm là người của Kỳ Thiếu Vinh, năm đó hắn nhất định sẽ không để Mộ Tuyết Lam gả cho Dịch Phàm. "Tuy nói là như thế, nhưng gần đây Kỳ Thiếu Vinh càng ngày càng có tiền đồ."

"Thế lực của Kỳ Thiếu Vinh phát triển quá nhanh, có lẽ quân thượng sẽ kiêng kị, tứ hoàng tử giao hảo cùng Kỳ Thiếu Vinh là phúc hay là họa vẫn rất khó nói."

Đường Thiên Phong híp mắt lại: "Nói không sai!"

Thực lực bản thân của những người bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh rất lợi hại, hơn nữa, bọn họ còn trẻ, tiềm lực vô hạn, nếu trong những người này có hai kẻ tiến vào cấp chín, phụ hoàng khẳng định sẽ không yên tâm.

------oOo------

Chương 135: Dịch Phàm sắp thành thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 135

Chương 135: Dịch Phàm sắp thành thân

Hoàng Thiên Cư.

"Thiếu gia, ngươi cuối cùng cũng trở lại!" Kỳ Thiếu Vinh vừa tiến vào ghế lô đã bị Bích Lưu Vân nhào tới ôm chặt lấy.

"Lưu Vân, ngươi đừng kích động, ngươi thô lỗ như vậy không phù hợp với hình tượng cao quý xuất trần của ngươi a!" Còn may tứ hoàng tử ở bên ngoài dàn xếp những người khác, tạm thời không có ai tiến vào, trong phòng cũng không có người ngoài.

"Thiếu gia, ta..... nhớ ngươi muốn chết!" Bích Lưu Vân tràn đầy thân mật cọ cọ ở trên người Kỳ Thiếu Vinh.

"Không nghĩ tới, Lưu Vân ngươi lại nhớ ta như vậy." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy cảm động ôm lại Bích Lưu Vân.

"Đúng vậy! Ta vẫn luôn lo lắng thiếu gia xảy ra chuyện, sinh ý cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành đều đè nặng trên người ta, sau đó, ta tuổi còn trẻ liền lao lực mà chết! Chỉ mới nghĩ đến thôi ta liền mất ngủ mấy đêm liền." Bích Lưu Vân tràn đầy ai oán nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Cho nên, tiểu tử Lưu Vân này là bởi vì e sợ bản thân lao lực chết cho nên mới lo lắng cho hắn như vậy sao?

Kỳ Thiếu Vinh thở ra một hơi: "Lưu Vân, ngươi không cần lo lắng, yên tâm đi, ngươi tuyệt đối là mệnh sống lâu trăm tuổi."

"Ta biết, nhưng ngươi không sớm trở lại, ta có khả năng vì làm lụng quá độ vất vả mà già sớm, vậy thật ra còn đáng sợ hơn cả chết."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo có chút bất mãn kéo Bích Lưu Vân ra, "Kích động thì kích động, đừng có ôm ôm ấp ấp!"

Bích Lưu Vân cười cười với Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi cũng trở lại rồi!"

Trang Hạo: "Đúng vậy!"

"Lưu Vân, hình như tâm tình ngươi rất tốt a!" Dịch Phàm chua lòm lên tiếng.

Bích Lưu Vân nghiêng đầu cười: "Đúng vậy! Thiếu gia đã trở lại, ta cuối cùng cũng có thể lười biếng, vậy nên tâm tình ta rất tốt."

Dịch Phàm: "....."

Bích Lưu Vân nhìn Dịch Phàm: "Ngươi rất không rất cao hứng a?"

"Đình Hiên còn ở....." Lê Quốc.

"Hắn sắp trở lại rồi."

Dịch Phàm trừng lớn mắt: "Sao có thể?"

Bích Lưu Vân cười cười: "Sao lại không, chuyện Lê Quốc bên kia đã xử lý xong, hắn đương nhiên phải về."

"Chỉ là, ta không có nhận được tin tức a?" Dịch Phàm nhíu mày lại.

"Trước đó ngươi vẫn đang ở trong rừng rậm Mây Mù, Đình Hiên không liên hệ được với ngươi, cho nên liên hệ trước với ta."

Trên mặt Dịch Phàm dâng lên vài phần kích động, "Phải vậy không? Hắn sắp về rồi."

Bích Lưu Vân nhìn Dịch Phàm, thầm nghĩ: Tiểu tử Dịch Phàm này đúng là dễ thỏa mãn! Chỉ vừa nghe tin Đình Hiên sắp trở về liền cao hứng như vậy, "Khoảng thời gian kế tiếp ngươi sợ là phải vội rồi."

Dịch Phàm khó hiểu nhìn Bích Lưu Vân: "Vội cái gì?"

"Thành thân a!" Bích Lưu Vân đương nhiên nói.

Trang Hạo đột nhiên nhìn về phía Bích Lưu Vân: "Thành thân?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Gần đây không có hỉ sự gì, A Phàm cùng Đình Hiên thành thân vừa lúc có thể náo nhiệt một chút!"

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm, trong lòng lóe lên vài tia ghen ghét, tiểu tử Dịch Phàm này sắp thành thân sao?

"Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên còn chưa đính hôn đâu, cứ trực tiếp thành thân vậy sao?" Trang Hạo cổ quái hỏi.

Bích Lưu Vân cười cười: "Không cần thiết phải phiền toái như vậy, trực tiếp thành thân là được."

Dịch Phàm bắt lấy cánh tay Bích Lưu Vân: "Đình Hiên nói với ngươi cái gì? Có phải hắn đã nói gì không?"

Bích Lưu Vân cười đáp: "Đình Hiên viết thư cho ta hỏi có phải hắn nên thành thân rồi không."

Dịch Phàm vui sướng nói: "Phải vậy không? Không nghĩ tới....."

Trang Hạo nhìn bộ dáng cao hứng của Dịch Phàm, bất mãn giội

nước lã: "Ngươi nhìn qua hình như rất cao hứng, cần thiết sao? Ngươi cũng không phải là lần đầu tiên thành thân."

Sắc mặt Dịch Phàm lập tức trầm xuống: "Ta thành thân có phải lần đầu hay không cũng không liên quan đến ngươi, ta sẽ không mời ngươi!"

Trang Hạo: "....."

Đường Thiên Anh đẩy cửa ghế lô ra, đi đến hỏi: "Hình như ta nghe thấy các ngươi đang nói chuyện thành thân? Trang Hạo, khi nào ngươi cùng Kỳ tứ thiếu thành thân a?"

Dịch Phàm cười lạnh hai tiếng: "Hắn? Còn quá sớm!" Đính hôn còn là lừa, muốn thành hôn, nghĩ đẹp quá!

"Là A Phàm cùng Đình Hiên, không phải Trang đại thiếu!" Bích Lưu Vân sửa lại.Đường Thiên Anh nhìn về phía Dịch Phàm: "Vậy chúc mừng Dịch thiếu trước!"

Dịch Phàm cười cười: "Cảm ơn!"

"Dịch thiếu, nếu ngươi thành thân, hẳn là sẽ mời không ít người đi?" Đường Thiên Anh hỏi.

"Không, Đình Hiên không thích náo nhiệt, ta cũng vậy, nếu chúng ta thành thân, tất cả đều giản lược là được." Dịch Phàm nói.

"Phải vậy không? Nếu thế Dịch thiếu nhớ phải mời ta a."

"Nếu tứ hoàng tử vui lòng nhận mời, ta đương nhiên là cầu còn không được."

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm: "Ngươi vội vội vàng vàng liền quyết định thành thân như vậy có thể tốt được sao? Có phải nên đợi thêm một thời gian để ma hợp chút không?"

Dịch Phàm cười nói: "Ta cùng Đình Hiên đã quen nhiều năm, hiểu biết lẫn nhau đến tận gốc rễ, thật ra là Trang đại thiếu ngươi đấy, ngươi bụng dạ khó lường, thiếu gia phải xuy xét thật kỹ rồi mới quyết định có nên thành thân với ngươi hay không."

Trang Hạo: "....."

Đường Thiên Anh nhìn không khí giương cung bạt kiếm giữa Dịch Phàm cùng Trang Hạo, đổi chủ đề nói: "Mọi người ngồi vào vị trí đi."

.....

Mấy người Trang Hạo ngồi xuống quanh bàn tròn.

"A Hạo, ta nghe nói ngươi cùng Kỳ tứ thiếu bị Cấm Thần Hoàn đánh trúng, Cấm Thần Hoàn kia thật sự có thể giam giữ ma pháp cùng đấu khí sao? Ngươi thật sự bị hạn chế thực lực? A Hạo, trong thời gian bị hạn chế, ngươi có gặp phiền toái gì không?" Đường Thiên Anh quan tâm hỏi.

Tay nắm đũa của Trang Hạo run rẩy một chút, căng da đầu nói: "Không gặp được phiền toái gì lớn, tất cả đều ổn."

"Phải vậy không? Xem ra vận khí của A Hạo ngươi không tồi đâu."

Trang Hạo cười gượng gật đầu: "Đúng vậy!"

"Dịch thiếu, ngươi biết không, trong lúc ngươi không ở đây, Dịch Tầm làm thêm cho ngươi một đệ đệ, một muội muội."

Dịch Phàm không thèm để ý nói: "Dịch Tầm không tính là phụ thân ta, vậy nên đó cũng không tính là đệ đệ cùng muội muội của ta."

Dịch Phàm cúi đầu, thầm nghĩ: Dịch Tầm này quả thật là lương bạc, Dịch Hỏa, Dịch Băng phế đi, tên kia liền mặc kệ hai người.

Nghe nói đoạn thời gian trước Dịch Băng ham mê đánh bạc, thiếu

một món nợ không lồ, bị đánh gãy mất một chân. Năm đó Dịch Băng phong quang rực rỡ cỡ nào, không nghĩ tới hiện giờ lại lăn lộn đến bước đường này.

"Dịch thiếu, ta nghe nói Mộ Đình Hiên xuất thân từ Lê Quốc, hơn nữa, hắn có một phụ thân rất lợi hại?" Đường Thiên Anh hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Không sai!"

"Nếu ngươi cùng Mộ Đình Hiên thành hôn, ngươi liền có thêm một nhạc phụ lợi hại, tuy rằng Dịch thiếu ngươi đã rất lợi hại rồi, bất quá, hình như nhạc phụ ngươi lợi hại hơn một ít."

Đường Thiên Anh nhìn Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng âm thầm bồn chồn, cao thủ cấp chín ở Nguyên Quốc không nhiều lắm, nhân tài bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản đã đông đúc, lại còn đính hôn cùng Trang Hạo, nếu lại có thêm một cao thủ cấp chín gia nhập, thực lực thật sự khiến người khác phải kinh hãi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cái này..... còn chưa nói trước được, quan hệ của Đình Hiên cùng phụ thân hắn không tốt lắm, Đình Hiên có nhận lại người phụ thân này hay không rất khó nói, nếu Đình Hiên không nhận, vậy A Phàm liền không cần phát sầu."

Đường Thiên Anh: "....." Kỳ Thiếu Vinh làm cứng quan hệ với Kỳ gia, Dịch Phàm vì Dịch Tầm trở mặt với Dịch gia, còn Mộ gia bởi vì Mộ Đình Hiên mà căn cơ hủy diệt...

"Đúng rồi, tứ hoàng tử, quân thượng đại nhân còn khỏe không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Đường Thiên Anh hiểu mà không nói, cười đáp: "Khá tốt, trước đó từng phẫn nộ vài lần, bất quá hiện giờ đã hoãn lại."

Kỳ Thiếu Vinh: "Quân thượng có thể nghĩ thông, ta liền an tâm rồi....."

Đường Thiên Anh: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo trở về dấy lên oanh động không nhỏ trong hoàng đô.

Kỳ gia.

"Nhị ca, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đã bình an trở lại." Kỳ Thiếu Phúc nói.

"Như trong dự kiến, lấy năng lực của Trang Hạo, có thể gặp dữ hóa lành cũng không có gì lạ."

Kỳ Thiếu Phúc thở dài một hơi, năng lực của Kỳ Thiếu Vinh thật sự quá cường hãn, hiện tại còn kéo được quan hệ với Thương Minh.

Cho dù quân thượng có bất mãn với tứ đệ thì xem trên phần mặt mũi của Thương Minh cũng sẽ không làm quá, nếu quan hệ giữa tứ đệ cùng gia tộc không căng cứng như vậy, Kỳ gia hoàn toàn có thể bằng vào cơ hội lần này kéo quan hệ với Thương Minh, đáng tiếc..... hiện giờ một chỗ tốt cũng không chiếm được.

Gần đây hình như mấy trưởng lão trong gia tộc đang chuẩn bị lần nữa thành lập quan hệ với tứ đệ, bất quá.....

"Có vẻ tứ đệ rất coi trọng mấy người bên cạnh hắn."

Kỳ Thiếu Phúc gật đầu: "Đúng vậy!" Bọn họ làm thân huynh muội, Kỳ Thiếu Vinh không để trong lòng, vì mấy người bên cạnh, Kỳ Thiếu Vinh lại có thể vượt lửa qua sông.

.....

Biệt viện Kỳ Thiếu Vinh.

"Thiếu gia." Mộ Đình Hiên cúi mình làm lễ với Kỳ Thiếu Vinh.

"Ngươi trở lại rồi, sớm hơn ta tưởng một chút." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Vì chuyện của ta, thiếu gia đã lo lắng nhiều, nếu không phải bởi vì ta, một tháng kia thiếu gia cũng sẽ không vất vả như thế." Mộ Đình Hiên nặng nề tự trách.

Kỳ Thiếu Vinh tùy ý lười biếng nằm trên ghế bập bênh: "Kỳ thật cũng không vất vả bao nhiêu, còn rất thú vị, Đình Hiên, ngươi không cần ôm tất cả mọi chuyện lên người mình như thế, cho dù không có ngươi, ta cũng phải xem bệnh cho Phong Nguyên, tất cả mọi chuyện cũng vẫn sẽ phát sinh."

Mộ Đình Hiên nắm chặt nắm tay: "Cho dù là như thế nào, thiếu gia —— cảm ơn!"

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Mộ Đình Hiên: "Không cần khách khí như vậy, đúng rồi, Đình Hiên, ngươi thật sự quyết định thành thân cùng A Phàm?"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy! Ta nghĩ ta sẽ không tìm được ai thích ta hơn hắn, mà ta cũng không chán ghét hắn."

Kỳ Thiếu Vinh thở dài, thầm nghĩ: Hắn vẫn luôn cảm thấy Đình Hiên là cái hũ nút, giờ bỗng nhiên phát hiện, Đình Hiên nhìn qua rụt rè quạnh quẽ, nhưng làm việc lại vô cùng sấm rền gió cuốn, so sánh ra, tiểu tử Dịch Phàm kia ướt át bẩn thỉu quá nhiều, chuyện lên giường là Đình Hiên đề nghị, ngay cả thành thân cũng vậy!

"Hôm nay ta tới..... là muốn nhờ thiếu gia giúp ta một chuyện."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển: "Ngươi muốn khôi phục dung mạo?"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy."

"Thật tốt quá! Tuy rằng ta cảm thấy A Phàm sẽ không để ý bộ dáng của ngươi, nhưng có thể khôi phục vẫn tốt hơn, đúng không?"

Mộ Đình Hiên nhấp môi, ngẩng đầu nói: "Hắn vì ta làm rất nhiều chuyện, ta không muốn để người khác nói hắn sau khi bị một tuyệt sắc mỹ nhân đá, bất chấp tất cả cưới một tên xấu xí."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Vậy sao, yên tâm đi, Đình Hiên ngươi vốn là rất đẹp, nếu khôi phục dung mạo, nhất định sẽ là một tuyệt sắc giai nhân." Lần này Dịch Phàm chiếm được tiện nghi lớn.

Mộ Đình Hiên cười cười: "Thiếu gia quá khen."

------oOo------

Chương 136: Dịch Phàm vui sướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 136

Chương 136: Dịch Phàm vui sướng

Trong tửu lầu.

"Tứ đệ ta vẫn còn khỏe đi?" Kỳ Thiếu Phúc nhìn Trang Khiêm hỏi.

"Cực tốt, hình như Kỳ tứ thiếu béo lên không ít, ca ca ta thật ra lại gầy đi một vòng, Kỳ tứ thiếu sống thoải mái vô cùng a!" Trang Khiêm lười biếng gẩy gẩy muỗng đảo nước trong chén trà.

"Như vậy sao....."

"Thiếu Phúc, kỳ thật nếu ngươi muốn biết tứ đệ ngươi có khỏe hay không có thể tự mình đi hỏi hắn được mà."

Kỳ Thiếu Phúc cười khổ một tiếng: "Bỏ đi, tứ đệ hắn..... Lại nói tiếp, tứ đệ ra ngoài một chuyến, trở về càng thêm được săn đón....."

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy, hiện giờ Kỳ tứ thiếu có Thương Minh chống lưng, sau này làm sinh ý sẽ thuận lợi hơn nhiều, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành nguyên bản đã kinh doanh không tồi, kế tiếp hẳn là sẽ phát triển càng nhanh."

"Ta nghe nói Mộ Đình Hiên đã trở lại, Dịch thiếu cùng Mộ Đình Hiên sắp có chuyện tốt, là thật vậy sao?" Kỳ Thiếu Phúc hỏi.

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy! Dịch Phàm tính toán giản lược hết thảy, Dịch gia một người cũng không mời."

"Dịch Phàm so với tứ đệ ta còn hận gia tộc của mình hơn a."

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đính hôn tuy rằng không cho Kỳ gia quá nhiều mặt mũi nhưng ít nhất vẫn đưa thiệp mời tới, tiểu tử Dịch Phàm này là muốn hoàn toàn phân rõ giới hạn với Dịch gia sao?

Trang Khiêm cười cười: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh từ nhỏ đã bị Kỳ gia sung quân, trở mặt với Kỳ gia, kỳ thật cái này cũng không lớn, nhưng Dịch Phàm thì khác, hắn vốn là con vợ cả Dịch Tầm, lại luôn luôn bị vắng vẻ, bị Dịch Băng, Dịch Hỏa, Dịch Sơ Tuyết dày vò gây chuyện, nghe nói thiên phú của Dịch Phàm xảy ra vấn đề có quan hệ với Dương Mạn.

"Dịch Phàm này làm người rất lạnh nhạt, không biết là ai lại coi trọng tên quái thai hắn."

Trang Khiêm lắc đầu: "Dịch Phàm lạnh nhạt cũng tùy từng người, nghe đại ca ta nói thời điểm Dịch Phàm đối mặt với Mộ Đình Hiên không khác gì lăng đầu thanh* mới biết yêu."

**Lăng đầu thanh: dùng trong cuộc sống đời thường, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái, v.v... của sự việc đã hành động mâu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mắt tới lại thành ra vấn đề lớn, hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.*

.....

Sau khi Kỳ Thiếu Vinh bộc lộ tài năng, thanh danh của người bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh cũng nước lên thuyền lên, hôn sự của Dịch

Phàm cùng Mộ Đình Hiên vừa truyền ra, trong nháy mắt, hầu như tất cả mọi người ở hoàng đô đều biết.

Phòng nhỏ của đám người Dương Mạn.

"Mẫu thân, ta nghe nói Dịch Phàm đã về hoàng đô, hơn nữa, hắn còn chuẩn bị thành thân."

Dương Mạn cúi đầu: "Phải vậy không? Ngươi lại chạy đến trấn trên? Hiện tại chúng ta đang lẩn trốn khó khăn, tốt nhất là không nên ra ngoài xuất đầu lộ diện."

Nét mặt Dương Mạn tràn đầy mỏi mệt, khuôn mặt nguyên bản diễm lệ hiện giờ sinh ra rất nhiều nếp nhăn, rõ ràng mới chỉ qua chưa đến một năm, Dương Mạn lại giống như đã già đi cả chục tuổi.

Thời điểm vừa mới bắt đầu, Dương Mạn còn suy tính phải làm sao báo thù, nhưng các loại đả kích liên tiếp đổ đến, Dương Mạn chiếu cố Dịch Băng, Dịch Hỏa, tâm thần và thể xác đều mệt mỏi, căn bản không thể suy nghĩ những thứ khác.

Dịch Sơ Tuyết nắm chặt nắm tay, Dịch Băng thiếu nợ ở hoàng đô, Dịch Tầm không hỗ trợ một đồng nào, Dịch Băng bị đánh gãy một chân, trong nhà cũng theo đó xui xẻo, vì trả nợ cho Dịch Băng, Dương Mạn bán hết tất cả mọi thứ mang từ Dịch gia ra đổi thành tiền mặt, cho dù như vậy vẫn không trả đủ nổi.

Dịch Sơ Tuyết cúi đầu, hiện tại chuyện nàng sợ nhất chính là gặp được người quen trước kia.

"Ta ẩn tàng thân phận rồi mới đi." Hiện tại nàng gặp được người quen cũ đều sẽ chủ động tránh đi, nàng nghèo túng như vậy, thật sự là không muốn cùng những người trước kia nhấc lên quan hệ gì.

Dương Mạn nhìn Dịch Sơ Tuyết: "Vậy là tốt rồi."

Dịch Sơ Tuyết cúi đầu, trong lòng tràn đầy không cam, dựa vào cái

gì chứ? Lùi lại một năm về trước, Dịch Phàm chỉ là một tên rác rưởi trong gia tộc mà thôi.

Trong lòng Dịch Sơ Tuyết tràn ngập không cam, nhưng hận qua đi, chỉ còn lại hư không.

.....

"Lưu Vân, kỳ thật, ngươi không cần bồi ta." Mộ Đình Hiên mặt vô biểu tình nhìn Bích Lưu Vân.

Bích Lưu Vân ôm lấy bả vai Mộ Đình Hiên: "Chúng ta đã làm bằng hữu nhiều năm, ngươi không cần khách khí với ta."

"Ngươi không nhận ra sao, rất nhiều người đang nhìn ngươi."

Bích Lưu Vân cười cười: "Ngươi lầm rồi, mấy người đó đều đang nhìn ngươi, bất quá, bọn họ ngại nhìn ngươi, cho nên liền làm bộ nhìn ta."

Mộ Đình Hiên không cho là đúng nhìn Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, ngươi đừng nói chuyện cười, ta có gì đẹp chứ?"

"Đình Hiên, ngươi không biết bản thân đẹp như thế nào sao? Thiếu gia sớm nói, nếu ngươi nguyện ý khôi phục dung mạo, nhất định sẽ là một tuyệt sắc giai nhân, thiếu gia quả nhiên có dự kiến trước!"

Mộ Đình Hiên nghiêm túc nói: "Lưu Vân, ngươi đừng nói như vậy, sẽ khiến người khác chê cười."

Bích Lưu Vân lắc đầu, thầm nghĩ: Mộ Đình Hiên này đúng là trì độn!

Sau khi Dịch Phàm bại lộ, hình tượng phế tài trước kia đã sớm xoay chiều, thực lực mạnh mẽ, lại còn tương giao tâm đầu ý hợp với Kỳ Thiếu Vinh, hoàng đô này có không ít người muốn cùng Dịch Phàm kết thân đâu, hiện giờ hôn tin của Dịch Phàm truyền ra, đương nhiên có rất nhiều người muốn biết Mộ Đình Hiên là thần thánh phương

nào.

"Đồ ta muốn mua không nhiều lắm, một lúc là xong rồi, ta có thể tự đi một mình." Mộ Đình Hiên nói.

Bích Lưu Vân cau mày lại "Ngươi đây là muốn thành thân a! Sao có thể qua loa được?

Hơn nữa, đây là lần đầu tiên ngươi thành thân, căn bản là không biết phải mua cái gì?"

Mộ Đình Hiên nghi hoặc nhìn về phía Bích Lưu Vân: "Chẳng lẽ, Lưu Vân ngươi từng thành thân rồi sao?"

Bích Lưu Vân cười gượng hai tiếng: "Ta..... không có a!"

"Vậy ngươi....."

"Chưa ăn thịt heo chẳng lẽ cũng chưa từng thấy heo chạy sao? Đi thôi!"

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo ngồi uống trà trên lầu hai, vừa lúc nhìn thấy Bích Lưu Vân kéo Mộ Đình Hiên chạy qua bên dưới.

"Hôn kỳ của Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm đã định ra rồi sao?" Trang Hạo chua lòm hỏi.

"Mộ Đình Hiên nói muốn thành thân, A Phàm liền chọn ngày hoàng đạo gần nhất, thời gian chưa đến mười lăm ngày, thật sự là hơi vội." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Chưa đến mười lăm ngày? Tiểu tử Dịch Phàm này cũng quá nóng vội rồi! Ta nghĩ hắn là sợ Mộ Đình Hiên đổi ý cho nên mới gấp gáp như thế."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng không sai, bất quá, A Phàm kỳ thật không cần lo lắng như vậy, Đình Hiên là người làm việc nghiêm túc, nếu hắn đã đáp ứng thì sẽ không dễ dàng thay đổi."

Trang Hạo nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, "Khi nào chúng ta cũng chọn ra ngày thành thân đi, lại nói tiếp, thời gian chúng ta kết giao dài hơn hai tên tiểu tử kia một chút, hiện tại lại lạc hậu."

Kỳ Thiếu Vinh tức giận nhìn Trang Hạo một cái: "Loại chuyện này có gì mà lạc hậu với không lạc dậu? Huống chi, A Phàm cùng Đình Hiên đã quen mười mấy năm, có thể xem như là thanh mai trúc mã, ngươi có thể so sánh sao?"

Trang Hạo: "....."

"Sao lại là Bích Lưu Vân bồi Mộ Đình Hiên đi mua đồ, tiểu tử Dịch Phàm kia đâu, hắn không chiếu cố Mộ Đình Hiên một chút sao?" Trang Hạo đổi đề tài hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai, "Hiện tại Dịch Phàm đang trong giai đoạn phấn khởi, đầu óc không rõ ràng lắm, làm việc cũng lộn xộn."

Trang Hạo chống cằm: "Tâm lý kém như vậy thật không tốt a! Ý chí yếu ớt thời điểm đối mặt với địch nhân rất dễ chết không toàn thây."

"Thành hôn a, hồ đồ một chút cũng bình thường....."

Trang Hạo khẽ hừ một tiếng: "Dù sao hắn cũng không phải lần đầu thành thân, hẳn là có kinh nghiệm."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Trước kia sao có thể so sánh được."

Lần trước Dịch Phàm thành thân là do nhị hoàng tử từ giữa an bài, Dịch gia vì lấy lòng nhị hoàng tử, toàn quyền an bài, Dịch Phàm không để ý đến Mộ Tuyết Lam, căn bản là không để bụng, Mộ Tuyết Lam cùng Dịch Phàm thành hôn cũng chỉ là vì tức giận với nhị hoàng tử, đương nhiên không để ý đến.

.....

Mộ Tuyết thương thành.

"Mộ tiểu thư, đóa châu hoa này ngươi còn muốn không a? Loại châu hoa này chỉ có tổng cộng ba cây, đây chính là gốc cuối cùng rồi, nếu ngươi còn không mua, lần sau tới khẳng định không còn."

Mộ Tuyết Lam vuốt ve châu hoa trên tay, trong lòng có chút tiếc nuối, "Để ta nhìn xem một chút đi!"

Thị nữ nhìn Mộ Tuyết Lam: "Mộ tiểu thư, châu hoa này thật sự rất thích hợp với ngươi, nếu ngươi muốn thì phải nhanh một chút!"

"Dịch Phàm, ngài có yêu cầu gì cứ nói với ta."

"Ta cần vật phẩm thành hôn!"

"Nghe nói Dịch thiếu ngài muốn thành thân, thì ra là sự thật!"

"Đúng vậy! Hắn đã đáp ứng ta."

"Cửa hàng chúng ta mới nhập một quầy lưu li bát bảo vô cùng xinh đẹp, chỉ là hơi đắt một chút, Dịch thiếu có muốn không?"

"Được, ta muốn thử tốt nhất, đắt cũng không sao."

"Dịch thiếu rất là tài đại khí thô a!"

"Tiền có thể kiếm lại, ta nhất định phải cho hắn thứ tốt nhất." Khóe miệng Dịch Phàm cong lên, căn bản là không áp chế được vui mừng, khôn khéo ngày thường tựa hồ cũng "mất tích", trên đầu gắn một hàng chữ to, "Ta là thổ hào, còn là ngu ngốc, mau tới gạt ta đi!"

"....."

Mộ Tuyết Lam đứng trước quầy, nghe thấy thanh âm Dịch Phàm cùng tiểu nhị từ sau truyền tới, trái tim co chặt lại, không có quay đầu.

"Mộ tiểu thư, ngươi không sao chứ?"

Mộ Tuyết Lam lắc đầu: "Không có việc gì."

Dịch Phàm nhìn về phía Mộ Tuyết Lam, không khỏi có chút ngoài ý muốn, "Mộ Tuyết Lam?"

Mộ Tuyết Lam kéo bình tĩnh về, tươi cười xoay người lại: "Dịch Phàm, nghe nói ngươi muốn thành thân, chúc mừng ngươi!"

Dịch Phàm cười nói: "Cảm ơn!"

"Ngươi rất thích hắn sao?"

"Đương nhiên, ta thích hắn mười mấy năm!"

Mộ Tuyết Lam nắm chặt nắm tay: "Chúc mừng ngươi, được như ước nguyện....."

"Cảm ơn, chúc ngươi sớm ngày tìm được người thích hợp." Bởi vì Mộ Đình Hiên đồng ý thành thân, tâm tình Dịch Phàm rất tốt, lời nói ra cũng thật tình thật ý.

.....

Dịch Phàm đi theo tiểu nhị lên lầu hai, Mộ Tuyết Lam nhấp môi, chỉ cảm thấy trái tim bị nghẹn đau nhói.

Thanh âm mấy thị nữ nói chuyện trong cửa hàng truyền vào tai Mộ Tuyết Lam.

"Dịch thiếu ra tay thật hào phóng! Mấy kiện bảo vật áp đáy hòm cũng sắp bị hắn mua đi rồi."

"Còn không phải sao! Không nhìn ra Dịch thiếu lại có tiền như vậy."

"Dịch thiếu có tiền thì có gì kỳ quái, hắn chính là tiểu lão bản của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, cửa hàng đó sắp kiếm tiền đến điên rồi."

"Dịch thiếu sắp thành thân cùng ai vậy? Người nọ thật có phúc khí!"

"Nghe nói người Dịch thiếu nhìn trúng cũng là thủ hạ của Kỳ Thiếu Vinh, hơn nữa, lai lịch bất phàm, phụ thân của người nọ chính là ma pháp sư cấp chín!"

"A! Vậy nên nhạc phụ tương lai của Dịch thiếu là ma pháp sư cấp chín sao? Thật quá lợi hại!"

.....

Mộ Tuyết Lam cúi đầu, cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: Người Dịch Phàm thích hình như còn mạnh hơn nàng nhiều lắm.

------oOo------

Chương 137: Chuẩn bị trước hôn lễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 137

Chương 137: Chuẩn bị trước hôn lễ

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh đi đến Mộ Tuyết thương thành, Dịch Phàm đang chỉ huy người Mộ Tuyết thương thành đưa hàng hóa.

Trang Hạo nhíu mày nhìn một xe thương phẩm: "Dịch Phàm, ngươi mua nhiều đồ quá!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hai xe vận tải chất đầy đồ, không khỏi thầm nghĩ: Sao trước kia hắn lại không nhìn ra tiểu tử Dịch Phàm này lại là một tên cuồng mua sắm chứ, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Dịch Phàm tươi cười sáng lạn nói: "Đây không tính là gì, phía dưới còn ba thương thành nữa, ta định tiếp tục đi xem."

"Ngươi mua nhiều đồ như vậy, tiểu viện kia của ngươi có thể chứa hết được sao?"

"Không chứa hết được."

"Vậy ngươi còn mua nhiều như vậy làm gì?"

"Không cần lo lắng, ta đã mua thêm một viện tử khác." Dịch Phàm cong mi mắt nói.

Trang Hạo: "....." Còn mua thêm một viện tử khác!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "A Phàm, ngươi tiêu tiền như vậy, còn đủ dùng không?"

Dịch Phàm cười cười: "Lấy phúc của thiếu gia, mấy năm nay ta tồn lưu được không ít của cải, nếu như không đủ, còn hi vọng thiếu gia cho ta mượn thêm một chút."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

Trang Hạo chua lòm ôm hai tay nhìn Dịch Phàm: "Dịch Phàm, ta cảm thấy ngươi vẫn nên tiết chế một chút thì tốt hơn, kỳ thật, chỉ là thành thân mà thôi, không phải không có là không được."

Dịch Phàm sắc bén nhìn về phía Trang Hạo, "Ta không biết thành thân có gì ghê gớm hay không, bất quá, ta biết Trang đại thiếu ngươi muốn thành thân thì vẫn còn sớm lắm, thiếu gia, ngươi nói có phải hay không?"

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng, cười tủm tỉm gật đầu: "Đúng."

Dịch Phàm vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Ta đi trước, Trang đại thiếu tự tiện đi."

Trang Hạo giận dỗi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Sao ngươi lại giúp hắn, không giúp ta?"

"Hắn là người của ta, ta đương nhiên phải giúp hắn." Kỳ Thiếu Vinh thản nhiên đáp.

"Ngươi..... Bỏ đi, tiểu tử Dịch Phàm này đã kích động đến chấn động tinh thần mà vẫn khiến người khác phải khó chịu như vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Dịch Phàm tới Mộ Tuyết thương thành quét sạch một phen, lại chạy tới Thiên Hà thương thành.

Dịch Phàm đứng dưới lầu, hết sức chuyên chú nhìn bản giới thiệu danh sách vật phẩm quý trọng trong thương thành, không chú ý tới mấy người đứng trên lầu Thiên Hà thương thành đang nhìn hắn.

"Dịch Phi, đường đệ ngươi rốt cuộc có bao nhiêu tiền vậy? Ta nghe nói hắn đã tiêu bốn trăm năm mươi vạn mua một tòa đại trạch ở trung tâm hoàng thành, mấy ngày nay lại vẫn luôn càn quét các cửa hàng lớn." Thẩm Vận tò mò lên tiếng.

"Lời này không nên hỏi ta, phải hỏi Kỳ Thiếu Phúc mới đúng, Kỳ tam thiếu, tứ đệ ngươi rốt cuộc đã cho Dịch Phàm bao nhiêu tiền vậy?" Dịch Phi hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc nhíu mày, không biết phải làm sao trả lời: "Quan hệ của Thiếu Vinh cùng gia tộc không tốt, người gia tộc bọn ta không hiểu nhiều về chuyện của hắn lắm, bất quá, đại chiến trăm viện lúc trước Thiếu Vinh thắng cược được không ít tiền, hình như phân cho Dịch Phàm tới bảy trăm vạn, Thiếu Vinh rất hào phóng với người bên cạnh hắn, ta thấy giá trị con người của Dịch Phàm cũng phải lên tới mấy ngàn vạn."

"Quan hệ giữa Kỳ gia các ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh thật sự không còn đường đường cứu sống sao?"

Kỳ Thiếu Phúc cười khổ một tiếng: "Không biết! Dịch Phàm chuẩn bị thành thân, hắn có mời người Dịch gia không?"

Dịch Phi nhăn mặt: "Không mời."

Thẩm Vận thấy không khí có chút cứng đờ, đứng dậy hoà giải, "Không nói chuyện này, không nói chuyện này, mà kỳ thật, Dịch Phàm cũng không phải thành thân lần đầu tiên."

"Thành thân lần trước, Dịch Phàm căn bản là không để bụng." Dịch Phi nói.

Trước đây người trong gia tộc cảm thấy tiểu tử Dịch Phàm này không thức thời, cưới một đại mỹ nhân về còn bày ra một bộ mặt thối muốn chết, hiện tại nhớ tới, lúc đó Dịch Phàm hẳn là không muốn thành thân cùng Mộ Tuyết Lam đi.

.....

Trang gia.

Trang Hạo vừa về tới Trang gia liền gặp được Trang Nhân Tuyền.

"A Hạo, tâm tình không tốt sao?" Trang Nhân Tuyền quan tâm hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: Không có!"

Trang Nhân Tuyền cười cười: "Tâm tình không tốt thì nói tâm tình không tốt! Có gì phải ngại thừa nhận?"

Trang Hạo bất đắc dĩ nhìn Trang Nhân Tuyền.

"Để tam thúc tới đoán xem, vì sao tâm tình của ngươi lại không tốt nào, Dịch Phàm chuẩn bị thành thân, ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh lại không có tiến triển gì, cho nên ngươi ghen ghét?"

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Ít nhiều vẫn có chút tiến triển, tam thúc, ngươi không nhìn thấy bộ dáng tiểu tử Dịch Phàm kia, tiêu chuẩn của tiểu nhân đắc chí, thật đáng giận!"

Trang Nhân Tuyền cười cười: "Cũng làm khó cho hắn, giấu tài nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới gặp được một chuyện vui vẻ."

Trang Hạo nghĩ đến những chuyện Dịch Phàm phải trải qua, gật đầu: "Cũng đúng."

"Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên thành thân, Mộ Hành Chi có tới không?" Trang Nhân Tuyền hỏi.

"Hẳn là có."

Trang Nhân Tuyền vuốt cằm: "Phải vậy không? Có một cao thủ cấp chín làm hậu trường, Dịch Phàm đối mặt với Dịch gia hẳn là sẽ tự tin hơn một ít."

.....

Thiên Lan học viện.

"Sư phụ, qua mấy ngày nữa là ngày thành thân của ta, đến lúc đó hy vọng ngài có thể vui lòng tới chung vui." Dịch Phàm đưa thiệp mời cho Hồ Phong.

Hồ Phong cười tủm tỉm nhìn Dịch Phàm, mạnh mẽ vỗ vỗ bả vai Dịch Phàm hai cái: "Tiểu tử ngươi có lương tâm, không quên mất người sư phụ này."

"Ta có quên ai cũng không dám quên sư phụ!" Dịch Phàm tràn đầy chân thành nói.

"Ta nghe nói mọi thứ trong hôn sự đều là ngươi bận rộn tự chuẩn bị?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Có vất vả không?"

Dịch Phàm lắc đầu: "Không có, ta muốn cho Đình Hiên một buổi hôn lễ không có gì phải tiếc nuối, có thể vì hắn làm chút chuyện, ta cảm thấy rất cao hứng."

Hồ Phong: "....."

"Ta nghe nói ngươi mời Trù Thần Lý Hiền ra tay?" Hồ Phong hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Nhìn dáng vẻ này xem ra sư phụ có lộc ăn rồi, mời Trù Thần ra tay hẳn là phải đưa không ít tiền đi?"

Dịch Phàm lắc đầu: "Không có."

Hồ Phong trừng lớn mắt nhìn Dịch Phàm: "Không có?"

"Đúng vậy, ta đáp ứng giúp hắn một chuyện, hắn liền đồng ý làm cho ta."

"Chuyện gì vậy?" Hồ Phong tò mò hỏi.

"Thử đồ ăn, cùng với tìm chút nguyên liệu nấu ăn mà thôi, không có gì ghê gớm." Dịch Phàm tùy ý đáp.

Hồ Phong tràn đầy nghi hoặc nhìn Dịch Phàm: "Thử đồ ăn, không phải là ăn không trả tiền sao? Cung cấp một ít nguyên liệu nấu ăn hình như cũng không có gì đặc biệt, đơn giản như vậy, chẳng lẽ ngươi tìm phải hàng giả?"

Dịch Phàm cười tủm tỉm: "Không có."

Hồ Phong không biết gần đây Lý Hiền đang nghiên cứu tiệc độc vật, tận sức phối chế các loại nguyên liệu nấu ăn, điều hòa độc tính, biến nguyên liệu nấu ăn từ kịch độc sang vô hại, có thể thành đại bổ là tốt nhất. Mà Dịch Phàm chỉ cần phụ trách cung cấp nguyên liệu nấu ăn có độc cùng ăn thử, khi còn nhỏ Dịch Phàm từng xảy ra rất nhiều chuyện, sau một hồi kỳ ngộ, thể chất biến dị, bách độc bất xâm, thử một chút thức ăn có độc cũng không có gì ghê gớm.

"Khách nhân đã mời hết chưa?" Hồ Phong hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Cũng đã gần xong rồi."

.....

Dịch gia.

Dịch Tầm đứng trong đình viện, sắc mặt có chút dữ tợn.

Hôn tin của Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên đã truyền ra khắp hoàng đô, thiệp mời cũng lục tục phát đi, không ít thế lực đều có người được mời, chỉ cố tình một mình Dịch gia là bị bài trừ bên ngoài.

Trong khoảng thời gian này, Dịch Phàm càn quét hết các cửa hàng lớn, Dịch Tầm vô cùng rõ ràng.

Dịch Tầm đã sớm biết Dịch Phàm đi theo Kỳ Thiếu Vinh, tài sản trong người chắc chắn xa xỉ, nhưng lại không biết Dịch Phàm lại xa xỉ đến trình độ này, tài sản của phụ thân là hắn có khi còn không được bằng một phần mười của nhi tử!

Hiện tại thân phận Dịch Phàm cao quý, không ít thế lực lớn đều muốn lôi kéo tình cảm với Dịch Phàm, hắn làm phụ thân lại kém xa nhi tử mà hắn từng khinh thường.

Dịch Hà đi về phía Dịch Tầm: "Nhị đệ, Dịch Phàm còn chưa đưa thiệp mời tới sao?"

Dịch Tầm liếc mắt nhìn Dịch Hà một cái: "Chưa có."

"Ngày mai chính là hôn lễ, lúc này thiệp mời còn chưa đưa tới, phỏng chừng là sẽ không đưa đâu, nhị đệ, nhi tử ngươi hình như không thèm để ý đến ngươi một chút nào."

Dịch Tầm nhìn Dịch Hà một cái, không nói gì, xoay người đi vào phòng.

Dịch Hà nhìn bóng dáng Dịch Tầm rời đi, cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: Dịch Tầm biết sinh nhi tử thì thế nào? Không phải phế đi thì

chính là li kinh phản đạo.

.....

Mộ Đình Hiên ngồi trong biệt viện của Kỳ Thiếu Vinh, nhìn ánh trăng trong không trung.

"Đình Hiên, không ngủ được sao?" Kỳ Thiếu Vinh đi ra hỏi.

Mộ Đình Hiên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Có một chút?"

"Làm sao vậy?"

"Hình như hắn rất kích động, rất cao hứng, rất nghiêm túc, mà ta, sợ là không cho được hắn thứ hắn muốn."

Kỳ Thiếu Vinh cười nói: "Yên tâm đi, ngươi chính là thứ hắn muốn."

Mộ Đình Hiên hít sâu một hơi: "Hắn quá nghiêm túc, cho nên, ta cảm thấy....."

"Ta cảm thấy ngươi vẫn nên đi ngủ sớm một chút đi, nếu ngày mai có quầng thâm mắt liền khó coi....." Kỳ Thiếu Vinh đẩy Mộ Đình Hiên vào trong phòng.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi: "Đình Hiên ngủ rồi sao?"

"Ta đẩy hắn đi ngủ, bất quá, hắn có thể ngủ hay không ta cũng không biết, đều nói người sắp sửa thành thân thích suy nghĩ miên man, quả nhiên không phải giả!"

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, nếu có một ngày nào đó ngươi phải gả, ngươi nhất định cũng sẽ miên man suy nghĩ."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "A Hằng, ngươi có ý gì?"

"Không có gì." Kỳ Hằng cười nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Dịch Phàm ngồi trong đình viện, nhìn lên không trung.

"Còn không ngủ được sao?" Trang Hạo lạnh lùng hỏi.

"Ta kích động, ngủ không được, ngươi sẽ không hiểu đâu, ngươi đi ngủ trước đi." Dịch Phàm nói.

Trang Hạo nhăn mày, thầm nghĩ: Hắn là thấy tiểu tử Dịch Phàm này đáng thương, nhân duyên không tốt, cho nên mới cố ý sớm tới đây hỗ trợ, kết quả, tiểu tử này.....

Dịch Phàm nhìn lên không trung: "Trang Hạo, ngươi nói đi, vì sao thái dương còn chưa dâng lên chứ?"

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm, thầm nghĩ: Bởi vì hiện tại đang là buổi tối.

"Ta rất chờ mong ngày mai tới, bắt đầu từ ngày mai, quan hệ của ta cùng Đình Hiên sẽ không giống trước đây nữa. Trang Hạo, ngươi có hiểu loại cảm giác này không?"

Trang Hạo: "....." Vì sao hắn lại mắt mù nghĩ tới chuyện đến hỗ trợ chứ?

"Ta không hiểu loại cảm giác này, bất quá, ngươi thật sự không cần đi ngủ sớm một chút sao? Ta khuyên ngươi ngủ sớm một chút đi, ngươi vốn dĩ lớn lên đã chẳng ra gì, nếu lại mang một gương mặt tiều tụy bất kham tới nghênh đón Mộ Đình Hiên, không lo lắng phải làm phông nền trang trí cho ta sao? Ngươi cũng biết đó, ta soái hơn ngươi rất nhiều!" Trang Hạo nói.

Dịch Phàm: "....."

------oOo------

Chương 138: Hôn lễ tiến hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 138

Chương 138: Hôn lễ tiến hành

Phủ đệ Dịch Phàm, Trang Hạo triệu tập một đám người, hỗ trợ bày mâm, bưng thức ăn.

Trang Hạo vừa phải chiêu đãi khách nhân, vừa phải an bài tất cả công việc, vội vã vô cùng.

Thẩm Nguyên đi tới bên người Trang Hạo hỏi: "Dịch Phàm đâu?"

"Đang trang điểm." Trang Hạo nói.

Thẩm Nguyên xoa xoa mũi: "Trang điểm đến bây giờ? Tiểu tử này cũng quá màu mè."

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Trước đây không có nhận ra hắn màu mè như vậy, kỳ thật, có trang điểm thêm bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng vẫn là cái bộ dạng kia, điều kiện bẩm sinh kém, có làm cái gì cũng không cứu vớt lại được."

Thẩm Nguyên: "....."

"Cách bày biện này thật kỳ quái! Đây là lần đầu tiên ta thấy được." Thẩm Nguyên đổi đề tài nói.

Trang Hạo chung vinh dự gật đầu: "Nghe nói là Thiếu Vinh đề nghị, Thiếu Vinh nói loại hình thức này gọi là tiệc đứng, khách khứa muốn ăn cái gì liền có thể tự mình đi lấy."

"Thật có ý tứ!"

"Đúng vậy!"

"Không nghĩ tới Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên lại thành thân nhanh như vậy, nếu không phải ta nhanh chóng đuổi về sợ là không kịp mất."

Trang Hạo tựa tiếu phi tiếu gật đầu: "Cũng không biết tiểu tử Dịch Phàm kia gấp như vậy làm cái gì."

Thẩm Nguyên nhìn bộ dáng không ăn được nho thì nói nho xanh của Trang Hạo, khóe miệng khẽ run rẩy.

"Đúng rồi, A Hạo, ta nghe nói ngươi mang theo một con gấu về hoàng đô, còn giao hắn cho Võ Thành bồi dưỡng, con gấu kia có lai lịch gì, sao ngươi chiếu cố hắn như vậy?" Thẩm Nguyên tò mò hỏi.

Trang Hạo cười cười: "Trên đường ngẫu nhiên gặp được, hắn giúp ta chút chuyện, ta thấy tư chất của hắn không tồi, nghĩ rằng có lẽ Võ Thành đạo sư sẽ có hứng thú, liền dẫn hắn về hoàng đô."

Thẩm Nguyên tràn đầy hoài nghi nhìn Trang Hạo: "Thật sự chỉ như vậy thôi sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Chỉ như vậy thôi, bằng không ngươi cho rằng còn có chuyện gì?"

Thẩm Nguyên: "....."

.....

Kỳ Thiếu Phúc đi tới đi lui trong sân.

"Thiếu Phúc, ngươi cũng ở đây a!" Nhìn thấy Kỳ Thiếu Phúc, Trang Khiêm chạy tới bắt chuyện.

Kỳ Thiếu Phúc gật đầu: "Dịch thiếu mời ta, ta cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn."

Nhìn thiệp mời trên tay, khóe miệng Kỳ Thiếu Phúc cong lên, Dịch Phàm mời hắn thật sự là khiến hắn có chút khiếp sợ, phải biết rằng Dịch Phàm còn không thèm mời bất cứ người Dịch gia nào cơ mà.

"Dịch Phàm bố trí phủ đệ thật không tồi! Đèn lưu li bát bảo này là đèn cung đình đi, ta từng xem thử giá cả, một ngàn đồng vàng một cây, Dịch Phàm đúng là xa xỉ!" Kỳ Thiếu Phúc tràn đầy hâm mộ nói.

"Cái này tính là gì, bố trí trong hôn phòng mới chân chính là xa xỉ!" Trang Khiêm hơi ghen ghét thêm vào.

Kỳ Thiếu Phúc cười cười: "Xem ra Dịch Phàm rất coi trọng lần thành thân này!"

"Tên kia đúng là điên rồi, vì hôn lễ lần này, hình như hắn đã ném tất cả của cải vào, nói không chừng Mộ Đình Hiên vừa gả sang đã phải thay hắn trả nợ."

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

Đủ loại đồ ăn được đặt lên bàn.

Thức ăn tinh xảo hoa hoè loè loẹt, mùi hương tản ra khắp nơi.

Bàn dài trong đại sảnh bày không ít hỏa thạch, đồ đặt nóng bên trên hỏa thạch liền không cần lo lắng bị nguội mất.

Đồng dạng cũng có một bàn dài đặt hàn thạch, đồ ăn đặt bên trên có thể giữ lại vị băng mát lạnh.

Dịch Phàm đi ra khỏi phòng, Thẩm Nguyên nhìn Dịch Phàm, kinh hô một tiếng.

"A Phàm, hôm nay ngươi rất tuấn tú a!" Thẩm Nguyên tán thưởng nhìn Dịch Phàm, thầm nghĩ: Người làm tân lang lúc nào cũng vô cùng tuấn tú, quả nhiên không phải giả!

Trang Hạo trợn trắng mắt: "Cũng tạm được."

Dịch Phàm nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ta đi đón Đình Hiên, nơi này liền giao cho ngươi chiếu ứng vậy."

Trang Hạo gật đầu: "Ta làm việc ngươi còn không yên tâm sao? Mau đi đi!"

"Trang đại thiếu, ngươi ngàn vạn đừng làm hỏng cái gì!" Dịch Phàm kéo tay Trang Hạo qua nghiêm túc dặn dò.

Trang Hạo bình tĩnh nói: "Yên tâm, nếu hôm nay có hỏng cái gì, vậy vấn đề chắc chắn nằm trên người của ngươi."

Dịch Phàm khẽ hừ một tiếng, phẩy tay áo rời đi.

.....

Kỳ Hằng đi trên đường, phát hiện một tráng hán mặt mũi bầm dập khập khiễng đi về phía phủ đệ của Dịch Phàm.

Kỳ Hằng nguyên bản còn tưởng rằng khất cái, đến gần mới nhìn ra là Vân Hổ.

"Hổ gia, sao ngươi lại ở chỗ này?" Kỳ Hằng hài hước nhìn Vân Hổ hỏi.

Vân Hổ lấy ra một tấm thiệp mời: "Dịch thiếu gia mời ta tham gia hôn lễ, ta cố ý xin nghỉ với sư phụ tới đây."

Kỳ Hằng cười cười nhìn mặt mũi Vân Hổ sưng lên một vòng: "Ngươi còn khỏe không?"

Vân Hổ cười đáp: "Vẫn tốt, sư phụ ta rất thích huấn luyện thực chiến, hắn cảm thấy như vậy thực lực sẽ tăng nhanh hơn."

Kỳ Hằng: "..... Phải vậy không? Sư phụ ngươi thật khắc nghiệt a!"

Kỳ Hằng nhìn bộ dáng Vân Hổ, thầm nghĩ: Trang Hạo đúng là lòng dạ hẹp hòi! Nhìn xem, hiện giờ tiểu tử Vân Hổ này thảm như thế nào!

Vân Hổ lắc đầu: "Không có, sư phụ nói đúng, ta cảm thấy thực lực của ta tiến bộ rất lớn, lại nói tiếp, ta còn muốn cảm ơn Trang đại thiếu gia, tìm cho ta một sư phụ tốt như vậy."

Kỳ Hằng: "....."

Vân Hổ nhìn Kỳ Hằng: "Kỳ Hằng quản sự, ngươi cũng tới tham gia hôn lễ của Dịch thiếu gia sao?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy."

"Hôn lễ của Dịch thiếu gia nhất định rất náo nhiệt! Ta nghe nói yến tiệc trong hôn lễ là Dịch thiếu gia mời Trù Thần ra tay, không biết có phải thật không."

Kỳ Hằng: "Là thật....."

Hai mắt Vân Hổ sáng lên: "Nói vậy ta có lộc ăn rồi!"

Kỳ Hằng: "....." Loại thời điểm này không phải nên lo xử lý vết thương một chút sao?

Kỳ Hằng ném một quyển trục cho Vân Hổ: "Đây là quyển trục chữa trị, ngươi cầm đi khôi phục một chút đi."

Vân Hổ tràn đầy cảm động nhìn Kỳ Hằng: "Cảm ơn Kỳ Hằng quản sự, ngươi đúng là người tốt!"

"Không cần nghĩ quá nhiều, ta chỉ là không muốn ngươi lấy bộ dáng ngốc nghếch này vào làm mất mặt A Phàm cùng Đình Hiên mà thôi." Kỳ Hằng nói.

Vân Hổ ngốc nghếch cười: "Ta biết."

Mấy thiếu niên nhìn bóng dáng Kỳ Hằng cùng Vân Hổ rời đi, sắc mặt thay đổi liên tục.

"Dịch Phi, hôn lễ của đường đệ ngươi làm rất long trọng a!"

"Nghe nói viện trưởng của mấy học viện cùng tứ hoàng tử cũng có tham dự."

"Dịch Phi, Dịch gia các ngươi thật sự không có ai được mời sao? Dịch Phàm ngay cả tên quê mùa Vân Hổ kia cũng mời, sao lại không mời người Dịch gia chứ?"

Sắc mặt Dịch Phi không khỏi nóng lên, hiện giờ Dịch Phàm đã trở thành một từ cấm kỵ trong Dịch gia.

"Hắn đã bị trục xuất khỏi gia môn, đương nhiên sẽ không phát thiệp mời cho Dịch gia chúng ta."

"Vì sao Dịch gia các ngươi lại trục xuất hắn khỏi gia môn vậy?"

Dịch Phi cười khổ một tiếng: "Đây là quyết định của trưởng bối trong gia tộc."

Hiện tại đám trưởng lão Dịch gia đã hối hận đến xanh ruột, nhưng vậy thì làm được gì chứ, Dịch Phàm đã không còn là người mà trưởng lão Dịch gia có thể kiểm soát.

Nghe nói người mà Dịch Phàm cưới về lần này có phụ thân là cao thủ cấp chín, có nhạc phụ như vậy chống lưng, sau này Dịch Phàm phỏng chừng sẽ càng thêm khó đối phó.

.....

Phủ đệ Kỳ Thiếu Vinh.

Mộ Đình Hiên mặc một thân hồng y, khuynh thành tuyệt diễm.

"Đình Hiên, hồng y rất thích hợp với ngươi a." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Mộ Đình Hiên xoay người, cúi mình làm lễ với Kỳ Thiếu Vinh, "Thiếu gia, cho tới nay, cảm tạ ngươi chiếu cố."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên, đột nhiên có loại cảm giác phải gả nữ nhi, "Nếu sau này Dịch Phàm bắt nạt ngươi, cứ nói với ta, ngươi yên tâm, ta sẽ giúp ngươi giáo huấn hắn."

Mộ Đình Hiên cười cười: "A Phàm, hắn..... sẽ không."

"Đình Hiên, ngươi rất tín nhiệm hắn a!"

"Cũng bình thường."

Một hộ vệ đi đến bẩm báo: "Thiếu gia, đoàn xe của Dịch thiếu sắp tới rồi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết rồi."

Dịch Phàm tươi cười đi vào, thời điểm nhìn thấy Mộ Đình Hiên, hai mắt lộ ra vài tia kinh diễm.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn cẩm y đỏ rực của Dịch Phàm: "A Phàm, hôm nay ngươi rất là minh diễm động lòng người!"

"Thiếu gia, ngươi vẫn thích nói giỡn như vậy." Dịch Phàm ngượng ngùng đáp.

Dịch Phàm đi qua, nắm lấy tay Mộ Đình Hiên, "Thiếu gia, ta mang Đình Hiên đi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, nhìn Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên nắm tay nhau rời đi, trên mặt mang theo tươi cười nhàn nhạt.

"Thiếu gia, hâm mộ sao? Nếu thiếu gia hâm mộ, ngươi cứ nhả ra tin nói muốn thành thân cùng Trang Hạo, ta nghĩ Trang Hạo cũng sẽ gấp không chờ nổi chuẩn bị hôn lễ." Bích Lưu Vân đi tới lên tiếng.

"Hôn nhân là phần mộ tình yêu, ta có cái gì phải hâm mộ." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Bích Lưu Vân cười cười: "Hôn nhân là phần mộ tình yêu, đúng là cách nói mới lạ, ý tưởng của thiếu gia quả nhiên độc đáo!"

Kỳ Thiếu Vinh run rẩy khóe miệng một chút, cách nói lạn trên địa cầu tới đây lại trở nên mới lạ.

Mộ Hành Chi từ trong bóng tối đi ra, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Hành Chi hỏi: "Mộ tiền bối, sao vừa rồi ngài không ra?"

Mộ Hành Chi thở dài: "Ta cảm thấy mình không có tư cách."

"Đình Hiên là người rất rộng lượng, ta nghĩ hắn hẳn là đã tha thứ cho ngài, cũng hy vọng được ngài chúc phúc."

Mộ Hành Chi cười cười: "Hy vọng là như thế."

.....

Dịch Phàm ngồi trước xe ngựa, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn người ngồi trong xe, trên mặt không che dấu được ý cười.

Thanh thế đoàn xe vô cùng rầm rộ, hai bên có hộ vệ phát kẹo mừng cho đám nhỏ ven đường.

Mộ Tuyết Lam nhìn Dịch Phàm dẫn đầu đoàn xe, trên mặt là mất mát nồng đậm.

Mộ Tuyết Lam nhắm mắt lại, trong ấn tượng của nàng, trên người Dịch Phàm luôn có một cỗ không khí âm trầm không hợp với tuổi, nhưng hiện tại Dịch Phàm tươi cười sáng lạn, tối tăm trước đó hoàn toàn trở thành hư không, nhìn qua thật sự giống như một nam hài trưởng thành dưới ánh mặt trời.

Mộ Tuyết Lam cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: Có vẻ thành thân cùng Mộ Đình Hiên khiến cho Dịch Phàm vô cùng cao hứng.

Mộ Tuyết Lam nhìn Mộ Đình Hiên ngồi trong kiệu hoa, nhịn không được cảm thán: "Mộ Đình Hiên lớn lên thật đẹp mắt!"

Trước đây Mộ Đình Hiên chưa khôi phục dung nhan, Dịch Phàm đã nguyện ý vì hắn vượt lửa băng sông, hiện giờ dung mạo của Mộ Đình Hiên khôi phục, Dịch Phàm hẳn là càng thêm lo được lo mất.

"Tiểu thư, cũng không có gì đẹp, chúng ta trở về đi." Hương Vân rầu rĩ thúc giục.

Hương Vân từng thiếu chút nữa đã bị Dịch Phàm dọa điên, qua một thời gian tu dưỡng đã khỏe trở lại, nhưng tính cách lại trở lên nhát gan vô cùng.

Mộ Tuyết Lam gật đầu: "Được." Chuyện cũ không thể đeo đuổi, Dịch Phàm chưa bao giờ thuộc về nàng, cho dù nàng có sớm biết thì cũng không có khả năng thay đổi.

------oOo------

Chương 139: Lĩnh chủ chi vị

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 139

Chương 139: Lĩnh chủ chi vị

Phủ đệ Dịch Phàm.

Vô số khách khứa tụ tập trong phủ đệ, ăn uống linh đình.

Các tân khách tụ tập ba người, năm người một đám trò chuyện vui vẻ, chờ đợi tân nhân đến.

Mấy khách khứa quý tộc tụ một chỗ khe khẽ nói nhỏ.

"Trước đây Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đính hôn, Dịch Phàm đi đưa thân, bây giờ thì đảo lại, Dịch Phàm thành thân, người thu xếp cư nhiên lại là Trang Hạo."

Dịch Phàm thành thân vốn nên do trưởng bối của hắn thu xếp, nhưng quan hệ của Dịch Phàm cùng Dịch Tầm cứng đờ, quan hệ với Dịch gia cũng không tốt, đơn giản liền tìm Trang Hạo.

"Quan hệ của Dịch Phàm cùng Trang đại thiếu thật tốt!"

"Lại nói tiếp, biệt viện này của Dịch Phàm trang trí không tồi!"

"Đúng vậy! Cho dù là chủ trạch Dịch gia cũng không có khí phái như vậy, Dịch thiếu thật có tiền đồ!"

.....

Biệt viện Dịch Phàm mới mua về nhận được vô số lời tán thưởng.

"Đại ca, Dịch Phàm sắp tới rồi!" Trang Khiêm vội vội vàng vàng chạy vào thông báo cho Trang Hạo.

Trang Hạo gật đầu: "Đã biết, cho người phóng pháo mừng đi."

"Được."

Đường Thiên Anh đi tới bên người Trang Hạo: "A Hạo, không nghĩ tới Dịch Phàm thành thân lại do ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh thu xếp, lại nói tiếp, ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh có chút giống phụ mẫu Dịch Phàm."

Trang Hạo tức khắc quẫn bách, "Ta không muốn có một tên nhi tử như Dịch Phàm, quá thiếu đánh!"

Đường Thiên Anh: "....."

Đường Thiên Anh nhìn về phía Vân Hổ: "Tên kia chính là đồ đệ ngươi an bài cho Võ Thành đạo sư đi, nghe nói Võ Thành đạo sư rất vừa lòng người đồ đệ này."

Trang Hạo: "....."

"Từ lúc tới đến giờ hắn ăn không dứt miệng a."

Trang Hạo: "....."

"Hắn ăn tốt thật!" Đường Thiên Anh nhịn không được cảm thán.

Dịch Phàm mời tới không ít khách nhân, nguyên liệu nấu ăn cũng chuẩn bị rất đầy đủ, trù phòng không ngừng mang thức ăn ra, tiến hành bổ sung phần thức ăn đã gần hết.

Trang Hạo ho khan hai tiếng: "Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên sắp tới rồi, ta ra cửa nghênh đón một chút."

.....

Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên đi vào, khách khứa liên tục đi tới chúc phúc.

Diện mạo hai người đều không kém, người xung quanh tới khen tặng, hai người không khỏi bối rối một phen.

Dịch Phàm kéo tay Mộ Đình Hiên đi các nơi hàn huyên cùng khách khứa.

Trong chính sảnh dán đầy giấy đỏ, nhiệt liệt vô cùng.

Kỳ Thiếu Vinh đứng trước bàn bày biện giá cắm nến, nhìn Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên.

Trang Khiêm tò mò hỏi Trang Hạo: "Đại ca, Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên mỗi người cầm một dây lưng hoa hồng, đây là muốn làm cái gì vậy?"

Trang Hạo lắc đầu: "Ta cũng không rõ lắm, bất quá, nghe Thiếu Vinh nói là phải bái thiên địa."

"Bái thiên địa? Đó là cái gì?"

"Ngươi cứ im lặng xem là được, hỏi nhiều như vậy làm gì." Trang Hạo thầm nghĩ: Bái thiên địa là thứ gì hắn cũng không rõ lắm.

"Nhất bái thiên địa!" Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên xoay người, hướng ra cửa cùng quỳ bái.

"Làm gì vậy?" Trang Khiêm khó hiểu hỏi.

"Đại khái là Dịch Phàm không tự tin bản thân có thể bảo vệ được lão bà đẹp như vậy cho nên cầu thiên địa hỗ trợ, thay hắn trông chừng lão bà đi." Trang Hạo thuận miệng bậy bạ giải thích.

Trang Khiêm gật đầu: "Thì ra là thế! Đại ca, ngươi hiểu nhiều chuyện quá!"

Trang Hạo cười cười: "Cũng thường thôi, cũng thường thôi."

"Nhị bái lão bản!"

Kỳ Thiếu Vinh chống eo, mỉm cười nhìn hai người thi lễ.

Trang Khiêm nghiêng đầu: "Đại ca, vì sao phải bái lão bản?"

"Lão bản là cơm áo phụ mẫu, đương nhiên phải bái."

"Thì ra là thế! Đại ca, thời điểm ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh thành thân cũng phải bái lão bản sao? Hình như các ngươi không có lão bản a."

"Cái này, đến lúc đó rồi nói sau." Trang Hạo thầm nghĩ: Nghe Kỳ Thiếu Vinh nói lần bái này vốn là phải bái phụ mẫu, bất quá, Kỳ Thiếu Vinh lâm thời sửa lại thành bái lão bản.

"Phu thê giao bái!"

Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên đối mặt cùng quỳ xuống.

.....

Hôn lễ của Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên thập phần oanh động, sau khi hôn lễ kết thúc một tháng, không ít người ở hoàng đô vẫn còn say sưa nói về chuyện này.

Phủ đệ của Dịch Phàm bài trí xa hoa được vô số người yêu thích, ngưỡng mộ.

Tiệc đứng cùng các món mỹ vị trở thành tiêu điểm để mọi người đàm luận.

Dịch gia không được mời lại dẫn dắt tới vô số phỏng đoán.

Cao thủ Lê quốc Mộ Hành Chi xuất hiện trong yến hội cũng rất được mọi người để ý.

.....

Phủ đệ Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn chiêu thư trên tay, hơi híp mắt lại.

Kỳ Hằng không vui nói: "Thiếu gia, quân thượng thật quá đáng, hắn rõ ràng đang trả thù ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "A Hằng, lời này không thể nói như vậy, ta mới tới cấp bảy, vậy mà lại được quân thượng phân lãnh địa cho, đây là đại ân điển."

Hoàng thất Nguyên Quốc vì muốn lôi kéo cao thủ, chỉ cần là cao thủ từ cấp tám trở lên nguyện ý tuyên thệ nguyện trung thành với Nguyên Quốc là có thể được phân lãnh địa, phong thành chư hầu.

Kỳ Hằng cau mày lại: "Chỉ là nơi mà quân thượng phân cho thiếu gia chính là Bích Hải Bình Nguyên a!"

Bích Hải Bình Nguyên gần Lam Nguyệt Hải, hải tộc thập phần đông đúc, trong hải tộc có một ít tộc đàn thập phần cường hãn, thường xuyên lên bờ càn quét cướp bóc một phen, Bích Hải Bình Nguyên vô cùng không yên ổn.

Trong hải tộc cũng có rất nhiều đặc sản được nhân loại yêu thích, có thể dùng để đổi lấy tài nguyên.

Vậy nên tuy rằng Bích Hải Bình Nguyên không yên ổn, nhưng bên đó lại có rất nhiều thương đội lui tới.

"Quân thượng quả thật là buồn cười, hiện tại Bích Hải Bình Nguyên có phải là lãnh địa Nguyên Quốc hay không còn chưa nói trước được đâu."

Ánh mắt Kỳ Thiếu Vinh trầm xuống, Bích Hải Bình Nguyên nguyên bản là lãnh địa của Nguyên Quốc, nhưng hải tộc xâm lấn mấy lần, Nguyên Quốc cũng không phái người đi bình loạn, người bên Bích Hải Bình Nguyên liền tự tuyên bố độc lập, độc lập một thời gian, chính quyền kia lại tự tan rã.

Bích Hải Bình Nguyên bên kia thật sự quá nguy hiểm, bình dân không chết thì thương, rất nhiều người đều đã dời đi.

Hiện giờ thương nhân trên Bích Hải Bình Nguyên tuy nhiều, nhưng phần lớn lại không phải người Nguyên Quốc.

Bích Hải Bình Nguyên trên danh nghĩa là thuộc về Nguyên Quốc, nhưng thực tế, quân thượng Nguyên Quốc không có quyền khống chế khối lãnh địa này.

"Thiếu gia, ngươi biết không, những lĩnh chủ trước đây của Bích Hải Bình Nguyên không có người nào sống quá được mười năm, vậy nên Bích Hải Bình Nguyên còn có một cái tên khác là nơi khắc tinh của lĩnh chủ."

"Tám năm trước vị lĩnh chủ cũ của Bích Hải Bình Nguyên đã qua đời, từ đó tới giờ vẫn không có ai thay thế, vậy nên cương vị này vẫn luôn bị bỏ trống."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Những thứ ngươi nói ta đều biết....."

"Thiếu gia, ngươi có thể cự tuyệt!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nếu quân thượng đã nổi tâm kiêng kỵ đối với ta, vậy có trốn cũng không thoát được,"

Kỳ Hằng híp mắt: "Quân thượng thật quá đáng!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Lại nói tiếp, ta cũng rất có hứng thú đối với Bích Hải Bình Nguyên, cho dù quân thượng không an bài, ta cũng muốn đi xem một lần."

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, kiếp trước sản vật trong biển vô cùng, kiếp này tuy biển cũng rộng nhưng lại có sự khác biệt.

Nghe nói nhân tộc có nguồn gốc từ dưới biển, một bộ phận rời khỏi mặt nước, tiến hóa thành nhân loại, một bộ phận ở lại, được gọi là người hải tộc, vì thích ứng với sinh hoạt trong biển, người hải tộc có mọc đuôi, có mọc vẩy, có mọc vỏ trai..... phát triển theo rất nhiều hướng.

Mà thế giới này có một loại đan dược gọi là Tránh Thuỷ Đan, sau khi ăn loại đan dược này, nhân loại có thể hô hấp ở trong nước, có thể sống dưới biển trong một thời gian ngắn, nhân tộc cũng thường mượn thứ này trộn lẫn vào sinh hoạt trong hải tộc.

"Thiếu gia, ngươi muốn ra biển làm gì?" Kỳ Hằng hỏi.

"Ta nghe nói hải tộc lợi hại hơn nhân loại rất nhiều, nếu không phải phần lớn hải tộc không thể rời khỏi nước, bình nguyên đại lục đã sớm bị hải tộc càn quét sạch." Kỳ Thiếu

Vinh cười cười nói. "Nghe nói trong hải tộc có rất nhiều đặc sản có thể trợ giúp đề cao thực lực."

Kỳ Hằng cười khổ một tiếng: "Thiếu gia, ngươi thật là..... Lần này để ta bồi ngươi đi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được! Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên mới tân hôn, không thích hợp đi xa, hơn nữa, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành cũng cần bọn họ lo liệu."

.....

Thanh âm đập cửa bỗng vang lên, Trang Hạo đi vào phòng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi đến rồi!"

Trang Hạo nhìn chiêu thư trong tay Kỳ Thiếu Vinh, nhíu mày lại: "Thứ kia, có thể cho ta xem không?"

"Đương nhiên." Kỳ Thiếu Vinh tùy tay chuyển chiêu thư cho Trang Hạo.

"Ngươi có biết gì về tình huống ở Bích Hải Bình Nguyên không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Biết một ít."

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Những người trước đây bị phân đến Bích Hải Bình Nguyên đều chết theo các kiểu khác nhau, kỳ thật, phần lớn bọn họ đã đắc tội với thế lực nào đó đứng sau Bích Hải Bình Nguyên, chết do ám sát."

Kỳ Thiếu Vinh: "Có trường hợp đặc biệt nào không?"

Trang Hạo ôm hai tay: "Có một lĩnh chủ sau khi tới đó liền hạ thấp tư thái, gia nhập vào một thế lực lớn, sống lâu hơn một chút."

"Xem ra rất nguy hiểm a!" Kỳ Thiếu Vinh cảm thán.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, nếu ngươi muốn đi Bích Hải Bình Nguyên lĩnh nhiệm, ta bồi ngươi đi."

Kỳ Thiếu Vinh hứng thú hỏi: "Ta đi là phải làm lĩnh chủ, Trang đại thiếu ngươi định lấy thân phận gì bồi ta qua đó đây?"

Trang Hạo ngẩng đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh, cười nói: "Nếu lĩnh chủ đại nhân không ngại, ta lấy thân phận đội trưởng đội hộ vệ của lĩnh chủ qua đó, ngài xem có được không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng được."

Bích Lưu Vân đẩy cửa ra, phe phẩy quạt đi đến: "Nghe nói thiếu gia chuẩn bị ra biển, ta cũng muốn đi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Ngươi đi theo ta, Lạc Hoa Hiên phải làm sao bây giờ?"

"Ta giao cho Đình Hiên xử lý a!" Bích Lưu Vân thản nhiên đáp.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Ngươi giao phường ca vũ cho Đình Hiên mặt than quản lý sao? Sau này chắc chắn phải sập tiệm!"

Bích Lưu Vân vỗ vỗ bả vai Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi đừng xem thường Đình Hiên như vậy! Mặt than không quan trọng, đẹp là được, hơn nữa, thiếu gia, ngươi không biết sao, gần đây mặt than rất được ưa chuộng."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Thiếu gia, ngươi định khi nào xuất phát?" Bích Lưu Vân hỏi.

"Chiêu thư viết ta trong vòng ba tháng tới nhậm chức, ta muốn qua đó sớm một chút, tìm hiểu chút tình hình, vậy nên ta phải nhanh chóng xử lý sự vụ trên tay, trong mấy ngày này liền xuất phát." Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Nếu hắn tới sớm còn có thể che dấu thân phận khảo sát tình huống một chút.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Nếu đã như vậy ta cũng đẩy nhanh tiến độ, xuất phát cùng thiếu gia."

------oOo------

Chương 140: Tới Bích Hải Bình Nguyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 140

Chương 140: Tới Bích Hải Bình Nguyên

Phủ đệ Dịch Phàm.

"Thiếu gia, ngươi muốn đi vội như vậy sao?" Mộ Đình Hiên hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Quân thượng thật quá đáng, đây là ân điển cái gì chứ, rõ ràng là không có ý tốt!" Mộ Đình Hiên nặng nề mắng.

Dịch Phàm lắc đầu: "Đại khái là thiếu gia làm quân thượng quá kiêng kị, sau này chúng ta hành sự vẫn nên điệu thấp một ít."

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Nói cũng đúng."

Tin tức Kỳ Thiếu Vinh chuẩn bị nhậm chức lĩnh chủ Bích Hải Bình Nguyên nhanh chóng truyền ra.

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo: "Ngươi muốn bồi Kỳ Thiếu Vinh đi nhậm chức?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, bên kia quá nguy hiểm, ta không yên lòng."

Trang Nhân cười cười: "Ta cũng đoán là như vậy."

"Lần này quân thượng đại nhân làm hơi quá."

"Quân thượng ở đề phòng Kỳ Thiếu Vinh, cũng đang đề phòng ngươi a!"

Trang Hạo cúi đầu, trong mắt hiện lên vài phần âm u.

"Ngươi cũng không cần quá lo lắng, hiện tại quân thượng sẽ không làm quá mức."

.....

Thời điểm Trang Hạo trở lại biệt viện Kỳ Thiếu Vinh, nhìn thấy Kỳ Diệu nổi giận đùng đùng đi ra.

"Phụ thân ngươi tới làm gì?"

Kỳ Thiếu Vinh xoay người nói: "Hắn tới tìm ta nói chuyện việc nhà."

"Việc nhà?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Hắn nói tương đối hàm súc, bất quá, ý tứ đại khái là nếu ta chết ở Bích Hải Bình Nguyên, có lẽ cần phải công đạo chuyện hậu sự trước."

Trang Hạo nhíu mày lại: "Kỳ Diệu người này..... thật sự là quá đáng."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta không cảm thấy như vậy, kỳ thật, hắn băn khoăn rất phù hợp, dù sao tỉ lệ tử vong của lĩnh chủ bên kia quá cao, vậy nên, ta nói cho hắn ta đã an bài hết chuyện hậu sự, nếu ta chết, tài sản của ta đều do cấp dưới kế thừa, hắn mắng ta ăn cây táo rào cây sung, sau đó liền đi."

Trang Hạo: "....."

"Đừng để ở trong lòng." Trang Hạo nói.

"Ta biết."

Kỳ Thiếu Vinh đơn giản xử lý sự vụ trên tay, sau đó liền rời khỏi hoàng đô.

.....

Thẩm Nguyên chống cằm, thở dài một hơi: "Tiểu tử Trang Hạo kia lại chạy theo Kỳ Thiếu Vinh rồi."

Đường Thiên Anh nhìn Thẩm Nguyên: "Trang Hạo đi rồi không tốt sao? Ta nhớ trước kia ngươi thường nói, Trang Hạo không ở hoàng đô liền đến phiên Thẩm thiếu gia ngươi tỏa sáng."

Thẩm Nguyên: "....."

"Quân thượng cư nhiên sung quân Kỳ Thiếu Vinh đến Bích Hải Bình Nguyên." Thẩm Nguyên buồn bực nói.

Đường Thiên Anh cười khổ một tiếng: "Ta cũng không nghĩ tới phụ hoàng lại đưa ra quyết định như vậy."

Phụ hoàng hình như rất kiêng kỵ Kỳ Thiếu Vinh, bất quá, cái này cũng không có biện pháp, Kỳ Thiếu Vinh là người Kỳ gia, cho dù quan hệ của hắn cùng Kỳ gia không tốt, nhưng chung quy vẫn là người Kỳ gia, chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể trở lại, lấy năng lực của Kỳ Thiếu Vinh, cái ghế gia chủ Kỳ gia chắc chắn sẽ là của hắn, Dịch Phàm cũng như vậy.

Dịch Phàm hoàn toàn nghe lời Kỳ Thiếu Vinh, Trang Hạo là người thừa kế của Trang gia, cũng theo Kỳ Thiếu Vinh nói gì nghe nấy.

Vậy nên chỉ cần Kỳ Thiếu Vinh có tâm, trong tứ đại gia tộc của hoàng đô, hắn đã nắm trong tay lực lượng của ba gia tộc.

Thẩm Nguyên gãi gãi đầu: "Tuy rằng Kỳ Thiếu Vinh bằng mặt không bằng lòng trong chuyện của Phong Nguyên là có chút không đúng, bất quá..... Bỏ đi."

Đường Thiên Anh cười khổ, nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Bất quá, hôm nay ta đi thăm Kỳ Thiếu Vinh, hình như tâm tình của hắn rất không tồi." Thẩm Nguyên nói.

Đường Thiên Anh: "....."

.....

Hai chiếc xe ngựa thong dong chạy trên đường.

Tiếng ca chói tai không ngừng truyền vào trong tai Trang Hạo, Trang Hạo chỉ cảm thấy hai lỗ tai của hắn sắp hỏng luôn rồi.

"Thiếu Vinh, Bích Lưu Vân đã ca hát nãy giờ, hắn không nghỉ ngơi một chút sao?"

"Lưu Vân thích nhất ca hát, hơn nữa chúng ta còn chuẩn bị tới Bích Hải Bình Nguyên, nghe nói hải tộc có mỹ nhân ngư đặc biệt giỏi về ca hát, Lưu Vân muốn luyện tập một chút."

"Có mấy thứ còn phải xem thiên phú, nỗ lực đến mấy cũng không có tác dụng." Trang Hạo xoa xoa lỗ tai chịu tra tấn nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày lại: "A Hạo, ngươi tốt nhất là đừng nói mấy lời này ở trước mặt Lưu Vân, hắn sẽ vô cùng tức giận, nếu Lưu Vân nếu tức giận, hắn liền không cao hứng ngồi ở xe ngựa phía trước, đòi xuống đây ngồi thì làm sao bây giờ?"

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Cầm nghệ của Bích Lưu Vân rất tuyệt, từng có người suy đoán ca nghệ của Bích Lưu Vân cũng vô cùng

tuyệt vời, đáng tiếc, Bích Lưu Vân chưa bao giờ chịu mở miệng ca hát, có khách thương vì muốn nghe Bích Lưu Vân ca hát, điên cuồng tặng trăm vạn đồng vàng, kết quả, vẫn bị Bích Lưu Vân cự tuyệt."

"Sau đó, hoàng đô liền có lời đồn, Bích Lưu Vân chỉ ca hát cho người hắn ngưỡng mộ nghe, vậy nên nếu muốn nghe Bích Lưu Vân ca hát, nhất định phải có được tâm của hắn."

Kỳ Thiếu Vinh kinh ngạc mở to mắt: "Cư nhiên còn có tin đồn như vậy sao! Thật làm người ta ngoài ý muốn! Ta chưa từng nghe Lưu Vân nói về chuyện này."

"Ta nghĩ ngay cả bản thân Bích Lưu Vân cũng không biết."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Nhìn dáng vẻ xem ra chân tướng..... không thể bị lộ được!"

Năm đó còn có người nói Bích Lưu Vân coi tiền tài như cặn bã, hiện tại xem ra, thật là..... Ha ha!

.....

Xe ngựa ngừng lại, Kỳ Thiếu Vinh nhìn cảnh tượng bên ngoài: "Xem ra hôm nay chúng ta phải ăn ngủ ngoài trời rồi."

Trang Hạo gật đầu: "Ta đi kiếm con mồi về."

"Ta bồi ngươi đi."

Trang Hạo không dám tin nhìn Kỳ Thiếu Vinh, "Ngươi cùng ta đi?"

Theo hiểu biết của Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh thích nhất là lười biếng, trước đây mỗi khi hắn đi bắt con mồi, Kỳ Thiếu Vinh luôn lười nhác chờ một chỗ.

Trang Hạo vừa muốn nói cái gì, Bích Lưu Vân đã đi tới, "Thiếu gia, hình như ta có chút tiến bộ, ngươi có muốn nghe ta ca hát thử, bình luận một chút không?"

Kỳ Thiếu Vinh giữ chặt cánh tay Trang Hạo: "Ta muốn đi tìm nguyên liệu nấu ăn cùng Trang Hạo."

Bích Lưu Vân nhìn Trang Hạo một cái: "Để Trang đại thiếu đi một mình là được rồi, ngươi hà tất phải đi theo?"

Kỳ Thiếu Vinh không cần nghĩ ngợi lắc đầu: "Không được, hắn không biết ta thích ăn cái gì."

Bích Lưu Vân thất vọng gật đầu: "Được rồi!"

Trang Hạo nguyên bản còn bởi vì Kỳ Thiếu Vinh chuyển biến tính tình mà cao hứng, hiện tại đã biết được nguyên nhân Kỳ Thiếu Vinh đột nhiên ân cần, tuy vậy, hắn vẫn vô cùng vui vẻ.

.....

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo rời đi, nhận mệnh dọn một bó củi, chuẩn bị nhóm lửa.

Bích Lưu Vân tò mò quay sang hỏi Kỳ Hằng: "A Hằng, khi nào thì tình cảm của thiếu gia cùng Trang Hạo lại trở nên tốt như vậy, cư nhiên còn cùng nhau ra ngoài tìm nguyên liệu nấu ăn?"

Kỳ Hằng nhìn Bích Lưu Vân, thầm nghĩ: Quan hệ của thiếu gia cùng Trang Hạo trở nên tốt như vậy tất cả đều là nhờ phúc của ngươi!

Kỳ Hằng nghiêng đầu nói: "Không biết. Ngươi biết sinh hoạt trong biển là như thế nào không?"

Bích Lưu Vân trợn trắng mắt: "Sinh hoạt trong biển không thú vị chút nào, trong biển không có đồ ăn chín, cả ngày chỉ có thể ăn cá, vô cùng nhạt nhẽo."

"Lưu Vân, ngươi từng sinh hoạt trong biển rồi sao?"

"Không có!" Bích Lưu Vân chém đinh chặt sắt đáp.

Kỳ Hằng hoài nghi nhìn Bích Lưu Vân: "Phải vậy không?"

Bích Lưu Vân tràn đầy chân thành gật đầu: "Đúng vậy! Ta còn không biết bơi lội."

.....

Đám người Kỳ Thiếu Vinh bôn ba hơn nửa tháng, cuối cùng cũng tới Bích Hải Bình Nguyên.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo thay đổi trang phục, định đi thăm dò Bích Hải Bình Nguyên một vòng.

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay gọi Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, ngươi xem trang phục của ta thế nào?"

"Đủ tục khí, đủ lạc hậu, đủ khó coi..... Không tồi, không tồi." Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi vào Bích Hải Bình Nguyên, phát hiện hải tộc cùng nhân tộc đang tiến hành trao đổi ba tháng một lần.

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản cho rằng Bích Hải Bình Nguyên rất quạnh quẽ, không nghĩ tới nơi này lại vô cùng náo nhiệt.

Hải tộc có không ít vật phẩm nhân loại muốn, đồng dạng nhân loại cũng có không ít vật phẩm hải tộc cần, vậy nên hội giao lưu liền trở nên thuận lý thành chương.

Trên bãi biển, người hải tộc, nhân tộc lẫn lộn bày quán.....

Quầy hàng bên hải tộc phần nhiều là trân châu, san hô, hải châu.....

Bên nhân tộc chủ yếu là đồ sứ, quyển trục, đồ ăn.....

Không ít hải tộc cùng nhân tộc đi xuyên qua các quầy hàng, chọn vật phẩm mua sắm.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo thay đổi dung mạo, đi xem các quầy hàng một vòng, trong lòng có vài phần khiếp sợ.

"Này, hình như quân thượng các ngươi lại phái tới một người làm lĩnh chủ! Nghe nói là một tên tiểu bạch kiểm." Một hải tộc trên lưng cõng xác cua hô to gọi nhỏ với một vị khách nhân tộc.

"Không biết lĩnh chủ lần này là dạng người gì, lĩnh chủ trước của các ngươi cư nhiên muốn bắt nhân ngư đi bán, đúng là tìm chết mà." Một hải tộc khác lên tiếng.

Phần lớn nhân ngư đều có diện mạo xinh đẹp, hơn nữa, tiếng ca của nhân ngư vô cùng mỹ diệu, không ít quý tộc nhân tộc có tâm hướng tới về nhân ngư, bất quá, nhân ngư tộc là vương tộc trong hải tộc, mỹ nữ khả nhân ngư khả ngộ bất khả cầu (có những chuyện chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu là cầu không được), trong chợ đêm, giá của nhân ngư thường xuyên bị kéo tới tận trời.

"Nghe nói lĩnh chủ tới đây lần này là lão bản cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành."

"Phải vậy không? Mỹ phẩm của cửa hàng Khuynh Thành kia không tồi, rất nhiều mỹ nữ của hải tộc chúng ta cũng có sử dụng, chỉ là mỹ phẩm kia không thể dùng trong nước, vậy nên nếu muốn sử dụng thì phải dùng ma pháp tách dòng nước ra, hoặc là phải đợi lên mặt biển rồi mới sử dụng, rất không tiện."

.....

Kỳ Thiếu Vinh nghe mấy nhân tộc cùng hải tộc giao lưu, không khỏi cảm thấy được mở mang kiến thức.

Kỳ Thiếu Vinh tính toán, nếu hắn phải cắm rễ ở Bích Hải Bình Nguyên, vậy hoàn toàn có thể mở một chi nhánh của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành ở chỗ này, không nghĩ tới ngay cả hải tộc cũng thích đồ mỹ phẩm của hắn, bất quá, nếu hắn muốn đẩy mạnh tiêu thụ về phía hải tộc, sợ là phải khai phá thêm, đồ trang điểm chống nước này hình như hơi khó làm một chút!

"Đang nghĩ cái gì vậy?" Trang Hạo nghiêng đầu qua nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Ta nghĩ nên làm đồ mỹ phẩm chống nước như thế nào?"

"Vẽ một trận pháp cách thủy trên đồ trang điểm là được."

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Trang Hạo: "Ngươi thật thông minh!"

Trang Hạo ngạo nghễ cười cười: "Cái này cũng không tính là gì."

------oOo------

Chương 141: Cửa hàng Thiên Long

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 141

Chương 141: Cửa hàng Thiên Long

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi dạo một vòng, cuối cùng hội hợp với Kỳ Hằng, Bích Lưu Vân.

"Thiếu gia, các ngươi có phát hiện gì không?" Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh thỏa thuê đắc ý tò mò hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh hớn hở gật đầu: "Chúng ta tham gia hội giao lưu tổ chức ở địa phương, nơi đó rất có ý tứ, ta tìm mua được rất nhiều đặc sản hải tộc về."

Kỳ Thiếu Vinh vung tay lên, một đống lớn đặc sản hải tộc xuất hiện trên bàn.

Bích Lưu Vân tràn đầy ghét bỏ nói: "Thiếu gia, ngươi mua một đống hàng rẻ tiền!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Đều là hàng rẻ tiền sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày hỏi.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Nghe nói thường xuyên có hải tộc mang đồ cũ không dùng nữa tới địa giới nhân loại, bán cho mấy người không biết nhìn hàng."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Vậy nên hắn chính là cái người không biết nhìn hàng kia sao?

"Không nói cái này, ta phát hiện mỹ phẩm của chúng ta rất có tiềm năng phát triển ở nơi này, chúng ta có thể mở một chi nhánh cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành ở đây, sinh ý nhất định sẽ rất tốt, có lẽ ông trời phái ta tới nơi này chính là vì muốn ta mở rộng sinh ý cửa hàng đến địa giới hải tộc."

Bích Lưu Vân nghiêng đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, người phái ngươi tới đây không phải là ông trời, là quân thượng."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Hằng châm chước một chút nói: "Thiếu gia, muốn mở cửa hàng ở Bích Hải Bình Nguyên, lão bản phải có thực lực cường đại, nếu không sẽ rất dễ bị đoạt, nghe nói ở Bích Hải Bình Nguyên thường xuyên phát sinh cướp bóc."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Hai tên tiểu tử này đúng là rất biết hất nước lạnh cho người khác a!

"Hai người các ngươi cũng ra ngoài, nghe được cái gì rồi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Thiếu gia, ta cùng Bích Lưu Vân tìm hiểu được trên Bích Hải Bình Nguyên tồn tại hai thế lực lớn, một là cửa hàng Mạc Vân, một là cửa hàng Thiên Long."

"Cửa hàng Mạc Vân có cao thủ thánh cấp tọa trấn, giao hữu với không ít hải tộc, bọn họ chủ yếu bán thương phẩm cho hải tộc, nghe nói, tiền thế của cửa hàng Mạc Vân là một đoàn hải tặc kiêm chức khai quật cổ tích, cũng chính là đào mồ, sau này tẩy trắng, bắt đầu làm sinh ý đứng đắn, dưới trướng của cửa hàng này có không ít dong binh đoàn, sinh ý làm rất lớn."

"Cửa hàng Thiên Long thì thập phần thần bí, nó giống như là đột

nhiên xuất hiện ở Bích Hải Bình Nguyên, lão bản cửa hàng này vẫn còn giấu mặt, bất quá, có thể xác định rất nhiều thế lực đối địch với cửa hàng này đều vô thanh vô tức biến mất."

"Cao tầng cửa hàng Thiên Long rất có thủ đoạn, tuy cửa hàng Mạc Vân cũng có bán rất nhiều thương phẩm của hải tộc, nhưng phần lớn đều là hàng hóa bình thường, mà cửa hàng Thiên Long ngay cả chí bảo của hoàng thất hải tộc cũng có bán."

"Những thế lực từng tới Bích Hải Bình Nguyên đều lựa chọn gia nhập vào một trong hai thế lực này, như vậy có thể sống lâu hơn một ít."

.....

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, đánh gãy lời Kỳ Hằng nói: "Sống được lâu hơn một ít là bao lâu?"

"Mười năm."

Kỳ Thiếu Vinh khó chịu mắng: "Mới mười năm a!."

"Nhưng nghe nói nếu không có chỗ dựa, vừa tới đây liền vì không hợp khí hậu mà chết."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Không hợp khí hậu? Lĩnh chủ tới nơi này ngoại trừ hắn tu vi chưa đến cấp tám thì còn lại đều là cường giả cấp tám, cường giả cấp tám sẽ vì không hợp khí hậu mà chết sao?

"Theo kinh nghiệm từ trước tới nay, chọn đầu nhập vào một thế lực là chuyện rất cần thiết." Kỳ Hằng nói.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Nói không sai!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ngày mai chúng ta đến hai cửa hàng kia xem thử, các ngươi xem

nên tới nơi nào trước?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Bích Lưu Vân không cần nghĩ liền nói: "Đến cửa hàng Thiên Long trước."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Bích Lưu Vân: "Vì sao?"

"Bởi vì nghe nói mấy ngày nay thiếu chủ của cả hai cửa hàng đều ở đây, thiếu chủ cửa hàng Thiên Long là đại soái ca, nhưng tư sắc của thiếu chủ cửa hàng Mạc Vân lại thường thường."

Kỳ Thiếu Vinh búng tay một cái: "Vậy cứ làm theo theo lời ngươi nói đi."

Trang Hạo: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh vừa tới cửa hàng Thiên Long liền lập tức chấn kinh.

Toàn bộ cửa hàng Thiên Long đều dùng đá thủy tinh kiến tạo, nhìn qua như một tòa cung điện thủy tinh xa hoa lộng lẫy.

Ánh mặt trời chiếu rọi phía trên cửa hàng, cả cửa hàng giống như đang sáng lên.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bốn chữ "Cửa hàng Thiên Long" rồng bay phượng múa, không khỏi buông lời cảm thán: "Lợi hại! Danh tác a!"

Bích Lưu Vân lắc lắc quạt xếp trên tay: "Thiếu gia, chúng ta vào thôi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

Kỳ Thiếu Vinh vừa đi vào tiệm đã bị vật phẩm bên trong khiến cho kinh ngạc không thôi.

Các loại san hô tạo hình độc đáo, dạ minh châu lớn lớn nhỏ nhỏ, giao sa cao mấy chục mét, nước mắt nhân ngư..... Bên trong cửa hàng Thiên Long, đủ loại chí bảo của hoàng thất hải tộc, cần gì cũng có.

"Thật quý!"

Thương phẩm trong cửa hàng Thiên Long không có gì là không phải tinh phẩm, mà giá cả cái nào cũng đều lớn tận trời.

Thật sự có thể nói là, một món không dễ bán, bán một món liền ăn ba năm.

Đại đa số khách nhân tiến vào đều chỉ là để nhìn một cái.

.....

Một nam nhân áo gấm từ trên thang lầu bước xuống.

"Thiếu chủ, ngươi xem cửa hàng còn cần điều chỉnh nơi nào hay không?" Quản sự cửa hàng đi theo bên cạnh nam nhân, tất cung tất kính hỏi.

Nghe thấy thanh âm nói chuyện từ thang lầu truyền tới, đám người Kỳ Thiếu Vinh đồng thời nhìn sang.

Trên thang lầu, nam nhân áo gấm tuấn lãng bất phàm, quanh thân càng lộ ra một cỗ khí chất vương giả, khiến cho người khác vừa nhìn liền rung động tinh thần.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn cười cười nam nhân áo gấm, cầm lòng không đậu nói: "Đúng là một đại soái ca a!"

Trang Hạo bất mãn nắm chặt tay Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi, thầm nghĩ: Hủ dấm của tiểu tử Trang Hạo này cũng lớn quá rồi.

Bích Lưu Vân cau mày, ánh mắt đặt trên người nam nhân, làm sao

cũng không rời đi được.

Đại khái là cảm nhận được ánh mắt Bích Lưu Vân quá nóng rực, Hải Lăng quay đầu nhìn lại về phía Bích Lưu Vân.

Kỳ Thiếu Vinh thấy thần sắc Hải Lăng nhìn Bích Lưu Vân, trong lòng nổi lên vài phần khác thường, muốn nhắc nhở Bích Lưu Vân một chút, nhưng đã không kịp rồi.

"Vị khách nhân này, ngươi đang nhìn cái gì?" Thân ảnh Hải Lăng đột nhiên xuất hiện trước mặt Bích Lưu Vân.

Bích Lưu Vân sửng sốt một chút, cười ngượng hai tiếng: "A! Công tử lớn lên quá tuấn mỹ, ta nhất thời hoảng thần."

Hải Lăng cười cười: "Ta lớn lên rất tuấn mỹ sao?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đương nhiên."

"Cảm ơn."

"Không cần khách khí."

Nam nhân mỉm cười nói chuyện phiếm cùng Bích Lưu Vân vài câu, sau đó liền mang người rời đi.

Đám người Kỳ Thiếu Vinh cũng theo đó rút khỏi cửa hàng Thiên Long.

.....

Trang Hạo nhìn đôi mày của Bích Lưu Vân co chặt, khó hiểu hỏi: "Bích cầm sư, ngươi làm sao vậy? Ngươi cũng là người từng nhìn thấy nhiều việc đời, ta thấy tên tiểu bạch kiểm kia không có gì đặc biệt, sao ngươi vừa nhìn thấy hắn liền tước vũ khí đầu hàng rồi?"

Bích Lưu Vân nhìn Trang Hạo: "Ngươi không hiểu."

Trang Hạo run rẩy khóe miệng một chút: "Ta có gì không hiểu chứ? Ngươi nhất kiến chung tình tên tiểu bạch kiểm kia?"

"Ngươi suy nghĩ nhiều quá! Trang đại thiếu, có phải đầu óc ngươi cả ngày chỉ biết suy nghĩ mấy thứ phế liệu, cho nên bây giờ bên trong toàn rỉ sắt rồi đúng không?" Bích Lưu Vân tức giận nói.

Trang Hạo: "....."

.....

Trong cửa hàng Thiên Long.

Hải Lăng ôm hai tay, khóe miệng cong lên, tươi cười nhàn nhạt.

"Thiếu chủ, sao ngài lại cảm thấy hứng thú với một nhân tộc?" Một hộ vệ bên người Hải Lăng khó hiểu hỏi.

Hải Lăng cười cười: "Không biết! Chỉ là ánh mắt hắn nhìn ta nóng rực, rất có ý tứ."

"Thiếu chủ, ánh mắt của rất nhiều hải tộc nhìn ngài cũng rất nóng!"

"Cái này, hình như không giống nhau lắm, hơi thở trên người hắn có chút cổ quái."

"Thiếu chủ, chẳng lẽ hắn là hải tộc?"

"Không giống, thật sự là nhân tộc."

"Đi điều tra lai lịch mấy người kia đi, có lẽ thành chủ đại nhân đã tới rồi."

"Thiếu chủ, ngài là nói?"

"Một hàng bốn người, mỗi người đều là thiếu niên cao thủ, hơi thở

trên người thiếu niên bạch y kia không kém hơn ta chút nào, ta nghĩ hắn rất có thể là Trang Hạo."

"Thiếu chủ, ta lập tức đi tra."

.....

Đám người Kỳ Thiếu Vinh đi trên đường, Bích Lưu Vân chống cằm, như suy tư gì đó.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, có phải ngươi phát hiện ra cái gì không, cho nên mới thất thường như vậy?"

Bích Lưu Vân cười cười: "Vẫn là thiếu gia hiểu ta! Ta phát hiện thiếu chủ của cửa hàng Thiên Long kia không phải nhân tộc."

"Không phải nhân tộc, là hải tộc sao? Chỉ là hắn lớn lên rất giống nhân tộc a!" Kỳ Hằng khó hiểu nói.

"Vương thất của hải tộc vốn dĩ đã rất giống nhân tộc, nhân tộc có dược tề ngụy trang thành hải tộc, hải tộc đương nhiên cũng có dược tề ngụy trang thành nhân tộc."

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng: "Ta đã nói mà, cảm giác thiếu chủ cửa hàng kia mang tới cho ta rất kỳ quái, thì ra lại là như vậy."

Bích Lưu Vân ôm bả vai Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi cảm thấy thiếu chủ cửa hàng kia kỳ quái có thể là bởi vì người ta lớn lên quá soái."

"Nói không sai! Tên kia lớn lên thật sự rất tuấn tú!" Kỳ Thiếu Vinh hớn hở nói.

Trang Hạo bất mãn chen vào: "Tên kia lớn lên cũng chẳng ra gì, kém xa ta."

Bích Lưu Vân cười cười với Trang Hạo, "Trang đại thiếu, ngươi

đừng vội vã phủ định người ta như vậy, nhìn qua ngươi có chút giống như là đang chột dạ vậy."

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo kỳ quái nhìn Bích Lưu Vân: "Bích cầm sư, hình như ngươi hiểu rất rõ về hải tộc! Có phải ngươi cùng hải tộc có quan hệ sâu xa gì đó không?"

Bích Lưu Vân ngẩn ra một chút, cười nói: "Ta bác học đa tài, không chỉ hải tộc, ta còn hiểu rất nhiều về những chủng tộc khác."

"Thiếu gia, kế tiếp chúng ta sẽ đến cửa hàng mạc vân sao?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không cần, để sau rồi đi, chúng ta đến phủ thành chủ trước, tốt xấu gì cũng là nơi ở sắp tới của chúng ta."

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ta nghe được một ít tin tức, có lẽ phủ thành chủ sẽ không giống như những gì ngươi tưởng tượng."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu hỏi: "Không giống những gì ta tưởng tượng, vậy nó có hình dạng gì?"

Kỳ Hằng cười cười: "Ngày mai đi xem sẽ biết."

------oOo------

Chương 142: Bị nhìn thấu thân phận

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 142

Chương 142: Bị nhìn thấu thân phận

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thấy phủ thành chủ, lập tức bị chấn kinh.

"Đây là phủ thành chủ sao? Sao lại giống như một đống đổ nát thế này, hộ vệ phủ thành chủ đâu?" Kỳ Thiếu Vinh nghiến răng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh đỡ trán, thầm nghĩ: Mấy tên cướp bóc làm cũng quá sạch sẽ, ngay cả lớp kim sơn trên ba chữ "Phủ thành chủ" cũng không còn.

Kỳ Hằng bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Nghe nói khi thành chủ tiền nhiệm chết, hậu vệ cũng không còn bao nhiêu, bên trên phát tiền an ủi xuống, đến nửa đường liền bị đoạt, hộ vệ phủ thành chủ không có tiền liền tan, phủ thành chủ như rắn mất đầu, đồ bên trong bị người khác cướp sạch."

"Hộ vệ phủ thành chủ mặc kệ sao?"

"Nghe nói đám người đầu tiên phát động cướp bóc phủ thành chủ chính là hộ vệ phủ thành chủ." Bích Lưu Vân lắc đầu nói.

"Một đám ô hợp a!" Kỳ Thiếu Vinh rầu rĩ mắng.

Bích Lưu Vân phe phẩy cây quạt trên tay: "Cũng không thể nói như vậy, tất cả mọi người đều bị sinh hoạt bức bách! Không có tiền, ai

còn muốn làm việc nữa chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ đầu: "Nói như vậy, hiện tại phủ thành chủ không có hộ vệ?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy, thiếu gia, nếu ngươi muốn dừng chân ở Bích Hải Bình Nguyên, nhất định phải dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày, thầm nghĩ: "Con cáo già hoàng thất kia đúng là âm hiểm!" Cho thân phận lĩnh chủ này có cái quỷ gì dùng chứ!

Trang Hạo vỗ vỗ bả vai Kỳ Thiếu Vinh: "Từ từ tới đi, kiểu gì cũng sẽ có biện pháp."

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Thiếu gia, từ từ tới, kiểu gì cũng sẽ có biện pháp, không bằng hiện tại chúng ta đi ăn hải sản đi, điều tiết tâm tình một chút, nghe nói Bích Hải Bình Nguyên gần biển Lam Nguyệt, giá cả hải sản vô cùng tiện nghi."

Trang Hạo: "....." Vào loại thời điểm này, Bích Lưu Vân lại đúng là..... rất thoải mái a!

Kỳ Thiếu Vinh nắm chặt nắm tay: "Nói cũng đúng, chúng ta vẫn nên ăn no trước đã, có thực mới vực được đạo."

Trang Hạo: "....."

.....

Đám người Kỳ Thiếu Vinh đi vào một nhà hàng hải sản, gọi đặc biệt nhiều thức ăn.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn con cua nhỏ lớn bằng chậu rửa mặt lớn, không khỏi cảm thán phong thủy thế giới này, một con cua bình thường cư nhiên cũng có thể lớn như vậy!

Trang Hạo lột xác cua cho Kỳ Thiếu Vinh: "Từ từ ăn."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân ăn sò biển không có chút hình tượng nào, nhéo ra một thân mồ hôi lạnh, thầm nghĩ: May là hiện tại không phải ở Hoàng Đô, nếu không bộ dáng này của Lưu Vân lộ ra, người khuynh mộ hắn không phải sẽ hộc máu chết hết sao!

"Thiếu gia, ăn hải sản vẫn là ăn ở gần biển mới chính tông nhất!" Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Đúng vậy! Lưu Vân, ngươi ăn chậm một chút, không có ai đoạt với ngươi."

"Mấy vị, còn muốn ăn cái gì không, hôm nay ta mời khách." Một đạo thanh âm xa lạ truyền tới.

Bích Lưu Vân nghi hoặc nhìn người tới: "Xin hỏi, ngươi là?"

"Ta là Mạc Vân An, tạm thời đang thay gia tộc quản lý cửa hàng nơi đây." Mạc Vân An ấm áp cười đáp.

Bích Lưu Vân sửng sốt thốt lên: "Ngươi....." Thiếu chủ cửa hàng Mạc Vân.

Kỳ Thiếu Vinh rất có hứng thú đánh giá Mạc Vân An, hắn nguyên bản nghĩ rằng phải bớt thời giờ đi gặp thiếu chủ cửa hàng Mạc Vân, không nghĩ tới người này lại tự mình tìm tới.

Đám người bọn họ là che dấu thân phận tới nơi này, không nghĩ tới lại bại lộ nhanh như vậy.

Trang Hạo nhìn Mạc Vân An: "Mạc thiếu, sao ngươi biết là chúng ta?"

"Sau khi Kỳ thiếu tới nơi này liền dùng thẻ của Thương Minh, mà cửa hàng Mạc Vân chúng ta lại có hợp tác cùng Thương Minh." Mạc Vân An giải thích.

Trang Hạo bừng tỉnh, tấm thẻ Phong Nguyên cho Kỳ Thiếu Vinh là thẻ bạch kim có quyền lợi cao nhất ở Thương Minh, số lượng phát ra vô cùng hữu hạn, người dùng nó ở loại địa phương này không khó để suy đoán ra là ai.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Mạc Vân An: "Mạc thiếu có gì chỉ giáo sao?"

"Chỉ giáo thì không dám, nghe nói Kỳ thiếu chuẩn bị đảm nhiệm chức vị lĩnh chủ của Bích Hải Bình Nguyên, không biết ta thể hỗ trợ cái gì không, nếu Kỳ thiếu gặp khó khăn gì, luôn có thể nói với ta." Mạc Vân An nhiệt tình nói.

"Mạc thiếu thật quá khách khí."

Mạc Vân An vẫy vẫy tay: "Kỳ thiếu không cần khách khí, quan hệ của cửa hàng Mạc Vân chúng ta cùng Thương Minh rất tốt, thực tế là trước khi Kỳ thiếu tới, Phong Nguyên tiền bối đã ủy thác ta chiếu cố ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Thì ra là thế!"

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Nhân duyên của hắn không tồi! Lĩnh chủ trước kia tới đây đều là phải tự mình đi tìm chỗ dựa, hắn thì vừa tới chỗ dựa đã tự tìm đến.

Mạc Vân An nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Có lẽ Kỳ thiếu không biết, phủ thành chủ hiện tại không thể vào ở, nếu ngươi không ngại, có thể tới biệt viện bên trong cửa hàng chúng ta."

"Đa tạ Mạc thiếu."

Mạc Vân An cười cười: "Kỳ thiếu không cần khách khí."

.....

Mạc Vân An cùng Kỳ Thiếu Vinh trò chuyện một hồi, sau đó rời đi.

"Thiếu gia, ngài hà tất phải cho Kỳ Thiếu Vinh mặt mũi lớn như vậy, nếu không có thế lực chống lưng, một tu giả cấp bảy cũng không sống được bao lâu."

Mạc Vân An lắc đầu: "Ta không phải là cho Kỳ Thiếu Vinh mặt mũi, là cho Trang Hạo mặt mũi, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo là một đôi, Trang gia lại có cao thủ thánh cấp tọa trấn, huống chi, Trang Hạo còn được công nhận là người có tiềm năng lớn nhất đánh vào thánh cấp, giao hảo với Kỳ Thiếu Vinh không có chỗ hỏng."

"Nói cũng đúng."

"Hình như thế lực sau màn của tiểu tử Hải Lăng gia bên kia rất mạnh!" Mạc Vân An nhịn không được nói.

"Đúng vậy! Có mấy người không hiểu chuyện muốn xông vào cửa hàng Thiên Long cướp bóc, cuối cùng tất cả đều sinh tử không rõ."

Mạc Vân An híp mắt, "Cửa hàng Thiên Long này đúng là sâu không lường được!" Mỗi một món đồ trong cửa hàng Thiên Long đủ để khiến một tiểu phú hào phải tán gia bại sản, có không ít người động tâm về cửa hàng kia, đáng tiếc, đều có đi mà không có về.

"Nói đến cũng kỳ quái, nếu cửa hàng Thiên Long có thể lấy ra nhiều chí bảo của hoàng thất hải tộc như vậy, thế lực đứng sau chắc chắn không tầm thường, nhưng cửa hàng Thiên Long chỉ mở ở Bích Hải Bình Nguyên, những nơi khác hoàn toàn không có chi nhánh." Từ lão nghi hoặc nói.

Mạc Vân An cười cười: "Có lẽ là những người này cảm thấy không cần thiết phải kiếm quá nhiều tiền, chỉ cần không tồi là được."

Từ lão cười cười: "Nếu thật sự là như vậy cao tầng của cửa hàng Thiên Long đúng là hiểu tiết chế."

"Phương thức kinh doanh của cửa hàng Thiên Long rất đặc biệt, không xung đột với cửa hàng của chúng ta, tận lực đừng phát sinh xung đột với bọn họ."

.....

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy hưng phấn ngã lên trên giường: "Ai, người quá được hoan nghênh chính là không có biện pháp, gần đây luôn có người mời ăn, mời ở, ngẫm lại đúng là có chút ngượng ngùng."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Tuy nói như vậy không sai, nhưng thân phận của chúng ta bại lộ nhanh như vậy thật sự là có chút..... không hợp kế hoạch."

Tuy rằng Mạc Vân An nói là bởi vì Kỳ Thiếu Vinh sử dụng thẻ của Phong Nguyên cho nên mới nhận ra bọn họ, nhưng Trang Hạo lại có cảm giác cho dù Kỳ Thiếu Vinh không dùng thẻ, Mạc Vân An cũng đã sớm biết.

Kỳ Thiếu Vinh bực bội nhìn Trang Hạo: "Tiểu tử ngươi đúng là biết cách giội nước lã, bại lộ thân phận cũng không có gì ghê gớm, sớm muộn gì cũng đều phải bại lộ, bổn thiếu gia phong hoa tuyệt đại, không có ai là không nhận ra được."

Trang Hạo cười cười: "Nói không sai."

Kỳ Hằng bưng một ly trà cho Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, kế tiếp có tính toán gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh lười biếng nói: "Việc cấp bách nhất hiện nay đương nhiên là trùng tu phủ thành chủ, ta ít nhiều gì cũng là thành chủ nơi này, sao có thể ngay cả nơi ở cũng không có được!"

Trang Hạo gật đầu: "Cái này không sai, ta nghe nói bên hải tộc có cho thuê dân công, chỉ cần bao ăn là được, bất quá, nếu thức ăn không tốt, dân công hải tộc sẽ rất dễ dàng bạo động, vậy nên dân công hải tộc tuy rằng tiện nghi nhưng cũng có tính nguy hiểm nhất

định."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Chuyện kiến tạo phủ thành chủ cứ giao cho ta xử lý đi." Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, ngươi nguyện ý giúp ta xử lý việc này sao?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Thiếu gia, ngươi biết không, hiện tại nhà ở là tiêu chuẩn đầu tiên để nam hài tử lựa chọn bạn lữ, ta nhất định sẽ giúp ngươi kiến tạo nên một phủ thành chủ xinh đẹp, bảo đảm khiến người khác vừa thấy liền muốn gả cho ngươi."

Trang Hạo nhìn Bích Lưu Vân: "Ta nghĩ Thiếu Vinh lĩnh chức ở đây sẽ không được bao lâu, sớm muộn gì cũng phải bị điều đi, vậy nên phủ thành chủ không cần thiết phải kiến tạo quá tốt, lãng phí tiện nghi cho thành chủ sau này."

"Cho dù là như vậy, nơi thiếu gia ở cũng không thể quá qua loa được."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy tán đồng gật đầu: "Nói không sai."

.....

Kỳ Hằng đi theo Bích Lưu Vân vào một cửa hàng.

Bích Lưu Vân cười đắc ý dào dạt: "Chính là nơi này, nghe nói nơi này cho thuê hải tộc với giá thấp nhất, tuy rằng trước mắt thiếu gia không thiếu tiền, nhưng có thể tiết kiệm vẫn hơn, nếu không liền rơi vào kết cục giống như A Phàm."

Kỳ Hằng: "....." Tiểu tử Dịch Phàm kia vừa nghe được tin sắp kết hôn liền não úng nước, tiêu sạch gia sản, nói không chừng sau này còn phải nhờ vào Đình Hiên nuôi hắn.

"Khách quan, ngươi cần dân công hải tộc gì?" Một đạo thanh âm quen thuộc vang lên bên tai Bích Lưu Vân, Bích Lưu Vân theo bản năng nhìn về phía người nói chuyện.

"Hải Lăng thiếu chủ? Sao ngươi lại ở đây?"

Hải Lăng lộ ra một nụ cười sáng lạn: "Ta tới đây tuần tra, khách nhân, ngươi đẹp hơn lúc trước rất nhiều a!"

Bích Lưu Vân cười cười: "Phải vậy không?"

Kỳ Hằng nhíu mày, lúc trước Bích Lưu Vân từng động chút tay chân trên mặt, tuy rằng chỉnh thể dung mạo không thay đổi quá lớn, nhưng nhan sắc vẫn giảm xuống không ít, Hải Lăng cư nhiên dễ dàng nhận ra, còn thuận miệng khen tặng.

Hải Lăng nhìn Bích Lưu Vân: "Tới chọn dân công?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Thiếu chủ, có gì đề cử không?"

"Có! Ngươi tới chọn dân công hải tộc là để tu sửa phủ thành chủ sao?" Hải Lăng hai tay chống lưng, cười tủm tỉm hỏi.

Tâm Bích Lưu Vân bỗng nhiên trầm xuống, thầm nghĩ: Không chỉ Mạc Vân An, tin tức của Hải Lăng cũng rất linh thông a!

Bích Lưu Vân cười nói: "Đúng vậy! Bất quá, sao ngươi biết được?"

"Bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh có một cầm sư phong hoa tuyệt đại, đây cũng không phải bí mật gì."

"Thì ra là thế, nhìn dáng vẻ này xem ra ta lớn lên rất được công nhận a."

"Bích cầm sư dung nhan tuyệt thế, khiến người khác vừa gặp liền khó quên." Hải Lăng không chút bủn xỉn tán thưởng.

Bích Lưu Vân nhìn đến Hải Lăng: "Phải vậy không? Ta còn tưởng rằng Hải Lăng thiếu chủ đã quen nhìn mỹ nhân, chướng mắt ta chứ?"

Số lượng mỹ nhân của hải tộc lớn hơn nhân tộc rất nhiều, nhân ngư tộc chuyên tạo ra mỹ nữ, uy áp trên người Hải Lăng không thấp, vậy thực lực hẳn là cũng không kém bao nhiêu, nếu là vương thất của hải tộc, vậy phải từng nhìn thấy rất nhiều mỹ nhân rồi mới đúng.

------oOo------

Chương 143: Thổ hào hải tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 143

Chương 143: Thổ hào hải tộc

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trong khách điếm, tiếng đập cửa từ ngoài vang lên.

Kỳ Thiếu Vinh ra mở cửa, nhìn thấy một thiếu niên tóc lam, mặt cùng bụng đầy thịt mỡ, hai tay chống lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến.

Thiếu niên lớn lên vừa lùn vừa béo, Kỳ Thiếu Vinh cảm thấy tiểu tử này cực kỳ giống khí cầu, bên người thiếu niên còn có mấy hộ vệ hình dáng đồng dạng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thiếu niên kiêu căng ngạo mạn hỏi: "Vị thiếu gia này, có gì chỉ giáo sao?"

Thiếu niên đánh giá Kỳ Thiếu Vinh từ trên xuống dưới một vòng, tràn đầy ghét bỏ nói: "Ngươi lớn lên thật xấu."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử chết tiệt này tới gây chuyện sao?

"Nghe nói ngươi là lĩnh chủ mới nhậm chức?" Thiếu niên hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Lấy thể trạng này của ngươi mà muốn ngồi an ổn cái ghế lĩnh chủ, không quá sức đó chứ?" Thiếu niên tràn đầy khinh thường hừ một tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thiếu niên tròn vo, thầm nghĩ: Bộ dáng ta quá sức, bộ dáng dị dạng của ngươi thì được sao?

"Cái này không phiền thiếu gia nhọc lòng."

"Bụng ngươi quá bẹp, không có chút thịt nào, những lĩnh chủ từng tới trước đây thường có bụng rất lớn. Bộ dáng này của ngươi quá yếu ớt rồi, không chịu nổi một kích!" Thiếu niên nhíu chặt mày nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu quỷ chết tiệt, đã nói ngươi không cần nhọc lòng ngươi còn không hiểu sao?

Một hộ vệ bên người thiếu niên ho nhẹ hai tiếng: "Thiếu gia, đừng chậm trễ chính sự, Bối Tuyết tiểu thư còn đang chờ ngài."

Nghe thấy hộ vệ nói, trên mặt thiếu niên hiện lên vài phần ửng đỏ ửng, thiếu niên ngẩng đầu, nhìn thẳng Kỳ Thiếu Vinh, "Này, nghe nói ngươi làm sinh ý đồ trang điểm, bộ trang điểm xa hoa kia của ngươi, bán cho ta mười bộ."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tên béo chết tiệt này thật kiêu ngạo, vừa mở miệng liền kêu mười bộ.

"Đồ trang điểm, ta có a! Bất quá, ngươi có tiền sao? Không có tiền, ta liền không bán." Kỳ Thiếu Vinh khinh thường nói.

Thiếu niên không vui ưỡn bụng: "Tên hỗn đản ngươi, cư nhiên dám xem thường bổn đại gia!"

Thiếu niên vung tay lên, ném ra một cái túi.

Kỳ Thiếu Vinh cau mày nhìn hạt châu đỏ như máu bên trong túi: "Đây là cái gì, pha lê đạn châu sao? Chỉ với mấy hạt châu như vậy cũng muốn đồ trang điểm của ta, ngươi coi bổn đại gia là ngu ngốc sao? Tiểu quỷ, ngươi trở về xin đủ tiền của mẫu thân ngươi rồi hãy đến đi."

Thiếu niên tóc lam béo phì thẹn quá thành giận nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tên ngu ngốc ngươi, đây mới không phải pha lê đạn châu gì đó!"

"Không phải pha lê đạn châu thì là cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh không cam lòng yếu thế hỏi lại.

"Thành giao! Thiếu gia, đổi với hắn đi." Bích Lưu Vân đi vào nói.

Thiếu niên tóc lam béo phì nhìn Bích Lưu Vân vài lần, không ai bì nổi khẽ hừ một tiếng: "Nhìn dáng vẻ này xem ra vẫn có người biết hàng a!"

Thiếu niên tóc lam béo phì ném một bao hạt châu đỏ như máu xuống, ôm đống đồ trang điểm, mỹ mãn rời đi.

"Lưu Vân, ngươi trở lại rồi! Thuê được người rồi sao?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Thuê tới rồi, ngày mai liền có thể khởi công."

"Vẫn là Lưu Vân làm việc hiệu suất cao!" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy tán thưởng nói.

Kỳ Thiếu Vinh vê vê một viên hạt châu hỏi: "Đây là thứ gì? Có ích lợi gì vậy?"

"Đây là huyết trân châu, chỉ huyết trai mới có thể sinh ra loại trân châu này, là trân phẩm khó gặp trong trân châu, thứ này có thể bổ sung huyết khí, tăng cường thể chất, mài thứ này thành phấn pha với nước là uống được." Bích Lưu Vân giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh vuốt ve hạt châu trên tay: "Nói như vậy thứ này rất quý?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Chẳng những quý, còn rất có tác dụng, thiếu gia, ta thấy ngươi rất hư nhược, vừa lúc bồi bổ."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tên hỗn đản Bích Lưu Vân này, hắn hư nhược chỗ nào?

"Tên béo chết tiệt kia là bại gia tử a!" Kỳ Thiếu Vinh nói thầm.

Bích Lưu Vân cười cười: "Nếu ta đoán không sai, tên béo chết tiệt kia hẳn là không phải nhân tộc, mà là bối tộc *(bối: sò, hến nói chung)*, hơn nữa, hắn ra tay hào phóng, chỉ sợ địa vị trong bối tộc không thấp."

"Hình như hải tộc ở Bích Hải Bình Nguyên rất sinh động a!"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Hải tộc ở Bích Hải Bình Nguyên quả thật rất sinh động, ta nghe nói Bích Hải Bình Nguyên sau nhiều năm phát triển, có rất nhiều hải tộc chuyển tới nơi này sống, thế lực của hải tộc ở đây còn lớn hơn nhân tộc.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi tới phụ cận phủ thành chủ, nhìn thấy một đám dân công hải tộc diện mạo uy vũ.

"Bích cầm sư tới, a, lĩnh chủ đại nhân cũng tới rồi." Hải Lăng cười cười chào hỏi với Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân, đè thấp thanh âm hỏi: "Sao lại thế này?"

Bích Lưu Vân vuốt cằm: "Lúc trước khi đi thuê dân công gặp được Hải Lăng thiếu chủ, hắn nói muốn hỗ trợ."

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được nhìn về phía Hải Lăng, "Lưu Vân, có phải tên kia có hứng thú với ngươi không?"

Bích Lưu Vân lắc đầu, khẳng định nói: "Không có."

Kỳ Thiếu Vinh quái dị nhìn Bích Lưu Vân: "Khi nào thì ngươi lại không tin tưởng bản thân mình như vậy?"

"Không có, ta rất tin tưởng về bản thân, chẳng qua....." Ở trong mắt của vương thất hải tộc, nhân tộc căn bản không thể tính là đồng loại, hầu hết vương thất hải tộc đều coi nhân loại thành —— rác rưởi.

Kỳ Thiếu Vinh thấy Bích Lưu Vân không muốn nhiều lời, cũng không hỏi nữa.

Hải Lăng đi về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Lĩnh chủ đại nhân, ngươi xem đám dân công này có được không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Hải Lăng thiếu chủ giới thiệu tới, đương nhiên là không kém đi đâu được."

"Lĩnh chủ đại nhân vừa lòng là tốt rồi."

.....

Hoàng Đô.

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm: "Thiếu gia gửi tin tới sao?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy."

"Thiếu gia nói cái gì?"

"Thiếu gia nói hải sản ở Bích Hải Bình Nguyên không tồi."

Mộ Đình Hiên: "..... Chỉ có như vậy?"

"Còn nói thành chủ bên kia bị cướp sạch, phải trùng kiến lại."

Mộ Đình Hiên: "....."

"Mặt khác, thiếu gia còn nói không ít quý tộc hải tộc thích đồ trang điểm của chúng ta, dự định khai phá sản phẩm trang điểm không thấm nước mới." Dịch Phàm nói.

Mộ Đình Hiên cười cười: "Hình như thiếu gia rất nhiệt tình."

"Lấy bản lĩnh của thiếu gia, ta nghĩ hắn có thể nhanh chóng vững bước chân ở Bích Hải Bình Nguyên."

"Không biết hiện tại thiếu gia đang làm gì....."

.....

Phủ thành chủ cũ.

Từng đống từng đống đồ ăn được đưa đến địa chỉ phủ thành chủ cũ, Kỳ Thiếu Vinh buồn bực nói: "Tiểu tử Hải Lăng này thật âm hiểm! Tìm một đám toàn là dạ dày vương, ăn nhiều không nói, còn không chịu ăn đồ rẻ tiền, chỉ muốn đồ có linh khí đầy đủ."

Bích Lưu Vân gật đầu: "Hải Lăng chẳng những soái, hơn nữa còn hư, trong giới hải tộc nhất định rất được người hoan nghênh."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Có phải Bích Lưu Vân nói sai cái gì rồi không? Chẳng những soái, hơn nữa còn hư, chẳng lẽ không phải nên là nhưng mà sao?

Bích Lưu Vân nhìn về phía Trang Hạo: "Trang đại thiếu thật hiền huệ! Ít nhiều có hắn, bằng không đám hải tộc Hải Lăng tìm liền phải bạo động, bất quá, người thừa kế Trang gia ở đây nấu đồ ăn, ngẫm lại đúng là có chút đại tài tiểu dụng!"

Kỳ Thiếu Vinh có chút đau đầu xoa xoa tóc: "Nơi quỷ quái này ngay cả đầu bếp thích hợp cũng không dễ tìm."

Lâm thời không tìm được đầu bếp, chỉ có thể để Trang Hạo tự mình lên sân khấu, lại nói tiếp, trù nghệ của Trang Hạo thực tế chẳng ra

gì, nhưng vẫn có điểm hơn các đầu bếp khác, Trang Hạo hiểu biết về nguyên liệu nấu ăn, vậy nên đồ hắn nấu ra có thể bảo lưu linh khí một cách nguyên vẹn.

Bích Lưu Vân nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Bích Hải Bình Nguyên vốn là nơi man di, có thể trông cậy nơi này có bao nhiêu điều kiện tốt chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Hải Lăng trở lại cửa hàng Thiên Long, quản sự cửa hàng lập tức ra chào đón: "Thiếu gia, Ngải Lệ Nhi tiểu thư đã trở lại."

"Nàng cư nhiên đuổi tới tận nơi này!" Hải Lăng nhíu mày lại.

"Thiếu chủ, ngài muốn đi gặp không?"

(dreamhouse2255)

Hải Lăng gật đầu: "Ta đi gặp đi, nếu ta còn không chịu gặp, nàng phỏng chừng sẽ không đi."

Hải Lăng đi vào mật thất cửa hàng, Ngải Lệ Nhi nhào lên bắt lấy cánh tay Hải Lăng: "Lăng ca ca, ngươi đã trở lại rồi! Ta chờ ngươi rất lâu!"

"Ngươi tới nơi này làm gì?" Hải Lăng không vui hỏi.

"Lăng ca ca còn có thể tới, vì sao ta lại không thể?"

"Ngươi là nhân ngư, nếu để người khác biết được chân thân của ngươi, phỏng chừng đám buôn lậu phạm pháp cực kỳ hung ác sẽ tróc nã ngươi."

Ngải Lệ Nhi không thèm để ý nói: "Lăng ca ca, ngươi không cần lo lắng, nhân tộc đều là phế tài, căn bản không bắt được ta, lĩnh chủ

đời trước muốn bắt nhân ngư chúng ta đem bán. Không phải chết không có chỗ chôn sao?"

Hải Lăng bất mãn nhìn Ngải Lệ Nhi: "Mặc kệ như thế nào, ngươi vẫn nên về tộc sớm đi, nơi này không an toàn, nếu ngươi xảy ra chuyện ở đây, ta cũng không dễ công đạo."

Ngải Lệ Nhi nhìn Hải Lăng: "Lăng ca ca, ta nghe nói gần đây ngươi có hứng thú với một nhân tộc?"

"Ngươi nghe ai nói?"

"Lăng ca ca, ngươi đừng hỏi ta nghe ai nói, nhân tộc đều là quỷ kế đa đoan, bụng dạ khó lường, ngươi đừng quá thân thiết với bọn họ." Ngải Lệ Nhi tràn đầy nghiêm túc dặn dò.

Hải Lăng quay đầu, có chút không vui nhìn Ngải Lệ Nhi: "Ngươi cảm cần nhắc nhở ta loại chuyện này sao?"

Trên mặt Ngải Lệ Nhi nhiễm lên vài phần xấu hổ, "Lăng ca ca, ta cũng là lo lắng cho ngươi."

Hải Lăng không vui nói: "Chuyện của ta không cần ngươi nhiều lời, ngươi vẫn nên về hoàng thành nhân ngư sớm một chút đi."

Ngải Lệ Nhi cúi đầu: "Phụ hoàng cùng mẫu hậu vẫn luôn hỏi ta khi nào ta cùng ngươi mới thành thân."

"Chuyện thành thân đợi tìm được Hải Vương Châu rồi nói sau."

Trong hải tộc, long vương tộc cùng nhân ngư vương tộc liên hôn nhiều thế hệ, long vương tộc lấy Hải Vương Châu làm sính lễ, còn cửa hồi môn của nhân ngư vương tộc là Nhân Ngư Chi Tâm, thời điểm mỗi khi hai tôc liên hôn, người liên hôn thế hệ trước sẽ giao tín vật lại cho người thế hệ sau.

Chỉ là sau khi nhân ngư vương đời trước chết, vương tộc không có

người thừa kế, ngôi vị hoàng đế liền chọn từ dòng bên, trong quá trình hoàng quyền luân chuyển, Hải Vương Châu do nhân ngư tộc bảo quản cứ như vậy thất lạc.

------oOo------

Chương 144: Hải Vương Châu

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 144

Chương 144: Hải Vương Châu

Hải Vương Châu là chí bảo của hải long tộc, Hải Vương Châu biến mất, quan hệ giữa hải long tộc cùng nhân ngư tộc cũng trở nên vi diệu.

"Hải Vương Châu quan trọng như vậy sao?" Ngải Lệ Nhi rối rắm hỏi.

Hải Lăng quay đầu nhìn Ngải Lệ Nhi: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy chí bảo của hải long tộc ta —— Hải Vương Châu không quan trọng sao?"

Ngải Lệ Nhi cắn môi, tức giận chạy ra ngoài.

Hải Lăng nhìn bóng dáng Ngải Lệ Nhi đi xa, trong mắt không có một tia dao động.

"Thiếu chủ, ngài cũng quá hà khắc với Ngải Lệ Nhi tiểu thư rồi, dù sao người ta cũng là công chúa nhân ngư a!" Một ảnh vệ bên người Hải Lăng nói.

Hải Lăng không thèm để ý phủi tay: "Công chúa nhân ngư thì thế nào?"

Vương thất nhân ngư tộc dùng thủ đoạn không quang minh nắm giữ hoàng quyền, trong nhân ngư tộc cũng phân hóa nghiêm trọng, thanh thế của nhân ngư đã không còn như lúc trước, Ngải Lệ Nhi tuy rằng xinh đẹp, nhưng tính tình vô cùng kiêu căng, tính ra cũng

không phải là lựa chọn tốt nhất cho vị trí thái tử phi của hải long tộc.

"Thiếu chủ, ngài không chịu tiếp nhận Ngải Lệ Nhi công chúa là bởi vì Hải Vương Châu đánh mất, hay là thiếu chủ đã có người trong lòng?"

Hải Lăng cau mày lại: "Ngươi nói quá nhiều."

Ảnh vệ cười cười, không có nói nữa.

Hải Lăng nhắm mắt lại, nằm trên giường, miên man suy nghĩ, có người trong lòng sao? Người kia thì có tính không?

Suy nghĩ của Hải Lăng kéo về mấy chục năm trước, năm đó, hắn ham chơi, chọc giận một con cá voi, cá voi kia đuổi theo muốn ăn thịt hắn, trong lúc hỗn loạn, hắn chạy trốn không ngừng, ở thời điểm hắn sắp từ bỏ, bỗng nghe được một tiếng ca rất khó nghe, theo tiếng ca, hắn đi tới một hòn đảo nhỏ.

Sau khi hắn lên bờ, con cá voi kia vì không thể rời khỏi nước liền từ bỏ đuổi giết hắn.

Hải Lăng mơ hồ còn nhớ rõ, hòn đảo kia rất hoang vu, trên đảo có một căn nhà trúc, một tiểu nam hài sinh hoạt cách xa quần chúng trên đảo.

Lên bờ không lâu, hắn liền lọt vào bẫy rập tiểu nam hài kia thiết trí, Hải Lăng mơ hồ còn nhớ rõ, diện mạo tiểu nam hài kia vô cùng tinh xảo, đứng bên trên bẫy rập nhìn xuống hắn, hỏi nguyên hình của hắn là gì, có thể ăn được không.

Thời điểm hắn nói hắn không thể ăn, tiểu nam hài lộ ra vẻ mặt vô cùng thất vọng.

"Thiếu chủ." Ảnh vệ lên tiếng gọi, Hải Lăng bừng tỉnh dậy.

"Có chuyện gì sao?" Hải Lăng bất mãn hỏi.

Ảnh vệ lúng túng nhìn Hải Lăng: "Xin lỗi, ta quấy rầy thiếu chủ suy nghĩ sao? Thiếu chủ, có phải ngươi đã có nhân ngư ái mộ rồi không?"

Hải Lăng lắc đầu: "Không phải nhân ngư....."

Nhân ngư thiếu niên không có cách nào chuyển hóa đuôi thành đôi chân, chỉ sau khi nhân ngư hai mươi tuổi mới có thể bắt đầu lục tục chuyển biến. Người kia chính là một con vịt lên cạn, căn bản sẽ không biết bơi.

Hải Lăng còn nhớ rõ bộ dáng người nọ khi sắp sửa chết đuối, vô cùng buồn cười.

Tuy rằng như thế, bất quá, tiểu nam hài kia trên phương diện nào đó quả thật có chút tương tự nhân ngư, nhân ngư tộc có thể thông qua sóng âm độc đáo giết chết du ngư, tiểu nam hai kia ca hát cũng có thể đem du ngư xướng chết.

Hải Lăng nhớ rõ, tiểu nam hài ngồi bên bờ biển ca hát, hát đến cá trong biển trương phình bụng lên, sau đó lại dùng muôi vớt cá chết.

Tên kia chỉ là một tiểu hài tử nhân tộc, rốt cuộc làm như thế nào để sống sót được trên hòn đảo kia? Sau này khi hắn tìm lại, người nọ đã không thấy đâu, nhà trúc cũng biến mất.

Tất cả thật giống như một giấc mộng, thật sự chỉ là một giấc mộng Nam Kha.

Nhiều năm qua đi, ấn tượng về thân ảnh của tiểu nam hài đã dần dần trở nên mơ hồ, chỉ có đôi mắt đen nhánh giảo hoạt kia là khắc sâu trong tâm trí hắn, đôi mắt giảo hoạt của người kia thật ra rất giống Bích Lưu Vân a!

.....

Bích Lưu Vân đi vào phòng, phát hiện ra khuôn mặt Kỳ Hằng đang tràn đầy u sầu, "Làm sao vậy?"

"Có một đại mỹ nữ tới tìm thiếu gia, khuyên như thế nào cũng không đi, hình như còn muốn xông vào." Kỳ Hằng nói.

Bích Lưu Vân tò mò nói: "Đại mỹ nữ, ta đi xem có đẹp hay không."

Kỳ Hằng: "....." Bích Lưu Vân chú ý nhầm trọng điểm rồi đi?

Bích Lưu Vân đi vào phòng, nhìn thấy một mỹ nhân trắng trẻo xinh đẹp.

Bích Lưu Vân sửng sốt một chút, khóe miệng cong lên, tươi cười sáng lạn hỏi: "Mỹ nữ, ngươi đến tìm thiếu gia nhà chúng ta là có việc gì sao? Chẳng lẽ ngươi coi trọng thiếu gia nhà chúng ta? Ai nha, vậy phải làm sao bây giờ, thiếu gia đã có người yêu thích."

Ngải Lệ Nhi đứng lên, khinh thường hừ một tiếng: "Kỳ Thiếu Vinh tính thứ gì, xứng đáng để ta coi trọng sao?"

Bích Lưu Vân: "....." Nữ nhân này đúng là biết khinh thường người khác, cư nhiên lại khinh thường thiếu gia như vậy, nếu để thiếu gia biết, hắn chắc chắn sẽ tức giận.

"Ngươi chướng mắt thiếu gia? Như vậy vừa lúc, thiếu gia đã có Trang đại thiếu." Bích Lưu Vân bình thường không quá để mắt đến Trang Hạo, bất quá, lúc này lấy Trang Hạo ra làm tấm gỗ lại không nương tay chút nào.

Ngải Lệ Nhi lạnh lùng đứng lên: "Nếu hắn đã có người yêu thích, vậy thì nói hắn kiểm điểm một chút, đừng có nhúng chàm người không nên nhúng chàm."

Bích Lưu Vân tò mò hỏi: "Không biết người không nên nhúng chàm là ai?"

"Thiếu chủ cửa hàng Thiên Long, Hải Lăng!"

Kỳ Thiếu Vinh đi đến nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không coi trọng hắn."

Nghe Bích Lưu Vân nói Hải Lăng kia kỳ thật là một tên hải tộc! Nếu gả cho hải tộc, sau này hắn chỉ có thể sinh hoạt trong nước, hơn nữa, chỉ có thể ăn cá, hắn không muốn sống cuộc sống bi thảm như vậy!

Ngải Lệ Nhi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Nghe nói ngươi là lĩnh chủ mới của Bích Hải Bình Nguyên?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

Ngải Lệ Nhi cười lạnh: "Lĩnh chủ Bích Hải Bình Nguyên không dễ làm như vậy, ngươi tự giải quyết cho tốt đi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cau mày nhìn bóng dáng Ngải Lệ Nhi rời đi: "Nữ nhân kia làm sao vậy? Nhìn qua có vẻ rất nóng tính!"

"Có thể là dục cầu bất mãn đi, xem mục đích nàng tới đây hôm nay là có thể đoán được, nàng yêu đơn phương Hải Lăng, vậy nên mới có bộ dáng kia." Bích Lưu Vân nói.

"Ngươi nói Hải Lăng là hải tộc a, chẳng lẽ nha đầu kia cũng....."

"Hẳn là nhân ngư tộc, có lẽ đại vị của nha kia trong nhân ngư tộc không thấp."

"Điều kiện nha đầu kia không tồi, sao biết vì sao Hải Lăng lại cự tuyệt nàng?."

Bích Lưu Vân vuốt cằm, thầm nghĩ: Nhân ngư tộc cùng hải long tộc

thường xuyên thông hôn, Hải Lăng có lẽ là người hải long tộc.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh, lại nhìn Bích Lưu Vân: "Có lẽ nữ nhân kia lầm đối tượng rồi, ta thấy Hải Lăng vẫn có hứng thú với Lưu Vân nhiều hơn một ít."

Bích Lưu Vân nhìn Kỳ Hằng: "A Hằng, ngươi nói bậy bạ gì đó?"

Kỳ Hằng cười cười: "Không phải ngươi luôn tán thưởng người ta lớn lên soái sao? Người có thể được ngươi khen như vậy không nhiều lắm đâu!"

Bích Lưu Vân: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh hạ được vốn gốc, công tác xây dựng phủ thành chủ tiến hành đâu vào đấy, không đến một tháng, phủ thành chủ liền xây dựng hoàn thành, vì đẩy nhanh tốc độ, Kỳ Thiếu Vinh tiêu pha không ít tiền.

Trang Hạo điều một đội hộ vệ Trang gia từ phụ cận tới đây, phủ thành chủ không còn quá quạnh quẽ.

Kỳ Thiếu Vinh đi vào phòng thí nghiệm ngầm, hỏi: "Thế nào?"

Trang Hạo gật đầu: "Hẳn là có thể."

Trang Hạo dẫn động trận pháp, trận pháp sáng lên, ánh sáng dẫn tới hộp mỹ phẩm được đóng gói bên trên.

Kỳ Thiếu Vinh cầm lấy hộp mỹ phẩm: "Ta cảm nhận được hơi thở Cách Thủy Trận."

Nếu muốn mở rộng thị trường về phía hải tộc, yêu cầu hàng đầu là đồ mỹ phẩm không thấm nước.

Nếu tìm ma pháp sư thủy hệ, vậy nhân lực và tài lực rất tốn kém.

Dưới tình huống này, Trang Hạo đưa ra một đề án, kiến tạo một trận pháp đặc thù, chỉ cần thả tinh thạch vào là có thể phóng thích Cách Thủy Quyết, nói như vậy, chỉ cần có tinh thạch, chuyện duy trì trận pháp vận chuyển liền được giải quyết.

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản còn tưởng rằng không quá có khả năng, không nghĩ tới Trang Hạo lại thật sự thiết kế ra trận pháp.

"Không ngờ ngươi lại còn biết về trận pháp!" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy tán thưởng nói.

Trang Hạo cười cười: "Ta biết rất nhiều thứ, ngươi có gì không hiểu đều có thể hỏi ta, ngươi tiếp xúc với ta nhiều hơn một chút liền biết ta bác học đa tài như thế nào.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Không thể khen được tiểu tử Trang Hạo này a, vừa khen liền trực tiếp bay lên trời.

"Ta muốn đi xem hải tộc. "Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hai mắt khẽ co lại: "Đi hải tộc làm cái gì?"

"Muốn khảo sát thực địa một chút."

Trang Hạo gật đầu: "Ta bồi ngươi đi."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy ngoài ý muốn: "Ngươi không ngăn cản ta sao?"

"Ta biết nếu ngươi đã muốn đi có ngăn cũng ngăn không được."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh vừa nói chuyện muốn đi xem hải tộc với Bích Lưu Vân, Bích Lưu Vân liền lập tức ủng hộ.

Bích Lưu Vân nhìn hóa trang của Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, khẽ lắc đầu: "Hai người các ngươi nên dịch dung thành bộ dáng là tôm tộc."

"Tôm tộc trong hải tộc có địa vị thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng của mình trong gương hỏi.

"Lót đế." Bích Lưu Vân đáp.

"Lót đế là có ý gì?" Kỳ Thiếu Vinh không vui nói.

"Nói như thế nào đây, thường xuyên bị hải tộc coi thành nô lệ, cũng thường xuyên bị mang đi ném cho hải thú ăn.".

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Tôm tộc yếu ớt như vậy, vì sao chúng ta phải dịch dung thành tôm tộc?"

"Bởi vì từ hoàn cảnh trước mắt mà nói, lấy điều kiện của ngươi cùng Trang đại thiếu gia, dịch dung thành tôm tộc là lựa chọn tốt nhất."

Trang Hạo: "....."

"Điều kiện của chúng ta? Không phải ngươi nói vương thất hải tộc có bộ dáng rất giống nhân loại sao?" Kỳ Thiếu Vinh không vui hỏi.

"Thiếu gia, dịch dung thành vương tộc quá chói mắt! Lần này ngươi vẫn nên hóa trang thành tiện dân, thăm dò thật hư trước một chút thì tốt hơn." Bích Lưu Vân chớp chớp mắt giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiện dân!

"Thiếu gia, đây là Tránh Thuỷ Đan, sau khi dùng đan dược này thì có thể sống trong nước ba ngày, chỉ có ba ngày, ba ngày mà thôi!

Thiếu gia, ngươi phải nhớ kỹ." Bích Lưu Vân nghiêm túc dặn dò.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết."

------oOo------

Chương 145: Hành trình dưới đáy biển

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 145

Chương 145: Hành trình dưới đáy biển

Trong đáy biển xanh sâu thăm thẳm, hai tên "người tôm" đỉnh mọc xúc tu thật dài không nhanh không chậm hành tẩu.

Đời trước Kỳ Thiếu Vinh vô cùng bận rộn, không có thời gian học tập bơi lội, đời này lại phát hiện, cho dù hắn không biết bơi thì cũng có thể tự do hành tẩu trong nước, Kỳ Thiếu Vinh không khỏi có chút cao hứng.

Trang Hạo di động thân thể, đuổi theo Kỳ Thiếu Vinh, buồn cười nói: "Bộ dáng ngươi rẽ nước giống như là cẩu bào, buồn cười cực kỳ."

Kỳ Thiếu Vinh đen mặt, nghiến răng nghiến lợi mắng: "Không cần ngươi quản!"

"Không mặc kệ được a! Ngươi quá chói mắt."

Một tên sứa tộc nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Tỷ tỷ, ngươi mau đến xem! Bộ dáng tên tôm tộc này bơi lội thật buồn cười! Ha ha ha....."

Trên trán Kỳ Thiếu Vinh hiện lên ba căn hắc tuyến, cười cái gì mà cười, có gì mà buồn cười!

Một sứa tộc khác bơi tới: "Tên tôm tộc này đầu óc đại khái có vấn đề

đi, thật đáng thương, tôm tộc đầu óc có vấn đề sớm muộn gì cũng phải bị quăng ra ngoài làm thức ăn cho hải yêu cao cấp."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Thật sự quá mất mặt.

Trang Hạo bắt lấy tay Kỳ Thiếu Vinh: "Chúng ta đi nơi khác."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo mang theo Kỳ Thiếu Vinh, nhanh chóng di động trong nước.

"Ngươi ở đây đúng là như cá gặp nước a!" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được chua lòm nói.

"Ngươi quên rồi sao, ta cũng là ma pháp sư thủy hệ."

Kỳ Thiếu Vinh khẽ hừ một tiếng: "Mệnh ngươi thật tốt!"

Trang Hạo: "....."

.....

Trang Hạo mang theo Kỳ Thiếu Vinh đến một khu chợ hải tộc.

Hai cua tộc cõng vỏ cứng nói chuyện, truyền vào trong tai Kỳ Thiếu Vinh.

"Ngươi gặp được lĩnh chủ đại nhân mới tới rồi?"

"Đúng vậy, gặp được."

"Lớn lên thế nào?"

"Lớn lên chẳng ra gì, gầy yếu không khác gì rắn, gió thổi là có thể bay."

"Yếu đuối mong manh như vậy, hẳn là không sống được bao lâu đi."

"Chắc vậy, mấy tên trước kia cũng không sống được bao lâu."

"Đừng nói lĩnh chủ kia nữa, phỏng chừng chỉ là một tiểu nhân vật, dù sao có đổi bao nhiêu lĩnh chủ tới, Bích Hải Bình Nguyên cũng là thiên hạ của hải tộc chúng ta."

"Nói không sai! Đám nhân tộc kia một kẻ yếu hơn một kẻ, sao có thể cường tráng giống như hải tộc chúng ta được! Nếu không phải hải tộc chúng ta không thể lên bờ quá lâu, làm gì đến lượt đám nhân tộc kia kiêu căng ngạo mạn!"

.....

Kỳ Thiếu Vinh cau mày, thầm nghĩ: Hai con cua chết tiệt này, cư nhiên dám nói xấu sau lưng hắn như vậy, nếu có cơ hội, hắn nhất định phải bắt hai con cua này nướng lên ăn.

Trang Hạo kéo tay Kỳ Thiếu Vinh, đi qua nơi khác.

Kỳ Thiếu Vinh có chút ngoài ý muốn nhìn đến hai nhân ngư, trong truyền thuyết, nhân ngư đều được miêu tả khuynh quốc khuynh thành, bất quá, ở thế giới này, diện mạo nhân ngư thật ra rất bình thường, ngoại trừ có thêm một cái đuôi cá thì nhìn qua cũng không có gì khác so với nhân loại.

"Này, trước đó ngươi từng nói muốn đi hoàng thành nhân ngư mua táo hồng kim, đã đi chưa?"

"Đi rồi! Cửa hàng ở hoàng thành thu phí quá cao, còn không bằng kiếm ở bên ngoài."

"Nếu đã đến hoàng thành nhân ngư, làm buôn bán chỉ là chuyện thuận tiện, xem quý tộc mỹ nữ nhân ngư mới là chuyện chính."

"Nhìn thấy mỹ nữ nhân ngư không?"

"Đương nhiên có, hoàng thành nhân ngư đúng là danh bất hư truyền, khắp nơi đều là mỹ nữ nhân ngư."

"Ngải Lệ Nhi công chúa cũng không còn nhỏ, hải long tộc còn chưa tới cầu hôn sao?"

"Nghe nói Hải Vương Châu do nhân ngư tộc bảo quản thất lạc, vậy nên chuyện liên hôn giữa hải long tộc cùng nhân ngư tộc có thành hay không khó mà nói sớm được."

"Sao Hải Vương Châu lại thất lạc?"

"Cái này ta cũng không biết, bất quá, tin tức đã truyền đi khắp nơi rồi."

.....

Kỳ Thiếu Vinh chuyển động tầm mắt một chút, trong lòng dâng lên vài phần vui sướng khi người gặp họa.

Quầng sáng trên hoàng thành bỗng dưng lóe lên, bình dân trong chợ lại bày ra biểu tình tập mãi thành quen.

"Lại có hải thú công thành a! Hình như gần đây hải thú công thành có chút thường xuyên hơn thì phải!"

Ngoài thành hải tộc có một vòng phòng hộ, hải thú không thể dễ dàng xuyên qua lớp vòng này đột phá vào trong.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi qua xem, phát hiện một con cá voi chiều cao mấy trăm thước.

"Cá thật lớn!" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được cảm thán.

Trang Hạo chăm chú nhìn chằm chằm cá voi, cá voi rất nhanh liền bơi ra xa.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi khế ước con cá voi kia?"

Trang Hạo gật đầu: "Thiết lập khế ước lâm thời."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Thuật khế ước của Trang Hạo dùng thật tốt! Chỉ cần khế ước thêm mấy con hải thú, liền tương đương với để lại mấy đôi mắt ở dưới biển.

.....

Ba ngày sau.

"Thiếu gia, các ngươi đã trở lại!" Bích Lưu Vân nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, tươi cười tiến đến chào đón.

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy phẫn uất nhìn Bích Lưu Vân, Bích Lưu Vân bị ánh mắt mang theo oán niệm sâu nặng của Kỳ Thiếu Vinh nhìn đến có chút hoảng.

"Thiếu gia, sao ngươi nhìn ta như vậy?" Bích Lưu Vân tràn đầy vô tội hỏi.

"Ngươi còn có mặt mũi nói, Tránh Thủy Đan ngươi đưa căn bản là không dùng được tới ba ngày!" Kỳ Thiếu Vinh nghiến răng nghiến lợi nói.

Bích Lưu Vân trừng lớn mắt: "Nói như vậy nghĩa là ta mua được hàng giả hàng nhái? Ta đã nói mà, khó trách lại bán nửa giá, ta còn tưởng rằng bởi vì ta lớn lên đặc biệt soái, cho nên lão bản kia mới giảm giá cho ta!"

Kỳ Thiếu Vinh đen mặt: "Ngươi cư nhiên mua hàng rẻ tiền hãm hại ta!"

"Thiếu gia, cái này kỳ thật cũng không phải ta sai, chủ yếu là do thương nhân hiện tại quá không có lương tâm, cái gì cũng làm giả

được! Thiếu gia, lần sau ta nhất định sẽ chú ý." Bích Lưu Vân tràn đầy chân thành cam đoan.

Kỳ Thiếu Vinh khẽ hừ một tiếng: "Trong khoảng thời gian ta rời đi này không xảy ra chuyện gì chứ?"

Bích Lưu Vân lắc đầu: "Không có."

"Thiếu gia, ngươi đến hải tộc thăm thú mấy ngày có phát hiện được gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh tung ra một cái nhẫn không gian, bên trong nhẫn, rong biển, hải linh chi..... đống lớn đống nhỏ lộ ra. "Thiếu gia, ngươi kiếm được mấy thứ này ở đâu vậy, đều là ngươi cùng Trang đại thiếu tìm sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Thiếu gia, năng lực hành động của ngươi thật mạnh! Trong thời gian ngắn ngủi cư nhiên có thể kiếm được nhiều thứ như vậy!" Bích Lưu Vân tràn đầy tán thưởng nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười khan, thầm nghĩ: Năng lực hành động mạnh cũng không phải hắn, là Trang Hạo mới đúng, Trang Hạo có thể khế ước nhiều hải thú làm việc cho hắn, vì vậy tiểu tử kia liền một hơi khế ước mấy chục con.

"Nói đến đây, ta nghe được một chuyện rất có ý tứ." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Bích Lưu Vân chớp chớp mắt: "Chuyện gì?"

"Hải Vương Châu của hải long tộc được nhân ngư tộc bảo quản, bất quá, nghe nói bị người nhân ngư tộc làm mất, hình như viên hạt châu kia rất quan trọng trong việc liên hôn giữa hải long tộc cùng nhân ngư tộc."

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng là rất quan trọng, hải long tộc có một truyền thuyết, Hải Vương Châu có thể trợ giúp người hải long tộc thăng tới thánh cấp, tuy rằng đó chỉ là một lời đồn đãi, nhưng cũng đủ để thể hiện tính trân quý của Hải Vương Châu."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, ngươi biết nhiều thật đấy."

Bích Lưu Vân cười cười: "Đây cũng không tính là cái gì, ngươi biết đấy, chuyên ngành của ta nguyên bản chính là thu thập tình báo."

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh, thầm nghĩ: Tin tức về Nguyên Quốc Bích Lưu Vân chẳng hay biết gì, tin tức về hải tộc lại linh thông không ít!

"Đúng rồi, thời điểm ta trở về hình như nhìn thấy chi nhánh của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, khai trương nhanh như vậy sao?" Kỳ Thiếu Vinh có chút kỳ quái hỏi.

Kỳ Hằng hai tay chống lưng đi đến nói: "Vốn dĩ không nhanh như vậy, bất quá, có quý nhân tương trợ!"

"Quý nhân? Ai vậy?"

"Hải Lăng a!" Kỳ Hằng đáp.

Trang Hạo cười cười: "Bích cầm sư, mị lực của ngươi thật lớn! Nhìn dáng vẻ này xem ra vị thiếu chủ hải tộc kia không chạy thoát khỏi lòng bàn tay ngươi rồi."

"Trang đại thiếu quá khen, kỳ thật mị lực của ta cũng chẳng ra gì, chỉ là cao hơn ngươi mấy chục lần mà thôi."

Trang Hạo: "....."

"Tên Hải Lăng kia đang đánh chủ ý gì không biết." Kỳ Thiếu Vinh rầu rĩ than thở.

.....

Kỳ Thiếu Vinh đẩy cửa ra, đi vào phòng Trang Hạo.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Sao ngươi lại tới đây?"

Kỳ Thiếu Vinh mở hộp đồ ăn ra, rót một chén dược cho Trang Hạo: "Ngươi nếm thử xem."

Trang Hạo bưng chén lên, uống vào một ngụm, nước thuốc vừa vào, Trang Hạo liền cảm thấy cả người ấm dào dạt, ma pháp cùng đấu khí nguyên bản đang trì trệ bỗng nhiên có một tia tăng trưởng.

Trong lòng Trang Hạo không khỏi dâng lên vài phần cảm động, hắn đi theo Kỳ Thiếu Vinh lâu như vậy, Kỳ Thiếu Vinh hẳn là đã buông lỏng một chút rồi đi.

"Cảm giác thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo nâng mặt, cười đến say mê nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tuy rằng nước thuốc rất đắng, nhưng nghĩ đến đây là do ngươi thân thủ pha chế, ta liền cảm thấy rất ngọt."

Kỳ Thiếu Vinh bị Trang Hạo làm cho rùng mình một trận, trên mặt không khỏi nhiễm lên vài tia ửng đỏ, "Ai hỏi ngươi hương vị thế nào, ta đang hỏi ngươi cảm giác thế nào!"

"Rất tốt, ta cảm thấy hình như ma pháp cùng đấu khí đều có tăng trưởng, bên trong ngoại trừ huyết trân châu còn có mấy vị linh dược trân quý của hải tộc đi? Thiếu Vinh, ngươi đối xử với ta thật tốt." Trang Hạo ôm lấy Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh tránh khỏi trói buộc của Trang Hạo, tức giận mắng: "Đừng suy nghĩ nhiều quá, ta chỉ đang lo lắng thân thể ngươi quá yếu nhược, vừa không để ý liền chết mất, có người tới cửa gây chuyện lại không biết tìm ai ứng phó."

Trang Hạo gật đầu: "Yên tâm đi, Thiếu Vinh, ta nhất định sẽ bảo hộ ngươi thật tốt."

Kỳ Thiếu Vinh khẽ hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Thời điểm Kỳ Hằng đi tới, Trang Hạo vẫn còn đang nhìn chằm chằm chén thuốc ngây ngô cười.

"Trang đại thiếu, ngươi làm sao vậy?"

Trang Hạo ngẩng đầu, hỉ khí dương dương nói: "Kỳ Hằng, ngươi có biết không, thiếu gia nhà ngươi yêu ta!"

Kỳ Hằng: "....."

"Trang đại thiếu, có phải hôm nay ngươi cắn dược không?" Kỳ Hằng nhìn Trang Hạo, thầm nghĩ: Bộ dáng Trang Hạo như này không phải là điên rồi chứ?

Trang Hạo nhìn Kỳ Hằng, tươi cười trên mặt càng thêm sáng lạn vài phần, "Đúng vậy! Ngươi đã nhìn ra rồi sao? Ta uống dược, chính là thiếu gia nhà ngươi pha chế đưa tới."

Kỳ Hằng: "....."

.....

Kỳ Hằng đi vào dược phòng liền nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh đang sắc thuốc.

"Thiếu gia, ngươi đang làm gì?"

"Ta đang nghiên cứu phối phương của mấy loại linh dược, muốn xem thử thành quả."

"Ta vừa mới nhìn thấy Trang đại thiếu." Kỳ Hằng có chút chần chờ nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Hắn làm sao vậy?"

"Hắn đang ngây ngô cười!"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Tiểu tử Trang Hạo này, đúng là không thể đối xử với hắn quá tốt."

Kỳ Hằng: "....."

------oOo------

Chương 146: Nữ chiến thần hải long tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 146

Chương 146: Nữ chiến thần hải long tộc

Hoàng cung nhân ngư tộc.

"Mẫu hậu, Hải Vương Châu đến tột cùng đã chạy đi đâu? Sao ngươi cùng phụ hoàng lại không tìm ra?" Ngải Lệ Nhi tràn đầy ủy khuất hỏi.

Y Lâm Na tràn đầy bất đắc dĩ nhìn Ngải Lệ Nhi: "Không phải mẫu hậu không tìm cho ngươi, mà là Hải Vương Châu đã mất tích nhiều năm, căn bản không thể nào tìm được, năm đó phụ hoàng ngươi điều động rất nhiều người đi tìm cũng không có thu hoạch gì."

"Mẫu hậu, tại sao viên Hải Vương Châu kia lại biến mất?"

"Viên Hải Vương Châu kia vốn dĩ nằm trong bảo khố của nhân ngư tộc, sau khi nhân ngư vương tiền nhiệm chết, ngôi vị hoàng đế bỏ không, bảo khố nhân ngư tộc vẫn luôn nằm trong trạng thái đóng cửa, chỉ là thời điểm bảo khố mở ra, bên trong cái gì cũng không thiếu, chỉ có Hải Vương Châu không cánh mà bay."

Ngải Lệ Nhi nắm chặt nắm tay: "Không có Hải Vương Châu, Hải Lăng căn bản không muốn cưới ta."

Y Lâm Na thở dài trong lòng, vỗ vỗ bả vai Ngải Lệ Nhi: "Yên tâm đi, Ngải Lệ Nhi ngươi là đệ nhất mỹ nữ nhân ngư tộc chúng ta, Hải

Lăng không thích ngươi còn có thể thích ai chứ?"

"Mẫu thân, ngoại trừ hải long vương tiền nhiệm, còn có ai có thể tiếp xúc với Hải Vương Châu không?" Ngải Lệ Nhi hỏi.

"Thật ra còn có một người."

Ngải Lệ Nhi nhìn chằm chằm Y Lâm Na: "Là ai?"

"Người này là sỉ nhục của nhân ngư tộc chúng ta, Tuyết Phỉ Nhi công chúa."

"Công chúa nhân ngư bình thường đều là dung nhan tuyệt thế, còn có một giọng hát tuyệt trần, Tuyết Phỉ Nhi công chúa thì không, nàng ca hát phi thường khó nghe, dung mạo cũng hoàn toàn không xuất sắc, trưởng lão nhân ngư tộc không quá yêu thích Tuyết Phỉ Nhi công chúa, bất quá, nghe nói nhân ngư vương tiền nhiệm lại rất thương yêu người muội muội này."

"Tư chất của Tuyết Phỉ Nhi công chúa không tốt, còn đam mê gây hoạ, tính tình cũng không giống một công chúa chút nào, thường xuyên hóa thành hình người, đi tới thế giới nhân tộc, nếu chỉ như vậy thì thôi, nghe nói, nàng còn yêu một nhân tộc, sống cùng kẻ kia, sau đó còn vì người này mà rời khỏi hải tộc."

"....."

Ngải Lệ Nhi trừng lớn hai mắt: "Mẫu thân, ý của ngươi là Hải Vương Châu rất có khả năng đang nằm trong tay Tuyết Phỉ Nhi công chúa?"

Y Lâm Na thở dài: "Quả thật có khả năng này, nhưng cho dù đang nằm trong tay Tuyết Phỉ Nhi thì chúng ta cũng không tìm thấy."

"Vì sao?"

"Bởi vì Tuyết Phỉ Nhi công chúa đã chết."

Ngải Lệ Nhi: "....."

"Hải long tộc có một bí thuật độc đáo có thể tìm kiếm ra Hải Vương Châu, Hải Vương Châu vừa mất tích, Hải Long tộc liền tìm kiếm từng góc của hải tộc, nhưng vẫn không thu hoạch được gì, vậy nên Hải Vương Châu rất có khả năng đã không còn ở trong biển."

"Nếu không còn ở trong biển, vậy có phải đang ở trên lục địa không?"

Y Lâm Na cau mày: "Đại đa số hải tộc đều không thể cách rời biển sâu, có thể lên lục địa thì thời gian cũng không dài, nếu Hải Vương Châu thật sự bị đưa tới địa giới của nhân tộc, muốn lấy về càng thêm bất khả thi.

.....

Phủ thành chủ.

Bích Lưu Vân lấy ra một hạt châu thiên lam, đặt lên trên bàn.

Trên hạt châu có một đạo phong ấn, phong ấn có vẻ đã bị nứt ra một vệt nho nhỏ.

Bích Lưu Vân nhíu mày lại: "Mẫu thân a! Hải Vương Châu thật sự có thể giúp người lên thánh cấp sao? Nếu như vậy thì phải làm thế nào để đến thánh cấp đây!"

Hải Vương Châu phát ra một đạo quang mang sâu kín, Bích Lưu Vân nhìn một hồi, cảm thấy không thú vị, liền thu hồi Hải Vương Châu lại.

Bích Lưu Vân chống cằm, thầm nghĩ: Về sau không thể tùy tiện mang thứ này ra, nếu có hải long tộc ở gần, bọn họ nhất định có thể cảm nhận được hơi thở của Hải Vương Châu, tuy bên trên Hải Vương Châu có phong ấn, nhưng hình như phong ấn này sắp không chống chịu được rồi.

Bích Lưu Vân nghiêng đầu, thở dài than thở: Trên đời này chuyện bi ai nhất không gì hơn ngoài có một kiện chí bảo lại không thể dùng được.

.....

Trong cửa hàng Thiên Long, Hải Lăng đột nhiên mở bừng mắt.

"Thiếu chủ, ngài làm sao vậy?" Ảnh vệ hỏi.

"Không có gì, hình như ta cảm nhận được....." hơi thở của Hải Vương Châu.

"Thiếu chủ, ngài cảm nhận được thứ gì?"

Hải Lăng lắc đầu: "Không có gì, hẳn là ta cảm nhân sai rồi." Hải Vương Châu đã biến mất mười mấy năm, sao có thể..... Vừa rồi hơi thở kia hình như đến từ phủ thành chủ, chẳng lẽ.....

Ảnh vệ nhìn Hải Lăng: "Thiếu chủ, ngài đang nghĩ gì vậy?"

Hải Lăng lắc đầu: "Không có gì."

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi vào cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, phát hiện trong cửa hàng đã bố trí gần như hoàn hảo.

Kỳ Thiếu Vinh chống eo: "Lưu Vân, ngươi bố trí không tồi!"

Bích Lưu Vân cười cười: "Thiếu gia vừa lòng là được."

"Không biết sau khi cửa hàng khai trương sinh ý sẽ thế nào."

"Nếu chúng ta muốn làm sinh ý với hải tộc, nhất định phải mời mấy định giá sư tới, hải tộc bình thường đều không mua bán bằng vàng."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói cũng đúng."

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Hiện tại hắn thiếu nhất không phải là tiền, mà là tài nguyên, nếu hải tộc dùng tài nguyên tới trao đổi, vậy vừa lúc gãi đúng chỗ ngứa.

Kỳ Hằng đi đến bên người Kỳ Thiếu Vinh, đè thấp thanh âm nói: "Thiếu gia, tên khí cầu kia lại tới nữa."

Tinh thần Kỳ Thiếu Vinh rung lên, hắn thích nhất thổ hào, đặc biệt là thổ hào não tàn, nếu thổ hào tới tính tình có kém hơn nữa hắn vẫn chịu đựng được.

Lần trước tên khí cầu kia tới dùng một túi huyết trân châu trao đổi, Kỳ Thiếu Vinh từng thử qua huyết trân châu kia, hiệu quả phi thường không tồi, chẳng những thể chất tăng lên, ngay cả ma pháp cũng phát triển.

Sau khi ma pháp của hắn đạt tới cấp bảy, muốn đi thêm một bước cũng khó khăn vô cùng.

Hiệu dụng của huyết trân châu giúp Kỳ Thiếu Vinh tìm thấy được một lối tắt, nếu bảo vật giúp thăng cấp ma pháp của nhân tộc khó tìm, vậy hướng ánh mắt tới hải tộc là được.

"Vị thiếu gia kia chính là người cực kỳ tốt a!" Kỳ Thiếu Vinh từng hỏi thăm giá cả của huyết trân châu, một viên huyết trân châu vị thiếu gia kia đưa có thể bán được hơn mấy vạn đồng vàng, một túi lớn như vậy, giá trị chắc chắn có thể lên tới hai trăm vạn, mà hắn chỉ cần trả hơn mười bộ trang điểm, giá trị cùng lắm là mấy vạn đồng vàng, lãi quá lớn.

Bối Tráng thiếu gia lắc lư đi đến, "Lĩnh chủ, đây là cửa hàng mới của ngươi sao!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Nghe nói ngươi định mở một cửa hàng mỹ phẩm không thấm nước, nghiên cứu ra rồi?"

"Đã nghiên cứu ra, ngươi muốn mua sao? Có thể tiện nghi cho ngươi một ít, cứ dùng hạt châu đỏ lần trước tới đổi là được."

"Huyết trân châu? Không có!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng xấu hổ của Bối Tráng, thầm nghĩ: Nhà địa chủ cũng không còn đồ dư sao? Khó trách khí thế tiểu tử này yếu hơn lần trước nhiều như vậy.

Bối Tráng gãi gãi đầu, lúc trước hắn mang một đống đồ trang điểm về cho Bối Tuyết, Bối Tuyết vô cùng cao hứng, còn khích lệ nhìn hắn một phen, bất quá khi phụ thân cùng mẫu thân biết hắn mang hết huyết trân châu đi đổi thành đồ trang điểm liền lập tức nổi trận lôi đình, trực tiếp chặt đứt tiền tiêu vặt của hắn.

May là hắn có dự tính từ trước, để lại một bộ trang điểm cho mẫu thân, vậy mới có thể bình ổn lửa giận của nàng.

Kỳ Thiếu Vinh chống eo: "Không có huyết trân châu, vậy ngươi lấy cái gì trao đổi?"

"Bạch trân châu, ngươi xem có được không?"

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Có thể thì có thể, bất quá, bạch trân châu không thể sánh bằng huyết trên châu a!"

Bối Tráng gật đầu: "Cái này ta biết, ta trả nhiều hơn là được."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được rồi."

.....

Bối Tráng ném tới ba túi bạch trân châu, nhận lấy hơn mười bộ

trang điểm chuyên dụng cho hải tộc, mỹ mãn rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn hạt trân châu lớn bằng nắm tay trẻ con nằm trong túi: "Tuy rằng miệng lưỡi tiểu tử này hơi hỏng một ít nhưng vẫn là người tốt a!" Nếu hải tộc nào cũng thổ hào như vậy thì tốt quá.

"Thiếu gia, ngươi muốn khai phá mặt nạ trân châu, có vị đại gia này ở đây liền không cần sầu nữa." Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

.....

"Lĩnh chủ có ở đây không?" Một bóng người xa lạ đột nhiên xuất hiện trong cửa hàng.

Người tới che lụa mỏng trên mặt, cả người đều lộ ra một cỗ hơi thở túc sát.

Trang Hạo đứng chắn trước người Kỳ Thiếu Vinh, đè thấp thanh âm nhắc nhở: "Cẩn thận, là một tu sĩ hải tộc cấp chín đỉnh phong."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người tới, trả lời: "Ta chính là lĩnh chủ đương nhiệm."

"Lĩnh chủ đại nhân quả nhiên rất trẻ tuổi." Người tới đánh giá Kỳ Thiếu Vinh một phen.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, "Cũng thường thôi."

Ánh mắt Hải Lan chuyển tới trên người Bích Lưu Vân, "Ngươi..... Tại sao trên người ngươi lại có hơi thở của hải long tộc chúng ta, ngươi là người hải long tộc?"

Bích Lưu Vân kinh ngạc nhảy dựng: "Không phải, ta là nhân tộc."

"Quả thật không phải hải long tộc chúng ta, nhưng ngươi....."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Có thể là do gần đây Lưu Vân thường xuyên qua lại trao đổi sinh ý với người hải long tộc, cho nên trên người mới dính phải một ít hơi thở của hải long tộc, hắn thật sự là nhân tộc."

Hải Lan nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Phải vậy không?"

"Tiền bối, hôm nay ngươi tới hẳn là vì tìm ta đi? Không biết ta có thể giúp gì cho tiền bối?" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hải Lan đánh giá Kỳ Thiếu Vinh một phen: "Ta nghe nói ngươi am hiểu chỉnh dung?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy, tiền bối, ngươi cần ta phẫu thuật cho người nào sao?"

Hải Lan bóc khăn che, lộ ra hơn nửa khuôn mặt: "Bớt trên mặt ta ngươi có thể giải quyết không?"

"Có thể."

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Người tới có một nửa khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, không nghĩ tới nửa còn lại.....

Trong lòng Kỳ Thiếu Vinh cười khổ một tiếng, không nghĩ tới hắn chẳng những có thể mở rộng sinh ý đồ mỹ phẩm, còn có thể mở rộng cả sinh ý chỉnh dung tới hải tộc. Thực lực đối phương cao cường thì thế nào, muốn trở nên xinh đẹp không phải còn cần cầu đến trên đầu hắn sao.

Hải Lan nghe được lời Kỳ Thiếu Vinh nói, trong lòng kích động dị thường.

Tuy rằng nàng là nữ chiến thần hải tộc, địa vị vô cùng cao thượng, nhưng sau lưng vẫn có rất nhiều hải tộc mắng nàng là xấu xí, nữ la

sát, vị hôn phu đính hôn từ trong bụng mẹ của nàng cũng vì muốn giải trừ hôn ước với nàng mà không tiếc phải trả hết thảy.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hải Lan: "Tiền bối, mời đi theo ta, vết bớt trên mặt ngươi chỉ là vấn đề nhỏ, ta hoàn toàn có thể xử lý hết được."

Hải Lan nghe vậy, trên mặt hòa hoãn vài phân, "Vậy làm phiền thành chủ đại nhân."

------oOo------

Chương 147: Phương pháp bắt cá

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 147

Chương 147: Phương pháp bắt cá

Phủ thành chủ.

"Thiếu gia, cảm ơn ngươi hôm nay đã giải vây cho ta." Bích Lưu Vân nói.

"Ngươi khách khí với ta làm cái gì, chẳng qua, rốt cuộc trên người của ngươi có thứ gì vậy? Nữ nhân kia, hình như..... rất để ý." Trang Hạo nói người kia là tu sĩ hải tộc cấp chín đỉnh phong, đồ vật có thể khiến cho nàng để ý chắc chắn không bình thường.

Bích Lưu Vân miễn cưỡng cười cười: "Không có gì, một viên hạt châu mà thôi."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Một viên hạt châu? Không phải là Hải Vương Châu chứ?"

Bích Lưu Vân: "....."

"Nhất định là ta suy nghĩ nhiều quá, chí bảo của hải long tộc sao có thể ở trên người của ngươi, hơn nữa..... Hải Vương Châu còn liên quan đến chuyện liên hôn của nhân ngư tộc cùng hải long tộc nữa mà!"

Bích Lưu Vân: "....."

"Nữ nhân tới hôm nay không biết có thân phận gì?" Kỳ Thiếu Vinh tự hỏi.

"Nếu ta không đoán sai, nàng hắn là Hải Lan, nữ chiến thần của hải long tộc, mười năm trước nàng đã là cao thủ cấp chín, nghe nói tính tình của nàng không tốt lắm, hơn ba mươi năm trước, vị hôn phu của nàng thích một nữ hải tộc bình dân, từ hôn với nàng, sau khi Hải Lan bị từ hôn, tính tình càng trở nên cổ quái, suốt ngày mang khăn che mặt, chạy tới chiến trường hải tộc, rất nhiều người đều thầm gọi nàng là nữ ma đầu huyết tinh." Bích Lưu Vân kể.

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được nhìn Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, ngươi biết được nhiều thứ thật!"

Bích Lưu Vân cười cười: "Cũng thường thôi!" Mẫu thân một người rất bát quái, thường xuyên kể cho hắn một ít chuyện về hải tộc, vậy nên chuyện về các đại nhân vật hải tộc hắn coi như biết hết.

"Diện mạo vốn có của Hải Lan tiền bối không tồi, sau khi xóa bớt, chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân."

"Đều là thiếu gia có thủ đoạn cao minh."

.....

Cửa hàng Thiên Long.

"Cô cô, mặt ngươi....."

"Mới vừa đi tìm lĩnh chủ tân nhiệm làm giải phẫu xóa bớt, tay nghề của người nọ không tồi." Hải Lan cười cười sờ mặt mình.

"Cô cô, hiện tại ngươi thật xinh đẹp, công chúa nhân ngư tộc cũng không xinh đẹp được như ngươi!"

"Đứa nhỏ ngươi miệng thật ngọt, bất quá, ngươi khoa trương quá

rồi."

Hải Lăng cười cười: "Cô cô, ta nói thật, hiện tại ngươi xinh đẹp đến nỗi làm người ta phải hoa mắt."

"Được rồi, đừng nói nữa." Hải Lan chưa từng được người khác khen như vậy, da mặt không khỏi nóng lên. "Thủ đoạn của Kỳ Thiếu Vinh rất bất phàm a!"

"Lĩnh chủ mới tân nhiệm kia hình như không giống những lĩnh chủ trước đây lắm." Hải Lăng nói.

Hải Lan cười cười: "Chỉ cần hắn không đi gây chuyện, mọi người nước giếng không phạm nước sông liền không có vấn đề gì."

Hải Lăng nhìn Hải Lan: "Hình như ấn tượng của cô cô về Kỳ Thiếu Vinh không tồi!"

"Ngươi đấy, cũng không còn nhỏ nữa, chuyện hôn sự suy xét đến đâu rồi?"

"Cô cô, ngươi đang nói bậy gì vậy, ta vẫn còn rất trẻ!"

"Ngươi cảm thấy mình còn trẻ, vị công chúa nhân ngư tộc kia thì không thấy như vậy đâu."

Hải Lăng hai tay chống lưng nói: "Nhân ngư tộc sốt ruột cũng không có gì ghê gớm, Hải Vương Châu đã mất, liên hôn giữa hải long tộc cùng nhân ngư tộc cũng không cần thiết phải tiếp tục."

Hải Lan nhìn Hải Lăng: "Ngươi có gì bất mãn về công chúa nhân ngư sao?"

"Ta không có gì bất mãn với nàng, bất quá, cũng không có cảm giác gì."

Hải Lan híp mắt: "Phải vậy không?"

.....

Trong hải tộc, tin tức Hải Lan chỉnh dung nhanh chóng lan truyền ra.

"Đã nghe nói gì chưa, vị xấu xí hải long tộc kia, bớt trên mặt lão vu bà đó đã không còn rồi, nghe nói là tìm lĩnh chủ tân nhiệm làm chỉnh hình."

"Ngươi cư nhiên gọi vị đại nhân hải long tộc kia là lão vu bà, ngươi không muốn sống nữa sao?"

"Không phải là trời cao hoàng đế xa sao? Hải Lan tiền bối vì trên mặt có bớt mà vẫn luôn không gả ra được, hiện tại bớt đã bị xóa, Hải Lan tiền bối hẳn là có thể gả được rồi."

"Không chỉ gả được, hiện tại nàng còn rất bỏng tay, nghe nói đã có mấy vị cao thủ thổ lộ với nàng."

"Lĩnh chủ đại nhân bản lĩnh không nhỏ a!"

"Đúng vậy! Hình như là người rất biết kiếm tiền."

.....

Ngải Lệ Nhi ngồi trong hoàng cung nhân ngư tộc, mặt ủ mày chau.

"Công chúa điện hạ, ngài không sao chứ?"

Ngải Lệ Nhi nhìn người tới hỏi: "Hải Lăng đã về biển chưa?"

"Chưa có, hắn vẫn còn ở Bích Hải Bình Nguyên." Thị nữ đáp.

Ngải Lệ Nhi cau mày: "Trên bờ khô ráo, thái dương còn lớn như vậy, ở đó không bao lâu, làn da liền bị bỏng đến sinh đau, đại lục nào có tốt được như ở trong biển chứ!"

"Hải Lăng thiếu gia có thể là đang vội chuyện cửa hàng đi, hình như danh khí cửa hàng của Hải Lăng thiếu gia rất lớn."

Ngải Lệ Nhi không cho là đúng nhíu mày lại: "Cửa hàng kia đã có chuyên gia phụ trách, Hải Lăng chỉ cần ngẫu nhiên qua xem một chút là được, căn bản không cần thiết phải ở lại lâu như vậy, chẳng lẽ....." Là vì Kỳ Thiếu Vinh.

Ngải Lệ Nhi cắn răng, thầm nghĩ: Năm đó Tuyết Phỉ Nhi công chúa yêu mến một nhân tộc, kết quả, gây ra chê cười rất lớn, nghe nói, có một đoạn thời gian, Tuyết Phỉ Nhi công chúa vì không chịu nổi quý tộc nhân ngư xa lánh, dọn ra khỏi hoàng thành nhân ngư, tới đại lục sinh hoạt, Hải Lăng không phải sẽ bước theo vết xe đổ của Tuyết Phỉ Nhi công chúa chứ?

Hoàng đô Nguyên Quốc.

"Thiếu gia gửi thư tới sao?" Mộ Đình Hiên hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy! Không chỉ thư, còn tặng một đống lớn đặc sản hải tộc tới."

Dịch Phàm đưa nhẫn không gian Kỳ Thiếu Vinh gửi tặng tới cho Mộ Đình Hiên, Mộ Đình Hiên đảo qua nhẫn không gian, nhịn không được cười nói: "Nhìn dáng vẻ này xem ra thiếu gia đến hải tộc lăn lộn không tồi a!"

Dịch Phàm vân vê một viên huyết trân châu: "Nghe nói hạt châu này là huyết trân châu, có thể tăng cường thể chất cùng ma pháp."

Mộ Đình Hiên cười khổ một tiếng: "Thiếu gia ra tay vẫn hào phóng như vậy!"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy! Thiếu gia ra tay luôn khiến người khác phải tự cảm thấy xấu hổ."

"Trong thư thiếu gia còn nói gì không?"

"Thiếu gia nói hắn dùng một ít đặc sản hải tộc làm ra mấy loại phối phương mới, để ta thử kiểm chứng hiệu quả, mặt khác, thiếu gia muốn mở rộng quy mô sinh ý, tăng lớn lượng cung ứng mỹ phẩm tới hải tộc bên kia."

"Thiếu gia nhiệt tình mười phần a!"

Dịch Phàm nhìn phối phương trên tay: "Nếu hiệu quả mấy tấm phối phương mới của thiếu gia được chứng thực, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành của chúng ta có thể mở rộng quy mô thêm mấy lần, ta phải nắm chặt thời gian nghiên cứu một chút."

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm: "A Phàm, ngươi cũng rất liều mạng."

"Thiếu gia lợi hại như vậy, ta cũng không thể quá lạc hậu được!"

.....

Trang gia.

Trang Khiêm đọc đi đọc lại thư trên tay mấy lần.

"Đại ca ngươi gửi thư nói gì vậy?" Trang Nhân Tuyền hỏi.

Trang Khiêm nhìn Trang Nhân Tuyền đáp: "Đại ca nói hình như Kỳ Thiếu Vinh có hảo cảm với hắn, còn tự mình nấu thuốc cho hắn uống, ta thấy đại ca rất cao hứng."

Trang Nhân Tuyền cười lạnh một tiếng: "Người Trang gia chúng ta theo đuổi tức phụ chưa bao giờ vượt quá ba tháng, đại ca ngươi ở cùng Kỳ Thiếu Vinh lâu như vậy, hiện tại Kỳ Thiếu Vinh mới có một chút hảo cảm đối với hắn, hắn thật sự là quá thất bại!"

"Cái này cũng không thể nói như vậy! Nếu không phải bị kéo chân sau, đại ca cũng sẽ không xui xẻo như vậy!"

Trang Nhân Tuyền: "....."

"Tam thúc, đại ca tặng rất nhiều đặc sản hải tộc cho ngươi a! Đại ca đối với ngươi thật không tồi!" Trang Khiêm chua lòm nói.

Trang Nhân Tuyền trợn trắng mắt: "Ngươi thì biết cái gì?"

Lúc trước hắn cho Trang Hạo mượn một số tiền để Trang Hạo làm tài chính yêu đương *(chương 86)*, kết quả, tên Trang Hạo kia một đồng cũng không trả, chỉ biết lấy một đám đặc sản hải tộc có lệ hắn, bất quá, nói đi cũng phải nói lại, đồ Trang Hạo đưa về kia cũn có không ít thứ tốt.

"Kỳ Thiếu Vinh mở một cửa hàng trang điểm ở Bích Hải Bình Nguyên bên kia, trong thư đại ca nói hình như Kỳ Thiếu Vinh còn định mở một trung tâm chỉnh dung, hắn đúng là cuồng kiếm tiền a! Tới đó làm lĩnh chủ rồi cũng không quên kiếm tiền." Trang Khiêm tràn đầy sùng bái nói.

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Đúng vậy!" Kỳ Thiếu Vinh kiếm tiền vui vẻ vô cùng, hình như cũng không thèm chú ý đến an nguy của bản thân luôn.

"Tam thúc, đại ca cùng Kỳ Thiếu Vinh sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?"

"Đội hộ vệ đại ca ngươi gọi tới gửi thư nói quan hệ của Kỳ Thiếu Vinh cùng hai thế lực lớn ở Bích Hải Bình Nguyên đều không tồi, tạm thời hẳn là không có nguy hiểm gì."

Trang Khiêm gật đầu: "Vậy là tốt rồi."

.....

Bờ biển Bích Hải Bình Nguyên.

Đám người Kỳ Thiếu Vinh tụ tập cùng một chỗ.

"Thiếu gia, phao cứu sinh ngươi muốn đã làm ra rồi, chẳng qua, thứ này thật sự có tác dụng sao?" Bích Lưu Vân tràn đầy hoài nghi hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên là có tác dụng."

Bích Lưu Vân ném phao cứu sinh vào trong nước, trong biển nhảy ra một con hải thú, ngậm lấy phao cứu sinh, nhanh chóng mang đi.

"Thiếu gia, hình như phao cứu sinh ngươi nói rất được hải thú hoan nghênh! Có lẽ chúng ta có thể suy xét làm sinh ý phao cứu sinh."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Bỏ đi, không bơi nữa, chúng ta tới bắt cá nướng ăn." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Bích Lưu Vân vén tay áo lên: "Thiếu gia, chuyện bắt cá giao cho ta đi, ta am hiểu cái này nhất."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Ngươi có thể chứ?"

"Ta là người thạo nghề."

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Bích Lưu Vân: "Một khi đã như vậy, chuyện bắt cá liền giao cho ngươi."

"Xem ta đi!" Bích Lưu Vân đi đến bên hồ, hát vang một ca khúc, cá bên bờ biển sôi nổi ưỡn bụng lên.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bụng cá trắng phau nổi trên biển, thầm nghĩ: Đám cá này chết quá thảm.....

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu lại liền nhìn thấy thân ảnh thiếu chủ hải long tộc, Hải Lăng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Hải Lăng, thầm nghĩ: Tiểu

tử Hải Lăng này bị tiếng ca của Bích Lưu Vân trấn trụ rồi!

Sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh không khỏi nóng lên, thầm nghĩ: Bích Lưu Vân này, mất mặt trước người nhà thì thôi đi, cư nhiên còn mất mặt trước cả người ngoài.

Kỳ Thiếu Vinh kéo tay Bích Lưu Vân qua: "Lưu Vân, Lưu Vân, không cần hát nữa, đủ cá ăn rồi."

Bích Lưu Vân nhìn cá chết trên mặt biển, gật đầu: "A! Chết nhiều như vậy rồi sao, xem ra là đủ ăn rồi. Ta còn chưa hát đủ đâu, sao lại chết nhiều như vậy chứ!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 148: Tri âm của Bích Lưu Vân

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 148

Chương 148: Tri âm của Bích Lưu Vân

Bích Lưu Vân vừa đưa mắt liền thấy được thân ảnh của Hải Lăng.

Bích Lưu Vân nâng tay lên, nhiệt tình lắc lắc với Hải Lăng: "Hải Lăng thiếu chủ, ngươi cũng tới bờ biển chơi a!"

Hải Lăng nâng bước chân, đi về phía mấy người, "Vừa rồi hình như ta nghe được tiếng ca của Bích cầm sư."

Bích Lưu Vân xấu hổ cười cười: "Ta hát không tốt lắm, để Hải Lăng thiếu chủ chê cười rồi."

Hải Lăng lắc đầu, nghiêm túc nói: "Không có, ngươi hát rất tốt, rất êm tai, dư âm còn văng vẳng bên tai, ba ngày không dứt! Ta rất thích."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt, thầm nghĩ: Tiểu tử Hải Lăng này đang châm chọc sao? Xem người không thể xem bề ngoài a! Trên đời này quả nhiên củ cải rau xanh gì cũng có tình yêu, khẩu vị của vị thiếu chủ này, thật là..... độc đáo.

Trang Hạo dùng khuỷu tay chọc chọc Kỳ Thiếu Vinh, đè thấp thanh âm hỏi: "Vị thiếu chủ này có phải có chứng thích chịu ngược không?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Hắn cũng đang suy nghĩ vấn đề này a!

Bích Lưu Vân tràn đầy vui sướng chớp chớp mắt: "Phải vậy không? Ngươi thật sự cảm thấy ta ca hát rất tốt?"

"Đương nhiên, ta chưa bao giờ nói dối. Không biết có thể mạo muội mời Bích cầm sư hát lại một lần nữa không?" Hải Lăng chân thành đáp.

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được há to miệng, trợn mắt há mồm nhìn Hải Lăng.

Kỳ Thiếu Vinh không khỏi thầm nghĩ: Hải Lăng có thù oán với cá của vùng biển này đi, hắn vất vả lắm mới ngăn chặn được ý niệm tiếp tục tàn sát cá ở đây của Lưu Vân, Hải

Lăng thì lại..... không có chút tâm đồng tình nào với cá ở đây hết, mệt tiểu tử này còn là người hải tộc.

Bích Lưu Vân cười cười: "Được! Ngươi muốn nghe cái gì?"

"Đêm giữa hè."

Bích Lưu Vân nghiêng đầu, trong mắt ánh lên vài phần hoài niệm, "Là đầu lão ca a!"

Hải Lăng gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi biết không?"

"Đương nhiên!"

Trang Hạo chớp chớp mắt, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ta nhìn ra rồi, vị thiếu chủ hải tộc này là muốn "làm thân" với Bích cầm sư, vậy nên mới tìm gãi đúng chỗ ngứa, bất quá, nói đi cũng phải nói lại, vì muốn tiếp cận với Bích cầm sư, cư nhiên nguyện ý nghe Bích cầm sư ca hát, tiểu tử này cũng coi như là bỏ được vốn gốc."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Ta nghĩ chúng ta vẫn nên cách xa một ít

thì tốt hơn."

Trang Hạo gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy."

Bích Lưu Vân cất lên giọng ca quỷ thét sói gào, Hải Lăng tươi cười đầy mặt đứng ở một bên chỉ huy dàn nhạc cho Bích Lưu Vân, hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo thối lui sang một bên quan sát động tĩnh.

"Xem bộ dáng của Hải Lăng thiếu chủ hình như thật sự rất thích nghe Lưu Vân ca hát, chẳng lẽ khẩu vị của hải tộc đều như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh kinh ngạc cảm thán tự hỏi.

"Không phải vậy đi." Trang Hạo vặn vẹo sắc mặt nói.

.....

Kỳ Hằng mang theo một rổ hào từ xa đi tới.

"Lưu Vân còn chưa hát xong sao?" Kỳ Hằng vì không muốn bị giọng ca của Bích Lưu Vân tra tấn, cho nên liền lấy cớ đi nhặt hào, đến tận bây giờ mới trở về.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không phải, Lưu Vân tìm được tri âm, trong chốc lát sợ là không kết thúc được."

Kỳ Hằng nhìn Hải Lăng tươi cười đầy mặt đứng xa xa, nhăn mày lại: "Là Hải Lăng thiếu chủ, nhìn dáng vẻ này xem ra vị thiếu chủ kia thật sự rất thích tiếng ca của Lưu Vân!

Chẳng lẽ thẩm mĩ của hải tộc không giống nhân tộc chúng ta? Nhưng nếu thật sự không giống thì tại sao lại có nhiều cá chết như vậy?"

"Cứ để Lưu Vân tiếp tục hát như vậy cá ở khu vực này sẽ chết hết,

không bao lâu nữa lại có mùi."

Trang Hạo cau mày, trong lòng dâng lên vài phần khác thường.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo hỏi: "Ngươi làm sao vậy? Sắc mặt không thích hợp lắm."

"Hình như tiếng ca của Bích cầm sư không đơn giản."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Đương nhiên không đơn giản, cái này còn cần ngươi nói sao!" Người có thể ca hát đến khó nghe như vậy, thật sự cũng không phải một việc dễ dàng!

"Ta không nói cái này, tiếng ca của Bích thật sự mang lực sát thương, đám cá trong biển kia hình như là bị tiếng ca của Bích cầm sư định trụ, sau đó lại bị tiếng ca kia giết chết, Bích cầm sư hẳn là không cố ý, ngay cả bản thân hắn cũng không biết tiếng ca của mình lại có uy lực như vậy."

"Nghe nói, tiếng ca của nhân ngư tuyệt đẹp động lòng người, nhưng nếu nhân ngư động sát khí, tiếng ca của bọn họ cũng có thể biến thành vũ khí vô hình, thật sự giống như tình cảnh của Bích cầm sư."

"Uy lực tiếng ca của Bích cầm sư hẳn là không chỉ có như vậy, nếu hắn khai phá toàn bộ uy lực của tiếng ca, sau này có thể dùng nó để giết kẻ địch."

"Nghe nói nhân ngư tộc từng có một vị cường giả, thời điểm giao chiến có thể hát một khúc ca giết chết mấy vạn quân địch."

"Có phải Bích cầm sư có quan hệ gì đó với nhân ngư tộc không?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh cau mày: "Hẳn là không có quan hệ gì đi, Lưu Vân chính là vịt lên cạn, một con vịt lên cạn có thể có quan hệ gì với nhân ngư tộc chứ!" Bất quá..... Lưu Vân lại hiểu biết rất nhiều về bí tân của nhân ngư tộc.

Trang Hạo cau mày, thầm nghĩ: Thật sự không có quan hệ gì sao?

Hiểu biết của Bích Lưu Vân về hải tộc không tầm thường, hơn nữa, sau khi tới phiến hải vực này, tên kia tuy rằng mặt ngoài bình thản, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ mang bộ dáng tâm sự nặng nề, tựa hồ là đang ẩn tàng bí mật gì đó.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, nghiêm túc dặn dò: "Thời điểm Lưu Vân muốn nói tự nhiên sẽ nói, nếu hắn không muốn, chúng ta cũng đừng hỏi."

Trang Hạo cười cười: "Ta biết." Kỳ Thiếu Vinh cũng sớm nhận thấy được Bích Lưu Vân không quá thích hợp, chẳng qua.....

Kỳ Hằng hít sâu một hơi, đứng lên nói: "Ta đi khuyên Lưu Vân không hát nữa."

Kỳ Hằng đi tới bên người Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng: "Hai vị, đến thời gian cơm trưa rồi, không bằng ngừng nghỉ một chút, chúng ta cá nướng trước đi."

Bích Lưu Vân tràn đầy tiếc nuối thu tiếng hát lại.

Hải Lăng đầy mặt tươi cười nhìn Bích Lưu Vân: "Hôm nay thật may mắn có thể được nghe Bích cầm sư ca hát, ta rất cao hứng, hy vọng sau này còn có cơ hội.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Khó khăn lắm mới có một người thích nghe ta hát, nếu Hải Lăng thiếu chủ còn muốn, tùy thời đều có thể đến tìm ta."

"Được!" Hải Lăng hạnh phúc đáp.

Bích Lưu Vân giết chết quá nhiều cá, đám Kỳ Thiếu Vinh lại ít ỏi mấy người, chỉ có thể chọn mấy con cá lên nướng.

"Thật tiếc nuối! Hải Lăng nói còn có việc, không tiện ở lại ăn cá."

Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc cá nướng trên tay, bĩu môi nói: "Có lẽ là tên kia nghe hát lâu quá rồi, không cần ăn nữa."

Bích Lưu Vân không vui nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi có ý gì?"

Kỳ Thiếu Vinh cười gượng một tiếng: "Ý ta là tên kia nghe hát đến no rồi, không cần ăn cơm nữa."

Bích Lưu Vân khẽ hừ một tiếng: "Tuy rằng mấy người các ngươi không biết thưởng thức tiếng hát của ta, nhưng trên đời này vẫn còn có người biết nhìn hàng."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Đúng vậy!"

.....

Ảnh vệ đi theo phía sau Hải Lăng, nhịn rồi lại nhịn, rốt cuộc nhịn không nổi nữa, lên tiếng hỏi: "Thiếu chủ, ngài cùng vị Bích cầm sư kia rất vui vẻ a!"

"Cũng tạm được." Hải Lăng cười nói.

"Thiếu chủ, vừa rồi ngài nghe Bích cầm sư ca hát, ngài cảm thấy tiếng ca của Bích cầm sư rất êm tai sao?" Ảnh vệ thật cẩn thận hỏi.

Hải Lăng lắc đầu: "Không dễ nghe, rất khó nghe."

Ảnh vệ sửng sốt một chút, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa rồi hắn thiếu chút nữa đã cho rằng yêu thích của thiếu chủ nhà mình độc đáo, thích kiểu có khẩu vị nặng như vậy. "Nếu thiếu chủ đã cảm thấy khó nghe, sao còn ở lại nghe lâu như vậy."

"Tuy rằng rất khó nghe, nhưng mà....." Khó nghe đến nỗi làm người ta phải hoài niệm!

Ảnh vệ hồ nghi nhìn Hải Lăng: "Nhưng mà?"

"Nhưng mà ta từng được nghe tiếng ca còn khó nghe hơn, vậy nên như này là khá tốt."

Ảnh vệ: "....."

.....

Long cung dưới đáy biển.

"Phụ hoàng, ngài tìm ta?" Hải Lăng chắp tay hỏi.

Hải Long Vương cau mày nhìn Hải Lăng, "Đã kêu ngươi từ sớm, sao hiện tại mới đến?"

"Trên đường gặp chút việc, vậy nên trì hoãn một hồi. Không nói cái này, phụ hoàng, ngài tìm ta là có chuyện gì sao?"

"Hải Vương Châu xuất hiện." Hải Long Vương nói.

Hải Lăng trừng lớn mắt: "Nhân Ngư tộc tìm được Hải Vương Châu?"

Hải Long Vương lắc đầu, "Không có, chẳng qua Hải Vương Bàn đột nhiên có dị động, ngươi biết đấy, Hải Vương Bàn nguyên bản là nơi dùng để đặt Hải Vương Châu, giữa hai bên có liên hệ đặc thù."

Hải Lăng gật đầu: "Vậy phụ hoàng, vị trí đại khái hiện tại của Hải Vương Châu là ở đâu?"

"Ở lãnh địa nhân tộc, nó chỉ xuất hiện chớp mắt một cái, sau đó lại không thấy đâu."

Hải Lăng sửng sốt một chút, bất động thanh sắc nói: "Ta biết, ta sẽ tận lực."

Hải Lăng cúi đầu, thầm nghĩ: Chẳng lẽ ngày đó cảm giác của hắn thật sự không sai, Hải Vương Châu thật sự xuất hiện.

Hải Long Vương cười cười nhìn Hải Lăng: "Hải Vương Châu là chí bảo của hải long tộc chúng ta, nhất định phải tìm trở về, nếu ngươi không muốn cưới tiểu công chúa của nhân ngư tộc, tốt nhất là phải tìm được đồ trước bọn họ."

Hải Lăng đột nhiên ngẩng đầu, nặng nề đáp: "Ta nbiết."

"Ta biết, biết cái gì? Nhìn dáng vẻ này của ngươi xem ra thật sự không thích tiểu công chúa của nhân ngư tộc a!"

Hải Lăng cúi đầu, không nói gì.

.....

Kỳ Thiếu Vinh ngáp dài, đi vào phòng, một cỗ dự cảm bất thường đột nhiên nảy lên trong lòng, Kỳ Thiếu Vinh lập tức lùi lại vài bước.

Một tia điện quang từ trong chân không bổ về phía Kỳ Thiếu Vinh.

Trang Hạo xông tới đẩy Kỳ Thiếu Vinh ra khỏi chỗ.

Một bóng người màu đen lướt qua Trang Hạo, đánh về phía Kỳ Thiếu Vinh, "Giao Hải Vương Châu ra đây!"

Kỳ Thiếu Vinh cuống quít lui về phía sau, thầm nghĩ: Hải Vương Châu, hắn không có thứ này a! Tiểu tử này tìm lầm người rồi đi?

Trang Hạo cùng bóng người màu đen giao chiến, động tác của người kia cực nhanh, vừa lơ đãng liền biến mất không thấy bóng dáng.

Kỳ Thiếu Vinh cảm thấy pháp thuật bóng người màu đen dùng có chút giống nhẫn thuật.

Một tiếng đàn từ không trung vang lên, dưới công kích của sóng âm, sát thủ ẩn trong chỗ tối bị buộc phải nhảy ra.

Bóng người vừa xuất hiện, Trang Hạo liền đánh một chiêu qua, hải tộc kia liền bị đánh rạp trên mặt đất.

Trang Hạo ném thêm mấy quyển trục về phía sát thủ hải tộc, tên kia liền chết đến không thể chết thêm được nữa.

Bích Lưu Vân đi tới, kiểm tra thi thể dưới mặt đất một chút: "Là người ám ảnh lươn điện tộc, am hiểu ám sát."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn thi thể: "Hình như hắn muốn tìm Hải Vương Châu từ chỗ ta, tìm ta có ích lợi gì chứ? Ta không có a!"

Bích Lưu Vân nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Thiếu gia, ngươi đi theo ta một chút, ta có mấy lời muốn nói với ngươi." Bích Lưu Vân dừng một chút, lại nói: "Trang đại thiếu, Kỳ Hằng, các ngươi cũng tới đi."

------oOo------

Chương 149: Thân thế Bích Lưu Vân

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 149

Chương 149: Thân thế Bích Lưu Vân

Bích Lưu Vân xoay người, nhìn mọi người, trầm mặc một hồi, hít sâu một hơi, lên tiếng: "Hải Vương Châu đang ở trên tay ta."

Trang Hạo ôm hai tay nhìn Bích Lưu Vân, tâm không khỏi nhảy nhảy lên, chí bảo của hải long tộc, biểu tượng liên hôn giữa hải long tộc cùng nhân ngư tộc, Hải Vương Châu cư nhiên đang nằm trên tay Bích Lưu Vân, tiểu tử Bích Lưu Vân này quả nhiên có quan hệ sâu xa với hải tộc.

Kỳ Thiếu Vinh hưng phấn nói: "Ta nghe nói ai có được Hải Vương Châu, thiếu chủ hải long tộc liền cưới hắn, Lưu Vân, ngươi có muốn gả cho thiếu chủ hải long tộc không? Không biết thiếu chủ hải long tộc có soái không! Có lẽ tên Hải Lăng kia chính là thiếu chủ hải long tộc, tên kia lớn lên cũng không tệ lắm, Lưu Vân, ngươi nói có đúng không?"

Bích Lưu Vân tức giận nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi chỉ muốn nói vậy thôi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh xấu hổ cười cười: "Lưu Vân, ngươi có được Hải Vương Châu từ đâu vậy?"

"Mẫu thân cho ta." Bích Lưu Vân dừng một chút, lại nói: "Mẫu thân ta là Tuyết Phỉ Nhi công chúa của nhân ngư tộc, cữu cữu nguyên

bản là nhân ngư vương, sau này lại bất hạnh chết trận."

"Cữu cữu ta không có con nối dõi, vốn dĩ sau khi cữu cữu chết, mẫu thân chính là người kế vị duy nhất của hoàng thất nhân ngư, nhưng mẫu thân thế đơn lực mỏng, hơn nữa, không được trưởng lão trong nhân ngư tộc yêu thích, vậy nên vương vị nhân ngư tộc liền truyền cho nhân ngư vương hiện tại."

"Hải Vương Châu kia đáng lẽ nên nằm trong bảo khố nhân ngư tộc, nhưng mẫu thân ta vừa nhìn thấy Hải Vương Châu liền thập phần yêu thích, cữu cữu lại rất yêu thương mẫu thân ta, thấy mẫu thân ta cảm thấy có hứng thú với Hải Vương Châu liền phong ấn Hải Vương Châu lại, mang ra cho mẫu thân chơi."

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được ngơ ngẩn, thầm nghĩ: Muội muội thích liền phong ấn Hải Vương Châu lại ném cho muội muội làm đồ chơi, muội khống đến nông nỗi như thế, quả thật là ca ca mẫu mực!

"Vốn dĩ ý tứ của cữu cữu là chờ đến thời điểm nhân ngư tộc cùng hải long tộc liên hôn lần tiếp theo sẽ mang Hải Vương Châu về, bất quá, cữu cữu chết trận, sau đó, mẫu thân cũng chết trận." Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc hỏi: "Nếu đã như vậy tại sao Hải Vương Châu lại nằm trong tay ngươi?"

"Mẫu thân ta là công chúa nhân ngư tộc, người nàng thích lại là một nhân tộc, vậy nên ta mang hỗn huyết nhân tộc cùng nhân ngư tộc."

"Ta sinh ra đã không có đuôi cá, không thể sinh tồn ở trong biển, mẫu thân liền mang ta tới một hòn đảo nhỏ nuôi nấng, nhân ngư tộc khinh bỉ nhân tộc, thân phận của ta liền không thể công khai. Ta thường xuyên ở một mình, mẫu thân cũng không thể thường xuyên bồi ta chơi, vậy nên nàng liền đưa Hải Vương Châu cho ta."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Vậy nên hoàng tộc nhân ngư thường xuyên coi Hải Vương Châu thành đồ chơi sao? Đây cũng quá đại tài tiểu dụng

rồi.

"Sau khi cữu cữu chết trận, mẫu thân lo lắng thân phận của ta bị bại lộ, sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, liền truyền tống ta rời khỏi hòn đảo kia, tiến vào thế giới nhân loại."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ngươi là hỗn huyết nhân ngư tộc cùng nhân tộc, vậy không có quan hệ gì với hải long tộc, ngày đó Hải Lan nói trên người của ngươi có hơi thở của hải long tộc chính là của Hải Vương Châu sao?" Trang Hạo hỏi.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Có khả năng này."

"Ngươi là nhi tử của công chúa nhân ngư, rốt cuộc ngươi di truyền như thế nào vậy? Công chúa nhân ngư hẳn là rất am hiểu ca hát đi?"

Bích Lưu Vân đen mặt: "Ta hát rất khá! Ngươi cũng nghe thấy Hải Lăng nói rồi đi."

Trang Hạo: "..... Những nhân ngư khác cũng có thể hát chết cá như vậy sao?"

Bích Lưu Vân: "....." Cái này hình như không được.

"Hải Vương Châu là chí bảo của hải tộc, đến tột cùng nó có ích lợi gì?" Kỳ Hằng tò mò hỏi.

"Truyền thuyết nói nó có thể trợ giúp hải tộc tiến vào thánh cấp, nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi." Bích Lưu Vân nói.

"Kỳ thật muốn giải quyết tình cảnh trước mắt có một phương pháp vô cùng đơn giản, cứ trả lại cho nhân ngư tộc là được, Lưu Vân, ngươi nguyện ý không?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân hỏi.

Bích Lưu Vân lắc đầu: "Cái này không được, ta càng nguyện ý đưa Hải Vương Châu cho thế lực đối địch với nhân ngư tộc hơn."

Cữu cữu chết trận là chuyện không thể tránh được, nhưng mẫu thân sau đó cũng chết trận kỳ thật chính là bút tích của hoàng tộc nhân ngư hiện tại, mẫu thân cũng không muốn kế thừa vương vị, nhưng nhân ngư vương hiện tại lại muốn trở thành hoàng đế, bản thân không có cách nào hoàn toàn yên tâm về mẫu thân, vậy nên.....

Trang Hạo cau mày lại: "Nếu ngươi không muốn, vậy chúng ta đi một bước tính một bước vậy."

Bích Lưu Vân bối rối nói: "Xin lỗi thiếu gia, để ngươi phải mạo hiểm với ta."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Không quan hệ, dù sao cho dù không có chuyện của ngươi, ta ở vị trí thành chủ này nguyên bản cũng đã không được an toàn." Quân thượng ném hắn vào vị trí này không phải là hi vọng hắn bị xử lý sao?

.....

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, nghiêng đầu thở dài một hơi.

Trang Hạo cầm bát dược Kỳ Thiếu Vinh pha chế, uống một hơi cạn sạch, nhìn chén thuốc trống trơn, trong lòng Trang Hạo lại hiện lên vài phần say mê, "Cảm ơn dược của ngươi."

"Uống xong rồi sao? Khẩu vị của ngươi thật tốt, đắng như vậy cũng có thể một hơi cạn sạch."

Trang Hạo gật đầu, cười nói: "Bởi vì là dược ngươi pha chế cho ta, dù có đắng hơn nữa ta vẫn cảm thấy ngọt."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không cần khách khí như vậy, ta chỉ đang sợ lãng phí, đưa phần thừa của ta cho ngươi uống mà thôi."

Trang Hạo: "..... Ngươi đang than cái gì vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có gì, ta chỉ đang tiếc nuối, đồ vật trân quý như Hải Vương Châu, có trong tay lại không biết cách dùng, hoàn toàn là một món đồ vô dụng." Chỉ là không thể dùng thì thôi đi, bọn họ còn phải vì thứ này mà gánh vác nguy hiểm.

"Bích Lưu Vân có từng nói phụ thân hắn là người như thế nào không?"

"Hình như ngay cả Lưu Vân cũng không biết."

"Mẫu thân hắn không nói gì sao?"

"Nghe Lưu Vân nói mẫu thân hắn cũng không quá rõ ràng tên húy phụ thân Lưu Vân là gì, bất quá....."

"Bất quá cái gì?"

"Nghe nói đó là một đại soái ca, soái đến kinh thiên địa, quỷ thần khiếp." Kỳ Thiếu Vinh say mê nói.

Trang Hạo: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đang nói chuyện phiếm, tiếng đập cửa từ ngoài vang lên.

Kỳ Thiếu Vinh đi ra mở cửa liền nhìn thấy Hải Lăng.

"Hải Lăng thiếu chủ, sao ngươi lại tới đây?" Kỳ Thiếu Vinh có chút nghi hoặc hỏi.

"Ta tới tìm Bích cầm sư."

Kỳ Thiếu Vinh nửa đùa nửa thật nói: "Chẳng lẽ ngươi nghe xong

Lưu Vân ca hát, nhớ mãi không quên, vậy nên tìm tới sớm như này để hẹn gặp Lưu Vân?"

Hải Lăng gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Chạy tới tìm ngược sớm như vậy, tiểu tử này sống cũng không dễ dàng gì!

"Ngươi vào đi." Kỳ Thiếu Vinh nghiêng người mời.

Trang Hạo nhìn Hải Lăng vào cửa, hơi gật đầu chào hỏi với Hải Lăng.

Trang Hạo đi đến bên người Kỳ Thiếu Vinh, tràn đầy khâm phục nhỏ giọng nói: "Vội vã tới tìm Bích Lưu Vân nghe hát như vậy, tiểu tử này đúng là có ý chí!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đúng vậy!"

.....

Hải Lăng tìm Bích Lưu Vân nói chuyện một hồi, hai người liền cùng nhau rời đi.

Trang Hạo nhìn Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân: "Hai vị muốn ra ngoài sao?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Hải Lăng thiếu chủ nói muốn mang ta ra biển chơi thuyền."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Ra biển chơi thuyền? Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Vị thiếu chủ hải tộc này còn rất có tình thú a, "Vậy các ngươi cẩn thận một ít. Mấy ngày nay trên biển có gió to, không chừng lại lật thuyền."

Bích Lưu Vân gật đầu: "Ta đã biết, thiếu gia yên tâm."

Hải Lăng tràn đầy tự tin nói: "Thuyền của ta rất rắn chắc, không dễ lật như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh gật gật đầu: "Như vậy là tốt nhất."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bóng dáng Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng, nhíu mày lại: "Lưu Vân chính là vịt lên cạn a!"

Trang Hạo nhìn theo, trong lòng cũng dâng lên vài phần sầu lo.

"Suy nghĩ cái gì đấy?"

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Không có gì, ta chỉ đang suy nghĩ, vị thiếu chủ hải tộc này là thật sự thích Bích Lưu Vân, hay là..... vì Hải Vương Châu."

Dựa theo cách nói của Bích Lưu Vân, phong ấn bên trên Hải Vương Châu đã xuất hiện tổn hại, mà hắn lại vừa lúc mang Hải Vương Châu ra xem, cho nên mới không cẩn thận tiết lộ vị trí của Hải Vương Châu, thân phận của Hải Lăng vừa thấy liền biết không đơn giản, lúc ấy có phải hắn Hải Lăng cũng cảm nhận được khí tức của Hải Vương Châu không.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay: "Lưu Vân không phải đồ ngốc, nếu Hải Lăng dụng tâm kín đáo, Lưu Vân chắc chắc có thể ngay lập tức nhận ra, ta thấy vị thiếu chủ hải tộc này là thật tâm thích Lưu Vân, có lẽ cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành của ta lại chuẩn bị có hỉ sự rồi."

Trang Hạo nhíu mày, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành có tổng cộng năm lão bản, Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm đã thành thân, chẳng lẽ Bích Lưu Vân cũng muốn đuổi tới trước hắn cùng Kỳ Thiếu Vinh sao?

"Nghĩ cái gì đấy?"

"Không có gì, ta chỉ đang cảm thấy ánh mắt của Bích Lưu Vân rất

cao, không nhất định sẽ coi trọng Hải Lăng." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Ta lại không nghĩ như vậy, ta cảm thấy hình như Hải Lăng đã sớm biết Lưu Vân."

"Ngươi nói như vậy, ta cũng nhớ tới..... ngày đó khi Hải Lăng nghe Bích Lưu Vân ca hát, biểu cảm của hắn không giống như nghe được lần đầu tiên, hình như đang hoài niệm gì đó."

Kỳ Thiếu Vinh: ".....:

Trang Hạo nghiêng đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Hai người kia đi rồi, không bằng chúng ta cũng đi chơi? "

"Ngươi đừng có cả ngày chỉ nghĩ đến chơi chơi chơi, phải có tâm tiến tới." Kỳ Thiếu Vinh nghiêm trang răn dạy.

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi dạo trên đường cái, quang minh Độc Giác thú đi theo bên cạnh hai người.

"Ngươi không cảm thấy nên thu hồi nó thì tốt hơn sao?" Trang Hạo nhịn không được hỏi.

Quang minh Độc Giác thú vốn dĩ đã chói mắt, một thân trang phục châu quang bảo khí liền càng thêm chói mắt, cố tình quang minh Độc Giác thú còn thập phần màu mè, dọc theo đường đi liên tục rung đùi đắc ý,

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không được."

"Vì sao?"

"Ta phát hiện hình như người hải tộc rất không để mắt ta, ta còn trông cậy vào quang minh Độc Giác thú kéo lại mặt mũi cho ta đâu." Kỳ Thiếu Vinh chống eo nói.

Trang Hạo cau mày: "Nếu ngươi muốn mặt mũi cần gì phải dùng nó, dùng ta là được."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái, tràn đầy bất đắc dĩ nói: "Ngươi..... Vẫn là thôi đi, hải tộc đánh giá ngươi cũng không cao lắm, đều là tiểu bạch kiểm không mang nổi bốn lượng."

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo nhìn quang minh Độc Giác thú đi bên người Kỳ Thiếu Vinh, chua lòm nghĩ: Tiểu tử này rõ ràng là quà hắn tặng Thiếu Vinh, nhưng hình như còn được sủng ái hơn cả hắn!

Méoo: Tui vừa đăng nhầm chương này sang bên **XQCKTHH**, mong mọi người thông cảm 😭😭😭

------oOo------

Chương 150: Lật thuyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 150

Chương 150: Lật thuyền

Bích Lưu Vân đứng trên boong thuyền, gió biển từ từ thổi qua, mái tóc dài của Bích Lưu Vân theo gió biển bay múa.

Tắm gội gió biển, cảm thụ cảnh đẹp trời xanh mây trắng vạn dặm trước mắt, cả người Bích Lưu Vân đều có loại cảm giác thần thanh khí sảng.

Hải Lăng tản bộ đi tới, nâng chén với Bích Lưu Vân: "Muốn uống chút rượu không?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Được!"

Hải Lăng nhìn Bích Lưu Vân: "Bích cầm sư, khi còn nhỏ từng có bạn chơi cùng không?"

"Sao ngươi lại hỏi như vậy?"

"Ta có chút tò mò."

"Có a! Có một tiểu mập mạp vô cùng dại dột, ngẫu nhiên rơi phải bẫy rập ta thiết trí, khóc đến một thân toàn là nước, đúng là một cái bao khóc a!"

Hải Lăng run rẩy khóe miệng một chút, thầm nghĩ: Hắn là vì chạy trốn từ trong biển ra, quần áo trên người mới ướt dầm dề, nào phải khóc đến một thân toàn là nước chứ!

Hải Lăng cười cười: "Tiểu mập mạp kia có mềm yếu như vậy sao?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Xương cốt mềm đến lợi hại, cái gì cũng sợ. Ta nói muốn bắt hắn làm mồi câu cá, hắn liền sợ đến cả người đều run lên, ha ha ha....."

Hải Lăng đen mặt, thầm nghĩ: "Bích Lưu Vân đúng là bậy bạ, ai sợ tới mức cả người đều run lên chứ!

Bích Lưu Vân nhìn sắc mặt Hải Lăng hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Hải Lăng cười cười: "Không có gì, ngươi muốn nghe chuyện xưa về Hải Vương Châu không?"

Bích Lưu Vân có chút kinh ngạc nhìn Hải Lăng: "Hải Vương Châu chính là chí bảo của hải long tộc a! Không phải tất cả những chuyện về Hải Vương Châu đều không thể kể cho người ngoài sao?"

Hải Lăng gật đầu: "Quả thật như thế, bất quá..... Hải Vương Châu đã biến mất rất nhiều năm, vậy nên bí mật về Hải Vương Châu cũng không còn quan trọng như trước nữa."

Trong lòng Bích Lưu Vân mặc niệm hai chữ, "Nói dối!" Hải Vương Châu chính là chí bảo của hải tộc, Hải Vương Châu có thể không quan trọng được sao?

"Bích cầm sư cảm thấy hứng thú không?"

"Đương nhiên, ta thích nhất là nghe bí tân, nếu ngươi nguyện ý nói, ta đương nhiên nguyện ý nghe." Không nghe không phải là lãng phí sao!

Hải Lăng cười cười: "Đồn rằng Hải Vương Châu có thể trợ giúp cao thủ hải long tộc tu luyện đến thánh cấp."

Bích Lưu Vân cười cười, Hải Lăng nói cái này xem như là bí tân của

hải long tộc, bất quá, chút chuyện này Bích Lưu Vân đã sớm được nghe mẫu thân nói qua, tuy rằng như vậy, Bích Lưu Vân vẫn rất nể tình tán thưởng: "Hải Vương Châu thật lợi hại."

"Người khác chỉ biết Hải Vương Châu có thể trợ giúp hải long tộc tu luyện đến thánh cấp, nhưng lại không biết một viên hạt châu có thể giúp người khác thăng cấp như thế nào."

Hải Lăng cười đến thần bí khó lường, Bích Lưu Vân nhìn tươi cười trên mặt Hải Lăng, trong lòng bỗng dâng lên vài phần dự cảm không tốt.

"Trên thực tế, Hải Vương Châu là dùng để song tu."

Bích Lưu Vân nghi hoặc cau mày: "Song tu?"

Hải Lăng gật đầu: "Đúng vậy! Bởi vì Hải Vương Châu là dùng để song tu, cho nên nó mới có thể dùng làm vật đính ước giữa hải long tộc cùng nhân ngư tộc!"

Bích Lưu Vân: "....."

"Ngươi nói cho ta cái này để làm gì?" Bích Lưu Vân thâm thúy nhìn Hải Lăng hỏi.

"Muốn nói liền nói, nào có nhiều lý do như vậy."

Bích Lưu Vân: "....."

Hải Lăng nhìn Bích Lưu Vân: "Khi còn nhỏ có người bắt đuôi rồng của ta, nói muốn nướng đuôi của ta lên ăn."

Bích Lưu Vân đen mặt: "Phải vậy không?"

"Lúc ấy ta nói cho hắn, khi lớn lên ta muốn cưới hắn, ép hắn thành cá dẹp!"

Bích Lưu Vân: "....."

Cư nhiên là..... tiểu mập mạp kia! Khó trách, khó trách từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy

Hải Lăng hắn đã cảm thấy như đã quen biết từ trướcc, Bích Lưu Vân nguyên bản còn cảm thấy là do Hải Lăng lớn lên quá soái, cho nên hắn mới sắc lệnh trí hôn, có loại ảo giác này.

Hải Lăng nhìn sắc mặt khó coi của Bích Lưu Vân, quan tâm hỏi: "Bích cầm sư, ngươi không sao chứ?"

Gió biển ào ào thổi tới, Bích Lưu Vân cười lạnh đáp: "Ta không có việc gì!"

Phía sau người, Bích Lưu Vân nắm chặt nắm tay lại.

Khóe miệng Bích Lưu Vân khẽ cong lên, tiểu mập mạp hắn gặp được trên đảo nhỏ năm đó cư nhiên lại là thiếu chủ hải long tộc, năm đó tiểu quỷ kia vừa lùn vừa béo, lại còn thích khóc nhè, kết quả mấy chục năm qua đi lớn lên lại rất ra người ra dạng!

Hải Lăng ghé sát đến bên người Bích Lưu Vân: "Ngươi không có gì muốn nói với ta sao?"

"Ta nên nói cái gì?" Bích Lưu Vân có chút mê hoặc hỏi.

Mặt biển yên tĩnh bỗng nhiên cuốn lên một cái lốc xoáy, lốc xoáy càng lúc càng lớn, gió biển cũng càng lúc càng mạnh.

Một mỹ nhân ngư từ trong lốc xoáy đi ra, nhảy lên trên thuyền.

Mỹ nhân ngư vừa nhảy lên trên thuyền, đuôi cá liền tự động biến thành hai chân.

Ngải Lệ Nhi đứng trên thuyền, tràn đầy tức giận hìn Bích Lưu Vân.

Hải Lăng bất mãn nhìn mỹ nhân ngư: "Ngải Lệ Nhi, sao ngươi lại ở đây?"

Ngải Lệ Nhi không vui nói: "Lời này nên là ta hỏi ngươi mới đúng, sao ngươi lại ở chỗ này?" Ngải Lệ Nhi chỉ tay về phía Bích Lưu Vân, "Hải Lăng, vì sao ngươi lại ở chung cùng nhân tộc hèn mọn này?"

"Ngải Lệ Nhi, đừng náo loạn, ngươi không biết nhân ngư tộc không được phép dễ dàng xuất hiện trước mặt người khác sao?" Hải Lăng trầm mặt nói.

"Có quan hệ gì, giết người này xong là được rồi." Ngải Lệ Nhi huy động trượng ma pháp, phát động mấy đòn công kích.

"Đủ rồi!" Hải Lăng tức giận vung tay đánh Ngải Lệ Nhi ngã trở lại trong nước.

Bích Lưu Vân ôm hai tay, cười cười nhìn Hải Lăng: "Nhiều năm như vậy, ngươi vẫn thô lỗ không thay đổi! Ta nhớ rõ lúc ấy nói ngươi đi tẩy một con cá, kết quả, ngươi tẩy đến thành thịt nát, hoàn toàn tan vào trong nước, ngay cả xương cốt cũng không còn."

Hải Lăng: "....."

Ngải Lệ Nhi rơi xuống biển không lâu, thuyền lại trở nên rung động kịch liệt.

Một đầu cá mập đột nhiên đánh tới, đâm ra hai cái lỗ thủng dưới đáy thuyền.

"Thuyền sắp chìm rồi." Bích Lưu Vân bất đắc dĩ thuận thuận tóc nói thầm: "Thiếu gia quả nhiên là có dự kiến trước." Hắn vốn còn cho rằng thiếu gia suy nghĩ nhiều, đang yên đang lành sao thuyền có thể chìm được.

Trong biển, một cột nước đột nhiên phóng lên cao, thân ảnh Ngải Lệ Nhi hiện lên bên trên cột nước.

"Hải Lăng, vì một nhân tộc ti tiện, ngươi cư nhiên đối xử như vậy với ta!" Ngải Lệ Nhi huy động trượng ma pháp, sóng gió động trời đánh về phía con thuyền.

Hải Lăng vung tay lên, sóng gió lập tức tan thành mây khói.

Ngải Lệ Nhi thẹn quá thành giận nhìn Hải Lăng, trong miệng phát ra một tiếng rít đặc thù.

Cá mập nguyên bản đang công kích thuyền đột nhiên bạo động, lực công kích thuyền càng thêm kịch liệt hơn.

Bích Lưu Vân cau mày, thầm nghĩ: Nữ nhân ghen quả nhiên không thể trêu vào!

Hải Lăng vung tay lên, một cây quyền trượng hải vương đột nhiên xuất hiện trong tay Hải Lăng.

Hải Lăng hướng quyền trượng về phía cột nước, tức khắc, ánh sáng từ quyền trượng chói lọi phát ra, công chúa mỹ nhân ngư hét thảm một tiếng, ngã vào trong biển.

Hải Lăng lạnh lùng nhìn Ngải Lệ Nhi: "Ngải Lệ Nhi, ngươi nháo đủ rồi!"

Ngải Lệ Nhi nhìn Hải Lăng một hồi lâu, tràn đầy tức giận chìm vào trong nước.

Hải Lăng xoay người nhìn Bích Lưu Vân: "Xin lỗi."

Bích Lưu Vân vân đạm phong khinh cười cười: "Không có gì, thuyền sắp chìm rồi."

Bích Lưu Vân lấy ra một cái còi, thổi nhẹ một tiếng, một con Độc Giác thú giả dạng nhà giàu mới nổi từ phía xa nhanh chóng bay tới.

Bích Lưu Vân nhảy vọt lên lưng Độc Giác thú, cười nhẹ nói, "Hải Lăng, gặp lại sau."

.....

Trên đường cái.

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản đang mang theo Độc Giác thú du hành trên phố, Độc Giác thú bỗng nhiên bay đi.

Trang Hạo nhìn về phía Độc Giác rời đi, khẽ cau mày lại: "Tiểu Hoa bay về phía biển sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta cho Bích Lưu Vân một cái còi, nếu Tiểu Hoa nghe được tiếng còi liền chạy tới."

Trang Hạo chuyển động tầm mắt một chút: "Hiện tại Tiểu Hoa chạy ra biển, có thể nào là Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng cãi nhau không?"

"Có khả năng này."

Trang Hạo cười cười: "Như vậy a!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi nhìn qua hình như rất cao hứng?"

Trang Hạo tràn đầy vô tội chớp chớp mắt: "Không có a! Sao ta phải cao hứng?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Hắn chỉ là cảm thấy hắn theo đuổi tức phụ quá vất vả, người khác lại đều thuận buồm xuôi gió, như vậy rất là không công bằng!

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Ngươi..... Bỏ đi, chúng ta về phủ thành chủ."

Trang Hạo gật đầu: "Được!"

.....

Độc Giác thú phúc hậu chở Bích Lưu Vân rớt xuống biệt viện bên trong phủ thành chủ.

"Lưu Vân, sao ngươi trở lại sớm vậy?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu hỏi.

"Thuyền lật, ta liền đã trở lại." Bích Lưu Vân đáp.

"Thuyền lật? Không thể nào!"

Hắn chỉ là thuận miệng nói một câu, thuyền liền thật sự lật, chẳng lẽ hắn là —— miệng quạ đen! A, sau này hắn sao còn dám nói bậy nữa!

"Địa vị của tên Hải Lăng kia trong hải tộc hẳn là không thấp, ai dám tới chọc thuyền của hắn vậy?" Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi.

"Nhân ngư tộc, Ngải Lệ Nhi công chúa! Hải Lăng là thiếu chủ hải long tộc, nếu Hải Vương Châu không mất, có lẽ lúc này Hải Lăng đã phải nghênh thú nàng."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, ngươi cảm thấy tiểu tử Hải Lăng kia thế nào, có đủ soái không, có đủ lợi hại không? Nếu ngươi thích hắn, ta giúp ngươi đi đoạt thân cũng không phải là không thể."

Bích Lưu Vân cười cười: "Nghe thiếu gia nói như vậy, ta thật cao hứng. Đa tạ thiếu gia, bất quá, không cần."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Bích Lưu Vân hạ cảm xúc nói: "Thiếu gia, ta hơi mệt mỏi, đi nghỉ

ngơi trước."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được, ngươi nghỉ ngơi sớm chút đi."

Bích Lưu Vân xoay người nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ta có mấy lời không biết có nên nói không."

"Nói cái gì?"

"Đừng để Tiểu Hoa ăn nhiều như vậy, nó nặng đến độ sắp không bay nổi nữa rồi. Trên đường trở về ta với nó suýt chút nữa đã ngã xuống biển." Bích Lưu Vân tràn đầy oán niệm lên án.

Hắn vốn dĩ là cưỡi Độc Giác thú tiêu sái rời đi, nhưng con Độc Giác thú này quá không biết cố gắng, bay đến hữu khí vô lực, có mấy lần còn thiếu chút nữa đã ngã xuống nước, chọc cho tiểu tử Hải Lăng kia đuổi tới hỏi có phải Độc Giác thú có vấn đề gì không, còn khuyên hắn để tên kia đưa về.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tiểu Hoa béo đô đô, lại quay sang nhìn Trang Hạo: "Ngươi cũng cảm thấy Tiểu Hoa rất béo sao?"

Trang Hạo: "....." Há có thể chỉ là rất béo! Là rất rất béo mới đúng! Đây nào phải Độc Giác thú, rõ ràng là một con heo a!

------oOo------

Chương 151: Khách thăm hải tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 151

Chương 151: Khách thăm hải tộc

Hoàng cung nhân ngư.

Ngải Lệ Nhi vẻ mặt đưa đám, nổi giận đùng đùng đi vào, Ngải Lệ Nhi phát hỏa, thị nữ trong hoàng cung chỉ có thể kính nhi viễn chi.

"Nữ nhi, ngươi làm sao vậy?" Y Lâm Na quan tâm nhìn Ngải Lệ Nhi hỏi.

Ngải Lệ Nhi chui đầu vào trong lòng ngực Y Lâm Na, ủy khuất khóc lên.

"Mẫu thân, Hải Lăng ra tay với ta, hắn vì một nhân tộc ti tiện mà ra tay với ta!"

Y Lâm Na nghe vậy, tâm tình không khỏi trầm xuống vài phần, "Hải Lăng hẳn là không đến mức vô duyên vô cớ ra tay với ngươi, ngươi làm cái gì sao?"

Ngải Lệ Nhi đỏ mặt lên, không cam nguyện nói: "Ta phá thuyền của hắn."

"Đang yên đang lành, ngươi phá thuyền của hắn làm gì?" Y Lâm Na nhíu mày lại.

Tát Bối lấy được ngôi vị hoàng đế không quá quang minh chính đại, nhiều năm qua đi vẫn luôn có thanh âm phản đối, sau khi tin tức Hải Vương Châu biến mất, ngôi vị hoàng đế của Tát Bối càng thêm không xong.

Hiện tại Y Lâm Na hy vọng nhất là Ngải Lệ Nhi cùng Hải Lăng có thể thuận lợi liên hôn, chỉ cần Ngải Lệ Nhi cùng Hải Lăng thuận lợi liên hôn, khốn cảnh của Tát Bối có thể được giải quyết dễ dàng, đáng tiếc..... Hải Lăng có vẻ không có bao nhiêu tình cảm với Ngải Lệ Nhi, Tát Bối đã đưa ra yêu cầu liên hôn mấy lần, hải long tộc bên kia đều lấy cớ thoái thác.

Ngải Lệ Nhi tức giận nói: "Ta nguyên bản cho rằng Hải Lăng là coi trọng tân lĩnh chủ, còn đặc biệt đi cảnh cáo người nọ một phen, kết quả, Hải Lăng cư nhiên lại coi trọng một hạ nhân bên người lĩnh chủ kia, Hải Lăng cũng thật là, coi trọng một nhân tộc ti tiện thì thôi, hắn lại còn đi coi trọng một hạ nhân."

Y Lâm Na bất đắc dĩ nhìn Ngải Lệ Nhi: "Được rồi, sinh ý Hải Lăng làm thường xuyên lui tới với nhân tộc, có lẽ hắn cùng người nọ chỉ là trao đổi sinh ý mà thôi."

Tâm tình Ngải Lệ Nhi dần bình phục xuống: "Nếu chỉ là trao đổi sinh ý, vì sao Hải Lăng phải ra tay với ta như vậy?"

"Có lẽ là ngươi làm hơi quá đáng, khiến Hải Lăng mất mặt, Hải Lăng dù sao cũng là thái tử hải long tộc, ngươi cũng không thể khiến hắn mất thể diện trước mặt người khác a!" Y Lâm Na từng bước khuyên nhủ.

Y Lâm Na trấn an một phen, cuối cùng cũng dỗ được Ngải Lệ Nhi bình phục tâm tình xuống.

.....

Kỳ Hằng đi vào biệt viện, đưa cho Kỳ Thiếu Vinh một chồng giấy tờ, "Thiếu gia, đây là thống kê lãi suất mỹ phẩm bán ra gần đây."

Kỳ Thiếu Vinh nhận lấy nhìn, tâm tình không khỏi hưng phấn lên: "Cư nhiên bán được nhiều như vậy! A Hằng, ngươi thật có khả năng!"

Kỳ Hằng cười cười: "Cũng thường thôi."

"Thiếu gia, đây là danh sách người muốn tìm ngươi làm chỉnh dung." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

"Danh sách này hầu hết là hải tộc đi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy!"

"Không nghĩ tới hải tộc lại có nhiều người muốn là chỉnh dung vậy."

"Danh sách này đã được ta loại bỏ một ít, thực tế còn nhiều hơn như vậy."

"Thanh danh của ta trong hải tộc lớn như vậy!" Kỳ Thiếu Vinh cảm thấy tràn đầy ngoài ý muốn.

"Hẳn là do có Hải Lan tiền bối đi."

Hải Lan là nữ chiến thần hải tộc, thanh danh trong hải tộc vô cùng hiển hách, trước kia Hải Lan lấy thực lực nổi danh, hiện tại là lấy mỹ mạo.

Bớt trên mặt Hải Lan biến mất, hơi liên tưởng một chút liền nghĩ ra là bút tích của Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh ném danh sách cho Kỳ Hằng: "Theo quy củ cũ, tìm người đưa giá cao nhất tới."

Kỳ Hằng gật đầu: "Được."

Kỳ Thiếu Vinh nghĩ nghĩ: "Chuyện chỉnh dung không vội, trước mắt vẫn nên suy xét sinh ý mỹ phẩm thì tốt hơn."

"Nói cũng phải, thiếu gia, hiện tại ngươi không lo thiếu tiền tiêu, không cần thiết phải tự khiến bản thân mệt mỏi."

.....

Hoàng Đô, phủ nhị hoàng tử.

"Đang xem cái gì vậy?" Thẩm Mạn Vũ đi đến bên người Đường Thiên Phong hỏi.

"Bích Hải Bình Nguyên truyền tin tức tới." Đường Thiên Phong nói.

"Kỳ Thiếu Vinh bị sung quân tới nơi đó đã được một đoạn thời gian, hắn còn sống sao?"

Đường Thiên Phong khẽ hừ một tiếng: "Còn sống, chẳng những sống, còn sống tới vô cùng tốt đẹp. Kỳ Thiếu Vinh vừa đến bên kia không bao lâu liền trùng tu phủ thành chủ, còn mạnh mẽ mở rộng sinh ý đồ mỹ phẩm ra thị trường hải tộc, sinh ý làm đến hô mưa gọi gió."

Thẩm Mạn Vũ cau mày lại: "Phải vậy không? Kỳ Thiếu Vinh này quả nhiên khó đối phó!"

"Không những thế, hình như hắn còn từng chỉnh dung cho Hải Lan, nữ chiến thần hải tộc, bây giờ ngay cả hải long tộc cũng thiếu hắn một phần nhân tình."

"Hải Lan? Là nữ la sát hải tộc cấp chín kia?"

Đường Thiên Phong gật đầu: "Chính là nàng."

Thẩm Mạn Vũ ôm hai tay: "Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh này không thể

khinh thường a!"

Đường Thiên Phong cười cười: "Kỳ thật muốn đối phó với Kỳ Thiếu Vinh cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp, gần đây Bích Hải Bình Nguyên có tin đồn, Hải Vương Châu biến mất nhiều năm lần thứ hai hiện thế, hơn nữa, địa điểm Hải Vương Châu từng xuất hiện chính là phụ cận phủ thành chủ."

Thẩm Mạn Vũ híp mắt, Hải Vương Châu là chí bảo hải tộc, chỉ cần tin tức này được chứng thực, hải tộc bên kia chắc chắn sẽ cuồn cuộn không ngừng tìm tới Kỳ Thiếu Vinh, nếu Kỳ Thiếu Vinh muốn sống sót.....

"Nếu Kỳ Thiếu Vinh chết, Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên cũng không còn đáng ngại.

"Thẩm Mạn Vũ nói.

Nghe Thẩm Mạn Vũ nhắc tới Dịch Phàm, sắc mặt Đường Thiên Phong không khỏi trầm xuống, hiện giờ Dịch Phàm có Mộ Hành Chi làm chỗ dựa, sinh ý làm càng ngày càng lớn, thực lực cũng càng ngày càng mạnh.

Năm đó, Đường Thiên Phong vì Mộ Tuyết Lam mà từng tiếp xúc với Dịch Phàm vài lần, chưa một lần để Diệp Phàm vào trong lòng, mắt thấy người năm đó hắn khinh thường sống càng ngày càng tốt, trong lòng Đường Thiên Phong không khỏi có chút.

.....

Kỳ Thiếu Vinh mở cửa, nhìn thấy một hắc y nhân thân thể khổng lồ đứng ở trong phòng.

Trang Hạo nhìn vào bên trong cửa, không khỏi trừng lớn mắt, Kỳ Thiếu Vinh vừa định nói cái gì, hai người đã cùng bị hút vào bên trong, cửa lập tức đóng lại.

Hắc y nhân toàn thân bọc đồ đen, mặt cũng bị che kín mít, chỉ lộ ra một đôi mắt khiến cho người khác phải kinh sợ.

Trang Hạo trộm vẽ một ký tự số chín ở sau lưng, Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được nhíu mày lại.

"Không biết tiền bối đêm khuya tới chơi, có chuyện gì ta..... ta....." Không có Hải Vương Châu a!

Hắc y nhân không nói gì, lấy ra một tấm poster, đưa tới trước mặt Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản cho rằng người này là vì Hải Vương Châu mà tới, nhìn thấy tấm poster, Kỳ Thiếu Vinh mới biết được người này thật sự là tới vì hắn, trên tấm poster ghi mấy chữ cái to, "Muốn gầy thành một tia chớp sao? Mau tới trung tâm chỉnh dung của Tà Y đi!"

Bên trên poster còn có in hình một bà béo cùng một mỹ nhân sau khi chỉnh dung thành công.

Poster nhăn dúm dó, còn có chút phai màu.

Sau khi Kỳ Thiếu Vinh tới Bích Hải Bình Nguyên, sinh ý chỉnh dung còn chưa triển khai ra, poster tuyên truyền cũng chưa in ấn, tấm poster này là thời điểm Kỳ Thiếu Vinh ở hoàng đô Nguyên Quốc phát ra, đã được một thời gian dài, không biết vì sao lại tới trên tay người này.

"Tiền bối muốn gầy sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Hắc y nhân nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, nhớ năm đó ta cũng là một mỹ nam tử, sau khi kế thừa vương vị, vô số thần dân tiến cống đồ vật cho ta, kết quả, ta ăn hơi nhiều một chút, liền thành như bây giờ."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Nếu muốn chỉnh dung có thể để ban ngày tới a!

Trời đã tối, người này còn trốn ở trong phòng, muốn hù chết người sao?

Hắc y nhân chỉ chỉ thiếu nữ thon thả trên tấm poster: "Ngươi có thể biến ta thành như vậy không?"

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt, thầm nghĩ: Nghe thanh âm này hình như đây là một nam nhân.....

Người này là đơn thuần muốn giảm béo, hay ngoài giảm béo còn muốn chuyển giới a? Hắn còn chưa từng làm giải phẫu chuyển giới đâu! Nếu vị tiền bối này khăng khăng muốn làm, vậy hắn cũng chỉ có thể thử một lần, chuyển giới cũng không có gì ghê gớm, chỉ cần hiểu rõ các bước làm là được.

Hắc y nhân thấy Kỳ Thiếu Vinh không nói lời nào, có chút phẫn nộ hỏi lại: "Ngươi làm không được sao?"

Cảm thấy sát khí ập vào mặt, Kỳ Thiếu Vinh lập tức thu hồi suy nghĩ, vội nói: "Làm được, làm được, không phải là tiền bối muốn gầy sao, ngươi yên tâm, cái này không khó, không khó."

Hắc y nhân nghe vậy, buông lỏng tay ra, "Không khó thì tốt."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hắc y nhân: "Mời đi theo ta."

Kỳ Thiếu Vinh đưa hắc y nhân tới một căn phòng cho khách, hắc y nhân đi được nửa đường, vung tay liền bắt một hải tộc đang ẩn trong chỗ tối ra.

"Ám ảnh thiên tinh, ngươi ở chỗ này làm gì?"

Hải tộc bị hắc y nhân bắt tới thân thể biến động quỷ dị, giống như là muốn thoát khỏi tay hắc y nhân.

Hắc y nhân đánh một quyền qua, hải tộc nguyên bản còn núp trong chỗ tối lập tức bị đánh thành thịt nát.

Trái tim Kỳ Thiếu Vinh run rẩy một phen.

"Lĩnh chủ đại nhân, phiền toái của ngươi không nhỏ a!" Hắc y nhân nói.

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười cười: "Cũng vẫn tốt."

"Gần nhất trong hải tộc thịnh hành một lời đồn đãi."

Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi: "Lời đồn đãi gì?"

"Đồn đãi nói rằng chí bảo của hải tộc, Hải Vương Châu đang ở phủ thành chủ."

"Đó tuyệt đối là lời nói vô căn cứ! Hải Vương Châu đã biến mất từ mười mấy năm trước, lúc đó ta vẫn còn là một hài tử chưa hiểu chuyện."

Hắc y nhân cười cười: "Hải Vương Châu là đồ của hải long tộc, ta không có hứng thú với thứ kia, nhưng những hải tộc khác thì không chắc, lĩnh chủ đại nhân vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đa tạ tiền bối nhắc nhở."

Trang Hạo cau mày, theo hắn biết có một cỗ thế lực đang tản lời đồn Hải Vương Châu đang ở phủ thành chủ ra, Trang Hạo đại khái đoán được là ai ở sau lưng làm chủ, nhưng lại không thể làm gì.

.....

Hắc y nhân đi tới một gian phòng cho khách, Kỳ Thiếu Vinh nói: "Ngươi nằm lên trên giường đi."

Trong lòng Trang Hạo tức khắc dâng lên vài phần chua xót, giường trong phòng cho khách này là do hắn định chế, để đảm bảo sau này hắn cùng Kỳ Thiếu Vinh có làm gì trên giường cũng không thành

vấn đề, hắn làm đến kích cỡ cực đại, khi làm cũng vô cùng dụng tâm.....

Đáng tiếc, Kỳ Thiếu Vinh không có hảo cảm gì với cái giường này, trực tiếp ném tới phòng cho khách trong phủ thành chủ, kết quả, hiện tại..... cuối cũng cũng có chỗ dùng.

Hắc y nhân nằm lên giường, một chiếc giường to như vậy cư nhiên lại không thừa thãi chút nào.

Kỳ Thiếu Vinh có chút sùng bái nhìn Trang Hạo: "Ngươi đúng là có dự kiến trước! Có phải ngươi đã sớm đoán trước được sẽ có một ngày như này không? Thân thể vị khách nhân này rất đồ sộ, nếu không có một chiếc giường lớn như này khi giải phẫu đúng là có chút quá sức."

Trang Hạo miễn cưỡng cười cười: "Đúng vậy! Ngươi không biết sao, ta trước giờ vẫn luôn liệu sự như thần."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Hắc y nhân không kiên nhẫn nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Khi nào bắt đầu?"

Kỳ Thiếu Vinh cười nói: "Hiện tại bắt đầu." Sau đó lại nhìn về phía Trang Hạo: "Phiền toái trợ thủ cho ta."

Trang Hạo gật đầu: "Được."

Méoo: Tuần rồi tui bắt đầu lên lớp, không nghĩ tới mới đầu năm lại bận như vậy, tạm thời lịch học chưa ổn định, không biết khi nào sẽ có chương tiếp theo, mong mọi người thông cảm TToTT

------oOo------

Chương 152: Sa ngư tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 152

Chương 152: Sa ngư tộc

"Tiền bối, sao ngươi lại muốn giảm béo?" Kỳ Thiếu Vinh một bên hút mỡ cho hắc y nhân, một bên hỏi.

"Có một tên vương bát đản chỗ nào cũng không sánh bằng ta đoạt lão bà của ta đi rồi!" Hai mắt Hắc Sa trợn lên, trong mắt chất chứa nồng đậm không cam lòng cùng tức giận, "Tên vương bát đản kia còn nói, không có hắn, lão bà của ta cũng sẽ chạy, các nàng đã chịu đủ tên xấu xí là ta rồi! Ta có chỗ nào xấu chứ, khi còn trẻ ta chính là một đại soái ca!"

Kỳ Thiếu Vinh cười nói: "Nhìn ra được, thời điểm tiền bối còn trẻ nhất định là soái khí bức người, mê đảo muôn vàn mỹ nữ."

"Tiểu tử, ngươi rất có ánh mắt! Hừ, tên vương bát đản kia cư nhiên còn nói ta làm người thất bại, nói giỡn, ta giao hữu khắp thiên hạ, có chỗ nào giống người thất bại!"

"Đúng vậy! Người nhân trung tuấn kiệt giống như tiền bối đây vừa nhìn đã biết chính là nhân sĩ thành công, nếu ngươi làm người thất bại, vậy còn ai dám xưng là người thành công nữa." Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Thịt trên người nhiều như vậy, nhất định là ra ngoài chơi bời với hồ bằng cẩu hữu không ít.

Hắc Sa cười cười: "Lĩnh chủ đại nhân, ánh mắt của ngươi không tồi!"

Dao phẫu thuật của Kỳ Thiếu Vinh lướt nhanh trên thân thể Hắc Sa, cắt ra một đao rồi lại một đao, cao thủ như Hắc Sa, quyển trục đã không có bao nhiêu tác dụng, Kỳ Thiếu Vinh chỉ có thể một bên tiến hành phẫu thuật, một bên nói chuyện phiếm phân tán sự chú ý.

Hắc Sa đau đến không ngừng hít khí, bên ngoài lại không quên làm màu, "Lĩnh chủ đại nhân, ngươi không biết, thời điểm ta còn trẻ chỉ cần vừa xuất hiện, đám nữ hài từ liền vây lại xem ta, khi đó ta đúng là vạn chúng chú mục, mị lực vô biên! Nếu đổi thành một trăm năm trước, tên vương bát đản kia ngay cả một ngón tay của ta cũng không bằng, lão bà của ta sao có thể chạy theo hắn được!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đúng vậy, đúng vậy, đại trượng phu sợ gì không có lão bà, nhất là cao nhân như tiền bối, rất nhanh lại biến thành vạn nhân mê."

"Bớt trên mặt lão vu bà kia là ngươi làm mất?" Hắc Sa hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

"Ngươi làm cho lão vu bà kia không tồi, hiện tại lão vu bà kia có không ít người theo đuổi, nói không chừng không bao lâu nữa liền gả ra ngoài."

"Hải Lan tiền bối thiên tư quốc sắc, chờ tiền bối giải phẫu xong cũng có thể thử theo đuổi xem." Kỳ Thiếu Vinh thuận miệng đề nghị.

Hắc Sa rùng mình một cái, cười gượng nói: "Cái này thì không cần, nàng không thích hợp với ta, ta không thích kiểu như nàng."

Thân thể Hắc Sa quá đồ sộ, Kỳ Thiếu Vinh giải phẫu rất lâu mới xong, sau khi giải phẫu, thân thể Hắc Sa chỉ còn lại hai phần ba ban đầu.

Sau khi giải phẫu hoàn thành, hình thể của Hắc Sa vẫn có chút cường tráng, bất quá, tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Hắc Sa xú mỹ đứng trước gương xoay người vài vòng, "Không tồi, không tồi, ta cảm thấy mình trẻ lại hơn một trăm tuổi, hơn một trăm năm trước, đám mỹ nhân nhi vừa nhìn thấy ta liền không thể động chân."

Kỳ Thiếu Vinh cười nói: "Tiền bối, bộ dáng hiện tại của ngươi thật sự rất anh tuấn, bây giờ ngươi trở về, lão bà đã chạy trốn của ngươi nhất định sẽ hối hận."

"Nói không sai, ta phải nhanh chóng trở về, tìm tên vương bát đản kia nói lý!" Hắc Sa ném cho Kỳ Thiếu Vinh một quả lệnh bài: "Ngươi làm không tồi, lệnh bài này cho ngươi, gặp chuyện gì khó khăn ngươi có thể dùng nó tìm ta."

Kỳ Thiếu Vinh còn muốn nói cái gì, Hắc Sa đã chạy vô tung vô ảnh.

Kỳ Thiếu Vinh trầm mặt xuống mắng: "Vương bát đản, cư nhiên quỵt nợ!"

Trang Hạo an ủi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Hắn để lại một khối thẻ bài cho ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy buồn bực nhìn thẻ bài trong tay: "Một khối thẻ bài nát thì làm được cái gì chứ!"

"Có thể làm gì hay không vẫn nên chờ đến lúc Bích Lưu Vân xem xong rồi nói."

Kỳ Thiếu Vinh nghĩ nghĩ gật đầu: "Nói cũng đúng."

.....

Bích Lưu Vân nhìn bộ dáng uể oải không phấn chấn của Kỳ Thiếu Vinh, quan tâm hỏi: "Thiếu gia, ngươi không sao chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có việc gì."

Kỳ Hằng nghi hoặc nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi cũng không ngủ hảo sao? Chẳng lẽ ngươi cùng thiếu gia....."

Trang Hạo miễn cưỡng cười cười, thầm nghĩ: Chẳng lẽ! Nếu thật sự giống như những gì ngươi suy đoán thì tốt rồi.

"Hôm qua có một người nửa đêm xông vào phòng của ta đòi làm chỉnh dung, khiến cho ta tưởng rằng hắn là tới gây chuyện nữa chứ." Kỳ Thiếu Vinh gãi gãi tóc, có chút bực bội kể.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Có người chờ không kịp, trực tiếp xông vào sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Phí mất nửa ngày của ta, kết quả, tên hỗn đản kia ném lại một khối thẻ bài nát xong liền chạy."

"Là thẻ bài gì?" Bích Lưu Vân tò mò hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lấy thẻ bài ra, Bích Lưu Vân nhìn thẻ bài, cười nói: "Thiếu gia, ngươi kiếm lớn rồi, đây là lệnh bài của sa ngư *(cá mập)* tộc, cầm lệnh bài này tìm đến sa ngư tộc, sa ngư tộc có thể đáp ứng một yêu cầu của ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh nghe vậy, tức khắc cao hứng vài phần: "Ta còn tưởng rằng tên mập chết tiệt kia quỵt nợ, không nghĩ tới hắn lại biết điều như vậy, bất quá, vì sao lệnh bài không làm bằng vàng?"

Bích Lưu Vân tràn đầy bất đắc dĩ nói: "Thiếu gia, đây là gỗ trầm đàn vạn năm, đáng giá hơn vàng nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Thì ra là vậy!"

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, có một chuyện không biết có nên nói không?"

"Ngươi nói đi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Gần đây có rất nhiều người đồn rằng Hải Vương Châu ở phủ thành chủ."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Theo lý mà nói tin tức không nên truyền nhanh như vậy mới đúng!" Chuyện về Hải Vương Châu Bích Lưu Vân chỉ nói cho mấy người bọn họ.

Trang Hạo híp mắt lại: "Ta nghĩ người truyền tin tức này ra không phải hải tộc, đối phương hẳn là cũng không xác định đồ vật đang nằm trên tay chúng ta, chỉ thuần túy là muốn khuấy bãi nước đục, nhưng cố tình chó ngáp phải ruồi."

Bích Lưu Vân bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Xin lỗi, nói đến cùng nếu không phải do ta quá lỗ mãng thì cũng không đến mức như thế."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, ngươi không cần quá lo lắng."

Bích Lưu Vân miễn cưỡng cười cười: "Ta biết."

.....

Kỳ Thiếu Vinh nằm ngủ gật trên ghế bập bênh, Trang Hạo ngồi cạnh nghỉ ngơi.

"Hoàng đô bên kia có tin tức gì không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Có! Quân thượng định phát binh tấn công Tĩnh Quốc."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Chuyện khi nào?"

"Khoảng nửa tháng trước, đại quân sợ là đã tới biên giới."

"Chủ soái là ai?"

"Là một vương gia hoàng tộc."

"Không tìm người nhà ngươi sao?" Kỳ Thiếu Vinh có chút ngoài ý muốn hỏi.

Trang Hạo cười cười: "Danh vọng của Trang Hạo đã rất cao, không cần thiết phải cao hơn."

"Nếu quân thượng không tìm người Trang gia các ngươi, vậy vừa lúc giúp các ngươi tiết kiệm người."

Trang Hạo cười cười: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm, nếu quân thượng chuyển lực chú ý tới Tĩnh Quốc, vậy hẳn là sẽ không để ý tới hắn nữa, dù sao hắn vốn dĩ cũng là một tiểu nhân vật.

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo nói chuyện, Bích Lưu Vân đi tới.

"Thiếu gia, ta ra ngoài một chuyến."

"Ngươi đi đâu vậy?"

"Ta đi cửa hàng Mạc Vân."

"Đến chỗ đó làm gì?" Lưu Vân thích nhất là soái ca, thiếu chủ cửa hàng Mạc Vân lớn lên lại không quá tuấn tú.

"Nghe nói cửa hàng kia chuẩn bị mở một buổi bán đấu giá, ta đi xem bọn họ chuẩn bị tới đâu rồi, thuận tiện thử xem có thể xử lý một ít đồ không dùng được trên tay không." Bích Lưu Vân vẻ mặt bình tĩnh nói.

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt: "Vậy ngươi đi đi, đi sớm về sớm."

Bích Lưu Vân gật đầu, "Được."

Trang Hạo nhìn Bích Lưu Vân rời đi, không khỏi có chút chần chờ: "Thiếu Vinh, ngươi xem Bích Lưu Vân không phải là thật sự muốn bán thứ kia đi chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Không biết! Thứ kia giữ lại chẳng để làm gì, bán đi cũng không sao."

Trang Hạo: "....."

.....

Bích Lưu Vân rời đi không lâu, tiếng đập cửa lại vang lên.

Kỳ Thiếu Vinh ra mở cửa, nhìn thấy Hải Lăng phong trần mệt mỏi chạy đến, không có hảo ý cười hỏi, "Là Hải Lăng thiếu chủ a! Đúng là khách hiếm thấy! Sao ngươi lại tới đây?"

Hải Lăng miễn cưỡng cười cười: "Ta tới tìm Lưu Vân? Hắn có ở đây không?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Lưu Vân, gọi đến thân thiết như vậy! Lưu Vân cùng tiểu tử này đã quen thuộc như vậy rồi sao?

"Nghe nói hôm qua ngươi cùng Lưu Vân ra biển, đi được nửa đường thuyền lại chìm, ta nói Hải thiếu chủ ngươi a, ngươi kiếm được nhiều tiền như vậy, hẳn là nên mua một con thuyền rắn chắc một ít, mua một con thuyền nát về thật sự là không phù hợp với giá trị con người của ngươi!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hải Lăng cười gượng hai tiếng: "Thành chủ đại nhân giáo huấn phải."

"Hải thiếu chủ tới là có chuyện gì sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Ta tới tìm Lưu Vân."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy tiếc nuối nhìn Hải Lăng: "Thật không khéo, Lưu Vân mới vừa ra ngoài."

"Ra ngoài? Hắn đi đâu?"

"Hắn đến cửa hàng Mạc Vân, nói là muốn bán đấu giá một ít đồ."

Hải Lăng đột nhiên mở to mắt, "Bán đấu giá một ít đồ?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Hắn muốn bán đấu giá cái gì?"

"Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, đại khái là một ít đồ không cần dùng đến đi."

Hải Lăng không để ý tới Kỳ Thiếu Vinh nữa, lập tức quay người đi ra ngoài.

"Hải thiếu chủ, ngươi muốn đi đoạt sinh ý sao? Làm buôn bán phải chú ý thứ tự sau trước, ngươi đi đoạt sinh ý như vậy không tốt lắm đâu!"

Hải Lăng một mực đi về phía trước, không thèm để ý Kỳ Thiếu Vinh đang nói cái gì.

Kỳ Hằng nhìn bóng dáng Hải Lăng biến mất, nói: "Thiếu gia, Hải Lăng thiếu chủ đi nhanh thật!"

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý gật đầu: "Lưu Vân đã đi được một lúc, bây giờ Hải Lăng mới đuổi qua cũng không biết là có kịp hay không."

"Thiếu gia, ngươi thấy Lưu Vân sẽ bán thứ kia đi thật sao?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Vấn đề này ta cũng không biết! Bất quá, nếu

Lưu Vân có thể hạ quyết tâm bán thứ kia đi vậy nhất định có thể đổi về rất nhiều tiền."

Kỳ Hằng: "....."

------oOo------

Chương 153: Đưa ra Hải Vương Châu

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 153

Chương 153: Đưa ra Hải Vương Châu

Bên trong cửa hàng Mạc Vân.

Bích Lưu Vân cùng Mạc Vân An song song ngồi, trên bàn bày sáu bảy kiện bảo vật.

"Bích cầm sư, đồ ngươi muốn bán đấu giá đã được đặt trong danh sách đăng ký." Mạc Vân An nói.

Bích Lưu Vân cười cười gật đầu, "Tốt."

Mạc Vân An vươn tay ra với Bích Lưu Vân: "Rất vui được làm việc với Bích cầm sư, sau này có chuyện gì Bích cầm sư có thể tìm đến ta."

Bích Lưu Vân vươn tay đáp lại.

Cửa "phanh" một tiếng bị đạp mở ra, Hải Lăng vẻ mặt lạnh lẽo đứng ở cửa.

Hải Lăng nhìn Mạc Vân An cùng Bích Lưu Vân nắm tay, khuôn mặt nguyên bản lạnh lẽo lại trầm xuống thêm vài phần.

Mạc Vân An nhìn Hải Lăng, không khỏi nhíu mày lại.

Quản sự cửa hàng Mạc Vân chạy theo ngay phía sau Hải Lăng, tràn đầy bối rối nhìn Mạc Vân An: "Thiếu chủ, Hải thiếu chủ một hai muốn tiến vào, ta cũng không ngăn cản được."

"Hải thiếu chủ, sao lại tới đây? Ngươi làm như vậy tựa hồ không quá thỏa đáng đâu." Mạc Vân An nhìn chằm chằm Hải Lăng nói.

Hải Lăng không để ý đến Mạc Vân An, tiến lên bắt lấy cánh tay Bích Lưu Vân: "Ngươi bán đấu giá thứ gì, ngươi bán thứ kia đi sao?"

Mạc Vân An nhảy nhảy mày, thứ kia, thứ gì? Đồ Bích Lưu Vân bán đấu giá tuy rằng trân quý, nhưng hình như cũng không có gì quá đặc biệt, hẳn là không đến mức khiến cho thiếu chủ cửa hàng Thiên Long thất thố tới vậy đi?

Hải Lăng nhìn sắc mặt nghi hoặc của Mạc Vân An, bỗng nhiên ý thức được chính mình quá kích động.

Bích Lưu Vân nhìn Hải Lăng, ngữ khí bất thiện nói: "Đồ ta muốn bán đấu giá đều ở trên bàn, thế nào, Hải thiếu chủ có hứng thú sao?"

Hải Lăng nhìn qua đồ vật đặt trên bàn, thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại cảm thấy mình phản ứng thật sự quá kích.

Hải Lăng miễn cưỡng cười cười: "Đồ Bích cầm sư muốn bán đấu giá đều là tinh phẩm, ta đương nhiên có hứng thú."

Mạc Vân An cười cười nhìn Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân: "Ta chuẩn bị mở hội bán đấu giá, nếu Hải thiếu chủ có hứng thú, chúng ta tùy thời hoan nghênh tới tham dự."

Hải Lăng gật đầu: "Ta sẽ."

Hải Lăng đi theo Bích Lưu Vân ra ngoài, Mạc Vân An nhìn bóng dáng hai người, như suy tư điều gì.

"Thiếu chủ, quan hệ giữa vị Bích Lưu Vân kia cùng Hải Lăng tựa hồ

không đơn giản." Biên quản sự nói.

Mạc Vân An cau mày: "Thân phận Hải Lăng đặc thù, chuyện của hắn chúng ta vẫn không nên trộn lẫn vào cho thỏa đáng." Cửa hàng Mạc Vân đã phát triển ở Bích Hải Bình Nguyên nhiều năm, đương nhiên là không thể hoàn toàn không biết gì về thế lực đứng sau cửa hàng Thiên Long.

"Lại nói tiếp, vị lĩnh chủ đại nhân mới của chúng ta thật sự không đơn giản, tìm một cơ hội, chúng ta vẫn nên đến chào hỏi lại một câu thì tốt hơn." Mạc vân an nói.

"Thiếu chủ nói phải, vị lĩnh chủ kia trị hết bớt trên mặt Hải Lan của hải long tộc, sau đó lại khôi phục hình thể cho Hắc Sa của sa ngư tộc, hai đại tộc của hải tộc đều thiếu nhân tình của hắn, cứ tiếp tục như này, hắn muốn ngồi vững cái ghế lĩnh chủ cũng không phải là khó....."

Mạc Vân An gật đầu: "Có ai nói không phải đâu! Sinh ý đồ mỹ phẩm của thành chủ đại nhân cũng rất rực rỡ, hắn phát triển sinh ý tốt như vậy, đến cả ta còn phải đỏ mắt."

.....

Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng đi được một một, không khí giữa hai người hoàn toàn yên lặng.

Hải Lăng nhìn Bích Lưu Vân đi ở đằng trước, mấy lần muốn mở miệng muốn nói gì đó, cuối cùng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

"Ngươi đã sớm biết thứ kia đang ở trên người ta đi?" Bích Lưu Vân lên tiếng hỏi.

Hải Lăng nhìn Bích Lưu Vân: "Ngươi nói cái gì?"

Bích Lưu Vân cười lạnh một tiếng: "Đừng giả ngu, ngươi biết ta đang nói cái gì, nếu không phải vì thứ kia, ngươi cũng sẽ không vội

vội vàng vàng chạy tới, không phải sao?"

Bích Lưu Vân lạnh lẽo nhìn thẳng Hải Lăng, Hải Lăng hơi hơi quay đầu đi, ánh mắt Bích Lưu Vân quá sắc bén, khiến cho hắn có chút chịu không nổi.

"Ta quả thật có chút hoài nghi." Hải Vương Châu mất tích nhiều năm như vậy, kết quả, sau khi đám người Kỳ Thiếu Vinh tới không lâu, hơi thở Hải Vương Châu liền xuất hiện, hơn nữa, ngày đó hắn cũng cảm nhận được Hải Vương Châu ở phụ cận thành chủ, liên tưởng tới sự xuất hiện đột ngột của Bích Lưu Vân trên đảo nhỏ gần hải tộc năm đó, hết thảy đều thuận lý thành chương.

Bích Lưu Vân quay người qua, đáy lòng dâng lên vài phần lạnh lẽo, Bích Lưu Vân cong khóe miệng cười tự giễu một tiếng, "Trước đó ngươi nói với ta cách sử dụng của Hải Vương Châu kỳ thật là đang gạt ta đi?"

Hải Lăng sửng sốt một chút: "Ngươi đang hoài nghi ta vì Hải Vương Châu mà cố ý lừa gạt ngươi?"

Bích Lưu Vân khẽ thở dài một hơi: "Bỏ đi, có phải gạt ta hay không đều không quan trọng."

Hải Lăng nhíu mày nhìn Bích Lưu Vân, có chút táo bạo chất vấn: "Ngươi có ý gì?"

Bích Lưu Vân lấy ra một chiếc nhẫn không gian, ném cho Hải Lăng, "Hải Vương Châu ở bên trong, ngươi mang về đi."

Hải Lăng bắt lấy cánh tay Bích Lưu Vân: "Ta không phải tìm ngươi đòi Hải Vương Châu."

Bích Lưu Vân nghiêng đầu nhìn Hải Lăng: "Đừng nói giỡn, chí bảo của hải long tộc, ngươi không muốn sao?"

Hải Lăng cúi đầu, không nói gì.

Bích Lưu Vân nhìn phản ứng của Hải Lăng: "Nếu ngươi không muốn, ta cầm đi bán đấu giá là được."

Hải Lăng lập tức lên tiếng: "Cho ta đi."

Bích Lưu Vân cười nhạo một tiếng, "Xem ra là vẫn muốn!"

Trong lòng Hải Lăng tràn đầy buồn bực, rồi lại không biết nên giải thích như thế nào.

"Ngươi có thể đáp ứng ta một điều kiện không?"

"Ngươi nói....."

"Hy vọng tin tức Hải Vương Châu trở lại hải long tộc có thể nhanh chóng truyền ra, ta không muốn phủ thành chủ lại tiếp tục chịu quấy rầy vô vị."

Hải Lăng gật đầu, "Được."

.....

Phủ thành chủ.

"Lưu Vân, ngươi trở lại rồi!" Kỳ Thiếu Vinh quan tâm nhìn Bích Lưu Vân trông có vẻ cảm xúc suy xụp.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Ừm!"

"Mọi chuyện xử lý tốt rồi?"

"Tốt."

"Vậy thứ kia đâu?" Kỳ Thiếu Vinh thuận miệng hỏi.

"Ta tặng người!"

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Tặng người!" Có thể hào phóng hơn được nữa không!

Bích Lưu Vân không nhìn đến bộ dáng kinh ngạc Kỳ Thiếu Vinh, mỏi mệt nói: "Thiếu gia, ta đi nghỉ ngơi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được!"

Trang Hạo nhìn bóng dáng Bích Lưu Vân, nói: "Tiểu tử Lưu Vân này nhìn thế nào cũng giống đang thất hồn lạc phách, có phải hắn thất tình không? Cho nên mới ủ rũ cụp đuôi như vậy....."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Không có khả năng! Lưu Vân là ai chứ? Hắn sao có thể vì thất tình mà thất hồn lạc phách được! Ta thấy hơn phân nửa là bởi vì

Lưu Vân bị gạt, cho nên mới mạnh miệng nói muốn tặng đồ cho người ta, kết quả, đưa đi rồi lại hối hận."

Trang Hạo: "....."

.....

Hải long tộc.

Hải Lăng đặt Hải Vương Châu lên một mâm ngọc trắng tinh, Hải Vương Châu vừa tiếp xúc với mâm ngọc, ánh sánh lộng lẫy liền từ mâm ngọc tỏa ra.

"Không nghĩ tới ngươi lại tìm Hải Vương Châu về nhanh như vậy, lợi hại!" Hải Lan đi tới bên người Hải Lăng tán thưởng nói.

Hải Lăng miễn cưỡng cười cười: "Đây cũng không phải công lao của ta!"

"Không phải công lao của ngươi? Vậy là công lao của ai?"

Hải Lăng cúi đầu, không nói gì.

"Đồ đã tìm về, nhưng hình như ngươi không quá cao hứng?" Hải Lan hỏi.

Hải Lăng hít sâu một hơi, bên miệng không khỏi cười khổ một tiếng, hiện tại có phải Bích Lưu Vân rất hận hắn không, trong cảm nhận của Bích Lưu Vân, có phải hắn vì tìm về Hải Vương Châu mà trở thành tiểu nhân không từ thủ đoạn rồi không?

Hải Lăng cười cười, đổi đề tài nói: "Cô cô, hình như gần đây có rất nhiều người đang theo đuổi ngươi, ngươi có xem trọng ai không?"

Hải Lan khẽ hừ một tiếng: "Đều là một đám tôm chân mềm, không có ai chịu được mấy chiêu của ta."

"Không phải bọn họ quá yếu, mà là cô cô quá mạnh."

"Muốn theo đuổi ta đương nhiên phải có năng lực đánh bại ta."

Hải Lăng: "....." Phụ hoàng còn đang mong chờ được uống rượu mừng của cô cô, lấy dáng vẻ này của cô cô, mong muốn này của phụ hoàng xem ra khó thực hiện rồi.

.....

Vào đêm.

Bích Lưu Vân ngồi trong đình viện, khảy cầm huyền, tiếng đàn trầm thấp chậm rãi quanh quẩn trong đình viện.

Kỳ Thiếu Vinh đi ra, ngồi xuống bên người Bích Lưu Vân, "Làm sao vậy, không ngủ được sao?"

"Đúng là có chút không ngủ được." Bích Lưu Vân nói.

"Vì sao không ngủ được? Khổ vì tình sao? Lưu Vân a, chuyện tình cảm thuận theo tự nhiên là được, có một số người, ngươi theo đuổi hắn, hắn không để ý đến ngươi, ngươi không quan tâm hắn, hắn lại đảo truy lại." Kỳ Thiếu Vinh vẻ mặt ta đã là người từng trải cảm thán.

Bích Lưu Vân cười cười nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi đang nói đến Trang Hạo sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ta chỉ là tùy tiện nói một chút."

"Thiếu gia yên tâm, ta không phải khổ vì tình."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy tò mò hỏi: "Không phải khổ vì tình, vậy thì là vì cái gì?"

Bích Lưu Vân trầm mặt xuống, tràn đầy ảo não than thở, "Ta nhất thời xúc động, làm một bút sinh ý lỗ vốn, cho nên hiện tại mới hối hận đến ngủ không yên."

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Bích Lưu Vân: "Làm sinh ý a, luôn là có lỗ có lãi, đợi sau này bồi về là được, không cần quá đặt nặng trong lòng."

"Chỉ là lần này ta chịu thiệt quá độ, lỗ sạch vốn a!" Bích Lưu Vân nhắm mắt lại, Hải Vương Châu là một trong số những di vật mẫu thân để lại cho hắn, bất quá, thứ kia quá bỏng tay, hắn chỉ có thể đưa ra, nhưng mà, hắn không nên tặng không mới đúng.

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm nói: "Lưu Vân, có phải ngươi đã sớm quen Hải Lăng không?"

Bích Lưu Vân hơi kinh ngạc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi....."

"Ta đoán, ta thấy ánh mắt Hải Lăng nhìn ngươi không giống đang nhìn một người xa lạ."

"Đúng là đã sớm quen, khi còn nhỏ Hải Lăng vừa lùn, vừa xấu, lại còn béo, trưởng thành....."

"Trưởng thành, vừa cao, vừa soái, vừa thông minh..... Ngươi động tâm?"

Bích Lưu Vân tức giận nói: "Thiếu gia, hắn thông minh chỗ nào?" Lại còn vừa cao vừa soái, có phải nói quá rồi không?

"Nếu không thông minh, sao có thể chiếm lời của ngươi một bút như vậy được?"

"Đó là do ta nhất thời xúc động, không phải hắn thông minh."

"Nhất thời xúc động, chẳng lẽ là sắc lệnh trí hôn?" Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp hai mắt sáng rực nhìn Bích Lưu Vân.

Bích Lưu Vân không vui đổi đề tài: "Thiếu gia, sao ngươi lại thức muộn như vậy?"

"Ta thấy ngươi không cao hứng, cho nên tới an ủi ngươi." Kỳ Thiếu Vinh chân thành nhìn Bích Lưu Vân đáp.

Bích Lưu Vân nghiến răng nghiến lợi nói: "Thiếu gia, cảm tạ ngươi an ủi, ta cảm thấy khá hơn nhiều rồi."

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Bích Lưu Vân: "Ngươi cảm thấy khá hơn là tốt rồi. Lưu Vân, có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng nhất định phải nói với ta a!"

Bích Lưu Vân: "....."

------oOo------

Chương 154: Công chúa tới chơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 154

Chương 154: Công chúa tới chơi

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía phòng ngủ liền thấy Trang Hạo đang dựa lưng trước cửa phòng, tựa hồ là đang đợi hắn.

Trang Hạo mặc một thân hắc y, hơi hơi cúi đầu, mái tóc dài che khuất mi mắt, cả người âm u, nhìn qua còn có vài phần giống quỷ.

"Đã trễ thế này ngươi còn cùng Bích Lưu Vân nói chuyện phiếm lâu như vậy?" Trang Hạo lạnh giọng nói.

"Ta cảm thấy Lưu Vân có vẻ khổ vì tình, cho nên tới an ủi hắn một chút." Kỳ Thiếu Vinh giải thích.

Trang Hạo chua lòm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta cũng đang khổ vì tình, không bằng ngươi tới an ủi ta chút đi."

Kỳ Thiếu Vinh liếc xéo Trang Hạo một cái: "Ngươi? Khổ vì tình? Ngươi còn trẻ tuổi, không cần nghĩ quá nhiều, đi ngủ sớm một chút đi."

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo thẹn quá thành giận, đè Kỳ Thiếu Vinh lên tường.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày, thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo này không

học được cái gì tốt! Mới tý tuổi đầu đã bắt chước người khác kabe - don!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi muốn làm gì?"

"Kỳ Thiếu Vinh, Dịch Phàm, Mộ Đình Hiên, Bích Lưu Vân, Kỳ Hằng, mỗi người bọn họ đều quan trọng hơn so với ta, ở trong lòng ngươi, bọn họ đều xếp hạng trước ta có phải không?" Trang Hạo nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, kích động hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh vốn định nói phải, nhưng đụng phải ánh mắt thanh triệt của Trang Hạo, cả người lập tức cứng lại.

Trang Hạo nhìn sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần mệt mỏi.

Trong lòng Kỳ Thiếu Vinh không khỏi ê ẩm lên, cầm lòng không đậu duỗi tay về phía Trang Hạo, Trang Hạo bắt lấy cánh tay Kỳ Thiếu Vinh, kích động nói: "Ngươi nhìn kỹ ta đi!"

"Nhìn ngươi làm cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi.

"Không phải ngươi thích soái ca sao? Ngươi xem, ta soái như vậy, ngươi vẫn không động tâm sao?" Trang Hạo có chút tức muốn hộc máu nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Rốt cuộc vẫn là tiểu hài tử! Nói ra lời như vậy.....

Kỳ Hằng đi tới nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Thiếu gia, Trang đại thiếu, các ngươi đang làm gì vậy?"

Trang Hạo tức giận trừng mắt nhìn Kỳ Hằng một cái, buông tay Kỳ Thiếu Vinh ra, buồn bực rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn theo bóng dáng Trang Hạo, trong lòng có chút hụt hẫng.

Kỳ Hằng quay đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi còn ổn không?"

Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại: "Rất tốt."

"Hình như Trang đại thiếu có chút nóng nảy."

Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc nhìn Kỳ Hằng.

"Thiếu gia, ngươi cũng phải cho Trang đại thiếu một chút hi vọng..... Dù sao tình tình Trang đại thiếu có dai dẳng như thế nào thì cũng sẽ có ngày mỏi mệt." Kỳ Hằng nhìn về phía Trang Hạo rời đi, ý vị thâm trường nói.

Kỳ Thiếu Vinh gãi gãi tóc, chuyện tình cảm thật khiến cho người ta phải đau đầu! Vậy nên đời trước đến hơn ba mươi tuổi hắn vẫn là lão quang côn, không, là người đàn ông độc thân hoàng kim mới đúng.

.....

Bích Lưu Vân ôm cầm, quay lại phòng ngủ, đi gần đến phòng liền nhìn thấy Trang Hạo đang chờ trước cửa.

"Trang đại thiếu, ngươi làm sao vậy?"

Trang Hạo lắc đầu: "Ta tới thỉnh giáo ngươi."

Bích Lưu Vân cười cười: "Ngươi muốn hỏi cái gì?"

"Ta muốn biết vì sao hắn lại coi trọng ngươi như vậy!"

Bích Lưu Vân phủng mặt, say mê đáp: "Đại khái là do ta lớn lên đẹp đi, trời sinh lệ chất vẫn luôn được người khác hoan nghênh."

Trang Hạo khẽ hừ một tiếng: "Ta không như vậy cảm thấy."

"Trang đại thiếu không cần nóng vội, cứ từ từ tới đi. Phải biết rằng ta đã quen thiếu gia gần mười năm, có thể xem như là thanh mai trúc mã, Trang đại thiếu, ngươi mới biết thiếu gia được bao lâu chứ? Tình cảm chân chính là phải qua được khảo nghiệm của thời gian, nếu ngươi theo đuổi thiếu gia mười năm, ta nghĩ hắn sẽ thích ngươi thôi, cứ từ từ tới!"

Trang Hạo cười cười nhìn Bích Lưu Vân: "Đa tạ Bích cầm sư chỉ điểm."

Trang Hạo lòng đầy vui sướng rời đi, Kỳ Hằng lại tới bên người Bích Lưu Vân, khâm phục nói: "Vẫn là Lưu Vân ngươi có biện pháp!"

Bích Lưu Vân phe phẩy cây quạt, "Không phải là ta có biện pháp, mà là Trang đại thiếu khá dễ lừa."

Kỳ Hằng: "....."

.....

"Thiếu gia, ngươi dậy rồi!" Kỳ Hằng lên tiếng gọi Kỳ Thiếu Vinh.

"A Hằng, ngươi vẫn dậy sớm như vậy." Kỳ Thiếu Vinh cười nói.

"Thiếu gia, sáng nay có một người kỳ quái xông tới nói muốn gặp ngươi, ta đánh không lại, cho nên mời hắn tới phòng khách rồi."

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Lát nữa ta đi xem."

Kỳ Hằng gật đầu: "Được."

"Là người như thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh thuận miệng hỏi.

Kỳ Hằng nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Không có phẩm vị gì, nhưng vô cùng xú mỹ, cũng vô cùng kiêu ngạo."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Chào buổi sáng!" Trang Hạo đi ra.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng Trang Hạo: "Ngươi làm sao vậy? Hình như rất cao hứng?"

Trang Hạo cười cười: "Không có gì, ta chỉ là đã làm tốt chuẩn bị trường kỳ kháng chiến."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Trường kỳ kháng chiến, đó là cái quỷ gì!

Kỳ Hằng quay đầu đi, cười cười với Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, Trang đại thiếu rất có ý chí chiến đấu nha!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi đến phòng khách liền nhìn thấy một nam tử quen thuộc, nam tử mặc một thân áo gấm nhan sắc diễm lệ, cầm trong tay một cái quạt ba tiêu khổng lồ rách nát, thật sự rất tổn hại hình tượng.

"Tiền bối, sao ngươi lại tới đây, ngươi còn muốn chỉnh sửa chỗ nào nữa sao?" Kỳ Thiếu Vinh lên tiếng hỏi.

"Không phải, ta là đặc biệt tới thăm ngươi, ta đi tìm tên vương bát đản kia, hắn bị ta dọa cho choáng váng." Hắc Sa nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Tiền bối, ngươi rất nóng sao? Sao lại cầm thêm một cây quạt?"

"Cây quạt này là ta tự mình làm, không phải nhân tộc các ngươi đều thích cầm quạt, nói là phong nhã sao? Bất quá, quạt của nhân tộc các ngươi quá nhỏ, không đủ xa hoa, ngươi xem cây ta làm xem, khi quạt lên tạo ra sức gió rất lớn, đáng tiếc hiện tại lại không nóng.

Nói đến cũng kỳ quái, hiện tại không nóng, vì sao nhân tộc các ngươi lại đều thích cầm quạt?" Hắc Sa một bên nói, một bên khoe cây quạt khoang trong tay.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Bởi vì phong nhã a!

"Lĩnh chủ a, ta nghe nói sinh ý đồ mỹ phẩm của ngươi làm không tồi!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cũng tạm được."

"Vừa rồi ta tới cửa hàng đồ mỹ phẩm của các ngươi, hàng bên trong đã bán sạch."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Hết hàng nhanh như vậy!

"Lĩnh chủ, đồ mỹ phẩm này....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng ấp úng của Hắc Sa, cuối cùng cũng minh bạch mục đích Hắc Sa tới lần này.

"Đồ trang điểm kia....." Kỳ Thiếu Vinh vừa định nói không còn, tiếng đập cửa đã vang lên.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn ra cửa: "Lại có khách nhân tới, ta đi mở cửa."

Hắc Sa cau mày, có chút không vui nhìn về phía cửa.

Kỳ Thiếu Vinh vừa mở cửa, Ngải Lệ Nhi liền lập tức xông vào.

Ngải Lệ Nhi đẩy Kỳ Thiếu Vinh ra, một bộ hưng sư vấn tội lên tiếng. "Bích Lưu Vân đâu, nói hắn ra đây!"

"Lưu Vân không ở đây, có chuyện gì ngươi nói với ta là được rồi." Kỳ Thiếu Vinh lạnh lùng nói.

"A, đúng rồi, ta thiếu chút nữa quên mất, Bích Lưu Vân không ở đây,

ta còn có thể nói với ngươi, dù gì thì hắn cũng là con cẩu ngươi dưỡng."

Sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh lập tức trầm xuống, hắn cùng Bích Lưu Vân tương giao nhiều năm, Bích Lưu Vân là cấp dưới của hắn, nhưng lại càng giống tri kỷ của hắn hơn, "Tiểu thư, miệng của ngươi tốt nhất nên giữ sạch sẽ một chút, miệng thối như vậy, sau này làm sao gả ra ngòai được!"

Ngải Lệ Nhi thẹn quá thành giận mắng: "Ta có thể gả hay không không cần ngươi nhọc lòng!"

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Đúng vậy, không cần ta nhọc lòng, nhưng cần cha nương ngươi nhọc lòng a."

"Hải Vương Châu đâu, giao ra đây!" Ngải Lệ Nhi nói.

"Hải Vương Châu không ở đây."

Ngải Lệ Nhi nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi đừng có gạt ta! Hải Vương Châu đang ở phủ thành chủ, Kỳ Thiếu Vinh, ngươi dấu diếm Hải Vương Châu, chẳng lẽ là muốn đánh chủ ý lên Hải Lăng sao, nhân loại ti tiện, chỉ bằng ngươi....."

Hắc Sa không vui nhìn Ngải Lệ Nhi, tiến lên đánh gãy lời Ngải Lệ Nhi nói, "Tiểu công chúa, tin tức của ngươi quá hạn, trước đó Hải Vương Châu quả thật biến mất, bất quá, đã được người hải long tộc tìm về rồi."

Ngải Lệ Nhi đột nhiên nhìn về phía Hắc Sa: "Tìm về rồi? Khi nào? Ai tìm về?"

"Không lâu trước đó đã được Hải Lăng tìm về."

Ngải Lệ Nhi công chúa đỏ bừng mặt: "Nếu Hải Lăng đã tìm về, vì sao không nói cho ta!"

Hắc Sa lắc đầu: "Cái này ta không rõ ràng lắm, bất quá, Hải Vương Châu thật sự đã được tìm về."

Ngải Lệ Nhi nhấp môi, ánh mắt nhìn qua Kỳ Thiếu Vinh, sau đó xoay người rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười với Hắc Sa: "Có lão tiền bối hỗ trợ giải vây."

Hắc Sa cười nói: "Không cần khách khí, khoảng thời gian trước không biết vì sao tin tức Hải Vương Châu đang ở phủ thành chủ lại truyền ra khắp hải tộc, may là hải long tộc kịp thời tìm ra Hải Vương Châu, nếu không, phủ thành chủ chỉ sợ không yên ổn."

"Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh nhấp môi, Bích Lưu Vân là bởi vì an nguy của phủ thành chủ cho nên mới rộng lượng nhường Hải Vương Châu ra như vậy đi.

"Kỳ thật, nói đến việc này cũng kỳ quái." Hắc Sa nói.

Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi: "Kỳ quái chỗ nào?"

"Ngọn nguồn của lời đồn đãi này hình như chính là nhân tộc các ngươi."

"Nếu hải long tộc đã tìm đồ về, vậy chuyện này cứ cho qua đi."

Hắc Sa gật đầu: "Nói vậy cũng được. Lĩnh chủ a, đồ mỹ phẩm kia ngươi còn trữ hàng không?"

"Nếu người khác tới hỏi, ta đương nhiên nói không có, nhưng nếu là tiền bối mở miệng, ta cũng ngại để ngươi tay không ra về!"

Hắc Sa nghe vậy, tức khắc tươi cười đầy mặt, "Lĩnh chủ đại nhân thật có ý tứ! Như vậy đi, sau này có vấn đề gì ngươi cứ nói cho ta,

ta nhất định sẽ giúp ngươi thu phục."

"Làm phiền tiền bối, kỳ thật, ta muốn nhờ tiền bối lưu lại làm hộ vệ giúp ta một thời gian, không biết tiền bối có nguyện ý không?"

Hắc Sa chớp chớp mắt: "Vậy rất tốt a!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Như thế, làm phiền."

"Lĩnh chủ đại nhân còn nhớ nữ ma đầu Hải Lan từng được ngươi trị liệu trước kia không?" Hắc Sa hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên nhớ rõ!"

Hắc Sa lắc đầu: "Nữ ma đầu kia chính là một tên bệnh tâm thần! Trước đó nàng lớn lên xấu, không ai dám cưới, hiện tại xinh đẹp, nàng lại đánh chạy tất cả người tới cửa cầu hôn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 155: Hải Lăng tới chơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 155

Chương 155: Hải Lăng tới chơi

Cửa hàng Mạc Vân.

"Thiếu gia, bên phủ thành chủ có tin tức gửi tới, Kỳ Thiếu Vinh gạt Hắc Sa làm hộ vệ cho hắn." Quản sự nói.

Mạc Vân An cười cười, tràn đầy khâm phục cảm thán: "Vị thành chủ này của chúng ta quả nhiên không tầm thường!"

"Đúng là không tầm thường, những thành chủ đời trước chưa từng có ai dùng hải tộc làm hộ vệ đâu, còn là cao thủ cấp chín của hải tộc."

"Phần lớn hải tộc đều khinh thường nhân tộc, thành chủ đời trước cũng muốn mời hải tộc làm hộ vệ, đáng tiếc, mời không nổi!"

"Không phải cùng tộc tất có dị tâm, dã tâm của lĩnh chủ đại nhân cũng không khỏi quá lớn."

Mạc Vân An lắc đầu: "Ta lại không cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh làm như vậy là lỗ mãng, nếu hắn dám mời, vậy hẳn là đã có đối sách."

Quản sự nhìn Mạc Vân An: "Thiếu gia, vậy ngài xem chúng ta nên làm thế nào mới tốt?"

"Tận lực giao hảo đi, lĩnh chủ đại nhân của chúng ta sau này chắc chắn tiền đồ rộng mở."

Mạc Vân An híp mắt, trước đây hắn coi trọng Kỳ Thiếu Vinh sở dĩ vẫn là xem trên phần mặt mũi của Thương Minh, hiện tại hắn đã bắt đầu chân chính chú ý tới người này.

"Thiếu gia, Hải Vương Châu đã trở lại hải long tộc." Quản sự nói.

Mạc Vân An gật đầu: "Ta đã nghe nói, Hải Vương Châu trở lại hải long tộc, không biết Hải Lăng có cưới công chúa nhân ngư điêu ngoa kia không."

"Nghe nói quan hệ của Hải Lăng cùng Bích cầm sư bên thành chủ có chút ái muội."

Mạc Vân An gật đầu: "Việc này ta cũng có nghe nói, tiểu công chúa của nhân ngư tộc bởi vì ghen mà đánh phá du thuyền của Hải Lăng, như vậy xem ra quan hệ của Hải Lăng cùng Bích cầm sư thật sự rất ý vị sâu xa, bất quá, người hải long tộc đáng ra không nên coi trọng nhân tộc mới đúng." Bình thường hải tộc đều không quá coi trọng nhân tộc, càng đứng nói đến là hải long tộc đứng đầu chúng hải tộc.

.....

Ngải Lệ Nhi biết được tin tức Hải Lăng đã tìm được Hải Vương Châu trở về từ chỗ Hắc Sa, bất chấp chuyện tìm Bích Lưu Vân gây chuyện, trực tiếp chạy về hải tộc.

"Mẫu thân, ta nghe nói Hải Vương Châu đã được tìm về? Là thật sao?" Ngải Lệ Nhi vừa về tới hoàng cung nhân ngư tộc liền lập tức tìm tới Lâm Y Na hỏi chuyện.

Y Lâm Na gật đầu: "Đúng là đã tìm về."

"Nếu Hải Vương Châu đã tìm về, có phải ta đã có thể thành thân cùng Hải Lăng rồi không?" Ngải Lệ Nhi thẹn thùng hỏi.

Y Lâm Na có chút khó xử nhìn Ngải Lệ Nhi, không có trả lời câu hỏi.

Ngải Lệ Nhi nhăn mày nhìn Y Lâm Na: "Làm sao vậy, mẫu thân, không phải sao?"

Y Lâm Na thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Hải long tộc bên kia không có ý muốn cầu hôn, hình như Hải Lăng không muốn cưới ngươi."

Tát Bối đã đi tìm hải long vương, đáng tiếc, hải long vương lại không đề cập đến chuyện thành thân một chữ nào.

Năm đó nhân ngư tộc nhân tài đông đúc, mà nay lại không còn được như xưa.

Nghe nói có không ít hải tộc khác đã tung ra cành ôliu với hải long tộc, có vẻ là tỏ ý muốn liên hôn, bất quá, hải long vương tựa hồ không đáp lại một ai cả.

Ngải Lệ Nhi kích động cao giọng nói: "Vì sao? Không phải Hải Vương Châu đã được tìm về rồi sao?"

Y Lâm Na thở dài, thầm nghĩ: Hải Vương Châu đã được tìm về, nhưng Hải Vương Châu là được người hải long tộc tìm về, nhân ngư tộc vẫn phải chịu trách nhiệm về việc đánh mất Hải Vương Châu.

Trên thực tế, Y Lâm Na cũng rõ ràng việc Hải Lăng không thích Ngải Lệ Nhi, cho nên mới năm lần bảy lượt lấy cớ từ chối, nhưng nàng lại không cách nào nói thẳng chuyện này cho nhi nữ biết.

.....

Hoàng cung hải long tộc.

Hải Lăng chăm chú nhìn Hải Vương Châu, sắc mặt có vài phần tái nhợt.

"Thiếu chủ, Ngải Lệ Nhi công chúa tới."

Hải Lăng gật đầu: "Ta biết rồi."

Ngải Lệ Nhi hấp tấp xông vào, vốn dĩ cảm xúc của nàng còn đang trên đỉnh điểm, nhìn thấy Hải Lăng, khí thế liền hạ xuống vài phần, "Hải Lăng, ta nghe nói Hải Vương Châu đã được tìm về?"

Hải Lăng gật đầu, nhàn nhạt nói: "Đúng vậy."

Ngải Lệ Nhi thở dài nhẹ nhõm, lộ ra một nụ cười, "Vậy khi nào ngươi định thành thân với ta?"

Hải Lăng nhìn Ngải Lệ Nhi một cái, "Ta không định thành thân với ngươi!"

Sắc mặt Ngải Lệ Nhi lập tức trầm xuống, "Hải Lăng, ngươi có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ."

Ngải Lệ Nhi nắm chặt nắm tay: "Không phải Hải Vương Châu đã được tìm về sao?"

"Hải Vương Châu là được ta tìm về, nhân ngư tộc vẫn phải phụ trách chuyện làm mất Hải Vương Châu."

Ngải Lệ Nhi thẹn quá thành giận nhìn Hải Lăng: "Căn bản là không liên quan đến Hải Vương Châu, có phải ngươi thích nhân tộc ti tiện kia không?"

Hải Lăng trầm mặt xuống, không nói gì.

Ngải Lệ Nhi thấy Hải Lăng không nói lời nào, liền nghĩ rằng Hải Lăng là đang cam chịu, "Hải Lăng, ngươi thật quá đáng!"

"Tuy rằng rất xin lỗi, nhưng ta vẫn cảm thấy nên nói rõ sớm một chút thì tốt hơn, Ngải Lệ Nhi, ta không thích ngươi."

Ngải Lệ Nhi xoay người, giận dỗi bỏ chạy.

Hải Lan tản bộ đi ra, vui sướng khi người gặp họa nhìn theo bóng lưng Ngải Lệ Nhi: "Ngươi chọc tiểu công chúa giận bỏ chạy rồi."

Hải Lăng gật đầu: "Đúng vậy!"

Hải Lan lắc đầu: "Tiểu tử ngươi đúng là không hiểu thương hương tiếc ngọc gì hết!"

"Cô cô, lời này từ miệng ngươi nói ra hình như không thích hợp lắm đâu. Đám soái ca tới cửa cầu hôn không phải đều bị ngươi đánh đến mặt mũi bầm dập hết sao?"

"Ta chỉ muốn biết người theo đuổi ta có thực lực thế nào, ước lượng bọn họ một chút." Hải Lan không thèm để ý nói.

"Cô cô, ngươi như vậy sẽ không gả đi được."

"Cái đó có quan hệ gì, dù sao ta đã sớm không định gả chồng."

Hải Lăng: "....."

"Nhân tộc ti tiện mà tiểu công chúa vừa nói là ai vậy? Chẳng lẽ là lĩnh chủ? Hình như lĩnh chủ đã đính hôn, ngươi muốn cướp người từ trong tay Trang Hạo sợ là không dễ đâu!" Hải Lan hài hước trêu chọc.

Hải Lăng lắc đầu: "Không phải hắn."

.....

Phủ thành chủ.

"Rượu ngon, thêm một vò đi!" Hắc Sa say mê lau miệng.

Kỳ Hằng không quá tình nguyện đưa một vò rượu cho Hắc Sa, thấy Kỳ Thiếu Vinh trở về, Kỳ Hằng lập tức đi lên đón.

Thấy vẻ mặt lo lắng sốt ruột của Kỳ Hằng, Kỳ Thiếu Vinh quan tâm hỏi: "A Hằng, xảy ra chuyện gì sao? Sao sắc mặt ngươi lại kém vậy?"

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, vị tiền bối ngươi tìm tới ăn quá nhiều, hắn cứ tiếp tục ăn như vậy, cho dù chúng ta không trả công thì cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Thất sách! Lúc trước khi Hắc Sa tới tìm hắn chỉnh dung, hắn sớm nên nghĩ tới cảnh tượng bây giờ mới phải!

Hắc Sa thò đầu qua: "Tiểu đạo hữu, đừng nhỏ mọn như vậy, lại nói tiếp, thức ăn ở phủ thành chủ các ngươi đúng là không rồi!" Nguyên bản phải lưu lại, Hắc Sa còn không quá cam nguyện, chờ đến sau khi nếm được thức ăn mỹ vị ở phủ thành chủ, hắn liền không muốn động thân.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay nhìn Hắc Sa, đe dọa nói: "Tiền bối, tuy rằng ngươi đã gầy xuống, nhưng nếu cứ tiếp tục ăn không có điểm dừng như vậy, rất nhanh sẽ trở lại bộ dáng ban đầu."

Hắc Sa không thèm để ý vẫy tay: "Có quan hệ gì, làm giải phẫu thêm một lần nữa là được."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Trang Hạo đi tới bên người Kỳ Thiếu Vinh, vỗ vỗ vai hắn, "Hải Lăng tới, hắn nói muốn tìm Bích Lưu Vân."

Kỳ Thiếu Vinh uống một ngụm trà: "Nói cho hắn Bích Lưu Vân còn chưa trở lại?"

Trang Hạo gật đầu: "Ta đã nói như vậy, hắn bảo vẫn muốn vào chờ."

"Hắn nói muốn vào chờ, ngươi liền cho hắn vào sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Ta nói với hắn, vào bên trong chờ một nén nhang phải trả mười vạn đồng vàng, sau đó hắn..... đưa ta một trăm vạn."

Kỳ Thiếu Vinh liếc trắng mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Ngươi nên nói giá cao hơn, như vậy hắn mới không dám vào!"

Trang Hạo ngoan ngoãn tiếp thu gật đầu đáp: "Lần sau ta sẽ nhớ tăng giá."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Chiếm được tiện nghi lớn như vậy, chỉ đòi một trăm vạn đồng vàng thì người chiếm lời vẫn là hắn, không biết tiểu tử kia đến là muốn àm gì." Kỳ Thiếu Vinh đứng lên nói. "Ta đi gặp hắn."

Trang Hạo chỉ sợ thiên hạ không loạn lập tức theo sau: "Ta cũng đi....."

Kỳ Thiếu Vinh vừa vào phòng khách liền thấy Hải Lăng đang thong thả ung dung uống trà, bộ dáng còn thập phần thanh thản.

"Hải Lăng thiếu chủ rất nhàn sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng khí định thần nhàn của Hải Lăng, trong lòng không khỏi có chút buồn bực.

"Cũng vẫn tốt."

"Thân phận của thiếu chủ ngươi cao, hẳn là có rất nhiều chuyện phải xử lý đi?"

Hải Lăng rất có phong độ thân sĩ mỉm cười, nhu tình như nước đáp: "Có vội hơn nữa ta vẫn có thể rút thời gian ra ngoài gặp Lưu Vân."

Trang Hạo đánh giá Hải Lăng một phen, thầm nghĩ: Tiểu tử này đúng là giỏi miệng lưỡi, lời nói ra cũng quá buồn nôn.

Hắc Sa lười biếng đi đến, Hải Lăng nhìn thấy Hắc Sa, lập tức đứng lên cung kính cúi mình vái chào: "Hắc Sa tiền bối, tiền bối cũng ở đây sao!"

Hắc Sa nhìn Hải Lăng: "Hải Lăng, là ngươi a! Nghe nói ngươi sắp thành thân với tiểu công chúa nhân ngư tộc! Khi nào vậy, nhớ mời ta đi uống rượu mừng a!"

"Ta sẽ không thành thân với Ngải Lệ Nhi, nhưng vẫn có thể mời ngươi uống rượu mừng."

Trang Hạo nhìn Hải Lăng, thầm nghĩ: Thiếu chủ hải long tộc này đúng là tự tin bạo lều, nhìn thật thiếu đánh!

.....

Bích Lưu Vân từ ngoài đi đến, Hải Lăng vừa nhìn thấy Bích Lưu Vân, lập tức kích động đứng lên: "Lưu Vân, ngươi về rồi! Ta đã chờ ngươi rất lâu!"

Bích Lưu Vân không vui nhìn Hải Lăng: "Ngươi đi với ta một lát."

Hải Lăng vui sướng gật đầu đáp ứng: "Được."

Hải Lăng đi theo Bích Lưu Vân tới một biện viện trong phủ thành chủ, "Ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Hải Lăng cười nói: "Ta có thứ muốn đưa cho ngươi."

"Không cần."

Hải Lăng dựa sát vào người Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, có phải ngươi rất thích ta, cho nên đồ vật trân quý như Hải Vương Châu cũng có

thể tặng không cho ta không? Ngươi hào phóng với ta như vậy, thật sự là khiến ta thụ sủng nhược kinh!"

Bích Lưu Vân tức giận nhìn Hải Lăng: "Ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi."

Hải Lăng bắt lấy tay Bích Lưu Vân, nhét một khối nhẫn không gian vào trong tay hắn, "Cho ngươi."

"Ngươi cầm hàng rẻ tiền gì tới có lệ ta?"

"Ngươi xem liền biết, tuy rằng thứ này không trân quý như Hải Vương Châu, nhưng ta nghĩ nó sẽ thích hợp với ngươi hơn." Hải Lăng lưu luyến nói.

Bích Lưu Vân không kiên nhẫn nói: "Đồ ta nhận, ngươi đi đi."

"Được." Hải Lăng ngẩng đầu, nhìn về phía một thân đại thụ trong biệt viện mấy lần, sau đó mới xoay người rời đi.

Hải Lăng vừa đi, Bích Lưu Vân cũng trở về phòng.

Kỳ Thiếu Vinh đi đến dưới tàng cây, nhìn người bên trên: "Xuống dưới đi, người đi rồi."

Trang Hạo lập tức từ trên cành cây vọt xuống mặt đất.

------oOo------

Chương 156: Học tập kinh nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 156

Chương 156: Học tập kinh nghiệm

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ nhìn Trang Hạo, thầm nghĩ, tiểu tử Trang Hạo này lớn lên ra người ra dạng, cư nhiên lại có yêu thích nghe góc tường nhà người ta, cũng không biết là nhiễm tật xấu này từ bao giờ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, lên tiếng: "Ngươi đang làm cái gì, rình coi người khác không phải thói quen tốt."

Trang Hạo quay mặt qua nói: "Ta không phải nghe lén, ta chỉ đang học tập!"

"Học tập? Nghe lén cùng học tập có thể có quan hệ gì sao?" Kỳ Thiếu Vinh chống eo, thầm nghĩ: Trang Hạo lấy cớ này cũng quá không đáng tin rồi đi.

"Ta xem người khác theo đuổi lão bà như thế nào."

"Vậy ngươi có thu hoạch gì không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân tạm thời không có gì đặc biệt." Trang Hạo có chút mất mát đáp.

"Đình Hiên cùng A Phàm thì sao?"

Trên mặt Trang Hạo nhiễm vài phần hồng hồng, "Mộ Đình Hiên nói với Dịch Phàm, chúng ta làm đi, Dịch Phàm nói được a! Thiếu Vinh, khi nào ngươi mới nói lời này với ta? Nếu ngươi có yêu cầu, lúc nào ta cũng có thể."

Đối mặt với đôi mắt sáng lấp lánh của Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh lập tức ngượng ngùng, nghiến răng nghiến lợi, thầm nghĩ: Bản thân hắn thật lắm miệng, đang yên đang lành hỏi nhiều như vậy làm gì chứ!

"Kỳ thật Đình Hiên cùng A Phàm cũng không có giá trị tham khảo gì." Kỳ Thiếu Vinh quay mặt qua, nhiệt độ trên mặt không khỏi có chút nóng lên.

Trang Hạo ủ rũ gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy." Kỳ Thiếu Vinh cùng Mộ Đình Hiên hoàn toàn không giống nhau.

"Lấy trình độ của Dịch Phàm, đáng lý cả đời này cũng không thể theo đuổi được Mộ Đình Hiên mới đúng." Tên Dịch Phàm kia kỳ thật quá âm hiểm, thừa dịp Mộ Đình Hiên rơi vào hỗn loạn, sấn hư mà nhập *(nhân lúc cháy nhà đi hôi của)*.

"Bởi vì Dịch Phàm không có giá trị tham khảo, cho nên ta mới đi xem Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Trang Hạo: "Vậy ngươi có nhìn ra được bí quyết gì không?"

"Tiểu tử Hải Lăng kia da mặt rất dày, nghe nói gần đây lưu hành kiểu mặt dày vô sỉ."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, vừa muốn nói cái gì, Hắc Sa lập tức nhảy ra: "Thành chủ đại nhân, hết rượu rồi, hầm rượu cũng hết rượu rồi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hắc Sa, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trang Hạo hung hăng trừng mắt với Hắc Sa một cái, xoay người rời đi.

Hắc Sa nhìn Trang Hạo: "Thành chủ đại nhân, bạn trai tiểu bạch kiểm kia của ngươi trừng ta, hắn là chê ta uống quá nhiều sao? Tiểu tử kia đúng là keo kiệt, ngươi muốn cưới người nhỏ mọn như vậy qua cửa, nhất định phải suy xét thật kỹ!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo: "....." Trang Hạo còn chưa đi xa, lời Hắc Sa nói truyền vào trong tai hắn rất rõ ràng, Trang Hạo trong lòng hung hăng ghi nợ Hắc Sa một bút.

.....

Hoàng đô, phủ đệ Dịch Phàm.

"Thiếu gia gửi thư tới sao?" Mộ Đình Hiên hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy! Thiếu gia nói hắn hết thảy đều tốt, Lưu Vân gặp được một thanh mai trúc mã, hình như tình cảm có chút phức tạp."

Mộ Đình Hiên cười cười: "Phải vậy không? Nói như vậy có lẽ Lưu Vân sắp có hỉ sự, bất quá, cũng có khả năng là Trang Hạo cùng thiếu gia trước."

"Nếu là muốn uống rượu mừng, ta vẫn xem trọng Lưu Vân hơn, Trang Hạo sao, vẫn còn quá sớm đâu!" Dịch Phàm nghiêng đầu nói.

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm: "A Phàm, có phải ngươi có thành kiến với Trang Hạo không?"

Dịch Phàm lắc đầu, "Không có a! Ta không có thành kiến gì với hắn, ta không xem trọng hắn chính là bởi vì —— hắn quá ngốc!"

Mộ Đình Hiên cười cười, tràn đầy bất đắc dĩ niệm một câu, "Ngươi a!"

Mộ Đình Hiên dừng một chút: "Lại nói tiếp, gần đây người Kỳ gia luôn muốn tiến vào cửa hàng, ngươi nghĩ thế nào?"

Cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành vốn chính là sản nghiệp của Kỳ Thiếu Vinh, máu mủ tình thâm, Kỳ gia muốn đưa mấy người vào trong cũng không có gì đáng trách, huống chi hiện tại cửa hàng đúng là rất cần người, quy mô cửa hàng mở rộng, người cũng cần tuyển thêm.

Dịch Phàm cười nói: "Cái này không có gì quan trọng, thiếu gia muốn mở rộng nghiệp vụ về phía hải tộc, thành lập một cửa hàng ở Bích Hải Bình Nguyên, hình như cũng muốn mở thêm mấy chi nhánh nữa, nếu người Kỳ gia tới, cứ xếp người vào đó tống cổ là được rồi."

Mộ Đình Hiên: "..... Như vậy ổn sao?"

Dịch Phàm cười cười: "Có gì không tốt?"

"Bích Hải Bình Nguyên không quá an toàn a!"

"Nếu không muốn mạo hiểm, vậy vừa lúc dùng nó để từ chối người Kỳ gia." Dịch Phàm nhàn nhạt nói.

.....

Hoàng Đô.

"Thiếu Phúc, ngươi làm sao vậy? Mặt ủ mày chau?" Thẩm Nguyên hỏi.

"Phụ thân muốn đưa ta cùng mấy đường huynh tới cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, Dịch Phàm nói chúng ta đến chi nhánh ở Bích

Hải Bình Nguyên quản lý." Kỳ Thiếu Phúc mê hoặc nói.

Thẩm Nguyên cười cười, sau khi hợp tác với Thương Minh, sinh ý của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành làm càng lúc càng lớn.

Có Mộ Hành Chi hộ giá hộ tống, Dịch Phàm khuếch trương sinh ý không chút cố kỵ, chi nhánh cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành mọc lên như nấm, thanh danh đã truyền lưu tới tận các quốc gia xung quanh.

Rõ ràng là cửa hàng của Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ gia lại không vớt được chỗ tốt nào, ngược lại là hai người Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên, kiếm tiền đến đếm không hết, đám trưởng lão Kỳ gia sợ là đã sớm cào nát tâm can rồi đi.

Nhìn cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành không ngừng phát triển lớn mạnh, Kỳ Diệu sợ là tâm thắt cổ cũng có.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Vậy ngươi định đi Bích Hải Bình Nguyên sao?"

Kỳ Thiếu Phúc ật đầu: "Mặc kệ ta có nghĩ thế nào, không đi là không được a!" Hắn không phải tứ đệ! Mệnh lệnh của trưởng lão trong gia tộc, hắn không thể không nghe.

"Bích Hải Bình Nguyên rất nguy hiểm!" Thẩm Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Phúc không thèm để ý cười cười: "Ta thật ra cũng không sợ nguy hiểm, chỉ là có chút lo lắng tứ đệ."

Bởi vì chuyện khi còn nhỏ, Kỳ Thiếu Vinh rất có ý kiến với Kỳ gia, trước đây người trong gia tộc cũng tiếp xúc với Kỳ Thiếu Vinh vài lần, đều lấy thất bại mà kết thúc.

Người Kỳ gia cũng là vì thấy hắn cùng Kỳ Thiếu Vinh có chút giao tình mà coi trọng hắn, bất quá, giao tình này thật sự là vô cùng mỏng, Kỳ Thiếu Phúc cũng không biết chút giao tình ấy có thể duy

trì được bao lâu.

"Tứ đệ ngươi là người ân oán phân minh, yên tâm đi, hắn sẽ không giận chó đánh mèo lên ngươi." Thẩm Nguyên an ủi nói.

Kỳ Thiếu Phúc miễn cưỡng cười cười: "Hy vọng là như thế."

Lần này hắn đi Bích Hải Bình Nguyên còn phải gánh vác trọng trách điều hòa quan hệ giữa Kỳ gia cùng tứ đệ đây, chỉ nghĩ tới, Kỳ Thiếu Phúc đã cảm thấy đau đầu.

"Bích Hải Bình Nguyên nguy hiểm như vậy, ta đi cùng ngươi đi." Thẩm Nguyên rạng rỡ cười nói.

Kỳ Thiếu Phúc có chút hoang mang nhìn Thẩm Nguyên: "Ngươi đi Bích Hải Bình Nguyên? Ngươi tới đó có việc?"

Thẩm Nguyên nhụt chí nói: "Ta đi truyền chỉ."

"Truyền chỉ? Truyền cái gì? Quân thượng định điều tứ đệ ta rời khỏi Bích Hải Bình Nguyên sao?" Kỳ Thiếu Phúc hỏi.

Thẩm Nguyên lắc đầu: "Không phải, quân thượng truyền chỉ, nói tứ đệ ngươi nghĩ cách kiếm hải sa bí bạc."

Kỳ Thiếu Phúc cau mày lại: "Không thể nào!"

Hải sa bí bạc là một loại tài nguyên chiến tranh, nguyên liệu quan trọng nhất dùng để chế tác pháo ma tinh, hải sa bí bạc giấu dưới chỗ sâu trong đáy biển, cực kỳ khó tìm, giá cả thứ này ở chợ đêm lúc nào cũng thuộc tấm cao nhất, bởi vì nguyên liệu khó tìm, vậy nên quân thượng cũng không thể chế tác pháp ma tinh, nếu có lượng lớn hải sa bí bạc cung cấp, như vậy.....

Thẩm Nguyên thở dài một hơi: "Chính là như vậy."

Kỳ Thiếu Phúc nhíu mày, tứ đệ hắn cũng không phải thuộc dạng

mặc người xâu xé a! Tứ đệ bị quân thượng sung đến Bích Hải Bình Nguyên làm lĩnh chủ hẳn là đã không quá vừa lòng, hiện tại quân thượng lại hạ lệnh, tứ đệ có thể nghe sao?

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Thẩm Nguyên: "Ngươi hẳn là cũng biết tính tình tứ đệ ta."

Thẩm Nguyên gãi gãi đầu: "Ta biết." Tiểu tử Kỳ Thiếu Vinh kia bằng mặt không bằng lòng, căn bản là không bận tâm đến hậu quả.

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

"Ta chỉ làm người truyền chỉ, còn tứ đệ ngươi có nghe hay không cũng không thuộc phạm vi quản hạt của ta!"

"Hải sa bí bạc rất khó kiếm! Cho dù tứ đệ nguyện ý tuân chỉ cũng chưa chắc đã tìm được đi."

"Nếu là tứ đệ ngươi cũng không phải là không thể, nghe nói tứ đệ ngươi từng làm chỉnh dung cho hai vị lão đại hải tộc, mượn tầng quan hệ này, nếu tứ đệ ngươi thật sự muốn tìm hải sa bí bạc, hẳn không phải là chuyện khó."

Kỳ Thiếu Phúc chớp chớp mắt, tràn đầy ngoài ý muốn nhìn Thẩm Nguyên: "Ngươi biết thật nhiều thứ!"

Thẩm Nguyên cười cười, chút tin tức này Kỳ gia hẳn là cũng đã biết, chỉ là không nói cho Kỳ Thiếu Phúc mà thôi.

Thân phận của Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh rất đặc thù, tuy rằng hai người đã đến Bích Hải Bình Nguyên, nhưng người chú ý bọn họ vẫn không ít.

"Vì sao quân thượng lại muốn ngươi đi truyền chỉ?" Kỳ Thiếu Phúc hỏi.

Thẩm Nguyên nháy mắt liền có loại cảm giác bị chọc đúng tử huyệt,

"Ta cũng rất muốn biết, vì sao loại chuyện xuất lực mất lòng này lại rơi xuống trên đầu ta!"

.....

Hoàng Đô, Kỳ gia.

Kỳ Diệu nhìn Kỳ Thiếu Phúc, thấm thía dặn dò: "Gặp được tứ đệ ngươi, nhớ phải làm tốt quan hệ với hắn."

Kỳ Thiếu Phúc gật đầu: "Ta biết."

Kỳ Thiếu Phúc cúi đầu, thầm nghĩ: Phụ thân trước giờ vẫn luôn cao ngạo, hiện tại sợ là đã chịu thua, thế lực của Kỳ Thiếu Vinh hiện nay đã ở bên trên Kỳ gia.

Mấy năm nay Kỳ gia đã phát triển tới bình cảnh, thậm chí có thể nói là bắt đầu xuống dốc, nhưng Kỳ Thiếu Vinh thì khác, thế lực của tứ đệ hắn còn đang trong giai đoạn phát triển, sau này sẽ là tình cảnh gì hiện tại rất khó tưởng tượng.

Kỳ Diệu nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Kỳ gia, cũng chính là ngươi, quan hệ với hắn tốt một chút, đừng làm căng."

"Ta biết." Kỳ Thiếu Phúc cúi đầu đáp.

Kỳ Thiếu Phúc đi ra khỏi đại sảnh liền nhìn thấy Kỳ Thiếu Như đang đỡ cột, ánh mắt sâu kín nhìn về phía đại sảnh.

Kỳ Thiếu Phúc đi đến bên người Kỳ Thiếu Như hỏi: "Ngũ muội, ngươi không sao chứ?"

"Tam ca định đi Bích Hải Bình Nguyên?" Kỳ Thiếu Như hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc gật đầu: "Đúng vậy!"

"Nhìn dáng vẻ này xem ra tam ca sẽ thăng chức rất nhanh a!" Kỳ

Thiếu Như chua lòm nói.

Kỳ Thiếu Như nhắm mắt lại, trong lòng vô cùng buồn bực, từ sau khi Kỳ Thiếu Vinh bộc lộ tài năng, biểu hiện ra thực lực, trưởng lão trong gia tộc liền bắt đầu oán hận nàng, ban đầu còn tốt, theo quy mô cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành phát triển càng ngày càng lớn, oán hận của Kỳ gia đối với nàng cũng càng lúc càng sâu!

Không chỉ trưởng lão, ngay cả Kỳ Diệu trước kia vẫn luôn rất thương yêu nàng, hiện tại nhìn thấy nàng cũng ngại phiền, địa vị trong gia tộc hạ xuống, mấy người bên cạnh nàng đều lần lượt bỏ đi tìm chỗ dựa mới.

Kỳ Thiếu Như vẫn luôn ngóng trông Kỳ Thiếu Vinh sẽ gặp xui xẻo, nhưng mọi chuyện lại vừa vặn tương phản với mong muốn của nàng, Kỳ Thiếu Như nguyên bản trông cậy Kỳ Thiếu Vinh bị sung quân đến Bích Hải Bình Nguyên sẽ xung đột với hải tộc, ai mà biết hắn lại làm sinh ý với hải tộc, hiện tại còn làm đến hô mưa gọi giá.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Kỳ Thiếu Như, bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Thiếu Như, ngươi si ngốc."

------oOo------

Chương 157: Giao dịch ba ngàn vạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 157

Chương 157: Giao dịch ba ngàn vạn

Bích Hải Bình Nguyên, phủ thành chủ.

"Thiếu Vinh, nghe nói Dịch Phàm gửi thư tới?" Trang Hạo tùy ý hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, "Đúng vậy! A Phàm nói Kỳ Thiếu Phúc cùng Thẩm Nguyên sắp tới."

"Kỳ Thiếu Phúc cùng Thẩm Nguyên?"

"Kỳ gia muốn sắp xếp người vào cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, vậy nên Dịch Phàm liền đơn giản tống cổ bọn họ đến chỗ ta."

Kỳ Thiếu Vinh vuốt ve ngón tay, ngừng nghỉ lâu như vậy, Kỳ gia cuối cùng cũng vẫn không nhịn được có động tác.

Lần này Kỳ gia muốn sắp xếp người vào cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành hẳn chỉ là thử một lần, nếu nhóm người này thuận lợi tiến vào, vậy sau này chắc chắn sẽ có nhóm thứ hai, thứ ba, Dịch Phàm dù sao cũng không mang họ Kỳ, đại khái là xấu hổ về thân phận, cho nên mới tống người tới chỗ hắn.

Nhưng nói thế nào thì hắn cũng mang họ Kỳ, từ Kỳ gia đi ra, vẫn phải cho Kỳ gia chút mặt mũi.

"Thiếu Phúc kỳ thật không tồi, vừa vặn chỗ chúng ta cũng đang thiếu nhân thủ, hắn tới ngươi có thể trộm lười một chút." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười lạnh: "Nếu hắn dám đến, ta liền dám dùng, mang tất cả việc vặt giao cho hắn làm!"

Trang Hạo: "....."

"Thẩm Nguyên tới làm gì?" Trang Hạo nghi hoặc hỏi.

"A Phàm không rõ ràng lắm, hình như là quân thượng phái tới." Sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh không khỏi hơi trầm xuống một chút: "Hắn tới sợ là không có chuyện tốt gì."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo bên này nói chuyện, hộ vệ phủ thành chủ đi vào: "Thiếu gia, hoàng đô gửi thư tới."

Hộ vệ phủ thành chủ nguyên bản đều là người Trang gia, hiện tại người Trang gia gửi thư tới, hắn cũng không có ý tránh Kỳ Thiếu Vinh.

Trang Hạo lấy thư ra xem, mày nhăn lại một đoàn.

Kỳ Thiếu Vinh đánh giá sắc mặt Trang Hạo, tò mò hỏi: "Trong thư nói gì?"

"Ngươi đoán không sai, Thẩm Nguyên tới để truyền đạt ý chỉ của quân thượng, quân thượng yêu cầu ngươi cung cấp hải sa bí bạc."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt lại, thầm nghĩ: Luận trình độ linh thông tin tức, hắn vẫn kém hơn thế lực hào môn lâu năm như Trang gia một ít.

"Quân thượng không phải là muốn tay không bắt sói đi?"

Trước đó hắn cứu trị cho Phong Nguyên, tuy rằng không có dựa theo yêu cầu của quân thượng làm việc, nhưng cuối cùng Phong

Nguyên xem trên phần mặt mũi của hắn, vẫn cung cấp không ít trang bị quân sự cho quân thượng, kết quả, quân thượng lấy danh nghĩa khen thưởng, tống cổ hắn đến cái nơi chim không thèm đẻ trứng này, nếu bây giờ hắn có thể lấy ra hải sa bí bạc, không biết quân thượng sẽ lại khen thưởng cho hắn cái gì đây.

"Hải sa bí bạc là thứ gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Là một loại tài nguyên đặc thù, chỉ tồn tại dưới đáy biển sâu, theo ta được biết, hẳn là nằm trong phạm vi của sứa tộc." Trang Hạo dừng một chút, lại nói: "Sứa tộc là một tộc đàn rất đặc biệt, bọn họ vô cùng thần bí, có thể hư hóa cơ thể, còn biết kịch độc, am hiểu ám sát."

Kỳ Thiếu Vinh không vui mắng: "Lão già quân thượng kia, chuyện tốt không nghĩ đến ta, còn muốn ta làm việc cho hắn, ta thấy chúng ta đi ám sát Thẩm Nguyên, sau đó làm như không thể tiếp chỉ, thế nào? Dù sao từ hoàng đô tới đây ngàn dặm xa xăm, xảy ra chút chuyện cũng rất bình thường."

Trang Hạo cười nói: "Nếu Thẩm Nguyên chết, rất nhanh sẽ có người thay thế hắn mang thánh chỉ tới."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Trang Hạo nhìn sắc mặt khó coi của Kỳ Thiếu Vinh, đi lên an ủi: "Đừng nghĩ đến mấy chuyện không vui này, hôm nay có chợ hải tộc, không bằng chúng ta cùng đi xem?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được, bất quá, đợi ta đổi trang phục cái đã, cải trang vi hành, xem như thể nghiệm cùng quan sát dân tình."

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm, thầm nghĩ: Thời điểm hắn vừa mới tới, hải tộc bình dân đều không quá coi trọng hắn, qua một thời gian dài như vậy, cũng không biết đám người kia có cái nhìn đổi mới về hắn

không.

"Cũng được! Hai người chúng ta cứ như vậy ra ngoài, bọn họ lại nghĩ chúng ta coi tiền như rác."

"Ta chính là thành chủ! Đám người đó dám lừa tiền thành chủ sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Thành chủ gia sản phong phú, không ít người đang đợi lừa tiền thành chủ đâu."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đổi một thân trang phục, song song đi dạo trên đường.

Trang Hạo nắm lấy tay Kỳ Thiếu Vinh, trên mặt mang theo tươi cười vui sướng.

"Ngươi buông tay ra! Đừng nắm ta như vậy." Kỳ Thiếu Vinh không kiên nhẫn nói.

"Hôm nay quá nhiều người, thả ra dễ bị lạc." Trang Hạo kiên trì giữ nguyên tắc.

Kỳ Thiếu Vinh đen mặt, thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo này là coi hắn như tiểu hài tử sao?

Kỳ Thiếu Vinh tránh không được, liền đơn giản mặc kệ Trang Hạo.

.....

"Nghe nói thành chủ đại nhân biến Hắc Sa tiền bối trở thành đại soái ca!"

"Đúng vậy, nghe nói hắn còn biến Hải Lan tiền bối thành mỹ nữ."

"Sao không thấy thành chủ đại nhân ra ngoài?"

"Đại khái là sợ chết đi, cả ngày trốn tránh trong phủ thành chủ."

"Trước hắn có nhiều người chết như vậy, hắn sợ chết một ít cũng có thể lý giải."

"....."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày, thầm nghĩ: Dân phong ở Bích Hải Bình Nguyên quá kém, đám hỗn đản này cả ngày chỉ biết phê bình lĩnh chủ.

Kỳ Thiếu Vinh đi trên đường phố, đôi mắt liên tục đảo quanh, "Đều là một ít hàng rẻ tiền."

Kỳ Thiếu Vinh hợp tác với hải tộc đã được một đoạn thời gian, kiến thức qua nhiều đồ tốt của hải tộc, tầm mắt trở nên khác lúc mới tới rất nhiều.

Trang Hạo cảm ứng được cái gì, đột nhiên dừng bước chân lại.

"Nơi đó!" Trang Hạo nhanh chóng kéo tay Kỳ Thiếu Vinh đi về phía một quầy hàng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt Trang Hạo, thầm nghĩ: Chẳng lẽ loại địa phương này còn có thể nhặt của hời? Kỳ Thiếu Vinh thu liễm thần sắc vui mừng trên mặt, bất động thanh sắc đi về phía quầy hàng.

Trang Hạo đi đến trước quầy hàng, tùy ý hỏi giá cả vài món đồ.

"Cái này bao nhiêu tiền?"

"Một trăm đồng vàng."

"Cái này thì sao?"

"Năm mươi đồng vàng."

"Cái này?"

"Tám mươi."

.....

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tu giả trước quầy hàng, khẽ nhíu mày lại, tu giả kia khoác một thân áo đen, Kỳ Thiếu Vinh nhìn không ra người này là nhân tộc hay hải tộc, hắn mơ hồ cảm nhận được một loại hơi thở khác thường từ trên người tu giả này.

"Cái này thì sao?" Trang Hạo hỏi một vòng, cuối cùng cũng hỏi tới thứ thật sự muốn mua.

Tu giả nhíu mày lại, ngẩng đầu lên, nghiêm nghị nói: "Ba ngàn vạn đồng vàng."

Kỳ Thiếu Vinh kinh ngạc nhảy dựng: "Ba ngàn vạn đồng vàng, vị đạo hữu này, ngươi đang nói giỡn sao?"

Tu giả cau mày nói: "Không mua nổi thì đừng mua."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử thật kiêu ngạo, đi bán đồ tính tình còn kém như vậy, thật sự có thể bán được sao?

"Tiền bối, thất lễ." Trang Hạo cười nói.

Tu giả áo đen lãnh đạm nhìn Trang Hạo một cái: "Ba ngàn vạn là ba ngàn vạn, không cần mặc cả, nếu không có đủ tiền, mời đi tự nhiên!"

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, hỏi: "Tiền bối, thứ này có ích lợi gì?"

Tu giả áo đen ôm hai tay, khẽ hừ một tiếng, "Ta không biết thứ này có ích lợi gì."

Kỳ Thiếu Vinh nháy mắt liền có loại xúc động muốn hộc máu, không biết thứ này có ích lợi gì cũng dám bán giá cao như vậy!

"Không biết có ích lợi gì ngươi cũng dám mang ra bán?"

"Nếu ta biết thứ này có ích lợi gì, căn bản sẽ không mang ra bán!"

Trang Hạo nhíu mày, Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt Trang Hạo, thu liễm xúc động muốn mắng chửi người, lấy ra ba tấm thẻ: "Chỗ này có ba tấm thẻ, mỗi tấm một ngàn vạn đồng vàng!"

Tu giả áo đen luyến tiếc nhìn cục đá bị bao trùm gần hết một lúc, sau đó mới nói với Kỳ Thiếu Vinh: "Tiểu tử, ngươi kiếm lớn!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Nhìn Kỳ Thiếu Vinh lấy thẻ tiền ra, Trang Hạo cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn.

Tu giả áo đen giao cục đá cho Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh tùy tay xem xét một chút, liền ném cho Trang Hạo.

Trang Hạo nhận lấy cục đá, chỉ cảm thấy tim đập nhanh vô cùng, loại đá này sờ lên lạnh lẽo, nhưng bên trong lại nóng vô cùng.

Trang Hạo cảm thấy hắn ăn cơm mềm có hơi ngại ngùng một chút, nhưng ăn cơm mềm như vậy thật sự là rất rất ngọt ngào.

Trên đường trở về, Trang Hạo nhịn không được trộm nhìn Kỳ Thiếu Vinh mấy lần.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái, hỏi: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Trang Hạo nghiêng đầu cười cười: "Người khác đều nói, càng bỏ được tiêu tiền vì một người liền đại biểu yêu thích người đó bao nhiêu, Thiếu Vinh, có phải ngươi rất thích ta, cho nên mới vì ta tiêu

tiền không chút nương tay như vậy không?"

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Ngươi suy nghĩ nhiều quá, tiền đó không phải để tặng ngươi, ta muốn tính lợi tức, một tháng thêm ba phần lợi tức, trả cho tới khi nào ngươi hết nợ mới thôi....."

Trang Hạo không thèm để ý nói: "Nếu như ta không trả nổi thì làm sao bây giờ? Không bằng ta lấy thân trả nợ?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Lấy thân trả nợ muội ngươi!

"Trang đại thiếu, ngươi chính là người Trang gia, mỗi lời nói mỗi cử chỉ đều đại biểu cho mặt mũi Trang gia!" Kỳ Thiếu Vinh tức giận mắng.

"Có quan hệ gì, dù sao ngươi cũng từng nói, mặt mũi Trang gia đã bị ta ném hết."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Cho nên Trang Hạo đây là tính toán bất chấp tất cả sao? Sao Trang gia lại có loại tử tôn bất hiếu như này!

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, những thứ ngươi làm vì ta thật sự khiến ta vô cùng cảm động."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Được rồi, đừng suy nghĩ quá nhiều."

Trang Hạo hai tay chống lưng, tươi cười trên mặt chưa thuyên giảm chút nào: "Ngươi vì ta vung tiền như rác, còn muốn ta không cần nghĩ nhiều, thật sự là khiến ta khó xử."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Sao lúc trước hắn không nhìn ra tiểu tử Trang Hạo này miệng lưỡi lại trơn tru như vậy!

"Không nói cái này nữa, thứ vừa mua rốt cuộc có tác dụng gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Không biết! Rốt cuộc hắn đã mua về thứ bồi tiền gì!

Trang Hạo nhíu mày nói: "Tuy rằng ta không rõ ràng thứ kia là gì, nhưng ta cảm nhân được ma lực cùng nguyên trên khối bùn bao bọc lấy cục đá kia."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Nói như vậy, là ma lực bảy hệ!" Nhân tộc cùng hải tộc bình thường sẽ không có người nào mang nhiều loại thuộc tính ma pháp như vậy.

Trang Hạo gật gật đầu: "Đúng vậy, ta hoài nghi thứ này là tinh hạch của hải thú bảy hệ nào đó lưu lại."

"Ngươi nắm chắc mấy phần?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo khó xử đáp: "Hai phần đi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Cư nhiên mới hai phần! Cục đá kia chính là hắn dùng ba ngàn vạn lượng mua về a! Lãi suất hắn thu được trong khoảng thời gian này đã đổi hết thành cục đá kia hết rồi!

Trang Hạo an ủi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tình huống cụ thể thế nào vẫn nên đợi chúng ta trở về rồi xem đi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

------oOo------

Chương 158: Vì vinh dự của công chúa mà chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 158

Chương 158: Vì vinh dự của công chúa mà chiến

Kỳ Thiếu Vinh vừa trở lại phủ thành chủ liền đi xem sổ sách.

Chớp mắt tiêu nhiều tiền như vậy, tuy rằng hiện tại Kỳ Thiếu Vinh gia đại nghiệp đại, mỗi ngày hốt về một đống bạc thì cũng không khỏi có vài phần dự cảm nguy cơ.

Kỳ Hằng bưng trà bánh đi đến, "Thiếu gia."

"A Hằng, làm sao vậy?"

"Không có gì, bất quá, hình như tâm tình Trang đại thiếu rất tốt, còn nói thiếu gia thích nhất hắn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử Trang Hạo này đúng là không biết điệu thấp một chút nào!

"Nghe Trang đại thiếu nói thiếu gia vì hắn mà tiêu rất nhiều tiền, dự định bao dưỡng hắn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Ngu ngốc!

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, hôm nay ngươi tiêu rất nhiều tiền sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nói: "Ba ngàn vạn."

"Đồng vàng?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

"Khó trách thiếu gia vừa trở về liền xem sổ sách." Kỳ Hằng cười cười, lại nói: "Nhìn dáng vẻ này xem ra Trang đại thiếu nói cũng không có sai a!"

Kỳ Thiếu Vinh cau mày nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi đừng suy nghĩ quá nhiều, ta chỉ là bởi vì..... cái người bán đồ kia mắt chó nhìn người thấp, cho rằng ta là quỷ nghèo, ta chỉ hơi xúc động một chút."

Kỳ Hằng: "....."

Trong phòng thí nghiệm.

Kỳ Thiếu Vinh cau mày lại: "Bọc cát trên tảng đá này đúng là ngoan cố, rửa mãi không sạch!"

Trang Hạo cười nói: "Để ta đến đi."

Kỳ Thiếu Vinh lui ra sau, Trang Hạo đặt tay lên trên phần thạch đá không bị cát bao phủ, tảng đá sáng lên, sau đó cát bên ngoài dần dần mềm hóa, bong ra từng tảng từng tảng.

Thân thể Trang Hạo cũng phát ra tinh quang, ma lực bảy hệ trong thạch đá cuộn cuộn không ngừng tiến vào trong thân thể.

Trong khoảng thời gian này, Trang Hạo vẫn luôn dùng linh dược bồi bổ thân thể, hơn nữa, có thạch đá kích thích, tu vi lập tức tăng đến đỉnh phong.

Thực lực Trang Hạo chậm rãi tiến vào cấp chín, ánh sáng phát ra từ tinh hạch cũng dần ảm đạm xuống.

Hai mắt Kỳ Thiếu Vinh sáng lên nhìn về phía Trang Hạo: "Ngươi không sao chứ?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có việc gì, bất quá, ta kiếm lớn rồi."

"Thứ này đến tột cùng là gì?" Tinh hạch yêu thú bình thường hẳn là rất khó hấp thu mới đúng.

Trang Hạo híp mắt nói: "Hẳn là tinh hạch yêu thú đã bước chân đến nửa thánh cấp. Tinh hạch yêu thú cấp chín bình thường rất khó hấp thu, thánh cấp cũng vậy, nhưng viên tinh thạch này hẳn là do hải thú tiến hóa thất bại lưu lại, ma lực bên trong tinh thạch còn chưa hoàn toàn cố hóa." Tinh hạch yêu thú nửa thánh cấp thật sự là thập phần hiếm thấy, bình thường, hải thú thăng cấp thất bại căn bản là không có tinh hạch lưu lại, Trang Hạo không nghĩ tới hắn chỉ ra ngoài đi dạo một vòng cư nhiên lại gặp được chuyện tốt như này.

Kỳ Thiếu Vinh thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Nhìn dáng vẻ này xem ra ta tiêu tiền không có lãng phí."

Trang Hạo gật đầu: "Tiền nào của ấy."

Trang Hạo hoạt động tay chân một chút, áp chế tu vi dừng ở cấp tám.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, thầm nghĩ: Vận khí của tiểu tử Trang Hạo này thật sự không tồi, chuyện tốt như vậy cũng có thể bị hắn đụng phải, nếu để quân thượng biết về thực lực của Trang Hạo, không biết lão già kia lại đưa ra chủ ý xấu gì.

"Cái người hôm nay gặp được kia nhìn qua không đơn giản." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Quả thật không đơn giản, ta cảm giác được thực lực của hắn rất mạnh, nhưng hơi thở lại thập phần suy yếu."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Tên kia giống như là sinh bệnh."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Nếu ta đoán không đoán, người kia hẳn đã tới thánh cấp, bất quá, hình như đang bị cái gì đó hạn chế."

Kỳ Thiếu Vinh: "Bỏ đi, chuyện là của tên kia, không có bao nhiêu quan hệ với chúng ta....."

.....

Bích Lưu Vân ngồi trong phòng, lẳng lặng nhìn đồ vật trong nhẫn không gian.

Bích Lưu Vân nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, bực bội gãi gãi tóc, tiểu tử Hải Lăng kia đến tột cùng là có ý gì chứ, cư nhiên đưa Nhân Ngư Chi Tâm cho hắn.

Cái này xem như là lễ thượng vãng lai *(lễ coi trọng việc có qua có lại)* sao? Vì sao cố tình là Nhân Ngư Chi Tâm, có phải tiểu tử Hải Lăng kia biết cái gì rồi không?

Bích Lưu Vân ấn ấn tay lên Nhân Ngư Chi Tâm, nghe nói Nhân Ngư Chi Tâm là di vật của một vị nhân ngư hoàng thánh cấp được trời cao ưu ái lưu lại sau khi chết, bên trong Nhân Ngư Chi Tâm có bí quyết thành thánh của vị nhân ngư hoàng kia, có được Nhân Ngư Chi Tâm liền coi như có được bí quyết tiến vào thành cấp của nhân ngư tộc.

Nhân Ngư Chi Tâm là chí bảo của nhân ngư tộc, trước giờ vẫn do hải long tộc bảo quản, giá trị không dưới Hải Vương Châu.

Nhân Ngư Chi Tâm cùng Hải Vương Châu từ xưa đến nay vẫn luôn là tín vật mai mối của hai tộc.

Hắn đưa Hải Vương Châu cho Hải Lăng, Hải Lăng lại tặng Nhân Ngư Chi Tâm cho hắn, sao chuyện này lại rối rắm như vậy chứ?

Kỳ Hằng gõ gõ cửa, Bích Lưu Vân mở cửa, cười cười nhìn Kỳ

Hằng, "A Hằng, là ngươi a!"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi nghĩ là ai? Hải Lăng?"

"Ngươi đang nói bậy cái gì?" Bích Lưu Vân bất mãn mắng.

"Lại nói tiếp, lúc trước vị Hải Lăng thiếu chủ kia tới làm gì vậy? Chiếm tiện nghi của ngươi?"

Bích Lưu Vân cười khan hai tiếng: "Không có!"

"Không có sao? Không có thì tốt!" Kỳ Hằng nói. "Đúng rồi, bên ngoài có người nói muốn khiêu chiến với ngươi."

Bích Lưu Vân đầu đầy hắc tuyến: "Loại chuyện này không phải ngươi có thể giải quyết sớm được rồi sao?"

"Bởi vì tên kia nhìn qua không mạnh lắm, ta cảm thấy chỉ cần ngươi hát cho hắn nghe, hắn liền có thể sợ chạy." Kỳ Hằng chính trực nói.

Bích Lưu Vân đen mặt nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi xem thường ta như vậy?"

"Không có a, ta không có xem thường ngươi." Kỳ Hằng vẻ mặt chân thành nói.

Bích Lưu Vân: "....."

.....

Trong đình viện, một thiếu niên tóc lam tức giận trừng mắt Kỳ Thiếu Vinh.

"Chính là ngươi! Ngươi đào góc tường của Ngải Lệ Nhi công chúa!" Thiếu niên tóc lam táo bạo mắng.

Trang Hạo ôm lấy bả vai Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi nói sai rồi, Thiếu

Vinh thích ta, ta mạnh hơn tên thiếu chủ hải long tộc kia gấp trăm lần, Thiếu Vinh nhìn hắn còn cảm thấy chướng mắt đâu."

Thiếu niên tóc lam khinh thường nhìn Trang Hạo: "Chỉ bằng ngươi cũng muốn so sánh với thiếu chủ hải long tộc, ngươi nghĩ nhiều quá."

Một thiếu niên khác bất mãn mắng: "Đúng là ngu ngốc không có ánh mắt, nhanh cút đi cho ta!"

"Chưa nhìn thấy tiểu tử dám đào góc tường của Ngải Lệ Nhi công chúa, ta sẽ không đi! Ta nhất định phải cho tên kia biết kết cục khi dám đoạt người với công chúa! Ta phải vì vinh dự của công chúa mà chiến!" Thiếu niên dương nắm tay, nghĩa chính từ nghiêm nói.

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ khoanh tay nhìn: "Không nghĩ tới công chúa hung ba ba kia cũng có fan não tàn, đúng là khiến người khác phải hao tổn tâm trí!"

Thiếu niên tóc lam tức giận nhìn Kỳ Thiếu Vinh, "Ngươi cư nhiên dám nói Ngải Lệ Nhi công chúa hung dữ, tiện dân đáng chết!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thiếu niên tóc lam, thầm nghĩ: Tên ngu ngốc này thật kiêu ngạo a!

Trang Hạo nhìn thiếu niên: "Tiểu quỷ, không biết thực lực của bản thân yếu kém không khác gì con kiến sao, ta mới không chấp nhặt với ngươi, đừng tự tìm chết."

"Ngươi nói cái gì! Tên quái thai ngươi!" Thiếu niên bất mãn mắng to.

Trang Hạo: "....."

"Thiếu gia." Bích Lưu Vân ôm cầm đi ra.

Thiếu niên tóc lam vừa nhìn thấy Bích Lưu Vân, cảm xúc lập tức tăng vọt, "Chính là tên hỗn đản ngươi sao? Ta muốn quyết đấu với

ngươi!"

"Thiếu gia, tên ngu ngốc này từ đâu tới vậy?"

"Ngươi xem bộ dáng đầu óc bị nước vào của hắn liền biết hắn từ đâu tới."

Bích Lưu Vân cười cười: "Nói cũng phải."

Thiếu niên tóc lam triển khai trận thế, nhảy vọt lên đánh về phía Bích Lưu Vân. Bích Lưu Vân cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng kích thích huyền cầm, một trận sóng âm mang theo sát khí phiêu ra, thiếu niên tóc lam bị cỗ khí này đánh bay ra ngoài, ném mạnh lên mặt đất.

Thiếu niên tóc lam té ngã, đồng thời, hai chân cũng biến trở về đuôi cá.

Kỳ Thiếu Vinh nhăn mày nhìn đuôi cá của thiếu niên, "Quá cùi bắp, một kích liền hiện nguyên hình."

Thiếu niên tóc lam lăn trên mặt đất vài vòng, một hồi lâu sau cũng không đứng lên được.

"Có phải tiểu tử này choáng váng rồi không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Đám hỗn đản các ngươi!" Thiếu niên thật vất vả mới dùng đuôi cá đứng lên được, không bao lâu liền ngã sấp xuống.

"Các ngươi đừng cho rằng hôm nay đánh bại được ta liền xong việc, người ủng hộ Ngải Lệ Nhi công chúa lên tới trên ngàn vạn, hôm nay ta ngã xuống, ngày sau vẫn còn hơn ngàn vạn nhân ngư tới tìm các ngươi!" Nhân ngư tóc lam đe dọa nhìn Bích Lưu Vân.

Trang Hạo nhìn nhân ngư tóc lam, "Hàng ngàn hàng vạn nhân ngư đều giống như ngươi?"

"Đúng vậy, đều giống như ta!"

Trang Hạo thở dài một hơi: "Khó trách hải long tộc không muốn liên hôn cùng với nhân ngư tộc, lấy tài trí tầm thường của nhân ngư tộc, có liên hôn cũng không được bao nhiêu tác dụng."

Nhân ngư tóc lam đỏ mặt lên: "Các ngươi đừng có khinh thường người, nếu nơi này không phải lục địa, ta khẳng định sẽ không thua!"

Kỳ Thiếu Vinh đau đầu nhìn dũng sĩ nhân ngư trên mặt đất: "Hình như tiểu tử này có chút mất nước rồi, có phải chúng ta nên đưa hắn trở lại biển không?"

Nhân ngư tóc lam thẹn quá thành giận mắng: "Không cần các ngươi phải nhiều chuyện!"

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn nhân ngư tóc lam: "Tiểu tử này nhìn qua rất béo, bằng không làm thịt kho tàu ăn dần? Cái đuôi lớn như vậy, để lại một nửa để hấp đi."

Nhân ngư tóc lam trừng lớn mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Nhân loại ác độc!"

Vừa mắng xong, nhân ngư tóc lam liền xé rách truyền tống phù, biến mất tại chỗ.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt nhìn nhân ngư tóc lam biến mất: "Ta còn tưởng rằng hắn có chút năng lực đâu, thì ra đã sớm nghĩ tốt đường lui, vừa bị dọa đã chạy, đúng là không có cốt khí."

Hắc Sa tràn đầy cảm thán đi ra: "Hiện tại nhân ngư tộc toàn một đám như vậy, đúng là một thế hệ không bằng một thế hệ."

"Tên ngu ngốc Hải Lăng kia đúng là chỉ biết chọc phiền toái!" Trang Hạo khẽ hừ một tiếng.

Bích Lưu Vân nhìn Hắc Sa: "Hắc Sa tiền bối, hiện tại nhân ngư tộc rất yếu sao?"

Hắc Sa gật đầu: "Trong đại chiến hải tộc lần trước, nhân ngư tộc có không ít cao thủ bỏ mình, sau đại chiến hải tộc, bọn họ lại lục tục nội đấu không thôi, nguyên bản là vương tộc trong chúng hải tộc, hiện tại thực lực lại tầm thường không đáng nói."

Bích Lưu Vân gật đầu: "Như vậy sao!"

"Nhân ngư tộc đã rất lâu không xuất hiện nhân ngư hoàng kim." Hắc Sa nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Hắc Sa: "Nhân ngư hoàng kim?"

Hắc Sa gật đầu: "Đúng vậy! Nghe nói tư chất của nhân ngư hoàng kim đều đặc biệt xuất sắc, trong nhân ngư tộc chỉ có nhân ngư hoàng kim mới có khả năng đạt tới thành tựu thánh cấp."

"Nguyên bản hoàng thất nhân ngư tộc đều là nhân ngư hoàng kim, bất quá, huyết mạch nhân ngư dần dần thoái hóa, sau khi nhân ngư vương tiền nhiệm chết, nhân ngư tộc không còn một người nào là nhân ngư hoàng kim, nhân ngư vương hiện tại cũng chỉ có đuôi cá đạm kim, huyết mạch không quá thuần khiết."

------oOo------

Chương 159: Nhân ngư hoàng kim

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 159

Chương 159: Nhân ngư hoàng kim

Hoàng cung nhân ngư tộc.

"Công chúa, Cách Thụy Tháp đã trở lại." Thị nữ cúi người bẩm báo cho Ngải Lệ Nhi.

Ngải Lệ Nhi nhìn thị nữ một cái: "Hắn trở lại rồi, đã giải quyết tên Bích Lưu Vân kia chưa?"

Thị nữ lắc lắc đầu đáp: "Chưa có, hắn là trốn trở về."

"Ta biết sẽ như vậy mà, tiểu tử kia đúng là vô dụng!" Ngải Lệ Nhi bất mãn mắng.

Thị nữ nhẹ giọng khuyên nhủ: "Cách Thụy Tháp đã tận lực, hắn trước giờ vẫn luôn trung thành với công chúa."

Ngải Lệ Nhi tức giận nói: "Trung thành thì được tác dụng gì! Có thực lực mới quan trọng!"

"Có lẽ công chúa đã lầm, Hải Lăng đại nhân chính là thiếu chủ hải long tộc a! Hắn sao có thể coi trọng một nhân tộc dối trá."

"Cho nên mới nói hắn là bị ma quỷ ám ảnh!" Ngải Lệ Nhi nắm chặt nắm tay, vừa xấu hổ lại vừa giận dữ nhắm mắt lại.

Ngải Lệ Nhi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày bị Hải Lăng cự tuyệt không lưu tình như vậy, nghĩ đến khuôn mặt lạnh nhạt của Hải Lăng, Ngải Lệ Nhi đau lòng bao nhiêu thì cũng tức giận nhiều bấy nhiêu.

"Nhân tộc tuy rằng thực lực chỉnh thể yếu hơn hải tộc chúng ta nhưng có mấy tiện dân thật sự là khó giải quyết!" Ngải Lệ Nhi âm u nói.

.....

"Ngươi làm sao vậy, tâm tình hình như không được tốt lắm?" Kỳ Thiếu Vinh đi vào phòng Bích Lưu Vân hỏi.

Bích Lưu Vân cười khan hai tiếng: "Không có gì."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nói: "Thật sự không có gì? Ngươi lo lắng nhân ngư sẽ cuồn cuộn không ngừng tới gây chuyện với ngươi sao? Kỳ thật mấy tên tiểu tử kia có tới bao nhiêu cũng không gây nên được sóng gió gì."

"Ta không lo lắng cái đó, ta chỉ là..... Thiếu gia, ngươi biết không, nhân ngư tộc từ rất lâu trước kia đã bắt đầu xuống dốc." Bích Lưu Vân không có bao nhiêu cảm giác đối với nhân ngư tộc, nhưng nghĩ đến chủng tộc mà mẫu thân, cữu cữu dành cả đời để cống hiến, hiện tại đã suy đồi, hắn vẫn là cảm thấy có chút hụt hẫng.

"Phải vậy không?" Kỳ Thiếu Vinh cúi đầu, xoa xoa mũi, chuyện của nhân ngư hắn cũng không biết được bao nhiêu a, bất quá, sao Lưu Vân lại có vẻ quan tâm nhân ngư tộc như vậy?

"Đúng vậy!" Vương tộc xuống dốc, rất nhiều trưởng lão trung tâm với nhân ngư tộc bắt đầu nôn nóng, một khi xuất hiện nhân ngư nào đó có chút đặc thù của nhân ngư hoàng kim liền được đưa vào trong trọng điểm bồi dưỡng, nhưng mà, quá quan tâm tới cái trước mắt lại sớm làm tiêu hao mất tiềm lực của nhân ngư hoàng kim.

Mẫu thân từng nói, khi cữu cữu còn nhỏ đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện địa ngục của trưởng lão nhân ngư tộc, nếu không phải khi còn nhỏ bị thương quá nhiều, để lại ám thương, thành tựu của cữu cữu chắc chắn không chỉ có như vậy.

Bích Lưu Vân nhắm hai mắt lại, bên tai ẩn ẩn vang lên từng lời nói của mẫu thân.

"Bị ký thác quá nhiều hy vọng, quá nhiều áp lực cũng là một loại bi ai, mẫu thân càng hy vọng ngươi có thể tự do tự tại, cả đời bình an, vui sướng khoái hoạt trưởng thành."

Năm đó mẫu thân trộm sinh hắn ra ngoại trừ bởi vì hắn có một nửa huyết mạch nhân tộc, không thể đưa ra trước mắt người ngoài, một phần cũng là vì để hắn thoát khỏi số mệnh của hoàng tộc nhân ngư.

Kể cả là cữu cữu hay là mẫu thân đều đã vì nhân ngư tộc cống hiến toàn bộ sinh mệnh của mình.

Bích Lưu Vân lấy ra một khối tinh thạch thiên lam sắc.

"Đây là gì vậy?" Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi.

Bích Lưu Vân nhìn tinh thạch: "Là..... Hải Lăng tặng ta."

Kỳ Thiếu Vinh cầm lấy tinh thạch: "Thứ này không phải là pha lê chứ, lấy thứ tiện nghi như vậy ra có lệ với ngươi thật sự không phải là thói quen tốt gì!"

"Không phải." Bích Lưu Vân nắm lấy Nhân Ngư Chi Tâm: "Giá trị của thứ này không dưới Hải Vương Châu."

"Phải vậy không? Thật sự là nhìn không ra!" Kỳ Thiếu Vinh tò mò nhìn chằm chằm Nhân Ngư Chi Tâm nói.

Trang Hạo mở cửa đi đến: "Các ngươi đang làm gì vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh chỉ chỉ tinh thạch trên bàn: "Đang nói lễ vật Hải Lăng tặng cho Lưu Vân."

Trang Hạo chống eo, khinh thường nói: "A! Tiểu bạch kiểm kia đưa sao! Vừa nhìn đã biết rẻ tiền."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy."

Bích Lưu Vân: "....." Tiểu tử Trang Hạo này quả nhiên giống thiếu gia, không biết nhìn hàng gì!

Bích Lưu Vân cầm Nhân Ngư Chi Tâm trên tay, Nhân Ngư Chi Tâm lập tức phát ra một đạo quang mang lộng lẫy.

Thân thể Bích Lưu Vân bỗng sáng lên, màu tóc đen nhánh hóa dần thành thiên lam, hai chân cư nhiên biến ảo thành đuôi cá.

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Lưu Vân, chân của ngươi biến thành đuôi cá!"

Kỳ Thiếu Vinh âm thầm nghĩ: Năm đó thời điểm hắn làm bác sĩ chỉnh dung từng có người nói với hắn, trong TV, khoảng khắc mỹ nhân ngư biến thân thật sự quá hoàn mỹ, hỏi hắn khoa học kỹ thuật phát triển thêm mấy trăm năm thì có thể nhổ đuôi cá trồng lên trên người.

Kỳ Thiếu Vinh là người bận rộn, không rảnh xem TV, vậy nên cũng không biết mỹ nhân ngư biến thân sẽ là cảnh tượng như thế nào, hắn không nghĩ tới, kiếp trước không có thời gian xem TV, đến kiếp này lại có thể tận mắt nhìn thấy thủ hạ đang sống sờ sờ biến thành cá, Kỳ Thiếu Vinh không cấm thầm nghĩ: Đây cũng coi như là đền bù cho tiếc nuối ở kiếp trước của hắn a!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tinh thạch trên bàn: "Lưu Vân, ngươi bị cái này biến thành cá."

Trang Hạo cau mày, trầm mặt nói: "Không phải! Bích cầm sư vốn dĩ chính là cá, bất quá, thiên phú của hắn bị người phong ấn, vừa nãy Bích cầm sư cùng khối tinh thạch này phát sinh cộng minh, vậy nên hắn mới có thể biến lại thành nhân ngư."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn đuôi cá của Bích Lưu Vân cái: "Phong ấn? Lưu Vân, ngươi bị ai phong ấn vậy?"

Bích Lưu Vân mê hoặc đáp: "Ta cũng không biết."

"Đuôi cá của ngươi là kim sắc a! Nói như vậy không phải ngươi có cơ hội tới được thánh cấp sao?"

Trang Hạo lắc đầu nói: "Hiện tại còn quá sớm, nhân ngư có được đuôi cá kim sắc cũng chỉ là có hi vọng mà thôi, bất quá....."

"Bất quá cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo híp mắt lại: "Vừa rồi Bích cầm sư cùng khối tinh thạch này phát sinh cộng minh tựa hồ đã tạo nên một làn sóng dao động đặc thù, cũng không biết có quấy nhiễu đến người nào đó không."

Bích Lưu Vân cúi đầu, thầm nghĩ: Nói vậy người nào đó, đã biết.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, hiện tại ngươi còn có thể biến trở lại thành người không?"

Bích Lưu Vân giật giật đuôi cá, nhắm mắt lại, đuôi cá liền khôi phục thành hai chân.

Trước đó, khi Bích Lưu Vân biến thành nhân ngư, quần của hắn đã bị xé nát, hiện tại trở lại thành hai chân trắng trắng bạch bạch, như ẩn như hiện phía dưới trường bào, cảnh tượng thập phần hoặc nhân.

Hai mắt Kỳ Thiếu Vinh sáng lên, duỗi tay muốn sờ, móng heo đi được một nửa liền bị Trang Hạo bắt lấy.

Kỳ Thiếu Vinh không vui nhìn Trang Hạo một cái, thu tay về.

"Nên ăn cơm rồi, chúng ta ra ngoài đi." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Hắc Sa nhìn đám người Trang Hạo đi ra, ánh mắt dừng trên người Bích Lưu Vân.

"Bích cầm sư, hình như ngươi trở nên xinh đẹp hơn."

Bích Lưu Vân phủng mặt nói: "Phải vậy không?"

Hắc Sa gật đầu đáp: "Đúng vậy! Trên người của ngươi hình như có thêm một cỗ khí chất nói không nên lời."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn lại Bích Lưu Vân, sửng sốt một chút, sau khi được Hắc Sa nhắc nhở, Kỳ Thiếu Vinh mới phát hiện Bích Lưu Vân quả thật đẹp hơn không ít, thật sự là nói không nên lời, dung mạo của Bích Lưu Vân không có gì thay đổi, chỉ là cảm giác thay đổi không ít, nếu nhất định phải nói, vậy chính là tăng thêm một phần mị hoặc.

"Lưu Vân, ngươi thật sự đẹp hơn không ít." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Bích Lưu Vân ngượng ngùng đáp: "Đa tạ thiếu gia khích lệ."

Trang Hạo khinh thường nhìn Bích Lưu Vân vài lần, nắm lấy tay Kỳ Thiếu Vinh, nghiêm túc nói: "Hắn không đẹp bằng ngươi, ngươi đẹp nhất!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Y Lâm Na đứng bên trong hoàng cung nhân ngư tộc, nhìn về phía

Bích Hải Bình Nguyên xa xa.

"Mẫu thân, ngươi tìm ta?" Ngải Lệ Nhi nhìn Y Lâm Na hỏi.

Y Lâm Na gật đầu: "Ta cảm ứng được hơi thở của Nhân Ngư Chi Tâm."

Ngải Lệ Nhi nhịn không được trừng lớn mắt, "Sao có thể?"

Nhân Ngư Chi Tâm đã yên lặng nhiều năm, trong đồn đãi, chỉ có nhân ngư hoàng kim thuần khiết mới có thể phát sinh cộng minh với Nhân Ngư Chi Tâm, nhưng nhân ngư hoàng kim thuần khiết đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, hậu duệ của nhân ngư hoàng kim phần lớn bởi vì huyết mạch không đủ mà không thể đánh thức Nhân Ngư Chi Tâm.

Nhiều năm qua đã có không ít người cố gắng muốn đánh thức Nhân Ngư Chi Tâm, ý đồ muốn một bước lên trời, nhưng trước giờ chưa có ai thành công.

"Hiện tại Nhân Ngư Chi Tâm đang ở Bích Hải Bình Nguyên."

Ngải Lệ Nhi trừng lớn mắt: "Không nên a! Mấy năm nay Nhân Ngư Chi Tâm vẫn luôn được hải long tộc bảo quản."

Y Lâm Na gật đầu: "Quả thật như thế, thời gian trước ta còn từng tới hoàng cung hải long tộc mượn Nhân Ngư Chi Tâm, bất quá, hiện tại Nhân Ngư Chi Tâm đang ở tại Bích Hải Bình Nguyên."

"Tại sao Nhân Ngư Chi Tâm lại ở Bích Hải Bình Nguyên? Chẳng lẽ Hải Lăng đưa nó tới đó? Vô duyên vô cớ, sao Hải Lăng lại manh Nhân Ngư Chi Tâm lên đại lục?"

"Ta đang nghĩ có phải là bởi vì nhân loại ngươi từng nói kia không." Y Lâm Na hơi hơi nheo mắt lại, cái này thật sự là quá trùng hợp, trước đó không lâu, Hải Vương Châu hiện thế, trở về Hải Long tộc, hiện tại Nhân Ngư Chi Tâm lại được đánh thức, giữa hai chuyện này

có phải có liên hệ gì không?

Ngải Lệ Nhi trừng lớn mắt: "Mẫu thân, ý ngươi là Hải Lăng đưa Nhân Ngư Chi Tâm cho người kia?"

Y Lâm Na gật đầu, "Ừ."

Ngải Lệ Nhi đột nhiên đứng lên: "Chuyện này không có khả năng!"

Y Lâm Na nhìn Ngải Lệ Nhi: "Ngươi không cần quá kích động, tất cả chỉ là suy đoán của ta."

.....

Hải long tộc.

"Cô cô, ngươi vội vã tìm ta như vậy là có chuyện gì sao?"

"Nhân Ngư Chi Tâm biến mất, nghe nói là ngươi lấy, ngươi mang nó đi đâu rồi?" Hải Lan hỏi.

Hải Lăng chần chờ một chút, nói: "Ta..... làm mất rồi."

"Làm mất rồi? Ngươi vứt thật?" Hải Lan hài hước cười hỏi.

Hải Lăng cau mày lại: "Cô cô, hôm nay ngươi nói chuyện có chút kỳ quái."

Hải Lan lắc đầu, "Không phải ta kỳ quái, là ngươi kỳ quái, nhân ngư tộc truyền tin tức tới nói có nhân ngư hoàng kim xuất thế."

"Sao có thể?" Hải Lăng nhíu mày lại.

"Đúng là có chút kỳ quái, nghe nói hiến tế của nhân ngư tộc đã từng tiên đoán, hoàng tộc nhân ngư sẽ tao ngộ tử kiếp trong khoảng thời gian từ mười ba đến tám năm trước, nếu có thể chống chịu qua đoạn thời gian này, tương lai có thể một bước lên thiên cũng không

chừng, nhưng nếu không thì....."

"Rất là bất hạnh, trong khoảng thời gian 5 năm kia, hoàng tộc nhân ngư liên tục tao ương, hoàng tộc chính thống chết hết, chỉ còn lại một số chi thứ may mắn sống sót." Hải Lan nói.

Hải Lăng cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

------oOo------

Chương 160: Nhân loại ti tiện?

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 160

Chương 160: Nhân loại ti tiện?

Phòng thí nghiệm.

Kỳ Thiếu Vinh nghiên cứu đồ mỹ phẩm kiểu mới, Trang Hạo ở một bên trợ thủ.

"Không nghĩ tới tiểu tử Hải Lăng kia lại đưa Nhân Ngư Chi Tâm cho Bích Lưu Vân! Nhìn dáng vẻ này xem ra trước đây ta đã hiểu lầm hắn rồi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo tràn đầy khinh thường bĩu môi nói: "Tên kia quá gian trá, đồ mình không dùng được liền ném đi cho Bích cầm sư!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Lại nói tiếp, không nghĩ tới Bích cầm sư lại là nhân ngư, ta nghe nói nhân ngư đều hát rất hay a, đồn đãi quả nhiên là không thể tin được. Không phải toàn bộ nhân ngư tộc đều hát giống như Bích cầm sư đi, nếu thật sự như thế, nhân ngư tộc là vương thất của hải tộc cũng không có gì kỳ quái, hàng ngàn hàng vạn nhân ngư đều ca hát khó nghe, lực sát thương nhất định là thập phần kinh người." Trang Hạo tràn đầy cảm thán bày tỏ.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Giúp ta nghiền đống này thành bột phấn đi." Kỳ Thiếu Vinh ném một đống trân châu sang cho Trang Hạo.

Trang Hạo gật đầu: "Yên tâm đi, cứ bao trên người ta."

Trang Hạo vừa ấn tay xuống, toàn bộ chén đĩa trên bàn đều nứt hết ra, ngay sau đó, bàn thực nghiệm cũng biến thành chia năm xẻ bảy.

Kỳ Thiếu Vinh xoay người nhìn Trang Hạo: "Ngươi đang làm gì?"

Trang Hạo tràn đầy hối lỗi hạ giọng nói: "Xin lỗi, ta khống chế lực đạo không tốt."

"Lấy cái bộ dáng thành sự thì ít, hỏng việc thì nhiều của ngươi mà còn muốn bán mình trả nợ, si tâm vọng tưởng sao!" Kỳ Thiếu Vinh chống eo, phẫn nộ mắng.

Trang Hạo cười rộ lên: "Ta không dùng được như vậy, ngươi còn nguyện ý thu lưu ta, ta thật sự là vô cùng biết ơn ngươi, vô cùng cảm động!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Được rồi, đừng nói lung tung, nhanh thu thập đống này đi....."

Trang Hạo gật đầu: "Ta lập tức thu thập."

"Hiện tại thực lực của ngươi rốt cuộc đang ở cấp bậc gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo cười đáp: "Khối tinh thạch kia hẳn là do một người chỉ cách thánh cấp một bước lưu lại." Hắn chỉ có thể hấp thu được một phần ma lực trong khối tinh thạch kia, đại bộ phận thì bị hắn phong ấn trong thân thể, đại khái là phong ấn không quá ổn định, ma lực ngẫu nhiên thẩm thấu ra ngoài.

"Sớm biết thứ kia lợi hại như vậy, ta đã không cho ngươi."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Hằng đi đến, Kỳ Thiếu Vinh ngạc nhiên nhìn Kỳ Hằng hỏi: "A Hằng, sao ngươi lại tới đây, hiện tại còn chưa tới giờ dùng cơm đi?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Chưa tới giờ dùng cơm, bất quá, có mấy con cá tới."

Trang Hạo ngẩng đầu lên: "Ta cho rằng tên nhân ngư não tàn lần trước là nói giỡn, không nghĩ tới lại thật sự kéo theo được tiểu đồng bọn. Nhân khí của Ngải Lệ Nhi công chúa trong nhân ngư tộc thật sự cao như vậy sao? Tiểu công chúa não tàn kia nhìn qua cũng không có gì đặc biệt a!"

Kỳ Hằng: "..... Không phải, là mấy lão nhân ngư."

Kỳ Thiếu Vinh kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ Ngải Lệ Nhi công chúa chẳng những hấp dẫn được thanh niên nhân ngư mà còn hấp dẫn được cả lão nhân ngư sao?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Mấy lão nhân ngư kia không giống đến ra mặt thay cho Ngải Lê Nhi, hẳn là tới vì nhân ngư tộc."

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Chấn hưng nhân ngư tộc? Vậy liền đau đầu lớn rồi, có thời gian chấn hưng nhân ngư tộc còn không bằng kiếm thêm mấy đồng tiền."

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta đoán Lưu Vân cũng nghĩ như vậy."

Trang Hạo: "....."

.....

Đám người Kỳ Thiếu Vinh còn chưa đi đến đại sảnh liền nghe được tiếng khuyên bảo hùng hồn dõng dạc của đám trưởng lão nhân ngư.

Kỳ Thiếu Vinh đột nhiên có một loại cảm giác vô cùng kỳ dị, khi nghĩ ra liền cảm thấy đám trưởng lão nhân ngư này không khác gì mấy nhân viên bán hàng đa cấp ở kiếp trước.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi: "Thiếu Vinh, ngươi làm sao vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có gì."

"Lão nhân, ngươi đang nói cái gì? Sao ta nghe một chữ cũng không hiểu?" Bích Lưu Vân tươi cười khiêm tốn nhìn đám lão giả trước mặt.

"Thiếu chủ, ngài là nhân ngư vương tương lai của chúng ta, là hi vọng của nhân ngư tộc chúng ta, xin ngài cùng ta về hải tộc một chuyến đi."

"Thiếu chủ, ngài là nhân ngư vương tương lai của chúng ta, hi vọng của chúng ta đều ký thác trên người ngài, mọi người đều đang đợi ngài a!"

"Thiếu chủ, ngài là vương giả mà chúng ta đã chờ đợi hơn ngàn năm, tất cả mọi người đều đang đợi ngài."

.....

"Mấy vị suy nghĩ quá nhiều rồi, ta là nhân tộc, thật sự không phải cá gì đó." Bích Lưu Vân chân thành nói.

Đối mặt với mấy trưởng lão nhân ngư tộc, bên tai Bích Lưu Vân không khỏi văng vẳng lời dạy của mẫu thân, bị ký thác quá nhiều hy vọng cũng là một loại bi ai.

"Thiếu chủ, ngài là nhân ngư cao quý, sao có thể nói mình là nhân tộc ti tiện được!" Lão nhân râu bạc đau đớn khuyên nhủ.

Bích Lưu Vân: "....."

Trang Hạo ôm hai tay, đứng ở cửa nhìn lão nhân râu bạc, thầm nghĩ: Lão già này thật thiếu đánh! Cư nhiên làm trò trước mặt bọn họ, bọn họ còn đang ở đây mà cũng dám nói ra lời như vậy được.

"Vị trưởng lão này, ngươi đừng nói hươu nói vượn! Làm nhân tộc rất tốt! Tỉ lệ dáng người xinh đẹp biết bao nhiêu!" Bích Lưu Vân híp mắt, thầm nghĩ: Thành kiến của nhân ngư tộc đối với nhân tộc hình như rất sâu a! Hắn lại có tới một nửa huyết thống của nhân tộc, cũng không biết nếu đám lão nhân này biết được có thể nào biến đổi sắc mặt hay không.

"Thiếu chủ, ngài nhất định là do đã sống cùng đám rác rưởi kia quá lâu rồi, cho nên thẩm mỹ mới trở nên lệch lạc như vậy, nhân tộc đều là một đám gian trá xấu xí ti tiện!" Lão giả nhân ngư ngưng trọng nói.

Kỳ Thiếu Vinh đứng trước cửa, cười như không cười lên tiếng: "Nhân ngư đúng là không tồi! Thời điểm đói bụng còn có thể cắt cái đuôi xuống làm thịt kho tàu ăn, không lo đói bụng."

Lão giả nhân ngư hung tợn nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Các hạ, ngươi thật quá đáng!"

Trang Hạo đi lên che chắn trước mặt Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu Vinh chỉ là đang nói giỡn mà thôi, không cần nghiêm túc như vậy! Ta thấy ngươi đã một đống tuổi, lòng dạ nên rộng lượng một chút."

Lão giả nhân ngư nhìn Bích Lưu Vân: "Thiếu chủ, ngài không thể tiếp tục ở lại với đám tiện dân này, như vậy sẽ hạ thấp thân phận của ngươi!"

Bích Lưu Vân: "....."

"Vị tiền bối này, ta nghĩ ngươi nhất định đã lầm rồi, ta không phải thiếu chủ gì đó của các ngươi, ta thật là nhân tộc, ngươi xem, ta từ đầu đến chân đều ra người ra dạng." Bích Lưu Vân tràn đầy chân thành nói.

"Thiếu chủ, ngài đừng gạt chúng ta, ta thật sự không hiểu vì sao ngài mang thân phận nhân ngư cao quý lại nhất định muốn làm một

tiện dân như vậy?" Lão giả nhân ngư khó hiểu hỏi.

"Ta thật là nhân tộc, hơn nữa, ta không cảm thấy làm nhân tộc có gì là đê tiện."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn đám trưởng lão nhân ngư: "Ta nói, các ngươi tìm thiếu chủ cũng quá hấp tấp rồi, tùy tiện chọn một người liền nhận là thiếu chủ, như vậy không quá thích hợp đi?"

"Trên người hắn....."

"Đại trưởng lão, bằng không vẫn nên kiểm nghiệm một chút đi, trên người hắn hình như cũng không có khí chất cao quý của hoàng tộc nhân ngư." Một lão nhân tóc giơ tay ngắn kéo lão nhân ngư vừa rồi còn đang kích động lại.

"Cũng phải." Được nhắc nhở, lão nhân liền lấy một viên tinh thạch ra, nói: "Vị đạo hữu này, có thể làm phiền ngươi đặt tay lên thứ này được không?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đương nhiên."

Bích Lưu Vân ấn tay lên tinh thạch, tinh thạch không có một chút phản ứng nào.

"Đại trưởng lão, hình như chúng ta tìm lần người rồi, hắn không phải là nhân ngư."

Lão nhân đầu bạc nhíu mày lại, "Lầm sao? Khó trách, hoàng tộc nhân ngư sao có thể sống cùng với nhân tộc như vậy."

"Nếu là hiểu lầm, vậy mời các vị trở về đi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Mấy trưởng lão nhân ngư cũng không muốn tiếp tục ở lại, nhanh chóng đứng dậy rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Vừa nãy là xảy ra chuyện gì?"

Bích Lưu Vân cười nói: "Không có gì, tinh thạch kiểm tra đo lường như vậy, khi còn nhỏ ta đã có một đống."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Tinh thạch kiểm tra đo lường không tiện nghi đi, khi còn nhỏ ngươi đã là một thổ hào rồi sao?"

Bích Lưu Vân cười khan hai tiếng, "Cũng có thể coi là như vậy, bất quá, có nhiều tinh thạch cũng không nhất định có thể đổi ra tiền, ngươi biết đấy, ta càng nguyện ý dùng tinh thạch trân quý để đổi lấy thịt nướng thơm ngào ngạt." Thập phần đáng tiếc, thịt hắn có thể tiếp xúc cũng chỉ có cá và cá.

.....

Hải Lăng gõ gõ cửa, Kỳ Hằng tới tiếp khách.

"Hải Lăng thiếu chủ, ngươi tới tìm Lưu Vân?" Kỳ Hằng hỏi.

Hải Lăng gật đầu, "Đúng vậy! Hắn có ở đây không?"

"Có ở, bất quá, hắn vẫn đang ngủ."

Hải Lăng nhíu mày lại: "Khi nào hắn mới tỉnh?"

Kỳ Hằng lắc đầu, "Không nói trước được."

"Vậy ta vào đợi hắn."

Kỳ Hằng vươn tay ra: "Một trăm vạn một nén hương."

"Các ngươi tăng giá sao"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Tăng giá."

Hải Lăng đen mặt lại: "Phủ thành chủ các ngươi đối với ai cũng như vậy sao?"

Kỳ Hằng lắc đầu, ấm áp cười đáp: "Đương nhiên không phải, ngươi là khách đặc biệt quý!"

"Khách đặc biệt quý cho nên giá cũng đặc biệt quý sao?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy."

Hải Lăng: "....."

Hải Lăng lấy ra một tấm thẻ kim cương giao cho Kỳ Hằng, Kỳ Hằng tươi cười đầy mặt nhận lấy thẻ kim cương: "Khách quý quả nhiên là khách quý! Ngươi vào đi."

Kỳ Hằng nhìn thẻ tiền trong tay, thầm nghĩ: Nếu có thêm mấy tên coi tiền như rác giống Hải Lăng thì tốt rồi, hắn nào phải cần làm sinh ý đồ mỹ phẩm nữa, cứ trực tiếp thu tiền vào cổng là được, đáng tiếc, cơ hội như vậy khả ngộ bất khả cầu!

Hải Lăng nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Kỳ Hằng chân thành cười đáp: "Không có gì, ta chỉ là đang nghĩ nếu có thêm mấy người giống như Hải Lăng thiếu chủ thì tốt rồi."

Hải Lăng nhíu mày lại: "Người giống như ta?"

Kỳ Hằng nhìn thần sắc khó xử của hắn, cười giải thích: "Yên tâm đi, ta không có coi trọng ngươi." Ta chỉ là coi trọng lì xì của ngươi.

Hải Lăng hồ nghi nhìn bộ dáng của Kỳ Hằng: "Hình như ngươi rất khinh thường ta, ta có chỗ nào không tốt sao?"

"Thiếu chủ hiểu lầm, sao ta có thể khinh thường ngươi được, bất quá, ngươi quả thật có rất nhiều chỗ không tốt, ngươi muốn nghe ta nói cái nào trước?"

"Tùy tiện đi." Hải Lăng nhìn Kỳ Hằng, thầm nghĩ: Kỳ Hằng thường

xuyên tiếp xúc với Lưu Vân, suy nghĩ của Lưu Vân hắn hẳn cũng biết một chút.

Kỳ Hằng gật đầu nói: "Được! Nghe nói hải tộc các ngươi a, cả ngày sống ở trong nước, cũng không biết đầu óc có bị nước vào hay không? Nghe nói hải tộc các ngươi cả ngày chỉ ăn cá, nếu chỉ ăn mỗi cá, dinh dưỡng nhất định là không cân bằng....."

Hải Lăng: "....."

Hải Lăng cười cười giải thích: "Kỳ thật hải tộc chúng ta qua nhiều năm phát triển, ẩm thực cũng phát triển trên rất nhiều mặt."

"Ví dụ như hải long tộc chúng ta, hoàn toàn có thể cách ly ra một khối không có nước ở trong biển, sau đó dùng ma pháp hỏa hệ nấu chín thức ăn.

Kỳ Hằng không khỏi trừng lớn mắt: "Không nghĩ tới còn có thể làm như vậy, cách ly ra một khối không nước ở trong biển hẳn là không dễ dàng gì đi?"

Hải Lăng gật đầu: "Quả thật là không dễ dàng gì, bất quá, lấy năng lực của hải long tộc ta thì cũng không khó lắm."

Méoo: Tui cảm thấy mình có hơi vô trách nhiệm, bỏ bê con lâu quá, xin lỗi mọi người 🙏🙏

------oOo------

Chương 161: Thánh chỉ của quân thượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 161

Chương 161: Thánh chỉ của quân thượng

Phủ thành chủ.

Bích Lưu Vân đánh giá nhìn Hải Lăng, hỏi: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta có chút lo lắng cho ngươi, trưởng lão nhân ngư tộc không gây khó dễ cho ngươi đi?"

Bích Lưu Vân lắc đầu: "Không có, ban đầu bọn họ đều coi ta là nhân ngư hoàng kim, vậy nên thuyết giáo muốn ta trở lại chấn hưng nhân ngư tộc, vì tương lai của nhân ngư tộc mà chiến, sau đó phát hiện ra ta chỉ là một nhân tộc, bọn họ liền lần lượt rời đi."

Hải Lăng hoài nghi nhìn Bích Lưu Vân: "Ngươi là nhân tộc?"

"Đương nhiên, ta không phải là nhân tộc thì là gì, chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng ta là hải sản giống như ngươi?"

Hải Lăng: Hải sản!!! Ở trong mắt Bích Lưu Vân, hắn chẳng lẽ chỉ là —— hải sản thôi sao?

"Nhân Ngư Chi Tâm vẫn ở bên cạnh ngươi?" Hải Lăng hỏi.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Nhân ngư tộc có khả năng sẽ hỏi đòi lại thứ này, ngươi cầm về đi."

Hải Lăng cau mày lại: "Nhân ngư tộc bên kia ta sẽ nghĩ cách bãi bình."

"Ta là nhân tộc, đồ của nhân ngư tộc không có tác dụng với ta." Bích Lưu Vân ném Nhân Ngư Chi Tâm qua chỗ Hải Lăng nói.

Hải Lăng ở lại phủ thành chủ một hồi, sau đó liền bị Kỳ Thiếu Vinh lấy cớ phiền phức đuổi đi.

"Thứ kia giao cho Hải Lăng rồi?" Trang Hạo nhìn Bích Lưu Vân hỏi.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Giao rồi."

"Tìm một khối thạch pha lê làm đồ thay thế cho Nhân Ngư Chi Tâm thật sự không sao chứ?" Kỳ Hằng khó xử hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý vẫy tay: "Hẳn là sẽ không có vấn đề gì, dù sao bộ dáng của Nhân Ngư Chi Tâm chân chính cũng vô cùng bình thường, không khác gì khối thạch pha lê kia, lại nói tiếp, A Hạo, tay nghề điêu khắc của ngươi không tồi a!"

Trang Hạo cười đáp: "Cũng tạm được."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi ra khỏi phòng Bích Lưu Vân.

"Thiếu Vinh, ngươi cảm thấy Hải Lăng có nhìn ra được manh mối không?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay cười cười: "Ta cũng không biết! Hẳn là có thể đi, bất quá, nếu tiểu tử Hải Lăng kia có đủ khả năng, có lẽ hắn sẽ giúp Bích Lưu Vân che giấu."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh lấy một tấm thẻ kim cương ra xoa xoa: "Có vẻ Lưu Vân tìm được một người giàu có rồi!"

Trang Hạo: "....."

.....

Mấy chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa phủ thành chủ, Thẩm Nguyên cùng Kỳ Thiếu Phúc từ trên xe bước xuống.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn phủ thành chủ khí phách hăng hái, trong lòng không nhịn được mà hâm mộ: "Tứ đệ đang ở nơi này sau? Nơi này cũng thật quá khí phái a!"

"Trước khi tứ đệ ngươi tới, phủ thành chủ chỉ là một đống đổ nát, sau đó mới được hắn tu chỉnh lại như này." Thẩm Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Phúc tràn đầy sùng bái nhìn bảng hiệu phía trên phủ thành chủ: "Tứ đệ thật có bản lĩnh!"

Thẩm Nguyên gật đầu: "Đúng vậy! Chúng ta vào thôi."

"Này, hai tiểu quỷ các ngươi, tìm người nào?" Hắc Sa ngồi trên nóc nhà, từ trên cao nhìn xuống Thẩm Nguyên cùng Kỳ Thiếu Phúc.

Kỳ Thiếu Phúc nghi hoặc nhìn Thẩm Nguyên: "Người này là ai vậy? Bên cạnh tứ đệ ta khi nào thì nhiều thêm một người sao?"

Thẩm Nguyên nhìn Hắc Sa, nội tâm hung hăng run rẩy một phen, tin tức của hắn linh thông hơn Kỳ Thiếu Phúc nhiều, trước khi tới, trưởng lão trong gia tộc đã nói cho hắn, Kỳ Thiếu Vinh mới thu một hải tộc cấp chín làm thủ vệ, tuyệt đối không thể trêu chọc được.

"Chúng ta tới tìm thành chủ." Thẩm Nguyên nói.

"Có mang tiền không?" Hắc Sa hỏi.

Thẩm Nguyên hoang mang nói: "Tiền?"

"Đúng vậy! Muốn vào trong, một trăm vạn đồng vàng một nén hương."

Thẩm Nguyên cười khan hai tiếng: "Tiền bối, ngài thật biết nói giỡn."

Hắc Sa không vui nói: "Ai nói giỡn với ngươi!"

Thẩm Nguyên: "....." Một trăm vạn đồng vàng một nén nhang, còn ai dám vào phủ thành chủ nữa chứ!

Trang Hạo chống eo nhìn Kỳ Thiếu Phúc cùng Thẩm Nguyên: "Hai người các ngươi cuối cùng cũng tới rồi."

Thẩm Nguyên nhìn thấy Trang Hạo, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"A Hạo, đã lâu không gặp, ngươi càng ngày càng thêm soái!" Thẩm Nguyên cười cười chào hỏi.

"Phải vậy không? Ta cũng cảm thấy ta càng ngày càng soái." Trang Hạo đắc ý dào dạt nói.

Thẩm Nguyên: "....."

Trang Hạo nhìn chằm chằm Thẩm Nguyên một hồi, Thẩm Nguyên bị nhìn đến trong lòng tê cứng.

"A Hạo, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

"Không có gì, ta chỉ đang suy nghĩ, nếu như ngươi tử vong giữa đường, có lẽ Thiếu Vinh sẽ cao hứng không chừng."

Thẩm Nguyên xấu hổ cười khan: "Ta cùng Kỳ tứ thiếu không có thâm cừu đại hận gì, nếu ta chết, vì sao hắn phải cao hứng?"

Trang Hạo nhìn về phía nhẫn không gian trên tay Thẩm Nguyên, nghiêng đầu nói: "Vì cái gì ngươi còn không rõ ràng sao?"

Thẩm Nguyên sờ sờ nhẫn không gian, thánh chỉ của quân thượng đang ở trong đó, hắn chỉ có thể trợn trắng mắt bất đắc dĩ trong lòng: "Không phải ta thì cũng sẽ có những người khác."

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, cho nên Thiếu Vinh vốn dĩ đã muốn xử lý ngươi, bị ta khuyên ngăn cản lại."

Thẩm Nguyên: "....." Tiểu tử Trang Hạo này có cần vừa thấy mặt đã nói lời hung tàn như vậy không?

Thẩm Nguyên cười gượng, đổi đề tài nói: "Thời điểm ta tới nghe nói có người dùng ba ngàn vạn mua một viên tinh thạch, người nọ hình như là Kỳ tứ thiếu."

Trang Hạo gật đầu, tự hào khoe mẽ: "Đúng vậy! Thiếu Vinh mua tặng ta, toàn bộ Bích Hải Bình Nguyên này, người có thể quyết đoán vung tiền như rác như vậy cũng chỉ có mình Thiếu Vinh."

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo, thầm nghĩ: Trang đại thiếu, ngươi chính là người thừa kế của Trang gia a! Ngươi ăn cơm mềm còn tự hào như vậy hình như là không tốt lắm đâu.

Trái tim Kỳ Thiếu Phúc đột nhiên nhảy dựng lên, ba ngàn vạn! Tứ đệ nhà hắn đúng là hào phóng! Đó cũng không phải là ba ngàn đồng vàng, là ba ngàn vạn a!

Kỳ Thiếu Phúc cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: Hắn một năm ba ngàn đồng vàng để tiêu vặt còn không có, tứ đệ hắn lại có thể một tay vung tiền như rác nuôi tiểu bạch kiểm.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Kỳ tam thiếu cũng tới."

Kỳ Thiếu Phúc ngẩng đầu, miễn cưỡng cười cười với Trang Hạo, "Đúng vậy!"

"Thiếu Vinh chờ ngươi đã lâu."

"Tứ đệ có tức giận không?" Kỳ Thiếu Phúc bất an hỏi.

Trang Hạo khó hiểu nói: "Vì sao hắn phải tức giận, ngươi không phải là tới làm việc sao, Thiếu Vinh đã chuẩn bị rất nhiều việc cho ngươi làm!"

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

.....

Trang Hạo dẫn mấy người đi tới đại sảnh, Kỳ Thiếu Vinh đang tiếp khách ở trong đó.

Thẩm Nguyên nhìn người bên trong, thân thể không khỏi căng chặt lại.

Người ngồi trong đại sảnh chính là thiếu chủ cửa hàng Mạc Vân Mạc Vân An. Trước khi Thẩm Nguyên tới đã được trưởng lão trong gia tộc làm công khóa đầy đủ, vậy nên cũng có hiểu biết nhất định về vị thiếu chủ quyền lực kinh người này.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Mạc Vân An trò chuyện vui vẻ, trong lòng không khỏi bội phục sát đất.

Các thành chủ trước đây có không ít người muốn kéo gần quan hệ với vị thiếu chủ cửa hàng Mạc Vân này, đáng tiếc, tất cả đều thất bại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Thiếu Phúc cùng Thẩm Nguyên: "Tam ca cùng Thẩm thiếu đã tới rồi! Ngồi đi."

Kỳ Thiếu Phúc cùng Thẩm Nguyên phân biệt tìm hai chỗ ngồi xuống.

Mạc Vân An cùng Kỳ Thiếu Vinh trao đổi sinh ý một lát liền rời đi.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, quan hệ của ngươi

cùng thiếu chủ cửa hàng Mạc Vân không tồi a!"

Kỳ Thiếu Vinh lười biếng chống cằm đáp: "Cũng tạm được, hiện tại chúng ta đều đang hợp tác làm sinh ý."

"Kỳ tứ thiếu đúng là đến nơi nào cũng có thể sống tốt được, không nghĩ tới ngươi vừa đến Bích Hải Bình Nguyên không bao lâu liền có thể xử lý quan hệ tốt như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh đánh giá nhìn Thẩm Nguyên: "Thẩm thiếu đúng là có phúc khí! Một thời gian không gặp, mặt mũi của ngươi liền tròn trịa hơn nhiều! Xem ra khoảng thời gian này Thẩm thiếu trôi qua thật sự là không tệ!"

Thẩm Nguyên: "Nhờ phúc nhờ phúc....."

"Thánh chỉ của quân thượng đâu?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh, cẩn thận lấy ra một phần thánh chỉ: "Ở nơi này."

Kỳ Thiếu Vinh tùy tay tiếp chỉ, xem xem một lát liền tùy tiện ném qua một bên, trên mặt không khỏi nhiễm lên vài phần châm chọc, "Dã tâm của quân thượng đúng là không nhỏ, hải sa bí bạc một lần liền phải muốn mười cân!"

Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi lấy một ít đến thượng cống là được, không nhất định phải đầy đủ."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Thẩm Nguyên: "Sao ngươi không chết trên đường tới luôn đi!"

Thẩm Nguyên cười gượng đáp, "Cho dù ta chết thì cũng sẽ có người khác tới thay thế ta."

"Ít nhất như vậy cũng có thể kéo dài thêm một đoạn thời gian."

Thẩm Nguyên trong lòng tràn đầy quẫn bách, trên mặt vẫn phải nghiêm chỉnh tươi cười, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đúng là trời sinh một đôi, nói chuyện tế nhị một chút thì có thể chết được sao?

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Nếu ngươi không muốn, đẩy đí là được."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Chỉ sợ không được."

Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên vẫn còn đang ở hoàng đô, trung tâm sinh ý của hắn cũng được đặt tại hoàng đô, mà hoàng thất Nguyên Quốc lại không phải chỉ có chút năng lực như biểu hiện mặt ngoài, cuối cùng vẫn là do hắn chưa đủ thực lực, không thể không cúi đầu!

.....

Mạc Vân An đi ra khỏi phủ Thành chủ.

"Nhìn ra được cái gì không?" Mạc Vân An hỏi tu giả bên cạnh.

"Thực lực của Trang Hạo tăng lên rất nhiều."

Mạc Vân An híp mắt lại: "Chẳng lẽ là bởi vì viên tinh thạch Kỳ Thiếu Vinh dùng ba ngàn vạn mua về đó sao, tra ra được thân phận của người bán chưa?"

"Thân phận của người nọ vẫn chưa xác định, bất quá, rất có khả năng là dạ hành giả hải tộc."

"Dạ hành giả chuyên môn thâm nhập vào cấm địa hải tộc tìm kiếm đột phá?" Mạc Vân An kinh ngạc nói.

Lão giả gật đầu: "Đúng vậy."

Mạc Vân An nắm chặt nắm tay, "Nói như vậy Kỳ Thiếu Vinh tiêu ba ngàn vạn kia không uổng!"

"Thứ kia là được Trang Hạo nhìn trúng, nhãn lực của Trang Hạo hẳn là không có gì vấn đề."

Mạc Vân An cười cười: "Ban đầu nghe nói Trang Hạo bất hòa với Kỳ Thiếu Vinh, hiện tại xem ra lời đồn quả nhiên là không đáng tin tưởng."

Lão giả thở dài một hơi: "Có ai nói không phải đâu."

"Ta nghe nói bên người Kỳ Thiếu Vinh hình như có một nhân như hoàng kim."

Lão giả híp mắt lại: "Quả thật có tin đồn như vậy, bất quá, sau này đã chứng thực, là một hiểu lầm."

Mạc Vân An lắc đầu, ngưng trọng nói: "Ta thấy việc này không phải chỉ như vậy, Hải Lăng đối với người kia không bình thường, vị thiếu chủ hải long tộc này đúng là một kẻ si tình."

------oOo------

Chương 162: Dạ hành giả hải tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 162

Chương 162: Dạ hành giả hải tộc

Thẩm Nguyên cùng Kỳ Thiếu Phúc ở lại phủ thành chủ, bởi vì đám người Kỳ Thiếu Phúc lấy danh hỗ trợ mà tới, vậy nên Kỳ Thiếu Vinh tống cổ tất cả bọn họ tới chỗ thủ hạ của Kỳ Hằng làm việc.

Thủ hạ của Kỳ Thiếu Vinh đều là cao thủ, Kỳ Thiếu Phúc cũng không dám xem thường Kỳ Hằng, thập phần sảng khoái mà phục tùng an bài.

Kỳ Thiếu Phúc không có bất mãn, mấy đệ tử Kỳ gia đi theo Kỳ Thiếu Phúc tới đây lại bất mãn vô cùng, Kỳ Thiếu Vinh là hoàn toàn không để ý đến bọn họ, toàn giao cho Kỳ Hằng xử lý.

Thẩm Nguyên vừa đến đã bị Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo trước sau đe dọa một hồi, sống cực kỳ an phận.

"Trang đại thiếu, có người xông vào!" Hắc Sa đi tới tìm Trang Hạo.

"Ngươi không ngăn lại sao?" Trang Hạo hỏi.

"Dạ hành giả đại nhân chính là vinh quang của hải tộc chúng ta, ta sao có thể ngăn cản được!"

Trang Hạo nhíu mày, dạ hành giả đại nhân! Người tới cư nhiên được Hắc Sa xưng là đại nhân!

Trang Hạo vừa đi vào đại sảnh liền thấy một nam tử sắc mặt tái nhợt, hai mày khóa chặt, im lặng ngồi trên ghế uống trà.

Trang Hạo đi tới cười cười chào hỏi, "Thì ra là tiền bối! Tiền bối thần long thấy đầu không thấy đuôi, trước đó ta đã muốn tìm ngài, bất quá, ngài đã đi, không nghĩ tới lại gặp lại nhanh như vậy!" Người tới đúng là người đã lấy giá ba ngàn vạn đồng vàng bán tinh thạch nửa thánh cấp cho Trang Hạo trước đó.

Tu giả áo đen nhìn Trang Hạo: "Vận khí của ngươi không tồi, nhìn dáng vẻ này xem ra viên tinh thạch bảy màu kia đã giúp ngươi một đại ân phải không?"

"Đều là nhờ phúc của tiền bối."

Vật như tinh thạch nửa thánh cấp đặt ở nhà đấu giá nếu gặp được người hiểu chuyện không phải mấy trăm triệu đồng vàng thì chưa chắc đã mua được.

"Ngươi chạm đến tầng chắn kia rồi sao?"

Trang Hạo sửng sốt một chút, minh bạch cái mà tu giả áo đen muốn nói là tầng chắn đến thánh cấp, có chút ảm đạm lắc đầu: "Còn chưa có."

"Không cần nóng nảy, ngươi vẫn còn trẻ tuổi, vẫn còn rất nhiều thời gian." Tu giả áo đen nặng nề nói.

"Không biết tiền bối tới là có chuyện gì?" Trang Hạo đổi đề tài hỏi.

"Ta tới tìm lĩnh chủ."

Trang Hạo gật đầu: "Ta đi gọi hắn."

"Không cần gọi, ta tới." Kỳ Thiếu Vinh tò mò nhìn tu giả áo đen: "Dạ hành giả đại nhân tìm ta là muốn nhờ ta làm chỉnh dung sao? Tiền

bối muốn làm cái gì? Hút mỡ, kéo da, cắt mắt hai mí....."

Tu giả áo đen âm thầm cân nhắc, không phải tới chỉnh dung thì chính là tới xem bệnh, bệnh của hải tộc không giống nhân tộc, nếu người này đã tới tìm hắn, vậy hơn phân nửa là y sư hải tộc không có biện pháp chữa trị, mà vậy cũng có nghĩa là bệnh này có chút khó giải quyết.

"Không biết tiền bối có chỗ nào không thoải mái?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tu giả áo đen nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hỏi ngược lại: "Ngươi nói đi! Y sư cao minh hẳn là có thể nhìn ra được người bệnh có chỗ nào không khoẻ."

Kỳ Thiếu Vinh âm thầm trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Tìm hắn xem bệnh mà còn kiêu ngạo như vậy, đúng là không biết sống chết!

Hiểu rõ lão đầu này là đang khảo thí hắn, Kỳ Thiếu Vinh lấy ra một cái máy quét quang thạch tự chế, soi khắp người tu giả áo đen một vòng.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, đè thấp thanh âm hỏi: "Có nhìn ra cái gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh quét qua một vòng, nhíu mày đáp: "Hình như không có gì."

"Ngươi xem kỹ lại đầu của hắn đi."

Kỳ Thiếu Vinh nhắm máy quét đến phần đầu tu giả áo đen, vừa quét xong, kết quả liền rõ ràng.

Trang Hạo tò mò hỏi: "Làm sao vậy?"

"Hình như có một con sâu ở trong đầu của hắn."

Trang Hạo nhìn hình ảnh hiện bên trên, không khỏi trừng lớn mắt,

tuy rằng không phải lần đầu tiên xem Kỳ Thiếu Vinh sử dụng máy quét, nhưng đối với loại dụng cụ liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu mọi thứ bên trong thân thể này, Trang Hạo vẫn cảm thấy thần kỳ không thôi.

Nghe thấy Kỳ Thiếu Vinh nói, tu giả áo đen đột nhiên run lên một chút.

Nhìn phản ứng của tu giả áo đen, Trang Hạo âm thầm đánh giá, vị tiền bối này hẳn là đã biết mình bị bệnh gì rồi.

"Sâu, hẳn là Phệ Linh Trùng!" Trang Hạo nửa suy đoán nói.

Tu giả áo đen nghe xong, thân thể lại run lên.

Trang Hạo xem phản ứng, liền biết hắn hẳn là đoán đúng rồi.

Loại sinh vật như Phệ Linh Trùng này, ăn uống ít ỏi, vậy nên cho dù có bị nó ký sinh thì trong thời gian ngắn cũng không ảnh hưởng quá lớn đến sinh mệnh, nhưng mỗi lần phệ linh trùng hút tuỷ não đều sẽ khiến cho ký chủ sống không được, chết không xong, nghe nói người bị loại sinh vật này ký sinh sẽ chặt đứt con đường thăng cấp trong tu luyện.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tu giả áo đen: "Tiền bối, bệnh của ngài ta tạm thời còn chưa có manh mối gì, nếu tiền bối không ngại, có thể ở lại chỗ ta mấy ngày, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp."

Tu giả áo đen gật đầu, đi đến phòng cho khách.

.....

Tiễn tu giả áo đen rời đi, Kỳ Thiếu Vinh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Phệ Linh Trùng là thứ gì?"

Trang Hạo giải thích đơn giản lại cho Kỳ Thiếu Vinh một lần.

"Xưa nay người bị Phệ Linh Trùng ký sinh có ai từng được chữa khỏi hay không?"

"Theo ta được biết người bị Phệ Linh Trùng ký sinh phần lớn đều đau đầu mà chết, sau khi bị loại sinh vật này xâm lấn, ký chủ đau đầu sẽ càng ngày càng nghiêm trọng, có người không chịu nổi loại đau đớn này, liền tự mình đập vỡ đầu, bất quá, nghe nói cũng có người tránh được một kiếp."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy tò mò hỏi: "Phải vậy không? Tránh thế nào?"

"Nghe nói có một con Song Đầu Xà từng bị Phệ Linh Trùng ký sinh, sau đó, nó liền tự thân chém rớt một cái đầu của mình."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Bởi vì Song Đầu Xà có hai cái đầu, cho nên nó chém đi một cái, vẫn còn một cái có thể sống được."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Lấy năng lực của ngươi hẳn là có thể cứu sống hắn, chỉ cần bổ đầu hắn, lấy con sâu kia ra ngoài là được."

"Ta quả thật có thể thử bổ đầu hắn ra, nhưng cũng không biết tên kia có nguyện tin tưởng ta hay không." Hải tộc không giống nhân tộc, lão đầu kia tựa hồ cũng không tín nhiệm hắn cho lắm, "Kỳ thật ta còn có một băn khoăn nữa, nếu Phệ Linh Trùng được lấy ra lại đi công kích người khác thì làm sao bây giờ?"

Trang Hạo lắc đầu: "Cái này không cần lo lắng, Phệ Linh Trùng trước khi tìm được ký chủ chỉ có thể sống trong nước, yêu cầu về hoàn cảnh phi thường cao, nếu là ở trên mặt đất, thứ kia liền không có lực công kích gì."

"Như vậy sao!" Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, tâm cũng dần hạ xuống.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đơn sinh ý này ngươi có định nhận không?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Ta cũng không biết! Để lão đầu kia chờ mấy ngày trước đi."

Tốt nhất là chờ đến khi lão đầu kia chủ động mở miệng, nếu như hắn vội vàng, không chừng còn bị người khác cho rằng có ý đồ gây rối. Dù sao sâu cũng không phải đang ở trong đầu hắn, không cần nóng nảy.

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi đến đại sảnh, gặp được Kỳ Thiếu Phúc.

"Tam ca, ngươi trở lại rồi! Tới Bích Hải Bình Nguyên đã quen chưa?" Kỳ Thiếu Vinh tùy ý hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc cười cười: "Cũng tạm được."

Trước khi tới, Kỳ Thiếu Phúc còn cho rằng Bích Hải Bình Nguyên là nơi rất nguy hiểm, sau đó mới phát hiện, nơi này kỳ thật cũng khá tốt, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu ở đây vẫn là do tứ đệ có bản lĩnh.

"Tứ đệ, người trông cửa của ngươi là hải tộc?" Kỳ Thiếu Phúc hỏi.

"Đúng vậy!"

"Sao ngươi lại nghĩ tới chuyện dùng hải tộc?"

"Tiện nghi a!"

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

Hắc Sa đi đến, Kỳ Thiếu Phúc nhìn sắc mặt Hắc Sa, biết Hắc Sa có chuyện muốn nói, tự giác ngoan ngoãn rời đi.

"Hắc sa tiền bối, có chuyện gì sao?"

"Kỳ thiếu, dạ hành giả đại nhân là vinh quang của hải tộc chúng ta, nếu ngươi có biện pháp, mong ngươi có thể cứu dạ hành giả tiền bối, ta có thể không cần tiền công....."

Kỳ Thiếu Vinh âm thầm trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Ta vốn dĩ đã không định trả bao nhiêu tiền công cho ngươi.

"Y giả đều mang tâm phụ mẫu, tiền bối yên tâm, ta nhất định sẽ tận lực, chẳng qua....."

Hắc Sa ngẩng đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Chẳng qua cái gì....."

"Chẳng qua, muốn trị liệu cho dạ hành giả đại nhân, cần có mấy vị linh dược."

Hắc Sa vội không ngừng nói: "Ta đi tìm."

Kỳ Thiếu Vinh lập tức đưa ra một đơn tử thật dài: "Linh dược yêu cầu đều được ghi bên trên."

Hắc Sa gật đầu: "Ta lập tức phái người đi tìm, nhất định sẽ nhanh chóng tìm đủ tới."

Trang Hạo nghi hoặc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Cần nhiều linh dược như vậy sao?"

"Nếu thật sự làm giải phẫu, phía sau quả thật phải bồi bổ một chút." Bất quá, cho dù bồi bổ cũng không cần phải dùng nhiều được như vậy.

Trang Hạo lý giải cười cười: "Nói không sai."

"Dạ hành giả tiền bối đâu?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Ta vừa thấy hắn ở hậu viện nghe Bích cầm sư đánh đàn."

Kỳ Thiếu Vinh chuyển động tròng mắt một chút, thầm nghĩ: Dạ hành giả không phải là nhìn thấu thân phận của Bích Lưu Vân rồi đi.

.....

"Tiền bối, ngươi tới rồi!" Kỳ Thiếu Vinh vừa định đi hậu viện tìm người, người liền tới.

Tu giả áo đen nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Bệnh của ta lĩnh chủ có biện pháp phải không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Có thì có, nhưng tính nguy hiểm rất lớn, cần phải....."

"Mở đầu ra phải không?" Tu giả áo đen nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Kỳ Thiếu Vinh, nói tiếp phần sau giúp hắn.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Quả thật như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng của tu giả áo đen, khẩn trương nói: "Nếu tiền bối không tiếp thu được phương án trị liệu của ta, vậy ta cũng chỉ có thể bất lực."

"Tiền của ta đều dùng để mua thuốc, vậy nên không có vàng trả ngươi." Tu giả áo đen đánh gãy lời Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh run rẩy khóe miệng một chút, thầm nghĩ: Không có tiền còn dám tới xem bệnh! Coi hắn là Bồ Tát sống sao? Hắn cũng phải kiếm tiền nuôi nhà a!

"Xài hết rồi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tu giả áo đen gật đầu: "Trước khi đi tìm ngươi, ta đã tìm các y sư

khác, mua không ít dược." Tìm một đám lang băm xài hết tiền mới nghĩ tới chuyện tìm hắn, đức hạnh gì không biết!

------oOo------

Chương 163: Nơi vẫn thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 163

Chương 163: Nơi vẫn thần

Tu giả áo đen nhìn sắc mặt của Kỳ Thiếu Vinh, không chút hoang mang nói: "Kỳ thiếu có biết viên tinh thạch kia là từ đâu tới không?"

Kỳ Thiếu Vinh cau mày, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì: "Chẳng lẽ là cấm địa hải tộc?"

Nếu dạ hành giả hải tộc đều thích thâm nhập vào cấm địa hải tộc, vậy viên tinh thạch bảy màu kia rất có khả năng là từ cấm địa hải tộc tới.

"Là nơi vẫn thần của hải tộc ta, lúc ấy ta đang bị thương, không dám vào quá sâu, chỉ có thể rời khỏi!" Tu giả áo đen tràn đầy tiếc nuối cảm thán.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt lại: "Như vậy sao!"

Nơi vẫn thần của hải tộc là chiến trường thượng cổ trong lời đồn, nghe nói thời thượng cổ từng có vô số cao thủ thánh cấp phát sinh đại chiến ở nơi đó, nguyên tố ma pháp phi thường điên cuồng, người không đủ thực lực tiến vào rất dễ bị sát khí của chiến trường xé thành mảnh nhỏ.

"Lĩnh chủ đại nhân hẳn là đã rõ ràng giá trị của viên tinh thạch bảy màu kia, ban đầu ta không biết viên tinh thạch kia là thứ gì, bất quá, thấy tu vi của Trang thiếu gia tăng mạnh như vậy, ta cũng mơ hồ đoán được phần nào, đồn đãi nói nơi cấm địa từng có một đầu long

tộc mang ma pháp bảy hệ ngã xuống....."

Kỳ Thiếu Vinh không khỏi trừng lớn mắt, "Long tộc mang ma pháp bảy hệ? Là linh thú trong truyền thuyết kia, nó đã biến mất rất lâu!"

"Nếu lĩnh chủ đại nhân có thể chữa khỏi cho ta, ta liền có thể mang ngươi đi một chuyến."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Hắn chạy đến nơi nguy hiểm như vậy làm cái gì? Tìm chết sao!

"Lĩnh chủ đồng tu hai loại thuộc tính ma pháp quang minh cùng hắc ám, công pháp tu luyện thích hợp với lĩnh chủ trên đời này chỉ sợ rất ít, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, nơi vẫn thần kia hẳn là còn mai táng một đầu long tộc đồng tu quang minh cùng hắc ám nữa."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày, nhịn không được mà động tâm, ma pháp sư đồng tu quang minh, hắc ám là cực nhỏ, điển tịch hắn có thể tham khảo cũng rất ít, lấy tình huống của hắn có thể tu luyện đến trình độ như này đã là cực kỳ không dễ dàng, nếu sau này không có cơ duyên gì, hắn sợ là cả đời cũng chỉ có thể dừng lại ở trình độ như hiện tại.

Kỳ Thiếu Vinh cúi đầu, suy tư một chút, nói: "Nếu tiền bối tin tưởng ta, ta sẽ tận lực."

Tu giả áo đen cười cười: "Làm phiền lĩnh chủ."

Kỳ Thiếu Vinh đi ra khỏi đại sảnh, Trang Hạo trầm mặt theo phía sau.

"Ngươi làm sao vậy?" Kỳ Thiếu Vinh không khỏi khó hiểu nhìn Trang Hạo.

"Không có gì, chỉ là nơi vẫn thần kia nghe nói có tính nguy hiểm rất cao." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý đáp: "Có quan hệ gì, dù sao vị tiền bối kia cũng đã nói thời gian do ta tự định đoạt, trước khi đi chuẩn bị kỹ càng một chút là được."

"Nói vậy cũng không sai."

.....

Vì bảo đảm vạn vô nhất thất *(không sơ hở, phải hết sức cẩn thận)*, Kỳ Thiếu Vinh dành ra một gian phòng thật lớn để làm phòng giải phẫu.

Trong phòng giải phẫu, tu giả áo đen biến thành nguyên hình, đại hắc long cánh dài.

Kỳ Thiếu Vinh làm giải phẫu, Trang Hạo đứng ở một bên làm trợ thủ.

Giải phẫu như này Kỳ Thiếu Vinh đã làm nhiều lần, lấy một con sâu ra khỏi đầu một con rồng đối với hắn cũng không phải là chuyện gì quá khó.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đều ở trong phòng giải phẫu.

Bên ngoài, Ngải Lệ Nhi mang theo mấy cao thủ hải tộc tới cửa phủ thành chủ tìm Bích Lưu Vân gây chuyện.

Trong phòng giải phẫu, Kỳ Thiếu Vinh cầm dao phẫu thuật, động tác trôi chảy nhanh như gió.

Trang Hạo ở bên cạnh làm trợ thủ, nhạy bén cảm giác được động tĩnh từ bên ngoài, bất quá, hắn cũng nhận ra, hiện tại là thời điểm mấu chốt làm giải phẫu, chỉ có thể áp chế lo lắng trong lòng xuống.

Trang Hạo một bên trợ thủ, một bên đánh giá thực lực đám người tới, cảm thấy bọn họ không có gì đáng lo, liền thu tâm lại.

.....

Ngải Lệ Nhi nhìn Bích Lưu Vân, trong mắt chất chứa đầy ghen ghét.

"Ngải Lệ Nhi công chúa, đây chính là phủ thành chủ, ngươi mang nhiều người xông tới như vậy không thích hợp lắm đi?" Bích Lưu Vân ôm cầm, lạnh lùng nhìn Ngải Lệ Nhi.

Ngải Lệ Nhi cười lạnh: "Bích Lưu Vân, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi lấy thành chủ áp ta, ta liền sợ sao!"

Trong khoảng thời gian này, Ngải Lệ Nhi trôi qua không tốt chút nào, tin tức nhân ngư hoàng kim xuất thế không biết thế nào lại truyền ra, đám dân chúng liền sôi nổi kêu gào ủng hộ nhân ngư hoàng kim thượng vị.

Ngôi vị hoàng đế của phụ hoàng vốn không xong, lúc này liền càng không vững chắc.

Chuyện mấy trưởng lão nhân ngư tìm tới Bích Lưu Vân Ngải Lệ Nhi cũng nghe nói, sau này chứng thực Bích Lưu Vân chỉ là một tiện dân nhân tộc, nàng đã thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mấy trưởng lão kia cũng kỳ quái, rõ ràng đã chứng thực Bích Lưu Vân chỉ là nhân tộc, bọn họ còn không chịu tin, nói cái gì mà kiểm tra đo lường quá hấp tấp, không chừng là xảy ra sai lầm.

"Ngải Lệ Nhi công chúa, nếu ngươi tới gây chuyện, vậy ta phụng bồi là được." Bích Lưu Vân cười nói.

Ngải Lệ Nhi dương tay hô: "Đều lên hết cho ta!"

Hắc Sa đứng dậy nói: "Ngải Lệ Nhi công chúa, ngươi làm như vậy có phải không thích hợp lắm không?"

Ngải Lệ Nhi bất mãn nhìn Hắc Sa: "Hắc Sa tiền bối, ngươi thân là hải tộc, chẳng lẽ còn muốn đứng về phía tiện dân nhân tộc kia sao?"

Hắc Sa nhìn Ngải Lệ Nhi, trong lòng dâng lên vài phần không vui, Hắc Sa ở hải tộc cũng coi như là lão nhân, bị một nha đầu phiến tử công khai "dạy dỗ" như vậy, mặt mũi không khỏi trầm xuống.

Bích Lưu Vân không thèm để ý cười cười: "Hắc Sa tiền bối không cần khó xử, đây là chuyện riêng của ta cùng công chúa, không có quan hệ gì với tiền bối, ngài ở một bên nhìn là được."

Hắc Sa: "....."

Bích Lưu Vân ôm cổ cầm, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên. "Công chúa, ngươi mang nhiều cá tới đây như vậy là vì chuẩn bị hạ nồi sao? Vừa lúc, hôm nay ta muốn ăn ngư toàn tịch."

Ngải Lệ Nhi công chúa thẹn quá thành giận trừng mắt nhìn Bích Lưu Vân: "Chết tới nơi rồi còn mạnh miệng!"

Ngải Lệ Nhi hé miệng, một khúc ca quỷ dị quanh quẩn vang lên trong đình viện, hoa cỏ trong đình sôi nổi bạo nổ.

Bích Lưu Vân gẩy huyền cầm, nháy mắt, hai loại nhạc khúc va chạm vào nhau, trong đình viện cát bay đá chạy, sát khí cuồn cuộn dâng lên.

Trong phòng giải phẫu, Trang Hạo nhanh chóng thiết lập một vòng phòng hộ, ngăn cách hết mọi âm thanh bên ngoài.

Trang Hạo phản ứng cũng đủ nhanh, Kỳ Thiếu Vinh hoàn toàn không cảm giác được cái gì, nhưng hắc long nằm trên bàn giải phẫu lại hơi run rẩy lên.

Tuy đầu bị mở ra nhưng giác quan của hắn vẫn còn đó.

.....

Hắc Sa ngồi trên nóc nhà, nhìn đám người ác đấu trong phủ, không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Hắc Sa nhìn ngón tay gảy huyền cầm nhanh như gió của Bích Lưu Vân, trong lòng dâng lên vài phần mê hoặc. Luận công kích sóng âm mà nói, nhân ngư tộc hoàn toàn đứng thứ nhất, người Ngải Lệ Nhi công chúa mang tới tuy không phải quá mạnh nhưng hợp lại với nhau cũng rất khó đối phó, vậy mà Bích Lưu Vân chỉ cần một cây cầm cũng có thể chặn lại tất cả, thật lợi hại.

Bích Lưu Vân gảy cầm, tiếng đàn sắc bén cùng tiếng ca mang đầy sát khí va chạm lại với nhau, hoa cỏ trong phủ bị đánh đến nát vụn.

"Lưu Vân, ta tới giúp ngươi!" Kỳ Hằng vung tay lên, một cây dù hoàng kim tự chế xuất hiện trong tay Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng lại lần nữa huy động dù, cửu diệp phi đao từ trên dù bay ra.

Hắc Sa nhìn phi đao bay ra, không khỏi cảm thán, tiểu tử Kỳ Hằng này phát đao góc độ thật xảo quyệt! Cư nhiên đều là đánh lên mặt người ta, nhân ngư tộc trước giờ chính là coi trọng mặt mũi nhất!

Dưới ảnh hưởng của phi đao, tiếng ca của đám nhân ngư không khỏi lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Tiếng ca vừa loạn, Bích Lưu Vân liền lập tức tìm được cửa đột phá, thuận thế chiếm cứ thượng phong, nhưng người Ngải Lệ Nhi mang tới cũng có một ít nhân vật không tầm thường, rất nhanh liền ổn định cục diện.

.....

Bích Lưu Vân nhíu mày, người Ngải Lệ Nhi mang tới phần lớn đều không đáng sợ, nhưng hắn lại cảm giác được một cỗ hơi thở phi thường mạnh mẽ xen lẫn ở trong đó.

"Này, các ngươi biến phủ thành chủ thành loạn như vậy, không biết đâu là điểm dừng sao?"

Không biết từ khi nào, Trang Hạo đã nắm một thanh kiếm đứng trên nóc đình viện nhìn xuống.

Ngải Lệ Nhi nhìn Trang Hạo: "Không liên quan đến ngươi, bớt xen vào chuyện của người khác đi!"

Trang Hạo nhíu mày lại, "Nha đầu thối, xem ngươi biến nơi này thành bộ dáng gì rồi!"

Trang Hạo vung trường kiếm lên, ánh sáng thất thải từ trường kiếm bay ra, gào thét mà lao về phía đám người Ngải Lệ Nhi mang tới, bị kiếm khí đả thương, nhân ngư tộc sôi nổi hóa thành nguyên hình.

Một đám người cá ngã trên mặt đất, vùng vẫy đuôi lăn lộn.

Bích Lưu Vân sừng sững nhìn Trang Hạo, không khỏi cảm thấy đổi mới ấn tượng.

Người nhân ngư tộc thấy tình thế không ổn, sôi nổi xé rách truyền tống phù rời đi.

Hắc Sa tràn đầy bội phục nhìn Trang Hạo: "Trang thiếu gia, lợi hại a!"

Hắc Sa cau mày, trong lòng dâng lên vài phần kiêng kị, thực lực chỉnh thể của hải tộc cao hơn nhân tộc rất nhiều, vậy nên rất nhiều hải tộc đều khinh thường nhân tộc, Hắc Sa tuy rằng bị Kỳ Thiếu Vinh giữ lại làm hộ viện, nhưng đây cũng chỉ là hứng khởi nhất thời, tuy rằng hắn kính nể y thuật của Kỳ Thiếu Vinh nhưng vẫn chưa quá coi trọng thực lực của "tiểu bối" này.

Trang Hạo một kiếm lui địch, thực sự là chấn kinh Hắc Sa, Hắc Sa tự hỏi cho dù hắn ra tay thì cũng chưa chắc đã có thể làm lưu loát được như vậy.

"Trang thiếu, lĩnh chủ đâu?" Hắc Sa hỏi.

Trang Hạo nhìn Hắc Sa một cái: "Hắn nghỉ ngơi."

Hắc Sa thấy sắc mặt Trang Hạo không quá tốt, cũng ngại hỏi tiếp, ngượng ngùng cười hai tiếng liền rời đi.

Trang Hạo đi vào phòng, Bích Lưu Vân trước mở miệng, "Trang đại thiếu, lần này cảm tạ ngươi."

Trang Hạo nhìn Bích Lưu Vân một cái: "Ngươi là người của Thiếu Vinh, không cần phải khách khí với ta như vậy, mấy người hôm nay tới ngươi cảm thấy thế nào?"

Bích Lưu Vân híp mắt nói: "Ngải Lệ Nhi mang tới có mấy người rất khó giải quyết, ta thấy bọn họ không phải là thuần túy tới gây chuyện."

"Bọn họ hẳn là tới thử ngươi, trong đó có ẩn giấu một cao thủ cấp tám, lúc trước đối chiến với ngươi người nọ không dùng hết toàn lực, nếu ta đoán không sai, lần trước tuy rằng đã chứng minh ngươi là nhân tộc nhưng vẫn có một có người không yên tâm."

Bích Lưu Vân bất đắc dĩ ngồi lên ghế: "Cái này phải làm sao bây giờ? Ta không muốn đi làm vinh quanh cho nhân ngư tộc a!"

Trang Hạo trợn trắng mắt: "Cho dù ngươi muốn đi, lấy tình huống trước mặt mà nói cũng chưa chắc đã có thể làm được!"

Bích Lưu Vân: "....." Lời này của Trang Hạo thật thiếu đánh, bất quá, nói cũng không sai.

"Hình như thực lực của ngươi đề cao không ít." Trang Hạo nhìn Bích Lưu Vân nói.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Có lẽ đi." Bên trong Nhân Ngư Chi Tâm có phong ấn bí quyết tu luyện của nhân ngư hoàng kim, hắn chỉ cần dẫn động Nhân Ngư Chi Tâm cộng minh là có thể nghe được vô số tiền bối hải tộc dạy dỗ.

Trang Hạo cười nói: "Nỗ lực tăng thực lực lên đi!"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Ta biết." Cái gì cũng đều là hư ảo, chỉ có thực lực cường đại mới là căn bản chân chính.

------oOo------

Chương 164: Hàng cấm hải tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 164

Chương 164: Hàng cấm hải tộc

Kỳ Thiếu Vinh cùng tu giả hắc y đi ra.

Bích Lưu Vân nhìn người tới, biết đây là tiền bối trước đó tới tìm trị bệnh, cũng không có hỏi nhiều.

Tu giả hắc y dung mạo bình thường, lại mang đến cho người ta một loại cảm giác nghiêm nghị không thể nào xâm phạm.

Bích Lưu Vân cảm thấy người tới dung mạo không thay đổi, nhưng cả người lại có loại cảm giác thoát thai hoán cốt, trước đó người này còn mang tới cho hắn loại cảm giác giống như gỗ mục sắp đi đến diệt vong, hiện tại lại là sinh cơ bừng bừng.

"Kỳ thiếu, lần này đa tạ ngươi." Tu giả hắc y Vưu Đạt tràn đầy cảm kích nói.

Vưu Đạt là thật tình cảm kích Kỳ Thiếu Vinh, người trúng Phệ Linh Trùng bình thường đều không thể sống sót, cho dù có là thánh cấp cũng như vậy.

"Tiền bối không cần khách khí, sau này ta còn có chuyện muốn nhờ tiền bối, mong chiếu cố nhiều hơn!"

Vưu Đạt gật đầu, "Ừ" một tiếng.

Vưu Đạt ngẩng đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh đang nói nhỏ cùng Trang

Hạo, trong lòng dâng lên vài phần khác thường.

Long tộc thọ mệnh lâu dài, năm nay Vưu Đạt đã hơn sáu trăm tuổi, nhìn Trang Hạo mới gần hai mươi đã tiếp cận với thánh cấp, hắn không khỏi có thêm vài phần kiêng kị.

Vưu Đạt lấy ra một lá phù đưa tin, giao cho Kỳ Thiếu Vinh, "Đây là phù đưa tin của ta, nếu ngươi đã chuẩn bị tốt, muốn gặp ta, bóp nát phù đưa tin là được."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, "Ta biết."

Vưu Đạt để lại một lá phù đưa tin, sau đó liền vội vàng rời đi.

Bích Lưu Vân nhìn phù đưa tin, nói: "Thiếu gia, người kia quá không nói lý! Ngươi cứu hắn, hắn lại chỉ cho ngươi một lá phù đưa tin, hải tộc đúng là một người keo kiệt hơn một người."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân một cái, thầm nghĩ: Nếu thật sự tính lên, ngươi cũng coi như là một nửa hải tộc, nói như vậy thật sự ổn sao?

Hắc Sa nghe được Bích Lưu Vân nói, nhịn không được có chút xấu hổ.

.....

Hoàng cung nhân ngư tộc.

Ngải Lệ Nhi tràn đầy tức giận đập phá đồ đạc bên trong cung điện.

Y Lâm Na cũng không trấn an Ngải Lệ Nhi nữa, vội vã đi tìm một nhân ngư khác.

"Thế nào? Có nhìn ra manh mối gì không?" Y Lâm Na vội vàng hỏi.

"Tiếng đàn của đối phương có lực sát thương rất cường đại, tuy

rằng cấp bậc của ta ở trên hắn, nhưng lại ẩn ẩn có loại cảm giác bị áp chế!" Nhân ngư hắc y nói.

Y Lâm Na nhíu mày, Bích Lưu Vân có lợi hại hay không không phải chuyện nàng quan tâm, Bích Lưu Vân có lợi hại hơn đi nữa, chỉ cần hắn không phải nhân ngư, vậy liền không có ảnh hưởng gì lớn. "Ngươi có cảm nhận được hơi thở của đồng loại từ trên người hắn không?"

"Hình như có một ít."

Y Lâm Na nhịn không được lùi lại một bước, "Chẳng lẽ năm đó Tuyết Phỉ Nhi công chúa thật sự còn để lại chân sau?"

Đồn đãi nói rằng Tuyết Phỉ Nhi công chúa trời sinh tính tình cổ quái, làm việc li kinh phản đạo, nhưng mà công chúa này kỳ thật là phi thường thông minh.

"Hoàng Hậu, mặc kệ hắn có phải hay không, nếu hắn đã tự nhận là nhân tộc, vậy cũng không có gì để lo." Nhân ngư hắc y an ủi nói.

Y Lâm Na cười lạnh, "Nếu hắn đang lấy lui làm tiến thì sao?" Chỉ khi Bích Lưu Vân chết, nàng mới có thể an tâm.

Nhìn ra suy nghĩ của Y Lâm Na, nhân ngư hắc y khó xử nói: "Hoàng Hậu, Bích Lưu Vân đang ở phủ thành chủ, ngươi muốn đối phó với hắn chỉ sợ không dễ."

"Bởi vì Hắc Sa sao?" Đối với chuyện Hắc Sa đồng ý làm hộ vệ cho Kỳ Thiếu Vinh, Y Lâm Na cảm thấy thập phần khó hiểu. "Hắc Sa cũng quá đắm mình trong trụy lạc, hắn tốt xấu gì cũng là người sa ngư tộc, sa ngư tộc tuy rằng không phải hoàng thất của hải tộc, nhưng đó cũng là một đại tộc, Hắc Sa cư nhiên lại chạy đi làm hộ về cho một nhân tộc tiên dân!"

"Không phải Hắc Sa, là Trang Hạo!"

"Trang Hạo? Đó không phải chỉ là một mao đầu tiểu tử thôi sao? Có thể làm được cái gì chứ!"

"Thực lực của Trang Hạo cao hơn ta rất nhiều, nếu không phải hắn hạ thủ lưu tình, ta chỉ sợ chưa chắc đã về được." Nhân ngư hắc ý nhớ lại mà sợ nói.

Y Lâm Na trừng lớn mắt: "Hắn chỉ là một tên mao đầu tiểu tử, có lợi hại như vậy sao?"

"Tuyệt đối là mạnh hơn Hắc Sa. Nhân tộc tuy rằng đại đa số đều yếu nhược, nhưng ngẫu nhiên cũng có một số nhân vật thập phần lợi hại!"

Y Lâm Na nắm chặt nắm tay, thầm nghĩ: Nếu Trang Hạo thật sự lợi hại giống như lời nhân ngư hắc y nói, vật liền khó giải quyết. Nhân ngư tộc hiện tại quá yếu nhược, cao thủ cấp chín trong tộc thập phần thưa thớt, hơn nữa, đám cao thủ đó còn hoàn toàn không nghe nàng.

"Đúng rồi, còn có một việc."

Y Lâm Na nhìn sắc mặt của nhân ngư hắc y, trực giác cảm thấy không phải chuyện tốt gì, tuy rằng đoán được không phải là chuyện tốt, Y Lâm Na vẫn căng da đầu hỏi "Chuyện gì?"

"Hình như Kỳ Thiếu Vinh đã trị hết bệnh cho dạ hành giả Vưu Đạt!"

Y Lâm Na hung hăng cắn chặt răng: "Tiểu tử Bích Lưu Vân này, bản lĩnh nhìn người của hắn đúng là không nhỏ a!"

Y Lâm Na nhắm mắt lại, nhân ngư tộc hiện tại yếu nhược, sau khi cao thủ thánh cấp cuối cùng trong tộc chết, đã mấy trăm năm nhân ngư tộc không có thêm một cao thủ thánh cấp nào, danh hào hoàng thất hải tộc của nhân ngư tộc từ lâu đã là hữu danh vô thực.

Lúc trước Vưu Đạt cũng từng đi tìm hiến tế nhân ngư tộc chữa

bệnh, nhưng thân thể Vưu Đạt là bị Phệ Linh Trùng xâm lấn, bệnh này ở hải tộc cơ hồ là bệnh nan y, hiến tế nhân ngư tộc cũng không làm gì được, Y Lâm Na không khỏi suy nghĩ, nếu nhân ngư tộc thật sự có người nào đó có thể trị hết bệnh cho Vưu Đạt, vậy bọn họ liền có thể chiếm được rất nhiều chỗ tốt a!

Kỳ Thiếu Phúc cùng mấy người Kỳ gia được đưa đến mấy vị trí không quá quan trọng trong cửa hàng mỹ phẩm làm hỗ trợ.

Có mấy người muốn đi gây chuyện, trực tiếp bị Kỳ Hằng sung quân đến bờ biển đánh cá, người ở lại thì bị Kỳ Hằng quản thúc nghiêm túc vô cùng.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn Kỳ Hằng, trong lòng dâng lên vài phần khâm phục.

Kỳ Thiếu Vinh chỉ phụ trách đưa ra sản phẩm mới, những chuyện còn lại đều do một tay Kỳ Hằng quản lý, năng suất làm việc của Kỳ Hằng rất tốt, thủ đoạn cũng cao minh vô cùng.

Kỳ Thiếu Phúc tin tưởng, cho dù Kỳ Hằng không dựa vào Kỳ Thiếu Vinh thì cũng có thể sáng lập ra một mảnh thiên địa của riêng cho mình.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Phúc: "Tam thiếu gia, thời gian này ở lại đã quen chưa?"

Kỳ Thiếu Phúc cười đáp: "Cũng không tệ lắm!" Thái độ của Kỳ Hằng đối với hắn còn tính là khách khí, thái độ của Kỳ Thiếu Vinh đối với hắn cũng không tồi, không có bởi vì chuyện của Kỳ gia mà giận chó đánh mèo lên người hắn, hắn ở lại nơi này có thể coi như nhàn nhã vô cùng.

"Nhân ngư tộc tìm Bích Lưu Vân gây chuyện có nghiêm trọng lắm không?" Kỳ Thiếu Phúc hỏi.

Kỳ Hằng không thèm để ý nói: "Không quan trọng, cao thủ thánh cấp

của nhân ngư tộc đã sớm chết sạch, còn dư lại chỉ là một đám lão xương cốt không quên đi được vinh quang năm xưa, tuy rằng sẽ ồn ào một đoạn thời gian, nhưng về lâu về dài thì không gây ra được sóng to gió lớn gì.

Kỳ Thiếu Phúc: "....."

.....

Phủ thành chủ.

"Trang thiếu gia, ta nghe nói người của nhân ngư tộc đã tới?" Hải Lăng xấu hổ hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Đã tới, Hải Lăng thiếu chủ, tin tức của ngươi đúng là linh thông!"

Hải Lăng cười cười, coi như không nhận ra châm chọc trong lời nói của Trang Hạo.

"Trang thiếu gia, cảm ơn ngươi đã bảo vệ Lưu Vân."

Trang Hạo kéo hai tay, hài hước nói: "Lưu Vân là người của Thiếu Vinh, không cần ngươi nói ta cũng sẽ bảo vệ hắn, chỉ là không biết Hải Lăng thiếu chủ lấy thân phận gì để nói những lời này?"

Hải Lăng cười cười, ngẩng đầu lên, hai mắt tỏa sáng đáp: "Lấy thân phận người theo đuổi, được chưa?"

"Đương nhiên có thể, bất quá, Hải Lăng thiếu chủ, Bích Lưu Vân không dễ theo đuổi như vậy."

Hải Lăng gật đầu: "Cái này ta biết, Trang thiếu gia, Kỳ thiếu gia cũng không dễ theo đuổi đi, ta thấy ngươi có vẻ rất vất vả."

Trang Hạo miễn cưỡng cười cười: "Sao có thể? Hải Lăng thiếu chủ quá lo lắng, tình cảm của ta cùng Thiếu Vinh rất tốt."

"Hải Lăng thiếu chủ, quý cửa hàng có bán hải sa bí bạc không?" Trang Hạo hỏi.

Hải Lăng nhìn Trang Hạo: "Sao ngươi lại hỏi cái này?"

"Làm sao vậy, có vấn đề gì sao?"

"Hải sa bí bạc là cấm phẩm của hải tộc."

Trang Hạo sửng sốt một chút, không khỏi có chút mê mang, "Hàng cấm?"

Hải Lăng thong thả ung dung nói: "Trang thiếu gia, ngươi cũng biết đấy, thực lực chỉnh thể của hải tộc cao hơn nhân tộc rất nhiều."

Trang Hạo gật đầu: "Điểm này ta nghĩ mọi người đều biết."

"Thực lực chỉnh thể của hải tộc tuy rằng cao hơn nhân tộc, nhưng lại có một số điểm hải tộc vẫn không thể so với nhân tộc, đó chính là năng lực chế tạo vũ khí của nhân tộc, uy lực ma tinh pháo của nhân tộc các ngươi rất lớn, nếu thật sự khai chiến, nhân tộc lại nhắm ngay ma tinh pháo vào hải tộc, vậy lúc đó hải tộc sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn."

Trang Hạo nhìn Hải Lăng, tựa tiếu phi tiếu nói: "Lời này của ngươi ta có thể lý giải thành hải tộc đang kiêng kỵ nhân tộc chúng ta không?"

Hải Lăng cười đáp: "Quả thật có thể lý giải như vậy."

Trang Hạo tràn đầy ngoài ý muốn nhìn Hải Lăng: "Thật không nghĩ tới."

"Tuy rằng đại đa số hải tộc đều chướng mắt nhân tộc, nhưng đây cũng không có nghĩa là hải tộc sẽ không có tâm phòng bị với nhân tộc, tuy rằng như vậy, Trang thiếu gia, xem trên phần giao tình giữa chúng ta, hải sa bí bạc ngươi muốn bao nhiêu, nếu không phải quá

nhiều, ta có thể nghĩ cách lấy cho ngươi."

Trang Hạo nhìn Hải Lăng: "Mười cân."

Hải Lăng cười khan: "Trang thiếu gia, ngươi muốn rất không ít a!"

Trang Hạo bất đắc dĩ cười cười: "Không phải ta muốn, là quân thượng muốn."

"Nói như vậy vị quân thượng kia của các ngươi dã tâm đúng là không nhỏ."

Trang Hạo gật đầu: "Có ai nói không phải đâu." Trang Hạo vuốt vuốt ngón tay, hải sa bí bạc cư nhiên lại là hàng cấm trong hải tộc, điểm này quân thượng có thể không rõ ràng sao?

"Số lượng mười cân quá nhiều, ta giúp ngươi nghĩ biện pháp, nếu là ba cân hẳn là không có vấn đề gì."

Trang Hạo cười nói: "Làm phiền."

"Đúng rồi, ta nghe nói lĩnh chủ đại nhân cứu được dạ hành giả?" Hải Lăng hỏi.

Trang Hạo ngoài ý muốn nhìn Hải Lăng: "Hải Lăng thiếu chủ tin tức thật linh thông!"

"Trước khi đi gặp lĩnh chủ, dạ hành giả đã từng tìm rất nhiều y sư hải tộc, đều không có biện pháp gì, không nghĩ cuối cùng lại được lĩnh chủ trị hết."

"Tiêu hết tiền, không tìm được ai mới tới tìm Thiếu Vinh." Trang Hạo không vui nói thầm.

Hải Lăng cười cười: "Vưu Đạt đại nhân danh dự rất tốt, làm người cũng không tồi, lần này nếu hắn thiếu nhân tình của các ngươi, hắn tự nhiên sẽ bồi thường trên các phương diện khác....."

"Hy vọng như thế."

Trang Hạo thầm nghĩ: Người hải tộc có vẻ đều rất khâm phục vị dạ hành giả này a! Bất quá, hắn thật sự không hiểu một tên nghèo không mang theo tiền còn muốn đi xem bệnh có chỗ nào đáng để khâm phục.

"Qua một đoạn thời gian nữa ta cùng Thiếu Vinh muốn ra ngoài một chuyến, đến lúc đó phủ thành chủ còn muốn nhờ Hải Lăng thiếu chủ chiếu cố nhiều hơn." Trang Hạo nói.

Hải Lăng nhìn Trang Hạo, cũng không có hỏi nhiều, thẳng thắn gật đầu đáp ứng.

------oOo------

Chương 165: Nơi vẫn thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 165

Chương 165: Nơi vẫn thần

Trang Hạo đi vào phòng, nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh đang thu thập quyển trục ma pháp.

"Ngươi định khi nào đi nơi vẫn thần kia?" Trang Hạo hỏi.

"Năm ngày sau." Kỳ Thiếu Vinh đầu cũng không nâng đáp.

Trang Hạo khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Sao lại gấp như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, giải thích: "Vưu Đạt tiền bối đưa tin cho ta, nói rằng có không ít hải tộc tìm hắn thăm dò nơi vẫn thần, Vưu Đạt tiền bối là người từng trải, có thể toàn thân rút lui khỏi nơi vẫn thần, mấy hải tộc kia liền tiêu tiền nhờ hắn làm dẫn đường, người tìm Vưu Đạt tiền bối đều là cao thủ, hơn nữa, còn đều đến từ các đại gia tộc của hải tộc, không tiện chối từ."

"Năm ngày sau, Vưu Đạt tiền bối sẽ cùng nhóm người này tiến vào nơi vẫn thần, bỏ lỡ lần này, chờ đến tiếp theo liền không biết phải đợi bao lâu."

Trang Hạo bất mãn oán trách: "Trước đó hắn cũng không nói như vậy a, hơn nữa, hắn mà tính là toàn thân rút lui cái gì chứ, không phải trong đầu có thêm một con sâu sao?"

"Sớm hay muộn đều phải đi một chuyến, trên thực tế, ta cũng muốn đi sớm một chút." Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý nói.

Tâm phòng bị của quân thượng đối với hắn tựa hồ càng ngày càng nghiêm trọng, hắn phải mau chóng đề cao thực lên một chút, như vậy mới có thể có đủ quyền lên tiếng.

Trang Hạo gật đầu: "Cũng được, đến nơi vẫn thần rồi, ngươi nhất định phải theo sát ta!"

"Được....."

Bích Lưu Vân mở cửa, đi đến.

"Lưu Vân, sao ngươi lại tới đây?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Bích Lưu Vân nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Thiếu gia, nơi các ngươi muốn đi, ta cũng muốn!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân: "Ngươi nghĩ kỹ rồi?"

Bích Lưu Vân gật đầu, "Nơi vẫn thần có khả năng từng có nhân như hoàng kim ngã xuống."

Kỳ Thiếu Vinh nghe vậy, cũng không ngăn cản nữa.

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi tới bờ biển, dạ hành giả Vưu Đạt nhận được Kỳ Thiếu Vinh đưa tin rất nhanh liền tới.

Vưu Đạt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Lĩnh chủ đại nhân nghĩ kỹ rồi, hiện tại liền đi?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh chỉ chỉ Bích Lưu Vân cùng Trang Hạo: "Hai người bọn họ có thể đi cùng ta chứ?"

Vưu Đạt gật đầu với Trang Hạo, ánh mắt nhìn tới Bích Lưu Vân lại lộ ra vẻ chần chờ, "Tiểu ngư, tộc các ngươi khó khăn lắm mới ra một nhân ngư hoàng kim, ngươi xác định muốn đi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh trong lòng trầm xuống, thân phận của Bích Lưu Vân quả nhiên bị nhìn thấu.

Bích Lưu Vân đầy mặt vô tội cười cười nhìn Vưu Đạt: "Tiền bối, ngươi đang nói cái gì? Sao ta nghe không hiểu chữ nào, ta là người, không phải..... cá." Bích Lưu Vân vốn dĩ muốn nói hắn không phải hải sản, nhưng nghĩ tới thân phận của người trước mặt, nửa đường cứng rắn đổi thành cá.

Vưu Đạt nhìn chằm chằm Bích Lưu Vân một hồi lâu, sau đó thở dài: "Thôi, ngươi muốn theo thì theo đi, lần này tới nơi vẫn thần không phải chỉ có một mình ta, nếu các ngươi nhìn thấy người khác, thu liễm một chút."

Kỳ Thiếu Vinh ngoan ngoãn gật đầu.

Vưu Đạt hóa thành hải long, nói: "Các ngươi lên trên lưng ta đi."

Đám người Trang Hạo lần lượt leo lên lưng Vưu Đạt, hắc long gào thét nhảy vào trong biển, nước biển bị hắc long thoải mái bổ ra.

Hắc long bơi trong biển một hồi, cuối cùng dừng lại tại một vùng thủy vực.

Xuyên qua nước biển, Kỳ Thiếu Vinh nhìn thấy được mấy hải tộc mang hình thái khác nhau.

Tuy hắc long đã sớm nói còn có mấy hải tộc khác cùng đồng hành, nhưng đột nhiên nhìn thấy mười mấy hải tộc diện mạo khác nhau nhìn qua còn có vẻ không phải người tốt gì, Kỳ Thiếu Vinh vẫn cảm giác tâm có chút lạnh.

"Vưu Đạt tiền bối, sao hiện tại ngài mới đến, mọi người đã chờ ngài

rất lâu." Một người mang mặt nhện nhìn thấy hắc long liền tùy tiện tiến đến nói.

"Tắc Lặc, nếu ngươi chờ không được liền có thể tự mình vào trước."

Người mang mặt nhện ngượng ngùng cười cười: "Ta chỉ là tùy tiện nói một chút, a, tiền bối, ngài còn mang theo ba người tới đây, Vưu Đạt tiền bối là muốn để mọi người được ăn no nê một bữa trước khi xuất phát sao?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Người mặt nhện nhìn về phía Bích Lưu Vân, trong mắt hiện lên vài phần suy ngẫm, "Nhân loại này có chút kỳ quái a! Hơi thở trên người có chút giống hải tộc chúng ta."

Vưu Đạt cau mày, không vui nói: "Đủ rồi, bọn họ là người ta mang tới, sẽ cùng chúng ta tiến vào nơi vẫn thần, không phải đồ ăn của các ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Vưu Đạt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Lát nữa các ngươi theo sát ta, nếu ta có thể bảo vệ các ngươi, ta sẽ làm, nếu không thể, các ngươi đành phải tự cầu phúc đi!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, tỏ vẻ đã rõ ràng.

Một tráng hán cao hơn ba mét cúi đầu đi tới trước mặt Kỳ Thiếu Vinh, "Tiểu tử, ngươi là lĩnh chủ mới tới đi?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ngươi không cảm thấy mặt nạ ngươi làm quá nhỏ sao? Ít nhất cũng phải lớn gấp đôi nữa mới đủ." Tráng hán là người cự kình tộc, hình người cao hơn ba mét, nhìn qua thập phần hùng tráng.

Kỳ Thiếu Vinh cười gượng hai tiếng: "Phải phải phải, kiến nghị của ngài ta sẽ tiếp thu, trở về lập tức đưa ra sản phẩm mặt nạ mới."

Tráng hán nhận được Kỳ Thiếu Vinh hồi đáp, lập tức vừa lòng đứng lên.

"Lưu Vân!" Một đầu hải long màu lam bơi tới, hóa thành hình người.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hải Lăng biến thân, không khỏi sửng sốt một chút, "Hải Lăng thiếu chủ cũng tới a!"

Hải Lăng gật đầu: "Đúng vậy! Ta đoán ngươi cũng tới, cho nên ta cũng tới cho đủ số."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

"Vào thôi!" Vưu Đạt nói.

Kỳ Thiếu Vinh đi theo hắc long tiến vào một lốc xoáy đen nhánh, không bao lâu sau liền tiến vào nơi vẫn thần.

Vừa mới tiến vào, Kỳ Thiếu Vinh liền cảm nhận được một cỗ hơi thở nồng đậm vị huyết tinh đập vào mặt.

Trang Hạo nhìn cát dưới chân một chút, phát hiện hạt cát cư nhiên có màu đỏ, nhìn qua có vẻ như là bị máu nhiễm hồng.

Một đợt âm phong quỷ dị thổi tới, Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được lui về phía sau nửa bước.

Trang Hạo nắm lấy tay Kỳ Thiếu Vinh: "Không có việc gì đi?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có việc gì."

Người mặt nhện đi tới nói: "Sát khí ở nơi này rất nồng đậm, nếu

thực lực không đủ sẽ có loại cảm giác thân thể bị xé rách."

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười cười: "Thì ra là thế!"

Người mặt nhện nhìn Trang Hạo: "Tiểu tử, ngươi không tồi! Hình như không chịu áp lực gì!"

"Sao có thể, áp lực của ta rất lớn." Trang Hạo đặt một cục đá màu trắng vào trong tay Kỳ Thiếu Vinh, "Giữ cho tốt."

Kỳ Thiếu Vinh nắm lấy cục đá, cục đá rất nhanh liền trôi vào trong lòng bàn tay Kỳ Thiếu Vinh, cùng lúc đó, áp lực xung quanh liền giảm đi nhiều.

"Ngươi cho ta thứ gì vậy?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Hộ thể quang thạch, sau khi khởi động sẽ hình thành một lớp màng bảo vệ mặt ngoài thân thể." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi còn có đồ tốt như vậy a!"

Trang Hạo cười cười: "Gia gia để lại cho ta phòng thân."

"Sao không thấy ngươi lấy ra sớm?"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Bởi vì thứ này chỉ có thể dùng một lần."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Bích Lưu Vân: "Lưu Vân, ngươi không sao chứ?"

Bích Lưu Vân lắc đầu, đạm nhiên đáp: "Ta rất tốt!"

Trang Hạo đánh giá Bích Lưu Vân vài lần, nói: "Hắn quả thật rất tốt!" Nhân Ngư Chi Tâm giống như đang bảo hộ Bích Lưu Vân, vậy nên

Bích Lưu Vân không chịu ảnh hưởng gì.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày, thầm nghĩ: Người tiến vào đều là cao thủ, dưới tình huống này, hắn có vẻ chính là người yếu nhất, vừa nghĩ như vậy, Kỳ Thiếu Vinh lập tức liền cảm thấy có chút thê lương.

Một con bạch tuộc tám chân giống u linh phiêu tới.

"Lĩnh chủ đại nhân, có thấy lạnh không?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bạch tuộc tám chân trước mặt, nắm lấy tay Trang Hạo, căng da đầu nói: "Vẫn tốt!"

"Có muốn vào bụng ta một chút không, trong bụng ta rất ấm áp!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Muốn chết sao! Hắn đột nhiên rất muốn ăn chân bạch tuộc, phải làm sao bây giờ?

Trang Hạo che chở trước người Kỳ Thiếu Vinh: "Tiền bối nói đùa."

Hắc long xoay người nhìn một chúng hải yêu: "Cẩn thận một chút, không được thiếu cảnh giác!"

Mặt đất ngay sau đó bắt đầu chấn động kịch liệt, một con hải thú thật lớn từ dưới mặt cát xông ra.

"Thú bạch tuộc....." Trang Hạo nhíu mày nói.

Bạch tuộc vừa nhảy ra hình thể thập phần khổng lồ, bạch tuộc tám chân trước đó từng nói muốn nuốt Kỳ Thiếu Vinh thể hình đã rất lớn, nhưng trước mặt đặc sản của cấm địa này vẫn chỉ có thể coi là bạch tuộc non.

"Mọi người cẩn thận một chút." Nơi vẫn thần là nơi các thánh ngã xuống, có lưu lại máu của chúng thần thượng cổ.

Yêu thú ở nơi này sinh trưởng đặc biệt nhanh, nhưng đồng dạng, tại

nơi nguyên khí cuồng bạo như này, yêu thú hơn phân nửa là không có thần trí, hơn nữa bản năng còn yêu thích giết chóc.

Yêu thú bạch tuộc nhìn mọi người, đột nhiên phát động công kích.

Vưu Đạt dẫn đầu nghênh chiến, Trang Hạo mang theo Kỳ Thiếu Vinh nấp vào một bên.

Người hải tộc ban đầu đã coi mấy người Kỳ Thiếu Vinh là trói buộc mà Vưu Đạt mang tới, hiện tại nhìn thấy Trang Hạo gặp nguy hiểm liền mang theo Kỳ Thiếu Vinh đi trốn cũng không có ai cảm thấy bất mãn gì.

Trang Hạo đưa Kỳ Thiếu Vinh đến một nơi an toàn, sau đó liền gia nhập vòng chiến.

Phương pháp công kích của hải tộc có chút khác biệt, mang theo đặc thù chủng tộc cực kỳ rõ ràng.

Cao thủ cự kình tộc sử dụng lực cự kình, đáng tiếc, bạch tuộc tám chân tính co dãn đặc biệt tốt, lực cự kình đánh tới liền bị phân tán tới các nơi trên thân thể bạch tuộc.

Cao thủ hải triết *(con sứa)* tộc sử dụng độc tố, đáng tiếc, da bạch tuộc quá dày, cao thủ hải triết tộc không thể đâm thủng da bạch tuộc, công kích độc tố cũng vì vậy mà mất tác dụng.

Cao thủ thiện *(lươn)* tộc sử dụng lôi điện công kích.

Hải thú bạch tuộc múa may xúc tua công kích, so sánh với bạch tuộc khổng lồ trong cấm địa, đám người đối chiến trông có vẻ càng trở nên nhỏ bé.

Trang Hạo một kiếm chém qua, chặt đứt một xúc tu của hải thú bạch tuộc, cao thủ hải triết tộc nhân cơ hội rót độc dược vào trong cơ thể hải thú.

Độc tố vừa vào, hải thú bạch tuộc liền lập tức mềm mại ngã xuống.

Các hải tộc còn lại nhân cơ hội giải quyết tàn cuộc.

Kỳ Thiếu Vinh đi đến bên người hải tộc bạch tuộc: "Tổ tông nhà ngươi đã chết."

Hải tộc bạch tuộc bất mãn nói: "Tiểu quỷ, đừng nói bậy, đó cũng không phải là tổ tông nhà chúng ta!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đã biết, không phải thì không phải đi."

Vưu Đạt nhìn mọi người, nghiêm túc dặn dò: "Nơi vẫn thần có rất nhiều hải thú như vậy, mọi người cẩn thận một chút."

"Tiền bối, nơi này có rất nhiều hải thú như vậy sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Vưu Đạt thần sắc ngưng trọng gật đầu: "Rất nhiều, phi thường nhiều, cho nên mới có nhiều người một đi không trở lại như vậy. Kỳ thật hải thú cũng không phải là thứ nguy hiểm nhất ở nơi này."

------oOo------

Chương 166: Âm binh quá cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 166

Chương 166: Âm binh quá cảnh

Kỳ Thiếu Vinh rất muốn hỏi Vưu Đạt một chút, hải thú không phải thứ nguy hiểm nhất, vậy cái gì mới phải, nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, một tia dao động quỷ dị truyền đến, Kỳ Thiếu Vinh lập tức có loại cảm giác không gian bị chia năm xẻ bảy.

Chờ đến khi dao động đình chỉ, bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh chỉ còn lại mình Trang Hạo.

"Chuyện gì xảy ra?" Kỳ Thiếu Vinh mờ mịt nhìn bốn phía, nơi này hẳn là cách nơi bọn họ tiến vào rất xa, cảnh sắc cũng bất đồng.

"Lúc trước chúng ta hẳn là gặp phải bão không gian." Trang Hạo nói.

"Bão không gian?" Kỳ Thiếu Vinh hoang mang hỏi.

"Ta nghe nói trên chiến trường thượng cổ thường xuyên xảy ra bão không gian, nếu bão không gian nổi lên, người thuộc phạm vi ảnh hưởng của nó sẽ bị truyền tống đến các nơi bất kỳ."

Kỳ Thiếu Vinh gãi gãi tóc, tràn đầy tiếc nuối nói: "Vốn còn muốn trông cậy vào Vưu Đạt tiền bối chiếu cố một chút, hiện tại xem ra là không trông cậy được rồi."

"Vưu Đạt tiền bối phải chiếu cố rất nhiều người, nguyên bản đã không trông cậy được quá nhiều." Trang Hạo không thèm để ý nói.

"May là ngươi không bị truyền tống đến địa phương khác." Kỳ Thiếu Vinh thuận miệng cảm thán.

Kỳ Thiếu Vinh sờ sờ khế ước trên tay, từng có một đoạn thời gian hắn rất chán ghét cái khế ước này, nhưng theo thời gian chuyển dời, Kỳ Thiếu Vinh dần tập mãi thành quen, âm thầm cảm thấy hắn cùng Trang Hạo có thể truyền tống đến cũng một chỗ chính là nhờ có cái khế ước này.

Địa phương quỷ quái, nếu bên cạnh không có người quen thuộc, thật sự là rất có thể sẽ khiến cho người ta hỏng mất.

Trang Hạo đột nhiên ngẩn ra một chút, khóe miệng khẽ cong lên.

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười cười, lo lắng nói: "Không biết Lưu Vân đi đâu rồi."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi không cần quá lo lắng cho hắn, lúc trước khi bão không gian nổi lên ta thấy hắn cùng Hải Lăng đã đứng cùng một chỗ, Bích Lưu Vân mang huyết thống hải tộc, lại có Nhân Ngư Chi Tâm che chở, tình cảnh của hắn hiện tại có khi còn tốt hơn cả chúng ta."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Vậy là tốt rồi."

Kỳ Thiếu Vinh đột nhiên ngẩng đầu lên: "Phương hướng này, ta cảm nhận được gì đó."

Trang Hạo gật đầu: "Vậy chúng ta liền đi hướng này đi."

.....

Trang Hạo đi lên một bước, đột nhiên dừng lại, nhanh chóng kéo Kỳ Thiếu Vinh lùi ra sau.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Làm sao vậy?"

Một con bò cạp thật lớn từ trong cát đá hiện ra.

"Bò cạp thái cổ khổng lồ!" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được trừng lớn mắt.

Bò cạp hiện ra thể tích thập phần khổng lồ, lúc trước nó nằm trong nền cát đá, màu da cơ hồ là hòa cùng một thể với xung quanh, Kỳ Thiếu Vinh cũng không phát hiện được.

Bò cạp huy vung càng đạp về phía hai người, Trang Hạo mang theo Kỳ Thiếu Vinh nhảy về phía sau lưng bò cạp.

Không đạp trúng mục tiêu, bò cạp thẹn quá thành giận xoay người đuổi lại.

Bò cạp thái cổ khổng lồ lên tiếng gầm gừ, nghe vào trong tai Kỳ Thiếu Vinh lại tựa như tử thần đang đòi mạng.

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được nuốt nuốt nước miếng, bò cạp thái cổ khổng lồ ở bên ngoài đã tuyệt chủng, Kỳ Thiếu Vinh không nghĩ tới hắn lại gặp được nó ở nơi vẫn thần, loại bò cạp này nghe nói độc tính vô cùng kịch liệt, chỉ cần bị cắn phải một ngụm là chết không thể nghi ngờ.

Trang Hạo mang theo Kỳ Thiếu Vinh bay tới bay lui tránh đi công kích của bò cạp, bò cạp thái cổ cũng vì vậy mà càng thêm bùng nổ tức giận.

Bỗng, hai mắt Trang Hạo sáng lên, quang mang mãnh liệt khiến cho bò cạp thái cổ mê mang một chút, sau đó lại lập tức bừng tỉnh, phẫn nộ xông lên, Trang Hạo vung kiếm đánh lui công kích của bò cạp, sau khi bạo động bị ngăn chặn lại, bò cạp thái cổ khổng lồ cuối cùng cũng chậm rãi yên lặng xuống.

Hai mắt bò cạp dần dần trở nên hỗn độn, một ấn ký độc đáo dần hình thành trên lưng.

"Ngươi khế ước nó?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, may mắn, tuy rằng hải thú ở nơi này không giống bên ngoài lắm nhưng vẫn có thể khế ước được."

"Rất cố sức đi?"

"Vẫn tốt."

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Quân thượng chỉ biết kiêng kị hắn, Trang Hạo mới là người mà lão nên kiêng kị nhất đi!

Ngự thú sư hoàng kim có thể vượt cấp khế ước linh thú, Trang Hạo hiện tại đã cấp chín, có thể cùng một lúc khế ước mấy con yêu thú đồng cấp bậc, phải biết rằng ngay cả linh thú trân bảo của hoàng gia cũng chỉ có mấy con cấp chín mà thôi.

Kỳ Thiếu Vinh sờ sờ ấn ký nóng lên trên tay, theo thực lực của Trang Hạo tăng lên, ấn ký này cũng càng lúc càng hoàn chỉnh.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi không sao chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không sao!"

"Chúng ta ngồi lên đi." Trang Hạo mang theo Kỳ Thiếu Vinh đáp lên đỉnh đầu bò cạp thái cổ, chờ hai người ngồi vững, bò cạp thái cổ khổng lồ liền nhanh chóng di chuyển chân.

.....

"Phía trước có người." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía trước, thấy được người mặt nhện lúc trước cùng tiến vào với hắn đang tác chiến với một con yêu thú tôm hùm.

"Người mặt nhện kia phải xui xẻo rồi, có lẽ hắn sắp thành bữa tối

của tôm hùm." Kỳ Thiếu Vinh cười nói.

Trang Hạo nghe ra ý không tốt trong lời nói của Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng âm thầm buồn cười không ngớt.

Người mặt nhện Tắc Lặc trạng thái không quá tốt, trước khi hắn gặp phải tôm hùm đã đánh qua một trận kịch liệt, hiện tại thân thể có chút không chịu nổi gánh nặng mà tôm hùm mang đến.

Phát hiện Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh tới đây, trong lòng Tắc Lặc thông âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Chờ đến khi nhìn thấy hai người khí định thần nhàn ngồi trên đầu bò cạp thái cổ khổng lồ xem diễn, một bộ tư thế không có ý nhúng tay, Tắc Lặc lập tức có loại xúc động muốn hộc máu.

"Có nên giúp hắn một chút không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo ôm hai tay nhìn Tắc Lặc: "Hải tộc rất coi trọng vinh quang của gia tộc, dưới tình hình chung, ra tay xen vào trận chiến của hải tộc chính là vũ nhục bọn họ, vậy nên chúng ta vẫn nên bình tĩnh ngồi xem thì tốt hơn!" Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo nói chuyện, một chữ cũng không thiếu truyền hết vào trong tai Tắc Lặc, Tắc Lặc lại tiếp tục có xúc động muốn hộc máu x2.

Hải tộc đúng là không thích người khác nhúng tay vào trong quá trình luận bàn, nhưng cái này cũng phải xem tình huống a! Hai tên tiểu tử này đúng là không biết tùy cơ ứng biến gì, không thấy tình trạng hiện tại của hắn không tốt sao?

"Hai tên tiểu tử thối các ngươi, còn không mau qua hỗ trợ!" Tắc Lặc bất chấp mặt mũi, cao giọng hô.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Hắn tìm ngươi hỗ trợ a!"

Trang Hạo bĩu môi: "Nhờ người khác hỗ trợ còn kiêu ngạo như vậy?"

Trang Hạo lấy ra một thanh kiếm, bổ về phía yêu thú.

Trang Hạo một kiếm chém qua, trên lớp giáp xác cứng cỏi của tôm hùm lập tức nứt ra một vết thương thật lớn.

Tắc Lặc cùng tôm hùm thể lực ngang nhau, có Trang Hạo hỗ trợ, tôm hùm rất nhanh liền bị Tắc Lặc thu thập.

Nhìn thấy tôm hùm ngã xuống, Tắc Lặc nhịn không được thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Tiểu tử, ngươi không tồi a! Khó trách Vưu Đạt đại nhân lại mang ngươi tới đây."

"Cũng thường thôi." Trang Hạo quạnh quẽ đáp.

Tắc Lặc nhìn về phía bò cạp khổng lồ dưới chân Kỳ Thiếu Vinh, lúc trước hắn chuyên chú chiến đấu, chưa kịp nhìn kỹ, hiện tại thấy rõ bộ dáng yêu thú, Tắc Lặc tức khắc đại kinh thất sắc *(sợ đến mất sắc mặt)*.

"Bò cạp thái cổ khổng lồ! Nó cư nhiên nghe lời như vậy! Trang Hạo, ngươi khế ước con hải thú dị chủng này sao?" Tắc Lặc kinh thanh hỏi.

"Ta chỉ là tạm thời thu phục nó mà thôi."

"Nghe nói ngươi là ngự thú sư, quả nhiên ghê gớm!" Tắc Lặc nặng nề cảm thán.

"Tiền bối, kế tiếp muốn đi đâu?" Trang Hạo đổi đề tài hỏi.

"Không biết a! Địa phương quỷ quái này quá tà môn, các ngươi định đi đâu?"

"Chúng ta tùy tiện đi dạo một chút."

"Tiền bối, ngươi biết những người khác đi đâu rồi không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tắc Lặc lắc đầu: "Không có, ta còn chưa gặp được những người khác."

Kỳ Thiếu Vinh tiếc nuối gật đầu: "Như vậy sao!"

"Dù sao ta cũng không có nơi nào để đi, vậy cứ đi theo các ngươi đi." Tắc Lặc ho nhẹ hai tiếng nói.

Tắc Lặc có chút chột dạ, lúc trước cùng tôm hùm tranh đấu, hắn đã bị thương một chút, cần phải tĩnh dưỡng, đi theo Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, thời điểm gặp phải nguy hiểm tốt xấu gì cũng có người giúp đỡ.

Kỳ Thiếu Vinh cảnh cáo nhìn Tắc Lặc: "Đi theo chúng ta cũng được, nhưng ngươi không thể kéo chân sau!"

Tắc Lặc giống như là bị dẫm trúng chân đau, trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tiểu tử thối, sao ngươi lại nói chuyện như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ta chỉ là nói trước mà thôi."

Tắc Lặc không vui hừ một tiếng, súc nhỏ thành một bàn tay, nhảy lên người bò cạp, rời đi với Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo.

"Cảm giác được phương hướng chưa?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ở phía đông!"

Tắc Lặc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Các ngươi đang tìm cái gì?"

"Không phần của ngươi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Tắc Lặc: "....."

Ba người lên đường không bao lâu liền nhìn thấy thi thể của một con bạch tuộc, nhưng chỉ có nửa bên.

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhíu mày lại: "Con bạch tuộc này không phải con lúc trước đánh với chúng ta sao, sao hiện tại chỉ còn lại nửa bên?"

Tắc Lặc trừng lớn mắt, trong lòng dâng lên vài phần bi ai, "Là bởi vì bão không gian."

Kỳ Thiếu Vinh mê hoặc nói: "Bão không gian lúc trước?"

Tắc Lặc gật đầu: "Thời điểm bão không gian tới sẽ cuốn hết mọi thứ vào bên trong, truyền tống đến những nơi bất đồng, mà vận khí của con bạch tuộc này không tốt lắm, bị bão không gian cắt thành hai nửa, thân thể bị đưa đến hai nơi bất đồng."

Kỳ Thiếu Vinh nghe Tắc Lặc nói, tóc gáy dựng hết lên, bừng tỉnh nhớ tới lời Vưu Đạt nói, ở nơi vẫn thần, thứ đáng sợ nhất cũng không phải yêu thú. Gặp được yêu thú lợi hại ít nhất còn có thể trốn, nhưng nếu gặp phải bão không gian, chỉ có thể dựa vào vận khí mà thôi.

"Có thứ gì đó tới đây! Chúng ta mau tránh đi!" Trang Hạo đột nhiên nói.

"Tiểu tử, thứ gì tới? Sao ta lại không cảm giác được gì? Có phải ngươi nghĩ sai rồi không?" Tắc Lặc nói.

Trang Hạo một chân bổ xuống, cát dưới chân lập tức sụt thành một cái hố sâu, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo lập tức tiến vào cái cái hố lâm thời tạo nên này.

Lát sau, một trận âm thanh hí vang kịch liệt truyền đến, thiên quân vạn mã lao nhanh như chớp gào thét chạy qua.

"Âm binh quá cảnh!" Trang Hạo cảm thụ hư ảnh lao nhanh bên ngoại, nhẹ giọng cảm thán.

Tắc Lặc thở dài nhẹ nhõm một hơi: "May mắn Trang thiếu phản ứng nhanh, nếu chính diện gặp phải âm binh, vậy hậu quả liền không dám tưởng tượng."

"Âm binh là cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tắc Lặc lắc đầu: "Là một loại tồn tại rất kỳ lạ, có người nói là anh linh phẫn nộ cuồng sát trên chiến trường, cũng có người nói là linh hồn người chết."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Nếu chính diện gặp phải sẽ thế nào?"

Tắc Lặc nhíu mày: "Sẽ nổi điên! Ba năm trước từng có một cao thủ thánh cấp của hải long tộc vào trong nơi vẫn thần gặp được âm binh, sau khi trở về không bao lâu liền điên rồi, thời điểm người này nổi điên lục thân không nhận, giết chết nhi tử của mình, khi hắn thanh tỉnh lại, không tiếp thu được sự thật đả kích, trực tiếp tự sát."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 167: Truyền thừa của tu luyện giả

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 167

Chương 167: Truyền thừa của tu luyện giả

Đám người Kỳ Thiếu Vinh ngồi trên lưng bò cạp, bôn ba cả ngày trời, lần thứ hai cảm nhận được hơi thở chiến đấu kịch liệt.

"Xà nữ hải xà tộc!" Tắc Lặc kinh sợ nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía trước, thấy một nữ nhân nửa trên là người, nửa dưới là xà đang chiến đấu kịch liệt với một con hải thú cả người đầy gai nhọn.

Xà nữ chiêu thức đại khai đại hợp *(mở đầu và kết hoành tráng)*, thập phần cuồng bạo.

"Là một trong những hải tộc cùng tiến vào với chúng ta sao? Có nên đi qua chào hỏi một tiếng không?" Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt hỏi.

"Mau vòng đi, nữ nhân kia vô cùng táo tợn, tính tình cũng vô cùng không tốt!" Tắc Lặc giọng nói phát run, biểu tình cũng kích động lên.

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Tắc Lặc: "Hình như ngươi rất sợ nàng a." Tắc Lặc xấu hổ vài phần, vội vã điều chỉnh lại sắc mặt, bất chấp tất cả đáp: "Ta sợ nàng a! Đó chính là một sát tinh, hải tộc chúng ta không có bao nhiêu người không sợ nàng."

Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi: "Nàng đã làm ra chuyện gì rất đáng sợ

sao?"

Tắc Lặc nhíu mày lại: "Hải xà Mai Lệ từng có một vị hôn phu đính hôn từ thiếu niên, kết quả, trước ngày đính hôn, nàng phát hiện nam nhân kia cùng thị nữ yêu đương vụng trộm, sau đó liền đương trường thiến luôn vị hôn phu của mình!" Kỳ thật cái kia cũng không tính là yêu đương vụng trộm, xà tính bản dâm, ở hải xà tộc, trước khi đính hôn cùng thị nữ lêu lổng gì đó là chuyện rất bình thường, kết quả, nam nhân kia đánh giá cao lòng dạ của Mai Lệ, trực tiếp xui xẻo.

"Vậy sao, cũng bình thường." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Tắc Lặc nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Bình thường? Đã bị thiến rồi còn có thể bình thường được sao!"

Kỳ Thiếu Vinh cười gượng hai tiếng: "Không phải do hắn yêu đương vụng trộm trước sao?"

"Kỳ thật nếu chỉ có một thì cũng không tính là cái gì, nhưng sau đó nàng lại liên tục thiến tiếp bốn vị hôn phu..... Sau này liền không còn ai đánh chủ ý lên nàng nữa."

"Bốn vị sau thì sao? Cũng vì yêu đương vụng trộm?"

Tắc Lặc lắc đầu: "Không phải, một vị là bởi vì đi tán tỉnh nữ nhân khác, còn có một vị nghe nói là vì sống không tốt, nàng không hài lòng!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Sống không tốt?

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Tuy vị hải xà nữ này tính tình hơi táo bạo một ít, nhưng nam tử hải xà tộc cũng quá có tinh thần mạo hiểm đi, đã có vết xe đổ rồi thì nên học được giáo huấn a, cư nhiên còn lặp lại lần thứ hai, lần thứ ba,... Đúng là có tinh thần người trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên.

"Hải xà tộc vốn dĩ còn muốn trông cậy vào Mai Lệ sinh ra mấy tiểu xà có tư chất tốt, sau này bọn họ liền không còn suy nghĩ đến chuyện này nữa." Tắc Lặc tràn đầy thổn thức nói.

Trang Hạo ghé sát vào Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu Vinh, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ không yêu đương vụng trộm!"

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Lăng đầu thanh*, ngươi nhất định là không sống tốt được!"

**Lăng đầu thanh: dùng trong cuộc sống đời thường, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái, v.v... của sự việc đã hành động mâu thuẫn với tình hình phát triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mắt tới lại thành ra vấn đề lớn, hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.*

"Ta sẽ nỗ lực luyện tập, bảo đảm làm ngươi vừa lòng!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Mai Lệ giải quyết xong đối thủ, lắc lắc đuôi rắn xuất hiện trước mặt đám người Kỳ Thiếu Vinh.

Mai Lệ liếc mắt nhìn Tắc Lặc một cái, hưng sư vấn tội nói: "Tiểu nhện, ngươi bố trí ta cái gì đấy?"

Tắc Lặc lập tức kéo căng thân thể, cười gượng đáp: "Ta không có a!"

Mai Lệ châm chọc cười nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Không nghĩ tới lĩnh chủ đại nhân không có Vưu Đạt che chở vẫn có thể sống sót được đến tận bây giờ."

Kỳ Thiếu Vinh cười đáp: "Vận khí của ta tương đối tốt."

Mai Lệ nhìn Trang Hạo một cái: "Sợ là không phải chỉ có vận khí tốt thôi đi!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Mai Lệ đột nhiên tiến đến trước mặt Kỳ Thiếu Vinh, khoảng cách giữa hai người chưa đầy một centimet, Kỳ Thiếu Vinh âm thầm khẩn trương không thôi.

"Lĩnh chủ đại nhân, những lĩnh chủ trước đều là tuổi xuân chết sớm, ngươi nhất định phải bảo trọng a!"

Kỳ Thiếu Vinh cười khan hai tiếng: "Được, ta nhất định sẽ bảo trọng!"

Mai Lệ chuyển tấm mắt đến trên người Tắc Lặc, "Tắc Lặc, không nghĩ tới ngươi lại đi cùng lĩnh chủ đại nhân."

Tắc Lặc cười cười đáp: "Đúng vậy!"

"Ngươi nhìn qua rất hư thực! Đúng là sắp không dùng được nữa rồi." Mai Lệ khinh thường nói.

Tắc Lặc tràn đầy xấu hổ: "Khiến ngài chê cười rồi."

Mai Lệ nhìn bộ dáng của Tắc Lặc, khinh thường khẽ hừ một tiếng, vung đuôi nhanh chóng rời đi.

Nhìn thấy Mai Lệ rời đi, Tắc Lặc hung hăng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ Thiếu Vinh rất có hứng thú nhìn Tắc Lặc, Tắc Lặc thẹn quá thành giận mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn, có gì đẹp mà nhìn, ta từ sớm đã nói các ngươi phải rời đi, kết quả, các ngươi vẫn để yêu nữ kia mê hoặc!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo nhìn bóng dáng Mai Lệ rời đi, như suy tư điều gì.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi làm sao vậy? Sao cứ nhìn chằm chằm bóng dáng người ta không bỏ?" Kỳ Thiếu Vinh nói lời này cũng không phải có ý ghen, chỉ là thuần túy tò mò, Kỳ Thiếu Vinh thầm cảm thấy, thẩm mĩ của Trang Hạo cho dù có kỳ quái hơn đi nữa thì cũng không nặng đến nỗi đi coi trọng nữ nhân điên kia đâu.

"Hình như nàng đã chạm đến cái chắn kia!" Trang Hạo nói.

Tắc Lặc cười cười: "Mai Lệ lần này tiến vào nơi vẫn thần thực lực chỉ phía sau Vưu Đạt, nữ nhân kia tính tình tuy rằng không tốt lắm, bất quá, thực lực thật sự rất mạnh."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Được rồi, đừng nói cái này nữa, chúng ta mau đi thôi!"

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo ngồi lên bò cạp thái cổ khổng lồ bôn ba thêm hai ba ngày, bò cạp thái cổ đột nhiên không đi nổi nữa.

"Làm sao vậy?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Uy áp!" Tắc Lặc nói, "Nơi này có một cỗ uy áp độc đáo, hải thú bình thường không dám tiếp cận!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế!"

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản không có bao nhiêu cảm giác, bị Tắc Lặc nhắc tới, cũng dần cảm nhận được một cỗ áp lực dày đặc.

Kỳ Thiếu Vinh đi xuống khỏi người bò cạp thái cổ, Trang Hạo nhìn bò cạp thái cổ khổng lồ, thở dài một hơi.

Bò cạp thái cổ nhìn Trang Hạo, nhanh chóng xoay người chạy đi.

"Chuyện gì xảy ra?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Bò cạp thái cổ khổng lồ quá sợ hãi, không muốn ở lại chỗ này, ta để cho nó rời đi." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, tỏ vẻ lý giải.

Trang Hạo đứng ở bên người Kỳ Thiếu Vinh, "Muốn vào trong sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nếu đã đến nơi này rồi, đương nhiên phải vào xem một chút."

"Tắc Lặc tiền bối, ngươi có muốn đi vào không?"

Tắc Lặc lắc đầu: "Không được!"

Tắc Lặc kỳ thật cũng không có bao nhiêu hứng thú với nơi Kỳ Thiếu Vinh muốn đến, bất quá, hắn minh bạch, Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh không thích hắn đi theo, vậy nên rất dứt khoát cự tuyệt.

Kỳ Thiếu Vinh liên tục đi về phía hai canh giờ, chỉ cảm thấy bước chân càng ngày càng nặng, dần dần không theo kịp Trang Hạo.

Trang Hạo quay đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh, "Đi không nổi sao? Có muốn ta cõng ngươi không?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không cần."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày lại, nơi này chỉ có hắn cùng Trang Hạo, nếu như gặp phải nguy hiểm, Trang Hạo còn cõng hắn, nói không chừng hai người bọn họ liền phải cùng xuống hoàng tuyền, hắn chưa muốn chết sớm như vậy.

Trang Hạo đi tới, giữ chặt lấy tay Kỳ Thiếu Vinh, ấn ký trên tay Kỳ Thiếu Vinh sáng lên, áp lực lập tức suy giảm.

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu, nhìn bộ dáng thần sắc thong dong của Trang Hạo, hỏi: "Ngươi không cảm thấy rất áp lực sao?"

"Vẫn tốt." Trang Hạo nhàn nhạt đáp.

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi, thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo này đúng là da dày thịt béo, uy áp nặng như vậy cũng không cảm giác được gì.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi tới một địa phương kỳ quái.

"Tam đầu long!" Kỳ Thiếu Vinh không khỏi trừng lớn mắt.

Thi hài một con cự long thật lớn xuất hiện trước mặt Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày, thầm nghĩ: Vưu Đạt nói không sai, nhưng lại sai ở một điểm, đây không phải là song đầu long, là tam đầu long a!

"Đừng tới gần!" Trang Hạo ngăn Kỳ Thiếu Vinh lại.

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Có vấn đề gì sao?"

Trang Hạo cau mày nói: "Tam đầu long này có một đầu chủ quản quang minh, một đầu chủ quản hắc ám, một đầu cuối cùng là chủ quản độc tố, nơi này sở dĩ không có ai tới gần là bởi vì độc tính của nó quá kịch liệt."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt lại: "Ta có một loại cảm giác rất thần kỳ, nó đang kêu gọi ta!"

Trang Hạo gật đầu: "Nếu như vậy ngươi thử cảm ứng nó một chút đi!"

"Được."

Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại, hai đạo ánh sáng đen trắng xông ra từ trên người Kỳ Thiếu Vinh, tam đầu long kịch liệt chấn động một trận,

phát ra ánh sáng chói lọi, toàn bộ khung xương đều rung động lên, Kỳ Thiếu Vinh có cảm giác thi cốt của tam đầu long này sắp sống lại rồi.

Hai viên tinh thạch bay ra khỏi đầu cự long, rơi xuống trong tay Kỳ Thiếu Vinh.

Sau khi hai viên tinh thạch bay ra, thi cốt nguy nga lộng lẫy của cự long lập tức tan rã.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi: "Thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại, cảm thụ hơi thở của tinh thạch trên tay mình, đợi một hồi lâu sau mới mở mắt ra: "Ta rất tốt."

"Viên tinh thạch cuối cùng của cự long vì bảo hộ cho khối thi thể này mà bố trí ra một kết giới tràn đầy độc tố, năng lượng trong tinh thạch tiêu hao nhiều năm, đã sắp cạn kiệt, vậy nên hiện tại nó cũng biến mất cùng thi thể của cự long."

Trang Hạo cao hứng nhìn tinh thạch trong tay Kỳ Thiếu Vinh: "Lần này thu hoạch không tồi a!"

"Viên tinh thạch này mang tới cho ta một loại cảm giác rất kỳ quái, giống như ta có thể từ nó cảm nhận được kinh nghiệm tu luyện của cự long."

Trang Hạo gật đầu: "Cái này không kỳ quái, nghe nói thánh tinh *(tinh thạch của thánh cấp)* ngưng kết ra có hình dạng rất khác nhau, hơn nữa đều có diệu dụng, sau khi cao thủ thánh cấp chết, tinh thạch lưu lại nếu gặp được người có thể cộng minh, người kia liền có thể nhận được truyền thừa từ cao thủ thánh cấp."

"Người có thể cộng minh với thánh tinh số lượng vô cùng ít ỏi, kỳ thật ta hoài nghi Nhân Ngư Chi Tâm có lẽ cũng là thánh tinh của một vị cao thủ thánh cấp nhân ngư tộc nào đó."

Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi: "Vậy có phải người có thể cộng minh với thánh tinh liền có thể tiến vào thánh cấp không."

Trang Hạo cười nói: "Cái này không nói trước được, bất quá, so với người bình thường chắc chắn có thêm một phần khả năng tiến vào thánh cấp. Từ xưa đến nay, người có thể tiến vào thánh cấp đã ít lại càng ít, thánh tinh cũng không dễ tìm được."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta cũng cảm thấy như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh một tay nắm quang minh thạch, một tay nắm hắc ám thạch, cảm thụ hai loại năng lượng tiến vào trong cơ thể, tinh thần thoải mái không thôi.

"Chúng ta đi thôi." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

------oOo------

Chương 168: Nhân ngư hoàng kim

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 168

Chương 168: Nhân ngư hoàng kim

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh rời khỏi chỗ tam đầu long không lâu liền gặp được Tắc Lặc.

Lần trước Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo gặp được Tắc Lặc, Tắc Lặc đang bị một con tôm hùm đuổi bắt, lần này gặp được Tắc Lặc, Tắc Lặc lại bị một con cua giương nanh múa vuốt truy đuổi chạy loạn khắp nơi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng kinh hoảng thất thố của Tắc Lặc, khóe miệng hơi cong lên.

"Hai người các ngươi, mau tới hỗ trợ a!" Sống chết trước mắt, Tắc Lặc cũng không còn quan tâm đến chuyện mặt mũi nữa.

Trang Hạo vung kiếm chém lui càng cua, Tắc Lặc cuối cùng cũng tìm được cơ hội thở dốc.

"Ngươi không sao chứ?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tắc Lặc hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh phát hiện trên người Tắc Lặc thương thế chồng chất, hiển nhiên là trong khoảng thời gian này gặp được không ít phiền toái.

"Khá tốt." Tắc Lặc thở hổn hển đáp.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, vui sướng khi người gặp họa nhìn Tắc Lặc: "Tiền bối, mỗi lần nhìn thấy ngươi, ngươi đều đang hăng say tắm máu cùng hải thú, ta biết hải tộc các ngươi yêu thích chiến đấu, nhưng ngươi cũng không cần liều mạng như vậy a!"

Sắc mặt Tắc Lặc nhăn nhó lại một chút, hắn căn bản không có yêu thích cái này a, đều là đám hải thú theo đuổi hắn không bỏ.

"Uy áp ở nơi này không hiểu sao lại biến mất, sau đó, rất nhiều hải thú bắt đầu xuất hiện." Tắc Lặc rầu rĩ nói.

Kỳ Thiếu Vinh lấy đi hai viên tinh thạch của tam đầu long, kết giới do tam đầu long xây dựng đương nhiên tự động sụp đổ, uy áp ban đầu cũng theo đó biến mất.

"Hai người các ngươi không gặp được chuyện gì đi?" Tắc Lặc nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có!"

Tắc Lặc tuy rằng hoài nghi uy áp biến mất có liên quan đến Kỳ Thiếu Vinh Trang Hạo, nhưng chuyện này là riêng tư của mỗi người, hơn nữa, xem bộ dáng của Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo hiển nhiên là không muốn nói nhiều, vậy nên Tắc Lạc cũng không hỏi nữa.

"Tiền bối, ngươi vẫn luôn ở chỗ này sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tắc Lặc gật đầu: "Đúng vậy, lúc trước phía tây phát ra một trận sóng năng lượng khổng lồ, cỗ năng lượng kia có chút giống năng lượng của nhân ngư hoàng kim, có lẽ lĩnh chủ đại nhân sẽ có hứng thú."

Kỳ Thiếu Vinh trong lòng khẽ run lên, nhìn về phía Trang Hạo: "Chúng ta đi qua đi."

Trang Hạo gật đầu, không cần nghĩ ngợi liền đáp: "Được."

"Tắc Lặc tiền bối, làm phiền chỉ đường."

Tắc Lặc hào phóng nói: "Ta đi cùng các ngươi đi."

Trang Hạo triệu hoán bò cạp thái cổ khổng lồ tới, Tắc Lặc nhìn đến bò cạp, sắc mặt khẽ nhăn lại.

"Tiền bối, ngươi làm sao vậy?" Trang Hạo hỏi.

Tắc Lặc hừ hừ hai tiếng, quay mặt qua nói: "Không có gì, chỉ là sau khi ngươi cùng lĩnh chủ rời đi, ta gặp được nó, vừa trở mặt liền không biết người!"

Tắc Lặc nắm chặt nắm tay, nghĩ lại cũng quá mất mặt a! Hắn đối mặt với bò cạp thái cổ khổng lồ chỉ có đường chạy trốn, tên khủng bố này lại bị Trang Hạo thu phục một cách dễ dàng!

Bò cạp thái cổ khổng lồ dưới sự chỉ huy của Trang Hạo, mang theo Kỳ Thiếu Vinh cùng Tắc Lặc đuổi về phía tây.

"Nơi này có dấu hiệu từng chiến đấu." Trang Hạo nói.

"Ta cũng cảm giác được hơi thở của Lưu Vân."

"Tìm thử đi, bọn họ hẳn là đang ở gần đây." Tắc Lặc nói.

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh cuối cùng cũng tìm thấy Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân trong một huyệt động đá ngầm.

Hải Lăng đang ôm Bích Lưu Vân, nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đến, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Các ngươi tới rồi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân cuộn tròn trong lòng ngực Hải Lăng, tràn đầy lo lắng hỏi: "Lưu Vân làm sao vậy?"

"Kiệt lực, thân thể hư nhược, lâm vào trạng thái ngủ đông." Hải Lăng

đáp.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn đuôi cá ở nửa người dưới của Bích Lưu Vân chói vàng rực rỡ, khẽ nhíu mày lại.

Tắc Lặc nhìn đuôi cá của Bích Lưu Vân, tràn đầy kinh ngạc cảm thán: "Cư nhiên là nhân ngư hoàng kim, lại còn là nhân ngư hoàng kim thuần khiết! Đã bao nhiêu năm rồi, ta còn tưởng rằng nhân ngư hoàng kim của nhân ngư tộc đã sớm diệt sạch. Nếu để đám xương cốt của nhân ngư tộc biết được, bọn hắn chắc chắn sẽ điên cuồng!"

Bích Lưu Vân: "....."

Kỳ Thiếu Vinh trong lòng thở dài, thầm nghĩ: Sau này Bích Lưu Vân có muốn nói hắn không phải hải sản chỉ sợ là không còn đúng lý hợp tình như lúc trước nữa rồi."

Tắc Lặc nhớ tới đàn tôm biển chết la liệt lúc trước, tràn đầy khâm phục nói: "Tiểu long vương, ngươi vừa gặp được đàn tôm biển đi, ngươi thật lợi hại, cư nhiên diệt sạch được chúng nó!"

"Không phải công lao của ta." Hải Lăng nói.

Tắc Lặc sửng sốt một chút: "Không phải ngươi?"

"Đàn tôm biển đó hầu hết là chết vì Hải Vương Tam Xoa Kích."

Hải Lăng ôm Bích Lưu Vân khẽ mỉm cười, vận khí của hắn cùng Bích Lưu Vân không tốt cũng không xấu, sau khi bị phân tách khỏi mọi người không lâu, Bích Lưu Vân dưới tác động của huyết mạch nhân ngư hoàng kim tìm được Hải Vương Tam Xoa Kích, nhưng rất bất hạnh, ngay sau đó bọn họ liền bị đàn tôm biển vây công.

Vốn dĩ Hải Lăng còn cho rằng chạy trời không khỏi nắng, Bích Lưu Vân lại nhờ Nhân Ngư Chi Tâm đánh thức được Hải Vương Tam Xoa Kích, toàn diệt đàn tôm.

Bất quá, thực lực bản thân của Bích Lưu Vân quá kém, vừa sử dụng Hải Vương Tam Xoa Kích liền tiêu hao linh lực quá độ, hiện tại vẫn lâm vào hôn mê.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía vũ khí trong tay Bích Lưu Vân một chút, Bích Lưu Vân nắm một trong tay một cây tam xoa kích rỉ sắt, tam xoa kích rất ngắn, nhìn qua ảm đạm không chút ánh sáng, ngược lại có vài phần giống đồ chơi của tiểu hài tử, Kỳ Thiếu Vinh không khỏi thầm nghĩ: Hải Vương Tam Xoa Kích này cũng quá không lên được mặt bàn đi.

Tắc Lặc nhìn tam xoa kích trong tay Bích Lưu Vân, nhăn mày lại.

Nhân ngư tộc có hai kiện chí bảo, một là Nhân Ngư Chi Tâm, có liên quan đến truyền thừa của nhân ngư tộc, hai là Hải Vương Tam Xoa Kích, tam xoa kích là vũ khí lịch đại của nhân ngư hoàng, nhân ngư hoàng đại nhân thứ bảy mươi hai sau khi mang theo tam xoa kích ra ngoài không bao lâu liền mất tăm mất tích, vậy nên Hải Vương Tam Xoa Kích từ đó rời khỏi tầm mắt của thế nhân.

Nghe nói Hải Vương Tam Xoa Kích là một vũ khí thập phần thần kỳ, ở thời điểm không gặp được chủ nhân hợp ý, nó chính là một khối sắt vụn, nhưng khi gặp được người nó muốn, nó liền triển lộ ra uy lực kinh người, lấy năng lực của Bích Lưu Vân hẳn là không đủ để phát động Hải Vương Tam Xoa Kích mới đúng.

Kỳ Thiếu Vinh nắm lấy tay Bích Lưu Vân, từng đạo thánh quang từ trên người Kỳ Thiếu Vinh tán dật ra, chui vào trong cơ thể của Bích Lưu Vân.

Dưới thánh quang chiếu rọi, quanh người Kỳ Thiếu Vinh lộ ra vài phần hơi thở thánh khiết.

Bích Lưu Vân tuy rằng còn chưa tỉnh, nhưng sắc mặt lại chuyển biến tốt hơn nhiều.

"Cảm ơn." Hải Lăng nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười đáp: "Phải là ta cảm tạ ngươi mới đúng, đa tạ ngươi đã chiếu cố Lưu Vân."

Mấy người nghỉ ngơi chỉnh đốn lại một chút, sau đó liền leo lên người bò cạp thái cổ khổng lồ tìm kiếm cửa ra.

Đám người Kỳ Thiếu Vinh chạy loạn trong vùng cấm mấy ngày, không có chút tiến triển nào, lại dưới sự hướng dẫn của Hải Lăng tìm ra được một thanh đại đao dùng hải sa bí bạc chế tác thánh, đại đao hẳn là của dũng sĩ hải tộc nào đó hi sinh để lại.

Đại đao rỉ sét loang lổ, nhưng bên trong lại trộn lẫn không ít hải sa bí bạc, nếu có thể tinh luyện ra, hẳn là cũng tới được ba cân.

Trong khoảng thời gian này, Kỳ Thiếu Vinh rảnh rỗi lại dùng ma pháp quang hệ chữa trị cho Bích Lưu Vân, dưới sự hỗ trợ của Kỳ Thiếu Vinh, Bích Lưu Vân rất nhanh liền thanh tỉnh lại.

Bích Lưu Vân nhìn đuôi cá của mình, buồn bực lắc lắc.

Bích Lưu Vân trầm mặt xuống, không cao hứng nói: "Không biến trở lại được."

Hải Lăng nhìn bộ dáng rối rắm của Bích Lưu Vân, vội vàng an ủi: "Ngươi đừng gấp, hiện tại ngươi quá hư nhược, chờ đến khi thực lực của ngươi khôi phục lại là có thể biến trở về!"

Bích Lưu Vân nhíu mày, bất mãn nói: "Suy nhược, sao ta có thể suy nhược được, ta rõ ràng lợi hại như vậy, ngươi cũng thấy rồi đi, ta quả thực giống như thần tiên tái thế! Ha ha ha....."

Hải Lăng gật đầu, ngoan ngoãn hát đệm: "Đúng vậy! Đúng vậy! Ngươi lợi hại nhất."

Bích Lưu Vân tràn đầy bất mãn hừ một tiếng, thầm cảm thấy đáng tiếc, sau khi hắn đại sát tứ phương được ba phút liền bị đánh về

nguyên hình.

Bích Lưu Vân ghé vào trên lưng Hải Lăng, nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, hiện tại chúng ta đi nơi nào?"

"Tìm đường ra!" Kỳ Thiếu Vinh đáp.

"Có thể tìm được sao?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Chỉ có thể chậm rãi tìm."

.....

Mấy người Kỳ Thiếu Vinh xoay sở trong nơi vẫn thần hơn mười ngày, không có tìm được đường ra, ngược lại mấy lần gặp phải hải thú tới công kích.

May mắn, sau khi có được tinh thạch của tam đầu long, thực lực của Kỳ Thiếu Vinh tiến triển hơn nhiều, Bích Lưu Vân cũng khôi phục lại, mấy người đồng tâm hiệp lực, không xảy ra vấn đề gì quá lớn.

Thực lực bản thân của Bích Lưu Vân không quá tốt, nhưng hắn có thể mượn năng lượng của Hải Vương Tam Xoa Kích, thực lực phát huy ra thập phần cường hãn.

Bất quá, sau mỗi lần sử dụng Hải Vương Tam Xoa Kích, Bích Lưu Vân đều sẽ suy yếu một đoạn thời gian.

Đám người Kỳ Thiếu Vinh dạo chơi trong nơi vẫn thần mấy ngày tuy không tìm được đường ra, nhưng lại gặp được Vưu Đạt.

"Lĩnh chủ đại nhân không có việc gì là tốt rồi." Vưu Đạt thở dài nhẹ nhõm ra một hơi.

Vừa tiến vào nơi vẫn thần liền gặp phải bão không gian hoàn toàn là nằm trật ra khỏi dự kiến của Vưu Đạt.

Vưu Đạt vốn định nương nhờ cơ hội tiến vào nơi vẫn thần lần này trả lại ân tình cho Kỳ Thiếu Vinh, đáng tiếc, vừa tiến vào không bao lâu, mọi người liền bị phân tán.

Bên người Vưu Đạt đã có hai hải tộc tụ tập, hai người liên tục tò mò nhìn về phía đuôi cá của Bích Lưu Vân.

Bích Lưu Vân bực bội lắc lắc đuôi, trên mặt có vài không kiên nhẫn.

Kỳ Thiếu Vinh cười nói: "Cũng nhờ phúc của tiền bối, tiền bối biết làm sao để ra ngoài không?"

Vưu Đạt lắc đầu: "Không rõ ràng lắm, bất quá, có thể thử tìm xem, chắc sẽ nhanh chóng có manh mối."

Vưu Đạt cười cười nhìn về phía Bích Lưu Vân: "Ngươi tìm được Hải Vương Tam Xoa Kích a, xem ra nhân ngư tộc có thể phục hưng được hay không liền phải nhờ cậy vào ngươi rồi."

Bích Lưu Vân miễn cưỡng cười đáp: "Ta không có hứng thú gì với chuyện phục hưng nhân ngư tộc!"

"Ngươi không có hứng thú gì với chuyện phục hưng nhân ngư tộc, vậy ngươi có hứng thú với cái gì?" Hải xà Mai Lệ hỏi.

"Ta có hứng thú với chuyện ngủ mỹ dung dưỡng nhan." Bích Lưu Vân ôm mặt, say mê nói.

"Không biết tiến tới, nhân ngư tộc cư nhiên lại sinh ra một tên lười như ngươi!" Hải xà Mai Lệ khinh thường hừ một tiếng.

Bích Lưu Vân câu tóc, duỗi eo lười: "Ta từ nhỏ đã lười, đây cũng là chuyện không có biện pháp a!"

Biết được công tích vĩ đại của Mai Lệ, Kỳ Thiếu Vinh không khỏi thay Bích Lưu Vân trộm đổ mồ hôi, quả nhiên là người không biết thì không sợ!

"Nhân ngư tộc muốn dựa vào ngươi để níu kéo vinh quang năm xưa, quả thực là hão huyền!" Hải xà Mai Lệ cao cao tại thượng nói.

Bích Lưu Vân: "....."

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa mũi, Bích Lưu Vân hiện nguyên hình trước mặt nhiều người như vậy, cho dù hắn cảm thấy Lưu Vân không có hứng thú gì với chuyện chịu trách nhiệm để phục hưng nhân ngư tộc, nhưng nếu tin tức truyền ra, đám trưởng lão nhân ngư chưa chắc đã chịu ngồi yên.

------oOo------

Chương 169: Khiến cho các ngươi thất vọng rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 169

Chương 169: Khiến cho các ngươi thất vọng rồi

Phủ thành chủ.

"Thiếu gia, ngươi trở lại rồi!" Kỳ Hằng nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh trở về, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay: "Ta rời đi rất lâu sao?"

Khi ở dưới đáy biển, hắn hoàn toàn là không phân biệt được ngày đêm, sau khi hội hợp với Vưu Đạt, bọn họ đã phải tìm rất lâu mới thấy được đường ra.

"Đã sắp hai tháng."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, cảm thán nói: "Đã qua lâu vậy rồi sao! Trong khoảng thời gian ta rời đi có chuyện gì phát sinh không?"

Kỳ Hằng chần chờ một chút, đáp: "Cũng không có chuyện lớn gì."

"Vậy chuyện nhỏ thì sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn thần sắc cổ quái của Kỳ Hằng, hiếu kỳ hỏi.

"Chuyện nhỏ đúng là có, tin tức ngươi cùng Trang đại thiếu rời đi căn bản không giấu được, không biết từ đâu lại có lời đồn đãi, nói ngươi cùng Trang Hạo bất hạnh gặp nạn, tuổi xuân chết sớm!"

Kỳ Thiếu Vinh phun một ngụm trà ra, "Bên ngoài truyền rằng ta đã chết?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Cũng coi như vậy."

Sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh hơi nhăn nhó lại: "Ngươi cảm thấy đây không tính là chuyện lớn sao?"

Kỳ Hằng nhún vai: "Bởi vì số lượng thành chủ gặp nạn quá nhiều, vậy nên mọi người nghe được tin tức ngươi có thể đã chết cũng không có phản ứng quá kích bao nhiêu, tựa hồ là..... đã quen với chuyện này, vậy nên có mấy người muốn nhân dịp cháy nhà đi hôi của, tới phủ thành chủ cướp đoạt đồ vật."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Đám bại hoại này!

"Phủ thành chủ không có tổn thất cái gì đi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không có, người tới đều bị Hắc Sa tiền bối đuổi đi."

"Lão già kia cuối cùng cũng có chút tác dụng."

Trước đây khi công chúa nhân ngư dẫn người tới tìm Bích Lưu Vân gây chuyện, Hắc Sa không ra tay, Kỳ Thiếu Vinh tuy rằng rõ ràng lập trường của Hắc Sa nhưng ít nhiều vẫn có chút để ý.

"Hoàng đô bên kia hình như lại chuẩn bị phái người tới." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Kỳ Hằng: "Hoàng đô phái người tới? Vì cái gì, chẳng lẽ hoàng đô cũng nghe được tin ta đã chết?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta nghĩ ít nhiều cũng nghe được một ít."

"Lão già quân thượng kia phái người tới là muốn xác định kỹ càng

xem ta đã chết hay chưa sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng không đáp, coi như cam chịu.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Lão già kia nếu biết ta không chết nhất định sẽ rất thất vọng!"

Kỳ Hằng: "....."

"Thiếu gia, chuyện của ngươi gần đây ồn ào khá lớn, ta nghĩ hoàng đô phái người tới hẳn là có ý giám thị." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Chuyện của ta ồn ào rất lớn sao? Ta chỉ là làm chút sinh ý nhỏ mà thôi."

"Thiếu gia, ngươi quên rồi sao, ngươi cứu trị cho dạ hành giả, hơn nữa, trước đó còn có Phong Nguyên, tộng cộng ngươi đã cứu sống hai cao thủ thánh cấp, còn từng có ân với mấy cao thủ cấp chín, làm sinh ý chỉnh dung, hiện tại nhân mạch của ngươi quá rộng, quân thượng sợ là phải ghen ghét muốn chết!"

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm: "Hoàng đô bên kia định sẽ phái ai tới?"

"Nghe nói là muốn phái hoàng tử, nhưng là vị hoàng tử nào, hiện tại còn chưa phân rõ."

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay: "Vì giám thị ta mà muốn phái hẳn một vị hoàng tử tới đây sao? Quân thượng đúng là coi trọng ta!"

Kỳ Hằng: "....."

.....

Hoàng đô.

Thẩm Mạn Vũ giúp đỡ Đường Thiên Phong cởi bỏ áo khoác ngoài, thuận miệng hỏi: "Người được chọn đi sứ Bích Hải Bình Nguyên đã

định ra chưa?"

Đường Thiên Phong lắc đầu: "Còn chưa có, tứ đệ thật ra là rất muốn đi, bất quá, phụ hoàng hình như không quá vừa ý."

Thẩm Mạn Vũ nhíu mày lại, "Bích Hải Bình Nguyên bên kia truyền tin tức đến, nói rằng Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo biến mất, có thể là đã chết."

"Nào dễ dàng như vậy, Kỳ Thiếu Vinh chết hay không ta không biết, nhưng Trang Hạo khẳng định là chưa chết, nếu Trang Hạo đã xảy ra chuyện, Trang gia sẽ là người nhận được tin tức đầu tiên, đến hiện tại Trang Gia còn chưa có động tĩnh gì, Trang Hạo hẳn là vẫn còn sống tốt." Đường Thiên Phong nói.

Thẩm Mạn Vũ gật đầu: "Nói vậy cũng đúng."

"Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo biến mất, chẳng lẽ là đi tìm hải sa bí bạc?" Thẩm Mạn Vũ nghi hoặc nói.

"Nếu thật là như vậy thì tốt rồi, nhưng ta cảm thấy Kỳ Thiếu Vinh không phải người tự giác, Bích Hải Bình Nguyên trời cao hoàng đế xa, phụ hoàng nói, Kỳ Thiếu Vinh chưa chắc đã coi trọng chuyện này, bọn họ sợ là tới hải tộc để tìm kiếm cơ duyên."

Thẩm Mạn Vũ híp mắt lại: "Nếu thế lực trên tay Kỳ Thiếu Vinh dung hợp với Trang gia, vậy quá....." Khiến người ta phải kiêng kị.

"Ta nghe nói Bích Lưu Vân bên phía Kỳ Thiếu Vinh kia cùng thiếu chủ cửa hàng Thiên Long ở Bích Hải Bình Nguyên quan hệ không tầm thường." Đường Thiên Phong nói.

Thẩm Mạn Vũ trừng lớn mắt: "Cửa hàng Thiên Long? Ta từng nghe nói về cửa hàng này, lai lịch thập phần thần bí, hậu trường sau lưng cũng lớn vô cùng!"

"Thẩm Nguyên có truyền tin tức gì về không?" Đường Thiên Phong

hỏi.

Thẩm Mạn Vũ thở dài một hơi: "Ta cùng người đệ đệ này không thân, cho dù hắn có biết cái gì cũng sẽ không tiết lộ với ta."

Đường Thiên Phong hít sâu một hơi: "Bỏ đi."

.....

Phủ đệ của Dịch Phàm.

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm chìm vào trong suy tư, hỏi: "A Phàm, ngươi đang nghĩ gì vậy?"

Dịch Phàm lắc đầu đáp: "Không nghĩ cái gì, ta chỉ là có chút lo lắng cho thiếu gia!"

"Thiếu gia có vẻ sống càng ngày càng tốt." Mộ Đình Hiên ngồi trên ghế, cười cười nói.

"Đúng vậy!" Chính là bởi vì thiếu gia sống càng ngày càng tốt, cho nên quân thượng mới càng ngày càng không yên tâm a, "Lần này người đi Bích Hải Bình Nguyên hẳn sẽ là nhị hoàng tử."

Mộ Đình Hiên gật đầu, "Ta đoán cũng là hắn." Tứ hoàng tử tự đề cử bản thân, quân thượng lại không đồng ý, lão già kia hẳn là đã đề phòng tứ hoàng tử.

"Nghe Lưu Vân nói thiếu gia cùng Trang đại thiếu ở chung không tồi."

"Thực lực của Trang Hạo tiến bộ phi thường nhanh, trong mật thư, Lưu Vân nói hắn đã sắp đến cấp chín."

Mộ Đình Hiên cười cười: "Trang đại thiếu không hổ danh là Trang đại thiếu a!"

Dịch Phàm vuốt vuốt ngón tay, thầm nghĩ: Quân thượng hơn phân nửa cũng đã nghe được một ít tiếng gió tin tức về thực lực của Trang Hạo, nhưng hẳn cũng không quá rõ ràng.

"Ta xem thư của thiếu gia, hắn nói Lưu Vân là nhân ngư hoàng kim, có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế nhân ngư tộc. Thiếu gia còn nói trưởng lão nhân ngư tộc tới tìm Lưu Vân, nói hắn là tương lai của nhân ngư tộc, muốn tìm hắn trở về làm thủ lĩnh, trọng chấn địa vị của nhân ngư, Lưu Vân không nguyện ý, chỉ muốn ăn no chờ chết." Mộ Đình Hiên buồn cười nói.

"Lưu Vân thích ăn thích ngủ, chuyện xưng vương xưng bá trước giờ hắn hoàn toàn không có hứng thú."

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Không sai!"

.....

Kỳ gia.

"Phụ thân, tam đệ truyền tin tức tới, nói rằng tứ đệ vẫn còn sống." Kỳ Thiếu Khang nói.

Kỳ Diệu gật đầu, "Như trong dự kiến, ta biết hắn sẽ không dễ xảy ra chuyện."

Kỳ Diệu trầm mặt xuống, thời điểm tin tức Kỳ Thiếu Vinh tuổi xuân chết sớm truyền đến, hắn hoàn toàn không tin một chút nào, Kỳ Thiếu Vinh mang tới cho hắn một loại cảm giác mệnh của người này rất cứng, sẽ không dễ xảy ra chuyện!

"Thiếu Phúc nói hắn ở chỗ Kỳ Thiếu Vinh thế nào?" Kỳ Diệu hỏi.

Kỳ Thiếu Khang nhăn mặt lại: "Thiếu Phúc không nói gì, bất quá, mấy người đi cùng Thiếu Phúc nói bọn họ bị an bài đi làm trợ thủ cho Kỳ Hằng."

Kỳ Diệu bất mãn vỗ bàn, "Tứ đệ ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì, Thiếu Phúc là ca ca hắn, chẳng lẽ thân ca ca còn kém một hạ nhân sao? Hắn cư nhiên để Thiếu Phúc đi làm trợ thủ cho Kỳ Hằng!"

"Mặc kệ thế nào, Thiếu Vinh không đánh người về là tốt rồi." Kỳ Thiếu Khang thật ra khá thông suốt.

Thân huynh đệ thì thế nào, Dịch Phàm chính là chỉnh cho hai huynh đệ của hắn muốn sống không được, muốn chết không xong.

Kỳ Diệu hừ một tiếng: "Bỏ đi."

Kỳ Diệu nắm chặt nắm tay, hắn vốn dĩ còn nghĩ nếu Kỳ Thiếu Phúc sống tốt, hắn sẽ gửi thêm mấy người sang, nhưng hiện tại ngay cả Kỳ Thiếu Phúc cũng chỉ là làm trợ thủ, có phái nhiều người đi hơn nữa cũng không có ý nghĩa.

"Phụ thân, quân thượng định phái hoàng tử đi Bích Hải Bình Nguyên sao?" Kỳ Thiếu Khang hỏi.

"Đúng vậy, nghe nói có người nhìn thấy Trang Hạo một kiếm bức lui mười mấy cao thủ nhân ngư tộc trước phủ thành chủ, tục truyền thực lực của Trang Hạo đã tới cấp chín." Kỳ Diệu nói.

Kỳ Thiếu Khang trừng lớn mắt: "Trang Hạo đã cấp chín rồi sao?"

Kỳ Diệu trợn trắng mắt: "Chỉ là tin tức truyền quá khoa trương mà thôi, đánh mấy nhân ngư ếch ngồi đáy giếng thì có gì ghê gớm, vậy mà lại bị người cứng rắn truyền thành cấp chín, tiểu tử Trang Hạo kia mới bao nhiêu tuổi a!"

Kỳ Thiếu Khang thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Là như vậy sao!"

Kỳ Thiếu Khang rất rõ ràng hắn không bằng Trang Hạo, cũng cho rằng chênh lệch không phải quá lớn, nhưng nếu hiện tại Trang Hạo đã cấp chín, vậy không khỏi quá đáng sợ rồi.

"Ta thấy quân thượng hẳn cũng đã nghe thấy tin tức này, vậy nên mới muốn phái hoàng tử đi thăm dò Bích Hải Bình Nguyên!"

Kỳ Thiếu Khang gật đầu: "Thì ra là thế!"

Kỳ Diệu trợn trắng mắt, tràn đầy châm chọc nói: "Người truyền tin kia cũng quá ngu ngốc rồi, sao không truyền Trang Hạo đã đến thánh cấp luôn đi!"

Kỳ Thiếu Khang: "....."

.....

Hoàng cùng nhân ngư tộc.

"Mẫu hậu." Ngải Lệ Nhi cau mày lại, sắc mặt thập phần khó coi.

Ngải Lệ Nhi vẫn luôn tìm người giám thị động tĩnh của phủ thành chủ, Bích Lưu Vân rời đi không lâu, Ngải Lệ Nhi liền phát hiện, tra ra được Bích Lưu Vân đi theo Vưu Đạt tới nơi vẫn thần, nàng vẫn luôn ngóng trông Bích Lưu Vân táng thân tại đó.

Ngải Lệ Nhi nhận được tin Bích Lưu Vân đi nơi vẫn thần không lâu, lại ngoài ý muốn biết được Hải Lăng cũng đến nơi vẫn thần, thiếu chút nữa đã phát điên lên.

Y Lâm Na nhìn Ngải Lệ Nhi: "Bích Lưu Vân đã đi ra khỏi nơi vẫn thần, hắn còn mang theo cả Hải Vương Tam Xoa Kích."

"Sao có thể?" Ngải Lệ Nhi nhấp môi.

"Tin tức không có khả năng lầm!" Y Lâm Na híp mắt lại.

Tin tức này chính là từ phía hải xà tộc Mai Lệ truyền ra, quan hệ của hải xà tộc cùng nhân ngư tộc không phải quá tốt.

Mấy trăm năm này, hải xà tộc càng ngày càng lớn mạnh, nhân ngư

tộc lại nhật mộ tây sơn *(mặt trời lặn về núi phía tây, ý là lụi tàn)*, hải xà tộc vẫn luôn rất bất mãn chuyện nhân ngư tộc chiếm lĩnh một cái ghế trong hoàng thất hải tộc, sớm muốn thay thế.

Sau khi Mai Lệ ra khỏi nơi vẫn thần liền đi truyền tin tức, nói Hải Vương Tam Xoa Kích của nhân ngư tộc bị một người tự nhận là nhân tộc đê tiện nhận chủ, tiện dân nhân tộc kia lười biếng thành tính, hy vọng của nhân ngư tộc cư nhiên vọng tưởng đặt trên người nhân loại kia, nhân ngư tộc định trước là hết thuốc chữa.

Mai Lệ tuy rằng tính tình không tốt, nhưng trước giờ chưa nói dối cái gì.

Kẻ nói vô tâm, người nghe hữu ý, sau khi nghe được tin tức này, mấy trưởng lão trong nhân ngư tộc liền bắt đầu kích động lên.

------oOo------

Chương 170: Ai thèm quản tiểu tử kia!

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 170

Chương 170: Ai thèm quản tiểu tử kia!

Bích Hải Bình Nguyên.

Bích Lưu Vân ngồi trên nóc nhà, đưa mắt nhìn phương xa, Kỳ Thiếu Vinh nhảy lên theo.

"Sao không ngủ trong phòng, lại leo lên nóc nhà như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Bích Lưu Vân rầu rĩ nói: "Ngủ không được, ra ngoài hóng gió."

"Trưởng lão nhân ngư tộc lại tới tìm ngươi?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đã có hai đám người tới, một đám nói ta trở về chấn hưng nhân ngư tộc, một đám khác nói nếu ta đã tự nhận là nhân tộc, vậy thì đừng chiếm dụng thần khí của nhân ngư."

"Nhân ngư tộc nói ngươi giao Hải Vương Tam Xoa Kích ra sao?"

"Đúng vậy!"

"A, bọn họ nghĩ cũng đẹp quá!" Kỳ Thiếu Vinh không vui mắng.

Bích Lưu Vân thập phần tán đồng gật đầu: "Đúng vậy! Ta không có hứng thú với chuyện chấn hưng nhân ngư tộc, nhưng ta cũng không

có hứng thú làm người tốt a."

Hải Vương Tam Xoa Kích là hắn tốn công tốn sức lấy từ nơi vẫn thần về, hiện tại tự dưng có một đám lão già nhảy ra vừa mở miệng liền muốn hắn giao đồ, Bích Lưu Vân đương nhiên sẽ không đồng ý.

Bích Lưu Vân hít sâu một hơi, nói: "Ta ở lại nơi này sợ là sẽ mang tới không ít phiền toái cho thiếu gia!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta không sợ phải gặp phiền toái, chẳng qua, hiện tại có biện pháp tốt hơn!"

"Biện pháp gì?"

"Ngươi đến chỗ Hải Lăng ở tạm mấy ngày đi!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Bích Lưu Vân: "....."

Bích Lưu Vân nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi ghét bỏ ta sao?"

"Ta sao có thể ghét bỏ ngươi? Ta chỉ là cảm thấy ở lại chỗ Hải Lăng bên kia cũng không tồi, hắn chính là phú nhị đại a, vừa có quyền vừa có sắc. Nếu ngươi tới chỗ hắn, trưởng lão nhân ngư tộc có muốn tới tìm ngươi cũng phải suy xét một hai."

Bích Lưu Vân: "....."

.....

Trang Hạo gọt trái cây, nhìn về phía Thẩm Nguyên: "Người được cử đi sứ tới Bích Hải Bình Nguyên đã định ra là nhị hoàng tử Đường Thiên Phong, ngươi đã biết chuyện này chưa?"

"Biết!" Thẩm Nguyên gượng cười đáp.

"Ngươi cảm thấy vị tỷ phu này thế nào?" Trang Hạo hỏi.

Thẩm Nguyên có chút xấu hổ gãi gãi đầu: "Ta không thân với hắn!"

Thẩm Nguyên cúi đầu, hai năm trước Đường Thiên Phong chính là nhân vật chạm tay liền bỏng, chỉ là Kỳ Thiếu Vinh lại thân cận với Đường Thiên Anh hơn, Dịch Phàm cùng Đường Thiên Phong lại còn từng có hận cũ.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Dịch Phàm có lẽ bởi vì đồng mệnh tương liên, giữa hai người ăn ý đến quỷ dị, thái độ của Dịch Phàm trực tiếp ảnh hưởng tới thái độ của Kỳ Thiếu Vinh.

Mặc kệ tứ đại gia tộc có nguyện ý thừa nhận hay không, hiện tại lực ảnh hưởng của Kỳ Thiếu Vinh đã không thua kém gì bọn họ!

"Hắn chính là tỷ phu của ngươi a!" Trang Hạo nói.

Thẩm Nguyên gãi gãi tóc: "Ta cùng tỷ tỷ không thân thiết cho lắm!" Mặc dù đều là người Thẩm gia, bọn họ cũng không phải đều một lòng.

"Thôi, tới thì tới đi!" Trang Hạo nói. Chỉ là một hoàng tử mà thôi, không có gì ghê gớm.

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo: "Nhị hoàng tử tới trên danh nghĩa là để hỏi thăm tiến độ thu thập hải sa bí bạc."

Trang Hạo gật đầu: "Ta biết."

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo, trong lòng không khỏi dâng lên vài tia suy nghĩ, sau khi tới nơi này, Thẩm Nguyên liền bắt đầu cảm thấy Trang Hạo dần trở nên sâu không lường được, loại cảm giác này sau khi Trang Hạo ra ngoài một chuyến với Vưu Đạt, trở về lại càng thêm rõ ràng.

Thẩm Nguyên không biết, lúc trước Trang Hạo đúng là đã "nhặt" được một viên thánh thạch, nhưng vẫn chưa thể hấp thu hết toàn bộ

năng lượng bên trong, mà hành trình đi tới nơi vẫn thần lần này, năng lượng của thánh thạch đã dần dung hòa thành một thể với Trang Hạo.

Sau khi dung hợp với thánh thạch, thực lực của Trang Hạo ẩn ẩn chạm tới tầng chắn kia.

.....

Trang Hạo tìm tới phòng thí nghiệm của Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh đang nghiên cứu hai viên tinh thạch.

"Ngươi đang làm gì vậy?" Trang Hạo hỏi.

"Ta nghĩ làm sao để hấp thu năng lượng bên trong tinh thạch!" Kỳ Thiếu Vinh đáp.

"Năng lượng bên trong thách thạch đã cố định, rất khó hấp thu, bất quá, ngươi mang thách thạch theo bên mình, dần dần sẽ cảm nhận được chỗ tốt của nó."

"Quá chậm!" Kỳ Thiếu Vinh bất mãn nói.

Trang Hạo cười cười: "Đúng là có một chút."

"Sao vận khí của ngươi lại tốt như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh trừng mắt nhìn Trang Hạo.

"Thánh thạch ngươi có được giá trị còn cao hơn cái của ta."

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi, giá trị cao hơn thì có tác dụng gì, nếu không thể lợi dụng, không phải cũng đều là đồ bỏ thôi sao.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, đổi đề tài nói: "Ngươi đuổi Bích Lưu Vân đến chỗ Hải Lăng sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ngươi đúng là lo lắng cho tên Hải Lăng kia a!" Trang Hạo chua lòm nói.

Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu nhìn Trang Hạo: "Hải Vương Châu của hải long tộc nằm trên tay Lưu Vân, Nhân Ngư Chi Tâm lại ở trên tay Hải Lăng, bọn họ quả thật là thiên duyên tiền định, ta làm thế cũng chỉ coi như là giúp người thành toàn mà thôi, có phải ngươi cũng cảm thấy như vậy không?"

Trang Hạo lắc đầu: "Ta không như vậy cảm thấy."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Nha, vậy ngươi là cảm thấy thế nào?"

Trang Hạo quay mặt qua, tràn đầy bất mãn nói: "Ta chỉ cảm thấy vận khí của tên Hải Lăng kia quá tốt, ngươi còn giúp hắn theo đuổi lão bà, thật không biết kiếp trước hắn đã tu luyện được phúc phận gì." Bên cạnh Trang Hạo hắn lại chỉ có một đám người kéo chân sau!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt Trang Hạo, trấn an vỗ vỗ bả vai hắn hai cái: "Được rồi, cái thứ vận khí này phải xem vào tạo hóa, hâm mộ cũng không hâm mộ nổi."

Trang Hạo: "....."

"Ngươi không có cái mệnh này, đừng suy nghĩ bậy bạ."

"Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng có phải sắp kết hôn rồi không?" Trang Hạo hỏi.

Trang Hạo theo tư tâm cảm thấy Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng hẳn là không nên thành hôn nhanh như vậy mới đúng, nhưng cũng lại cảm thấy nói không chừng mạch não của Bích Lưu Vân lại giống như Mộ Đình Hiện, muốn thành hôn liền hỏa tốc thành hôn, nếu như vậy hắn chẳng lẽ lại sắp phải tham gia hôn lễ lần nữa?

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Làm sao vậy, ngươi muốn uống rượu mừng?"

Trang Hạo cười nói: "Ta không muốn uống rượu mừng của người khác, ta muốn uống rượu mừng của chúng ta."

Kỳ Thiếu Vinh đỏ mặt lên: "Nhị hoàng tử sắp tới rồi, ngươi đừng nghĩ quá nhiều!"

Trang Hạo không thèm để ý nói: "Hắn tới thì tới, thêm chén cơm đôi đũa mà thôi, không có gì ghê gớm."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Hoàng cung hải long tộc.

"Lưu Vân, ngươi xem long cung của ta thế nào?" Hải Lăng hưng phấn hỏi.

Bích Lưu Vân gật đầu, thuận miệng nói: "Khá tốt."

Hải Lăng nắm lấy tay Bích Lưu Vân: "Nếu như tốt ngươi liền ở lại đây thêm một thời gian đi."

Bích Lưu Vân nhìn Hải Lăng: "Ta sẽ không đóng tiền nhà."

"Đó là đương nhiên, ngươi có thể tới ở ta đã rất cao hứng, sao có thể đòi tiền nhà của ngươi." Hải Lăng ngây ngô cười nói.

Bích Lưu Vân nhìn bộ dáng vui vẻ ngốc nghếch của Hải Lăng, âm thầm trợn trắng mắt.

Hải Lăng nhìn Bích Lưu Vân, thầm nghĩ: Kỳ Thiếu Vinh đúng là biết làm chuyện tốt, hôm nào gửi một bao lì xì cho hắn!

Hải long tộc là đại tộc số một của hải tộc, cao thủ vô số, hoàng cung đương nhiên cũng hết sức xa hoa.

Bích Lưu Vân xa xa thấy được một đám thiếu niên hải long tộc tụm năm tụm ba lại với nhau.

"Kia chính người Hải Lăng đại ca thích sao?"

"Hắn rốt cuộc là nhân loại hay là nhân ngư a?"

"Hắn nhìn qua hình như còn rất béo!" Một thiếu niên hải long dáng người khô gầy nói.

.....

Bích Lưu Vân đen xì mặt, tiểu tử chết tiệt kia cư nhiên nói hắn béo!

Bích Lưu Vân đi qua, muốn bắt lấy cái đuôi của thiếu niên hải long dáng người khô gầy, lại bị Hải Lăng giành trước một bước.

"Đuổi của hải long tộc không thể tùy tiện chạm vào." Hải Lăng nói.

Bích Lưu Vân khẽ hừ một tiếng, nhìn người bị Hải Lăng nắm trong lòng bàn tay người, hung thần ác sát nói: "Tiểu quỷ, ngươi nói ai béo, không biết bộ dáng ngươi gầy không khác gì cọng giá khô sao?"

Hải Lăng đi tới nắm tay Bích Lưu Vân: "Hắn còn nhỏ, ngươi đừng so đo với hắn?"

Bích Lưu Vân khẽ hừ một tiếng: "Còn nhỏ mà thẩm mỹ quan đã vặn vẹo như vậy, sau này phải làm sao bây giờ?"

Hải Lăng: "....."

"Vừa rồi ngươi nói đuổi của hải long tộc không thể tùy tiện chạm vào, nếu chạm vào thì sao?" Bích Lưu Vân tùy tiện hỏi.

Hải Lăng nhìn Bích Lưu Vân một cái, thẹn thùng đáp: "Chỉ có bạn lữ mới có thể chạm vào đuôi của hải long tộc, đuôi của hải long tộc là bộ vị mẫn cảm, chạm vào liền tương đương với cầu hoan!"

Sắc mặt Bích Lưu Vân hơi nhăn nhó lại một chút: "Ngươi nói cái gì?"

Hải Lăng tràn đầy vô tội nhìn Bích Lưu Vân: "Ta nói....."

Bích Lưu Vân nâng tay lên: "Không cần phải nói!" Nếu hắn nhớ không lầm, khi còn nhỏ, hắn rất thích nắm đuôi của tiểu tử này, đều do thiếu niên vô tri, mẫu thân cũng không dạy gì về phương diện này cho hắn.

"Lưu Vân, hiện tại ngươi trở nên thẹn thùng hơn nhiều rồi, trước kia ngươi rất ngay thẳng a."

Bích Lưu Vân: "....." Ngay thẳng mẹ ngươi!

Hải Lăng nhìn sắc mặt khó coi của Bích Lưu Vân, ghé sát vào: "Cho dù ngươi như thế nào, ta đều thích!"

.....

Hoàng cung nhân ngư tộc.

"Công chúa, Bích Lưu Vân đã đến chỗ Hải Lăng thiếu chủ." Thị nữ nói.

Ngải Lệ Nhi tức giận đập vỡ ly, "Tên tạp chủng đáng chết kia!" Tuy rằng Hải Lăng đã minh xác tỏ vẻ chưa từng thích Ngải Lệ Nhi, nhưng trong lòng Ngải Lệ Nhi luôn nghĩ, Hải Lăng là nhất thời hồ đồ, sớm muộn gì cũng sẽ tỉnh ngộ. Hiện tại lại nghe được tin Bích Lưu Vân đến sống cùng Hải Lăng, nàng lập tức ghen ghét nổi lên, trong đó còn có thêm vài phần khủng hoảng.

Sau khi tin tức Bích Lưu Vân là nhân ngư hoàng kim lộ ra, nhân ngư tộc liền bắt đầu điều tra, kết quả biểu hiện cho thấy, Bích Lưu Vân rất có khả năng là tư sinh tử công chúa Tuyết Phỉ Nhi.

Năm đó Tuyết Phỉ Nhi công chúa chết trận có quan hệ rất lớn do hoàng thất không kịp thời xuất binh cứu giá.

Nếu Bích Lưu Vân chỉ là nhân ngư bình thường thì thôi, nhưng hắn cố tình lại là nhân ngư hoàng kim, không ít trưởng lão trong tộc đều cảm thấy Bích Lưu Vân có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Ngải Lệ Nhi bĩu môi, năm đó Tuyết Phỉ Nhi công chúa vì thích một nhân loại mà ầm ĩ cả lên.

Tuyết Phỉ Nhi giấu Bích Lưu Vân kỹ như vậy, thân phận của Bích Lưu Vân hơn phân nửa là không thể đưa ra ánh sáng, nếu nàng đoán không sai, Bích Lưu Vân hẳn là tạp chủng do Tuyết Phỉ Nhi công chúa cùng tiện dân nhân tộc sinh ra, một tạp chủng nhân tộc, dựa vào cái gì mà tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với phụ hoàng nàng!

Ngải Lệ Nhi cúi đầu, trong lòng âm thầm suy nghĩ, hiện tại Bích Lưu Vân thân thiết với Hải Lăng, nếu hắn muốn trở lại nhân ngư tộc cầm quyền, Hải Lăng hơn phân nửa sẽ hỗ trợ.

Nhân ngư tộc cùng hải long tộc nhiều thế hệ liên hôn, sau khi nhân ngư tộc nghèo túng liền ẩn ẩn trở thành chi thứ phụ thuộc của hải long tộc, thái độ của hải long tộc đối với nhân ngư tộc cũng dẫn không còn coi trọng như trước nữa.

------oOo------

Chương 171: Tín vật đính ước

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 171

Chương 171: Tín vật đính ước

Xe ngựa của Đường Thiên Phong chạy như bay trên đường.

Đường Thiên Phong chống cằm, suy tư ngồi trong xe.

"Nhị hoàng tử, chúng ta đã sắp tới Bích Hải Bình Nguyên, trực tiếp đến phủ thành chủ sao?" Lão giả bên người Đường Thiên Phong đi đến hỏi.

Đường Thiên Phong lắc đầu, "Không cần, chúng ta đi dạo quanh Bích Hải Bình Nguyên một vòng trước đã."

"Cũng được."

Đường Thiên Phong cúi đầu, những lĩnh chủ khác được cử tới Bích Hải Bình Nguyên đều là tránh chỉ sợ không kịp, nhưng nghe nói Kỳ Thiếu Vinh đến đây lại sống không tồi, Đường Thiên Phong rất muốn tự mình kiến thức một chút xem, Kỳ Thiếu Vinh đến cùng là sống không tồi như thế nào.

Sau khi Kỳ Thiếu Vinh tới Bích Hải Bình Nguyên liền mở rộng sinh ý chỉnh dung tiếp đãi hải tộc, lại trị liệu hết bệnh nan y cho dạ hành giả, thanh danh trong hải tộc có thể nói là không tồi.

Chịu bậc ảnh hưởng này, quan hệ của nhân loại cùng hải tộc ở Bích Hải Bình Nguyên liền hòa hợp đi nhiều, giao dịch giữa hai bên cũng trở nên thường xuyên hơn.

Đường Thiên Phong dạo qua thị trường hải tộc một vòng, coi như hiểu sơ sơ về cái nhìn của hải tộc đối với Kỳ Thiếu Vinh.

Lĩnh chủ đại nhân tuy rằng rất gầy yếu, nhưng hắn rất có tiền.

Đồ mỹ phẩm của lĩnh chủ đại nhân dùng rất tốt, là vũ khí sắc bén để theo đuổi lão bà, chỉ là có hơi quý một chút.

Lĩnh chủ đại nhân biết chỉnh dung, muốn trở nên xinh đẹp thì đi tìm lĩnh chủ, bất quá, phí dụng thật sự là..... một lời khó nói hết.

Hắc y nhân bên người Đường Thiên Phong nhịn không được cảm thán: "Kỳ tứ thiếu thật biết làm sinh ý, cư nhiên phát triển sinh ý mỹ phẩm tới thị trường hải tộc."

"Đúng vậy! Sinh ý của Kỳ Thiếu Vinh đúng là làm rất lớn." Sinh ý cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành ở hoàng đô còn càng ngày càng tốt, nghe nói phần lớn lợi nhuận đều chạy vào túi của Dịch Phàm.

Lão giả hắc y nhíu mày lại: "Có một việc rất kỳ quái, Kỳ Thiếu Vinh tiêu 3000 vạn mua một khối tinh thạch, nghe nói là mua cho Trang Hạo."

"Nhìn dáng vẻ này xem ra quan hệ giữa Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đã có bước đột phá phát triển, vì Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh cư nhiên bỏ được tiêu nhiều tiền như thế!"

Đường Thiên Phong thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo kia rất có thiên phú làm tiểu bạch kiểm ăn cơm mềm a! Năm đó, Thẩm Nguyên cùng Dịch Sơ Tuyết đi từ hôn cho Trang Hạo, xem ra đều là làm việc lãng phí.

"Đúng vậy!" Lão giả hắc y tán đồng gật đầu, "3000 vạn, đó chính là một bút tiền lớn a!" 3000 vạn, một bút lớn như vậy, nếu là để quân thượng bỏ ra, quân thượng nhất định sẽ đau lòng muốn chết.

"Viên tinh thạch kia là thứ gì, đáng giá nhiều nhiều tiền như vậy?" Đường Thiên Phong nhịn không được hỏi.

"Cái này ta cũng không biết."

"Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đều không phải là người xúc động, nếu Kỳ Thiếu Vinh đã sẵn sàng bỏ ra 3000 vạn để mua, vậy liền đại biểu thứ kia không tầm thường." Trong lòng Đường Thiên Phong khẽ dâng lên một cỗ áp lực, hắn tới nơi này mang trong mình hai mục đích, thứ nhất là thúc giục Kỳ Thiếu Vinh mau chóng giao ra hải sa bí bạc, thứ hai chính là tìm hiểu thực hư về thực lực của Trang Hạo.

Phụ hoàng nhận được tin tức nói, thực lực của Trang Hạo đã tiến vào cấp chín.

.....

Đường Thiên Phong đi tới cửa hàng Thiên Long, "Đây là cửa hàng lớn số một số hai ở Bích Hải Bình Nguyên sao?"

"Đúng vậy."

"Cuối cùng cũng gặp được!" Đường Thiên Phong ở hoàng đô cũng từng nghe nói tới Bích Hải Bình Nguyên có một cửa hàng thần kỳ, chỉ kinh doanh thương phẩm của hải tộc, bên trong không có thứ gì mà không phải là tinh phẩm.

Đường Thiên Phong đi vào trong cửa hàng, không khỏi có cảm giác được mở rộng tầm mắt.

Đường Thiên Phong là hoàng tử Nguyên Quốc, bản thân coi như cũng từng thấy nhiều việc đời, nhưng sau khi tiến vào cửa hàng Thiên Long, hắn vẫn không khỏi chấn kinh một chút, thương phẩm trong cửa hàng Thiên Long đều là chí bảo của hải tộc, ngay cả hoàng thất Nguyên Quốc cũng không được giàu có sung túc như vậy.

Hải Lăng đứng trên thang lầu, nhìn về phía đám người Đường Thiên Phong, khóe miệng khẽ cong lên.

"Thiếu chủ, mấy người này lai lịch không rõ, có khi nào là....."

Hải Lăng vẫy vẫy tay: "Không sao, tới thì tới đi, dù gì cũng không phải việc của chúng ra, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo sẽ tiếp đón người này."

Đường Thiên Phong đi dạo một vòng trong cửa hàng Thiên Long, sau đó lui ra.

"Nhị hoàng tử, nghe nói lão bản sau màn của cửa hàng Thiên Long này là thiếu chủ hải long tộc, quan hệ cùng Bích cầm sư không tầm thường." Một người bên cạnh Đường Thiên Phong lên tiếng nói.

Đường Thiên Phong hít sâu một hơi: "Ta biết."

Tin tức của Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng Đường Thiên Phong đã sớm nhận được, chỉ là chưa có cách nào chứng thực mà thôi.

.....

Đường Thiên Phong sau khi ra khỏi cửa hàng Thiên Long, khởi hành đi đến phủ thành chủ.

"Nhị hoàng tử, sớm nghe tin ngươi muốn đến, chúng ta mong chờ đã lâu." Kỳ Thiếu Vinh cung kính chào hỏi.

"Làm phiền Kỳ tứ thiếu chờ lâu, là ta không phải." Đường Thiên Phong cười đến ôn tồn lễ độ, nhìn qua cực kỳ có lực tương tác.

Trang Hạo đi ra khỏi phủ thành chủ.

Đường Thiên Phong đánh giá Trang Hạo một phen, khen tặng nói: "Trang đại thiếu càng ngày càng khí vũ hiên ngang, mị lực phi phàm,

khoảng thời gian này Trang đại thiếu không ở hoàng đô, các thanh niên tài tuấn khác mới có cơ hội xuất đầu ra mặt."

Trang Hạo cười đáp: "Nhị hoàng tử nói đùa."

"Ta nghe nói Kỳ tứ thiếu tiêu 3000 vạn mua một khối tinh thạch làm vật đính ước tặng cho Trang đại thiếu, xem ra hai vị hẳn là sắp có tin mừng rồi!"

Trang Hạo tràn đầy sung sướng gật đầu: "Sắp rồi, sắp rồi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn lướt qua bộ dáng hớn hở của Trang Hạo, tức giận mắng: "Sắp cái gì!"

Trang Hạo thấy Kỳ Thiếu Vinh không vui, xấu hổ ngậm miệng lại.

"Nhị hoàng tử, ngươi hiểu lầm, đó không phải là tín vật đính ước." Kỳ Thiếu Vinh rầu rĩ giải thích.

Đường Thiên Phong kinh ngạc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, ngươi tiêu 3000 vạn mua đồ, đó cũng không được tính là tín vật đính ước sao?"

Kỳ Thiếu Vinh ha ha cười: "Ta chỉ là nhất thời xúc động, tên bán đồ kia coi thường ta là quỷ nghèo, không mua nổi đồ của hắn, cho nên ta liền vung tiền mua, xong việc mới cảm thấy hối hận vô cùng."

"Kỳ tứ thiếu, chỉ là tín vật đính ước mà thôi, ngươi không cần ngượng ngùng." Đường Thiên Phong tươi cười khuyên nhủ.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Lấy khối tinh thạch kia làm tín vật đính ước cũng không có việc gì."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Tên ngu ngốc Trang Hạo này, nguyên bản còn không có ấn tượng gì tốt với Đường Thiên Phong, hiện tại thì đứng chung trên một chiến tuyến luôn rồi!

"Viên tinh thạch kia còn ở đây không? Ta có vinh dự được xem một chút chứ?" Đường Thiên Phong hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lộp bộp một chút, thầm nghĩ: Mục đích của Đường Thiên Phong chính là cái này đi, viên thánh thạch kia đã bị Trang Hạo hấp thu rồi a!

"Được, đương nhiên có thể." Trang Hạo lấy ra một khối tinh thạch bảy màu, đưa qua.

Kỳ Thiếu Vinh thần sắc như thường, trong lòng lại ngẩn ra một chút.

Viên tinh thạch mà Trang Hạo lấy ra này chỉ là một loại Thải Hồng Thạch bình thường của hải tộc, Thải Hồng Thạch tuy rằng xinh đẹp, nhưng không có giá trị thực dụng gì lớn.

"Chính là cục đá này?" Đường Thiên Phong quái dị hỏi.

Trang Hạo cười đáp: "Đúng vậy! Vì ta, Thiếu Vinh đã phải ăn lỗ nặng."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Nhị hoàng tử, ngươi còn chưa ăn cơm đi, ta đã chuẩn bị tiệc rượu đón gió tẩy trần cho ngươi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Làm phiền Kỳ tứ thiếu."

"Nên làm."

.....

Phòng thí nghiệm.

Trang Hạo ngồi xuống bên người Kỳ Thiếu Vinh: "Đường Thiên Phong đã nói chuyện hải sa bí bạc cho ngươi chưa?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Chưa có."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn ra được Đường Thiên Phong là muốn mượn sức hắn, nhưng cố kỵ hoàng đế nghi ngờ, không dám làm quá trắng trợn táo bạo, người hoàng thất sống mệt như vậy, Kỳ Thiếu Vinh cũng không khỏi có chút tâm đồng tình.

"Nhìn dáng vẻ này xem ra hắn là muốn tạo ấn tượng tốt trong mắt ngươi." Trang Hạo nói.

"Ta thấy ấn tượng của ngươi về hắn mới không tồi a, rất có tiếng nói chung." Kỳ Thiếu Vinh cười nhìn Trang Hạo một cái.

Trang Hạo xấu hổ gãi gãi đầu: "Nào có! Bất quá, nhị hoàng tử quả thật là khá biết điều."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Khối tinh thạch kia từ đâu tới?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo tùy ý đáp: "Thời điểm xuống biển nhìn thấy cục đá kia, bộ dáng khá giống thánh thạch, cho nên tùy tay nhặt."

"Ngươi đã sớm đoán được sẽ có chuyện như này?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo ôm hai tay: "Ta đương nhiên không thể khẳng định, bất quá, lo trước khỏi hoạ a!"

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Trang Hạo: "Ngươi đúng là biết phòng ngừa chu đáo!"

Trang Hạo cười cười: "Ta vẫn luôn rất thông minh!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Không nói cái này, thanh đao kia đã xử lý xong chưa?" Kỳ Thiếu

Vinh hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Hải sa bí bạc đã được tách hết ra, tổng cộng ba cân bốn lượng. Hải tộc đúng là giàu đến chảy mỡ, thanh đao kia uy lực bình thường, tay nghề chế tạo lại xuất thần nhập hóa, tài liệu luyện chế lại còn là hải sa bí bạc khả ngộ bất khả cầu."

"Giao thứ kia cho Đường Thiên Phong đi, hẳn là có thể đuổi được hắn." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo vuốt vuốt cằm: "Hải Lăng nói hắn có thể cung cấp một ít."

"Nếu Hải Lăng muốn bán hải sa bí bạc, ta muốn tự mình giữ lại một ít.

Trang Hạo có chút ngoài ý muốn nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Chẳng lẽ ngươi cũng có hứng thú với pháp ma tinh?"

Kỳ Thiếu Vinh cười đáp: "Xem như có một ít đi."

Trang Hạo: "....."

"Đưa ba cân coi như cũng đủ rồi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

.....

"Nhị hoàng tử, ngài không nói chuyện hải sa bí bạch với Kỳ Thiếu Vinh sao?" Lão giả bên người Đường Thiên Phong hỏi.

Đường Thiên Phong nhắm mắt lại, nhiệm vụ thu thập hải sa bí bạc được phát ra đã lâu, nhưng Kỳ Thiếu Vinh lại không có động tĩnh gì, hiển nhiên là không quá muốn hoàn thành nhiệm vụ này.

"Hải sa bí bạc là cấm phẩm trong hải tộc, nếu Kỳ Thiếu Vinh biết, trong lòng hẳn là đã tồn tại tâm khúc mắc với phụ hoàng."

"Nhị hoàng tử, hải sa bí bạc tuy rằng là cấm phẩm trong hải tộc,

nhưng Kỳ Thiếu Vinh cùng thiếu chủ hải long tộc có giao tình, lại còn từng có ân với mấy cao thủ hải tộc, có ân cứu mạng dạ hành giả, nếu hắn thật sự muốn hoàn thành nhiệm vụ cũng không phải là không có khả năng."

Đường Thiên Phong nhắm mắt lại, lời lão giả nói, hắn đương nhiên biết, chỉ tiếc Kỳ Thiếu Vinh người này căn bản là không có tâm trung quân ái quốc gì.

Lão giả hắc y nhìn Đường Thiên Phong: "Quân thượng rất coi trọng hải sa bí bạc, nhị hoàng tử vẫn nên nhanh chóng thúc giục một chút thì hơn."

Đường Thiên Phong gật đầu: "Ta biết."

"Vừa rồi thời điểm chúng ta tiến vào, ta hình như thấy được trong đám hộ vệ của phủ thành chủ thật sự có cao thủ cấp chín hải tộc."

Đường Thiên Phong hít sâu một hơi, hộ vệ cấp chín hải tộc, chỉ sợ cũng chỉ có Kỳ Thiếu Vinh mới có thể mời được, thực lực của người này càng ngày càng khiến cho hắn nhìn không thấu!

------oOo------

Chương 172: Đại sứ hoàng đô

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 172

Chương 172: Đại sứ hoàng đô

Đường Thiên Phong ở lại trong phủ thành chủ, cả ngày không có gì làm nhàm chán đến hoảng.

"Kỳ Hằng quản sự, ngươi đi đâu vậy?" Đường Thiên Phong gọi Kỳ Hằng lại hỏi.

"Là nhị hoàng tử a! Ta đang chuẩn bị ra ngoài bán ít đồ." Kỳ Hằng xoay người đáp.

"Đây là mặt nạ kiểu mới?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy, có hai loại kiểu dáng, một loại cho người có tiền, một loại bán cho bình dân."

Đường Thiên Phong cười cười: "Là chuẩn bị cho hải tộc sao?"

"Đúng vậy."

"Kỳ tứ thiếu đúng là người săn sóc tỉ mỉ!" Đường Thiên Phong nhịn không được cảm thán.

"Nếu muốn kiếm tiền đương nhiên phải suy xét chu toàn một ít."

"Kỳ Hằng quản sự thật có năng lực!" Đường Thiên Phong tán thưởng khen tặng.

"Nào có, ta chỉ là thay thiếu gia làm một ít chuyện vặt mà thôi, người có năng lực phải là thiếu gia mới đúng."

Đường Thiên Phong gật đầu: "Kỳ Hằng quản sự không cần khiêm tốn, năng lực của ngươi mọi người đều rõ ràng."

"Nhị hoàng tử, nếu không có chuyện gì, ta đi trước."

"Kỳ Hằng quản sự xin cứ tự nhiên!"

.....

Đường Thiên Phong nhìn bóng dáng Kỳ Hằng rời đi, không tự giác than thở: "Sinh ý quả thật làm rất lớn a!"

Lão giả hắc y bên người Đường Thiên Phong lên tiếng: "Nhị hoàng tử, Kỳ Hằng, Bích Lưu Vân đều trung tử với Kỳ Thiếu Vinh, muốn tìm cửa đột phá từ trên người bọn họ sợ là không có khả năng."

Đường Thiên Phong gật đầu: "Đúng vậy!"

"Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo lại trốn đến phòng thí nghiệm ngầm đi, thần thần bí bí như vậy, cũng không biết là đang làm cái gì." Lão giả hắc y không vui nói.

.....

"Thẩm Nguyên, ngươi ở chỗ này a!" Đường Thiên Phong tự quen thuộc vỗ vỗ bả vai Thẩm Nguyên.

Thẩm Nguyên cung kính gọi một tiếng, "Nhị hoàng tử."

"Ta cũng coi như là tỷ phu ngươi, không cần câu thúc như vậy."

Thẩm Nguyên cười cười đáp, "Phải."

"A Nguyên, ngươi ở Bích Hải Bình Nguyên đã quen chưa?" Đường

Thiên Phong hỏi.

"Rất quen." Thẩm Nguyên đáp. Thời điểm hắn mới tới còn nghe nói Bích Hải Bình Nguyên rất nguy hiểm, bất quá, ở lại một thời gian mới phát hiện, nguy hiểm cũng chỉ như vậy mà thôi.

"Ta nghe nói nhân ngư tộc mấy lần tới gây chuyện?"

Thẩm Nguyên gật đầu: "Đúng là có chuyện như vậy, bất quá, đều bị đánh lui."

"Nhân ngư tộc là vương thất trong hải tộc, thực lực hẳn là không tồi đi?"

"Cái đó cũng không có, nhân ngư tộc kỳ thật rất yếu, hiện tại đã dần dần suy nhược." Thẩm Nguyên không thèm để ý nói.

"Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa a! Ta nghe nói trước đó có một đám nhân ngư tới, bị Trang Hạo một kiếm bức lui."

"Là một tiểu nha đầu hải tộc mang theo một đám ô hợp ngưỡng mộ nàng tới đây."

"Nghe nói Bích cầm sư đi theo Kỳ tứ thiếu tới Bích Hải Bình Nguyên, sao ta không thấy hắn?"

"Kỳ tứ thiếu tống cổ hắn đi hòa thân."

"Hòa thân?" Đường Thiên Phong nhăn mày, thầm nghĩ: Hòa thân, Thẩm Nguyên nói lời hẳn là đùa giỡn, bất quá, nếu Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng thật sự ở bên nhau, vậy thế lực của Kỳ Thiếu Vinh liền càng khủng bố.

Hắn còn từng nghe được một lời đồn đãi quỷ dị, nói Bích Lưu Vân là nhân ngư hoàng kim biến mất đã lâu, tuy rằng Đường Thiên Phong không rõ vì sao Bích Lưu Vân nguyên bản là một cầm sư nhân loại lại biến thành nhân ngư, nhưng đồn đãi rất ra dáng ra hình, hoàn

toàn không giống giả.

Thẩm Nguyên cười khan: "Ta nói bậy, Bích Lưu Vân hình như là đi nói chuyện sinh ý với thiếu chủ cửa hàng Thiên Long đi. cửa hàng Thiên Long cùng Kỳ tứ thiếu có khả năng là đang hợp tác sinh ý."

Đường Thiên Phong: "..... Kỳ tứ thiếu đúng là ham thích làm sinh ý!"

Thẩm Nguyên gật đầu: "Đúng vậy!"

.....

Kỳ Thiếu Vinh ngâm mình trong phòng thí nghiệm, nghiên cứu linh thảo hải tộc kiểu mới vừa tới tay.

"Nhị hoàng tử còn chưa định đi sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo hỏi.

"Ta nghĩ hắn sẽ không rời đi nhanh như vậy." Trang Hạo nói.

"Vì sao, chẳng lẽ thức ăn ở nơi này còn tốt hơn cả ở hoàng đô, hắn vui đến quên hết trời đất rồi?"

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh dừng lại một chút, nói: "Có lẽ nên tìm một đầu bếp kém một chút làm cơm cho nhị hoàng tử."

Trang Hạo: "....." Kỳ Thiếu Vinh coi Đường Thiên Phong là ai chứ?

Trang Hạo bất đắc dĩ cười cười: "Ta nghĩ hắn ở lại là muốn điều tra một số thứ đi."

Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại: "Ta có loại cảm giác....."

"Cảm giác gì?" Trang Hạo hỏi.

"Ta cảm thấy ta sẽ không thể ngồi trên cái vị trí lĩnh chủ này lâu được."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi cảm thấy quân thượng sẽ lại điều ngươi đi nơi khác?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Có khả năng này."

Trang Hạo cúi đầu xuống: "Đi một bước xem một bước đi."

"Sẽ không phải chỉ là bị điều đi thôi đâu, ta vừa mới đặt vững bước chân được ở nơi này, còn chưa kịp đại triển hoành đồ* a!" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy buồn bực than thở.

**Đại triển hoành đồ (Đại triển hồng đồ): hình tượng chim đại bàng dũng mãnh dương cánh, thể hiện vẻ oai phong, dũng mãnh, uy lực, bay xa hơn, cao hơn và không chịu khuất phục trước bất kỳ hoàn cảnh nào.*

"Không cần lo lắng, cho dù đi đến nơi nào, ngươi cũng đều có thể sống tốt."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Đi đuổi nhị hoàng tử về đi." Tề Thiếu Vinh trầm ngâm một chút nói.

Trang Hạo vuốt cằm: "Nếu ngươi thật sự muốn tống cổ hắn, vậy giao hải sa bí bạc cho hắn đi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy, vốn còn muốn đợi đến khi hắn tự mình mở miệng, hiện tại vẫn là để ta tự mình đưa cho hắn." Đưa ba cân hẳn là có thể báo cáo kết quả công tác rồi đi, thuận tiện khóc nghèo khóc khổ một chút.

.....

"Đây chính là hải sa bí bạc ta tìm được, không dối gạt nhị hoàng tử,

hải sa bí bạc thật sự là quá khó tìm, ta dốc hết tâm huyết, vào sinh ra tử mới tìm được một chút như vậy, mong nhị hoàng tử ở trước mặt quân thượng nói tốt vài câu giúp ta, xem có thể hạ thấp tiêu chuẩn xuống được không." Kỳ Thiếu Vinh cười nói.

Đường Thiên Phong cười cười: "Ta tin tưởng lấy năng lực của Kỳ tứ thiếu, nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ mà phụ hoàng giao phó."

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười gượng: "Nhị hoàng tử, ngươi đúng là coi trọng ta."

"Lấy quan hệ của Kỳ tứ thiếu cùng thiếu chủ cửa hàng Thiên Long, thu thập một ít hải ra bí bạc hẳn không phải là chuyện khó khăn gì đi?"

Kỳ Thiếu Vinh cười khổ, lộ ra vẻ mặt phiền muộn, "Nói dễ hơn làm a! Hải sa bí bạc là cấm phẩm trong hải tộc, thiếu chủ cửa hàng Thiên Long cũng rất khó xử, nhị hoàng tử, ngươi cũng biết cấm phẩm của hải tộc khó kiếm như thế nào đi.

"Chính là bởi vì khó kiếm, cho nên mới cần để thiên tài tuyệt thế như Kỳ tứ thiếu tới làm!"

"Nhị hoàng tử quá coi trọng ta."

"Cũng không phải là ta coi trọng Kỳ tứ thiếu, mà là Kỳ tứ thiếu có phần năng lực này." Đường Thiên Phong nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Phong: "Hải sa bí bạc muốn kiếm đủ cần rất nhiều thời gian."

Đường Thiên Phong vỗ vỗ bả vai Kỳ Thiếu Vinh, lời lẽ chính đáng nói: "Đại chiến trên tiền tuyến bất cứ lúc nào cũng có thể nổ ra, sinh mệnh của mấy trăm vạn tướng sĩ đều ký thác hết trên người Kỳ tứ thiếu, Kỳ tứ thiếu, vì vinh quang của Nguyên Quốc, làm phiền ngươi lo lắng rồi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Phong, trong lòng mạc danh cổ quái, khó trách Lưu Vân không muốn trở về tiếp nhận ngôi vị hoàng đế của nhân ngư tộc, cái loại cảm giác bị trọng trách đè nặng này, thật sự là không xong đến tột đỉnh.

.....

"Trang đại thiếu." Đường Thiên Phong lên tiếng gọi Trang Hạo lại.

Trang Hạo xoay người nhìn Đường Thiên Phong: "Nhị hoàng tử."

"Ta ở phủ thành chủ đã mấy ngày, lại khó khăn lắm mới gặp được ngươi, muốn tìm ngươi ôn chuyện cũng không có cơ hội." Đường Thiên Phong tràn đầy tiếc nuối than thở.

Trang Hạo thở dài, ai thán nói: "Cái này cũng không có biện pháp, Thiếu Vinh thích ngâm mình trong phòng thí nghiệm, mà hắn lại nhất định phải có ta bồi, bằng không sẽ cảm thấy tịch mịch."

Đường Thiên Phong nhìn bộ dáng ngượng ngùng của Trang Hạo, trong lòng không khỏi ác hàn một trận.

Trang Hạo nhìn Đường Thiên Phong: "Nhị hoàng tử, ngươi ở phủ thành chủ đã quen chưa?"

"Phủ thành chủ rất tốt, ăn ngon ngủ ngon, ta hoàn toàn không muốn rời đi rồi." Rõ ràng Trang Hạo đang thúc giục hắn rời đi, Đường Thiên Phong mặt không đổi sắc cười nói.

"Phủ thành chủ có tốt hơn đi nữa cũng không thể sánh bằng hoàng đô."

"Nếu đã như vậy, Trang đại thiếu vì sao lại cam tâm tình nguyện mà ở lại nơi này?" Đường Thiên Phong hỏi.

"Ta? Ta đương nhiên là bởi vì Thiếu Vinh, hắn ở lại chỗ này, cho nên ta cũng ở lại." Trang Hạo thản nhiên đáp.

Đường Thiên Phong: "....."

Đường Thiên Phong tới Bích Hải Bình Nguyên lần này còn gánh vác cả trọng trách tìm hiểu thực lực của Trang Hạo, giờ phút này Trang Hạo đang ở trước mặt, hắn lại hoàn toàn không cảm nhận được thực lực của Trang Hạo một chút nào, điều này khiến cho Đường Thiên Phong cảm thấy vô cùng thất bại.

Dưới tình hình chung, chỉ khi năng lực giữa hai bên cách nhau quá xa, hắn mới có thể không nhận ra được thực lực của đối phương.

"A Hạo, trước đó tin tức ngươi cùng Kỳ tứ thiếu chết truyền tới hoàng đô, phụ hoàng còn lo lắng vô cùng, may là hai người đều không có việc gì." Đường Thiên Phong cười nói.

Trang Hạo cười cười, thầm nghĩ: Quân thượng là lo lắng bọn họ không chết đi.

"Ta phúc lớn mạng lớn, không xảy ra chuyện gì lớn!" Trang Hạo không thèm để ý đáp.

Đường Thiên Phong gật đầu: "Đúng vậy! A Hạo phúc trạch lâu dài, đương nhiên sẽ không có việc gì, bất quá, ngươi cùng Kỳ tứ thiếu mất tích rất lâu, hai người các ngươi là đi đâu vậy?"

"Chúng ta cực khổ đi tìm kiếm hải sa bí bạc a." Trang Hạo đáp.

"Hải sa bí bạc khó tìm như vậy sao?" Đường Thiên Phong miễn cưỡng cười hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đương nhiên."

.....

Trang Hạo đi vào phòng thí nghiệm, Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu nhìn Trang Hạo một cái:

"Ngươi tới muộn."

"Trên đường bị nhị hoàng tử vướng." Trang Hạo nói.

"Hắn làm cái gì sao?"

"Hắn hình như đang âm thầm thử thực lực của ta."

"Vậy hắn đã biết?"

"Hắn quá yếu, hẳn là không nhìn ra cái gì."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Quá yếu, tiểu tử Trang Hạo này đúng là ngạo mạn!

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Sao nhìn ta như vậy?"

"Ngươi nói nhị hoàng tử quá yếu?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Đường Thiên Phong nếu nghe được những lời này, nhất định là sẽ bị tức chết!

------oOo------

Chương 173: Hải Lăng vs Trang Hạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 173

Chương 173: Hải Lăng vs Trang Hạo

Kỳ Hằng đi vào đại sảnh, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh uống một ngụm trà, ngẩng đầu lên quan tâm hỏi, "A Hằng, làm sao vậy?"

"Lưu Vân khi nào mới trở về?"

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ nói: "Trong thời gian ngắn sợ là sẽ không trở lại."

"Không trở lại?" Kỳ Hằng xoa xoa trán, cảm thấy vô cùng đau đầu.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Thế nào, ngươi rất nhớ hắn sao?"

"Có một chút, nếu trong thời gian ngắn hắn không trở về, có phải là sẽ không thể giúp ta không?" Kỳ Hằng sầu lo nói.

"Gần đây ngươi rất bận?"

"Có nhiều việc không thể lo hết nổi, sau khi mặt nạ số lớn cùng mặt nạ số nhỏ đẩy ra, có rất nhiều hải tộc đều yêu cầu đưa ra các loại mặt nạ kiểu hình mới, tỷ như hải tinh tộc muốn mặt nạ hình sao, hải

xà tộc muốn mặt nạ tam giác....."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Nếu thật sự lo không hết việc, ngươi đi tìm tam ca ta đi."

Kỳ Hằng hơi ngoài ý muốn: "Có thể chứ?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Năng lực của hắn không tệ, không thể bởi vì hắn là người Kỳ gia mà quá mức kỳ thị hắn."

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta đã biết, đúng rồi, thiếu gia, hiện tại Lưu Vân sẽ không gặp phiền toái đi."

"Nhân Ngư Chi Tâm cùng Hải Vương Tam Xoa Kích đều đang nằm trên tay hắn, nếu muốn giải quyết hoàn toàn vấn đề của nhân ngư tộc, hắn liền phải bận tâm không ít, bất quá, có Hải Lăng ở đó, Hải Lăng có thể chống đỡ cho hắn, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn."

"Ta không phải là sắp được uống rượu mừng của Lưu Vân cùng Hải Lăng đi?" Kỳ Hằng cười nói.

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm, tùy ý hỏi: "A Hằng, sao ngươi lại nghĩ như vậy?"

"Lấy năng lực của Lưu Vân, chỉ sợ là không thể bãi bình đám trưởng lão nhân ngư tộc, mà biện pháp tốt nhất lúc này là dựa thế, nếu Lưu Vân cùng Hải Lăng kết hôn, vấn đề đương nhiên liền có thể giải quyết, cho nên Lưu Vân cùng Hải Lăng hẳn là sẽ nhanh chóng kết hôn."

Trang Hạo mở cửa đi đến, chỉ nghe được nửa đoạn sau, không khỏi kích động lên: "Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng sắp thành thân?"

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Có lẽ đi."

Trang Hạo: "..... Nhanh như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt vặn vẹo của Trang Hạo, cố ý kích thích: "Đúng vậy."

Hắc Sa đi đến, nói: "Kỳ thiếu, Hải Lăng thiếu chủ tới."

Kỳ Thiếu Vinh nhướng mày: "Đúng là vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền tới! Không biết tiểu tử kia tới làm cái gì."

.....

"Hải Lăng thiếu chủ, đã lâu không gặp!" Kỳ Thiếu Vinh khách sáo chào hỏi.

Hải Lăng đầy mặt tươi cười gật đầu: "Đã lâu không gặp."

"Khí sắc thiếu chủ nhìn qua không tồi!"

"Đều là nhờ phúc của Kỳ thiếu, kỳ thật lần này ta tới là có chuyện muốn nhờ Kỳ thiếu hỗ trợ." Hải Lăng đi thẳng vào vấn đề.

"Tìm ta hỗ trợ, ta có thể giúp được gì cho Hải thiếu chủ sao?"

"Giúp được, giúp được, thực tế là ta muốn nhờ ngươi khuyên nhủ Lưu Vân gả cho ta, Lưu Vân rất nghe lời ngươi a, nếu là Kỳ thiếu khuyên nhủ, ta nghĩ hắn sẽ đồng ý."

Kỳ Thiếu Vinh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Sắc mặt Trang Hạo khó coi muốn chết, đi đến trước mặt Hải Lăng: "Tiểu tử ngươi đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước! Thiếu Vinh đã giúp ngươi lừa Bích Lưu Vân tới chỗ ngươi, hiện tại ngươi còn muốn hắn giúp ngươi khuyên nhủ Bích Lưu Vân thành thân, ngươi nghĩ cũng quá đẹp rồi đi."

Hải Lăng nhìn Trang Hạo: "Trang thiếu gia, ngươi đừng kích động như vậy, ta là nhờ Kỳ thiếu, cũng không phải nhờ ngươi."

Trang Hạo nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Hải Lăng một cái, "Ta chỉ là cảm thấy ngươi si tâm vọng tưởng!"

"Trang thiếu gia, ngươi quá kích động."

Trang Hạo: "..... "

"Hải Lăng thiếu chủ, vì sao ngươi lại cảm thấy ta sẽ giúp ngươi trong chuyện này?" Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, tò mò hỏi.

Hải Lăng cười cười, bộ dáng như đã định liệu trước: "Thực tế ta cùng Lưu Vân là lưỡng tình tương duyệt, nhưng Lưu Vân da mặt mỏng, ngượng ngùng thừa nhận, vậy nên Kỳ thiếu nếu có thể giúp ta khuyên nhủ Lưu Vân, đó chính là một chuyện vô cùng tốt, cho dù là ta hay Lưu Vân cũng sẽ đều cảm kích ngươi."

"Ngươi nói lưỡng tình tương duyệt chính là lưỡng tình tương duyệt sao? Ta thấy Bích Lưu Vân là không xem trọng ngươi đi!" Trang Hạo lạnh căm căm nói.

"Trang thiếu gia, ngươi nói chuyện đừng chua như vậy, nếu không phải ta biết ngươi nhất vãng tình thâm đối với Kỳ thiếu, sẽ còn nhầm tưởng ngươi là thích Lưu Vân, ghen tị ta."

Trang Hạo nghiến răng nghiến lợi nhìn Hải Lăng, "Ngươi....." Tiểu tử Hải Lăng này thật thiếu đánh.

"Trên thực tế, ta cũng rất muốn biết, Hải Lăng thiếu chủ làm cách nào biết được Lưu Vân là thích ngươi?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hải Lăng hỏi.

"Đuôi của hải long tộc chúng ta bình thường không thể chạm vào, chạm vào đuôi cũng coi như là cầu hoan, Lưu Vân từ nhỏ đã thích

ta, thường xuyên nắm đuôi của ta." Hải Lăng lộ ra vẻ mặt thật ngượng ngùng thú nhận.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng ngượng ngùng lại mang tính khoe mẽ kia, trong lòng không khỏi ác hàn một trận.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, điều chỉnh lại sắc mặt: "Nghe nói Hải Lăng thiếu chủ khi còn nhỏ vừa lùn lại vừa béo, Lưu Vân lại chỉ thích người xinh đẹp, ngươi cho rằng hắn thật sự là thích ngươi sao?"

Hải Lăng cười cười: "Thật là, Lưu Vân luôn thích nói xấu ta, kỳ thật khi còn nhỏ ta ngọc tuyết đáng yêu, coi như là thanh mai trúc mã với Lưu Vân."

Trang Hạo cười khan một tiếng: "Cái từ thanh mai trúc mã này dùng cũng quá gượng ép đi!"

Hải Lăng nhìn Trang Hạo: "Sao có thể? Nói tóm lại, ta cùng Lưu Vân chính là lưỡng tình tương duyệt, hơn nữa, hải long tộc cùng nhân ngư tộc nhiều thế hệ liên hôn, chúng ta chính là được ông trời tác hợp."

Trang Hạo: "....."

Hải Lăng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, ngươi cũng rõ ràng về duyên phân giữa ta cùng Lưu Vân đi?"

"Khi còn nhỏ bất tri bất giác coi ngươi thành mồi câu cá thì được coi là duyên phận cái gì?" Trang Hạo nói.

Hải Lăng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hải Lăng: "Hải Lăng thiếu chủ, ta nghĩ chuyện này ta không giúp được, ta vẫn luôn tôn trọng yêu thích tự do, đây là chuyện của Lưu Vân, ta hi vọng hắn có thể tự quyết định."

Hải Lăng không thèm để ý cười nói: "Kỳ thiếu là người có nguyên

tắc, cái này ta đương nhiên biết."

"Nếu Kỳ thiếu có thể giúp ta chuyện này, ta sẽ vô cùng cảm kích." Hải Lăng lấy ra ba cái hộp, mỗi hộp đều là một kiện trân bảo hải tộc.

"Hải Lăng thiếu chủ, ngươi không phải là muốn thu mua ta đi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Hải Lăng lắc đầu: "Không có, ta chỉ là muốn biểu đạt một chút tâm ý của mình, ta nghĩ Kỳ thiếu cũng rõ ràng, muốn biết một người có quý trọng ngươi hay không liền xem người đó có thể vì ngươi tiêu bao nhiêu tiền, ta so với Trang thiếu gia đây coi như đã là nam nhân tốt tuyệt hảo đi."

Trang Hạo tức giận nhìn Hải Lăng: "Vì sao so với ta ngươi lại là nam nhân tốt tuyệt hảo? Ngươi có chỗ nào mạnh hơn ta sao?"

"Ít nhất ta có thể tiêu tiền vì Lưu Vân a, mà nhờ phúc của Vưu Đạt tiền bối, toàn bộ hải tộc đều đã biết Trang thiếu gia là một kẻ ăn cơm mềm."

Trang Hạo: "....."

Hải Lăng làm như không nhìn thấy bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của Trang Hạo, cười nói: "Trang thiếu gia, ngươi đừng tức giận, có thể ăn cơm mềm cũng là phúc, có rất nhiều người muốn ăn mà không ăn được đâu."

Trang Hạo: "....."

Hải Lăng chuyển ánh mắt tới trên người Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, ngươi phải biết rằng ta đã rất có thành ý."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết."

Hải Lăng nói xong đứng lên: "Nếu Kỳ thiếu có thể hỗ trợ, ta nhất định sẽ khắc ghi ân đức của ngươi, vô cùng cảm kích."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta sẽ suy xét."

"Vậy, ta đi trước."

Trang Hạo chống eo, nhìn bóng dáng Hải Lăng rời đi: "Tên hỗn đản này, chỉ biết đi đường ngang ngõ tắt, đầu cơ trục lợi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Không thể không nói, tên kia còn rất cơ trí."

"Hắn thì tính là cơ trí cái gì, không biết xấu hổ!." Trang Hạo rầu rĩ mắng.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay: "Được rồi, không cần tức giận như vậy."

Trang Hạo xoay đầu nói: "Ta có việc, ra ngoài một chuyến, buổi tối có khả năng sẽ không trở lại."

Trang Hạo nắm chặt nắm tay, tiểu tử Hải Lăng vương bát đản kia, cư nhiên khinh thường hắn, một tên nhị thế tổ, dựa vào cái gì mà khinh thường hắn a!

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được!"

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, tâm tình Trang đại thiếu tựa hồ không tốt lắm!"

"Vẫn còn là tiểu hài tử, nói không chừng là tuổi dậy thì tới rồi."

"Tuổi dậy thì sẽ thế nào?" Kỳ Hằng tò mò hỏi.

"Sẽ miên man suy nghĩ, làm ra một ít chuyện ngu xuẩn."

"Trang đại thiếu sẽ không có chuyện gì đi?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Chắc là không đâu."

.....

Đường Thiên Phong đi đến, nói: "Kỳ tứ thiếu, ta vừa mới nhìn thấy Trang Hạo chạy ra ngoài."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết."

"Sắc mặt hắn nhìn qua không tốt lắm!"

"Đúng vậy! Tên kia tâm tình không tốt liền thích chơi tính tình tiểu hài tử."

Đường Thiên Phong: "..... Kỳ tứ thiếu không lo lắng sao?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc chân: "Có gì phải lo lắng, tên kia tuy rằng thích chơi tính tình tiểu hài tử, nhưng hắn cũng không phải là tiểu hài tử thật." Lấy thực lực của Trang Hạo hiện giờ, cho dù gặp phải cao thủ thánh cấp, đánh không lại thì cũng vẫn có thể chạy.

Đường Thiên Phong: "....."

Đường Thiên Phong đi ra khỏi đại sảnh, một hắc nhân y lập tức tiến tới, gọi một tiếng,

"Nhị hoàng tử."

"Trang Hạo mới vừa đi ra ngoài, tìm người theo dõi hắn chưa?"

"Đã tìm người theo dõi, bất quá, cần thiết sao?"

"Không biết, ta luôn cảm thấy lần này Trang Hạo sẽ làm ra một ít chuyện cực đoan."

"Người vừa tới bái phỏng hình như là thiếu chủ cửa hàng Thiên Long, quan hệ quả nhiên không tồi!" Đường Thiên Phong lẩm bẩm nói.

Trang Hạo ra khỏi phủ thành chủ, trực tiếp đi đến cửa hàng Mạc Vân.

------oOo------

Chương 174: Xúc động là ma quỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 174

Chương 174: Xúc động là ma quỷ

Cửa hàng Mạc Vân.

"Trang thiếu gia, đây là dụ yêu dịch, chỉ cần thả thứ này vào trong biển, yêu thú theo mùi sẽ tìm tới, chỉ là thứ này không dễ khống chế." Mạc Vân An giải thích.

Trang Hạo gật đầu, hai mắt sáng lên, "Chính là thứ này, cho ta đi."

"Trang thiếu gia, đây là dụ yêu dịch cao cấp, rất dễ đưa hải thú cấp tám, thậm chí là cấp chín tới." Mạc Vân An nhắc nhở.

"Ta biết." Trang Hạo bình tĩnh trả lời.

Quản sự đứng cạnh Mạc Vân An cau mày, không yên tâm dặn dò: "Trang thiếu gia, thứ này rất nguy hiểm, ngài sử dụng phải thật cẩn thận!"

Trang Hạo lấy xong dụ yêu dịch liền vội vã rời đi.

"Đại thiếu gia, dụ yêu dịch mà Trang thiếu gia lấy đi phẩm chất quá cao, nếu hắn thật sự dẫn hải thú cấp chín ra thì làm sao bây giờ?" Quản sự lo lắng hỏi.

Mạc Vân An không thèm để ý cười cười, tay phải nắm quạt xếp, nhẹ

nhàng đánh vào lòng bàn tay trái, "Chúng ta chỉ lo bán đồ, còn khách hàng mua đi làm cái gì là chuyện không liên quan đến chúng ta."

"Ta thật ra có chút tò mò, vị Trang thiếu gia này rốt cuộc là muốn làm cái gì, chẳng lẽ hắn muốn đi giết hải thú cấp chín?" Quản sự cửa hàng bật cười tự hỏi.

Mạc Vân An vỗ quạt xếp, suy tư nói: "Kỳ thật cũng không phải hoàn toàn không có khả năng."

Quản sự cửa hàng nhìn Mạc Vân An, cười gượng hai tiếng: "Thiếu chủ, ngài đang nói cái gì vậy?"

Mạc Vân An bật cười, không nói gì.

.....

Phủ thành chủ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt cổ quái của Kỳ Hằng, không rõ nguyên do hỏi: "Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?"

"Trang đại thiếu ra biển giết ba đầu hải thú cấp chín, còn hàng phục sáu đầu hải thú cấp tám, qua tay bán cho cửa hàng Mạc Vân." Kỳ Hằng bất đắc dĩ đáp.

Huyệt thái dương của Kỳ Thiếu Vinh thình thịch nhảy dựng lên, "Tiểu tử này....." Có phải điên rồi không? Đường Thiên Phong hiện còn đang ở Bích Hải Bình Nguyên, Trang Hạo muốn làm gì a?

"Hắn đâu rồi?" Kỳ Thiếu Vinh nhắm mắt lại hỏi.

"Đang ở bờ biển đi, trong chốc lát sợ là chưa thể hoàn thành giao dịch được."

Kỳ Thiếu Vinh đỡ trán thở dài, "Nhìn dáng vẻ này xem ra mấy lời Hải

Lăng nói rất có tính đả kích với hắn a!"

"Lần này Trang đại thiếu tựa hồ đã làm ra nổi bật quá lớn!" Kỳ Hằng xoa xoa huyệt thái dương nói.

Trang Hạo đứng bên bờ biển, ba đầu hải thú cấp chín thật lớn nằm trên bãi cát, dẫn tới không ít người vây quanh xem xét.

Trang Hạo chống eo, biểu tình không quá kiên nhẫn đứng ở một bên.

Mạc Vân An tìm mấy định giá sư tới, làm kiểm tra thi thể hải thú.

"Trang thiếu gia đúng là ghê gớm!" Mạc Vân An cảm thán.

Trang Hạo ôm hai tay, nôn nóng nhìn sắc trời: "Xử lý nhanh một chút, ta còn phải trở về ăn cơm."

Mạc Vân An gật đầu: "Được! Ta sẽ thúc giục bọn họ."

Mạc Vân An nhìn thần sắc không kiên nhẫn của Trang Hạo, trêu đùa nói: "Trang thiếu gia có việc gấp sao? Chẳng lẽ là muốn nhanh trở về bồi thành chủ đại nhân ăn cơm?"

Trang Hạo gật đầu, "Đúng vậy."

Mạc Vân An nhìn phản ứng của Trang Hạo, khóe mắt không khỏi trừu trừu.

.....

"Ngươi trở lại rồi!" Kỳ Thiếu Vinh ngồi trong đại sảnh, thấy Trang Hạo thần thái phi dương trở về, nhàn nhạt gọi một câu.

"Đúng vậy, cái này cho ngươi." Trang Hạo đầy mặt tươi cười tiến tới.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tấm thẻ trong tay: "Là từ chỗ cửa hàng Mạc Vân

tới?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"Có bao nhiêu?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Một trăm triệu."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Quả nhiên, chỉ cần có thực lực tuyệt đối, cộng thêm tính chịu mạo hiểm, kiếm tiền liền không phải là chuyện khó. Sinh ý cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành tuy rằng làm lớn, nhưng tốc độ kiếm tiền vẫn không mau bằng Trang Hạo giết hải thú được!

"Sau này chuyện nguy hiểm như vậy ngươi đừng làm." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Yên tâm đi, ta là ngự thú sư, chỉ cần dùng thuật ngự thú mê hoặc chúng nó trước, cho dù có là hải thú nguy hiểm đến đâu cũng sẽ không có việc gì."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Từ xưa đến nay ngự thú sư đều không nghèo được, có vật gian lận như vậy, có thể nghèo được sao?

.....

Đường Thiên Phong ngồi trong phòng, tâm tình thật lâu cũng không thể bình tĩnh được.

"Ngươi nhìn thấy Trang Hạo giết ba đầu hải thú cấp chín dễ như trở bàn tay?" Đường Thiên Phong nhìn lão giả kinh hồn chưa định hỏi.

"Đúng vậy, ta thấy Trang Hạo thả một lọ dụ yêu dịch vào trong biển, nháy mắt liền đưa tới mấy đầu hải thú, Trang Hạo là ngự thú sư, hắn đại khái là muốn dùng thuật ngự thú mê hoặc hải thú, sau đó lại ra tay tiêu diệt." Lão giả nói.

Đường Thiên Phong nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: "Nhìn dáng vẻ

này xem ra thật sự là cấp chín, bằng không hắn không thể dễ dàng như vậy....."

Đường Thiên Phong nắm chặt nắm tay, trong lòng dâng lên vài phần ghen ghét, hắn không khỏi nghĩ, nếu hắn có được năng lực như Trang Hạo, hắn liền không cần phải mưu hoa nhiều như vậy.

"Nhị hoàng tử, thực lực của Trang Hạo mạnh như vậy, chúng ta phải nhanh chóng thông tri cho quân thượng mới được!" Lão giả áo đen nói.

Đường Thiên Phong nhắm mắt lại, gật đầu: "Đúng vậy!" Chỉ sợ đã quá muộn, hiện tại Trang Hạo đã cấp chín, muốn thắng được hắn, chỉ có thánh cấp mà thôi.

Đường Thiên Phong vuốt ve ngón tay, thầm nghĩ: Thời điểm Trang Hạo ở hoàng đô, chỉ sợ là vẫn luôn che dấu thực lực, bằng không tiểu tử kia không có khả năng đột nhiên không tiếng động tiến vào cấp chín nhanh như vậy, chỉ là, Trang Hạo vẫn luôn che dấu rất khá, không biết vì sao lại đột nhiên xúc động như vậy.

Đường Thiên Phong cúi đầu, trong lòng dâng lên vài phần khó hiểu, nếu Trang Hạo ban đầu đã lựa chọn che giấu, vậy vì sao lại đột nhiên muốn bại lộ, chẳng lẽ hắn cảm thấy như vậy là đủ rồi, cho nên không thèm sợ hãi nữa?

.....

Kỳ Thiếu Vinh cắm đũa, chống cằm.

Trang Hạo khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Sao ngươi không ăn? Không muốn ăn sao? Thức ăn rất ngon a!"

"Khẩu vị của ngươi thật không tồi!"

Trang Hạo gật đầu: "Hình như vậy."

"Dùng sức quá mạnh, tiêu hao quá độ đi, ăn nhiều một chút." Kỳ Thiếu Vinh đầy mặt tươi cười nói.

Trang Hạo: "....."

"Sao ngươi lại nghĩ đến chuyện giết hải thú kiếm tiền?" Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi.

"Nghĩ liền làm." Trang Hạo tùy ý đáp.

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ nhìn Trang Hạo: "Cũng không cần thiết phải giết hải thú cấp bậc cao như vậy a!"

"Cấp bậc cao giá trị mới lớn! Giết cấp thấp quá phiền toái."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Lời này nói cũng không sai, chỉ là.....

"Nhị hoàng tử vẫn còn đang ở đây, lá gan của ngươi đúng là lớn."

Trong mắt Trang Hạo lộ ra một tia lạnh lẽo, "Dù sao quân thượng cũng sẽ không đánh mất nghi ngờ về Trang gia chúng ta, thêm một điểm cũng không nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Hoàng cung hải long tộc.

Bích Lưu Vân chống eo, lạnh lùng nhìn Hải Lăng: "Ngươi đã nói gì với Trang Hạo?"

"Không nói gì!"

"Không nói gì? Không nói gì mà Trang Hạo lại tự nhiên điên cuồng tìm giết hải thú bán kiếm tiền? Thiếu gia nói ngươi nói năng linh tinh kích thích Trang Hạo." Bích Lưu Vân không vui nói.

Hải Lăng nhún vai: "Được rồi, ta có nói một ít, bảo rằng hắn ăn cơm mềm này nọ, ta nào biết Trang thiếu gia lại nóng tính như vậy, cư nhiên không chịu nổi mấy lời trào phúng."

"Phải vậy không? Ngươi chỉ nói như vậy? Thật kỳ quái, da mặt Trang đại thiếu rất dày, sao đột nhiên lại mỏng đi rồi?" Bích Lưu Vân hoang mang tự nỏi.

Hải Lăng: "....."

"Kỳ thiếu chỉ nói với ngươi chuyện Trang Hạo, có còn nói gì khác không?" Hải Lăng hỏi.

"Khác, chuyện gì khác?" Bích Lưu Vân híp mắt nhìn Hải Lăng.

"Tỷ như muốn chúng ta thành thân gì đó."

"Thiếu gia vì sao phải nói chuyện này?"

Hải Lăng nhún vai: "Bởi vì ta là nam nhân tốt tuyệt thế a! Nếu thiếu gia nhà ngươi suy nghĩ cho ngươi, hắn hẳn là nên gả ngươi cho ta."

"Nam nhân tốt tuyệt thế, ngươi đúng là biết dán vàng lên mặt mình!"

Hải Lăng: "....."

.....

Phủ thành chủ.

"Trang đại thiếu tinh thần không tồi a!" Đường Thiên Phong nhìn gương mặt đầy hồng quang của Trang Hạo, lập tức khen tặng.

Trang Hạo hoạt động tay chân một chút: "Cũng tạm được."

Đường Thiên Phong quay sang Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, ta đang

chuẩn bị trở về hoàng đo."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Phong, trong lòng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi,

"Nhị hoàng tử trở về nhanh vậy sao?"

"Phụ hoàng lo lắng hai vị xảy ra chuyện, cho nên mới phái ta tới xem, nếu Kỳ tứ thiếu cùng Trang đại thiếu đều tốt, ta liền có thể an tầm trở về báo cáo kết quả."

"Bích Hải Bình Nguyên nguy cơ tứ phía, nhị hoàng tử ở đây đúng là không thể đảm bảo an toàn, vậy ta không giữ ngươi nữa."

Đường Thiên Phong cười cười: "Được."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Phong rời đi: "Không nghĩ tới tiểu tử này lại nguyện ý trở về nhanh như vậy."

"Cái muốn biết đều đã biết, thứ muốn lấy cũng đã lấy, đương nhiên muốn rời đi." Trang Hạo tùy ý nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói không sai!"

.....

Thẩm Nguyên đứng bên trong đình viện nhìn về phía Trang Hạo, trong mắt dâng lên vài phần phức tạp.

"Thẩm Nguyên, ngươi đang làm gì vậy?" Trang Hạo hỏi.

"Nhìn ngươi a!"

Thẩm Nguyên âm thầm cười khổ một tiếng, năm đó hắn cùng Trang Hạo đứng trong bảng hoàng đô thất tú, cảm thấy tuy có chênh lệch nhưng không xa bao nhiêu, nhưng hiện tại, Trang Hạo đã đứng ở tầm cao để hắn phải nhìn lên, tiểu tử này rốt cuộc là tu luyện thế nào

a!

"Ta đã có Thiếu Vinh."

Thẩm Nguyên cười khan một tiếng: "Ta chỉ nhìn mà thôi, sẽ không đoạt người với Kỳ tứ thiếu." Kỳ tứ thiếu rất khủng bố a! "Nói thật, thực lực của ngươi đúng là khiến cho người ta phải cảm thấy sợ hãi! Ta nguyên bản còn cho rằng nhị hoàng tử sẽ ở lại đây thêm một thời gian, kết quả bị ngươi dọa sợ chạy đi rồi."

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo híp mắt, thầm nghĩ: Đường Thiên Phong trở về, quân thượng một bụng toàn ý xấu kia không biết lại nghĩ ra chiêu gì nữa.

Hoàng đô.

"Tam thúc, ta nghe nói nhị hoàng tử đã trở lại?" Trang Khiêm hỏi.

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Đúng vậy! Quân thượng hình như có ý muốn triệu Kỳ tứ thiếu cùng đại ca ngươi trở lại hoàng đô."

Trang Khiêm bất mãn cau mày: "Quân thượng định điều ca ta đi đâu nữa?"

"Có thể là đi tiền tuyến." Trang Nhân Tuyền nói.

Nguyên Quốc cùng Tĩnh Quốc chiến hỏa đã được một thời gian, quân thượng vốn dĩ cho rằng trận này không khó đánh, đáng tiếc, Tĩnh Quốc thực lực không kém, chiến cuộc tớ tận giờ vẫn còn chưa kết thúc được.

Trang Khiêm nhìn Trang Nhân Tuyền: "Chỉ là Kỳ tứ thiếu mới được cử đi làm lĩnh chủ không bao lâu a!"

"Quân thượng muốn triệu Kỳ Thiếu Vinh trở về cũng sẽ không bận tâm hắn đã làm lĩnh chủ được bao lâu."

Trang Khiêm nhíu mày: "Thực lực của đại ca bại lộ?"

Trang Nhân Tuyền lắc đầu: "Ca ngươi hành xử quá xúc động."

"Đại ca nhất định là đã bị cái gì kích thích, hắn vốn dĩ không phải người xúc động như vậy."

"Mặc kệ nói thế nào, đại ca ngươi có thể trở về một chuyến thì vẫn là chuyện tốt." Trang Nhân Tuyền thở dài, buồn bã nói: "Hiện tại đại ca ngươi chỉ biết chạy theo phía sau Kỳ Thiếu Vinh, Trang gia sợ là đã sớm bị hắn vứt ra sau đầu."

------oOo------

Chương 175: Công chúa chiêu thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 175

Chương 175: Công chúa chiêu thân

Kỳ Hằng giao điều lệnh trên tay cho Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, quân thượng nói ngươi trở về hoàng đô báo cáo kết quả công tác."

Kỳ Thiếu Vinh tùy ý ném điều lệnh sang một bên, lười biếng ngã xuống ghế bập bênh, rầu rĩ than thở: "Quân thượng đại nhân đúng là hao hết tâm trí nghĩ cách dày vò ta!"

Tuy rằng từ lúc Đường Thiên Phong rời đi, Kỳ Thiếu Vinh đã sớm nghĩ tới một ngày này, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

"Thiếu gia, không phải ngươi không thích ở lại nơi này sao? Có thể trở về hoàng đô cũng là một chuyện tốt." Kỳ Hằng cười nói.

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Nếu quân thượng gọi ta trở về hưởng phúc, ta đương nhiên sẽ vui vẻ, cố tình hắn kêu ta trở về rồi không biết lại nghĩ cách gì chèn ép ta đâu."

Trang Hạo tràn đầy ân cần nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu Vinh, ngươi yên tâm, ta sẽ bảo hộ ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh tức giận trừng mắt với Trang Hạo: "Nếu không phải do ngươi vội vã bại lộ thực lực, ta cũng không cần gấp gáp chuyển nhà như vậy!"

Trang Hạo không thèm để ý nói: "Nơi quỷ quái này không có cái gì tốt, chỗ nào cũng đều có mùi tanh của biển, hơn nữa, con người cũng không thân thiện."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh ở bên này nói chuyện, Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng đi đến.

"Trang thiếu, Kỳ thiếu." Hải Lăng mở miệng chào hỏi.

Bích Lưu Vân nhíu mày rầu rĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi muốn rời đi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

Bích Lưu Vân thở dài, trên mặt nồng đậm quyến luyến không tha.

"Lưu Vân, thực lực của ngươi tiến bộ không ít a!" Kỳ Thiếu Vinh đổi đề tài nói.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Ta tiến bộ rất nhanh." Bích Lưu Vân được cao thủ hải long tộc chỉ điểm, thực lực tiến bộ nhanh như hỏa tốc. "Mấy ngày trước có một trưởng lão nhân ngư tộc tới một hai đòi ta giao ra Hải Vương Tam Xoa Kích, ta liền cắt cái đuôi của hắn, đá ra ngoài."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Lưu Vân đúng là ngày càng thêm hung tàn!

Bích Lưu Vân chống eo, đắc ý dào dạt nói: "Sau khi ta cắt cái đuôi của lão già kia đi, số lượng nhân ngư tộc tới tìm ta liền giảm đáng kể."

"Lưu Vân, ngươi thật lợi hại!"

"Thường thôi, thường thôi." Bích Lưu Vân tùy ý đáp.

Trang Hạo nhìn Hải Lăng: "Hải thiếu chủ, ta cùng Thiếu Vinh sợ là sẽ phải nhanh chóng khởi hành."

"Thuận buồm xuôi gió!"

"Hôn kỳ của Hải thiếu chủ cùng Bích cầm sư đã định ra chưa?" Trang Hạo hỏi.

Hải Lăng lắc đầu: "Chưa có."

"Vậy thật đáng tiếc, ta vốn dĩ còn muốn ở lại uống rượu mừng của các ngươi kia, nhưng hiện tại xem ra phải đợi xem sau này còn có cơ hội nữa không rồi." Trang Hạo tràn đầy tiếc hận than thở.

Hải Lăng cười cười: "Không sao, Trang thiếu gia, nếu ngươi cùng Kỳ thiếu muốn thành hôn, nhất định phải thông báo cho ta một tiếng."

"Nhất định, nhất định!"

"Trang thiếu, ngươi nhất định phải cố lên! Đừng để ta mười năm tám năm không đợi được, cuối cùng lại tham dự hôn lễ của Kỳ thiếu cùng người khác." Hải Lăng vỗ vỗ bả vai Trang Hạo, thấm thía nhắc nhở.

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn không khí "hữu hảo giao lưu" giữa Hải Lăng cùng Trang Hạo, âm thầm trợn trắng mắt.

.....

Kỳ Thiếu Vinh sau khi ném hết sinh ý ở Bích Hải Bình Nguyên sang cho Bích Lưu Vân liền cùng Trang Hạo trở lại hoàng đô.

Sau khi trở lại hoàng đô, Kỳ Thiếu Vinh cũng không có lập tức tới hoàng thành mà là đi đến Thiên Lan học viện.

"Sư phụ."

"Khó khăn lắm mới được một lần ngươi trở về thăm ta, vi sư phi thường cao hứng!" Hồ Phong đầy mặt tươi cười đi ra vỗ vỗ bả vai Kỳ Thiếu Vinh.

"Sư phụ, gần đây học viện thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Năm đó sau khi ngươi ở học viện nổi bật một phen, rất nhiều người ngưỡng mộ ngươi đều chạy tới, học viện vận hành tốt lên không ít, Dịch Phàm cũng định kỳ tài trợ cho học viện."

"Như vậy sao! Thời điểm ta mới trở lại phát hiện trong học viện tựa hồ có mấy mầm mống không tồi."

"Đúng vậy! Có hai tấm gương ngươi cùng Dịch Phàm ở đây, không ít người đều ý thức được Thiên Lan học viện chúng ta cũng không có chỗ nào kém hơn Thánh Hoàng học viện." Hồ Phong tươi cười nói.

"Trang Hạo mạnh hơn ta."

"Cái đó có quan hệ gì, Trang Hạo có mạnh hơn đi nữa không phải cũng đều nghe ngươi sao." Hồ Phong không thèm để ý đáp.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Sư phụ, lần này ta trở về có lẽ liền phải lập tức đi tiền tuyến."

"Ta vốn dĩ cũng cho rằng như thế, nhưng hiện tại sự tình hình như đã xảy ra một ít biến hóa."

"Biến hóa, biến hóa gì?" Kỳ Thiếu Vinh mê hoặc hỏi.

"Tiền tuyến hiện tại đang hoà đàm, mà công chúa Vân Quốc đang chuẩn bị chiêu thân."

"Công chúa Vân Quốc?"

Hồ Phong gật đầu: "Đúng vậy, hoàng thất Vân Quốc con nối dõi đơn bạc, chỉ có một nhi nữ là Nguyệt Đình công chúa, hiện tại công chúa chiêu thân, thư mời đã được gửi cho mười mấy vị hoàng tử."

"Tương lai Nguyệt đình công chúa sẽ trở thành nữ hoàng sao?"

Hồ Phong gật đầu: "Đúng vậy."

"Nếu vậy cưới nàng cũng tương đương với cưới một quốc gia?"

"Có thể nói như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ta nghĩ ngươi rất có khả năng sẽ bị phái đi hỗ trợ." Hồ Phong nói.

Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc hỏi: "Ta có thể giúp được cái gì?"

"Nguyệt Đình công chúa ra một khảo đề, ai muốn cưới nàng liền phải trèo lên núi Kéo Đức, hái một đóa hồng anh, nhất định phải là hoàng tử tự thân đi, nhưng có thể mang theo hộ vệ."

"Núi Kéo Đức không phải là cấm địa sao?"

"Đúng vậy! Quả thật là cấm địa, cho nên mới nói công chúa không dễ cưới a! Rất nhiều hoàng tử có khả năng sẽ không thể trở về được."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hồ Phong: "Như vậy cũng vẫn còn có người chịu cưới nàng?"

"Đương nhiên, cưới nàng liền tương đương với cưới một quốc gia, xưa nay tranh đấu trong hoàng thất huyết tinh vô cùng, lãnh thổ của Vân Quốc lại lớn hơn nước ta một chút, vì có được một số thứ,

đương nhiên phải mạo hiểm."

"Ta nghe nói cho dù là thánh cấp đi vào núi Kéo Đức cũng có khả năng ngã xuống, Vân Quốc rốt cuộc đang đánh chủ ý gì? Chẳng lẽ là muốn trắng trợn mưu sát hoàng tử các nước?"

"Thực lực phổ biến của hoàng tử các quốc gia không quá cao, cho nên mới mở rộng điều kiện, cho phép mang hộ vệ thi hành nhiệm vụ, nhưng vì phòng ngừa giọng khách át giọng chủ, chỉ cho mang nhiều nhất ba hộ vệ, hơn nữa, tuổi không vượt quá bốn mươi." Hồ Phong nói.

"Thì ra là thế!" Nếu như vậy thật ra liền có chút bảo đảm.

.....

Phủ đệ của Dịch Phàm.

"Thiếu gia, ngươi trở lại rồi!" Dịch Phàm đầy mặt tươi cười chào hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm: "Đúng vậy! Ngươi nhìn qua hình như rất cao hứng."

"Chờ ta chuyển giao hết các việc trên tay cho thiếu gia, ta liền có thể cùng Đình Hiên đi hưởng tuần trăng mật." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ngươi nghĩ quá nhiều, quân thượng còn đang cậy thế muốn dày vò ta đâu, hẳn là không bao lâu nữa ta liền phải rời đi, cho nên sinh ý cửa hàng vẫn cần phải có ngươi chống đỡ, ta cũng là thương mà không giúp gì được." Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy bất đắc dĩ vỗ vỗ bả vai

Dịch Phàm, vui sướng khi người gặp họa an ủi.

"Ta vốn dĩ còn cho rằng quân thượng sẽ điều ngươi lên tiền tuyến, bất quá, nào biết tiền tuyến lại hòa đàm."

"Cho dù hòa đàm, quân thượng cũng có thể sai ta đi nơi khác. Lại nói tiếp, vì sao tiền tuyến lại bỗng nhiên hoà đàm?" Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi.

"Đại khái là quân thượng phát hiện chuẩn bị không được đầy đủ, đánh tiếp cũng không có chỗ tốt gì đi." Dịch Phàm tùy ý đáp.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Có lẽ quân thượng lấy được hải sa bí bạc, đang mưu dự làm xong mấy khối pháo ma tinh rồi lại đánh tiếp.

"Nếu ta đoán không sai, quân thượng hẳn là sẽ an bài tứ hoàng tử đi tranh cưới, Nguyệt Đình công chúa cũng không phải người tốt gì!" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được nói.

"Thiếu gia, nếu ngươi muốn cự tuyệt hẳn là sẽ có cơ hội thoát thân, bất quá, Trang đại thiếu thì....."

Kỳ Thiếu Vinh hai tay chống lưng, "Ta vừa vặn có hứng thú với Vân Quốc, nếu quân thượng đã an bài ta đi cùng tứ hoàng tử, ta vừa lúc có thể tới thăm quan."

.....

Phủ tứ hoàng tử.

Đường Thiên Anh nhìn Trang Hạo, đẩy đẩy bả vai hắn mấy cái: "Trang Hạo, nghe nói hiện tại ngươi rất lợi hại."

"Cũng tạm được." Trang Hạo tùy ý đáp.

"Ngươi như vậy còn tạm được, vậy ta quả thật là không có chỗ dung thân." Đường Thiên Anh bất đắc dĩ nói.

"Quân thượng an bài ngươi đi Vân Quốc, ngươi đáp ứng rồi sao?" Trang Hạo hỏi.

Đường Thiên Anh gật đầu: "Phụ hoàng hạ chỉ, ta có thể không đồng ý sao? Hoàng đế Vân Quốc vốn là có bốn tử một nữ, đáng tiếc bốn vị hoàng tử liên tục tuổi xuân chết sớm, chỉ còn dư lại một nha đầu phiến tử, thật quý giá!"

"Nếu ngươi cưới được nàng liền chính là một bước lên trời."

Đường Thiên Anh cười khổ: "Hiện tại có rất nhiều người đều đang nhìn chằm chằm nha đầu kia, hơn phân nửa là không đến phiên ta."

Trang Hạo vỗ vỗ bả vai Đường Thiên Anh: "Đừng mất tự tin như vậy, tứ hoàng tử, ngươi vẫn rất ưu tú."

"Lời này từ trong miệng của Trang đại thiếu ngươi phun ra thật sự chẳng có chút lực thuyết phục nào. Đáng tiếc, hoàng thất Vân Quốc quy định người tham tuyển nhất định phải là hoàng tử, nếu không, có Trang Hạo ngươi ra tay, đám hoàng tử chúng ta còn làm nên trò trống gì."

Trang Hạo nhìn Đường Thiên Anh một cái: "Ta đã có Thiếu Vinh, công chúa gì đó kia không có quan hệ với ta."

"Lại nói tiếp, ngươi cùng Kỳ tứ thiếu định khi nào thành thân?" Đường Thiên Anh hỏi.

"Thiếu Vinh còn chưa suy xét cái này." Trang Hạo thở dài một hơi.

Đường Thiên Anh vỗ vỗ bả vai Trang Hạo, thở dài nói: "Gánh nặng đường xa a!"

Trang Hạo nhìn Đường Thiên Anh: "Ngươi đừng nói chuyện của ta, vẫn nên suy nghĩ làm sao cướp được tâm của công chúa điện hạ kia đi."

Đường Thiên Anh không thèm để ý cười cười: "Duyên phận vẫn nên thuận theo tự nhiên thì tốt hơn."

Trang Hạo: "....."

"Xem cửa thứ nhất của nữ nhân này liền biết, trèo lên núi Kéo Đức hái hoa hồng anh, trên đường không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết đâu."

"Hoa hồng anh có một truyền thuyết rất mỹ lệ, nghe nói chiến thánh Khải Tát vì một chuyện nhỏ đắc tội thê tử, vì lấy lòng người yêu, một mình hắn trèo lên núi Kéo Đức, trải qua muôn ngàn trăm cay nghìn đắng, thân mang trọng thương, cuối cùng cũng tìm được hoa hồng anh trở về lấy lại tâm của thê tử, sau này, hoa hồng anh liền trở thành loài hoa tượng trưng cho tình yêu."

Đường Thiên Anh lắc đầu: "Ta không cảm thấy truyền thuyết này mĩ lệ chỗ nào, bởi trong lịch sử hoàng thất ghi lại, Khải Tát sở dĩ đắc tội thê tử là bởi vì hắn có người ở bên ngoài, ta cảm thấy việc này cùng lắm chỉ có thể chứng minh, nếu muốn xuất quỹ *(ngoại tình)* nhất định phải có tinh thần chịu được mạo hiểm."

Trang Hạo: "....."

------oOo------

Chương 176: Mặc Linh Kim

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 176

Chương 176: Mặc Linh Kim

Kỳ gia.

"Phụ thân, quân thượng đã ra điều lệnh, Trang Hạo cùng tứ đệ đều được an bài cùng tứ hoàng tử đi Vân Quốc." Kỳ Thiếu Khang nói.

"Kỳ Thiếu Vinh đâu? Hiện tại hắn đang ở chỗ nào?" Kỳ Diệu hỏi.

"Hắn đến chỗ Dịch Phàm ở." Kỳ Thiếu Khang cúi đầu xuống, thầm nghĩ: Lúc trước Dịch Phàm tốn cả đống tiền trang hoàng biệt viện, khí khái vô cùng, hoàn toàn không kém Kỳ phủ.

"Hắn cùng tiểu tử tàn nhẫn độc ác Dịch gia kia rất có tiếng nói chung a!" Kỳ Diệu rầu rĩ oán trách.

Hiện tại đại bộ phận sinh ý của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành đều do Dịch Phàm quản, chỉ một chút lợi ích từ kẽ tay hắn lộ ra cũng đủ cho người Dịch gia nhìn mà đỏ mắt, cố tính Dịch Phàm làm việc còn quyết tuyệt hơn cả Kỳ Thiếu Vinh, người Dịch gia hoàn toàn không chiếm được chỗ tốt nào.

Kỳ Diệu cũng từng thử đi tìm Dịch Phàm, Dịch Phàm hoàn toàn không coi trọng hắn một chút nào, Kỳ Diệu cảm thấy mất mặt, liền ghi hận Dịch Phàm, đương nhiên, phẫn hận thì phẫn hận, hắn vẫn rất kiêng kị Dịch Phàm.

Dịch Phàm tuy rằng trẻ tuổi nhưng thực lực đã nằm phía trên Kỳ

Diệu.

Kỳ Thiếu Khang thấy Kỳ Diệu trầm mặt, trong lòng thầm thở dài một hơi.

"Phụ thân, ta thấy ngươi vẫn đừng đi tìm tứ đệ thì hơn." Kỳ Thiếu Khang nói.

Kỳ Diệu không vui nhìn Kỳ Thiếu Khang: "Ngươi có ý gì?"

Kỳ Thiếu Khang lắc đầu: "Ta chỉ là cảm thấy tứ đệ không phải người dễ bị thuyết phục."

Dịch Tầm từng đi tìm Dịch Phàm mấy lần, ngoại trừ ồn ào đến mất hết mặt mũi thì không thu hoạch được cái gì.

.....

Không chờ Kỳ Diệu suy nghĩ kỹ có nên đi tìm Kỳ Thiếu Vinh hay không, Kỳ Thiếu Vinh đã lên xe ngựa chạy thẳng tới Vân Quốc.

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trong xe ngựa hoàng gia, đá Trang Hạo một chân, "A Hạo, ngươi xem tứ hoàng tử có thể ôm được mỹ nhân về không?"

"Ta cũng không biết!" Trang Hạo chua chua nghĩ, bản thân hắn còn chưa theo đuổi được lão bà, hiện tại đã phải đi giúp người khác làm áo cưới, đúng là tạo nghiệt!

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Nghĩ cái gì vậy?"

"Ta đang nghĩ, nếu tứ hoàng tử thật sự cưới được vị công chúa kia, hắn liền phải xui xẻo, cả ngày bị một nữ nhân ức hiếp; ta nghe nói công chúa kia rất thích tranh đấu thực chiến, thích luận bàn với người ta, đệ tử thế gia ở Vân Quốc đều đã từng bị nàng đánh, hung danh lan truyền, trong Vân Quốc không có người nào dám cưới nàng, cho nên mới có thể làm ra bữa tiệc chiêu thân này." Trang

Hạo vui sướng khi người gặp họa đáp.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Tốc độ của xe ngựa hoàng gia rất nhanh, mười ngày sau, đoàn người đã tiến vào lãnh thổ Vân Quốc.

Hoàng đô Vân Quốc vô cùng phồn vinh, bởi vì công chúa muốn chiêu thân, trong Vân Quốc liền tụ tập không ít hoàng tử, hoàng tử lại mang theo không ít người tới, cứ như vậy, các tửu điếm lập tức bị chen đầy.

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhã đi trên đường, "Kỳ Hằng đâu?"

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay: "Hắn nói muốn đi dạo các cửa hàng lớn của Vân Quốc xem thử, từ sáng sớm đã đi rồi."

Trang Hạo gật đầu: "Như vậy a!"

"A Hằng chính là kẻ có tiền, bất quá, ngày thường hắn quá thanh tâm quả dục, cái gì không quan trọng liền không mua, khó khăn lắm mới có thể ra ngoài đi dạo một chuyến."

"Vân Quốc nổi tiếng về các loại khoáng thạch, Kỳ Hằng là ma pháp sư kim hệ, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy hứng thú." Trang Hạo suy tư một chút nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Có khả năng này đi."

.....

Kỳ Hằng đi vào cửa hàng Thiên Tuyết, trong cửa hàng hội tụ không ít người.

Các loại khoáng thạch quý trọng lần lượt xếp hàng trưng bày trong ngăn, hấp dẫn tới một đám người.

Không ít ma pháp sư tu tập vậy quanh trước một rương thủy tinh kim thạch chỉ chỉ chỏ chỏ.

"Đây là bảo vật trấn điếm của cửa hàng Thiên Tuyết, Mặc Linh Kim, chính là trân bảo khó có được!"

"Tuy rằng là thứ tốt, nhưng hai ngàn vạn đồng vàng cũng quá quý."

"Đúng vậy! Quý như vậy có thể bán được sao."

.....

Kỳ Hằng nhìn tinh thạch lóe ánh sáng đen trong rương thủy tinh, hai mắt dâng lên vài tia khác thường.

"Đại ca, ngươi xem, không nghĩ tới Vân Quốc một chuyến lại gặp được khối Mặc Linh Kim lớn như vậy!" Giang Lâm tràn đầy hưng phấn nói.

"Có chút quý a!" Giang Hà nhíu mày lại.

"Bằng không tìm Tả thiếu mượn chút tiền, đợi trở lại gia tộc chúng ta nhờ trưởng lão trả lại cho hắn." Giang Cầm Tâm thử hỏi,

"Đây là một biện pháp không tồi, bất quá, Tả thiếu không dễ nói chuyện lắm." Giang Lâm lo lắng khuyên can.

"Để ta đi thử đi, Tả thiếu nhìn qua cũng rất bình dị gần gũi, bỏ qua khối Mặc Linh Kim này, về sau không biết còn có thể gặp được nữa hay không." Giang Cầm Tâm quyết tâm đưa chủ ý.

.....

Kỳ Hằng nhìn qua đám thiếu niên một cái, xoay người đi tìm quản sự.

"Khối Mặc Linh Kim kia, ta muốn." Kỳ Hằng nhàn nhạt nói.

Quản sự cửa hàng do dự nhìn Kỳ Hằng một chút: "Mặc Linh Kim giá trị hai ngàn vạn, tiểu hữu định thanh toán như thế nào....."

Quản sự cửa hàng thấy Kỳ Hằng mặc một thân trang phục tầm thường vô kỳ, trong mắt lộ ra vài phần hoài nghi.

Kỳ Hằng lấy ra một tấm thẻ: "Trực tiếp chuyển tiền."

Quản sự cửa hàng thấy là thẻ của Thương Minh, sửng sốt một chút, lập tức sửa thái độ, cung kính vô cùng, "Thì ra là tiểu lão bản của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành! Thất kính, thất kính, ta lập tức đi lấy Mặc Linh Kim cho ngươi."

Kỳ Hằng gật đầu: "Làm phiền."

Giang Lâm nhíu mày lại, đi lên một bước: "Vị huynh đài này....."

Kỳ Hằng xoay người nhìn Giang Lâm: "Có chuyện gì?"

"Không biết ngươi muốn khối Mặc Linh Kim này để làm gì?"

"Ta thấy cục đá này đẹp, cho nên muốn mang về cất chứa." Kỳ Hằng nói.

Giang Lâm âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Nếu chỉ là như vậy, không biết ngươi có thể ngường lại khối Mặc Linh Kim này cho chúng ta hay không?"

Kỳ Hằng ôm hai tay: "Được a! Hai ngàn vạn, nếu hiện tại ngươi có thể lập tức chuyển tiền, ta liền thuận nước giong thuyền nhường cho ngươi."

Giang Lâm xấu hổ cười cười: "Cái này, hiện tại ta không có....."

"Không có tiền, muốn ta tặng không cho ngươi sao? Ngươi suy nghĩ

nhiều quá!" Kỳ Hằng lạnh mặt xuống.

Giang Lâm căng đỏ bừng mặt, "Ta không phải....."

"Kỳ thiếu, đồ ngươi muốn ta đã bao lại tốt cho ngươi." Quản sự cửa hàng mang Mặc Linh Kim tới nói.

"Làm phiền." Kỳ Hằng nhận lấy Mặc Linh Kim, không để ý tới Giang Lâm nữa, xoay người liền đi.

.....

"Tên kia có địa vị gì? Kiêu ngạo như vậy?" Giang Lâm nhịn không được nhỏ giọng nói thầm.

Giang Cầm Tâm nhăn mày lại: "Có quan hệ với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, lại không phải là bản thân Kỳ Thiếu Vinh, hẳn là thủ hạ của Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Hằng."

"Kỳ Hằng, ta hình như đã nghe nói tới người này, là thuộc hạ đắc lực của Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh đối xử với thuộc hạ rất hào phóng, mỗi người đều giàu đến chảy mỡ, lúc trước Dịch Phàm thành hôn chính là tiêu pha đến mấy ngàn vạn đồng vàng." Giang Hà nói.

Mấy người Giang gia đều đến từ Tấn Quốc, sau khi Kỳ Thiếu Vinh hợp tác với Thương Minh, Thương Minh liền đưa sản phẩm của hắn ra khắp các quốc gia.

Giang Lâm rầu rĩ đỏ bừng mặt: "Cái gì chứ, chỉ là một thuộc hạ của Kỳ Thiếu Vinh mà thôi, cư nhiên phát cuồng đến như vậy!"

Giang Cầm Tâm mím môi nói: "Mặc Linh Kim bị hắn mua đi rồi, muốn mua lại chắc chắn sẽ không dễ dàng."

Giang Lâm nhíu mày: "Tên kia mua Mặc Linh Kim làm gì chứ, người bình thường cho dù mua cũng không sử dụng được."

.....

"Thiếu gia." Kỳ Hằng đi ra khỏi cửa hàng không lâu liền gặp được Kỳ Thiếu Vinh.

"Có thu hoạch gì không?"

Kỳ Hằng gật đầu, "Vừa mới mua một thứ, tiêu hai ngàn vạn đồng vàng, thứ kia vừa vặn cũng có người coi trọng, muốn ta qua tay."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Có người cạnh tranh liền thuyết minh là thứ tốt! Đối phương định trả bao nhiêu tiền?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Đối phương nói tạm thời không có tiền."

"Không có tiền còn muốn qua tay! Thật không thể hiểu được! A Hằng, nếu ngươi muốn bán, ít nhất phải bốn ngàn vạn!"

Kỳ Hằng: "....."

"Ngươi mua cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi.

Kỳ Hằng lấy Mặc Linh Kim ra, Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được nhíu mày lại, "Khối đá như vậy có tác dụng gì? A Hằng, ngươi hiếm lắm mới mua được một thứ, sao không chọn mua tốt một chút, đừng tiếc tiền, kiếm tiền chính là để mua đồ, dùng hết lại kiếm."

Kỳ Hằng: "....."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Khối Mặc Linh Kim này có tác dụng rất lớn với ma pháp sư, đấu khí sư kim hệ, hơn nữa, Mặc Linh Kim có một loại công hiệu độc đáo, chỉ ma pháp sư, đấu khí sư kim hệ thể chất đặc thù mới có thể đồng hóa nó, dung nhập vào thân thể."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo: "Ngươi cũng có thuộc tính kim, có thể đồng hóa không?"

"Không được, chỉ người có thể chất vàng ròng mới có thể đồng hóa, ta không phải." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Kỳ Hằng: "A Hằng, ngươi nhặt được bảo!"

Kỳ Hằng cười nói: "Đúng vậy, bất quá, có chút quý."

"Bao nhiêu tiền?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Hai ngàn vạn."

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý: "Vẫn tốt, vẫn tốt."

Trang Hạo: "....."

.....

Đám người Kỳ Thiếu Vinh trở lại biệt viện, hoàng thất Vân Quốc vì nghênh đón hoàng tử các quốc gia, chuyên môn thành lập một biệt viện kiểu lớn, tất cả hoàng tử cùng vào ở cũng không chật, bất quá, chúng hoàng tử ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, khó tránh khỏi sẽ huyết đua một phen.

"Trang Hạo, các ngươi trở lại rồi!" Đường Thiên Anh đi ra chào đón.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử, ngươi không ra ngoài đi dạo sao?"

"Đi đường quá mệt mỏi, cho nên ta đã ngủ một giấc."

.....

"Đại ca, là hắn!" Giang Cầm Tâm nhìn thấy Kỳ Hằng, nhịn không được hô lên.

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Giang Cầm Tâm một cái.

Giang Hà kéo tay Giang Cầm Tâm lại thúc giục: "Đi thôi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt Kỳ Hằng, hỏi: "A Hằng, làm sao vậy, ngươi quen bọn họ sao?"

"Trước đó từng gặp mặt một lần, ta coi trọng Mặc Linh Kim, bọn họ cũng vậy." Kỳ Hằng đáp.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế!"

Đường Thiên Anh nhìn về phía đám người Giang Hà: "Đó là người Tấn Quốc."

Tấn Quốc có chút đặc biệt, hoàng thất thùng rỗng kêu to, Tả gia cầm giữ triều chính, từ trên xuống dưới cơ hồ đều là người Tả gia, hoàng thất cùng lắm chỉ là một vật tượng trưng.

"Tấn Quốc sao? Hoàng tử Tấn Quốc tựa hồ chính là kình địch của tứ hoàng tử ngươi a."

Kỳ Thiếu Vinh cười nhìn Đường Thiên Anh.

Đường Thiên Anh nhấp môi cười, hoàng tử Tấn Quốc không đáng lo, nhưng Tả Vân Phi mang đội Tấn Quốc lại không phải người tốt lành gì.

"Nghe nói Tả Vân Phi tâm tình có chút vặn vẹo!" Đường Thiên Anh nói.

Trang Hạo gật đầu: "Ta hình như cũng từng nghe nói tới, mấy năm trước Tả Vân Phi bị ám hại, thực lực không tiến còn lui, sau này, hắn không thể không đi khắp nơi tìm thầy chữa bệnh, cuối cùng được một vị thần y cứu sống..... Sau khi trở về, tính tình Tả Vân Phi liền trở nên vô cùng kỳ quái."

Kỳ Hằng dao động tầm mắt một chút, không có phản ứng gì.

------oOo------

Chương 177: Người quen cũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 177

Chương 177: Người quen cũ

Biệt viện hoàng tử Tấn Quốc.

Tả Vân Phi nằm trên giường, một tay lót dưới đầu, Giang Cầm Tâm tới nói chuyện, hắn cũng không thèm đứng dậy.

"Mặc Linh Kim?" Tả Vân Phi nhàn nhạt dò hỏi.

Giang Cầm Tâm gật đầu: "Đúng vậy! Chỉ cần hai ngàn vạn là có thể mua tới."

Tả Vân Phi âm thầm trợn trắng mắt, hắn cũng không quá để ý hai ngàn vạn này, vấn đề là, hắn cho mượn tiền, Giang Cầm Tâm lại chưa chắc sẽ trả, hơn nữa, việc này không có quan hệ với hắn, Tả Vân Phi không muốn trộn lẫn vào.

"Ta thấy tên kia chưa chắc sẽ bán Mặc Linh Kim cho ngươi." Tả Vân Phi lạnh nhạt nói.

Giang Cầm Tâm cũng đoán được chuyện này sẽ không thuận lợi, nếu như tăng giá, hắn vẫn còn có khả năng mua về, nhưng đối phương lại là thuộc hạ đắc lực của Kỳ Thiếu Vinh, bản thân không thiếu tiền, nhưng khó khăn lắm mới gặp được một vật tốt như vậy, không thử một lần hắn thật sự là không cam lòng.

Trên thực tế, Giang Cầm Tâm cũng không phải quá muốn Mặc Linh Kim, nguyên nhân sâu xa trong đó là nàng muốn mượn cơ hội lần

này tiếp cận Tả Vân Phi, thử thái độ của hắn một chút.

"Chỉ thân thể vàng ròng mới có thể hấp thu được Mặc Linh Kim, hắn cho dù có mua cũng không dùng được." Giang Cầm Tâm âm thầm rầu rĩ, chỉ cảm thấy Kỳ Hằng thật sự quá phận, ỷ vào bản thân có tiền, tiêu xài lãng phí.

Tả Vân Phi híp mắt lại, suy tư nói: "Thân thể vàng ròng, nói không sai! Người khác mua được thứ này về cũng không sử dụng được."

Năm đó người kia không phải có thân thể vàng ròng sao, hơn nữa, Kỳ Thiếu Vinh còn có một thân phận nữa là Tà Y, người ở bên cạnh Tà Y, ít nhiều hẳn cũng được một ít mưa dầm thấm đất.....

"Ta đi gặp hắn."

Giang Cầm Tâm nhìn Tả Vân Phi trầm mặt, trong lòng không khỏi mờ mịt lên, nàng không nghĩ tới Tả Vân Phi lại thật sự hỗ trợ, tuy rằng bộ dáng Tả Vân Phi là có vẻ cảm thấy hứng thú với Kỳ Hằng, nhưng Giang Cầm Tâm vẫn kinh hỉ trong lòng.

.....

"Tứ hoàng tử, Tả thiếu của Tấn Quốc tới." Đường Thiên Anh đang nói chuyện với Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, một thủ hạ chạy vào bẩm báo.

Đường Thiên Anh hơi sửng sốt một chút: "Sao hắn lại tới, mau mời!"

Tả Vân Phi mang theo mấy người Giang gia đi đến, ánh mắt dạo qua người trong đình viện một vòng, "Ta tới là....."

Ánh mắt Tả Vân Phi dừng lại trên người Kỳ Hằng, đột nhiên lộ ra một tia thần thái khác thường.

Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi chỉ nhìn nhau trong nháy mắt, sau đó lại dời đi.

Đường Thiên Anh thấy Tả Vân Phi chỉ nói đến một nửa, khó hiểu hỏi: "Tả thiếu, ngươi tới là....."

Tả Vân Phi cười cười: "Không có gì, không đề cập đến mục đích cũng được."

Giang Cầm Tâm vốn còn lòng đầy vui mừng đi theo đến, nghe được Tả Vân Phi nói như vậy, âm thầm nắm chặt nắm tay, trong lòng không khỏi mất mát lên.

Tả Vân Phi đi tới trước mặt Kỳ Hằng: "Đã lâu không gặp a! Ta tìm ngươi rất lâu, thật đúng là đi mòn giày sắt tìm không thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công!"

"Ta không quen ngươi." Kỳ Hằng quay mặt qua, xoay người muốn rời đi.

Tả Vân Phi bắt tay Kỳ Hằng lại, "Ngươi không quen ta? Chúng ta sớm chiều ở chung lâu như vậy, ngươi cư nhiên quên được ta? Y sư đại nhân, bệnh hay quên của ngươi cũng quá lớn rồi đi!"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Buông tay!"

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, trong mắt là nồng đậm phẫn uất, phẫn uất nhiều, nhưng trong đó lại có một phần cảm tình nói không nên lời.

Trang Hạo đứng ở bên cạnh quan chiến một hồi, tiến lên nắm lấy tay Tả Vân Phi, cười tủm tỉm nói: "Tả thiếu, ngươi quá đà."

Trang Hạo nhìn như nhẹ nhàng nắm lấy tay Tả Vân Phi, thực tế lại dùng lực cực đại.

Tả Vân Phi buông tay ra, quay lại cười cười với Trang Hạo: "Thật xin lỗi, khó khăn lắm mới gặp được người quen cũ, ta thật sự là có chút khó kìm lòng nổi."

"Ta nói ngươi nhận sai người rồi." Kỳ Hằng nói.

Tả Vân Phi áy náy nhìn Kỳ Hằng: "Thật xin lỗi, ta nhận sai ngươi thành người trước kia từng lên giường với ta, ta cũng không có biện pháp, các ngươi lớn lên quá giống nhau, ta lại tìm hắn đã lâu, hiện tại nhìn thấy ngươi liền hiểu lầm."

Đường Thiên Anh nhịn không được phun một ngụm nước trà ra.

Kỳ Hằng lạnh mặt nắm chặt nắm tay, trực tiếp đi ra ngoài.

Trang Hạo nhìn ánh mắt tràn đầy hung quang của Tả Vân Phi, khóe miệng nhịn không được run rẩy một chút, nhìn thấy người từng lên giường qua sắc mặt dữ tợn như vậy làm cái gì, cho dù dục cầu bất mãn cũng không cần như thế đi.

Tả Vân Phi nhìn bóng dáng Kỳ Hằng rời đi, thật lâu sau cũng không thể hoàn hồn được.

"Trang thiếu, ngươi có thể buông tay ra được không, ngươi nắm tay chặt như vậy, người không biết còn tưởng rằng ngươi yêu thầm ta." Thấy thân ảnh Kỳ Hằng biến mất, Tả Vân Phi cuối cùng cũng hoàn hồn lại, lạnh lùng nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo kinh ngạc nhảy dựng, giống như bị điện giật thu hồi tay lại.

Người đi theo Tả Vân Phi tới đây một đám bộ dáng ngoài ý muốn.

Giang Lâm ghé sát tới bên người Giang Cầm Tâm hỏi: "Đường muội, chuyện gì vừa xảy ra?"

Giang Cầm Tâm lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Giang Cầm Tâm nhìn thần sắc của Tả Vân Phi, không khỏi thầm nghĩ: Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng chẳng lẽ đã quen biết từ trước, chẳng lẽ năm đó người chữa trị cho Tả Vân Phi là Kỳ Hằng? Không

có đạo lý a! Nếu Kỳ Hằng có y thuật tốt như vậy thanh danh đã sớm lan truyền ra xa.

.....

Kỳ Hằng vừa đi, Tả Vân Phi liền mang theo người Giang gia rời khỏi.

Trang Hạo rất muốn hỏi về quan hệ của Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng, bất quá, cuối cùng cũng vẫn nhịn xuống được.

"Tả thiếu, Mặc Linh Kim..... "Giang Lâm nhịn không được lên tiếng.

Tả Vân Phi nhìn Giang Lâm một cái: "Các ngươi đừng suy nghĩ nữa, hắn sẽ không nhượng lại."

"Vì sao?"

"Bởi vì bản thân hắn có thân thể vàng ròng, Mặc Linh Kim mang lại rất nhiều ích lợi cho hắn, hắn lại còn là người của Kỳ Thiếu Vinh, không thiếu tiền tiêu. Nếu phẩm tướng của khối Mặc Linh Kim kia thật sự tốt giống như lời các ngươi nói, vậy hắn liền càng không thể buông tay." Tả Vân Phi nhàn nhạt nói.

Giang Lâm cau mày lại: "Kỳ Hằng có thân thể vàng ròng?"

Tả Vân Phi gật đầu: "Không sai."

Giang Lâm cúi đầu xuống: "Sao có thể?" Sắc mặt Giang Lâm khẽ đỏ lên, nếu Kỳ Hằng có thân thể vàng ròng, lúc trước ở cửa hàng lại nói có thể nhượng qua cho bọn họ, chỉ sợ là đã sớm biết bọn họ mua không nổi, cố ý chơi bọn họ một vố.

"Tả thiếu, ngươi đã quen biết Kỳ Hằng từ sớm?" Giang Cầm Tâm thất hồn lạc phách hỏi.

Tả Vân Phi gật đầu: "Đúng vậy, quen rất lâu."

Thấy bộ dáng của Tả Vân Phi có vẻ không kiên nhẫn, mấy người Giang gia cũng không dám hỏi thêm nữa.

Giang Cầm Tâm cau mày, trốn vào trong phòng.

"Kỳ Hằng cư nhiên quen Tả thiếu, việc này cũng quá trùng hợp!" Giang Lâm nói.

Giang Hà gật đầu: "Đúng vậy! Thật là khiến người ta phải ngoài ý muốn, không biết bọn họ là quen biết kiểu gì, lại nói, không nghĩ tới Kỳ Hằng lại có thân thể vàng ròng, loại người có thể chất này ta đã rất lâu không gặp được."

Giang Cầm Tâm nhíu mày lại: "Ngươi có cảm thấy Kỳ Hằng có chút quen mắt không?"

Giang Hà sửng sốt một chút: "Nói như vậy hình như có một ít, ta luôn cảm thấy đã gặp qua hắn ở chỗ nào, nhưng lại nghĩ không ra."

"Hắn lớn lên có chút giống Giang Minh Xa trưởng lão." Giang Cầm Tâm nói.

"Thật sự đúng vậy! Chẳng lẽ Kỳ Hằng là người Giang gia chúng ta lưu lạc ở bên ngoài?"

Giang Hà chống cằm nói: "Ta cũng nghĩ có khả năng này, xác suất người bình thường có thân thể vàng ròng là rất thấp, mà hắn lại trùng hợp có tướng mạo tương tự Giang Minh Xa trưởng lão." Tổ tông Giang gia từng xuất hiện ba người có thân thể vàng ròng, nghe nói còn tu luyện đến thánh cấp, hiện tại trong gia tộc cũng có hai vị tiền bối có loại thể chất này.

"Nếu thật sự là người Giang gia, chúng ta có thể nghĩ cách làm tốt quan hệ với hắn."

.....

Trang Hạo đứng dậy đi về phía phòng ngủ, bị Đường Thiên Anh kéo tay lại.

Trang Hạo nghi hoặc nhìn Đường Thiên Anh: "Làm gì vậy?"

"Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi là sao vậy?" Đường Thiên Anh tò mò hỏi.

Trang Hạo bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta cũng không rõ ràng lắm."

Đường Thiên Anh chớp chớp mắt: "Căn cứ theo ta quan sát, hai người kia khẳng định có một chân!"

Trang Hạo thầm nghĩ: Lời này còn cần ngươi nói sao, người mù cũng nhìn ra được!

"Đúng rồi, tứ hoàng tử, thời gian này ta nhìn thấy có mấy vị hoàng tử đã bắt đầu ôm đoàn." Trang Hạo nói.

Đường Thiên Anh cười khan một tiếng: "Ta còn đang muốn với các ngươi đây, ta tựa hồ đã bị hoàng tử của các quốc gia khác cô lập."

Trang Hạo khó hiểu hỏi: "Vì sao?"

"Phụ hoàng dã tâm quá lớn, các hoàng đế khác cũng không phải kẻ ngốc." Đường Thiên Anh bất đắc dĩ nói, hơi nhìn về phía Trang Hạo, còn một nguyên nhân nữa hắn không có nói ra, bọn họ là bởi vì quá kiêng kị năng lực của Trang Hạo, hiện tại không chỉ phụ hoàng lo lắng, ngay cả hoàng đế các quốc gia khác cũng như vậy.

Trang Hạo: "....."

.....

Tả Linh Khê nhìn Tả Vân Phi: "Biểu ca, ta nghe nói hôm nay ngươi đi tìm Kỳ Thiếu Vinh?"

Tả Vân Phi nhìn Tả Linh Khê một cái, gật đầu đáp: "Đúng vậy!"

"Ta nghe người Giang gia nói, ngươi....."

Tả Vân Phi ngẩng đầu, nhìn bộ dáng muốn nói lại thôi của Tả Linh Khê, khẽ cười một tiếng: "Biểu muội, ngươi muốn hỏi ta có phải đã thật sự lên giường với Kỳ Hằng hay không sao?"

Tả Linh Khê cười gượng: "Biểu ca, ngươi thật sự....."

Tả Vân Phi liếc mắt nhìn Tả Linh Khê một cái: "Có phải hay không cũng không có liên quan gì đến ngươi!"

Tả Linh Khê: "....."

Tả Linh Khê cúi đầu, Tả Vân Phi là con vợ cả Tả gia, tư chất lại tốt, từ nhỏ hưởng trăm ngàn sủng ái lớn lên, nhưng đột nhiên có một ngày, tư chất của Tả Vân Phi xảy ra vấn đề, thực lực mỗi lúc một kém, trưởng lão Tả gia nghĩ đủ mọi biện pháp cứu vãn, đáng tiếc, thực lực của Tả Vân Phi vẫn xuống dốc không phanh, từ thiên tài biến thành người bình thường, sau này thậm chí là phế tài.

Thái độ của thế hệ trẻ trong Tả gia đối với Tả Vân Phi từ ngưỡng mộ biến thành đồng tình, sau này là thương hại, khinh thường..... Dần dà, trưởng lão trong gia tộc cũng từ bỏ hắn, chuyển ánh mắt tới đám đệ tử khác của Tả gia.

Tả Vân Phi không chịu nổi đả kích, rời khỏi gia tộc, đi khắp nơi tìm thầy trị bệnh.

Sau này gia tộc mất đi tin tức của Tả Vân Phi, rất nhiều người đều cho rằng hắn đã chết, nào biết, Tả Vân Phi cư nhiên thật sự tìm được người có thể trị khỏi bệnh cho hắn, hơn nữa, sau khi khôi phục, tư chất của Tả Vân Phi còn xuất chúng hơn ban đầu, thực lực mạnh mẽ, tính cách lại vặn vẹo đến không chịu được.

Về đến gia tộc, Tả Vân Phi lấy thủ đoạn ngũ lôi oanh đình giải quyết

những người ám hại hắn năm đó, từ thiên đường ngã xuống địa ngục có lẽ đã khiến cho trái tim của Tả Vân Phi lạnh như tro tàn, không buông tha một ai.

Trong gia tộc có không ít người đều muốn biết năm đó Tả Vân Phi rốt cuộc đã trải qua những gì, nhưng mỗi lần Tả Vân Phi nhắc đến đều nghiến răng nghiến lợi, thái độ kia hoàn toàn không giống như đang nhắc đến ân nhân cứu mạng, ngược lại giống đang nói đến túc địch có huyết hải thâm thù hơn.

Tả Linh Khê cúi đầu, năm đó người đã chữa khỏi cho Tả Vân Phi là Kỳ Hằng sao? Từ sớm đã nghe nói đến Kỳ Thiếu Vinh y thuật đặc thù không giống ai, năm đó tất cả danh y mà Tả gia mời đến đều bó tay không biện pháp, nhưng nếu là Kỳ Thiếu Vinh, có lẽ là có khả năng, dù sao thì biện pháp chữa trị của Kỳ Thiếu Vinh cũng tương đối đặc biệt.

------oOo------

Chương 178: Là ân? Là oán?

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 178

Chương 178: Là ân? Là oán?

"A Hằng, ngươi cùng Tả Vân Phi là làm sao vậy?" Kỳ Thiếu Vinh tò mò mở lớn mắt nhìn Kỳ Hằng hỏi.

Trang Hạo ở một bên mở to hai mắt nhìn, bộ dáng hiếu học chăm chú, thần thái không khác Kỳ Thiếu Vinh bao nhiêu.

Kỳ Hằng nhìn hai người "như hổ rình mồi" ở bên cạnh, trong lòng câm nín vô cùng.

"Ta từng xem bệnh cho hắn." Kỳ Hằng nói.

"Hắn nói hắn từng lên giường với ngươi?" Trang Hạo hiếu kỳ nhịn không được hỏi ra.

Kỳ Thiếu Vinh cứng người một chút, thầm nghĩ: Xem thần sắc của Kỳ Hằng hình như không đơn giản chỉ là nói hươu nói vượn! Chẳng lẽ, A Hằng thật sự bị chiếm tiện nghi? Tên hỗn đản kia!

Trang Hạo khó hiểu nói: "Nếu ngươi chỉ xem bệnh cho hắn, thần sắc của hắn đáng lẽ không nên như vậy mới đúng."

Kỳ Hằng híp mắt lại: "Thời điểm ta nhặt được người nọ, hắn đã sắp không sống được nữa, ta dùng một ít phương thuốc giữ mạng của hắn lại, phát hiện ra thể chất của hắn rất tốt, là một thể thực nghiệm không tồi, y thuật của ta không được, dùng rất nhiều biện pháp để làm thử nghiệm, hắn có khả năng là có chút khúc mắc đi."

"Ngươi dùng phương pháp nào không tốt sao" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng nghĩ nghĩ: "Rất nhiều, có chút không nhớ rõ."

"Nhặt mấy cái nói thử xem."

"Ta lột sạch hắn, ném ra ngoài sân phơi nắng." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày lại: "Ngươi lột sạch hắn phơi nắng làm gì?"

"Thiếu gia, ngươi không phải đã từng nói có một loại bệnh gọi là thoái hóa xương cốt, chỉ cần phơi nắng nhiều là được sao, bộ dáng của hắn lúc đó có chút tương tự với bệnh thoái hóa xương cốt mà thiếu gia từng nói."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Phơi nắng có tác dụng không?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Hằng lắc đầu, nói: "Vô dụng."

Trang Hạo: "....."

"Chỉ như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Sau này ta bắt một ít sâu, bò cạp, rắn độc cho vào một cái lu, ném hắn vào."

Trang Hạo: "Như vậy không tốt lắm đâu....."

"Hắn trúng độc, không có thuốc nào cứu chữa được, cho nên ta liền thử lấy độc trị độc." Kỳ Hằng nói.

"Ngươi không sợ hắn chết sao?"

Kỳ Hằng cau mày đáp: "Dù sao hắn vốn dĩ cũng đã không cứu

được." "Lấy độc trị độc có hiệu quả không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng lắc đầu: "Hình như không có hiệu quả gì, sau này ta lại dùng thuật dẫn lôi mà thiếu gia nói, đưa lôi điện tới đánh hắn."

Trang Hạo nhịn không được âm thầm căng thẳng trong lòng, sao hắn lại không biết tiểu tử Kỳ Hằng này lại thâm tàng bất lộ như vậy a! Nhìn dáng vẻ này xem ra hắn nên đa tạ Kỳ Hằng trước giờ vẫn luôn thủ hạ lưu tình với hắn.

"Sao ngươi lại nghĩ đến cách dùng lôi điện?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Bởi vì thiên phú của hắn là lôi hệ, ma võ song tu, hình như còn có thể chất đặc thù, ta cảm thấy dùng lôi điện đánh có thể kích phát tiềm lực trong thân thể của hắn, giúp hắn thoát thai hoán cốt." Kỳ Hằng đáp.

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm, suy tư nói: "Loại biện pháp trị liệu này ta còn chưa nghĩ tới đâu."

"Có hiệu quả không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng gật đầu: "Hữu hiệu, vốn dĩ biện pháp lấy độc trị độc đã khiến cho thân thể của hắn mọc đầy mủ, vừa bị lôi điện đánh, tất cả mủ đều không còn, làn da còn lập tức trở nên tốt hơn."

"Không tồi a! Chuyện như vậy sao ngươi không sớm nói cho ta?" Kỳ Thiếu Vinh hai mắt tỏa sáng oán trách.

Trang Hạo nhìn bộ dáng nóng lòng muốn thử của Kỳ Thiếu Vinh, lập tức khuyên nhủ, "Người có mệnh cứng giống như Tả thiếu dù sao cũng thuộc số ít, không phải ai cũng có thể sống sót trải qua nhiều chuyện như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói không sai! Tả thiếu đúng là có thể chịu khổ chịu cực, là một thể thực nghiệm không tồi."

Trang Hạo: "....."

"Sau này ngươi trị hết được cho hắn?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Xem vậy như đi, bất quá, bởi vì ta dùng tương đối nhiều phương pháp, cho nên cũng không xác định là phương pháp nào nổi hiệu quả, hoặc cũng có thể là do sự trùng hợp nào đó, các phương pháp cùng nổi hiệu quả, kỳ thật ta cũng không rõ hắn đã được trị khỏi như thế nào, mơ mơ màng màng liền qua rồi."

Trang Hạo cau mày, thầm nghĩ: Từ mấy câu nói của Kỳ Hằng liền có thể nhìn ra Tả Vân Phi kia hẳn là đã bị Kỳ Hằng dày vò không ít, khó trách tiểu tử kia vừa thấy mặt Kỳ Hằng liền.....

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng; "Sao ngươi không mang hắn về cho ta xem?"

"Quá xa." Kỳ Hằng đáp.

Kỳ Thiếu Vinh lý giải gật đầu: "Cũng phải."

"Dù sao hắn nguyên bản cũng là không sống được, trị chết cũng là hắn không có phúc khí....." Kỳ Hằng bình đạm nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo khó hiểu nhìn Kỳ Hằng: "Lấy thực lực của Tả Vân Phi, ngươi đáng lẽ không phải là đối thủ của hắn mới đúng, sao có thể khống chế được hắn?"

Kỳ Hằng nhìn Trang Hạo một cái: "Nếu thực lực của hắn đang ở thời kỳ toàn thịnh, ta quả thật không phải đối thủ của hắn, bất quá, lúc ấy hắn trúng độc đã sâu, một phần sức lực cũng không lấy ra được."

Trang Hạo gật đầu: "Khó trách!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Kỳ Hằng: "A Hằng, thì ra ngươi cũng

biết chữa bệnh, sao ngươi không sớm nói cho ra, nếu ngươi nói, ta....."

Kỳ Hằng lắc đầu: "Ta không biết chữa bệnh, chuyện năm đó chỉ là đánh bậy đánh bạ, ta thấy hắn đã không thể cứu chữa được, hoàn toàn có thể làm vật thí nghiệm, bất quá, kết quả trị liệu hình như không được tốt....."

Trang Hạo chớp chớp mắt nhìn Kỳ Hằng: "A Hằng, ngươi quá khiêm tốn, ta thấy Tả Vân Phi vẫn còn có thể tung tăng nhảy nhót như bây giờ liền có thể chứng minh kết quả trị liệu của ngươi không tồi."

Kỳ Hằng nhìn Trang Hạo: "Hắn có thể tốt trở lại kỳ thật cũng không có bao nhiêu quan hệ với ta, chủ yếu là mệnh của hắn đủ cứng, vận khí đủ tốt, dày vò thế nào cũng không xảy ra chuyện."

Trang Hạo: "....."

.....

"Ta cảm thấy quan hệ giữa Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng có chút không tầm thường, hình như Tả Vân Phi rất hận Kỳ Hằng." Trang Hạo nói.

"Tiểu tử Tả Vân Phi kia cũng quá keo kiệt, cho dù phương pháp làm của A Hằng có hơi cực đoan một chút, nhưng không phải vẫn có thể trị khỏi cho hắn sao! Tên kia thật sự không cần phải canh cánh trong lòng!"

Trang Hạo lắc đầu: "Ta cảm thấy không đơn giản như vậy, Tả Vân Phi nói hắn đã lên giường với Kỳ Hằng, cho nên ta hoài nghi có lẽ Kỳ Hằng đã cường bạo Tả Vân Phi!"

Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi đang nói cái quỷ gì vậy?"

Trang Hạo đĩnh đạc ưỡn ngực nói: "Tả Vân Phi lúc ấy không phải là tay trói gà không chặt sao, hơn nữa, tên kia lớn lên cũng tạm được, Kỳ Hằng lại cởi hết quần áo của hắn ném ra ngoài phơi nắng, có lẽ

Kỳ Hằng đã cảm thấy dáng người tên kia không tồi....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi vừa nói như vậy, hình như cũng có chút đạo lý!"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Ta cảm thấy đây chính là chân tướng!"

Trang Hạo lắc đầu, thở ngắn than dài nói: "Ta vẫn luôn cho rằng trong đám thủ hạ của ngươi, người vặn vẹo nhất chính là Dịch Phàm, không nghĩ tới, Kỳ Hằng hắn..... Bên cạnh ngươi quả nhiên là tàng long ngọa hổ, Kỳ Hằng thật ghê gớm, Tả Vân Phi kia cho dù là ta cũng phải kiêng kị ba phần, Kỳ Hằng cư nhiên có thể cường hắn."

Kỳ Thiếu Vinh tức giận nhìn Trang Hạo: "Chuyện này còn chưa xác định đâu, ngươi đừng nói hươu nói vượn!"

"Kỳ Hằng có lai lịch gì?" Trang Hạo hỏi.

"A Hằng rất ít khi nhắc tới gia thế của hắn, ta chỉ biết vận khí của A Hằng không tốt lắm, phụ thân hắn là con của tiểu thiếp, không có quyền kế thừa gia sản, bị phụ thân sai phái đi tiền tuyến liều mạng, chỗ tốt đều dành cho đại bá."

"Sau này phụ thân A Hằng vì gia tộc chết trận, chỉ còn lại hắn cùng đệ đệ, tài sản phụ thân lưu lại đều bị đại bá xâm chiếm, đệ đệ lại sinh bệnh, sau này đã chết."

"Về sau, A Hằng bị đại bá trách mắng thích trộm cắp, đuổi ra khỏi gia tộc, rơi vào tay bọn buôn người, tính tình A Hằng quật cường, kiệt ngạo khó tuân, cho nên thường xuyên bị vứt bỏ, qua tay rất nhiều chủ nhân, cuối cùng mới bị ta mua lại."

Trang Hạo trừng lớn mắt: "Nhìn không ra a!"

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười cười: "Mấy năm nay tính tình của

hắn đã khá hơn nhiều, thời điểm mới được ta mua về, hắn trầm mặc ít nói vô cùng, tính tình rất giống cô lang, không thân với ai được."

"Bên cạnh ngươi đúng là tàng long ngọa hổ, ngươi còn rất biết cách nhìn người."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Không phải ta biết nhìn người, là Đình Hiên, Đình Hiên có thể thấy được tư chất của một người, ta cũng không phải đại thiện nhân, làm việc tốt không cần hồi báo, ta đầu tư cũng phải tính toán trước kết quả."

.....

Kỳ Hằng đi được nửa đường, bị Đường Thiên Anh ngăn cản lại.

"Tứ hoàng tử, có việc gì sao?"

Đường Thiên Anh cười nói: "Có, chúng ta có thể nói chuyện riêng không?"

Kỳ Hằng gật đầu, "Đương nhiên."

Kỳ Hằng nhìn Đường Thiên Anh, trong lòng bắt đầu suy nghĩ loạn, thời gian này Kỳ Thiếu Vinh vừa nhìn thấy hắn hai mắt liền sáng cả lên, bộ dáng chính là cảm thấy hứng thú với chuyện riêng giữa hắn cùng Tả Vân Phi, Kỳ Hằng bị phiền đến sắp có bóng ma tâm lý, hắn không khỏi nghĩ, Đường Thiên Anh tìm hắn chẳng lẽ cũng là cảm thấy có hứng thú với chuyện riêng của hắn.

"Không biết tứ hoàng tử có chuyện gì muốn chỉ giáo?"

"Ta nghĩ Kỳ Hằng quản sự hẳn cũng biết Nguyệt Đình công chúa ra điều kiện có thể mang theo ba tùy tùng cùng đồng hành?" Đường Thiên Anh nói.

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta biết, Trang đại thiếu cùng thiếu gia đã chiếm hai vị trí."

"Ta muốn mời Kỳ Hằng quản sự cùng ta vào trong núi Kéo Đức, không biết Kỳ Hằng quản sự có bằng lòng hay không?"

Kỳ Hằng khó hiểu nhìn Đường Thiên Anh, "Vì sao lại là ta? Theo ta được biết, tứ hoàng tử mang theo không ít hộ vệ tới đây a?"

Đường Thiên Anh gật đầu: "Đúng vậy! Ta mang tới không ít hộ vệ, bất quá, bọn họ đều quá yếu, ngay cả ta cũng đánh không lại, đến lúc đó chưa chắc đã phải bọn họ bảo hộ ta, mà là ta bảo hộ bọn họ."

Kỳ Hằng nhìn Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử, ngươi thật sự rất lợi hại, ta cũng không phải là đối thủ của ngươi."

"Kỳ Hằng quản sự nói đùa, ai cũng biết thủ hạ của Tà Y thực lực đều không tầm thường, từ Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên là có thể nhìn ra một phần thực lực của Kỳ Hằng quản sự, ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy là có Kỳ Hằng quản sự đi cùng sẽ tương đối yên tâm hơn."

"Nếu tứ hoàng tử đã nói như vậy, ta từ chối thì bất kính." Kỳ Hằng nói.

Đường Thiên Anh cười cười: "Kỳ Hằng quản sự đáp ứng rồi, vậy thật sự là tốt quá, làm phiền ngươi vậy."

------oOo------

Chương 179: Từng là người Giang gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 179

Chương 179: Từng là người Giang gia

Kỳ Hằng đứng trước Mặc Linh Kim, ngón tay khẽ chạm lên trên nó, Mặc Linh Kim theo ngón tay của Kỳ Hằng chậm rãi dung hợp, quá trình này giằng co ba canh giờ mới dừng lại.

Sau khi dung hợp Mặc Linh Kim, Kỳ Hằng rõ ràng cảm nhận được thực lực của mình tăng lên một tầng.

Kỳ Hằng tránh ở trong phòng tu luyện, ngoài đại sảnh, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đang chiêu đãi một vị khách quý.

"Tả thiếu, Kỳ Hằng đang tu luyện, trong thời gian này hắn sẽ không ra ngoài gặp người, không bằng ngươi về trước đi." Trang Hạo nói.

Tả Vân Phi nhìn Trang Hạo một cái: "Dù sao ta cũng không có chuyện gì làm, không ngại ở đây chờ."

Trang Hạo cười khan hai tiếng, thấm thía khuyên nhủ: "Tả thiếu, ngươi phải biết rằng, nam tử hán đại trượng phu nhất định phải có đầu óc *(ý là biết nhìn xa trông rộng, lòng dạ phóng khoáng)*, ta biết Kỳ Hằng từng làm ra chuyện quá phận với ngươi, nhưng sự tình đã qua lâu như vậy, ngươi cũng nên buông xuống đi."

"Chờ ngày nào đó Kỳ Thiếu Vinh biến ngươi thành thái giám, ta cũng sẽ khuyên Trang thiếu nam tử hán đại trượng phu nhất định

phải có đầu óc." Tả Vân Phi lạnh lùng đáp.

Trang Hạo trừng lớn mắt, tràn đầy đồng tình nhìn Tả Vân Phi: "Kỳ Hằng cư nhiên thiến ngươi."

"Đương nhiên không có!"

"Vậy ngươi nói....."

"Ta chỉ là lấy ví dụ khác."

"Thì ra là lấy ví dụ!" Trang Hạo ngoài miệng nói như vậy, trong mắt lại toát ra mấy phần hoài nghi.

Tả Vân Phi nhìn thần sắc của Trang Hạo, cả người giống như đang bị kiến bò qua.

"Nếu hôm nay không gặp được, vậy ta đi trước." Tả Vân Phi đứng lên, đi ra ngoài.

Trang Hạo nhìn theo bóng dáng Tả Vân Phi: "Kỳ Hằng sẽ không hung tàn đến nỗi thiến luôn cả Tả Vân Phi?"

"A Hằng trạch tâm nhân hậu, đương nhiên sẽ không làm như thế." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo: "....." Thiếu Vinh nói cái này không phải là đang châm chọc đi?

Kỳ Hằng đi ra khỏi phòng: "Tả Vân Phi đã tới?"

"Đúng vậy! Vừa đi không bao lâu, hắn nói ngươi thiến hắn, cho nên mới ghi hận ngươi trong lòng." Trang Hạo nói.

Kỳ Hằng tức giận nhìn Trang Hạo một cái: "Trang đại thiếu, ngươi đừng nói giỡn, ta đúng là từng có chủ ý này, nhưng lúc ấy thực lực của hắn đã khôi phục, ta muốn xuống tay cũng không còn kịp nữa

rồi."

"Được rồi, được rồi, nhưng ngươi vì sao lại muốn thiến hắn?"

Sắc mặt Kỳ Hằng lập tức trầm xuống, giận dữ trong mắt sôi trào lên.

Kỳ Thiếu Vinh tức khắc tỉnh mộng, tên ngốc Trang Hạo này a, chỉ biết đoán mò, đây nào phải là Kỳ Hằng cưỡng bức Tả Vân Phi, rõ ràng là sau khi Tả Vân Phi khôi phục thực lực, bởi vì ghi hận Kỳ Hằng, cho nên mới cưỡng ép hắn!

"Ta thấy tiểu tử Tả Vân Phi kia sẽ không dễ dàng bỏ qua ngươi!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Hằng nhắm mắt lại: "Nếu hắn tới, thiếu gia đẩy đi cho ta là được."

"Năm đó các ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tả Vân Phi sẽ không đe dọa ngươi đi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng lắc đầu: "Ta cũng không biết, ta chỉ nhớ hắn đã từng nói, nếu có một ngày hắn thoát ra được, hắn muốn thiên đao vạn quả ta."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Kỳ Hằng đi ra, một người hầu đi đến, cung kính cúi đầu bẩm báo, "Kỳ Hằng quản sự, có người tìm ngươi."

"Là Tả Vân Phi?" Kỳ Hằng nhíu mày hỏi.

Người hầu lắc đầu: "Không phải, là mấy người Giang gia."

"Người Giang gia? Người Giang gia cư nhiên tới, ta ra ngoài xem."

Kỳ Hằng vừa đi đến đại sảnh, mấy người Giang gia chờ ở bên trong lập tức cảm nhận được một luồng hơi thở thuộc tính Mặc Linh Kim đập vào mặt.

"Kỳ Hằng quản sự, ngươi dung hợp Mặc Linh Kim?" Giang Hà hỏi.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy."

Giang Hà cười khổ một tiếng, người có thân thể vàng ròng bình thường không dễ phát hiện ra, chỉ khi dùng dụng cụ kiểm tra đo lường đặc biệt mới biết được, bất quá, Kỳ Hằng vừa mới dung hợp Mặc Linh Kim, thuộc tính kim bị tiết ra ngoài, từ đó có thể phán đoán ra được thể chất của Kỳ Hằng, chỉ là, Tả Vân Phi làm sao biết được? Hai người trước đây đã từng quen biết?

"Không biết vì sao Kỳ Hằng quản sự lớn lên lại rất giống một trưởng lão trong gia tộc chúng ra." Giang Cầm Tâm nói.

"Cái này không kỳ quái, trước kia ta cũng là người Giang gia."

"Trước kia?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy, bất quá, thời điểm ta sáu tuổi đã bị trục xuất ra khỏi Giang gia, cho nên ta cùng Giang gia đã không còn quan hệ gì."

Giang Cầm Tâm nhìn Kỳ Hằng, trái tim không khỏi trầm xuống, Kỳ Hằng cư nhiên từng là người Giang gia, Giang gia còn trục xuất một người có thân thể vàng ròng ra khỏi gia tộc!

"Vì sao ngươi lại bị trục xuất?"

"Vì sao? Bởi vì ta thích lấy đồ trong nhà đi đổi tiền, sau khi cầm mấy lần, bởi vì ăn cắp quá nhiều, bị trục xuất." Kỳ Hằng tùy ý đáp.

Giang Cầm Tâm không khỏi vì sự thẳng thắn của Kỳ Hằng mà run rẩy một phen, tiểu tử Kỳ Hằng này!

Kỳ Hằng trầm mặt, cầm lấy một chén trà, nhấp một ngụm!

Sau khi phụ thân chết, tất cả những gì phụ thân để lại đáng lỳ phải do hắn cùng đệ đệ kế thừa.

Đáng tiếc, lúc ấy đại bá lấy cớ hắn cũng đệ đệ còn quá nhỏ, chiếm cứ hết thảy, gia gia yêu thương con vợ cả, thời điểm phụ thân còn sống đã quen chuyện phụ thân đưa đồ cho đại bá, phụ thân vừa chết, gia gia lại càng không thèm kiêng nể.

Ở trong mắt gia gia, sợ là chỉ có mỗi đại bá là nhi tử của hắn.

Phụ thân làm con vợ lẽ, từ nhỏ chính là vì giúp phục vụ cho đại bá mà tồn tại.

Sau khi đệ đệ bị bệnh, hắn không có cách nào, chỉ có thể cầm đồ của phụ thân đi đổi tiền, bất quá, lúc ấy mấy thứ kia dưới danh nghĩa đã thuộc về đại bá.

Giang Lâm khó hiểu nhìn Kỳ Hằng: "Vì sao ngươi lại muốn ăn cắp?"

"Ta cũng không thể hiểu được, muốn làm thì làm, nào có nhiều lý do như vậy?" Kỳ Hằng cười nhạo một tiếng.

Giang Lâm: "....."

Ra khỏi đại sảnh, sắc mặt đám người Giang gia đều có chút khó coi.

Kỳ Hằng nhìn mấy người Giang Lâm rời đi, hận ý trong lòng cuồn cuộn chảy ra.

"Ca ca, ta lạnh quá!"

"Ca ca, ta đói."

"Ca ca, khi nào phụ thân trở về?"

"Ca ca, biệt viện phụ thân để lại đã bị thu đi, sau này chúng ta đi nơi nào?"

"Ca ca, đồ ăn phòng bếp đưa tới đều biến chất, có thể ăn được sao?"

.....

Đệ đệ đáng thương của hắn còn nhỏ như vậy, yếu nhược như vậy, đệ đệ hắn chết bệnh ở Giang gia, giống như vị phụ thân cả đời phấn đấu vì Giang gia kia, chết vô thanh vô tức,

Giang gia quá to lớn, đệ đệ so với nó mà nói thật sự không tính là cái gì, cho nên đệ đệ chết, ở Giang gia hoàn toàn không dậy nổi chút gợn sóng.

Nhưng đó chính là đệ đệ huyết nhục chí thân của hắn a! Đệ đệ không phải người quá có thiên phú, nhưng lại rất nỗ lực, từ nhỏ đã học được xem mặt đoán ý, quen thuộc thu nhỏ cảm giác tồn tại, hắn sống hèn mọn như vậy, nhỏ bé như vậy, Giang gia lại nhất định không chịu dung hắn.

"Ca ca, có phải ta sắp chết không?"

"Ca ca, nếu ta chết, có phải sẽ được nhìn thấy phụ thân không?"

"Ca ca, ta thật chán ghét Giang gia, ta hy vọng đại bá biến mất, Giang gia biến mất, ca ca, có phải ta rất xấu không?"

.....

Đệ đệ, không còn lâu nữa, nguyện vọng của ngươi, ta nhất định sẽ giúp ngươi thực hiện.

Kỳ Hằng vô ý nắm lấy cây cột bên cạnh, để lại năm dấu ngón tay thật sâu trong đó.

.....

Giang Cầm Tâm nhíu mày lại: "Ta cảm thấy Kỳ Hằng có khả năng đã xảy ra xích mích với Giang gia chúng ta."

"Tốt nhất tra lại chuyện xảy ra trong gia tộc của mười mấy năm trước đã, xem thử là người nào bị trục xuất khỏi gia môn, chuyện này nói không chừng sẽ xảy ra vấn đề lớn." Giang Hà nói.

Giang Lâm nhìn về phía Giang Hà; "Sẽ xảy ra vấn đề lớn? Vấn đệ gì?"

"Mộ Đình Hiên nguyên bản là người Mộ gia, kết quả, bị Mộ gia hại, Kỳ Thiếu Vinh vì ra mặt cho hắn, xuất động tới cả Thương Minh, Mộ gia thiếu chút nữa đã bị diệt tộc, cuối cùng, tuy rằng Mộ Đình Hiên đã nhả ra, nhưng Mộ gia cũng vì vậy mà nguyên khí đại thương, thiếu chút nữa không gượng dậy nổi." Giang Hà lo lắng giải thích.

"Nếu hắn có tật xấu ăn cắp, gia tộc đuổi hắn đi cũng là lẽ thường tình!" Giang Cầm Tâm nói.

Giang Lâm lắc đầu: "Chuyện này chỉ sợ không đơn giản như vậy!"

.....

"Muốn ra ngoài sao?" Tả Vân Phi ôm hai tay đứng chờ ở cửa, nhìn thấy Kỳ Hằng đi ra, trong mắt lập tức nóng bỏng lên.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái: "Tả thiếu, ta đã nói, ngươi nhận sai người rồi."

"Đúng vậy! Trí nhớ của ta không tốt, nhận sai người, thật xin lỗi." Tả Vân Phi không chút thành ý đáp.

"Nếu ngươi cảm thấy có lỗi, phiền toái tránh đường, đừng cản lối đi của ta."

Tả Vân Phi nâng một chân lên, chặn trước mặt Kỳ Hằng, "Y sư đại nhân hà tất phải vội vã như vậy, không bằng chúng ta tới ôn chuyện."

"Ta không cảm thấy giữa chúng ta có gì để ôn lại."

Tả Vân Phi cười nhạo một tiếng: "Nha, đúng, ta thiếu chút nữa đã quên, ngươi không quen ta! Tuy rằng ngươi không phải người năm đó lột sạch quần áo của ta, sờ soạng khắp toàn thân ta, nhưng ngươi cùng hắn lớn lên quá giống, nhìn thấy ngươi, ta lại không khống chế được cảm xúc của mình, muốn nói thêm với ngươi mấy câu."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Câm miệng!"

"Làm sao vậy?"

"Ngươi không phải là tới giúp hoàng tử Tấn Quốc tới cầu thân sao? Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy lúc này nên đi giúp công chủ tìm hiểu tình hình của Vân Quốc thì tốt hơn à?" Kỳ Hằng không vui nói.

Tả Vân Phi không thèm để ý cười cười: "Người cần cầu thân là hoàng tử bệ hạ, không phải ta, chuyện tìm hiểu lấy lòng tức phụ tương lai này để hắn tự làm thì có lòng thành hơn nhiều, hơn nữa....." Tả Vân Phi ghé sát vào bên tai Kỳ Hằng, thổi một hơi, "Ta còn chưa có tức phụ đâu, hà tất phải để bụng chuyện giúp người khác cưới tức phụ như vậy."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Lấy điều kiện của Tả thiếu, muốn tìm tức phụ hẳn là không khó khăn đi."

Tả Vân Phi cười cười: "Đúng là không khó, chỉ là, ta nhớ mãi không quên ngươi a! Sao ta lại không sớm nghĩ tới chứ, chỉ điều tra Tà Y, lại không điều tra người ở bên cạnh hắn."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi đủ rồi! Không có ta, ngươi đã

sớm chết, bị ta dày vò một chút thì làm sao?"

"Ngươi cuối cùng cũng chịu thừa nhận! Đúng vậy, không có ngươi, ta đã sớm chết, cho nên ngươi liền ném ta vào lu đầy dược độc, để đám độc trùng đó cắn ta, hại ta thiếu chút nữa đã không thể làm nam nhân, ta còn không thể so đo mấy thứ!" Tả Vân Phi hai mắt đỏ lừ tức giận nói.

"Ngươi suy nghĩ kỹ một chút đi, tính mạng cùng làm nam nhân cái nào hơn, huống chi mấy thứ kia không phải là cắn mất của ngươi một chút thịt thôi sao?" Kỳ Hằng không thèm để ý đáp.

Tả Vân Phi nhắm mắt lại: "Ở trong mắt của ngươi, ta rốt cuộc là thứ gì? Có phải là vật thí nghiệm tùy ý ngươi muốn làm gì thì làm không?"

"Đúng vậy! Không sai."

Tả Vân Phi nghiến răng nghiến lợi căm tức nhìn Kỳ Hằng: "Kỳ Hằng, ngươi đủ tàn nhẫn!"

Tả Vân Phi nhắm mắt lại, Kỳ Hằng tuy rằng cứu hắn, nhưng đoạn thời gian kia, hắn thật sự là sống không bằng chết, Kỳ Hằng làm đủ các loại thực nghiệm không biết mệt là gì, đâm xuống vô số đao trên người hắn, quan sát kết cấu thân thể của hắn.

Hắn từng bị ném vào rừng sâu, bị lôi điện công kích mấy giờ đồng hồ.

Đoạn thời gian kia, Tả Vân Phi rất hoài nghi, Kỳ Hằng đến tột cùng là muốn trị liệu cho hắn, hay chỉ đơn thuần là lấy tra tấn hắn làm vui, hoặc là, muốn nghiêm hình bức cung hắn nói ra cái gì?

Tả Vân Phi nắm chặt tay Kỳ Hằng: "Ngươi....."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi; "Ngươi muốn thế nào?"

Tả Vân Phi cười lạnh: "Ta muốn thế nào? Lại nói tiếp, ta vẫn còn nhớ rõ chuyện chúng ta lăn giường, thoải mái muốn thăng tiên, có phải ngươi cũng cảm thấy rất vui sướng không?"

Kỳ Hằng nhìn chằm chằm Tả Vân Phi: "Không cảm thấy, kỹ thuật của ngươi quá kém."

Tả Vân Phi cười cười: "Từ biệt quanh năm, ngươi có muốn thử trải nghiệm lại xem kỹ thuật của ta có thăng lên chút nào không?"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi, hít sâu một hơi: "Cút! Ngươi còn như vậy, cẩn thận ta không khách khí!"

Tả Vân Phi cười nhạo một tiếng: "Khách khí? Kỳ Hằng, ngươi có khi nào thì khách khí với ta?"

Kỳ Hằng: "....."

------oOo------

Chương 180: Tả Vân Phi cung cấp tin tức

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 180

Chương 180: Tả Vân Phi cung cấp tin tức

Thấy Trang Hạo đi vào, Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía hắn hỏi: "Ngươi lại đi nghe góc tường?"

Trang Hạo cười cười gật đầu: "Xem như vậy đi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo này tựa hồ càng ngày càng thuần thục chuyện đi nghe góc tường nhà người ta

"Nghe được cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh sắc mặt bình tĩnh, trong mắt lại nhịn không được lộ ra vài phần chờ đợi, hiển nhiên là cũng cảm thấy rất hứng thú về chuyện của Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi.

"Mâu thuẫn giữa bọn họ rất sâu." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên, A Hằng nói Tả Vân Phi hận hắn."

Trang Hạo lắc đầu; "Ta lại không cảm thấy Tả Vân Phi đang hận Kỳ Hằng, so với hận, còn không bằng nói là Tả Vân Phi hận chuyện Kỳ Hằng không để ý đến hắn thì hơn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Theo ta thấy, Tả Vân Phi hơn phân nửa là có chứng chịu ngược, chậc chậc, nhìn không ra hắn lại kỳ ba như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Ngươi đừng bậy bạ, cẩn thận người ta tìm tới cửa đánh ngươi."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Hằng đi đến, Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh lập tức dừng cuộc nói chuyện.

"A Hằng, ngươi không phải nói muốn ra ngoài sao? Sao lại trở về nhanh như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng nhắm mắt lại, có chút không kiên nhẫn đáp; "Có một tên hỗn đản chặn đường, không ra được."

Kỳ Thiếu Vinh đánh giá Kỳ Hằng một phen: "Ngươi cùng Tả Vân Phi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Ta thấy hắn tựa hồ là tình cũ khó quên đối với ngươi."

Kỳ Hằng tức giận nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi đang nói bậy gì đó đó? Ta cùng hắn không có tình cũ gì!"

"Chuyện giữa ngươi cùng hắn rốt cuộc là như thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Vì trị liệu cho hắn, ta dùng rất nhiều phương pháp cực đoan, có thể là bởi vì như vậy, hắn ghi hận ta trong lòng, sau này, thực lực của hắn khôi phục một ít, cố tình giấu giếm ta, nhân lúc ta không để ý đánh lén, ta nhất thời sơ ý, để cho hắn phản công." Kỳ Hằng âm u đáp.

"Sau đó các ngươi lăn giường?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Hằng gật đầu: "Xem như vậy đi."

"Ngươi thiệt thòi lớn a! Tốn công vô ích, thiện giả không có thiện báo." Kỳ Thiếu Vinh lập tức đứng ra bất bình thay Kỳ Hằng.

Trang Hạo: "....." Kỳ Hằng rốt cuộc thiện bao nhiêu, hắn không có thấy, bất quá, Tả Vân Phi thật sự là ít nhiều gì cũng thiếu Kỳ Hằng một phần nhân tình.

"Hắn cũng không tốt lắm, tuy rằng thực lực đã khôi phục một ít, nhưng khi tốt khi xấu, rất không ổn định, sau khi đánh ngất hắn, ta liền đoạt hết mọi vật có trên người của hắn, ném hắn vào núi hoang rồi rời đi." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "A! Ta nhớ ra rồi, có lần ngươi trở về hình như là kiếm lời một bút lớn."

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo nhớ lại bộ dáng khổ đại cừu thâm của Tả Vân Phi, nửa thật nửa giỡn nói: "Có phải thời điểm ngươi rời đi đã cởi hết quần áo của hắn, để hắn trần trụi nằm trong rừng không?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Không sai."

Trang Hạo: "....." Khó trách, Tả Vân Phi vừa nhìn thấy Kỳ Hằng liền giống như là thấy được kẻ thù sát phụ giết mẫu vậy.

Những gì mà Tả Vân Phi đã phải trải qua này, nếu như để lộ ra ngoài, mặt mũi mà hắn bận tâm liền phải mất hết.

"A Hằng, có phải ngươi có thành kiến gì với Tả Vân Phi không?" Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi. Tính tình của Kỳ Hằng tuy rằng hơi cổ quái một chút, nhưng cũng không phải người sẽ tùy ý tra tấn kẻ khác a!

"Ta rất chán ghét hắn, vừa nhìn thấy hắn liền chán ghét."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Bởi vì hắn lớn lên soái, cho nên ngươi ghen ghét sao?"

Kỳ Hằng không vui nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi nghĩ đi đâu vậy? Ta chỉ là chán ghét người Tả gia, Tả gia đều là một đám người háo sắc, bên trong chướng khí mù mịt."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Cho nên Tả gia từng có ai đó đắc tội với Kỳ Hằng, mà Tả Vân Phi chỉ là vừa vặn bê nồi *(chịu thay)* cho những người đó thôi sao?

"Thiếu gia, nếu không còn chuyện gì, ta có thể đi trước không?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Trang Hạo nghiêng đầu, hai mắt sáng ngời nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái: "Ngươi làm gì nhìn chằm chằm ta như vậy?"

Trang Hạo lắc đầu nói: "Không có gì, ta chỉ là nhớ lại năm đó khi ngươi mới tới hoàng đô, có phải cũng bởi vì ta lớn lên soái cho nên mới ghi hận ta hay không."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Đám người Giang Lâm rời khỏi chỗ Kỳ Hằng liền lập tức truyền tin tức trở lại Giang gia, rất nhanh liền nhận được hồi đáp.

"Ca ca, gia tộc nói thế nào?" Giang Cầm Tâm hỏi.

Giang Hà cau mày đáp: "Gia tộc đã điều tra ra, mười năm trước, gia tộc quả thật đã trục xuất một người tên là Giang Cẩn ra khỏi cửa, người kia có một đệ đệ, tên là Giang Hằng."

"Kỳ Hằng, Giang Hằng? Chẳng lẽ Kỳ Hằng dùng tên của đệ đệ hắn? Vì sao a?" Giang Cầm Tâm khó hiểu tự nói.

Giang Lâm hít sâu một hơi: "Bởi vì đệ đệ hắn đã qua đời, mà Giang Cẩn sở dĩ bị trục xuất khỏi gia tộc là bởi vì đệ đệ hắn bị bệnh, cho nên hắn muốn trộm đồ đi mua thuốc."

Giang Cầm Tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Tuy rằng về tình cảm có thể tha thứ, nhưng ăn cắp chính là ăn cắp. "

Giang Lâm lắc đầu: "Sự tình không đơn giản như vậy, đồ hắn trộm vốn là của phụ thân hắn để lại, nguyên bản phụ thân hắn chết, gia sản sẽ do hắn cùng đệ đệ kế thừa, nhưng đại bá hắn chắn ngang một chân, mấy thứ kia đều thuộc về đại bá hắn."

Giang Cầm Tâm hít sâu một hơi: "Đại bá hắn là ai?"

"Giang Hưng Đông."

Giang Cầm Tâm nhăn mày lại: "Là hắn a!"

Giang Cầm Tâm không quá thích Giang Hưng Đông, Giang Hưng Đông thực lực không cao, nhưng làm người lại rất biết cách luồn cúi, hắn thích lựa chọn mấy cô nhi xinh đẹp nhận về làm con nuôi, tìm chuyện gia bồi dưỡng thành mỹ nhân cầm kỳ thi họa tinh thông đủ mọi thứ, sau đó lại dùng làm lễ vật dâng lên cho đại nhân vật.

Thủ đoạn của Giang Hưng Đông tuy rằng không sạch sẽ, nhưng bởi vậy là kéo được quan hệ với mấy đại nhân vật, sống cũng không tồi.

"Nếu Kỳ Hằng thật sự là Giang Cẩn, vậy hắn quả thật là có thù với Giang gia, hơn nữa còn có thù rất sâu." Giang Lâm nói. Hắn điều tra được một số chuyện, sau khi Giang Cẩn lưu lạc đầu đường, bị bọn buôn người lừa bán, qua tay không ít chủ, chịu đủ mọi tội.

"Cho dù hắn là Giang Cẩn, người hắn nên hận cũng là đại bá hắn, có liên quan gì đến Giang gia chúng ta." Giang Cầm Tâm nói.

Giang Hà thở dài: "Hy vọng Kỳ Hằng cũng có thể nghĩ như vậy."

Giang Lâm nhìn sắc mặt ngưng trọng của Giang Hà, trong lòng cũng dâng lên vài phần dự cảm không tốt.

.....

Tả Vân Phi không phải lúc nào cũng có thể đứng ngang chặn cửa của Kỳ Hằng, thừa dịp Tả Vân Phi ra ngoài, Kỳ Hằng cũng rời đi.

Kỳ Hằng đi trên đường cái, trong lòng không khỏi bực bội, hắn cảm thấy mình giống như là ăn trộm, mà rõ ràng hắn cũng không có làm gì sai.

Kỳ Hằng đi vào cửa hàng, mua về một đống quyển trục ma pháp. Thực lực của hắn tiến bộ quá nhanh, cấp bậc quyển trục cũng theo đó nâng cao lên.

Quyển trục cao cấp không dễ mua, Kỳ Hằng hầu như phải đi hết các cửa hàng lớn.

Bởi vì hoàng tử của các quốc gia tụ hội, quyển trục ma pháp lập tức trở thành hàng nóng, đồ tuy rằng cung không đủ cầu, nhưng chỉ cần đưa giá đủ cao, luôn có thể mua được.

"Mua nhiều quyển trục ma pháp như vậy làm gì?" Tả Vân Phi xuất hiện ở phía sau Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái: "Ngươi có thể cách ta xa hơn một chút không?"

Tả Vân Phi không cần nghĩ liền đáp: "Không được."

"Tả thiếu, ngươi không cảm thấy ngươi như bây giờ là rất mất phong độ sao?"

Tả Vân Phi cười nhạo một tiếng: "Phong độ? Ở trong mắt ngươi, ta còn có chút phong độ nào đáng nói à? Ta không phải chỉ là một kẻ đáng thương, dù sao cũng sắp chết, muốn dày vò thế nào thì dày vò thế đó ở trong mắt ngươi thôi sao? Ngươi không phải đã quên những gì ngươi đã nói với ta năm đó rồi chứ, có cần ta nhắc lại cho ngươi nhớ ra không?"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu, bệnh của ngươi vốn dĩ đã không có thuốc nào cứu trị được! Ta làm như vậy cũng chỉ là vì muốn tốt cho ngươi."

"Đúng vậy! Ta đương nhiên biết ngươi muốn tốt cho ta, không phải là thuần túy là muốn xem ta sẽ bị dày vò đến biến dạng như thế nào rồi mới chết, cho nên, nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn mang ơn đội nghĩa ngươi, tâm tâm niệm niệm nghĩ phải báo đáp như thế nào." Tả Vân Phi âm dương quái khí nói.

Kỳ Hằng quay mặt qua: "Ta không cần ngươi báo đáp."

Tả Vân Phi cười cười: "Ngươi không cần vội vã hồi đáp ta nhanh như vậy, ta nghe nói ngươi được chọn làm một trong bốn thị về đi cùng tứ hoàng tử Nguyên Quốc vào trong núi Kéo Đức, chuyện này có phải sự thật hay không?"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Sao ngươi biết được?"

"Quả nhiên là ngươi! Ngươi đẩy đi!" Tả Vân Phi nói.

"Nếu ta đã đáp ứng, sẽ không có chuyện tùy ý chối từ."

"Ngươi từ khi nào thì có được phẩm đức như vậy, lại còn ra vẻ đã nói là làm nữa!" Tả Vân Phi khinh thường hừ một tiếng.

Kỳ Hằng híp mắt lại: "Nhân phẩm của ta như thế nào tựa hồ không có quan hệ gì với ngươi, hay là Tả thiếu vẫn còn ngây thơ, lên giường một lần liền yêu phải ta, lại nói tiếp, chuyện kia đã sắp qua được ba năm, Tả thiếu không phải là vẫn luôn chưa từng chạm vào

người khác đi?"

"Tình sử của ta rất phong phú, không cần ngươi nhọc lòng." Tả Vân Phi lạnh lùng đáp.

Kỳ Hằng thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Như thế là tốt nhất, thất lễ, ta phải đi rồi."

Tả Vân Phi nắm lấy tay Kỳ Hằng, kéo hắn qua một bên: "Ngươi không biết sao, Trang Hạo đắc tội quá nhiều người, cho nên các quốc gia còn lại đã lập thành liên minh, muốn tiêu diệt Trang Hạo trong bí cảnh."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Tin tức ngươi có được từ đâu đến?"

"Ngươi đừng hỏi cái này, nếu Trang Hạo thật sự lợi hại giống như trong truyền thuyết, bọn họ có lẽ sẽ chưa lập tức hành động, mà là ra tay với những người bên cạnh, như vậy trong số các ngươi, người có thực lực kém nhất rất có khả năng sẽ bị tiêu diệt đầu tiên!" Tả Vân Phi nói.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi cảm thấy ta sẽ là người đầu tiên bị giết?"

"Sao có thể? Ngươi vẫn mạnh hơn tứ hoàng tử kia một ít."

"Ngươi đây là đang lo lắng cho ta?" Kỳ Hằng nghiêng đầu hỏi.

"Nhiều năm như vậy, ta vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn báo đáp ngươi, thật vất vả mới có thể gặp được, ta đương nhiên không hy vọng ngươi chết quá sớm." Tả Vân Phi nói.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "So với lo lắng cho ta, ngươi vẫn nên lo lắng cho chính mình trước đi, năm đó tuy rằng mệnh ngươi đủ cứng, nhưng hiện tại chưa chắc đã có thể cứng mãi như vậy."

"Nếu ta chết, có phải ngươi sẽ cảm thấy vừa lòng không?" Tả Vân

Phi trầm mặt hỏi.

Kỳ Hằng cười cười nhìn Tả Vân Phi: "Ta cùng ngươi lại không có quan hệ gì, ngươi sống hay chết không liên quan gì đến ta."

Tả Vân Phi cười lạnh một tiếng: "Đúng vậy! Ta thiếu chút nữa đã quên mất, ngươi vô tình vô nghĩa, vô tâm vô phế, người khác như thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến tâm tình của ngươi!"

------oOo------

Chương 181: Gian lận

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 181

Chương 181: Gian lận

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trong phòng khách nghiên cứu dược tề, Kỳ Hằng mang theo sắc mặt ngưng trọng đi đến.

"A Hằng, sắc mặt của ngươi không tốt lắm, xảy ra chuyện gì sao?" Kỳ Thiếu Vinh quan tâm hỏi.

"Ta vừa mới nhận được một tin tức, ngày chiêu thân người tham dự tranh tuyển của các quốc gia sẽ liên thủ đối phó Trang đại thiếu." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh kinh ngạc nhìn Kỳ Hằng, "Tin tức ngươi có được từ đâu tới?"

Kỳ Hằng nhíu mày lại: "Thiếu gia đừng hỏi tin tức từ đâu tới, ta nghĩ chuyện này sẽ không sai đâu."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt cười: "Là Tả thiếu nói cho ngươi đi, hắn rất quan tâm ngươi a, A Hằng!"

Kỳ Hằng nhìn vẻ mặt bát quái của Kỳ Thiếu Vinh, tràn đầy bất đắc dĩ hít sâu một hơi: "Thiếu gia, so với chú ý là ai cung cấp tin tức, quan tâm tới bản thân không phải càng quan trọng hơn sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói cũng đúng! Tiểu tử Trang Hạo này nhân duyên quá kém, cư nhiên chọc cho tất cả mọi người phải liên thủ đối phó hắn, hắn đúng là không biết cách làm người!"

Kỳ Hằng câm nín nhìn Kỳ Thiếu Vinh, "Không có ai đố kỵ là tài trí bình thường, chuyện này cũng không thể chỉ trách Trang đại thiếu."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Ngươi đúng là biết bênh vực hắn!"

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, suy tư nói: "Nói đến chuyện liên minh, Tả thiếu không phải cũng gia nhập đi?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Ta cũng không biết."

Trang Hạo nhìn Kỳ Hằng: "Gia nhập cũng không sao, giao cho ngươi đối phó, Kỳ Hằng, ngươi nhất định có thể bãi bình hắn!"

Kỳ Hằng bất đắc dĩ nhìn Trang Hạo: "Trang đại thiếu, ngươi đúng là tin tưởng ta! Thực lực của Tả Vân Phi mạnh hơn ta nhiều, ta không phải đối thủ của hắn."

Trang Hạo cười cười: "Kỳ Hằng, ngươi ngàn vạn lần đừng tự coi nhẹ mình, một Tả Vân Phi mà thôi, ngươi tuyệt đối có thể bãi bình được." Có một số việc cũng không thể chỉ đơn thuần xem thực lực a!

Kỳ Hằng: "....."

.....

Trang Hạo cùng Kỳ Hằng nói chuyện, bên ngoài, thanh âm đột nhiên nhốn nháo lên.

"Công chúa điện hạ tới!"

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt lại: "Nguyệt Đình công chúa tới rồi a! Nghe nói Nguyệt Đình công chúa lớn lên rất xinh đẹp, ta ra ngoài nhìn thử xem."

Kỳ Hằng nhìn bộ dáng của Kỳ Thiếu Vinh, thầm nghĩ: Tính tình thiếu gia vẫn không thay đổi chút nào, vừa nghe thấy có mỹ nhân liền gấp không chờ nổi.

Loan giá của công chúa dừng ở trung tâm biệt viện, Nguyệt Đình công chúa ngồi trong loan giá, không bước ra ngoài.

Các hoàng tử trong biệt viện đồng loạt tụ tập tới.

Một chúng hoàng tử trang điểm ngăn nắp lượng lệ, hai mắt đều tập trung nhìn về một hướng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người ra, cảm thán than thở: "Hoàng tử các quốc gia đều tới rồi, lực kêu gọi của vị công chúa này không tệ!"

Trang Hạo không biết khi nào đã xuất hiện phía sau Kỳ Thiếu Vinh, nghe vậy trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Đây nào phải là lực kêu gọi của công chúa không tệ, rõ ràng là lực kêu gọi của ngôi vị hoàng đế không tệ!

"Cảm tạ các vị hoàng tử đã tới tham dự lễ chiêu thân của Nguyệt Đình, Nguyệt Đình cảm giác vô cùng vinh hạnh."

"Nguyệt Đình tuy là nữ lưu, nhưng tâm lại hướng về các cuộc phiêu lưu tới các nơi hiểm địa, một lòng muốn tìm được người cùng chung chí hướng, người này nếu có thể cùng ta đồng sinh cộng tử, ta liền có thể trả giá hết thảy vì hắn."

"Chỉ là dễ cầu không phải bảo, nếu như không tìm được người ái mộ, Nguyệt Đình tình nguyện cô độc cả đời!"

"Khảo nghiệm kế tiếp sẽ thập phần nguy hiểm, các vị hoàng tử đứng đây đều là lương đống *(rương nhà và cột nhà, chỉ các bậc đại thần chống giữ triều chính quốc gia)* của các quốc gia, nếu như xảy ra chuyện gì, trong lòng Nguyệt Đình sẽ vô cùng băn khoăn, hiện tại các vị rời đi vẫn còn kịp....."

.....

Thanh âm Nguyệt đình công chúa triệt động lòng người, nghe vào khiến nhiệt huyết con người ta phải sôi trào lên, mấy vị hoàng tử nghe xong Nguyệt Đình công chúa diễn thuyết, sôi nổi tỏ vẻ có thể vì công chúa vượt lửa qua sông.

.....

Nguyệt Đình công chúa tới biệt viện phát biểu diễn thuyết một chuyến, sau đó liền vung ống tay áo, không thèm mang theo một soái ca nào, rời đi!

"Thời gian đã định ra rồi, là vào sáng sớm ngày mai, lúc đó các vị hoàng tử sẽ tụ tập ở bãi biển đi đến núi Kéo Đức." Đường Thiên Anh nói.

Trang Hạo nhìn Đường Thiên Anh: "Ngươi làm sao vậy? Sắc mặt hình như không tốt lắm?"

Đường Thiên Anh xấu hổ cười cười: "Ta hình như đã bị cô lập, có chút lo lắng."

Đường Thiên Anh hít sâu một hơi, tuy rằng hoàng tử các quốc gia đều là đối thủ cạnh tranh, nhưng Đường Thiên Anh nhìn thấy mấy vị hoàng tử nói chuyện không tồi, hắn muốn xen vào lại không có ai để ý tới hắn.

Trang Hạo vỗ vỗ bả vai Đường Thiên Anh: "Không cần lo lắng, dù sao ngươi bị cô lập thì cũng cô lập rồi, hiện tại có muốn kết giao với các vị hoàng tử khác cũng không còn kịp nữa."

Đường Thiên Anh: "....." Cái này cũng được xem là an ủi?

Trang Hạo cười an ủi: "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đừng lo lắng."

.....

"Tả thiếu, ba hộ vệ của Đường Thiên Anh hoàng tử đã định ra rồi, phân biệt là Kỳ Thiếu Vinh, Trang Hạo cùng Kỳ Hằng." Hoàng tử Tấn Quốc Lý Ứng lên tiếng.

Tả Vân Phi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: "Phải vậy không?"

Tả Vân Phi híp mắt, trong lòng thầm nghĩ: Lời hắn nói, Kỳ Hằng quả nhiên là coi thành gió thoảng bên tai, nếu như Kỳ Thiếu Vinh nói Kỳ Hằng không cần đi, tên kia khẳng định sẽ không chút dị nghị tiếp thu.

"Tả thiếu, ngươi rất lo lắng cho Kỳ Hằng sao?" Lý Ứng quái dị hỏi.

Tả Vân Phi nhìn Lý Ứng một cái: "Ai nói cho ngươi, không thể nào!"

Lý Ứng gật đầu: "Ta thấy gần đây các quốc gia lân cận Tĩnh Quốc liên hệ rất chặt chẽ, có lẽ sẽ có động tác lớn."

Tả Vân Phi không thèm để ý nói: "Cho dù có động tác thì cũng không phải là nhằm vào chúng ta, không sao."

Lý Ứng nhìn sắc mặt Tả Vân Phi, trong lòng lại dâng lên một cỗ cảm giác quái quái.

"Tả thiếu, ngươi nghỉ ngơi sớm một chút, ta cáo từ trước."

Tả Vân Phi gật đầu, "Ừ" một tiếng.

Lý Ứng rời khỏi chỗ Tả Vân Phi không lâu liền đụng phải Giang Cầm Tâm.

"Hoàng tử điện hạ." Giang Cầm Tâm gọi.

"Giang tiểu thư, ngươi còn chưa ngủ sao?"

Giang Cầm Tâm lắc đầu: "Ta còn chưa ngủ được, hoàng tử điện hạ mới từ chỗ Tả thiếu ra sao?"

Lý Ứng gật đầu: "Đúng vậy!"

"Tả thiếu có dặn dò gì thêm không?"

"Không có, Tả thiếu chỉ hỏi người được chọn làm hộ vệ cho hoàng tử Nguyên Quốc, lại nói....."

"Lại nói cái gì?" Giang Cầm Tâm vội vàng hỏi.

"Không có gì, chỉ là, Tả thiếu tựa hồ rất quan tâm người tên Kỳ Hằng kia."

Giang Cầm Tâm miễn cưỡng cười cười: "Phải vậy không?" Giang Cầm Tâm chuyển ánh mắt qua, thầm nghĩ: Quan hệ giữa Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi quả nhiên không đơn giản!

Năm đó Kỳ Hằng bị đuổi ra khỏi Giang gia, oán hận đối với Giang gia nhất định rất sâu đậm, nếu Kỳ Hằng muốn trả thù, Tả Vân Phi có thể nào sẽ hỗ trợ không?

.....

Hôm sau.

Hoàng tử các quốc gia tề tụ bên bờ biển, hướng về núi Kéo Đức.

Núi Kéo Đức là một dãy núi dài liên miên, sinh trưởng ở trên biển.

Muốn tới núi Kéo Đức nhất định phải dùng thuyền đi.

Từng con thuyền nguy nga từ sớm đã xếp hàng chờ bên bờ biển.

Xa xa nhìn lại, mặt biển sương mù lượn lờ, dãy núi kéo dài như ẩn

như hiện.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, phấn chấn nói: "Có không ít soái ca a!"

Ánh mắt Trang Hạo dừng trên người mấy tu giả đứng cạnh hoàng tử Tĩnh Quốc, nghi hoặc dần dần lan ra.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Làm sao vậy?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết có phải là ảo giác của ta hay không, bên cạnh hoàng tử Tĩnh Quốc có mấy vị cao thủ, thực lực tựa hồ không kém gì ta."

"Chắc không phải đâu, hộ vệ không phải đều là dưới bốn mươi tuổi sao? Chẳng lẽ Tĩnh Quốc có thanh niên tài tuấn nào có thể so với ngươi?"

Trang Hạo lắc đầu: "Hẳn là không có." Cho dù có thì cũng sẽ không nhiều như vậy.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày lại: "Chẳng lẽ là....." Gian lận! Đúng vậy! Có thể gian lận a!

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Có một loại dung dị hình thuật, có thể thay đổi diện mạo của một người, sẽ không lưu lại bất kỳ dấu vết gì."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Nhưng không nên a! Cho dù có thể thay đổi dung mạo, nhưng trước đó hoàng thất Vân Quốc đã kiểm tra tuổi tác của toàn bộ hộ vệ, chẳng lẽ hoàng thất Vân Quốc cũng tham dự vào chuyện gian lận này?

"Các vị hoàng tử, nếu đã chuẩn bị tốt, vậy xin mời xuất phát!" Người chủ trì lễ chiêu thân lên tiếng.

Hoàng tử Tĩnh Quốc dẫn đầu bước lên hải thuyền, đi ra biển.

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh chờ ở phía sau, bộ dáng không vội không loạn.

"Người đã đi vào, hiện tại có vạch trần thì cũng muộn." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo híp mắt lại: "Công chúa Vân Quốc là một người chỉ lo thiên hạ không đủ loạn, có lẽ còn hi vọng ta chết cũng không chừng."

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Nén bi thương."

Tả Vân Phi nhìn qua Kỳ Hằng một cái, ngồi lên thuyền.

"A Hằng, Tả Vân Phi hình như nhìn ngươi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Ta không có gì đẹp, ta nghĩ hắn đang nhìn thiếu gia cũng không chừng." Kỳ Hằng lãnh đạm đáp.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Mỗi người đều có sở thích riêng, hắn tuy rằng lớn lên tuấn tú, nhưng chỉ sợ không phải khẩu vị của Tả thiếu gia này!

Trang Hạo nhìn mọi người rời đi, lên tiếng nói: "Được rồi, chúng ta cũng khởi hành đi."

Đường Thiên Anh gật đầu, dẫn đầu đi lên thuyền.

.....

"Công chúa điện hạ, mọi người đều đi rồi." Một hạ nhân đi tới bên kiệu của Nguyệt Đình công chúa bẩm báo.

Nguyệt Đình công chúa gật đầu: "Không biết lần này sẽ có bao nhiêu hoàng tử có thể sống sót, nếu chết hết, vậy ta liền không gả được rồi."

"Công chúa, ngài đừng bi quan, luôn có hoàng tử qua được năm quan, chém được sáu tướng, đạt tới yêu cầu mà ngài muốn."

Nguyệt Đình công chúa cười lạnh một tiếng: "Chất lượng đám hoàng tử lần này chẳng ra gì, bất quá, có mấy vị hộ vệ hoàng tử lại không tồi, đáng tiếc....."

"Công chúa, các vị hoàng tử đều đã đi rồi, không bằng ngài trở về trước đi?" Hạ nhân nói.

Nguyệt Đình công chúa nhìn về phía đám hoàng tử rời đi, cười đáp: "Cũng phải, đi thôi."

Trang Hạo vừa lái thuyền được một hồi liền bị bao vây, nhìn về phía đám thuyền vây tới, hắn khẽ nhăn mày lại: "Nhân duyên của ta còn kém hơn cả ta tưởng tượng!"

Ban đầu khi ở bờ biển, hắn đã cảm nhận được mấy hơi thở rất mạnh mẽ, hiện tại thì càng thêm rõ ràng.

"Hình như có năm tên cấp chín."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày, ngưng trọng nói: "Năm tên cấp chín cũng không sao, trên tay bọn họ có Cấm Thần Hoàn không?"

Trang Hạo lắc đầu: "Ta nghĩ là không."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nếu vậy thì để ta mở đường, tránh ra đi....."

Trang Hạo nghe vậy, lập tức nhường vị trí mũi thuyền ra.

Kỳ Thiếu Vinh huy động pháp trượng, hai đầu cự long một đen một trắng cùng xông ra, pháp trượng của Kỳ Thiếu Vinh được khảm hai viên thánh thạch, uy lực tăng lên mấy chục lần, hai đầu cự long lao ra đâm thủng mấy thuyền chắn trước mặt.

Kỳ Thiếu Vinh khống chế hải thuyền, chạy ra khỏi vòng vây.

Méoo: Tui nghỉ ôn thi đến hết ngày 27.10 nhé, mong mọi người thông cảm <(__ __)>

------oOo------

Chương 182: Trùng hợp gặp được Tả Vân Phi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 182

Chương 182: Trùng hợp gặp được Tả Vân Phi

Kỳ Thiếu Vinh điều khiển hải thuyền, đi thẳng về phía trước, mấy con thuyền phía sau lập tức đuổi theo.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía sau, khẽ nhíu mày lại: "Sao lại thế này? Bọn họ không muốn đi tìm hoa hồng anh, ngược lại còn chạy theo chúng ta?"

Trang Hạo không vui oán trách: "Bọn họ đều điên rồi!."

"Ngươi khống chế hải thuyền, ta giữ chân bọn họ." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, "Được."

Trang Hạo huy động pháp trượng, ma pháp liên tục phóng ra, ngăn chặn đường đi của hải thuyền phía sau.

Người trên hải thuyền phía sau không chịu cam lòng yếu thế, phát động ma pháp đánh trả.

Trong mắt Trang Hạo lóe lên một tia lạnh lẽo, hai bên giằng co hồi lâu, cuối cùng cũng tách được ra khỏi đám người truy đuổi.

"Không biết A Hằng cùng tứ hoàng tử thế nào rồi?" Kỳ Thiếu Vinh lo lắng nói.

Trên thực tế, sau khi ra biển không lâu, bọn họ liền chia quân thành hai đường.

Kỳ Hằng cùng Đường Thiên Anh đi tìm hoa hồng anh, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo làm mồi dẫn đi người đuổi bắt.

"Không biết, bất quá, chỉ cần chúng ta có thể giữ chân đám người theo đuổi này, tứ hoàng tử cùng Kỳ Hằng hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn." Trang Hạo an ủi.

"Ta cũng mong như vậy."

Trong nháy mắt Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh nói chuyện, liên tiếp mấy đạo công kích liền bắn về phía hải thuyền.

"Ta cảm thấy hiện tại so với lo lắng cho tứ hoàng tử cùng Kỳ Hằng, chúng ta vẫn nên quân tâm đến an nguy của bản thân mình thì tốt hơn." Trang Hạo cười khổ một tiếng.

"Có đạo lý."

Kỳ Thiếu Vinh khống chế hải thuyền, lang thang đấu đá không mục tiêu trên biển, đột nhiên, mặt biển nổi lên mấy bọt sóng thật lớn.

"Hình như tiến vào lãnh địa của phao phao thú rồi." Trang Hạo nói.

"Phao phao thú? Đó là hải thú gì, ta chưa từng nghe đến bao giờ a, bất quá, hẳn là rất đáng yêu đi." Kỳ Thiếu Vinh cảm thán.

Trang Hạo nhíu mày lại: "Cũng không đáng yêu lắm, rất xấu."

"Gạt người!" Tên đã đáng yêu như vậy, hải thú này bộ dáng hẳn cũng không đến nỗi nào đi.

Mặt biển nhấc lên một cột sóng thật lớn, một sinh vật diện mạo giống cá sấu, lại khổng lồ hơn cá sấu mấy chục lần xông ra.

"Đây chính là phao phao thú."

Kỳ Thiếu Vinh không dám tin tưởng trừng lớn mắt: "Gạt người đi?"

"Không có, trên người loại hải thú này mọc rất nhiều bọt nước, nó còn có thể phun bong bóng, cho nên gọi là phao phao thú." Trang Hạo giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Sau khi một con phao phao thú ngoi đầu, trong biển lại lục tục có mấy cái đầu của phao phao thú nữa ngoi lên, diện mạo con nào con nấy vô cùng dữ tợn, Kỳ Thiếu Vinh có cảm giác da gà trên người hắn đã sắp nổi lên hết rồi.

Trang Hạo nắm pháp trượng trong tay, đám phao phao thú đồng loạt nhìn về phía Trang Hạo, hai mắt Trang Hạo hơi sáng lên, phao phao thú mê hoặc một lát, sau đó liền vọt về mấy hải thuyền truy kích phía sau.

Kỳ Thiếu Vinh kinh nghi nhìn Trang Hạo: "Ngươi mê hoặc đám hải thú kia?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"Kỹ thuật mê hoặc của ngươi càng ngày càng lợi hại!"

Trang Hạo cười cười: "Cũng tạm được, chúng ta mau chóng dẫn đám người kia đi xa, tứ hoàng tử cùng Kỳ Hằng sẽ càng an toàn hơn một ít."

Hai mắt Trang Hạo khẽ sáng lên, lại thêm một con phao phao thú lâm vào mê hoặc, bơi đi công kích hải thuyền phía sau.

.....

"Đám hải thú này đều điên rồi sao?" Trên một con thuyền, cao thủ cấp chín Tĩnh Quốc bất mãn mắng.

Phao phao thú thực tế là loại hải thú xu lợi tị hại, theo lý mà nói, thấy được hơi thở của bọn họ, đám hải thú này phải nên chủ động tránh đi mới đúng.

"Trang Hạo là ngự thú sư, đám hải thú này đã bị hắn mê hoặc."

"Cho dù là ngự thú sư cấp chín thì cũng không thể trong thời gian ngắn mê hoặc nhiều hải thú như vậy được!"

"Nghe nói Trang Hạo là ngự thú sư hoàng kim, mạnh hơn ngự thú sư đồng cấp mấy chục lần."

"Tiểu tử kia hiện tại đã khó giải quyết như vậy, nếu để hắn đi thêm một bước thì sẽ thế nào nữa?"

"Được rồi, đừng nói cái này nữa, mau đuổi theo đi!"

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo bồi đám cao thủ ngươi truy ta đuổi trên biển mấy ngày, cùng lúc đó, Kỳ Hằng đã đưa hải thuyền tới phụ cận núi Kéo Đức.

"Tứ hoàng tử, chính là ngọn núi này đi?" Kỳ Hằng nhìn Đường Thiên Anh hỏi.

Đường Thiên Anh gật đầu: "Đúng vậy."

Kỳ Hằng đi trước mở đường, Đường Thiên Anh theo sát phía sau.

Có nguy hiểm gì, Kỳ Hằng đều một bước giải quyết trước, Đường Thiên Anh đi phía sau nhàn nhã vô cùng.

Một con báo đốm ẩn núp trong bụi cỏ đột nhiên nhảy ra, Kỳ Hằng

phát động kim dù trong tay, ma pháp kim hệ đánh bay báo đốm ngã nằm trên mặt đất.

"Kỳ Hằng quản sự, ngươi thật lợi hại!" Đường Thiên Anh khen tặng.

Trong đám thuộc hạ của Kỳ Thiếu Vinh, Dịch Phàm, Mộ Đình Hiên cùng Bích Lưu Vân đều có thanh danh không nhỏ, nhưng duy chỉ có Kỳ Hằng là chưa được mấy ai biết đến.

Trên thực tế, thực lực của Kỳ Hằng cũng không kém những người kia một chút nào, có lẽ là ánh sáng của Kỳ Thiếu Vinh quá thịnh, cũng có lẽ là do Kỳ Hằng quá điệu thấp, cứ như vậy, một cao thủ đáng lẽ có thể đứng ngang hàng với Hoàng Đô Thất Tú cố tình lại bừa bãi vô danh.

Đường Thiên Anh nhìn Kỳ Hằng, trong lòng lại càng thêm khâm phục Kỳ Thiếu Vinh, nhân cách của Kỳ Thiếu Vinh tựa hồ là mang theo một loại mị lực, có thể khiến cho nhân tài ưu tú như Kỳ Hằng có thể vì hắn vượt lửa qua sông.

"So với thiếu gia, ta vẫn kém quá xa." Kỳ Hằng nhàn nhạt nói.

Đường Thiên Anh thầm nghĩ: Cái thể loại biến thái như Kỳ Thiếu Vinh là người bình thường có thể so được sao!

Kỳ Hằng nhìn mặt đất, đột nhiên nhíu mày, "Trên mặt đất có dấu chân, hẳn là vừa nãy đã có người đi qua đây."

"Kỳ Hằng quản sự, bên kia....." Đường Thiên Anh nhìn người đứng giữa sườn núi, trái tim lập tức trầm xuống.

Tả Vân Phi đứng trên mỏm đá, cao cao tại thượng nhìn xuống Kỳ Hằng.

Đường Thiên Anh hít sâu một hơi, Tả Vân Phi tuy rằng thần bí, nhưng thực lực của người này tuyệt đối không thấp.

Tục truyền, một năm trước, hắn ra khỏi Tả gia, bị một cao thủ cấp chín của gia tộc đối địch đuổi giết, kết quả, Tả Vân Phi lông tóc vô thương về lại, cao thủ cấp chín kia lại không còn xuất hiện nữa.

"Sao ngươi lại ở đây?" Kỳ Hằng không vui hỏi.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, cười nói: "Ta mang hoàng tử của chúng ta đi tìm hoa hồng anh a!"

"Hoàng tử của các ngươi đâu? Ngươi bỏ rơi nhiệm vụ như vậy là không tốt lắm đâu!"

"Ta bỏ rơi nhiệm vụ, ngươi thì đủ chuyện nghiệp a! Thiếu gia nhà ngươi cùng Trang Hạo đâu, hai người bọn họ bỏ các ngươi chạy đi tư bôn rồi sao."

Kỳ Hằng nhìn chằm chằm Tả Vân Phi: "Ngươi đừng bôi nhọ thiếu gia!"

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, trong lòng càng thêm bực mình, "Ngươi đối với Kỳ Thiếu Vinh đúng là tình thâm ý trọng, khăng khăng một mực!"

Kỳ Hằng híp mắt lại: "Không liên quan gì đến ngươi!"

"Có phải ngươi thích Kỳ Thiếu Vinh không?" Tả Vân Phi nhíu mày, trong giọng nói lại lộ ra mấy phần xúc động muốn hộc máu.

"Đúng vậy! Ta thích thiếu gia." Kỳ Hằng lạnh lùng đáp.

Đường Thiên Anh nghe được lời Kỳ Hằng nói, âm thầm xoa xoa mũi, hắn cũng từng thích Kỳ Thiếu Vinh, kết quả..... không nói tới thì tốt hơn.

Đường Thiên Anh thầm nghĩ: May là hiện tại Trang Hạo không ở đây,bằng không, tên kia chỉ sợ đã tức giận đến giậm chân. Kỳ Hằng nói lời này cũng không biết có phải là thật hay không.

Tả Vân Phi thở dài một hơi: "Phải vậy không? Thật đáng tiếc, thiếu gia nhà ngươi thích Trang Hạo, ngươi không có cơ hội, chú định chỉ có thể là tương tư đơn phương."

Đường Thiên Anh chớp chớp mắt, không biết vì sao, hắn lại từ trong lời trào phúng này nghe ra được mấy phần vị chua.

Kỳ Hằng híp mắt: "Không liên quan đến ngươi!"

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Đúng là không liên quan đến ta, ta chỉ là đáng thương ngươi mà thôi!"

Kỳ Hằng không thèm để ý cười cười: "Chân chính thích một người, chỉ cần nhìn thấy hắn hạnh phúc, ngươi liền vui vẻ, ta không cảm thấy ta có chỗ nào đáng thương....."

Tả Vân Phi lập tức trầm mặt xuống: "Tình yêu của ngươi đúng là cao thượng!"

"Cũng thường thôi."

Tả Vân Phi âm u nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi đối xử với Kỳ Thiếu Vinh thật không tồi! Có phải trong mắt ngươi, những người khác đều là chó má không?"

"Thiếu gia là người đã cứu ta ra khỏi bùn lầy hắc ám, mọi chuyện ta đương nhiên đều lấy hắn làm đầu, những người khác thì có quan hệ gì với ta đâu?" Kỳ Hằng nhàn nhạt nói.

"Đáng tiếc, hắn cùng Trang Hạo ra ngoài lêu lổng, không rảnh quan tâm ngươi."

Kỳ Hằng híp mắt nhìn Tả Vân Phi: "Cái này không có quan hệ gì với ngươi." Kỳ Hằng tránh khỏi Tả Vân Phi chọn một con đường khác, Tả Vân Phi động chân, lần thứ hai cản đường Kỳ Hằng.

"Ngươi muốn làm gì?" Kỳ Hằng không vui hỏi.

"Ngươi nói đi?"

Kỳ Hằng nhìn về phía Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử, ngươi đi trước chờ ta, chuyện này không liên quan đến ngươi."

Đường Thiên Anh gật đầu, nhanh chóng rời đi, không khí giữa Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi quá cổ quái, Đường Thiên Anh cũng không muốn trộn lẫn vào.

"Ngươi đúng là không sợ chết! Kỳ Thiếu Vinh nói một câu, ngươi liền có thể vì hắn vượt lửa băng sông đúng không?" Tả Vân Phi âm u hỏi.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu, ngươi đang lo lắng cho ta sao?"

"Ai thèm lo lắng cho ngươi!"

"Không có là tốt nhất." Kỳ Hằng dừng một chút, lại hỏi: "Ngươi muốn giết ta?"

Hai mắt của Tả Vân Phi đột nhiên rụt lại, duỗi tay hướng về phía cổ của Kỳ Hằng, Kỳ Hằng bình tĩnh nhàn nhạt nhìn Tả Vân Phi, người cũng không động một cái.

Tả Vân Phi dán tay lên cổ Kỳ Hằng, hai mắt lạnh xuống, "Ngươi không né?"

"Nếu ngươi muốn giết ta, ta có trốn hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì."

"Ngươi đúng là coi trọng ta!" Tả Vân Phi nghiến răng nghiến lợi nhìn Kỳ Hằng.

"Ta biết ngươi đã cấp chín." Kỳ Hằng nhàn nhạt nói.

"Cho nên ngươi đây là nhận mệnh sao? Cái này không giống phong cách của ngươi a." Tả Vân Phi cười nhạo một tiếng.

"Nếu Tả thiếu thật sự muốn giết ta, ngươi có thể động thủ, nếu không muốn, hiện tại ta cần phải đi rồi." Kỳ Hằng nói.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, trong mắt là nồng đậm phẫn hận, "Ngươi tin tưởng ta sẽ không giết ngươi như vậy?"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Sao có thể? Tả thiếu hận ta đến tận xương, muốn giết ta cũng không kỳ quái."

Tả Vân Phi nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi đúng là rộng rãi, nhìn thấu sinh tử!" Cánh tay đáp trên cổ Kỳ Hằng của Tả Vân Phi đột nhiên buộc chặt, Kỳ Hằng nháy mắt liền cảm thấy hít thở không thông.

Tả Vân Phi nhìn đến biểu tình khó chịu của Kỳ Hằng, nghiến răng nghiến lợi buông lỏng tay ra.

Kỳ Hằng bình tĩnh nhìn Tả Vân Phi, xoay ngươi rời đi.

Tả Vân Phi nhìn theo bóng dáng của Kỳ Hằng, gắt gao nắm chặt tay lại.

Kỳ Hằng đi tới trước mặt Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử, có thể đi rồi."

Đường Thiên Anh thấy Tả Vân Phi đi theo phía sau Kỳ Hằng, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Vừa nãy khi nhìn thấy Tả Vân Phi nắm cổ Kỳ Hằng, hắn thiếu chút nữa đã bị dọa mềm chân.

Kỳ Hằng nhíu mày đáp: "Không có việc gì."

Đường Thiên Anh trộm nhìn Tả Vân Phi một cái, thầm nghĩ: Rõ ràng người bị nắm cổ là Kỳ Hằng, nhưng hiện tại Kỳ Hằng biểu tình bình tĩnh, sắc mặt của Tả Vân Phi lại dữ tợn vô cùng, nếu không phải đã chứng kiến toàn bộ quá trình, hắn còn tưởng rằng ngươi bị nắm cổ là Tả Vân Phi kia.....

_____

Méoo: Tui về rồi nè (⋗ᗜ⋖)

------oOo------

Chương 183: Ra tay cứu giúp

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 183

Chương 183: Ra tay cứu giúp

Đám người Giang Cầm Tâm chờ ở giữa sườn núi nhìn thấy Kỳ Hằng xuất hiện, trên mặt không dấu nổi kinh ngạc.

"Kỳ Hằng, sao ngươi lại ở đây?" Giang Cầm Tâm hỏi.

Kỳ Hằng lạnh nhạt nhìn Giang Cầm Tâm: "Chẳng lẽ ta không thể ở chỗ này?"

Thấy Tả Vân Phi đi theo phía sau Kỳ Hằng, Giang Cầm Tâm miễn cưỡng cười cười,

"Đương nhiên không phải, ta chỉ là cảm thấy kỳ quái, Kỳ thiếu cùng Trang thiếu đi nơi khác, không nghĩ tới ngươi lại đi chỗ này, các ngươi chia thành hai đường sao?"

Kỳ Hằng nhìn Giang Cầm Tâm một cái, không có đáp lời.

Giang Cầm Tâm quay sang Tả Vân Phi: "Tả thiếu, ngươi trở lại rồi!"

Tả Vân Phi chỉ lo nhìn chằm chằm Kỳ Hằng, không có để ý tới Giang Cầm Tâm, Giang Cầm Tâm âm thầm chà xát tay, không khỏi có chút xấu hổ.

Giang Hà nhìn Tả Vân Phi, lại nhìn Kỳ Hằng, trong lòng mạc danh cảm thấy quái quái.

Đường Thiên Anh đi theo phía sau Kỳ Hằng, nhìn thấy người Tấn Quốc, trong lòng không khỏi có chút mất tự nhiên.

"Tả thiếu, hiện tại chúng ta có đi không?" Hoàng tử Tấn Quốc đi tới bên người Tả Vân Phi hỏi.

"Đi a." Tả Vân Phi ngoài miệng nói như vậy, ánh mắt lại chưa từng rời khỏi thân ảnh của Kỳ Hằng, Kỳ Hằng không nhúc nhích, hắn cũng không nhúc nhích.

Hoàng tử Tấn Quốc thấy Tả Vân Phi không nhúc nhích, cũng không có mở miệng thúc giục.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, hoàng tử Tấn Quốc cũng theo tầm mắt của Tả Vân Phi nhìn về phía Kỳ Hằng.

Cảm giác được tầm mắt của tất cả mọi người đều đặt trên người mình, Kỳ Hằng khẽ trầm mặt xuống.

"Tứ hoàng tử, chúng ta đi thôi." Kỳ Hằng quay sang nói với Đường Thiên Anh.

Đường Thiên Anh bị thái độ quỷ dị của mọi người làm cho không biết phải theo ai, nghe vậy lập tức gật đầu: "Được."

Đường Thiên Anh đau đầu phát hiện, hắn cùng Kỳ Hằng vừa đi, Tả Vân Phi cư nhiên cũng theo sau.

"Kỳ Hằng quản sự." Đường Thiên Anh vẻ mặt đau khổ gọi Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng nhìn về phía sau: "Không cần để ý tới bọn họ."

Đường Thiên Anh đỡ trán, thầm nghĩ: Sao cảm giác này lại quái như vậy a! Mọi người đều nói, Tả Vân Phi hành sự cổ quái, tính tình khinh cuồng, hiện tại Tả thiếu gia lại còn là một tên cuồng theo dõi.

"Kỳ Hằng quản sự, chúng ta có thể cắt đuôi bọn họ không?" Đường

Thiên Anh đè thấp thanh âm hỏi.

Kỳ Hằng nhìn về phía Đường Thiên Anh: "Nếu như thiếu gia ở chỗ này, hẳn là có thể, nhưng bản lĩnh của ta còn không đến."

Đường Thiên Anh: "....."

Đường Thiên Anh quay đầu nhìn hoàng tử Tấn Quốc một cái, phát hiện tên kia cũng đang sâu kín nhìn hắn, Đường Thiên Anh lập tức có loại cảm giác như lưng bị kim chích.

Đường Thiên Anh gãi gãi tóc, Nguyệt Đình công chúa chỉ có một! Nếu như hắn tìm được hoa hồng anh, hoàng tử Tấn Quốc sẽ không xông tới đoạt đi?

.....

Kỳ Thiếu Vinh khống chế hải thuyền, Trang Hạo đứng trên mõm thuyền, không ngừng khống chế hải thú tập kích thuyền truy đuổi phía sau.

Dưới sự nỗ lực của Trang Hạo, bốn con thuyền theo đuổi hiện chỉ còn một con, nhưng trên con thuyền này lại có tới ba cao thủ cấp chín, Trang Hạo không muốn chính diện giao phong với bọn họ, dọc đường đi liên tục khống chế hải thú tập kích người phía sau.

Có hải thú luyện tập, ngự thú thuật của Trang Hạo càng ngày càng thành thục, dọc đường đi thu phục hải thú càng lúc càng dễ dàng, mấy người phía sau bị hải thú quấn lấy đánh đuổi, chật vật bất kham.

"Tiểu tử Trang Hạo kia quá trơn trượt!"

"Hắn cứ liên tục thu phục hải thú chặn đường chúng ta như vậy, bản thân liền không cần lãng phí khí lực."

"Tên điên này, chẳng lẽ hắn không biết đi sâu vào trung tâm núi Kéo

Đức chính là tự tìm đường chết sao? Hắn cứ tiếp tục vào sâu như vậy, tất cả chúng ta liền phải cùng hắn xong đời."

"Trang Hạo lợi hại, Kỳ Thiếu Vinh kia cũng rất khó giải quyết, trước đây chúng ta chỉ lo đối phó Trang Hạo, lại quên mất nghiên cứu Kỳ Thiếu Vinh!"

"Hiện tại nói cái này cũng đã quá muộn!"

.....

Trang Hạo quay đầu, nhìn về phía đám người phía sau: "Mấy lão già kia dính cũng chặt thật! Ta đi cho bọn họ xem một chút lợi hại."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng được, bất quá, đối phương có bốn người, ngươi cẩn thận một chút."

Trang Hạo mang theo pháp trượng xông ra ngoài, trên biển nguyên tố thủy hệ vô dùng dư dả, sử dụng nó là tiện nhất, Trang Hạo huy động pháp trượng, sóng gió lập tức nổi lên.

Sóng biển dâng càng lúc càng cao, từng đạo vòi rồng uốn lượn xoay chuyển.

"Đây là ma pháp gì, uy lực sao có thể lớn như vậy?"

"Hẳn là ma pháp thủy hệ, Sông Cuộn Biển Gầm!"

"Ma pháp cấp chín Sông Cuộn Biển Gầm có uy lực lớn như vậy sao?"

"Hắn có khả năng đã chạm đến tầng chắn kia." Một cao thủ cấp chín nói.

"Sao có thể, hắn mới bao nhiêu tuổi!"

"Nếu lần này không thể xử lý hắn, về sau sẽ lại càng thêm gian

nan."

.....

"Cắt đuôi được chưa?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Chưa được."

Kỳ Thiếu Vinh rầu rĩ than thở: "Đám người kia thật khó chơi!"

"Dù sao cũng là cao thủ cấp chín, không phải chó chó mèo mèo bình thường, bất quá, ta có biện pháp."

Trang Hạo lấy ra mấy bình dụ yêu dịch, vứt xuống mặt biển.

Dụ yêu dịch cùng nước biển hòa thành một thể, Trang Hạo dâng sóng lên, tất cả dụ yêu dịch cùng nước biển hóa thành mưa rơi xuống con thuyền phía sau.

Trang Hạo híp mắt lại, chỗ sâu bên trong mang theo mấy phần ý cười vui sướng khi người gặp họa.

"Ngươi làm cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Mau đi thôi, dụ yêu dịch đã rơi hết lên hải thuyền phía sau, hiện tại bọn họ hẳn là đã trở thành cái bánh ngọt trong miệng của hải thú." Trang Hạo dương dương tự đắc nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Trang Hạo: "Cũng tốt, để hải thú chăm sóc cho bọn họ, chúng ta đi thôi."

Trang Hạo gật đầu: "Được!"

.....

Một nhánh núi bên trên núi Kéo Đức.

Kỳ Hằng đi ở phía trước, Đường Thiên Anh theo sau.

Một con yêu thú xông ra, Kỳ Hằng không nói hai lời, trực tiếp ném ra một quyển trục ma pháp nổ bay yêu thú.

Đường Thiên Anh hơi cứng người lại, Kỳ Hằng ra tay vốn đã tàn bạo, nhưng sau từ khi gặp được Tả Vân Phi, hắn tựa hồ còn tàn bạo hơn.

Nguyên bản có một ít yêu thú Kỳ Hằng hoàn toàn có thể dùng ma pháp giải quyết, nhưng hiện tại hắn cố tình chỉ chọn một —— ném quyển trục! Giống như con yêu thú trước mặt này a, rõ ràng chỉ là một yêu thú cấp năm, Kỳ Hằng vậy mà lại dùng quyển trục ma pháp nổ nó, thật sự là quá lãng phí!

Đường Thiên Anh nhìn Tả Vân Phi, thầm nghĩ: Tả Vân Phi thì ra cũng là một tên thích ăn cơm mềm, tiểu tử này đi sau bọn họ lâu như vậy rồi, thế mà lại không làm ra chút cống hiến nào, ngồi mát ăn bát vàng a!

Tả Vân Phi ôm hai tay nhìn Kỳ Hằng bận rộn, bộ dáng lười biếng không muốn tham gia.

Có một tên "lòng mang ý xấu" đi theo sau như vậy, Đường Thiên Anh luôn có cảm giác lông sau gáy đã dựng ngược hết lên.

Kỳ Hằng trầm mặt, không nói một lời đi về phía trước.

Kỳ Hằng đi trên núi hơn bốn canh giờ, Tả Vân Phi cũng rất có kiên nhẫn theo sau bốn canh giờ.

Tiếng chim ngân dài vang lên, một khổng tước kim sắc khổng lồ từ trên cao đáp xuống đỉnh ngọn núi.

"Thực Kim Điểu!" Kỳ Hằng nhìn khổng tước, bước chân lui về phía sau.

Thể hình của Thực Kim Điểu rất lớn, thân ảnh khổng lồ hạ xuống, mang theo cảm giác che kín cả bầu trời.

Thực Kim Điểu chuẩn xác bắt lấy Kỳ Hằng, bay vọt lên không trung.

Thực Kim Điểu ăn kim loại mà sống, Kỳ Hằng lại có thân thể vàng ròng, người mang thể chất như vậy chính là cái bánh ngọt trong mắt của Thực Kim Điểu.

"Kỳ Hằng quản sự!" Đường Thiên Anh hoảng sợ la lên.

Tả Vân Phi phóng một tia chớp qua, chân Thực Kim Điểu nắm lấy Kỳ Hằng lập tức bị lửa điện cắt thành hai đoạn.

Kỳ Hằng ngay sau đó từ trên mấy trăm thước không trung rơi xuống, Tả Vân Phi nhanh chóng chạy qua đỡ, tiếp được Kỳ Hằng từ trên cao ngã xuống.

Tốc độc của Tả Vân Phi cực kỳ nhanh, giống như chỉ trong chớp mắt liền đỡ được Kỳ Hằng.

Đường Thiên Anh xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Hai người kia rốt cuộc là làm sao vậy? Trước đó Tả Vân Phi còn kích động muốn nắm cổ Kỳ Hằng, hiện tại lại ra tay cứu giúp.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, trong mắt như trút được gánh nặng, phẫn hận, lo lắng, ảo não..... sôi nổi hiện lên.

Có thể sống sót sau tai nạn, Kỳ Hằng âm thầm vui sướng một phen, cỗ vui sướng này qua đi, sau khi thấy được tình cảnh bị Tả Vân Phi ôm vào trong ngực, Kỳ Hằng lại nhịn không được mà giãy giụa mấy cái.

"Ngươi làm gì?" Kỳ Hằng mở miệng hỏi.

Tả Vân Phi nghe thấy Kỳ Hằng hỏi, giống như là ném rác rưởi quăng Kỳ Hằng xuống mặt đất.

Bị vứt xuống mặt đất, Kỳ Hằng rên rỉ kêu lên một tiếng.

Tả Vân Phi thấy Kỳ Hằng nhăn mặt lại, trong lòng dân lên mấy phần khác thường.

Đường Thiên Anh vội vã bước qua, quan tâm hỏi: "Kỳ Hằng quản sự, ngươi không sao chứ? Ngươi bị thương rồi!"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không có việc gì."

Y phục trên người Kỳ Hằng bị cào rách, để lộ ra ba dấu móng vuốt đánh sâu vào da thịt.

Tả Vân Phi nhìn miệng vết thương của Kỳ Hằng, châm chọc mỉa mai nói: "Ta đã sớm cảnh cáo ngươi đừng có nhúng chân vào cái bãi nước đục này! Chút bản lĩnh của ngươi căn bản là không đủ nhìn, không tìm được kim cương cũng đừng ôm đồ sứ sống, lượng sức mà đi ngươi có hiểu hay không? Người không biết tự lượng sức mình chắc chắn sẽ phải gặp báo ứng!"

Kỳ Hằng lạnh lùng nhìn Tả Vân Phi một cái, tức giận mắng: "Ngươi nói quá nhiều lời vô nghĩa!"

"Ngươi....." Tả Vân Phi nghiến răng nghiến lợi nhìn Kỳ Hằng.

Thực Kim Điểu quạt quạt cánh, bay lượn trên trời cao, tràn đầy cừu hận nhìn người bên dưới.

"Con chim chết tiệt này!" Tả Vân Phi huy động pháp trượng, từng đạo lôi quang nổ tung trên không trung, Thực Kim Điểu tránh trái tránh phải, cuối cùng vẫn bị lôi cầu đánh nổ một nửa bên cánh, vết thương chồng chất lên nhau.

Thực Kim Điểu thấy không chiếm được tiện nghi, kêu hai tiếng liền muốn bay đi.

Thực Kim Điểu muốn rời đi, Tả Vân Phi lại không chịu dừng tay sớm như vậy, đuổi theo đánh ngã Thực Kim Điểu xuống.

Đường Thiên Anh đi tới hỏi: "Kỳ Hằng quản sự, ngươi có ổn không?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không có việc gì, chút vết thương nhỏ mà thôi, không có gì ghê gớm."

Thu thập xong Thực Kim Điểu, Tả Vân Phi quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Hằng một cái.

Đường Thiên Anh cười cười với Tả Vân Phi: "Tả thiếu, thật quá cảm tạ ngươi."

Tả Vân Phi khẽ hừ một tiếng, quay đầu qua, không để ý tới Đường Thiên Anh.

Đường Thiên Anh chớp chớp mắt, thầm nghĩ: Vị Tả thiếu gia này biệt nữu như vậy, thật không dễ hầu hạ chút nào!

"Tứ hoàng tử, chúng ta đi thôi." Kỳ Hằng nói.

Đường Thiên Anh miễn cưỡng cười cười: "Được!"

Đường Thiên Anh hít sâu một hơi, trong lòng dâng lên mấy phần bi ai, không cần nhìn hắn cũng có thể cảm nhận được tầm mắt như hổ rình mồi của Tả Vân Phi, Kỳ Hằng chẳng lẽ không định cảm tạ ân cứu mạng của Tả Vân Phi một chút sao?

Kỳ Hằng đi ở phía trước, Đường Thiên Anh chỉ có thể nhanh chóng theo sau.

Đường Thiên Anh nhìn sắc trời, lên tiếng: "Kỳ Hằng quản sự, sắc trời không còn sớm, chúng ta tìm một chỗ nghỉ chân trước đi."

Kỳ Hằng nhìn Đường Thiên Anh một cái, gật đầu đáp: "Được."

------oOo------

Chương 184: Bôi dược

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 184

Chương 184: Bôi dược

Kỳ Hằng tìm một khối đất bằng phẳng, thiết lập trận phòng hộ xung quanh. sau đó lấy ra một gian tiểu viện di động, đặt trên đất bằng, tiến vào tiểu viện di động nghỉ ngơi.

Tả Vân Phi ngồi ở một bên, lạnh lùng đánh giá Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng vừa chui vào tiểu viện không bao lâu, Tả Vân Phi liền đứng lên, mở cửa tiểu viện ra, đi vào.

Sau khi Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng "trốn vào" tiểu viện, bên ngoài chỉ còn lại Đường Thiên Anh, Giang Hà, Giang Cầm Tâm, cùng hoàng tử Tấn Quốc.

Đường Thiên Anh cùng ba người Tấn Quốc hai mặt nhìn nhau, không khí bắt đầu xấu hổ lên.

"Tứ hoàng tử, hộ vệ của ngươi cùng Tả thiếu rốt cuộc là có quan hệ gì vậy?" Hoàng tử Tấn Quốc nhịn không được hỏi.

"Cái này a, ta cũng không biết!" Đường Thiên Anh đáp.

Trên mặt Lý Ứng tỏ rõ thái độ hoài nghi, Đường Thiên Anh bất đắc dĩ trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Hắn thật sự là không biết a! Không phải giả không biết!

"Tứ hoàng tử, hộ vệ kia của ngươi cùng Tả thiếu có vẻ không đơn

giản."

Đường Thiên Anh gật đầu: "Đúng vậy! Theo ta thấy giữa bọn họ có gian tình."

Lý Ứng: "....."

Đường Thiên Anh nhìn sắc mặt vặn vẹo của Lý Ứng, thầm nghĩ: Người này nhìn hắn như vậy làm cái gì, hắn cũng không có nói sai a! Thái độ của Tả Vân Phi đối với Kỳ Hằng thật sự là quá kỳ quái.

.....

"Ngươi vào đây làm gì? Đi ra ngoài!" Kỳ Hằng lạnh lùng nhìn Tả Vân Phi.

Tả Vân Phi hoàn toàn không đặt cảnh cáo của Kỳ Hằng vào trong mắt.

"Đừng cự tuyệt người ngoài ngàn dặm như vậy, chúng ta quen biết đã lâu, quan hệ kiểu gì cũng tốt hơn người bình thường một chút." Tả Vân Phi ngồi ở mép giường Kỳ Hằng, tươi cười đầy mặt nói.

Vì xử lý miệng vết thương, Kỳ Hằng kéo áo xuống hơn nửa người, bả vai lõa lồ hoàn toàn trước mặt Tả Vân Phi, điều này khiến cho Kỳ Hằng càng thêm không được tự nhiên.

"Câm miệng!" Kỳ Hằng không vui mắng.

Tả Vân Phi nghiêng đầu nhìn Kỳ Hằng: "Chẳng lẽ ngươi thẹn thùng? Năm đó khi ngươi cởi quần của ta cũng không thấy ngươi có chút thẹn thùng nào a, sao hiện tại lại biết e lệ rồi, hoàn toàn không giống phong cách của ngươi chút nào!"

Kỳ Hằng trầm mặt nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi rốt cuộc là muốn làm cái gì?"

"Ngươi khẩn trương như vậy làm gì? Sợ ta giết ngươi sao? Không phải là ngươi đã từng nói bản thân không sợ sinh tử?"

Kỳ Hằng trầm mặc không nói gì, Tả Vân Phi thấy thế cười lên: "Ngươi bị thương, ta bôi chút dược cho ngươi đi."

"Không cần."

Tả Vân Phi một tay xé rách y phục của Kỳ Hằng, Kỳ Hằng tức giận mắng: "Ngươi làm gì? Miệng vết thương của ta đều ở trên vai."

"Nếu đã cởi, vậy đơn giản cởi hết là được, nửa che nửa đậy như vậy ngược lại càng thêm mê người."

Kỳ Hằng nghiến răng nói: "Trong đầu của ngươi rốt cuộc là có loại phế liệu gì!"

"Một tục nhân như ta trong đầu toàn là toàn phế liệu, không so được với tứ đại giai không* giống ngươi! Lại nói tiếp, năm đó ngươi cởi quần của ta còn rất thong dong, hiện ta chỉ là giúp ngươi cởi áo, ngươi liền phản ứng lớn như vậy. Rất nhiều chuyện làm trên người kẻ khác cùng làm trên người mình cảm giác rất không giống nhau, ngươi nói có đúng không?" Tả Vân Phi cúi xuống dán bên tai Kỳ Hằng hỏi.

**Tứ đại giai không: là đúng nhất, nghĩa là không từ đâu đến và chẳng đi về đâu, nghĩa là ở đâu đó khi cần là nó xuất hiện, vì trong cái này nó có cái kia, trong cái kia nó có cái nọ.*

Khí tức ấm áp thổi vào tai Kỳ Hằng, Kỳ Hằng quay mặt qua, hít sâu một hơi.

Bộ dáng quật cường của Kỳ Hằng phản chiếu vào trong mắt Tả Vân Phi, hắn lập tức liền cảm giác cả người tê dại một trận.

Trên vai của Kỳ Hằng có ba miệng thương thật sâu. Tả Vân Phi nhìn đến, hai mắt co rụt lại.

"Nhìn đủ chưa, đủ rồi thì cút ngay đi cho ta!" Kỳ Hằng vừa tức giận, lại vừa quẫn bách mắng.

Cái cảm giác người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu này khiến cho Kỳ Hằng cảm thấy thập phần nan kham.

Tả Vân Phi nhìn ngực Kỳ Hằng, huýt sáo một tiếng, "Nhiều năm như vậy, bộ dáng gà luộc của ngươi vẫn chẳng thay đổi, không khác gì đại tiểu thư nơi khuê phòng."

Kỳ Hằng tức giận trừng mắt nhìn Tả Vân Phi: "Nhiều năm như vậy, Tả thiếu lại càng ngày càng quy mao *(??)* a!"

Tả Vân Phi cười cười, vươn tay sờ soạng mặt Kỳ Hằng: "Ngươi vẫn nóng nảy giống như trước."

Kỳ Hằng nhìn chằm chằm Tả Vân Phi, hung hăng thở hổn hển hai ngụm khí, người là dao thớt, ta là thịt cá, nhiều năm trôi qua, Tả Vân Phi đã không còn là kẻ đáng thương mặc hắn muốn chà đạp thế nào thì chà đạp thế đó nữa.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Sao ngươi không nói lời nào?"

"Dưới tình thế ngươi mạnh hơn, ta còn có quyền lên tiếng sao?"

Tả Vân Phi cười nhạo một tiếng: "Bộ dáng nhu nhược không nơi nương tựa của ngươi hiện tại thật sự khiến ta không quen a! Ta còn nhớ rõ năm đó ngươi phi dương ương ngạnh, bảo thủ, vĩnh viễn là bộ dáng vô tâm vô phế, khi đó ta thật sự muốn móc tim của ngươi ra xem nó rốt cuộc là có màu sắc gì."

"Tả Vân Phi, ngươi tốt nhất nên nhanh chóng giết ta, bằng không chờ ta xoay người, ngươi cẩn thận lại lần nữa rơi xuống cảnh năm đó!" Kỳ Hằng tức muốn hộc máu nói.

Tả Vân Phi trầm mặt xuống, trong mắt dâng lên hận ý nồng đậm,

"Giết ngươi, ta sao có thể giết ngươi? Ngươi chính là ân nhân cứu mạng của ta! Ta vẫn luôn nghĩ phải làm sao để báo đáp ngươi đây! A, ngươi bị thương, vừa lúc trên tay ta có dược, ta bôi dược cho ngươi đi."

Kỳ Hằng một chân đá văng Tả Vân Phi: "Cút!"

Tả Vân Phi đè chân Kỳ Hằng xuống, "Ta mang một mảnh hảo tâm, ngươi đừng kích động như vậy! Dược của ta hiệu quả trị thương rất tốt, chỉ là có hơi đau, bất quá, ta cũng là vì tốt cho ngươi, ngươi liền kiên nhẫn một chút đi!"

Tả Vân Phi dùng tay lấy thuốc mỡ, hung hăng ấn lên miệng vết thương của Kỳ Hằng, Kỳ Hằng bị đau rêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Sắc mặt của ngươi thật khó coi, là bị đau sao? Ngươi vẫn sợ đau như ngày nào."

"Ta mới chỉ bôi được một miệng vết thương, không thể bên này nặng bên kia nhẹ được!" Tả Vân Phi tươi cười đầy mặt nói.

Kỳ Hằng ngẩng đầu nhìn Tả Vân Phi, hung hăng cắn mạnh lên cánh tay hắn, để lại hai hàng dấu răng thật đậm.

Tả Vân Phi bẻ hàm răng của Kỳ Hằng ra, ấn Kỳ Hằng lên trên giường.

Tay Tả Vân Phi mang theo thuốc mỡ, ấn lên miệng vết thương thứ hai.

Kỳ Hằng không ngừng hít khí, miệng vết thương bị thuốc mỡ bôi lên giống như là có mấy trăm ngàn con kiến bò cắn, trán Kỳ Hằng nháy mắt liền toát ra một tầng mồ hôi lạnh, đau đớn kịch liệt khiến cho hắn muốn hét lên, nhưng nhìn đến người bên cạnh, Kỳ Hằng lại cứng rắn nghẹn tiếng thét vào trong cổ họng.

"Đau không?"

Kỳ Hằng xoay đầu, rầu rĩ nói: "Ngươi đủ chưa?"

"Năm đó ngươi đã dằn vặt ta như thế nào, còn nhớ rõ không?" Tả Vân Phi ghé vào bên tai Kỳ Hằng, nhẹ nhàng hỏi.

Kỳ Hằng nhắm mắt lại: "Hiện tại ngươi muốn thế nào?"

"Ngươi nói đi?"

"Ngươi muốn làm lại tất cả những gì ta đã làm với ngươi lên người ta sao?" Kỳ Hằng hữu khí vô lực hỏi, đau đớn kịch liệt đã tiêu hao đi gần hết năng lượng của hắn, Kỳ Hằng nằm trên giường, sắc mặt mang theo đầy mỏi mệt.

"Ngươi nói đi, năm đó ngươi hao tâm tổn huyết làm nhiều thí nghiệm trên người ta như vậy, nếu đổi thành ngươi, ngươi sẽ chịu được qua mấy vòng?" Tả Vân Phi trầm giọng hỏi.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ta cũng không có trúng độc."

"Không trúng độc cũng có thể điều trị thân thể a! Nhờ phúc của ngươi, không biết vì sao, sau khi giải độc, tư chất của ta tốt hơn lúc trước nhiều, thực lực rất nhanh liền đuổi kịp lúc trước khi trúng độc, sau này liền càng tiến bộ vượt bậc, ngươi cũng thử một chút xem, nói không chừng thực lực của ngươi cũng có thể nhanh chóng tăng lên." Tả Vân Phi nửa thật nửa giỡn nói.

"Không cần, hiện tại ta đã rất tốt." Kỳ Hằng cắn chặt răng đáp.

Tả Vân Phi vui sướng ấn tay lên miệng vết thương của Kỳ Hằng: "Nhìn xem, hiệu quả của thuốc mỡ này không tồi đúng không, miệng vết thương đã bắt đầu khép lại rồi."

Tay Tả Vân Phi ấn lên, Kỳ Hằng lần thứ hai cảm nhận được một cỗ cảm giác đau đớn đến xuyên tim, "Buông tay!"

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, cười nhạo một tiếng: "Ngươi cũng biết đau phải không? Ta còn tưởng rằng người mặt lạnh tâm lãnh như ngươi sẽ không biết đau là gì chứ."

Kỳ Hằng nhìn chằm chằm Tả Vân Phi: "Nếu ngươi tức giận, trực tiếp cho ta một đao là được, cần gì phải âm dương quái khí như vậy."

Trong mắt Tả Vân Phi lập tức dâng lên hận ý nồng đậm, "Ngươi đúng là thấy chết không sờn! Đáng tiếc, ta không muốn giết ngươi, ngươi chính là người đã nói cho ta, chết căn bản không đáng là cái gì, sống không bằng chết mới thật sự là đáng sợ."

"Đủ rồi, Tả Vân Phi, năm đó ngươi đã có thể tự sát, ngươi không muốn thừa nhận những tra tấn kia vì sao không đi đâm tường, ngươi sợ chết còn có thể trách ta sao?" Kỳ Hằng bất chấp tất cả mắng.

Tả Vân Phi đè lên trên người Kỳ Hằng: "Đã tới lức này rồi ngươi vẫn không chịu yếu thế, nói một câu xin lỗi với ta khó khăn như vậy sao?"

"Chuyện Kỳ Hằng ta đã làm, tuyệt sẽ không hối hận, muốn ta xin lỗi ngươi, nằm mơ đi! Tả Vân Phi, ngươi giỏi thì giết ta đi! Có phải ngươi đã yêu ta rồi, cho nên mới luyến tiếc không muốn giết ta đúng không? Ngươi quả nhiêu là biến thái....." Kỳ Hằng táo bạo nói.

Tả Vân Phi bưng kín miệng Kỳ Hằng lại, "Tiểu tử ngươi vừa mở miệng liền không nói được lời hay ho nào! Lại nói tiếp, mấy năm nay dáng người của ngươi bảo trì không tồi, làn da cũng tốt....." Tay Tả Vân Phi theo vòng eo của Kỳ Hằng trượt xuống, tham nhập vào nơi tư mật.

Kỳ Hằng tránh khỏi trói buộc của Tả Vân Phi, ném lên mặt hắn một cái tát, "Có phải ngươi phát bệnh rồi không?"

"Ta có bệnh, vậy cũng là do ngươi làm hại!" Tả Vân Phi dữ tợn nói.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ta thấy ngươi thật sự là bệnh không nhẹ! Người hạ độc cho ngươi cũng không phải ta, tại sao ngươi cái gì cũng đẩy lên người ta như vậy!"

Tả Vân Phi: "Đều là ngươi sai....."

.....

Đường Thiên Anh đợi một hồi lâu, cuối cùng cũng thấy Tả Vân Phi đi ra.

Vừa thấy Tả Vân Phi ra khỏi, Đường Thiên Anh liền nhanh chóng đi vào tiểu viện của Kỳ Hằng.

"Tứ hoàng tử!" Nhìn thấy người vào là Đường Thiên Anh, Kỳ Hằng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhàn nhạt gọi một tiếng.

Đường Thiên Anh nhìn Kỳ Hằng, quan tâm hỏi, "Ngươi không sao chứ?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Không có việc gì."

"Vậy là tốt rồi, ta còn lo Tả thiếu sẽ....."

"Hắn sẽ không giết ta, hắn luyến tiếc ta chết một cách dễ dàng như vậy." Kỳ Hằng không nhanh không chậm nói.

Đường Thiên Anh nhìn Kỳ Hằng: "Kỳ Hằng quản sự, ngươi có thành kiến gì với Tả thiếu sao, ta thấy hắn hình như rất để ý ngươi."

"Có phải ngươi muốn nói Tả Vân Phi thích ta không?"

Đường Thiên Anh chấn động một phen: "Kỳ Hằng quản sự, ngươi cũng cảm giác được sao?"

Kỳ Hằng cười nhạo một tiếng: "Lời nói vô căn cứ! Hắn chỉ hận ta mà

thôi."

Đường Thiên Anh: "....." Nếu như chỉ có hận, vậy Tả Vân Phi cứu Kỳ Hằng từ tay Thực Kim Điểu làm gì?

Đường Thiên Anh hít sâu một hơi, không khỏi cảm khái thế sự vô thường.

"Không biết thiếu gia thế nào rồi." Kỳ Hằng nói.

"Kỳ Thiếu Vinh đi cùng Trang Hạo, hẳn là sẽ không có việc gì, thật ra là Kỳ Hằng quản sự đấy, ngươi phải tự bảo trọng mình cho tốt a!" Đường Thiên Anh thầm nghĩ: Nếu như Kỳ Hằng xảy ra chuyện, Kỳ Thiếu Vinh tới đây, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.

------oOo------

Chương 185: Cái gọi là ghen

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 185

Chương 185: Cái gọi là ghen

"Tả thiếu." Giang Cầm Tâm thấy Tả Vân Phi sắc mặt âm u đi ra, nhỏ giọng gọi một tiếng.

"Có chuyện gì?" Tả Vân Phi không kiên nhẫn hỏi.

"Kỳ Hằng quản sự có ổn không?"

Tả Vân Phi quay đầu, hồ nghi nhìn Giang Cầm Tâm: "Ngươi hỏi hắn làm cái gì, ngươi thích hắn? Hắn chỉ thích Kỳ Thiếu Vinh!"

Giang Cầm Tâm nghe Tả Vân Phi nói, bất đắc dĩ cười đáp: "Không phải, chẳng qua, Kỳ Hằng có thể coi như là đường đệ của ta, vậy nên ta có chút lo lắng cho hắn."

Tả Vân Phi nhìn Giang Cầm Tâm: "Kỳ Hằng là người Giang gia?"

Giang Cầm Tâm gật đầu: "Đúng vậy! Hắn hình như là có chút hiểu lầm Giang gia."

Tả Vân Phi tò mò hỏi: "Phải vậy không? Hắn cùng Giang gia có hiểu lầm gì?"

Giang Cầm Tâm hơi cứng người lại, Tả Vân Phi không vui nhìn Giang Cầm Tâm: "Không thể nói sao?"

Giang Cầm Tâm cười cười: "Cũng không có gì, hắn khi còn nhỏ tay

chân không sạch sẽ, cho nên bị Giang gia trục xuất khỏi gia môn."

"Hắn trộm đồ?"

Giang Cầm Tâm gật đầu: "Đúng vậy!"

Tả Vân Phi cười lạnh: "Loại người như hắn trộm đồ cũng không có gì kỳ quái, không ngờ hắn từ nhỏ tay chân đã không sạch sẽ."

Giang Cầm Tâm thấy toàn bộ tâm tư của Tả Vân Phi đều đặt ở trên người Kỳ Hằng, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

.....

Kỳ Hằng đi ra khỏi tiểu viện di động, mấy người Tấn Quốc đang vây quanh một đống lửa, cùng đốt thịt nướng, Đường Thiên Anh thì ngồi ở một bên.

Giang Cầm Tâm thấy Kỳ Hằng đi ra, không khỏi theo tầm mắt đánh giá Kỳ Hằng mấy lần.

Sắc mặt của Kỳ Hằng hơi tái nhợt, cả người đều lộ ra một cỗ cảm giác như mới vừa bị chà đạp qua.

"Kỳ Hằng quản sự, có muốn ngồi ăn cùng không?" Giang Hà ngồi cạnh Giang Cầm Tâm cao giọng hô.

Kỳ Hằng nhìn Giang Hà một cái, lãnh đạm đáp: "Không cần."

Kỳ Hằng đi đến một bên ngồi xuống, Tả Vân Phi chống eo bước tới trước mặt Kỳ Hằng, toàn bộ thân ảnh của Kỳ Hằng đều bị vây trong cái bóng của Tả Vân Phi.

"Bộ dáng ngươi nhìn qua không tốt lắm a!"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái: "Bộ dáng của ta có tốt hay không không có quan hệ gì với ngươi."

Tả Vân Phi quay mặt qua: "Loại tiểu bạch kiểm không có bản lĩnh giống như ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn tránh ở trong nhà, cần gì phải ra ngoài xuất đầu lộ diện?"

"Tả thiếu, ngươi đã lắm mồm như vậy, dứt khoát đi tửu lầu làm thuyết thư *(tiên sinh kể chuyện)* là được rồi, chạy tới đây làm gì?"

Đường Thiên Anh: "....."

Thấy không khí đối chọi gay gắt giữa Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi lại dâng lên, Đường Thiên Anh không khỏi bất đắc dĩ xoa xoa mũi, nghĩ thế nào cũng không hiểu hai người này rốt cuộc là có quan hệ gì.

Tả Vân Phi ngồi xuống bên cạnh Kỳ Hằng: "Ta vừa mới biết được một chuyện, thì ra ngươi từ nhỏ tay chân đã không sạch sẽ."

Kỳ Hằng nhìn chằm chằm Tả Vân Phi: "Ai nói cho ngươi?"

"Mặc kệ ai nói, đây không phải là bôi nhọ ngươi đi?"

"Không có, Tả thiếu hẳn cũng biết, con người ta nhân phẩm thấp kém, có làm ra loại chuyện gì cũng không kỳ quái, chỉ là tay chân không sạch sẽ mà thôi, không tính là cái gì, chuyện giết người cướp của ta cũng từng làm không ít, thế nào, chẳng lẽ Tả thiếu muốn thay trời hành đạo?" Kỳ Hằng cười lạnh hỏi.

Tả Vân Phi cười cười: "Thay trời hành đạo ta không có hứng thú, ta chỉ là tò mò mà thôi, tay chân của ngươi không sạch sẽ, Kỳ Thiếu Vinh vậy mà cũng dám dùng ngươi? Hắn không sợ ngươi trộm sạch của hắn sao?"

"Thiếu gia gia lớn nghiệp lớn, không sợ ta tay chân không sạch sẽ, lấy trí tuệ cùng khí lượng của thiếu gia, người như ngươi không thể tưởng tượng được, ngươi có hiểu không?"

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi đúng là sùng bái hắn!"

Kỳ Hằng cười cười: "Ai cũng nói như vậy!"

Tả Vân Phi: "....."

.....

"A Hằng." Một tiếng xa xa truyền đến.

Tinh thần của Kỳ Hằng khẽ rung lên, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo ngay sau đó liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn thấy hai người, Đường Thiên Anh âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Thiếu gia!" Nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh xuất hiện, Kỳ Hằng lập tức đứng lên, đi tới bên người Kỳ Thiếu Vinh.

Tả Vân Phi lạnh lùng nhìn Kỳ Hằng rời đi, trong mắt tản ra khói mù nồng nặc.

"A Hằng, ngươi có ổn không?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt Kỳ Hằng quan tâm hỏi.

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta vẫn tốt."

"Ngươi không xảy ra chuyện gì đi? Sắc mặt ngươi nhìn qua không tốt lắm!"

"Nhờ phúc của Tả thiếu, không xảy ra chuyện gì." Đường Thiên Anh đáp.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Tả Vân Phi: "A Hằng làm phiền Tả thiếu chiếu cố, đa tạ!"

Tả Vân Phi ôm hai tay, ánh mắt bén nhọn nhìn Kỳ Thiếu Vinh, không đáp lại một lời.

Trang Hạo thấy Tả Vân Phi thối mặt, nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Kỳ Thiếu Vinh: "Tả Vân Phi này thật không lễ phép, vừa nhìn liền biết gia giáo không tốt."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ngươi bị thương?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng, "Để ta xem miệng vết thương đi."

Tả Vân Phi bước nhanh qua bắt lấy cánh tay Kỳ Thiếu Vinh: "Ta đã bôi dược cho hắn, hắn không có việc gì, không cần phải nhìn."

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Thật làm phiền Tả thiếu."

"Chuyện nhỏ không tốn sức, năm đó được A Hằng chiếu cố, hiện tại ta chỉ là bôi dược cho hắn mà thôi, không có gì ghê gớm." Tả Vân Phi trầm mặt nói.

Kỳ Hằng lạnh lùng nhìn Tả Vân Phi, sắc mặt thập phần khó coi.

Kỳ Thiếu Vinh phát động ma pháp, ánh sáng ma pháp quang hệ nháy mắt bao phủ lấy toàn bộ Kỳ Hằng, sắc mặt Kỳ Hằng hồng hào lên không ít.

"Cảm tạ thiếu gia." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ngươi khi nào thì trở nên khách sáo như vậy?"

.....

"Sao các ngươi lại đi cùng Tả Vân Phi?" Trang Hạo đi đến bên người Đường Thiên Anh hỏi.

"Ngẫu nhiên gặp được trên đường, sau đó, tên kia liền ăn vạ không đi." Đường Thiên Anh đáp.

Trang Hạo gật đầu: "Là như vậy sao!" Trang Hạo thầm nghĩ: Tả Vân Phi kia đúng là đủ dính người!

"Còn may là có Tả thiếu đi cùng, trên đường Kỳ Hằng bị một con Thực Kim Điểu cấp chín bắt, nếu không phải có Tả thiếu ra tay tương trợ, Kỳ Hằng chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít."

Đường Thiên Anh may mắn nói.

Trang Hạo không khỏi có chút ngoài ý muốn, "Còn có chuyện này sao? Tả Vân Phi có thể đối phó với Thực Kim Điểu cấp chín?"

Đường Thiên Anh gật đầu: "Đúng vậy! Thực lực của Tả Vân Phi cao hơn chúng ta dự đoán nhiều."

"Mặc kệ thế nào, hắn đã cứu Kỳ Hằng, ta nên tìm một cơ hội cảm tạ lại hắn!"

Đường Thiên Anh cười khổ, "Tả Vân Phi tuy rằng đã cứu Kỳ Hằng, nhưng hắn tựa hồ cũng rất ghét Kỳ Hằng a, cũng không biết là hắn đang nghĩ cái gì?"

"Còn có thể nghĩ cái gì nữa, giận dỗi mà thôi!" Trang Hạo vui sướng khi người gặp họa nói.

Đường Thiên Anh: "....."

.....

Dạ Hoa như nước, Tả Vân Phi nửa ngồi trên cây, một mình uống rượu.

Trang Hạo đứng dưới tán cây, ngẩng đầu nhìn lên, cười nói: "Tả thiếu thật có hứng thú!"

Tả Vân Phi nhìn Trang Hạo: "Nếu Trang thiếu cảm thấy hứng thú

cũng có thể lên đây a, cùng nhau uống một chén!"

Trang Hạo nghe xong nhảy lên, ngồi xuống bên trái Tả Vân Phi.

"Cảm tạ ngươi đã cứu Kỳ Hằng, ta phi thường cảm kích!" Trang Hạo nói.

Tả Vân Phi cười nhạo một tiếng: "Trang thiếu đối đãi với tình địch cũng cũng thật hào phóng!"

Trang Hạo khó hiểu hỏi: "Tình địch? Tình địch gì?"

"Trang Hạo, ngươi đúng là trì độn! Kỳ Hằng cũng thích Kỳ Thiếu Vinh, chẳng lẽ ngươi nhìn không nhìn ra sao?" Tả Vân Phi tràn đầy trào phúng nói.

Trang Hạo: "..... Tả thiếu, sợ là ngươi đã hiểu lầm, ta nghĩ Kỳ Hằng cùng Thiếu Vinh không phải quan hệ kia."

Tả Vân Phi không chút để ý nhìn Trang Hạo một cái: "Có lẽ đi."

Trang Hạo bị Tả Vân Phi nhìn đến trong lòng phát ngứa, "Tả thiếu, có phải ngươi rất thích Kỳ Hằng không!"

"Đúng vậy! Ta thích hắn, thích muốn chết, muốn hắn chết!" Tả Vân Phi nghiến răng nghiến lợi đáp.

Trang Hạo cười cười: "Nhìn dáng vẻ này xem ra Tả thiếu thật sự rất thích Kỳ Hằng, có câu nói là yêu càng thâm, hận càng sâu, ngươi từng nghe đến chưa?"

Tả Vân Phi khẽ hừ một tiếng, không nói gì.

"Trang thiếu cùng Kỳ thiếu đính hôn đã được một thời gian rồi đi, sao hiện tại còn chưa thành thân? Có phải trong lòng Kỳ thiếu có người khác rồi không?" Tả Vân Phi hỏi.

Trang Hạo lập tức bị sặc rượu, "Không có khả năng!"

Tả Vân Phi nghi ngờ nhìn Trang Hạo: "Phải vậy không? Trang thiếu thật tự tin! Cũng không biết trong lòng Kỳ thiếu là nghĩ về ngươi như thế nào?"

Trang Hạo: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hai người ngồi trên cành cây, trong lòng không biết nên nói gì cho phải, Trang Hạo cùng Tả Vân Phi lần này chính là đối thủ trong lễ chiêu thân của công chúa, hiện tại lại cùng nhau ngồi tâm sự, giống như là huynh đệ tốt mấy chục năm không gặp vậy.

"Kỳ tứ thiếu." Đường Thiên Anh gọi một tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử, ngươi còn chưa ngủ sao?"

"Ngủ không được, Kỳ tứ thiếu, ngươi cùng Trang Hạo không gặp nguy hiểm gì đi?" Đường Thiên Anh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Vẫn tốt." Sau khi đi sâu vào trong núi Kéo Đức, hải thú nhảy ra một con lại một con, Trang Hạo dồn hết đám hải thú này cho tu giả công kích phía sau, hiện tại cũng không biết bọn họ thế nào rồi.

"Quan hệ của Kỳ Hằng cùng Tả thiếu hình như không đơn giản."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được là không đơn giản.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai, đi vào trong tiểu viện của Kỳ Hằng, mà Tả Vân Phi nguyên bản còn đang nhàm chán uống rượu trên cành cây, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía cửa tiểu viên.

Trong màn đêm, hai mắt của Tả Vân Phi lại sáng đến kinh người, Trang Hạo nhìn sang, chỉ cảm thấy trong mắt của tên ngốc này giống như là đang nổi lửa vậy.

"Tả thiếu, ngươi có vẻ rất kích động!" Trang Hạo nói.

Tả Vân Phi nhìn Trang Hạo: "Không có a! Lại nói tiếp, muốn kích động cũng nên là Trang thiếu mới phải, Kỳ thiếu đã vào trong tiểu viện của Kỳ Hằng, ngươi lại không có một chút phản ứng nào, ngươi không lo lắng sao?"

"Lo lắng cái gì?"

"Lo lắng Kỳ Hằng cùng Kỳ Thiếu Vinh lăn giường a! Tình cảm của hai người bọn họ không tầm thường!"

Trang Hạo nhíu mày lại: "Ngươi suy nghĩ nhiều quá!"

"Phải vậy không? Kỳ Hằng chính là nhất vãng tình thâm *(mối tình thắm thiết, sâu đậm)* đối với Kỳ Thiếu Vinh a! Tình cảm của bọn họ đã kéo dài mười mấy năm, trước đây ăn ý như vậy, sợ là ngay cả Trang thiếu cũng không nhận ra đi." Tả Vân Phi dựa vào thân cây, rót một ngụm rượu uống.

Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi một cái, từ trên cây phi xuống, đi thẳng về phía tiểu viện của Kỳ Hằng.

Tả Vân Phi nhìn bóng dáng Trang Hạo rời đi, ánh mắt khẽ đảo, không biết đang suy nghĩ cái gì.

------oOo------

Chương 186: Di chứng?

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 186

Chương 186: Di chứng?

Trang Hạo đi vào phòng, nhìn thấy Kỳ Hằng đang nửa nằm trên giường, Kỳ Thiếu Vinh ngồi bên cạnh, hai người trò chuyện vui vẻ, không khí tốt đẹp vô cùng.

Thấy được cảnh tượng này, trong lòng Trang Hạo không khỏi bắt đầu suy nghĩ miên man.

"Trang đại thiếu, sao ngươi lại tới đây?" Kỳ Hằng hỏi.

Trang Hạo cười đáp: "Ta nghe nói lúc trước ngươi bị thương, cho nên tới xem thử, ngươi có ổn không?"

Kỳ Hằng quỷ dị nhìn kỹ Trang Hạo mấy lần: "Ta khá tốt, chỉ là, Trang đại thiếu..... sắc mặt ngươi không tốt lắm a, xảy ra chuyện gì sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có!"

Kỳ Hằng cười cười nhìn Trang Hạo: "Có phải Tả Vân Phi nói gì đó với ngươi không, ngươi đừng để ý tới hắn, bởi vì hắn quá phiền, cho nên ta liền nói mấy lời mê sảng bịt miệng hắn lại."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh tò mò nhìn Kỳ Hằng: "A Hằng, ngươi nói mê sảng gì vậy?"

Kỳ Hằng thở dài một hơi, bình tĩnh nói: "Cũng không có gì đặc biệt, hắn hỏi ta có phải ta thích thiếu gia hay không, ta liền nói, ta rất yêu ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh ngây người một lúc, ngay sau đó vui sướng cười lên, "Thì ra A Hằng thích ta, ta thật vinh hạnh....."

"Thiếu gia ưu tú như vậy, ai cũng yêu thích ngươi."

"Ta còn tưởng rằng ngươi sẽ thích người như Tả Vân Phi kia chứ." Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nói.

Nghe thấy Kỳ Thiếu Vinh nhắc tới Tả Vân Phi, sắc mặt Kỳ Hằng nháy mắt trầm xuống.

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn sắc mặt của Kỳ Hằng: "Làm sao vậy? Năm đó ngươi đối xử không tốt với hắn, hiện tại hắn vẫn còn ra tay tương trợ, có thể thấy được lòng dạ của hắn còn rất rộng rãi."

Kỳ Hằng cười nhạo một tiếng: "Hắn lòng dạ rộng rãi? Thiếu gia, ngươi suy nghĩ nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi: "Hắn đã làm gì ngươi sao?"

"Không có gì." Kỳ Hằng quay mặt qua, một bộ không muốn nói nhiều.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Giang Cầm Tâm ngồi bên cạnh đống lửa, thấy sắc mặt nàng không tốt, Giang Hà hỏi: "Cầm Tâm, ngươi làm sao vậy?"

Giang Cầm Tâm lắc đầu: "Không có gì."

Tả Vân Phi là tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ Tấn Quốc,

tuy rằng Giang Cầm tâm cảm thấy cơ hội của nàng không quá lớn, nhưng ít nhiều vẫn ôm trong lòng mấy phần may mắn, đáng tiếc, Giang Cầm Tâm phát hiện, ánh mắt của Tả Vân Phi trước nay đều chỉ đặt trên người Kỳ Hằng.

Tuy rằng mỗi lần ánh mắt Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng đều rất hung tợn, nhưng khi Kỳ Hằng thật sự gặp phải nguy hiểm, Tả Vân Phi cơ bản là không che dấu nổi lo lắng, cũng không biết Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi rốt cuộc là từng có quá khứ như thế nào.

"Tả thiếu hình như rất quan tâm Kỳ Hằng!" Giang Cầm Tâm nhìn về phía tiểu viện di động của Kỳ Hằng, than thở một tiếng.

Giang Hà gật đầu: "Đúng thế! Ta đã rất lâu chưa từng thấy Tả thiếu để ý một người như vậy."

Năm đó Tả Vân Phi cũng được coi là thiếu niên hào phóng rộng rãi, thích kết giao bằng hữu khắp thiên hạ, nhân duyên rất không tồi, bất quá, từ sau khi trúng độc, đám bằng hữu trước đây của Tả Vân Phi liền bắt đầu dần dần xa cách hắn.

Sau khi Tả Vân Phi khôi phục thực lực, trở lại Tả gia, người muốn kết giao với hắn cơ hồ là nối liền không dứt, nhưng có lẽ Tả Vân Phi sau chuyện kia chịu quá nhiều đả kích, tính cách liền cổ quái lên, người muốn kết giao với Tả Vân Phi đều thất bại trở về, ngay cả đám huynh đệ tỷ muội trong gia tộc cũng không thân với hắn.

Mấy năm trôi qua, Tả Vân Phi làm chuyện gì cũng đều độc lai độc vãng.

"Ta cảm thấy oán khí của Kỳ Hằng đối với Giang gia chúng ta hình như rất nặng." Giang Cầm Tâm nói.

Giang Hà gật đầu: "Đúng vậy!" Hắn thật sự có chút lo lắng Kỳ Hằng sẽ có tâm trả thù, mấy ngày này hắn đã vài lần muốn hòa hoãn quan hệ với Kỳ Hằng, nhưng người kia hoàn toàn là không để ý tới hắn.

Năm đó Giang Hằng vì không trả nổi tiền thuốc men, bệnh nặng bỏ mình, nghe nói Giang Cẩn rất coi trọng người đệ đệ này, nếu Kỳ Hằng thật sự là Giang Cẩn, hắn sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới Giang gia.

"Không nghĩ tới Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh cư nhiên lại có thể an toàn lui thân." Giang Hà cảm thán.

Chuyện mấy quốc gia thành lập liên minh đối phó với Trang Hạo, Giang Hà cũng biết, vốn nàng còn cho rằng, dù Trang Hạo có thể trốn thoát khỏi đuổi giết, Kỳ Hằng cùng Đường Thiên Phong cũng sẽ khó qua khỏi kiếp nạn này, không nghĩ tới bọn họ ngay từ đầu đã chia thành hai đường. Từ thái độ của Tả Vân Phi, xem ra cho dù Trang Hạo không bảo hộ Kỳ Hằng, Tả Vân Phi cũng sẽ không để Kỳ Hằng xảy ra chuyện.

Giang Cầm Tâm híp mắt lại: "Ta nghe nói, mấy hoàng tử Tĩnh Quốc mưu đồ chuyện này đã lâu, thật không hiểu rốt cuộc bọn họ đã mưu đồ được cái gì!"

Giang Hà thở ra một hơi: "Chuyện đã tới nước này, mặc kệ bọn họ có mưu hoa cái gì, phỏng chừng cũng đều đã thất bại."

Giang Cầm Tâm: "....."

.....

Sáng sớm, Kỳ Thiếu Vinh lười biếng dựa vào vai Trang Hạo, ngồi bên cạnh đống lửa, chờ Trang Hạo nướng xong thịt nướng.

Kỳ Hằng vừa từ trong tiểu viện đi ra liền nhìn thấy được một màn ấm áp này.

"Dậy rồi sao! Ngủ ngon không?" Tả Vân Phi đi đến bên người Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Hằng liếc mắt nhìn Tả Vân Phi một cái, nhàn nhạt nói: "Ngủ rất

tốt."

Tả Vân Phi cười lạnh một tiếng: "Bởi vì Kỳ Thiếu Vinh tới, cho nên ngươi mới ngủ ngon như vậy sao?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Thiếu gia tới, biết hắn đã an toàn, ta liền an tâm rồi, ngủ đương nhiên cũng thoải mái."

Tả Vân Phi nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Quan hệ của Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo rất tốt, có lẽ không bao lâu nữa, bọn họ sẽ thành thân."

Kỳ Hằng gật đầu: "Chắc vậy."

"Nếu bọn họ thành thân, ngươi khẳng định là sẽ thương tâm muốn chết!"

"Ta vì sao phải thương tâm?" Kỳ Hằng nghiêng đầu hỏi.

"Nhìn người ngươi yêu thành thân chẳng lẽ còn không thương tâm sao? Đầu óc ngươi rốt cuộc là làm từ cái gì, a, ta thiếu chút nữa quên mất, ngươi là động vật máu lạnh, mạch não không giống người bình thường." Tả Vân Phi khinh thường hừ một hơi.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi đúng là lòng dạ hẹp hòi! Nhìn thấy người ngươi yêu có được hạnh phúc chính là một chuyện đáng mừng a!"

Tả Vân Phi: "....."

"Tả Vân Phi, ngươi có từng yêu ai chưa?" Kỳ Hằng hỏi.

"Không có, yêu là thứ gì? Quá không thú vị!" Tả Vân Phi không cần nghĩ ngợi đáp.

Kỳ Hằng gật đầu: "Không có là tốt rồi, bị ngươi như ngươi yêu, vậy người kia quả thật là quá xui xẻo!"

Tả Vân Phi: "..... Cái này không phiền ngươi phải lo lắng, dù sao cho dù ta có người yêu thích, người đó cũng sẽ không phải là ngươi!"

Kỳ Hằng cười nói: "Ngươi đã nói như vậy, ta liền yên tâm rồi."

Tả Vân Phi: "....."

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu, thấy Kỳ Hằng đang nói chuyện cùng Tả Vân Phi, liền vẫy vẫy tay với bọn họ, "A Hằng, ngươi tới đây đi, đứng đó làm gì!"

Kỳ Hằng nhấc chân vừa định bước tới, ngay lập tức liền bị Tả Vân Phi kéo lại.

Hắn quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi lại có chuyện gì?"

"Phu thê người ta đang gắn bó keo sơn, ngươi quá đó trộn lẫn một chân quá không thích đáng!" Tả Vân Phi nói.

"Là thiếu gia gọi ta qua, có phải ngươi điếc rồi không?" Kỳ Hằng không kiên nhẫn mắng.

"Ta đã nghe thấy, bất quá, nếu như ngươi có chút tự giác, chẳng lẽ không cảm thấy nên chủ động cự tuyệt thì tốt hơn sao?"

"Ngươi....."

Tả Vân Phi kéo tay Kỳ Hằng, ngồi xuống một chỗ xa xa, "Muốn ăn cái gì, ta nướng cho ngươi."

Kỳ Hằng tức giận nói: "Có phải ngươi mắc có bệnh rồi không?"

Tả Vân Phi nhìn chằm chằm Kỳ Hằng: "Ta đã sớm nói với ngươi rồi, cho dù ta có bệnh, vậy đó cũng nhất định là do ngươi làm hại!"

Kỳ Hằng: "....." Cho nên đây là di chứng trị liệu năm đó hắn lưu lại sao?

.....

Trang Hạo nhìn về phía Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng: "Kỳ Hằng bị Tả Vân Phi túm đi rồi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta thấy được."

Trang Hạo vuốt cằm, suy tư nói: "Tả Vân Phi xem ra là thật sự có ý tứ với Kỳ Hằng a!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Hằng ngồi bên cạnh Tả Vân Phi, thấy ánh mắt Kỳ Thiếu Vinh nhìn qua, trong lòng không khỏi cổ quái lên.

"Ngươi xem con chim này đi, có phải rất giống Thực Kim Điểu hôm qua bắt ngươi không?" Tả Vân Phi nói.

"Không giống, giống chỗ nào? Hình thể, màu sắc đều không giống, mắt của ngươi rốt cuộc là đui hay mù rồi?" Kỳ Hằng lạnh lùng đáp.

"Không giống sao? Không giống thì không giống đi. Ngươi muốn ăn thịt nướng hương vị gì, ta nướng cho ngươi ăn." Tả Vân Phi ân cần hỏi.

Kỳ Hằng hồ nghi đánh giá Tả Vân Phi, "Ngươi muốn nướng thịt cho ta? Không thể nào, ngươi khi nào thi tốt bụng như vậy?"

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Ta vẫn luôn rất tốt a! Lại nói tiếp, lúc trước ngươi bị Thực Kim Điểu bắt đi, bộ dáng kinh hoàng thất thố giãy giụa trên không trung, quả thật là rất buồn cười! Thì ra ngươi cũng biết sợ hãi!"

Kỳ Hằng: "....."

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Sao ngươi không nói gì?"

"Không có gì để nói với ngươi." Kỳ Hằng đáp.

"Phải vậy không? Ngươi không muốn nói chuyện với ta, nhưng nếu là Kỳ Thiếu Vinh nói với ngươi, ngươi nhất định sẽ mừng rỡ như điên đi."

"Đúng vậy! Nếu như là thiếu gia, ta nhất định sẽ vui mừng muốn chết, có câu nói là, tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu*, lời nói không hợp, nửa câu cũng ngại nhiều, nói chuyện uống rượu là bởi vì người khác nhau mà khác nhau."

Tả Vân Phi trầm mặt xuống: "Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đang trò chuyện rất vui vẻ, không rảnh để phản ứng đến ngươi."

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Hằng bị Tả Vân Phi giữ chân hồi lâu, khó khăn lắm mới thoát thân được.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi cùng Tả thiếu rốt cuộc là làm sao vậy? Các ngươi....."

Kỳ Hằng hít sâu một hơi: "Có thể là di chứng ta trị liệu cho hắn năm đó, may là ta chỉ trị liệu cho một mình hắn, nếu như người nào cũng để lại di chứng nghiêm trọng như vậy....." Vậy hắn rốt cuộc còn có thể sống được nữa hay không?

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa mũi: "Loại di chứng này hình như không thường thấy cho lắm, ta còn chưa nghe qua bao giờ."

"Không có sao? Ta nhớ thiếu gia đã từng nói qua rồi."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy ngoài ý muốn: "Phải vậy không? Ta từng nói

đến rồi sao?"

"Đúng vậy! Ta nhớ thiếu gia từng nói đến một loại bệnh, gọi là hội chứng Stockholm, nói ngắn gọn chính là thiếu đánh!" Kỳ Hằng đáp.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Hắn đúng là đã từng nói đến loại bệnh này, bất quá, tình huống của Tả Vân Phi hình như không đơn giản chỉ là Stockholm đâu.

Trang Hạo tràn đầy quái dị hỏi: "Hội chứng Stockholm? Đó là chứng bệnh kỳ quái gì?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Loại tình huống này rất thiên môn, ngươi không cần biết."

Trang Hạo: "....."

.....

**Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu (Trích "Xuân Nhật Tây Hồ Ký Tạ Pháp")*

Xuân Nhật Tây Hồ Ký Tạ Pháp - Âu Dương Tu

Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu,

Thoại bất đầu cơ bán cú đa.

Dao tri hồ thượng nhất tôn tửu,

Năng ức thiên nhai vạn lý nhân.

Ngày Xuân ở Tây hồ gởi ông Tư Pháp họ Tạ (Dịch thơ: Lưu Khâm Hưng)

Cùng bạn hiền ngàn ly không đủ,

Kẻ không quen không muốn nửa lời.

Trên hồ một chén chơi vơi,

Nhớ người bạn cũ chân trời xa xăm.

------oOo------

Chương 187: Xem ai đắc thủ trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 187

Chương 187: Xem ai đắc thủ trước

Một con thuyền thật lớn di chuyển nhanh như gió trên biển, trên thuyền chính là Kỳ Thiếu Vinh cùng đám người Tả Vân Phi.

Trong khoang thuyền, Đường Thiên Anh cùng Lý Ứng hai mặt nhìn nhau, thần sắc hai người đều có chút không được tự nhiên.

"Lý hoàng tử, Tả thiếu ra ngoài hóng gió rồi,. ngươi không đi sao?" Đường Thiên Anh hỏi.

Lý Ứng miễn cưỡng cười đáp: "Không đi."

Đường Thiên Anh chà xát hai tay, nghĩ thế nào cũng không ra, mọi chuyện tại sao lại biến thành như vậy.

Hắn vốn còn đang cho rằng thi đấu lần này sẽ phải gặp phiền toái lớn, kết quả, hiện tại mọi người lại cùng ngồi trên một con thuyền, được hai vị Trang Hạo cùng Tả Vân Phi hộ giá hộ tống.

Ngoài khoang thuyền, Tả Vân Phi đánh giá Trang Hạo mấy lần, hỏi: "Trang thiếu, lúc trước ngươi cùng Kỳ thiếu đi đâu vậy?"

"Chúng ta dạo chơi ngắm nhìn cảnh biển một chút." Trang Hạo đáp.

Tả Vân Phi nhịn không được khẽ cười lên: "Trang thiếu thật có hứng

thú! Ta còn nhìn thấy rất nhiều người đuổi theo ngươi cùng Kỳ thiếu a."

Trang Hạo cười cười: "Đúng vậy! Bất quá, tốc độ của bọn họ quá chậm, không theo kịp chúng ta, sau đó đã bị chúng ta bỏ lại rồi, cũng không biết là đã đi đâu."

"Lạc đường ở nơi này rất nguy hiểm, những người đó sợ là đã dữ nhiều lành ít rồi đi."

Trang Hạo lắc đầu: "Cũng không chắc lắm, ta thấy mấy người kia không dễ chết như vậy."

"Trang Hạo!" Một con thuyền nhanh chóng tới gần thuyền của đám người Kỳ Thiếu Vinh, vừa nhìn thấy Trang Hạo, lập tức liền vui sướng một trận, vui sướng qua đi, sắc mặt của người kia lại trầm xuống.

Tả Vân Phi nhìn hải thuyền phía xa xa, trong mắt dâng lên một tia hứng thú.

Trang Hạo nhìn đám người trên hải thuyền, sát ý lập tức dâng lên, "Tả thiếu, ta nói không sai đi, bọn họ quả nhiên là không dễ chết như vậy."

Lúc trước Trang Hạo đấu trí đấu dũng với đám cao thủ cấp chín một hồi lâu, cuối cùng cũng thoát khỏi, không ngờ lại gặp lại lúc này.

"Hai cao thủ cấp chín a!" Tả Vân Phi ôm hai tay, rất có hứng thú quay đầu nhìn sang Trang Hạo: "Trang thiếu đại danh lan xa, nghe nói thực lực của ngươi phi thường hùng hậu, nhưng lại chưa có duyên được chứng kiến, không bằng như vậy đi, phía trước có hai cao thủ cấp chín, chúng ta mỗi người giải quyết một, xem thử là ai đắc thủ trước?"

Trang Hạo cong mi mắt cười nói: "Nếu Tả thiếu đã có nhã hứng như vậy, ta sao có thể không phụng bồi, như vậy đi, ta chọn ngươi bên

trái, ngươi thấy thế nào?"

Tả Vân Phi sảng khoái gật đầu: "Đương nhiên có thể."

Trang Hạo cùng Tả Vân Phi nhìn nhau cười, hai người cùng một lúc phi thân khỏi hải thuyền, đánh về phía con thuyền có hai vị cao thủ cấp chín kia.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hai người xông ra, qua một lúc lâu sau vẫn chưa hồi thần lại.

"Hai tên ngu ngốc kia là điên hết rồi sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được mắng thầm.

Pháp trượng của Tả Vân Phi chỉ lên không trung, một chốc sau, phong vân lập tức biến sắc, từng đạo tia chớp ầm ầm đánh xuống.

Tiếng gió gào thét, tiếng sấm đinh tai nhức óc liên tục vang lên bên tai Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi như sấm thần giáng thế, tâm tình phức tạp vô cùng.

Từng đầu pháp long thất sắc xông ra khỏi người Trang Hạo, lao về phía một cao thủ cấp chín.

Trên mặt biển, sấm sét ầm ầm, sóng gió mãnh liệt.

Trang Hạo cùng Tả Vân Phi giống như đang thi đấu, liên tục phóng thích ma pháp đại hình.

Một đám ma pháp giống như cấm chú, liên tục nổ tung trên mặt biển.

Đường Thiên Anh nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng ngoại trừ khiếp sợ thì chính là khiếp sợ.

Hắn vẫn luôn biết Trang Hạo rất lợi hại, lại không biết Tả Vân Phi tính tình cổ quái này cũng lợi hại như vậy.

Giang Cầm Tâm nhìn Trang Hạo cùng Tả Vân Phi trên mặt biển, trong mắt là nồng đậm khát khao.

"Kỳ tứ thiếu, Trang thiếu rất lợi hại, có đúng không?" Đường Thiên Anh nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười cười: "Lợi hại đâu không thấy, bộ dáng ngu ngốc kia lại rõ ràng vô cùng!"

Đường Thiên Anh ngây ra một lúc, khó hiểu hỏi: "Kỳ tứ thiếu, ngươi vừa nói cái gì?"

"Ta nói hắn ngu ngốc!" Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo này hiện tại không khác gì một con khổng tước xòe đuôi, nỗ lực triển lãm ra lông chim sáng chói của mình.

Đường Thiên Anh nhíu mày lại: "Kỳ tứ thiếu, trước cảnh tượng chiến đấu kinh người này, sao ngươi lại có thể nói như vậy?"

"Đúng là quá ngu xuẩn!" Kỳ Hằng phụ họa nói.

Đường Thiên Anh: "....."

Kỳ Hằng híp mắt, cả Trang Hạo lẫn Tả Vân Phi đều không triển lộ hết thực lực của chính mình, hai người đều sử dụng ma pháp rất lợi hại, nhưng đều là có hoa không có quả, rõ ràng để giết chết cao thủ cấp chín kia, bọn họ có thể sử dụng ma pháp đơn giản hơn nhiều.

Trang Hạo cùng Tả Vân Phi trước sau kết thúc chiến đấu, hạ xuống hải thuyền.

"Tả thiếu quả nhiên là nghe danh không bằng gặp mặt, thực lực của ngươi lợi hại hơn so với lời đồn nhiều."

"Không so được với Trang thiếu, vẫn là Trang thiếu kỹ cao hơn một bậc."

"Là ta chiếm tiện nghi, người đối chiến với ta kia thực lực tương đối thấp."

"Trang thiếu nói đùa."

.....

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo cùng Tả Vân Phi khen tới khen đi, cười gượng một tiếng:

"Được rồi, các ngươi không cần tiếp tục khích lệ nhau thêm nữa, hai người đều rất lợi hại, đói bụng chưa, đi ăn cơm đi!"

Kỳ Hằng đang định đi về phía bàn, bị Tả Vân Phi kéo tay lại.

"Ngươi làm gì?" Kỳ Hằng không vui hỏi.

Tả Vân Phi cười nói: "Trang Hạo rất mạnh đi."

Kỳ Hằng hít sâu một hơi, nặng nề đáp: "Đúng vậy! Ngươi tuy rằng rất lợi hại, nhưng so với Trang thiếu vẫn kém hơn không ít."

"Trang Hạo mạnh thì có quan hệ gì với ta, thật ra là ngươi đấy, ngươi thích Kỳ Thiếu Vinh, nếu muốn tranh người với Trang Hạo, cẩn thận bị đánh thành đầu heo!" Tả Vân Phi vui sướng khi người gặp họa nói.

Kỳ Hằng tức giận nhìn Tả Vân Phi: "Vậy phải cảm ơn ngươi quan tâm rồi!"

"Có một số việc phải biết lượng sức mà đi, nếu ta là Kỳ Thiếu Vinh, ta cũng sẽ lựa chọn Trang Hạo."

Kỳ Hằng: "....."

Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng tới chậm, mọi người đều đã ngồi xuống, chỉ còn dư lại hai chỗ người bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Hằng vốn định ngồi bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh, Tả Vân Phi lại vướng Kỳ Hằng một chân,

Kỳ Hằng chỉ có thể đi chậm một bước, nhìn Tả Vân Phi thong dong ngồi xuống chỗ ngồi mà hắn dự định.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tả Vân Phi ngồi xuống bên cạnh, sắc mặt không khỏi cổ quái lên.

"Kỳ thiếu, Trang thiếu rất lợi hại đúng không?" Tả Vân Phi ý cười doanh doanh nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Chỉ có thanh niên tài tuấn như Trang thiếu mới có thể xứng đôi với thiên tài như Kỳ thiếu đây, những người khác muốn cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, chú định là chỉ có thể giỏ tre múc nước, công dã tràng, thương tâm thương phổi thương gan."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo nhìn Kỳ Hằng trầm mặt phía sau Tả Vân Phi, cười nói: "Tả thiếu nói đùa."

"Kỳ thiếu, ngươi cùng Trang thiếu định khi nào thành thân?" Tả Vân Phi hỏi.

"Ta cũng không biết!" Kỳ Thiếu Vinh đáp.

"Kỳ thiếu, nhân tài giống như Trang thiếu đây, ngươi nên sớm định đoạt về mới phải, qua thôn này liền không có cửa hàng."

Trang Hạo xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Tả Vân Phi này còn rất biết ăn

nói a!

Tả Vân Phi quay đầu nhìn Kỳ Hằng: "Sao ngươi không ăn!"

"Không có khẩu vị." Kỳ Hằng đáp.

Tả Vân Phi nghiêng đầu hỏi: "Vì sao không có khẩu vị?"

Kỳ Hằng trừng mắt nhìn Tả Vân Phi: "Bởi vì ngươi ngồi bên cạnh ta, cho nên ta không có khẩu vị!"

"Sao có thể? Ngươi thật biết nói giỡn, rất nhiều người đều nói nhìn ta tú sắc khả xan." Tả Vân Phi không cho là đúng nói

Kỳ Hằng hít sâu một hơi: "Ăn không nói, ngủ không nói, ngươi câm miệng lại cho ta đi!"

Tả Vân Phi: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi tới bên người Kỳ Hằng, hỏi: "A Hằng, ngươi cùng Tả thiếu làm sao vậy?"

Kỳ Hằng hít sâu một hơi, đáp: "Ta cũng không biết! Tên kia âm dương quái khí, cũng không biết hắn muốn làm cái gì."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nếu ta nhìn không lầm, hắn hẳn là đang ăn dấm ta."

Kỳ Hằng nhấp miệng: "Hắn vì sao phải ăn dấm?"

"Đây chính là vấn đề, hắn vì sao phải ăn dấm?" Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, hài hước nhìn Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng xoay người nhìn mặt biển, bực bội gãi gãi tóc: "Thiếu gia, ngươi không cần suy nghĩ quá nhiều!"

"Nha, ngươi biết ta đang nghĩ cái gì sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng gắt gao nhấp chặt môi, không nói gì.

Khóe mắt Kỳ Thiếu Vinh xuất hiện một bóng người, hắn khẽ cong môi lên, nhào qua ôm chặt lấy eo Kỳ Hằng

Trái tim Kỳ Hằng hung hăng run rẩy một phen, khó xử hỏi: "Thiếu gia, ngươi đang làm gì?"

"Tục ngữ nói, hành động là cách chuẩn xác nhất để kiểm nghiệm một chân lý, muốn biết có phải ta đang suy nghĩ nhiều hay không, ôm một cái liền biết." Kỳ Thiếu Vinh ghé vào bên tai Kỳ Hằng, thân mật nói.

Kỳ Hằng cắn chặt răng: "Thiếu gia, ngươi mau buông tay đi, ngươi như vậy, Trang đại thiếu sẽ hiểu lầm."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ngươi là lo lắng Trang Hạo sẽ hiểu lầm, hay là lo lắng người khác sẽ hiểu lầm?"

Kỳ Hằng nhắm mắt lại: "Ngoại trừ Trang đại thiếu, còn có ai hiểu lầm được nữa sao?"

Kỳ Thiếu Vinh dựng người lên, mất mát buồn bã nói: "A Hằng, thân thể của ngươi quá cứng, ta ôm ngươi khiến ngươi mất tự nhiên vậy sao?"

"Thiếu gia." Kỳ Hằng bất đắc dĩ gọi một tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh dừng một chút, nghiêng đầu hỏi: "Eo của ngươi hình như lại nhỏ đi một chút, đang giảm béo sao? A Hăng, thể trọng của ngươi đã rất chuẩn, không cần giảm nữa."

Kỳ Hằng: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh vừa xoay người liền nhìn thấy Tả Vân Phi đang âm u đứng ở một bên.

Hắn khẽ hít sâu một hơi, mở miệng nói: "Kỳ thiếu, ngươi một chân giẫm hai thuyền như vậy, không cảm thấy không đúng sao?"

"Tả thiếu, có phải ngươi đang hiểu lầm cái gì không?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Tả Vân Phi.

"Vừa rồi ngươi ôm Kỳ Hằng, chẳng lẽ là ôm giả?" Tả Vân Phi hỏi.

"Ta cùng A Hằng là bằng hữu, còn không phải chỉ là bằng hữu bình thường, ôm một cái là chuyện nhỏ, không có gì phải đại kinh tiểu quái. Tả thiếu, có chuyện này không biết ngươi có để ý không?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, không có ý tốt nhìn về phía Tả Vân Phi.

"Chuyện gì?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cũng không có gì, chỉ là A Hằng chưa đến mười tuổi đã đổi sang họ Kỳ theo ta, quan hệ của chúng ta không phải người bình thường có thể hiểu."

Tả Vân Phi lạnh lùng nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, đi qua bên người hắn.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bóng dáng Tả Vân Phi, trợn trắng mắt thầm nghĩ: Thích một người, lại cả ngày bày ra cái mặt thối, có thể đuổi theo được mới là lạ.

------oOo------

Chương 188: Tả Vân Phi đưa hoa

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 188

Chương 188: Tả Vân Phi đưa hoa

Tả Vân Phi đi đến bên người Kỳ Hằng, nắm lấy tay của hắn.

Tả Vân Phi dùng sức rất lớn, Kỳ Hằng cũng phải cảm thấy xương cốt ngón tay của hắn sắp bị Tả Vân Phi bẻ gãy hết rồi.

Hắn kháng cự nhìn Tả Vân Phi, lạnh lùng nói: "Ngươi lại muốn làm cái gì? Bệnh tâm thần sao? Buông ta ra!"

"Ngươi đáng lý không phải họ Kỳ đi, chẳng lẽ ngươi không biết, chỉ khi gả chồng mới đổi họ theo họ nhà chồng thôi sao? Có phải ngươi muốn trở thành người của Kỳ Thiếu Vinh đến điên rồi không? Sao lại có loại người không biết liêm sỉ như ngươi tồn tại chứ!" Tả Vân Phi gào lên.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Buông tay, ngươi nắm đau ta!"

Tả Vân Phi thấy sắc mặt của Kỳ Hằng dần trở nên khó coi, oán hận buông lỏng tay ra.

Kỳ Hằng tức giận nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi rốt cuộc muốn cái gì! Ngay cả ta họ gì ngươi cũng quản, người Tả gia có biết ngươi phiền chán như vậy không?"

Kỳ Hằng cúi đầu, lắc lắc bàn tay bị nắm đau, từ sau khi đi theo Kỳ

Thiếu Vinh, hắn liền thay tên đổi họ, bởi vì đã bị trục xuất ra khỏi Giang gia, hắn liền sửa sang họ Kỳ theo Kỳ Thiếu Vinh, mà vì tưởng niệm đệ đệ đã mất, hắn liền sử dụng tên của đệ đệ.

Tả Vân Phi hạ giọng nói: "Ta chỉ là cảm thấy ngươi chen chân vào giữa Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh như vậy là không tốt."

Kỳ Hằng cười nhạo một tiếng, "Tả Vân Phi, ngươi không cảm thấy ngươi như vậy rất buồn cười sao?"

Tả Vân Phi nghiêm trang đáp: "Không cảm thấy."

"Tả Vân Phi, ngươi như vậy thật sự rất giống như đang ghen! Ta nói, có phải ngươi thích ta rồi không?"

"Ngươi cũng thật biết dán vàng lên mặt mình! Người như ngươi, chỉ có não tàn mới thích!" Tả Vân Phi kích động phủ nhận.

Kỳ Hằng nhẹ nhàng cười lên: "Nói không sai, người nhân phẩm thấp kém, thủ đoạn tàn nhẫn như ta chỉ có não tàn mới thích được, cho nên Tả thiếu phải thanh tỉnh một chút, ngàn vạn lần đừng đi làm não tàn."

Tả Vân Phi: "....."

.....

Trang Hạo tò mò nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu Vinh, tâm tình của ngươi hình như rất không tồi!"

Kỳ Thiếu Vinh hớn hở đáp: "Đúng vậy! Vừa mới gặp được một con mèo con, rất thú vị, nhịn không được ra tay trêu chọc một chút."

"Mèo con?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Con mèo kia..... rất thú vị."

Trang Hạo hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Kỳ Thiếu Vinh không phải là chạy đi trêu chọc Tả Vân Phi đi, "Ngươi cẩn thận một chút, đừng chọc cho con mèo kia nóng nảy, nó lại cắn ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Yên tâm đi, ta có chừng mực."

Trang Hạo: "....."

Cửa "phanh" một tiếng bị đẩy mạnh mở ra, Kỳ Hằng mang theo sắc mặt khó coi từ ngoài đi vào.

"A Hằng, ngươi không có việc gì chứ?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không có gì, chỉ là gặp phải một tên bệnh tâm thần, đen đủi!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Thiếu gia, ta đi nghỉ ngơi trước."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được, ngươi đi ngủ nhanh đi."

Trang Hạo thấy bóng dáng Kỳ Hằng đã biến mất, quay sang nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu Vinh, con mèo ngươi trêu chọc hình như cào đau Kỳ Hằng rồi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Đường Thiên Anh hưng phấn đi đến: "Trang Hạo, phía trước chính là núi Kéo Đức, hoa hồng anh rất có thể sẽ ở bên trên đó."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, "Nếu đã vậy, chúng ta cập bờ đi."

Kỳ Thiếu Vinh đi tới trên boong thuyền, nhìn lên đỉnh núi.

"Trên đỉnh ngọn núi hình như mọc hoa đỏ, có lẽ đó chính là hoa hồng anh." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Đồn đãi nói rằng đôi tình lữ nào hái được hoa hồng anh liền có thể có được hạnh phúc mĩ mãn, nếu trên núi đủ hoa, ta sẽ hái một bó tặng cho ngươi." Trang Hạo thâm tình nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh cười đáp: "Cảm ơn."

Tả Vân Phi đi tới bên người Kỳ Hằng: "Hoa hồng anh tượng trưng cho tình yêu, đồn đãi nói rằng nếu tình lữ cùng nhìn thấy hoa hồng anh liền có thể ở bên nhau cả đời, ngươi tới một mình cũng không có tác dụng gì."

Kỳ Hằng quay đầu nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu đừng chỉ nói một mình ta! Ngươi không phải cũng như vậy sao?"

Đám người Kỳ Thiếu Vinh lục tục lên núi, Trang Hạo đi trước, Tả Vân Phi ở phía sau áp trận, Kỳ hằng bị Tả Vân Phi bám chân, cũng đi ở phía sau.

Kỳ Hằng đột nhiên bước hụt, cả ngươi đều đổ về phía dưới.

Tả Vân Phi nhanh chóng đỡ lấy, nhẹ giọng lẩm bẩm bên tai Kỳ Hằng: "Cẩn thận một chút a! Phải chú ý an toàn, từ nơi này ngã xuống, khẳng định là sẽ thi cốt vô tồn, chết rất thảm, ngươi để ý an toàn cho Kỳ Thiếu Vinh, nhưng cũng phải chú ý dưới chân mình mới được."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái: "Cảm ơn, ta sẽ chú ý."

Tả Vân Phi cười cười, mạnh mẽ vỗ lên bả vai Kỳ Hằng: "Ngươi biết chú ý là tốt rồi."

Giang Cầm Tâm quay đầu, nhìn Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi hỗ động, hơi mím môi lại.

Đường núi quanh co lòng vòng, mọi ngươi phải bôn ba mấy canh giờ mới lên được đỉnh núi.

Hoa hồng anh tươi đẹp nở đỏ một vùng, Kỳ Thiếu Vinh nhìn đỉnh núi bị lấp đầy bởi hoa, ánh mắt không khỏi say mê lên.

"Khó trách hoa hồng anh lại có thể tượng trưng cho tình yêu, thật xinh đẹp mà!" Kỳ Thiếu Vinh cảm thán.

Nhìn thấy hoa hồng anh, sắc mặt Lý Ứng cùng Đường Thiên Anh đều vui mừng cả lên, hai người nhanh chóng chạy đi hái.

Trang Hạo hái xong một bó hoa hồng anh, đưa cho Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nhìn bó hoa lớn trước mặt, duỗi tay nhận lấy.

"Cảm ơn ngươi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo oán trách nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi cảm tạ có lệ như vậy thật không có thành tâm!"

Kỳ Thiếu Vinh cười hỏi: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

Trang Hạo chỉ chỉ mặt mình: "Ngươi hôn ta một cái, vậy được không?"

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ lắc đầu, "Tiểu tử ngươi đúng là chưa trưởng thành được." Tuy rằng nói như vậy, nhưng Kỳ Thiếu Vinh vẫn tiến tới hôn trên mặt Trang Hạo một cái.

Kỳ Hằng ngồi xổm trên mặt đất, quan sát kỹ càng hoa hồng anh.

Kỳ Hằng đi theo Kỳ Thiếu Vinh đã được một đoạn thời gian, người khác nhìn thấy hoa hồng anh có lẽ còn bị vẻ đẹp của nó mê hoặc, nhưng điều đầu tiên mà Kỳ Hằng nghĩ đến lại là nếu hoa hồng anh có thể sử dụng làm mỹ phẩm, vậy nó sẽ có thể thu về bao nhiêu đồng vàng.

Tả Vân Phi ngồi xuống bên người Kỳ Hằng: "Ngươi đang nhìn cái gì?"

"Không liên quan gì đến ngươi!"

"Ngươi trông có vẻ không quá cao hứng?" Tả Vân Phi nghiêng đầu nói.

"Ngươi suy nghĩ nhiều, ta hiện đang rất cao hứng."

Tả Vân Phi cười cười: "Bộ dáng ngươi vừa nhìn đã biết là không cao hứng, không cần phải phùng má giả làm người mập."

"Tâm tình của ta vốn dĩ đang rất tốt, nhưng ngươi vừa xuất hiện, tâm tình của ta liền kém đi rồi." Kỳ Hằng nghiêm túc nhìn Tả Vân Phi.

Tả Vân Phi trợn trắng mắt, đưa một bó hoa hồng anh tới trước mặt Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng khó hiểu nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi muốn làm gì?"

"Tặng cho ngươi."

"Tặng cho ta? Có phải ngươi uống lộn thuốc rồi không? Ngươi có biết hoa hồng anh đại biểu cho....." Kỳ Hằng tức giận nói.

"Ngươi không cần hiểu lầm, ta tặng cho ngươi là bởi vì thấy ngươi cô đơn chiếc bóng đáng thương, người trong lòng lại đi thích người khác." Tả Vân Phi giải thích.

Kỳ Hằng nhận lấy bó hoa trong tay Tả Vân Phi: "Thật cảm ơn ngươi, ta không nghĩ tới Tả thiếu lại giàu tâm đồng tình như vậy."

"Không cần khách khí, ta nhìn thấy Trang Hạo vừa tặng Kỳ Thiếu Vinh một bó hoa, Kỳ Thiếu Vinh liền nhiệt tình hôn trả lại Trang Hạo,

quan hệ của Kỳ thiếu cùng Trang thiếu thật không tồi, ngươi nói đúng không?"

Kỳ Hằng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: "Thì ra là thiếu gia hôn Trang đại thiếu một cái. Vậy có phải ta cũng nên hôn Tả thiếu một cái không?"

"Nếu ngươi đã nhất định muốn hôn, ta cũng không ngại!"

Kỳ Hằng: "....."

"Ngươi muốn hôn thì hôn nhanh lên! Gương mặt thật của ngươi ta rất rõ ràng, không cần phải giả bộ ngây thơ gì đó!"

Kỳ Hằng quay mặt qua, hung hăng lên lên mặt Tả Vân Phi một cái.

Tả Vân Phi suýt chút nữa bị Kỳ Hằng đè ngã lên trên cỏ.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi, cười nhạo một tiếng: "Tả thiếu, có phải ngươi đỏ mặt không?

Tả thiếu nói rất đúng, ta không ngây thơ một chút nào, lại nói tiếp, người ngây thơ phải là

Tả thiếu mới đúng! Nhiều năm như vậy, ngươi không phải là sau chuyện kia vẫn luôn không làm với ai đi?."

Kỳ Hằng căng lớn lá gan, sờ soạng trên người Tả Vân Phi một phen.

Tả Vân Phi kéo tay Kỳ Hằng tay lại, Kỳ Hằng không vui nhìn về phía Tả Vân Phi: "Ngươi muốn làm cái gì?"

Tả Vân Phi cười lạnh một tiếng: "Không làm gì! Ngươi muốn sờ thì sờ thêm hai cái, ta không ngại."

"Ngươi vô sỉ!" Kỳ Hằng tức giận mắng.

"Ta vô sỉ? Năm đó ngươi cởi sạch ta sao không thấy ngươi nói ngươi vô sỉ?" Tả Vân Phi không cho là đúng cãi.

.....

Trang Hạo nửa ngồi xổm bên người Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi làm sao vậy? Trời còn đang sáng, đây lại là nơi công cộng, bọn họ sẽ không định đánh dã chiến đi?"

Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt nhìn Trang Hạo một cái: "Ngươi đang nghĩ loạn cái gì? Không có khả năng!"

"Không có khả năng sao? Năm đó Kỳ Hằng cởi sạch Tả Vân Phi, ném hắn ra ngoài quang hợp, hiện tại cũng chưa chắc đã không thể đánh dã chiến." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu, nhíu mày nhìn Trang Hạo: "Ngươi vừa nói như vậy, ta cũng cảm thấy chưa chắc đã không có khả năng!"

Trang Hạo: "....."

Kỳ Hằng tức giận đẩy Tả Vân Phi ra: "Ngươi điên rồi!"

Tả Vân Phi trợn trắng mắt: "Ta điên, ngươi thì thanh tỉnh! Ngươi đã từng làm cái gì với ta, có cần ta tới nhắc lại cho ngươi nhớ một chút không? Ngươi thích lột sạch ta, sau đó từng tấc từng tấc sờ soạng thân thể ta!"

Kỳ Hằng: "..... Đó là vì làm kiểm tra cho ngươi, không phải thật sự muốn sờ ngươi."

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Đúng rồi! Năm đó ngươi thích nhất là làm kiểm tra cho ta, hiện tại ngươi có muốn kiểm tra lại cho ta một chút không?"

"Năm đó ngươi trúng độc, rất có giá trị nghiên cứu, hiện tại bệnh của

ngươi đã hết, kiểm tra cũng không có ý tứ gì."

Tả Vân Phi đè Kỳ Hằng lên trên mặt đất, tay sờ loạn trên người Kỳ Hằng, "Không sao, ta không có giá trị, giá trị của ngươi lại rất lớn a! Thân thể vàng ròng rốt cuộc có chỗ nào khác người thường, ta đã tò mò rất lâu. Ngươi thích nhất là làm kiểm tra cho người khác, có ai từng kiểm tra thân thể cho ngươi chưa?"

Kỳ Hằng ném một cái tát lên mặt Tả Vân Phi, "Ngươi điên rồi!"

Tả Vân Phi tức giận xoa xoa mặt: "Kỳ Hằng, ngươi đối đãi cũng quá khác biệt! Ta cởi y phục của ngươi không được, ngươi cởi y phục của ta thì được a!"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái, xoay người chạy về phía Kỳ Thiếu Vinh.

------oOo------

Chương 189: Tả thiếu rất để ý ngươi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 189

Chương 189: Tả thiếu rất để ý ngươi

Kỳ Thiếu Vinh nhìn gương mặt ửng đỏ của Kỳ Hằng, quan tâm hỏi: "A Hằng, ngươi không sao chứ?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không có việc gì."

"Tả Vân Phi không phải lại làm gì ngươi đi?"

"Không có."

Trang Hạo đánh giá sắc mặt của Kỳ Hằng: "Kỳ Hằng, mặt ngươi rất hồng a!"

Kỳ Hằng xoa xoa mặt mình, miễn cưỡng cười nói: "Phải vậy không? Có lẽ là do ánh mặt trời quá lớn, cho nên phơi đỏ đi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo nhìn Kỳ Hằng: "Ta nhìn thấy Tả Vân Phi đưa hoa cho ngươi, hắn thổ lộ với ngươi?"

Kỳ Hằng nhìn Trang Hạo một cái, quay mặt qua: "Không thể nào, Trang đại thiếu, ngươi không cần suy nghĩ quá nhiều."

Trang Hạo trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Không phải hắn muốn suy

nghĩ nhiều, là do cái tên Tả Vân Phi kia ép hắn không thể không suy nghĩ!

.....

Lý Ứng nhìn về phía Tả Vân Phi: "Quan hệ của Tả thiếu cùng Kỳ Hằng quản sự hình như không tầm thường!"

Giang Hà gật đầu: "Đúng vậy!"

Tuy rằng thái độ của Tả Vân Phi vẫn luôn rất lạnh lùng, nhưng diện mạo của hắn lại xuất sắc, thực lực còn xuất chúng, cho nên rất nhiều người cam chịu thái độ lạnh thấu xương kia muốn tiếp cận Tả Vân Phi, bất quá, những người đó đều bị Tả Vân Phi coi thành không khí, Lý Ứng chưa từng nhìn thấy Tả Vân Phi để bụng một người đến như vậy.

"Ta vừa nhìn thấy Tả thiếu tặng hoa hồng anh cho Kỳ Hằng." Giang Hà nói.

Hoa hồng anh đại biểu cho tình yêu, Tả Vân Phi tặng hoa cho Kỳ Hằng là muốn làm cái gì, không cần nói cũng biết.

Giang Cầm Tâm ngồi dưới đất, không nói gì.

Lúc trước khi Tả Vân Phi đi hái hoa hồng anh, Giang Cầm Tâm cũng nhìn thấy, trong nháy mắt kia, Giang Cầm Tâm kỳ thật có một tia ảo tưởng, nếu như Tả Vân Phi tặng hoa cho nàng, nàng nhất định sẽ trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất Tấn Quốc.

Kết quả, Tả Vân Phi lại đưa hoa hồng anh cho Kỳ Hằng. Giang Cầm Tâm nhìn về phía Kỳ Hằng, hít sâu một hơi, giữa Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới có thể khiến cho Tả Vân Phi có thể khó lòng dứt bỏ, ái hận giao thoa như vậy.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "A Hằng, mấy người Tấn Quốc kia hình như đang nhìn ngươi."

Kỳ Hằng không vui nói: "Ta cũng không phải là chim quý thú lạ, mấy người kia không hiểu nhìn làm cái gì."

"Ta thấy vị Giang Cầm Tâm tiểu thư kia hình như có chút ghen ghét ngươi!"

"Thiếu gia, ngươi quá lo lắng, trên người ta không có cái gì đáng để người khác phải ghen ghét."

"Sao lại không có? Tả thiếu gia kia rất để ý ngươi a! Giang tiểu thư kia hình như là thích Tả thiếu."

Kỳ Hằng quay đầu, nghiêm túc nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi đừng đùa với ta như vậy được không? Cả người ta đều nổi da gà hết rồi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Kẻ trong cuộc u mê, người bàng quan lại tỉnh, Kỳ Hằng chính là bị lá che mắt, không thấy Thái Sơn!

"Làm ngươi sợ rồi sao? Thật xin lỗi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Hằng cau mày, đau đầu quay mặt qua: "Thiếu gia, ngữ khí nói chuyện của ngươi giống hệt Tả Vân Phi! Ngươi đừng như vậy, ta cảm thấy rờn rợn trong người."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Được rồi, nếu hoa đã hái xong, chúng ta liền trở về đi, đừng để Nguyệt Đình công chúa chờ sốt ruột." Tả Vân Phi lên tiếng.

Trang Hạo gật đầu, "Nói có lý."

"Tuy rằng thu thập hoa hồng hoa không hạn định thời gian, nhưng nếu trở về sớm một chút cũng có thể để lại một ấn tượng tốt trong lòng công chúa." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Sau đó, đám người Tả Vân Phi lại lục tục trở lại hải thuyền.

.....

Kỳ Hằng đứng trên mũi thuyền, trong lòng giống như đã được gỡ bỏ đi một tảng đá nặng.

Cuối cùng cũng trở lại, như vậy có lẽ là sắp kết thúc rồi.

Kỳ Hằng vừa quay đầu liền nhìn thấy Tả Vân Phi đang âm u đứng cách đó không xa.

Kỳ Hằng mím môi nhìn người tới: "Có việc gì không?"

"Ngươi ném hoa ta tặng cho ngươi!" Tả Vân Phi lạnh lùng nói.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một chút tâm chột dạ.

"Hoa đã khô, ta đương nhiên phải ném." Kỳ Hằng đáp.

Tả Vân Phi âm trầm nhìn Kỳ Hằng: "Hoa kia không phải có thể tùy tiện vứt được!"

Kỳ Hằng tức giận nói: "Ta ném cũng đã ném, ngươi cũng không thể bắt ta trở về nhặt lại đi."

Tả Vân Phi nhìn chằm chằm Kỳ Hằng, từ trong nhẫn không gian lấy ra một bó hoa đã khô một nửa, cường ngạnh nhét vào trong tay Kỳ Hằng, "Giữ cho kĩ, đồ ta đưa không phải ngươi có thể tùy tiện ném được!"

Kỳ Hằng bất đắc dĩ thu bó hoa vào trong nhẫn không gian.

Kỳ Thiếu Vinh từ trong phòng đi ra, "A Hằng, Tả thiếu rất có cá tính, có đúng không?"

"Thiếu gia!" Kỳ Hằng tràn đầy bất đắc dĩ trợn trắng mắt, Tả Vân Phi kia có cá tính ở chỗ nào, rõ ràng là có bệnh!

.....

Lý Ứng nhìn về phía Kỳ Hằng, thở dài một hơi: "Tả thiếu đối xử với Kỳ Hằng không tầm thường! Nhìn dáng vẻ này xem ra Quân Lan Nguyệt tiểu thư phải thất vọng rồi."

Giang Cầm Tâm híp mắt, Quân Lan Nguyệt là vị hôn thê đính hôn từ trong bụng mẹ của Tả Vân Phi, quan hệ của hai người ban đầu không tồi, cũng sắp đi tới lễ bàn cưới hỏi, bất quá, sau khi Tả Vân Phi xảy ra chuyện, Quân gia lo lắng Quân Lan Nguyệt sẽ bị ảnh hưởng, hỏa tốc từ hôn, nhanh chóng đính hôn nàng cho người khác.

Sau này, Tả Vân Phi khôi phục thực lực, trở lại Tả gia, Quân Lan Nguyệt lại lần thứ hai hoả tốc từ hôn, ý đồ muốn khôi phục hôn ước, đáng tiếc, Tả Vân Phi không thèm nhìn nàng đến một cái.

Quân Lan Nguyệt hai lần từ hôn, cũng bởi vậy mà trở thành trò cười ở hoàng đô Tấn Quốc.

"Nếu như Kỳ Hằng đi Tấn Quốc, Quân Lan Nguyệt tiểu thư khẳng định là sẽ không thiện bãi cam hưu." Giang Cầm Tâm nói.

Chuyện từ hôn là Quân Lan Nguyệt đuối lý, nàng mấy lần tới tìm Tả Vân Phi, sau đó đều là đều bất lực trở về, chọc ra không ít chê cười.

Nhưng Quân Lan Nguyệt tính tình kiêu ngạo ương ngạnh, ai dám thân cận với Tả Vân Phi, nàng liền đi tìm người đó gây chiến.

"Kỳ Hằng là người của Kỳ Thiếu Vinh, sau chuyện này, hắn hẳn là sẽ trở về Nguyên Quốc." Lý Ứng nói.

"Cũng chưa chắc!" Giang Cầm Tâm hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Nếu Kỳ Hằng có thể trở về Nguyên Quốc với Kỳ Thiếu Vinh là tốt nhất, nhưng chỉ sợ tên kia có ý tưởng khác a!

"Nói cũng phải, ta thấy quan hệ của Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng không tồi, có lẽ hắn sẽ theo Tả Vân Phi trở lại hoàng đô."

Giang Cầm Tâm: "....." Nếu Kỳ Hằng muốn đối phó với Giang gia, Tả Vân Phi có thể sẽ hỗ trợ không?

.....

Hoàng đô Vân Quốc.

"Công chúa điện hạ, có hoàng tử trở lại rồi!"

Nguyệt Đình công chúa hơi ngoài ý muốn nhìn về phía người tới bẩm báo: "Đã có hoàng tử trở lại?"

"Đúng vậy!"

"Nhanh như vậy đã có người trở lại, là vị hoàng tử nào?"

"Là Đường Tthiên Anh hoàng tử của Nguyên Quốc cùng Lý Ứng hoàng tử của Tấn Quốc."

"Quả nhiên là hai người sở hữu hộ vệ suất sắc nhất kia."

"Công chúa điện hạ, ngài định lựa chọn vị hoàng tử nào? Là Đường Thiên Anh hoàng tử hay là Lý Ứng hoàng tử?"

Nguyệt Đình công chúa cau mày lại, trong mắt dâng lên một tia khinh thường, "Hai tên kia đều chẳng ra gì, nếu trong bọn họ có người sở hữu được một nửa tài năng của Tả Vân Phi hoặc là của Trang Hạo, ta liền không phải khó lựa chọn."

Hộ vệ nhìn Nguyệt Đình công chúa: "Công chúa điện hạ, quân thượng đã ra lệnh, ngài nhất định phải chọn được một người."

Nguyệt Đình công chúa không kiên nhẫn nói: "Lão nhân cũng thật là,

làm việc luôn thích nóng nảy như vậy, ta còn trẻ, cần lo lắng ta không gả được sớm như vậy sao?"

"Công chúa điện hạ, kỳ thật Đường Thiên Anh hoàng tử cùng Lý Ứng hoàng tử đều không tồi."

Nguyệt Đình công chúa cười nhạo một tiếng: "Không tồi, chỗ nào không tồi?"

.....

Trong biệt viện.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo song song ngồi chơi cờ.

Kỳ Hằng ở bên cạnh xem xét, "Thiếu gia, tứ hoàng tử cùng Lý Ứng hoàng tử đều tiến cung rồi, ngươi xem công chúa điện hạ kia sẽ chọn ai?"

Kỳ Thiếu Vinh thuận miệng đáp: "Ta thấy công chúa điện hạ kia không dễ để người qua cửa như vậy."

Kỳ Hằng cười cười: "Ta cũng nghĩ thế."

Lát sau, có tiếng bước chân chậm rãi kéo đến, Kỳ Hằng nói: "Hẳn là tứ hoàng tử trở lại rồi, ta đi xem hắn một chút."

Đường Thiên Anh đẩy cửa ra, mặt ủ mày ê đi vào.

Trang Hạo nhìn Đường Thiên Anh một cái: "Tứ hoàng tử, tình huống thế nào? Ngươi tặng hoa cho công chúa điện hạm nàng có khuynh tâm với ngươi không?"

"Công chúa điện hạ nếu có thể dễ dàng động tâm như vậy thì cũng không đến lượt đám hoàng tử ngoại quốc chúng ta, nàng đã sớm chọn gả cho một người nào đó trong lãnh thổ Vân Quốc rồi." Đường Thiên Anh mệt mỏi ngồi lên trên ghế dựa.

"Vậy công chúa điện hạ có nói yêu cầu gì không?"

"Nàng nói hôn phu của nàng cho dù không phải là anh hùng cái thế, ít nhất cũng phải là nhân trung long phượng, cho nên võ lực của người kia không thể thấp hơn nàng."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nói: "Cho nên muốn cưới công chúa còn phải đánh với nàng một trận?"

Đường Thiên Anh gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử, ngươi chính là một trong Hoàng đô Thất Tú a, công chúa kia quá kiêu ngạo, ngươi cho nàng xem một chút lợi hại, để nàng biết Hoàng đô Thất Tú không phải là dễ chọc."

Đường Thiên Anh cười khổ: "Kỳ tứ thiếu, lúc trước Hoàng đô Thất Tú có lẽ còn thanh danh hiển hách, nhưng từ sau khi ngươi đá Thẩm Nguyên ra, thanh danh của Hoàng đô Thất Tú đều mất hết rồi, hiện tại Hoàng đô Thất Tú coi như đã trở thành một trò cười trong lòng mọi người."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Tứ hoàng tử, ngươi đừng tự coi nhẹ mình như vậy, ngươi mạnh hơn tên ngốc Thẩm Nguyên kia nhiều, thanh danh của Hoàng đô Thất Tú đã mất, vậy hiện tại ngươi nương cơ hội này vãn hồi lại thanh danh cho Hoàng đô Thất Tú là được!"

Đường Thiên Anh tràn đầy xấu hổ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, thực lực của vị công chúa kia có chút mạnh, cho nên yêu cầu của ngươi, ta rất khó đạt thành....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Anh, thầm nghĩ: Tiểu tử Đường Thiên Anh này, quá không có chí khí!

Trang Hạo xuy một tiếng cười nhạo: "Cưới tức phụ đối với ai mà nói cũng đều không phải là chuyện dễ dàng, muốn đợi bánh trên trời rơi

xuống cho ngươi sao, không có cửa đâu, nén bi thương, thuận theo tự nhiên đi."

Đường Thiên Anh: "....." Trang Hạo nói lời này chẳng lẽ là lấy kinh nghiệm của chính mình ra tuyên bố?

------oOo------

Chương 190: Vì sao họ Kỳ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 190

Chương 190: Vì sao họ Kỳ

Kỳ Hằng vừa đi ra khỏi phòng liền nhìn thấy Tả Vân Phi đang đứng chắn ở ngoài cửa.

"Có chuyện gì?" Kỳ Hằng không kiên nhẫn hỏi.

Tả Vân Phi đánh giá Kỳ Hằng một phen: "Không có chuyện gì là không thể tìm ngươi tâm sự sao?"

"Đương nhiên có thể, chỉ là con người ta tương đối không thú vị, nếu muốn nói chuyện phiếm với ta, Tả thiếu sợ là phải thất vọng rồi."

"Yên tâm, ta biết tính tình của ngươi như thế nào, cho nên cũng không ôm hi vọng quá lớn."

Kỳ Hằng hít sâu một hơi, cười lạnh nói: "Ta nghĩ hẳn là có rất nhiều người muốn nói chuyện cùng Tả thiếu đi, nếu Tả thiếu đã biết ta là loại người gì, vì sao không tìm một người thú vị hơn nói chuyện?"

"Bọn họ quá ồn, ta không thích. Rất nhiều người đều muốn nói chuyện với ta, ta lại đi tìm ngươi, có phải ngươi cảm thấy rất vinh hạnh không?" Tả Vân Phi hai tay chống lưng, kiêu ngạo hỏi.

"Đúng vậy!" Kỳ Hằng thuận miệng đáp.

"Nghe nói ngươi từ nhỏ tay chân không sạch sẽ, nhìn dáng vẻ này

xem ra nhân phẩm của ngươi từ bé đã rất không xong a!" Tả Vân Phi tấm tắc lắc đầu cảm thán.

Kỳ Hằng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, quay đầu, thần sắc dữ tợn nói: "Tả thiếu, ngươi có lẽ không biết, khi còn nhỏ nhân phẩm của ta không tốt, càng lớn càng không được!"

Tả Vân Phi gật đầu: "Đã nhìn ra, không nghĩ tới nhân phẩm ngươi đã kém, sống lại còn rất không tồi, ông trời đúng là không có mắt!"

Kỳ Hằng nắm chặt nắm tay: "Đúng vậy! Ông trời không có mắt, nếu có mắt, hắn đã sớm nên giáng xuống một sét đánh chết ngươi!"

Tả Vân Phi cười cười: "Ngươi nói lời này cũng quá kỳ quái! Ông trời vì sao phải đánh chết người tốt như ta?"

"Nha, thì ra Tả thiếu là người tốt?" Kỳ Hằng quay mặt qua, khinh thường hừ một tiếng.

Đối với trào phúng của Kỳ Hằng, Tả Vân Phi không so đo một chút nào, "Ngươi vì sao lại muốn dùng họ Kỳ?"

"Thiếu gia họ Kỳ, ta đi theo hắn, đương nhiên cũng dùng họ Kỳ, có gì kỳ quái sao?" Kỳ Hằng đương nhiên đáp.

"Đương nhiên kỳ quái, Kỳ Thiếu Vinh cũng không phải là gì của ngươi, ngươi theo họ hắn làm cái gì!" Tả Vân Phi kích động nói.

Kỳ Hằng quay đầu, bất đắc dĩ nhìn Tả Vân Phi: "Tả Vân Phi, ngươi mới kỳ quái! Ta không theo họ thiếu gia, chẳng lẽ còn phải theo họ Tả giống ngươi?"

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng một chút, quay mặt qua: "Nếu ngươi muốn dùng họ Tả, vậy cũng được!"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi không phải đang nghiêm túc đi, ngươi rốt cuộc đang đánh chủ ý gì? Ngươi không phải là muốn cưới

ta chứ?"

Tả Vân Phi thẹn quá thành giận trừng mắt nhìn Kỳ Hằng, "Ai muốn cưới loại người như ngươi?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Vậy là tốt rồi, ta vốn dĩ cũng không muốn gả!"

"Sao ngươi lại không muốn gả? Ngươi muốn thủ thân cả đời cho Kỳ Thiếu Vinh sao?" Tả Vân Phi cười nhạo hỏi.

"Ngươi suy nghĩ quá nhiều, lấy tài sản của ta, muốn cưới mấy mỹ nữ như hoa như ngọc cũng không tốn bao nhiêu sức lực, vì sao nhất định phải gả?"

"Lấy chút tư bản của ngươi mà cũng muốn cưới lão bà, ngươi thật có dũng khí a! Ngươi cưới một người cũng quá sức, cưới nhiều người, không sợ bọn họ tập thể khinh bỉ ngươi không có năng lực sao?" Tả Vân Phi châm chọc nói.

Kỳ Hằng tức giận nhìn chằm chằm Tả Vân Phi: "Ta có bao nhiêu dũng khí không phải ngươi có thể tưởng tượng được! Ta cưới tám mười lão bà chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, cưới tám mươi một trăm người cũng không có cố sức, không cần ngươi phải nhọc lòng!"

Tả Vân Phi: "....."

.....

Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi ồn ào một lát, cuối cùng lại tan rã trong không vui.

Trong biệt viện.

"A Hằng, không phải ngươi nói muốn đi dạo phố giải buồn sao, sao giờ lại không đi?" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được hỏi.

Kỳ Hằng đứng dưới mọt gốc cây hải đường, hải đường vốn dĩ còn

mọc đầy hoa, hiện tại lả tả rơi sạch trên mặt đất.

"Tả Vân Phi chắn cửa, ta đi đâu hắn cũng muốn theo cùng, tên kia quá phiền, ta không muốn ra ngoài nữa." Kỳ Hằng nói.

"Kỳ thật Tả Vân Phi cũng rất đáng yêu, ngươi đừng quá có thành kiến với hắn." Kỳ Thiếu Vinh nằm trên ghế bập bênh, lười biếng khuyên nhủ.

Kỳ Hằng tức giận nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi cư nhiên cho rằng ta nói dối!"

Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Hằng đang nói chuyện, bên ngoài lại có một đợt thanh âm xôn xao truyền đến.

Đường Thiên Anh được một hộ về đỡ đi vào.

"Tứ hoàng tử, ngươi không sao chứ?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Đường Thiên Anh lắc đầu: "Không có việc gì."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng của Đường Thiên Anh, xoa xoa mũi nói: "Tứ hoàng tử, ngươi hình như bị đánh rất thảm!"

"Ngươi cũng nhìn ra a!" Đường Thiên Anh than thở một hơi.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Sớm đã nghe nói Nguyệt Đình công chúa tính tình có chút nóng nảy, quả nhiên không phải giả!

"Thiếu gia, hộ về đưa tứ hoàng tử về vừa nãy gọi Trang đại thiếu đi rồi." Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta đã biết."

"Thiếu gia, ngươi nghĩ hộ vệ kia gọi Trang đại thiếu đi có chuyện gì?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Cái này ta làm sao biết được, đợi Trang Hạo trở về rồi hỏi đi."

.....

Trong hoàng cung.

"Công chúa điện hạ tìm ta?" Trang Hạo hỏi.

Nguyệt Đình công chúa gật đầu: "Nghe danh không bằng gặp mặt, từ sớm đã nghe nói Trang thiếu gia thực lực xuất chúng, là người đứng đầu trong thế hệ trẻ của Nguyên Quốc, quả nhiên danh bất hư truyền!"

"Công chúa điện hạ quá khen!"

Nguyệt Đình công chúa cười cười: "Trang thiếu gia tới đây nhiều ngày như vậy, cảm thấy non sông Vân Quốc ta thế nào?"

"Vân Quốc phong cảnh rất tốt, là nơi địa linh nhân kiệt." Trang Hạo đáp.

"Nếu Trang thiếu có ý, Nguyệt Đình nguyện ý cùng Trang thiếu hưởng chung vạn dặm non sông."

Trang Hạo nhàn nhạt cười: "Đa tạ ý tốt của công chúa, chỉ là vạn dặm non sông quá nặng, ta nhận không nổi."

"Nhìn dáng vẻ này xem ra Kỳ thiếu ở trong lòng Trang thiếu còn quan trọng hơn cả vạn dặm non sông?"

Trang Hạo trịnh trọng đáp: "Thiếu Vinh ở trong lòng ta quan trọng hơn tất cả mọi thứ trong thiên hạ này."

Nguyệt Đình công chúa cười cười: "Kỳ thiếu thật có phúc khí, được Trang thiếu coi trọng như vậy!"

Trang Hạo không cho là đúng nói: "So với nói Thiếu Vinh có phúc khí, còn không bằng nói là ta có phúc khí!"

.....

Trang Hạo rời đi hai cái canh giờ, sau đó liền trở lại.

Kỳ Thiếu Vinh thấy Trang Hạo đi vào, quay đầu hỏi: "Nguyệt Đình công chúa tìm ngươi sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"Nàng nói cái gì?"

Trang Hạo ngẩng đầu đáp: "Cũng không có gì, nàng hỏi ta có nguyện ý làm hôn phu của nàng hay không, nếu ta nguyện ý, giang sơn Vân Quốc này chính là của ta."

"Ngươi đáp ứng rồi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Đương nhiên không có." Trang Hạo không cần nghĩ liền đáp. "Vạn dặm giang sơn tuy rằng tốt, nhưng không phải theo đuổi trong lòng ta, ta không nghĩ nhiều liền cự tuyệt."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Phải vậy không?"

"Định lực của ta rất tốt, bất quá....."

"Bất quá cái gì, hối hận sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không thể nào, chẳng qua, Nguyệt Đình công chúa chẳng những tìm ta, hình như còn tìm cả Tả Vân Phi nữa, ta có thể chống lại dụ hoặc của ngôi vị hoàng đế, nhưng cũng không biết Tả Vân Phi có hứng thú hay không."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía cửa, thời điểm Trang Hạo nói đến Tả Vân Phi, Kỳ Hằng tựa hồ cũng vừa vặn đi tới, hắn là đã nghe được

rồi.

"A Hằng." Kỳ Thiếu Vinh không yên tâm gọi một tiếng.

Kỳ Hằng đi đến, nói: "Thiếu gia, ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "A Hằng, ngươi không để ý sao?"

Kỳ Hằng bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ta cùng Tả Vân Phi không phải như ngươi nghĩ, nếu hắn có thể tiếp thu Nguyệt Đình công chúa, vậy đó chính là tốt nhất, bất quá, hắn sẽ không."

Kỳ Thiếu Vinh hoang mang nói: "Ngươi đúng là rất tin tưởng hắn a!"

"Tả Vân Phi là người rất kiêu ngạo, hắn sẽ không để người khác nói hắn ăn cơm mềm."

Kỳ Hằng giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Tứ hoàng tử bị đánh thảm như vậy, vị Nguyệt Đình công chúa kia hẳn là không có hứng thú gì với hắn, không bao lâu nữa chúng ta sẽ phải trở về Nguyên Quốc, A Hằng, ngươi có dự định gì không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng nâng mắt lên: "Ta sợ là phải đi Tấn Quốc một chuyến."

"Đến địa bản của Tả gia a!"

Kỳ Hằng gật gật đầu: "Cũng có thể nói như vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh khẽ đảo mắt, Kỳ Hằng nhìn biểu tình của Kỳ Thiếu Vinh, hít sâu một hơi:

"Thiếu gia, ngươi không cần nghĩ nhiều, ta không phải vì Tả Vân Phi, ta chỉ là có chút việc tư muốn xử lý."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết rồi, ta biết ngươi cùng Tả Vân Phi không có quan hệ gì!"

Kỳ Hằng nhìn vẻ mặt giấu đầu lòi đuôi của Kỳ Thiếu Vinh, bất đắc dĩ quay mặt đi.

.....

Trong hoàng cung.

"Công chúa điện hạ." Một hộ vệ lên tiếng gọi Nguyệt Đình công chúa.

Nguyệt đình công chúa mở mắt ra, nhìn về phía người tới, hỏi: "Có chuyện gì?"

"Công chúa, nên dùng bữa tối rồi." Hộ vệ nói.

Nguyệt Đình công chúa không kiên nhẫn nói: "Đã biết!"

Nguyệt Đình công chúa nắm chặt nắm tay, nàng nguyên bản đã làm tốt chuẩn bị, Trang Hạo cùng Tả Vân Phi, chỉ cần một người trong số họ đáp ứng yêu cầu của nàng, vậy nàng liền có thể mạo hiểm đắc tội hoàng thất của tất cả quốc gia, cự tuyệt các hoàng tử còn lại, gả cho một người trong hai người, chỉ là, cả Trang Hạo lẫn Tả Vân Phi đều không có hứng thú gì với nàng.

Nếu nói Trang Hạo là vì Tà Y Kỳ Thiếu Vinh tài hoa hơn người kia, vậy Tả Vân Phi rốt cuộc là vì ai mà cự tuyệt nàng?

"Tả thiếu cũng không có hứng thú gì với giang sơn Vân Quốc chúng ta sao?"

"Không có hứng thú."

"Trang Hạo là vì Kỳ Thiếu Vinh mà cự tuyệt ta, không biết Tả thiếu

thì là vì ai? Có thể nói ra giải đáp nghi hoặc cho Nguyệt Đình được không?"

"Không có ai, ta chỉ đơn thuần là không có hứng thú mà thôi."

.....

Vì ngôi vị hoàng đế này, hoàng thất Vân Quốc mấy lần bị cuốn vào khói lửa chiến tranh, hai vị huynh trưởng của nàng cũng là vì tàn sát lẫn nhau mà chết.

Nhưng vạn dặm non sông này, đối với người nào đó chẳng lẽ không có một chút lực hấp dẫn nào sao?

Nàng tuy rằng quý vì công chúa, nhưng lại không tìm được người tri tâm tri kỷ giống như Trang Hạo vậy!

Nguyệt Đình công chúa đỡ trán, tâm tình không khỏi ảm đạm lên.

------oOo------

Chương 191: Phó thác chiếu cố

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 191

Chương 191: Phó thác chiếu cố

"Tả thiếu, Kỳ thiếu tới chơi." Một hộ vệ đi vào bấm báo.

Tả Vân Phi quay đầu nhìn hộ vệ một cái, trong mắt dâng lên vài phần kinh nghi, "Kỳ thiếu? Mời vào đây đi."

Kỳ Thiếu Vinh đi vào hoa viên biệt viện, nhìn thấy Tả Vân Phi đang hai tay chống lưng, đừng ở giữa hoa viên.

"Tả thiếu thật có hứng thú! Mới sáng sớm đã ra ngoài ngắm hoa." Kỳ Thiếu Vinh cười nói.

"Khách hiếm a! Kỳ thiếu tìm tới thật làm ta ngoài ý muốn, có chuyện gì sao?" Tả Vân Phi hỏi.

"Đúng là có một chút chuyện muốn tìm Tả thiếu hỗ trợ."

"Kỳ thiếu cứ nói đừng ngại, nếu ta có thể giúp, nhất định sẽ không chối từ."

"A Hằng không trở về với ta, hắn đến Tấn Quốc có chút chuyện cần xử lý, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành của ta ở Tấn Quốc căn cơ có chút không đủ, khó bảo đảm an toàn cho A Hằng, ta hy vọng Tả thiếu có thể hỗ trợ thay ta chiếu cố A Hằng một chút, không biết Tả thiếu có nguyện ý giúp ta chuyện này hay không?."

Tả Vân Phi nhàn nhạt cười: "Kỳ Hằng muốn đến Tấn Quốc sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Kỳ thiếu đã lên tiếng, ta sao có thể chối từ." Tả Vân Phi thong dong đáp.

"Nghe nói, Tả thiếu được Nguyệt Đình công chúa triệu kiến, công chúa tung cành ôliu với ngươi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tả Vân Phi gật đầu, tùy ý nói: "Phải, nhưng ta không có hứng thú."

"Tả thiếu thật có cá tính! Vạn dăm non sơn bày ở trước mắt cũng không chút nào động tâm, thật khiến người ta phải khâm phục!"

Tả Vân Phi nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu không cần bội phục ta, ngươi có lẽ không biết, người mà Nguyệt Đình công chúa tìm tới trước chính là Trang thiếu, Trang thiếu không đồng ý, nàng mới tìm ta, ta không có hứng thú với đồ vật dư thừa của người khác."

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười cười: "Như vậy sao!"

.....

"Tả thiếu, Tả thiếu, tin tức lớn!" Kỳ Thiếu Vinh cùng Tả Vân Phi đang nói chuyện, một hộ vệ hưng phấn xông vào.

Tả Vân Phi híp mắt hỏi: "Tin tức gì?"

"Đối tượng hòa thân mà công chúa điện hạ lựa chọn là Lý ứng hoàng tử." Hộ vệ nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được trừng lớn mắt, sao có thể?

"Vị công chúa điện hạ này....." Khẩu vị thật nặng a!

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, từ các phương diện mà nói, điều kiện của

Đường Thiên Anh mạnh hơn Lý Ứng hoàng tử không ít, kết quả, Nguyệt Đình công chúa lại lựa chọn Lý Ứng hoàng tử.

Tả Vân Phi gật đầu, vẫy vẫy tay: "Ta biết rồi, ngươi đi xuống đi."

"Tả thiếu, ngươi hình như không cảm thấy ngạc nhiên chút nào." Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tả Vân Phi.

"Vốn dĩ đã không có gì để ngạc nhiên."

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Vốn dĩ đã không có gì để ngạc nhiên, là hắn ít thấy việc lạ.

Tả Vân Phi nhìn biểu tình khó hiểu của Kỳ Thiếu Vinh, lên tiếng giải thích: "Kỳ thật Nguyệt Đình công chúa vốn dĩ đã không muốn gả, chỉ là ngại vì mệnh lệnh của quân thượng Vân Quốc, không thể không gả, dưới loại tình huống này, nàng hoặc là chọn một người xuất sắc đủ ái mộ nàng, hoặc là chọn một người có thể thuần phục nàng, đối với nàng nói gì nghe nấy, hiện tại xem ra, nàng đã chọn người thứ hai."

Kỳ Thiếu Vinh ngây ra một lúc, cảm thán gật đầu: "Vẫn là Tả thiếu tài tình nhạy bén, một lời thức tỉnh người trong mộng!" Hoàng tử Tấn Quốc không có thực quyền, Lý Ứng hoàng tử trong đám hoàng tử ở Tấn Quốc cũng không được coi là xuất sắc, nếu hắn làm phò mã của công chúa, khẳng định sẽ không có dị nghị gì về quyết định của nàng.

Tả Vân Phi cười cười: "Chuyện này không có gì, chỉ đáng thương Đường Thiên Anh hoàng tử, vất vả tới một chuyến, nếu Nguyệt Đình công chúa là một nữ nhân bình thường, ta nghĩ phần thắng của hắn sẽ rất lớn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh vừa trở về liền nhìn thấy Đường Thiên Anh đang hữu khí vô lực đổ gục trên bàn.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, đánh giá Đường Thiên Anh, "Tứ hoàng tử, ngươi làm sao uể oải ỉu xìu như vậy?"

Đường Thiên Anh cười cười: "Không có gì, ta chỉ là có chút phiền muộn."

"Làm sao vậy?"

Đường Thiên Anh hít sâu một hơi: "Ta đã sớm biết, bản thân mình không bằng Trang Hạo, không bằng Tả Vân Phi, chỉ là, ta cư nhiên ngay cả Lý Ứng cũng không bằng, ngươi không biết, ta còn có thể chống đỡ được mấy trăm chiêu của công chúa kia, tiểu bạch kiểm Lý Ứng chỉ vừa mấy chiêu đã ngã xuống!"

Đường Thiên Anh không khoi sinh ra hoài nghi sâu sắc về mị lực của mình.

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Đường Thiên Anh: "Tứ hoàng tử, ngươi không hiểu, kỳ thật Nguyệt Đình công chúa chỉ thích người yếu ớt, bởi vì ngươi không đủ yếu, cho nên nàng mới không thích ngươi!"

"Phải vậy không?" Đường Thiên Anh ngẩng đầu hỏi.

"Đúng vậy!" Kỳ Thiếu Vinh đáp.

"Nói như vậy, vấn đề không phải ở ta, là ánh mắt vị công chúa điện hạ kia có vấn đề?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Yên tâm đi, ngươi không có một chút vấn đề nào, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, mị lực vô hạn."

Đường Thiên Anh vỗ vỗ ngực: "Kỳ tứ thiếu, ngươi nói như vậy, ta liền an tâm rồi."

"Đúng rồi, Kỳ Hằng đâu? Sao ta không thấy hắn?"

"Kỳ Hằng quản sự mới ra ngoài." Đường Thiên Anh đáp.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Lại ra ngoài?"

Đường Thiên Anh gật đầu, bổ sung: "Vì sợ bị Tả thiếu chặn đường, Kỳ Hằng quản sự là trộm ra."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Kỳ Hằng đi vào cửa, bị Tả Vân Phi chặn ngang đường đi.

"Đi đâu?" Tả Vân Phi âm u hỏi.

"Ra ngoài đi dạo, có vấn đề gì không? Tả Vân Phi, ngươi là cái gì của ta, ta ra ngoài cũng không cần phải tìm ngươi bẩm báo đi." Kỳ Hằng ôm hai tay nói.

Tả Vân Phi nghiêng đầu: "Không có vấn đề gì lớn, chỉ có một vấn đề nhỏ, thiếu gia của ngươi đã bán ngươi cho ta, ngươi ra ngoài chơi còn chưa biết đi?"

"Ngươi đang nói hươu nói vượn cái gì?" Kỳ Hằng không vui mắng.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Ta nói hươu nói vượn? Là ngươi không có tự mình hiểu lấy mới đúng! Kỳ Thiếu Vinh chê ngươi làm bóng đèn quá chướng mắt, cho nên gấp không chờ nổi sung quân ngươi ra ngoài, còn muốn ta quản giáo ngươi thật chặt."

Kỳ Hằng không vui nhíu mày lại: "Không có khả năng! Tả Vân Phi, ngươi ba hoa chích choè cũng phải có hạn độ biết không?"

"Mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không, Kỳ Thiếu Vinh cũng đã vứt bỏ ngươi." Tả Vân Phi tràn đầy vui sướng khi người gặp họa nói.

Kỳ Hằng trừng mắt nhìn Tả Vân Phi một cái, rầu rĩ mắng, "Không thể hiểu được!"

.....

Kỳ Hằng buồn bực đi vào biệt viện.

"Thiếu gia."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn về phía Kỳ Hằng: "Làm sao vậy? Tâm tình không tốt? Sắc mặt mặt ngươi thật khó coi."

"Thiếu gia, ngươi đã nói cái gì với Tả Vân Phi? Tên kia....." Kỳ Hằng muốn nói lại thôi, buồn bực hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng tức muốn hộc máu của Kỳ Hằng, nói: "Cũng không có gì, ngươi không phải là muốn đi Tấn Quốc sao? Ta nhờ Tả Vân Phi chiếu cố ngươi?"

"Thiếu gia, ngươi vì sao muốn làm như vậy? Hắn hận ta, chỉ muốn nhìn ta gặp xui xẻo, sao ngươi có thể nhờ hắn chiếu cố ta? Thiếu gia, ngươi điên rồi!" Kỳ Hằng tràn đầy kích động hô lên.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng giống như con mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi, lông cả người đều xù lên, không khỏi có chút kinh tủng.

"Ở Tấn Quốc, Tả Vân Phi là đại ca khu vực, có hắn chiếu cố, ngươi ít nhất sẽ không gặp nguy hiểm đến tình mạng, ta không biết Tả Vân Phi oán hận ngươi bao nhiêu, nhưng ta thấy hắn sẽ không giết chết ngươi, cũng sẽ không bỏ mặc nhìn ngươi chết." Kỳ Thiếu Vinh nghiêm túc nói.

Kỳ Hằng nhắm mắt lại, có chút khó xử giải thích: "Thiếu gia! Quan hệ giữa ta cùng Tả Vân Phi không phải như ngươi thấy."

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Kỳ Hằng: "Chuyện này kết cục đã định,

ngươi đi nghỉ ngơi một chút đi."

"Thiếu gia!" Kỳ Hằng rầu rĩ gọi một tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu.

Kỳ Thiếu Vinh nhẹ nhàng đẩy Kỳ Hằng một cái: "Được rồi, mau đi nghỉ ngơi đi!"

Trang Hạo nhìn bóng dáng Kỳ Hằng biến mất, quay đầu lại thấy Kỳ Thiếu Vinh thở dài: "Sao ngươi không trực tiếp nói cho Kỳ Hằng Tả Vân Phi thích hắn?"

"A Hằng đã nhận định là Tả Vân Phi hận hắn, cho dù có nói như vậy, hắn cũng chưa chắc đã tin!"

Trang Hạo bĩu môi: "Chuyện này Tả Vân Phi cũng có trách nhiệm, tên kia quá biệt nữu!"

Nếu Tả Vân Phi không thay đổi phương thức theo đuổi người một chút, phỏng chừng cả đời này, kiếp sau cũng chỉ có thể đánh quang côn.

.....

"Thiếu gia." Kỳ Hằng đi ra, gọi Kỳ Thiếu Vinh một tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng, thở dài một hơi: "Sắc mặt ngươi không tốt lắm, vẫn giận ta sao?"

Kỳ Hằng lắc đầu, "Không có, ta biết thiếu gia cũng là vì tốt cho ta, nhưng Tả Vân Phi....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi không cần quá lo lắng, một Tả Vân Phi mà thôi, năm đó ngươi có thể niết bẹp xoa viên hắn, hiện tại cũng có thể."

Kỳ Hằng bất đắc dĩ trợn trắng mắt: "Thiếu gia, ngươi cũng quá để

mắt ta, hắn đã không giống năm đó, hiện tại ta căn bản không phải là đối thủ của Tả Vân Phi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt Kỳ Hằng, thầm nghĩ: Muốn thắng một người cũng không phải chỉ có thể dựa vào vũ lực.

"Ngươi đang lo lắng hắn sẽ đánh ngươi sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng lắc đầu, không nói gì.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ngươi không cần quá lo lắng, Tả Vân Phi không phải người như vậy, hắn sẽ không đánh ngươi."

Kỳ Hằng bực bội nói: "Thiếu gia, ngươi căn bản không biết....."

"Ta không biết cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng nhắm mắt lại, vô lực hít sâu một hơi: "Bỏ đi....."

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Kỳ Hằng: "Được rồi, yên tâm, sự tình sẽ không kém như ngươi tưởng tượng."

Kỳ Thiếu Vinh lấy ra một tấm thẻ kim, giao cho Kỳ Hằng: "Đây là thẻ ta đăng ký ở Thương Minh, nhiều nhất có thể sử dụng hai trăm triệu đồng vàng, chờ ta kiếm lời, gửi thêm vào, tài chính ngươi có thể vận dụng lại càng nhiều thêm."

"Thiếu gia, thẻ này quá quý, ta không thể nhận....." Kỳ Hằng vội nói.

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Kỳ Hằng: "Ngươi theo ta nhiều năm như vậy, ta đương nhiên không thể bạc đãi ngươi, A Hằng, ngươi phải biết, cho dù ta đưa ra quyết định như thế nào, tuyệt đối cũng sẽ không hại ngươi."

"Đa tạ thiếu gia."

Kỳ Hằng nắm thẻ kim trong tay, trái tim ấm áp, thiếu gia đối với

người nhà mình vẫn luôn rất hào phóng, Kỳ Hằng lại không nghĩ tới thiếu gia hắn lại có thể hào phóng đến trình độ như vậy, hai trăm triệu đồng vàng, đây hẳn đã là cực hạn của Kỳ Thiếu Vinh.

------oOo------

Chương 192: Xuất phát đi Tấn Quốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 192

Chương 192: Xuất phát đi Tấn Quốc

Kỳ Hằng đi ra cửa, vừa vặn đụng phải Tả Vân Phi.

"Sao ngươi lại ở đây?" Kỳ Hằng không vui hỏi.

"Tới xem ngươi a! Thế nào? Hỏi rõ ràng chưa, hiện tại ngươi tin tưởng Kỳ Thiếu Vinh đã bán ngươi cho ta rồi đi?" Tả Vân Phi tràn đầy hài hước nói.

Kỳ Hằng hít sâu một hơi, tức giận mắng: "Ngươi đừng có lầm, thiếu gia căn bản không có đòi tiền ngươi, sao có thể gọi là bán ta? Hắn chỉ là không biết bộ mặt thật của ngươi, cho nên mới nhờ ngươi chăm sóc cho ta mà thôi!"

"Kỳ Thiếu Vinh không đòi tiền ta, đó là bởi vì hắn thấy ngươi giá rẻ, tặng không cho ta, lại nói tiếp, nếu không phải ta hảo tâm, Kỳ Thiếu Vinh đưa ngươi cho người khác, bọn họ cũng sẽ không tiếp nhận." Tả Vân Phi ác độc nhìn Kỳ Hằng.

"Tả Vân Phi, nếu ngươi không muốn có quan hệ gì với ta, vậy vừa lúc, dù sao ta cũng không muốn cùng ngươi dây dưa, lời thiếu gia nói, ngươi không cần để ý tới." Kỳ Hằng hung tợn nói.

"Như vậy sao có thể được? Đã nhân ủy thác phải làm hết sức mình, mặc kệ thế nào, ta đã đáp ứng Kỳ Thiếu Vinh sẽ chiếu cố tốt cho

ngươi, nói không giữ lời không phải là tác phong của ta." Tả Vân Phi không cho là đúng cãi.

Kỳ Hằng oán hận trừng mắt nhìn Tả Vân Phi một cái, đi vào trong phòng.

Tả Vân Phi kéo Kỳ Hằng lại, dán lên bên tai hắn: "Thu thập đi, chúng ta tùy thời có thể xuất phát, đến lúc đó ta hi vọng ngươi sẽ không đến trễ, nếu ngươi ngủ nướng, ta không ngại tự tay đào ngươi ra khỏi ổ chăn, hi vọng tư thế ngủ của ngươi sẽ không quá khó coi."

Kỳ Hằng nghiến răng, rầu rĩ mắng, "Biến thái!"

Tả Vân Phi nhìn theo bóng dáng Kỳ Hằng, khóe miệng khẽ cong lên.

Giang Hà đi tới bên người Tả Vân Phi: "Tả thiếu, Kỳ Hằng quản sự sẽ cùng chúng ta trở về Tấn Quốc sao?"

Tả Vân Phi gật đầu: "Đúng vậy."

"Vì sao hắn không đi cùng Kỳ Thiếu Vinh, chẳng lẽ quan hệ của ngươi cùng hắn rất tốt?" Giang Hà thử hỏi.

Tả Vân Phi sắc mặt đổi đổi, oán hận nói: "Tốt cái gì, ta cùng Kỳ Hằng có thể có chuyện gì tốt."

Giang Hà nhìn bóng dáng Tả Vân Phi rời đi, trong lòng dâng lên vài phần mờ mịt, vừa nãy Tả Vân Phi hình như rất tức giận, nhưng cũng không giống thật sự tức giận lắm.

.....

Hôm sau, đoàn xe Tấn Quốc từ sớm đã chờ ở ngoài cửa.

Giang Cầm Tâm đi đến bên người Tả Vân Phi: "Tả thiếu, hoàng tử điện hạ hắn là sẽ không trở về cùng chúng ta, có thể xuất phát được rồi."

Tả Vân Phi ôm hai tay, lười biếng dựa vào cửa xe ngựa: "Hoàng tử điện hạ không trở về cùng chúng ta, nhưng có một người muốn cùng chúng ta trở về, chờ thêm một lúc đi."

Giang Cầm Tâm miễn cưỡng cười cười: "Được!"

Kỳ Hằng đi ra khỏi phòng, nhìn thấy đoàn xe ngựa đã đứng chờ từ sớm, trên mặt hiện lên vài phần xấu hổ.

Tả Vân Phi đi tới bên người Kỳ Hằng: "Đi cùng ta chú ý thời gian một chút, để nhiều người chờ một mình ngươi như vậy, cũng không biết xấu hổ."

Kỳ Hằng hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Tả Vân Phi: "Xin lỗi, nhưng nếu ngươi nói cho ta biết sớm một chút, ta cũng sẽ không muộn như vậy."

Tả Vân Phi bĩu môi: "Ngươi trốn tránh trách nhiệm như vậy là không tốt! Ta đã sớm nói cho ngươi, cho dù muốn trách cũng chỉ có thể trách ngươi tay chân chậm chạp."

Kỳ Hằng quay đầu, nhìn Tả Vân Phi muốn nói cái gì đó, lại bị Tả Vân Phi chặn một câu,

"Lên xe đi, Kỳ đại quản sự."

Kỳ Hằng nhìn xe ngựa lớn nhất: "Xe này là dành riêng cho một mình ta sao? Quá khách khí!"

"Ngươi lầm, ta cũng ngồi chiếc xe này. Ngươi ra ngoài còn muốn một mình bá chiếm một xe sao, suy nghĩ nhiều quá! Ta không biết đãi ngộ trước kia của ngươi như thế nào, nhưng hiện tại phải ủy khuất ngươi chịu thiệt một chút, Kỳ Hằng quản sự, ngươi..... sẽ không để ý đi?" Tả Vân Phi hỏi.

Kỳ Hằng cau mày nói: "Ta không muốn ngồi cùng ngươi, an bài ta

ngồi cùng người khác đi."

"Kỳ Hằng, nhân phẩm của ngươi không xong như vậy, ngoại trừ ta, còn ai có thể chịu được ngươi nữa! Ngươi muốn ngồi thì ngồi, nếu không ngồi....." Tả Vân Phi đè thấp thanh âm, dựa sát đến bên tai Kỳ Hằng: "Ta treo ngươi lên nóc xe, chỉ cần ngươi không sợ mất mặt."

Kỳ Hằng: "....."

.....

Kỳ Hằng oán hận trừng mắt nhìn Tả Vân Phi, hít sâu một hơi, nhận mệnh ngồi lên xe ngựa.

Tả Vân Phi cười cười, cũng ngồi vào trong xe.

Giang Hà đi đến bên người Giang Cầm Tâm: "Được rồi, Cầm Tâm, chúng ta đi thôi."

Giang Cầm Tâm hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, lên tiếng đáp: "Được."

Giang Cầm Tâm nhịn không được quay đầu lại, nhìn về phía xe ngựa của Tả Vân Phi, cảm xúc phập phồng.

Xe ngựa của Tả Vân Phi là xe ngựa chuyện chúc từ Tả gia mang tới, Tả Vân Phi có thói quen ở sạch, ý thức lãnh địa rất lớn, bình thường không dễ cho người tới gần xe, rất nhiều người ở hoàng đô cảm thấy, ai có thể được Tả Vân Phi mời lên xe ngựa, vậy liền đại biểu Tả Vân Phi đã tiếp nhận người kia.

Giang Cầm Tâm không nghĩ tới, Tả Vân Phi ra ngoài lần này lại thật sự mời được người ngồi chung, chỉ là Kỳ Hằng tựa hồ không được tình nguyện cho lắm.

Kỳ Hằng chống cằm, nhìn phong cảnh bên ngoài xe ngựa, Tả Vân

Phi bị bỏ rơi một bên.

"Ngươi là lần đầu tiên rời xa Kỳ Thiếu Vinh đi?"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái: "Đúng vậy! Ta từ khi đi theo thiếu gia tới nay vẫn luôn phụ trách chiếu cố cuộc sống hằng ngày cùng làm trợ thủ cho hắn, đây là lần đầu tiên rời xa."

"Hiện tại hắn đã có Trang Hạo, không cần ngươi, hắn đuổi ngươi đi rồi." Tả Vân Phi tà tà cười nói.

Kỳ Hằng trợn trắng mắt: "Thiếu gia không phải người như vậy, hơn nữa, hắn đã nói, nếu quân thượng không an bài nhiệm vụ mới cho hắn, hắn liền có thể tới Tấn Quốc phát triển sinh ý, đến lúc đó chúng ta lại có thể gặp nhau."

"Nếu Kỳ Thiếu Vinh tới Tấn Quốc, ngươi sẽ rất vui vẻ sao?" Tả Vân Phi hỏi.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đó là đương nhiên, nếu thiếu gia có thể tới Tấn Quốc, ta đương nhiên sẽ vui vẻ."

Tả Vân Phi: "....."

"Ngươi tới Tấn Quốc làm gì?" Tả Vân Phi đổi đề tài hỏi.

"Có chút chuyện cũ muốn xử lý." Kỳ Hằng đáp.

Tả Vân Phi ôm hai tay: "Có phải do năm đó ngươi trộm đồ, cảm thấy ái ngại, cho nên hiện tại trở về trả nợ đúng không?"

"Tả thiếu, ngươi đúng là nghĩ quá nhiều! Con người ta phẩm hạnh thấp kém, ta thiếu người, ta sẽ không để trong lòng, người khác thiếu ta, ta sẽ nhớ rõ chặt chẽ, ta tới Tấn Quốc không phải để trả nợ, là đi đòi nợ, hiểu không?" Kỳ Hằng không kiên nhẫn nói.

Tả Vân Phi tức giận nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi có thù tất báo như vậy, ai

dám ở cùng ngươi!"

"Vấn đề này hỏi rất hay, Tả thiếu, nếu ngươi sợ, không bằng cách ta xa một chút."

Tả Vân Phi ôm hai tay, lười biếng dựa vào thành xe: "Người khác sợ ngươi, ta không sợ. Ngươi hư như vậy, ta phải trông chừng ngươi thật kỹ, không để ngươi làm chuyện xấu."

Kỳ Hằng cúi đầu, trong mắt lướt qua một tia u ám, "Thời điểm ta động thủ ngươi tốt nhất đừng có làm phiền, bằng không, ta cho ngươi đẹp mặt!"

Tả Vân Phi: "....."

Kỳ Hằng ngẩng đầu, nhìn về phía Tả Vân Phi, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cười lạnh một tiếng: "Đừng chỉ nói về mỗi ta, nói ngươi đi, nghe nói ngươi bị người vứt bỏ? Thật đáng thương!"

Tả Vân Phi tức giận mắng: "Ngươi nghe ai nói?"

"Thiếu gia nói cho ta, hắn nói ngươi bị một nữ nhân vứt bỏ, chấn thương tâm lý, tâm thái vặn vẹo, rất là đáng thương, nói ta không cần phải chấp nhặt với ngươi."

"Thiếu gia nhà ngươi nói hươu nói vượn!"

Kỳ Hằng không cho là đúng cãi: "Bị người vứt bỏ thì bị người vứt bỏ, không có gì phải ngại, chuyện khiến ngươi mất mặt ta đã thấy rất nhiều, bị một nữ nhân vứt bỏ mà thôi, không tính là cái gì!"

Tả Vân Phi: "....."

.....

Trong biệt viện.

Kỳ Thiếu Vinh nửa ngủ nửa tỉnh đi ra, nhìn Trang Hạo một cái, hỏi: "Chào buổi sáng! Ngươi dậy sớm vậy sao?"

"Không còn sớm, đoàn xe của Tả Vân Phi đã đi từ lâu rồi." Trang Hạo nói.

"Cái gì? Vậy A Hằng đâu?"

"Đương nhiên cũng đi rồi."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, không vui nói: "Vị Tả thiếu gia kia đúng là gấp gáp, hắn đi vội như vậy, ta cũng chưa kịp nói cáo biệt với A Hằng."

Trang Hạo nhìn bộ dáng Kỳ Thiếu Vinh, thầm nghĩ: Nếu ngươi không ngủ nướng, hẳn là sẽ có thời gian nói cáo biệt.

"Có lẽ là đối phương sợ ngươi đột nhiên sửa miệng đi." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm: "Cũng không biết giao A Hằng cho Tả Vân Phi chiếu cố có phải là chuyện đúng hay không!"

"Tin tưởng ta, giao Kỳ Hằng cho Tả Vân Phi chiếu cố là lựa chọn thích hợp nhất." Trang Hạo khuyên nhủ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo: "Ấn tượng của ngươi đối với vị Tả thiếu gia kia rất không tồi a!"

Trang Hạo cười cười: "Bởi vì người ta quả thật không tồi a!" Tả Vân Phi vẫn có chút ánh mắt, không ngu ngốc giống tên Hải Lăng ngu ngốc kia.

"A Hằng hình như không thích hắn lắm." Kỳ Thiếu Vinh nói,

"Kỳ Hằng là đang giận dỗi, hiện tại nhân tài giống như Tả đại thiếu gia không còn nhiều đâu, Kỳ Hằng có thể đến với Tả Vân Phi chính

là tốt nhất." Người theo đuổi tình địch không thể nghi ngờ chính là đồng minh tốt nhất.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Nếu Nguyệt Đình công chúa đã xác định người được chọn, vậy chúng ta cũng mau chóng trở về thôi. Không biết lần này bất lực trở về có đả kích tứ hoàng tử quá mạnh hay không." Kỳ Thiếu Vinh lo lắng nói.

Trang Hạo cười cười: "Cái này ngươi không cần phải lo lắng, tứ hoàng tử rất tốt, bởi vì không còn cơ hội, hắn liền chạy đi dạo kỹ viện, buổi sáng còn nói với ta, thanh lâu ở Vân Quốc rất nổi tiếng, bên trong mỹ nhân vô số kể."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tứ hoàng tử đúng là lạc quan a!

"Chúng ta trở về đi, A Hằng một mình đi Tấn Quốc, ta có chút không yên tâm, nếu quân thượng không còn vấn đề gì, ta cũng muốn đi Tấn Quốc một chuyến." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo trợn trắng mắt: "Ngươi có gì không yên tâm, Tả Vân Phi sẽ không để Kỳ Hằng xảy ra chuyện, huống chi, Tấn Quốc có người của Thương Minh, cũng có người hải tộc,

Kỳ Hằng tới Tấn Quốc, có thể được cả hai cỗ thế lực ủng hộ duy trì."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Nói như vậy không sai, nhưng mà....."

"Không có nhưng mà, Kỳ Hằng cũng không phải là tiểu hài tử, hắn nên có cuộc sống của chính mình, huống chi, ngươi cũng không phải phụ thân hắn, không nên quản quá nhiều."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 193: Tới Tả gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 193

Chương 193: Tới Tả gia

Đoàn xe của Tả Vân Phi tiến vào Hoàng Đô, vô số người đã đứng đó ngóng đợi.

"Tả thiếu gia trở lại rồi, Tả thiếu gia trở lại rồi!"

"Tả thiếu thật lợi hại! Hắn vừa ra ngựa, Lý Ứng hoàng tử liền như nguyện ôm được mỹ nhân về."

"Tả thiếu gia cũng không nhỏ, không biết khi nào sẽ thành thân."

"Tả thiếu ở đâu? Ta đặc biệt từ thành bên cạnh tới chiêm ngưỡng phong thái của Tả thiếu, cũng không biết có may mắn được thấy hay không."

"Thành bên cạnh thì tính là cái gì, ta đuổi qua mấy thành chạy tới đây!"

"....."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi đang nhắm mắt dưỡng thần, đá hắn một cái, "Sắp đến nhà ngươi rồi đi."

Tả Vân Phi gật đầu: "Ta biết."

"Ngươi định thả ta xuống ở chỗ nào?" Kỳ Hằng hỏi.

"Đừng nóng nảy, đến Tả gia, ta tự nhiên sẽ thả ngươi xuống." Tả Vân Phi bình đạm đáp.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi không phải là muốn ta ở lại Tả gia đi?"

Tả Vân Phi gật đầu: "Đúng vậy! Không tới nhà của ta, ngươi còn định đi đâu? Tay chân ngươi không sạch sẽ, để ngươi trọ ở bên ngoài, ta sợ lão bản khách điếm sẽ bị tổn thất, vẫn là để ngươi tới ở nhà của ta tương đối yên tâm."

Kỳ Hằng hít sâu một hơi, sắc mặt đen nhánh một mảnh.

Kỳ Hằng lấy một tấm thẻ kim ra, quơ quơ trước mặt Tả Vân Phi: "Ngươi biết đây là cái gì không?"

"Không biết."

"Đây là thẻ khách quý cao cấp nhất của Thương Minh, dựa vào tấm thẻ này, ta có thể điều động hai trăm triệu đồng vàng ở Tấn Quốc, tùy thời có thể mua về mấy chục khách điếm, không cần phải trộm." Kỳ Hằng kích động nói.

Tả Vân Phi hai mắt hơi rụt lại, sâu kín nhìn về phía Kỳ Hằng, Kỳ Hằng bị ánh mắt sắc bén của Tả Vân Phi nhìn tới trong lòng khẽ run lên.

"Thẻ này là Kỳ Thiếu Vinh cho ngươi?" Tả Vân Phi không vui hỏi.

"Không sai." Kỳ Hằng đáp.

"Hắn vì sao phải đối xử với ngươi tốt như vậy?" Tả Vân Phi khó hiểu nhìn Kỳ Hằng.

"Thiếu gia vẫn luôn đối xử với ta tốt như vậy, không cần phải kỳ quái. Có tấm thẻ này, ngươi cũng nên tin tưởng ta không cần phải trộm đồ nữa đi?"

"Trộm đồ là một loại yêu thích, không có quá nhiều quan hệ với việc ngươi có bao nhiêu tiền. Mặc kệ thế nào, để ngươi ở dưới mí mắt ta, ta mới có thể tương đối yên tâm." Tả Vân Phi nói.

Kỳ Hằng: "Tả Vân Phi, ngươi....."

Tả Vân Phi ghé sát tới bên tai Kỳ Hằng: "Cho dù ngươi có làm cái gì, ta cũng sẽ trông chừng ngươi thật kỹ."

.....

Xe ngựa dừng lại trước cửa trái Tả gia, nơi này đã tụ tập không ít người tới nghênh đón.

"Ta xuống xe." Tả Vân Phi dứt lời liền từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Kỳ Hằng hung hăng nắm góc áo, Tả Vân Phi gõ gõ cửa xe, tùy tiện nói: "Ngươi mau xuống đi! Trốn ở bên trong làm cái gì? E lệ sao?"

Kỳ Hằng gãi gãi tóc, lời Tả Vân Phi truyền vào tai, khiến hắn cảm thấy Tả Vân Phi giống như đang nói: "Ngươi mau xuống đi a! Tức phụ xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng."

Kỳ Hằng lắc lắc đầu, cố gắng ném ý tưởng điên rồ vừa nãy đi.

Kỳ Hằng sửa sang lại sắc mặt một chút, từ trên xe ngựa bước xuống.

Kỳ Hằng vừa ra khỏi xa liền cảm giác được tất cả mọi tầm mắt đều đang tập trung lên người mình.

Bị nhiều người hứng thú đánh giá như vậy, Kỳ Hằng không khỏi có cảm giác da đầu tê dại đi.

"Ta tới giới thiệu một chút, vị này chính là một trong những quản sự của Kỳ Thiếu Vinh, lão bản của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành,

Kỳ Hằng." Trước mặt công chúng, Tả Vân Phi cũng không có làm khó xử Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng hơi gật đầu: "Chào mọi người, Kỳ Hằng mới tới, mong các vị chiếu cố nhiều hơn."

"Thì ra là khách quý từ cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, mời vào, mời vào." Một trưởng lão của Tả gia lập tức lên tiếng đáp lại.

Kỳ Hằng cảm kích gật đầu: "Đa tạ."

"Người tới, mau thu thập một gian phòng phía tây cho khách." Một trưởng lão Tả gia nói với hạ nhân bên cạnh.

Tả Vân Phi vẫy vẫy tay: "Không cần, Kỳ Hằng sẽ ở cùng ta."

Lời này của Tả Vân Phi vừa nói ra, tất cả mọi người trong Tả gia lập tức ngây ngẩn cả người, sôi nổi nhìn về phía Tả Vân Phi.

Mọi người nhìn Tả Vân Phi một hồi lâu, sau đó lại đồng loạt chuyển ánh mắt lại phía Kỳ Hằng.

Cảm giác được tầm mắt của tất cả mọi người lại lần nữa tập trung trên người mình, Kỳ Hằng thật sự không biết phải nói sao.

"Không cần, ta tới ở phòng cho khách là được rồi." Kỳ Hằng nói,

Tả Vân Phi nắm lấy cánh tay Kỳ Hằng: "Phòng khách bên kia chướng khí mù mịt, sao có thể để khách nhân tôn quý như Kỳ Hằng quản sự ở được! Ngươi tới bên đó, ta cũng không yên tâm, cứ ở với ta đi."

Kỳ Hằng âm thầm nghiến răng, người khác nghe được lời này, có lẽ còn cho rằng Tả Vân Phi lo lắng cho an nguy của hắn, chỉ có mình hắn biết, Tả Vân Phi thuần túy chỉ là lo lắng hắn tay chân không sạch sẽ.

Tả Vân Phi hung hăng nắm chặt lấy tay Kỳ Hằng, Kỳ Hằng chỉ cảm thấy xương cốt tay của hắn lại kẽo kẹt rung động một trận.

"Ở cùng ta có vấn đề gì không?" Tả Vân Phi nửa cảnh cáo hỏi.

Kỳ Hằng nhấp môi, cười đáp: "Không thành vấn đề, ta chỉ sợ sẽ quấy rầy tới Tả thiếu."

Tả Vân Phi không thèm để ý buông tay ra: "Yên tâm, ta không ngại."

.....

Kỳ Hằng mặc áo ngủ, đứng bên trong đình viện.

Đình viện của Tả Vân Phi rất im ắng, hoàn toàn không có một người nào.

Nghe nói năm đó Tả Vân Phi sở dĩ trúng độc là do thân tín hạ tay, sau này hắn khôi phục, lập tức biến thành người sống chớ gần, cho nên trong viện không có lấy một nha hoàn, ngay cả gã sai vặt cũng không có.

"Hằng thiếu."

Kỳ Hằng nhìn người tới: "Vị tiểu thư này, có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì, chỉ là muốn tìm ngươi tâm sự, có thể chứ?" Tả Vân Tĩnh hỏi.

"Đương nhiên có thể." Kỳ Hằng nhíu mày, thầm nghĩ: Người Tả gia tựa hồ đều rất thích tìm người khác tâm sự.

"Đệ đệ ta Tả Vân Phi trước kia tính tình vốn rất tốt, nhưng sau chuyện lần đó, hắn liền trở nên rất táo bạo, động một chút liền phát hỏa, mấy lần đánh hạ nhân tới tàn phế, thường xuyên như vậy, người trong gia tộc đều không dám tiếp cận hắn." Tả Vân Tĩnh ảm đạm nói.

Kỳ Hằng gật đầu: "Tính tình của hắn quả thật không tốt lắm."

Tả Vân Tĩnh cười cười: "Đệ đệ ta tính tình không tốt, Hằng thiếu còn nguyện ý ở chung cùng hắn, có thể thấy được Hằng thiếu khẳng định là một người rất ôn nhu!"

Kỳ Hằng cười gượng hai tiếng: "Phải vậy không?" Kỳ Hằng trợn trắng mắt, hắn cảm thấy toàn thân hắn từ trên xuống dưới không tương xứng với từ ôn nhu ở điểm nào.

"Đúng vậy! Thấy ngươi từ trong xe ngựa của hắn đi ra, ta quả thật là sợ đến ngây người." Tả Vân Tĩnh khoa trương kể.

Kỳ Hằng khó hiểu hỏi: "Ta từ trong xe ngựa của hắn đi ra đáng để kinh ngạc như vậy sao?"

Tả Vân Tĩnh gật đầu: "Đương nhiên, xe ngựa của Vân Phi chưa bao giờ để người khác ngồi cùng, ngay cả người cùng một nhà cũng không cho phép chạm."

Tả Vân Phi đi tới, sắc mặt không vui hỏi: "Các ngươi đang nói cái gì?"

Kỳ Hằng nhìn bộ dáng tức muốn hộc máu của Tả Vân Phi, đáp: "Tùy tiện tâm sự."

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, cười lạnh một tiếng: "Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, ngươi có biết tị hiềm hay không?"

Kỳ Hằng: "....."

"Xin lỗi, Tả tiểu thư, ta đi ngủ." Kỳ Hằng xoay người nói.

Tả Vân Tĩnh nhìn Tả Vân Phi: "Đệ đệ, Hằng thiếu là khách quý, thái độ của ngươi đối với hắn như vậy là không tốt."

"Ta đối với hắn như thế nào là chuyện của ta, không cần tỷ tỷ phải lo lắng." Tả Vân Phi không vui nói.

"Ngươi có phải là thích hắn không? Thích một người....."

"Câm miệng! Ai sẽ thích loại người như vậy! Ngươi cách hắn xa một chút, nhân phẩm của hắn rất không tốt, ngươi đừng có bị tấm da của hắn lừa!" Tả Vân Phi táo bạo mắng.

Tả Vân Tĩnh: "....."

Tả Vân Phi đi vào phòng ngủ của Kỳ Hằng, Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Có chuyện gì?"

"Hơn nửa đêm mặc mát mẻ như vậy đứng trong viện hóng gió, ngươi cũng không sợ bị cảm lạnh." Tả Vân Phi tràn đầy ghét bỏ nói,

Kỳ Hằng xoa xoa trán: "Nếu không còn chuyện gì mời ngươi ra ngoài, ta muốn ngủ."

Tả Vân Phi tràn đầy bất mãn nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi rõ ràng nói chuyện cùng tỷ tỷ của ta rất vui vẻ a, sao ta vừa tới, ngươi liền muốn ngủ."

Kỳ Hằng trợn trắng mắt: "Vấn đề này rất đơn giản! Bởi vì ta có thể nói chuyện cùng người khác, không thể nói chuyện cùng ngươi, được rồi đi."

Tả Vân Phi: "....."

.....

Tả gia.

"Tĩnh tỷ tỷ." Quân Lan Nguyệt đi tới gọi một tiếng.

Tả Vân Tĩnh bất đắc dĩ nhìn người tới: "Lan Nguyệt tiểu thư, Vân Phi

không muốn gặp ngươi, ngươi vẫn nên trở về đi."

Quân Lan Nguyệt lập tức không cam lòng, "Tĩnh tỷ tỷ, ta nghe nói Vân Phi mang một người trở về?" Sau khi Tả Vân Phi trở về, đối với ai cũng đều nhàn nhạt, Quân Lan Nguyệt nghe nói, Tả Vân Phi đối xử với người mang về lần này rất không tầm thường.

Tả Vân Tĩnh gật đầu: "Đúng là mang một người về, hình như là một thủ hạ của Kỳ Thiếu Vinh, lai lịch không nhỏ."

Quân Lan Nguyệt bất mãn híp mắt lại: "Lai lịch không nhỏ cái gì, chỉ là một con chó bên người Kỳ Thiếu Vinh là thôi."

Tả Vân Tĩnh cười cười: "Cho dù như vậy, nhưng đánh cho cũng phải nhìn mặt chủ a! Kỳ Hằng cùng Kỳ Thiếu Vinh giao tình không đơn giản, cho nên không thể khinh thường."

"Người nào chứ! Vì lấy lòng Kỳ Thiếu Vinh, cư nhiên còn sửa lại cả họ." Quân Lan Nguyệt khinh thường nói.

Tả Vân Tĩnh nghe Quân Lan Nguyệt oán giận, bất đắc dĩ cười cười, Quân Lan Nguyệt nhiều năm đảo truy Tả Vân Phi như vậy, quả thật rất vất vả, chẳng qua đệ đệ nàng, tâm như thiết thạch a!

"Vân Phi thích hắn sao?" Quân Lan Nguyệt hỏi.

Tả Vân Tĩnh lắc đầu: "Không biết, đệ đệ ta trước kia tâm tư rất dễ đoán, nhưng hiện tại....." Tả Vân Tĩnh lắc đầu.

Quân Lan Nguyệt hít sâu một hơi, trên mặt dâng lên vài phần thống khổ.

"Lan Nguyệt tiểu thư, nếu năm đó ngươi đã từ bỏ đệ đệ ta, hiện tại ngươi có muốn vãn hồi như thế nào, chỉ sợ cũng không có tác dụng." Tả Vân Tĩnh nói.

Quân Lan Nguyệt cau mày: "Năm đó là gia tộc từ hôn, ta....."

Tả Vân Tĩnh nhíu mày lại: "Hiện tại nhắc lại chuyện xưa năm cũ này cũng không làm được cái gì."

Tả Vân Tĩnh híp mắt, sau khi Tả Vân Phi khôi phục, Quân gia đã tới giải thích mấy lần, nói năm đó chuyện từ hôn là Quân gia bức bách Quân Lan Nguyệt, Quân Lan Nguyệt vẫn luôn nhất vãng tình thâm đối với Tả Vân Phi, nhưng cả người Tả gia lẫn người Quân gia đều rất rõ, chuyện từ hôn tuy là ý của Quân gia, nhưng bản nhân Quân Lan Nguyệt phỏng chừng cũng không có phản đối.

Quân Lan Nguyệt là một nữ nhân hiếu thắng, người như vậy, năm đó đương nhiên sẽ không muốn gả cho Tả Vân Phi đã trở thành phế vật.

Quân Lan Nguyệt nắm chặt nắm tay, "Ta chỉ là..... Chẳng lẽ ta cùng Vân Phi không có một cơ hội nào sao?"

Tả Vân Tĩnh vỗ vỗ bả vai Quân Lan Nguyệt, áy náy nói: "Ta rất xin lỗi."

Quân Lan Nguyệt nhìn về phía biệt viện của Tả Vân Phi, hận ý trong mắt nồng đậm dâng lên.

------oOo------

Chương 194: Vị hôn thê tiền nhiệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 194

Chương 194: Vị hôn thê tiền nhiệm

Giang gia.

Bóng đêm đã nồng, ngọn đèn nơi Giang gia vẫn sáng rõ như cũ.

"Giang Hà, ngươi nói Kỳ Hằng là tới vì Giang gia?"

Giang Cầm Tâm đoạt trước nói chuyện: "Khẳng định là vậy, ta mấy lần muốn bắt chuyện với hắn, ngữ khí của hắn đều mang theo oán hận rất sâu đối với Giang gia chúng ta, ta nghĩ hắn tới lần này rất có khả năng là vì Giang gia."

Giang Hưng Đông đỏ mặt lên: "Năm đó hắn là bởi vì ăn cắp mà bị trục xuất khỏi gia môn, chính hắn hành vi không hợp, căn bản cũng không phải tại Giang gia!"

Năm đó Giang Hưng Đông trục xuất Giang Cẩn ra khỏi gia môn, chỉ cảm thấy vạn sự đại cát, thế nào cũng không nghĩ tới được, qua nhiều năm như vậy, hắn lại lần nữa nghe được tin tức về Giang Cẩn, hơn nữa, thân phận của Giang Cẩn hiện tại còn khiến cho Giang gia kiêng kị không thôi.

Giang gia chủ Giang Đông Minh không vui nhìn Giang Hưng Đông: "Được rồi, hắn nếu là Giang Cẩn, sợ là sẽ không nghĩ giống như ngươi."

Giang Hưng Đông xấu hổ cười cười: "Kỳ Thiếu Vinh cũng không tới cùng hắn, hắn chỉ có một mình, có thể tạo ra sóng gió gì được."

Giang Cầm Tâm cau mày: "Lời này khó mà nói, tuy rằng Kỳ Thiếu Vinh không có tới, nhưng Tả Vân Phi hình như rất thích hắn."

Giang Hưng Đông không vui hừ một tiếng: "Tả đại thiếu là ai chứ, cũng không thể bị ma quỷ ám ảnh đi thích tiểu bạch nhãn lang kia được, Cầm Tâm, ngươi lầm đi?"

Giang Cầm Tâm hít sâu một hơi: "Ta cũng hy vọng là ta lầm, sợ rằng Tả thiếu thật sự là đã bị ma quỷ ám ảnh."

Giang Hưng Đông không vui nhìn Giang Cầm Tâm: "Cầm Tâm chất nữ, ngươi đi theo Tả đại thiếu ra ngoài lâu như vậy, sao không tạo được chút ấn tượng tốt nào với hắn, lại để tiểu tặc Kỳ Hằng kia sấn hư mà nhập?"

Giang Cầm Tâm đỏ mặt lên: "Tả đại thiếu là người mà ta có thể dễ dàng tiếp cận được sao?"

Giang Hưng Đông rầu rĩ nói: "Gia tộc vì nhét ngươi vào trong danh sách hộ vệ mà tốn không ít tâm tư, chất nữ, ngươi cũng quá không biết nắm chắc cơ hội!"

"Được rồi! Hiện tại không phải thời điểm nói cái này, Hưng Đông, chuyện về Giang Cẩn rốt cuộc là như thế nào sao hắn lại trộm đồ?" Giang Đông Minh không vui hỏi.

Giang Hưng Đông cười gượng nhìn Giang Đông Minh: "Hắn tuổi còn nhỏ, học không tốt, tay chân không sạch sẽ, còn có thể vì cái gì nữa, hiện tại cư nhiên con có mặt mũi trở về, da mặt thật dày!"

Giang Đông Minh nhìn Giang Hưng Đông: "Ngươi tốt nhất nói ra sự thật cho ta!"

Giang Tư Trung cau mày lại: "Gia chủ, hiện tại sự tình còn chưa sáng tỏ, theo ta thấy, chuyện này chưa chắc đã như chúng ta tưởng tượng, đợi ngày khác lại bàn đi."

.....

Giang Cầm Tâm đi ra khỏi phòng nghị sự, trở lại biệt viện của mình.

Vừa mới vào, một thị nữ đã tới bẩm báo: "Tiểu thư, có khách nhân tới."

Giang Cầm Tâm hoang mang hỏi: "Đã trễ thế này vẫn còn có khách tới sao?"

"Đúng vậy! Nàng tới một mình, chính là Quân Lan Nguyệt tiểu thư." Thị nữ đáp.

Giang Cầm Tâm gật đầu: "Ta đã biết, ngươi đi xuống đi."

Quân Lan Nguyệt mấy năm nay đảo truy Tả Vân Phi. Nháo ra không ít trò cười, thị nữ vừa nói là Quân Lan Nguyệt tới, Giang Cầm Tâm lập tức liền rõ ràng chút chuyện, Quân Lan Nguyệt hẳn là nghe nói được chuyện của Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng, cho nên đứng ngồi không yên.

Giang Cầm Tâm đi vào phòng, nhìn thấy Quân Lan Nguyệt vẻ mặt không kiên nhẫn ngồi ở trong đại sảnh.

"Ngươi đã trở lại." Quân Lan Nguyệt nói.

Giang Cầm Tâm gật đầu: "Đúng vậy! Quân tiểu thư, ngươi tới là muốn hỏi thăm chuyện của Kỳ Hằng cùng Tả thiếu đi?"

Quân Lan Nguyệt lạnh lùng nhìn Giang Cầm Tâm một cái: "Không sai, nếu ngươi đã biết mục đích của ta, vậy nói rõ ràng mọi chuyện từ đầu tới cuối cho ta đi."

Ngữ khí của Quân Lan Nguyệt rất không khách khí, Giang Cầm Tâm nghe vào cũng không vừa tai, tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng Giang Cầm Tâm vẫn không có hạ thể diện của Quân Lan Nguyệt, "Sâu xa bên trong ta không quá rõ ràng, chỉ biết khi chúng ta tìm được hoa hồng anh, Tả thiếu đã tặng cho Kỳ Hằng một bó."

Quân Lan Nguyệt đột nhiên đứng lên: "Ngươi nói cái gì? Chuyện này là thật."

Giang Cầm Tâm cười cười: "Ta cũng cảm thấy rất khó tin, Tấn Quốc có nhiều người khuynh tâm với Tả thiếu như vậy, nhưng cố tình Tả thiếu lại chỉ coi trọng một mình Kỳ Hằng."

Sắc mặt Quân Lan Nguyệt xanh một trận, trắng một trận, nắm chặt nắm tay, nổi giận đùng đùng xông ra ngoài.

Giang Cầm Tâm nhìn Quân Lan Nguyệt rời đi, trong mắt lướt qua một tia trào phúng.

"Quân tiểu thư hình như rất tức giận!" Thị nữ nói.

Giang Cầm Tâm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Quân tiểu thư cũng quá không biết tự lượng sức mình, Tả thiếu là anh tài kiệt xuất, tục ngữ có câu, ngựa tốt không ăn cỏ sau lưng, có nhiều mỹ nhân xếp hàng chờ Tả thiếu như vậy, Tả thiếu sao có thể chọn một nữ nhân đã từng vứt bỏ mặt mũi của hắn chứ?" Thị nữ khinh thường hừ một tiếng.

Giang Cầm Tâm cười cười: "Trên đời này thứ trân quý nhất không gì ngoài đồ đã từng là của mình, sau đó lại mất đi, nếu Tả Vân Phi không ưu tú như vậy thì thôi, có tình hắn lại quá xuất sắc." Đổi thành người khác sợ là cũng sẽ không dễ dàng buông tay.

"Tiểu thư, Quân tiểu thư sẽ đi tìm Kỳ Hằng gây chuyện sao?" Thị nữ hỏi.

Giang Cầm Tâm cười cười: "Ta cũng không biết!" Giang Cầm Tâm thầm nghĩ: Lấy tính tình nóng nảy của Quân Lan Nguyệt, không đi làm ầm ĩ một phen mới là chuyện lạ!

"Quân tiểu thư cũng quá bừa bãi!" Thị nữ không vui mắng.

"Đúng vậy!" Giang Cầm Tâm híp mắt.

Lúc trước Quân Lan Nguyệt cũng từng tranh thủ vị trí hộ vệ, nhưng Tả Vân Phi không đồng ý, hoàng thất liền hủy bỏ tên của nàng. Thời điểm Quân Lan Nguyệt biết Giang Cầm Tâm trúng cử, còn đặc biệt chạy tới cảnh cáo Giang Cầm Tâm một phen.

.....

Sáng sớm.

Kỳ Hằng đi vào phòng khách, nhìn thấy một gã sai vặt đang bày biện thức ăn.

"Tả Vân Phi đâu?"

"Tả thiếu đã ra ngoài tuần tra sản nghiệp, trước khi đi còn đặc biệt công đạo phòng bếp làm riêng thức ăn đưa tới cho ngài."

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta biết rồi."

"Kỳ thiếu muốn đợi Tả thiếu về ăn cùng sao?" Gã sai vặt hỏi.

Kỳ Hằng vội vàng vẫy vẫy tay: "Không cần chờ, không cần chờ, chờ hắn trở về, ta sợ là ăn cũng không ngon."

"Kỳ thiếu, ngài nói cái gì?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không có gì."

Kỳ Hằng cau mày, không hiểu vì sao, sau khi biết được Tả Vân Phi

không ở đây, hắn lại cảm thấy có chút trống rỗng.

Kỳ Hằng vừa ngồi xuống bàn, một nữ nhân đã nổi giận đùng đùng xông vào.

"Ngươi là ai, cút ra ngoài cho ta!" Quân Lan Nguyệt lạnh lùng nhìn Kỳ Hằng.

"Quân tiểu thư, đây là khách nhân của Tả thiếu, ngài không thể như vậy!" Gã sai vặt vội vàng tiến lên nói.

Quân Lan Nguyệt thẹn quá thành giận mắng: "Cút ngay, đừng có dùng Tả Vân Phi áp ta!"

Kỳ Hằng bình tĩnh nhìn Quân Lan Nguyệt, hỏi: "Ngươi là ai?"

Quân Lan Nguyệt tức giận bổ một kiếm về phía Kỳ Hằng, kiếm khí gào thét xông tới, bổ cái bàn thành hai nửa, thức ăn rơi đầy trên đất.

Kỳ Hằng lắc mình tránh đi công kích của Quân Lan Nguyệt.

Quân Lan Nguyệt không thuận theo, lại xông tới tấn công Kỳ Hằng.

Gã sai vặt nơm nớp lo sợ nói: "Kỳ thiếu, Quân tiểu thư là vị hôn thê của Tả thiếu."

Kỳ Hằng cười nhạo một tiếng: "Bởi vì nữ nhân này quá hung, cho nên Tả Vân Phi không cần nàng sao?"

Quân Lan Nguyệt oán hận trừng Kỳ Hằng: "Ngươi dám nói như vậy!"

Trong mắt Kỳ Hằng lướt qua một tia lạnh lẽo, "Ngươi tính là thứ gì, cũng dám ức hiếp tới trên đầu ta!"

Kỳ Hằng rút một cây roi mềm tơ vàng từ bên hông ra, roi mềm tơ vàng linh hoạt quấn lên cổ Quân Lan Nguyệt, Kỳ Hằng vừa thu, sắc

mặt Quân Lan Nguyệt lập tức chuyển sang màu tím, vẻ mặt như sắp tắt thở.

Kỳ Hằng giữ chặt roi mềm tơ vàng hơi túm lại, Quân Lan Nguyệt liền bị kéo tới trước mặt Kỳ Hằng, Kỳ Hằng đá một chân lên bụng nàng, Quân Lan Nguyệt bị đạp bay ra ngoài.

Quân Lan Nguyệt va mạnh lên cột, hung hăng hộc ra một búng máu.

"Ngươi..... Tiện nhân, ngươi cư nhiên dám....."

Quân Lan Nguyệt trừng lớn mắt, tràn đầy tức giận nhìn Kỳ Hằng, rên rỉ đứt quãng nhỏ giọng chửi bậy.

Kỳ Hằng vung roi, đánh về phía Quân Lan Nguyệt, trên người Quân Lan Nguyệt lại nhiều thêm một vệt máu.

Kỳ Hằng hoàn toàn không chút nào thương hoa tiếc ngọc, huy roi đánh từng nhát từng nhát lên người Quân Lan Nguyệt, trên người nàng rất nhanh liền máu me đầm đìa.

Gã sai vặt nhìn thấy một màn này, hãi hùng khiếp vía hét thảm một tiếng.

"Hằng thiếu, thủ hạ lưu tình!" Tả Vân Tĩnh vội vàng chạy tới hô, Tả Vân Tĩnh vừa nhận được tin tức Quân Lan Nguyệt đi tìm Kỳ Hằng liền vội vã chạy qua, kết quả vẫn là chậm mất một bước.

"Quân tiểu thư, ngươi không sao chứ?" Tả Vân Tĩnh tràn đầy lo lắng hỏi.

Kỳ Hằng hai tay chống lưng, nhìn oán hận trên mặt Quân Lan Nguyệt, cười nhạo một tiếng: "Tả Vân Phi kia ỷ vào thực lực mạnh hơn ta, khắp nơi ức hiếp ta thì thôi đi, ngươi tính là thứ gì, cũng dám đánh chủ ý lên người ta!"

Tả Vân Tĩnh nhìn Kỳ Hằng, trong lòng run rẩy một trận, thời điểm

mới gặp Kỳ Hằng, Tả Vân Tĩnh còn cảm thấy người này an an tĩnh tĩnh, kết quả hiện tại vừa thấy, lập tức liền cảm thấy mình đã mắt mù.

Tả Vân Phi chậm rãi đi tới: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Tả Vân Tĩnh nhìn Tả Vân Phi: "Xảy ra chút xung đột."

Quân Lan Nguyệt nhìn Tả Vân Phi, trong mắt nhiều thêm một tia mong đợi.

Tả Vân Phi nhìn Quân Lan Nguyệt, lại nhìn Kỳ Hằng hỏi: "Ngươi đánh nàng?"

Kỳ Hằng nhàn nhạt đáp: "Đúng vậy!"

Tả Vân Phi hứng thú đánh giá thảm trạng của Quân Lan Nguyệt, hơi cười lên: "Ngươi xuống tay rất tàn nhẫn a!"

"Ngươi cũng không phải không biết ta là người như thế nào, ta phẩm đức thấp hèn, có thù tất báo, tàn nhẫn vô tình."

Tả Vân Phi nhìn Tả Vân Tĩnh: "Tĩnh tỷ tỷ, ngươi cùng Quân tiểu thư tình cảm tốt, ngươi đưa nàng về Quân gia đi."

Tả Vân Tĩnh: "....." Quân Lan Nguyệt bị đánh thành như vậy, Tả Vân Phi chỉ phản ứng vậy thôi sao?

Quân Lan Nguyệt trợn to mắt nhìn Tả Vân Phi, trong mắt không dám có một tia tin tưởng.

Tả Vân Phi ôm hai tay, sắc mặt hờ hững như chuyện không liên quan đến mình.

Biểu tình của Kỳ Hằng có chút giống Tả Vân Phi, đều vô cùng lương bạc.

Tả Vân Tĩnh nhìn bộ dáng của Tả Vân Phi, ôm Quân Lan Nguyệt rời đi.

"Ngươi vẫn không hiểu thương hương tiếc ngọc gì a!" Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng nói.

Kỳ Hằng xoay người, cười nhạo một tiếng: "Đừng chó chê mèo lắm lông, luận tàn nhẫn ta còn không bằng một nửa của ngươi. Vừa nãy nếu ngươi ôm nàng một cái, có lẽ nàng còn cảm kích ta đã đánh nàng một trận."

Tả Vân Phi tràn đầy ghét bỏ hừ một tiếng: "Nàng dơ muốn chết, vì sao ta phải ôm nàng?"

Kỳ Hằng: "....."

------oOo------

Chương 195: Cái gọi là ương ngạnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 195

Chương 195: Cái gọi là ương ngạnh

Tiễn Quân Lan Nguyệt trở về Quân gia, Tả Vân Tĩnh lại đi tìm Tả Vân Phi.

"Chuyện của Quân Lan Nguyệt ngươi định xử lý thế nào?" Tả Vân Tĩnh lo lắng hỏi.

Tả Vân Phi khiêu chân, lúc lắc nằm trên ghế bập bênh, "Ta đã hỏi qua, nàng tự mình tới khiêu khích, kỹ không bằng người, bị đánh chỉ có thể chịu thôi, tỷ tỷ, ngươi cảm thấy việc này còn cần phải xử lý sao?"

Tả Vân Tĩnh trợn trắng mắt: "Quân gia sẽ không thiện bãi cam hưu *(cam lòng lui tay)*."

Tả Vân Phi không thèm để ý nói: "Bọn họ muốn làm ầm ĩ như thế nào thì tùy bọn họ đi, tự mình nhảy cảm thấy không thú vị liền ngơi nghỉ, không để ý đến bọn họ là được rồi."

Tả Vân Tĩnh: "....."

"Kỳ Hằng kia tính tình thật đúng là..... ngoài dự đoán của mọi người a!" Tả Vân Tĩnh bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Tả Vân Phi cười cười: "Hắn chính là kẻ điên, may là tỷ tỷ ngươi đi

sớm, nếu ngươi qua muộn, nói không chừng Quân Lan Nguyệt kia đã bị Kỳ Hằng đánh chết."

Tả Vân Tĩnh kinh ngạc nhìn Tả Vân Phi: "Kỳ Hằng sao lại hạ tay nặng như vậy?"

"Vì sao lại không?" Tả Vân Phi hỏi ngược.

"Ngươi cũng biết hắn là người nguy hiểm, sao còn mang hắn về?"

"Vì sao lại không?"

"Vân Phi, ngươi chơi với lửa." Tả Vân Tĩnh nhịn không được nói.

Tả Vân Phi trầm mặt xuống, đáy mắt lướt qua một tia lạnh lẽo, "Tỷ tỷ, ta biết ngươi muốn nói gì, ta không cần phải ngươi tới dạy bảo ta, ta đã sớm nói rồi, đừng cho người không liên quan tiến vào biệt viện của ta, biết rõ còn cố xông vào để bị đánh, vậy cũng chỉ có thể nhận xui xẻo."

Tả Vân Tĩnh: "....."

Tả Vân Tĩnh cúi đầu, hít sâu một hơi: "Vân Phi, ngươi vẫn không bỏ xuống được chuyện năm đó sao?"

Tả Vân Phi quay đầu nhìn Tả Vân Tĩnh, cười lạnh một tiếng: "Tỷ tỷ muốn ta nói thật sao? Cả đời này ta cũng không thể buông."

Tả Vân Tĩnh nhắm mắt lại, năm đó Tả Vân Phi tuy rằng lợi hại, nhưng vẫn rất nghe lời nàng nói, nhưng hiện tại.....

Tả Vân Phi cùng Tả Vân Tĩnh đang nói chuyện, một hộ vệ vội vàng đi đến.

"Vân Phi thiếu gia, Tĩnh tiểu thư, người Quân gia tới."

Tả Vân Tĩnh hít sâu một hơi: "Quả nhiên tới, ta đi gọi Hằng Thiếu

ra."

Tả Vân Phi túm chặt tay Tả Vân Tĩnh: "Không cần, gọi hắn làm cái gì?"

"Chuyện này hắn là người khởi xướng, Quân gia đã tới, chẳng lẽ không phải nên gọi hắn ra sao?"

"Kỳ Hằng là người ta mang về, chuyện hắn làm có ta gánh vác hậu quả, không cần tìm hắn." Tả Vân Phi vỗ vỗ ngực nói.

Tả Vân Tĩnh ngơ ngác nhìn Tả Vân Phi, bỗng nhiên có loại cảm giác không quen biết người này.

Tả Vân Phi đứng lên, đi ra ngoài đại sảnh.

Tả Vân Tĩnh nhìn bóng dáng Tả Vân Phi rời đi, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm xấu.

.....

Tả Vân Phi đi vào phòng khách, cà kheo chân, lười biếng ngồi trên ghế đối diện mấy trưởng lão Quân gia.

"Vân Phi, ngươi tới rồi?" Một trưởng lão Tả gia tươi cười gọi.

Tả Vân Phi dịch dịch ngón tay đáp: "Ta tới, có chuyện gì nói đi, ta còn rất nhiều chuyện phải làm, không có công phu lãng phí thời gian với đám lão già ăn không ngồi rồi các ngươi."

Mấy trưởng lão Quân gia xem thái độ của Tả Vân Phi, nhăn chặt mày lại.

"Tả thiếu, ngươi có biết Quân gia Quân Lan Nguyệt nhà chúng ta bị người khác đánh trong biệt viện của ngươi không?"

"Ngươi nói cái giày rách không biết xấu hổ kia sao? Ta đã cảnh cáo

nàng rất nhiều lần, đừng có tới gần địa bàn của ta, nàng không nghe, bị đánh cũng là nàng xứng đáng!" Tả Vân Phi lười biếng đáp.

Mấy trưởng lão Quân gia nghe xong lời này, sắc mặt đại biến.

"Tả Vân Phi, sao ngươi có thể nói như vậy?" Một trưởng lão Quân gia kích động mắng.

Tả Vân Phi nhìn người nọ: "Ta không nói vậy thì nói thế nào, chẳng lẽ nàng không phải giày rách? Chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy!"

Tả Vân Tĩnh nhìn Tả Vân Phi: "Đệ đệ....."

Tả Vân Phi liếc Tả Vân Tĩnh một cái, "Tỷ tỷ, ngươi cũng câm miệng cho ta, ta đã sớm nói không có hứng thú gì với tiện nhân kia, ngươi còn liên tục dẫn mối, ngươi thu của tiện nhân kia bao nhiêu chỗ tốt? Chẳng lẽ ta cưới tiện nhân kia, ngươi liền vui vẻ sao?"

Tả Vân Tĩnh nháy mắt trướng đỏ mặt, "Đệ đệ, sao ngươi có thể nói như vậy?"

Tả Vân Phi lười biếng đứng lên, nhìn đám trưởng lão Quân gia một cái, lại quay đầu về phía trưởng lão Tả gia: "Các vị trưởng lão, nếu không còn việc gì, ta liền đi trước, đối với loại người không biết xấu hổ như thế này, cần gì phải cho bọn họ mặt mũi, trực tiếp đánh ra là được rồi, các ngươi ngồi đây chẳng lẽ là muốn cứng rắn đưa cái giày rách kia cho ta sao?"

Tả Vân Tĩnh thấy Tả Vân Phi càng nói càng thái quá, không khỏi bất đắc dĩ gọi một tiếng, "Đệ đệ, ngươi ra ngoài trước đi."

Tả Vân Phi cười nhạo: "Ra ngoài thì ra ngoài, ta vốn dĩ đã không muốn tới."

Tả Vân Tĩnh nhìn Tả Vân Phi rời đi, chán nản lắc đầu.

Mấy trưởng lão Quân gia tức giận mắng: "Thật quá đáng, thật quá đáng, hắn cư nhiên bừa bãi như vậy!"

Trưỡng lão Tả gia cũng không biết phải làm sao: "Từ sau chuyện năm đó, tính tình của Vân Phi vẫn luôn như vậy."

Trưởng lão Tả gia nhìn về phía Tả Vân Tĩnh, thở dài một hơi, thầm nghĩ: Năm đó tình cảm tỷ đệ của Tả Vân Tĩnh cùng Tả Vân Phi vốn cực kỳ thâm hậu, hiện tại Tả Vân Phi ngay cả Tả Vân Tĩnh cũng không cho mặt mũi.

.....

"Ngươi trở lại rồi?" Kỳ Hằng nói.

Tả Vân Phi gật đầu, "Ừ" một tiếng.

"Sự tình giải quyết xong chưa?"

Tả Vân Phi vuốt cằm: "Xem như giải quyết xong đi."

"Quân gia không đưa ra yêu cầu gì?"

"Để ý tới đám lão già kia làm cái gì, không cần phải cho bọn họ mặt mũi, bọn họ chính là cho một chút nhan sắc liền muốn mở phường nhuộm." Tả Vân Phi nói.

Tả Vân Phi nhìn chồng văn kiện trước mặt Kỳ Hằng, hỏi: "Ngươi đang nghiên cứu kết cấu sinh ý của Giang gia?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy!"

Tả Vân Phi híp mắt đánh giá Kỳ Hằng: "Ngươi định làm cái gì?"

"Ngươi nếu đã đoán được, cần gì phải hỏi nữa?"

"Ngươi định chỉnh sụp sinh ý của Giang gia?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng là có dự định này."

"Tại sao? Bởi vì Giang gia trục xuất ngươi ra khỏi gia môn?" Tả Vân Phi hỏi.

Kỳ Hằng gật đầu: "Phải, cũng không phải chỉ có như vậy."

"Còn vì cái gì nữa?"

"Đệ đệ ta hy vọng Giang gia biến mất."

Tả Vân Phi khó hiểu nhìn Kỳ Hằng: "Đệ đệ ngươi, vậy hiện tại hắn....."

"Hắn từ khi còn rất nhỏ đã chết." Kỳ Hằng mờ mịt đáp.

Thời điểm con người tứ cố vô thân, luôn cần một lý do để tiếp tục sống sót, khi còn nhỏ, Giang Hằng chính là người mà hắn che chở, nhưng nói hắn chiếu cố Giang Hằng, còn không bằng nói Giang Hằng chính là mục đích tồn tại của hắn. Ở cái gia tộc hắc ám kia, chỉ có mỗi Giang Hằn là người mang tới ấm áp cho hắn.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi rất để ý đệ đệ ngươi?"

"Đương nhiên!" Kỳ Hằng không cần nghĩ ngợi đáp.

.....

Giang gia.

"Cầm Tâm tỷ tỷ, ngươi biết không, Quân Lan Nguyệt đi tìm Kỳ Hằng gây chuyện, thiếu chút nữa đã bị Kỳ Hằng đánh chết, người Quân gia tới tìm Tả Vân Phi nói lí lẽ, Tả Vân Phi trực tiếp mắng Quân Lan Nguyệt là giày rách, còn nói nàng bị đánh chính là tự tìm." Một thiếu nữ Giang gia hưng phấn nói.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đã truyền ngàn dặm, mấy lời này của Tả Vân Phi trực tiếp truyền ra khắp hoàng đô, Quân Lan Nguyệt có thể nói là mất hết mặt mũi.

Quân Lan Nguyệt không phải lần đầu tiên ra tay đối phó người thân cận với Tả Vân Phi, nhưng đây lại là lần đầu tiên Tả Vân Phi thay người khác đối phó Quân Lan Nguyệt.

"Cầm Tâm tỷ tỷ, lần này Quân Lan Nguyệt mất hết mặt mũi rồi, Tả Vân Phi nói chuyện không lưu lại chút tình cảm nào a!"

Giang Cầm Tâm cười cười: "Tả Vân Phi miệng lưỡi ác độc cũng không phải chuyện ngày một ngày hai."

Tả Vân Phi trúng độc, sau khi chữa khỏi trở về phong cách nói chuyện liền dị thường độc ác, thủ đoạn cũng tàn nhẫn hơn trước kia nhiều.

Rất nhiều người ở Tả gia đều không chịu nổi tính cách này của Tả Vân Phi, nhưng tư chất của Tả Vân Phi lại tốt quá, thái thượng trưởng lão thánh cấp của Tả gia cũng rất yêu thích hậu bối này, Tả Vân Phi chỉ là có một chút mao bệnh, thánh giả đại nhân hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề, thánh giả đã như vậy, những người khác ở Tả gia đương nhiên lại càng không dám có ý kiến.

"Cầm Tâm tỷ tỷ, Kỳ Hằng là ai? Nghe nói Quân Lan Nguyệt thiếu chút nữa đã bị hắn đánh chết, tên kia không khỏi quá kiêu ngạo, hoàn toàn không đặt Quân gia vào mắt một chút nào."

Giang Cầm Tâm hít sâu một hơi: "Hắn..... Hắn là người Giang gia chúng ta."

Giang Nguyệt kinh ngạc nhìn Giang Cầm Tâm: "Cầm Tâm tỷ tỷ, ngươi đang nói cái gì vậy?"

Giang Cầm Tâm nhắm mắt lại: "Cứ chờ đi, nếu ta đoán không sai, Kỳ Hằng cũng sắp xuống tay với Giang gia chúng ta rồi."

Giang Nguyệt trừng lớn mắt: "Vì sao?"

Giang Cầm Tâm lắc đầu: "Trước cứ từ từ xem đi đã, không nghĩ tới Quân Lan Nguyệt lại vô dụng như vậy!"

Giang Nguyệt gật đầu: "Không phải sao, nữ nhân kia ngày thường kiêu ngạo, kết quả cũng chỉ là hư trương thanh thế mà thôi."

.....

Tả Vân Tĩnh đi tới cửa biệt viện của Tả Vân Phi, nhìn thấy Kỳ Hằng đang ngồi trước bàn xem văn kiện.

Tả Vân Phi lười biếng ngồi bên cạnh uống trà.

"Tiểu thư, ngài muốn tìm Vân Phi thiếu gia sao?" Thị nữ bên người Tả Vân Tĩnh hỏi.

Tả Vân Tĩnh hít sâu một hơi: "Bỏ đi, đừng quấy rầy hai người bọn họ."

Kỳ Hằng ngẩng đầu, nhìn về phía Tả Vân Tĩnh một cái: "Tỷ tỷ ngươi hình như vừa tới, lại đi rồi."

"Không cần để ý tới nàng." Tả Vân Phi nói.

Kỳ Hằng khó hiểu hỏi: "Quan hệ của ngươi cùng nàng không tốt sao?"

Tả Vân Phi nhún vai: "Không thể nói tốt, cũng không thể nói không tốt, coi như chắp vá đi."

Năm đó quan hệ của Tả Vân Phi cùng Tả Vân Tĩnh vốn rất tốt, nhưng thời gian tư chất của Tả Vân Phi xảy ra vấn đề, Tả Vân Tĩnh lại tìm tới nói muốn Tả Vân Phi nhường lại tài nguyên của gia tộc cho đệ đệ Tả Vân Kiệt.

Năm đó, vì giữ được địa vị của chi bọn họ trong gia tộc, đương nhiên phải tận dụng tài nguyên một cách tối ưu nhất, cách làm của Tả Vân Tĩnh không sai, nhưng lại khiến cho Tả Vân Phi không thể nào chấp nhận nổi.

------oOo------

Chương 196: Lai khách Thương Minh, hải tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 196

Chương 196: Lai khách Thương Minh, hải tộc

Biệt viện của Tả Vân Phi.

Kỳ Hằng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tả Vân Tĩnh: "Tả tiểu thư, Tả Vân Phi đã ra ngoài."

"Ta biết, bởi vì biết hắn đã ra ngoài, ta mới tới tìm ngươi." Tả Vân Tĩnh nói.

"Tả tiểu thư có chuyện gì sao?" Kỳ Hằng dựa vào ghế dựa hỏi.

"Không có gì, ta chỉ là cảm thấy Vân Phi làm việc càng ngày càng cực đoan, hy vọng ngươi có thể khuyên nhủ hắn trở lại con đường chính đạo."

"Tả tiểu thư quá để mắt đến ta, trọng trách này ta thật sự khó có thể đảm đương nổi."

Tả Vân Tĩnh không cho là đúng nói: "Ta hiểu đệ đệ ta, nếu có người có thể khuyên được hắn, vậy người kia nhất định là ngươi."

Kỳ Hằng bất đắc dĩ cười khổ một tiếng: "Tả tiểu thư, ngươi có lẽ đủ hiểu đệ đệ ngươi, nhưng ngươi không đủ hiểu ta a."

Tả Vân Tĩnh thất vọng nhìn Kỳ Hằng: "Hằng thiếu không muốn giúp

ta chuyện này sao?"

Kỳ Hằng thở dài: "Ta thật ra rất nguyện ý, nhưng mà hữu tâm vô lực!"

"Các ngươi đang làm gì?" Tả Vân Phi sắc mặt âm u đi tới.

Kỳ Hằng nhìn sắc mặt Tả Vân Phi, cảm thấy tên này giống như đang đi bắt gian tức phụ của mình vậy, vì suy nghĩ này, Kỳ Hằng không khỏi bật cười thành tiếng.

Tả Vân Phi thấy nhìn Kỳ Hằng bỗng dưng bật cười, thẹn quá thành giận mắng: "Cười cái gì cười, có cái gì buồn cười ở đây sao?"

Kỳ Hằng: "....."

Tả Vân Tĩnh nhìn Tả Vân Phi: "Đệ đệ, ngươi đừng kích động như vậy, ta chỉ là tìm Hằng thiếu tâm sự một chút."

"Tĩnh tỷ tỷ, nếu ngươi đã nhàn rỗi như vậy, còn không bằng đi tìm một vị hôn phu đi, ngươi đã một đống tuổi, đừng có để gia tộc nuôi ngươi mãi." Tả Vân Phi ác độc nói.

Kỳ Hằng chuyển tầm mắt, thầm nghĩ: Thì ra Tả Vân Phi không phải chỉ khắc nghiệt với một mình hắn, nói chuyện với người khác cũng không cho mặt mũi như vậy.

Tả Vân Tĩnh đỏ mặt lên: "Đệ đệ, ngươi đang nói cái gì vậy!"

"Ta có nói gì sai sao?"

Tả Vân Tĩnh hung hăng trừng mắt nhìn Tả Vân Phi một cái, xoay người rời đi.

Tả Vân Phi nhìn theo, khẽ hừ một tiếng: "Cả ngày không lo chính sự, chỉ biết làm mấy chuyện không đầu không đuôi, nàng nói cái gì với ngươi?"

"Nàng nói tính tình ngươi không tốt, toàn bộ gia tộc đều không chịu nổi, muốn ta khuyên nhủ ngươi." Kỳ Hằng nói.

Tả Vân Phi cười lạnh: "Đầu óc nàng đúng là có vấn đề, cư nhiên cầu đến ngươi."

Kỳ Hằng gật đầu: "Ta cũng cảm thấy vớ vẩn!"

Tả Vân Phi nhìn chằm chằm Kỳ Hằng một hồi lâu, bỗng nhiên vươn tay nâng hàm dưới của Kỳ Hằng lên, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu không phải biết tâm địa ngươi độc ác như thế nào, ta không chừng cũng bị cái túi da của ngươi lừa gạt."

Kỳ Hằng không kiên nhẫn hất tay Tả Vân Phi ra: "Tâm địa ta thế nào không liên quan gì đến ngươi, hay Tả thiếu tính thay trời hành đạo, giết chết mầm mống tai họa này?"

Tả Vân Phi nhíu mày, hung ác nhìn Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi im lặng giằng co hồi lâu, một hộ vệ cẩn thận đi vào bẩm báo: "Vân Phi thiếu gia, có khách nhân tới."

"Khách nhân gì?" Tả Vân Phi hỏi.

"Người của Thương Minh cùng hải tộc."

"Ta không nhớ là có quan hệ với hai cỗ thế lực này a."

"Bọn họ không phải tới tìm ngài, là tới tìm Hằng thiếu."

Tả Vân Phi: "....."

Kỳ Hằng cười cười: "Ta biết rồi, đa tạ."

Tả Vân Phi quay đầu nhìn Kỳ Hằng: "Người của Thương Minh cùng hải tộc tìm ngươi làm cái gì?"

Kỳ Hằng nhún vai: "Không biết, bất quá, hẳn không phải là chuyện xấu, ta đi xem."

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, đi theo phía sau.

"Hằng thiếu." Nhìn thấy Kỳ Hằng, quản sự của Thương Minh cùng hải tộc dẫn đầu đứng lên chào hỏi.

Kỳ Hằng gật đầu với hai người.

"Hằng thiếu, đây là lệnh bài đại trưởng lão Thương Minh phó thác ta chuyển giao cho ngài, có lệnh bài này, ngài có thể nhận được trợ giúp ở bất cứ một chi nhánh nào của Thương Minh." Quản sự Thương Minh nói.

"Đa tạ." Kỳ Hằng cười đáp.

"Mặt khác, đây là mười hộ vệ được giao trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Hằng thiếu, thực lực của bọn họ không quá cao, mong Hằng thiếu đừng ghét bỏ."

"Quản sự có tâm, ta vừa lúc đang thiếu nhân thủ."

"Có thể cống hiến một phần sức lực cho Hằng thiếu là vinh hạnh của ta." Quản sự Thương Minh cung kính nói.

Kỳ Hằng mỉm cười, trong lòng rõ ràng, Thương Minh so với nói cho hắn mặt mũi, còn không bằng nói là cho thiếu gia mặt mũi thì đúng hơn, sau khi thực lực của Trang Hạo bại lộ, đánh giá của các thế lực lớn đối với thiếu gia đề cao lên không ít, hiện tại, thiếu gia đã có đủ tư cách ngồi cùng bàn ăn với Thương Minh.

Quản sự hải tộc ngồi cạnh không cam lòng yếu thế lên tiếng: "Kỳ Hằng quản sự, chúng ta phụng mệnh của Hải Lăng thiếu chủ, đưa tới hai mươi hộ vệ hải tộc cho ngài."

Kỳ Hằng gật đầu: "Đa tạ."

Quản sự hải tộc lại đưa một mai ốc biển cho Kỳ Hằng, "Đây là kèn của hải tộc chúng ta, ngài chỉ cần tới bờ biển thổi, chúng ta sẽ lập tức xuất hiện hỗ trợ."

Kỳ Hằng hít sâu một hơi: "Thật quá cảm tạ."

"Kỳ Hằng quản sự cùng thái tử phi hải long tộc chúng ta là bạn tri kỉ, nếu ngài có chyện, chỉ cần mở miệng, hải long tộc chúng ta nhất định sẽ toàn lực hỗ trợ."

"Đa tạ."

.....

Sau khi người của Thương Minh cùng hải tộc tới, đánh giá của mọi người về Kỳ Hằng tức khắp tăng tiến một bậc.

Tả Vân Phi ôm hai tay, nhìn Kỳ Hằng đang thưởng thức ốc biển: "Nhân duyên của ngươi không tồi a!"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái: "Đúng vậy! Nhân duyên của ta rất tốt, không giống ngươi."

Tả Vân Phi trợn trắng mắt: "Ngươi đúng là tự biết dát vàng lên mặt, người ta cũng không phải là thật sự cho ngươi mặt mũi."

"Đúng vậy! Thiếu gia hẳn là đã đi một chuyến chào hỏi với Thương Minh cùng hải tộc, trước giờ thiếu gia vẫn luôn lo lắng cho ta như vậy."

Tả Vân Phi trợn trắng mắt: "Ta thấy hắn cũng không coi trọng ngươi bao nhiêu, người Thương Minh cùng hải tộc đưa tới đều là một đám giá áo túi cơm, tất cả xông lên cũng không cản được mấy chiêu của ta."

Kỳ Hằng bất đắc dĩ nhìn Tả Vân Phi: "Ta không muốn nói chuyện với ngươi."

"Ngươi muốn nói chuyện với Kỳ Thiếu Vinh sao, đáng tiếc, hiện tại hắn còn phải bồi Trang Hạo ở xa tận ngàn dặm."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái, lắc đầu than thở: "Không thể hiểu được."

Tả Vân Phi: "....."

.....

"Tiểu thư, Vân Phi thiếu gia hình như rất thích Hằng thiếu." Thị nữ bên người Tả Vân Tĩnh lên tiếng.

Tả Vân Tĩnh gật đầu: "Vân Phi đã rất lâu không quan tâm một người như vậy."

"Hằng thiếu đánh Quân tiểu thư như vậy, Quân gia sợ là sẽ không thiện bãi cam hưu."

Tả Vân Tĩnh lắc đầu: "Hôm nay náo loạn thành như vậy, Quân gia sợ là cũng không thể làm gì Kỳ Hằng."

Thương Minh cùng hải tộc đồng thời tới Tả gia, nói rõ muốn chống lưng cho Kỳ Hằng, có cả hai cỗ thế lực duy trì, có thể thấy được địa vì của Kỳ Hằng trong lòng Kỳ Thiếu Vinh lớn như thế nào, Quân gia lần này khẳng định là phải chịu thiệt rồi.

"Kỳ thật Quân tiểu thư cũng có sai, Vân Phi thiếu gia đã cự tuyệt mấy lần, nàng vẫn còn da mặt dày chạy tới." Thị nữ nói.

Tả Vân Tĩnh lắc đầu: "Năm đó nếu không phải Vân Phi xảy ra chuyện, hôn sự của hắn cùng Lan Nguyệt đã có thể xem như là một chuyện rất tốt." Năm đó tình cảm của Tả Vân Tĩnh cùng Quân Lan Nguyệt vốn rất tốt, hiện tại tuy rằng có chút xa lạ, nhưng nói chung

vẫn không tồi.

"Hiện tại tính tình của Vân Phi thiếu gia thật quá kém."

Tả Vân Tĩnh hít sâu một hơi, trước mặt người Quân gia, Tả Vân Phi hoàn toàn không cho nàng một chút mặt mũi nào, đệ đệ nàng, thật sự đã thay đổi quá nhiều.

.....

Quân gia.

Quân Lan Nguyệt nằm trên giường, tỷ tỷ Quân Lan Nguyệt, Quân Tử Nguyệt ngồi ở mép giường chiếu cố.

"Lan Nguyệt, ngươi đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi cho tốt đi." Quân Tử Nguyệt thay Quân Lan Nguyệt đè mép chăn nói.

"Kỳ Hằng thì sao, gia tộc định đối phó với hắn như thế nào?" Quân Lan Nguyệt mở to hai mắt, túm chặt góc áo Quân Tử Nguyệt hỏi.

Quân Tử Nguyệt lắc đầu: "Gia tộc quyết định chuyện này dừng lại ở đây."

Quân Lan Nguyệt kích động la lên: "Ta chịu ủy khuất lớn như vậy, gia tộc định cứ thế bỏ qua sao?"

Quân Tử Nguyệt híp mắt, vốn dĩ gia tộc còn muốn ra mặt cho Quân Lan Nguyệt, nhưng Thương Minh cùng hải tộc đồng thời tung cành ôliu với Kỳ Hằng, gia tộc cân nhắc một chút, cảm thấy đắc tội với Kỳ Hằng không có lợi.

Hơn nữa, ngày đó lời Tả Vân Phi nói quá khó nghe, rõ ràng là không có một tia hứng thú nào với Quân Lan Nguyệt.

Quân Lan Nguyệt hai lần từ hôn, Tả Vân Phi lại không có ý muốn tái hợp với Quân Lân Nguyệt, đối với gia tộc mà nói, Quân Lan Nguyệt

kỳ thật đã không còn giá trị gì.

"Tỷ tỷ, ta không cam lòng!" Quân Lan Nguyệt hung hăng đánh lên ván giường, tức giận nói: "Ta chịu ủy khuất lớn như vậy, gia tộc có thể bỏ qua cho tiện nhân kia được sao!"

Quân Tử Nguyệt bất đắc dĩ khuyên nhủ: "Kỳ Hằng lai lịch không đơn giản, ngươi vừa mới tìm hắn gây chuyện, hải tộc cùng Thương Minh đã tặng hộ vệ qua, tỏ rõ lập trường."

Nghe Quân Tử Nguyệt nhắc tới Thương Minh cùng hải tộc, sắc mặt Quân Lan Nguyệt tức khắc thay đổi, Quân gia chỉ có thể xem như là có chút thế lực, nhưng so với hai con quái vật khổng lồ Thương Minh cùng hải tộc thì vẫn kém quá xa.

"Kỳ Hằng, hắn có tài đức gì chứ!"

Quân Tử Nguyệt mắt mắt: "Ai bảo hắn đi theo một chủ tử tốt đâu?"

.....

Hoàng đô Nguyên Quốc.

"Không biết A Hằng thế nào rồi." Kỳ Thiếu Vinh chống cằm nói.

"Ngươi không phải đã liên hệ với Thương Minh cùng hải tộc chiếu cố cho hắn rồi sao, yên tâm đi, hắn không có việc gì." Trang Hạo vỗ vỗ bả vai Kỳ Thiếu Vinh an ủi.

Thiếu đi cái bóng đèn Kỳ Hằng, Trang Hạo ngoài miệng không nói, trong lòng lại cao hứng vô cùng.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Ta luôn cảm thấy có chút không yên tâm!"

Trang Hạo không thèm để ý nói: "Chuyện của Kỳ Hằng để Tả Vân Phi nhọc lòng là được rồi, ngươi quản quá nhiều, Tả Vân Phi sợ là

lại muốn oán trách ngươi xem vào việc của người khác."

"Phải vậy không?"

Trang Hạo gật đầu: "Đương nhiên!"

"Tâm nhãn Tả Vân Phi nhỏ như vậy, thật sự là không tốt chút nào!"

"Đúng rồi, ta nghe được một chuyện."

"Chuyện gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Kỳ Hằng vừa mới tới Tả gia liền cùng vị hôn thê tiền nhiệm của Tả Vân Phi huyết đua một trận....."

"Đánh nhau sao?"

Trang Hạo hưng phấn gật đầu "Đúng vậy! Đánh nhau!"

"A Hằng thắng?"

"Đó là đương nhiên, thực lực của Kỳ Hằng người bình thường sao có thể so được, nha đầu kia bị Kỳ Hằng đánh cho thương tích đầy mình! Kỳ Hằng đại hoạch toàn thắng."

Kỳ Thiếu Vinh hồ nghi nói: "Thương tích đầy mình, A Hằng xuống tay tàn nhẫn như vậy?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Con người khi ghen sẽ trở nên đặc biệt tàn nhẫn!"

"A Hằng không giống người như vậy a!"

"Tri nhân tri diện bất tri tâm *(thấy người thấy mặt không thấy lòng)*, có lẽ ngươi mới chỉ thấy được một mặt của Kỳ Hằng mà thôi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 197: Cái chết của Giang Hằng

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 197

Chương 197: Cái chết của Giang Hằng

Kỳ Hằng thu thập một chút đồ vật, chuẩn bị ra cửa.

Tả Vân Phi chặn lại đường đi của Kỳ Hằng, "Muốn ra ngoài?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy."

Tả Vân Phi liếc mắt nhìn qua hai người đứng sau Kỳ Hằng một cái: "Ngươi chỉ mang theo hai người đi như vậy thôi sao? Nhân phẩm của ngươi kém, kẻ thù khẳng định là rất nhiều, mang ít người như vậy không sợ bị đánh chết?"

Kỳ Hằng hít sâu một hơi, bình phục lại tâm tình, sau đó cười cười nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu, kẻ thù của ta quá nhiều, hơn nữa, ta lại rất ham sống sợ chết, không biết Tả thiếu có thể bồi ta ra ngoài một chuyến hay không?"

"Vốn là không thể, bất quá, hiện tại ta vừa vặn đang nhàn nhàm chán, cố mà bồi ngươi đi một chuyến vậy." Tả Vân Phi vẻ mặt ghét bỏ nói.

Kỳ Hằng miễn cưỡng cười cười, đầy mặt cảm kích nhìn Tả Vân Phi: "Ta thật may mắn! Vừa vặn đụng phải đúng lúc Tả thiếu đang nhàm chán."

Tả Vân Phi tán đồng gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi gặp đại vận!"

Kỳ Hằng trợn trắng mắt, trực tiếp xoay người rời đi, Tả Vân Phi không nhanh không chậm theo sau.

"Ngươi đi đâu?" Tả Vân Phi hỏi.

"Ta liên hệ với mấy nhà cung ứng trao đổi sinh ý." Kỳ Hằng đáp.

Tả Vân Phi: "....."

Tả Vân Phi đi theo Kỳ Hằng vào một tòa trà lâu, bên trong đã có mấy người đợi từ sớm.

Nhìn thấy Kỳ Hằng vào cửa, các nhà cung ứng trong trà lâu sôi nổi đứng dậy nhiệt tình chào hỏi lại khen tặng Kỳ Hằng một phen.

"Hằng thiếu xin chào, Hằng thiếu quả nhiên là tuấn tú lịch sự!"

"Hằng thiếu đúng là thanh niên đầy hứa hẹn!"

"Quan hệ của Hằng thiếu cùng Tả thiếu rất tốt sao? Quả nhiên là người ưu tú đều sẽ hấp dẫn lẫn nhau."

.....

Kỳ Hằng cùng mọi người hàn huyên một phen, sau đó liền trở lại vấn đề chính.

Thủ đoạn của Kỳ Hằng rất đơn giản, hai chữ —— ném tiền, không tiếc hết thảy đại giới cắt đứt nguồn cung ứng nguyên liệu các cửa hàng lớn của Giang gia.

Kỳ Hằng nguyên bản đã chuẩn bị sẵn tinh thần phải xuất huyết, không nghĩ tới mấy nhà cung ứng lại dễ nói chuyện vô cùng, bất quá, hắn rất nhanh liền bắt được điểm mấu chốt, đám người này liên tục nhìn về phía Tả Vân Phi đang đánh ngáp phía sau, hiển

nhiên là đã coi hắn cùng Tả Vân Phi đã xác định quan hệ.

Trao đổi kết thúc thuận lợi, Kỳ Hằng đi tới bên người Tả Vân Phi, nói: "Tả thiếu, đói bụng chưa? Ta mời ngươi ăn cơm."

Tả Vân Phi quay đầu nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi tốt bụng như vậy?"

"Nhờ phúc của ngươi, ta tiết kiệm được không ít tiền, mời ngươi ăn một bữa cũng là việc nên làm."

Tả Vân Phi gật đầu: "Nếu đã vậy, ta liền không khách khí."

Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi đi ra khỏi trà lâu.

.....

Bởi vì Giang Hà cùng Giang Cầm Tâm cảnh báo, Giang gia đã sớm có tâm phòng bị với Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng vừa có động tác, Giang gia ngay sau đó liền nhận được tin tức.

Giang Cầm Tâm nhìn văn kiện trên tay: "Kỳ Hằng quả nhiên ra tay."

"Hắn trước đi tìm nhà cung ứng nguyên liệu, nếu nguyên liệu cung ứng của Giang gia xảy ra vấn đề, vậy các bước sau liền càng làm càng rối." Giang Hà nói.

"Hắn rốt cuộc là muốn làm cái gì!"

Giang Hà cau mày lại: "Ngươi còn không nhìn rõ sao? Mục đích của Kỳ Hằng chính là muốn xem Giang gia chúng ta gặp xui xẻo, vì đạt được mục đích này, hắn có thể bất kể hết thảy, không tiếc trả giá."

"Giang Hưng Đông đâu? Hắn vẫn còn kiên trì nói Kỳ Hằng là bởi vì trộm đồ nên mới bị đuổi ra khỏi gia tộc sao?" Giang Cầm Tâm hỏi.

Giang Hà gật đầu: "Không sai."

"Thương Minh cùng hải tộc đều đứng về phía của Kỳ Hằng, sự tình đã vượt quá khống chế, hiện tại biện pháp tốt nhất hiện tại chính là giao Giang Hưng Đông ra." Giang Cầm Tâm nói.

Giang Hà gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy."

Giang Cầm Tâm cùng Giang Hà đi đến biệt viện của Giang Hưng Đông, nhìn thấy mấy trưởng lão bao bao vây Giang Hưng Đông lại.

Giang Hưng Đông vung tay áo, phẫn nộ kêu gào.

"Đám hỗn đản các ngươi, vừa bị một thằng nhãi ranh dọa liền sợ vỡ gan như vậy!"

"Không phải chỉ là một tiểu tặc quên gốc rễ tổ tiên thôi sao, các ngươi cư nhiên có thể vì lấy lòng hắn mà giao ta ra!"

"Các ngươi rốt cuộc muốn làm gì, ta vì cái gia tộc này mà làm trâu làm ngựa lâu như vậy, hiện tại các ngươi muốn tá ma giết ta sao?"

Giang Hà nhìn Giang Hưng Đông: "Giang Hưng Đông đang chột dạ đi."

Giang Cầm Tâm lắc đầu: "Chuyện này sợ là vẫn còn có nội tình."

Giang Hà nghĩ nghĩ, nói: "Ta đi tìm Kỳ Hằng hỏi rõ ràng."

Giang Cầm Tâm: "....."

.....

Tả Vân Phi ngồi trong phòng ăn, soi xét xem thực đơn, gọi toàn bộ món bên trên mỗi món một phần.

Kỳ Hằng ngồi bên cạnh, khóe môi khẽ cong lên mỏng đến không thể

nhìn thấy, thầm nghĩ: Tả Vân Phi này gọi món ăn còn rất có phong phạm nhà giàu mới nổi a.

Tả Vân Phi thấy Kỳ Hằng trêu tức cười nhìn hắn, không vui hỏi: "Ngươi cười cái gì, muốn cười nhạo ta sao?"

"Sao có thể, Tả thiếu quá lo lắng, ta nào dám cười nhạo ngươi a!"Kỳ Hằng đáp.

Tả Vân Phi khẽ hừ một tiếng, ném thực đơn cho tiểu nhị.

Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi ngồi đợi không bao lâu, một gã sai vặt tiến vào bẩm báo: "Hằng thiếu, Giang Hà Giang thiếu gia tới."

Tả Vân Phi quay đầu, nhìn về phía Kỳ Hằng: "Tiểu tử kia tới cũng rất nhanh a!"

Kỳ Hằng híp mắt: "Ta không muốn gặp hắn, bảo hắn đi đi."

Giang Hà xông vào, nhìn đến Tả Vân Phi đang ngồi ở một bên nhàn nhã uống rượu, tâm tình kích động nháy mắt như bị tạt mộ xô nước đá, trầm trọng vô cùng.

Kỳ Hằng không vui nhìn Giang Hà: "Giang thiếu gia, có chuyện gì sao?"

Giang Hà nắm chặt nắm tay, "Ta có chuyện gì, ngươi hẳn là biết rất rõ ràng đi."

Kỳ Hằng cười lạnh một tiếng: "Cái này ta cũng không được rõ ràng cho lắm."

"Chỉ bởi vì năm đó Giang gia trục xuất ngươi ra khỏi gia tộc, ngươi liền muốn hủy diệt Giang gia sao?"

Kỳ Hằng cười cười: "Ngươi muốn nói như vậy cũng được, con người ta trời sinh độc ác, người khác chỉ cần đắc tội ta một chút, ta

đều sẽ khắc ghi trong tâm khảm."

"Rốt cuộc là vì cái gì?" Giang Hà có chút kích động hỏi.

Kỳ Hằng trào phúng nhìn Giang Hà: "Vì cái gì? Ta hận Giang gia mười mấy năm, kết quả, đến bây giờ, Giang thiếu gia còn hỏi ta vì cái gì?"

"Mặc kệ Giang gia thiếu ngươi cái gì, tất cả đều đã qua....."

"Đối với Giang gia mà nói là đã qua, đối ta mà nói, tất cả chỉ là mới bắt đầu mà thôi,

Giang thiếu, ngươi có biết đệ đệ ta, Giang Hằng là chết như thế nào không?"

"Thời điểm đệ đệ ta chết, hắn mới chỉ có năm tuổi, chính là vào ngày đông lạnh lẽo, bị nhi tử của Giang Hưng Đông đẩy xuống hồ sen, bởi vậy mà nhiễm phong hàn, mệnh yểu chết mất."

"Lúc ấy dược trị liệu phong hàn chưa tới một đồng vàng một bộ, đáng tiếc, năm đó Giang gia tuy rằng mỗi ngày hốt bạc, nhưng lại không chịu vì đệ đệ ta bỏ ra một đồng tiền, cho nên ta chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn nóng đến đốt cháy toàn thân, thần chí không rõ, sốt cao không lùi chết mất."

"Sinh thời, phụ thân ta vì Giang gia kiếm lời bao nhiêu tiền, sau khi hắn chết, ta cùng đệ đệ lại nhận về bao nhiêu chiếu cố?"

"Ngươi hỏi ta vì cái gì? Bởi vì trước khi đệ đệ ta chết, hắn hy vọng Giang Hưng Đông biến mất, hy vọng Giang Nguyên biến mất, hy vọng toàn bộ Giang gia biến mất, thời điểm hắn còn sống, ta làm ca ca vô năng, không thể giúp gì được cho hắn, nhưng hiện tại, ta sẽ bất kể hết thảy thay hắn hoàn thành di nguyện."

.....

Giang Hà nhíu mày lại: "Chuyện năm đó....."

Kỳ Hằng nhìn Giang Hà: "Giang thiếu gia không cần phải nói, ta biết Giang gia có người vô tội, nhưng người Giang gia vô tội, đệ đệ ta thì đáng bị trừng phạt sao? Hắn còn nhỏ như vậy, chuyện xấu gì cũng chưa kịp làm."

Giang Hà nhíu mày, vừa muốn mở miệng lại bị Tả Vân Phi đánh gãy, "Giang thiếu, ngươi trở về trước đi."

Giang Hà nắm chặt nắm tay, trong lòng rầu rĩ, hắn không nghĩ tới Giang Hưng Đông cư nhiên còn che giấu cả chuyện như vậy, nếu hắn biết trước, khẳng định sẽ không làm trò hỏi ra trước mặt Tả Vân Phi chất vấn Kỳ Hằng, từ phản ứng vừa rồi xem ra Tả Vân Phi cũng không hiểu sâu về quá khứ của Kỳ Hằng được cho lắm.

Giang Hà thấy sắc mặt Tả Vân Phi dần trở nên khó coi, xấu hổ cáo từ.

Kỳ Hằng mở ra bình rượu, hung hăng uống vào một ngụm.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Năn đó ngươi trộm đồ là vì đệ đệ ngươi?"

Kỳ Hằng quay đầu nhìn Tả Vân Phi một cái: "Không phải, ngươi quá coi trọng ta, ta chỉ là bởi vì thèm ăn, cho nên mới đi trộm đồ!"

Tả Vân Phi: "..... Không nghĩ khi còn nhỏ ngươi lại tham ăn như vậy!"

Kỳ Hằng hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi.

Ngoài cửa, tiểu nhị lục tục mang đồ ăn vào.

"Đồ ăn tới rồi, dù sao cũng là ngươi trả tiền, ăn nhiều một chút đi." Tả Vân Phi nói.

Kỳ Hằng rót một ngụm rượu: "Không có khẩu vị, ngươi ăn đi."

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi đi theo Kỳ Thiếu Vinh hẳn là đã được ăn không ít thứ tốt đi, có phải ngươi ăn nhiều tới ngán rồi không?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Thiếu gia ra tay hào phóng, thời điểm đi theo thiếu gia, ta cơ hồ là mỗi bữa cơm ngon rượu say, ăn tới ngán."

"Nhìn dáng vẻ này xem ra khẩu vị của ngươi còn rất kén chọn." Tả Vân Phi nói, "Thứ ngon nhất ngươi từng được ăn là cái gì?"

Kỳ Hằng cười đáp: "Một cái bánh bao?"

"Bánh bao?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy!"

Sau khi phụ thân chết, địa vị cả hắn cùng đệ đệ trong gia tộc xuống dốc không phanh, hạ nhân thường xuyên quên đưa đồ ăn tới, Kỳ Hằng còn nhớ rõ đêm đông lạnh lẽo kia, đệ đệ ôm một cái bánh bao ghé vào cửa sổ chờ hắn, tuy rằng bánh bao kia vừa lạnh lại vừa cứng, nhưng đối với hắn lúc đó mà nói chính là đồ ăn mỹ vị nhất.

Hắn từng thề vô số lần, chờ tới ngày hắn phát đạt, nhất định sẽ đưa đệ đệ đi tửu lầu tốt nhất, gọi rượu quý nhất, thức ăn xa xỉ nhất cho đệ đệ hưởng dụng, đáng tiếc, hiện tại hắn có năng lực, đệ đệ lại bị mùa đông lạnh giá kia mang đi.

.....

Ra khỏi tửu lầu, Tả Vân Phi cầm lòng không đậu túm chặt lấy tay Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi túm ta như vậy làm gì?"

"Trạng thái của ngươi không tốt lắm, ta dẫn ngươi đi thì tốt hơn." Tả

Vân Phi nói.

Kỳ Hằng bất đắc dĩ cười cười: "Ngươi cho rằng ta là tiểu hài tử sao, còn sợ ta lạc đường được?"

Tả Vân Phi gật đầu: "Đúng vậy! Ta chính là sợ ngươi lạc đường?"

Kỳ Hằng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Tả Vân Phi.

Tả Vân Phi quay mặt qua: "Nhìn ta như vậy làm gì?"

"Ngươi thay đổi rất nhiều."

Tả Vân Phi rầu rĩ nói: "Ta đương nhiên thay đổi rất nhiều."

------oOo------

Chương 198: Thích ngươi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 198

Chương 198: Thích ngươi

Giang gia.

"Ca ca, ngươi nói Kỳ Hằng là bởi vì Giang Hằng chết cho nên mới tìm Giang gia báo thù?" Giang Cầm Tâm mở to hai mắt hỏi.

Giang Hà gật đầu: "Có thể nói như vậy."

"Hắn làm như vậy cũng quá không có đạo lý, Giang Hằng là chết bệnh, có quan hệ gì với Giang gia chúng ta!"

Giang Hà lắc đầu: "Cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, Giang Hằng là bởi vì bị Giang Nguyên đẩy vào trong hồ, cho nên mới bị nhiễm bệnh, nếu Giang Cẩn có thể kế thừa di sản mà phụ thân hắn lưu lại, vậy cũng không đến nỗi không có tiền mua thuốc chữa bệnh, nhưng mà....."

Giang Hà nhắm mắt lại, chuyện chiếm đoạt tài sản của cô nhi liệt sĩ ở mỗi đại gia tộc đều có, chỉ là Giang Hưng Đông làm cũng quá khó coi, đoạt di sản đệ đệ lưu lại thì thôi, còn mưu tính đến huyết mạch của đệ đệ, một giết chết, một bán đi.

Giang Hà hít sâu một hơi, Giang Hưng Đông ngu ngốc kia đến hiện tại vẫn còn cứng mỏ không chịu nói ra chuyện năm đó, hại hắn hôm nay mất hết thể diện trước mặt Tả Vân Phi.

Quan hệ của hắn cùng Tả Vân Phi vốn không tồi, chỉ là chuyện lần

này không biết có thể khiến cho Tả Vân Phi có thành kiến với hắn hay không.

"Giang Hưng Đông hỗn đản, cư nhiên che giấu chuyện quan trọng như vậy, làm hại toàn bộ Giang gia chúng ta phải chịu liên lụy với hắn!" Giang Cầm Tâm không vui mắng.

Giang Hà nhìn Giang Cầm Tâm: "Họa là do Giang Hưng Đông gây ra, để bọn họ tự mình đi thu thập đi."

Giang Cầm Tâm cúi đầu, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Giang Hà: "Ca ca, hôm nay ngươi có gặp được Tả Vân Phi không?"

Giang Hà ngây ra một lúc, gật đầu đáp: "Có gặp."

"Hắn có phải rất thích Kỳ Hằng không?" Giang Cầm Tâm chần chờ hỏi.

Giang Hà cười khổ một tiếng, trên mặt không khỏi ảm đạm đi.

Hắn vỗ vỗ bả vai Giang Cầm Tâm: "Muội muội, trên đời này có một ít người không có duyên phận chính là không có duyên phận, cưỡng cầu cũng không được."

Tâm tư của Giang Cầm Tâm đối với Tả Vân Phi, Giang Hà ít nhiều cũng có thể đoán được, nhưng nàng theo Tả Vân Phi ra ngoài lâu như vậy, Tả Vân Phi lại hoàn toàn không có một chút ý tứ nào với Giang Cầm Tâm.

Giang Cầm Tâm nhắm mắt lại, miễn cưỡng cười cười: "Ta biết rồi, ca ca."

.....

Giang Nguyên vội vội vàng vàng chạy vào thư phòng của Giang Hưng Đông, "Phụ thân, ta nghe thấy mấy trưởng lão đang thương lượng giao chúng ta ra để bình ổn lửa giận của Kỳ Hằng, chúng ta

làm sao bây giờ?"

Giang Nguyên đi qua đi lại trong phòng, sắc mặt tràn đầy nôn nóng.

Mấy năm nay Giang Nguyên vẫn luôn sống trong tơ lụa, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải vấn đề khó giải quyết như vậy.

"Hừ, một đám tôm chân mềm, một thằng nhãi ranh cũng có thể dọa bọn họ đến như vậy, Kỳ Hằng thì có gì đặc biệt hơn người!" Giang Hưng Đông tức muốn hộc máu mắng.

Giang Nguyên nắm chặt nắm tay, tiếc hận than thở: "Nếu lúc ấy ta giết cả hắn cùng quỷ đệ đệ đoản mệnh của hắn thì tốt rồi."

Ấn tượng của Giang Nguyên đối với Giang Cẩn, Giang Hằng đã mơ hồ rất nhiều, hiện tại bị nhắc nhở, hắn mới mơ hồ nghĩ ra.

Giang Nguyên còn nhớ rõ, Giang Hằng khi còn nhỏ vẫn luôn dơ hề hề, giống như một nắm than, cực kỳ không thú vị.

Giang Nguyên thế nào cũng không nghĩ được, Giang Hằng mà năm đó hắn hại chết lại có thể đẩy hắn vào cục diện tứ cố vô thân ngày hôm nay.

Giang Hưng Đông bực bội nói: "Dã loại kia đúng là có thủ đoạn, chẳng những được Kỳ Thiếu Vinh duy trì, cư nhiên có thể dỗ được cả Tả gia Tả Vân Phi."

Giang Nguyên hai mắt sáng lên: "Phụ thân, ngươi không phải có quen một trưởng lão Tả gia sao? Ngươi đi tìm hắn cầu tình đi! Ta thấy người Giang gia là không trông cậy vào được."

Giang Hưng Đông nhíu mày lại: "Ta biết rồi."

Giang Hưng Đông cau mày, địa vị của trưởng lão Tả gia mà hắn quen không quá cao, nếu Kỳ Hằng thật sự đã đáp lên Tả Vân Phi, lão già kia hẳn là sẽ không mạo hiểm đắc tội với Tả Vân Phi để ra

mặt cho hắn, bất quá, chuyện tới hiện giờ cũng chỉ có thể thử một lần.

"Phụ thân, chúng ta sẽ không thật sự bị dã loại kia hại chết đi?" Giang Nguyên khẩn trương hỏi.

Giang Hưng Đông nhìn Giang Nguyên một cái: "Sao có thể, tiểu tử thối kia có năng lực lớn như vậy sao?" Giang Hưng Đông ngoài miệng nói mạnh, trong lòng lại không có bao nhiêu nắm chắc.

.....

Tả Vân Phi đi qua hành lang, từ xa đã nhìn thấy Giang Hưng Đông cùng Giang Nguyên rời đi.

Hắn nhíu mày lại, kéo gã sai vặt bên cạnh tới hỏi: "Đó là người Giang gia?"

Gã sai vặt nhìn thấy Tả Vân Phi, vội vàng cung kính đáp: "Đúng vậy! Là người Giang gia, Giang gia Giang Hưng Đông trưởng lão cùng nhi tử hắn Giang Nguyên."

Tả Vân Phi chuyển tầm mắt, thầm nghĩ: Giang Hưng Đông? Đó không phải là..... đại bá của Kỳ Hằng sao? Chính là người mà Kỳ Hằng hận thấu xương!

"Hai tên kia tới làm gì?" Tả Vân Phi hỏi.

"Tới bái phỏng Tả Thiện Trì trưởng lão." Gã sai vặt đáp.

"Tả Thiện Trì trưởng lão, quan hệ của bọn họ rất tốt sao?"

Gã sai vặt thấy sắc mặt Tả Vân Phi khó coi, vội nói: "Tả Thiện Trì trưởng lão cùng Giang Hưng Đông trưởng lão đã có giao tình mười mấy năm, quan hệ không tồi."

Tả Vân Phi híp mắt lại: "Thời gian lâu như vậy."

Tả Vân Phi bỏ qua gã sai vặt, đi vào biệt viện của Tả Thiện Trì.

Tả Thiện Trì thấy Tả Vân Phi vội đứng lên chào hỏi: "Vân Phi, sao ngươi lại tới đây, có chuyện gì sao?"

Tả Vân Phi nhìn qua đám lễ vật chất thành đống trên bàn: "Trì trưởng lão hôm nay thu hoạch không tồi!"

Tả Thiện Trì xấu hổ cười cười: "Nào có!"

Tả Vân Phi đá một chân qua, đè lên cổ họng Tả Thiện Trì.

"Tả Vân Phi, tiểu tử thối ngươi phát điên cái gì, ngươi đừng tưởng rằng....."

Tả Vân Phi tăng lực đạo trên chân, Tả Thiện Trì đang phẫn nộ chửi bậy tức khắc dừng lại.

Tả Vân Phi nhìn chằm chằm Tả Thiện Trì, cúi người xuống hỏi: "Ngươi cùng Giang Hưng Đông giao dịch cái gì, có phải ngươi giúp hắn làm gì rồi không?"

Tả Thiện Trì nghẹn đỏ mặt: "Thả chân, thả chân ra!"

Tả Vân Tĩnh đuổi tới, nhìn thấy một màn này, không khỏi trừng lớn mắt, "Vân Phi, ngươi đang làm cái gì? Mau buông trưởng lão ra!"

Tả Vân Phi hoàn toàn không để ý tới Tả Vân Tĩnh, "Mau nói."

Tả Vân Tĩnh thấy sắc mặt Tả Thiện Trì dần dần xanh tím, vội nói: "Vân Phi, ngươi bóp cổ Trì trưởng lão như vậy, hắn có muốn nói cũng không nói được a!"

Tả Vân Phi không tình nguyện buông lỏng tay, nhìn chằm chằm Tả Thiện Trì: "Ngươi tốt nhất nói rõ ràng cho ta."

Tả Vân Tĩnh nhìn Tả Vân Phi: "Vân Phi, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?"

"Không cần ngươi quản, câm miệng lại cho ta!" Tả Vân Phi không kiên nhẫn trừng mắt với Tả Vân Tĩnh một cái.

Tả Vân Tĩnh hít sâu một hơi, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ đối với thái độ của Tả Vân Phi.

.....

Kỳ Hằng ngồi bên bờ hồ hóng gió uống trà, Tả Vân Phi từ xa đi tới.

"Làm sao vậy, sắc mặt ngươi không tốt cho lắm?" Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi nói.

Tả Vân Phi nhìn chằm chằm Kỳ Hằng một hồi, đột nhiên đè bả vai Kỳ Hằng lại, ấn Kỳ Hằng lên trên một cây cột, "Năm đó ngươi hành hạ ta như vậy là bởi vì ta là người Tả gia sao?"

"Vì sao lại hỏi vậy?" Kỳ Hằng hỏi.

"Bởi vì ta nghe được, đại bá ngươi có thể thuận lợi xâm chiếm di sản của phụ thân ngươi là bởi vì Tả Thiện Trì trưởng lão giúp hắn." Tả Vân Phi nói.

Kỳ Hằng nghiêng đầu nhìn Tả Vân Phi, cười đáp: "Quả thật như thế! Năm đó ta chán ghét nhất là người Giang gia, tiếp theo chính là người Tả gia, thời điểm lần đầu nhìn thấy ngươi ta đã lưu ý tới gia huy Tả gia trên người ngươi."

"Phải vậy không? Ta là bị Tả Thiện Trì liên luỵ?"

"Từ trình độ nào đó mà nói, có thể coi như vậy, nhưng nếu năm đó ta không dùng phương pháp cực đoan, ngươi có lẽ sẽ không thể khỏi bệnh được, tuy rằng ta không có ý tốt, nhưng kết quả coi như không tồi." Kỳ Hằng bình đạm nói.

Tả Vân Phi nhìn chằm chằm Kỳ Hằng: "Năm đó ngươi vốn không muốn chữa khỏi cho ta đi?"

"Đương nhiên, ta vì sao lại muốn chữa khỏi cho ngươi, ngươi chính là người Tả gia a! Lúc ấy cừu hận đọng lại trong người ta quá lâu, cần một con đường để phát tiết."

"Ngươi..... Ngươi coi ta là thứ gì, nơi để ngươi trút giận sao?"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Đúng thì thế nào, ai bảo ngươi xui xẻo."

Tả Vân Phi dữ tợn ném Kỳ Hằng vào hồ nước, Kỳ Hằng muốn giãy ra, Tả Vân Phi lại ấn đầu hắn xuống.

"Kẻ điên, ngươi coi ta là thứ gì?" Tả Vân Phi hét lên.

"Tả Vân Phi, ngươi hỗn trướng, rác rưởi!" Kỳ Hằng ở trong nước chửi bậy.

Tả Vân Phi tức muốn hộc máu mắng: "Đã đến lúc này ngươi còn dám nói như vậy!"

Kỳ Hằng trầm mình vào trong nước, dần dần buôn tha giãy giụa.

Tả Vân Phi thấy tình huống không thích hợp, vội vàng kéo Kỳ Hằng ra, Kỳ Hằng đã hôn mê.

Nhìn thấy Kỳ Hằng không nhúc nhích, Tả Vân Phi tức khắc hoảng sợ, "Kỳ Hằng, Kỳ Hằng..... Ngươi tỉnh lại đi!"

Tả Vân Phi thò tới gần, độ khí cho Kỳ Hằng, thời điểm môi Tả Vân Phi dán lên môi Kỳ Hằng, Kỳ Hằng đột nhiên mở bừng mắt.

Tả Vân Phi thấy vậy, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, trầm giọng nói, "Ngươi giả bộ?"

"Tả Vân Phi, có phải ngươi khóc không?" Kỳ Hằng trào phúng hỏi.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi quả nhiên làm bộ!"

Kỳ Hằng cười cười: "Vừa mới bế khí. Tả Vân Phi, có phải ngươi đã thích ta, luyến tiếc ta chết? Ngươi cư nhiên thích loại người như ta, đúng là biến thái!" Kỳ Hằng xuy một tiếng cười nhạo lên.

Tả Vân Phi lạnh lùng nhìn Kỳ Hằng, cúi người xuống, hung hăng hôn lên môi Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng đẩy mạnh Tả Vân Phi ra: "Tả Vân Phi, ngươi làm cái gì?"

Tả Vân Phi đè hai tay Kỳ Hằng lại, cướp lấy hô hấp của Kỳ Hằng, ngăn cản Kỳ Hằng nói chuyện.

Kỳ Hằng tốn không ít sức lực mới đẩy được Tả Vân Phi ra, "Tả Vân Phi, ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi đoán không sai, ta điên rồi, ta thích ngươi, ta thật sự thích ngươi!" Tả Vân Phi nói.

Kỳ Hằng nhắm mắt lại, đầu óc trống rỗng.

Tả Vân Tĩnh nhìn về phía Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng, nói với thị nữ bên cạnh: "Đi thôi."

"Tiểu thư, vừa này hình như thiếu gia muốn dìm chết Kỳ Hằng." Thị nữ ngập ngừng lên tiếng.

Tả Vân Tĩnh hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Tả Vân Phi vừa rồi quả thật đã muốn dìm chết Kỳ Hằng, bất quá, sau đó hai người lại hôn nhau.

"Tiểu thư, thiếu gia cùng Kỳ Hằng rốt cuộc là có chuyện gì?"

Tả Vân Tĩnh lắc đầu: "Ta cũng không biết!" Bất quá, nàng có thể xác

định, đệ đệ nàng rất để ý Kỳ Hằng, lúc trước Tả Vân Phi chạy đi tìm Tả Thiện Trì gây chuyện, hẳn cũng là có quan hệ với Kỳ Hằng.

------oOo------

Chương 199: Phản ứng của Giang gia

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 199

Chương 199: Phản ứng của Giang gia

Giang Hưng Đông trở lại Giang gia không lâu, lễ vật hai phụ tử đưa cho Tả Thiện Trì đã bị trả trở về.

"Phụ thân, Tả trưởng lão đây là có ý gì?"

Giang Hưng Đông hít sâu một hơi, tức giận mắng: "Lão bất tử kia thu nhiều chỗ tốt của ta như vậy, hiện tại xảy ra chuyện trốn chạy đúng là nhanh!"

Giang Nguyên cau mày: "Rõ ràng lúc trước đã nói tốt, tại sao hiện tại lại biến sắc mặt? Có phải xảy ra biến cố gì không?"

"Đúng là có chút biến cố, sau khi các ngươi rời khỏi, Tả Vân Phi đã đánh Tả Thiện Trí một trận!" Giang Hà đi vào nói.

Giang Nguyên nhìn Giang Hà, trên mặt hiện ra một tia khiếp sợ, "Đại thiếu gia, ngươi nói thật sao?"

Giang Hà tức giận nhìn Giang Nguyên: "Ta cần lừa các ngươi sao?"

Giang Nguyên khinh thường nói: "Không nghĩ tới Giang Cẩn lại biết câu người như vậy, trước kia không nhìn ra a, cả ngươi khô quắt cũng thật có bản lĩnh!"

Giang Hà nhìn Giang Nguyên: "Ngươi đang nói cái gì?"

"Làm sao, hiện tại hắn cao quý, ta liền không thể nói?" Giang nguyên tức giận mắng.

"Thẳng thắn mà nói, hiện tại Giang Cẩn chẳng những ngươi đắc tội không nổi, toàn bộ Giang gia đều đắc tội không nổi. Kỳ Hằng đã mua được đường dây cung ứng của Giang gia, nếu cứ tiếp tục thế này, sinh ý của toàn bộ Giang gia sẽ bị ảnh hưởng."

"Tên kia làm như vậy thì hắn được lợi gì?" Giang Nguyên khó hiểu hỏi.

Giang Hà nhìn Giang Nguyên một cái: "Không được lợi gì, nhưng hắn..... không thiếu tiền."

Giang Nguyên rầu rĩ mắng: "Thứ hỗn trướng!"

Giang Hà tức giận nhìn Giang Nguyên, "Ngươi có rảnh ở đây mắng chửi người, còn không bằng nghĩ cách giải quyết vấn đề này đi."

Giang Nguyên: "....."

Giang Hà chỉ tới một lúc, sau đó liền rời đi.

Giang Nguyên nhìn theo Giang, buồn bực nói, "Phụ thân, hiện tại Giang gia đã coi phụ tử chúng ta như ôn thần, đám hỗn đản gió chiều nào thổi chiều đấy!"

"Tả Vân Phi cư nhiên ngay cả trưởng lão cũng đánh, khó trách người bên ngoài đều gọi hắn là kẻ điên."

"Phụ thân, hiện tại phải làm sao bây giờ? Giang gia không thể trông cậy vào, trưởng lão Tả gia kia hình như cũng không thể."

.....

Vào đêm.

Kỳ Hằng ôm hai tay, ngồi trên giường, vùi đầu vào trong gối.

"Thiếu gia." Kỳ Hằng rầu rĩ gọi một tiếng.

Kỳ Hằng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi.

Sự tình phát triển thật sự là vượt quá tưởng tượng của hắn, Kỳ Hằng không biết nên làm gì tiếp theo.

"Ngươi đoán không sai, ta điên rồi, ta thích ngươi, ta thật sự thích ngươi!"

Kỳ Hằng lắc lắc đầu, lời Tả Vân Phi liên tục vang vọng trong tai hắn, làm sao cũng không tản đi được.

Kỳ Hằng không khỏi thầm nghĩ: Kỳ Thiếu Vinh có phải đã sớm nhìn ra tất cả, cho nên mới có thể giao phó hắn cho Tả Vân Phi chiếu cố hay không. Tả Vân Phi thật sự thích hắn sao? Thích hắn cái gì chứ!

Hoàng đô Nguyên Quốc.

Kỳ Thiếu Vinh khoác một thân áo choàng, đứng bên trong đình viện.

Trang Hạo đi ra, nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi: "Làm sao vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có gì, chỉ là cảm thấy A Hằng hình như đang nhớ ta."

Trang Hạo trợn trắng mắt: "Ngươi khẳng định là suy nghĩ quá nhiều, hiện tại đang lúc ngủ, Kỳ Hằng nào có rảnh để nhớ ngươi, hắn có nhớ thì cũng là nhớ Tả Vân Phi!"

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "A Hằng không phải là bị Tả Vân Phi bắt nạt đi."

"Sao có thể, Tả Vân Phi nhìn qua rất chính trực." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh xoay người nhìn Trang Hạo: "Tả Vân Phi rất chính trực sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Đương nhiên, một người thẳng tắp."

Kỳ Thiếu Vinh: "Sao ta lại thấy hắn gian tà?"

Trang Hạo khó hiểu hỏi: "Ngươi thấy hắn gian tà còn giao Kỳ Hằng cho hắn chiếu cố?"

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý đáp: "Hắn gian tà hay không không quan trọng, chỉ cần đối xử tốt với A Hằng là được."

Trang Hạo: "....."

.....

Giang gia.

"Gia chủ, Kỳ Hằng đã liên hệ với các thương hộ có lui tới với Giang gia chúng ta, xem ra hắn sắp có động tác lớn." Giang Tuyền nói.

Giang Đông Minh vuốt cằm: "Chuyện đã đến nước này, đàng phải tráng sĩ đoạn cổ tay."

"Muốn diệt trừ phụ tử Giang Hưng Đông sao?" Giang Tuyền hỏi.

Giang Đông Minh gật đầu: "Bọn họ dựa vào Giang gia chúng ta tác oai tác phúc *(muốn làm gì thì làm, không ai dám ngăn cản)* lâu như vậy, hiện tại cũng nên vì Giang gia mà trả giá."

"Nếu làm như vậy, Giang Tư Trung trưởng lão sẽ có ý kiến."

Giang Đông Minh không thèm để ý nói: "Sự tình đã tới nước này, ta nghĩ Giang Tư Trung trưởng lão cũng có thể lý giải lựa chọn của gia

tộc."

"Ta nghĩ cũng chỉ có thể như thế, nghe nói vị trưởng lão có quan hệ với Giang Hưng Đông kia đã bị Tả Vân Phi đánh một trận, Tả đại thiếu gia làm việc thật đúng là....." Giang Tuyền lắc đầu than thở.

Giang Đông Minh hít sâu một hơi, cho dù Tả Vân Phi làm việc có vớ vẩn ương ngạnh như thế nào, nhưng thực lực của hắn bày nơi đó, ai cũng không dám đắc tội!

"Tìm người mang phụ tử Giang Hưng Đông tới đây đi." Giang Đông Minh hai tay chống lưng, trong mắt lướt qua một tia sát ý.

.....

Tả gia.

"Lại muốn ra ngoài?" Tả Vân Phi soi xét nhìn Kỳ Hằng từ trên xuống dưới một vòng.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ngươi vội vã như vậy là muốn nhanh chóng trở lại bên người Kỳ Thiếu Vinh?" Tả Vân Phi ghé sát vào Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi đang ghen?"

"Ta....." Tả Vân Phi quay mặt qua, tức giận nói: "Cho dù ta ghen, vậy thì sao?"

"Chẳng ra gì, chỉ là rất ngu xuẩn, thiếu gia cùng Trang đại thiếu là một đôi, không có quan hệ gì với ta."

"Tuy rằng như vậy, nhưng không phải ngươi rất thích hắn sao?" Tả Vân Phi hỏi.

"Ta rất cảm kích thiếu gia, nhưng đó không phải loại tình cảm kia."

Tả Vân Phi nghiêng đầu: "Vậy ngươi đối hắn là cảm tình gì?"

"Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì?" Kỳ Hằng bất mãn hỏi.

Tả Vân Phi bất mãn nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi nói cũng đã nói, nói một nửa thì có ý tứ gì!"

Kỳ Hằng liếc trắng Tả Vân Phi một cái: "Ta đối với thiếu gia cũng giống như ngươi đối với tổ tông ngươi."

Tả Vân Phi: "..... Ngươi coi Kỳ Thiếu Vinh như tổ tông của ngươi sao?"

Kỳ Hằng hít sâu một hơi: "Cũng có thể nói như thế."

"Tới thời gian rồi, ta phải đi." Kỳ Hằng nói.

Tả Vân Phi đứng lên: "Ta đi cùng ngươi đi."

Kỳ Hằng xoay người nhìn Tả Vân Phi: "Tả Vân Phi, hôm qua ngươi nói thích ta là nói thật hay chỉ đùa giỡn?"

Tả Vân Phi rầu rĩ nói: "Ta đương nhiên là nghiêm túc."

Kỳ Hằng hít sâu một hơi: "Nhưng ta không nhìn ra."

"Ngươi....." Tả Vân Phi tức muốn hộc máu, không biết phải làm sao.

"Ta tuy rằng chưa được ai thích qua, nhưng ta cảm thấy thích một người không phải giống như những gì ngươi đã làm."

Tả Vân Phi nhìn chằm chằm Kỳ Hằng, trên mặt hiện lên một tia tức giận, "Là bởi vì ta không kéo ngươi lên giường, cho nên ngươi cảm thấy ta không đủ thích ngươi có đúng không!"

Kỳ Hằng bất đắc dĩ nhìn Tả Vân Phi, "Ta còn có việc, không nói

chuyện với ngươi."

.....

Kỳ Hằng đi vào tửu lầu đã ước định, ngoài ý muốn bị gia chủ Giang gia ngăn lại.

Kỳ Hằng nhìn tư thế của Giang Đông Minh, nhíu mày lại.

"Hằng thiếu, chúng ta có thể nói chuyện không?" Giang Đông Minh nhìn Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Hằng trầm mặt nhìn Giang Đông Minh một lúc, sau đó gật đầu: "Cũng được."

Kỳ Hằng cùng Giang Đông Minh tìm một phòng khác đi vào.

"Nghe nói Hằng thiếu là người Giang gia ta, trục xuất một tu giả thân thể vàng ròng ra khỏi gia môn, đúng là trưởng bối chúng ta thất sách, không nghĩ tới ngươi đã trưởng thành như thế này rồi." Giang Đông Minh mỉm cười, tiếc nuối nói.

Kỳ Hằng nhìn Giang Đông Minh: "Giang gia chủ quá khen."

Kỳ Hằng âm thầm cười khổ một tiếng, trong tâm dâng lên xúc động cảnh còn người mất.

Giang Đông Minh là thần tượng của Giang Hằng, mỗi lần nhìn thấy Giang Đông Minh, Giang Hằng đều sẽ hưng phấn thật lâu. Khi còn nhỏ, Giang Hằng vẫn luôn nói với hắn, nếu có một ngày nó trở nên lợi hại giống như Giang Đông Minh, liền không cần lo sợ bị người khác bắt nạt, cũng có năng lực bảo hộ ca ca.

"Hằng thiếu, ngươi đang suy nghĩ cái gì? Sao lại nhìn ta như vậy?" Giang Đông Minh hỏi.

"Không có gì, chỉ là nhớ tới đệ đệ ta, khi còn nhỏ hắn rất sùng bái

ngươi, vẫn luôn mộng tưởng có thể trở thành người lợi hại giống như ngươi, chỉ là, hắn đã chết." Kỳ Hằng nhàn nhạt nói.

Giang Đông Minh miễn cưỡng cười cười: "Chuyện của đệ đệ ngươi, ta thật sự rất đáng tiếc, đây là Giang gia ta quản lý không nghiêm."

Kỳ Hằng nhắm mắt lại: "Hắn đã chết, nói cái này cũng vô dụng."

"Đúng vậy! Tuy rằng sự tình đã qua, nhưng người khởi xướng vẫn phải gánh vác trách nhiệm." Giang Đông Minh nặng nề lên tiếng. "Mang vào đi."

Giang Đông Minh vừa ra lệnh, Giang Hưng Đông cùng Giang Nguyên liền bị người mang vào.

Kỳ Hằng hai mắt co chặt lại, Giang Hưng Đông cùng Giang Nguyên đều bị chém đứt một cánh tay, công lực cũng bị phế bỏ.

Kỳ Hằng nhìn Giang Hưng Đông cùng Giang Nguyên chật vật bất kham, tâm tình kích động lợi hại.

Kỳ Hằng còn nhớ rất rõ thần sắc kiêu ngạo của Giang Hưng Đông khi hắn còn nhỏ, hiện tại kẻ kia lại như chó nhà có tang ngã trên mặt đất, sinh cơ tan rã, bộ dáng giống như sắp gần đất xa trời, Kỳ Hằng không khỏi cảm thấy đần độn vô vị.

Giang Nguyên tức giận trừng mắt nhìn Kỳ Hằng, đại khái là sợ Giang Nguyên sẽ nói bậy, đầu lưỡi của hắn đã bị cắt bỏ.

"Giang gia chủ đây là có ý gì?" Kỳ Hằng hỏi.

Giang Đông Minh nhàn nhạt cười: "Chuyện năm đó là gia tộc điều tra không rõ ràng, hiện tại muốn đoái công chuộc tội sợ là đã có chút muộn, nhưng ta hi vọng làm như vậy có thể bình ổn một chút lửa giận của ngươi, người chết đã rồi, Hằng thiếu có làm thế nào đệ đệ ngươi cũng không thể sống dậy được, hiện tại người khởi xướng đã gặp báo ứng, mong Hằng thiếu giơ cao đánh khẽ."

Kỳ Hằng nhìn Giang Đông Minh hồi lâu, cười nói: "Giang gia chủ đã nói như vậy, ta đương nhiên sẽ không làm quá mức."

Giang Đông Minh cười cười: "Hằng thiếu, khi nào muốn trở về Giang gia, cửa lớn Giang gia vĩnh viễn vì người mở rộng."

Kỳ Hằng cười đáp: "Đa tạ Giang gia chủ, bất quá, chuyện cũ không thể truy, ta đã bị trục xuất khỏi Giang gia nhiều năm, cho dù thế nào cũng sẽ không trở về."

------oOo------

Chương 200: Lão bản tinh linh tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 200

Chương 200: Lão bản tinh linh tộc

Kỳ Hằng ngồi trong xe ngựa, miên man suy nghĩ.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, hỏi: "Làm sao vậy? Ngươi hình như không cao hứng cho lắm."

"Ta chỉ là có chút ngoài ý muốn." Kỳ Hằng nguyên bản cho rằng hắn muốn thu thập

Giang gia sẽ giống như Mộ Đình Hiên đối phó Mộ gia năm đó, bị Mộ gia phản kháng kịch liệt.

Kỳ Hằng chuẩn bị không ít sách lược ứng đối, chỉ là, hắn không nghĩ tới, hắn vừa mới mới ra tay, Giang Đông Minh liền đem người làm chủ chuyện năm đó tới trước mặt hắn.

Trong ấn tượng của Kỳ Hằng, Giang Hưng Đông vẫn luôn cao cao tại thượng, nhìn thấy người từng khống chế vận mệnh của mình ngã xuống trước mặt, loại cảm giác này thật sự rất vi diệu, nhưng cũng không cảm thấy tốt bao nhiêu.

Tả Vân Phi cười cười: "Không có gì ngoài ý muốn, Giang Đông Minh quả thật là một người thông minh, thí tốt giữ xe, chiêu ấy hắn còn làm rất tốt."

"Ta không nghĩ lại dễ dàng như vậy, năm đó, vì lật đổ Mộ gia, Đình Hiên phải tốn không ít sức lực." Kỳ Hằng nói.

Có lẽ, chuyện khi còn nhỏ đã để lại bóng ma quá sâu trong tâm trí hắn, khiến hắn nhất thời không thích ứng được với thay đổi hiện tại.

"Cái đó không giống nhau a! Người Mộ Đình Hiên muốn đối phó là gia chủ Mộ gia, mà kẻ thù của ngươi lại chỉ là một trưởng lão địa vị chẳng ra gì ở Giang gia mà thôi." Chuyện về Mộ Đình Hiên trôi qua đã lâu, thế lực của Kỳ Thiếu Vinh cũng mở rộng không ít.

"Thiếu gia vẫn luôn nói với ta, bất chiến nhi khuất nhân chi binh *(không đánh mà vẫn có thể khuất phục được quân địch mới là người giỏi thiện chiến)*, nếu thực lực của ngươi đủ cường đại, kẻ địch sẽ tự nhiên ngã xuống trước mặt ngươi."

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Tâm tình ngươi hình như không tốt."

Kỳ Hằng nhắm mắt lại: "Cho dù ta có làm nhiều hơn nữa, đệ đệ cũng không thể trở về được."

Đệ đệ quá hiểu chuyện, hiểu chuyện đến nỗi khiến người ta phải đau lòng, hắn luôn muốn cho đệ đệ những gì tốt đẹp nhất, quần áo đẹp nhất, thức ăn ngon nhất, nhưng hiện tại, dù hắn có bao nhiêu quần áo đẹp, bao nhiêu thức ăn ngon thì cũng không có ý nghĩa gì nữa rồi.

Tả Vân Phi vỗ vỗ bả vai Kỳ Hằng: "Nếu đệ đệ ngươi còn sống, hắn sẽ hy vọng ngươi sống thật vui vẻ."

Kỳ Hằng cười cười: "Đúng vậy! Đệ đệ vẫn luôn rất hiểu chuyện."

"Ngươi tới Tấn Quốc đã được một thời gian, vẫn chưa có thời gian đi dạo ngắm cảnh đi, hiện tại ta dẫn ngươi đi." Tả Vân Phi nói.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái, cũng không có phản đối.

Tả Vân Phi đỡ Kỳ Hằng xuống khỏi xe ngựa, tự nhiên nắm lấy tay Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng nhìn tay Tả Vân Phi, hơi nhăn mày lại, cũng không có phản kháng.

.....

Kỳ Hằng đi tới trước một cửa hàng tên là "Rừng Rậm Đêm", dừng chân lại.

"Cửa hàng này thật kỳ lạ!" Kỳ Hằng nói.

Đại đa số cửa hàng đều dùng kim loại, đá quý để trang trí, chỉ có cửa hàng này là dùng linh hoa.

Tả Vân Phi gật đầu: "Đây là cửa hàng do tinh linh tộc mở."

Tả Vân Phi dẫn Kỳ Hằng đi vào.

Tấn Quốc là một quốc gia khá cởi mở, rất nhiều chủng tộc hỗn cư, chủng loại thương phẩm cũng nhiều không đếm xuể.

Đại đa số tinh linh đều ẩn cư trong núi sâu, thích hòa mình cùng thiên nhiên, nhưng cũng có một ít ra ngoài, dần dần dung nhập vào xã hội nhân loại.

Tinh linh tộc lấy nữ vi tôn, nữ tinh linh chính là tồn tại mà vô số quý tộc khát cầu.

"Ta nghe nói tinh linh tộc am hiểu gieo trồng linh dược." Kỳ Hằng chuyển tầm mắt, thầm nghĩ: Sau khi sinh ý của thiếu gia mở rộng, vấn đề cung ứng nguyên liệu liền gặp chút khó khăn, nếu có thể hợp tác với tinh linh tộc, vậy cũng là một lựa chọn không tồi.

Tả Vân Phi gật đầu: "Đúng là như vậy."

Kỳ Hằng đi vào trong cửa hàng, bên trong hầu hết là thực vật quý trọng.

Đợi hắn dạo qua cửa hàng một vòng, Tả Vân Phi hỏi: "Có phát hiện gì không?"

"Không có thực vật gì đặc biệt, bất quá, sinh mệnh lực của mấy thực vật này so với những loại ta từng gặp qua nồng đậm hơn không ít, tinh linh tộc không hổ là sủng nhi của rừng rậm." Kỳ Hằng nói.

"Đó là đương nhiên, tinh linh tộc trời sinh chính là cao thủ gieo trồng linh dược."

"Đó là cái gì?" Kỳ Hằng chỉ vào một ngăn tủ được bảo vệ cẩn thận hỏi.

"Linh dịch sinh mệnh do tinh linh tộc sản xuất." Tả Vân Phi đáp.

Kỳ Hằng quay đầu, nhìn về phía Tả Vân Phi: "Chính là linh dịch sinh mệnh có thể khởi tử hồi sinh của tinh linh tộc sao?"

Tả Vân Phi lắc đầu: "Khởi tử hồi sinh thì có chút khoa trương, bất quá, linh dịch sinh mệnh của tinh linh tộc quả thật rất thần kỳ, linh dịch sinh mệnh này hẳn là đã được pha loãng ra."

Kỳ Hằng gật đầu: "Thì ra là vậy."

.....

"Vân Phi." Quân Lan Nguyệt nhìn Tả Vân Phi, gọi lên một tiếng.

Thời điểm ánh mắt nàng nhín đến cánh tay Tả Vân Phi đang nắm lấy tay Kỳ Hằng, trong mắt lóe qua một tia ghen ghét.

Nghe thấy thanh âm của Quân Lan Nguyệt, sắc mặt Tả Vân Phi lập tức trầm xuống.

"Vân Phi, thật trùng hợp! Ngươi cũng tới cửa hàng này sao, chúng ta thật có duyên." Quân Lan Nguyệt nói.

Tả Vân Phi hài hước nhìn Quân Lan Nguyệt: "Thương thế của ngươi khôi phục cũng nhanh thật!"

"Đúng là đã khôi phục một ít, bất quá, vẫn chưa khỏi hẳn."

Tả Vân Phi cười lạnh: "Nếu chưa khỏi hẳn, vậy ở nhà tu dưỡng đi, chạy ra ngoài cẩn thận lại bị người đánh, thương cũ chưa qua thương mới, muốn khỏi hẳn cũng không biết phải đợi tới ngày tháng năm nào!"

Quân Lan Nguyệt nghe Tả Vân Phic chế nhạo, rầu rĩ nhìn lại Tả Vân Phi.

Nữ chủ nhân của Rừng Rậm Đêm tao nhã từ thang lầu bước xuống.

"Là Kỳ Hằng Kỳ quản sự đi." Đại Nhã phe phẩy cây quạt, thong dong đi tới trước mặt Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng gật đầu với Đại Nhã: "Là ta, không biết tiểu thư là....."

"Nói ra cũng xấu hổ, ta là chủ nhân của cửa hàng này." Đại Nhã cười đáp.

"Thì ra là thế."

"Ta có chút việc muốn nói riêng với Kỳ quản sự, không biết Kỳ quản sự có hứng thú hay không?"

Kỳ Hằng vội đáp: "Đương nhiên, vừa lúc ta cũng muốn tìm tiểu thư nói chuyện."

Kỳ Hằng quay sang Tả Vân Phi: "Ngươi ở lại đây, lát nữa ta sẽ ra."

Tả Vân Phi kéo Kỳ Hằng lại: "Ngươi muốn ném ta ở lại đây, sau đó

mắt đi mày lại với nữ nhân khác sao?"

Kỳ Hằng chú ý ánh mắt của những khách hàng khác đang nhìn qua, không khỏi có chút xấu hổ.

"Tả Vân Phi, ngươi đừng cáu kỉnh, được không?"

Tả Vân Phi khẽ hừ một tiếng.

Đại Nhã cười nói: "Không sao, nếu Tả thiếu không yên lòng cũng có thể đi cùng."

Kỳ Hằng cùng Đại Nhã đi vào mật thất, Tả Vân Phi da mặt dày theo sau, Quân Lan Nguyệt hoàn toàn bị bỏ qua.

Quân Lan Nguyệt nhìn theo bóng dáng của Tả Vân Phi, hung hăng cắn chặt răng.

Quân Tử Nguyệt kéo Quân Lan Nguyệt một cái: "Lan Nguyệt, trở về thôi."

Quân Tử Nguyệt vốn muốn mang Quân Lan Nguyệt ra ngoài giải sầu, không nghĩ tới lại đụng phải Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng.

"Kỳ Hằng thì có điểm nào tốt!" Quân Lan Nguyệt nhịn không được nói.

Quân Tử Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu: "Ta cũng không biết a!"

Quân Lan Nguyệt nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt không phải đồng tình thì chính là xem thường, tức giận bỏ đi.

.....

Kỳ Hằng ngồi xuống ở đối diện Đại Nhã.

"Hằng thiếu đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, sinh ý cửa hàng mỹ phẩm

Khuynh Thành hiện tại càng làm càng lớn, thật khiến người ta phải hâm mộ!" Đại Nhã nói.

"Đều là thiếu gia lãnh đạo có cách, ta chỉ là trợ thủ, sinh ý cửa hàng ta cũng không hỗ trợ được bao nhiêu."

Đại Nhã cười cười: "Hằng thiếu không cần quá khiêm tốn, ai cũng biết bốn quản sự của Kỳ thiếu đều là người có thể đảm đương một phương."

"Đại Nhã tiểu thư quá khen." Kỳ Hằng khách sáo nói.

"Vừa nãy ta thấy Hằng thiếu có hứng thú với linh dịch sinh mệnh của tinh linh tộc chúng ta?" Đại Nhã khen tặng Kỳ Hằng một phen, sau đó chuyển chủ đề tới trọng tâm câu chuyện.

Kỳ Hằng gật đầu: "Quả thật như thế, bất quá, linh dịch sinh mệnh kia quá loãng."

Đại Nhã cười cười: "Cho dù pha loãng, giá trị của linh dịch sinh mệnh cũng xa xỉ, hiếm có người nào mua được, đương nhiên, đối với người như Hằng thiếu mà nói, chút tiền ấy hẳn cũng không tính là cái gì."

Kỳ Hằng bất đắc dĩ cười gượng: "Đại Nhã tiểu thư nói đùa, ta cũng không có bao nhiêu tiền, chỉ đủ sống tạm mà thôi."

"Nếu tiền của Hằng thiếu chỉ đủ để sống tạm, vậy chúng ta không phải đều chết đói hết sao?" Đại Nhã cười cười, lấy ra một bình thủy tinh, "Đây là linh dịch sinh mệnh chưa pha loãng."

Sắc mặt Kỳ Hằng lập tức trở nên nghiêm túc, hắn mở bình thủy tinh ra, kiểm tra một phen.

Từ linh dịch sinh mệnh trong bình thủy tinh, Kỳ Hằng cảm nhận được một cỗ sinh cơ nồng đậm.

"Nhìn dáng vẻ này xem ra địa vị của Đại Nhã tiểu thư trong tinh linh tộc không thấp.

Chỉ có tinh linh quý tộc mới có thể lấy được linh dịch sinh mệnh, linh dịch sinh mệnh phẩm chất càng cao, địa vị lại càng lớn. Từ phẩm chất của linh dịch sinh mệnh này, Kỳ Hằng đoán nàng rất có thể là quý tộc tinh linh, thậm chí có thể là hoàng tộc.

Đại Nhã cười cười: "Cũng bình thường thôi, nếu Hằng thiếu có hứng thú, ta có thể bán một phần linh dịch sinh mệnh cho Hằng thiếu."

"Nếu có thể, vậy không gì tốt hơn." Kỳ Hằng vội nói.

Kỳ Hằng biết, Kỳ Thiếu Vinh đã sớm cảm thấy có hứng thú với linh dịch sinh mệnh, chỉ là vẫn luôn không có biện pháp tìm thấy, Kỳ Hằng không ngờ, hắn tới Tấn Quốc một chuyến còn có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy. Tới địa vị hiện tại của Kỳ Thiếu Vinh, tiền tài chỉ là một chuỗi các con số, dùng chuỗi số này đi trao đổi một ít kỳ trân dị bảo chính là điều mà Kỳ Thiếu Vinh cần nhất lúc này.

Kỳ Hằng cò kè mặc cả cùng Đại Nhã một phen, lấy giá 800 vạn đồng vàng một bình linh dịch để trao đổi, từ trên tay Đại Nhã mua về mười lăm bình.

Tả Vân Phi ngồi bên cạnh Kỳ Hằng, xem trọn cuộc giao dịch từ đầu đến đuôi, trong lòng dâng lên nguy cơ nồng đậm, lão bà biết đốt tiền như vậy, thật sự là không dễ nuôi đâu!

Ra khỏi Rừng Rậm Đêm, Tả Vân Phi không được mà xoay đầu nhìn Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ngươi tiêu tiền như vậy, Kỳ Thiếu Vinh không có ý kiến gì sao?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không có! Ra bên ngoài, thiếu gia cho ta quyền tự chủ rất lớn."

Tả Vân Phi: "....."

------oOo------

Chương 201: Giao dịch kếch xù

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 201

Chương 201: Giao dịch kếch xù

Trong mật thất cửa hàng Rừng Rậm Đêm.

"Công chúa điện hạ, sao ngài lại đưa nhiều linh dịch sinh mệnh cho Kỳ Hằng như vậy?" Một tinh linh áo lam hỏi.

Đại Nhã híp mắt, nhàn nhạt cười đáp: "Hắn là một khách hàng không tồi không phải sao, tài lực tốt, lại không mơ ước tới nguồn gốc linh dịch sinh mệnh trên tay chúng ta."

"Nói cũng phải, Kỳ Hằng sảng khoái mua nhiều linh dịch sinh mệnh như vậy, xem ra tin tức lúc trước chúng ta nhận được không sai, trước khi Kỳ Hằng tới Tấn Quốc, Kỳ Thiếu Vinh đã chuyển một phần vốn lưu động của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành cho Kỳ Hằng."

Đại Nhã gật đầu: "May mắn Giang gia có một gia chủ thông minh như Giang Đông Minh, nếu người Giang gia chết sĩ diện muốn cứng đối cứng, vậy có khi không bao lâu nữa, Giang gia liền phải xóa tên ra khỏi Tấn Quốc."

Trên tay Kỳ Hằng có nhiều tiền như vậy, chuyện mà hắn có thể làm rất nhiều, hoàn toàn có thể dùng tiền đè chết Giang gia.

"Hình như quan hệ của Tả thiếu cùng Kỳ Hằng không tồi! Một thủ hạ của Kỳ Thiếu Vinh, Bích Lưu Vân đã cùng thiếu chủ hải tộc đính hôn, nếu Kỳ Hằng lại cùng Tả Vân Phi đính hôn, vậy người khác muốn động đến Kỳ Thiếu Vinh lại càng khó." Tinh linh áo lam kiêng

kị nói.

"Chúng ta cùng Kỳ Thiếu Vinh không oán không thù, Kỳ Thiếu Vinh có mạnh hơn bao nhiêu, mạng lưới quan hệ có rộng hơn bao nhiêu cũng không cần chúng ta phải lo lắng." Đại Nhã không thèm để ý đáp.

"Công chúa điện hạ muốn hợp tác sinh ý lâu dài với Kỳ Thiếu Vinh sao?" Tinh linh áo lam hỏi.

Đại Nhã gật đầu: "Quả thật như thế."

Tinh Linh tộc vẫn luôn ẩn cư tị thế, nhưng nhân loại phát triển quá nhanh, tài nguyên rừng càng ngày càng giảm, không ít tinh linh bị bắt làm tù binh, bắt làm nữ nô bán đi.

Nếu còn tiếp tục như vậy, tình cảnh của tinh linh tộc sẽ càng ngày càng không tốt, chuyện quan trọng nhất hiện tại là phải thay đổi tình trạng này. Muốn thay đổi, tiền là thứ không thể thiếu, chỉ khi có đủ tiền mới có thể mua được đủ vũ khí, đồng dạng, cũng phải có đủ tiền mới mua chuộc được những tộc nhân đã bị bán đi kia trở về.

"Đúng rồi, đưa Đại Kỳ tới chỗ Kỳ Hằng đi."

Tinh linh áo lam cau mày lại: "Công chúa, Đại Kỳ là một trong những thợ săn cánh bạc hiếm có của tinh linh tộc chúng ta, tương lai nàng rất có khả năng sẽ trở thành thợ săn hoàng kim, cứ phái nàng đi như vậy ổn sao?"

Đại Nhã híp mắt: "Làm đại sự tất phải có hi sinh, ta chẳng những bán ra một lượng lớn linh dịch sinh mệnh cho Kỳ Hằng, còn cùng hắn ký kết hiệp ước phụ trách nguồn nguyên liệu cung ứng cho cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, đương nhiên phải để lại một con mắt bên người hắn, như vậy mới có thể nắm được rõ ràng được tình huống bên kia."

.....

Nguyên Quốc.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tư liệu trên tay, nhịn không được cười lên.

"Ngươi đang xem cái gì vậy?" Trang Hạo hỏi.

"A Hằng gửi thư tới." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

"Hắn nói cái gì?"

"Hắn nói hắn tiêu một trăm triệu hai ngàn vạn, mua mười lăm bình linh dịch sinh mệnh chưa pha loãng từ một cửa hàng của tinh linh tộc."

Trang Hạo cười khan: "Linh dịch sinh mệnh chỉ có hoàng tộc tinh linh mới có thể tiếp xúc đến, Kỳ Hằng không phải là bị lừa rồi đi?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có, Tả Vân Phi ngồi bên cạnh nhìn, nếu A Hằng bị lừa, hắn cũng sẽ không đến mức không nhắc nhở."

Trang Hạo cười nói: "Cái này cũng đúng."

"Tả Vân Phi hẳn là đã biết....."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Biết? Biết cái gì?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đương nhiên là biết người của Kỳ Thiếu Vinh ta không dễ cưới như vậy, nếu không có chút tài sản, vậy tốt nhất là nằm mơ đi, cưới về cũng không nuôi nổi."

Trang Hạo: "....." Người của Kỳ Thiếu Vinh không dễ nuôi, bản thân Kỳ Thiếu Vinh lại càng không dễ nuôi.

Kỳ Thiếu Vinh thấy sắc mặt Trang Hạo thay đổi, hỏi: "Ngươi làm sao sắc mặt kém như vậy?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không có gì."

"A Hằng hình như đã ký kết hiệp định bước đầu mua sắm nguyên liệu cho cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành từ tinh linh tộc." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Phải vậy không? Tinh linh tộc trước giờ rất ít tiếp xúc với nhân loại, hầu như là tự cung tự cấp, tính cách bài ngoại, không ngờ Kỳ Hằng lại có thể tiếp xúc với bọn họ."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! A Hằng rất có năng lực a! Nghĩ tới một ngày nào đó phải gả A Hằng đi, trái tim ta liền đau muốn chết, nếu có thể giống như A Hiên thì tốt rồi, nước phù sa không chảy ruộng ngoài."

Trang Hạo: "....."

.....

Giang Tư Trung nhìn Giang Hưng Đông cùng Giang Nguyên đã bị phế bỏ được người đưa trở về, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Gia chủ thật quá độc ác!" Giang Tư Trung nghiến răng nghiến lợi mắng.

Giang Tư Trung coi trọng con vợ cả, năm đó phụ thân Kỳ Hằng chết, Giang Tư Trung chỉ coi là mất đi một viên cờ, thở dài một cái liền qua, hiện tại Giang Hưng Đông cùng Giang Nguyên bị Giang Đông Minh phế bỏ, Giang Tư Trung lại có loại cảm giác trái tim như bị đao cắt.

"Trung trưởng lão, Kỳ Hằng thế tới rào rạt, nếu gia chủ không đưa ra quyết định kịp thời, Giang gia chúng ta chỉ sợ sẽ phải bước lên vết xe đổ của Mộ Gia, gia chủ cũng phải tốn không ít tâm tư mới giữ lại được lão nhân gia ngài."

Giang Tư Trung đỏ mặt lên: "Vớ vẩn, chỉ là một phế vật bị trục xuất

ra khỏi gia tộc mà thôi, gia chủ cư nhiên kiêng kị hắn tới như vậy, thật nực cười!"

"Trung trưởng lão, chuyện đã tới nước này, xin ngài nén bi thương."

Giang Tư Trung cau mày lại: "Nghịch tử kia chết rồi còn để lại một bất hiếu tử, cư nhiên dám mưu hại cả đại bá, đường ca hắn, tại sao năm đó hắn không chết luôn đi, hắn nên đi xuống địa ngục gặp quỷ đệ đệ đoản mệnh của hắn!"

Mấy hộ vệ Giang gia thấy Giang Tư Trung kích động mắng loạn, cũng không biết nên nói cái gì.

Giang Nguyên trừng mắt nhìn Giang Tư Trung, yết hầu thét ra thanh âm tê tê không ngừng.

Giang Tư Trung nhìn đầu lưỡi tôn tử đã bị cắt, đáy lòng quặn lại.

Giang Nguyên nói không nên lời, miệng không ngừng khép khép mở mở.

Giang Tư Trung ôm Giang Nguyên, trấn an nói: "A Nguyên, gia gia biết ngươi muốn nói gì, ngươi yên tâm, gia gia nhất định sẽ trả thù cho ngươi."

.....

"Kỳ Hằng không còn tiếp tục xuống tay với Giang gia chúng ta, hôm nay hắn đã liên hệ với mấy liên hệ với mấy nhà cung ứng." Giang Tuyền nói.

"Vậy là tốt rồi." Giang Đông Minh thở ra một hơi.

"Gia chủ, kỳ thật nói đến cùng Kỳ Hằng cũng chỉ là một thủ hạ của Kỳ Thiếu Vinh mà thôi, Kỳ Thiếu Vinh còn không theo hắn tới, chúng ta làm vậy có phải đã quá cho hắn mặt mũi không, mấy trưởng lão trong gia tộc đều nói, cúi đầu với một tiểu bối như vậy là làm mất

mặt mũi Giang gia chúng ta."

Giang Đông Minh híp mắt lại: "Cái thứ mặt mũi này cũng không thể mài ra làm cơm ăn, tính là cái gì?"

"Ta nghe nói trước khi Kỳ Hằng tới Tấn Quốc, Kỳ Thiếu Vinh đã chuyển một phần tài chính của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành cho hắn, hiện tại hắn có ít nhất hơn trăm triệu, tài chính khổng lồ như vậy, thật sự là phú khả địch quốc."

"Kỳ Thiếu Vinh hào phóng với Kỳ Hằng như vậy, hoàn toàn có thể đoán ra được địa vị của Kỳ Hằng trong lòng Kỳ Thiếu Vinh."

"Kỳ Hằng có Tả Vân Phi chống lưng, trên tay lại có tiền, Giang gia đối địch với hắn trăm hại không lợi, dùng một Giang Hưng Đông cùng một Giang Nguyên để bình ổn lửa giận của Kỳ Hằng thì tính là cái gì, huống chi chuyện này vốn chính là do bọn họ gây nên, Giang gia vì sao phải bồi bọn họ chịu tội."

"Gia chủ anh minh! Chỉ là Kỳ Thiếu Vinh thật sự cho Kỳ Hằng nhiều tiền như vậy?"

"Ta đã xác minh qua, số tiền kia đều nằm trên tay Kỳ Hằng." Giang Đông Minh nói.

"Kỳ Thiếu Vinh rốt cuộc đang nghĩ cái gì, hắn vì sao phải đối xử với một người không có quan hệ máu mủ gì với hắn tốt như thế?" Giang Tuyền khó hiểu hỏi.

"Ai biết được, Kỳ Thiếu Vinh kia rất bênh vực người của mình, ai có thể làm thân tín của hắn, khẳng định là đời trước tích được đại công đức!"

Giang Tuyền nhìn Giang Đông Minh: "Gia chủ, Trung trưởng lão hình như có oán niệm rất lớn về quyết định của ngài, liên tục oán trách ngài bất công."

Giang Đông Minh tức giận mắng: "Nếu không phải một nhà ngu ngốc kia, ta hà tất phải đi tìm một tiểu bối cầu tình, hắn còn dám có mặt mũi làm ầm ĩ! Hắn muốn nháo thì để hắn nháo đi, ta thông cảm hắn lớn tuổi, cố gắng không để chuyện này dính lên đầu hắn, nếu hắn không biết tự thức thời, vậy cũng đừng trách ta đại nghĩa diệt thân!"

Tuy rằng Kỳ Hằng đã đình chỉ động tác, nhưng hành động của Kỳ Hằng lúc trước đã sinh ra một phần ảnh hưởng nhất định với Giang gia, Giang Đông Minh hiện tại vẫn còn oán hận Giang Tư Trung rất nhiều.

.....

Tả gia.

Tả Vân Phi không vui nhìn Đại Kỳ.

Mỹ nữ tinh linh ánh mắt bình tĩnh tuần tra bốn phía, giống như tiêu thương đứng bên cạnh Kỳ Hằng, cho dù thần sắc mỹ nữ tinh linh rất lạnh nhạt, nhưng lực hấp dẫn vẫn khiến người ta không thể bỏ qua.

"Ngươi đi xuống trước đi." Tả Vân Phi nói.

Đại Kỳ nhàn nhạt nhìn qua Tả Vân Phi, không để ý tới lời Tả Vân Phi nói.

Kỳ Hằng nhìn Đại Kỳ: "Ngươi nghe hắn đi."

Đại Kỳ nhíu mày lại: "Biểu tỷ nói ta bảo hộ ngươi."

"Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hiện tại ta còn phải nghe hắn, ngươi đương nhiên cũng giống ta." Kỳ Hằng giải thích.

Đại Kỳ gật đầu, đi ra ngoài.

"Nữ nhân Đại Nhã kia vì sao lại đưa một vị mỹ nữ cho ngươi?" Tả Vân Phi không vui hỏi.

Kỳ Hằng nhún vai: "Ngươi biết không?"

Tả Vân Phi cau mày nhìn Kỳ Hằng: "Ngươi đang trộm cười cái gì?"

Kỳ Hằng ngẩng đầu, hài hước nhìn Tả Vân Phi, "Bình dấm chua, Tả thiếu gia thanh danh to như vậy, tâm nhãn lại nhỏ không chịu được, nói không chừng sau này ngươi còn phải chua chết, nếu ngươi chua chết, khẳng định sẽ được ghi danh sử sách trở thành cao thủ cấp chín đầu tiên vì ăn dấm mà chết."

Tả Vân Phi tức giận nhìn Kỳ Hằng, táo bạo nói: "Ngươi đang nói bậy cái gì?"

Kỳ Hằng cười cười, không nói nữa.

Tả Vân Phi nhẹ nhàng đạp lên chân Kỳ Hằng một cái, "Lúc trước ngươi nói chưa được ai thích qua, nhưng ngươi cảm thấy thích một người không phải giống như những gì ta đã làm."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Lời ta nói ngươi nhớ cũng thật rõ ràng!"

"Ngươi chưa từng được ai thích qua, ta có thể lý giải, ngươi ác độc, tàn nhẫn như vậy, không ai thích cũng là bình thường, nhưng thích một người không phải giống như những gì ta đã làm là có ý gì?" Tả Vân Phi hỏi.

"Những người ta quen, cho dù là Trang Hạo, Dịch Phàm hay là Hải Lăng, thời điểm ở trước mặt người mà họ thích đều sẽ biểu hiện rất ôn nhu, vô hại, tri thư đạt lý, không phải khắc nghiệt, ngang ngược, không nói lý giống ngươi như ngươi." Kỳ Hằng tức giận nói.

Tả Vân Phi nhíu mày: "Ngươi thích kiểu người giống như Trang Hạo, Dịch Phàm, Hải Lăng?"

"Đương nhiên, ba người bọn họ vừa ôn nhu lại vừa săn sóc, cực phẩm nhân gian a, đáng tiếc....."

"Đáng tiếc, bọn họ đều không thích ngươi."

Kỳ Hằng lắc đầu: "Lại nữa, bọn họ cũng sẽ không giống như ngươi."

Tả Vân Phi: "....."

Méoo: cuối tuần sau tui thi, nên mọi người biết sao rồi đó 🤪🤪🤓🤓

------oOo------

Chương 202: Tảo mộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 202

Chương 202: Tảo mộ

Tả gia.

Tả Vân Phi ngồi bên cạnh Kỳ Hằng, chần chừ một hồi, sau đó nhịn không được hỏi, "Này, ngày mai có đoàn ca vũ Thiên Tuyết Nguyệt biểu diễn, ngươi có muốn đi xem không?"

Thiên Tuyết Nguyệt là một đoàn ca vũ rất nổi tiếng, trong đoàn có mười hai đại mỹ nhân, sáu nam sáu nữ, mỗi người đều là âm nguyên sư, thanh danh của Thiên Tuyết Nguyệt vang vọng ở rất nhiều quốc gia, người ủng hộ vô số kể, đoàn ca vũ đi đến đâu cũng đều được chào đón một cách nồng nhiệt.

"Ngươi mời ta?" Kỳ Hằng hỏi.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Biểu tình này của ngươi là có ý gì! Ta mời ngươi thì rất kỳ quái sao?"

Kỳ Hằng gật đầu, "Ngươi mời ta quả thật rất kỳ quái!"

Tả Vân Phi lập tức hạ mặt xuống, "Ngươi....."

"Xin lỗi, ta không đi." Kỳ Hằng áy náy nói.

Tả Vân Phi không vui nhìn Kỳ Hằng: "Phiếu vào xem đoàn ca vũ này biểu diễn rất khó lấy được, ngươi thật sự không đi?"

"Ta rất muốn đi, nhưng nếu ta đi, ngươi lại lải nhải ta có suy nghĩ không an phận với người của đoàn ca vũ." Kỳ Hằng tùy ý đáp.

"Ta không có!" Tả Vân Phi bất mãn cãi.

Kỳ Hằng cười cười nhìn Tả Vân Phi: "A! Ngươi không có sao? Vậy là ta hiểu lầm ngươi rồi, kỳ thật Tả thiếu gia cũng không có hẹp hòi như ta tưởng tượng."

"Ngươi....." Tả Vân Phi hung hăng trừng mắt với Kỳ Hằng một cái, biệt nữu nói: "Nếu như ngươi muốn đi, ta cùng lắm thì không nói ngươi là được."

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không cần, mai là ngày giỗ của đệ đệ ta, ta phải đi bái tế hắn."

Nghe xong lời Kỳ Hằng nói, Tả Vân Phi rõ ràng sửng sốt một phen, "Là vậy sao? Vậy ngày mai ta đi cùng ngươi cùng đi."

Tả Vân Phi đi theo Kỳ Hằng tới một lăng mộ hẻo lánh, "Là nơi này sao? Lăng mộ của Giang gia hình như không phải ở chỗ này a."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ta biết, cái ngươi nói là lăng mộ đệ tử dòng chính của Giang gia, mà phụ thân ta chỉ là con vợ lẽ, địa vị của đệ đệ cùng ta ở Giang gia rất thấp, không vào được, thời điểm đệ đệ ta chết, gia tộc vội vàng tìm một khu mộ địa của hạ nhân trong nhà rồi đem hắn đi chôn."

Tả Vân Phi bất mãn mắng: "Việc này Giang gia làm thật không có đạo nghĩa!"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Cũng may mắn là Giang gia làm việc không đạo nghĩa, ta mới có thể dễ dàng mua lại khối mộ địa kia."

"Sau khi ngươi tới đây đã mua lăng mộ, sao ta không biết?" Tả Vân Phi ngoài ý muốn hỏi.

Kỳ Hằng lắc đầu: "Mua từ mấy năm trước, thời điểm ta có năng lực đã mua lại khối mộ địa kia, cũng may là ta động thủ sớm, phát hiện có tinh thiết bên dưới khu mộ địa, Giang gia vốn còn định rời hết quan tài ở khu mộ địa kia đi."

Tả Vân Phi: "....."

.....

Tả Vân Phi đi theo Kỳ Hằng tới trước khu lăng mộ, bên cạnh lăng mộ của Giang Hằng trồng đầy cây xanh hoa hồng, xa xa nhìn vào tựa như một hoa viên.

Tả Vân Phi rất nhanh liền phát hiện mộ đàn của Giang Hằng ở trong đó.

Kỳ Hằng rất yêu thương Giang Hằng, lăng mộ được tu sửa cực kỳ xinh đẹp, nhưng lại không quá hoa lệ, có thể thấy được Kỳ Hằng tốn rất nhiều tâm tư trong thiết kế.

"Đệ đệ, ca ca đã trở lại."

"Giang Hưng Đông cùng Giang Nguyên đều đã phế, còn bị cắt đầu lưỡi, tuy rằng vẫn sống, nhưng ta nghĩ tồn tại như vậy còn không bằng chết đi, nếu ngươi trên trời có linh, hẳn là đã có thể nhắm mắt."

Kỳ Hằng nhẹ nhàng đặt tay lên trên lăng mộ, "Có lẽ là ca ca lòng dạ hẹp hòi, ngươi thiện lương như vậy, không chừng cừu hận đã sớm quên, đi đến Thiên Quốc trước."

"Giang Cẩn!"

Giang Tư Trung đứng cách đó không xa, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Kỳ Hằng.

"Thì ra là ngươi mua mộ địa của Giang gia, ngươi đã sớm có dự

mưu!" Giang Tư Trung phẫn hận trừng mắt với Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng nhìn Giang Tư Trung, trong mắt một mảnh lạnh lẽo, rõ ràng là tổ tôn, hai người lại càng giống như kẻ thù truyền kiếp.

"Có chuyện gì?" Kỳ Hằng nhìn Giang Tư Trung hỏi.

"Ngươi còn có mặt mũi nói, đều là vì chuyện tốt ngươi làm, đều là bởi vì ngươi, Hưng Đông cùng A Nguyên mới có thể xảy ra chuyện!" Giang Tư Trung rít lên.

Kỳ Hằng cười lạnh: "Nhi tử ngươi chết nhiều như vậy, ngươi cũng không có cảm giác, hiện tại Giang Hưng Đông vẫn còn sống sờ sờ, đến mức ấy sao?"

Giang Tư Trung tức giận nhìn Kỳ Hằng: "Dã loại sinh dã loại, đều là do chuyện tốt ngươi làm, sao ngươi không chết luôn cùng đệ đệ ngươi đi!"

Kỳ Hằng vung roi về phía Giang Tư Trung.

"Tạp chủng, ngươi cư nhiên dám xuống tay với ta!" Giang Tư Trung tức muốn hộc máu mắng.

"Lão bất tử, hôm nay ta trước mặt đệ đệ giáo huấn ngươi một trận, xem như an ủi đệ đệ trên trời có linh!"

Tả Vân Phi nhất thời không biết nên xuống tay vào đâu, chỉ có thể đứng qua một bên nhìn.

Thực lực của Kỳ Hằng trên dưới cấp bảy, Giang Tư Trung cũng như thế, hai người đánh đến bất phân thắng bại.

Bất quá, Giang Tư Trung lớn tuổi hơn một ít, ý chí chiến đấu không so được với Kỳ Hằng, Kỳ Hằng trong lòng nghẹn uất đã lâu, uy lực bộc ra cực kỳ lớn.

Trong lúc hai người chiến đấu, Kỳ Hằng hoàn toàn chiếm thượng phong.

Kỳ Hằng đánh đến hứng khởi, quyển trục liên tục ném qua, Giang Tư Trung bị nổ tức dậm chân.

Nhưng lão cũng không phải ăn chay, mắt thấy Lôi Vân Châu trong tay Giang Tư Trung sắp đánh lên người Kỳ Hằng, Tả Vân Phi phóng một đạo công kích qua, đánh gãy "chuyện tốt" của Giang Tư Trung.

Giang Tư Trung vừa tức giận lại vừa cả kinh nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu, ngươi....."

Kỳ Hằng không vui nhìn Tả Vân Phi một cái: "Đây là chuyện của ta cùng hắn, ngươi đừng nhúng tay vào!"

Tả Vân Phi nhún vai: "Ta vốn dĩ cũng không muốn nhúng tay, nhưng ta thấy ngươi hình như rất vất vả."

Lôi Vân Châu trong tay lão nhân uy lực rất lớn, nếu bị công kích đến sẽ rất dễ bị thương.

Tả Vân Phi trước công kích Lôi Vân Châu trong tay Giang Tư Trung, Giang Tư Trung lập tức bị nổ đến huyết nhục mơ hồ, nhìn qua thập phần đáng sợ.

Kỳ Hằng nhìn Giang Tư Trung bị Tả Vân Phi công kích đến thương nặng cả ngươi, hít sâu một hơi, xuyên qua Giang Tư Trung, Kỳ Hằng lại càng cảm nhận được sâu sắc hơn chênh lệnh thực lực giữa hắn cùng Tả Vân Phi.

Tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, Giang Đông Minh dẫn đầu phi như bay tới đây.

"Tả thiếu, Hằng thiếu, xin lỗi, ta tới chậm." Giang Đông Minh chắp tay nói với hai người.

Tả Vân Phi hai tay chống lưng, lạnh nhạt nhìn Giang Đông Minh: "Giang gia chủ, ta thấy Giang Tư Trung trưởng lão hẳn là đã lớn tuổi rồi, đầu óc không rõ ràng, cư nhiên lung tung công kích người, Giang gia chủ nhanh đưa người về trông chừng cho kỹ đi."

Giang Đông Minh chắp tay, bồi gương mặt tươi cười đáp: "Thì ra là thế, may là hôm nay Giang Tư Trung trưởng lão gặp được Tả thiếu, nếu gặp phải người khác không khống chế được hắn, gây ra đại họa liền không tốt, trở về ta nhất định sẽ tìm người trông chừng hắn thật kỹ."

Tả Vân Phi cười cười: "Giang gia chủ là người thông minh, Giang gia dưới dẫn dắt của ngươi khẳng định sẽ càng ngày càng hưng thịnh."

Giang Đông Minh xấu hổ cười cười: "Tả thiếu nói đùa, Đông Minh chỉ hy vọng cơ nghiệp của Giang gia không bị hủy trong tay ta là tốt rồi."

Giang Đông Minh tìm người mang Giang Tư Trung rời đi.

Kỳ Hằng nhìn đám người Giang Đông Minh rời đi, không khỏi có chút mê mang.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Chúng ta đi thôi."

Kỳ Hằng gật đầu, "Được."

.....

"Vân Phi." Tả Vân Tĩnh gọi Tả Vân Phi lại.

Tả Vân Phi xoay người, lười biếng nhìn Tả Vân Tĩnh: "Có chuyện gì sao?"

"Hôm nay ngươi cùng Kỳ Hằng ra ngoài?"

Tả Vân Phi gật đầu: "Đúng vậy!"

"Nghe nói ngươi còn vì hắn đánh Giang Tư Trung, nếu ngươi thích hắn....."

Tả Vân Phi không kiên nhẫn cắt ngang: "Tỷ tỷ, ngươi chỉ là tỷ tỷ của ta, không phải phụ mẫu, ngươi không cảm thấy mình đã quản quá nhiều sao? Nếu ngươi có thời gian quản ta thích ai, còn không bằng tìm một người mà ngươi thích, quản tên trứng xui xẻo đó đi."

Tả Vân Tĩnh bất đắc dĩ nói: "Ta chỉ là lo lắng cho ngươi."

"Đem phần lo lắng của ngươi đi cho người khác đi, tỷ tỷ, có một số việc ta nghĩ không cần ta phải nói rõ ràng ngươi cũng hiểu, năm đó thời điểm ta mất đi công lực cũng không thấy ngươi quan tâm ta như vậy a!" Tả Vân Phi đi qua bên người Tả Vân Tĩnh.

Tả Vân Tĩnh hít sâu một hơi, nhịn không được nắm chặt nắm tay.

.....

Tả Vân Phi đi vào phòng, phát hiện Kỳ Hằng đang thu thập đồ vật.

"Ngươi đang làm gì?"

Kỳ Hằng ngẩng đầu nhìn Tả Vân Phi một cái, "Ngươi không nhìn ra sao? Thu thập đồ vật."

"Nha, đều đã đóng gói kỹ! Ta nhớ, chuyện của ngươi cũng hoàn thành xong rồi, cho nên hiện tại ngươi liền có thể trở lại bên người Kỳ Thiếu Vinh, đúng không?" Tả Vân Phi âm dương quái khí *(cổ quái, khiến cho người ta không biết đâu mà đoán định)* hỏi.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Đều là nhờ phúc của ngươi, sự tình mới có thể giải quyết nhanh như vậy, ta ra ngoài đã được một thời gian, chỗ thiếu gia hẳn là đã có rất nhiều chuyện cần ta tới xử lý."

Tả Vân Phi nhìn bộ dáng của Kỳ Hằng, trong lòng chỉ cảm thấy nghẹn khuất một hơi, không sao nhổ ra được.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Sắc mặt của ngươi hình như không tốt lắm..."

Tả Vân Phi khẽ hừ một tiếng: "Có câu nói là, tá ma giết lừa *(mượn cối xay giết lừa)*, ngươi đã muốn đi, còn quản ta tốt hay không làm cái gì?"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu, ngươi cũng không nhỏ, không cần phải biểu hiện giống như tiểu hài tử."

Tả Vân Phi: "....."

Kỳ Hằng chần chờ một chút, nói: "Nếu ngươi luyến tiếc ta, có thể cùng ta đi Nguyên Quốc."

Biểu tình của Tả Vân Phi hơi buông lỏng, rồi sau đó lại banh mặt lên, "Ai thèm luyến tiếc ngươi, ngươi đi càng xa càng tốt, bất quá, ta đang có chút chuyện muốn thương lượng với Kỳ Thiếu Vinh, tạm thời đi cùng ngươi đi."

Kỳ Hằng hồ nghi hỏi: "Ngươi tìm thiếu gia thương lượng chuyện gì?"

Tả Vân Phi trừng mắt nhìn Kỳ Hằng một cái: "Không có chuyện gì lớn, chờ ta thương lượng xong với Kỳ Thiếu Vinh rồi lại nói cho ngươi."

Kỳ Hằng: "....."

.....

Nguyên Quốc, hoàng đô.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thư tín trên tay, khẽ cười một tiếng: "A Hằng nói vấn đề của đệ đệ hắn đã giải quyết xong, sẽ nhanh chóng trở về."

Trang Hạo quái dị nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ Hằng sắp trở lại, vậy Tả Vân Phi thì sao, hắn đồng ý thả Kỳ Hằng đi rồi?"

"A Hằng không có nói."

Trang Hạo: "....."

Một chiếc xe ngựa chạy như bay trên quan đạo, Kỳ Hằng ngồi trong xe, viết thư cho Kỳ Thiếu Vinh.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng liếc một cái: "Nhất định phải viết mỗi ngày như vậy sao? Có lẽ Kỳ Thiếu Vinh còn không có thời gian xem thư của ngươi."

Kỳ Hằng không cho là đúng lắc đầu: "Thiếu gia sẽ có thời gian rảnh."

Tả Vân Phi quay mặt đi, khẽ hừ một tiếng.

.....

Méoo: Tui về rồi đây, cảm ơn lời chúc tốt đẹp từ các tình yêu (≻ᗜ≺)

------oOo------

Chương 203: 2 tỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 203

Chương 203: 2 tỷ

Nguyên Quốc, phủ đệ của Tà Y.

"Thiếu gia, đã lâu không gặp!" Kỳ Hằng đi xuống xe ngựa, mỉm cười chào hỏi Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh đã chờ ở cửa từ sớm, nhìn thấy Kỳ Hằng liền hưng phấn tiến lên, cho Kỳ Hằng một cái ôm con gấu.

"A Hằng, ta nhớ ngươi muốn chết, ngươi không ở đây, tâm ta liền trống rỗng vô vị." Kỳ Thiếu Vinh hờn dỗi oán giận nói.

"Thiếu gia, ngươi ôm chặt quá." Kỳ Hằng quẫn bách đỏ mặt lên.

Kỳ Hằng theo bản năng nhìn về phía xe ngựa, giống như đang cố kỵ cái gì.

"Ôm chặt quá sao? Không có biện pháp, thiếu gia nhìn thấy ngươi liền kích động khó có thể kiềm chế a!" Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Kỳ Hằng.

Trang Hạo nhịn không được, kéo tay Kỳ Thiếu Vinh lại: "Ngươi đừng tiếp tục ôm Kỳ Hằng như vậy, ngươi ôm người ta đến độ không thể hô hấp."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Tả Vân Phi sắc mặt âm u từ trên xe ngựa đi xuống, nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh, hai mày nhăn chặt.

"Tả thiếu gia theo A Hằng trở về sao!" Kỳ Thiếu Vinh cười hỏi, đáy mắt lóe lên một tia hiểu rõ.

Tả Vân Phi gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Tả thiếu, vào đi, đừng đứng ngoài cửa như vậy."

"Đa tạ!" Tả Vân Phi lạnh như băng đáp lại hai chữ.

.....

Kỳ Thiếu Vinh lôi kéo Kỳ Hằng đi vào phòng.

"A Hằng, ngươi hình như gầy đi một ít, thức ăn không tốt sao?"

Kỳ Hằng xoa xoa mặt: "Có gầy sao? Thiếu gia nhìn lầm rồi đi, ta thấy không có!"

Kỳ Thiếu Vinh tràn ngập đồng tình nhéo nhéo mặt Kỳ Hằng: "Còn nói không gầy, trên mặt toàn là xương, ngươi không có ta chiếu cố quả nhiên là không được!"

Tả Vân Phi đi tới, kéo cánh tay đang sờ mặt Kỳ Hằng của Kỳ Thiếu Vinh ra, "Hắn không gầy, ta thấy hắn còn mập lên một ít, cả người tròn vo."

Trang Hạo ném cho Tả Vân Phi một ánh nhìn thương hại, thầm nghĩ: Tả Vân Phi quả nhiên là ngu ngốc đến không còn thuốc chữa!

"Tả thiếu, có phải mắt ngươi có vấn đề gì không?" Kỳ Thiếu Vinh trừng mắt nhìn Tả Vân Phi một cái, quay đầu sang với Kỳ Hằng: "A Hằng, ngươi ra ngoài lâu như vậy, có phải là bị bắt nạt không?"

"Không có." Kỳ Hằng lập tức nói.

"Tiểu tử ngươi chính là như vậy, bị bắt nạt cũng không nói, chỉ thích nghẹn ở trong lòng."

Kỳ Hằng: "....."

"Thiếu gia, đây là linh dịch sinh mệnh ta mua được từ Đại Nhã tiểu thư, còn có, đây là tiền dư lại."

"A Hằng, ngươi quá thành thật, cho ngươi tiêu ngươi còn mang về làm gì, ta cũng không thiếu tiền." Kỳ Thiếu Vinh hào phóng nói.

Kỳ Hằng không cho là đúng lắc đầu: "Nhiều tiền như vậy ta cầm cũng vô dụng."

Kỳ Thiếu Vinh thu hồi thẻ, chống cằm nhìn Kỳ Hằng: "A Hằng a, ta nhìn thấy phía sau đoàn xe của ngươi còn có một mỹ nữ tinh linh tộc!"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Đó là Đại Kỳ, một hộ vệ Đại Nhã tiểu thư tặng cho ta, cung thuật không tồi, nghe nói là họ hàng xa của nàng."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Là như vậy sao! Sao ngươi lại để Đại Kỳ tiểu thư trên một chiếc xe ngựa cũ nát như vậy, ngươi cũng quá chậm trễ tinh linh tiểu thư người ta....." Nếu hắn nhớ không lầm, trước đó Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi hình như là từ trong một chiếc xe ngựa đi ra.

"Là ta sơ sẩy." Kỳ Hằng nhíu mày lại, thầm nghĩ: Xe ngựa mà Đại Kỳ ngồi hình như là do Tả Vân Phi an bài.

Kỳ Thiếu Vinh ân cần hỏi han Kỳ Hằng một hồi lâu, Tả Vân Phi ngồi cạnh nghe mày càng lúc càng nhăn chặt.

.....

"Trang thiếu gia." Tả Vân Phi ôm hai tay, gọi Trang Hạo lại.

Trang Hạo xoay người nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu a, có chuyện gì sao?"

"Không có chuyện gì lớn, Trang thiếu cùng Kỳ thiếu đính hôn đã được một thời gian rồi đi!" Tả Vân Phi hoài nghi hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"Trang thiếu không có suy xét đến chuyện cưới Kỳ thiếu vào cửa sao?"

Trang Hạo cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: Tả Vân Phi cư nhiên cho rằng hắn chưa từng suy xét, hắn đã suy xét mấy trăm mấy ngàn lần, nhưng vấn đề này, một mình hắn suy xét vô dụng a!

"Chuyện thành thân chúng ta đều cảm thấy từ từ tới tương đối tốt." Trang Hạo cười gượng đáp.

Tả Vân Phi ngoài ý muốn nhìn Trang Hạo: "Đúng là khiến ta phải kinh ngạc! Không ngờ Trang đại thiếu lại là người ướt át bẩn thỉu như thế!"

"Ta thập phần chán ghét Kỳ Thiếu Vinh động tay động chân với Kỳ Hằng." Tả Vân Phi dừng một chút, lại nói.

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo xấu hổ cười cười: "Cái này, ta cũng không quản được!" Hắn còn chưa phù chính đâu, chuyện này hắn không có quyền quản a!

"Nhìn dáng vẻ này xem ra trước kia ta đánh giá cao về ngươi rồi." Tả Vân Phi ý vị thâm trường nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo âm thầm trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Trước kia hắn cư nhiên cảm thấy Tả Vân Phi không tồi, xem ra là hắn mù rồi, Tả Vân Phi này chính là một tên cặn bã a!

Trang Hạo gọi Tả Vân Phi lại: "Kỳ Hằng không ở hướng đó, ngươi muốn đi đâu?"

"Ta đi tìm Kỳ Thiếu Vinh."

"Ngươi tìm Thiếu Vinh làm cái gì?"

"Thương lượng với hắn một chút chuyện."

"Đợi đã, Thiếu Vinh đang mở họp, hiện tại ngươi có qua, hắn cũng không rảnh."

"Vậy nói hắn ngừng họp."

Trang Hạo: Tiểu tử Tả Vân Phi này, giá cũng lớn lắm!

.....

Tả Vân Phi xông vào phòng họp của Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh đang cùng lão bản mấy chi nhánh của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành mở họp, nhìn thấy Tả Vân Phi tới, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Trang Hạo đi về phía Kỳ Thiếu Vinh, nhỏ giọng nói: "Tả thiếu nhất định muốn gặp ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh phất tay, ý bảo người trong phòng họp rời đi.

"Tả thiếu, có chuyện gì sao?"

"Ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi." Tả Vân Phi rầu rĩ nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng của Tả Vân Phi, rất có hứng thú hỏi: "Tả

thiếu có chuyện gì thì nói đi."

"Con người ta không thích loanh quanh lòng vòng, ta nói thẳng, ta muốn ngươi gả Kỳ Hằng cho ta."

Kỳ Thiếu Vinh dựa lưng vào ghế: "Chuyện này ngươi hình như không nên tìm ta thương lượng đi?"

"Hắn toàn nghe ngươi nói, chỉ cần ngươi nhả ra, hắn sẽ đồng ý."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn chằm chằm Tả Vân Phi, thầm nghĩ: Tả Vân Phi cuối cùng cũng không phải hoàn toàn hết thuốc chữa, còn biết được ai mới là người có thể làm chủ.

"Không sai, A Hằng cái gì cũng nghe ta, nếu ta mở miệng, hắn khẳng định sẽ không có ý kiến, nhưng mà, ta vì sao phải làm như vậy?"

"Ngươi muốn thế nào?" Tả Vân Phi nhìn chằm chằm Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu, thầm nghĩ: So sánh với Hải Lăng, Tả Vân Phi quả thật là một tên ngốc! Năm đó Hải Lăng tới tìm hắn cũng không có bày thái độ như này.

"Ngươi muốn ta gả A Hằng cho ngươi, vậy ngươi mang theo bao nhiêu sính lễ?" Kỳ Hằng hỏi.

"Năm ngàn vạn." Tả Vân Phi đáp.

"Năm ngàn vạn?" Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm, thầm nghĩ: Tiểu tử này vẫn còn biết làm chút công khóa, bất quá.....

"Không đủ!" Kỳ Thiếu Vinh cười nói: "Tả thiếu, ngươi nên rõ ràng, người ngươi muốn cưới chính là người của Kỳ Thiếu Vinh ta, chút tiền ấy còn không đủ nhét kẽ răng đâu."

Sắc mặt Tả Vân Phi lập tức biến thành màu đỏ tía, "Vậy ngươi muốn bao nhiêu?"

"2 tỷ." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trái tim Trang Hạo lập tức trầm xuống, Kỳ Thiếu Vinh ra giá, đủ độc!

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, ngươi đang nói giỡn sao?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu, đồng tình nhìn Tả Vân Phi: "Thật xin lỗi, ta vẫn luôn không nói giỡn."

"Hiện tại cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành mỗi ngày kiếm lời trên dưới hai trăm triệu, nhờ phúc của A Hằng, ta ký kết hiệp ước cùng tinh linh tộc, tiền lời dự định vào năm sau sẽ phải tăng gấp đôi, A Hằng làm một trong những lão bản của cửa hàng, mỗi năm được chia hoa hồng cũng phải mấy ngàn vạn."

"Nếu sinh ý của cửa hàng tiếp tục khuyếch trương, con số này sẽ không ngừng tăng lên, Tả thiếu chẳng lẽ cảm thấy A Hằng không đáng cái giá náy?"

.....

Tả Vân Phi rầu rĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Có lẽ cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành ngày mai sẽ đóng cửa."

Kỳ Thiếu Vinh nâng mắt lên, hồ nghi nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi nói cái gì?"

Tả Vân Phi nghiến răng nghiến lợi, quay mặt qua: "Không có gì."

"Tả thiếu, ngươi có ý kiến gì về cái giá này sao?"

"Không có." Tả Vân Phi đáp.

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Tả Vân Phi: "Tả thiếu, cưới vợ là chuyện không đơn giản! Không ít người vì muốn cười tức phụ mà táng gia bại sản, ngươi phải nỗ lực lên."

Tả Vân Phi: "....."

Trang Hạo nhìn bóng dáng Tả Vân Phi rời đi, nói: "Thiếu Vinh, ngươi hình như dọa sợ hắn rồi."

Kỳ Thiếu Vinh tức giận trợn trắng mắt: "Nếu ta sớm biết Tả thiếu gia là một tên ngu ngốc như vậy, lúc trước đã không phó thác A Hằng cho hắn chiếu cố."

Tả Vân Phi thanh danh hiển hách, hắn nguyên bản cho rằng Tả thiếu gia chỉ là tính tình không tốt một chút, hiện tại xem ra không phải chỉ là tính tình không tốt một chút, ngay cả đầu óc cũng hỏng, không biết có phải là do lôi phách đánh hỏng sợi thần kinh nào hay không.

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa eo, nhìn về phía Tả Vân Phi rời đi, "Tên ngốc kia cư nhiên kiêu căng ngạo mạn chạy tới trước mặt đòi ta gả người, người của Kỳ Thiếu Vinh ta dễ cưới đi như vậy sao? Tới đào góc tường của ta còn bày mặt thối, chỉnh chết hắn!"

Trang Hạo: "....."

.....

Tả Vân Phi rầu rĩ không vui đi vào phòng của Kỳ Hằng, Kỳ Hằng tò mò nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi làm sao vậy? Sắc mặt hình như không tốt lắm."

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, thử hỏi: "Mỗi năm ngươi đều được chia mấy ngàn vạn tiền hoa hồng?"

"Thế nào, sao ngươi lại đột nhiên cảm thấy có hứng thú với chuyện này?"

Tả Vân Phi không được tự nhiên đáp: "Ta chỉ là tùy tiện hỏi!"

"Cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành gần đây vận hành không tồi, chia xuống hẳn cũng được mấy ngàn vạn, sau khi hợp tác với tinh linh tộc, thiếu gia rất có khả năng sẽ mở rộng quy mô." Kỳ Hằng nói.

"Nhìn dáng vẻ này xem ra của cải của ngươi rất phong phú!"

"Ta đã sớm nói với ngươi, ta muốn cười tám mười lão bà chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, cười tám mươi một trăm cũng không quá sức."

Tả Vân Phi âm u nhìn Kỳ Hằng.

"Ngươi đang thiếu tiền, muốn tìm ta vay sao?" Kỳ Hằng hỏi.

Tả Vân Phi kích động la lên: "Không thể nào, cho dù ngươi rất có tiền, ta cũng không phải là kẻ ăn cơm mềm!"

Kỳ Hằng: "....."

------oOo------

Chương 204: Ngươi có thể ở rể a

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 204

Chương 204: Ngươi có thể ở rể a

Thư phòng của Kỳ Thiếu Vinh.

"Thiếu gia." Kỳ Hằng tìm tới.

"A Hằng, có chuyện gì sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn biểu tình khó xử của Kỳ Hằng, rất có hứng thú hỏi.

"Thiếu gia, ta nghe nói Tả Vân Phi đã tìm ngươi?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng là có chuyện này."

"Thiếu gia, hắn nói chuyện không suy nghĩ, lời hắn nói ngươi không cần để ở trong lòng."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, "Ta sẽ không để ở trong lòng, A Hằng, ngươi rất quan tâm hắn a!"

Kỳ Hằng rầu rĩ cười, "Thiếu gia, ngươi đừng đùa ta."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, thầm nghĩ: Bộ dáng này của A Hằng, chẳng lẽ là đang thẹn thùng?

"Thiếu gia, Tả Vân Phi tìm ngươi nói cái gì vậy?" Kỳ Hằng thử hỏi.

"Hắn nói ta gả ngươi cho hắn." Kỳ Thiếu Vinh nhẹ nhàng bâng quơ đáp.

Kỳ Hằng ngẩng đầu, đột nhiên thay đổi sắc mặt, "Hắn..... nói với ngươi cái này?"

"Đúng vậy! Tả Vân Phi có đề cập với ngươi chuyện hắn nói với ta không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không có, hắn chỉ nói là có chuyện muốn thương lượng với ngươi, nhưng không nói là chuyện gì."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Như vậy sao!"

"Thiếu gia, ngươi trả lời hắn thế nào?" Kỳ Hằng hỏi.

"Ta nói có thể, bảo hắn chuẩn bị sính lễ 2 tỷ tới." Kỳ Thiếu Vinh tươi cười đáp.

Kỳ Hằng không dám tin tưởng nhìn Kỳ Thiếu Vinh, "2 tỷ, nhiều như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn gương mặt khiếp sợ của Kỳ Hằng, chớp chớp mắt nói: "2 tỷ rất nhiều sao?"

"Thiếu gia, ta nào có đáng giá như vậy?" Kỳ Hằng cười khổ một tiếng.

"A Hằng, ngươi đừng tự coi nhẹ chính mình, 2 tỷ mà thôi, yên tâm, ngươi tuyệt đối đáng giá như vậy!" Kỳ Thiếu Vinh nói, "Ngươi đừng sợ, nếu như Tả thiếu bị dọa chạy, ngươi cũng không cần thương tâm, thiếu gia sẽ giúp ngươi tìm một người tốt hơn."

"Thiếu gia, ta không thương tâm, hắn chạy thì chạy, cũng không có gì ghê gớm."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ngươi có thể nghĩ như vậy thì không gì tốt

hơn."

.....

Dịch Phàm kéo tay Mộ Đình Hiên đi vào biệt viện của Kỳ Thiếu Vinh, Tả Vân Phi cùng hai người oan gia ngõ hẹp ở hành lang.

Nhìn thấy Tả Vân Phi, Dịch Phàm theo bản năng dừng chân lại, "Tả Vân Phi, Tả thiếu?"

Tả Vân Phi đánh giá hai người một phen, hơi gật đầu, "Hai vị đây giống Kỳ Hằng, cũng đều là người của Kỳ Thiếu Vinh đi?"

Dịch Phàm cười nói: "Tại hạ Dịch Phàm, lần đầu gặp mặt, Tả thiếu."

Tả Vân Phi nhìn thoáng qua tay Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên, lại hâm mộ nhìn Dịch Phàm: "Dịch thiếu thật có phúc khí!"

Dịch Phàm gật đầu: "Cũng tạm được, Tả thiếu hình như không tốt lắm, có khó khăn gì sao? Nếu nói ra, ta có thể sẽ giúp ngươi tham mưu một chút."

Tả Vân Phi ôm hai tay, không kiên nhẫn nói: "Không có gì."

"Không tiện nói sao, Tả thiếu không cần khách khí như vậy!" Dịch Phàm ân cần khuyên nhủ.

Tả Vân Phi không kiên nhẫn nhìn Dịch Phàm, hung tợn nói: "Thiếu gia nhà ngươi muốn ta ra sính lễ 2 tỷ mới bằng lòng gả Kỳ Hằng cho ta."

Mộ Đình Hiên cười cười: "2 tỷ sao? Cái giá này đúng là có hơi cao, bất quá, A Hằng đi theo thiếu gia nhiều năm, thiếu gia tiêu tốn rất nhiều tâm huyết trên người hắn, thật vất vả mới bồi dưỡng hắn ra, luyến tiếc gả hắn đi cũng là bình thường."

"Kỳ thật chuyện này cũng không phải là không có cách." Dịch Phàm

nói.

Mộ Đình Hiên quay đầu nhìn Dịch Phàm, hỏi: "A Phàm, chẳng lẽ ngươi có ý kiến gì sao?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng là có một chủ ý, kỳ thật, thiếu gia chỉ là luyến tiếc gả A Hằng đi, Tả thiếu, ngươi có thể ở rể a! Muốn A Hằng gả cho ngươi cần ra sính lễ 2 tỷ, nhưng nếu ngươi chịu ở rể, có lẽ hai trăm triệu là đủ rồi."

"Tuy rằng ở rể đối với Tả thiếu mà nói có lẽ sẽ tổn hại chút mặt mũi, nhưng mà, vì cưới tức phụ, mặt mũi thì tính là cái gì?" Dịch Phàm vỗ vỗ bả vai Tả Vân Phi.

Tả Vân Phi nhìn Dịch Phàm: "Dịch thiếu năm đó cưới Mộ thiếu là ra sính lễ bao nhiêu tiền?"

Dịch Phàm cười nói: "Ta cùng Đình Hiên đều là người của thiếu gia, người chung một nhà, không có giá trị để tham khảo, không nói cũng được. Tả thiếu, ta xem trọng ngươi, nỗ lực lên! Chúng ta đi trước."

Tả Vân Phi nhìn bóng dáng Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên rời đi, sắc mặt âm trầm không chịu được.

.....

Kỳ Hằng ngồi trong văn phòng xem văn kiện, Tả Vân Phi đi đến.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi, hỏi: "Mấy ngày nay ngươi có vẻ rất bực bội a!"

"Ta nói với Kỳ Thiếu Vinh muốn cưới ngươi, hắn đòi ta ra sính lễ 2 tỷ, hắn đúng là muốn giựt tiền!" Tả Vân Phi tức giận mắng.

Bởi vì đã sớm biết đầu đuôi câu chuyện ở chỗ Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Hằng nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Nếu không phải do thái độ của ngươi quá thiếu đánh, thiếu gia có lẽ cũng sẽ không ra giá cao như vậy." Kỳ Hằng lắc đầu nói.

Tả Vân Phi bất mãn nhìn Kỳ Hằng: "Thái độ của ta? Thái độ của ta rất tốt a! Sao lại gọi là thiếu đánh."

Kỳ Hằng trợn trắng mắt: "Đúng vậy, có lẽ thái độ của ngươi đối với thiếu gia so với ta thì thì hoàn toàn không thiếu đánh."

Tả Vân Phi trầm mặc một hồi, không tình nguyện nói: "Thật xin lỗi."

Kỳ Hằng kinh ngạc nhìn Tả Vân Phi: "Đổi tính a! Thật khó có được, bất quá, ta đã quen rồi, ngươi không cần cố ý thay đổi cái gì."

Tả Vân Phi: "....."

"Thời điểm ta tới có gặp được Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên." Tả Vân Phi kể.

Kỳ Hằng nhướng mày: "Ngươi gặp được bọn họ?"

Tả Vân Phi gật đầu, nghiến răng nghiến lợi nói: "Hai tên tiểu tử kia cũng không phải thứ gì tốt!"

Kỳ Hằng: "....."

"Được rồi, đừng oán giận, ngươi còn chưa ăn cơm, mau ăn đi." Kỳ Hằng đổi chủ đề nói.

"Ngươi bồi ta ăn sao?"

"Không được, tự ngươi ăn đi, ta đi tìm thiếu gia thương lượng chút chuyện."

Tả Vân Phi bất mãn nhìn Kỳ Hằng: "Lại đi tìm hắn!"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ta cũng đi."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Chúng ta phải thương lượng chuyện cơ mật, người ngoài như ngươi trộn lẫn làm cái gì! Tả thiếu a, ngươi có biết là phủ Tà Y....."

Tả Vân Phi gật đầu: "Ta biết! Ta biết nơi này là phủ Tà Y, vậy thì thế nào?"

Kỳ Hằng bất đắc dĩ nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu gia, làm người phải có ánh mắt, có chút tự giác khi ăn nhờ ở đậu đi, nơi này không phải là Tả gia, không phải nơi ngươi có thể tác oai tác phúc."

Tả Vân Phi: "....."

.....

Kỳ Hằng đi vào phòng họp, Kỳ Thiếu Vinh, Dịch Phàm, Mộ Đình Hiên đều đã tới rồi.

"A Hằng, trấn an xong bình dấm chua nhà ngươi rồi?" Kỳ Thiếu Vinh cười tủm tỉm hỏi.

Kỳ Hằng bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, hắn còn chưa phải là nhà ta."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng a, thiếu chút nữa thì quên mất, ta nhất thời kích động, báo cho hắn một cái sính lễ giá trên trời, như vậy bình dấm chua kia muốn biến thành của nhà A Hằng còn cần phải đợi thêm một thời gian rất lâu nữa."

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm: "Như vậy đi, A Hằng, nếu ngươi cảm thấy bình dấm chua kia không tệ, ta có thể tìm hắn, giúp hắn ra một cái

giá hữu nghị."

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi đừng lấy chuyện của ta ra nói giỡn."

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ nhìn Kỳ Hằng: "Ta không có nói giỡn a! Ta thật sự nghiêm túc."

Kỳ Hằng hít sâu một hơi: "Thiếu gia, chúng ta trở lại thương lượng chính sự đã."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nếu ngươi đã kiên trì, như vậy cũng được."

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn mọi người, nói: "Ta đã gặp mặt ngươi của tinh linh tộc, tinh linh tộc nguyện ý giúp chúng ta bồi dưỡng linh thảo, thành lập quan hệ hợp tác, nhưng bọn họ đề ra một điều kiện, hi vọng chúng ta có thể hỗ trợ tìm về những tinh linh đã bị bán đi."

"Nếu hai bên đã là minh hữu, vậy giúp đỡ một chút cũng không có vấn đề gì."

"Vì biểu đạt thành ý, tinh linh tộc nguyện ý đưa một trăm xạ thủ tinh linh tới đây hỗ trợ."

Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm hai mặt nhìn nhau, Kỳ Hằng chống cằm, âm thầm suy nghĩ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn ba người: "Sao các ngươi không ai nói gì? Tinh linh tộc đều là mỹ nhân a! Công chúa tinh linh nói với ta, người đưa tới đều là mỹ nam mỹ nữ, Lưu Vân không ở đây, nhưng ta vẫn để lại cho hắn hai mươi mỹ nữ, các ngươi thì sao, muốn mỹ nam hay mỹ nữ?"

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi đừng nói giỡn."

"Nói giỡn? Ta không có nói giỡn a! A Hằng, có phải ngươi sợ Tả Vân Phi không? Các ngươi còn chưa thành thân đâu, ngươi sợ hắn như vậy thật không tốt!" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy lo lắng nhìn Kỳ Hằng.

"Ta thế nào cũng được, thiếu gia làm chủ đi." Kỳ Hằng hít sâu một hơi nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "A Hằng ngươi cái gì cũng tốt, chỉ là chuyện gì cũng quá tùy tiện, nếu ngươi đã nói vậy, ta liền dành cho ngươi mươi mỹ nữ tinh linh, mười mỹ nam tinh linh, có câu nói là, nam nữ phối hợp, làm việc gì cũng không mệt."

Kỳ Hằng: "....."

.....

"Thiếu gia, nếu đã có tinh linh tộc cung ứng nguyên liệu, vậy cũng ta cũng nên mở rộng sản lượng." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Tìm thú nhân tộc mua một ít ngưu nhân tới đây đi, mấy tên kia đầu óc đơn giản, sức làm việc lại lớn, để bọn họ phân nhóm phụ trách công trình, cũng không cần lo lắng bọn họ tiết lộ phối phương, chẳng qua, mấy tên đầu óc đơn giản kia ăn có hơi nhiều, nhưng tì vết vẫn không che được ánh ngọc!"

Dịch Phàm gật đầu: "Được, chuyện này giao cho ta phụ trách."

"Bộ phận đơn giản giao cho mấy người kia là được, bộ phận trung tâm còn cần Đình Hiên trông chừng một chút." Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên nói.

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Ta đã biết."

"A Hằng, Đại Nhã công chúa sẽ liên hệ với ngươi, sau này chuyện

hợp tác với tinh linh tộc liền giao cho ngươi phụ trách."

Kỳ Hằng gật đầu: "Được." Kỳ Hằng nguyên bản chỉ cho rằng Đại Nhã là tinh linh quý tộc, sau này mới biết được nàng là công chúa.

"Thiếu gia, nếu cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành có thể tiếp tục mở rộng, vậy nhân số quản lý cao tầng liền không đủ." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết, ngàn quân dễ đến, một tướng khó cầu, ta sẽ nghĩ cách."

------oOo------

Chương 205: Sính lễ của ngươi là bao nhiêu?

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPĐK - Chương 205

Chương 205: Sính lễ của ngươi là bao nhiêu?

Kỳ Hằng nâng thân thể mệt mỏi trở về biệt viện.

Hắn vừa mở cửa ra, một thân ảnh mơ hồ liền đâm vào mi mắt.

"Đã trễ thế này rồi còn chưa ngủ, ngươi ngồi đây cũng không thắp đèn, muốn hù chết người sao?" Kỳ Hằng xoa xoa trán, bất đắc dĩ oán trách.

"Ta đã chờ ngươi mấy canh giờ, ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh hàn huyên rất lâu a!" Tả Vân Phi rầu rĩ không vui nói.

"Không phải ai cũng có thể nhàn nhã được như Tả thiếu, chúng ta chỉ nói công tác, không nói cái khác."

Tả Vân Phi bĩu môi: "Nói lâu như vậy! Kỳ Thiếu Vinh áp bức ngươi sao? Ngươi không cần phải nghe hắn."

"Thiếu gia làm như vậy cũng là vì tốt cho ta, tiền sẽ không từ trên trời rơi xuống." Kỳ Hằng nói.

Tả Vân Phi hai tay chống lưng, lãnh diễm liếc xéo Kỳ Hằng: "Ngươi đúng là biết bệnh vực hắn!"

Kỳ Hằng đánh một cái ngáp: "Ta muốn đi ngủ, nếu ngươi không có

chuyện gì khác để nói, vậy cũng sớm nghỉ ngơi đi."

Tả Vân Phi: "....."

Tả Vân Phi nhìn bóng dáng Kỳ Hằng rời đi, căm giận nghiến răng, thầm nghĩ: Không phải ai cũng có thể nhàn như hắn, lời này là có ý gì, muốn nói hắn ăn không ngồi rồi sao!

.....

Tả Vân Phi lòng đầy buồn bực đi vào bên trong đình viện.

"Tả thiếu còn chưa nghỉ ngơi sao, có phải phòng cho khách nhà ta có vấn đề gì không?"

Kỳ Thiếu Vinh đứng trên hành lang, cách không nhìn đình viện đối diện hỏi.

"Không có vấn đề gì, khá tốt." Tả Vân Phi đáp.

"Nghe được Tả thiếu nói như vậy, ta liền yên tâm rồi."

"Người ở dưới mái hiên, nên tự giác của kẻ ăn nhờ ở đậu, không thể đòi hỏi quá nhiều."

Tả Vân Phi không mặn không nhạt bổ sung.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Xin lỗi, Tả thiếu, ngươi nói cái gì?"

"Không có gì, Kỳ thiếu, ta đi ngủ trước, xin lỗi, không tiếp được."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

Tả Vân Phi xoay người, lại nói: "Kỳ thiếu, cho dù ngươi có khó xử ta như thế nào, ta cũng sẽ không bỏ cuộc, ta nhất định sẽ cưới Kỳ Hằng!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu cười: "Được, ta chờ." Tiểu tử Tả Vân Phi này, còn chưa ngủ đã bắt đầu mơ rồi.

.....

Sáng sớm.

Kỳ Hằng đi vào nhà ăn, cả gương mặt buồn rười rượi, "Thiếu gia, ngươi nhìn thấy Tả Vân Phi đâu không?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có a, làm sao vậy?"

"Hắn không thấy đâu."

"Không cần lo lắng cho hắn, hắn đã trưởng thành, có lẽ là ra ngoài tìm công việc đi, dù sao 2 tỷ nhiều như vậy, cũng không thể từ trên trời rơi xuống được." Kỳ Thiếu Vinh nói, sau đó lại lắc đầu: "Ngươi còn chưa gả cho hắn đâu, không cần vội vã quan tâm hắn như vậy."

Kỳ Hằng: "....."

"Ta không có lo lắng cho hắn, ta chỉ là đơn thuần cảm thấy nhiều tiền như vậy không dễ kiếm mà thôi!" Kỳ Hằng nhỏ giọng nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên không dễ kiếm. Hài tử đáng thương, được gia tộc bảo hộ chặt chẽ, chưa từng thấy nhân tâm hiểm ác, chỉ biết ăn nói mê sảng, để hắn ra ngoài học hỏi kinh nghiệm một chút liền biết kiếm tiền không dễ dàng, mạnh miệng cũng phải tùy từng lúc để nói."

Kỳ Hằng: "....."

.....

Trang Hạo nhìn bộ dáng mỏi mệt của Tả Vân Phi, ngạc nhiên hỏi: "Tả thiếu, ngươi hình như rất mệt, làm gì vậy?"

"Tới Hiệp Hội Lính Đánh Thuê nhận nhiệm vụ."

"Tả thiếu thật ra sức, ngươi làm nhiệm vụ gì?"

"Duy tu Lôi Trì." Tả Vân Phi nhàn nhạt đáp.

Trang Hạo cười cười: "Duy tu Lôi Trì, nhiệm vụ này không dễ làm a!"

Tả Vân Phi hít sâu một hơi: "Cũng tạm ổn."

"Tả thiếu, ngươi đây là làm chuẩn bị cưới Kỳ Hằng sao?"

Tả Vân Phi nhíu mày lại: "Đúng vậy, chỉ là nhà kia quá keo kiệt, chỉ trả 50 vạn thù lao."

Trang Hạo vỗ vỗ bả vai Tả Vân Phi an ủi: "Nhà kia đã đủ hào phóng, Nguyên Quốc quá ít kẻ có tiền, ba văn tiền làm khó anh hùng a! Tuy rằng nói như vậy, nhưng nếu tốc độ kiếm tiền của ngươi không thay đổi, trừ khi là ngươi đổi người yêu thích, bằng không cả đời này cũng chỉ có thể làm quang côn, chiếu theo giá thị trường trước mắt, giá trị con người của Kỳ Hằng mỗi năm lại tăng một con số."

Tả Vân Phi nghi hoặc nhìn Trang Hạo: "Kỳ Thiếu Vinh đòi ta ra sinh lễ 2 tỷ cưới Kỳ Hằng, vậy hắn đòi ngươi ra bao nhiêu?"

Trang Hạo sửng sốt một phen, tươi cười trên mặt lập tức cứng lại, "Cái này..... hắn chưa nói qua."

Tả Vân Phi suy tư nhìn Trang Hạo: "Kỳ Hằng chỉ là một quản sự, Kỳ Thiếu Vinh mới là lão bản chân chính, dựa theo yêu cầu của Kỳ Thiếu Vinh đối với ta, ta cảm thấy nếu ngươi muốn cưới Kỳ Thiếu Vinh, ít nhất cũng phải 4 tỷ đi."

Trang Hạo: "....." Lời này nghe thật là kinh tủng!

Tả Vân Phi hồ nghi nhìn Trang Hạo: "Trang thiếu gia, ngươi có từng nghĩ tới, tình yêu của ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh không có kết quả là

bởi vì ngươi ra sính lễ không đủ không?"

Trang Hạo: "....."

"Hiện tại xem ra vấn đề của ngươi còn lớn hơn ta một ít, nếu sính lễ của ngươi là 4 tỷ, vậy ngươi định kiếm tiền như thế nào?" Tả Vân Phi hỏi.

Trang Hạo: "....." Vấn đề này đúng là đánh người tỉnh ngộ a!

"Thiếu Vinh chưa từng nói qua." Trang Hạo xấu hổ nói.

"Kỳ Thiếu Vinh không nói, cho nên ngươi liền chờ ăn cơm mềm sao?" Tả Vân Phi hỏi.

Trang Hạo: "....."

Tả Vân Phi vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Trang thiếu gia, ngươi như vậy là không tốt!"

Trang Hạo: "....." Hắn cư nhiên bị Tả Vân Phi giáo huấn, đúng là quá sỉ nhục!

.....

"Thiếu gia." Dịch Phàm đi vào thư phòng của Kỳ Thiếu Vinh.

"A Phàm, ngươi hình như rất cao hứng, gặp chuyện tốt gì sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Dịch Phàm cười cười: "Cũng không có gì, ta chỉ là ngẫu nhiên nghe thấy Tả Vân Phi cùng Trang Hạo nói chuyện phiếm."

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt một phen: "Hai tên kia nói cái gì?"

"Tả thiếu hỏi Trang đại thiếu, thiếu gia đòi hắn ra sính lễ bao nhiêu?"

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt lại: "Phải vậy không?" Đúng rồi, nếu Trang Hạo cầu hôn, hắn nên gõ của tên kia bao nhiêu đây.

Dịch Phàm rất có hứng thú nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tả thiếu nói sính lễ của thiếu gia ít phải 4 tỷ."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." 4 tỷ nhiều như vậy, tiểu tử Trang Hạo kia bán mình cũng không đủ a!

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta cảm thấy Tả thiếu định giá khá bảo thủ, thiếu gia, nếu Trang đại thiếu muốn cưới ngươi, 4 tỷ sao có thể đủ, kiểu gì cũng phải 10 tỷ mới được."

"A Phàm, ngươi đúng là để mắt ta!" Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười cười, thầm nghĩ: Dựa theo cái giá này, hắn phỏng chừng cả đời cũng không gả đi được.

"Trên thế giới này, người ta kính ngưỡng nhất chính là thiếu gia." Dịch Phàm tràn đầy chân thành nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Bọn họ đâu rồi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Trang đại thiếu hình như mang Tả thiếu đi dạo phố."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt lại: "Hai tên kia còn rất có tiếng nói chung!"

.....

Trang Hạo cùng Tả Vân Phi đi trên phố hấp dẫn ánh nhìn của không ít người.

Lấy thực lực của Tả Vân Phi, mấy ánh mắt nhìn trộm hoàn toàn chính là không có gì che giấu.

Tả Vân Phi ôm hai tay, mày nhăn chặt muốn chết.

"Tả thiếu thấy phong thổ Nguyên Quốc thế nào?" Trang Hạo nhiệt tình hỏi.

Tả Vân Phi tức giận nhìn Trang Hạo một cái: "Chẳng ra gì!"

Trang Hạo cười khan: "Tả thiếu, ngươi đừng quá bắt bẻ, kỳ thật người Nguyên Quốc rất hòa thuận hiếu khách, ngươi hình như rất được hoan nghênh a!"

Tả Vân Phi dừng bước chân lại, nhìn chằm chằm Trang Hạo: "Mấy nha đầu bên kia nói tình cảm của ngươi cùng Kỳ Thiếu Vinh xảy ra vấn đề, còn nói ta là tân hoan mới của ngươi."

Trang Hạo hít sâu một hơi, rối rắm nói: "Ta không thích ngươi."

Tả Vân Phi cười lạnh: "Như nhau, như nhau!"

Tả Vân Phi nhíu mày lại, đột nhiên chuyển tầm mắt.

Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi làm sao vậy? Bị ta dọa rồi sao?"

Tả Vân Phi lắc đầu: "Không có gì, chỉ là bên kia có một nha đầu nói bộ dáng chúng ta thâm tình nhìn nhau rất xứng đôi, tuy rằng ta cảm thấy nàng quả thực mắt mù, nhưng để tránh hiểu lầm tiếp tục, ta cảm thấy mình vẫn không cần đối diện với ngươi thì tốt hơn."

Trang Hạo nghe vậy, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước.

.....

Thẩm Nguyên hưng phấn đi về phía Trang Hạo cùng Tả Vân Phi: "A Hạo, ra ngoài chơi a!"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

Thẩm Nguyên nhìn Tả Vân Phi: "Vị nhân huynh này nhìn qua có

chút lạ mắt!"

"Ta giới thiệu một chút, vị này là Tả Vân Phi Tả thiếu." Trang Hạo nói.

Thẩm Nguyên đè thấp thanh âm: "Đây là vị kia của Kỳ Hằng sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, bất quá, hắn cùng Kỳ Hằng cách nhau 2 tỷ, khoảng cách này giống như là trời cùng đất."

Tả Vân Phi: "....."

"2 tỷ?" Thẩm Nguyên nghi hoặc hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"Tả thiếu, Kỳ tứ thiếu đòi ngươi ra sính lễ 2 tỷ sao?"

Tả Vân Phi gật đầu, "Ừ" một tiếng.

Thẩm Nguyên tràn đầy đồng tình nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu, ngươi coi trọng người của Kỳ tứ thiếu, thật không dễ dàng gì!"

Tả Vân Phi hai tay chống lưng, không đáp lại.

"Tả thiếu, ta nói cho ngươi a, có tiền thì nhanh chóng cưới đi, lấy đạo đức của Kỳ tứ thiếu, giá sẽ ngày một tăng.".

Tả Vân Phi nhướn mày: "Sẽ tăng giá sao?"

"Đó là đương nhiên! Lúc trước có một tên kêu Hải Lăng, hắn chính là người đã thể nghiệm!" Thẩm Nguyên không cần nghĩ ngợi nói.

"Lúc trước, vậy hiện tại thì sao?"

"Hiện tại? Hiện tại hắn giấu tức phụ kín mít, không cho tiếp xúc với Kỳ tứ thiếu nữa."

Tả Vân Phi gật đầu, nhỏ giọng nói: "Chờ ta cùng Kỳ Hằng thành thân, ta cũng muốn hắn cách xa tên hỗn đản Kỳ Thiếu Vinh kia."

Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi một cái, thầm nghĩ: Tả Vân Phi có thể cưới được Kỳ Hằng hay không còn chưa nói trước được đâu, si tâm vọng tưởng nghĩ quá nhiều!

------oOo------

Chương 206: Tả Vân Phi được hoan nghênh

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 206

Chương 206: Tả Vân Phi được hoan nghênh

Kỳ Thiếu Như ngồi trên lầu, nhìn về phía Trang Hạo cùng Tả Vân Phi, nheo mắt lại.

"Người bên cạnh Trang Hạo kia là ai, lớn lên nhìn qua không tồi, Trang Hạo khi nào thì kết giao với người như vậy?" Kỳ Thiếu Như rất có hứng thú hỏi.

Kỳ Thiếu Huyên nhàn nhạt nhìn qua, tùy ý đáp: "Đó là Tả Vân Phi, người Kỳ Hằng mang từ bên ngoài về, ma pháp sư lôi hệ cấp chín, thực lực không kém Trang Hạo bao nhiêu, chỉ là nghe nói tính tình không tốt lắm!"

Kỳ Thiếu Như ngoài ý muốn nhìn Kỳ Thiếu Huyên: "Lục muội, sao ngươi biết chuyện này?"

"Tam ca nói cho ta!"

"Tam ca? Vì sao tam ca nói cho ngươi, lại không nói cho ta?" Kỳ Thiếu Như bất mãn nói.

Kỳ Thiếu Huyên lắc đầu: "Ta cũng không biết, có lẽ là vì ngươi không hỏi đi."

"Tả Vân Phi cùng Trang Hạo thân thiết như vậy, không phải là cũng

có ý tứ với Trang Hạo đi?" Kỳ Thiếu Như nhỏ giọng hỏi.

"Ngũ tỷ, ngươi suy nghĩ nhiều quá, Tả Vân Phi thích Kỳ Hằng, không có quan hệ gì với Trang Hạo!"

Kỳ Thiếu Như nhíu mày lại: "Tả Vân Phi thích Kỳ Hằng? Tin tức của ngươi từ đâu tới?"

Kỳ Thiếu Huyên nhún vai: "Người trong phủ của tứ ca truyền tin tức ra, chính là nói như vậy!"

Kỳ Thiếu Như khó hiểu nhìn Tả Vân Phi: "Kỳ Hằng chỉ là một hạ nhân mà thôi, sao có thể xứng với nam nhân như vậy!"

Kỳ Thiếu Huyên nhìn Kỳ Thiếu Như: "Ngũ tỷ, ngươi tốt nhất là đừng hành động thiếu suy nghĩ, nghe nói Kỳ Hằng máu ghen rất lớn, Tả Vân Phi từng có một vị hôn thê, thiếu chút nữa đã bị Kỳ Hằng đánh chết, như vậy mà Tả Vân Phi vẫn ra mặt cho Kỳ Hằng....."

Kỳ Thiếu Như cau chặt mày lại: "Sao lại có thể có chuyện như vậy, đầu óc Tả Vân Phi kia chẳng lẽ có vấn đề?"

Kỳ Thiếu Huyên nghiêm túc gật đầu: "Nghe nói Tả Vân Phi thời trẻ từng chịu kích thích, cho nên đầu óc quả thật có chút vấn đề!"

Kỳ Thiếu Như: "....."

.....

"Trang đại thiếu, Tả thiếu, ra ngoài chơi sao? Tả thiếu, thật trùng hợp! Lần trước vội vã từ biệt, không ngờ lại gặp được ngươi ở Nguyên Quốc, đúng là khiến ta ngoài ý muốn!"

Đường Thiên Anh đi tới, lên tiếng chào hỏi Tả Vân Phi.

Tả Vân Phi thần sắc nhàn nhạt gật đầu với Đường Thiên Anh.

"Tả thiếu, hôn sự của Lý Ứng hoàng tử cùng Nguyệt Đình công chúa thế nào rồi?" Đường Thiên Anh hỏi.

Tả Vân Phi nhàn nhạt hộc ra hai chữ, "Không biết!"

"Không biết? Sao ngươi lại không biết?"

"Cũng không phải là ta thành thân, ta cần biết sao?"

"Ta cho rằng hôn sự của Lý Ứng hoàng tử sẽ do ngươi phụ trách!" Đường Thiên Anh nói.

Tả Vân Phi nhún vai: "Biết tiểu tử Lý Ứng kia trúng thưởng, hoàng thất liền phái người đi phụ trách, đại khái là sợ ta sẽ phá hư, thay người càng tốt, ta vốn dĩ đã chán ghét thu xếp hôn sự cho người khác!"

"Tả thiếu thật biết nói giỡn! Ngươi quang minh lỗi lạc như ngươi sao có thể phá hư được?"

Đường Thiên Anh âm thầm thở dài, hắn bị loại, Lý Ứng lại trúng tuyển, phụ hoàng liền thập phần thất vọng với hắn.

Gần đây quan hệ của phụ hoàng cùng Tả gia có chút khẩn trương, phụ hoàng cảm thấy, hắn sở dĩ bị loại là bởi vì Tả Vân Phi đi cửa sau cho Lý Ứng.

Ở thời khắc vi diệu này, Kỳ Hằng cư nhiên lại mang Tả Vân Phi về.

Tả gia ở Tấn Quốc một tay che trời, thực lực cực kỳ cường đại, Tả Vân Phi đến liền mang tới cho phụ hoàng áp lực không nhỏ, quan hệ của Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng vẫn luôn ái muội, Tả Vân Phi hẳn là tới vì Kỳ Hằng, nếu chuyện của Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng thật sự thành công, vậy không biết phụ hoàng sẽ có biểu tình gì.

.....

Thẩm gia.

"A Nguyên." Thẩm Mạn Vũ gọi Thẩm Nguyên lại.

Thẩm Nguyên xoay người nhìn Thẩm Mạn Vũ: "Tỷ tỷ, ngươi trở lại rồi, có chuyện gì sao?"

"Ta nghe nói Kỳ Hằng đã trở lại?" Thẩm Mạn Vũ hỏi.

Thẩm Nguyên gật đầu: "Đúng vậy!"

"Lúc trước ta còn tưởng rằng Kỳ Thiếu Vinh không cần Kỳ Hằng, không ngờ hắn cư nhiên lại quay về!"

Thẩm Nguyên cau mày lại: "Kỳ Thiếu Vinh sao có thể không cần Kỳ Hằng, hắn coi trọng nhất chính là Kỳ Hằng, lúc trước còn từng bớt thời gian rút vốn của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành ra cho Kỳ Hằng sử dụng!"

Thẩm Mạn Vũ cười cười: "Cũng phải, Kỳ Thiếu Vinh đối đãi với thủ hạ vẫn luôn rất phúc hậu, thời gian Kỳ Hằng ở cùng hắn là lâu nhất, nghe nói Kỳ Hằng chẳng những trở về, còn mang theo cả một vị khách quý!"

"Đúng là khách quý! Tả gia Tả thiếu gia, địa vị của Tả Vân Phi ở Tấn Quốc cũng tương đương với địa vị của Trang Hạo ở chỗ chúng ta!"

"Ta nghe nói Tả thiếu gia còn chưa có hôn phối, hắn thích người như thế nào, trong gia tộc chúng ta vẫn còn mấy cô nương trẻ tuổi, để các nàng đi tiếp xúc một chút đi!" Thẩm Mạn Vũ nói.

Trên mặt Thẩm Nguyên lập tức lộ ra nét kinh hoàng, "Tỷ tỷ, ngươi đừng ra chủ ý xấu, Tả thiếu gia đã có người trong lòng!"

"Hắn thích ai? Kỳ Hằng?" Thẩm Mạn Vũ hỏi.

"Tỷ tỷ, ngươi nếu đã biết còn loạn ra chủ ý cái gì!" Thẩm Nguyên

không vui oán trách.

"Ta chỉ là nghe được lời đồn đãi, nhưng cảm thấy thế nào cũng không thích hợp! Trang Hạo thích Kỳ Thiếu Vinh, ta ít nhiều có thể lý giải, Kỳ Thiếu Vinh quả thật tài hoa hơn người, nhưng Kỳ Hằng là ai, hẳn chỉ là một thủ hạ của Kỳ Thiếu Vinh, Tả Vân Phi muốn người gì mà không có, sao lại thích một thủ hạ như Kỳ Hằng!"

"Củ cải rau xanh, mỗi người đều có một sở thích, tỷ tỷ, người ta đã có người trong lòng, ngươi cũng đừng nhúng chân vào!" Thẩm Nguyên nghiêm túc dặn dò.

"Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng sắp thành thân rồi sao?" Thẩm Mạn Vũ hỏi.

"Chắc là không đâu, ta nghe Trang Hạo nói, Kỳ Thiếu Vinh cho Tả Vân Phi một nan đề, muốn giải quyết nan đề này có lẽ sẽ cần thời gian rất lâu!" Thẩm Nguyên cảm thán nói.

Thẩm Mạn Vũ kích động bắt lấy tay Thẩm Nguyên tay: "Nan đề gì?"

Thẩm Nguyên bất đắc dĩ nhìn Thẩm Mạn Vũ: "Tỷ tỷ, ngươi khi nào thì bát quái như vậy?"

Thẩm Mạn Vũ cười cười: "Bởi vì người như Tả Vân Phi trời sinh đã hấp dẫn ánh mắt của nữ nhân a! Đệ đệ tốt, ngươi nói cho ta đi, Kỳ Thiếu Vinh cho Tả Vân Phi nan đề gì?"

"Sính lễ 2 tỷ!" Thẩm Nguyên nói.

"Cái gì? Kỳ Thiếu Vinh điên rồi? Hắn có phải là không muốn để Tả Vân Phi cưới được Kỳ Hằng không?" Thẩm Mạn Vũ không dám tin hỏi.

Thẩm Nguyên nhún vai: "Ta cũng không biết a? Kỳ Thiếu Vinh chắc là có suy nghĩ của riêng mình đi!"

Thẩm Mạn Vũ: "....."

.....

Dịch gia.

Dịch Tầm buồn bực ngồi uống rượu, hiện tại hắn đã chỉ là một nhân vật bên cạnh của Dịch gia *(ý là không còn ở trung tâm)*.

Lúc trước, Dịch gia còn muốn thông qua Dịch Tầm nối lại tình xưa với Dịch Phàm, kết quả, Dịch Phàm mỗi lần đụng phải Dịch Tầm, thái độ đều không tốt, biết con đường của Dịch Tầm này đi không thông, gia tộc liền không còn ôm hi vọng gì với hắn, đãi ngộ dành cho Dịch Tầm càng ngày càng kém đi.

Dịch Tầm uống rượu, hai nữ nhân trang điểm diễm lệ đi qua hắn.

Dịch Tầm nhìn đến đồ trong tay hai người, lập tức giận tím mặt, "Hỗn đản, các ngươi cư nhiên mua đồ của cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, tên bất hiếu tử kia chính là đáng chém ngàn đao, các cư nhiên còn đưa tiền tới cửa cho hắn, có phải các ngươi bệnh rồi không!"

Hai phu nhân nhìn Dịch Tầm một cái, không để ý tới hắn nữa, trực tiếp rời đi.

"Gần đây Dịch Tầm giống như điên rồi vậy." Nữ nhân lục y nói.

"Hắn không biết làm người, nguyên bản cả ba nhi tử đều tốt, hiện tại một kẻ không nhận cha, hai kẻ thành phế nhân!" Nữ nhân phấn y lắc đầu.

"Nghe nói Kỳ Thiếu Vinh hợp tác sinh ý với tinh linh tộc cùng hải tộc, nếu Dịch Phàm có thể dẫn dắt Dịch gia chúng ta một chút thì tốt rồi!"

"Đừng nghĩ nữa, ta nghe nói Kỳ Hằng đã quay lại, hắn còn mang theo một thanh niên tài tuấn!"

"Ngươi nói Tả Vân Phi sao! Ta nghe nói thực lực của hắn không kém hơn Trang Hạo!" Nữ nhân lục y không khỏi trầm trồ khen ngợi.

"Không biết Kỳ Thiếu Vinh có định mượn sức của hắn hay không!"

.....

Phủ đệ của Kỳ Thiếu Vinh.

"Tứ hoàng tử, khách hiếm a, đã lâu không gặp!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Đường Thiên Anh thả hộp đồ ăn xuống: "Kỳ thật hôm nay ta tới là mang nhiệm vụ trong người!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Anh: "Ngươi tới thì tới, còn mang nhiều đồ ăn như làm gì, thật ngượng ngùng!"

"Kỳ thật mấy món ăn này là hoàng tỷ, hoàng muội của ta làm, nói ta mang tới cho Tả thiếu!"

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm: "Cho Tả Vân Phi? Không ngờ tên kia còn rất có sức hút!"

Đường Thiên Anh vội gật đầu: "Không chỉ có sức hút, là phi thường có sức hút, đó chính là Tả thiếu a!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Tay nghề mấy hoàng tỷ hoàng muội của ngươi thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

------oOo------

Chương 207: Biện pháp của Tả Vân Phi

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 207

Chương 207: Biện pháp của Tả Vân Phi

Phủ nhị hoàng tử.

Đường Thiên Phong ngồi trên ghế, lâm vào suy nghĩ sâu xa.

"Thiên Phong, quân thượng đã nghĩ xong sẽ an bài Kỳ Thiếu Vinh như thế nào chưa?" Thẩm Mạn Vũ hỏi.

Đường Thiên Phong lắc đầu: "Rất khó, lúc trước phụ hoàng sung quân Kỳ Thiếu Vinh đến Bích Hải Bình Nguyên, kết quả, hắn chẳng những không chết trong xung đột giữa nhân tộc cùng hải tộc, Bích Lưu Vân còn gả cho Hải Lăng, nghe nói, bởi vì quan hệ của Bích Lưu Vân, hiện tại Kỳ Thiếu Vinh cùng hải tộc vô cùng thân thiết."

"Ta nghe nói Kỳ Hằng cùng Tấn Quốc Tả Vân Phi cũng phi thường thân mật!" Thẩm Mạn Vũ nói.

"Người này ta từng nghe nói qua, Tấn Quốc Tả Vân Phi, năm đó thân thể hắn xảy ra vấn đề, bị những đệ tử Tả gia lúc trước không bằng hắn nhục nhã, dưới xúc động rời khỏi Tả gia, vài năm sau, hắn quay trở lại, lúc ấy chính trực so một trận với đám người lúc trước từng khinh nhục hắn."

"Tả Vân Phi vừa lên sân khấu liền giết ba tộc huynh, trưởng lão Tả gia thấy hắn giết người như ma, nhịn không được ra tay ngăn cản,

kết quả, bảy tám trưởng lão ra tay cũng không chế trụ được hắn, đại bỉ Tả gia trở thành trò khôi hài, sau này thái thượng trưởng lão thánh cấp của Tả gia ra mặt, hắn mới chịu dừng tay!"

"Tả Vân Phi điên cuồng như vậy sao?" Thẩm Mạn Vũ kinh ngạc nói.

Đường Thiên Phong trịnh trọng gật đầu: "Người này không dễ chọc!"

"Ta nghe nói quan hệ của Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng rất thân mật!"

Đường Thiên Phong hít sâu một hơi: "Nghe nói lúc trước Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi đi Tấn Quốc, chính là ở lại nhà Tả Vân Phi, Tả Vân Phi rất bênh vực hắn, nếu Tả Vân Phi cưới Kỳ Hằng, vậy Kỳ Thiếu Vinh liền càng không động đến được!"

"Ta nghe nói, Tả Vân Phi muốn cưới Kỳ Hằng, Kỳ Thiếu Vinh lại đòi Tả Vân Phi ra sính lễ 2 tỷ, Kỳ Thiếu Vinh đưa ra yêu cầu quá phận như vậy, không chừng Tả Vân Phi sẽ từ bỏ!"

"Tin tức của ngươi từ đâu tới?" Đường Thiên Phong hỏi.

"A Nguyên nói, chắc là không sai đâu!"

"Sính lễ 2 tỷ, Kỳ Thiếu Vinh ra giá cũng quá kỳ quái, nếu như vậy cũng không dọa sợ được Tả Vân Phi, vậy hắn đúng là nặng tình với Kỳ Hằng!"

.....

Tả Vân Phi trở lại biệt viện, tức khắc bị một nhà oanh oanh yến yến dọa sợ rồi!

"Đám tinh linh tộc này rốt cuộc là như thế nào?"

"Thiếu Vinh lúc trước đã đề qua, tinh linh tộc sẽ phái một ít hộ vệ tới, hiện tại người đang ở đây." Trang Hạo đáp.

Tả Vân Phi tức giận mắng: "Đám người này thì có chỗ nào giống hộ vệ? Một Đại Kỳ đã rất phiền toái, hiện tại lại tới nhiều như vậy!"

"Ngươi không cần phải kích động như vậy, chỉ là hộ vệ mà thôi!"

"Ta đi tìm Kỳ Thiếu Vinh nói chuyện!" Tả Vân Phi nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu, có chuyện gì sao?"

Tả Vân Phi tức đỏ hồng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, ngươi đây là có ý gì?"

"Có ý gì là có ý gì?" Kỳ Thiếu Vinh mở to mắt, vô tội hỏi.

"Chính là đám hộ vệ tinh linh tộc này!" Tả Vân Phi tức muốn hộc máu nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Thì ra là thế, ngươi muốn nói tới mấy hộ vệ tinh linh này sao, đây là người tinh linh tộc phái tới, ngươi biết đấy, ta trước nay chưa bao giờ bạc đãi thủ hạ, cho nên liền đưa mấy người này cho A Hằng dùng."

"Đưa cho Kỳ Hằng làm cái gì?"

"A Hằng thực lực không đủ mạnh, cần có người bảo hộ a! Hơn nữa, ta không có ăn mảnh một mình, ta là người phúc hậu nhất!" Kỳ Thiếu Vinh đáp.

"Ngươi hỗn đản....."

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ hít sâu một hơi, ánh mắt bén nhọn nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu, ngươi vừa nói cái gì? Ngươi đang cảm thấy sính lễ 2 tỷ là quá ít đúng không?"

"Ngươi uy hiếp ta?"

Kỳ Thiếu Vinh khẽ cười: "Nếu tố chất bản thân ngươi tương đối thấp, vậy chỉ có thể dùng tiền vàng để bù lại, nếu ngay cả tiền cũng không có, vậy thật xin lỗi!"

Tả Vân Phi: "....." "

"Kỳ Thiếu Vinh, ngươi tốt, ngươi tốt, ngươi rất tốt!" Tả Vân Phi hung hăng trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái, nổi giận đùng đùng xoay người rời đi.

Trang Hạo đi vào phòng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta nhìn thấy Tả Vân Phi đi ra ngoài, sắc mặt hắn hình như không tốt lắm."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Tên kia lớn lên thật thiếu đánh a! Mỗi lần nhìn thấy ta liền muốn đánh hắn một trận."

Trang Hạo: "....."

"Ngươi không chọc giận hắn, hắn đã từng giết chết ba tộc huynh, còn dám đánh với cả trưởng lão trong gia tộc, nếu ngươi bức hắn nóng nảy, hắn lại đánh ngươi thì không tốt lắm." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Chuyện này sao ta lại không biết?"

"Chuyện này đã bị Tả gia phong tỏa, ta cũng tới tận gần đây mới biết được."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Nhìn dáng vẻ này xem ra lần sau không thể đơn độc nói chuyện với hắn nữa." Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, trầm tư nói.

Trang Hạo gật đầu: "Lần sau ngươi có thể gọi ta!"

Tả Vân Phi nổi giận đùng đùng đi vào phòng, Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi đi tìm thiếu gia?"

Tả Vân Phi ôm hai tay, tức giận nói: "Thiếu gia nhà ngươi còn đang chướng mắt ta đây!"

"Được rồi, đừng nóng giận, nếu ngươi không thích ta dùng hộ vệ tinh linh tộc, vậy ta đẩy đi là được!"

Tả Vân Phi sửng sốt quay đầu nhìn Kỳ Hằng, trên mặt hơi hồng lên, "Thật sao? Ta không thích ngươi liền không cần?"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi, bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi không thích ta liền không cần!"

Khóe miệng của Tả Vân Phi hơi cong lên: "Ngươi thích dùng thì dùng đi, đám người đó lớn lên kỳ kỳ quái quái, đúng là dị dạng."

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Hằng chần chờ một chút, nói: "Cái kia, thiếu gia nói ngươi ra sính lễ 2 tỷ....."

Tả Vân Phi trầm mặt xuống: "2 tỷ sính lễ thiếu gia ngươi nói, ta sẽ nghĩ cách, ngươi không cần nhọc lòng!"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Chuyện này ngươi kỳ thật cũng không cần quá mức miễn cưỡng!"

Tả Vân Phi tức giận nhìn Kỳ Hằng: "Ở trong mắt ngươi, ta là người vô năng như vậy sao?"

Kỳ Hằng: "....."

.....

Biệt viện của Kỳ Thiếu Vinh.

"Trang thiếu gia, ta muốn tìm ngươi nói chuyện." Tả Vân Phi nói.

Trang Hạo gật đầu: "Được a!"

"Trang thiếu gia có tiền không?" Tả Vân Phi hỏi.

Trang Hạo sửng sốt một phen: "Tả thiếu, ngươi không phải là muốn tìm ta vay tiền đi, tuy rằng trong túi ta không có dư bao nhiêu, nhưng nếu Tả thiếu đã mở miệng, ngươi thấy một ngàn vạn thế nào?"

"Không ra làm sao, ngươi cũng biết là Kỳ Thiếu Vinh đòi ta sính lễ 2 tỷ." Tả Vân Phi không vui nói.

Trang Hạo: "....." Đáng chết, hắn quả thật là cũng biết!

"Trang thiếu, ta thật sự không rõ a, ngươi rốt cuộc là thích Kỳ Thiếu Vinh cái gì, tên kia chẳng những chanh chua, khắc nghiệt, còn ác độc."

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Tả thiếu, ngươi là đang muốn đánh với ta một trận sao?"

Tả Vân Phi cười nhạt một tiếng: "Không nói cái này nữa, ta liên hệ với gia tộc, người trong gia tộc cảm thấy ta cưới một lão bà phải tốn tận 2 tỷ thật sự quá kỳ quái, không chịu cho ta tiền!"

Trang Hạo: "....." Chỉ cần là gia tộc hơi bình thường một chút cũng sẽ không chịu.

"Bọn họ cảm thấy nhiều tiền như vậy có thể cưới tới tận hai ngàn lão bà, còn hỏi ta có phải đã điên rồi hay không!"

Trang Hạo: "....." Đâu chỉ là hai ngàn, hai vạn cũng có khả năng.

"Tuy rằng bọn họ không muốn cho ta số tiền này, nhưng vẫn cho ta một phương án giải quyết!" Tả Vân Phi nói.

Lòng hiếu kỳ của Trang Hạo lập tức bị câu lên, "Phương án gì?"

Tả Vân Phi lấy ra một tấm bản đồ: "Đây là núi Thiên Tinh, toàn bộ ngọn núi này đều là lãnh địa của Tả gia, bên trong phát hiện môt tinh quặng, sản lượng kim loại trong quặng cực kỳ phong phú, nếu có thể khai thác hết ra đại khái có thể thu về 2 tỷ, nhưng Tả gia phái người đến khai thác mấy lần đều thương vong thảm trọng ra về!"

"Bên trong ngọn núi này có rất nhiều yêu thú, chuyện khai thác cũng bởi vậy mà bị gác lại!"

"Nếu có thể giải quyết toàn bộ yêu thú trong ngọn núi, ta liền có thể qua tay nó, từ đó mà thu thập đủ tiền sính lễ!"

Trang Hạo nhìn bản đồ, trong lòng chấn kinh một phen, toàn bộ ngọn núi đều là của Tả gia, tài lực Tả gia quả nhiên không tầm thường!

"Ngươi hy vọng ta giúp ngươi giết yêu thú?" Trang Hạo hỏi.

Tả Vân Phi lắc đầu: "Không phải, ta hy vọng ngươi hỗ trợ thuần hóa yêu thú, ngươi là ngự thú sư hoàng kim, thực lực cũng đủ mạnh, thuần hóa một lượng lớn yêu thú đối với ngươi không phải việc gì khó, tài nguyên yêu thú trong khu vực này rất phong phú, nếu có thể khai phá toàn bộ sẽ thu về được một bút tài phú không nhỏ!"

Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu, ngươi vì sao cảm thấy ta sẽ giúp ngươi?"

Tả Vân Phi cười cười nhìn Trang Hạo: "Trang thiếu gia vì sao không giúp ta, ngươi cũng rất thiếu tiền không phải sao? Hay là Trang thiếu đã quyết định muốn ăn cơm mềm?"

"Được rồi, Tả thiếu đã thuyết phục được ta!"

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi vào phòng nhìn Kỳ Hằng: "A Hằng, Tả Vân Phi đâu rồi?"

"Hắn đi rồi, trước khi đi còn nói ta chờ hắn bốn tháng, bốn tháng sau sẽ gom đủ sính lễ tới cưới ta!" Kỳ Hằng đáp.

"Bốn tháng a?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Thiếu gia, có chuyện gì sao?"

"Tiểu tử Trang Hạo kia nói muốn cùng Tả Vân Phi đi làm chuyện lớn, bốn tháng sau trở về."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, thầm nghĩ: Sao lúc trước hắn lại không nhìn ra a, Tả Vân Phi cư nhiên còn rất biết dụ dỗ người!

"Thật xin lỗi, thiếu gia!" Kỳ Hằng áy náy nói.

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Kỳ Hằng: "A Hằng, sao ngươi phải xin lỗi ta?"

Kỳ Hằng nhíu mày lại: "Nếu không phải ta mang Tả Vân Phi về, Trang đại thiếu cũng sẽ không bị bắt cóc, Trang đại thiếu phải rời đi lâu như vậy, ngươi nhất định sẽ rất nhớ hắn đi?"

"Không thể nào, ngươi không cần nghĩ quá nhiều!"

Kỳ Hằng hồ nghi hỏi: "Thật sự không có?"

"Đương nhiên, tiểu tử Trang Hạo kia phiền muốn chết, hắn đi rồi, ta vừa vặn cũng có thời gian thanh tĩnh!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, Trang Hạo đúng là có hơi quá dính người, nhưng tên kia không ở đây quả thật là có chút quạnh quẽ.

------oOo------

Chương 208: Yêu thú thánh cấp

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 208

Chương 208: Yêu thú thánh cấp

Tả Vân Phi sau khi tới Nguyên Quốc liền dẫn tới không ít người chú ý.

Trang Hạo cùng Tả Vân Phi song song biến mất tức khắc khiến cho không ít suy đoán nổi lên.

"Kỳ tứ thiếu, ta nghe nói Trang đại thiếu cùng Tả thiếu biến mất?" Đường Thiên Anh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Anh: "Ngươi muốn hỏi là có phải hai người bọn họ tư bôn không đi?"

Đường Thiên Anh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay: "Không cần thẹn thùng, hiện tại bên ngoài phiên bản lời đồn này chính là được truyền thịnh nhất."

Đường Thiên Anh: "....."

"Lời đồn chung quy cũng chỉ là lời đồn, sao có thể tin được!" Đường Thiên Anh nói.

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm: "Tả Vân Phi là đi kiếm tiền cưới lão bà, Trang Hạo cũng đi theo, tiểu tử Tả Vân Phi kia nói với A Hằng, không kiếm đủ 2 tỷ liền không về, sau đó liền chạy, cũng không biết là có trở lại không!"

Đường Thiên Anh: "....."

"Tả thiếu không phải người dễ dàng từ bỏ như vậy." Đường Thiên Anh nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười; "Nếu có thể giống như lời tứ hoàng tử nói thì tốt rồi, Tả Vân Phi kia tính tình quá nóng nảy!" Hắn vốn còn đang nghĩ mài mòn dần tính tình của Tả Vân Phi, để tên kia trả tiền phân kỳ, nào biết tên kia lại chạy nhanh như vậy, chạy nhanh thì thôi, còn mang theo cả Trang Hạo chạy!

.....

"Kỳ tứ thiếu." Trang Khiêm đi tới.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "Sao ngươi lại tới đây?"

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, thầm nghĩ: Hôm nay hắn phải tiếp rất nhiều khách nhân a, tứ hoàng tử vừa đi, nhị hoàng tử, Trang Khiêm liền tới.

"Ca ca trước khi rời đi đã dặn ta phải chiếu cố tốt cho ngươi, cho nên ta liền tới thăm ngươi." Trang Khiêm đáp.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế! Ca ngươi thật có tâm!"

"Kỳ tứ thiếu, gần đây bên ngoài có lời đồn ca ta cùng Tả thiếu tư bôn, ngươi đừng tin là thật!" Trang Khiêm nghiêm trang nói.

Kỳ Thiếu Vinh tựa tiếu phi tiếu nhìn Trang Khiêm: "Thật cảm ơn ngươi nhắc nhở, ta thiếu chút nữa đã tin." Cho dù Trang Hạo tư bôn cũng không đến mức muốn tìm Tả Vân Phi đi!

Trang Khiêm xấu hổ gãi gãi đầu: "Kỳ tứ thiếu, ngươi muốn ra ngoài sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nhân thủ không đủ, ta đang nghĩ biện pháp!"

Trang Khiêm chớp chớp mắt, vỗ ngực nói: "Kỳ tứ thiếu, ngươi xem ta được không?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "Có thể dùng thì dùng xem! Tuy rằng ngươi nhìn qua lông còn chưa mọc đủ, nhưng ai bảo ta đang thiếu người đâu!"

Trang Khiêm kích động nói: "Cảm ơn Kỳ tứ thiếu, Kỳ tứ thiếu, ngươi biết không, cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành hiện tại đã trở thành chiêu bài kim tự, người có thể tiến vào giá trị con người liền tăng gấp bội, hơn nữa, không cần lo không tìm được lão bà!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Khiêm: "A khiêm, ngươi tư xuân sao? Muốn cưới lão bà rồi?"

Trang Khiêm bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ tứ thiếu, ngươi chỉ biết đùa ta, ta là đệ đệ, cho dù muốn thành thân cũng không thể chạy trước ca ca được! Kỳ tứ thiếu định khi nào thì thành thân với đại ca ta? Chỉ khi các ngươi thành thân, gia tộc mới chịu suy xét đến hôn sự của ta!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Bản lĩnh của tiểu tử Trang Khiêm này tăng lên rồi, cư nhiên biết đẩy vấn đề lại cho hắn!

"Tiểu hài tử, đừng hỏi nhiều như vậy biết không?" Kỳ Thiếu Vinh cảnh cáo nói.

Trang Khiêm: "....."

"Kỳ tứ thiếu, A Khiêm, các ngươi đều ở đây a!" Thẩm Nguyên đi đến.

Trang Khiêm hai tay chống lưng, vui mừng gật đầu với Thẩm Nguyên.

"Thẩm thiếu, ngươi tới rồi!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Kỳ tứ thiếu hiện tại có rảnh không? Ta muốn bàn với ngươi một chút về chuyện hợp tác giữa Thẩm gia cùng cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được a! Vừa lúc, A Khiêm, ngươi cũng nghe một chút đi!"

"Ta?" Trang Khiêm kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên, không phải ngươi muốn hỗ trợ sao?"

Trang Khiêm xấu hổ cười cười: "Ta cho rằng ta phải làm từ cơ sở."

"Tầng quản lý có hơi thiếu người, không chờ kịp ngươi làm từ cơ sở, nếu ngươi khiến ta ăn lỗ, ta liền nói đại ca ngươi đánh ngươi!" Kỳ Thiếu Vinh nghiêm túc răn đe.

Trang Khiêm: "....."

.....

"Thiếu Phúc." Kỳ Diệu lên tiếng gọi Kỳ Thiếu Phúc lại.

Kỳ Thiếu Phúc xoay người nhìn Kỳ Diệu: "Phụ thân, có chuyện gì sao?"

"Một nhóm người Kỳ gia muốn tiến vào cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành, đều bị đuổi về, ngươi có biết không?" Kỳ Diệu hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc lắc đầu: "Ta không rõ lắm."

"Ta nghe nói Trang Khiêm cũng tới chỗ Kỳ Thiếu Vinh hỗ trợ, tứ đệ ngươi làm sao vậy, tình nguyện dùng người Trang gia cũng không muốn động đến người Kỳ gia!" Kỳ Diệu không vui mắng.

Kỳ Thiếu Phúc thở dài: "Phụ thân, tứ đệ không phải dùng ta sao, Dịch Phàm ngay cả một người Dịch gia cũng không dùng!"

Kỳ Diệu khẽ hừ một tiếng: "Cái đó sao có thể giống nhau được, Dịch gia làm quá đáng như vậy! Ta nghe nói lúc trước tứ đệ ngươi cho Kỳ Hằng hai trăm triệu, có phải thật không?"

"Chắc là thật đi!" Kỳ Thiếu Phúc chần chừ một chút đáp. Kỳ Thiếu Vinh bớt thời gian tới cửa hàng rút vốn, động tĩnh lớn như vậy, muốn giấu cũng không được!

"Tứ đệ ngươi điên thật rồi, một bút tiền lớn như vậy hắn cư nhiên giao cho một hạ nhân, không sợ Kỳ Hằng cuốn gói chạy mất sao!" Kỳ Diệu bất mãn mắng.

"Kỳ Hằng không phải đã trở về rồi sao?" Kỳ Thiếu Phúc cười nói.

"Chờ hắn chạy chẳng lẽ còn kịp?"

Kỳ Thiếu Phúc nghe Kỳ Diệu lải nhải nửa ngày mới có thể thoát thân.

"Tam ca!" Kỳ Thiếu Như gọi Kỳ Thiếu Phúc lại.

Kỳ Thiếu Phúc dừng bước chân, trong lòng không khỏi dâng lên một tia bất đắc dĩ, hắn nguyên bản tưởng rằng đối phó với Kỳ Diệu xong liền có thể thở ra một hơi, kết quả, lại bị Kỳ Thiếu Như bắt được.

"Tam ca, ta nghe nói Tả Vân Phi đi rồi? Còn là đi cùng Trang Hạo?" Kỳ Thiếu Như hỏi.

Kỳ Thiếu Phúc bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Như: "Có phải ngươi muốn hỏi Tả Vân Phi có đúng là tư bôn với Trang Hạo không không, đó là lời đồn vô căn cứ!"

Kỳ Thiếu Như nhíu mày lại: "Bên ngoài đều truyền như vậy!"

"Quan hệ của Trang Hạo cùng tứ đệ rất tốt! Hoàn toàn không có một chút vấn đề gì!"

Kỳ Thiếu Như miễn cưỡng cười cười: "Phải vậy không?"

.....

Núi Thiên Tinh.

Ngọn núi này là lãnh địa của Tả gia, ngày thường yêu thú hội tụ, rất ít khi có nhân loại tiến vào, hiện tại nơi này giống như đã trở thành giang sơn của yêu thú.

Tả Vân Phi cùng Trang Hạo chung sức hợp tác, một người ra tay dọa sợ yêu thú, một người phụ trách thu phục, dưới tình huống bình thường, một ngày bọn họ có thể thu phục trên trăm con yêu thú cấp thấp.

"Thiếu gia, Trang thiếu gia." Đội trưởng đội hộ vệ Tả gia cung kính hành lễ với Tả Vân Phi cùng Trang Hạo.

Có thể khiến cho một chiến sĩ vui lòng phục vụ chỉ có thể là thực lực, những gì Tả Vân Phi cùng Trang Hạo làm ở núi Thiên Tinh nghiễm nhiên đã trở thành truyền kỳ.

"Hôm nay thu hoạch thế nào?" Tả Vân Phi hỏi.

"Hôm nay lại có hai đội ngũ thương nhân tới thu thập yêu thú, 300 con Đại Phong Lang thiếu gia thu phục lấy giá 1800 vạn bán ra, các yêu thú khác cũng bán được 600 vạn!" Đội trưởng đội hộ vệ hưng phấn đáp.

Tả Vân Phi nhìn Trang Hạo một cái: "Vẫn là ngự thú sư các ngươi kiếm tiền nhanh, yêu thú đã chết liền không đáng giá tiền!"

Yêu thú đã được ngự thú sư thuần phục có thể bán một trăm vạn

một con, nếu chết chỉ có thể bán mười vạn, ngự thú sư bởi vì thưa thới, cho nên mỗi lần ra tay giá trị đều vô cùng xa xỉ!

Trang Hạo khiêm tốn đáp: "Nếu không phải có Tả thiếu hỗ trợ, một mình ta cũng không đối phó được với nhiều yêu thú như vậy!"

Tả Vân Phi cười cười, ánh mắt hơi sáng lên, "Chiếu theo tốc độ hiện tại của chúng ta, chỉ cần qua ba tháng nữa, nơi này hẳn là sẽ không còn yêu thú."

"Nếu thật sự như thế, đến lúc đó Tả thiếu liền có thể qua tay bán đi khu mỏ này."

Sắc mặt Tả Vân Phi lập tức trầm xuống.

"Tả thiếu, có vấn đề gì sao?" Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi hỏi.

Tả Vân Phi híp mắt, ngữ khí không vui nói: "Không có gì, chỉ là gia chủ nguyên bản nói rằng muốn tặng lại khu mỏ này cho ta, nhưng gần đây hình như đã có chút không tình nguyện."

"Vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?"

Tả Vân Phi không thèm để ý nói: "Sẽ không, lão tổ tông mặc kệ mọi chuyện, Tả gia lại không có ai là đối thủ của ta."

Trang Hạo: "....." Tả Vân Phi đây là tính toán nếu Tả gia không cho liền cưỡng đoạt sao?

Tả Vân Phi lắc lắc cánh tay: "Lại nói tiếp, ta cảm thấy thực lực của ta hình như lại tăng lên một ít."

Trang Hạo cười cười: "Chắc vậy đi." Liên tục chiến đấu kịch liệt cũng coi như là một phương thức tốt để tăng trưởng thực lực.

.....

Tả Vân Phi cùng Trang Hạo một đường đi thẳng ra khỏi núi Thiên Tinh.

Xung quanh doanh địa có không ít hộ vệ Tả gia tuần tra, bọn họ vừa nhìn thấy Tả Vân Phi cùng Trang Hạo liền sôi nổi cung kính hành lễ.

Trong thời gian ngắn ngủn, xung quanh núi Thiên Tinh đã dựng lên mấy nhà khách điếm tửu lầu.

"Chỗ chúng ta nhìn thấy hôm nay có chút không tầm thường." Trang Hạo nhíu mày nói.

Tả Vân Phi dừng bước chân lại: "Ngươi muốn nói cái chỗ đầy cây trúc kia?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, ta hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của yêu thú ở nơi đó."

Yêu thú cấp cao đều có lãnh địa của riêng mính, chỗ kia mọc đầy cây trúc, không có đạo lý không thấy bóng dáng của một yêu thú nào!

"Chỗ đó không phải là có yêu thú thánh cấp đi?" Tả Vân Phi suy tư nói.

Trang Hạo nhìn về phía Tả Vân Phi.

Tả Vân Phi bị Trang Hạo nhìn đến không biết phải làm sao: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì, ta chỉ là nói giỡn!"

Trang Hạo lo lắng nói: "Hy vọng không bị cái miệng quạ đen của ngươi nói trúng là được rồi!"

"Cho dù là đúng cũng không cần quá lo lắng a! Lại nói tiếp, ta quả thật cũng muốn kiến thức thực lực của cao thủ thánh cấp một chút!"

Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi: "Nhà ngươi không phải có lão tổ tông

sao? Ngươi hẳn là cũng từng kiến thức qua!"

"Chúng ta năm trước từng đánh một trận, sau đó lão nhân vẫn luôn bế quan không chịu để ý đến ta!" Tả Vân Phi tiếc nuối than thở.

"Kết quả lần đó thế nào?" Trang Hạo tò mò hỏi.

"Ta bị đánh ngã, bất quá, một năm này ta đã tiến bộ rất nhiều, có lẽ lão nhân cũng không làm gì được ta!" Tả Vân Phi tự tin đáp.

Trang Hạo nhìn tay mình, trong khoảng thời gian này, những gì hắn làm ngoại trừ thuần hóa yêu thú thì chính là thuần hóa yêu thú, ban đầu mỗi ngày có thể thuần hóa 2-300 con, hiện tại 7-800 cũng không quá cố sức.

Trang Hạo cười cười: "Nói cũng phải, không có là tốt nhất, nếu có chúng ta cũng có thể kiến thức một phen!" Trang Hạo chạm đến chắn thánh cấp đã được một thời gian, thầm cảm thấy nếu có một con yêu thú thánh cấp bồi luyện hoàn toàn không phải là chuyện xấu gì.

Méoo: Thân gửi lời chúc mừng năm mới tới tất cả các tình yêu ♡(ŐωŐ人)

------oOo------

Chương 209: Đại Địa Chi Hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 209

Chương 209: Đại Địa Chi Hùng

Phủ đệ của Kỳ Thiếu Vinh.

Dịch Phàm đặt tư liệu về Tả Vân Phi cùng Trang Hạo lên bàn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tư liệu trên tay, cười nói: "Trang Hạo cùng Tả Vân Phi làm sinh ý yêu thú không tồi a!"

Dịch Phàm tán thưởng gật đầu: "Đúng vậy! Hiện tại thương nhân về yêu thú của các quốc gia đều đổ về nơi đó, ý đồ muốn được phân một ly canh, Trang đại thiếu quả nhiên là Trang đại thiếu, nếu hắn nghiêm túc lên, chuyện gì cũng có thể làm được!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Dịch Phàm: "Nếu A Hạo nghe được những lời này của ngươi, hắn phỏng chừng sẽ vênh mặt lên trời."

Dịch Phàm cười cười: "Ta chỉ là ăn ngay nói thật, bất quá, trước mặt hắn ta sẽ không nói như vậy."

"Chiếu theo tốc độ này Tả Vân Phi không chừng sẽ có thể trong bốn tháng kiếm đủ 2 tỷ." Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Chắc là có thể, theo ta được biết, mục đích ban đầu của Tả Vân Phi không phải là sinh ý yêu thú, hắn nhắm về mỏ quặng trong ngọn núi kia, chỉ cần xử lý xong yêu thú, hắn liền qua tay khu mỏ, như vậy kiếm đủ 2 tỷ không phải việc gì khó!"

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm: "Nhìn dáng vẻ này xem ra ta ra giá 2 tỷ cũng không được tính là nhiều, nhìn đi, có một số người vẫn phải bức một chút, nếu không bức liền không biết phải kiếm tiền."

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta nghe nói Tả Vân Phi cùng Trang Hạo đã ký hiệp đính, tiền lời yêu thú Tả thiếm ba phần, bảy phần thuộc về Trang đại thiếu, theo tư liệu bên kia truyền tới, Trang đại thiếu đến hôm nay đã thu về hơn một ngàn vạn đồng vàng, cứ tiếp tục như vậy, tiền lời hắn kiếm được có khả năng sẽ vượt qua ngươi!"

"Đây là chuyện tốt a!" Tuy rằng hắn nuôi Trang Hạo cũng không có vấn đề, nhưng nếu Trang Hạo có thể tự nuôi sống chính mình, vậy sao phải từ chối?

Dịch Phàm gật đầu: "Nói cũng phải."

Kỳ Thiếu Vinh đứng lên, đi về phía thư phòng của Kỳ Hằng.

"Thiếu gia." Kỳ Hằng đột nhiên đứng lên.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía án thư trên bàn của Kỳ Hằng, Kỳ Hằng lập tức sắc mặt quẫn bách thu hồi đồ đạc lại.

"Nhìn dáng vẻ này xem ra ta không cần lắm miệng cái gì, chuyện về Tả Vân Phi ngươi đã biết?!"

Kỳ Hằng thu thập đồ đạc, xấu hổ đáp: "Ta cũng chỉ là ngẫu nhiên biết được."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta hình như có chút xem nhẹ hắn, ấn theo tiến độ hiện tại của Tả Vân Phi, hẳn là không bao lâu nữa hắn sẽ trở lại."

Kỳ Hằng cúi đầu, trên mặt hơi đỏ lên.

.....

Núi Thiên Tinh.

"Trúc ở nơi này thật tươi tốt!" Tả Vân Phi nói.

Trang Hạo dùng ngón tay nhẹ nhàng đánh lên cây trúc mấy cái: "Nếu ta đoán không sai, trúc này không phải tự nhiên mọc thành."

Tả Vân Phi nhìn Trang Hạo: "Sao ngươi biết?"

"Xem vòng tuổi, thời gian trưởng thành của mấy gốc cây này rất ngắn, nhưng lớn lên lại quá cao, cẩn thận một chút!" Trang Hạo nói. Nếu nơi này thật sự có yêu thú, mà người khác lại hoàn toàn không phát hiện, vậy rất có khả năng thứ kia.....

Tả Vân Phi cau mày lại: "Chúng ta đoán mò như vậy cũng vô dụng!"

Tả Vân Phi giang hai tay, đánh một lôi điện xuống trung tâm rừng trúc.

"Ngươi muốn làm gì?" Trang Hạo không vui hỏi.

Tả Vân Phi không thèm để ý đáp: "Nếu chúng ta tìm không thấy, vậy liền bức nó ra! Nếu là yêu thú thánh cấp, ngươi công kích lãnh địa của nó, nó không ra mới là lạ, bất quá, hiện tại hình như vẫn không có động tĩnh gì!"

Tả Vân Phi vừa nói xong, cả rừng trúc liền bắt đầu lay động kịch liệt.

Đất dưới chân Tả Vân Phi cùng Trang Hạo lập tức nứt ra một cái khe thật lớn.

Một con gấu trúc tròn vo đi ra.

"Đại Địa Chi Hùng?" Trang Hạo nhìn thấy gấu trúc, cả kinh hô lên.

Tả Vân Phi từ lúc mặt đất nứt ra đã trốn sang một bên.

"Ta nhớ ra rồi, trong điển tịch của Tả gia ghi lại, thợ mỏ khi khai quật thường xuyên bị một con gấu công kích!" Tả Vân Phi nói.

Trang Hạo cau mày: "Nếu ngươi đã sớm biết, vì sao không nói?"

"Cái người ghi lại kia trình độ văn hóa không cao, viết lung tung rối loạn, ta nhất thời cũng không nghĩ ra!"

Trang Hạo: "....."

"Đừng nói cái này nữa, ngươi không phải là ngự thú sư hoàng kim, có thể vượt cấp khế ước yêu thú sao? Ngươi thử xem xem có thể khế ước nó hay không!"

Trang Hạo nhíu mày lại: "Đây chính là yêu thú thánh cấp, nếu nó không suy yếu, muốn khế ước chỉ sợ rất khó."

"Nếu không thể thu phục, vậy đánh đi!" Tả Vân Phi không cần nghĩ ngợi nói.

Tả Vân Phi dẫn đầu phát động công kích, Đại Địa Chi Hùng tức giận nhìn Tả Vân Phi cùng Trang Hạo, rít gào một tiếng, những cây trúc bên trong hóa thành những mũi tên nhọn bay vụt về phía hai người.

Đại Địa Chi Hùng nhìn bọn họ, tức giận nhảy đi.

Mỗi lần nó rơi xuống đất đều tạo thành những tiếng vang lớn như sấm.

Tả Vân Phi lắc lắc chân một chút, phát hiện nó giống như đã không còn là của mình, thân thể cũng trở nên dị thường trầm trọng.

Tả Vân Phi nhìn Đại Địa Chi Hùng, đoán ra con gấu này có lẽ đã thay đổi trọng lực.

Tả Vân Phi chật vật tránh né công kích của Đại Địa Chi Hùng, tình huống của Trang Hạo cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Hai người cùng Đại Địa Chi Hùng chiến đấu kịch liệt một hồi lâu, không phân ra được thắng bại, chỉ có đi lui trước.

.....

Phủ đệ của Kỳ Thiếu Vinh.

"Thời gian bốn tháng sắp tới rồi!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy! Bất quá, theo ta được biết, Trang đại thiếu cùng Tả thiếu hình như đã gặp chút phiền toái."

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Dịch Phàm: "Hai tên tiểu tử kia gặp phải vấn đề gì sao?"

"Ta cũng không rõ ràng lắm, nghe nói bắt đầu từ một tháng trước, sau khi hai người bọn họ vào trong rừng rậm sẽ thường xuyên biến mất, hơn nữa, không ai biết bọn họ đã đi nơi nào, thời điểm trở về luôn một thân chật vật, hơn nữa còn không có thu hoạch!"

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Nếu người biến mất không phải Trang Hạo cùng Tả Vân Phi mà là hai người khác, nghe Dịch Phàm hình dung như vậy, hắn sẽ còn cho rằng hai người kia là đi đánh dã chiến, một thân chật vật là bởi vì khó có thể điều hòa vấn đề công thụ.....

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm: "Lấy thực lực của Trang Hạo cùng Tả Vân Phi, yêu thú bình thường hẳn là sẽ không tạo thành được uy hiếp đối với bọn họ, hai tên kia không phải là gặp được yêu thú thánh cấp đi?"

Dịch Phàm híp mắt, yêu thú tới thánh cấp liền có thể hóa thành hình người, hành vi bình thường đều không khác gì nhân loại, lúc đó chúng nó thông thường đều sẽ tiến vào xã hội nhân loại.

Lợi Quốc ở Đại Lục Trung Ương có quốc sư chính là một con Long Ưng thánh cấp.

Dịch Phàm gật đầu: "Ta nghĩ ngoại trừ như vậy thì những khả năng khác không tính là lớn!"

"Hai tên kia nếu gặp phải yêu thú thánh cấp sẽ không xảy ra chuyện gì đi?" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được nói.

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia yên tâm, từ tình huống trước mắt hẳn là sẽ không có chuyện gì."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Hằng đi tới cửa, vừa vặn nghe được Dịch Phàm cùng Kỳ Thiếu Vinh nói chuyện, hắn hơi nhíu mày, xoay người đi ra ngoài.

.....

Núi Thiên Tinh.

Tả Vân Phi từ trong núi đi ra, quần áo rách tả tơi, giữa eo cùng bụng còn có một miệng vết thương lớn.

Tả Vân Phi đơn giản xử lý miệng vết thương một chút, mê hoặc nói: "Hôm nay con gấu kia bị sao vậy, đặc biệt nóng nảy, chẳng lẽ là kỳ động dục tới rồi?"

Trang Hạo cau mày lại: "Đại khái là do chúng ta liên tục quấy rầy, nó không kiên nhẫn đi!"

Tả Vân Phi cười cười sáng lạn: "Ta thấy qua một thời gian nữa nó sẽ không còn duy trì được, nếu có thể đánh bại, lão tổ tông nhất định sẽ lau mắt nhìn ta, lần sau ta tìm hắn khiêu chiến, hắn sẽ không còn trách móc ta kém quá xa nữa!"

Trang Hạo: "....."

"Ai không duy trì được?" Thân ảnh Kỳ Hằng từ trong rừng cây hiển lộ ra.

Tả Vân Phi nhìn thấy Kỳ Hằng, sắc mặt cực kỳ vui sướng, "A Hằng, sao ngươi lại tới đây?"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái: "Rất nhiều người ở hoàng đô đều nói ngươi cùng Trang đại thiếu tư bôn, ta đến xem tình cảm của các ngươi phát triển đến đâu rồi."

Tả Vân Phi vẻ mặt ghét bỏ: "Vì sao người Nguyên Quốc luôn truyền tai tiếng của ta cùng Trang Hạo? Chẳng lẽ trong mắt người Nguyên Quốc khẩu vị của ta kém vậy sao?"

Trang Hạo tức giận nhìn Tả Vân Phi: "Tả Vân Phi, ngươi nói vậy là có ý gì?"

"Chân ngươi thối a, huân sắp chết người, ai ngủ với ngươi kẻ đó xui xẻo, không cần ta nhắc nhở ngươi đi!"

Trang Hạo trợn trắng mắt: "Ngươi còn có mặt mũi nói ta! Buổi tối ngươi ngủ ngáy đến vang trời, ai nằm với ngươi cũng đừng mong ngủ nữa!"

Kỳ Hằng: "....."

"Các ngươi có phải đều bị thương không?" Kỳ Hằng hỏi.

Tả Vân Phi nhíu mày, lấy lại tinh thần nói: "Sao ngươi có thể tới đây, ta đã nói người phong tỏa khu vực này, chúng ta nhanh rời đi, miễn cho con gấu kia lại tìm tới!"

Kỳ Hằng híp mắt lại, "Con gấu kia? Các ngươi quả nhiên gặp phải yêu thú thánh cấp!"

Tả Vân Phi gật đầu: "Đúng là có một con Đại Địa Chi Hùng thánh cấp ở đây, vừa vặn dùng để luyện tập!"

Kỳ Hằng bất mãn cau mày lại: "Lấy yêu thú thánh cấp để luyện tập, ngươi cũng không sợ luyện đến không còn mạng sao?"

Tả Vân Phi không thèm để ý nói: "Con Đại Địa Chi Hùng kia hẳn là mới tiến vào thánh cấp, không quá lợi hại, ngươi không cần lo lắng."

Kỳ Hằng không vui nhìn Tả Vân Phi: "Không đặc biệt lợi hại, ngươi đã bị thương, nếu đủ lợi hại, ngươi liền xong đời rồi!"

Trang Hạo trầm mặc nhìn Kỳ Hằng một lúc, hỏi: "Thiếu gia nhà ngươi có tới không?"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không có, chỉ có một mình ta, ta trộm giấu thiếu gia tới!"

"À." Trang Hạo đáp một tiếng, trên mặt không giấu được thần sắc tiếc nuối.

Tả Vân Phi vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Trang thiếu gia, ngươi đừng gấp gáp, nếu ngươi muốn gặp Kỳ Thiếu Vinh, chờ thêm một thời gian nữa là được, giải quyết con Đại Địa Chi Hùng kia xong là có thể trở về, Kỳ thiếu bận trăm công nghìn việc, tạm thời sợ là không rảnh lo cho ngươi!"

Tả Vân Phi ôm eo Kỳ Hằng, ném cho Trang Hạo một ánh mắt thị uy, Trang Hạo câm nín trợn trắng mắt.

------oOo------

Chương 210: Say rượu

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 210

Chương 210: Say rượu

"A Hằng, ngươi tới bao lâu rồi?" Tả Vân Phi cực lực duy trì bình tĩnh, nhưng hai mắt tỏa sáng vẫn không che giấu được tâm tình tốt lúc này của hắn.

"Buổi sáng ta đã tới, đi dạo bên ngoài núi Thiên Tinh một vòng, hai người các ngươi kinh doanh không tồi!" Kỳ Hằng cười nói.

Tả Vân Phi hai tay chống lưng, tuy rằng trong lòng kiêu ngạo nhưng vẫn rất khiêm tốn tỏ vẻ: "Thường thôi thường thôi, ta cũng không biết làm sao bên ngoài núi Thiên Tinh lại đột nhiên có nhiều thương nhân yêu thú như vậy, kỳ thật ta cũng không làm được gì nhiều."

"Đám thương nhân yêu thú kia đánh giá các ngươi rất cao a."

"Phải vậy không? Ta từ nhỏ được người khích lệ nhiều đã quen, cũng không có cảm giác gì mấy." Tả Vân Phi nói.

Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi tươi cười, trong lòng rầu rĩ.

"Bất quá....." Kỳ Hằng hơi dừng lại.

Tả Vân Phi khó hiểu nhìn Kỳ Hằng: "Bất quá, bất quá cái gì?"

"Đám thương nhân kia nói các ngươi gần đây hình như không quá chăm chỉ, yêu thú được thu phục rất ít, suy đoán các ngươi có phải làm việc không đàng hoàng, đi đánh dã chiến hay không." Kỳ Hằng

bình bình đạm đạm nói.

Sắc mặt Tả Vân Phi lập tức đen xì, "Cái gì! Đây là người nào truyền ra, ta muốn đánh chết bọn họ!"

"Người ta chỉ là tùy tiện nói, ngươi kích động cái gì!"

Tả Vân Phi: "....."

Sau khi Trang Hạo, Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng trở lại khu cư ngụ, Kỳ Hằng liền đi theo vào biệt viện của Tả Vân Phi, để lại Trang Hạo trơ trọi một mình.

.....

Kỳ Hằng lại lần nữa băng bó miệng vết thương cho Tả Vân Phi, "Miệng vết thương của ngươi hình như có chút sâu, ngày mai tốt nhất đừng ra ngoài."

Tả Vân Phi chuyên chú nhìn Kỳ Hằng, nghe vậy cười cười, "Vết thương nhỏ mà thôi, không có gì đáng ngại."

Kỳ Hằng không vui nhăn mày: "Bởi vì miệng vết thương là do yêu thú thánh cấp tạo thành, bên trên hình như có bám loại vật chất đặc thù nào đó ngăn cản miệng vết thương đóng lại, ngươi chú ý một chút thì tốt hơn."

Tả Vân Phi ngoan ngoãn gật đầu: "Được! Ta nghe ngươi."

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng bận rộn, nghiêng đầu hỏi: "Sao ngươi lại đến đây, là vì lo lắng cho ta sao?"

Kỳ Hằng dừng tay, liếc nhìn Tả Vân Phi một cái: "Ta nghe thấy thiếu gia cùng A Phàm suy đoán nơi này có thể có một con yêu thú thánh cấp, cho nên tới kiến thức một phen."

"Chỉ là một con gấu ngu xuẩn mà thôi, không có gì đẹp.".

"Phải vậy không?"

Tả Vân Phi híp mắt: "Ta cảm giác con gấu ngu xuẩn kia sắp không chịu nổi nữa rồi, qua một thời gian nữa chúng ta liền có thể giải quyết."

Kỳ Hằng lắc đầu: "Ngươi không cần thiết phải vội vã gom đủ 2 tỷ như vậy, thiếu gia nói giỡn với ngươi mà thôi."

Tả Vân Phi nắm chặt nắm tay: "Mặc kệ thế nào, ta cũng không thể để Kỳ Thiếu Vinh kia xem thường."

Kỳ Hằng: "....."

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, hỏi: "A Hằng, có phải ngươi gạt Kỳ Thiếu Vinh trộm tới không?"

Kỳ Hằng sửng sốt một phen, không có trả lời.

Tả Vân Phi nhìn bộ dáng của Kỳ Hằng, đắc ý cười: "Quả nhiên là trộm tới!"

Kỳ Hằng nhíu mày, Tả Vân Phi hôn nhanh trên trán hắn một cái, "Ngươi có thể tới, ta rất cao hứng!"

.....

Sáng sớm, Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Trang Hạo thần thanh khí sảng đứng ở cửa biệt viện.

"Trang thiếu." Tả Vân Phi nhìn Trang Hạo mặt mày hớn hở, không khỏi có chút nghi hoặc.

Trang Hạo ném cho Tả Vân Phi một nụ cười sáng lạn, "Tả thiếu, ngươi nhất định không biết ai đã tới."

Tả Vân Phi ôm hai tay: "Ai?"

Kỳ Thiếu Vinh đi ra từ trong bóng ma, Tả Vân Phi nhìn thấy hắn, cực kỳ kinh ngạc.

"Thiếu gia, sao ngươi cũng tới?" Kỳ Hằng giật mình hỏi.

"Ta lo lắng ngươi lạc đường, cho nên tới xem ngươi!" Kỳ Thiếu Vinh tùy ý đáp.

Kỳ Hằng cười khan: "Thiếu gia, ngươi thật biết nói giỡn."

"Thiếu Vinh nói muốn đi xem Đại Địa Chi Hùng với chúng ta." Trang Hạo nói.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái, ánh mắt lại quay trở lại trên người Trang Hạo, "Ngươi muốn dẫn hắn đi?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

Tả Vân Phi kháng cự nhíu mày lại: "Vấn đề này ngươi nhất định phải suy xét cho tốt, lát nữa hắn bị Đại Địa Chi Hùng kia dẫm chết, ngươi cũng không tìm ai khóc được."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh tức giận nhìn Tả Vân Phi: "Tả Vân Phi, ý ngươi là gì, ngươi muốn đánh với ta một trận sao?" Tuy rằng thực lực của hắn kém hơn hai người này một ít, nhưng hắn có Thần Khí a!

"Lấy thực lực của Thiếu Vinh, tự bảo vệ mình hẳn là không có vấn đề gì, ngươi không cần lo lắng." Trang Hạo nói.

Tả Vân Phi tràn đầy hoài nghi nhìn Trang Hạo, "Ngươi xác định hắn có thể tự bảo vệ mình sao, hắn nhìn qua rất yếu ớt a."

Kỳ Hằng bất đắc dĩ nhéo Tả Vân Phi một cái, "Vân Phi, ngươi đừng

nói bậy."

Tả Vân Phi buồn bực nhún vai: "Không nói thì không nói."

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tả Vân Phi, thầm nghĩ: Tả Vân Phi này chưa nộp thuế đã kiêu ngạo như vậy, nhìn dáng vẻ này xem ra thái độ của hắn lúc trước đã quá khách khí rồi, để tên này được một tấc lại muốn tiến một thước!

.....

Ngày kế.

Kỳ Thiếu Vinh đi theo Tả Vân Phi cùng Trang Hạo vào rừng.

"Gấu trúc!" Kỳ Thiếu Vinh sợ hãi kêu một tiếng.

Lỗ tai lông xù xù kia, quầng thâm mắt vĩnh viễn không xóa được đi kia, cái bụng tròn vo kia.....

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt, trong lòng tràn đầy kinh ngạc, thứ gọi là Đại Địa Chi Hùng cư nhiên là quốc bảo! Kỳ Thiếu Vinh làm sao cũng không nghĩ tới lưu lạc tới thế giới này rồi hắn còn có thể nhìn thấy quốc bảo, cảm giác tha hương ngộ cố tri lập tức tràn đầy trong lòng.

"Cẩn thận một chút, đó là Đại Địa Chi Hùng!" Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái, quốc bảo cư nhiên là tồn tại mà ngay cả Trang Hạo cũng phải kiêng kị, quốc bảo quả nhiên rất lợi hại!

Tả Vân Phi dương tay, một chuỗi lôi điện dài dày đặc đánh lên đỉnh đầu Đại Địa Chi Hùng.

Kỳ Thiếu Vinh kéo tay Tả Vân Phi lại, Tả Vân Phi quay đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi làm cái gì?"

"Ngươi ra tay quá thô bạo, tên kia lớn lên manh như vậy, ngươi không biết ôn nhu một chút sao?" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Tả Vân Phi tràn đầy bất mãn: "Mắt của ngươi rốt cuộc có vấn đề gì, cái thứ tròn vo kia xấu muốn chết, manh chỗ nào?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tả Vân Phi này thật không có nhãn lực, cư nhiên dám nói quốc bảo không manh, tên này nên bị nước miếng ngôi sao dìm chết đuối!

"Thiếu Vinh, cục đất kia rất lợi hại, đừng thiếu cảnh giác." Trang Hạo vừa dứt lời, bảy hệ ma pháp liền bay về phía gấu khổng lồ.

Kỳ Thiếu Vinh a: "....." Trang Hạo cư nhiên hình dung quốc bảo là cục đất!

.....

Kỳ Hằng ở lại nơi cư ngụ, đợi đến giữa trưa liền nhìn thấy đám người Kỳ Thiếu Vinh phong trần mệt mỏi trở về.

"Thiếu gia, ngươi không sao chứ?" Kỳ Hằng hỏi.

"Hắn không có việc gì, chỉ là nhìn thấy Đại Địa Chi Hùng nên bị dọa choáng váng, bởi vì hắn quá sợ hãi, cho nên chúng ta đành phải rút lui trước." Tả Vân Phi nói.

"Tả Vân Phi, ngươi đừng nói hươu nói vượn!" Kỳ Thiếu Vinh liếc mắt với Tả Vân Phi một cái, thầm nghĩ: Tiểu tử này miệng quá tiện, ai bị dọa choáng váng chứ!

"Thiếu gia, rốt cuộc là có chuyện gì?" Kỳ Hằng hỏi.

"Yêu thú thánh cấp kia quá đáng yêu, hai tên này hoàn toàn không

biết thương hương tiếc ngọc!" Kỳ Thiếu Vinh trách móc.

Kỳ Hằng: "....."

"Kỳ thiếu a, nếu ta cùng Trang Hạo đều thương hương tiếc ngọc như ngươi nói, hiện tại chúng ta đã nằm trong bụng gấu mà không phải ngồi đây nói chuyện với ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tả Vân Phi một cái: "Được rồi, ngươi không phải vẫn bình yên đó sao, đừng ồn!"

"Hiện tại làm sao bây giờ? Bởi vì tên kia quá đáng yêu, chúng ta liền không đối phó với nó nữa?" Tả Vân Phi hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm, suy tư một chút: "Cũng không cần thiết, chúng ta có thể dùng trí thử xem."

"Dùng trí như thế nào?" Tả Vân Phi hứng thú bừng bừng hỏi.

"Cái này ta còn phải nghĩ thêm."

Trang Hạo: "Từ từ nghĩ, thế nào cũng ra biện pháp....."

Tả Vân Phi: "....."

.....

Trang Hạo nhìn rượu đầy viện tử, nhíu mày hỏi: "Ngươi cảm thấy như vậy có tác dụng sao? Đưa rượu cho Đại Địa Chi Hùng?"

"Ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá, nếu nó uống say, ngươi liền có thể trực tiếp khế ước!" Kỳ Thiếu Vinh hớn hở nói.

Trang Hạo: "....."

"Dù sao ngươi cùng Tả Vân Phi đã đánh với con gấu kia hơn một tháng cũng không làm được gì, cứ thử đi xem có được không?"

Trang Hạo cười khan: "Được rồi."

Tả Vân Phi đứng dựa cửa, quay sang Kỳ Hằng: "Ngươi tin được không? Thiếu gia nhà ngươi cư nhiên muốn đưa rượu cho con gấu kia, hắn đây là tư địch!"

"Thiếu gia làm như vậy hẳn là có đạo lý." Kỳ Hằng chắc chắn nói.

Tả Vân Phi tức giận nhìn Kỳ Hằng: "Thiếu gia nhà ngươi làm cái gì cũng đúng!"

Kỳ Hằng gật đầu: "Quả thật như thế."

Tả Vân Phi: "....."

Kỳ Hằng cười cười,: "Thiếu gia rất đa mưu túc trí, ở chung thời gian dài ngươi sẽ biết."

Tả Vân Phi: "....."

Kỳ Thiếu Vinh là người theo phái hành động, cùng ngày liền tìm người đặt hơn một ngàn tấn rượu đặt trong lãnh địa của Đại Địa Chi Hùng.

.....

"Ngao ô, ngao ô....."

Tả Vân Phi nguyên bản cho rằng Kỳ Thiếu Vinh đưa rượu, Đại Địa Chi Hùng sẽ không uống, cuối cùng chỉ là lãng phí một hồi, không ngờ Đại Địa Chi Hùng lại rất nể tình uống sạch.

Đại Địa Chi Hùng uống xong một lúc liền bắt đầu phát điên gào loạn suốt đêm.

Yêu thú còn dư lại trong rừng bị dọa chạy loạn khắp nơi, Tả Vân Phi

cùng Trang Hạo chỉ có thể đi tiếp ứng.

"Xem chủ ý xấu ngươi ra này!" Tả Vân Phi không vui nói.

Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi một cái: "Cũng không nhất định là chủ ý xấu, Thiếu Vinh nói chỉ cần khiến cho Đại Địa Chi Hùng quen mùi rượu, chúng ta liền có thể thêm mê dược vào trong."

Tả Vân Phi trợn trắng mắt: "Ngươi đây là gặp may mắn, nếu không phải trước đó chúng ta đã dẹp sạch gần hết khu rừng, hiện tại đã phải đối mặt với thú triều bùng nổ quy mô lớn!"

Trang Hạo cười cười: "Hiện tại không phải không có việc gì sao? Ngươi đừng buồn lo vô cớ....."

Tả Vân Phi: "....."

Hai đạo ánh sáng hắc bạnh như ẩn như hiện trong rừng.

"Ma pháp song hệ quang minh, hắc ám, là Thiếu Vinh!" Trang Hạo hưng phấn nói.

"Ta cảm giác được hơi thở của ma pháp kim hệ, Kỳ Thiếu Vinh kia còn mang theo cả Kỳ Hằng ra ngoài!"

------oOo------

Chương 211: Thu phục Đại Địa Chi Hùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 211

Chương 211: Thu phục Đại Địa Chi Hùng

Tả Vân Phi cùng Trang Hạo đang nói chuyện, một cây đại thụ che trời đột ngột từ dưới đất mọc lên, ầm ầm ngã xuống.

Một con gấu khổng lồ lung lay từ trên cây bò ra, mùi rượu nồng nháy mắt ập vào mặt.

"Mùi rượu nặng quá! Tên này uống không ít." Tả Vân Phi nhỏ giọng nói.

Gấu khổng lồ đá một chân vào tòa núi nhỏ bên cạnh, tiểu sơn lập tức liền đổ một khối đá lớn.

Gấu khổng lồ liên tục đá hơn mười chân, núi nhỏ rất nhanh liền trụi.

"Khả năng uống rượu của tên này thật quá kém!" Trang Hạo cảm thán.

Gấu khổng lồ lung lay đi về phía trước, làm như không nhìn thấy hai người Trang Hạo cùng Tả Vân Phi lướt ngang qua.

Tả Vân Phi nhìn gấu khổng lồ lung lay, mày nhăn chặt lại: "Ta cảm thấy chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng giải quyết con gấu này đi, nếu cứ để nó say khướt đi vào doanh địa, vậy chuyện này sẽ còn vui lắm!"

Trang Hạo gật đầu: "Ta cũng cảm thấy như vậy."

"Kỳ Thiếu Vinh vì sao lại thích thứ này?" Tả Vân Phi khó hiểu hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Ta không biết! Thiếu Vinh luôn có rất nhiều ý tưởng kỳ diệu."

"Không tốt, nó hình như đang đi tới chỗ A Hằng, mau ngăn lại!" Tả Vân Phi kích động hô lên.

Tả Vân Phi cùng Trang Hạo đuổi theo Đại Địa Chi Hùng, ba người lại kích phát một hồi đại chiến.

.....

Trong một biệt viện ngoài núi Thiên Tinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng kiệt sức của Tả Vân Phi cùng Trang Hạo, "Hai người các ngươi làm gì vậy, trông có vẻ rất mệt?"

Tả Vân Phi tức giận nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đều là do chủ ý xấu của ngươi, ngươi có biết sau khi Đại Địa Chi Hùng uống say liền bộc phát ra uy lực lớn hơn bình thường không?"

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ chuyển tầm mắt: "Sau khi Đại Địa Chi Hùng uống say có thể bộc phát ra uy lực lớn hơn lúc bình thường sao, điểm này ta quả thật không nghĩ tới."

Tả Vân Phi không vui nói: "Ngươi còn không nghĩ tới rất nhiều chuyện đi."

Kỳ Thiếu Vinh thấm thía vỗ vỗ bả vai Tả Vân Phi: "Tả thiếu, gặp chuyện nan giải phải nỗ lực nghĩ cách giải quyết mới là việc làm của kẻ thông miinh, liên tục oán hận không có bất cứ tác dụng gì."

Tả Vân Phi cười khan: "Thật đa tạ Kỳ thiếu chỉ điểm."

"Không cần khách khí, con người ta thích nhất chính là chỉ điểm cho những kẻ đang lạc lối."

Tả Vân Phi: "....."

"Thiếu gia, ngươi xem có thể hạ dược được chưa?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Dựa theo kế hoạch ban đầu của ta, tốt nhất vẫn nên để con gấu kia thích ứng hai ngày trước đã, nhưng dựa theo biểu hiện của nó hiện tại....."

"Lại thích ứng thêm hai ngày nữa, con gấu ngu xuẩn kia nói không chừng sẽ chạy tới doanh địa rồi." Tả Vân Phi nói.

Kỳ Hằng suy nghĩ một chút, khẩn trương mở miệng: "Bởi vì nghe được thanh âm con gấu kia gào rú trong rừng, các thương nhân hình như rất kinh sợ, bọn họ có vẻ đều đã biết trong rừng này có một con yêu thú thánh cấp."

Tả Vân Phi híp mắt: "Đám thương nhân kia đều thông minh như vậy sao, còn biết tới cả yêu thú thánh cấp, ta còn tưởng rằng đầu óc bọn họ đều đã bị vàng nhét đầy rồi."

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái: "Cái này cũng không có gì kỳ quái! Nếu là yêu thú cấp chín bình thường, không có đạo lý ngươi cùng Trang đại thiếu không khống chế được!"

Tả Vân Phi gật đầu: "Nói cũng phải!"

"Có rất nhiều thương nhân bởi vì sợ hãi, đã chạy rồi." Kỳ Hằng nói.

Tả Vân Phi trợn trắng mắt khinh thường: "Gặp được chút chuyện như vậy đã chạy, lá gan thật nhỏ, không làm nổi sinh ý lớn."

Kỳ Hằng: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh đổ một lọ dược tề xanh lam vào bình rượu.

Tả Vân Phi hoài nghi nhìn: "Ngươi xác định loại mê dược này có thể đánh đổ yêu thú thánh cấp?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu, dùng gậy pha lê quấy bình rượu: "Ta cũng không rõ lắm! Dù sao cũng chưa từng thử qua."

"Nếu ta uống vào thì thế nào?" Tả Vân Phi hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu, tươi cười sáng lạn: "Ta cũng không rõ lắm, nếu vận khí không tốt, ngươi ngủ một giấc, vài ngày sau tỉnh lại bình an không có việc gì, nếu vận khí tốt, có lẽ vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, ta có thể tìm một đối tượng khác xuất sắc hơn cho A Hằng."

Sắc mặt Tả Vân Phi lập tức tối sầm xuống, "Kỳ Thiếu Vinh, ngươi....."

Kỳ Hằng kéo Tả Vân Phi lại: "Thiếu gia đang nói giỡn."

Tả Vân Phi: "....."

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi có mấy phần nắm chắc?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Ta cũng không biết! Tạm thời thử xem xem đi."

Tả Vân Phi ôm hai tay, hừ một tiếng: "Chuyện tới nước này chỉ có thể coi ngựa chết thành ngựa sống chạy chữa."

.....

Từng vò rượu thật lớn từ trên trời rớt xuống, Đại Địa Chi Hùng nguyên bản đang nằm trên mặt đất đột nhiên mở mắt ra, tốc độ rơi của các bình rượu sau đó từ từ chậm lại.

Kỳ Thiếu Vinh lần đầu tiên xem rượu nhảy dù, tuy rằng đã được giảm tốc độ, mấy bình rượu vẫn cứ bị nứt ra.

Hắn xuyên thấu qua quang ảnh thạch theo dõi biểu hiện của gấu khổng lồ.

"Tên kia hình như khống chế tốc độ rơi của bình rượu, hắn thật thông minh!" Kỳ Thiếu Vinh cảm thán.

Tả Vân Phi cau mày lại: "Thông minh sao? Không nhìn ra."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Đại Địa Chi Hùng vừa nhấc chân, một vò rượu lập tức bay lên, đưa đến bên miệng của Đại Địa Chi Hùng, tất cả rượu bên trong đều đổ vào miệng nó.

"Ta còn lo rằng nó sẽ không uống, không ngờ lại uống vui vẻ như vậy!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Chúng ta có phải động thủ được rồi không?" Tả Vân Phi nóng lòng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta nghĩ chắc được rồi."

Trang Hạo, Tả Vân Phi, Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Hằng đi đến lãnh địa của Đại Địa Chi Hùng, nó vẫn đang nằm trên mặt đất, hô hô ngáy ngủ.

Tả Vân Phi nhìn Đại Địa Chi Hùng: "Tên này ngủ sâu thật, nó sẽ không đột nhiên tỉnh lại đi?"

Tả Vân Phi vừa nói xong, Đại Địa Chi Hùng liền nhảy dựng lên khỏi mặt đất, kịch liệt gầm rú.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn một màn này, không khỏi cảm thán Tả Vân Phi

miệng quạ đen thật lợi hại.

Đại Địa Chi Hùng múa may trên một cây trúc cao hơn trăm mét, trên mặt đất lập tức xuất hiện mấy cái hố sâu.

Tả Vân Phi nhíu chặt mày: "Tình huống gì thế này, tên kia hình như rất phấn khởi?"

Kỳ Thiếu Vinh cười gượng: "Có thể là dược hiệu đã hết đi."

Trong rừng, trúc sôi nổi hóa thành kiếm bay vụt về phía bốn người, Tả Vân Phi không rảnh tìm Kỳ Thiếu Vinh gây chuyện, chỉ có thể ưu tiên đối phó cục diện trước mắt.

Đại Địa Chi Hùng đấm đấm ngực, trong miệng gào rít chuỗi thanh âm không có quy luật.

Bị tiếng gào của Đại Địa Chi Hùng kích thích, Kỳ Thiếu Vinh chỉ cảm thấy trong người khí huyết giống như đã đảo lộn.

Đại Địa Chi Hùng gầm rú một hồi, oanh liệt ngã xuống mặt đất, bắt đầu ngáy vang.

Kỳ Thiếu Vinh thở phào nhẹ nhõm, may mắn, may mắn, chỉ là soái được ba phút.

Tả Vân Phi quay đầu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đây là thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh xấu hổ cười cười: "Ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá, chắc là uống say phát điên, giờ ngủ rồi."

Tả Vân Phi cười cười: "Phải vậy không? Thật quá tốt!"

Kỳ Thiếu Vinh chuyển tầm mắt, đẩy Trang Hạo một cái: "Mau đi thử đi! Có lẽ có thể khế ước."

Trang Hạo: "....."

.....

Núi Thiên Tinh.

Gấu khổng lồ ngồi trên đỉnh núi cao, một đám hộ vệ Tả gia mỗi người ôm một bình rượu đi qua bên cạnh nó.

Binh lính đưa rượu cho gấu khổng lồ liền có thể mang đi một khối khoáng thạch từ chỗ nó.

Kỳ Thiếu Vinh đứng xa xa nhìn một màn này, "Để Đại Địa Chi Hùng đào quặng, A Hằng, ngươi thật có sáng ý!"

Kỳ Hằng cười cười: "Ta chỉ nghĩ lung tung, Đại Địa Chi Hùng có thể khống chế đất, để nó hỗ trợ đào quặng liền tiết kiệm được không ít sức người sức của."

"Quả thật như thế! A Hằng, ngươi thật đa mưu túc trí, ta nguyên bản còn đang suy nghĩ khoáng thạch ở sâu dưới lòng đất phải đào ra như thế nào, hiện tại xem ra không cần sầu nữa." Tả Vân Phi tràn đầy tán thưởng nói. Năm đó Tả gia sở dĩ vứt bỏ khu mỏ này một phần cũng là bởi vì khoáng thạch nằm quá sâu dưới lòng đất, khai thác khó khăn.

Đại Địa Chi Hùng lười biếng uống rượu, một chưởng vỗ vào khối khoáng thạch to bên cạnh, khoáng thạch lập tức liền vỡ lụn thành mấy trăm khối thể tích tương đồng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đại Địa Chi Hùng nằm trên núi, vuốt cằm thầm nghĩ: Người ở thế giới này lá gan thật lớn, cư nhiên để quốc bảo thánh cấp làm thợ mỏ, tuy rằng năng suất cao, nhưng hình như vẫn có chút mất mặt.

Binh lính phụ trách khuân vác nơm nớp lo sợ nhìn gấu khổng lồ.

Trang Hạo cùng Tả Vân Phi đứng một bên: "Đám hộ vệ nhà ngươi

lá gan thật nhỏ, đi đường cũng run cầm cập, giống như thoái hóa khớp vậy."

Tả Vân Phi nhìn Trang Hạo một cái: "Không có biện pháp, người thường đối diện với yêu thú thánh cấp có thể đi đường đã rất không tồi rồi, đổi thành hộ vệ Trang gia các ngươi, nói không chừng đã sợ đến đái trong quần."

Trang Hạo không cho là đúng phản bác: "Ngươi suy nghĩ nhiều quá, nếu hộ vệ nhà ta tới đây, nhất định có thể hành tẩu như bay."

"Tả thiếu, nếu khu mỏ này qua tay có thể bán được bao nhiêu tiền?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Đại khái 3 tỷ đi, khu mỏ này sản lượng khoảng sản phong phú, có thể vượt quá mong đợi, hơn nữa, có Đại Địa Chi Hùng hỗ trợ khai thác, tiết kiệm được rất nhiều phí tổn, ta chỉ cần trả giá một ít rượu thấp kém mà thôi, dù sao con gấu ngốc kia cũng không phân biệt được tốt xấu." Tả Vân Phi nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tả Vân Phi: "Không được ngược đãi nó biết không?"

Tả Vân Phi khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, ta thật sự không hiểu, ngươi đã có Trang thiếu, vì sao còn mê luyến một con gấu như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh: "Đó là hai chuyện khác nhau, còn nữa, Tả thiếu, ngươi không nói lời nào cũng không có ai nghĩ rằng ngươi câm."

Tả Vân Phi: "....."

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Trang Hạo: "Ngươi muốn mang nó về sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Cũng được, nó đã một đống tuổi, thương tiếc nó một chút."

"Để nó lại làm công cho ta đi, ngươi mang về làm gì?" Tả Vân Phi nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

------oOo------

Chương 212: 2 tỷ tới tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 212

Chương 212: 2 tỷ tới tay

"Thiếu gia, đại trưởng lão tới." Đội trưởng đội hộ vệ Tả gia đi tới bẩm báo.

Tả Vân Phi cau mày lại: "Sao lại là lão nhân kia tới, không phải nên là gia chủ tới sao? Lão nhân kia vẫn luôn nhìn ta không thuận mắt, còn không phải là đại bỉ gia tộc ta đánh hắn một trận thôi sao, cũng không cần mang thù như vậy đi?"

Hộ vệ nghe được lời oán hận của Tả Vân Phi, khóe miệng không ngừng run rẩy.

Tả Vân Phi quay đầu nhìn Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Một lão nhân tới, ta đi ứng phó một chút."

"Lão nhân kia tới sẽ không có vấn đề gì đi?" Kỳ Hằng không yên tâm hỏi.

Tả Vân Phi lắc đầu, không thèm để ý nói: "Không thành vấn đề, hắn đánh không lại ta."

Kỳ Hằng chần chờ một chút: "Tốt nhất vẫn là đừng đánh với lão....."

Tả Vân Phi gật đầu: "Ta biết rồi."

Tả Vân Phi đi đến đại sảnh, nhìn thấy Tả Vĩnh Sinh đang ngồi uống trà ở chủ vị, "Gia chủ đâu?"

"Gia chủ có chuyện phải làm, cho nên phái ta tới." Tả Vĩnh Sinh đáp.

Tả Vân Phi ôm hai tay, ngồi xuống đối diện Tả Vĩnh Sinh, "Ai tới cũng được, thư chuyển nhượng khu mỏ đâu, mang tới chưa?"

"Tả Vân Phi, ngươi biết núi Thiên Tinh đáng giá bao nhiêu tiền không?" Tả Vĩnh Sinh hỏi.

"Không biết! Chắc là 2 tỷ đi, miễn cưỡng vừa đủ tiền sính lễ." Tả Vân Phi nói.

Tả Vĩnh Sinh nhìn Tả Vân Phi: "Núi Thiên Tinh khai phá toàn bộ, giá trị ít nhất cũng phải 6 tỷ."

Tả Vân Phi cười một tiếng: "Đại trưởng lão, thì ra khối đất này đáng giá như vậy, ta thật sự không biết a, như vậy xem ra ta kiếm lớn rồi!"

"Vân Phi, trưởng lão trong gia tộc thương nghị một chút, khối đất này là sản nghiệp quan trọng của gia tộc, không thể cho ngươi." Tả Vĩnh Sinh nói.

Hai mắt Tả Vân Phi lập tức lạnh xuống, "Lúc trước gia tộc không phải bỏ mặc khối đất này mốc meo sao? Hiện tại thấy ta kinh doanh không tồi, gia chủ liền muốn đòi lại, hắn thật không có mặt mũi!"

Tả Vĩnh Sinh tức giận cau mày lại: "Hoang đường, sao ngươi có thể nói gia chủ như vậy!"

"Thế nào, gia chủ dám làm, ta lại không thể nói?"

"Ngươi muốn cưới lão bà hoàn toàn không cần phải lấy núi Thiên Tinh làm sính lễ!" Tả Vĩnh Sinh nói.

Tả Vân Phi quay đầu, tựa tiếu phi tiếu nhìn Tả Vĩnh Sinh: "Là gia chủ muốn đổi ý, hay là đại trưởng lão ngươi tự ý quấy phá chuyện của ta?"

Tả Vĩnh Sinh thấy Tả Vân Phi đã động sát khí, cau mày lại: "Tả Vân Phi, ngươi muốn làm gì? Ngươi đúng là càng ngày càng càn rỡ!"

Tả Vân Phi không chút để ý lắc đầu: "Trên ngọn núi này có một con Đại Địa Chi Hùng thánh cấp, nếu ta mang nó xuống, ngươi vô tình bị chụp chết cũng không chừng."

Tả Vĩnh Sinh nhìn Tả Vân Phi, hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục tâm tình: "Ngươi không phải là muốn sính lễ 2 tỷ sao? Không cần phải đưa núi Thiên Tinh đi, 2 tỷ quá nhiều, ngươi có thể đi thương lượng với Kỳ Thiếu Vinh một chút!"

Tả Vân Phi ôm hai tay: "2 tỷ cũng không nhiều lắm! Giá trị con người lão bà của ta chính là cái giá này."

Tả Vĩnh Sinh nhìn Tả Vân Phi: "Ngươi cũng quá coi trọng hạ nhân của Kỳ Thiếu Vinh kia, ngươi thích ai không tốt, sao lại thích một kẻ hạ nhân của Kỳ Thiếu Vinh?"

Tả Vân Phi bóp lấy cổ Tả Vĩnh Sinh, "Ta thích ai thì có quan hệ gì với ngươi, ngươi chỉ cần đưa giấy chuyển nhượng đất ra đây là được, lão nhân chết tiệt, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, ngươi muốn chết sao?"

Tả Vĩnh Sinh đỏ mặt lên: "Gia chủ chưa đưa giấy chuyện nhượng cho ta!"

Tả Vân Phi cười nhạo một tiếng, tay nắm cổ Tả Vĩnh Sinh lại tăng thêm lực đạo, "Gia chủ không đưa cho ngươi, vậy hắn nói ngươi tới làm gì, chịu chết sao?"

"Gia chủ không đưa giấy chuyển nhượng cho ta, nhưng đưa ta thứ khác." Sợ bị Tả Vân Phi bóp chết, Tả Vĩnh Sinh vội nói.

"Thứ gì?" Tả Vân Phi hỏi.

Tả Vĩnh Sinh đưa một chồng giấy qua: "Đây là thẻ Tử Tinh mười cửa hàng lớn liên hợp phát hành, tổng cộng hai mươi tấm, mỗi tấm giá trị một trăm triệu."

Tả Vân Phi thu toàn bộ vào trong tay, "Nói sớm một chút không phải tốt rồi sao, ngươi không phải là muốn lén giấu đi?"

Tả Vĩnh Sinh không vui nhìn Tả Vân Phi: "Thẻ này không phải miễn phí, gia chủ còn có yêu cầu khác."

"Hắn nguyên bản đã nói muốn giao núi Thiên Tinh cho ta, hiện tại thấy ngọn núi kia khai phá không tồi, cho nên hối hận, hắn còn muốn thế nào nữa?" Tả Vân Phi không kiên nhẫn hỏi.

"Chú ý thái độ của ngươi, Tả Vân Phi, ngươi tốt xấu gì cũng là người Tả gia!"

Tả Vân Phi xách cổ áo Tả Vĩnh Sinh lên: "Nếu không phải xem trên phân nhượng đều là người Tả gia, ta đã sớm đánh chết ngươi."

"Núi Thiên Tinh sau này sẽ do gia tộc tiếp quản." Tả Vĩnh Sinh nói.

Tả Vân Phi gật đầu: "Được! Dù sao ta cũng không muốn quản."

.....

Tả Vân Phi đi vào đại sảnh, Kỳ Hằng thấy hắn tới, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Vân Phi, ngươi trở lại rồi, đại trưởng lão kia nói gì vậy?"

Tả Vân Phi ngồi xuống ghế: "Vốn dĩ gia chủ muốn đem ngọn núi vứt đi này cho ta, nhưng hắn đại khái phát hiện ngọn núi này là một con gà mái đẻ trứng vàng, cho nên dùng 2 tỷ tống cổ ta đi rồi."

"Nếu núi Thiên Tinh không còn do ngươi tiếp quản, vậy Đại Địa Chi Hùng làm sao bây giờ?" Trang Hạo hỏi.

"Cái này có hai loại phương án, nếu Trang thiếu không yên lòng, có thể mang nó đi, nếu yên lòng, để nó lại nơi này, Tả gia có thể ra 300 triệu một năm thuê nó hỗ trợ đào quặng, ta có thể trả trước tiền đặt cọc hai năm."

Trang Hạo gật đầu: "Nếu như vậy ta để nó lại nơi này trước đã, chờ ta trở lại hoàng đô rồi lại nghĩ xem nên an trí thế nào."

Tả Vân Phi gật đầu: "Được."

.....

Đám người Tả Vân Phi ở lại núi Thiên Tinh 2 tháng, quét sạch toàn bộ yêu thú bên trong.

Hai tháng sau, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo trở lại Nguyên Quốc, Tả Vân Phi mang theo Kỳ Hằng trở về Tả gia.

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trong xe ngựa, mặt ủ mày chau.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Lưu Vân gả đến hải tộc, Kỳ Hằng lại đi theo Tả Vân Phi về Tả gia, người bên cạnh ta bị một đám tiểu tử không thể hiểu được nhảy ra bắt cóc, ta thật đau lòng!" Kỳ Thiếu Vinh nhíu chặt mày nói.

"Nếu ngươi gả cho ta liền không cần đau lòng."

Kỳ Thiếu Vinh: "Cái này để về sau rồi nói....."

Trang Hạo: "....."

"Ta đúng là ra thất sách! Vốn định ra 2 tỷ để tiểu tử Tả Vân Phi kia biết khó xử một chút, kết quả, hắn thật sự gom đủ, sớm biết vậy ta đã ra giá cao hơn chút."

Trang Hạo cười cười: "Kỳ Hằng có thể tìm được người có năng lực như vậy, ngươi nên mừng cho hắn a!"

"Nói thì nói như vậy, nhưng ta luôn cảm thấy có chút quái quái."

"Thế giới này thực lực mới là căn bản, có lẽ ta nên thay đổi thái độ một chút." Kỳ Thiếu Vinh nói.

.....

Trang gia.

"Ngươi trở lại rồi!" Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo.

"Đúng vậy! Tam thúc."

Trang Nhân Tuyền vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Ngươi càng lớn càng chắc nịch."

Trang Hạo cười cười: "Cũng như vậy."

"Ta nghe nói ngươi khế ước một con Đại Địa Chi Hùng thánh cấp?" Trang Nhân Tuyền hỏi.

Trang Hạo cau mày, quay đầu nhìn Trang Nhân Tuyền: "Tam thúc, ngươi đã biết?"

"Chuyện này lớn như vậy, ta sao có thể không biết, phỏng chừng hoàng đế bệ hạ còn biết sớm hơn ta." Trang Nhân Tuyền trào phúng nói.

Trang Hạo: "....."

"A Hạo, ngươi thật lợi hại, yêu thú thánh cấp cũng có thể khế ước!" Trang Nhân Tuyền cảm thán nói.

Trang Hạo cười cười; "Cũng không phải chỉ có công lao của ta, chủ

yếu là dược tề của Thiếu Vinh lợi hại."

"Thủ đoạn của Kỳ tứ thiếu người thường quả thật không thể so nổi."

"Ta cùng Thiếu Vinh định ra ngoài đi dạo một chuyến." Trang Hạo nói.

Trang Nhân Tuyền không khỏi kinh ngạc: "Kỳ Thiếu Vinh định ra ngoài đi dạo, hắn đi được sao?"

Trang Hạo cười cười: "Kỳ Hằng chạy theo Tả Vân Phi, Bích Lưu Vân lại gả vào hải tộc, nếu chỉ có Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm, thật sự không thể giải quyết được tất cả mọi chuyện, hơn nữa, Thiếu Vinh cảm thấy tư chất tu luyện của Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm đều phi thường xuất sắc, bởi vì sinh ý cửa hàng mỹ phẩm bận rộn mà hạn chế hai người tăng trưởng thực lực thì quá đáng tiếc, cho nên hắn định qua tay một phần sản nghiệp ra ngoài."

Trang Nhân Tuyền tràn đầy ngoài ý muốn: "Kỳ Thiếu Vinh muốn qua tay sinh ý?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

"Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên sẽ không có ý kiến đi?" Trang Nhân Tuyền hỏi.

"Thiếu Vinh đã sớm tìm hai người nói qua, Dịch Phàm rất cao hứng, hắn đã sớm muốn qua tay một ít sinh ý bồi Mộ Đình Hiên đi thăm thú các nơi." Trang Hạo nói.

Trang Nhân Tuyền trầm ngâm một chút: "Cũng phải, Kỳ tứ thiếu còn trẻ, lại còn đang trong thời điểm phong hoa chính mậu, nếu quá mức cố kỵ sinh ý sẽ hạn chế bọn họ phát triển."

"Thiếu Vinh cũng nghĩ như vậy."

Trang Nhân Tuyền nhìn Trang Hạo: "Ngươi cùng Thiếu Vinh ra

ngoài định đi nơi nào?"

"Đi Đế Lan thành." Trang Hạo đáp.

"Kinh đô của ma pháp?" Trang Nhân Tuyền kinh ngạc hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

Đế Lan thành được xưng là kinh đô của ma pháp, truyền thuyết nói rằng nơi đó là khởi nguyên của ma pháp, Đế Lan thành có rất nhiều di tích ma pháp tồn tại mấy trăm năm, gần mấy năm này, có rất nhiều ma pháp sư tới được thánh cấp đều nhờ gặp được cơ duyên trong Đế Lan thành.

"Lấy thực lực của ngươi hiện tại tới nơi đó cũng tốt, bất quá, tới rồi nhất định phải điệu thấp, thân phận người Trang gia ở đó hoàn toàn không có tác dụng gì." Trang Nhân Tuyền dặn dò.

Trang Hạo gật đầu: "Ta rõ ràng."

Đế Lan thành bên kia có rất nhiều ma pháp sư thánh cấp, rêu rao ở nơi đó thật sự không phải lựa chọn tốt đẹp gì.

Kinh đô ma pháp là thánh địa trong lòng vô số ma pháp sư, đại đa số ma pháp sư có chút thành tựu đều muốn tới nơi đó đi dạo, giá hàng ở Đế Lan thành cao có tiếng, không có chút tài sản trong người tới đó hoàn toàn là chịu tội.

------oOo------

Chương 213: Đế Lan thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

TSCPTĐK - Chương 213

Chương 213: Đế Lan thành

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo ngồi Thanh Thiên Bằng, phi hành gần nửa tháng mới tiến vào lãnh địa của Đế Lan Thành.

"Đây là Đế Lan thành sao?" Thanh Thiên Bằng ngừng lại bên ngoài Đế Lan thành.

Đế Lan Thành là thánh địa ma pháp, mọi người sau khi tiến vào Đế Lan thành chỉ có thể đi bộ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thấy từng tòa cổ tháp cao ngất trong mây, cùng với tường thành chạy dài vạn dặm mang hơi thở uy nghiêm nói không nên lời.

"Thật nhiều tháp! Mấy tòa tháp này xây cao thật!" Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu nhìn, nhịn không được cảm thán.

"Đúng vậy! Nghe nói ma pháp sư cổ đại cảm thấy xây càng cao càng có thể tiếp xúc với chân lý của ma pháp, cho nên mấy tòa tháp này mới xây cao như vậy."

"Đúng là có không ít!" Kỳ Thiếu Vinh toái toái niệm.

"Mặc kệ mấy tòa tháp này, chúng ta vào thành đi." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

"Tường thành này có chút nát, hẳn là đã tồn tại mấy vạn năm rồi đi." Kỳ Thiếu Vinh thuận miệng nói.

"Nó đã ở đây mấy chục vạn năm lịch sử."

"Sao không có ai tu sửa lại?" Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc hỏi.

Trang Hạo cười khổ: "Thật ra có rất nhiều người muốn, bất quá, không ai dám động tay làm, trên tường thành này có rất nhiều chú ngữ ma pháp, một phần trong đó đã mơ hồ, bởi vì tường thành bị tổn hại, chỉ còn lại một nửa."

"Nếu muốn tu bổ tường thành, khẳng định là phải di dời chú ngữ bên trên đi, như vậy sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định....."

"Phải biết rằng mỗi năm đều có rất nhiều ma pháp sư tới tường thành này tìm hiểu ma pháp."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Như vậy a! Nơi này quả thật có không ít chú ngữ ma pháp, nếu là bởi vì chú ngữ, sao chép lại là được rồi."

"Không đơn giản như vậy, rất nhiều chú ngữ ma pháp nơi này là dùng pháp ngữ thượng cổ viết, văn tự thượng cổ đã thất truyền nhiều năm, cho nên đại bộ phận chú ngữ ma pháp đều không thể dùng được." Trang Hạo giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế!"

"Bên trong kinh đô của ma pháp có rất nhiều cao thủ, sau khi đi vào nhất định phải điệu thấp." Trang Hạo dặn dò.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta biết, ta biết, ta vẫn luôn là một người điệu thấp."

Trang Hạo: "....."

.....

Đi vào Đế Lan thành, Kỳ Thiếu Vinh liền cảm nhận được hơi thở nồng hậu của ma pháp.

Cửa hàng quyển trục, pháp khí, nguyên liệu ma pháp khắp nơi đều có.....

Ở Đế Lan thành, chuyện hưng thịnh nhất chính là trộm mộ.

Đế Lan thành là kinh đô của ma pháp, nơi mai táng vô số hiền tiên, mỗi mộ địa một hiền tiên được khai phá ra liền đại biểu cho một kho báu tài phú kếch xù được phát hiện, đương nhiên, mộ địa của thánh giả cổ đại thông thường đều được lấp kín bởi các cơ quan, hơi không lưu ý một chút liền vạn kiếp bất phục.

Kỳ Thiếu Vinh đi trên đường, hai mắt sáng lên, "Trình độ ma pháp của người ở nơi này cao hơn Nguyên Quốc rất nhiều a!"

Trang Hạo gật đầu, "Đó là đương nhiên, ngươi cũng không nhìn xem giá đất ở nơi này cao hơn ở Nguyên Quốc tận mấy chục lần a!"

"Nói cũng phải!" Nguyên Quốc so với Đế Lan thành quả thật không khác gì nông thôn.

"Vì sao giá đất ở nơi này lại cao như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Nơi này là cái nôi của vô số cường giả thánh cấp, tồn tại rất nhiều di tích cổ, không chừng nơi nào đó còn có cả y bát thánh nhân thượng cổ lưu lại, hơn nữa, trình độ nồng đậm của ma pháp ở nơi này cao hơn ở Nguyên Quốc mấy chục lần." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Quả thật như vậy!"

Trang Hạo kéo tay Kỳ Thiếu Vinh: "Đi thôi, nghe nói tới Đế Lan thành

rồi không thể không đến Hiệp Hội Lính Đánh Thuê ở đây một chuyến."

.....

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh mới vừa tới hiệp hội, một lính đánh thuê đã đi đến.

"Hai vị thiếu gia cũng là vì thăm dò lăng mộ của Hỏa Ma Vương Côn Phong mà đến sao?" Lính đánh thuê làn da ngăm đen, diện mạo trung hậu thành thật hỏi.

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh trước khi tiến vào Đế Lan thành đã tiến hành ngụy trang dung mạo cùng tu vi, hai người hiện tại quả thật rất giống con em quý tộc bình thường.

Ánh mắt Kỳ Thiếu Vinh đảo qua, phát hiện bên trong Hiệp Hội Lính Đánh Thuê có không ít con em quý tộc trang phục ngăn nắp.

Hắn gật đầu cười: "Đúng vậy! Chúng ta cũng tới vì lăng mộ của Hỏa Ma Vương Côn Phong."

"Thiết Huyết dong binh đoàn chúng ta mới vừa từ chỗ lăng mộ của Hỏa Ma Vương Côn Phong trở về, khai quật được không ít đồ trân quý." Nam tử mặt đen nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nghe không tồi!"

"Hai vị thiếu gia nếu muốn, dong binh đoàn chúng ta có thể mang hai vị đi, bất quá, phí bảo hộ....."

"Cần bao nhiêu?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Một trăm vạn đồng vàng."

Kỳ Thiếu Vinh nhăn mày: "Được rồi!" Một trăm vạn đồng vàng ở Nguyên Quốc đã được coi là không ít, nhưng tới Đế Lan thành, cái

giá này lại tương đối phúc hậu.

Nam tử mặt đen chà xát tay: "Cái này, hai vị có thể trả trước một phần tiền đặt cược được không?"

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày lại: "Tiền đặt cọc, bao nhiêu?"

"40 vạn."

Thấy Kỳ Thiếu Vinh sảng khoái thanh toán, nam tử đầy mặt tươi cười, đưa Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đến lãnh địa của Thiết Huyết dong binh đoàn.

Kỳ Thiếu Vinh vào bên trong lều trại lớn nhất, nhìn thấy một đôi tỷ đệ ngồi vây quanh đoàn trưởng Thiết Huyết dong binh đoàn, nghe hắn kể về công tích vĩ đại của mình.

Nhìn thấy có người tiến vào, thiếu nữ mặc váy bồng chuyển người qua hỏi, "Baal, hai người kia là ai?"

"Qua Nhã tiểu thư, hai vị thiếu gia này cũng muốn tới lăng mộ của Hỏa Ma Vương Côn Phong, ta thuận đường mang theo bọn họ." Baal đáp.

Thiếu nữ mặc váy bồng cau mày lại: "Baal, ta đã giao 300 vạn đồng vàng thuê dong binh đoàn các ngươi, ngươi lại kéo hai người lạ tới đây như vậy, nếu gặp phải nguy hiểm, các ngươi sẽ bảo vệ ta cùng đệ đệ hay bảo vệ hai tên này?"

Baal cười cười: "Nếu gặp phải nguy hiểm, chúng ta đương nhiên sẽ ưu tiên bảo hộ Qua Nhã tiểu thư."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Baal, mày nhăn chặt lại: "Ngươi có ý gì?"

"Tiểu thiếu gia, ngài đừng gấp gáp, nếu ngài đã giao tiền, ta đương nhiên sẽ phái người bảo hộ, chẳng qua, người bảo hộ hai vị không phải tinh anh, dù sao Qua Nhã tiểu thư cũng trả gấp ba ngài, một

phân tiền một phân hàng a." Baal nói.

Kỳ Thiếu Vinh cau mày, hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Cái tên bộ dáng thành thật này hoàn toàn không thành thật chút nào a! Hắn đã nói mà, sao phí bảo hộ có thể tiện nghi như vậy, hắn còn tưởng rằng nhặt được của hời, thì ra chỉ là đi nhờ xe.

.....

Trang Hạo đi tới một bên, thả ra một ngọn lửa, đưa thịt lên nướng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi đúng là có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh!"

Trang Hạo cười cười: "Có gì không thể thích ứng đâu, dù sao cũng sớm không trông cậy vào đám người này được."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói cũng phải!"

Qua Nhã tiểu thư đi ra khỏi lều trại: "Hai người các ngươi cũng muốn tới lăng mộ của Côn Phong sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

Qua Nhã nhìn thịt nướng của hai người, nhăn mày lại: "Các ngươi ăn cái này?"

"Hương vị của thịt nướng cũng không tệ lắm." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Qua Nhã trợn trắng mắt: "Thịt nướng thì có gì ngon, vào ăn một ít đi, dù sao ta cũng mang theo rất nhiều, ăn không hết."

Kỳ Thiếu Vinh đứng lên,đi vào trong lều trại: "Được rồi."

Qua Nhã nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Hai người các ngươi từ đâu tới? Ta cùng đệ đệ tới từ Phàm Nguyệt thành, phụ cận Đế Lan thành, gia gia ta là thành chủ."

Lấy Đế Lan thành làm trung tâm, xung quanh có không ít tiểu thành, mỗi tiểu thành đều có một vị thành chủ, thông thường thực lực của thành chủ đều không kém đi đâu được.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Qua Nhã, thầm nghĩ: Muội tử này thật chân thành a! Vừa tới cửa liền tự động báo gia môn.

"Các ngươi từ đâu tới?" Qua Nhã tò mò hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Chúng ta tới từ một quốc gia nhỏ cách rất xa nơi này."

Qua Nhã nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Các ngươi đường xá xa xôi đuổi tới như vậy thật không dễ dàng."

"Cũng thường thôi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn đồ ăn đầy bàn, không khỏi chấn kinh một phen, "Tiểu thư ra ngoài còn mang theo đầu bếp?"

Qua Nhã lắc đầu: "Không có, đầu bếp nhà ta làm rất nhiều, ta đặt trong nhẫn không gian."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế! Tiểu thư chuẩn bị thật đầy đủ."

Qua Nhã cười cười: "Đệ đệ ta tương đối kén ăn, đồ ăn bên ngoài hắn không nuốt trôi được."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Qua Lâm bên cạnh Qua Nhã: "Tiểu thư đúng là một tỷ tỷ tốt!"

Hai tên tiểu tử này không phải đi thám hiểm, là đi du lịch đi!

Qua Nhã cười cười, không nói gì thêm.

.....

"Qua Nhã tiểu thư, ta ra ngoài tuần tra trước một chút." Kim Cách nói.

Qua Nhã gật đầu: "Cứ tự nhiên."

Qua Nhã nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Đó chính là Kim Cách tiên sinh của Thiết Huyết dong binh đoàn, hắn năm nay mới 30 tuổi, vậy mà đã có thể lập nên đại dong binh đoàn này, thật ghê gớm!"

Kỳ Thiếu Vinh cười khan: "Ghê gớm, rất ghê gớm!"

Qua Nhã nhìn Kỳ Thiếu Vinh, lại nhìn Trang Hạo: "Tuổi của các ngươi có vẻ không cách biệt hắn bao nhiêu, vậy mà tựa hồ vẫn chưa làm nên trò trống gì, các ngươi nên học tập hắn một chút!"

Kỳ Thiếu Vinh chuyển tầm mắt: "Đương nhiên."

Kỳ Thiếu Vinh không cao hứng nghiến răng, thời điểm hắn tới nơi này tuy rằng đã dịch dung cho tướng mạo thành thục hơn một chút, nhưng cũng không đến mức nhìn như 30 tuổi đi.

"Qua Nhã tiểu thư, ngươi cảm thấy có hứng thú với lăng mộ của Hỏa Ma Vương?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Qua Nhã cười cười: "Ta nghĩ không phải chỉ có mình ta có hứng thú, nghe nói bên trong lăng mộ của Hỏa Ma Vương có cất giấu mồi lửa."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Là như vậy sao!"

.....

Méoo: Chị gái tui trans truyện nhé, các tình yêu vào đọc nào XD XD

Link đây: *https://dreamhouse2255.wordpress.com/2020/02/05/dou-trabinh-thienquang/*

------oOo------

Chương 214: Vong linh trấn nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 214

Chương 214: Vong linh trấn nhỏ

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo cọ một bữa cơm ở chỗ Qua Nhã rồi đi ra.

"Ngươi thấy thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Đế Lan thành tồn tại rất nhiều truyền thuyết thám hiểm, mấy truyền thuyết này hấp dẫn vô số người trẻ tuổi tới tìm tòi, mà dong binh đoàn này có lẽ chính là đặc biệt chuẩn bị cho đám người trẻ tuổi đó." Trang Hạo suy nghĩ một chút nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Sao ta cảm thấy mang theo một đám thiếu gia tiểu thư đi theo tính nguy hiểm còn lớn hơn!"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Ta thấy chưa chắc đã thật sự là đi thám hiểm, chỉ là tới các nơi đã được khai quật ngắm cảnh du lịch mà thôi." Nghe nói lăng mộ của Hỏa Ma Vương đã được khai quật một đoạn thời gian, bọn họ hiện tại tới khẳng định cũng không vớt được cái gì.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Nếu như vậy chúng ta có cần tiếp tục đi theo dong binh đoàn không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Cái này để ngươi quyết định đi."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Tiền đã thanh toán, tạm thời đi theo bọn họ một chuyến đi." Dù sao ngoại trừ lăng mộ Hỏa Ma Vương, bọn họ cũng không biết phải đi nơi nào.

Trang Hạo gật đầu: "Nói cũng phải!"

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi tới một bên, tiếng nói chuyện của đoàn trưởng cùng đoàn phó dong binh đoàn truyền vào trong tai hắn.

"Đoàn trưởng, chúng ta thật sự phải mang theo Qua Nhã cùng Qua Lâm tới lăng mộ của Hỏa Ma Vương sao? Đó chính là cháu trai cùng cháu gái của thành chủ Phàm Nguyệt Thành a, nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, chúng ta liền gặp phiền toái lớn." Đoàn phó lo lắng nói.

Đoàn trưởng tóc vàng không thèm để ý đáp: "Có gì quan trọng đâu, dù sao lăng mộ của Hỏa Ma Vương đã bị khai quật gần hết, cứ coi như là dẫn bọn họ đi dạo huyệt mộ một vòng ngắm cảnh, không có gì nguy hiểm cả!"

Đoàn phó gật đầu: "Nói cũng phải, hai vị kia nhìn thấy huyệt mộ không có gì để chơi liền muốn đi nơi khác."

Đoàn trưởng tóc vàng nhíu lại mày, suy tư một chút: "Chắc không đáng lo đâu, lấy thực lực của hai vị kia, hẳn là cũng có chút khả năng tự bảo vệ mình."

"Đoàn trưởng, Qua Nhã tiểu thư hình như rất thưởng thức bộ dáng của ngươi!" Đoàn phó ái muội cười nói.

Đoàn trưởng tóc vàng cười nhạt: "Chắc vậy đi, hai người Baal mang đến lúc sau kia là ai, trông có vẻ lạ mắt!"

"Baal cũng không quá rõ ràng lai lịch của bọn họ, chỉ là ngẫu nhiên

gặp được trên đường, thuận tiện mang bọn họ về, hẳn cũng là con em quý tộc không phải lao động gì, trả 100 vạn, ứng trước 40." Đoàn phó nói.

Đoàn trưởng tóc vàng gật đầu: "Một trăm vạn không ít, chú ý hai người kia một chút, đừng để bọn họ xảy ra chuyện xấu gì."

"Đoàn trưởng yên tâm." Đoàn phó vỗ vỗ ngực.

.....

"Kim Cách đoàn trưởng, chúng ta khi nào đi?" Qua Nhã ôm váy đi ra hỏi.

"Xin lỗi, để Qua Nhã tiểu thư chờ sốt ruột rồi, buổi chiều chúng ta sẽ đi." Kim Cách nói.

Qua Nhã gật đầu: "Được, làm phiền đoàn trưởng."

Qua Nhã nhìn về phía Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh: "Chúng ta chuẩn bị xuất phát đi đến lăng mộ của Hỏa Ma Vương, các ngươi cao hứng không?"

"Đương nhiên cao hứng." Kỳ Thiếu Vinh cười đáp.

Qua Nhã nhìn kim cách bóng dáng, thiên đầu, đối với Kỳ Thiếu Vinh, nói: "Kim Cách đoàn trưởng từng suất lĩnh dong binh đoàn bắt sống kim mãng cấp bảy, rất lợi hại đi!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Rất lợi hại, rất lợi hại." Đáng chết, một trăm vạn ở Nguyên Quốc đã có thể thuê tới mấy cao thủ cấp bảy, hắn đúng là lên thuyền giặc mà!

"Tiểu thư, ngươi không đổi một bộ váy khác sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ váy dày nặng của Qua Nhã hỏi.

Qua Nhã tại chỗ quay một vòng, "Váy này của ta khó coi sao?"

"Đẹp." Kỳ Thiếu Vinh rầu rĩ đáp.

Qua Nhã nghiêng đầu cười: "Vậy là tốt rồi, ta còn tưởng rằng bộ váy này khó coi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tuy rằng đẹp, nhưng nhìn cũng quá mệt.

Trang Hạo nhìn bóng dáng Qua Nhã rời đi, "Không có việc gì, nếu như gặp phải nguy hiểm, nàng đứng sau còn có thể kéo dài thêm một chút thời gian."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Hai vị, thế nào, dong binh đoàn chúng ta không tồi đi?" Baal đi về phía hai người hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh cười gượng hai tiếng: "Nhìn qua không tồi, nghe nói đoàn trưởng của các ngươi rất xuất sắc?"

Baal lập tức phấn chấn, "Đoàn trưởng của chúng ta chính là thanh niên tài tuấn nổi danh của Đế Lan thành, thành chủ Đế Lan thành còn từng mời hắn gia nhập đội hộ vệ phủ thành chủ, bất quá, đoàn trưởng tận sức muốn phát triển dong binh đoàn, cho nên cự tuyệt."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế! Nhìn dáng vẻ này xem ra đoàn trưởng của các ngươi là người rất có mộng tưởng."

Baal gật đầu: "Đương nhiên, chí hướng đoàn trưởng của chúng ta rất cao xa."

.....

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trong xe ngựa của dong binh đoàn, nhìn ra phong cảnh bên ngoài.

Hai tỷ đệ Qua Nhã, Qua Lâm ngồi đối diện Kỳ Thiếu Vinh cùng

Trang Hạo, rất có hứng thú xuyên thấu qua xe ngựa đánh giá khung cảnh xung quanh.

"Tỷ tỷ, chúng ta có thể tìm được mồi lửa tinh sao?" Qua Lâm hỏi.

Qua Nhã gật đầu: "Nhất định có thể tìm được, Kim Cách đoàn trưởng nói, lần trước hắn đã nhìn thấy mồi lửa tinh, bất quá, mồi lửa kia bị một đám hỏa dơi bảo hộ, chỉ cần dẫn dắt hỏa dơi rời đi, chúng ta liền có thể bắt được mồi lửa tinh."

Qua Lâm hưng phấn nói: "Thật tốt quá, nếu ta bắt được mồi lửa tinh, đường huynh sẽ không bao giờ mắng ta ngu ngốc nữa."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Thì ra không phải chỉ có mình hắn cảm thấy tên Qua Lâm này ngu ngốc! Thành chủ Phàm Nguyệt thành đúng là yên tâm, cư nhiên thả đôi tỷ đệ ngốc này ra.

Qua Lâm nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Này, nếu lát nữa các ngươi nhìn thấy mồi lửa tinh, đừng mong đoạt với ta!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Yên tâm đi, sẽ không đoạt với ngươi."

Qua Lâm vừa lòng cười cười: "Coi như các ngươi thức thời."

"Tới rồi!" Đoàn xe hết ban ngày, hiện tại đã dừng lại.

.....

Kỳ Thiếu Vinh từ trên xe ngựa đi xuống, một cỗ hơi thở ma pháp ập vào mặt.

"Phế tích? Lăng mộ của Hỏa Ma Vương ở đây sao?"

Kim Cách đi tới đáp: "Không phải, đi xuyên qua trấn nhỏ này mới tới được lãnh địa của Hỏa Ma Vương, nơi này xe ngựa không thể đi, chỉ có thể đi bộ."

"Hơi thở ma pháp ở nơi này có chút cổ quái!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Nơi này vốn là một thành trấn phồn hoa, nhưng sau khi một ma pháp sư vong linh tới, làm một ít thực nghiệm, nó liền biến thành tử thành." Kim Cách giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Là như vậy sao!"

Ma pháp sư thánh cấp tuy rằng có thể sống được trên ngàn năm, nhưng cũng không phải trường sinh bất tử, vì theo đuổi vĩnh sinh, rất nhiều ma pháp sư sẽ thử đủ loại phương pháp.

Ma pháp sư vong linh bởi vậy mà ra đời, một ít ma pháp sư không muốn chết đi, liền thông qua phương pháp đặc thù biến cơ thể mình thành nửa người nửa vong linh, ma pháp sư vong linh có còn được gọi là người sống hay không, không ai có thể nói rõ ràng.

Ma pháp sư vong linh có rất nhiều điểm tương đồng với ma pháp sư ám hệ, cho nên có một đoạn thời gian, rất nhiều quốc gia từng đưa ra đạo luật chống lại ma pháp sư ám hệ, không ít ma pháp sư ám hệ bị người bắt hại, nhưng mấy hành động này cũng không hạn chế được số lượng ma pháp sư vong linh tăng lên, ngược lại còn bức một ít ma pháp sư ám hệ đi đến đường cùng phải trở thành ma pháp sư vong linh.

Đáng ăn mừng là Nguyên Quốc ở điểm này coi như khá khai sáng.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi không sao chứ, người bình thường đi đến chỗ này đều sẽ cảm thấy không quá thoải mái."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu, "Ta không có việc gì, thực tế còn cảm thấy rất thân thiết."

Kỳ Thiếu Vinh mang trong người song hệ ma pháp quang minh, hắc ám, đối với ma pháp vong linh cũng không cảm thấy mâu thuẫn gì.

Trang Hạo: "....."

Khi đi qua đường nhỏ, thỉnh thoảng sẽ có yêu thú vụt ra, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo dưới bảo hộ của dong binh đoàn không cần hành động gì nhiều, tránh ở một bên xem náo nhiệt.

Tuy rằng đối phó với đám yêu thú kia đối với hai người hoàn toàn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nói thế nào cũng phải trả một trăm vạn cho dong binh đoàn, vật tẫn kỳ dụng đi.

Đôi tỷ đệ thật ra rất có lòng tương trợ, tuy rằng hai người hơi yếu một chút, nhưng có còn hơn không.

.....

Phòng ốc trong trấn nhỏ đều đã sập, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy những thi hài đen ngòm.

"Đoàn trưởng, thời gian không còn sớm, chúng ta hạ trại ở lại trong trấn này đi." Qua Nhã nói.

Baal cau mày, giành đáp: "Chỉ sợ không được."

Qua Nhã nhìn Baal: "Vì sao?"

"Qua Nhã tiểu thư, ngươi có lẽ không biết, trấn nhỏ này bị nguyền rủa, người ở lại đây thường xuyên mất tích." Baal khẩn trương nói.

"Nguyền rủa? Baal, một lời đồn đãi cũng dọa ngươi sợ như vậy!" Qua Nhã bất mãn mắng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn giày dưới chân Qua Nhã, nhướng mày, thầm nghĩ: Giày cao gót ở đâu cũng rất được hoan nghênh a! Giày của vị Qua Nhã tiểu thư này cao cũng phải tới mười centimet, nàng dùng đôi giày này đi bộ với bọn họ cả đoạn đường, thật sinh mãnh!

"Ta mặc kệ, chúng ta ở lại nơi này đi, cho dù có nguyền rủa, ta cũng muốn xem xem nguyền rủa kia có thể làm gì được ta!" Qua Nhã

dậm chân nói.

Qua Lâm tán đồng gật đầu: "Nói đúng, cái gọi là nguyền rủa cũng chỉ là người nào đó giả thần giả quỷ mà thôi!"

"Qua Nhã tiểu thư, chúng ta đi thêm nửa canh giờ nữa là có thể rời khỏi nơi này rồi." Baal khuyên nhủ.

Qua Nhã bất mãn dậm dậm chân: "Ta mặc kệ, dù sao ta cũng sẽ không đi nữa!"

Kim Cách nhíu mày: "Nếu như vậy chúng ta liền nghỉ ngơi tại chỗ đi."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo vào trong trấn nhỏ, tìm một chỗ ngồi xuống.

Qua Lâm chống eo đi tới trước mặt hai người.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người tới, ngẩng đầu hỏi: "Qua Lâm thiếu gia, có chuyện gì không?"

Qua Lâm nhíu mày nói: "Vừa rồi hai người các ngươi không ra tay chút nào."

Kỳ Thiếu Vinh áy náy cười cười: "Ta vừa nhìn thấy đám yêu thú kia liền mềm chân, không đứng dậy nổi, hắn cũng như vậy." Kỳ Thiếu Vinh chỉ chỉ Trang Hạo nói.

Qua Lâm nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo: "Các ngươi thật yếu ớt!"

Kỳ Thiếu Vinh cười khan: "Chắc vậy đi."

"Bất quá, các ngươi thật xứng đôi, đều yếu ớt như nhau."

Trang Hạo cảm kích cười với Qua Lâm: "Đa tạ khích lệ."

Qua Lâm khinh thường nhìn Trang Hạo một cái, xoay người rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Có phải đầu ngươi bị cái gì đập vào không, tiểu tử kia nói ngươi yếu ớt, ngươi còn cảm tạ hắn?"

"Ta cảm tạ hắn cũng không phải bởi vì hắn nói ta yếu ớt, mà là bởi vì hắn nói ta xứng đôi với ngươi." Hai mắt Trang Hạo sáng lấp lánh nhìn Kỳ Thiếu Vinh, lại bổ sung: "Chỉ từ điểm hắn nhìn ra chúng ta xứng đôi, tên kia còn rất tinh mắt."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Méoo: Tui sẽ edit hết tối nay thôi nhé, bắt đầu từ tuần sau, tui muốn tập trung để ôn thi đại học, nên trong khoảng thời gian drop này, tui sẽ đọc lại và sửa lỗi bản edit, hẹn gặp lại mọi người sau khi thi xong, có lẽ sẽ hơi dài đấy **(╥_╥)**

Có gì mọi người cứ nhắn lên bảng tin cho tui, chứ cmt trong truyện tui khó đọc được lắm **(-人-)**

------oOo------

Chương 215: Vĩnh Dạ Trầm Luân

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 215

*(d*reamhouse2255)

Chương 215: Vĩnh Dạ Trầm Luân

Qua Nhã ngồi bên bàn ăn, nhìn Qua Lâm một cái, hỏi: "Không phải nói ngươi kêu hai tên kia tới ăn cơm sao, người đâu?"

"Bọn họ đã có chuẩn bị, ta liền trở lại." Qua Lâm đáp.

Qua Nhã gật đầu: "Như vậy sao!"

"Tỷ tỷ, hai tên kia là người nhát gan, ngươi không cần thiết phải mời bọn họ." Qua Lâm rầu rĩ nói.

Qua Nhã thở dài: "Được rồi."

Qua Lâm ôm hai tay, tức giận mắng: "Không ngờ chúng ta lại xui xẻo như vậy, phải ở cùng một chỗ với hai tên bất lực, đây là lần đầu tiên ta gặp được người có lá gan nhỏ như vậy, thật không biết bọn họ làm sao có thể sống đến tận bây giờ?"

Qua Nhã cười cười nhìn Qua Lâm: "Đệ đệ, ngươi đừng giận, không phải ai cũng có dũng khí như Kim Cách đoàn trưởng."

Kim Cách nhìn Qua Nhã, thụ sủng nhược kinh: "Qua Nhã tiểu thư quá khen, ta chỉ là làm những gì ta có thể mà thôi."

Kim Cách từ chỗ Qua Nhã rời đi, bị Baal kéo lại, "Đoàn trưởng, chúng ta thật sự phải qua đêm ở nơi này sao?"

Kim Cách khó xử nói: "Chuyện tới hiện giờ, ta nghĩ chúng ta cũng không còn lựa chọn nào khác."

*(d*reamhouse2255)

Baal nhăn mày lại: "Đoàn trưởng, nơi này bị nguyền rủa a!"

Kim Cách không vui nhìn Baal một cái: "Chỉ là một ít lời đồn đãi nghe nhầm đồn bậy mà thôi, không có gì ghê gớm."

"Đoàn trưởng....." Baal còn muốn nói cái gì, Kim Cách vẫy vẫy tay, quát bảo Baal ngưng lại.

"Nguyền rủa cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh gọi Baal lại hỏi.

Baal xoay người, nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi tin tưởng nguyền rủa sao?"

"Tại sao lại không chứ?" Kỳ Thiếu Vinh không cần nghĩ ngợi đáp.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Baal: "Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện."

"Trấn nhỏ này tên là Muggle, nó từng rất phồn vinh, nhưng nơi này từng có một ma pháp sư vong linh đi qua, hắn tiến hành một thực nghiệm đồi bại tại nơi này, người trong trấn nhỏ đều chết oan uổng, nghe nói toàn oán khí của người dân tụ lại không tiêu, hình thành vong linh, bọn họ sẽ hãm hại những lữ nhân qua đường."

"May mắn là oán linh chỉ hành động vào buổi tối, chỉ cần chúng ta không qua đêm ở đây liền sẽ không xảy ra chuyện gì đáng tiếc....." Baal nhìn về phía Qua Nhã, thở dài.

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Baal: "Không có việc gì, chỉ là oán linh

mà thôi, Baal ngươi lớn lên tráng như vậy, oán linh nhìn thấy ngươi nhất định sẽ đi đường vòng."

Baal xấu hổ cười cười nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Tiểu thiếu gia, ngài đừng đùa ta."

*(d*reamhouse2255)

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Chúc ngươi may mắn."

.....

Kỳ Thiếu Vinh nằm trên giường, lắc lắc chân: "Ngươi nói oán linh kia có tồn tại không?"

Trang Hạo nhún vai: "Ta cũng không biết! Nếu ngươi sợ, ta sẽ ôm ngươi ngủ!"

"Thật cảm ơn ngươi! Bất quá, ngươi nằm bên cạnh ta là được, đừng đè nặng ta." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nói.

Trang Hạo: "....."

Màn đêm buông xuống, Trang Hạo bỗng nhiên mở bừng mắt, đẩy đẩy Kỳ Thiếu Vinh bên cạnh.

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa mắt: "Làm sao vậy?"

"Hình như có người đang sử dụng ma pháp." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng là đang có sóng ma pháp dao động."

Kỳ Thiếu Vinh đi theo Trang Hạo ra ngoài, nhìn thấy một màn khiến hắn không thể không mở to mắt.

Dưới ánh trăng, một bộ xương khô khoác áo đen cưỡi trên khung xương của một đầu long ưng, bay trên bầu trời.

*(d*reamhouse2255)

Bên trong hốc mắt đen trống hốc của bộ xương khô là hai đóa lửa xanh lục.

"Vĩnh Dạ Trầm Luân, là ma pháp vong linh đại hình Vĩnh Dạ Trầm Luân!" Vĩnh Dạ Trầm Luân có thể đưa người vào giấc ngủ say, bất quá, phóng quy mô rộng như vậy, phỏng chừng chỉ có tác dụng với người dưới cấp bảy.

Trang Hạo huy động pháp trượng, chiến đấu với long ưng trên bầu trời.

Bộ xương khô đánh với Trang Hạo mấy chiêu, thấy không chiếm được tiện nghi gì, cưỡi long ưng bay đi.

"Đó rốt cuộc là dạng tồn tại gì?" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết, ma pháp sư vong linh là tồn tại rất đặc thù, cho nên dù đều là ma pháp sư vong linh thì cũng chia ra làm ba bảy loại."

Kỳ Thiếu Vinh: "Phân loại như thế nào?"

"Nói không rõ, phương pháp thường thấy nhất là sống, nửa sống nửa chết, chết....." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Sáng sớm.

*(d*reamhouse2255)

Người của dong binh đoàn từ trong say ngủ tỉnh lại.

"Hai người các ngươi dậy sớm thật!" Qua Nhã đi tới nói.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo nhìn nhau một cái: "Cũng bình thường."

"Có lẽ là do đi đường mệt nhọc, tối hôm qua ta ngủ đặc biệt sâu." Qua Nhã nghiêng đầu nói.

"Bởi vì ngươi trúng nguyền rủa, cho nên mới ngủ sâu."

Qua Nhã cười cười: "Ngươi thật biết nói giỡn!"

"Mọi người đều nói như vậy."

"Tối hôm qua các ngươi có nghe thấy tiếng đánh nhau không?" Qua Nhã hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có a, tối qua ta ngủ rất sớm."

"Phải vậy không? Bất quá, mấy tòa nhà xung quanh chúng ta càng thêm đổ nát, hình như là do chiến đấu lưu lại, chỉ là hôm qua không có ai nghe được thanh âm chiến đấu, buổi sáng hôm nay không chỉ ta, tất cả mọi người đều dậy muộn." Qua Nhã nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta cũng không rõ lắm, cũng may vẫn còn không ít người."

*(d*reamhouse2255)

Qua Nhã ôm hai tay: "Đúng vậy! Điểm này quả thật rất đáng ăn mừng."

Qua Lâm đi tới, không vui nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo một cái, quay sang Qua Nhã: "Tỷ tỷ, ngươi nói chuyện với hai tên nhát gan này làm cái gì?"

"Tương phùng tức có duyên, tùy tiện nói mấy câu."

"Tỷ tỷ, chỉ cần đi qua trấn nhỏ này, chúng ta liền đến được mộ địa của Hỏa Ma Vương." Qua Lâm phấn chấn nói.

"Vậy thật tốt!" Qua Nhã cũng vui mừng.

Ăn xong bữa sáng, đoàn người lại bước lên hành trình, dong binh đoàn tới thăm dò mộ địa của Hỏa Ma Vương không ít, dọc theo đường đi, bọn họ lại gặp được thêm ba bốn tiểu đội có chung mục đích.

Thời điểm giữa trưa, dong binh đoàn bị ngăn lại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thấy mấy người mặc chế phục binh lính của phủ thành chủ cầm vũ khí trong tay, xua đuổi các dong binh đoàn.

Qua Nhã cau mày lại, đi tới bên người Kim Cách: "Kim Cách đoàn trưởng, sao lại không đi tiếp?"

"Đường phía trước bị phong tỏa." Kim Cách nói.

Qua Nhã khó hiểu hỏi: "Đường bị phong tỏa, vì sao?"

*(d*reamhouse2255)

"Nghe nói lăng mộ Hỏa Ma Vương chân chính được phát hiện, cái lúc trước chỉ là giả."

Qua Nhã trừng lớn mắt: "Phải vậy không? Lăng mộ chân chính! Cái lúc trước là giả thật sao? Chúng ta tới thật đúng thời điểm a!"

Kim Cách nhìn biểu tình hưng phấn của Qua Nhã, bất đắc dĩ nói: "Chỉ là người của phủ thành chủ đã phong kín đường."

Qua Nhã chống eo: "Người của phủ thành chủ cũng quá bá đạo, có thứ tốt mọi người cùng chia a, bọn họ độc chiếm như vậy thật không

tốt!"

"Thành chủ đang ở bên trong, mặt khác hắn còn mời bảy cao thủ cấp chín nữa."

Qua Nhã nhíu mày lại: "Như vậy sao, đáng tiếc, đi không một chuyến."

Qua Lâm nóng lòng muốn thử nói: "Tỷ tỷ, báo tên gia gia đi, có lẽ sẽ có tác dụng!"

Qua Nhã không khỏi khó xử: "Chỉ là chúng ta trộm chạy ra ngoài, nếu báo tên gia gia, vậy không phải sẽ lòi đuôi sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Qua Nhã cùng Qua Lâm một cái, thầm nghĩ: Hai tên tiểu tử này thì ra là trộm chạy ra, hắn đã nói mà, người lớn nhà ai lại yên tâm thả hai tên này ra như vậy.

.....

Vệ binh phủ thành chủ sắc mặt xanh mét xua đuổi các dong binh đoàn.

*(d*reamhouse2255)

"Đi đi, đi đi, lăng mộ Hỏa Ma Vương chân chính rất nguy hiểm, ai cũng không biết sẽ có thứ gì chạy ra, các ngươi ở lại cũng không làm được gì, đi mau, đi mau!" Đội trưởng đội vệ binh phụ trách duy trì trật tự không kiên nhẫn lớn giọng nói.

Qua Lâm không vui chống eo: "Tỷ tỷ, tên kia quá khinh người!"

"Đúng vậy!" Qua Nhã phụ họa.

Một khung cốt long gào thét bay qua trên không trung, cốt long cao mấy trăm mét, nhìn qua hoành tráng vô cùng.

"Đó là cái gì?" Qua Nhã nhìn cốt long bay múa trên không trung, hỏi.

"Hình như là cốt long ma pháp sư vong linh khống chế." Kim Cách nói.

"Sao lại có ma pháp sư vong linh?"

"Xung quanh Đế Lan thành có rất nhiều ma pháp sư vong linh ẩn cư, bất quá, bọn họ phần lớn ru rú trong nhà, thời điểm gặp được chuyện trọng đại mới xuất hiện." Kim Cách giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn qua Trang Hạo hỏi: "Là người ngày hôm qua sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không giống." Người ngày hôm qua chính là một bộ xương khô, mà hiện tại, người này vẫn còn bộ dáng của nhân loại, tuy rằng gầy đến da bọc xương, nhưng tọa kỵ không giống nhau, người ngày hôm qua là cưỡi long ưng, hôm nay lại là cốt long.

*(d*reamhouse2255)

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Người hôm nay hình như lợi hại hơn một ít."

Người ngày hôm qua vừa gặp được Trang Hạo liền bị dọa lui, mà ma pháp sư vong linh hôm nay là thánh cấp, trên người lộ ra mùi máu tươi nồng nặc, bộ dáng khiến cho người ta rất không thoải mái.

"Đó là ma pháp sư vong linh Thạch Chiếm sao?" Qua Nhã hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Qua Nhã: "Qua Nhã tiểu thư, ngươi biết lai lịch vị ma pháp sư vong linh kia sao?"

Qua Nhã lắc đầu: "Ta không rõ hắn có phải là Thạch Chiếm hay không, nếu đúng, vậy ta biết."

"Lai lịch của hắn là gì?"

"Hắn nguyên bản là quốc sư Thừa Nguyên Quốc."

"Thừa Nguyên Quốc, chưa từng nghe nói đến quốc gia này a!" Kỳ Thiếu Vinh nói thầm.

"Đã diệt vong mấy trăm năm, Thạch Chiếm mấy trăm năm trước đã hết thọ nguyên, vì kéo dài thọ mệnh, hắn huyết tế tất cả người dân ở Thừa Nguyên Quốc." Qua Nhã giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Đúng là một tên bưu hãn! Quả nhiên thế giới to lớn, việc lạ gì cũng có, thật nguy hiểm!

"Tỷ tỷ, Thạch Chiếm đã tới, nơi này quá nguy hiểm, bằng không chúng ta rời đi trước." Qua Lâm nói.

Qua Nhã không khỏi khó xử: "Chỉ là cơ hội lần này rất khó có được."

Kim Cách suy tư một chút, lên tiếng: "Tiểu thư, lấy an toàn làm đầu, chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này trước thì hơn."

"Muốn chạy, chỉ sợ không dễ." Trang Hạo nói.

Vô số người mặc áo giáp xương khô từ trong lăng mộ Hỏa Ma Vương vọt ra.

*(d*reamhouse2255)

Méoo: Tui comeback rồi mọi ngườiiii ＼(★^∀^★)／

------oOo------

Chương 216: Vệ binh lăng mộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 216

(dreamhous2255)

Chương 216: Vệ binh lăng mộ

Vô số chiến sĩ cổ quái mang mũ sắt từ trong lăng mộ ào ạt chạy ra.

Vệ binh phủ thành chủ phong tỏa đường lập tức rối loạn.

"Đó là cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh cả kinh hỏi.

"Vệ binh lăng mộ, nghe nói thời điểm Hỏa Ma Vương chết đã khiến 30 vạn binh lính tuẫn táng cùng, một khi có người xâm lấn lăng mộ, đám vệ binh này liền tự động thức tỉnh, ngăn cản người tiến vào." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Ý ngươi là đám chiến sĩ mang mũ sắt này có tới 30 vạn người?"

Trang Hạo gật đầu: "Theo lý thì chính là vậy."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." 30 vạn! So sánh ra, Tần Thủy Hoàng dùng 3000 tượng binh mã tuẫn táng thật sự chỉ là trò chơi của trẻ nhỏ.

Qua Nhã xách váy vừa chạy vừa kêu la sợ hãi, "Đó là thứ gì?"

Qua Nhã vướng bận xách váy, giày cao gót cũng không tiện, rất nhanh liền bị bỏ lại phía sau, một lượng lớn binh mã chạy về phía Qua Nhã.

Kỳ Thiếu Vinh huy động pháp trượng, ma pháp quang hệ bạo dũng tràn ra.

Mấy vệ binh đuổi theo Qua Nhã lập tức bị đánh ra một đường.

(dreamhous2255)

Qua Nhã quay đầu, tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh, dưới ánh mặt trời, quanh thân Kỳ Thiếu Vinh được ma pháp quang hệ bao lấy, có vẻ thánh khiết vô cùng.

"Tỷ tỷ, nhanh chạy đi!" Qua Lâm kéo Qua Nhã một cái.

Trang Hạo nhìn qua Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi thật nhiệt tâm!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nói thế nào thì người ta cũng từng mời chúng ta ăn cơm!"

Trang Hạo gật đầu: "Được rồi!"

Kỳ Thiếu Vinh huy động pháp trượng, quét bay đám vệ binh đuổi tới, "Tuy rằng số lượng có hơi nhiều, nhưng mà cũng may không lợi hại lắm."

"Nếu đã tới, vậy chúng ta cũng qua xem xem." Trang Hạo huy động pháp trượng, bảy hệ ma pháp tán về tứ phía, đánh ra một con đường.

Bởi vì Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo tạo ra động tác lớn, vệ binh liền dồn dập đuổi về phía hai người.

Qua Lâm quay đầu lại, nhìn về phía Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, hưng phấn nói: "Tỷ tỷ, vệ binh lăng mộ đuổi về phía hai tên tôm chân mềm kia rồi!"

Qua Nhã nhíu mày lại: "Người ta cũng không phải là tôm chân

mềm."

(dreamhous2255)

Kỳ Thiếu Vinh huy động pháp trượng, những nơi ma pháp quang hệ đi đến, đường lập tức được dọn sạch.

Giải quyết xong vệ binh ngăn đường, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo dần tiến tới trung tâm chiến đấu kịch liệt.

Cửa vào lăng mộ, thành chủ mang theo tám cao thủ cấp chín cùng vệ binh chạy ra chiến đấu kịch liệt, ma pháp sư vong linh cưỡi cốt long bay trên không xem náo nhiệt.

Một đám vệ binh lưng đeo cánh từ trong lăng mộ bay ra, ma pháp sư vong linh nguyên bản còn muốn đứng ngoài cuộc cũng bị cuốn vào trong chiến đấu.

Kỳ Thiếu Vinh huy động pháp trượng, một tấm chắn ma pháp hai màu hắc bạch xuất hiện xung quanh hai người, thành công che dấu đi hơi thở.

Trang Hạo tò mò nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Đây là cái gì?"

"Ta mới nghiên cứu ra gần đây, chắn cấm ma, dung hợp ma pháp quanh minh cùng hắc ám, có thể che chắn tất cả hơi thở, còn có thể chống đỡ công kích ma pháp." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

Trang Hạo cười cười: "Thứ này rất không tồi!"

"Ta cũng cảm thấy như vậy."

"Hai vị tiểu hữu, có thể xuống hỗ trợ một chút không?" Thành chủ Đế Lan thành hướng về phía Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo nói.

(dreamhous2255)

Kỳ Thiếu Vinh không khỏi khó xử: "Náo nhiệt không thể xem loạn, hơi không chú ý một chút liền bị bắt đi giúp đỡ?"

Trang Hạo gật đầu: "Xuống giúp đỡ đi, mấy người kia hình như có hơi quá sức rồi."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Bọn họ đáng ra nên đến muộn hơn một chút, nếu đến muộn, nói không chừng còn có thể nhìn thấy đám người này lưỡng bại câu thương.

Tuy rằng không quá tình nguyện, nhưng Kỳ Thiếu Vinh vẫn cảm thấy cần bán cho thành chủ Đế Lan thành mấy phần mặt mũi.

Vệ binh tuẫn táng có mạnh có yếu, nhất là người đối chiến với thành chủ Đế Lan thành kia, thực lực cực mạnh.

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh ra tay, thay đám người Huyền Lương chia sẻ một phần chiến lực, áp lực của Huyền Lương lập tức được giảm bớt.

"Thành chủ, ta thấy hôm nay chúng ta cứ tạm lui trước đi, bên trong không biết còn có bao nhiêu vệ binh, chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn." Một cao thủ cấp chín bên người Huyền Lương nói.

Huyền Lương không cam lòng nhìn về phía lăng mộ: "Được rồi, chúng ta lui lại trước."

.....

Thấy quân chủ lực lui lại, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo cũng theo vệ binh phủ thành chủ rút lui.

"Hai vị tiểu hữu là từ đâu tới, thực lực rất không tầm thường a!" Thoát ly đuổi giết của vệ binh lăng mộ, Huyền Lương đi tới bên người Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo thăm hỏi.

(dreamhous2255)

"Chúng ta tới từ một tiểu quốc xa xôi, thành chủ hẳn là chưa từng nghe nói qua." Trang Hạo nói.

Huyền Lương cười cười: "Không ngờ tiểu quốc xa xôi cũng có thể đào tạo ra hai vị cao thủ trẻ tuổi thế này!"

"Thành chủ quá khen!"

"Hai vị tiểu hữu cũng là tới vì lăng mộ Hỏa Ma Vương?"

Trang Hạo lắc đầu: "Chúng ta tới vì ngưỡng mộ văn hóa ma pháp của Đế Lan thành, còn lăng mộ Hỏa Ma Vương, chỉ là may mắn gặp dịp mà thôi."

"Thì ra là thế." Huyền Lương cười cười.

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đi theo đám người Huyền Lương tới chỗ dừng chân có không ít tiểu đội dong binh đoàn.

"Tứ thúc!" Qua Nhã cùng Qua Lâm nhìn thấy một người bên cạnh Huyền Lương, cao hứng chạy tới.

Qua Hồng không vui nhìn Qua Nhã cùng Qua Lâm: "Sao các ngươi lại ở đây?"

Qua Nhã xấu hổ cười đáp: "Chúng ta tới thăm dò lăng mộ của Hỏa Ma Vương."

(dreamhous2255)

Qua Hồng không vui răn dạy: "Hồ nháo! Các ngươi muốn tới tìm chết sao, nhanh trở về!"

Qua Lâm rầu rĩ nói thầm: "Thúc thúc, chúng ta thật vất vả mới tới được nơi này, cứ như vậy trở về rất uất ức a!"

"Cứ như vậy trở về uất ức, chết ở nơi này thì không uất ức sao?" Qua Hồng táo bạo mắng.

Qua Lâm nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh dựa vào bả vai Trang Hạo, Trang Hạo bình tĩnh nướng thịt nướng, không có ý tứ tới nói chuyện.

Qua Hồng theo ánh mắt Qua Lâm nhìn qua: "Nếu các ngươi có được một nửa sự lợi hại của người ta, ta cũng không đuổi các ngươi đi."

Qua Lâm hơi đỏ mặt lên: "Bọn họ là cùng chúng ta tới."

Qua Hồng không khỏi ngoài ý muốn: "Nói như vậy, các ngươi quen biết?"

"Tỷ tỷ từng mời bọn họ ăn cơm, bất quá....."

Qua Hồng: "....."

.....

Qua Hồng mang theo Qua Lâm cùng Qua Nhã đi tới trước mặt Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, "Hai vị tiểu hữu, lúc trước đa tạ hai vị tương trợ."

Trang Hạo không thèm để ý nói: "Chuyện nhỏ không tốn sức gì."

(dreamhous2255)

"Ta nghe nói hai vị có quen chất nhi chất nữ của ta, chúng ta thật có duyên phận!"

Trang Hạo cười cười: "Cũng bình thường."

"Hai vị, trấn nhỏ lúc trước có phải từng có oán linh xuất hiện không?" Qua Nhã hỏi.

Phòng ốc xung quanh đổ nát nhiều như vậy, bọn họ lại không có cảm giác gì, ngay cả người của dong binh đoàn cũng như vậy, thấy thế nào cũng không quá bình thường!

"Không phải oán linh, là một bộ xương khô cưỡi long ưng." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Qua Nhã sửng sốt một phen: "Có ma pháp sư vong linh tới, vì sao chúng ta không có cảm giác gì?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Bởi vì các ngươi đều ngủ giống như heo, đương nhiên, ngươi không cần lo lắng, các ngươi ngủ như heo cũng không phải bởi vì các ngươi lười, mà là vì trúng ma pháp Vĩnh Dạ Trầm Luân."

Qua Nhã: "....."

Qua Hồng trừng lớn mắt, kinh nghi hỏi: "Bộ xương khô cưỡi long ưng?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

(dreamhous2255)

Qua Hồng nhăn mày lại: "Ta nghĩ các ngươi có khả năng đã gặp phải ma pháp sư vong linh Cao Lai, hắn chính là ma pháp sư đã biến trấn nhỏ thành tử trấn, nghe nói tên kia thích bắt lữ nhân qua đường làm thực nghiệm."

Qua Nhã nghe Qua Hồng nói, tức khắc da đầu tê dại, nếu không phải nhờ có hai người kia, nàng có lẽ đã chết một lần rồi!

"Ma pháp sư kia thế nào?" Qua Hồng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Chẳng ra gì, hắn đánh với A Hạo một hồi liền đi."

Qua Nhã: "....."

"Kế tiếp hai vị có tính toán gì không?" Qua Hồng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Đi thăm thú các nơi."

Qua Hồng gật đầu: "Đế Lan thành có rất nhiều danh thắng, các vị đi một chuyến cũng không tệ."

Qua Lâm khó hiểu nhìn hai người: "Thúc thúc nói hai vị rất lợi hại, vậy vì sao lúc trước trên đường không thấy hai vị ra tay?"

"Đệ đệ!" Qua Nhã bất mãn trừng mắt với Qua Lâm một cái.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Ta đã thanh toán một trăm vạn mời người của dong binh đoàn bảo hộ, nếu ta ra tay, vậy không phải tiền kia liền mất trắng sao?"

(dreamhous2255)

Qua Nhã: "....."

Qua Lâm: "....."

Qua Hồng cười cười: "Tiểu hữu thật hài hước! Trên đường tiểu hữu không ra tay chắc là vì cảm thấy không cần thiết đi."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, nghĩ nghĩ đáp: "Cũng có nguyên nhân này."

Qua Hồng nhìn về phía Trang Hạo nãy giờ vẫn trầm mặc không lên tiếng, "Tiểu hữu ra tay không giống cao thủ cấp chín bình thường, chẳng lẽ là đã chạm tới cái chắn kia?"

Trang Hạo ngẩng lên, nhìn Qua Hồng một cái, lắc đầu: "Vẫn chưa có, ngài quá coi trọng ta."

Qua Hồng lắc đầu: "Cũng không phải là ta coi trọng ngươi, mà là ngươi khiêm nhường."

Qua Nhã lập tức đỏ mặt lên, không dám tin tưởng nhìn Trang Hạo, thầm nghĩ: Tầng chắn kia, chẳng lẽ chính là tầng chắn thánh cấp!

.....

"Thúc thúc, sao ngươi lại ở chỗ này?" Qua Lâm hỏi.

"Ta được thành chủ mời tới thăm dò lăng mộ Hỏa Ma Vương." Qua Hồng đáp.

"Vậy thăm dò thế nào?" Qua Lâm không nén nổi tò mò.

Qua Hồng lắc đầu: "Không thuận lợi lắm!"

"Thúc thúc, hai người kia rất lợi hại sao?"

"Đương nhiên, thực lực của một người trong đó đã tới bán thánh, bọn họ nhìn qua đều rất trẻ, không biết là tới từ nơi nào." Qua Hồng nhịn không được cảm thán.

Qua Nhã hít sâu một hơi, không khỏi cười khổ một tiếng, đối phương lợi hại như vậy, lúc trước nàng còn cảm thấy bọn họ vô năng.

(dreamhous2255)

------oOo------

Chương 217: Tháp Ma Pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 217

Chương 217: Tháp Ma Pháp

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi vào một quán ăn trong Đế Lan thành, ngồi xuống, "Lăng mộ Hỏa Ma Vương chúng ta cứ như vậy từ bỏ sao?"

Trang Hạo lắc đầu: "Ta không có ý định từ bỏ, bất quá, ta cảm thấy chúng ta có thể quan vọng trước."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói cũng phải, nhưng kế tiếp chúng ta làm gì bây giờ?"

"Đi xem Tháp Ma Pháp một chút đi." Trang Hạo đề nghị.

Tháp Ma Pháp của Đế Lan thành không chỉ đẹp mà thôi, bên trên Tháp Ma Pháp ghi lại rất nhiều chú ngữ ma pháp, còn có rất nhiều tâm đắc của các ma pháp sư thượng cổ.

Muốn tiến vào Tháp Ma Pháp phải giao nộp tiền vàng cho thủ vệ của tháp, bình thường là sáu bảy trăm vạn đồng vàng, cao thì mấy ngàn vạn.

Trang Hạo đi một vòng rồi tỏa định bảy tòa Tháp Ma Pháp: "Ta định tiến vào bảy tòa tháp này."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn qua Trang Hạo: "Nhiều như vậy, phải tốn không ít a!"

"Không có biện phá! Ta là ma pháp sư bảy hệ, mà trên cơ bản mỗi tòa tháp chỉ có một thuộc tính ma pháp, cho nên phải đi nhiều một chút." Trang Hạo bất đắc dĩ nói.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Thật lãng phí!"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Cũng may ta vẫn còn chút tiền."

Đưa con Đại Địa Chi Hùng kia đi cho thuê đổi được không ít tiền đâu!

Thật không biết Thiếu Vinh nghĩ như thế nào, một con gấu thể trọng siêu nặng còn có bụng bia thì có gì tốt, một hai phải ôm ôm sờ sờ, Đại Địa Chi Hùng thánh cấp trên lý luận đã có thể biến thành hình người rồi a!

Cũng may con Đại Địa Chi Hùng kia thú tính chưa lui, không có hứng thú gì với chuyện hóa thành hình người.

"Đúng rồi, lúc trước ngươi hung hăng lừa Tả Vân Phi một bút!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo không cho là đúng biện giải: "Không thể nào, ta là ấn theo lao động lấy thù lao, xem trên phân nhượng hắn là thân mật của Kỳ Hằng, ta còn giảm giá cho hắn."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Phải vậy không?"

Trang Hạo gật đầu; "Đương nhiên, ngươi biết đấy, ta là người rất phúc hậu."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Thuộc tính ma pháp của Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo không có cái nào giống nhau, quyết định đến Tháp Ma Pháp của hai người

cũng không giống, sau khi ăn xong bữa sáng liền chia đôi hai đường.

Kỳ Thiếu Vinh tiêu hơn một ngàn vạn đồng vàng, lấy được một tấm giấy thông hành lâm thời có thể vào trong Tháp Ma Pháp quang minh một tháng.

Kỳ Thiếu Vinh đi trong Tháp Ma Pháp, trên tường ghi chú rất nhiều tâm đắc, Kỳ Thiếu Vinh được dẫn dắt không ít.

Kỳ Thiếu Vinh đi trong Tháp Ma Pháp hai canh giờ, nhìn thấy một người quen.

"Thật trùng hợp, gặp được ngươi ở đây!" Qua Nhã nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Qua Nhã: "Qua Nhã tiểu thư, ngươi cũng ở đây a! Ta nhớ ngươi hình như không phải ma pháp sư quang hệ."

Qua Nhã thẹn thùng cười: "Ta quả thật không phải, bất quá, ta rất thích ma pháp quang hệ, cho nên liền vào xem."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Thì ra là thế!" Thích ma pháp quang hệ liền chạy tới Tháp Ma Pháp quang minh xem, nha đầu này đúng là nhiều tiền đến hết chỗ tiêu rồi!

"Vị đồng bạn kia của ngươi đâu?" Qua Nhã nhìn trái nhìn phải một chút hỏi.

"Hắn đến tháp khác xem rồi, tuy rằng tên kia có rất nhiều thuộc tính ma pháp, nhưng không có cái nào giống với ta." Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, hơi tiếc nuối nói.

Qua Nhã cười cười: "Nghe nói đồng bạn kia của ngươi thực lực không thua gì cao thủ thánh cấp."

"Quá khoa trương, hắn nhiều nhất cũng mới chỉ cấp chín mà thôi."

"Cấp chín đã rất ghê gớm rồi, quan hệ của các ngươi rất tốt a!" Qua Nhã thử hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Tên kia mặt dày mày dạn theo đuổi ta, những người khác bởi vì đánh không lại hắn, đều bị hắn đuổi đi rồi."

"Ngươi thích hắn?" Qua Nhã hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Ngoại trừ thích hắn, hình như cũng không có lựa chọn nào khác."

Qua Nhã: "....."

.....

"Kỳ thiếu, ngươi ở đây a!" Huyền Lương đi tới.

Kẻ có tiền đúng là không ít, nếu hắn nhớ không lầm, vị thành chủ đại nhân này hình như cũng không phải ma pháp sư quang hệ.

"Thành chủ đại nhân, tìm ta có việc gì sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Kỳ thiếu là ma pháp sư quang hệ đi."

"Có thể nói như vậy."

Huyền Lương nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thực tế là, ta muốn mời Kỳ thiếu tham gia hoạt động thăm dò lăng mộ của Hỏa Ma Vương."

"Cái này, ta phải tìm thân mật của ta thương lượng một chút, sau đó mới có thể hồi đáp ngài." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Huyền Lương gật đầu: "Được, ta chờ tin tức tốt của Kỳ thiếu."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Huyền Lương: "Được."

Qua Nhã nhìn Huyền Lương rời đi, hít sâu một hơi, người mà nàng cho rằng là bất lực lúc trước hiện tại lại được thành chủ tự tới mời.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Huyền Lương: "Thành chủ đại nhân đúng là nhiệt tình!"

Qua Nhã: "....." Thành chủ nhiệt tình cũng phải tùy từng người nữa.

"Kỳ thiếu, nếu vị kia không muốn đi lăng mộ của Hỏa Ma Vương, ngươi cũng không đi sao?" Qua Nhã hỏi.

"Đương nhiên, nếu hắn không đi, vậy ai tới bảo hộ ta? Ta sợ chết nhất!" Kỳ Thiếu Vinh đương nhiên đáp.

Qua Nhã: "..... Chỉ là ngươi cũng rất lợi hại a!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đa tạ khích lệ, bất quá, ta lợi hại cũng vẫn không thay đổi được sự thật ta sợ chết!"

Qua Nhã: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh ra khỏi Tháp Ma Pháp quang minh, đi tới tửu lâu đã ước định hội họp với Trang Hạo.

"Có thu hoạch gì không?" Trang Hạo hỏi.

"Có a! Bên trong Tháp Ma Pháp quang minh ghi lại rất nhiều ký lục về ma pháp, mang tới cho ta rất nhiều dẫn dắt." Kỳ Thiếu Vinh dừng một chút, lại nói: "Lại nói tiếp, thành chủ đại nhân đặc biệt tới Tháp Ma Pháp tìm gặp ta."

Trang Hạo cười cười: "Thật trùng hợp, hắn cũng tới tìm ta."

"Hắn nói gì với ngươi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Mời ta cùng đi thăm dò lăng mộ Hỏa Ma Vương."

"Ngươi đáp ứng chưa?" Kỳ Thiếu Vinh một bên hỏi, một bên quét sa tế lên thịt nướng.

"Không có, ta nói phải trưng cầu ý kiến của ngươi."

"Thật trùng hợp, ta cũng nói như vậy với hắn. Muốn thăm dò lăng mộ của Hỏa Ma Vương, bước đầu tiên là phải xử lý đám vệ binh kia, nhiều vệ binh như vậy, giết hết liền phải mệt chết."

"Trước kéo dài đi, ta thấy muốn xử lý hết đám vệ binh bên ngoài cần không ít thời gian." Trang Hạo nói, khẽ vuốt cằm, như tình huống hiện tại này, nếu bọn họ đáp ứng quá dễ dàng, thành chủ đại nhân sẽ không đặt bọn họ vào mắt.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng tốt, bên trong Tháp Ma Pháp có rất nhiều thứ hữu dụng, đủ để ta cân nhắc thật lâu."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi ra cửa, nhìn thấy mấy người đang chạy theo đuổi đánh Baal.

Baal chạy vắt giò lên cổ, biểu tình buồn khổ vô cùng.

Nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, hai mắt Baal lập tức sáng lên, "Tiền bối, hai vị tiền bối cứu mạng!" Baal gân cổ lên gào khan.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng mặt mũi bầm dập của Baal, khóe miệng khẽ cong lên.

Kỳ Thiếu Vinh đứng một bên ôm tay, nhìn Baal bị vây công cũng không tiến lên giúp đỡ.

Baal linh hoạt nhảy tới phía sau Kỳ Thiếu Vinh, mấy người đuổi theo Baal tràn đầy kiêng kị nhìn Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, châm

chước một chút, cuối cùng lui lại.

Baal nhìn thấy truy binh đã rời đi, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu nhìn Baal, hỏi: "Ngươi đã làm gì? Có phải ngươi gạt người, cho nên bị người ta đuổi theo đánh đúng không?"

"Không có a, Kỳ thiếu, dong binh đoàn chúng ta đều làm sinh ý đúng đắn." Baal chân thành giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh tựa tiếu phi tiếu: "Ta biết, sao ta có thể không biết, ta cũng không phải chưa từng trải nghiệm qua."

Baal: "....."

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Có mấy thiếu gia, tiểu thư quý tộc muốn đi Phi Lạc trấn, dong binh đoàn bọn họ chào giá 800 vạn, dong binh đoàn chúng ta chào giá 300 vạn, đối phương cảm thấy chúng ta đoạt sinh ý, cho nên liền đánh ta." Baal buồn bực đáp.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Baal: "Dong binh đoàn các ngươi giá cả đúng là tiện nghi a!"

"Dong binh đoàn chúng ta đi theo chính sách lãi ít tiêu thụ mạnh." Baal gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói.

"Lãi ít tiêu thụ mạnh, tìm nhiều người như vậy, bảo hộ được không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Baal gãi đầu: "Chắc là được đi."

"Đúng rồi, đoàn trưởng các ngươi tuổi trẻ đầy hứa hẹn, hẳn là có thể."

Baal nghe xong, chỉ có thể ngượng ngùng cười.

Baal chuyển tầm mắt, nói qua chủ đề khác: "Kỳ thiếu cùng Trang thiếu thật lợi hại, nghe nói thành chủ đại nhân cũng tới tìm hai vị hỗ trợ."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng là có, bất quá, ta còn chưa suy xét xong có nên đi hỗ trợ hay không."

Baal nhăn mày lại, "Hai vị thật có mặt mũi! Đúng rồi, ta nghe Qua Nhã tiểu thư nói trấn nhỏ lúc trước đã có ma pháp sư vong linh xuất hiện."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Quả thật có, bất quá, ma pháp sư vong linh kia lá gan hơi nhỏ, vừa đánh với A Hạo có mấy chiêu đã chạy đi rồi, để đảm bảo an toàn, ta cảm thấy lần sau các ngươi có đi qua nơi đó tốt nhất đừng ngủ ngoài trời."

Baal vẻ mặt sung sướng sống sót sau tai nạn, vội không ngừng đáp: "Nhất định, nhất định, còn phải đa tạ hai vị ra tay tương trợ, bằng không dong binh đoàn chúng ta chỉ sợ đã toàn diệt."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Vậy cũng chưa chắc, có lẽ vị ma pháp sư vong linh kia cảm thấy các ngươi lớn lên soái khí, cho nên không nỡ giết chăng."

Baal bị đánh đến mặt xanh xanh tím tím, xấu hổ cười: "Bộ dáng này của ta sao có thể được coi là soái khí, Trang thiếu mới chân chính là soái khí kìa."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười gật đầu: "Nói vậy cũng không sai."

Baal: "....."

Đơn giản hàn huyên cùng Baal mấy câu, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo liền xuất phát trở lại Tháp Ma Pháp.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo vừa mới đi, Baal lại bị người vây quanh.

"Baal huynh đệ, ngươi cùng hai vị kia giao tình không tồi a! Các ngươi làm sao quen biết?"

"Baal huynh đệ, nghe nói hai vị kia thực lực đều đã cấp chín, thành chủ tự ra mặt tương mời, ngươi cư nhiên quen biết bọn họ."

"Baal huynh đệ, khi nào hỗ trợ dẫn kiến một chút đi!"

.....

Baal bị mọi người vây quanh, tâm hư vinh lập tức được thỏa mãn, rõ ràng Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo không có thâm giao gì với dong binh đoàn, đối với thỉnh cầu của mọi người, Baal không dám nói lấy một câu cam đoan.

_____

Méoo: Tui vừa đăng nhầm, mọi người thông cảm nhé, tâm trạng người mới đi thi về ("ε｀；)

------oOo------

Chương 218: Bom màu đỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 218

Chương 218: Bom màu đỏ

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo chuyển động trong Tháp Ma Pháp nửa tháng, phủ thành chủ khua chiêng gõ mõ trù bị hành động thăm dò lăng mộ Hỏa Ma Vương.

Trang Hạo đi trong Tháp Ma Pháp thủy hệ, một bàn tay đánh lên trên vai hắn.

Trang Hạo xoay người nhìn người tới, không khỏi ngoài ý muốn: "Hải Lăng, sao ngươi lại tới đây?"

"Lưu Vân muốn tới Đế Lan thành xem, ta liền bồi hắn." Hải Lăng đáp.

"Thì ra là thế!"

"Đúng rồi, ta có một thứ muốn tặng ngươi." Hải Lăng nói.

Trang Hạo ôm hai tay nhìn Hải Lăng: "Nha, có lễ vật muốn tặng ta sao?"

"Cũng coi như là lễ vật đi." Hải Lăng lấy ra hai phong thiệp mời màu đỏ, đưa cho Trang Hạo.

Trang Hạo nhìn phong thư đỏ đưa tới, trong lòng dâng lên dự cảm không tốt.

Hải Lăng cười cười: "Đây là hai phần thiệp mời thành hôn, một phong là của ta cùng Lưu Vân, một phong là của Tả Vân Phi nhờ ta mang tới, hôn lễ của ta cùng Lưu Vân dự ở bốn tháng sau, hôn lễ của Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng an bài sau ta một tháng, đến lúc đó, ngươi cùng Kỳ thiếu có khả năng là sẽ phải vội một chút, bôn ba qua lại hai hôn lễ."

Trang Hạo cười khan: "Ngươi nói có lễ vật muốn tặng ta chính là thứ này?"

Hải Lăng nhìn Trang Hạo, bất đắc dĩ nói: "Sắc mặt ngươi không cần khó coi như vậy, ngươi không biết trong hải tộc có bao nhiêu người hy vọng có được thiệp mời của ta đâu, thiệp mời cho ngươi cùng Kỳ thiếu chính là quy cách cao nhất."

Trang Hạo: "....."

"Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng cũng sắp thành hôn?" Trang Hạo nói thầm.

Hải Lăng gật đầu; "Đúng vậy! Nghe nói Tả gia có mấy người không quá đồng ý hôn sự này, bất quá, người không đồng ý đều bị Tả Vân Phi đánh cho một trận, sau đó liền không còn ai dám phản đối nữa, vị Tả thiếu này đúng là tính tình không tốt y như lời đồn!"

Trang Hạo: "....."

Hải Lăng ôm hai tay: "Hy vọng ngươi cùng Kỳ thiếu thành hôn muộn một chút, không cắm vào giữa ta cùng Tả Vân Phi."

"Cái này....."

Hải Lăng cười cười: "Mà, phỏng chừng các ngươi cũng không có nhanh như vậy."

Trang Hạo: "....."

Hải Lăng vỗ vỗ bả vai Trang Hạo: "Hôn lễ của ta cùng Lưu Vân ngươi nhất định phải tới đó!"

Trang Hạo nhìn Hải Lăng một cái: "Ta sẽ tới."

"Đúng rồi, Tả Vân Phi nhờ ta chuyển lời cho ngươi, nói là hôn lễ của hắn cùng Kỳ Hằng các ngươi nếu không đuổi kịp cũng có thể không cần tới, nhưng nhất định phải chuẩn bị một phần đại lễ đưa qua."

Trang Hạo không khỏi ngoài ý muốn: "Hắn nói như vậy?"

Hải Lăng gật đầu: "Đúng!"

"Sao trước kia ta lại không nhìn ra Tả Vân Phi là cái loại hỗn trướng như thế chứ!"

Hải Lăng cười cười: "Tên kia vốn dĩ đã không phải thứ tốt gì, ngươi không nhìn ra chỉ có thể thuyết minh nhãn lực của ngươi không tốt."

Trang Hạo: "....."

"Đúng rồi, ta nghe nói thành chủ Đế Lan thành mời ngươi cùng đi thăm dò lăng mộ Hỏa Ma Vương?" Hải Lăng hỏi.

"Ngươi làm sao biết được?"

"Đã truyền đi khắp nơi, ta đương nhiên biết, ngươi đi đến nơi nào cũng có thể nối tiếng a!"

Trang Hạo cười cười: "Đó là đương nhiên."

.....

Bên trong tửu lầu.

Kỳ Thiếu Vinh thưởng thức thiệp mời trên tay, thầm nghĩ: Đây là cái gọi là bom màu đỏ sao!

Một lần liền tới hai cái, trong lòng Kỳ Thiếu Vinh đột nhiên dâng lên ý niệm, hắn cũng nên suy xét đến chuyện gả chồng.

"Hôn sự của ngươi cùng A Hằng người trước kẻ sau a!"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy! Nếu thiếu gia muốn cũng có thể tới cắm một chân, ngươi cùng Trang đại thiếu đính hôn đã được một thời gian, hiện tại cũng nên suy xét kết hôn rồi."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cái này không vội." Hắn còn chưa tới tuổi kết hôn muộn sinh con muộn đâu, hơn nữa tiểu tử Trang Hạo kia vẫn còn nhỏ!

Bích Lưu Vân cười cười: "Thiếu gia, ngươi không nóng nảy, bất quá, Trang đại thiếu chỉ sợ đã sốt ruột rồi."

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Cứ để hắn sốt ruột đi."

Bích Lưu Vân: "....."

"Trang Hạo cũng sắp tới rồi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy!"

"Lời mời của phủ thành chủ, thiếu gia có hứng thú không?" Bích Lưu Vân hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh thở dài: "Ta thật ra rất có hứng thú, nhưng bên trong lăng mộ nhiều vệ binh như vậy, muốn giải quyết hết cũng là một vấn đề!"

"Cái kia thật ra không có vấn đề gì, thành chủ phát treo thưởng cho người đi giải quyết vệ binh ngoài lăng mộ, hiện tại có rất nhiều dong binh đoàn đã đi đối phó với vệ binh. Vệ binh trong lăng mộ nhiều đúng là khó đối phó, nhưng vẫn có nhược điểm, bọn họ không có trí tuệ, chỉ biết theo bản năng tấn công người muốn phá hư lăng mộ,

nếu muốn đối phó cũng không phải quá khó."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Vậy muốn giải quyết hết 30 vạn vệ binh cần bao nhiêu thời gian?"

"Đại khái một tháng đi."

"Vậy rất tốt, một tháng nữa lại nói sau." Một tháng vừa vặn đủ để hắn lĩnh ngộ hết mấy thứ bên trong Tháp Ma Pháp.

Trang Hạo cùng Hải Lăng đi tới, Bích Lưu Vân không khỏi kinh ngạc nhìn: "Hai người các ngươi đi chung a!"

"Ta vừa vặn gặp được Trang thiếu ở Tháp Ma Pháp thủy hệ, cho nên đi cùng hắn luôn." Hải Lăng nói.

.....

Kỳ Thiếu Vinh ở trong Tháp Ma Pháp hơn một tháng, lý giải về ma pháp quang hệ cùng ma pháp ám hệ lại thấu triệt thêm mấy phần.

Kỳ Thiếu Vinh đi trong Tháp Ma Pháp, thình lình đá trúng một người.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn lão giả trước mắt, không khỏi nhăn mày lại.

Lão giả đột nhiên mở mắt ra, hung tợn trừng Kỳ Thiếu Vinh một cái, Kỳ Thiếu Vinh nháy mắt liền có cảm giác bản thân chìm vào trong nơi băng thiên tuyết địa.

"Kỳ thiếu, đi nhanh đi." Một ma pháp sư bên cạnh lên tiếng.

Nghe vậy, Kỳ Thiếu Vinh nhanh lùi bước ra, hỏi: "Người nọ là ai?!"

"Không ai biết hắn là ai, bất quá, hắn đã ở trong tháp mấy trăm năm." Một ma pháp sư khuyên nhủ.

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Mấy trăm năm, vậy phải trả rất nhiều

tiền đi?" Vào trong Tháp Ma Pháp một tháng đã phải trả hơn một ngàn vạn, mấy trăm năm, vậy không phải là hơn trăm trăm triệu sao?

"Cũng không có, hắn ở chỗ này chưa bao giờ đi ra ngoài, trước kia cũng từng có người vào trong muốn kéo hắn ra, nhưng đều bị hắn đánh bay." Tu giả thanh y đáp.

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt, dị giới lão lại a! "Nói như vậy, hắn hẳn là rất lợi hại."

Tu giả thanh y nhíu mày nói: "Không phải rất lợi hại, là phi thường lợi hại, chỉ là, hắn rất kỳ quái."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi: "Kỳ quái cái gì?"

"Hắn là ma pháp sư ám hệ a, nhưng lại ở bên trong tháp quang minh."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Đúng là đủ kỳ quái."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn lão giả hắc y, thầm nghĩ: Chẳng lẽ người này cũng giống hắn, đồng tu song hệ quang minh hắc ám, nhưng nhìn qua không giống a!

Lão giả hắc y nhìn Kỳ Thiếu Vinh, đột nhiên vươn tay kéo hắn lại.

"Đồng tu song hệ quang minh hắc ám, hình thành vòng tuần hoàn trong thân thể, thì ra còn có thể làm như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh thình lình bị lão giả hắc y túm lại, không khỏi có chút kinh tủng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn lão giả hắc y, phát hiện tròng mắt lão cư nhiên là đồng tử dựng đứng giống như rắn, lão giả tuy rằng có xà đồng, nhưng uy nghiêm hơn rắn bình thường không biết bao nhiêu lần.

Kỳ Thiếu Vinh trái tim đập bìch bịch, lão giả buông tay ra, trong miệng không ngừng lẩm bẩm gì đó, hoàn toàn xem nhẹ những người xung quanh đang tồn tại.

Kỳ Thiếu Vinh thấy lực chú ý của lão giả không còn đặt trên người mình, nhanh chóng rời đi.

.....

Trong tửu lâu.

Trang Hạo khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu Vinh, ngươi làm sao vậy? Không muốn ăn sao?"

Kỳ Thiếu Vinh xấu hổ cười: "Khẩu vị không tốt lắm.

"Xảy ra chuyện gì?" Trang Hạo hỏi.

"Gặp được một quái nhân ở trong tháp quang minh, hơi bị dọa một chút." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

Trang Hạo nhíu mày: "Ngươi gặp được người nào?"

"Một người kỳ quái, người nọ bản thân mang thuộc tính hắc ám, lại ở trong Tháp Ma Pháp quang minh, nghe nói đã được mấy trăm năm rồi, cố tình còn không trả tiền, lại không ai dám trêu chọc hắn."

Hải Lăng ngẩng đầu lên: "Có phải ngươi chạy tới tầng cao nhất của tháp quang minh không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Phải, Hải Lăng, có phải ngươi biết chuyện gì không? "

"Biết một chút, lão nhân kia có thể là U Minh Long, nghe nói U Minh Long cùng Quang Minh Long là sinh tử đại địch, hai người vừa gặp mặt liền phải phát sinh đại chiến, ngàn năm trước, sau một hồi sinh tử, U Minh Long Hắc Gia cùng Quang Minh Long Celsia song song

biến mất, nghe nói là đồng quy vu tận."

"Nhưng vẫn có rất nhiều người tin tưởng hai vị kia không dễ chết như vậy, có lẽ là tìm nơi nào đó dưỡng thương."

"Ý ngươi là người ở trong tháp quang minh kia là U Minh Long?"

Hải Lăng gật đầu: "Rất có khả năng này!"

"U Minh Long ở trong tháp quang minh làm cái gì? Chẳng lẽ hắn bị Quang Minh Long đánh hư đầu?" Bích Lưu Vân nói thầ.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ta cảm thấy rất có khả năng, bất quá, còn một khả năng nữa là, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, hắn có lẽ muốn nghiên cứu thấu triệt ma pháp quang minh, sau này đối mặt với Quang Minh Long liền càng thêm nắm chắc."

Bích Lưu Vân chống cằm: "Cũng phải, bất quá, mấy trăm năm cũng quá dài rồi đi, hắn thật có kiên nhẫn, không cảm thấy nhàm chán sao?"

"Đó chính là U Minh Long a! Nghe nói đã sống hơn vạn năm, đối với loại người này mà nói, mấy trăm năm cũng chỉ là trong một cái nháy mắt mà thôi." Hải Lăng nói.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Lại nói tiếp, ta cảm nhận được một cỗ hơi thở ma pháp quang minh ở trên người tên kia."

"Có thể là năm đó chiến đấu kịch liệt, ma pháp quang hệ của Celsia dung nhập vào trong thân thể hắn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Không nói cái này nữa, lăng mộ Hỏa Ma Vương bên kia thể nào rồi?"

"Vệ binh lăng mộ đã được rửa sạch gần hết, thành chủ mời chúng ta

đến nói chuyện." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay: "Vậy qua đó nói chuyện đi."

Hải Lăng đang ăn, chần chờ một chút, mở miệng: "Trang thiếu, nghe nói ngươi thu phục một con Đại Địa Chi Hùng thánh cấp, có phải thật không?"

Trang Hạo gật đầu: "Là thật, Thiếu Vinh chuốc say nó, ta thừa dịp nó không tỉnh táo liền khế ước."

Hải Lăng chớp chớp mắt: "Tuy rằng như vậy nhưng cũng rất lợi hại a!" Hải Lăng quay đầu, nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu, Trang thiếu lợi hại, nhưng ngươi còn lợi hại hơn."

Kỳ Thiếu Vinh hàm súc cười: "Đó là đương nhiên."

Méoo: v (⌒ o ⌒) v

------oOo------

Chương 219: Ma văn ngũ hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 219

Chương 219: Ma văn ngũ hành

Phủ thành chủ.

"Thành chủ, tư liệu về Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đều ở đây." Thân tín thành chủ nói.

Huyền Lương đơn giản lật xem tài liệu một chút, ánh mắt hiện lên tia khác thường, "Ma pháp sư bảy hệ, chưa đến hai mươi tuổi, hư hư thực thực khế ước yêu thú thánh cấp, Trang Hạo này quả nhiên không đơn giản! Không ngờ Nguyên Quốc xa xôi cư nhiên ra được một nhân tài như thế."

"Kỳ Thiếu Vinh cũng không thấy đến!"

Huyền lương nhàn nhạt cười: "Có thể tùy ý sai sử được Trang Hạo, đương nhiên không phải người đơn giản. "

"Trong tư liệu nói Trang Hạo khế ước một con yêu thú thánh cấp, chuyện này có phải thật không?" Huyền Lương nhíu mày hỏi.

"Chuyện này không quá xác định, con yêu thú kia hiện tại đang tránh trong núi đào quặng, Trang Hạo không mang nó tới đây."

Huyền Lương không khỏi khó hiểu: "Không mang tới đây, vì sao?"

"Trang Hạo hình như lấy giá ba trăm triệu mỗi năm mang nó đi cho thuê."

Huyền Lương không dám tin: "Trang Hạo rốt cuộc đang nghĩ cái gì!" Yêu thú thánh cấp cư nhiên cứ như vậy mang đi cho thuê, tiểu tử kia cũng quá khinh thường yêu thú thánh cấp, hoặc là con yêu thú kia không phải yêu thú thánh cấp, đúng vậy, khẳng định không phải là yêu thú thánh cấp.

"Thành chủ, muốn thăm dò lăng mộ, Trang Hạo là một nguồn giúp đỡ rất tốt!" Thân tín nói.

Huyền Lương gật đầu: "Đúng vậy!"

.....

Đại sảnh trong phủ thành chủ.

Kỳ Thiếu Vinh cùng mấy cao thủ cấp chín tụ tập dưới một mái nhà.

"Trang thiếu, Kỳ thiếu, các vị cuối cùng cũng tới rồi." Qua Hồng nhiệt tình vẫy tay chào hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh tự quen thuộc cười cười: "Làm phiền các vị đợi lâu, chỉ còn ta cùng Trang Hạo thôi sao?"

"Không có, còn mấy vị nữa vẫn chưa tới, hơn nữa, thành chủ đại nhân cũng chưa tới đâu." Qua Hồng đáp.

Kỳ Thiếu Vinh thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Nhìn dáng vẻ này xem ra ta vẫn tới sớm lắm! Vậy là tốt rồi."

Qua Hồng: "....."

Bên cạnh Qua Hồng là Qua Nhã cùng Qua Lâm, Qua Lâm nhìn thấy Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, rõ ràng không được tự nhiên lắm.

Thân ảnh Huyền Lương xuất hiện bên trong đại sảnh, hắn giới thiệu sơ qua về lăng mộ Hỏa Ma Vương một chút, lại thương lượng

phương án phân phối với mọi người.

Huyền Lương đề nghị, sau khi thăm dò lăng mộ chấm dứt, tất cả thu hoạch chia làm mười bảy phần, hắn lấy sáu phần Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh lấy ba phần, còn lại tám phần chia đều cho mọi người.

Đối với đề nghị của Huyền Lương, có mấy tu giả tỏ vẻ bất bình, cho rằng Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh lấy quá nhiều.

Huyền Lương phân như vậy cũng khiến cho Trang Hạo có chút thụ sủng nhược kinh, nói chỉ cần hai phần là được rồi, Trang Hạo từ đáy lòng cảm thấy ba phần cũng không nhiều, đáng tiếc Kỳ Thiếu Vinh tuy rằng lợi hại nhưng thực lực bên ngoài chỉ có cấp tám, không ít người đều coi Kỳ Thiếu Vinh thành con chồng trước mà Trang Hạo mang theo, Trang Hạo cũng không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Huyền Lương kiên trì, mấy cao thủ cấp chín tuy rằng có ý kiến về chuyện Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh lấy được ba phần, nhưng cũng không muốn đắc tội với Huyền Lương, sôi nổi đồng ý.

Sự tình thương nghị đã xong, mọi người liền khởi hành.

Mấy người cưỡi trên lưng một con phi điểu thật lớn, bay tới phía trên lăng mộ Hỏa Ma Vương.

"Lăng mộ chân chính ở chỗ này sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Huyền Lương gật đầu: "Đúng vậy, phụ cận lăng mộ Hỏa Ma Vương kiến tạo một lăng mộ loại nhỏ che giấu tai mắt, đây mới là lăng mộ chân chính.

"Vệ binh bảo vệ tầng ngoài đã được rửa sạch, chúng ta vào thôi." Huyền Lương khí phách hăng hái nói.

Huyền Lương mang mọi người đi vào bên trong lăng mộ.

Đám người đi qua một thông đạo thật dài, Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo: "Thông đạo dài thật. "

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Không biết!"

Bỗng, một làn sóng nhiệt đập vào mặt bọn họ, "Thứ gì vậy?" Kỳ Thiếu Vinh sợ hãi kêu một tiếng, nháy mắt liền có loại cảm giác thân hãm trong dung nham.

Kỳ Thiếu Vinh được Trang Hạo che chắn phía sau, cảm giác nóng cháy kia mới tốt hơn một chút.

"Thứ gì vậy?" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được hỏi.

"Hỏa Luân Tuyền." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh phát hiện hai bên sườn thông lóe lên tia sáng một trận văn kỳ lạ, "Đó là cái gì?"

"Là một loại trận văn ma pháp, lấy năng lượng của tinh hạch yêu thú hoặc là mồi lửa tinh vận chuyển, Hỏa Luân Tuyền phát động, kết quả chính là như hiện tại." Trang Hạo nói.

Từng ngọn lửa vô hình đánh về phía mọi người, Kỳ Thiếu Vinh nhìn xung quanh, một cao thủ cấp chín đã bị thiêu cháy đỏ rực.

Trang Hạo nắm lấy tay Kỳ Thiếu Vinh, hấp dẫn toàn bộ những ngọn lửa xung quanh vào trong thân thể mình.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Loại tình huống như này thì phải làm sao bây giờ?"

"Phát động trận văn ma pháp cần một lượng lớn năng lượng duy trì, cho nên một trong những biện pháp là chờ đến khi nào nguồn năng lượng của nó cạn kiệt là được." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Chờ năng lượng hao hết, lúc ấy bọn họ đại khái đã bị nướng chín hết rồi đi, cho dù có Trang Hạo che đằng trước, hấp thu phần lớn ngọn lửa vô hình, nhưng hắn vẫn cảm thấy không thoải mái a!

"Một cách khác chính là phá hư mắt trận." Ánh mắt Trang Hạo đảo qua vách đá.

Pháp trượng trên tay Huyền Lương công kích lên một trận văn, chốc lát sau, độ ấm trong thông đạo lần nữa tăng mạnh.

Kỳ Thiếu Vinh cuống quít gia tăng thêm mấy lớp vòng bảo hộ.

"Sao lại thế này?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Có lẽ là phá hư sai mắt trận khiến cho trận văn biến dị đi." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh đỏ mặt lên, trong lòng không khỏi nôn nóng, vốn dĩ đã đủ nóng, hiện tại càng thêm nóng chết người.

"Chịu không nổi!" Một cao thủ cấp chín chịu không nổi nữa, sắc mặt dữ tợn đánh lên một vách đá.

Vách tường hai bên thông đạo lập tức xuất hiện mấy trăm cửa động, vô số mũi tên từ đó bay ra,

Kỳ Thiếu Vinh tức khắc có loại xúc động muốn hộc máu, quả nhiên cái loại chuyện trộm mộ này không phải dành cho người bình thường làm.

Trang Hạo nhanh như chớp quét sạch mấy mũi tên bay tới, ở trong Tháp Pháp Tháp hơn một tháng, lý giải của hắn về ma pháp tiến bộ

vượt bậc, chính thức tiến vào cảnh giới bán thánh, thực lực xa hơn ma pháp sư cấp chín bình thường nhiều.

Mấy ma pháp sư cấp chín xung quanh luống cuống tay chân, Trang Hạo vừa bảo vệ mình vừa bảo vệ Kỳ Thiếu Vinh lại có vẻ thành thạo hơn nhiều.

"Nơi đó, công kích nơi đó!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo nghe vậy, pháp trượng giơ lên, công kích về phía Kỳ Thiếu Vinh chỉ đạo, sau một tiếng vang lớn, Hỏa Luân Tuyền đình chỉ, mấy mũi tên cũng biến mất.

Sóng nhiệt thối lui, Kỳ Thiếu Vinh thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Nguy cơ vừa biến mất, một ma pháp sư liền kiệt sức ngã nhoài xuống mặt đất.

Huyền Lương ngạc nhiên nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thiếu có nghiên cứu về trận văn ma pháp?"

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười: "Ta không hiểu a! Chỉ là theo trực giác mà thôi."

Huyền Lương cười cười: "Trực giác của Kỳ thiếu rất mạnh!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, chỉ là trong nháy mắt, hắn cảm thấy trận văn có chút giống kinh mạch trong cơ thể người, mà nơi hắn chỉ đạo Trang Hạo công kích, chính là vị trí trái tim.

Huyền Lương nhìn về phía Trang Hạo: "Trang thiếu bảo hộ Kỳ thiếu thật khá!"

Sau lễ rửa tội trận văn, các cao thủ cấp chín ở đây ngoại trừ Trang Hạo đều có chút chật vật, Kỳ Thiếu Vinh thực lực yếu nhất, nhưng bởi vì được Trang Hạo bảo hộ che chắn hầu hết công kích, nhìn qua sáng sủa vô cùng.

"Là ta nên làm." Trang Hạo nhàn nhạt đáp.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi không sao chứ?"

Trang Hạo cười cười: "Ngươi không cần lo lắng, ta rất tốt."

Hỏa Luân Tuyền đối với mọi người mà nói có lẽ là thứ đòi mạng, nhưng với Trang Hạo lại là đồ đại bổ, Trang Hạo đang muốn thăng cấp, cần một lượng lớn năng lượng để bổ sung.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái, trong mắt mang theo mấy tia hoài nghi.

Mấy cao thủ cấp chín thần sắc quái dị nhìn Trang Hạo, hai người lúc trước phản đối Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh lấy ba phần càng thêm quái dị.

"Trang thiếu thật lợi hại! Ta thiếu chút nữa đã đi nửa cái mạng, Trang thiếu nhìn qua lại có vẻ thành thạo vô cùng!" Qua Hồng cười nói.

"Có thể là bởi vì từ trình độ nào đó mà nói, ta cũng là ma pháp sư hỏa hệ đi." Trang Hạo nhàn nhạt cười giải thích.

Qua Hồng cười khổ, hắn là ma pháp sư song hệ kim hỏa, nhưng cũng không cảm thấy có bao nhiêu nhẹ nhàng!

Mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, sau đó tiếp tục lên đường.

Kỳ Thiếu Vinh cau mày lại: "Nơi quỷ quái này phía sau không biết còn cái gì nữa?"

Đám người đi qua thông đạo, một hồ nước đỏ như máu xuất hiện trước mắt mọi người.

Kỳ Thiếu Vinh lui ra sau hai bước, cách xa khỏi hồ.

"Nước trong hồ này hẳn là chứa kịch độc, chúng ta bay qua đi." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hồ nước ùng ục ùng ục nổi bong bóng: "Ta không cảm thấy chúng ta có thể dễ dàng bay qua. "

Trang Hạo nhún vai: "Thử xem đi." Trang Hạo ném một quả tuyết lê về phía hồ, tuyết lê vừa bay tới, trong ao liền bắn ra mấy tia sáng màu sắc bất đồng, hội tụ về phía quả lê, tuyết lê nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Kỳ Thiếu Vinh kinh tủng nuốt nuốt nước miếng.

Trang Hạo nhíu mày lại: "Một khi có người muốn bay qua hồ nước, trận văn dưới hồ sẽ tự nhiên khởi động."

Kỳ Thiếu Vinh quấn chặt quần áo trên người, lui về phía sau hai bước, đáng chết, hiện tại hắn rút lui còn kịp không?

Trang Hạo nhìn về phía Huyền Lương, tò mò hỏi: "Thành chủ đại nhân có biết tình huống này nên giải quyết thế nào không?"

Huyền Lương gật đầu: "Trận văn này hẳn là Ma Văn Ngũ Hành, muốn phá giải chỉ cần dùng năm loại ma pháp đồng thời công kích tâm trận, còn cần bảo trì năm loại ma pháp cân bằng lẫn nhau."

"Để năm người dùng năm loại ma pháp bất đồng công kích mắt trận được sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Huyền Lương gật đầu: "Trên lý thuyết thì có thể, nhưng như vậy rất khó bảo đảm lực đạo của cả năm người đều tương đồng, mà muốn phá giải cần giữ lực đạo cân bằng một đoạn thời gian, lấy tình huống như hiện tại này, sợ là không đợi được năm người ma hợp."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Vậy A Hạo đến đi."

------oOo------

Chương 220: Thánh cấp thần bí

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 220

(dreamhous2255)

Chương 220: Thánh cấp thần bí

Trang Hạo huy động pháp trượng, năm loại thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ cân bằng rót vào trong mắt trận trung tâm, sau một tiếng "phanh" giòn vang, khung đỉnh phía trên trận văn lập tức biến mất.

Huyền Lương kinh nghi nhìn Trang Hạo, vừa nãy khi Trang Hạo ra tay, pháp lực đạt tới độ cân bằng hoàn mỹ, trình độ như vậy cho dù là ma pháp sư thánh cấp cũng khó lòng đạt tới.

"Thành chủ đại nhân, có phải được rồi không?" Trang Hạo nhìn Huyền Lương hỏi một tiếng.

Huyền Lương sửng sốt một chút, gật đầu: "Có thể, có thể, lực khống chế của Trang thiếu thật cường hãn, ngay cả ta cũng phải cam bái hạ phong."

Trang Hạo cười cười: "Thành chủ đại nhân nói đùa, ta sao có thể so sánh với ngài!"

Kỳ Thiếu Vinh cười khan: "Hiện tại chúng ta phải làm gì bây giờ, bay qua sao?" Cho dù không có thứ bên trên, nhưng độc trì bên dưới cũng vẫn rất kinh tủng a!

"Đa tạ các vị mở đường." Một tiếng cười trầm thấp truyền tới.

Một cự long bạch cốt mang theo một ma pháp sư vong linh gào thét bay qua.

"Thạch Chiếm!" Huyền Lương phẫn nộ gào lên.

Thân ảnh Thạch Chiếm giống như lưu quang, lướt qua độc trì, biến mất trong thông đạo.

(dreamhous2255)

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bóng dáng Thạch Chiếm biến mất, không vui mắng: "Tên hỗn đản, cư nhiên nửa đường chạy tới tiệt hồ!"

"Thành chủ đại nhân, chúng ta nhanh đuổi theo đi, bằng không chỗ tốt đều bị tên yêu vu đáng chết kia cầm mất!" Một ma pháp sư cấp chín khó chịu nói.

"Nói rất đúng, chúng ta đuổi theo!" Huyền Lương nghiến răng nghiến lợi hét lớn.

Trang Hạo cuốn lên ma pháp phong hệ, mang theo Kỳ Thiếu Vinh lướt qua huyết trì.

Những người khác cũng tự hiện thần thông, lục tục đuổi sau.

Mọi người bay trong thông đạo chốc lát, một tiếng ầm ầm như đá đổ vang lên.

Kỳ Thiếu Vinh đau đầu nhìn Trang Hạo một cái: "Lại làm sao vậy?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết, bất quá, có thể là đường đi phía trước bị ma pháp sư vong linh kia hủy hoại."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày lại: "Đúng là phiền toái!"

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi phía sau mọi người, tiến về phía trước.

"Đường bị chặn rồi, là tên Thạch Chiếm vương bát đản kia làm." Một ma pháp sư cấp chín kinh giận mắng.

(dreamhous2255)

"Tên kia chạy trước hẳn là đã đả động đến rất nhiều cơ quan, đường đi tới chỉ sợ sẽ có vấn đề." Huyền Lương nặng nề nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Bởi vì Thạch Chiếm tác động tới rất nhiều cơ quan, dọc theo đường đi, mọi người phải đối mặt với đủ loại nguy cơ, đường xá gian nguy vô cùng.

Một tiếng gào cổ quái truyền vào trong tai Kỳ Thiếu Vinh.

"Thanh âm gì vậy?" Kỳ Thiếu Vinh nói thầm.

"Hình như là tiếng dơi." Trang Hạo đáp.

"Tiếng dơi? Có dơi ở nơi như thế này?"

Một cao thủ cấp chín bên cạnh hai nhíu chặt mày lại: "Có dơi là có khả năng, Hỏa Ma Vương khế ước với một con hỏa dơi thánh cấp."

"Ý ngươi là trong lăng mộ này có một con hỏa dơi thánh cấp?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Chắc không phải đâu, hỏa dơi kia sau khi Hỏa Ma Vương chết không bao lâu cũng qua đời, bất quá, bên trong lăng mộ này có lẽ có hậu đại của nó."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Như vậy a!" Hậu đại của hỏa dơi thánh cấp, thực lực hẳn cũng không kém đi đâu được.

(dreamhous2255)

"Ta hình như nghe được một tiếng kêu thảm thiết, ta nghe lầm sao?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nói.

Trang Hạo lắc đầu: "Ngươi không nghe lầm, vừa rồi ta cũng nghe được, hẳn là của ma pháp sư vong linh kia."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Ma pháp sư vong linh hung tàn cư nhiên kêu thảm như vậy, tên kia tuy rằng nhân phẩm không tốt lắm, nhưng thực lực cũng tới thành cấp, không tệ mới đúng.

"Tên kia làm sao vậy?" Kỳ Thiếu Vinh nhỏ giọng hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết!"

Kỳ Thiếu Vinh chần chờ một chút: "Tên kia kêu thảm như thế, chúng ta có phải cũng không nên vào không?"

Trang Hạo nhíu mày lại: "Có cái gì đó tới đây."

Một đàn dơi đỏ như máu bay tới.

Kỳ Thiếu Vinh nhăn chặt mày: "Thật nhiều dơi! Chẳng lẽ nơi này không phải lăng mộ gì đó, mà là ổ dơi sao?" Đám dơi đáng chết này ăn cái gì, sao lớn lên có thể to như thế!

Một tảng dơi lớn nhào về phía Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo.

Kỳ Thiếu Vinh huy động pháp trượng, phát động ma pháp chống đỡ hỏa dơi công kích.

(dreamhous2255)

Một đầu hỏa dơi cắn tới cổ một ma pháp sư cấp chín đứng bên người Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, ma pháp sư kia lập tức bị hút thành thây khô.

Kỳ Thiếu Vinh trái tim đập bình bịch, một đầu hỏa dơi đột phá chắn phong tỏa của Kỳ Thiếu Vinh, ập tới trước mặt hắn.

Trái tim Kỳ Thiếu Vinh lập tức co thắt lại.

Trang Hạo thét dài một tiếng, đánh một quyền qua, đầu hỏa dơi kia lập tức bị đánh bay ra ngoài, biến thành một đống thịt nát.

Trang Hạo tóc dài phi dương, bảy hệ ma pháp từ trong thân thể tán ra, hình thành một quang cầu thật lớn, hóa ra một mảnh đất chân không ma pháp xung quanh khó có thể tiến vào.

"Lĩnh vực bảy hệ ma pháp." Huyền Lương nhịn không được trừng lớn mắt.

Tiêu chí để tiến vào hàng ngũ của cao thủ thánh cấp chính là lĩnh vực, Trang Hạo nếu đã hình thành lĩnh vực, vậy liền đại biểu hắn đã tiến vào thánh cấp.

Thánh cấp chưa đến hai mươi tuổi, trái tim Huyền Lương đập bình bịch.

Trang Hạo phất tay, bảy hệ ma pháp hóa thành bảy đầu long bay về phía đám hỏa dơi, sôi nổi xé xác

"Thành chủ, chúng ta có cần đi vào không?" Trang Hạo hỏi.

Huyền Lương nghĩ nghĩ nói: "Vào đi."

(dreamhous2255)

Lướt qua thông đạo thật dài, Kỳ Thiếu Vinh nhìn thấy một màn khó có thể tin nổi, mồi lửa tinh giá trị liên thành xếp thành một tòa tiểu sơn, trên tiểu sơn, khắp nơi đều là ổ dơi, Kỳ Thiếu Vinh cuối cùng cũng rõ ràng vì sao dơi ở nơi này lại tráng như vậy, chúng nó đều dùng mồi lửa tinh làm thức ăn, nếu không tráng một chút, vậy thật quá có lỗi.

Mấy đầu dơi vây quanh Thạch Chiếm, phun lửa phun lửa.

Cốt long mà Thạch Chiếm mang tới đây bị đám hỏa dơi vây công, toàn bộ thân thể bị hòa tan thất thất bát bát.

Đám hỏa dơi phát hiện ra đám người Huyền Lương, nhào tới, giúp cho Thạch Chiếm giảm bớt một phần áp lực.

Đối mặt với đám hỏa dơi công kích, Kỳ Thiếu Vinh cũng có chút luống cuống tay chân.

Trang Hạo kéo Kỳ Thiếu Vinh qua, một quả cầu thất sắc bao phủ bên ngoài Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, đám hỏa dơi vừa động vào liền chết oan uổng.

"Thạch Chiếm, ngươi cũng có ngày hôm nay!" Huyền Lương hưng phấn nói.

Thạch Chiếm bị đám dơi vây công đến không có kẽ hở, tiêu hao rất nhiều, Huyền Lương liền nhân cơ hội đánh với hắn một trận.

Hai cao thủ thánh cấp tranh đấu, dư ba uy lực thật sự không thể khinh thường.

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày, thầm nghĩ: Lúc này chẳng lẽ không phải nên giải quyết đám dơi đi trước sao?

(dreamhous2255)

Thạch Chiếm bởi vì lúc trước tiêu hao quá độ, cốt long bị hủy, hoàn toàn rơi xuống hạ phong, nhưng nói thế nào thì cũng là cao thủ thánh cấp, Huyền Lương nhất thời cũng không làm gì được.

Thạch Chiếm cùng Huyền Lương vội vàng đánh nhau, cao thủ cấp chín còn lại chỉ có thể cùng đám hỏa dơi đối chấp.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo nhìn nhau một cái, trốn sang một bên âm thầm thu thập mồi lửa tinh.

Bên ngoài, một khối mồi lửa tinh nhỏ bằng nắm tay cũng có thể bán được mấy chục vạn đồng vàng, ở đây, hỏa tinh xếp thành núi, bán đi khẳng định ít nhất mấy trăm trăm triệu.

Thạch Chiếm bị Huyền Lương đánh một quyền lên ngực, chật vật chạy ra ngoài.

.....

Trong hang động vẫn còn rất nhiều hỏa dơi, nhưng đám dơi trong chiến đấu với Thạch Chiếm đã tổn thất không ít, còn dư lại sôi nổi chết trong tay cao thủ cấp chín.

Sau khi giải quyết xong đám hỏa dơi, mọi người bắt đầu phân chia mồi lửa tinh.

Dựa theo ước định lúc trước, Huyền Lương lấy sáu phân, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo lấy ba phân, còn dư lại tám cao thủ cấp chín mỗi người một phần, nhưng trong chiến đấu kịch liệt, hai cao thủ cấp chín đã chết, hiện tại lại cần lần nữa phân phối.

(dreamhous2255)

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh lúc trước đã âm thầm thu thập không ít mồi lửa tinh, nhưng thời điểm phân phối, bọn họ vẫn nhận lấy phần của mình.

"Trang thiếu, đa tạ." Qua Hồng cảm kích nói.

Lúc trước, khi chiến đấu với hỏa dơi, Trang Hạo từng giúp hắn một lần, Qua Hồng mới may mắn thoát nạn.

"Không cần khách khí." Trang Hạo nhàn nhạt đáp.

Qua Hồng cười cười, âm thầm may mắn trước khi tiến vào lăng mộ đã xoát hảo cảm với Trang Hạo, bằng không hắn liền giống như hai cao thủ cấp chín đã chết oan kia.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hang động: "Phía sau hẳn chính là chủ mộ thất."

Huyền Lương gật đầu: "Phải."

Huyền Lương hít sâu một hơi, hai mắt phát sáng, đồ vật trân quý nhất luôn sẽ nằm bên trong chủ mộ thất.

"Chủ mộ thất không biết có thứ gì?" Kỳ Thiếu Vinh cũng khó nén nổi mong chờ.

"Mặc kệ chủ mộ thất có thứ gì, cũng đều không liên quan gì tới các ngươi, các ngươi có thể đi được rồi." Một đạo thanh âm âm trầm vang lên.

Kỳ Thiếu Vinh quay đầu, tiếng lòng căng thẳng, "Là hắn?"

(dreamhous2255)

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi: "Ngươi biết hắn là ai?"

"Chính là quái nhân bên trong Tháp Ma Pháp quang minh kia." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Nam tử hắc y ngẩng đầu, nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh, ánh mắt nóng rực, Trang Hạo nhíu mày, chắn Kỳ Thiếu Vinh ra phía sau.

Nam tử hắc y nhấc tay, đánh vỡ đại môn, Thánh Quang Thạch lập tức chiếu vào trong ánh mắt Kỳ Thiếu Vinh.

"Thánh Quang Thạch a!" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được nói.

Nam tử hắc y không vui nhìn bọn họ: "Các ngươi còn chưa cút?"

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày, thầm nghĩ: Người này thật quá kiêu ngạo, Huyền Lương vẫn còn ở đây mà cũng dám nói ra mấy lời này.

"Vị pháp sư này, ngươi làm như vậy không quá thích hợp đâu." Huyền Lương không vui nói.

Nam tử hắc y nâng mắt lên, lạnh lùng quét qua Huyền Lương một cái, đánh một chưởng về phía Huyền Lương.

Huyền Lương bay ngược ra ngoài, hộc ra một ngụm máu.

Kỳ Thiếu Vinh không dám tin tưởng trừng lớn mắt, "Sao có thể?"

Huyền Lương chính là cao thủ thánh cấp a! Người này rốt cuộc là ai, cao thủ thánh cấp đối diện cũng không có lực đánh trả? May mắn thời điểm ở Tháp Ma Pháp hắn không có trêu chọc lão quái vật này.

Trang Hạo tràn đầy đề phòng nhìn Kỳ Thiếu Vinh nói: "Chúng ta ra ngoài trước đi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu; "Được!"

Tuy rằng Thánh Quang Thạch khiến người ta phải đỏ mắt, nhưng nếu lão quái vật kia đã mở miệng, vậy phỏng chừng cũng không có phần cho bọn họ, bọn họ vẫn nên thức thời một chút là tốt nhất, dù sao cũng lấy được nhiều mồi lửa tinh như vậy rồi, chuyến đi này coi như không quá tệ.

"Đi thôi." Trang Hạo kéo tay Kỳ Thiếu Vinh đi ra ngoài.

(dreamhous2255)

Méoo: Hqua chơi high quá, quên đăng truyện cho mọi người, xin lỗi xin lỗi (；人；)

------oOo------

Chương 221: Hành trình tới Tấn Quốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 221

Chương 221: Hành trình tới Tấn Quốc

Huyền Lương lưu luyến nhìn về phía lăng mộ một cái, cuối cùng cũng vẫn đi theo mọi người ra ngoài.

Qua Hồng khó chịu: "Tên kia quá bá đạo, thành chủ đại nhân, người nọ rốt cuộc là ai a?"

Huyền Lương lắc đầu: "Ta cũng không rõ ràng lắm." Thành chủ Đế Lan thành thay đổi thường xuyên, Huyền Lương cũng là gần đây mới thượng vị, hắn chỉ biết, trước khi hắn tiếp nhận ngôi vị thành chủ, quái nhân kia đã ở trong Tháp Ma Pháp quang minh mấy trăm năm rồi, không ai dám chọc.

Đế Lan thành ấn dấu quá nhiều cao thủ, có người đã sống hơn vạn năm.

Đối với loại người này, Huyền Lương vẫn luôn là không cần trêu chọc thì không trêu chọc, tuy rằng biết rõ đối phương lợi hại, nhưng Huyền Lương không ngờ đối phương lại lợi hại như thế, càng không nghĩ tới hôm nay sẽ đụng phải, thình lình mà ăn lỗ nặng.

"Trang thiếu, một đường này thật cảm tạ ngươi hỗ trợ, nếu không phải cuối cùng nhảy ra một người như vậy, mọi người sẽ được phân càng nhiều hơn." Huyền Lương nói.

Trang Hạo cười cười: "Có thể lấy được nhiều mồi lửa tinh như vậy, ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi."

Huyền Lương cười cười: "Trang thiếu tuổi còn trẻ đã là ma pháp sư thánh cấp, tương lai muốn bảo vật gì cũng có thể lấy tới tay, hiện tại quả thật không vội."

Sau khi rời khỏi lăng mộ Hỏa Ma Vương, mọi người liền đường ai nấy đi.

"Vì sao thánh cấp lại không có lực đánh trả a?" Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi.

"Bởi vì lĩnh vực!" Trang Hạo đáp.

"Lĩnh vực?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo.

Trang Hạo gật đầu: "Cấp chín cùng thánh cấp khác biệt chính là ở lĩnh vực, sau khi có được lĩnh vực, thực lực sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, lĩnh vực của kẻ thần bí kia thập phần cường hãn, mà lĩnh vực của Huyền Lương thành chủ lại chưa quá hoàn chỉnh."

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt: "Là như vậy sao? Ánh mắt người nọ nhìn ta quái quái." Tên kia không phải là coi trọng hắn đi, nhìn qua không giống a!

"Người nọ là ma pháp sư ám hệ, nhưng trong thân thể hình như có chứa một cỗ ma pháp quang minh rất cường đại, cho nên ma pháp quang hệ đang ăn mòn hắn, ta nghĩ hắn cũng không dễ chịu gì." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Hắn có phải là cảm thấy có hứng thú với thể chất của ta không?"

Trang Hạo gật đầu: "Chắc vậy, tên kia không dễ chọc, chúng ta vẫn là cách xa hắn một chút thì tốt hơn."

.....

Trong tửu lầu.

"Thiếu gia, trở về nhanh như vậy! Thu hoạch thế nào?" Bích Lưu Vân tò mò hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, "Thu hoạch không tồi, ít nhất lễ vật tặng ngươi cùng A Hằng đã có."

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm, thầm nghĩ: Bán đám mồi lửa tinh trong nhẫn không gian đi, hắn liền có thể thu về mấy tỷ, sinh ý đồ mỹ phẩm tuy rằng có thể kiếm tiền, nhưng chung quy vẫn là buôn bán nhỏ, nỗ lực tăng thực lực lên, trở thành cao thủ thánh cấp càn quét khắp nơi mới là con đường phát tài đúng đắn.

Bích Lưu Vân cười cười: "Vậy ta liền cảm ơn trước thiếu gia."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Còn khách khí với ta làm cái gì!"

"Thiếu gia, ngươi còn muốn ở lại nơi này bao lâu nữa?" Bích Lưu Vân hỏi.

"Chúng ta lập tức rời đi." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo: "Lập tức rời đi, vì sao a? Ta cảm thấy nơi này cũng không tệ lắm!"

"U Minh Long kia ánh mắt nhìn ngươi không quá thích hợp, chúng ta tốt nhất vẫn không cần ở lại nơi này."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Ngươi sẽ không phải là ăn dấm tên kia đi?"

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Ta biết ngươi thích đẹp, tên kia lớn lên khó coi, ngươi chướng mắt, bất quá, ánh mắt hắn nhìn

ngươi rất không thích hợp, tựa hồ là muốn phân giải ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh nghe Trang Hạo nói xong, không khỏi có chút kinh tủng.

"Ngươi nói rất đúng, lại nói tiếp, chúng ta tới nơi này đã được một đoạn thời gian, hiện tại cũng nên đi rồi."

Tuy rằng hắn còn chưa hiểu hết mấy thứ bên trong Tháp Ma Pháp, nhưng đều đã nhớ kỹ, cho dù hiện tại rời đi cũng không thành vấn đề.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo rời khỏi Đế Lan thành liền muốn về Nguyên Quốc, bất quá, nửa đường nhận được thư của Kỳ Hằng, liền mã bất đình đề đi về phía Tấn Quốc.

.....

Tấn Quốc, Tả gia.

"Thiếu gia, ta không có chuyện gì, làm phiền ngươi vất vả tới một chuyến, kỳ thật ngươi hoàn toàn không cần." Kỳ Hằng miễn cưỡng cười nói.

"Tiểu tử ngươi chính là có cái gì cũng muốn cứng rắn chịu đựng." Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ than thở.

Trang Hạo bĩu môi: "Tả Vân Phi sao không chiếu cố ngươi, cư nhiên để cho ngươi bị thương, bằng không ngươi liền đá hắn đi."

Tả Vân Phi mới vừa đi tới cửa liền nghe được lời này của Trang Hạo, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái, cười nói: "Không liên quan đến Vân Phi."

"Rốt cuộc là ai tổn thương ngươi a?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Là cô cô của Quân Lan Nguyệt, nữ nhân kia bởi vì thiên phú cao, từ nhỏ đã được người Già Lam Thần Điện tuyển nhận mang đi, nàng vì ra mặt cho Quân Lan Nguyệt, tìm ta gây chuyện, bất quá, Vân Phi đã giáo huấn nữ nhân kia."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Già Lam Thần Điện, đó là thứ gì?"

"Là một thế lực thần bí, thực lực phi thường hùng hậu, sẽ lựa chọn cao thủ từ các quốc gia gia nhập." Tả Vân Phi nói.

"Nghe nói Già Lam Thần Điện rất bênh vực người của mình, cô cô Quân Lan Nguyệt bị Tả Vân Phi đánh trọng thương, có lẽ sẽ tìm người trả thù Tả Vân Phi." Kỳ Hằng lo lắng nói.

Kỳ Thiếu Vinh không vui mắng: "Nữ nhân kia không phân biệt thị phi, già Lam Thần Điện còn có mặt mũi trả thù."

"Trên đời này rất nhiều thời điểm đều là giúp thân không giúp lý." Kỳ Hằng nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng phải!"

Kỳ Thiếu Vinh tiêu tốn một chút thời gian, cuối cũng cũng điều tra ra rõ ràng mọi chuyện, cô cô Quân Lan Nguyệt Quân Hà không có con cái, cho nên coi Quân Lan Nguyệt như nữ nhi thân sinh, sau khi Quân Lan Nguyệt cùng Tả Vân Phi đính hôn không lâu, Quân Hà liền rời đi.

Năm đó, Quân Lan Nguyệt cùng Tả Vân Phi có thể nói là duyên trời tác hợp, Quân Hà không biết khúc chiết trong đó, thời điểm trở về, hôn sự của Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi đang bị người truyền đến ồn ào huyên náo, liền nhận định là Kỳ Hằng câu dẫn Tả Vân Phi, phá hủy cảm tình của Tả Vân Phi cùng Quân Lan Nguyệt.

Khu mỏ của Tả Vân Phi ở núi Thiên Tinh mỗi ngày hốt bạc, thực sự xoát cảm giác tồn tại một phen, sính lễ 2 tỷ của Kỳ Hằng vừa truyền

ra, mọi người ở Tấn Quốc đều biết tới Kỳ Hằng.

Tấn Quốc có không ít người đều hâm mộ Kỳ Hằng có phúc khí, cũng có người đố kỵ Kỳ Hằng, cảm thấy Tả Vân Phi quá coi trọng Kỳ Hằng, một hạ nhân cư nhiên dùng tới 2 tỷ làm sính lễ, thật đúng là coi tiền như rác.

.....

Đang cùng Kỳ Hằng ngồi trong tửu lầu, Kỳ Thiếu Vinh nhăn chặt mày lại.

Kỳ Hằng khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, sắc mặt ngươi không tốt lắm, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Không phải đồ ăn không hợp khẩu vị, A Hằng, bên dưới có người nói ngươi cóc ghẻ ăn thịt thiên nga, nha, Tả Vân Phi kia thì giống thiên nga ở chỗ nào, muốn nói ra, cũng là Tả Vân Phi không xứng với ngươi mới đúng." Kỳ Thiếu Vinh không vui mắng.

Kỳ Thiếu Vinh không vui đào đào lỗ tai, chỗ không tốt của thính lực quá tốt chính là rất nhiều thời điểm sẽ nghe được mấy thứ không nên nghe!

Kỳ Hằng cười cười: "Thiếu gia, ta không có tốt như ngươi nói."

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Kỳ Hằng: "A Hằng, ngươi rất ưu tú, yên tâm đi."

Tả Vân Phi mở cửa ra, đi đến nói: "Ta đã đặt xong đồ ăn."

Kỳ Thiếu Vinh cười đáp: "Làm phiền Tả thiếu."

"Thiếu gia, ta nghe nói ngươi tới Đế Lan thành, sao lại trở về nhanh như vậy?" Kỳ Hằng hỏi.

"Đừng nói nữa, Đế Lan thành bên kia có cao thủ coi trọng ta, Trang

Hạo bị hù chết, liền mang ta rời đi." Kỳ Thiếu Vinh cười nói.

Kỳ Hằng nhìn về phía Trang Hạo: "Có thể khiến Trang đại thiếu cảm thấy uy hiếp, nhất định là một mỹ nhân đi?"

Trang Hạo: "..... Không phải như vậy."

Trang Hạo đơn giản nói mọi chuyện lại một lần.

"U Minh Long?" Tả Vân Phi rất có hứng thú hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Phi thường lợi hại, thánh cấp bình thường hoàn toàn không phải đối thủ của hắn."

"Nhìn dáng vẻ này xem ra Đế Lan thành rất có ý tứ a! Có thời gian chúng ta cũng đi chơi." Tả Vân Phi quay đầu nhìn Kỳ Hằng nói.

Kỳ Hằng gật đầu: "Được!"

"Đúng rồi, thiếu gia, các ngươi ở Đế Lan thành có thu hoạch gì không?" Kỳ Hằng hỏi.

"Nói tới cái này, hôn lễ của các ngươi tuy rằng còn hai tháng, nhưng ta cứ đưa trước lễ vật cho ngươi đi." Kỳ Hằng ném một cái nhẫn không gian qua cho Kỳ Hằng.

Kỳ Hằng nhìn đồ bên trong, cau mày lại: "Thiếu gia, cái này cũng quá quý trọng."

Kỳ Hằng phát hiện, bên trong nhẫn không gian chất đầy mồi lửa tinh, nếu như bán đi, phỏng chừng có thể thu về mấy tỷ.

Kỳ Thiếu Vinh vỗ vỗ bả vai Kỳ Hằng: "Cho ngươi ngươi liền thu đi! Thủ hạ của Kỳ Thiếu Vinh ta không có người ăn cơm mềm, đều là kẻ giàu có, nếu ai lải nhải dài dòng với ngươi, ngươi liền lấy tiền đập chết hắn."

Kỳ Hằng: "....."

Tả Vân Phi: "....."

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Kỳ Hằng đang nói chuyện, môn bị đạp mở ra.

Mấy nam tử mặc pháp bào vẽ hình sao hung thần ác sát xông vào.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn đám người: "Xảy ra chuyện gì, vào nhầm cửa sao?"

"Không phải, là người Già Lam Thần Điện." Kỳ Hằng nhăn mày nói.

Kỳ Hằng hít sâu một hơi, Tả Vân Phi vì ra mặt cho hắn, đánh trọng thương Quân Hà. Bởi vì chuyện này, người Tả người đều rất có ý kiến với hắn, mấy trưởng lão nhìn hắn không vừa mắt, đều cảm thấy vì hắn mà Tả gia đắc tội Già Lam Thần Điện, trước mặt sau lưng nghị luận trách móc, Tả Vân Phi sau khi biết liền đánh đám trưởng lão kia một trận.

Mấy trưởng lão sau khi bị đánh đã không con nói cái gì trước mặt hắn nữa, nhưng Kỳ Hằng luôn cảm thấy ánh mắt người Tả gia nhìn hắn quái quái, giống như đang nhìn họa thủy, Kỳ Hằng chưa bao giờ biết sẽ có một ngày cấp bậc tồn tại của hắn lại giống như họa thủy.

"Ai là Kỳ Hằng, đứng ra!"

Kỳ Thiếu Vinh giơ tay lên, cười tủm tỉm nói: "Ta chính là Kỳ Hằng, tìm ta làm cái gì? Muốn mời ta ăn cơm sao? Người muốn mời ta ăn cơm rất nhiều, xếp hàng đi."

Kỳ Hằng: "....."

"Hỗn trướng! Chính là hắn, đánh cho ta!"

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo: "Có ý tứ."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái, Trang Hạo lập tức hiểu ý cười cười: "Ta hiểu rồi."

Tả Vân Phi lên tiếng: "Nghe nói Trang thiếu gia đã tiến vào thánh cấp, hiện tại ta có nhãn phúc rồi."

Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi một cái, nháy mắt có loại xúc động muốn hộc máu, Tả Vân Phi đây là muốn xem diễn sao?

Đám người nhìn Trang Hạo hỗ động, liền biết bị Kỳ Thiếu Vinh chơi, lập tức giận dữ.

"Tiểu tử đó là thánh cấp? Khoác lác cũng không chuẩn bị bản thảo!" Một người Già Lam Thần Điện nhìn Trang Hạo một cái, trào phúng nói.

Trang Hạo phất tay, bảy hệ ma pháp hình thành một dòng nước lũ, kéo hết đám người ra ngoài, sau khi có được lĩnh vực, Trang Hạo phát hiện, hắn hiện tại có thể phát động ma pháp tùy tâm sở dục, không còn cần đến pháp trượng nữa.

Dưới lĩnh vực của bảy hệ ma pháp, người thường căn bản không phải là đối thủ, đám người tiến vào liền bị đánh ngã trái ngã phải.

------oOo------

Chương 222: Thăm Kỳ Hằng

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 222

Chương 222: Thăm Kỳ Hằng

Thời điểm mấy người Già Lam Thần Điện vào tửu điếm, Giang Cầm Tâm đang cùng tiểu thư mấy đại gia tộc tụ hội ở tửu lầu đối diện.

Nhìn thấy người Già Lam Thần Điện vào tửu điếm gây chuyện, mấy tiểu thư đều ôm tâm thái xem náo nhiệt.

"Vừa rồi hình như là người Già Lam Thần Điện vào tửu lầu, Kỳ Hằng đang ngồi bên kia."

"Bọn họ hẳn là tới tìm Kỳ Hằng đi."

"Muốn ta nói, Quân Lan Nguyệt cũng quá không biết xấu hổ, lúc trước là nàng muốn lui hôn, hiện tại nàng đổi ý, lại gây xích mích để cô cô nàng ra tay với Kỳ Hằng."

"Kỳ Hằng cũng có vấn đề a! Hắn đã không phải là hậu duệ quý tộc gì, sính lễ lại đòi tới tận 2 tỉ, mặt mũi thật lớn!"

"Đúng vậy! 2 tỷ cũng quá nhiều, Tả thiếu đúng là ngay thẳng, cư nhiên thật sự cho."

"Người Già Lam Thần Điện đi vào hình như đều đã cấp chín, Kỳ Hằng sẽ không chịu được đi."

"Cầm Tâm, nghe nói Kỳ Hằng là người Giang gia các ngươi a, Tả thiếu rốt cuộc coi trọng hắn cái gì?" Một vị đại tiểu thư hỏi.

Giang Cầm Tâm miễn cưỡng cười cười: "Ta cũng không biết!"

.....

Mấy đại tiểu thư đang nói chuyện, tửu lầu đối diện đột nhiên nổ ra một chùm sáng thất sắc, người Già Lam Thần Điện một người tiếp một người bay ra khỏi cửa sổ.

Mấy đại tiểu thư nhìn một màn này, không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt.

"Là ai ra tay? Tả Vân Phi sao? Thoạt nhìn không giống lắm a!"

Giang Cầm Tâm híp mắt: "Nghe nói Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo tới đây thăm Kỳ Hằng,

Trang Hạo là ma pháp sư bảy hệ, vừa nãy người ra tay có lẽ là Trang Hạo."

"Chính là thiên tài Nguyên Quốc nghe nói còn kiệt xuất hơn Tả thiếu kia đi."

"Đúng vậy! Bất quá, người nọ tuy rằng ưu tú, nhưng lại là hoa đã có chủ, nghe nói Trang Hạo bị chủ tử của Kỳ Hằng, Kỳ Thiếu Vinh câu đến thần hồn điên đảo."

"Ta nghe nói Đại Địa Chi Hùng đang hỗ trợ khai thác mỏ chỗ Tả gia bên kia là yêu thú thánh cấp, bị Trang Hạo khế ước, không biết là thật hay giả."

"Chắc không phải thật đâu, yêu thú thánh cấp đều có thể biến thành hình người, nhưng con yêu thú kia hình như chưa hóa hình bao giờ."

"Không hóa hình cũng chưa chắc đã không phải là yêu thú thánh cấp, có lẽ con yêu thú kia vừa vặn không thích hóa thành hình

người."

.....

Đánh toàn bộ người Già Lam Thần Điện ra khỏi cửa sổ, Trang Hạo thoải mãi vỗ vỗ tay: "Giải quyết."

Tả Vân Phi nhìn Trang Hạo, hai mắt hơi sáng lên, "Lĩnh vực quả nhiên rất lợi hại!"

"Đúng vậy! Thứ này không tồi, chờ ngươi có sẽ biết." Trang Hạo cười nói.

Tả Vân Phi cười khổ, thầm nghĩ: Cái thứ lĩnh vực này, nếu dễ có như vậy thì tốt rồi.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Tả Vân Phi nhìn sắc trời bên ngoài, nói: "Sắc trời không còn sớm, không bằng hai vị cùng ta trở về Tả gia nghỉ ngơi?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tả Vân Phi: "Tới nhà ngươi?"

Tả Vân Phi gật đầu: "Đúng vậy! Biệt viện của ta có rất nhiều phòng cho khách, các ngươi muốn một gian hay hai gian đều được."

Trang Hạo: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng, "A Hằng, ngươi ở bên kia thế nào?"

"Khá tốt." Kỳ Hằng đáp.

Kỳ Thiếu Vinh hồ nghi hỏi: "Chỉ là khá tốt? A Hằng, nếu ngươi ở đó không sảng khoái, có thể cùng ta về Nguyên Quốc cũng được."

Tả gia là hào môn Tấn Quốc, sừng sững ở Tấn Quốc nhiều năm, Kỳ Thiếu Vinh thấy, người Tả gia tựa hồ không quá vừa mắt Kỳ Hằng,

Tả Vân Phi chỉ biết dùng nắm tay, căn bản không giải quyết được vấn đề.

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ta....."

Tả Vân Phi vội vàng lên tiếng: "A Hằng, nếu ngươi ở Tả gia không thoái mái, ta có thể dẫn ngươi ra ngoài sống, nhưng Nguyên Quốc quá xa."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Hằng cười cười: "Thiếu gia, ta rất tốt." Tả gia đúng là có mấy người nhìn hắn không vừa mắt, nhưng người cùng hắn sinh hoạt là Tả Vân Phi,thái độ của người khác thế nào không ảnh hưởng gì tới bọn họ.

.....

Tả Vân Phi vừa trở lại Tả gia liền phát hiện trong nhà có thêm mấy vị khách không mời, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Quân Lan Nguyệt nhìn Tả Vân Phi, hai mắt nóng rực.

Tả Vân Phi cường thế trở về, Quân Lan Nguyệt liền hối hận từ hôn, đợi cho Tả Vân Phi kiếm lời một bút lớn từ quặng trên núi Thiên Tinh, đừng nói Quân Lan Nguyệt, toàn bộ Quân gia đều hối hận xanh ruột.

Quân Lan Nguyệt vốn dĩ đã tính toán từ bỏ, nhưng biết Tả Vân Phi đưa tặng 2 tỉ làm sính lễ cưới Kỳ Hằng lại ngo ngoe rục rịch.

Một vị hôn phu thực lực hùng hậu, diện mạo anh tuấn, lại tiền đồ vô lượng, nếu không phải Kỳ Hằng, hết thảy những thứ này vốn nên là của nàng.

"Sao ngươi lại tới nữa?" Tả Vân Phi không kiên nhẫn lên tiếng.

"Ngươi vẫn không thể tha thứ cho ta sao?" Quân Lan Nguyệt ủy khuất hỏi.

"Sao ngươi lại phiền toái như vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tả Vân Phi: "Tả thiếu, ngươi tự xử lý một chút đi, A Hằng mang chúng ta tới khách phòng trước."

Tả Vân Phi cũng không muốn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo ở chỗ này thêm phiền, liền gật đầu đồng ý: "Được."

Quân Lan Nguyệt nhìn Kỳ Hằng rời đi, trong lòng dâng lên một cỗ phẫn uất.

Kỳ Hằng cư nhiên cứ như vậy mà đi rồi, hoàn toàn không lo lắng nàng cùng Tả Vân Phi có cái gì hay không, người kia hoàn toàn không coi nàng là uy hiếp.

Tả Vân Phi nhìn thấy Kỳ Hằng rời đi, không kiên nhẫn liếc qua đám trưởng lão trong phòng: "Vì sao thả nữ nhân này vào?"

Quân Lan Nguyệt tức muốn hộc máu nhìn Tả Vân Phi, mặt trướng đến đỏ bừng.

Thương Minh bởi vì Kỳ Hằng, bài trừ Giang gia ra ngoài đối tượng hợp tác.

Người Giang gia cũng từng đi tìm Kỳ Hằng, bất quá, Kỳ Hằng không dao động.

Kỳ Hằng cho rằng năm đó Giang Hằng chết một phần rất lớn là bởi vì thượng tầng Giang gia, có lẽ trong tiềm thức Kỳ Hằng vẫn mong Giang gia sẽ biến mất.

Trong khoảng thời gian này, Giang gia tuy rằng bên ngoài còn bảo trì phồn vinh, nhưng bên trong sớm đã hỗn loạn bất kham.

"Cầm Tâm, ngươi trở lại rồi, nghe nói hôm nay tửu lầu Bích Thủy Liên Hương đã xảy ra chiến đấu kịch liệt, ngươi biết không?" Giang Hà hỏi.

Giang Cầm Tâm gật đầu: "Biết, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo tới đây thăm Kỳ Hằng, gặp phải người Già Lam Thần Điện, bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của Trang Hạo. Bên trong tửu lầu có người nói nhìn thấy Trang Hạo sử dụng lĩnh vực."

Giang Hà trừng lớn mắt: "Nhanh như vậy." Nguyên Quốc vẫn luôn có một loại lời đồn, nói rằng Trang Hạo có thể trở thành cao thủ thánh cấp trẻ tuổi nhất, nhưng Giang Hà vẫn luôn cảm thấy loại đồn đãi này chính là nói quá sự thật, hiện tại lại cảm thấy người Nguyên Quốc thật tinh mắt.

"Lấy thái độ của Tả Vân Phi đối với Kỳ Hằng, Quân Lan Nguyệt muốn theo đuổi lại được Tả Vân Phi cơ hồ là không có khả năng." Giang Cầm Tâm nói.

"Chỉ lấy tính tình của Tả Vân Phi cũng tuyệt đối sẽ không có chuyện quay đầu, chỉ là Quân gia bị đồng tiền che mắt mà thôi." Giang Hà than thở.

Giang Cầm Tâm hít sâu một hơi, Giang gia cùng Kỳ Hằng có thù, không ít thế lực đều nghe được tin tức, Tả Vân Phi tựa hồ rất đau lòng Kỳ Hằng, Kỳ Hằng không truy cứu, thái độ của Tả Vân Phi đối với Giang gia lại rất ác nghiệt, rất nhiều thế lực vì kiêng kị Tả Vân Phi, cũng không dám thâm giao với Giang gia.

Giang Hà hít sâu một hơi, Tả Vân Phi vì Kỳ Hằng đắc tội Già Lam Thần Điện, người Tả gia bởi vậy mà có chút bất mãn đối với Kỳ Hằng, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo tới đây lúc này, có lẽ là để chống lưng cho Kỳ Hằng.

Giang Hà đau đầu xoa xoa trán, Giang gia gần đây càng lúc càng không xong, Giang Hà quả thực hận chết Giang Hưng Đông cùng

Giang Nguyên, nếu không vì hai tên ngu xuẩn kia, tình cảnh Giang gia hiện tại cũng không đến nỗi gian nan như thế.

------oOo------

Chương 223: Xuất phát tới hải tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK – Chương 223

Chương 223: Xuất phát tới hải tộc

Tả gia.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Trở lại rồi? Sự tình giải quyết thế nào?"

Tả Vân Phi lắc đầu, "Quân Lan Nguyệt giận chạy, chỉ mong nàng sẽ không trở lại làm phiền ta."

Rõ ràng là Giang gia cự tuyệt hắn trước, hiện tại lại làm giống như là hắn bội tình bạc nghĩa vậy.

Tả Vân Phi bi phẫn nói: "Ta thật không hiểu một chuyện vô cùng đơn giản vì sao lại làm cho phức tạp như vậy, năm đó Giang gia từ hôn, hiện tại lại nhão nhão dính dính, nữ nhân Quân Lan Nguyệt kia rốt cuộc muốn ta phải từ chối nàng bao nhiêu lần, nàng mới có thể minh bạch ta cùng nàng căn bản là không có khả năng!"

Kỳ Hằng nhún vai: "Không biết a!"

"Có lẽ chờ sau khi chúng ta thành hôn, nàng sẽ thanh tỉnh lại, không bằng chúng ta thành thân sớm một chút?" Tả Vân Phi hỏi.

Kỳ Hằng lắc đầu: "Ngày đã chọn rồi, đừng làm ầm ĩ....."

Tả Vân Phi phồng quai hàm lên: "Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đã

nghỉ ngơi?"

"Đúng vậy!"

"Bọn họ muốn mấy gian phòng?" Tả Vân Phi tò mò hỏi.

"Một gian!"

Tả Vân Phi trừng lớn mắt, ý vị thâm trường nói: "Trang Hạo còn rất không tồi!"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi, bất đắc dĩ cười: "Ngươi đang nghĩ loạn cái gì?"

Tả Vân Phi cười cười: "Ta không nghĩ loạn a! Hiện tại cũng muộn rồi, chúng ta đi nghỉ ngơi đi."

Kỳ Hằng: "....."

.....

Quân Lan Nguyệt về đến nhà, thình lình nhìn thấy thân ảnh Quân Tử Ngyệt.

Quân Lan Nguyệt nhìn Quân Tử Nguyệt, không khỏi chột dạ. "Tỷ tỷ, ngươi đang đợi ta sao?"

Quân Tử Nguyệt bất mãn nói: "Ngươi vì sao không nói rõ ràng cho cô cô, khiến cho cô cô không hiểu gì đi tìm Kỳ Hằng gây chuyện?"

Quân Tử Nguyệt thở dài, thời điểm Quân Hà trở lại, không biết gì về chuyện năm đó thực lực của Tả Vân Phi xảy ra vấn đề, biến thành phế vật, Quân gia từ hôn, Quân gia cũng không có ai giải thích cho nàng, không biết Quân Lan Nguyệt nói gì với Quân Hà, Quân Hà liền nhận định là Tả Vân Phi chân trong chân ngoài, Kỳ Hằng làm kẻ thứ ba chen chân, chạy đi thu thập Kỳ Hằng, kết quả chọc giận Tả Vân Phi, Quân Hà trọng thương.

Quân gia tìm rất nhiều y sư, Quân Hà vẫn không có chút khởi sắc, y sư nói, bên trong lôi điện của Tả Vân Phi mang theo một cỗ độc tố đặc thù, ăn mòn kinh mạch của Quân Hà, rất khó khỏi hẳn.

Quân Lan Nguyệt cắn môi, ủy khuất nói: "Ta cũng không có nói gì sai a, là Kỳ Hằng đoạt của ta, nếu không phải hắn mê hoặc, Tả Vân Phi sao có thể đối với ta như vậy?"

Quân Tử Nguyệt nhắm mắt lại, trong long không khỏi bất đắc dĩ, năm đó Quân Lan Nguyệt cùng Tả Vân Phi trở mặt như vậy, cho dù không có Kỳ Hằng, lấy tính cách của Tả Vân Phi cũng không có khả năng chấp nhận lại Quân Lan Nguyệt.

"Kỳ Hằng là ai chứ, hắn cư nhiên đòi 2 tỷ sính lễ từ Tả Vân Phi, người có lòng tham không đáy như vậy, sao có thể xứng đôi với Vân Phi được!" Quân Lan Nguyệt không cam long quở mắng.

Quân Tử Nguyệt thở dài, 2 tỷ, Quân gia không biết phải tích góp bao nhiêu năm trời mới có thể có được số tiền như vậy, mà cùng số tiền đó, lại chỉ là để Tả Vân Phi tặng sính lễ cho Kỳ Hằng.

Tả Vân Phi thật sự quá ưu tú, những người được gọi là tài tuấn khác ở Tấn Quốc so với Tả Vân Phi thật sự không khác gì trò cười.

"Tả Vân Phi nguyện ý cho Kỳ Hằng, đó là chuyện của Tả Vân Phi." Quân Tử Nguyệt rầu rĩ nói.

"Nếu không phải gia tộc từ hôn, tất cả những thứ này vốn dĩ nên là của ta, là của ta....." Quân Lan Nguyệt kích động rít gào.

Quân Tử Nguyệt nhắm mắt lại, thầm nghĩ: Tuy rằng năm đó là gia tộc từ hôn, nhưng nếu không phải ngươi quấn lấy phụ thân, mẫu thân khóc lóc cầu xin, còn nói cái gì mà nếu gả cho Tả Vân Phi, ngươi liền không sống nổi nữa, gia tộc cũng sẽ không từ hôn một cách dễ dàng như vậy.

"Hôn kỳ của Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi đã định ra, ngươi có nháo hơn nữa cũng chỉ khiến cho người ngoài càng chê cười Quân gia thêm mà thôi." Quân Tử Nguyệt lẩm bẩm.

Quân Lan Nguyệt ôm chăn, ô ô khóc lên.

Quân Tử Nguyệt bị tiếng khóc của Quân Lan Nguyệt chọc cho bực bội một trận, nếu Quân Hà không tốt lên, Quân gia liền tổn thất nặng.

.....

Tả Vân Tĩnh đi vào phòng, nhìn thấy Tả Vân Phi đang thu thập đồ vật.

Tả Vân Tĩnh khó hiểu hỏi: "Vân Phi, ngươi muốn đi sao?"

"Muốn rời khỏi đây một đoạn thời gian." Tả Vân Phi nhàn nhạt đáp.

"Ngươi muốn đi đâu?"

"Thiên hạ rộng lớn như vậy, đi đến đâu cũng có thể, dù sao gia tộc cũng không thích Kỳ Hằng, ta liền dẫn hắn ra ngoài, tự do tự tại."

Tả Vân Phi cảm thấy trưởng lão trong gia tộc quá buồn cười, nhận định Kỳ Hằng tham lam, Kỳ Hằng là người của Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh hào phóng với thủ hạ, tài sản của Kỳ Hằng hoàn toàn không kém hơn hắn dù chỉ một chút, kỳ thật, nếu tính ra, vẫn là hắn chiếm tiện nghi.

Tả Vân Tĩnh nhìn Tả Vân Phi, thở dài một tiếng: "Xin lỗi."

Tả Vân Phi liếc mắt nhìn Tả Vân Tĩnh một cái: "Không liên quan đến ngươi."

"Hôm nay ở trong tửu lầu, Trang Hạo đã đánh người của Già Lam Thần Điện?" Tả Vân Tĩnh hỏi.

Tả Vân Phi gật đầu: "Không sai, đám người kia quá cùi bắp, vốn dĩ ta cũng muốn hỗ trợ, nhưng Trang Hạo vừa ra tay liền giải quyết hết, ta không tìm được cơ hội nào."

Tả Vân Tĩnh: "....."

Tả Vân Tĩnh nhíu mày lại: "Trong đám người mà các ngươi đánh có nhi tử của điện chủ Già Lam Thần Điện."

Tả Vân Phi cười hỏi: "Phải vậy không? Cho nên gia tộc sợ hãi sao?"

"Đệ đệ." Tả Vân Tĩnh bất mãn gọi một tiếng.

Tả Vân Phi nhìn Tả Vân Tĩnh: "Họa là ta gây ra, nếu đám người kia đến, nói bọn họ tới tìm ta đi."

Tả Vân Tĩnh: "....."

.....

Kỳ Hằng thu thập đồ vật, Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng: "Chúng ta đồng hành với Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đi hải tộc sao?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Ta cũng không gặp Lưu Vân một thời gian rồi."

------oOo------

Chương 224: Thánh cấp bồi luyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK – Chương 224

Chương 224: Thánh cấp bồi luyện

"Sớm biết thế này ta đã định hôn kỳ sớm hơn một chút, như vậy liền có thể đuổi tới trước Hải Lăng kia." Đối với thái tử hải long tộc Hải Lăng, Tả Vân Phi nghe danh đã lâu, nhưng vẫn chưa gặp qua bao giờ.

Kỳ Hằng lắc đầu: "Loại chuyện này thì có gì để tranh."

Tả Vân Phi tức giận nhìn Kỳ Hằng: "Loại chuyện này còn không tranh, vậy trên đời này còn chuyện gì đáng tranh nữa!"

Kỳ Hằng: "....."

"Thật đáng tiếc, ngươi bại trận, Hải Lăng giành trước một bước." Kỳ Hằng vui cười nói.

Tả Vân Phi liếc trắng Kỳ Hằng một cái: "Không sao, dù gì cũng có Trang Hạo lót đế cho ta."

Kỳ Hằng: "....." Trang đại thiếu nghe được những lời này nhất định sẽ lại buồn bực một trận.

Kỳ Hằng vừa quay đầu lại liền nhìn thấy thân ảnh Trang Hạo đứng ngoài cửa, Tả Vân Phi xoay người, thần thái tự nhiên cười với Trang Hạo: "Trang thiếu tới a!"

"Thu thập xong chưa? Thu thập xong, chúng ta liền xuất phát sớm một chút, Thiếu Vinh từng làm lĩnh chủ ở Bích Hải Bình Nguyên một thời gian, hiện tại vừa vặn trở lại thăm chốn xưa." Trang Hạo nói.

"Được rồi!" Tả Vân Phi đáp.

.....

Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng thu thập xong liền rời khỏi Tả gia, Tả Vân Phi rời đi, chọc cho trên dưới Tả gia nghị luận sôi nổi.

"Vân Tĩnh, đệ đệ ngươi đi rồi?"

Tả Vân Tĩnh gật đầu: "Đúng vậy!"

Tả Vĩnh Sinh khẽ hừ một tiếng, bất mãn nói: "Gây họa xong liền chạy, chẳng lẽ là muốn gia tộc thu thập cục diện rối rắm cho bọn hắn!" Tả Vĩnh Sinh lúc trước đi tìm Tả Vân Phi thương lượng chuyện sính lễ, Tả Vân Phi hoàn toàn không cho hắn chút mặt mũi nào, vì vậy Tả Vĩnh Sinh trong lòng rất không thoải mái.

Tả Vân Tĩnh thở dài: "Hắn nói nếu người Già Lam Thần Điện tới thì đẩy lên người hắn, một mình hắn gánh chịu."

Tả Vĩnh Sinh lắc đầu: "Tên kia là bị Kỳ Hằng mê đến ma quỷ ám ảnh, kỳ thật Quân Lan Nguyệt tiểu thư cũng không có gì không tốt."

Tả Vân Tĩnh cười khổ một tiếng: "Quân Lan Nguyệt có tốt hơn đi nữa đệ đệ cũng không thích nàng!" Kỳ Hằng cho dù có không tốt, nhưng đệ đệ thích người ta a!

"Ta thấy đệ đệ ngươi đã bị Kỳ Hằng kia mê đến đầu óc ngu muội rồi, sau này chú định là khuỷu tay quẹo ra ngoài *(thiên vị người ngoài)*."

Tả Vân Tĩnh cười khổ, thầm nghĩ: Nếu đệ đệ ở đây, Tả Vĩnh Sinh có cho thêm mười lá gan cũng không dám nói như thế.

Người Già Lam Thần Điện ăn lỗ nặng, cũng không biết có thể đi tìm Trang Hạo trả thù hay không, Trang Hạo đã tới thánh cấp, người Già Lam Thần Điện cũng không dễ đắc tội đi.

.....

Từ Tấn Quốc đến hải tộc đường xá xa xôi, may mà bốn người cũng không nóng nảy, một đường du sơn ngoạn thủy, chậm rì rì đi về phía hải tộc.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo cùng Tả Vân Phi, hơi nheo mắt lại, "Lại đánh nữa?"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Trang đại thiếu nói thực chiến sẽ giúp Vân Phi tìm được cảm giác lĩnh vực."

"Lời này cũng không sai." Lĩnh vực của Trang Hạo chính là ở thời điểm chiếm đấu kịch liệt trong lăng mộ mà kích phát, nhưng xem trạng thái chiến đấu của Trang Hạo cùng Tả Vân Phi, Kỳ Thiếu Vinh thấy thế nào cũng có chút hương vị quan báo tư thù.

Tả Vân Phi thật xui xẻo a, lúc trước thực lực xảy ra vấn đề bị Kỳ Hằng dày vò, hiện tại lại bị Trang Hạo dày vò, bất quá, ai bảo tên này miệng tiện, bị giáo huấn một chút cũng là thường tình.

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, nghi hoặc nói: "Tả Vân Phi có phải đã đắc tội Trang Hạo không?"

Kỳ Hằng lắc đầu cười: "Ta cũng không biết."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hai người đánh chiến, bất đắc dĩ lắc đầu: "Bỏ đi, dù sao đánh cũng không chết, cứ để bọn họ đánh."

Kỳ Hằng: "....."

Tả Vân Phi cùng Trang Hạo đi một đường đánh một đường.

Kỳ Thiếu Vinh không thể không bội phục tính dai của Tả Vân Phi, bị đánh một trận, nghỉ ngơi qua đêm, hôm sau liền sinh long hoạt hổ chạy đi tìm đánh. Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản còn cảm thấy phương pháp trị liệu của Kỳ Hằng đối với Tả Vân Phi năm đó quá hung tàn, hiện tại lại có thêm một ít ý tưởng khác, Tả Vân Phi này, có lẽ chính là tự mình tìm đánh.

Một đường chiến đấu kịch liệt, Tả Vân Phi tuy rằng còn chưa có sờ tới ngạch cửa thánh cấp, nhưng thực lực đã tăng lên không ít.

Kỳ Hằng cầm tăm bông, bôi dược giúp Tả Vân Phi.

Tả Vân Phi nhịn không được hơi rên lên.

"Rất đau sao?" Kỳ Hằng hỏi.

"Có một ít." Tả Vân Phi đáp.

"Ngươi cũng không cần mỗi ngày đều phải đi tìm Trang đại thiếu đánh nhau a!"

Tả Vân Phi rầu rĩ nói: "Vậy không được, nếu ta không đánh với hắn, hắn lại nghĩ là ta sợ hắn, ta cũng không thể để hắn xem thường." Người Già Lam Thần Điện tới gây chuyện gõ lên trong lòng Tả Vân Phi một hồi chuông cảnh báo, Tả Vân Phi hiện tại phi thường bức thiết muốn tiến vào thánh cấp.

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi: "Thuận theo tự nhiên là được rồi, ngươi không cần quá miễn cưỡng."

Tả Vân Phi cười cười: "Ta rõ ràng, ngươi yên tâm đi, nếu kiên trì không được, ta sẽ không cậy mạnh."

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Ngươi có vẻ rất mệt a!"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng là có một ít, tên kia rất khó xử lý, ta còn phải chú ý không thể đánh chết hắn, miễn cho Kỳ Hằng phải thủ tiết."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Đám người Trang Hạo rời khỏi Tấn Quốc không lâu, người Già Lam Thần Điện lại tới nữa.

Vốn dĩ người Tấn Quốc còn đợi người Già Lam Thần Điện đi tìm Tả Vân Phi trả thù.

Bất quá, sau khi người Già Lam Thần Điện tới, điều tra rõ ngọn nguồn, liền đánh Quân Lan Nguyệt một trận, đánh trọng thương.

Người Già Lam Thần Điện cho rằng là Quân Lan Nguyệt ở giữa châm ngòi ly gián, Già Lam Thần Điện mới có thể xung đột với Tả Vân Phi.

Quân Lan Nguyệt nguyên bản còn muốn trông cậy vào người Già Lam Thần Điện báo thù cho nàng, nhưng sự tình lại nằm ngoài những gì nàng đoán trước.

Đối với chuyện Quân Lan Nguyệt bị đánh, Quân gia bảo trì im miệng.

Trên thực tế, bởi vì đủ loại hành vi trước đây của Quân Lan Nguyệt, rất nhiều người ở Quân gia đã có ý kiến với nàng, Quân Hà vì Quân Lan Nguyệt bị phế, Quân gia càng thêm có ý kiến với Quân Lan Nguyệt.

Giang gia.

"Người Già Lam Thần Điện đi rồi?" Giang Hà nhìn Giang Cầm Tâm hỏi.

Giang Cầm Tâm gật đầu: "Đúng vậy! Già Lam Thần Điện tựa hồ không có ý định đi tìm Tả Vân Phi báo thù."

"Vốn dĩ mâu thuẫn giữa Già Lam Thần Điện cùng Tả Vân Phi chính là do Quân Lan Nguyệt khơi mào, nháo hơn nữa cũng chỉ là mất nhiều hơn được." Giang Hà nói.

Trang Hạo đã tới thánh cấp, Trang gia còn có một vị cao thủ thánh cấp khác, Già Lam Thần Điện thế lực lớn thì lớn, nhưng vì một Quân Lan Nguyệt mà đắc tội Trang gia cùng Tả gia, mất nhiều hơn được, huống chi, quan hệ của Kỳ Thiếu Vinh cùng hải tộc nghe nói phi thường tốt, Tả Vân Phi rời khỏi Tả gia lần này hình như chính là đi tham dự hôn lễ của thái tử hải long tộc.

Giang Cầm Tâm lắc đầu, không khỏi cảm thán: "Quân Lan Nguyệt hình như đã bị đánh tàn phế."

"Nha đầu kia quá ầm ĩ, hiện tại phỏng chừng không ầm ĩ nổi nữa." Giang Hà lắc đầu, thầm nghĩ: Chỉ xem thành tựu hiện tại của Tả Vân Phi, Quân gia đại khái đã hối hận đến xanh ruột, nếu năm đó Quân gia không từ hôn, có lẽ hiện tại Tả Vân Phi chính là hậu thuẫn kiên cố nhất của Quân gia.

"Quân gia sợ là đã chọc phải phiền toái." Giang Cầm Tâm nói.

Quân Hà bị phế chỉ có thể nói là gieo gió gặt bão, nếu nàng cẩn thận tra xét kỹ tình huống hơn một chút, không có lỗ mãng đi tìm Kỳ Hằng gây chuyện thì cũng không đến mức như thế này.

Giang Hà thở dài, Quân gia có mắt không tròng, đẩy một cô gia tiền đồ vô lượng ra khỏi gia môn, Giang gia bọn họ thì khác sao.

.....

Sáng sớm.

"Muốn đánh sao?" Tả Vân Phi đi tới trước mặt Trang Hạo hỏi.

Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi một cái, thầm nghĩ: Tả Vân Phi này đúng là bị đánh đến nghiện rồi! Mới sáng sớm đã chạy đến tìm đánh.

"Chỉ sợ không được." Trang Hạo nói.

Tả Vân Phi khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy?"

"Có người tới."

Tả Vân Phi híp mắt mắt, nói: "Có người tới?"

Trang Hạo vừa nói xong, một người mặc trang phục đính ngôi sao cùng ánh trăng liền xuất hiện.

"Trang thiếu thật có năng lực!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người trước mặt, trường bào của người này rất tương tự với mấy kẻ bọn họ từng gặp ở Tấn Quốc, nhưng không phải không có bất đồng, trang phục của người này càng xa hoa hơn một ít, khí chất cũng giống thần côn hơn một ít.

Trang Hạo nhìn người tới: "Các hạ đến từ Già Lam Thần Điện?"

"Đúng vậy, Trang thiếu đánh trọng thương mấy người của Già Lam Thần Điện chúng ta, chẳng lẽ không định cho một câu công đạo sao?" Người tới lạnh như băng nói.

Trang Hạo cười một tiếng: "Là chính bọn họ tự đưa tới cửa, đánh không lại ta chỉ có thể nói kỹ không bằng người."

"Mấy người kia chưa điều tra rõ ràng ngọn nguồn liền chủ động xuất kích quả thật là rất ngu xuẩn, nhưng Trang thiếu chẳng lẽ không cảm thấy mình đã ra tay quá nặng?" Khoa Thụy Ân hỏi.

Khoa Thụy Ân híp mắt, sau khi tới Tấn Quốc, Khoa Thụy Ân liền

điều tra rõ ràng ngọn nguồn.

Quân Hà vì ra mặt cho chất nữ, đánh người trong lòng của Tả Vân Phi, Tả Vân Phi vì ra mặt cho tình nhân, đánh trọng thương Quân Hà, sau đó người Già Lam Thần Điện vì báo thù cho Quân Hà, đi tìm Kỳ Hằng gây chuyện, lại đụng phải Trang Hạo tới thăm Kỳ Hằng, trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Khoa Thụy Ân cực kỳ bất mãn với hành vi ngu xuẩn của đám người kia, hắn cũng không quá có ý kiến về việc Quân Hà ra mặt trả thù cho chất nữ, người Già Lam Thần Điện đều rất bệnh vực người của mình, cho dù Quân Lan Nguyệt làm sai, Quân Hà giúp Quân Lan Nguyệt ra mặt cũng không có vấn đề gì, cái khiến Khoa Thụy Ân bất mãn là Quân Hà trước khi ra tay cư nhiên không điều tra rõ ràng, khiến cho chuyện này tạo thành hậu quả xấu.

Trang Hạo nhìn Khoa Thụy Ân: "Các hạ tới là trả thù cho bọn họ?"

"Mặc kệ như thế nào, ngươi đã đánh trọng thương người của Già Lam Thần Điện chúng ta" Kho Thụy Ân nói.

Trang Hạo cười cười: "Muốn đánh nhau sao? Vậy không cần phải nói nhiều thế!"

Khoa Thụy Ân nhìn Trang Hạo: "Trang thiếu tuổi còn nhỏ, hỏa khí lại không nhỏ a!"

Ánh mắt của Khoa Thụy Ân đột nhiên trở nên nguy hiểm, Trang Hạo vung tay, bảy hệ ma pháp như gió xoáy thổi quét đánh về phía Khoa Thụy Ân.

Tả Vân Phi đứng một bên xem Trang Hạo cùng Khoa Thụy Ân đánh nhau, hai mắt hơi sáng lên.

"Ngươi xem, Trang Hạo sẽ bị đánh sao?" Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không biết a!"

Kỳ Hằng nhìn Tả Vân Phi một cái: "Ngươi rất chờ mong Trang thiếu bị đánh? Nếu Trang thiếu bị đánh lùi, kế tiếp sẽ chính là chúng ta."

Tả Vân Phi gật đầu: "Cũng đúng! Để ta đi hỗ trợ."

Thực lực của Tả Vân Phi tuy rằng còn chưa tới thánh cấp nhưng vẫn có thể mang tới cho thánh cấp ảnh hưởng không nhỏ.

Kỳ Hằng cau mày nhìn ba người chiến đấu kịch liệt.

"Thiếu gia, không thành vấn đề đi?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười cười: "Chắc sẽ không có vấn đề đi."

Già Lam Thần Điện là một tổ chức cực kỳ thần bí, người bên trong đại đa số đều rất mạnh mẽ, cao cao tại thượng, không hay tiếp xúc với người bình thường, người Già Lam Thần Điện cao ngạo cũng không phải không có lý do, Khoa Thụy Ân là ma pháp sư song hệ phong hỏa, thời gian tiến vào thánh cấp lâu hơn Trang Hạo, lĩnh vực cũng hoàn chỉnh hơn Trang Hạo nhiều.

Tả Vân Phi bị lĩnh vực của Khoa Thụy Ân đánh trúng, bài trừ ra khỏi chiến cuộc.

Kỳ Hằng đỡ Tả Vân Phi, hỏi: "Ngươi không sao chứ."

Tả Vân Phi lắc đầu, nhìn hai người vẫn đang trong chiến đấu kịch liệt, hai mắt nóng lên, "Cái thứ lĩnh vực này quả nhiên cường hãn!"

Cấp chín so với thánh cấp chênh lệch quá lớn, Tả Vân Phi biết lúc trước Trang Hạo đánh với hắn đã hạ thủ lưu tình, không khỏi cảm thấy uể oải, nhưng đồng thời cũng càng thêm cấp bách muốn tiến vào thánh cấp.

Trang Hạo cùng Khoa Thụy Ân đối chiến, một lần đánh chính là tận

một ngày, ai cũng không làm gì được ai.

Trang Hạo sau khi tiến vào thánh cấp vẫn không có đối thủ thích hợp, hiện tại có một bồi luyện như vậy, đánh cực kỳ nghiêm túc.

Sau khi Trang Hạo cùng Khoa Thụy Ân giao chiến hơn một ngàn chiêu, song song dừng lại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hai người không tiếng động giằng co, nhíu mày nói: "Hai tên này cuối cùng cũng chịu dừng lại, thật không biết bọn họ có cảm thấy mệt hay không, có cần ăn một bữa cơm trước hay không?"

Kỳ Hằng: "....."

Tả Vân Phi: "....."

Khoa Thụy Ân nắm chặt nắm tay nhìn Trang Hạo, trong lòng hơi khẩn trương, trước khi tới hắn cũng không có ý định cá chết lưới rách với Trang Hạo, người Già Lam Thần Điện ăn lỗ nặng trong tay Trang Hạo, Khoa Thụy Ân chỉ là định giáo huấn Trang Hạo một trận, tìm về mặt mũi, nhưng không nghĩ tới chuyện này lại không thuận lợi như vậy.

Khoa Thụy Ân nguyên bản cho rằng thu thập một người mới tiến vào thánh cấp sẽ không có gì khó khăn, nhưng không nghĩ tới Trang Hạo tuy rằng mới tấn cấp, lĩnh vực lại cường đại như vậy, hơn nữa, Khoa Thụy Ân ẩn ẩn cảm giác, Trang Hạo có thể tiến bộ ngay trong quá trình chiến đấu.

Khoa Thụy Ân nắm chặt nắm tay nhìn mấy người xung quanh, trong lòng càng thêm buồn bực, thực lực của đám người Tả Vân Phi Khoa Thụy Ân còn không đặt trong mắt, nhưng hắn ý thức được, thực lực của hắn cùng Trang Hạo xấp xỉ, một khi hắn cùng Trang Hạo lưỡng bại câu thương, tồn tại của đám người kia có thể đòi mạng hắn.

"Trang thiếu quả nhiên lợi hại, danh bất hư truyền, chuyện lúc trước

chỉ là một hồi hiểu lầm, ta thấy thôi cứ bỏ qua như vậy đi. "

Trang Hạo đột nhiên lắc mình, ngăn cản đường đi của Khoa Thụy Ân, "Các hạ ngàn dặm xa xôi đuổi tới đây, hà tất phải rời đi vội vã như vậy, không bằng ăn một bữa cơm trước, lát nữa chúng ta lại tiếp tục đánh."

Tả Vân Phi cười nói: "Đúng vậy! Điện chủ đại nhân vội vã tới, hiện tại rời đi cũng không thích hợp, người khác nghe thấy lại tưởng rằng ngài đánh không lại Trang thiếu, cho nên mới chạy trối chết, như vậy quá tổn hại đến uy danh của Già Lam Thần Điện."

Khoa Thụy Ân ánh mắt bén nhọn nhìn về phía Tả Vân Phi, Tả Vân Phi thong dong cười.

"Có muốn ăn thịt nướng không? Tay nghề của ta không tốt lắm, tiền bối cố chịu một chút vậy!"

Khoa Thụy Ân nhìn Kỳ Thiếu Vinh mỉm cười tủm tỉm, nháy mắt có loại xúc động ốn hộc máu, mấy người này coi hắn là ai chứ, hắn đã chịu bỏ qua chuyện này, bọn họ cư nhiên còn muốn quấn lên.

Khoa Thụy Ân nhất thời tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng vẫn ở lại.

.....

Ăn cơm xong, Khoa Thụy Ân cùng Trang Hạo lại lần thứ hai đánh lên.

Trang Hạo cùng Khoa Thụy Ân một lần đánh chính là tận mấy ngày, trong lúc này, Khoa Thụy Ân mấy lần muốn chạy trốn, đều bị mọi người "giữ lại".

Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, hiện tại rốt cuộc là như thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Để ta nói cho ngươi, A Hạo tìm được

một bồi luyện giá rẻ, chỉ cần cho chút cơm ăn là được, ai nha, đây đúng là người tốt!"

Kỳ Hằng: "....."

Kỳ Hằng cau mày nhìn Khoa Thụy Ân; "Bồi luyện này có hơi hung tàn a!"

Chỉ cần hơi không chú ý một chút, Trang Hạo liền phải ăn lỗ nặng.

"Chỉ cần cho chút cơm liền ra sức đánh như vậy, thật không dễ dàng gì!" Kỳ Thiếu Vinh cảm thán.

Khoa Thụy Ân vốn dĩ đang đối chiến với Trang Hạo, nhưng cao thủ thánh cấp cảm quan đều đặc biệt nhạy cảm, động tĩnh xung quanh Khoa Thụy Ân đều nghe lọt vào trong tai, kể cả đoạn nói chuyện của Kỳ Hằng cùng Kỳ Thiếu Vinh, Khoa Thụy Ân nhất thời khí huyết quay cuồng, lộ ra sơ hở.

Trang Hạo chớp thời cơ đánh trúng Khoa Thụy Ân, cười nói: "Điện chủ đại nhân, ngươi tốt nhất là nên chuyên tâm một ít, tam tâm nhị ý như vậy sẽ rất dễ nhất thất túc thành thiên cổ hận!"

Khoa Thụy Ân nhìn Trang Hạo mặt cười tủm tỉm, sâu sắc cảm thấy hắn tới đây tìm Trang Hạo báo thù chính là đại sai lầm.

"Tiền bối có đói bụng không, có cần ăn gì trước không?" Trang Hạo ân cần hỏi.

Khoa Thụy Ân: "....." Ăn ăn ăn, tên ngu ngốc Trang Hạo này chỉ biết có ăn.

Khoa Thụy Ân hung tợn nhìn Trang Hạo, không nói gì.

------oOo------

Chương 225: Đến hải tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 225

Chương 225: Đến hải tộc

Khoa Thụy Ân nhìn Trang Hạo, trong lòng dâng lên một cỗ áp lực.

Khi mới bắt đầu cùng Trang Hạo đối chiến, Khoa Thụy Ân còn có thể cảm giác được hắn đang ở thượng phong, nhưng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Trang Hạo liền đuổi theo hắn, Khoa Thụy Ân có thể cảm giác được, Trang Hạo ứng dụng lĩnh vực càng lúc càng thuận buồm xuôi gió.

Khoa Thụy Ân đầy mặt dữ tợn nhìn Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh tránh đi ánh mắt của Khoa Thụy Ân, sử dụng ma pháp quang hệ giúp Trang Hạo khôi phục thương thế.

Khoa Thụy Ân nhìn động tác của Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng dâng lên một cỗ xúc động muốn hộc máu.

Khoa Thụy Ân hai tay chống lưng, liên tục chiến đấu kịch liệt làm hắn có chút mệt mỏi, Trang Hạo lại không phải lo lắng cái này, sau mỗi lần chiến đấu, Kỳ Thiếu Vinh sẽ sử dụng ma pháp giúp Trang Hạo khôi phục lại.

Ma pháp sư quang hệ bình thường là không thể giúp được cường giả thánh cấp, lấy trình độ ma pháp cấp tám của Kỳ Thiếu Vinh vốn không thể giúp được Trang Hạo quá nhiều, nhưng pháp trượng trong tay Kỳ Thiếu Vinh lại chính là thánh khí, thông qua cây pháp trượng này, Kỳ Thiếu Vinh có thể phát huy ra uy lực ma pháp không thể tưởng tượng.

Khoa Thụy Ân nhìn pháp trượng trong tay Kỳ Thiếu Vinh, trong lòng không khỏi hâm mộ, pháp trượng này chính là thứ tốt a, cũng không biết Kỳ Thiếu Vinh lấy được từ chỗ nào.

"Mệt mỏi đi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo lắc đầu cười đáp: "Vẫn khá tốt."

Khoa Thụy Ân nhìn đám người Trang Hạo, hít sâu một hơi: "Các ngươi không cần lên đường sao?"

Trang Hạo cười cười với Khoa Thụy Ân, không thèm để ý nói: "Chúng ta đúng là phải đi tham gia hôn lễ, nhưng có tiền bối làm bạn, ai còn quản con hải long kia khi nào thành thân a!"

Khoa Thụy Ân: "....."

"Thành hôn là đại sự của nhân sinh, ta cảm thấy các ngươi vẫn là mau chóng khởi hành đi!" Khoa Thụy Ân gian nan khuyên nhủ.

Trang Hạo bĩu môi: "Ai mặc kệ nó, dù sao cũng không phải là ta muốn thành hôn, không phải là đại sự của cuộc đời ta, ta đi chỉ là tặng lễ, cái gì tốt cũng không vớt được!"

Khoa Thụy Ân: "....."

"Hôn lễ của tên vương bát đản Hải Lăng kia còn cách xa lắm, tiền bối không cần phải sốt ruột!" Tả Vân Phi trấn an lên nói.

Khoa Thụy Ân: "....." Mấy người này không phải là muốn vắt kiệt sức hắn đi?

"Tiền bối, ngài thật sự không cần ăn chút gì sao?" Kỳ Hằng hỏi.

Khoa Thụy Ân: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

"Rất tốt, ta vốn còn lo lắng trên đường sẽ nhàm chán!" Trang Hạo nói.

Khoa Thụy Ân: "....."

"Nếu như cảm thấy mệt, ngươi cũng không cần phải miễn cưỡng, không phải chỉ là bồi luyện thôi sao? Đến hải tộc cũng có thể tìm Hải Long Vương a!"

Trang Hạo không cho là đúng nói: "Chúng ta cùng người của hải long tộc giao tình không thâm, phiền toái người ta nhiều không tốt!"

Khoa Thụy Ân nhíu mày, nhìn Trang Hạo, thầm nghĩ: Trang Hạo cư nhiên thật sự coi hắn thành bồi luyện, người này cùng hải long tộc giao tình không thâm cho nên không tiện làm phiền người ta, hắn cùng Trang Hạo hình như cũng không có giao tình gì thâm đi!

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, đè thấp thanh âm hài hước nói: "Ngươi cùng vị điện chủ đại nhân của Già Lam Thần Điện này có giao tình rất thâm sao?"

"Không có! Bất quá, hắn không giống, hắn là tự mình đưa tới cửa!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nói không sai!"

Khoa Thụy Ân bị đám người Trang Hạo giữ chân gần hai mươi ngày mới có thể thoát thân.

Thời điểm Khoa Thụy Ân rời đi quả thật giống như là bị chó rượt.

Tả Vân Phi nhìn bóng dáng Khoa Thụy Ân rời đi, nhịn không được cảm thán: "Vị điện chủ đại nhân này chạy thật mau a!"

"Đừng đuổi theo hắn, chúng ta nhanh khởi hành đi, bị hắn chậm trễ nhiều ngày như vậy, lộ trình cũng rút ngắn lại rồi!" Kỳ Thiếu Vinh thở

dài một tiếng nói.

Tả Vân Phi: "....."

.....

Bích Hải Bình Nguyên.

"Thiếu gia, ngươi cuối cùng cũng tới!" Bích Lưu Vân tràn đầy kích động ôm lấy Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh thở dài một tiếng: "Trên đường gặp chút chuyện, cho nên chậm trễ không ít thời gian."

Bích Lưu Vân cười cười: "Nghe nói thiếu gia cùng điện chủ Già Lam Thần Điện đồng hành, ở chung không tồi a!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân, hồ nghi nói: "Ngươi đã biết?"

"Đương nhiên, thiếu gia ngươi chính là nhân vật phong vân, nhất cử nhất động đều sẽ có người chú ý!"

"Hắn thật sự là rất hào phóng, chỉ ăn chút thịt nướng liền giúp A Hạo bồi luyện hơn hai mươi ngày, tên kia cũng không ăn nhiều lắm, nghe hắn nói là không có khẩu vị gì, bồi luyện thánh cấp tiện nghi như vậy sau này chỉ sợ sẽ không gặp lại được nữa."

Bích Lưu Vân: "....."

"Nhờ phúc tên kia, A Hạo nói hắn xem như đã bước đầu có thể vận dụng lĩnh vực."

Bích Lưu Vân: "....." Khoa Thụy Ân tìm Trang Hạo là để trả thù a, Trang Hạo cư nhiên kéo người ta làm bồi luyện, tên này thật đúng là không sợ trời không sợ đất!

"Già Lam Thần Điện có ba đại điện chủ, chính là ba thánh cấp, khó

đối phó a!" Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Ta cảm thấy mọi người ở chung không tồi, tên kia sẽ không kéo người tới trả thù lại đi?"

"Ba đại điện chủ của Già Lam Thần Điện bình thường sẽ không cùng ra tay!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Vậy là tốt rồi!"

.....

Hoàng cung hải long tộc.

"Thiếu tộc trưởng, người của nhân ngư tộc lại tới nữa, Ngải Lệ Nhi công chúa nói muốn gặp ngươi!" Một hộ vệ hải tộc nói.

Hải Lăng không kiên nhẫn nhíu mày lại: "Nữ nhân kia sao lại tới nữa? Vì sao không đánh nàng ra ngoài?"

Hộ vệ hải tộc khó xử nhìn Hải Lăng: "Không có biện pháp, nàng dù sao cũng là công chúa nhân ngư!"

Hải Lăng xoa xoa trán, sau khi hôn tin của hắn cùng Bích Lưu Vân truyền ra, rất nhiều nhân ngư của nhân ngư tộc đều phản đối.

Nếu chỉ là nhân ngư tộc phản đối thì thôi, trên người Bích Lưu Vân có một nửa huyết mạch của nhân tộc, rất nhiều hải tộc đều mang tâm lý căm thù nhân tộc, không biết nhân ngư tộc là làm thế nào, cư nhiên còn thỉnh động được cả trưởng lão hải long tộc phản đối.

Hải Lăng rất phản cảm mấy tên kia, nhưng mấy lão già kia một đám quyền cao chức trọng, không dễ chọc, lúc trước Hải Lăng mang Bích Lưu Vân đi Đế Lan Thành cũng là để tránh đầu sóng ngọn gió.

Ngải Lệ Nhi nhìn thấy Hải Lăng đến, đột nhiên đứng lên, "Hải Lăng, ngươi rốt cuộc cũng chịu gặp ta."

"Ngải Lệ Nhi, ta đã nói với ngươi rồi, hôn sự của ta cùng Lưu Vân đã định ra, ngươi có ầm ĩ hơn nữa cũng không làm được gì!" Hải Lăng nói thẳng.

Ngải Lệ Nhi kích động nhìn Hải Lăng: "Ngươi biết trên người Bích Lưu Vân có huyết mạch của nhân tộc bẩn thỉu, hắn căn bản không thể đảm đương vị trí bạn lữ của thiếu chủ hải long tộc, nếu ngươi cưới hắn, muốn làm tộc trưởng sẽ có rất nhiều khó khăn!"

Hải Lăng cau mày, hải tộc cùng nhân tộc tranh đấu đã lâu, bên trong hải tộc còn có một ít thế lực mang tâm tư muốn diệt sạch nhân tộc.

"Vì Lưu Vân, ta có thể từ bỏ cái ghế tộc trưởng hải long tộc." Hải Lăng nói.

Ngải Lệ Nhi nhìn chằm chằm Hải Lăng, ánh mắt không khỏi nam kham, "Vì một tạp chủng hỗn huyết, đáng để ngươi nhường lại vị trí tộc trưởng sao?"

Hải Lăng cười nói: "Có đáng giá hay không, chỉ có chính ta biết!"

Ngải Lệ Nhi: "Hải Lăng, ngươi quả thực điên rồi, Bích Lưu Vân có gì tốt, khiến ngươi vì hắn hi sinh nhiều như vậy?"

Hải Lăng không vui nhìn Ngải Lệ Nhi: "Ngải Lệ Nhi, mặc kệ như thế nào, Lưu Vân cũng sẽ trở thành bạn lữ cả đời của ta, ngươi có làm nhiều hơn nữa cũng uổng công!"

Ngải Lệ Nhi rầu rĩ nhìn Hải Lăng: "Hải Lăng, ngươi sẽ hối hận!"

.....

Đám người Kỳ Thiếu Vinh đứng người cửa lớn, vừa vặn nghe được cuộc nói chuyện của Hải Lăng cùng Ngải Lệ Nhi.

Bích Lưu Vân mang mấy người tới phòng cho khách, không có

chính diện tương phùng với Ngải Lệ Nhi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân, hỏi: "Hôn sự của ngươi cùng Hải Lăng gặp rất nhiều cản trở sao?"

"Đúng vậy! Nhân tộc cùng hải tộc tranh chấp đã lâu, rất nhiều hải tộc đều chết ở trên tay nhân tộc, cũng có rất nhiều nhân tộc chết trên tay hải tộc, hai bên gút mắt quá sâu, rất khó hóa giải, con lai của nhân tộc cùng hải tộc không thể dung vào hai tộc, tình cảnh thập phần gian nan." Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Nếu Hải Lăng cưới ngươi liền không thể trở thành Hải Long Vương?"

Bích Lưu Vân gật đầu, cười khổ một tiếng: "Có lẽ đi, hải long tộc là vương tộc trong hải tộc, không ít người của hải long tộc đều cho rằng mình rất cao, cực kỳ chú trọng huyết thống. Ta nghĩ bọn họ sẽ không tiếp thu được một tạp chủng trở thành vương hậu của hải long tộc bọn họ."

Trên thực tế, tình huống của hắn ở hải tộc không tốt lắm, sau khi hôn tin của hắn cùng Hải Lăng truyền ra liền có không ít người phản đối, có người cho rằng hắn làm bẩn huyết thống cao quý của hải long tộc, cư nhiên ám sát hắn, tuy rằng không có thực hiện được, nhưng lần đó hắn cũng bị thương không nhẹ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân, nói: "Ngươi vất vả rồi!"

Bích Lưu Vân thầm thở dài một hơi: "Người muốn gả cho Hải Lăng nhiều như vậy, nếu ta gả cho hắn, đương nhiên là phải thừa nhận chút áp lực!"

"Hải Lăng tính toán từ bỏ vương vị của hải long tộc sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy!"

Không yêu giang sơn yêu mỹ nhân, Hải Lăng này, đúng là người có cá tính.

"Hôn lễ của ngươi sẽ không có người cản trở đi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Hải Lăng không dự định làm lớn, cha mẹ thúc bá của Hải Lăng đều không có ý kiến gì."

Kỳ Thiếu Vinh không khỏi ngoài ý muốn: "Thân thích của Hải Lăng thật khai sáng....."

"Khá tốt đi!" Bích Lưu Vân cười khổ một tiếng, cha mẹ Hải Lăng khai sáng không sai, nhưng mà những người khác liền không nói chắc, Hải Lăng cưới hắn, ngôi vị hoàng đế liền không thể thừa hưởng, đám đường huynh đường đệ của Hải Lăng phỏng chừng đã cao hứng muốn chết.

"Nếu như Hải Lăng không kế thừa vương vị, các ngươi sau này dự định làm cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Hải Lăng dự định phát triển cửa hàng Thiên Long, tăng mạnh giao dịch giữa nhân tộc cùng hải tộc." Bích Lưu Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Đó chính là một bút sinh ý lớn a!"

Đồ sứ, trang sức của nhân tộc nghe nói rất được hoan nghênh ở hải tộc, trân châu, san hô của hải tộc lại là thứ mà nhân tộc tha thiết ước mơ, lợi nhuận này, lớn đến khiến người ta khó có thể tưởng tượng!

Bích Lưu Vân cười cười: "Đúng vậy! Rất nhiều hỗn huyết của nhân tộc cùng hải tộc tình cảnh đều rất khó khăn, đều trở thành nô lệ, Hải Lăng hi vọng thông qua giao dịch tăng mạnh liên hệ giữa nhân tộc cùng hải tộc, mượn những người này làm nhân viên cửa hàng, cho bọn họ một phần chức nghiệp mưu sinh, dần cải thiện tình cảnh của bọn họ."

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt, nói: "Hải Lăng tên này nhân phẩm không tồi!" Hải Lăng làm như vậy xem như là yêu ai yêu cả đường đi sao?

------oOo------

Chương 226: Nguy cơ của nhân ngư tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 226

Chương 226: Nguy cơ của nhân ngư tộc

Bích Lưu Vân cùng Kỳ Thiếu Vinh ở bên này đọc sách, cửa đột nhiên bị đẩy ra, Ngải Lệ Nhi thần sắc phẫn nộ đứng ở cửa.

Bích Lưu Vân nhìn người tới, nhịn không được nhăn chặt mày.

"Bích Lưu Vân, ngươi rốt cuộc là dùng mị thuật gì mê hoặc Hải Lăng? Vì ngươi, hắn ngay cả vương vị cũng từ bỏ!" Ngải Lệ Nhi thét chói tai mắng mỏ.

Bích Lưu Vân cười nói: "Ta cũng không biết a! Chờ ta phục hồi tinh thần lại, hắn đã khăng khăng một mực với ta, muốn trách chỉ có thể trách mị lực của ta quá lớn!"

Ngải Lệ Nhi nghiến răng nghiến lợi nhìn Bích Lưu Vân, "Ngươi sẽ huỷ hoại hắn!"

Bích Lưu Vân cười khổ một tiếng: "Trên thực tế, ta cảm thấy hắn không có yếu như vậy, nếu hắn thật sự dễ bị hủy như vậy, ta liền có thể từ bỏ hắn!"

"Bích Lưu Vân, nếu ngươi thật sự thích hắn, ngươi nên rời khỏi hắn!" Ngải Lệ Nhi nói.

Bích Lưu Vân nghiêng đầu: "Ta rời khỏi hắn? Sau đó để hắn cùng

ngươi ở bên nhau sao? Nha, vậy sẽ khiến hắn sống không bằng chết, ta cũng không thể trơ mắt nhìn hắn nhảy vào giường sưởi!"

Ngải Lệ Nhi thẹn quá thành giận nhìn Bích Lưu Vân: "Ngươi....."

Bích Lưu Vân thuận thuận tóc: "Công chúa đại nhân, ngươi có rảnh ở chỗ này của ta gây chuyện, còn không bằng trở về nghĩ cách tăng mị lực của bản thân lên đi!"

Ngải Lệ Nhi: "....."

Ngải Lệ Nhi bị Bích Lưu Vân dỗi một trận, tức giận bỏ đi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Bích Lưu Vân, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Bích Lưu Vân cười đáp: "Không có việc gì, trường hợp nhỏ mà thôi, ta đã thân kinh bách chiến!" Năm đó hắn kinh doanh Lạc Hoa Hiên cũng gặp không ít cọp mẹ tới gây chuyện a! Công chúa nhân ngư cũng coi như là tiểu thư khuê các, so với mấy con cọp mẹ kia kém quá nhiều.

"Thái độ của nhân ngư tộc đối với việc hôn nhân này như thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Nhân Ngư Hoàng đương nhiệm phản đối, đám trưởng lão thì thường xuyên quấn lấy ta nói chỉ cần ta giao ra Hải Vương Tam Xoa Kích liền ủng hộ ta gả cho Hải Lăng!"

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Ngươi sẽ không đáp ứng bọn họ đi?"

Bích Lưu Vân nhún va: "Đương nhiên sẽ không, nếu ta lưu lạc đến nông nỗi phải trông cậy vào đám lão già không nhanh nhẹn kia, ta cũng quá kém."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Hải Lăng mở cửa đi đến, "Mấy vị tới rồi!"

Trang Hạo đứng lên, "Hải Lăng thiếu chủ, chúc mừng! Thật có phúc khí a!"

"Đa tạ Trang thiếu." Hải Lăng nói.

Trang Hạo nghiêng đầu nhìn Hải Lăng: "Hải thiếu chủ a, ngươi đã sắp thành thân còn không xử lý tốt diễm ngộ, hình như không tốt lắm!"

Hải Lăng sắc mặt đổi đổi, quay đầu nhìn Bích Lưu Vân, hỏi: "Ngải Lệ Nhi đã tới?"

Bích Lưu Vân gật đầu: "Đúng vậy!"

"Nàng nói cái gì?" Hải Lăng nhíu mày lại.

Bích Lưu Vân nhún vai: "Ngươi biết đấy, vẫn là kiểu cũ."

"Nhân ngư tộc gặp phải nguy cơ, nữ nhân kia cư nhiên còn không ngừng nghỉ, thật không biết nàng nghĩ như thế nào!" Hải Lăng bất mãn nói.

Trang Hạo khó hiểu hỏi: "Nguy cơ, nhân ngư tộc gặp phải nguy cơ gì?"

"Nhân ngư tộc tiếp giáp cấm địa hải tộc Nguyên Mộ Hải, hải thú bên trong Nguyên Mộ Hải phần lớn hung tàn thành tính, không có thần trí, vùng cấm cùng hải ngoại vốn có một tầng chắn thiên nhiên, bình thường đám hải thú kia sẽ không thể ra được, nhưng gần đây tầng chắn kia hình như xảy ra vấn đề gì đó, nghe nói rất nhiều nhân ngư tộc đều tao ngộ tập kích, có mấy bộ lạc nhân ngư còn bị hủy." Hải Lăng nói.

"Hải thú chạy ra có trình độ gì?" Trang Hạo hỏi.

"Nghe nói có mấy con cấp tám." Hải Lăng nói.

Trang Hạo hồ nghi nhìn Hải Lăng: "Mới cấp tám? Chẳng lẽ không phải thánh cấp sao?"

Hải Lăng thở dài: "Không phải, nghe nói có một con hình như là cấp chín, nhân ngư tộc mấy năm nay đẹp đẽ mặt ngoài, nhưng trong tộc không có nhân ngư nào thực lực cường hãn."

Trang Hạo khó hiểu nói: "Nhân ngư tộc cũng là hoàng thất trong hải tộc, xuống dốc nghiêm trọng như vậy a!"

Hải Lăng lắc đầu than thở: "Nội đấu quá nghiêm trọng!"

.....

Hoàng cung nhân ngư tộc.

"Đã trở lại?" Y Lâm Na đón Ngải Lệ Nhi.

Ngải Lệ Nhi tức giận nói: "Hải Lăng kiên trì muốn cưới Bích Lưu Vân, ta nói như thế nào hắn cũng không nghe!"

Y Lâm Na nhíu mày lại, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm không tốt, "Viện binh đâu?"

Ngải Lệ Nhi sửng sốt một chút, hơi dừng lại đáp: "Ta quên mất!"

"Quên mất! Chuyện này sao ngươi có thể quên?" Y Lâm Na kích động lên.

Ngải Lệ Nhi cắn chặt răng, ủy khuất nói: "Thời điểm ta tới hải long tộc, bên kia đang làm chuẩn bị cho hôn lễ, ta liền kích động."

Y Lâm Na thở dài: "Trước khi ngươi đi mẫu hậu đã nói cho ngươi lần này đi chuyện quan trọng nhất là cầu tiếp viện, kế tiếp mới xem

tình huống ngăn cản hôn sự của Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân, sao ngươi có thể quên chính sự như vậy?"

Ngải Lệ Nhi cắn cắn môi: "Vậy không bằng ta lại đi một lần nữa?"

"Sợ là không còn kịp rồi."

Ngải Lệ Nhi cùng Y Lâm Na ở bên này nói chuyện, mấy trưởng lão tiến vào, "Công chúa điện hạ, viện binh của hải long tộc tới chưa?"

Ngải Lệ Nhi nhìn mấy trưởng lão biểu tình kích động, sắc mặt khó coi nói: "Không có."

"Công chúa điện hạ, lúc trước chính là ngươi cam đoan có thể mời được viện binh của hải long tộc, chúng ta mới để ngươi đi, chẳng lẽ ngươi ngay cả một viện binh cũng không mời được sao?" Một trưởng lão nhân ngư tộc chỉ trích.

Ngải Lệ Nhi xấu hổ nói: "Hải long tộc bên kia rất bận, tạm thời không rút ra được viện binh."

"Công chúa điện hạ, ngươi đã nói ngươi sẽ cố gắng!" Trưởng lão nhân ngư tộc kích động rít gào. Nhân ngư lên tiếng đuôi lam, chính bộ lạc của hắn là bộ lạc chịu tác động nghiệm trọng nhất khi hải yêu khu cấm chạy ra ngoài.

Ngải Lệ Nhi nhấp môi, sắc mặt xấu hổ.

"Công chúa điện hạ, hải long tộc bên kia rốt cuộc là nói như thế nào? Bọn họ cự tuyệt sao?"

Sắc mặt Ngải Lệ Nhi lại biến đổi, nhân ngư đuôi lam bạo khiêu lên, "Công chúa điện hạ, ngươi rốt cuộc có đề cập chuyện mượn binh với hải long tộc không? Ta nghe nói ngươi vừa tới hải long tộc chỉ lo cùng bạn lữ tương lai của Hải Lăng cãi nhau, căn bản không có để sinh tử tồn vong của nhân ngư tộc vào trong lòng, có phải hay không?"

Ngải Lệ Nhi đỏ mặt lên: "Hải long tộc không chịu xuất binh, ta cũng không có biện pháp!"

Trưởng lão nhân ngư đầy mặt phẫn nộ nói: "Ta đã sớm nói ngươi không thích hợp đi, hiện tại quả nhiên chứng minh công chúa ngươi không nên đi, công chúa điện hạ, ngươi nhân tư quên công như vậy, căn bản không xứng làm công chúa!"

Ngải Lệ Nhi kích động lên: "Trưởng lão, ngươi có ý gì?"

"Nếu đổi thành người khác đi, hải long tộc có lẽ sẽ xuất binh, đều là bởi vì ngươi, ngươi cùng bạn lữ tương lai của Hải Lăng bất hòa, hải long tộc mới không chịu xuất binh!" Nhân ngư đuôi lam thần sắc dữ tợn nói, hoàn toàn không cho Ngải Lệ Nhi chút mặt mũi nào.

"Lam trưởng lão, ngươi thật quá đáng!" Y Lâm Na không vui quát bảo nhân ngư đuôi lam.

"Hoàng hậu, ta hỏi qua mấy hộ vệ, công chúa điện hạ sau khi tới hải long tộc chỉ lo khuyên can Hải Lăng không cưới Bích Lưu Vân, hoàn toàn không đề cập tới việc nhân ngư tộc chúng ta gặp nạn, có phải như vậy không?" Một trưởng lão khác hát đệm nói.

Sắc mặt Y Lâm Na trầm xuống, Ngải Lệ Nhi kích động nói: "Đúng thì thế nào, chúng ta cũng không nhất định phải dựa vào hải long tộc, chúng ta có thể dựa vào chính mình, không cần thiết phải đi xem sắc mặt của hải tộc khác!"

Y Lâm Na hận không thể lập tức lấp kín miệng của Ngải Lệ Nhi, một chúng trưởng lão tức khắc bắt lấy Ngải Lệ Nhi đi khấu trừ bút phạt.

.....

Hôn lễ của Bích Lưu Vân cùng Hải Lăng tuy rằng không mời quá nhiều khách khứa, nhưng Hải phụ vẫn rất có tâm tư, trang trí cung điện đến xa hoa lộng lẫy.

Hôn lễ của hải tộc rất đơn giản.

Thứ nhất là thu lễ, kế tiếp là tỏ vẻ cảm tạ khách mời.

"Hải Đông tiền bối đưa tới mười tám viên dạ minh châu nam cực, chúc Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân vĩnh kết đồng tâm!"

"Hải Lan tiền bối đưa tới trăm cuốn Huyễn Ảnh Giao Sa, chúc Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân bạch đầu giai lão."

"Hải Lợi tiền bối đưa tới một bộ chiến giáp ma thiết vực sâu, chúc hai vị sớm sinh quý tử."

.....

Khách khứa được điểm đến tên sôi nổi chắp tay với tân nhân cùng các vị khách khác tỏ vẻ kính ý.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, đứng ở một bên, tràn đầy hâm mộ nhìn Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân, thầm nghĩ: Khó trách có người nói thành thân là chuyện cao hứng, nhiều lễ vật như vậy, kết hôn một lần liền phát tài.

"Đều là người giàu có a!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo cười cười: "Không có ai giàu có như ngươi!"

"Kỳ Thiếu Vinh, Trang Hạo đưa tới ngàn cân mồi lửa tinh, chúc hai vị vạn sự thuận lợi."

Kỳ Thiếu Vinh chú ý tới, lời này vừa nói ra, người xung quanh đều đưa mắt nhìn về phía hắn.

Kỳ Thiếu Vinh cười tủm tỉm nghênh đón tầm mắt của mọi người.

"Kỳ thiếu, ra tay thật hào phóng!" Hải Lan đi về phía Kỳ Thiếu Vinh

nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười đáp: "Cũng thường thôi, Hải Lan tiền bối quá khen."

"Bọn họ rất xứng đôi, có đúng không?" Hải Lan hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu cười: "Đúng vậy!"

Ánh mắt Hải Lan chuyển đến trên người Trang Hạo, "Nghe nói Trang thiếu đã tới thánh cấp, thật ghê gớm!"

Trang Hạo cười cười: "Tiền bối quá khen."

Một hộ vệ đi tới, thì thầm với Hải Lan vài câu.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hải Lan, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì ghê gớm, nhân ngư tộc bên kia bị hải thú trong vùng cấm công kích, Ngải Lệ Nhi công chúa lúc trước tới chính là để mượn viện binh, bất quá, sau khi nha đầu kia tới đây liền quên mất chính sự, chỉ lo dây dưa với Hải Lăng." Hải Lan nói.

"Vậy hiện tại thế nào?"

"Sự tình hình như có chút mất khống chế, nhân ngư tộc phái người tới cầu viện."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày lại: "Hiện tại tới cầu viện?"

Hải Lan gật đầu: "Đúng vậy! Ta đi xử lý một chút."

Kỳ Thiếu Vinh cười đáp: "Được....."

Đợi khách nhân tặng lễ xong, phần thứ hai chính là khiêu vũ.

Từ tân nhân khai vũ, rồi sau đó, các tân khách đi vào sân nhảy cùng

múa.

Phần thứ ba chính là thịnh yến Thao Thiết trong truyền thuyết.

Tả Vân Phi nhìn đồ ăn trên bàn, nhíu mày lại: "Đồ ăn của hải tộc đều là cá a!"

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy!"

"Bích Lưu Vân thảm rồi, sau này mỗi ngày đều chỉ có thể ăn cá!"

Kỳ Hằng lắc đầu: "Không nhất định! Hải Lăng chưa chắc sẽ kế thừa ngôi vị, như vậy hắn có thể cùng Lưu Vân lên bờ."

"Nha, Hải Lăng tên này thật giảo hoạt, cưới một cái hỗn huyết liền có thể thoát khỏi vận mệnh ăn cá, hắn đối với Bích Lưu Vân dụng tâm không thuần a!"

Kỳ Hằng: "....."

------oOo------

Chương 227: Nhân ngư tộc cầu viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 227

Chương 227: Nhân ngư tộc cầu viện

Nhân ngư tộc.

Ngải Lệ Nhi công chúa phẫn nộ nói: "Mẫu hậu, đám trưởng lão đó đang làm gì? Bọn họ cư nhiên muốn ta lên chiến trường, vì sao lại muốn ta đi a?"

Y Lâm Na bất đắc dĩ nhìn Ngải Lệ Nhi: "Được rồi, ngươi đừng hỏi nữa, thế lực trên tay phụ than ngươi liên tục gặp thiệt hại, hiện tại đã tới nông nỗi không còn ai để dùng, ngươi không nên vào lúc này kéo chân sau của phụ than ngươi. Ngươi đi hải long tộc, sao có thể quên chính sự."

Y Lâm Na nhắm mắt lại, trong lòng nôn nóng, nàng nguyên bản cho rằng Ngải Lệ Nhi tùy hứng, nhưng sẽ không đến nông nỗi không màng đại cục, phục hồi tinh thần lại mới phát hiện, nàng đã sủng hư nữ nhi, sủng đến vô pháp vô thiên.

Ngải Lệ Nhi cúi đầu, rầu rĩ nói: "Nếu ta có thể gả cho Hải Lăng, hắn khẳng định sẽ hỗ trợ."

Y Lâm Na nhìn Ngải Lệ Nhi, nhất thời không biết nói tiếp cái gì, "Hắn đã cưới Bích Lưu Vân, ngươi cũng đừng suy nghĩ nữa."

Ngải Lệ Nhi kích động lên: "Ta không cam lòng a! Mẫu hậu, ngươi rõ

rang đã nói với ta, ta có thể gả cho Hải Lăng."

Y Lâm Na nhắm mắt lại: "Chuyện đã đến nước này, nhiều lời vô ích!" Năm đó, nàng nói lời này, nhưng không dự đoán được kết cục hôm nay a!

"Mẫu hậu, ta không muốn lên chiến trường, đám trưởng lão chết tiệt đó rốt cuộc muốn như thế nào, cư nhiên đẩy ta tới nơi nguy hiểm như vậy, bọn họ là muốn ta đi chịu chết sao?"

Y Lâm Na thở dà: "Hoàng thất đã không còn người để dùng, cho nên, mẫu thân cũng sẽ đi."

Ngải Lệ Nhi không dám tin nhìn Y Lâm Na: "Sao có thể, phụ thân chính là nhân ngư hoàng a! Hắn sao có thể để ngươi đi?"

"Phụ thân ngươi cũng là không thể làm gì!" Y Lâm Na nhắm mắt lại, trong lòng dâng lên một cỗ lạnh lẽo.

Năm đó Tuyết Phỉ Nhi công chúa bị đẩy ra chiến trường, sau đó anh dũng hi sinh, hiện tại đến phiên nàng, thực lực của trưởng lão nhân ngư tộc vượt xa hoàng thất, Ngải Lệ Nhi lại không cầu được viện binh, đối với quyết định của hội trưởng lão, Tát Bối cũng chỉ có thể nghe theo.

Ngải Lệ Nhi kích động nói: "Chẳng lẽ chỉ bởi vì ta không cầu được viện binh?"

Y Lâm Na gật đầu: "Đúng vậy! Bởi vì chuyện này, người của hội trưởng lão vừa vặn tìm được cớ."

Tựa hồ ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, Ngải Lệ Nhi không khỏi trắng bệch mặt.

Y Lâm Na nhắm mắt lại, trong lòng tràn đầy hối hận.

Nếu lúc trước nàng không dạy Ngải Lệ Nhi vô pháp vô thiên, Ngải

Lệ Nhi cũng sẽ không tùy hứng tại đại sự như thế này, nàng đã nhắc nhở nhiều lần, không nghĩ tới Ngải Lệ Nhi nhìn thấy Hải Lăng vẫn là ném chính sự ra sau đầu.

"Trưởng lão đã đi tìm Hải Lăng, nếu hải long tộc kịp thời xuất binh, mẫu hậu, chúng ta có phải sẽ không cần ra chiến trường nữa không?" Ngải Lệ Nhi mong đợi hỏi.

"Lúc này hải long tộc đang tổ chức hôn lễ, sợ là sẽ không tới đây viện trợ." Y Lâm Na nói.

Ngải Lệ Nhi bất mãn nhăn chặt mày, trong lòng ghen ghét nồng đậm, nàng bên này đã nước sôi lửa bỏng, Bích Lưu Vân lại đang cùng Hải Lăng tổ chức hôn lễ, Ngải Lệ Nhi tưởng tượng đến đây, liền cảm thấy tim như bị đao cắt.

.....

Hải Long tộc.

Hôn lễ kéo dài đến tận khuya, ngày hôm sau, cả người tham gia hôn lễ lẫn tân nhân đều dậy muộn.

"Cô cô, nhân ngư tộc lại tới nữa?" Hải Lăng hỏi.

Hải Lan gật đầu: "Đúng vậy! Bởi vì hôm qua là ngày đại hỉ của ngươi, cho nên ta liền không để bọn họ quấy rầy ngươi."

"Phái binh sao?"

Hải Lan lắc đầu: "Không có, Ngải Lệ Nhi lần trước tới cũng không có đề cập tới chuyện cầu viện, nếu nhân ngư tộc đã không sốt ruột, vậy chúng ta càng không cần phải sốt ruột!"

"Cũng đúng!" Hải Lăng nhàn nhạt cười nói.

Lúc trước Ngải Lệ Nhi tới đây chỉ biết quan tâm tới hôn sự của hắn,

hoàn toàn không để tâm tới việc nhân ngư tộc bị tập kích.

"Ta nghe nói Y Lâm Na sẽ đi đối phó hải thú." Hải Lan nói.

Hải Lăng không khỏi ngoài ý muốn: "Hoàng hậu nhân ngư đi? Thật là ngoài ý muốn."

"Chẳng những hoàng hậu nhân ngư đi, Ngải Lệ Nhi cũng sẽ đi, Y Lâm Na đại khái cũng không còn đường nào khác, nhân ngư tộc bất mãn với Tát Bối càng lúc càng nhiều, nếu Tát Bối không giải quyết được chuyện trước mắt, rất có khả năng sẽ xuống đài, Y Lâm Na làm gương cho binh sĩ, có lẽ sẽ vãn hồi được chút dân tâm."

Hải Lăng cười lạnh: "Băng dày ba thước không chỉ vì một ngày lạnh! Làm ta ngoài ý muốn nhất là Ngải Lệ Nhi sẽ đi chiến trường sao?"

"Tiểu công chúa đương nhiên không muốn, nhưng người trong hội trưởng lão đều rất bất mãn với tiểu công chúa, hoàng hậu nhân ngư cũng không thể làm gì"

"Ta đã nói mà, giác ngộ của Ngải Lệ Nhi không cao như vậy, hoàng thất nhân ngư muốn thông qua hoàng thất làm gương cho binh sĩ thu hồi dân tâm, chỉ sợ sẽ có chút khó khăn." Ngải Lệ Nhi kia vừa nhìn đã thấy là tồn tại kéo chân sau.

"Đang nói chuyện gì?" Bích Lưu Vân đi ra.

Hải Lăng nhìn Bích Lưu Vân, hỏi: "Sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa?"

Bích Lưu Vân cười nói: "Không có việc gì, nhân ngư tộc làm sao vậy?"

"Không rõ ràng lắm, nếu ngươi lo lắng....."

Bích Lưu Vân lắc đầu: "Ta không lo lắng." Mẫu thân đã vì nhân ngư tộc mà chết, người quen của mẫu thân trong hoàng tộc cũng đã chết

gần hết, Bích Lưu Vân tự nhận đã không còn trách nhiệm gì với nhân ngư tộc.

.....

Trang Hạo đi ra, Hải Lăng nhìn Trang Hạo, nhướn nhướn mày: "Dậy rồi!"

Trang Hạo gật đầu, "Ừ" một tiếng.

"Trang thiếu định khi nào rời khỏi?" Hải Lăng hỏi.

Trang Hạo nhíu mày lại: "Vội vã đuổi ta đi như vậy sao?"

"Không thể nào, ta chỉ là lo lắng Trang thiếu không thích ứng sinh hoạt trong biển."

Trang Hạo cười nói: "Ngẫu nhiên ở một chút cũng không tệ lắm." Nhiệt độ không khí trong biển tương đối thấp, Kỳ Thiếu Vinh ngại lạnh, sẽ thường dán lên người hắn.

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh ở hải tộc chơi đùa mấy ngày, du lãm phong cảnh biển.

Một ngày, thời điểm Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi theo Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân du lãm biển san hô, người của hải long tộc tới, vội vã gọi Hải Lăng trở về.

"Cô cô, xảy ra chuyện gì sao?" Hải Lăng nhìn Hải Lan hỏi.

"Tình thế mở rộng, nguyên bản vùng cấm chỉ có mấy hải thú linh tinh chạy ra, nhưng gần đây ngay cả hải thú thánh cấp cũng có, tuy rằng hiện tại chỉ ở lãnh địa của nhân ngư tộc, nhưng nếu tiếp tục mở rộng, rất nhanh sẽ lan đến hải long tộc chúng ta." Hải Lan sắc mặt nghiêm túc nói.

"Nhân ngư tộc bên kia thế nào?" Bích Lưu Vân hỏi.

Hải Lan nhìn Bích Lưu Vân một cái lắc đầu: "Tiểu công chúa của nhân ngư tộc kia chính là một yêu tinh gây chuyện, vừa nhìn thấy hải thú cấp chín liền bị dọa choáng váng, cư nhiên đẩy một nhân ngư bên cạnh ra chắn thay, cho dù như vậy vẫn không thể toàn thân rút lui, nửa cái đuôi bị cắt đứt."

Biểu hiện của Ngải Lệ Nhi trên chiến trường quá không xong, hoàng thất nhân ngư bởi vậy danh dự quét rác.

Bích Lưu Vân không khỏi ngoài ý muốn: "Phải vậy không?"

Hải Lan gật đầu: "Tát Bối bởi vì gièm pha quấn thân xuống đài, nhân ngư tộc hiện tại đã loạn thành một đoàn."

Bích Lưu Vân nhắm mắt lại, trong lòng không khỏi có chút lạc lõng.

Hải Lăng nhìn Bích Lưu Vân, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Bích Lưu Vân lắc đầu: "Ta không có việc gì."

Trang Hạo nhìn về phía Hải Lan hỏi: "Hải long tộc sẽ xuất binh sao?"

"Hẳn là sẽ đi."

.....

Để lại Hải Lăng cùng Hải Lan thương lượng cụ thể các hạng mục công việc, Bích Lưu Vân mang theo đám người Kỳ Thiếu Vinh tới phòng cho khách nghỉ ngơi trước.

Bích Lưu Vân nhíu mày, đứng ngồi không yên.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thần sắc của Bích Lưu Vân, hỏi: "Ngươi lo lắng cho nhân ngư tộc?"

Bích Lưu Vân xấu hổ cười: "Có lẽ, thiếu gia, ngươi cảm thấy ta có

nên đi hỗ trợ không?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên, đây là cơ hồi tốt, nếu ngươi có thể cứu nhân ngư tộc trong nguy nan, liền có thể tích lũy uy tín, trở thành chúa cứu thế!"

Bích Lưu Vân xấu hổ cười: "Thiếu gia, ta không có hứng thú làm chúa cứu thế!"

"Sao ngươi lại không có hứng thú, theo ta được biết, ngươi cùng Hải Lăng không phải muốn thay đổi tình cảnh của hỗn huyết nhân tộc cùng hải tộc sao, nếu thanh danh của ngươi truyền xa, vung tay hô một câu, tự nhiên sẽ có rất nhiều người ủng hộ ngươi!"

Bích Lưu Vân chớp chớp mắt: "A! Nghe có vẻ không tồi, bất quá, thiếu gia, lấy chút bản lĩnh này của ta muốn tạo uy tín quá khó khăn!"

Kỳ Thiếu Vinh không thèm để ý nói: "Yên tâm, sẽ có biện pháp, để A Hạo giả dạng làm người hầu của ngươi, đến lúc đó A Hạo âm thầm khống chế đám hải thú kia, sau đó ngươi chỉ cần phóng đại chiêu, làm màu một chút, đánh chết liền xong việc!"

Bích Lưu Vân nhướng mày: "Nghe không tồi, thiếu gia, ngươi vĩnh viễn đều có kỳ tư diệu tưởng, thật khiến người khác phải hâm mộ!"

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Đây chỉ là chút lòng thành."

Bích Lưu Vân nhìn Trang Hạo, trưng cầu hỏi: "Trang thiếu, nguyện ý hỗ trợ không?"

"Đương nhiên." Trang Hạo đầy mặt tươi cười đáp.

"Không bằng Trang thiếu khống chế một con hải thú thánh cấp, sau đó để ta một giây đánh chết nó!" Bích Lưu Vân hai mắt tỏa sáng nói.

Trang Hạo đảo đảo mắt: "Ta sẽ cố hết sức."

Hải Lăng đi đến, Bích Lưu Vân quay đầu nhìn Hải Lăng, hỏi: "Nói chuyện với cô cô xong rồi?"

Hải Lăng gật đầu: "Đúng vậy."

"Ngươi muốn đi sao?"

Hải Lăng cười khổ một tiếng: "Chỉ sợ phải đi." Các trưởng lão của hải long tộc hiện tại chủ yếu đều đang bế quan, một số ít thì ra ngoài du lịch, người có thể ra tay không nhiều, vốn dĩ hắn mới kết hôn, không tới phiên hắn phải đi, nhưng hiện tại cũng không thể làm gì.

"Thật xin lỗi, chúng ta mới vừa thành hôn, liền....."

Bích Lưu Vân vẫy vẫy tay, ý chí sục sôi nói: "Ta cũng phải đi."

Hải Lăng tràn đầy ngoài ý muốn: "A? Ngươi không phải không muốn để ý nhân ngư tộc sao?"

"Trước khác nay khác, ta có dự cảm, lần này ta sẽ nhất chiến thành danh, lưu danh sử sách, trở thành anh hung của hải long tộc, sau này ngươi sẽ phải ngước lên nhìn ta."

Hải Lăng: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hải Lăng đang kinh ngạc ngây người, nói: "Lưu Vân không phải đang nói giỡn nha."

Hải Lăng: "....."

------oOo------

Chương 228: Trang Hạo muốn thành hôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 228

Chương 228: Trang Hạo muốn thành hôn

Thời điểm đám người Bích Lưu Vân đuổi tới tiền tuyến, nhìn thấy vô số hải thú diện mạo quái dị.

Rất nhiều thành trấn của nhân ngư tộc đều bị hải thú không rõ thần trí phá hủy, rất nhiều nhân ngư đều trở thành đồ ăn trong miệng hải thú.

Đồn đãi cùng hiện thực là hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Sau khi tới chiến trường, mấy người liền nhanh chóng gia nhập tham chiến cùng hải thú.

Có tồn tại gian lận như Trang Hạo tại đây, Bích Lưu Vân một đường gặp thần giết thần gặp phật giết phật, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Cảnh tượng Bích Lưu Vân cùng hải thú chiến đấu rất nhanh liền thông qua lưu ảnh thạch truyền đi khắp hải tộc.

Bích Lưu Vân thân là hỗn huyết giữa nhân tộc cùng hải tộc, thanh danh trong hải tộc cũng không tốt lắm, nhưng phần quang ảnh thạch này vừa ra, người hải tộc không khỏi thay đổi cái nhìn khác về Bích Lưu Vân.

Ngải Lệ Nhi nhìn đến hình ảnh Bích Lưu Vân chiến đấu, phẫn nộ đập nát mấy rặng san hô trang trí.

Hải thú mang tới cho nhân ngư tộc ảnh hưởng vô cùng lớn, không ít nhân ngư tộc đi xa tha hương, nhân ngư gần Nguyên Mộ Hải điên cuồng chạy trốn, khắp nơi lộn xộn, Bích Lưu Vân xuất hiện giống như là rót vào một liều thuốc trợ tim cho nhân ngư tộc.

Trong nháy mắt, uy danh của Bích Lưu Vân liền truyền khắp nhân ngư tộc.

"Ngươi đang làm gì?" Tát Bối say khướt đi đến hỏi.

"Phụ thân, ngươi lại uống rượu!" Ngải Lệ Nhi sắc mặt không vui nói.

Tát Bối nhìn san hô trang trí nát vụn trên nền đất, thở dài một tiếng: "Nhi nữ, nay đã khác xưa, ngươi đừng tiếp tục đập đồ trong nhà nữa, làm vỡ nữa liền không có đồ mới thay thế đâu."

Ngải Lệ Nhi nắm chặt nắm tay, sau khi Tát Bối mất đi ngôi vị hoàng đế, nhà bọn họ liền bị sung quân tới một trấn nhỏ của nhân ngư tộc, quyền lợi trên tay bị tước đoạt hoàn toàn.

Từng trải qua sinh hoạt cẩm y ngọc thực, Ngải Lệ Nhi hoàn toàn không thích ứng với cuộc sống hiện tại này.

Tát Bối say khướt dựa lên một cây cột uống rượu, trong miệng lẩm bẩm gọi tên Y Lâm Na.

Ngải Lệ Nhi nhìn bóng dáng say khướt suy sút của phụ than, ảm đạm cắn môi.

Mẫu thân Y Lâm Na chết trong tranh đấu với hải thú, Ngải Lệ Nhi rất rõ ràng, phụ thân kỳ thật cũng oán hận nàng, nếu lúc trước nàng tới hải long tộc mượn được viện binh, có lẽ sự tình sẽ không đến nông nỗi này.

Ngải Lệ Nhi nhắm mắt lại, nàng trước nay không nghĩ tới, nàng nhất thời tùy hứng sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng như thế, nếu nàng biết sớm, tuyệt đối sẽ không.....

.....

Ngải Lệ Nhi ra khỏi cửa, vừa lúc nghe thấy hai nữ nhân ngư đang đàm luận.

"Bích Lưu Vân thật lợi hại a!"

"Hắn đương nhiên lợi hại, nếu hắn không lợi hại, Hải Lăng sao có thể cưới hắn!"

"Bích Lưu Vân là nhân ngư hoàng kim, nghe nói hắn kỳ thật là nhi tử của Tuyết Phỉ Nhi công chúa, Tuyết Phỉ Nhi công chúa chính là nữ chiến thần của nhân ngư tộc chúng ta a! Nếu không phải năm đó nàng tuổi xuân chết sớm, nhân ngư tộc có lẽ sẽ không rơi xuống bước tình cảnh này."

"Nếu như Bích Lưu Vân trở thành vương giả của nhân ngư tộc chúng ta, nói không chừng nhân ngư tộc sẽ là một phen cảnh tượng khác."

"Đúng vậy! Hơn nữa, Bích Lưu Vân đã cưới Hải Lăng, nếu Bích Lưu Vân trở thành nhân ngư hoàng, nhân ngư tộc chúng ta có xảy ra chuyện gì, hải long tộc tuyệt đối sẽ không bỏ mặc."

"Hải Thần Tam Xoa Kích cũng nhận Bích Lưu Vân làm chủ, Bích Lưu Vân làm nhân ngư hoàng cũng là đương nhiên."

Ngải Lệ Nhi tức giận mắng, "Hai người các ngươi không làm việc, ở đây nói loạn cái gì? Bích Lưu Vân chính là tạp chủng, một tạp chủng sao có thể xứng làm nhân ngư hoàng?"

"Ngải Lệ Nhi tiểu thư, sao ngươi lại ra đây? Đuôi của ngươi đã đứt mất một đoạn, vẫn là nghỉ ngơi nhiều một chút tương đối tốt." Một thị

nữ nói.

Ngải Lệ Nhi căm giận trừng mắt nhìn thị nữ, sau khi bị sung quân tới đây, Ngải Lệ Nhi liền cảm thấy mọi chuyện đều không thuận, ngay cả thị nữ trong ngôi nhà này cũng không nghe lời nàng nói.

Hai thị nữ này thực lực đều rất mạnh, so với nói những người này được phái tới đây chăm sóc nàng, thà rằng nói những người này đang giám thị nàng thì đúng hơn, căn bản là không có tác dụng.

"Tạp chủng Bích Lưu Vân kia căn bản không lợi hại như vậy, hắn gian lận!" Ngải Lệ Nhi tức muốn hộc máu nói.

"Ngải Lệ Nhi tiểu thư, Bích Lưu Vân cho dù không lợi hại như vậy, hắn cũng mạnh hơn ngươi nhiều!"

"Đúng vậy! Người ta cũng sẽ không lâm trận bỏ chạy, càng sẽ không đẩy nhân ngư khác ra thế mạng cho mình!"

Ngải Lệ Nhi đỏ mặt lên, rầu rĩ trở về phòng.

.....

Trải qua một vòng chiến đấu kịch liệt, vô số thi thể hải thú trầm xuống đáy biển.

Hải Lan nhìn Bích Lưu Vân, nói: "Lưu Vân, ngươi rất lợi hại a!"

Bích Lưu Vân cười đáp: "Cô cô quá khen!"

"Ngươi hiện tại đã trở thành thần tượng bên trong nhân ngư tộc, ta nghe nói, bên trong nhân ngư tộc hiện tại đang có một tiếng hô, hy vọng ngươi trở về làm nhân ngư hoàng!"

Bích Lưu Vân cười nói: "Ta sao có thể đi làm nhân ngư hoàng a!"

Hải Lan lắc đầu: "Cái này thì chưa chắc, nhân ngư tộc hiện tại đang

rất loạn, chỉ cần ngươi muốn, vậy ngươi lên làm nhân ngư hoàng cũng không khó!"

Bích Lưu Vân cười khổ một tiếng: "Ta không có hứng thú!" Hải Lăng từ bỏ ngôi vị hải long hoàng để cưới hắn, kết quả, hắn cư nhiên có cơ hội trở thành nhân ngư hoàng, thật sự là..... tạo hóa trêu người!

"Rất nhiều nhân ngư tộc đều coi ngươi như cứu tinh."

Bích Lưu Vân ôm hai tay, lắc đầu nói: "Ta không muốn phải gánh vác nhiều hy vọng như vậy!" Hình như có hơi nổi tiếng quá rồi! Hắn nguyên bản chỉ muốn hơi hơi nổi danh một chút, bất quá, nhân ngư tộc đang trong nước sôi lửa bỏng, hiển nhiên quá yêu cầu anh hùng.

"Cô cô, Nguyên Mộ Hải rốt cuộc là xảy ra vấn đề gì?" Bích Lưu Vân hỏi.

"Kết giới thiên nhiên hình như xảy ra chút vấn đề, nếu không phong tỏa lại Nguyên Mộ Hải, kế tiếp sẽ càng ngày càng nghiêm trọng!" Hải Lan nói.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Nghe có vẻ rất không xong!"

"Cũng may tình thế tạm thời đã được khống chế, mấy hải vương đang thương lượng lần nữa bố trí lại kết giới."

"Vậy là tốt rồi."

"Lần này ít nhiều nhờ đám người Trang thiếu gia hỗ trợ!" Hải Lan may mắn nói.

Bích Lưu Vân gật đầu: "Thiếu gia đúng là giúp đại ân."

Bích Lưu Vân tìm tới chỗ đám người Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo, lại phát hiện hai người đang thu thập hành trang.

"Thiếu gia, ngươi phải đi sao?" Bích Lưu Vân nhìn Kỳ Thiếu Vinh

hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Gấp như vậy sao!" Bích Lưu Vân rầu rĩ nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ta cũng có biện pháp, ngươi biết đấy, hôn kỳ của Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi sắp tới rồi."

Bích Lưu Vân gật đầu: "A! Ta thiếu chút nữa quên mất, Tả thiếu đâu?"

"Hắn mang Kỳ Hằng trở về trước."

Bích Lưu Vân sửng sốt một chút: "Trở về nhanh như vậy, ta vốn còn muốn cẩn thận cảm tạ hắn, lần này làm phiền hắn hỗ trợ."

"Tả Vân Phi này tuy rằng miệng hỏng một chút, nhưng làm người cũng không tệ lắm!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Bích Lưu Vân cười cười: "Đúng vậy!"

"Kỳ Hằng thật ra cũng muốn ở lại đây thêm một thời gian, nhưng Tả Vân Phi chờ không kịp, tính tính thời gian, bọn họ cũng nên trở về chuẩn bị hôn lễ." Trang Hạo chua lòm nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, trong long trầm tư suy nghĩ.

.....

So sánh với hôn lễ của Hải Lăng, hôn lễ của Tả Vân Phi mộc mạc hơn một ít, bất quá, cũng rất náo nhiệt.

Đuổi thời gian tham gia hai tràng hôn lễ, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo cuối cùng cũng lên xe trở về Nguyên Quốc.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hỏi: "Mệt không?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Vẫn khá tốt, hôn lễ rất có ý tứ."

"Nếu là chúng ta tổ chức hôn lễ, sẽ càng có ý tứ!" Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái: "Nha, ngươi có ý kiến gì tốt sao?"

Trang Hạo sửng sốt, quay đầu lại nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hỏi: "Ngươi đang suy xét chuyện thành thân của chúng ta sao?"

"Chẳng lẽ ngươi chưa từng suy xét qua?"

"Sao có thể, ta đã suy xét trăm ngàn lần, ta chỉ không nghĩ tới, ngươi....."

"Tìm thời gian, cũng định ra đi!"

Trang Hạo mở to hai mắt, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần lại, kinh hỉ nói: "Được! Yên tâm, ta nhất định sẽ kiến tạo một hôn lễ xinh xinh đẹp đẹp, khiến cho Tả Vân Phi cùng Hải Lăng cũng không bằng."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái: "Không cần quá cao điệu, hết thảy giản lược là được."

Trang Hạo không cho là đúng nói: "Ta thật vất vả mới có thể thành thân, sao có thể không làm lớn!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Hoàng đô Nguyên Quốc.

Chuyện Trang Hạo thăng cấp thánh cấp trước khi Trang Hạo trở về đã truyền đi khắp nơi, Trang Hạo vừa về đến hoàng đô liền chịu

không ít chú ý.

Thẩm Nguyên nhìn thiệp mời trong tay, lại quay đầu nhìn Trang Hạo làm sao cũng không che dấu được tâm tình tốt ở bên cạnh, "Thiệp mời kết hôn a?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

Thẩm Nguyên hồ nghi hỏi: "Kỳ tứ thiếu biết chuyện ngươi muốn thành than không?"

Trang Hạo bất mãn nhìn Thẩm Nguyên một cái: "Ngươi đây là có ý tứ gì? Ngươi cho rằng ta không được Thiếu Vinh đồng ý liền tự mình phát tin tức nói chúng ta sắp thành thân?"

Thẩm Nguyên đảo đảo mắt, cười nói: "Sao có thể? Ta chỉ là tùy tiện hỏi, tùy tiện hỏi mà thôi!" Trang Hạo cho dù có tà tâm cũng không có lá gan đó, Kỳ Thiếu Vinh tính tình rất kém a!

Trang Hạo cười cười, tâm tình sung sướng: "Tuy rằng có một tên đồng đội ngu ngốc kéo chân sau như ngươi, nhưng Thiếu Vinh cuối cùng cũng vẫn là bị ta làm cho cảm động."

Thẩm Nguyên xoa xoa trán: "Chuyện đó cũng không thể chỉ trách ta, là kế mẫu ngươi muốn thay ngươi từ hôn, cho dù lúc ấy không có ta, cũng sẽ có người khác đi từ hôn cho ngươi, chẳng qua là ta tương đối xui xẻo."

Trang Hạo khẽ hừ một tiếng: "Dù sao ngươi cũng không thoát được can hệ."

Thẩm Nguyên: "....." Được rồi đi, đều là năm đó niên thiếu vô tri chọc họa! Nhưng giáo huẩn này cũng không khỏi quá đau.

"Nghe nói ngươi đã tiến vào thánh cấp, có phải là thật không?" Thẩm Nguyên hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Ta đã nắm giữ lĩnh vực!"

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo, ở trong lòng thở dài, chính mình cùng Trang Hạo đều là Hoàng Đô Thất Tú, quả thực là đối Trang Hạo vũ nhục.

Thẩm Nguyên nhìn Trang Hạo, nói: "Ngươi gần đây sinh hoạt cũng thật phong phú!"

"Trong ba tháng tham gia hai cái hôn lễ, nếu không phải chính ta cũng sắp kết hôn, quả thực là muốn giết người!"

Thẩm Nguyên: "....."

"Ngươi dự định mời bao nhiêu người?" Thẩm Nguyên hỏi.

Trang Hạo nhún vai: "Có thể mời bao nhiêu liền mời bấy nhiêu!"

Thẩm Nguyên: "....."

------oOo------

Chương 229: Khi hôn lễ tiến hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 229

Chương 229: Khi hôn lễ tiến hành

Kỳ gia.

Kỳ Thiếu Phúc nhìn thiệp mời trong tay, than thở: "Trang Hạo cùng tứ đệ lăn lộn lâu như vậy, cuối cùng cũng thành thân."

Kỳ Thiếu Phúc thầm nghĩ: Chuyện của Trang Hạo cùng tứ đệ định ra, Thẩm Nguyên đại khái đã có thể thở ra nhẹ nhõm một hơi.

"Trang Hạo đây là có ý gì? Hắn cư nhiên đưa thiệp mời bình thường cho chúng ta, ta nghe nói, Dịch Phàm chính là bắt được thiệp khách quý, rõ ràng chúng ta mới là người thân của Kỳ Thiếu Vinh!" Kỳ Thiếu Như không vui nói.

Kỳ Thiếu Phúc cười khổ một tiếng: "Thiệp mời là Trang Hạo gửi tới, thấy đủ đi, nếu là Thiếu Vinh làm, nói không chừng Kỳ gia ngay cả thiệp bình thường cũng không bắt được!"

Kỳ Thiếu Như: "....."

Kỳ Thiếu Phúc hít sâu một hơi, Trang Hạo đã trở thành cao thủ thánh cấp, thân phận của Kỳ Thiếu Vinh nước lên thuyền lên, hiện tại Kỳ gia đối với Kỳ Thiếu Vinh mà nói đã không còn một chút uy hiếp nào.

Kỳ Thiếu Như rầu rĩ: "Nghe nói Trang Hạo mời rất nhiều người của quốc gia khác!"

Kỳ Thiếu Phúc gật đầu: "Đúng vậy! Nghe nói Trang Hạo mời người Tả gia, người hải tộc, người Thương Minh, người tinh linh tộc, nghe nói, thời điểm Trang Hạo ở Đế Lan thành còn kết bạn với mấy cao thủ cấp chin, đều mời hết tới. hôm nay, tửu lầu hoàng đô chật ních, các loại khách khứa lai lịch hiển hách đã bao hết toàn bộ tửu lầu."

Kỳ Thiếu Như cau mày lại: "Những người đó đều sẽ tới sao?"

Kỳ Thiếu Phúc lắc đầu: "Không biết, hẳn là phần lớn sẽ tới đi."

Kỳ Thiếu Phúc thầm nghĩ: Kỳ gia nguyên bản còn có chút thế lực, nhưng không ít bạn bè mà Kỳ Thiếu Vinh kết giao đều là hạng người giậm chân một cái cũng có thể khiến toàn bộ Nguyên Quốc chao đảo!

.....

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nói: "Thiếu gia, ngươi xem trang phục này được không? Có cần phải sửa chữa thêm không?"

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không cần, cứ cái này đi, bổn thiếu gia phong hoa tuyệt đại, mặc cái gì cũng dễ nhìn!"

Dịch Phàm: "....."

Mộ Đình Hiên nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nói: "Thiếu gia ưu tú như vậy, tới thời điểm hôn lễ, tất cả mọi người đều sẽ ghen ghét Trang đại thiếu, muốn thiên đao vạn quả hắn!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cái đó còn cần phải nói sao, bất quá, danh khí của Trang Hạo lớn hơn ta, ta nghĩ đến thời điểm đó, người ghen ghét ta, muốn thiên đao vạn quả ta càng nhiều hơn!"

Mộ Đình Hiên: "....."

"Trang đại thiếu mời rất nhiều người a!" Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Tên kia không biết có phải là đầu óc có vấn đề hay không, cư nhiên mời toàn bộ người quen biết đến."

"Nếu như hôn lễ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tên kia liền lỗ nặng!"

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm một cái: "Hôn lễ có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?"

"A! Cái này thì rất nhiều, tỷ như, Trang Hạo uống say, nôn đầy người!"

Mộ Đình Hiên nghiêng đầu: "Trang đại thiếu hẳn là sẽ không dễ dàng uống say như vậy đi."

Dịch Phàm nhún vai: "Ai biết được, ta chỉ là nói một chút, cũng có thể là thiếu gia uống say, phun đầy người Trang đại thiếu!"

Một con Đại Địa Chi Hùng ôm một đống lễ vật, đi đến.

Mộ Đình Hiên nhìn Đại Địa Chi Hùng, cười nói: "Vì hôn lễ, Trang đại thiếu mang cả tên này ra a!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Trang Hạo cảm thấy có một con Đại Địa Chi Hùng như vậy ở đây, hắn sẽ có vẻ rất có mặt mũi."

"Đúng là rất có mặt mũi." Thời điểm Đại Địa Chi Hùng bị Trang Hạo mang về có không biết bao nhiêu người tới vây xem.

Yêu thú thánh cấp lớn như vậy, còn ở trong hoàng thành lúc ẩn lúc hiện, ban đầu dọa chết khiếp không ít người.

"Thiếu gia, con Đại Địa Chi Hùng này là thánh cấp sao?" Mộ Đình Hiên hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

Mộ Đình Hiên hoang mang nói: "Chỉ là không thấy nó hóa thành hình người a!"

Yêu thú thánh cấp đều có thể hóa thành hình người, bởi vì Đại Địa Chi Hùng chưa bao giờ hóa thành hình người, cho nên hoàng đô có rất nhiều người nghi ngờ cấp bậc thánh cấp của nó. Nhưng mặc kệ thế nào, uy thế của Đại Địa Chi Hùng cũng không ai có thể phủ nhận.

"Hắn thẹn thùng, không thích hóa thành hình người." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Đại Địa Chi Hùng hóa thành hình người là một tráng hán trắng trẻo mập mạp, đặc biệt nhất là dưới mắt có một quầng thâm, không thể nào xóa đi, Đại Địa Chi Hùng cảm thấy như vậy rất khó nhìn, cho nên rất ít khi hóa thành hình người.

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Như vậy a!"

.....

Đường Thiên Phong nhìn thiệp mời trên tay, nhăn mày lại: "Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo rốt cuộc cũng thành thân!"

Thẩm Mạn Vũ cười cười: "Đúng vậy!" Chạy một vòng lớn, Trang Hạo cuối cùng cũng vẫn muốn cưới Kỳ tứ thiếu!

"Nghe nói Trang Hạo rất coi trọng hôn lễ lần này, cả ngày đều vội túi bụi." Đường Thiên Phong nói.

"Trang Hạo có thể không coi trọng sao? Hắn theo đuổi Kỳ Thiếu Vinh lâu như vậy, thật vất vả Kỳ Thiếu Vinh mới nhả ra."

Đường Thiên Phong cúi đầu, phụ hoàng vẫn luôn kiêng kị Trang

Hạo, mà Trang Hạo cũng vẫn luôn không triển lộ mũi nhọn, nhưng hôn lễ lần này lại khác.

Trang Hạo không chút nào cố kị, hơn nữa, mời khách khứa khắp ngũ hồ tứ hải, thậm chí Đại Địa Chi Hùng cũng đưa tới.

Trang Hạo cũng không biết là nghĩ như thế nào, cư nhiên để con Đại Địa Chi Hùng kia chạy ra ngoài mua sắm, thương hộ khắp các nơi suýt chút nữa đều bị dọa chết khiếp.

Phụ hoàng mấy lần nhận được cử báo của đội trưởng thành vệ đội, lại không thể làm gì, lấy thực lực của Trang Hạo hiện tại, ai cũng không ước thúc được hắn.

Nguyên bản tứ đại gia tộc tề danh, kiềm chế lẫn nhau, nhưng hiện giờ, thế lực của Trang gia đã lướt xa tam gia khác.

"Hoàng thành giống như có rất nhiều người kỳ kỳ quái quái ùa vào." Thẩm Mạn Vũ nói.

Đường Thiên Phong gật đầu: "Đó là đương nhiên, nghe nói dạ hành giả hải tộc Vưu Đạt tới đây, đại trưởng lão Thương Minh cũng tới, công chúa tinh linh đã trên đường khởi hành....." Bởi vì những người này đến, có không ít kẻ đuổi tới xem náo nhiệt.

Thẩm Mạn Vũ híp mắt: "Trang Hạo nhân duyên thật tốt!"

Đường Thiên Phong cười khổ một tiếng: "Có thể không tốt sao?" Cao thủ thánh cấp chưa đến hai mươi tuổi, vừa thấy đã là tiền đồ vô lượng, nếu hắn có năng lực như của Trang Hạo, cho dù có thêm mấy vị huynh đệ ưu tú cũng không cần phải lo lắng phụ hoàng không nhường ngôi vị cho hắn.

Kỳ Thiếu Như cùng Kỳ Thiếu Huyên đi dạo trên phố, Kỳ Thiếu Huyên liên tục nhìn đông nhìn tây.

"Ngươi nhìn cái gì?" Kỳ Thiếu Như hỏi.

"Tinh linh tộc a! Gần đây có rất nhiều tinh linh tộc xinh đẹp tới, truyền thuyết nói tinh linh tộc là cái nôi tạo ra mỹ nhân, quả thật không sai!" Kỳ Thiếu Huyên rất có hứng thú nói.

Kỳ Thiếu Như trợn trắng mắt: "Kỳ Thiếu Vinh muốn thành thân, đầu trâu mặt ngựa gì cũng mời tới a."

"Tỷ tỷ, ngươi xem, Đại Địa Chi Hùng! Nghe nói con Đại Địa Chi Hùng này là thánh cấp, bất quá, hắn rất hiền lành." Kỳ Thiếu Huyên nhìn Đại Địa Chi Hùng đang ở trước quầy, ngao ngao mua sắm vật tư nói.

Trang Khiêm đứng trước quầy, một bên trấn an Đại Địa Chi Hùng, một bên cùng chủ tiệm cò kè mặc cả.

Kỳ Thiếu Như ánh mắt lóe lóe, "Trang Hạo quả nhiên lợi hại!"

Chính mình là thánh cấp thì thôi, còn khế ước một con yêu thú thánh cấp, nếu ai dám đối đầu với Trang Hạo, liền phải chuẩn bị đối đầu với hai cao thủ thánh cấp.

"Di, đó là Kỳ Hằng sao? Hắn đã trở lại!" Kỳ Thiếu Huyên kinh ngạc nói.

Kỳ Thiếu Như nhìn theo hướng Kỳ Thiếu Huyên chỉ, Kỳ Hằng đang cùng Tả Vân Phi đi dạo trên đường phố, hai người trò chuyện vui vẻ, không khí dị thường tốt đẹp.

"Nghe nói Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi thành thân, tình cảm của bọn họ thoạt nhìn không tồi!" Kỳ Thiếu Huyên nói.

Kỳ Thiếu Như rầu rĩ hừ hừ: "Kỳ Hằng thật đúng may mắn!"

.....

"Trang thiếu, thật có phúc khí!"

Trang Hạo nguyên bản đang mua sắm vật tư, vừa xoay người lại liền nhìn thấy Khoa Thụy Ân.

"Điện chủ sao lại tới?" Trang Hạo hỏi.

"Già Lam Thần Điện muốn thành lập một phân điện ở Nguyên Quốc, cho nên ta liền tới." Khoa Thụy Ân đáp.

Chuyện thành lập phân điện ở Nguyên Quốc căn bản không cần Khoa Thụy Ân tự mình tới, nhưng cao tầng của Già Lam Thần Điện cân nhắc một chút, cảm thấy Trang Hạo không nên đắc tội, hai bên lúc trước lại có chút xô xát, liền cử Khoa Thụy Ân tới giải trừ mâu thuẫn giữa hai bên.

"Thì ra là thế, không biết điện chủ có nguyện ý tới tham gia hôn lễ của ta?" Trang Hạo nhiệt tình mời.

"Cái này còn phải xem Trang thiếu có muốn mời hay không?"

Trang Hạo cười cười: "Điện chủ đại nhân phúc hậu, vô tư chỉ điểm ta hơn hai mươi ngày, ta sao có thể không mời ngươi!"

Khoa Thụy Ân: "....."

Kỳ Thiếu Khang cùng Thẩm Nguyên đi trên đường phố, vừa vặn nhìn thấy một màn Trang Hạo cùng Khoa Thụy Ân vui vẻ trò chuyện.

Kỳ Thiếu Khang khó hiểu nhìn Thẩm Nguyên: "Ngươi không phải nói Khoa Thụy Ân cùng Trang Hạo quan hệ rất cứng sao?"

Thẩm Nguyên nhíu mày lại: "Tin tức lúc trước ta nhận được chính là như vậy." Theo tin tức hắn nhận được, Trang Hạo thu thập mấy người của Già Lam Thần Điện, Khoa Thụy Ân vì báo thù, cùng Trang Hạo đánh hơn nửa tháng, hai bên không ai nhường ai, thế thành nước lửa.

Kỳ Thiếu Khang cười nói: "Nhìn dáng vẻ này xem ra bọn họ là hóa chiến tranh thành tơ lụa." Thực lực tới trình độ như Trang Hạo cùng Khoa Thụy Ân, thường là oan gia nên giải không nên kết, Khoa Thụy Ân đại khái là cũng cảm thấy Trang Hạo khó đối phó, cho nên chủ động thoái nhượng.

"Điện chủ Già Lam Thần Điện, đại trưởng lão Thương Minh, dạ hành giả hải tộc..... Trang Hạo lần này thành hôn mời không ít cường giả thánh cấp tới." Thẩm Nguyên nói.

Kỳ Thiếu Khang cười cười: "Đúng vậy!" Trang Hạo lần này thành hôn mời quá nhiều đại nhân vật, Kỳ gia căn bản là không có chỗ đứng!

Thẩm Nguyên nhìn hai người nghênh diện đi tới, trong lòng không khỏi ngoài ý muốn.

"Đó không phải là Kỳ Hằng cùng Tả Vân Phi sao? Ta tới gọi một tiếng, Thiếu Khang, ngươi đi không?" Thẩm Nguyên nhìn Kỳ Thiếu Khang hỏi.

Kỳ Thiếu Khang miễn cưỡng cười cười: "Đi thôi." Đối mặt với Kỳ Hằng, tâm tình Kỳ Thiếu Khang rất là phức tạp.

Kỳ Hằng nguyên bản chỉ là một hạ nhân bên người Kỳ Thiếu Vinh, đáng tiếc, người này cố tình gả cho thiên tài Tả gia, ở trong mắt người ngoài, địa vị của Kỳ Hằng không thể so sánh với Kỳ thiếu gia như hắn, nhưng hắn vẫn ghen ghét Kỳ Hằng lợi hại.

"Kỳ Hằng, đã trở lại a!" Thẩm Nguyên hô.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy! Thiếu gia muốn thành hôn, ta đương nhiên phải trở về."

"Chúc mừng Kỳ Hằng ngươi cùng Tả thiếu hỉ kết liên lí!" Kỳ Thiếu Khang nói.

Kỳ Hằng nhún vai: "Đa tạ Kỳ nhị thiếu gia!"

Tả Vân Phi ôm hai tay, nhàn nhạt đánh giá Thẩm Nguyên cùng Kỳ Thiếu Khang.

Thẩm Nguyên nhìn đồ vật trên tay Kỳ Hằng, hỏi: "Ngươi đang hỗ trợ mua sắm vật tư sao?"

Kỳ Hằng cười đáp: "Đúng vậy, cũng không có gì để mua, đại bộ phận đều đã được Trang thiếu chuẩn bị tốt!

"Trang Hạo hình như rất hưng phấn!"

Kỳ Hằng cười cười: "Nhìn ra được!"

------oOo------

Chương 230: U Minh Long tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 230

Chương 230: U Minh Long tái hiện

Hôn lễ của Trang Hạo có thể nói là chuyện lớn nhất trong trăm năm này của Nguyên Quốc.

Người từ khắp nơi đều chạy đến, đương nhiên quân thượng Nguyên Quốc cũng tham dự.

Trong một chúng khách khứa lai lịch bất phàm, quân thượng Nguyên Quốc liền có vẻ không nổi bật.

Trang Hạo ý khí phấn chấn, lôi kéo Kỳ Thiếu Vinh chào hỏi khách khứa khắp các nơi.

Các khách nhân vừa thấy liền sôi nổi kính lễ với hai người.

Trang Khiêm giúp đỡ tiếp đón khách khứa, vội đến chân không chạm đất, thật vất vả mới tìm được cơ hội nghỉ ngơi.

"Hôn lễ của ca ngươi thật náo nhiệt!" Thẩm Nguyên nhịn không được nói.

Trang Khiêm gật đầu: "Kỳ tứ thiếu nói muốn giản lược, nhưng ca ta vẫn cứ không tiết chế như vậy!"

Thẩm Nguyên nhìn ở đám người bên trong khắp nơi xuyên qua,

cười xuân phong đắc ý Trang Hạo, "Ca ca ngươi thật cao hứng a?"

Thẩm Nguyên âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo thành thân, vậy chuyện từ hôn năm đó hẳn là đã có thể bóc qua, ngẫm lại thật không dễ dàng!

Thẩm Nguyên nhìn vào trong đám người: "Ca ngươi mời cả người Dịch gia tới?"

Trang Khiêm gật đầu: "Đúng vậy! Đều là tứ đại gia tộc, ca ta cũng không thể không mời."

Thẩm Nguyên xoa xoa trán, Trang Hạo gửi cho Dịch gia cùng Kỳ gia đều là thiếp mời bình thường, thật sự đúng là..... đối xử bình đẳng.

"Khách khứa hải tộc bên kia có rất nhiều người tới a! Hải long tộc cử không ít cao tầng." Trang Khiêm hớn hở nói.

Thẩm Nguyên nhìn về phía hải long tộc, nhướn mày, người hải long tộc tới đều là cao thủ, không cần tới gần liền có thể cảm thụ được uy áp từ trên người bọn họ.

Người Thương Minh cùng người hải long tộc ngồi cùng nhau, dáng vẻ rất có tiếng nói chung.

Sau một ngày hôn lễ bận rộn, Kỳ Thiếu Vinh kiệt sức.

Bất quá hạ lễ thu về ít nhiều cũng trấn an được một chút tâm linh mệt mỏi của Kỳ Thiếu Vinh.

Trang Hạo nằm trên giường, ôm Kỳ Thiếu Vinh, tay không ngừng sờ loạn, hiển nhiên là rất kích động.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo kích động đến đỏ cả hai má, thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo này thật sự là không có một chút kỹ thuật nào a.

"Ngươi đang làm gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Lên giường a! Ta chờ đã lâu." Trang Hạo nói.

"Ngươi có thể được không?"

Trang Hạo nháy mắt đỏ bừng mặt, "Ta..... Ta đương nhiên biết, đây là bản năng của nam nhân."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo đại khái là nghẹn quá lâu, cũng có thể là bởi vì lần đầu tiên quá mức kích động, không bao lâu liền tước vũ khí, chọc cho Kỳ Thiếu Vinh cười kẽo kẹt, Trang Hạo không khỏi bực cả mình.

.....

Hôn lễ giằng co liên tục bảy ngày mới tuyên cáo kết thúc.

Dịch Phàm nhìn Kỳ Thiếu Vinh cả người lười thành một bãi nước, cười nói: "Thiếu gia, kỹ thuật của Trang đại thiếu thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cũng chỉ như vậy."

Tên ngu ngốc Trang Hạo kia quá mức kích động, lần đầu tiên đúng là không ra làm sao liền kết thúc, hắn chỉ là chê cười một chút, tên kia liền một lần rút ra kinh nghiệm xương máu, bắt đầu đại triển quyền cước, kỹ thuật của tên kia đúng là chẳng ra gì, nhưng tinh lực thật sự không tồi, lăn hắn gần chết.

Dịch Phàm: "....."

"Khách khứa đều đi rồi sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!" Mấy ngày hôm trước đi trên đường, dễ như trở bàn tay liền có thể đụng phải một cao thủ cấp chín, làm cho người Hoàng Đô đều nơm nớp lo sợ, trông gà hóa cuốc, mấy

ngày này, khách khứa đều lục tục tan đi.

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm: "Đột nhiên quạnh quẽ xuống thật là khiến người ta cảm thấy có chút không quen!"

Dịch Phàm vừa định mở miệng nói cái gì, một tiếng cười kẽo kẹt vang lên.

Một tu giả áo đen xuất hiện ở cửa, "Cuối cùng cũng tìm được ngươi, làm ta chạy thật lâu a!"

Dịch Phàm nhìn về phía người tới, nhíu mày lại. Người này mang tới cho Dịch Phàm một loại cảm giác phi thường đáng sợ, Trang Hạo mời tới không ít khách khứa đều là thánh cấp. nhưng so với bọn họ thì hơi thở của người này mạnh hơn nhiều.

Kỳ Thiếu Vinh chắn Dịch Phàm ra sau, nói: "Tiền bối tới nơi này là có chuyện gì sao?"

Tu giả áo đen cười nói: "Ta tới tìm ngươi a!"

Dịch Phàm toàn bộ tinh thần căng chặt nhìn tu giả áo đen, tu giả áo đen đột nhiên ra tay, bắt lấy bả vai Kỳ Thiếu Vinh, cả hai người hóa thành một làn khói đen, biến mất trong không khí.

Trang Hạo vội vội vàng vàng chạy đến, nhìn Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên bị hất ngã dưới đất, hỏi: "Vừa nãy có phải đã có người tới?"

Dịch Phàm khụ ra một búng máu, nói: "Một hắc y nhân tới, Thiếu Vinh bị hắn mang đi."

"Đáng chết, quả nhiên vẫn tới!"

"Trang đại thiếu, ngươi có phải biết hắn là ai không?" Dịch Phàm hỏi.

Trang Hạo gật đầu, sắc mặt căng chặt, "Lúc trước gặp được ở Đế Lan Thành, hắn rất có khả năng là U Minh Long Hắc Gia."

"U Minh Long, hắn không phải đã đồng quy vu tận với Quang Minh Long Vương rồi sao?" Dịch Phàm không khỏi kinh ngạc.

Trang Hạo lắc đầu: "Không có, hắn vẫn sống."

"Hắn tìm Thiếu Vinh làm cái gì?" Dịch Phàm khó hiểu hỏi.

"Không biết, lúc trước ở Đế Lan Thành ta đã có cảm giác Thiếu Vinh bị hắn theo dõi, cho nên mới vội vàng rời đi, không nghĩ tới hắn cư nhiên lại tìm tới Nguyên Quốc." Trang Hạo nghiến răng nghiến lợi nói.

Dịch Phàm trố mắt: "Hắn sẽ là gì Thiếu Vinh?"

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết! Việc quan trọng nhất hiện tại là phải biết U Minh Long đã mang Kỳ Thiếu Vinh đi đâu."

Một con cự long đen ngòm phi hành trong tầng mây, gió mạnh ập tới trước mặt, Kỳ Thiếu Vinh bị chộp trong móng vuốt của hắc long, cảm thấy cực kỳ bi thương.

Lúc trước Dịch Phàm suy đoán, hôn lễ của Trang Hạo sẽ xảy ra vấn đề, Kỳ Thiếu Vinh còn cảm thấy Dịch Phàm là quá lo lắng, không nghĩ tới hôn lễ không xảy ra vấn đề, hôn lễ vừa kết thúc liền xảy ra vấn đề.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn cự long phi hành trong mây, động một chút cũng không dám.

Kỳ Thiếu Vinh thật sâu thở ra một hơi, thầm nghĩ: Nếu lúc này hắn ngã khỏi móng vuốt của hắc long, rơi xuống nhất định sẽ tan xương nát thịt.

Gió thổi khiến gương mặt Kỳ Thiếu Vinh sinh đau, Kỳ Thiếu Vinh cắn

chặt răng, thầm nghĩ: Đầu long chết tiệt này bay nhanh như vậy làm gì a? Vội vã đi đầu thai sao! Bay nhanh như vậy, gió lớn như vậy, hắn thật sự không chịu nổi được không?

Tin tức Kỳ Thiếu Vinh sau hôn lễ bị người bắt đi rất nhanh liền lan truyền ra.

Tin tức bất tri bất giác liền bị truyền biến dạng, có đồn đãi nói, Kỳ Thiếu Vinh tư bôn theo một cao thủ thánh cấp, còn có đồn đãi nói, năng lực của Trang Hạo không được, cho nên Kỳ Thiếu Vinh đá Trang Hạo bỏ đi.

Trang Hạo lập tức liền thông qua khế ước đi tìm Kỳ Thiếu Vinh.

Tấn Quốc.

Kỳ Hằng cau mày lại, đứng ngồi không yên.

Tả Vân Phi nhìn Kỳ Hằng, nói: "Ngươi đừng có gấp."

Kỳ Hằng thở dài một hơi: "Dựa theo cách nói của Trang Hạo, người cướp đi thiếu gia là một thánh cấp, hơn nữa, tiến vào thánh cấp đã được rất nhiều năm."

Tả Vân Phi nhướng mày: "Trang thiếu thật không dễ dàng a!"

Năm đó không thể hiểu được có người đi từ hôn cho hắn, hiện tại thật vất vả mới theo đuổi được, cưới về tới tay, lúc này mới không qua bao nhiêu ngày, người đã mất tăm mất tích, "Lại nói tiếp, có đồn đãi nói, Trang thiếu miệng cọp gan thỏ, biểu hiện trên giường quá kém, cho nên Kỳ Thiếu Vinh mới chạy theo người khác."

Kỳ Hằng cười cười: "Đã đến lúc này rồi ngươi còn rảnh nói giỡn."

Tả Vân Phi bĩu môi: "Có lẽ không phải tin đồn, mà là sự thật, Trang Hạo tên kia nói không chừng là có vấn đề trên phương diện đó."

Kỳ Hằng: "....."

"Không biết Trang Hạo có thể tìm được thiếu gia không?" Kỳ Hằng lo lắng nói.

Tả Vân Phi nghĩ nghĩ: "Giữa bọn họ có khế ước, hẳn là có thể đi!"

"Tên kia không biết vì sao lại muốn bắt thiếu gia?"

U Minh Long từ trên không trung lao xuống, đến cách mặt đất khoảng chừng trăm mét liền buông móng vuốt, thả Kỳ Thiếu Vinh rơi xuống, Kỳ Thiếu Vinh ngã mạnh lên đất, thật lâu cũng không thể đứng dậy.

U Minh Long hóa thành hình người, dừng trên mặt đất, nhìn Kỳ Thiếu Vinh giống như một bãi bùn, hỏi: "Ngươi nằm trên mặt đất làm cái gì?"

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, bất đắc dĩ nói: "Ta không muốn nằm trên mặt đất, chỉ là không đứng dậy được."

U Minh Long khinh thường nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Nhân tộc các ngươi thể chất thật sự là quá kém!"

"Có ai nói không phải đâu?" Kỳ Thiếu Vinh than thở. "Tiền bối, ngươi bắt ta làm gì?"

U Minh Long nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nói: "Vốn dĩ ta là muốn xem ngươi vận chuyển ma pháp như thế nào, bất quá, ta phát hiện ngươi còn một cách sử dụng khác, ta nghe nói, ngươi rất biết xem bệnh?"

Kỳ Thiếu Vinh xấu hổ cười: "Chỉ biết một ít."

U Minh Long gật đầu: "Vậy ngươi đi xem hắn giúp ta đi."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày, trong lòng nghi hoặc, xem hắn? Hắn này là ai a?

U Minh Long phi hành năm ngày, Kỳ Thiếu Vinh nhìn thấy Tháp Ma Pháp quen thuộc, Hắc Gia mang theo Kỳ Thiếu Vinh xông thẳng tới tầng cao nhất của Tháp Ma Pháp.

Kỳ Thiếu Vinh ngạc nhiên phát hiện, tầng cao nhất của Tháp Ma Pháp không phải là tầng cao nhất mà hắn biết, tầng cao nhất chân chính đã bị U Minh Long dùng ma pháp phong tỏa lại.

Một nam tử lẳng lặng nằm ở trên giường làm từ một khối lớn Quang Minh Huyền Tinh, vẫn luôn không nhúc nhích.

Bên trong tầng cao nhất của Quang Minh Tháp chất đầy thánh quang thạch, vừa vào liền có thể cảm nhận được nguyên tố quang minh dư dật khắp các nơi.

"Hắn ngủ rồi." Hắc Gia nói.

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt, "A" một tiếng.

"Hắn ngủ mấy trăm năm, vẫn luôn không có tỉnh." Hắc Gia sầu lo nói.

Kỳ Thiếu Vinh không khỏi cảm thấy sởn tóc gáy, ngủ mấy trăm năm, không phải là..... đã chết đi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt Hắc Gia, không có nói ra lời trong lòng.

"Ngươi không phải biết y thuật sao? Ngươi đi xem hắn vì sao vẫn luôn ngủ không tỉnh." Hắc Gia nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu đáp: "Được!"

Kỳ Thiếu Vinh đi đến bên người nam tử say ngủ, kiểm tra cho nam tử một phen, toàn bộ quá trình kiểm tra, Kỳ Thiếu Vinh đều có thể cảm nhận được một tầm mắt hung tợn dừng trên người hắn, người phía sau tựa hồ là muốn chém hắn thành tám khối.

Nằm trên giường là một nam tử tướng mạo tuấn hồ, quanh thân lộ ra một cỗ hơi thở thánh khiết, cả người đều có dấu vết bị ma pháp ám hệ phá hư.

Kỳ Thiếu Vinh nhướng mày, trái tim bang bang đập mạnh, âm thầm hoài nghi, người nằm trên giường mà Quang Minh Long Sesia.

------oOo------

Chương 231: Người trên tầng cao nhất của Quang Minh Tháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 231

Chương 231: Người trên tầng cao nhất của Quang Minh Tháp

Đồn đãi U Minh Long cùng Quang Minh Long là túc địch, kết quả, Hắc Gia lại giấu Sesia trong tầng cao nhất của Quang Minh Tháp, đây rốt cuộc là vì sao? Tương ái tương sát?

"Hắn khi nào có thể tỉnh?" Hắc Gia hỏi, gọi Kỳ Thiếu Vinh hoàn hồn lại.

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Tình huống của người trên giường cùng loại với người thực vật, ngoại trừ giữ lại một ít phản xạ thần kinh theo bản năng cùng hấp thu năng lượng của ngoại giới thì đã hoàn toàn mất đi năng lực tiếp nhận, hoàn toàn không có hoạt động chủ động gì.

Kỳ Thiếu Vinh không nghĩ tới có thể nhìn thấy một người thực vật ở thế giới này, hoặc cũng có thể nói là long!

"Cái này còn phải xem tình huống trị liệu mà định." Kỳ Thiếu Vinh trong lòng lo sợ, không dám cam đoan cái gì.

Hắc Gia ánh mắt bén nhọn nhìn Kỳ Thiếu Vinh, lạnh như băng hỏi: "Trị liệu như thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh lấy lại bình tĩnh, tráng lá gan lên: "Hắn là vì sao lại ngủ?"

Sắc mặt Hắc Gia khó coi, cuối cùng cắn chặt răng nói: "Chúng ta đánh một trận, sau đó hắn liền ngủ."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Đánh một trận, nói vậy đó chính là trận chiến sinh tử tương bác trong truyền thuyết.

Kỳ Thiếu Vinh rất muốn hỏi các ngươi vì sao muốn đánh nhau, nhưng cảm thấy cái này đề cập đến vấn đề riêng tư của cá nhân, tốt nhất là không cần hỏi.

"Ngươi có phương pháp trị liệu gì tốt không?" Hắc Gia hỏi.

"Tuy rằng hắn đã ngủ, nhưng ngươi vẫn có thể nói chuyện với hắn, hoặc là lặp lại hành động hoặc cảnh tượng hắn thích nhất hoặc ghét nhất, cái này có lẽ sẽ giúp ích cho việc gọi hắn tỉnh." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hắc Gia hồ nghi: "Ta đã nói với hắn rất nhiều lời, hắn vẫn luôn không chịu để ý tới ta. Lặp lại hành động hoặc cảnh tượng hắn thích nhất hoặc ghét nhất? Có tác dụng sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Hẳn là có tác dụng!"

"Ngươi có thể đi xuống." Hắc Gia nói.

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt, giống như trút được gánh nặng rời đi.

Thanh âm Hắc Gia lành lạnh vang lên, "Đừng tự tiện rời khỏi Tháp Ma Pháp, bằng không ta liền giết ngươi, nghe nói ngươi mới vừa thành thân với một tiểu bạch kiểm, không cần lo lắng ngươi sẽ chết một mình, ta sẽ đưa hắn xuống bồi ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh xấu hổ cười: "Ta nơi nào cũng không đi, chỉ đợi ở trong Tháp Ma Pháp."

Kỳ Thiếu Vinh đi đến cửa thang lầu của tháp, quay đầu lại nhìn Hắc

Gia một cái, Hắc Gia đứng ở mép giường, ánh máy nóng cháy cuồng si mà nghìn người đang ngủ, Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Hắc Gia vội vã đuổi hắn đi như vậy là bởi vì tên kia muốn XX sao?

Nghe đồn U Minh Long cùng Quang Minh Long là túc địch, nhưng không nghe nói hai tên kia còn là bạn giường a!

Kỳ Thiếu Vinh ở lại trong Tháp Ma Pháp, thỉnh thoảng sẽ bị Hắc Gia gọi đi xem xét tình huống của Sesia.

Kỳ Thiếu Vinh lần thứ hai đi lên tầng cao nhất của Quang Minh Tháp, biết hắn suy đoán quả nhiên không sai, Hắc Gia quả nhiên cùng Sesia XX, dấu vết trên người Sesia rõ ràng làm Kỳ Thiếu Vinh sâu sắc cảm thụ được sự nhiệt tình của Hắc Gia.

"Tình huống của hắn tốt hơn chút nào không?" Hắc Gia đứng bên cạnh, như hổ rình mồi nhìn Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh xấu hổ cười cười: "Cái này, ta còn phải làm kiểm tra cẩn thận."

Kỳ Thiếu Vinh âm thầm trợn trắng mắt, nghĩ: Hắc Gia này cũng quá nóng vội rồi, chẳng sẽ thật sự coi XX là linh đan diệu dược sao?

Sau đó, Kỳ Thiếu Vinh lại bị gọi lên lần thứ năm, lần thứ sáu, mỗi lần Kỳ Thiếu Vinh bị gọi lên đều kinh hãi âm thầm nhảy dựng.

Tuy rằng Sesia vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, nhưng Kỳ Thiếu Vinh thử sóng điện não của hắn, mỗi lần đều mạnh hơn.

.....

Kỳ Thiếu Vinh ở trong Tháp Ma Pháp, nhàn chán nhìn chú ngữ bên trên, trong lòng âm thầm trợn trắng mắt.

Phải biết hắn chính là người mới kết hôn a! Kết quả, hiện tại hắn lại phải cùng một đầu long óc có vấn đề ở chung trong một tòa tháp,

mà đầu long kia, mỗi ngày muôn màu muôn vẻ.

Kỳ Thiếu Vinh ở trong Tháp Ma Pháp mười ngày, Trang Hạo tìm tới.

Nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh bình yên vô sự, Trang Hạo không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi. "May mắn ngươi không có việc gì."

Kỳ Thiếu Vinh ngoài ý muốn: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Đừng nói cái này, người kia đâu?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh chỉ chỉ lên: "Ở bên trên tiêu dao."

"Hắn ở bên trên, sao ngươi không chạy?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Ta không dám a! Tên kia cũng không phải là thánh cấp bình thường, ta chạy, hắn liền muốn giết ta."

"Hắn tìm ngươi làm gì?" Trang Hạo hỏi.

"Thân mật của hắn hôn mê bất tỉnh, tìm ta xem bệnh."

Trang Hạo tràn đầy nghi hoặc: "Đầu lão long kia có thân mật?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi nhất định sẽ không nghĩ ra là ai?"

"Quang Minh Long Vương Sesia?" Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh ngoài ý muốn nhìn Trang Hạo: "Lợi hại a! Làm sao ngươi biết?"

"Sau khi ta trở về đã tra xét dã sử một chút, căn cứ theo những gì ghi lại, Quang Minh Long Vương cùng U Minh Long phân biệt thuộc về hai thế lực khác nhau, nhưng nghe nói U Minh Long đã từng cứu Sesia, là quan hệ tình lữ, bọn họ cuối cùng sở dĩ bùng nổ đại chiến là bởi vì U Minh Long hung tính quá độ, tàn sát toàn bộ long tộc nhà

Sesia, huynh đệ của Sesia đều chết trên tay U Minh Long."

Kỳ Thiếu Vinh kinh ngạc trừng lớn mắt, "Còn có chuyện như vậy sao!" Hắn thật sự là không rõ ràng.

"Sesia làm sao vậy?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, nếu tên kia không chịu tỉnh lại, nói không chừng Hắc Gia cũng sẽ khiến ta vĩnh viễn ngủ say."

Trang Hạo nhíu mày lại: "Chuyện này căn bản không liên quan đến ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Hắc Gia cũng sẽ không quản cái này." Ai bảo người ta nắm tay cứng đâu.

Hắc Gia từ trên tầng cao nhất của Tháp Ma Pháp đi xuống, nhìn thấy Trang Hạo, ánh mắt lóe lên một tia trào phúng, "Cư nhiên tìm tới nhanh như vậy."

Trang Hạo chắn Kỳ Thiếu Vinh ra phía sau: "Tiền bối, ngài cứ như vậy liền mang bạn lữ của ta đi, quá thất lễ."

Hắc Gia híp mắt lại: "Tiểu tử, ngươi tuy rằng có chút thực lực, nhưng so với ta vẫn còn kém xa, muốn tìm ta nói lí lẽ, luyện thêm mấy năm nữa đi."

Trang Hạo đỏ mặt lên, rầu rĩ nhìn Hắc Gia.

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười cười: "Tiền bối, Sesia tiền bối có phản ứng gì không?"

Hắc Gia hai tay chống lưng, sắc mặt ngưng trọng: "Ta cảm giác hôm nay tay hắn giật giật, có lẽ là hắn muốn tỉnh, không biết có phải hay không."

"Sóng điện não của Sesia tiền bối hoạt động càng ngày càng sinh động, ý thức của hắn hẳn là đang sống lại, chỉ cần kiên trì phục kiến....."

Tháp Ma Pháp đột nhiên chấn động lên, một làn sóng ma pháp quang hệ khổng lồ tràn ra ngoài.

"Sesia tiền bối hình như đã tỉnh." Trang Hạo nói.

"Hắc Gia, ngươi đáng chết!" Một tiếng rít gào phẫn nộ vang lên.

Lĩnh vực ma pháp quang hệ đánh về phía Hắc Gia, Hắc Gia vui sướng nhìn người tới, thậm chí quên mất công kích.

Sesia banh mặt, thần sắc tái nhợt tràn đầy vẻ phẫn nộ, trên người lộ ra một cỗ mỹ cảm khác thường.

Trang Hạo nhanh chóng yểm hộ Kỳ Thiếu Vinh tránh đi.

Ma pháp ám hệ cùng ma pháp quang hệ đối hướng bên trong Tháp Ma Pháp, Quang Minh Tháp của Đế Lan Thành sừng sững trong nhiều năm dưới xung đột của hai cỗ thế lực nháy mắt tiêu hủy.

"Đánh nhau rồi!" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được nói.

Cảnh tượng cao thủ thánh cấp đỉnh giai chiến đấu thực sự là hoành tráng, lĩnh vực hắc ám của Hắc Gia cùng lĩnh vực quang minh của Sesia liên tục đối đâm, không gian liên tục luân chuyển giữa ban ngày cùng đêm tối.

"Hắc Gia đang làm gì Sesia? Hắn giống như đang chủ động chịu đánh." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Có thể là hắn đuối lý đi."

Lúc trước hắn nói với Hắc Gia có thể lặp lại cảnh tượng Sesia ghét nhất hoặc thích nhất, thật sự không phải muốn Hắc Gia cùng Sesia

lên giường a!

"Cửa thành cháy vạ lây cá trong ao, hai người kia trong chốc lát đánh cũng không xong được, chúng ta thừa dịp cơ hội này trốn trước đi." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng được." Lúc trước Hắc Gia nói hắn rời khỏi Tháp Ma Pháp liền giết hắn, nhưng trước khác nay khác, hiện tại hắn có chạy trốn Hắc Gia hẳn là cũng có thể lý giải đi.

Hắc Gia cùng Sesia đánh nhau kinh thiên động địa, hai người tuy rằng đều là cao thủ tuyệt thế, nhưng vết thương cũ chưa lành, không bao lâu liền trời quang mây tạnh.

Trang Hạo mang theo Kỳ Thiếu Vinh rời khỏi Đế Lan Thành, Kỳ Thiếu Vinh ngồi trong xe ngựa, hỏi: "Ta mất tích, hoàng đô nhất định là đã đồn ầm lên đi?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh phụt cười, Trang Hạo quay đầu lại nhìn Kỳ Thiếu Vinh, khó hiểu hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Ta cười Hắc Gia tiền bối kỳ thật còn rất phúc hậu, không có cướp tân nhân trong hôn lễ, bằng không ngươi liền bị người khác nói rằng ta vứt bỏ ngươi, tư bôn theo tiền bối lợi hại hơn."

Trang Hạo nhíu mày, thầm nghĩ: Mặc dù Hắc Gia không có cướp tân nhân trong hôn lễ, nhưng hoàng đô vẫn truyền ra rất nhiều lời đồn bất lợi về hắn, đều nói là hắn không được.

Xe ngựa của Trang Hạo đột nhiên dừng lại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người chắn trước xe, không khỏi kinh tủng, "Tiền bối, ngươi khỏe a!"

Sesia sắc mặt âm ngoan nhìn Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh bị Sesia xem đến sởn tóc gáy.

Sesia đột nhiên xuất hiện trước mặt Kỳ Thiếu Vinh, xách cổ áo hắn lên, "Là ngươi bảo Hắc Gia làm như vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh cuống quít giơ tay lên, xấu hổ nói: "Hiểu lầm, hiểu lầm! Ta không nghĩ tới hắn lại làm như vậy!"

Sesia hung hăng nhìn Kỳ Thiếu Vinh, trong mắt tràn đầy sát ý.

Trang Hạo ra tay, đẩy lui Sesia.

Sesia đột nhiên hộc ra một ngụm máu lớn, Kỳ Thiếu Vinh kinh ngạc nhìn sắc mặt tái nhợt của Sesia: "Ngươi chừng nào thì lợi hại như vậy?" Trình độ của Sesia cho dù có kém hơn Hắc Gia thì hẳn là cũng không kém hơn bao nhiêu đi!

Trang Hạo nhìn Sesia, nói: "Không phải ta lợi hại, là hắn đã nỏ mạnh hết đà."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt tái nhợt của Sesia, thầm nghĩ: Hù chết người, thì ra chỉ là hổ giấy a!

"Tiền bối, ngươi vừa mới thanh tỉnh, không nên tức giận, ta cảm thấy ngươi vẫn là tìm một chỗ tu dưỡng thì tốt hơn." Kỳ Thiếu Vinh nói.

"Ta giết ngươi trước!" Sesia vỗ tay, đánh về phía Kỳ Thiếu Vinh.

Lĩnh vực của Trang Hạo cùng lĩnh vực của Sesia đánh vào nhau, Trang Hạo bị đánh ra ngoài, trạng huống của Sesia cũng không tốt bao nhiêu, lần thứ hai hộc ra một ngụm máu.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Sesia, thầm nghĩ: Người này tội gì phải thế đâu, cũng không phải là hắn XX người này, hà tất phải liều mạng như vậy?

------oOo------

Chương 232: Tình lữ không bình thường

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 232

Chương 232: Tình lữ không bình thường

Thấy không khí giữa Sesia cùng Trang Hạo có hơi giương cung bạt kiếm, Kỳ Thiếu Vinh không thể không lên tiếng: "Tiền bối, oan có đầu nợ có chủ, chuyện này ngươi nên đi tìm U Minh Long Hắc Gia tiền bối phụ trách a! Ta chỉ là nói hắn lặp lại hành động mà ngươi thích nhất hoặc ghét nhất, không nghĩ tới hắn cùng ngươi lại là quan hệ này, càng không nghĩ tới hắn sẽ làm ngươi!"

Cái chuyện XX này, không biết Sesia là thích nhất hay ghét nhất, hoặc cũng có thể là vừa yêu thích vừa chán ghét.

"Ngươi....." Sắc mặt Sesia xanh một trận trắng một trận, sau đó lại hộc ra một ngụm máu.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Sesia, thầm nghĩ: Sesia tính tình cũng thật nóng nảy, hắn chỉ là trần thuật lại chuyện này mà thôi, sao người này vừa nghe lại hộc máu nữa.

Hắc Gia cũng không biết là nghĩ như thế nào, Sesia rõ ràng hận Hắc Gia thấu xương, Hắc Gia lại muốn cứu sống hắn, cũng không sợ cứu lại Sesia rồi bị Sesia giết chết.

Sesia trước mắt tối sầm, té xỉu trên mặt đất.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người té xỉu, đảo đảo mắt: "Hắn là giận hôn mê

sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Có lẽ đi, lĩnh vực của hắn tuy rằng cường đại, nhưng hơi thở có vẻ rất mong manh."

Kỳ Thiếu Vinh kiểm tra cho Sesia một chút, phát hiện Sesia là hư hao quá độ, sau đó lại tức giận công tâm, cho nên té xỉu.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Sesia, không khỏi có chút khó xử.

"Làm sao bây giờ?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Trang Hạo hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết! Người này lúc trước đã hôn mê mấy trăm năm, hiện tại lại ngất đi, không biết là sẽ ngủ bao lâu."

"Ai! Nói không chừng lại phải nhờ Hắc Gia tiền bối dùng tình yêu đánh thức hắn lại lần nữa." Kỳ Thiếu Vinh than thở.

Trang Hạo bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "May mắn hắn đã ngất, nếu không nghe được lời ngươi nói nói không chừng hắn sẽ lại ngất xỉu thêm một lần."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh hai mặt nhìn nhau một hồi lâu, mang Sesia đang ngất xỉu vào trong xe ngựa, tiến vào một ngọn núi.

Trang Hạo khó xử nhìn Sesia: "Không biết Hắc Gia thế nào."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Có lẽ tên kia đã bị đánh chết."

"Nào có dễ dàng như vậy!"

.....

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo mới vừa dàn xếp xong trong núi rừng, đang chuẩn bị nướng thịt, Hắc Gia liền phong trần mệt mỏi

chạy đến.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hắc Gia, trong lòng nhịn không được cười lên, ngoài mặt lại vẫn duy trì bình tĩnh.

Trên mặt Hắc Gia vẫn còn chưởng ấn rõ rang, một cái chưởng ấn như vậy xuất hiện trên mặt Hắc Gia càng triển lộ ra khí chất vương bát của hắn, thật sự kỳ quái, công kích bình thường sẽ không thể lưu lại ấn ký trên người Hắc Gia, mà ẩn chướng trên mặt Hắc Gia kia lại mang theo một cỗ hơi thở của lĩnh vực quang minh.

"Hắn ở đây?" Hắc Gia hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn sắc mặt âm tình bất định của Hắc Gia, do dự nói: "Chúng ta trên đường ngẫu nhiên gặp được hắn, tâm tình của hắn không tốt lắm, phát hỏa một hồi liền té xỉu."

Hắc Gia nhìn Sesia, sắc mặt rất là kích động.

Hắc Gia gắt gao ôm chặt lấy Sesia, trong nháy mắt, Kỳ Thiếu Vinh cũng phải hoài nghi Hắc Gia là muốn ôm nghẹn chết Sesia, nhưng rất nhanh liền phát hiện, Hắc Gia chỉ là muốn ôm đối phương mà thôi.

Hắc Gia nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo một cái, hỏi: "Kế tiếp các ngươi muốn đi đâu?"

"Chúng ta phải về Nguyên Quốc." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

"Ta đi với các ngươi." Hắc Gia nói.

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt, Hắc Gia đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ bọn họ phải mang theo hai quả bom không hẹn giờ về Nguyên Quốc, cái này hình như không tốt lắm đâu, đại bộ phận sản nghiệp của hắn đều ở Nguyên Quốc, nếu Sesia tỉnh, lại bắt đầu vung tay đánh nhau với Hắc Gia, vậy liền phiền toái lớn.

Kỳ Thiếu Vinh nuốt nuốt nước miếng: "Nhưng mà....."

Hắc Gia nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái: "Không có nhưng mà, lên đường đi."

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo nhìn nhau một cái, rốt cuộc không dám phản bác cái gì.

Sesia vẫn luôn hôn mê, Hắc Gia trầm mặc không lên tiếng canh giữ ở bên cạnh.

Kỳ Thiếu Vinh mỗi lần nhìn Sesia nằm trong lòng ngực Hắc Gia luôn có một loại cảm giác Sesia tùy thời sẽ tỉnh lại, sau đó một chưởng đánh chết Hắc Gia.

Màn đêm buông xuống, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo lâm thời tìm một tiểu thành trọ lại.

Tin tức Hắc Gia cùng Sesia đại chiến nhanh chóng truyền bá ra, thời điểm Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo tới tiểu thành, người bên trong đều đang bàn tám trận đại chiến này.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo ở thời điểm Hắc Gia cùng Sesia vừa mới đại chiến liền rời đi, cũng không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Từ trong miệng người của tiểu thành, Kỳ Thiếu Vinh đã biết, Hắc Gia cùng Sesia đại chiến, chọc giận hộ vệ thánh cấp bảo vệ Đế Lan Thành, thánh cấp kia phát động trận pháp phòng hộ, đánh trọng thương Hắc Gia cùng Sesia.

Hắc Gia cùng Sesia cũng không phải dễ chọc, hai người tuy rằng đã lưỡng bại câu thương, nhưng vẫn trốn thoát khỏi tay thánh cấp nọ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, nói: "Có lẽ, Hắc Gia không có lợi hại như chúng ta tưởng."

"Chắc vậy đi." Trang Hạo thầm nghĩ: Lấy trạng huống hiện tại của Hắc Gia, hẳn là sẽ không dễ dàng động võ, nhưng nếu người này thật sự muốn tử chiến đến cùng, vậy liền không thể dùng lẽ thường để ấn định.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo mua một ít thức ăn bên trong tiểu thành, trở về khách điếm lâm thời.

Hắc Gia nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh trở về, liền gọi Kỳ Thiếu Vinh qua.

"Vết thương của hắn có hơi nặng, không biết khi nào có thể tỉnh lại, sẽ không phải lại là mấy trăm năm đi?" Hắc Gia lo lắng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người nằm trên giường, châm chước một chút, nói: "Chắc là sẽ không lâu như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Sesia thật sự là cố chấp a, thương nặng như vậy còn muốn tìm hắn báo thù, làm cho chính mình lúc này chỉ có thể nhu nhu nhược nhược không nơi nương tựa nằm trên giường.

"Nếu hắn vẫn luôn hôn mê không tỉnh, vậy ta có phải lại cần dùng phương pháp lúc trước để đánh thức hắn không?" Hắc Gia hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Vấn đề này, thật sự là sắc bén.

"Nếu qua mấy tháng nữa hắn vẫn không tỉnh thì có thể thử xem." Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Nếu Hắc Gia còn làm như vậy, Sesia tỉnh lại, hai người khẳng định sẽ lại lần nữa bùng nổ đại chiến.

Mặc kệ trong lòng Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo có kháng cự như thế nào, cuối cùng dưới sự kiên trì của Hắc Gia, bốn người vẫn là cùng nhau trở về Nguyên Quốc.

Sau khi Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo thành hôn, Trang Hạo liền dọn ra khỏi Trang gia, tìm một biệt viện khác cư trú.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo vừa trở về liền có không ít người tới cửa.

"Thiếu gia, ngươi cuối cùng cũng trở lại, người kia, hắn không có làm khó ngươi đi?" Dịch Phàm lo lắng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Không có."

"Thiếu gia, ta nghe nói, Trang thiếu mang theo hai người trở về?" Bích Lưu Vân khó hiểu lên tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh miễn cưỡng cười cười: "Không phải A Hạo muốn mang hai người kia trở về, mà là A Hạo không thể không mang hai người kia trở về."

Dịch Phàm đảo đảo mắt, kinh thanh nói: "Thiếu gia, là hai người kia?" Đại chiến Đế Lan Thành truyền vô cùng rộng rãi, Dịch Phàm cùng Bích Lưu Vân cũng đều có nghe thấy.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng là hai người kia."

Bích Lưu Vân nhăn mày lại: "Thiếu gia, sao ngươi lại mang hai người kia về?"

Kỳ Thiếu Vinh cười khổ một tiếng: "Ta cũng không muốn a! Nhưng có biện pháp nào đâu." Đánh không lại!

.....

Đám người Kỳ Thiếu Vinh đang nói chuyện, Hắc Gia đi ra, nhìn thấy người tới, tất cả đều căng thẳng thân mình.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hắc Gia, bày ra một gương mặt tươi cười: "Tiền bối có yêu cầu gì sao?"

Hắc Gia nhìn Kỳ Thiếu Vinh một cái, lạnh như băng nói: "Cần một chút linh thảo."

"Ngươi cần cái gì, ta lập tức đi mua cho ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh nhận lấy danh sách trong tay Hắc Gia, khóe miệng run rẩy.

"Tiền bối, linh thảo ngươi muốn....." Có phải là có hơi quý, có hơi nhiều không!

Hắc Gia nhìn Kỳ Thiếu Vinh, sắc mặt không vui hỏi: "Thế nào, có vấn đề gì sao?"

Kỳ Thiếu Vinh xấu hổ cười cười: "Không có vấn đề gì lớn, chỉ là linh thảo này có hơi nhiều, hơn nữa một số rất trân quý, muốn thu thập có lẽ sẽ cần thời gian."

Hắc Gia đầy mặt khó chịu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Vậy mau đi đi!"

Kỳ Thiếu Vinh âm thầm bất đắc dĩ, Hắc Gia muốn hắn tìm nhiều linh thảo trân quý như vậy, chẳng lẽ không định đưa trước một ít tiền đặt cọc sao?

Hắc Gia tới một chuyến, sau đó lại đi rồi.

Dịch Phàm cầm lấy tờ danh sách trong tay Kỳ Thiếu Vinh, nói: "Tất cả đều là linh thảo cực độ trân quý có tác dụng đối với ma pháp sư quang hệ, Hắc Gia chẳng lẽ là muốn cho Sesia dùng, hắn muốn làm gì a?" Nuôi béo Sesia sau đó lại để Sesia giết hắn?

"Hắn thật kiêu ngạo!" Bích Lưu Vân nói.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Thỉnh thần dễ tiễn thần khó a! Sớm biết vậy ở thời điểm gặp được Sesia bọn họ đã nên vứt hắn ở ven đường.

Tin tức Trang Hạo mang Kỳ Thiếu Vinh cùng hai vị khách quý trở về rất nhanh đã truyền bá đi khắp hoàng đô, không ít người đều sôi nổi suy đoán về thân phận hai người mà Trang Hạo mang về.

Thiên hạ không có bức tường nào không lọt gió, rất nhanh liền có người suy đoán ra được thân phận của "khách quý".

"Tứ hoàng tử, sao ngươi lại tới đây?"

Đường Thiên Anh cười khổ một tiếng: "Ta không thể không tới a!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Đường Thiên Anh, sắc mặt không khỏi nghi hoặc, "Tứ hoàng tử có ý gì?"

Đường Thiên Anh vào thẳng vấn đề hỏi: "Kỳ tứ thiếu, hai người trở về cùng các ngươi rốt cuộc là ai?"

Kỳ Thiếu Vinh cười nói: "Một đôi tình lữ đang giận dỗi."

Đường Thiên Anh nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Không phải là tình lữ bình thường đi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng là không bình thường lắm, tình lữ bình thường đánh nhau a, cùng lắm là đập vỡ mấy cái ly, quăng mấy cái chén, nhưng đôi tình lữ này mà đánh nhau, Nguyên Quốc có lẽ sẽ trở thành lịch sử."

Đường Thiên Anh tràn đầy bất đắc dĩ: "Sao các ngươi lại mang người nguy hiểm như vậy trở về?"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Bởi vì đối phương nắm tay cứng, không dễ cự tuyệt!"

"Kỳ tứ thiếu, ngươi cũng biết, nếu hai người kia nổi điên, Nguyên Quốc sẽ không còn."

Kỳ Thiếu Vinh cười khan: "Không cần ngươi nói ta cũng biết, ta cũng

rất lo lắng cho biệt viện của ta a!"

"Lo lắng cái gì?" Một đạo thân ảnh mảnh khảnh bỗng nhiên xuất hiện ở cửa.

Kỳ Thiếu Vinh đột nhiên đứng lên: "Tiền bối, ngươi tỉnh rồi!"

Sesia lạnh lùng nhìn Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được cảm thấy cổ có hơi lạnh.

------oOo------

Chương 233: Hai đầu long

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 233

Chương 233: Hai đầu long

Trang Hạo đi đến, nhìn Sesia nói: "Tiền bối, ngươi bệnh nặng mới khỏi, vẫn là nghỉ ngơi nhiều một chút tương đối tốt."

"Hắc Gia đâu?" Sesia lạnh lùng hỏi.

"Hắn ra ngoài."

Sesia khẽ hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn theo Sesia, nhịn không được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng tên kia sẽ nhào tới đây véo cổ ta."

"Hắn có lẽ muốn làm như vậy, chỉ là không thể." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy khó hiểu: "Vì sao?"

"Hắc Gia phong ấn thực lực của hắn."

Kỳ Thiếu Vinh trừng lớn mắt: "Như vậy sao!"

Hù chết hắn, thì ra là lão hổ không răng. Hắn nguyên bản còn tưởng rằng Hắc Gia là ngu ngốc, hiện tại xem ra, Hắc Gia tên kia chính là một đầu long gian trá. Tốt xấu gì cũng sống mấy ngàn năm, không

có khả năng dưỡng hổ vi hoạn, tự tìm đường chết!

Cẩn thận nghĩ, nếu lúc trước không phải Sesia đột nhiên tỉnh lại, Hắc Gia hẳn là sẽ làm tốt công pháp phòng hộ trước.

"Tứ hoàng tử tới a!" Trang Hạo nhìn Đường Thiên Anh nói.

Đường Thiên Anh cười cười với Trang Hạo, "A Hạo, khách nhân ngươi mang về không dễ chọc!"

Trang Hạo miễn cưỡng cười nói: "Đúng vậy! Tứ hoàng tử, yên tâm đi, ta sẽ tận lực khống chế trong phạm vi."

"Vậy hết thảy đều làm phiền ngươi."

.....

Lúc chạng vạng, Hắc Gia trở về phủ đệ của Trang Hạo.

"Hắn đâu?" Hắc Gia hỏi.

"Đã tỉnh lại, đang ở trong phòng." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hắc Gia cũng không hỏi nhiều cái gì, trực tiếp đi vào trong phòng.

Hắc Gia vào trong một lúc, Kỳ Thiếu Vinh liền nghe thấy một trận thanh âm lách cách lang cang, thầm nghĩ: Quang Minh Long nếu như đã không còn pháp lực liền chỉ có thể học người bình thường đập ly ném chai.....

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, hỏi: "Bên trong phòng không có bảo bối gì đặc biệt đi?"

Trang Hạo cau mày lại: "Có vài món đồ cổ!"

Kỳ Thiếu Vinh không vui trừng Trang Hạo một cái: "Ngươi cũng quá lãng phí, đồ cổ sao có thể đặt loạn, lần sau nhớ đổi thành đồ giả."

Trang Hạo rất biết nghe lời gật đầu: "Được."

Thời điểm Hắc Gia đi ra, trên mặt lại mang theo chưởng ấn.

"Tiền bối, ngươi không sao chứ?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Hắc Gia hỏi.

Hắc Gia nhàn nhạt gật đầu: "Không có việc gì, hắn vừa mới thanh tỉnh, có hơi xúc động."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn biểu tình của Hắc Gia, thầm nghĩ: U Minh Long không hổ là đã sống mấy ngàn năm, da mặt đủ dày, mang một khuôn mặt như vậy ra gặp người vẫn là một bộ Thái Sơn đổ xuống trước mặt vẫn không đổi sắc.

"Tiền bối, nơi này là hoàng đô, có rất nhiều bình dân, nếu các ngươi đánh nhau ở đây sẽ khiến cho rất nhiều người chết." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hắc Gia cười cười: "Chúng ta sẽ không đánh nhau, tình cảm của chúng ta phi thường tốt."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiền bối, ngươi trợn tròn mắt nói dối như vậy thật sự được sao?

.....

Hắc Gia ban ngày luôn chạy ra ngoài, cũng không biết là đang làm cái gì, thời điểm trở về luôn đi xem Quang Minh Long, sau đó trong phòng liền truyền ra tiếng lách cách lang cang, nháo tới tận đêm khuya.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đứng thật xa cũng có thể nghe thấy tiếng hai người tranh chấp, Sesia mắng Hắc Gia không phải thứ tốt gì, Hắc Gia nói không phải là hắn làm, Sesia hiểu lầm hắn.

Hai người cứ như vậy mắng tới mắng đi, sau đó hư hư thực

thực..... lên giường ngủ.

Sáng sớm một ngày nọ.

Kỳ Thiếu Vinh vừa tiến vào biệt viện liền nhìn thấy gấu trúc đang nhảy vòng lửa.

Gấu trúc bụ bẫm một lần hai lần nhảy qua nhảy lại vòng lửa, biểu tình trên mặt tràn đầy thống khổ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn gấu trúc bị dày vò đến đáng thương hề hề, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ đồng tình.

"Tiền bối, ngươi đang làm gì vậy?" Kỳ Thiếu Vinh đi tới bên người Sesia hỏi.

"Con Đại Địa Chi Hùng này có hơi béo, ta đang huấn luyện nó giảm béo." Sesia nói.

Sesia tuy rằng bị giam cầm pháp lực, nhưng uy áp của bản thân thì vẫn còn ở đó.

Đại Địa Chi Hùng dưới uy áp của thần long, chỉ có thể nghe theo lời của Sesia.

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản cảm thấy Trang Hạo cùng Tả Vân Phi lấy quốc bảo đi hỗ trợ đào quặng đã là quá sức, hiện tại mới phát hiện, Sesia cư nhiên để quốc bảo đi nhảy vòng lửa, đây chính là quốc bảo a!

Nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh đến, Đại Địa Chi Hùng rất có ánh mắt trốn ra sau lưng hắn.

Sesia bất mãn nhìn Đại Địa Chi Hùng trốn trốn tránh tránh phía sau Kỳ Thiếu Vinh, mắng: "Không có tiền đồ!"

Kỳ Thiếu Vinh hơi gian nan nhìn Sesia: "Tiền bối, ngươi tội gì phải

làm khó một con gấu trúc đâu?"

"Chẳng lẽ ngươi hy vọng ta làm khó ngươi sao?" Sesia lạnh lùng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Tiền bối, ngươi cùng Hắc Gia tiền bối có xích mích, không nên giận chó đánh mèo người khác." Kỳ Thiếu Vinh căng da đầu nói.

"Đều là bởi vì ngươi! Nếu không phải vì ngươi, hắn sao có thể....." Sesia thẹn quá thành giận rống.

Kỳ Thiếu Vinh xấu hổ cười cười: "Các ngươi không phải là tình lữ sao? Loại chuyện này, các ngươi từ sớm đã làm, kỳ thật, cũng không có gì."

"Hỗn trướng!" Sesia thẹn quá thành giận mắng một câu, nhào về phía Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nhanh chóng trốn đi.

Pháp lực bị giam cầm khiến cho động tác của Sesia trở nên trì hoãn hơn nhiều.

Sesia sắc lạnh nhìn Đại Địa Chi Hùng phía sau Kỳ Thiếu Vinh, Đại Địa Chi Hùng lập tức lập cập run lên.

"Thứ không có tiền đồ!" Sesia không vui quát lớn một tiếng.

Đại Địa Chi Hùng súc đầu, không có lên tiếng.

"Yêu thú thánh cấp cư nhiên trốn phía sau lưng nhân loại, thật sự là!"

Kỳ Thiếu Vinh ngượng ngùng cười, uy áp trên người Sesia đối với ma thú mà nói chính là trí mạng, đối với nhân tộc như Kỳ Thiếu Vinh mà nói lại là không có gì.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Sesia không tiếng động giằng co, Trang Khiêm hưng phấn chạy vào.

"Thiếu Vinh ca!" Trang Khiêm nhiệt tình chào.

"Sao ngươi lại tới đây?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Ta lo lắng cho ngươi a! Lúc trước ta ra ngoài tìm ngươi, nghe nói ngươi cùng đại ca trở lại, ta cũng quay về, nghe mọi người nói, ngươi bỏ lại ca ta, cùng người khác tư bôn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Hắn bỏ lại Trang Hạo đúng là có khả năng, nhưng cùng U Minh Long tư bôn liền không thể nào, lão hắc long kia vừa nhìn liền biết không phải thứ gì tốt, hắn cho dù cùng người khác tư bôn thì cũng không thể nào là lão hắc long kia.

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Ngươi không thể xem thường xa ngươi như vậy, ngươi cảm thấy ca ngươi không có mị lực sao?"

Trang Khiêm cười nói: "Ta không phải cảm thấy ca ta không có mị lực, chủ yếu là Kỳ tứ thiếu ngươi mị lực quá lớn."

Kỳ Thiếu Vinh nhéo nhéo mặt Trang Khiêm: "Tiểu tử, ngươi còn rất có tài miệng lưỡi a!"

Trang Khiêm xấu hổ cười.

Sesia nhìn Trang Khiêm, nói: "Ngươi là ai? Cả ngày vòng qua vòng lại với một tên lang băng, phỏng chừng cũng không phải thứ tốt gì."

Trang Khiêm xấu hổ cười, không có nói nữa.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người từ ngoài cửa vào, không khỏi kinh ngạc, "Hải Lăng, sao các ngươi lại tới đây?"

Hải Lăng nhún vai: "Lưu Vân nghe nói ngươi cùng người khác tư bôn, Trang Hạo đã bắt ngươi cùng gian phu trở lại, cho nên không quá yên lòng."

Bích Lưu Vân trừng mắt nhìn Hải Lăng một cái, nói: "Ngươi nói bậy bạ gì đó?"

"Bên ngoài đều truyền như vậy." Hải Lăng ủy khuất giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh cau mày lại, hắn đã sớm nghe nói hoàng đô truyền rất nhiều tin tức về chuyện hắn mất tích có hơi thái quá, nhưng không nghĩ tới lại thái quá như vậy.

Bích Lưu Vân trừng mắt với Hải Lăng, quay đầu lại an ủi Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi không cần nghe Hải Lăng nói bậy, tên này chỉ là miệng tiện."

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Không sao."

Bích Lưu Vân nhìn Kỳ Thiếu Vinh vài lần, thần thần bí bí nói: "Thiếu gia, cho nên hai vị tiền bối kia....."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Hai vị tiền bối kia đều đang ở đây."

"Kỳ thiếu, vận khí của ngươi thật tốt." Hải Lăng nói.

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Hải Lăng: "Vận khí tốt? Sao lại nói như vậy!"

Hải Lăng cười cười: "Kỳ thiếu không biết có bao nhiêu người mộng tưởng muốn gặp mặt hai vị tiền bối một lần, nhưng đều vô duyên không thể được!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Loại nhân vật truyền kỳ này thấy mặt một lần là đủ rồi, thấy nhiều sẽ rất dễ dàng phá hủy hình tượng vĩ đại mà bọn họ đã tạo ra được không?

"Hải Lăng, nếu ngươi muốn thấy mặt hai vị tiền bối, ở lại đây vài ngày là được rồi, nếu vận khí tốt, ngươi còn có thể nhìn thấy bọn họ đánh nhau....." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hải Lăng: "....."

.....

Phủ tứ hoàng tử.

"Nhị ca. Sao ngươi lại tới đây?" Đường Thiên Anh nhìn thấy Đường Thiên Phong, không khỏi có chút ngoài ý muốn, bởi vì cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, quan hệ của Đường Thiên Anh cùng Đường Thiên Phong cũng không tốt bao nhiêu.

"Ngươi biết chuyện Trang Hạo mang theo hai người trở về không?" Đường Thiên Phong hỏi.

Đường Thiên Anh gật đầu: "Biết."

"Hai người kia rất có khả năng là hai người đã dẫn phát đại chiến ở Đế Lan Thành, cũng chính là U Minh Long cùng Quang Minh Long Vương!" Đường Thiên Phong nói.

Đường Thiên Anh gật đầu, cười khổ một tiếng: "Ta biết."

"Trang Hạo sao lại mang hai người kia về?" Đường Thiên Phong nhịn không được hỏi.

Đường Thiên Anh hít sâu một hơi: "Ta nghĩ, A Hạo cũng không muốn mang hai người kia về đây, chỉ là không còn cách nào khác."

Đường Thiên Phong nhắm mắt lại, trong lòng không khỏi căng thẳng, Nguyên Quốc không tính là đại quốc gì, nhưng trong khoảng thời gian này lại hấp dẫn tới quá nhiều sự chú ý, lúc trước Trang Hạo đại hôn đã oanh động không nhỏ, hiện giờ, Quang Minh Long cùng U Minh Long cư nhiên đều ở trong biệt viện của Trang Hạo.

Hai đầu long kia đều không phải tốt lành gì, Trang Hạo như nhiên cùng một lúc mang theo cả hai về, Trang Hạo rốt cuộc là muốn làm cái gì a!

Đường Thiên Phong nhấp môi, hiện tại thực lực cùng nhân mạch của Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh đã vượt xa hoàng thất Nguyên Quốc, phụ hoàng chỉ có thể lựa chọn giao hảo với hai người.

"Nguyên Quốc chúng ta là miếu nhỏ, không dung nổi hai vị tôn đại phật kia!" Đường Thiên Phong nói.

Đường Thiên Anh gật đầu: "Cái này ta biết, chỉ là....." Nếu muốn đuổi người, phải đuổi như thế nào đây!

"Trang Hạo cùng hai người kia quan hệ rất tốt sao?" Đường Thiên Phong hỏi.

Đường Thiên Anh lắc đầu: "Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, bất quá, hôn lễ của Trang Hạo vừa kết thúc, U Minh Long không chào không hỏi liền bắt Kỳ Thiếu Vinh đi, quan hệ hẳn là cũng không tốt đi đâu được."

Đường Thiên Phong gật đầu: "Như vậy sao!"

------oOo------

Chương 234: Âm Dương Thảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 234

Chương 234: Âm Dương Thảo

Biệt viện của Trang Hạo.

"Đồng tu quang minh, hắc ám, ngươi cũng thật có phúc khí!" Sesia ôm hai tay, nhìn Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Sesia, "Đồng tu quang minh, hắc ám rất tốt sao? Hai loại nguyên tố này một khi thất hành, ta liền sống không bằng chết, ta không cảm thấy loại thể chất này có cái gì tốt."

Sesia híp mắt: "Từ trình độ nào đó mà nói, đồng tu quang minh, hắc ám đúng là không có gì tốt."

"Còn có góc độ khác sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Thân mật của ngươi đã tới thánh cấp, nói như vậy, ngươi đối với lĩnh vực hẳn là cũng có chút hiểu biết đi?" Sesia liếc nhìn Trang Hạo bên cạnh một cái hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy."

"Mặc kệ là quang minh hay là hắc ám đều không phải tuyệt đối, tận cùng của quang minh là hắc ám, mà tận cùng của hắc ám lại là quang minh, nếu muốn tu luyện lĩnh vực quang minh tới cảnh giới cao nhất liền phải có hiểu biết nhất định đối với ma pháp ám hệ."

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt một chút, thầm nghĩ: Thì ra là thế, khó trách Hắc Gia tựa hồ rất có hứng thú với thể chất của hắn, Sesia tựa hồ cũng rất có hứng thú với thể chất của hắn, chẳng qua, đối phương càng có hứng thú với việc xử lý Hắc Gia hơn.

Trang Hạo vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng: "Có phải một khi Thiếu Vinh tiến vào thánh cấp, hắn tu luyện lĩnh vực sẽ thuận lợi hơn những người khác không?"

Sau khi tiến vào thánh cấp, lĩnh ngộ của Trang Hạo đối với thánh cấp lại càng lúc càng sâu, thánh cấp cũng có chia mạnh yếu, quan trọng nhất chính là tu luyện lĩnh vực.

"Trên lý luận thì đúng là như vậy." Sesia đáp.

Trang Hạo khó hiểu nhìn Sesia: "Trên lý luận?"

Sesia nhìn Kỳ Thiếu Vinh, khóe miệng hơi cong lên: "Đúng vậy, là trên lý luận, còn thực tế, rất nhiều cường giả thượng cổ cũng đồng tu hai loại ma pháp thuộc tính tương khắc, bất quá, những người này đều không đợi tiến vào được thánh cấp liền đã tự bạo mà chết."

"Ngươi rất thông minh, dùng một loại phương pháp kỳ dị khiến cho hai cỗ nguyên tố bảo trì cân bằng, nhưng cân bằng này chỉ là tạm thời, một khi ngươi tiến vào thánh cấp, cũng chỉ còn lại một con đường tự bạo."

"Người bình thường cả đời ngay cả cấp tám cũng không thể đạt đến, càng đừng nói là thánh cấp, cho nên, không cần lo lắng đến cái này, bất quá, ngươi..... vẫn rất có khả năng tiến vào thánh cấp, nếu ngươi không muốn chết, hiện tại có thể dừng tu luyện."

Trang Hạo kích động nhìn Sesia: "Không có biện pháp giải quyết sao?"

Sesia cười nói: "Biện pháp, cũng không phải là không có. Nghe nói

trước kia có một đầu độc long đồng tu lĩnh vực quang minh, hắc ám, hắn từ nơi thần bỏ tìm được một gốc Âm Dương Thảo, ăn vào, sau đó xung đột của hai cỗ ma pháp liền được giải quyết."

Trang Hạo sửng sốt một phen, năm đó hắn cùng Thiếu Vinh từng phát hiện ra một bộ cốt long ở hải tộc, chẳng lẽ chính là đầu độc long kia?

"Nơi thần bỏ, đó là nơi nào?" Trang Hạo hỏi.

Sesia lắc đầu: "Không biết, bất quá, nghe nói người ở nơi đó không thể sử dụng ma pháp, đấu khí, cho nên mới bị gọi là nơi thần bỏ, có ý là địa phương đã bị thần bỏ rơi."

Hai mắt Trang Hạo hơi sáng lên.

"Trang thiếu có hứng thú?" Sesia hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đương nhiên!"

Sesia lắc đầu: "Ngươi tốt nhất là từ bỏ đi, nơi thần bỏ rất nguy hiểm người tiến vào đều không thể đi ra được!"

Trang Hạo: "....."

.....

"Tiền bối, đây là linh thảo ngươi muốn." Trang Hạo đem linh thảo đã thu thập toàn bộ cho Hắc Gia.

Hắc Gia cười cười với hắn, nói: "Trang thiếu hiệu suất rất cao a!"

"Tiền bối có biết nơi thần bỏ?" Trang Hạo hỏi.

Hắc Gia híp mắt nhìn Trang Hạo: "Sesia nói cái gì với ngươi?"

"Nói một chút."

Hắc Gia giọng nói mang theo đầy ghen ghét: "Thật có phúc khí!"

Trang Hạo khó hiểu hỏi: "Thật có phúc khí?"

Hắc Gia lạnh lùng nói: "Đương nhiên, hắn đến cả ta cũng không muốn nói chuyện, lại nguyện ý nói chuyện với ngươi, rõ ràng ngươi cùng hắn cũng không có giao tình gì."

Trang Hạo: "....."

Trang Hạo nhìn Hắc Gia: "Tiền bối, ngươi cùng Sesia tiền bối rốt cuộc là đang mâu thuẫn cái gì?"

"Hắn cho rằng ta giết cả nhà hắn!" Hắc Gia nói.

Trang Hạo khó hiểu hỏi: "Sesia tiền bối vì sao lại cảm thấy ngươi giết cả nhà hắn?"

Hắc Gia nhún vai, có hơi khó chịu: "Bởi vì lúc trước ta thường xuyên nói muốn giết cả nhà hắn, kết quả, người nhà hắn thật sự bị giết, hắn liền tưởng là ta làm."

Trang Hạo: "....." Tự làm bậy không thể sống a! Đang yên đang lành nói mấy lời như vậy làm gì, không phải là muốn tìm chết sao?

Hắc Gia không vui xụ mặt xuống: "Ta chỉ là nói giỡn, ai biết hắn lại cho là thật."

Trang Hạo: "..... Tiền bối, nơi thần bỏ ở chỗ nào?"

Hắc Gia nhìn Trang Hạo: "Ngươi tuổi còn trẻ liền tiến vào thánh cấp, chạy đến chỗ kia làm gì?"

"Ta còn trẻ a, đương nhiên muốn đi các nơi kiến thức một chút." Trang Hạo đáp.

Hắc Gia lắc đầu: "Ta không biết."

"Tiền bối không biết?" Trang Hạo rất là ngoài ý muốn.

"Đương nhiên, truyền thuyết nói cửa vào nơi thần bỏ tùy thời có thể thay đổi, truyền thuyết nói, trước khi ma pháp cùng đấu khí hưng thịnh, người nếu muốn trở nên cường đại chỉ có thể luyện thể, luyện thể giả xuất sắc nhất chính là thần huyết tộc, trời sinh lực lượng lớn vô cùng, luyện thể đến tận cùng còn có thể dời non lấp biển."

"Bất quá, rất kỳ quái, thần huyết tộc thiên phú luyện thể số một, trên đấu khí cùng ma pháp lại không có thiên phú gì, sau khi ma pháp cùng đấu khí hưng thịnh, thần huyết tộc liền xuống dốc."

"Thần huyết tộc huyết mạch đặc thù, rất có sức hấp dẫn với các tộc đàn khác, vì thế, thần huyết tộc liền gặp phải tai họa ngập đầu, vì bảo tồn huyết mạch, người của thần huyết tộc liền tìm một khối lãnh địa đặc thù, chính là nơi thần bỏ, nơi thần bỏ cực kỳ quái dị, ở bên trong lãnh địa của nơi thần bỏ, không thể sử dụng ma pháp cùng đấu khí."

"Cửa vào nơi thần bỏ bị mấy chục cường giả của thần huyết tộc lúc bấy giờ liên thủ phong ấn, bởi vì lịch sử, thần huyết tộc coi người bên ngoài như hồng thủy mãnh thú, nếu ngươi tiến vào trong đó, lại không có ma pháp đấu khí hộ thể, căn bản không phải là đối thủ của người thần huyết tộc."

"Một cao thủ thánh cấp trẻ tuổi như ngươi, nếu như lặng yên không một tiếng động ngã xuống ở nơi đó, vậy cũng không khỏi quá đáng tiếc."

.....

Tuy rằng từ trong miệng Hắc Gia biết được nơi thần bỏ rất nguy hiểm, nhưng Trang Hạo vẫn trên quy mô lớn tìm kiếm thông tin về nó.

Bởi vì niên đại xa xăm, phần lớn người đều đã không còn nghe nói về nơi thần bỏ, cho dù đã từng nghe tới thì cũng biết đến không nhiều, tiến độ tìm kiếm của Trang Hạo có thể nói là cực kỳ chậm chạp.

"Trang Hạo đang tìm kiếm nơi thần bỏ, ngươi có biết không?" Đường Thiên Phong nhìn Thẩm Mạn Vũ hỏi.

Thẩm Mạn Vũ gật đầu: "Trang Hạo nhờ nhiều người hỗ trợ như vậy, ta đương nhiên biết!"

"Ta nghe nói ở nơi thần bỏ không thể sử dụng ma pháp, đấu khí, cho dù Trang Hạo đã tiến vào thánh cấp tới đó cũng chỉ có thể làm một người bình thường, tục truyền rất nhiều người đi lạc vào nơi thần bỏ đều không thể trở ra."

"Nghe nói Trang Hạo là vì Kỳ Thiếu Vinh." Thẩm Mạn Vũ nói.

Đường Thiên Phong gật đầu: "Nếu Trang Hạo thật sự có thể tìm được nói thần bỏ, vậy mọi người liền vui mừng." Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh tồn tại đã nghiêm trọng phá hủy cân bằng của Nguyên Quốc. Nếu Trang Hạo biến mất ở nơi thần bỏ, vậy liền viên mãn.

"Trang Hạo vì Kỳ Thiếu Vinh thật đúng là cái gì cũng có thể từ bỏ."

"Đúng vậy! Ai cũng biết Trang đại thiếu là một kẻ si tình." Đường Thiên Phong cười nói.

.....

"Trang đại thiếu."

Trang Hạo ngẩng đầu nhìn Mộ Đình Hiên, không khỏi có chút ngoài ý muốn, "Đình Hiên, ngươi tìm ta?"

Mộ Đình Hiên gật đầu, "Trang đại thiếu, ta nghe nói ngươi đang tìm kiếm nơi thần bỏ?"

"Đúng vậy, Sesia tiền bối nói, chỉ có Âm Dương Thảo mới có thể giúp Thiếu Vinh bình an thăng tiến thánh cấp, mà Âm Dương Thảo lại sinh tồn ở nơi thần bỏ."

Mộ Đình Hiên hít sâu một hơi: "Ta nghĩ, ta có khả năng giúp một chút."

Trang Hạo rất ngoài ý muốn nhìn Mộ Đình Hiên, hỏi: "Ngươi biết nơi thần bỏ?"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Vì sưu tầm linh thảo, ta từng ngẫu nhiên đi lạc vào trong một di tích, bên trong di tích kia có không ít bích họa, có lẽ là chỉ dẫn đến nơi thần bỏ."

Trang Hạo kích động nhìn Mộ Đình Hiên, trong khoảng thời gian này, Trang Hạo vận dụng rất nhiều thủ đoạn vẫn là không thu hoạch được gì, không nghĩ tới Mộ Đình Hiên lại có manh mối.

"Lời này là thật?" Trang Hạo hỏi.

"Thực tế, ta cũng không biết nơi mà bích hoạ chỉ dẫn có phải là nơi thần bỏ hay không, nhưng rất có khả năng."

Trang Hạo gật đầu: "Vậy là được rồi."

Mộ Đình Hiên do dự một chút, nói: "Ta muốn đi cùng ngươi."

Trang Hạo nhìn Mộ Đình Hiên: "Vì sao?"

.....

"Bản đồ không thành vấn đề, bất quá, ngươi xác định muốn đi?" Hắc Gia hỏi.

Trang Hạo hít sâu một hơi: "Đã có tin tức về nơi thần bỏ, mặc kệ như thế nào, ta cũng phải đi xem một chuyến."

"Người trẻ tuổi chính là không biết sợ chết, chờ ngươi chết qua một lần, liền biết sinh mệnh này quý giá bao nhiêu." Hắc Gia cười nhạo.

Trang Hạo: "....."

"Chúc ngươi lần này đi có thể sống lâu thêm hai năm."

Trang Hạo bắt đầu công cuộc chuẩn bị vật dụng tiến vào nơi thần bỏ, cả ngày bận rộn túi bụi.

Trong lúc này, Sesia lâm thời giải quyết phong ấn của Hắc Gia, rời khỏi phủ đệ của Trang Hạo, Hắc Gia lập tức đuổi theo.

Dịch Phàm đi vào, nói: "Chuẩn bị xong hết rồi?"

Trang Hạo lắc đầu: "Còn chưa có, bên kia không thể sử dụng ma pháp cùng đấu khí, pháp trượng không thể dùng, ta đặt mua của tinh linh tộc mấy cây cung tiễn, qua mấy hôm nữa mới có thể đưa đến." Luận năng lực chế tạo cung tiễn, chỉ sợ không có chủng tộc nào có thể so sánh với tinh linh.

Dịch Phàm gật đầu: "Cung tiễn của tinh linh đúng là rất có tác dụng, đúng rồi, Hắc Gia tiền bối cùng Sesia tiền bối đều đi rồi?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! May mắn đều đi rồi, bằng không ta thật sự cũng không biết sau khi ta đi bọn họ phải làm sao."

"Bọn họ rời đi, quân thượng đại khái đã có thể thở ra nhẹ nhõm một hơi." Dịch Phàm cười nói.

Trang Hạo chần chờ một chút, nhìn Dịch Phàm: "Dịch thiếu, kỳ thật, ngươi không cần phải đi cùng chúng ta, nếu tìm được Âm Dương Thảo, ta sẽ mang về cho ngươi một phần."

Dịch Phàm cười cười: "Không cần, ta cũng không thể chuyện gì cũng đều dựa vào thiếu gia."

Trang Hạo gật đầu: "Cũng được, chúng ta đều không biết gì về nơi thần bỏ, nhiều người một chút cũng tiện chiếu ứng lẫn nhau."

------oOo------

Chương 235: Nơi thần bỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 235

Chương 235: Nơi thần bỏ

Đám người Kỳ Thiếu Vinh bôn ba hai tháng, cuối cùng tới một khu rừng rậm.

"Đây là rừng rậm Thất Lạc, nghe nói rất nhiều người tiến vào trong đều sẽ bị lạc mất phương hướng, sau đó mai danh ẩn tích, dần dần liền không còn ai tới đây. Dựa theo bản đồ chỉ dẫn, cửa vào nơi thần bỏ hẳn là ở nơi này." Mộ Đình Hiên nói.

Dịch Phàm nhìn khu rừng: "Chúng ta tìm một chút đi." Dựa theo bản đồ ghi lại, bên trong khu rừng này có một cây cổ thụ vạn năm, mà bên dưới cây cổ thụ có một cái hốc, liên thông với nơi thần bỏ.

"Chúng ta cùng nhau hành động, miễn cho phân tán." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Mộ Đình Hiên là thân thể mộc linh, có thể cảm ứng cây cỏ, hai canh giờ sau, mấy người liền đứng trước một gốc cổ thụ vạn năm.

"Hẳn chính là nơi này." Mộ Đình Hiên nói.

Trang Hạo giang hai tay, cảm ứng một chút: "Nơi này có ma pháp không gian dao động."

"Chúng ta đi xuống đi." Kỳ Thiếu Vinh đề nghị.

"Ta xuống trước, các ngươi đi theo ta." Trang Hạo quyết định.

Đám người Trang Hạo theo thứ tự tiến vào trong hốc cây.

Kỳ Thiếu Vinh cảm thấy choáng váng một trận, thời điểm thanh tỉnh đã ở trong một khu rừng rậm.

Nhìn thấy Trang Hạo, Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên ở ngay bên cạnh, Kỳ Thiếu Vinh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trang Hạo cau mày lại: "Ta nghĩ chúng ta tìm đúng chỗ rồi, nơi này cả ma pháp lẫn đấu khí đều không thể sử dụng."

Mộ Đình Hiên nói: "Tuy rằng ma pháp, đấu khí đều không thể sử dụng, nhưng ta hình như vẫn có thể cảm ứng được linh thảo." Mộ Đình Hiên là thân thể mộc linh, thể chất đặc thù, năng lực tìm kiếm linh thảo trác tuyệt.

Kỳ Thiếu Vinh vui mừng nhìn về phía Mộ Đình Hiên: "Đây chính là tin tức tốt a!"

"Chúng ta tìm một chỗ dàn xếp trước." Dịch Phàm nói. Ma pháp, đấu khí không thể dùng, nếu gặp được dã thú ở nơi này, vậy bọn họ liền phiền toái lớn.

Trang Hạo nhíu mày lại: "Chúng ta phải cẩn thận một chút, nơi này có dấu hiệu nhân loại hoạt động, hơn nữa, hình như là hoạt động quần thể."

Dựa theo lời Hắc Gia nói, thần huyết tộc vô cùng bài ngoại, nếu bọn họ đụng phải dân bản xứ sẽ rất nguy hiểm.

Đám người Kỳ Thiếu Vinh đi trong khu rừng một đoạn thời gian, rừng rậm vô cùng rộng lớn, dưới tình huống ma pháp, đấu khí không thể sử dụng, bọn họ chỉ có thể từng bước một chậm rãi đi.

"Trên núi có người." Trang Hạo bỗng nhiên nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn theo hướng Trang Hạo chỉ, thấy được một thiếu niên diện mạo xốc vác cheo leo trên huyền nhai hái thuốc.

"Tên kia nguy hiểm, có rắn!" Dịch Phàm rầu rĩ nói.

Trang Hạo giương cung cài tên, nháy mắt liền bắn ra ba tiễn.

Một mũi tên bắn trúng rắn độc, hai mũi tên khác ở ngay dưới nách thiếu niên, đem thiếu niên chuẩn bị rơi xuống kia cố định lại.

Thiếu niên chấn kinh, sợ hãi nhìn về phía đám người Trang Hạo.

Thiếu niên nhìn bộ dáng của mấy người, ánh mặt phiếm hàn quang.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, thiếu niên chật vật từ trên vách bò xuống.

"Đa tạ các ngươi cứu ta." Thiếu niên đi đến trước mặt đám người Kỳ Thiếu Vinh, hơi mang đề phòng nói.

"Không cần khách khí." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

Thiếu niên nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Các ngươi là người từ bên ngoài đến đi, nơi này cách gần Phi Hổ bộ lạc, các ngươi tốt nhất đừng để người trong bộ lạc gặp được, bằng không liền sẽ bị giết chết."

Kỳ Thiếu Vinh: "..... Cảm ơn ngươi a!"

"Không cần khách khí." Thiếu niên nhàn nhạt nói.

"Ngươi ở trong Phi Hổ bộ lạc sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tân Đa Lôi gật đầu: "Đúng vậy, bất quá, ta đã bị đuổi ra ngoài."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu: "Vì sao?"

"Ca ca ta sinh bệnh, hiến tế nói hắn bị tà linh bám vào người, nếu không thiêu chết ca ca ta, tà linh sẽ bám vào càng nhiều người hơn,

ta liền mang ca ca ta rời khỏi bộ lạc, ca ca ta trước đây chính là dũng sĩ của bộ lạc, hắn không có khả năng bị tà linh bám vào người!" Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi: "Ca ca ngươi nếu như sinh bệnh, có lẽ ta sẽ giúp được một chút."

Tân Đa Lôi hồ nghi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ngươi là y sư?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Ta là y sư."

Tân Đa Lôi hai mắt sáng lên, toát ra ánh lửa hi vọng: "Các ngươi đi theo ta."

Đám người Kỳ Thiếu Vinh đi theo Tân Đa Lôi tới một sơn động, cách mặt đất tầm mấy chục mét, phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể bò lên.

"Sau khi dọn ra khỏi bộ lạc, ta cùng ca ca liền tới nơi này, ngọn núi này là lúc trước ca ta săn thú phát hiện ra, bên trên núi có rất nhiều sơn động thiên nhiên, ta ở nơi này, ca ta ở bên cạnh, ta vốn dĩ còn muốn ở chung cùng ca ta, nhưng ca ta không cho." Tân Đa Lôi nói.

"Nơi này sẽ không có người của bộ lạc đến đi?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tân Đa Lôi lắc đầu: "Dưới tình hình chung sẽ không có người tới."

Tân Đa Lôi đưa trang phục của dân bản xứ cho mấy người thay, lại xoa xoa làm lộn xộn đầu tóc của Kỳ Thiếu Vinh, biến Kỳ Thiếu Vinh thành một du y.

Tân Đa Lôi "trang điểm" cho Kỳ Thiếu Vinh xong, liền gấp không chờ nổi kéo Kỳ Thiếu Vinh tới sơn động của Fred.

"Ca ca." Tân Đa Lôi cẩn thận gọi một tiếng.

"Đi ra ngoài! Cút đi!" Thanh âm táo bạo của Fred vang lên.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người trên giường, hơi sửng sốt một chút, người này bộ mặt sưng phù, trên người sinh đốm, gót chân thối rữa, nhìn qua cực kỳ chật vật.

Tân Đa Lôi cau mày lại: "Ca ca, ta mang theo du y tới xem ngươi."

"Không cần, ngươi cút ra ngoài cho ta, sau này không được vào!" Fred gào lên.

Tân Đa Lôi cau mày, nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh xin giúp đỡ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred vài lần, nói: "Chúng ta ra ngoài trước đi."

Tân Đa Lôi thấy Kỳ Thiếu Vinh vừa vào liền muốn trở ra, không khỏi sốt ruột lên, "Y sư đại nhân."

"Cút đi, có nghe hay không!" Thanh âm táo bạo của Fred lại truyền ra, Kỳ Thiếu Vinh lập tức cảm nhận được một cỗ uy áp.

"Tình huống của ca ca ta thế nào? Có phải là sắp không kiên trì được nữa rồi không? Trước đây ca ca ta trong bộ lạc chính là dung sĩ lợi hại nhất, hắn không thể cứ ngã xuống như vậy được!" Tân Đa Lôi đi theo Kỳ Thiếu Vinh toái toái niệm *(nhắc đi nhắc lại)* nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi một cái, hỏi: "Bộ lạc các ngươi trước kia gặp loại tình huống như của ca ngươi là xử lý như thế nào?"

"Bình thường sẽ bị đuổi ra khỏi bộ lạc." Tân Đa Lôi ngượng ngùng đáp. "Hiến tế nói, nếu như giữ tà linh lại trong bộ lạc, tất cả mọi người trong bộ lạc đều sẽ bị tà linh xâm chiếm thân thể."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, lời này nói cũng không có sai, Fred chính là bị bệnh truyền nhiễm, nếu không giải quyết tốt nguồn bệnh, tất cả mọi người bên trong bộ lạc đều sẽ có thể bị nhiễm phải. Kỳ

Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi, thầm nghĩ: Tiểu tử này còn rất lớn gan, nói như vậy cũng không sợ hắn bị dọa chạy.

"Ngươi không sợ hãi sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tân Đa Lôi kiên định nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Hắn là ca ca ta, cho dù bị tà linh bám vào người thì vẫn như cũ là ca ca ta."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi, trong lòng dâng lên một cỗ bất đắc dĩ, "Thiếu niên đơn thuần cỡ nào a, chân thành nhưng cũng ngu xuẩn."

"Ca ca ngươi không phải là bị tà linh bám vào người gì đó, nhưng hắn đúng là sinh bệnh, còn là bệnh truyền nhiễm, người tiếp xúc gần với hắn đều sẽ có thể bị nhiễm phải." Người Hoa Quốc cổ đại là đối xử với người nhiễm ôn dịch như thế nào? Có đôi khi trị liệu được thì trị liệu, nếu không thể trị liệu, vậy chỉ có thể lựa chọn đồthành.

"Vậy ca ca ta còn có thể cứu chữa không?" Tân Đa Lôi hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng vội vàng của Tân Đa Lôi, đáp: "Cái này ta còn phải xứng mấy vị dược xem trước đã."

Tân Đa Lôi cảm kích nói: "Cảm ơn ngươi!"

Kỳ Thiếu Vinh cùng Tân Đa Lôi trở về sơn động cũ, Dịch Phàm thấy Kỳ Thiếu Vinh trở về, ngẩng đầu lên, hỏi: "Tình huống thế nào?"

"Có chút giống như là nhiễm bệnh hủi." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

Dịch Phàm nghiêng đầu: "Nếu là cái kia, tính lây bệnh rất mạnh đi?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng là như thế."

Dịch Phàm nhìn Tân Đa Lôi, thầm nghĩ: Tiểu tử này không phải là đã bị cảm nhiễm đi.

.....

"Tân Đa Lôi." Một tiếng gọi truyền tới.

Tân Đa Lôi nhíu mày lại, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi, hỏi: "Người của bộ lạc các ngươi sao? Là địch hay là bạn?"

Tân Đa Lôi hít sâu một hơi, nói: "Hẳn là Lôi Mông, hắn là bạn tốt của ca ta, ta xuống xem xem, các ngươi đừng đi ra, tránh dẫn tới hiểu lầm không cần thiết."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

Tân Đa Lôi nhăn chặt mày, trong lòng dâng lên một cỗ lo lắng.

Trước kia ca ca có rất nhiều bằng hữu, quan hệ với Jesse là tốt nhất, thậm chí còn từng cứu tính mạng của Jesse, bất quá, sau khi ca ca xảy ra chuyện, Jesse chính là người thứ nhất hưởng ứng lời kêu gọi của hiến tế, muốn thiêu chết ca ca.

Lôi Mông cùng ca ca quan hệ xem như không tồi, nhưng cũng không có đặc biệt tốt, Tân Đa Lôi có hơi lưỡng lự mục đích tới chuyến này của đối phương.

Tân Đa Lôi thân thủ nhanh nhẹn từ trên huyền nhai đi xuống.

"Lôi Mông, sao ngươi biết nơi này?" Trong lòng Tân Đa Lôi có hơi lo lắng, nếu nơi này đã không an toàn, vậy về sau hắn cũng không biết phải đi đâu.

"Tân Đa Lôi, ngươi yên tâm đi, nơi này ta là ngẫu nhiên biết đến, người trong bộ lạc đều không biết." Lôi Mông trấn an.

"Ngươi tới làm cái gì?" Tân Đa Lôi đề phòng nhìn Lôi Mông.

"Tân Đa Lôi, ngươi không cần phải đề phòng như vậy, ta tới là để đưa con mồi cho ngươi."

Tân Đa Lôi nhìn hươu một sừng dưới chân, nói: "Cảm ơn ngươi, tình huống trong bộ lạc thế nào?"

"Trong bộ lạc lại có thêm năm người bị cảm nhiễm, hiến tế đã nhốt bọn họ lại, Jesse nói bởi vì ca ca ngươi là tà linh, bộ lạc lại không có thiêu chết ca ca ngươi, cho nên hiện tại tà linh xâm nhiễm thân thể những người khác." Lôi Mông nói.

Tân Đa Lôi kích động lên: "Tên hỗn đản này!"

Lôi Mông nhìn Tân Đa Lôi, khuyên nhủ: "Đoạn thời gian này ngươi đừng tới gần bộ lạc, tránh xung đột với người khác."

Tân Đa Lôi căng mặt, đáp: "Ta đã biết."

Tân Đa Lôi chần chờ một chút, nói: "Mil có khỏe không?" Mil là vị hôn thê của Fred, nguyên bản nếu Fred không bị bệnh, cuối năm nay Mil cùng Fred sẽ kết thân, Tân Đa Lôi biết ca ca ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng cho Mil.

Lôi Mông sắc mặt đổi đổi: "Ngươi không cần lo lắng cho Mil, nàng đã cùng Jesse đính hôn."

Tân Đa Lôi ngẩng đầu, không dám tin tưởng nhìn lại: "Cái gì!"

Lôi Mông thở dài một hơi: "Ta đi trước."

------oOo------

Chương 236: Người sinh bệnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 236

Chương 236: Người sinh bệnh

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi thất hồn lạc phách, hỏi: "Sự tình giải quyết xong chưa? Ngươi không sao chứ?"

Tân Đa Lôi lắc đầu: "Ta không có việc gì, chẳng qua, chứng bệnh trong bộ lạc tựa hồ lan tràn, không biết sau này sẽ biến thành như thế nào."

"Ca ca ngươi là người đầu tiên sinh bệnh sao?"

"Không phải, lúc trước đã có hai người, bất quá, hai người kia đều bị hiến tế âm thầm giết chết, đối ngoại nói là chết do thú tập."

"Thì ra là thế." Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, thầm nghĩ: Hiến tế của bộ lạc này còn rất có thủ đoạn.

"Đừng nói cái này, chúng ta đi tìm thảo dược trước đã." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Tân Đa Lôi gật đầu, biểu tình hưng phấn đáp, "Được."

Dã ngoại xà trùng chuột kiến rất nhiều, ở thế giới ma pháp, đấu khí đã lâu, đột nhiên trở lại nguyên thủy, Kỳ Thiếu Vinh cực kỳ không thích ứng.

"Nơi này thật kỳ quái, đi vài bước liền cảm thấy rất mệt." Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được than thở.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Nơi này trọng lực khá lớn, người trường kỳ sinh hoạt tại đây thể chất sẽ tốt hơn một chút."

Kỳ Thiếu Vinh cong khóe miệng cười trào phúng, thầm nghĩ: Thể chất tốt không phải là vẫn bị bệnh truyền nhiễm sao.

Tân Đa Lôi lo lắng nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hỏi: "Y sư, ngươi có nắm chắc sẽ chữa khỏi cho ca ca ta không?"

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ: "Ta chỉ có thể nói, sẽ cố gắng hết sức."

Tân Đa Lôi banh mặt, sắc mặt ngưng trọng.

"Thực lực của ngươi ở bộ lạc của các ngươi tính như thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tân Đa Lôi nhăn mày lại: "Ta mới mười ba tuổi, thực lực còn chưa đủ mạnh, ca ca ta nguyên bản là cường giả đồ đằng, là dũng sĩ số một trong bộ lạc." Nhắc tới Fred, Tân Đa Lôi lúc nào cũng là tự hào mười phần.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Mới mười ba tuổi, tiểu hài tử mười ba tuổi cư nhiên lớn thành như vậy, tiểu tử, ngươi ăn cái gì lớn lên a, sao có thể tráng như vậy?

"Cường giả đồ đằng?" Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc.

"Đúng vậy, ở bộ lạc Phi Hổ của chúng ta nếu ai có thể sinh ra cộng minh với đồ đằng là có thể trở thành cường giả đồ đằng." Tân Đa Lôi giải thích.

Dịch Phàm cùng Trang Hạo hai mặt nhìn nhau, đều rất là ngạc nhiên.

"Phía trước có người." Trang Hạo nói.

Tân Đa Lôi cau mày lại: "Các ngươi chờ ở nơi này, ta đi thăm dò."

Tân Đa Lôi rời đi không bao lâu, rất nhanh liền trở về, thúc giục: "Chúng ta đi nhanh đi."

"Làm sao vậy?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi thần sắc căng chặt, hỏi.

Tân Đa Lôi rầu rĩ nói: "Không có việc gì, chẳng qua A Hạo nói không sai, phía trước có ba dũng sĩ đang vây công một đầu sư báo, Jesse cũng ở trong đó."

"Cái tên chủ trương muốn thiêu chết ca ca ngươi?"

Tân Đa Lôi gật đầu, sắc mặt cực kỳ không xong. "Vừa rồi hắn hình như đã nhìn thấy ta, bất quá, bị sư báo kiềm chế, bằng không hắn có lẽ sẽ bắt ta lại truy hỏi tung tích của ca ca ta."

Trang Hạo nhìn Tân Đa Lôi, nói: "Chúng ta đi nhanh đi, mấy người kia hình như tới đây."

Tân Đa Lôi kiến thức qua bản lĩnh của Trang Hạo, lập tức đồng ý kiến nghị của hắn.

.....

Kỳ Thiếu Vinh cầm một cái nồi đất, đi nấu thuốc cho Fred.

Dịch Phàm tò mò hỏi: "Thiếu gia, thuốc này khi nào sẽ có hiệu quả?"

"Nếu như đúng bệnh, qua hai ngày là được." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

Dịch Phàm gật đầu: "Vậy là tốt rồi."

Ma pháp, đấu khí không thể dùng, thực lực của bọn họ ở nơi này vô cùng hữu hạn, nếu Fred khôi phục lại, đối với bọn họ cũng coi như là có trợ giúp, cũng không biết Fred tên kia có nguyện ý hay không.

Tân Đa Lôi đi tới, vừa khẩn trương lại vừa chờ mong hỏi: "Thuốc đã được chưa?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Sắp xong rồi, chờ thêm một chút."

Tân Đa Lôi gật đầu, nhịn không được nhíu mày lại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi, hỏi: "Ngươi có phải là có tâm sự không, thoạt nhìn mặt ủ mày chau."

"Không có!" Tân Đa Lôi đáp.

Kỳ Thiếu Vinh hoài nghi nghiêng đầu: "Thật sự?"

Tân Đa Lôi rầu rĩ nói: "Vị hôn thê của ca ca ta muốn cùng Jesse thành hôn, lát nữa đi gặp ca ca, ta không biết có nên nói việc này hay không."

"Vị hôn thê của ca ca ngươi muốn kết hôn sao? Nha, đây đúng là một tin tức xấu, bất quá, đổi góc độ khác mà nói, ca ngươi sau khi khỏi hẳn lại trở thành độc thân, muốn theo đuổi ai liền theo đuổi người đó."

Tân Đa Lôi rầu rĩ: "Ca ta thích nhất Mil....."

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Ca ngươi vừa xảy ra chuyện, người nọ liền dời mục tiêu, có thể thấy được ánh mắt của ca ngươi thật chẳng ra gì!"

Tân Đa Lôi: "....."

"Thuốc tốt rồi, cầm đi cho ca ngươi đi." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Tân Đa Lôi tràn đầy cảm kích gật đầu: "Được."

Tân Đa Lôi vào trong sơn động của Fred không được bao lâu liền bị

đuổi ra ngoài.

"Ca ngươi uống thuốc chưa?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tân Đa Lôi lắc đầu: "Không biết, ta vừa vào liền bị hắn đuổi ra, ta để thuốc trong sơn động."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Tân Đa Lôi nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hỏi: "Y sư đại nhân, ca ta khi nào có thể tốt lên?"

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ nói: "Nóng vội ăn không hết đậu hủ nóng, chờ đi."

Trang Hạo nhíu mày lại, lên tiếng: "Có người tới."

Tân Đa Lôi cau mày nói: "Các ngươi mau trốn đi."

Trong lòng Tân Đa Lôi nghẹn một cục, nguyên bản cho rằng nơi này đã đủ bí ẩn, không ngờ lại có người tới đây.

.....

Đám người Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh trốn đi không bao lâu, thân ảnh của Jesse liền xuất hiện.

Phía sau Jesse còn có mấy người, nhìn đám khách không mời mà tới này, tâm tình của Tân Đa Lôi rất là u ám.

"Jesse, ngươi tới làm cái gì?" Tân Đa Lôi lạnh lùng hỏi.

"Tân Đa Lôi, ca ngươi đâu?"

"Ca ta ở đâu không cần ngươi quản." Tân Đa Lôi oán hận nhìn Jesse nói.

Jesse thấm thía khuyên nhủ: "Tân Đa Lôi, ca ca ngươi đã bị tà linh bám vào người, không giết hắn, sớm muộn gì tà linh cũng sẽ xâm chiếm thân thể của ngươi."

Tân Đa Lôi bất mãn: "Ngươi đừng có nói bậy, ca ca ta chỉ là sinh bệnh, sau này hắn sẽ tốt lên."

"Tân Đa Lôi, ngươi không cần chấp mê bất ngộ, chính là bởi vì ngươi mang ca ngươi đào tẩu, người bên trong bộ lạc mới bị tà linh bám vào."

Tân Đa Lôi tức giận muốn điên: "Ta đã mang ca ca ta rời đi, bên trong bộ lạc cho dù là có người bị tà linh bám vào cũng không liên quan gì đến ca ca ta, Jesse, trước kia ca ta đã cứu mạng ngươi a, ngươi hiện tại đoạt đi Mil, còn muốn đuổi tận giết tuyệt ca ca ta sao? Lương tâm của ngươi bị chó ăn rồi sao?"

Jesse thần sắc vừa xấu hổ vừa giận dữ, "Tân Đa Lôi, ngươi đừng có nói hươu nói vượn, đây căn bản là hai việc khác nhau, đã bị tà linh bám vào người, đó căn bản đã không còn là ca ngươi nữa, ngươi xử trí theo cảm tính như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ tự chịu diệt vong."

Tân Đa Lôi cau mày, lạnh lùng nhìn Jesse.

"Tân Đa Lôi, ngươi một hai muốn ở cùng ca ca ngươi, không sợ bị tà linh bám vào người cũng được, nhưng nơi này là địa giới của bộ lạc, các ngươi không thể ở lại đây." Jesse nói.

Tân Đa Lôi lòng đầy bất mãn, thầm nghĩ: Jesse căn bản chính là đang làm khó người khác, người trong bộ lạc ra ngoài săn thú bình thường sẽ không đi đến nơi này.

"Tân Đa Lôi, Jesse nói đúng, ca ca ngươi đã bị tà linh bám vào người, hắn đã không còn là dũng sĩ của bộ lạc, ngươi tốt nhất vẫn là rời khỏi hắn đi." Một người đứng sau Jesse cũng lên tiếng.

Tân Đa Lôi cắn chặt răng, trong lòng bi phẫn, "Chúng ta sẽ dọn đi, chẳng qua, cho ta mấy ngày."

Jesse nhìn Tân Đa Lôi, biểu hiện ra một bộ dáng thi ân: "Đều là người cùng một bộ lạc, ta cũng không muốn làm quá mức, cho ngươi ba ngày đi."

Tân Đa Lôi cắn chặt răng, nói: "Đa tạ."

.....

Tiễn đi đám người Jesse, Tân Đa Lôi liền ủ rũ cụp đuôi.

Tân Đa Lôi trở về sơn động, nhìn đám người Kỳ Thiếu Vinh: "Các ngươi đều nghe được?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nghe được."

"Ba ngày, ca ta có thể khôi phục không?" Tân Đa Lôi hỏi.

"Ta vừa mới đi xem ca ngươi, hắn đã bắt đầu chuyển biến tốt, ba ngày sau hẳn là có thể đi lại được rồi." Kỳ Thiếu Vinh đáp.

Tân Đa Lôi thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Vậy là tốt rồi, ta đi xem hắn."

Tân Đa Lôi mang theo thuốc phi như bay vào trong sơn động của Fred, Fred nửa ngồi dậy, tuyệt vọng trên mặt ít đi rất nhiều.

"Ca ca, ngươi dậy được rồi!"

Fred cười cười với Tân Đa Lôi, không còn quát mắng đuổi người như lúc trước.

"Vất vả ngươi." Fred nhìn Tân Đa Lôi nói.

Tân Đa Lôi ngây ngô cười, xấu hổ gãi đầu nói: "Ca ca, ta không vất vả."

"Mil cùng Jesse muốn thành hôn sao?" Fred hỏi.

Tân Đa Lôi ngoài ý muốn nhìn Fred, hơi ngập ngừng nói: "Ca ca, ngươi đã biết?"

Fred gật đầu: "Phải."

Fred nhắm mắt lại, Mil là mỹ nhân số một trong bộ lạc, người theo đuổi nàng rất nhiều, lúc trước Mil đáp ứng hắn theo đuổi, hắn cao hứng muốn điên, nhiều năm như vậy, Mil yêu cầu cái gì, hắn vẫn luôn tận tâm tận lực thỏa mãn.

Cho dù Mil muốn ăn tuyết dung quả bên trong lãnh địa của phi ưng, hắn cũng vẫn kiếm về cho nàng, Fred không nghĩ tới, giống cái mà hắn toàn tâm toàn lực đối đãi, sau khi hắn sinh bệnh lại không chút do dự đầu nhập vào trong ôm ấp của huynh đệ, mà huynh đệ hắn, sau khi hắn xảy ra chuyện liền cật lực chủ trương muốn thiêu chết hắn.

"Ca ca, Jesse vẫn luôn ghen ghét ngươi, lần này hắn rõ rang là quan báo tư thù."

Tân Đa Lôi cúi đầu, thầm nghĩ: Ca ca cùng Jesse đều là dũng sĩ trong bộ lạc, chẳng qua, nhân duyên của ca ca tốt hơn một chút, có lẽ cũng bởi vì vậy mà khiến cho Jesse ghen ghét.

Fred nhíu mày, vẫy vẫy tay: "Được rồi, đừng nói nữa."

Lần này nhiễm bệnh ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống của Fred, Fred không thể quên cảnh tượng huynh đệ mà hắn cho là thân mật lại coi hắn thành hồng thủy mãnh thú, tuy rằng rõ ràng bọn họ làm vậy là đúng, nhưng Fred vẫn cảm thấy bi thương.

"Ca ca, ngươi cảm giác thế nào?" Tân Đa Lôi hỏi.

Fred cười cười: "Ta cảm thấy khá hơn nhiều, đệ đệ, y sư ngươi tìm

rất có bản lĩnh."

Thời điểm lần đầu tiên Kỳ Thiếu Vinh tới đây, Fred liền mơ hồ cảm giác được Kỳ Thiếu Vinh dị thường, trong khoảng thời gian này, Fred vẫn luôn rất lo lắng đệ đệ mình bị lừa.

Tân Đa Lôi cười nói: "Y sư đại nhân xác thật rất ghê gớm."

Tân Đa Lôi thầm nghĩ: Kỳ Thiếu Vinh làm người từ bên ngoài tới lại mạnh hơn hiến tế đại nhân nhiều, trong tộc có người sinh bệnh chỉ có thể đi tìm hiến tế, nhưng rất nhiều thời điểm hiến tế cũng không thể chữa khỏi.

------oOo------

Chương 237: Phương thuốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 237

Chương 237: Phương thuốc

Trang Hạo bưng một chén máu tới cho Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh che mũi lại, rầu rĩ nhìn Trang Hạo: "Ngươi làm gì?"

Trang Hạo nhàn nhạt giải thích: "Tân Đa Lôi nói bọn họ ở đây đều là tu luyện như vậy, uống máu tăng trưởng sức lực, đây là công pháp, ta đã thử qua, không tồi."

Kỳ Thiếu Vinh nhận lấy pháp quyết Trang Hạo đưa, phát hiện công pháp này rất giản lược, bất quá, Kỳ Thiếu Vinh đây là lần đầu tiếp xúc với công pháp như vậy, cảm thấy rất mới lạ.

"Tân Đa Lôi nói bộ lạc của bọn họ chỉ là tiểu bộ lạc, công pháp rất thô ráp, công pháp của đại bộ lạc càng hoàn thiện hơn, dũng sĩ đồ đằng cũng nhiều hơn."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Như vậy a!"

Trang Hạo lại cầm lấy một chén máu, ừng ực uống.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, nhăn mày lại: "Ngươi rất quen a!"

"Nhập gia tùy tục!" Trang Hạo nhàn nhạt cười nói.

Không thể sử dụng ma pháp cùng đấu khí, ở nơi này, Trang Hạo thật sự quá yếu, nhỏ yếu sẽ khiến người bất an, Trang Hạo bức thiết muốn tăng thực lực lên.

Fred từ trên núi đi xuống, Kỳ Thiếu Vinh nhìn nam tử tinh tráng này, hơi sửng sốt một chút.

Lúc trước Kỳ Thiếu Vinh đi gặp Fred, Fred đang bị bệnh tật tra tấn, hơi thở thoi thóp, cả người tản ra khí chất chán chường, hiện tại gặp lại, Kỳ Thiếu Vinh liền có một loại cảm giác chưa từng thấy qua.

Fred dáng người cường tráng, cả người đều là cơ bắp.

"Xin chào!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Fred cười cười: "Xin chào, nghe Tân Đa Lôi nói, là ngươi đã cứu ta?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Xem như vậy đi."

"Đa tạ y sư đại nhân." Fred cung kính nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, nhàn nhạt nhận Fred thi lễ, từ trong miệng của Tân Đa Lôi, Kỳ Thiếu Vinh đã biết, người của thế giới này rất tôn kính y sư.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred, nói: "Nay là ngày cuối cùng, chúng ta sắp phải rời khỏi đây."

Fred gật đầu: "Ta đã biết."

Trang Hạo nhíu mày lại: "Hình như có người tới, chúng ta trốn đi trước."

"Y sư đại nhân." Fred gọi Kỳ Thiếu Vinh lại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred: "Có chuyện gì không?"

"Ta có thể đưa phương thuốc cho người trong bộ lạc không?" Fred hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh do dự một chút, Fred vội vàng giải thích: "Nếu y sư đại nhân nguyện ý cho ta phương thuốc, ta có thể đi theo ngươi cả đời."

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt, theo Kỳ Thiếu Vinh biết, người của thần huyết tộc phi thường chú trọng hứa hẹn, nếu Fred nói sẽ đi theo hắn cả đời, vậy hơn phân nửa sẽ không thất hứa, trên thực tế, Tân Đa Lôi đã sớm biết phối phương, có mấy lần thuốc chính là do Tân Đa Lôi nấu, cho nên Fred kỳ thật không cần phải hỏi ý kiến của hắn.

"Người trong bộ lạc đối xử với ngươi như vậy, ngươi còn nguyện ý giúp bọn họ?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Fred nhíu mày lại: "Sau khi đưa phương thuốc cho bọn hắn, ta liền trả hết ân dưỡng dục của bộ lạc đối với ta."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Một cái phương thuốc mà thôi, không tính là gì, ngươi nguyện ý cho liền cho đi."

Fred tràn đầy cảm kích: "Đa tạ."

.....

Đám người Jesse hùng hổ tới đây, nhìn thấy Fred khôi phục như ban đầu, không khỏi kinh ngạc trợn mắt há mồm.

"Fred, ngươi khôi phục?" Jesse kinh ngạc nói.

Tân Đa Lôi ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng vẻ rất là tự hào: "Ca ca ta chỉ là sinh bệnh, hiện tại hắn khỏi, không còn vấn đề gì."

Jesse sửng sốt một chút, sắc mặt hơi khó coi, "Fred, ngươi làm thế nào loại bỏ tà linh?"

"Tân Đa Lôi, ngươi nói có một y sư đi ngang qua trị liệu cho ca ca ngươi, là thật sao?" Một dũng sĩ đi theo phía sau Jesse, chợt nhớ

tới cái gì, kích động hỏi.

Bệnh hủi lan tràn trong bộ lạc, hiện tại đã có hơn ba mươi người nhiễm bệnh.

Con số này còn đang không ngừng gia tăng, hiến tế có ý muốn giết chết hết những người bị bệnh, nhưng trong số những người nhiễm bệnh có ba giống cái, giống cái trong bộ lạc quá trân quý, cho nên bộ lạc hiện tại chỉ có thể tạm thời cách ly người bị bệnh.

Hiến tế nói, bộ lạc sở dĩ có nhiều người nhiễm bệnh như vậy là bởi vì ngay từ đầu không có ngăn chặn ngọn nguồn của tà linh, bởi vậy người bên trong bộ lạc rất có ý kiến với Fred.

"Tân Đa Lôi, phương thuốc đâu? Du y kia có phải để lại phương thuốc không?"

Tân Đa Lôi giận dỗi nói: "Có phương thuốc cũng không liên quan đến các ngươi."

"Tân Đa Lôi, mặc kệ như thế nào, ngươi cũng là từ trong bộ lạc đi ra, ngươi có thể trơ mắt nhìn người trong bộ lạc chết oan chết uổng sao?" Jesse nghĩa chính từ nghiêm nói. "Fred, ta biết ngươi oán hận bộ lạc, nhưng ngươi cũng không thể khăng khăng giữ lấy phương pháp loại trừ tà linh cho riêng mình, trơ mắt nhìn người trong bộ lạc chết! Ngươi làm như vậy là quá ích kỷ!"

Fred nhíu chặt mày: "Tư tế đại nhân có năng lực như vậy, ta nghĩ hắn cũng không cần đến phương pháp của du y đi."

"Tân Đa Lôi, vị du y đại nhân kia đâu?" Một dũng sĩ hỏi.

Tân Đa Lôi nhíu mày đáp: "Hắn đã rời đi."

Y sư cho dù là đi đến nơi nào cũng sẽ được lễ ngộ, nhưng tiền đề đó là y sư bình thường, đám người Kỳ Thiếu Vinh đến từ dị giới, một khi tầng thân phận này bị bóc trần, người trong bộ lạc nhất định sẽ

muốn giết chết bọn họ.

Dũng sĩ nọ kích động nhìn Tân Đa Lôi: "Ngươi sao có thể để hắn rời đi như vậy?"

"Lúc ấy hắn để lại phương thuốc, ta cũng không biết là có hiệu quả hay không, chỉ ôm thái độ thử một lần." Tân Đa Lôi nói.

"Vậy ngươi không mang phương thuốc về bộ lạc cũng là bởi vì không xác định được dược tính sao?" Khải Phong đi cùng Jesse hỏi.

Tân Đa Lôi gật đầu: "Không sai."

Khải Phong vừa lên tiếng, sắc mặt Jesse liền đen xuống.

Fred đem phương thuốc cùng mấy gói thuốc còn dư lại cho Khải Phong, sắc mặt Jesse lại càng đen thêm.

Lấy được phương thuốc, đám người Khải Phong liền nhịn không được hưng phấn lên.

Jesse nhìn phương thuốc cùng gói thuốc trong tay Khải Phong, hận không thể nhào tới đoạt, hắn là người dẫn đầu, theo lý, Fred phải đưa cho hắn mới đúng, kết quá, người này lại đưa cho Khải Phong, nếu phương thuốc của Fred thật sự có thể loại trừ tà linh, đây chính là một chiến công lớn!

Jesse không khỏi hối hận đã mang theo nhiều người đi cùng như vậy.

Khải Phong nhìn Fred, cao hứng nói: "Fred, nếu ngươi đã khỏi, vậy liền cùng chúng ta trở về bộ lạc đi."

Fred lắc đầu: "Không được."

Khải Phong không vui nhìn Fred: "Fred, ngươi đừng xúc động, ngươi tuy rằng lợi hại, nhưng một mình ở bên ngoài bộ lạc vẫn rất

nguy hiểm."

Fred cau mày nói: "Được rồi, tâm ý ta đã quyết, ngươi đừng nói nữa."

Khải Phong nhìn bộ dáng của Fred, cũng biết lần này bộ lạc đã khiến hắn tổn thương thấu tâm, Fred là một trong số ít dũng sĩ đồ đằng trong bộ lạc, ý nghĩa đối với bộ lạc phi thường.

Đám người Jesse sau khi lấy được phương thuốc từ chỗ Fred liền gấp không chờ nổi trở về bộ lạc.

.....

Tiễn đi đám người Jesse, Tân Đa Lôi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ Thiếu Vinh đem hình ảnh của Âm Dương Thảo ra cho Fred nhìn.

"Fred, ngươi từng nhìn thấy loại linh thảo này chưa?"

"Từng thấy." Fred đáp.

Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được hưng phấn lên: "Ở nơi nào?"

"Ở trong sách tranh của hiến tế, hiến tế có một quyển trục truyền thừa, bên trong quyển trục ghi lại rất nhiều linh thảo linh dược, hiến tế cho chúng ta xem qua, muốn chúng ta thời điểm ra ngoài săn thú nếu nhìn thấy linh thảo liền mang về cho hắn, loại linh thảo này cực kỳ trân quý, có lẽ chỉ sinh trưởng ở Thương Vân Hồ."

"Vậy chúng ta đi Thương Vân Hồ?"

Tân Đa Lôi nghe vậy vội cản: "Không thể đi!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi kích động, khó hiểu hỏi: "Không thể đi? Vì sao không thể đi?"

Tân Đa Lôi nhíu mày, nghiêm túc giải thích: "Chỉ có dũng sĩ đồ đằng cường đại nhất mới có thể an toàn đi vào Thương Vân Hồ, người khác tới Thương Vân Hồ chỉ có thể chịu chết."

Kỳ Thiếu Vinh chần chờ một chút, nói: "Ta có thể biết phân chia thực lực ở nơi này của các ngươi không?"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Đương nhiên, bộ lạc Phi Hổ của chúng ta phần lớn đều là dũng sĩ, dũng sĩ dựa theo sức lực lớn nhỏ chia làm dũng sĩ cấp một đến cấp năm, hướng lên trên là dũng sĩ đồ đằng, dũng sĩ đồ đằng chi thành đồ đằng nhất tinh đến ngũ tinh."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Fred, phát hiện trên bả vai lõa lồ của Fred có một ngôi sao.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Tân Đa Lôi hỏi: "Ngươi là dũng sĩ trình độ gì?"

Tân Đa Lôi ngẩng đầu ưỡn ngực: "Ta là dũng sĩ cấp bốn, trong đám người cùng lứa, ta có thể xem như xuất sắc."

"Ngươi xem ta là trình độ gì?"

"Trình độ dũng sĩ cấp ba." Tân Đa Lôi lại chỉ chỉ Trang Hạo: "Hắn hẳn là có thể đạt tới trình độ dũng sĩ cấp năm."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Cái quỷ gì? Hắn còn không bằng một tiểu hài tử sao! Đáng vui mừng là, Trang Hạo tựa hồ mạnh hơn Tân Đa Lôi một chút.

"Y sư đại nhân, Tân Đa Lôi không phải cố ý!" Thấy sắc mặt Kỳ Thiếu Vinh khó coi, Fred xấu hổ nói.

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không sao cả."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred, hỏi: "Nơi này có phải không thể ở lại nữa

không?"

Fred gật đầu: "Chắc vậy, nơi này nguyên bản là lãnh địa của một đầu sơn long, sau khi sơn long chết đi, uy áp vẫn còn, dã thú phụ cận không dám tới đây, ở nơi khác không thể thái bình được như vậy, cũng bởi vì uy áp vẫn còn ở đây, cho nên xung quanh không có nhiều con mồi lắm."

Kỳ Thiếu Vinh không khỏi thầm nghĩ: May mắn! Tân Đa Lôi luôn nói sinh tồn bên ngoài bộ lạc rất nguy hiểm, Kỳ Thiếu Vinh còn cảm thấy là Tân Đa Lôi nói quá, hiện tại xem ra cũng là nhờ vào phúc ấm của sơn long, bọn họ mới không có bị dã thú tập kích.

.....

Khải Phong nhìn gói thuốc trong tay, mặt mày hớn hở, "Không nghĩ tới Fred còn có vận khí tốt như vậy, có thể gặp được du y đi ngang qua, người trong bộ lạc chúng ta được cứu rồi!"

"Quá tốt, Hi Mễ Á không cần phải chết!" Một dũng sĩ nói, nhi nữ của dũng sĩ kia là Hi Mễ Á, là một trong ba giống cái nhiễm bệnh, hiến tế nguyên bản muốn thiếu chết hết mấy người nhiễm bệnh, nhưng bởi vì người phản đối quá nhiều, cho nên mới không thể thực hành.

"Fred cũng quá nóng tính, hắn một mình ở bên ngoài chỉ sợ sẽ không tốt được." Một dũng sĩ nói.

Jesse không vui lên tiếng: "Hắn sống thế nào cũng là do chính hắn lựa chọn."

Khải Phong bĩu môi: "Fred là dũng sĩ đồ đằng, cho dù hắn ở bên ngoài một mình cũng có thể sống tốt."

Jesse nghe thấy lời Khải Phong nói, sắc mặt càng lạnh hơn.

Khải Phong nhìn sắc mặt của Jesse, âm thầm thở dài, Fred là một trong số những dũng sĩ mạnh nhất bộ lạc, khí lực của hắn lớn, mỗi

lần săn con mồi đa phần cũng giao cho bộ lạc, cứ như vậy mất đi một dũng sĩ, nói thật ra vẫn là bộ lạc bị tổn thất.

------oOo------

Chương 238: Mil

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 238

Chương 238: Mil

"Hưu", tiếng gào thét vang lên, một con sơn ưng từ trên không trung rơi xuống dưới.

Tân Đa Lôi hưng phấn kêu to, gào thét chạy về phía sơn ưng.

Fred yêu thích không nỡ buông tay thưởng thức cây cung, nói: "Cây cung này dùng thật tốt."

Kỳ Thiếu Vinh trước nay đối đãi với thủ hạ vẫn luôn rất hào phóng, Fred tỏ vẻ, sau khi đi theo, Kỳ Thiếu Vinh liền giao một cây cung cho Fred, tinh linh tộc chế tác cung phần lớn nhẹ nhàng, chỉ có một cây cung gỗ đen là nặng muốn mệnh, bình thường cầm cũng hao tâm tổn sức.

Kỳ Thiếu Vinh nguyên bản cảm thấy cây cung kia có chút dư thừa, không nghĩ tới Fred lại yêu cây cung kia không nỡ buông tay, ánh mắt nhìn nó quả thực giống như là đang nhìn tuyệt thế mỹ nữ.

"Ca ca, ngươi thật lợi hại!" Tân Đa Lôi kéo phi ưng đi tới nói.

Fred cúc cung hành lễ với Kỳ Thiếu Vinh: "Không phải ta lợi hại, là cung tiễn lợi hại."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không có gì, chỗ này của các ngươi không có ai chế tác cung tiễn sao?"

"Có! Bất quá, không có cung tiễn tốt như vậy." Tân Đa Lôi hai mắt tỏa sáng nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Như vậy sao!"

Tân Đa Lôi tràn đầy dũng cảm nhìn không trung: "Đám mọc cánh này rất khó chơi, bình thường thích bay xuống bắt giống cái ăn, người trong bộ lạc đều rất căm giận nó, bất quá, có cây cung này, chúng ta liền không cần sợ."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi mặt mày hớn hở, tâm tình cũng tốt lên mấy phần.

"Chúng ta đi nơi nào?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred hỏi.

Fred áy náy nói: "Trước tìm một chỗ dàn xếp ở lại đã, có lẽ sẽ hơi nguy hiểm."

Fred cau mày, đám người Kỳ Thiếu Vinh là từ bên ngoài tới, Fred không tiện mang bọn họ đi nhờ cậy bộ lạc khác, mà nơi ở tốt hầu hết đều đã bị các bộ lạc chiếm cứ, Fred nghĩ tới nghĩ lui, quyết định mang mọi người đi Sơn Ưng Lĩnh.

Sơn Ưng Lĩnh có không ít sơn ưng sinh tồn, giống cái là đồ ăn ưa thích của sơn ưng, dũng sĩ không thể bay, thông thường không thể đuổi kịp mấy tên có cánh này, cho nên nơi có sơn ưng tụ tập thường sẽ không có bộ lạc cận kề.

Từ trong miệng của Tân Đa Lôi, Kỳ Thiếu Vinh đã biết, người thần huyết tộc thích uống máu dã thú, từ trong máu dã thú hấp thu lực lượng.

Thần huyết tộc gọi nữ nhân là giống cái, nam nhiều nữ thiếu, giống cái chỉ chiếm một phần tư, vật hi vi quý, cho nên địa vị của giống cái rất cao, vừa sinh ra đã được một đám giống đực truy đuổi.

Đại đa số giống đực không thể có giống cái, cho nên rất nhiều giống

đực cùng giống đực kết đôi, như vậy rất khó dựng dục ra hậu đại, nhưng không phải là hoàn toàn không thể, thế giới này tồn tại một loại quả, gọi là Hợp Quả, Hợp Quả dung hợp máu của hai bên thân sinh, nuôi dưỡng một tháng, sau đó hài tử liền có thể từ Hợp Quả ra đời.

Bất quá Hợp Quả rất thưa thớt, muốn lấy được cũng vô cùng nguy hiểm, cho nên người ở thế giới này muốn nối dõi tông đường thông thường chỉ có thể dựa vào nghênh thú giống cái.

Đám người Trang Hạo định cư ở lại Sơn Ưng Lĩnh.

.....

Kỳ Thiếu Vinh nhìn chén máu Trang Hạo đưa qua, nhíu mày lại.

Trang Hạo ừng ực ừng ực uống, mày không nhăn một cái, uống sạch không còn một mảnh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, nói: "Ngươi rất thích uống máu a!"

Kỳ Thiếu Vinh cũng từng uống máu, nhưng không thể hợp miệng nổi.

Trang Hạo cười cười: "Quen là tốt rồi."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, nhìn bát máu tươi sền sệt, hoàn toàn không có chút khẩu vị nào, "Không biết có thể biến nó thành huyết đậu hủ không."

Trang Hạo cười nói: "Chậm rãi nghiên cứu đi, ngươi cùng Mộ Đình Hiên đợi ở đây, lát nữa ta, Dịch Phàm cùng Fred ra ngoài một chuyến."

Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày: "Lại muốn ra ngoài?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo: "Cẩn thận một chút!"

Trang Hạo gật đầu cười: "Được."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thân ảnh Trang Hạo rời đi, ánh mắt khẽ cong, năng lực thích ứng của Trang Hạo rất mạnh, sau khi tới nơi này thể chất cũng nhanh chóng tăng lên.

.....

Fred cùng Trang Hạo một trước một sau đi trên đường, Fred nhìn Trang Hạo, nói: "Thực lực của ngươi rất mạnh, nghe nói, người bên ngoài lưu lạc đến đây đều rất nhu nhược bất kham, ngươi hình như không giống lắm, ở chỗ các ngươi ngươi cũng xem như là cao thủ đi?"

Trang Hạo cười cười: "Đúng vậy! Ở chỗ chúng ta ta rất lợi hại."

Dịch Phàm nhìn Trang Hạo một cái, thầm nghĩ: Trang Hạo ở thế giới ma pháp sao có thể chỉ coi là lợi hại.

Tân Đa Lôi cười cười, lộ ra một hàm răng sáng choang, "Đáng tiếc, ngươi tới nơi này rồi, chỉ có thể là tay mơ, ca ca ta một bàn tay liền có thể đánh bại ngươi."

Trang Hạo cười khan, thầm nghĩ: Sau khi Fred hết bệnh Tân Đa Lôi liền sinh động hơn nhiều, cũng thiếu đánh hơn nhiều.

Fred xấu hổ: "Đệ đệ ta nói chuyện trước nay không biết lựa lời, ngươi không cần để ý."

Trang Hạo không thèm để ý đáp: "Không sao."

"Thực lực của ngươi tiến bộ rất nhanh." Fred nói.

Trang Hạo cười cười, lẩm bẩm: "Chỉ khi thực lực mạnh lên, ta mới

có thể bảo hộ hắn a!"

"Y sư đại nhân là bạn lữ của ngươi sao?" Tân Đa Lôi hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

Tân Đa Lôi khó hiểu nói: "Y sư đại nhân rất có bản lĩnh, ngươi gầy yếu như vậy, rốt cuộc là làm sao theo đuổi được y sư đại nhân?"

Trang Hạo cười đáp: "Bằng mị lực của ta!"

Thần huyết tộc coi lấy cường tráng làm đẹp, Trang Hạo nhìn người thần huyết tộc phần lớn đều là cường tráng cơ bắp, người thần huyết tộc giống hắn cũng có, bất quá, Tân Đa Lôi nói, người như hắn phần lớn đều không có sức lực gì, không đánh được con mồi, hơn phân nửa sẽ kết đôi với dũng sĩ trong bộ lạc, nằm dưới hầu hạ kẻ khác.

Trang Hạo lần đầu tiên nghe Tân Đa Lôi nửa đùa nửa thật nói hắn nên gả chồng, thật sự muốn đánh cho Tân Đa Lôi một trận.

"Sơn ưng kia trên chân có người!" Trang Hạo nhìn sơn ưng xa xa nói.

Fred nhanh chóng giương cung cài tên, bắn thủng lồng ngực của sơn ưng.

Người trên chân sơn ưng lập tức rơi xuống.

Fred nhanh chóng chạy qua, hiểm hiểm tiếp được người.

"Fred!"

Nhìn thấy rõ gương mặt người trong tay, sắc mặt Fred lập tức trở nên phiền chán, ném người qua một bên, bả vai của Mil bị thương, máu trào ra thoạt nhìn đáng thương cực kỳ.

"Sao ngươi lại ở đây?" Fred hỏi.

Mil sửng sốt, đáp: "Ta bị sơn ưng bắt."

"Ngươi lại chạy vào rừng tìm Tử Quả?"

Tân Đa Lôi rầu rĩ hừ một tiếng, ánh mắt khinh miệt.

Tử Quả nằm sâu trong rừng, cách bộ lạc rất xa, rất nhiều giống cái trong bộ lạc đều thích ăn, đại đa số giống cái chỉ ngẫu nhiên muốn bạn lữ của mình đi tìm một chút, nhưng Mil lại không như vậy.

Mil thích ăn Tử Quả, mặc kệ ca ca đi săn trở về mệt bao nhiêu cũng la hét muốn ăn, ca ca đành phải đi hái, có mấy lần ca ca không đi, Mil liền tự mình chạy đi.

Sơn ưng cũng thích ăn Tử Quả, đi hái Tử Quả sẽ rất dễ bắt gặp sơn ưng, có mấy lần Mil trộm chạy đi đều phải khiến Fred đi tìm.

"Jesse không có bồi ngươi sao?" Fred hỏi.

Mil nhấp môi, tức giận nói: "Hắn..... rất bận."

Trong lòng Mil rất ủy khuất, Jesse ban đầu đối với nàng cũng là thiên y bách thuận, nhưng thời gian dài, Mil phát hiện, Jesse chăm sóc nàng xa không bằng Fred, hơn nữa, năng lực của Jesse cũng không bằng Fred.

Fred cau mày lại: "Mùa đông sắp tới rồi, mọi người đều phải vì mùa đông làm chuẩn bị, ngươi đừng náo loạn. Tân Đa Lôi, đưa nàng về bộ lạc."

Tân Đa Lôi ngây ra một lúc, dùng ngón tay chỉ vào mình: "Ta đi?"

Fred gật đầu: "Phải."

Tân Đa Lôi rầu rĩ: "Được rồi."

Mil bất mãn hỏi: "Fred, ngươi không tiễn ta sao?"

Fred nhíu mày nói: "Không được, ta đưa ngươi không thích hợp, để Jesse hiểu lầm cái gì không tốt."

Tân Đa Lôi nhìn Mil, phụ họa: "Đúng vậy! Ngươi đã đính hôn với Jesse, Jesse không giống ca ca ta, để hắn biết ngươi cùng ca ta liên lụy không rõ sẽ phát hỏa."

Mil nhíu mày lại, không cam lòng nhìn Fred: "Fred, nếu ngươi đã khôi phục, cùng ta trở về bộ lạc đi, ngươi vẫn là dũng sĩ của bộ lạc, trở về, trong bộ lạc vẫn còn một vị trí nhỏ cho ngươi, vì ngươi, ta có thể cự tuyệt Jesse."

Fred mày nhăn càng thêm chặt, "Jesse rất thích ngươi, nếu ngươi đã chọn hắn, tốt nhất vẫn là đừng đổi tới đổi lui nữa."

Fred nắm chặt nắm tay, bộ lạc hắn không muốn trở về, từ sau lần hắn bị bệnh kia, hiến tế nói hắn bị tà linh bám vào người, ngoại trừ thiêu chết thì không còn biện pháp nào khác, hiềm khích đã kết xuống, không dễ dàng có thể tiêu trừ, nếu hắn trở về bộ lạc, hiến tế tự nhiên sẽ nhìn hắn không vừa mắt, chính hắn cũng oán hận hiến tế.

Hiến tế là quyền uy trong bộ lạc, Fred không muốn sống dưới bóng ma của hiến tế, huống chi, hắn đã đáp ứng Kỳ Thiếu Vinh sẽ đi theo người kia cả đời.

Mil thương tâm nói: "Ngươi là đang oán ta sao?"

Fred cau mày lại: "Ngươi quá lo lắng, Jesse rất ưu tú, ngươi lựa chọn hắn là đúng." Fred hơi không kiên nhẫn nhìn Tân Đa Lôi một cái: "Tân Đa Lôi, mau đưa nàng đi đi."

Tân Đa Lôi phồng quai hàm lên, nói: "Mil, đi theo ta."

Mil vẫn không cam lòng nhìn Fred, Tân Đa Lôi đành phải duỗi tay đi túm nàng.

Mil thấy Fred không dao động, đành phải cắn chặt răng theo Tân Đa Lôi rời đi.

Tân Đa Lôi nhìn người trước mặt, trong lòng phiền chán, Tân Đa Lôi không có hảo cảm gì với Mil, luôn cảm thấy Mil quá mức kiều khí, tuy nói giống cái trong bộ lạc đều khá tùy hứng, nhưng luôn đề yêu cầu vô lý như Mil lại không có mấy ai.

Tân Đa Lôi còn nhớ rõ mùa đông năm trước Mil ồn ào muốn ăn Tuyết Dung Thú, Tuyết Dung Thú ít thịt, lại am hiểu tránh né, rất khó bắt, mùa đông con mồi hiếm hoi, dã thú sẽ trở nên cực kỳ thị huyết, phần lớn dũng sĩ trong bộ lạc đều sẽ không lựa chọn ra ngoài.

Lúc đó, ca ca bị Mil ồn ào đến không có biện pháp, chỉ có thể đi tìm Tuyết Dung Thú, thời điểm trở về bị thương rất nặng, Mil lại một câu an ủi cũng không có, cầm Tuyết Dung Thú đi khoe khoang với các giống cái khác trong bộ lạc.

------oOo------

Chương 239: Cung tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 239

Chương 239: Cung tốt

Bả vai của Mil bị sơn ưng trảo thương, trong lòng ủy khuất lợi hại, Tân Đa Lôi không có tư tưởng thương hương tiếc ngọc gì, chỉ biết buồn đầu đi về phía trước.

Mil nhìn Tân Đa Lôi, trong lòng buồn bực càng thêm lợi hại.

Tân Đa Lôi quay đầu, nhìn Mil một cái, thúc giục: "Ngươi đi nhanh một chút a! Ngươi đi chậm như vậy, trời tối cũng không về được bộ lạc, sẽ rất nguy hiểm."

Mil cắn chặt răng, bực mình nói: "Ta đi không nổi nữa, ngươi cõng ta đi."

Tân Đa Lôi khẽ hừ một tiếng: "Ta không thể cõng ngươi, ngươi chính là giống cái, chỉ có thể để bạn lữ của mình cõng, ta cõng sẽ ảnh hưởng xấu tới thanh danh của ngươi, huống chi, cho dù ngươi không để bụng, tương lai ta vẫn muốn tìm bạn lữ."

Mil bị Tân Đa Lôi dỗi tức giận đến đầy mặt đỏ bừng, Mil vẫn luôn được người sủng, chưa từng chịu ủy khuất như vậy.

Biết Tân Đa Lôi không thích mình, Mil cũng không dám nháo quá mức.

"Hình như có người." Tân Đa Lôi lên tiếng.

Sắc mặt Mil hơi sáng lên, nếu là người của bộ lạc tới, nàng liền không cần phải chịu đựng Tân Đa Lôi.

Tân Đa Lôi kéo Mil đi về phía có người, nhìn thấy mấy dũng sĩ, Tân Đa Lôi âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Gặp được các ngươi thì tốt rồi, các ngươi mang nàng về đi."

Jesse nhìn thấy Mil cùng Tân Đa Lôi đi cùng nhau, sắc mặt hơi tối xuống.

"Tân Đa Lôi, sao ngươi lại đi cùng Mil, là ngươi cứu Mil sao?" Lôi Mông hỏi.

Tân Đa Lôi lắc đầu, ngay thẳng đáp: "Không phải, là ca ta."

Lôi Mông bừng tỉnh: "Thì ra là ca ngươi!"

Tân Đa Lôi nhìn đám người Lôi Mông, nói: "Sắc trời không còn sớm, các ngươi mau mang nàng về đi, chờ trời tối liền phiền toái."

Jesse nhìn Tân Đa Lôi một cái, mang theo Mil rời đi.

Jesse nhìn Mil, ánh mắt mang theo hoài nghi, "Là Fred cứu ngươi?"

Mil gật đầu: "Đúng vậy."

"Ngươi không phải bị sơn ưng bắt đi sao, Fred cũng không biết bay, hắn làm sao cứu được ngươi?" Jesse chất vấn.

"Hắn có một cây cung, một cây cung rất lợi hại." Mil nói.

Khải Phong đảo đảo mắt: "Vũ khí của Fred khi nào thì biến thành cung?"

Jesse nghi hoặc nhìn Mil: "Cung của hắn so với của Già Đạt thế nào?"

Cung của Già Đạt là tốn rất nhiều tiền đổi từ đại bộ lạc về, cực kỳ lợi hại, bên trong bộ lạc có không ít người hâm mộ Già Đạt có một cây cung như vậy.

Mil suy tư một chút: "Hình như lợi hại hơn của Già Đạt."

Jesse phản bác: "Không có khả năng, cung của Già Đạt là xuất thân từ đại bộ lạc, gần đây cũng không có người của đại bộ lạc qua trao đổi vũ khí, làm sao vũ khí của Fred có thể lợi hại hơn của Già Đạt."

"Vậy cũng chưa chắc, Tân Đa Lôi không phải nói hắn gặp gỡ một du y sao? Bên cạnh du y thông thường đều có dũng sĩ bảo vệ." Một dũng sĩ bên người Jesse bỗng nhớ lại nói.

Jesse cúi đầu, thầm nghĩ: Vận khí của Fred thật tốt, chẳng những được cứu về một cái mạng, còn có được một cây trọng cung.

Mil muốn nói với Jesse đi không nổi, muốn Jesse cõng nàng, nhưng thấy sắc mặt Jesse khó coi, liền không dám mở miệng.

.....

Trang Hạo linh hoạt chạy trong rừng cây, Fred quay đầu nhìn Trang Hạo, nói: "Thực lực của ngươi tiến bộ rất nhanh."

Trang Hạo cười cười: "Cũng thường thôi."

Ánh mắt Fred lóe lóe, thực lực của Trang Hạo so với người trong bộ lạc sàn sàn nhau, nhưng Trang Hạo vẫn đang phát triển, mà người trong bộ lạc thực lực phần lớn đã định hình.

Dịch Phàm đứng trên một cành cây, một con rắn đủ mọi màu sắc nằm trong tay Dịch Phàm, Fred nhìn Dịch Phàm, nhíu mày lại.

Ngũ Sắc Xà ở chỗ này là tồn tại mà mọi người chỉ sợ tránh không kịp, Fred phát hiện, người đi cùng y sư lại rất thích cái thứ đồ này.

Dịch Phàm đã không phải là lần đầu tiên bắt độc xà, mỗi lần nhìn Dịch Phàm bắt xà, Fred đều sẽ có chút không được tự nhiên.

Thời điểm Dịch Phàm tới đây mang theo khế ước thú, nơi này tuy rằng ma pháp, đấu khí không thể dùng, nhưng khế ước thú vẫn có thể bị chế ước.

Khế ước thú của Dịch Phàm công năng tìm kiếm độc vật số một, sau khi tới đây mấy lần giúp đỡ mọi người né tránh độc xà, độc trùng, dùng cực kỳ tốt.

Fred nhìn độc xà trong tay Dịch Phàm, trong lòng hơi bất an, Ngũ Sắc Xà độc tính rất kịch liệt, cường giả đồ đằng như hắn bị cắn một ngụm cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

"Ngươi cẩn thận một chút." Trang Hạo nhìn Dịch Phàm nói.

Dịch Phàm cười cười: "Yên tâm đi, ta có chừng mực."

"Ngươi có chừng mực thì tốt, ngươi chính là người đã có bạn lữ, nếu ngươi xong đời, Mộ Đình Hiên liền phải đi tìm người khác." Trang Hạo nửa đùa nửa thật nói.

Dịch Phàm lạnh lùng nhìn Trang Hạo một cái: "Sẽ không có một ngày như vậy."

.....

Đám người Fred mang theo một đầu sơn báo trở về, Kỳ Thiếu Vinh nhìn người tới, khóe miệng hơi cong lên.

"Trở lại rồi!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Hạo gật đầu: "Ừm! Ngươi đang làm gì?"

"Ta nấu lẩu, thả rất nhiều huyết đậu hủ vào."

"Thơm quá a!" Tân Đa Lôi trừng lớn mắt hô.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười nhìn Tân Đa Lôi: "Vậy ăn đi."

Tân Đa Lôi gấp không chờ nổi gắp một khối huyết đậu hủ, "Hương vị thật tốt, ta chưa từng ăn thứ gì ngon như vậy, y sư đại nhân, thủ nghệ của ngươi thật tốt, mấy giống đực gầy yếu trong bộ lạc cho dù xấu nhưng nếu có được thủ nghệ như của ngươi nhất định cũng có thể tìm được bạn lữ."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tên ngu ngốc Tân Đa Lôi này có ý gì!

"Fred, ta nghe Tân Đa Lôi nói phải chuẩn bị thịt cùng máu tươi qua mùa đông?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Fred gật đầu: "Hiện tại đã là mùa thu, chờ đến mùa đông, dã thú đều trốn đi, lúc đó săn thú sẽ gian nan dị thường, người trong bộ lạc mỗi ngày đều phải uống máu, bằng không sẽ không có sức lực, cho nên phải chuẩn bị trước một ít."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Như vậy sao! Hiện tại cách mùa đông còn bao nhiêu thời gian?"

"Còn một tháng, có ca ca ở đây, tất cả vật tư cần dùng cho mùa đông nhất định có thể chuẩn bị tốt." Tân Đa Lôi nói.

Tân Đa Lôi khóe môi hơi cong lên, trong lòng tràn ngập tin tưởng vào tương lai, tình hình hiện tại tốt hơn phỏng đoán của hắn lúc trước rất nhiều.

Thời điểm mang theo Fred rời khỏi bộ lạc, Tân Đa Lôi đã nghĩ sẽ không trở về, lúc ấy Tân Đa Lôi căn bản không dám nghĩ tới tương lai, mà hiện tại Fred đã khôi phục.

Kỳ Thiếu Vinh ôm hai tay, nói: "Thời điểm chúng ta tới đây mang theo không ít vật tư, tìm thời gian lấy ra đi."

Nhẫn không gian ở nơi này không thể mở ra, vì đoán trước được tình huống, thời điểm tiến vào thông đạo, bọn họ đã mang một ít vật tư ra.

Tân Đa Lôi gật đầu, lòng tràn đầy vui sướng: "Được!"

Tân Đa Lôi ở cùng đám người Kỳ Thiếu Vinh đã được một thời gian, kiến thức qua rất nhiều sự vật mới lạ, nghe thấy Kỳ Thiếu Vinh nói vẫn còn vật tư, lập tức liền hào hứng.

.....

Có cung nỏ của tinh linh tộc trong tay, nguyên bản hung ưng bay lượn trên bầu trời khiến người ta không thể làm gì cũng có thể bị săn bắt dễ dàng.

Tới gần mùa đông, người trong bộ lạc cũng sẽ ra ngoài hoạt động, Fred ngẫu nhiên bắt gặp, Trang Hạo rất cảnh giác, mỗi lần đều có thể trước một trước tránh đi.

Một ngày, Fred săn thú trở về, đi về phía Sơn Ưng Lĩnh, bị mấy dũng sĩ trong bộ lạc cản lại.

"Fred."

Fred nhìn Tân Nhai, nhăn mày lại: "Có việc gì?"

Tân Nhai là nhi tử tộc trưởng, cũng là dũng sĩ trong bộ lạc, trước kia quan hệ của Fred cùng hắn không tồi.

"Fred, cung tiễn của ngươi không tồi!" Qua miệng Mil, người trong bộ lạc đều biết Fred có một cây cung tốt, nhưng người trong bộ lạc đều chưa từng thấy qua là như thế nào, cảm thấy Mil nói quá sự thật.

Tân Nhai nhìn cung trong tay Fred, ánh mắt hơi lóe lên một tia hâm mộ.

"Đúng là không tồi." Fred nói.

"Có thể cho ta xem không?" Tân Nhai hỏi.

Fred do dự một chút, đưa cung cho Tân Nhai, Tân Nhai tiếp nhận, ánh mắt càng thêm nóng, "Cung tốt!"

Fred cầm cung lại, nghĩa chính từ nghiêm nói: "Của ta."

Tân Nhai có hơi xấu hổ: "Ta biết là của ngươi, ta cũng sẽ không đoạt."

Fred nhìn Tân Nhai: "Ngươi đặc biệt tới tìm ta?" Fred nhíu mày lại, thân phận của đám người Trang Hạo không thể đưa ra ánh sáng, Fred vẫn luôn tận lực tránh đi khả năng đụng độ với người trong bộ lạc, lần này đám người Tân Nhai hình như là đặc biệt tìm tới đây.

Tân Nhai hơi xấu hổ nhìn Fred: "Ta muốn nhờ ngươi cứu hai người."

Fred phiền chán nói: "Hiện tại ta đã không còn ở trong bộ lạc."

Tân Nhai gật đầu: "Ta biết, nhưng trước đây ngươi nói thế nào cũng là người trong bộ lạc."

Fred thầm cười lạnh một tiếng: "Thuốc của du y đại nhân mang về có tác dụng đi, người bị tà linh bám vào trong bộ lạc hẳn là đều đã khỏi hẳn."

Khải Phong nhíu mày lại, thuốc là hắn mang về, hiến tế đại nhân sau khi thử liền cho người bệnh dùng, kết quả, mọi người đều lục tục tốt lên, chẳng qua, thời điểm hiến tế khen ngợi chỉ nói thuốc là mấy người Jesse tìm được, hoàn toàn không đề cập đến công tích của Fred.

Tân Nhai xấu hổ cười cười, phương thuốc là Fred cung cấp, tuy rằng hiến tế không cho mọi người nói, nhưng người biết đến rất

nhiều, trong âm thầm đã truyền đi khắp bộ lạc, bộ lạc nhận ân tình của Fred, nghĩ đến đây, sắc mặt Tân Nhai lại hơi nóng lên.

"Chuyện phương thuốc còn phải cảm tạ ngươi." Tân Nhai nói.

Fred cười cười: "Không cần khách khí! Chuyện ta có thể làm vì bộ lạc cũng chỉ có một phương thuốc như vậy."

Tân Nhai thấy Fred muốn đi, vội vàng vung tay lên bắt lại: "Fred, ngươi giúp ta lần này đi."

Fred nhìn Tân Nhai, nhíu chặt mày lại.

Tân Nhai hít sâu một hơi, nói: "Như vậy đi, Fred, ngươi giúp ta lần này, về sau ta sẽ không bao giờ tìm ngươi nữa."

Fred nhìn chằm chằm Tân Nhai: "Có chuyện gì, nói đi."

------oOo------

Chương 240: Công pháp hoàn chỉnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 240

Chương 240: Công pháp hoàn chỉnh

"Lôi Mông, Tây Tát đi Sơn Ưng Lĩnh." Tân Nhai nói.

Fred cau mày lại: "Sao lại thế này? Bọn họ đi Sơn Ưng Lĩnh làm gì?"

"Hai người bọn họ đi tìm kiếm dược thảo mà hiến tế muốn, tuy rằng đã tìm được rồi, nhưng dược thảo kia lại được sơn ưng bảo hộ, bọn họ trốn vào trong sơn động, bởi vì cửa hang nhỏ hẹp, sơn ưng không thể vào, cho nên bọn họ tạm thời không có việc gì, nhưng thời gian dài thì không chắc."

Nghe thấy Lôi Mông cũng hãm ở Sơn Ưng Lĩnh, sắc mặt Fred đổi đổi.

Sau khi Fred sinh bệnh, xem hết thói đời nóng lạnh, Lôi Mông là người duy nhất tỏ vẻ thiện ý với hai huynh đệ bọn họ, Fred vẫn rất cảm kích Lôi Mông.

"Hiến tế vì sao muốn người đi Sơn Ưng Lĩnh tìm dược thảo, chỗ kia nguy hiểm như vậy." Fred không vui hỏi.

Tân Nhai nhíu mày lại: "Hiến tế đại nhân làm việc luôn có lý do của hắn."

Tân Nhai cúi đầu, thầm thở dài một tiếng.

Phương thuốc chữa khỏi bệnh trong bộ lạc lại đến từ du y bên ngoài, uy tín của hiến tế đại thất, bộ lạc chỉ có ba dũng sĩ đồ đằng, Fred rời đi khiến lực lượng mũi nhọn trong bộ lạc suy yếu không ít, hiến tế bức thiết muốn thay đổi hiện trạng.

Fred cắn chặt răng: "Đi thôi, trước cứu người ra lại nói."

Tân Nhai tràn đầy cảm kích: "Đa tạ."

Fred nhìn cung trong tay Jesse một cái, nghi hoặc hỏi: "Trọng cung của Già Đạt?"

Tân Nhai gật đầu: "Đúng vậy, Già Đạt không cần, cho nên chúng ta liền mượn tới, trước cửa động có tới hai con sơn ưng, nếu một con bị thương, một con khác nhất định sẽ phát cuồng, đến lúc đó liền phải làm phiền ngươi cùng Jesse."

Khoảng thời gian này Fred sắt giết không ít phi ưng, nghe vậy chỉ nhàn nhạt gật đầu: "Được."

Tân Nhai nhìn Jesse một cái, đảo đảo mắt, Fred cùng Jesse nguyên bản là bạn tốt, nhưng Tân Nhai thấy không khí giữa hai người lại cổ quái lợi hại.

"Đi thôi." Tân Nhai nói.

Mấy người vừa đi, Trang Hạo từ trong rừng chui ra, "Ca ngươi đi theo người trong bộ lạc rồi!"

Tân Đa Lôi bất mãn: "Mấy người này thật phiền chán, ca ta đã rời khỏi bộ lạc, bọn họ gặp phiền toái lại vẫn chạy tới tìm ca ta, cho rằng ca ta là cái gì chứ!"

Trang Hạo cau mày nói: "Ca ngươi không phải là sẽ quay về bộ lạc chứ." Bộ lạc Phi Hổ có tổng cộng ba dũng sĩ đồ đằng, một là tộc trưởng, một là một vị tộc lão, Fred là người trẻ tuổi nhất, cũng có thể

nói là tiền đồ vô lượng.

Tân Đa Lôi nhíu mày lại: "Hẳn sẽ không."

Tân Đa Lôi nhấp môi, hắn rất vừa lòng với sinh hoạt trước mắt, thực tế, Tân Đa Lôi không quá thích bộ lạc, phụ thân hắn cùng ca ca cũng từng là người xuất sắc trong bộ lạc, nguyên bản có khả năng sẽ trở thành tộc trưởng, nhưng trong một lần thú tập bị trọng thương.

Tân Đa Lôi vẫn luôn rất nghi ngờ về vết thương của phụ thân, bởi vì lúc ấy phụ thân chỉ là bị thương nhẹ, nhưng sau khi hiến tế đến xem liền cấp tốc chuyển biến xấu.

Nhiều năm như vậy, ca ca cống hiến không ít cho bộ lạc, nhưng lại không được đáp trả bao nhiêu.

Trang Hạo híp mắt: "Ca ngươi đi rồi, chúng ta cũng trở về sớm đi."

Tân Đa Lôi gật đầu: "Được."

"Sao lại trở về sớm như vậy?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn đám người Trang Hạo hỏi.

Trang Hạo giải thích: "Fred bị người bắt cóc, ta liền về trước." Hiểu biết của đám người Trang Hạo về thế giới này có hạn, Fred đi rồi, Trang Hạo cũng không dám xông loạn.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Tân Đa Lôi: "Ca ngươi bị bắt cóc, ai bắt ca ngươi vậy?"

"Mấy người Jesse."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu: "Jesse? Ta còn tưởng rằng bộ lạc xuất động giống cái xinh đẹp dụ dỗ ca ngươi cơ."

Tân Đa Lôi xấu hổ cười cười: "Đại nhân, không phải như ngươi

nghĩ."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Được rồi, ngươi không cần phải nói, ta minh bạch."

.....

Đám người Fred đi đến biên huyền nhai Sơn Ưng Lĩnh liền nhìn thấy hai đầu đại hắc ưng đang không ngừng gào thét đe dọa, móng vuốt vừa nhìn qua đã biết rất sắc bén.

Fred nhìn thấy trên chân một đầu sơn ưng có xà, ném vào trong sơn động.

Thấy một màn như vậy, Fred không khỏi trừng lớn mắt, Tân Nhai nhíu mày lại: "Chúng ta phải nhanh ra tay, không nghĩ tới súc sinh này lại xảo trá như thế, cư nhiên biết ném xà vào trong sơn động."

Fred giương cung lên, mũi tên dài như lưu quang bắn trúng một đầu sơn ưng.

Jesse tuy rằng không phải dũng sĩ đồ đằng, nhưng vẫn tồn tại ý niệm muốn tranh cao thấp với Fred, nhìn thấy Fred giương cung cài tên, Jesse cũng đồng thời kéo đầy cung.

Hai mũi tên cơ hồ đồng thời bắn ra, mũi tên của Fred bắn trúng yết hầu một đầu sơn ưng, mũi tên của Jesse lại bị sơn ưng tránh đi.

Hai người vừa ra tay, cao thấp lập phán, xem mũi tên thất bại, Jesse lại lần nữa giương cung, như cũ thất bại.

Fred nguyên bản không muốn bắn chết đầu sơn ưng thứ hai, sợ Jesse cảm thấy hắn đang đoạt, nhưng thấy đầu sơn ưng còn lại có dấu hiệu phát cuồng, lại lần nữa giương cung, một tên bắn trúng nửa cánh trái của sơn ưng, một mũi tên bắn thủng lồng ngực sơn ưng.

Jesse cắn chặt răng, sắc mặt đen càng thêm lợi hại, mũi tên hắn bắn thất bại, tên của Fred lại chưa bao giờ rơi không.

Tân Nhai nhìn Fred, nhịn không được lại nói: "Fred, cung của ngươi thật không tồi!"

Jesse nghe thấy lời Tân Nhai nói, tâm tình bình phục một ít, nhận định là cung khác biệt mới tạo thành kết quả liên tục thất bại của hắn.

Fred gật đầu: "Đúng vậy."

"Cung của ngươi là từ đâu tới?" Jesse nhịn không được hỏi.

"Du y đại nhân đưa." Fred tràn đầy tôn sùng đáp.

Jesse hoài nghi: "Ngươi cùng du y kia không thân chẳng quen, hắn trị hết cho ngươi, còn tặng ngươi một cây cung, vì sao?"

Fred nhíu mày, hơi bất mãn với thái độ chất vấn của Jesse, "Tân Đa Lôi giúp hắn ít chuyện."

Jesse vội vàng hỏi: "Giúp cái gì?"

Fred không vui nhìn Jesse: "Không liên quan đến ngươi, ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì?"

Jesse bị Fred dỗi một câu, không khỏi có chút xấu hổ, "Ta chỉ là tùy tiện hỏi một chút, ngươi nhỏ mọn như vậy làm cái gì?"

Fred khẽ hừ một tiếng, không để ý đến Jesse, "Sơn ưng đã chết, các ngươi mau đi cứu người đi."

Fred đi qua, đào gan của hai đầu sơn ưng, lại lấy bình đựng máu đầu tâm.

Jesse nhìn Fred đi thu thập chiến lợi phẩm, nhíu mày lại: "Sơn ưng

này, ngươi lấy gan đi rồi....."

Gan cùng máu đầu tâm là thứ quan trọng nhất trên người sơn ưng.

Dựa theo quy củ của bộ lạc, cùng ra ngoài săn thú liền phải phân phối đồng đều, tuy rằng có hơi không công bằng với dũng sĩ, nhưng truyền thống trước nay đều thế, thời điểm Fred ở trong bộ lạc vẫn luôn tuân thủ.

"Đây là con mồi của ta, ta muốn lấy cái gì liền lấy cái đó, ngươi muốn thì có thể tự mình đi săn!" Fred lạnh lùng nói.

"Fred, quy củ bộ lạc....."

Fred cười nhạo một tiếng: "Đừng nói cho ta quy củ bộ lạc cái gì, ta đã không phải là người của bộ lạc."

Jesse không cam lòng: "Fred, ngươi chẳng lẽ không muốn quay về bộ lạc sao, ngươi chẳng lẽ muốn làm du tộc?"

Người bị bộ lạc đuổi ra ngoài liền trở thành du dân, du dân độc thân bên ngoài, thông thường rất khó sinh tồn, cũng rất khó tìm bạn lữ.

Fred không thèm để ý cười nói: "Làm du tộc cũng không có gì không tốt, ít nhất con mồi là của chính ta, không cần phải phân cho một đám người ăn không ngồi rồi."

Ở trong bộ lạc, hắn vẫn luôn xuất lực nhiều lấy thiếu, nhưng đi săn cùng đám người Trang Hạo lại không như vậy, mấy người kia tuy rằng là từ bên ngoài đến nhưng lại rất dễ nói chuyện, thể lực không kém, hơn nữa, tính cảnh giác cao, sẽ không kéo chân sau của hắn.

.....

"Trở lại rồi?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred chào hỏi một tiếng.

Fred gật đầu: "Đúng vậy, ta mang theo gan ưng cùng máu đầu tâm

trở về, hẳn là sẽ rất có tác dụng với y sư đại nhân."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đa tạ ngươi, bất quá, không nói cái này, ngươi tới đây xem công pháp ta sửa."

Fred khó hiểu nhíu mày lại: "Sửa chữa công pháp?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

Fred ngốc ngốc nhìn Kỳ Thiếu Vinh, trong mắt không dám tin tưởng.

Fred nhận lấy công pháp trong tay Kỳ Thiếu Vinh, trừng lớn mắt: "Y sư đại nhân, công pháp này....."

Công pháp của người bên trong bộ lạc kỳ thật không giống nhau, hắn lấy được là công pháp đã đơn giản hóa, công pháp của tộc trưởng mới càng thêm hoàn thiện.

Vốn dĩ hắn trở thành dũng sĩ đồ đằng, tộc trưởng nên đưa công pháp hoàn thiện cho hắn xem, chỉ là tộc trưởng hình như đã quên đi chuyện này, vẫn luôn không có nói, tộc trưởng không đề cập tới, Fred cũng không mở miệng.

Fred nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Y sư đại nhân, công pháp này, ngươi làm sao biết được?"

"Có vấn đề gì sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Không thành vấn đề, chỉ là, ngươi từng nhìn thấy công pháp hoàn chỉnh của bộ lạc Phi Hổ chúng ta....." Fred nói, cho dù là công pháp của tộc trưởng thì cũng không phải là bản hoàn chỉnh, bản hoàn chỉnh đã sớm thất lạc.

"Ta không có! Bất quá, ta phát hiện công pháp của bộ lạc các ngươi đại khái chính là hấp thu lực lượng của máu động vật, giải khai kinh mạch, huyệt đạo, chỉ là công pháp của các ngươi không hoàn thiện, giải khai huyệt đạo, kinh mạch không hoàn toàn....."

Fred khó hiểu nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Kinh mạch, huyệt đạo? Đó là cái gì?"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Cái này có hơi phức tạp, ngươi cũng không cần biết, ngươi chỉ cần nói cho ta, công pháp này có vấn đề hay không là được ròi."

"Công pháp, hoàn toàn không thành vấn đề." Fred nói.

"Vậy thì tốt." Kỳ Thiếu Vinh duỗi cái eo lười, đánh ngáp: "Ta đi ngủ trước."

Fred nhìn Kỳ Thiếu Vinh rời đi, ngón tay khẽ run, cười một tiếng, thầm nghĩ: Kỳ Thiếu Vinh rốt cuộc có biết hắn đã lấy ra cái gì hay không, cho dù là đại bộ lạc truyền thừa công pháp phần lớn cũng không hoàn chỉnh, công pháp này nếu truyền ra, nhất định sẽ dẫn tới sóng gió động trời.

------oOo------

Chương 241: Mẫu Kinh Long

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 241

Chương 241: Mẫu Kinh Long

"Đại ca, hiện tại có công pháp, ngươi có phải sẽ có thể tiến thêm một bước không?" Tân Đa Lôi hai mắt tỏa sáng hỏi.

Fred gật đầu: "Không sai." Thực lực của hắn một năm trước đã tiến vào bình cảnh, lúc ấy Fred muốn đi tìm tộc trưởng muốn công pháp, nhưng nghĩ tới tộc trưởng kiêng kị hắn, Fred suy tư một hồi liền từ bỏ.

Fred cúi đầu, ánh mắt nóng bỏng, nguyên bản cho rằng hắn rời khỏi bộ lạc sau này liền vô duyên với công pháp hoàn chỉnh, cho dù thiên phú của hắn có tốt tới đâu thì cũng không có khả năng tiến thêm một bước nữa, không nghĩ tới sự tình lại quanh co như thế.

Fred cơ hồ có thể khẳng định, cho dù là công pháp hoàn chỉnh của bộ lạc cũng không thể sánh bằng một phần công pháp trên tay hắn.

"Thật tốt quá!" Tân Đa Lôi nhịn không được nói.

Tân Đa Lôi cúi đầu, từ sâu trong đáy lòng thay Fred cao hứng, trên thực tế, gia gia bọn họ không phải là người của bộ lạc Phi Hổ.

Năm đó, tộc đàn của gia gia tao ngộ tai họa ập đầu, liền gia nhập vào bộ lạc Phi Hổ, nhưng dân cư của bộ lạc Phi Hổ không có hoàn toàn tiếp thu đám người gia gia, chờ đến thế hệ của phụ thân, phụ thân rõ ràng thiên tư xuất chúng, lại luôn bị ép đi làm một ít nhiệm vụ nguy hiểm.

Sau khi phụ thân chết, đãi ngộ của ca ca cũng chẳng ra gì, đội săn thú khác, thực lực của đội viên đều không chênh lệch nhiều lắm, ca ca lại luôn bị bắt phải tổ đội với một ít người thực lực thấp kém, còn tham sống sợ chết, mỗi lần ca ca săn được con mồi luôn phải chia đều cho mọi người, vật phân tới tay bởi thế cũng trở nên hữu hạn.

Fred nhìn công pháp trong tay, hốc mắt nóng lên, có một loại cảm giác muốn thét dài một tiếng, phát tiết buồn bực trong lòng.

Dịch Phàm đi đến, nhìn Fred thần sắc kích động, khó hiểu hỏi: "Fred, ngươi khóc?"

Fred sửng sốt: "Ta có khóc sao?"

Dịch Phàm gật đầu: "Ngươi đang khóc." Dịch Phàm vỗ vỗ bả vai Fred, nói: "Huynh đệ, không có gì mà không qua được, không phải chỉ là thất tình thôi sao? Không có gì ghê gớm."

Fred xấu hổ: "Ta không phải bởi vì thất tình."

Dịch Phàm khó hiểu: "Không phải bởi vì thất tình, vậy ngươi vì cái gì?"

Fred cười cười: "Ta là bởi vì kích động."

Dịch Phàm lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Ngươi cũng quá dễ dàng kích động."

Fred: "....."

Dịch Phàm nghiêng đầu, khó hiểu hỏi: "Đang yên đang lành, ngươi kích động cái gì?"

"Y sư đại nhân làm ra công pháp hoàn chỉnh!" Fred nói.

Dịch Phàm khá là ngoài ý muốn: "Thiếu gia đã làm ra công pháp rồi

sao? Tốc độ nhanh thật, ta đi ngủ trước."

Fred nhìn Dịch Phàm, hít sâu một hơi, thầm nghĩ: Mấy người này làm sao vậy! Kỳ Thiếu Vinh làm ra công pháp hoàn chỉnh, những người này tựa hồ không xúc động chút nào.

Fred nhìn công pháp trên tay, một đêm không ngủ.

.....

Sáng sớm, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi, hỏi: "Dậy rồi! Ca ngươi đâu?"

"Ca ta đang tu luyện." Tân Đa Lôi đáp.

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy kinh ngạc, "Chăm chỉ như vậy a!"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Bởi vì y sư đại nhân cho ca ta công pháp, khiến cho ca ta có hơi kích động, hôm qua ca ta một đêm không ngủ."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu: "Hắn cầm đi tu luyện rồi? Công pháp kia ta còn chưa nghiệm chứng qua, ca ngươi sẽ không tẩu hỏa nhập ma đi?"

Tân Đa Lôi sắc mặt đổi đổi: "Sẽ tẩu hỏa nhập ma sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Có cái khả năng này."

Tân Đa Lôi: "....."

"Y sư đại nhân!" Fred đi ra, tràn đầy cảm kích hành lễ với Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred, không biết phải làm sao: "Fred, ngươi sao lại thích bái ta như vậy, không phải đã nói với ngươi rồi sao, không cần bái ta."

Fred xấu hổ cười cười: "Xin lỗi, nhưng ta cảm thấy ngoại trừ cái này ta cũng không biết phải làm sao để biểu đạt sự cảm kích của ta."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Thực lực của ngươi hình như tiến bộ không ít." Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred nói.

Fred cười cười, ngẩng đầu ưỡn ngực, hai mắt phiếm quang: "Nhờ phúc của ngài, ta đã trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Không tồi, không tồi, có lẽ chờ ngươi trở thành dũng sĩ đồ đằng ngũ tinh liền có thể giúp ta đi hái Âm Dương Thảo."

Fred sắc mặt đổi đổi, nghiêm túc nói: "Chờ ta có năng lực này, nhất định sẽ tận lực mang về cho ngài."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Chuyện này không cần nóng nảy."

Hiện giờ bày trước mắt còn có một chuyện khác càng nghiêm túc hơn, chính là hắn không tìm được cửa ra, không tìm được cửa ra liền có nghĩa là trong thời gian ngắn bọn họ sẽ không trở về được, nếu không thể trở về được, vậy cho dù tìm được Âm Dương Thảo cũng không có tác dụng gì.

.....

Có công pháp, khát vọng của Fred đối với máu dã thú càng sâu sắc hơn, đám người Trang Hạo qua một đoạn thời gian dài tu luyện, thực lực đều tăng lên không ít, Fred cảm thấy bọn họ đã có thể khiêu chiến dã thú càng nguy hiểm hơn một ít.

Fred hưng phấn chạy trong rừng, cả người đều tản ra một cỗ cảm giác đắc ý phấn chấn.

Dịch Phàm nhìn Fred, quay sang Tân Đa Lôi hỏi: "Ca ngươi ăn xuân dược gì sao? Hình như rất hưng phấn."

Tân Đa Lôi quay đầu lại, khó hiểu nhìn Dịch Phàm: "Xuân dược là cái gì?"

Dịch Phàm sửng sốt một chút, khóe miệng run rẩy, thiếu niên thuần khiết cỡ nào a! Thật khiến cho hắn phải ngượng ngùng.

"Xuân dược chính là cái sau khi ăn sẽ nhiệt huyết sôi trào, muốn đại chiến 300 trận." Dịch Phàm đáp.

Tân Đa Lôi mặt bỗng nhiên đỏ lên, ấp úng nói: "Sao có thể có loại thuốc này?"

Dịch Phàm: "....."

Trang Hạo nhìn Dịch Phàm một cái: "Được rồi, hắn mới mười ba tuổi, ngươi đừng chọc hắn."

Dịch Phàm nhún vai: "Được rồi đi."

"Chính là nơi này, nơi này có một đầu Mẫu Kinh Long."

Tân Đa Lôi nuốt nuốt nước miếng: "Đại ca, chúng ta thật sự phải xuống tay với đầu Mẫu Kinh Long kia sao?" Người trong bộ lạc gặp phải Mẫu Kinh Long phần lớn đều là đi đường vòng.

Fred gật đầu: "Đúng vậy!"

Mùa đông sắp tới rồi, nếu bắt được Mẫu Kinh Long, mùa đông này liền không cần sầu.

Thực lực trì trệ đã lâu đột nhiên đột phá, ước số mạo hiểm trong thân thể Fred sinh động lên, Fred cảm thấy hắn cấp bách cần một trận đại chiến, phát tiết một chút.

Dịch Phàm nhìn Fred, nói: "Mẫu Kinh Long có hơi khó giải quyết, chúng ta bố trí bẫy rập trước lại động thủ."

Fred gật đầu: "Được."

Tân Đa Lôi hai mắt tỏa sáng, đám người Trang Hạo mang theo tới đây rất nhiều vũ khí bố trí cạm bẫy, Tân Đa Lôi đã sớm muốn xem xem uy lực của mấy thứ này.

Đối với bá chủ vùng này, đám người Trang Hạo không dám chậm trễ, tốn cả một buổi sáng mới bố trí tốt bẫy rập.

Trang Hạo nhìn về phía Fred, nói: "Làm phiền ngươi dẫn Mẫu Kinh Long tới đây."

Fred gật đầu, nóng lòng muốn thử đáp: "Được."

Thân ảnh Fred nháy mắt rời đi, Trang Hạo nhìn Tân Đa Lôi một cái, nói: "Chúng ta đi trốn thôi."

Tân Đa Lôi gật đầu, cùng đám người Trang Hạo ẩn đi, không lâu sau, thân ảnh của Fred xuất hiện, phía sau còn có một đầu Mẫu Kinh Long nổi trận lôi đình.

"Sắp tới rồi!" Tân Đa Lôi trừng lớn hai mắt, nhìn Mẫu Kinh Long bước vào trong bẫy rập.

Mẫu Kinh Long vừa đạp vào một chân, cơ quan tức khắc khởi động, mũi tên chôn dưới mặt đất sôi nổi đâm lên trên người Mẫu Kinh Long, Mẫu Kinh Long phẫn nộ tru dài một tiếng.

Fred giương cung cài tên, bắn thủng đôi mắt của Mẫu Kinh Long.

Đám người Trang Hạo sôi nổi ra tay, chỉ chốc lát sau, trên người Mẫu Kinh Long đã cắm đầy mũi tên.

.....

Bộ lạc Phi Hổ.

"Jesse." Tân Nhai gọi lại Jesse.

Jesse quay đầu, nhìn Tân Nhai hỏi: "Tân Nhai, có việc gì sao?"

"Ngươi có biết không, đầu Mẫu Kinh Long ở Bắc Lĩnh biến mất." Tân Nhai nói.

Jesse khó hiểu: "Sao Mẫu Kinh Long lại biến mất?"

Tân Nhai nhún vai: "Hình như là bị người giết."

"Bộ lạc khác?" Jesse hồ nghi hỏi.

"Chắc là không phải, xung quanh nơi này chỉ có bộ lạc Phi Hổ chúng ta thực lực mạnh nhất." Tân Nhai nói.

Jesse nhíu mày, thầm nghĩ: Không phải người bộ lạc Phi Hổ bọn họ, chẳng lẽ là Fred? Không có khả năng! Fred đã rời khỏi bộ lạc, cho dù hắn có lợi hại, gặp phải Mẫu Kinh Long cũng chỉ còn một đường chết.

Tân Nhai khát khao nói: "Máu đầu tim của Mẫu Kinh Long chính là thứ tốt a!"

Jesse liếm liếm môi: "Đúng vậy! Bất quá, không có công pháp dẫn đường, đồ vật có tốt hơn đi nữa cũng là lãng phí."

Jesse hai mắt hơi nóng lên, trong lòng càng thêm ghen ghét Fred, ghen ghét nhiều, lại có một tia vui sướng khi người gặp họa.

Jesse biết tộc trưởng vẫn luôn không có đưa công pháp hoàn chỉnh cho Fred, hiện tại Fred rời khỏi bộ lạc, liền càng chấm dứt khả năng tiến thêm một bước, cho dù Fred là cường giả đồ đằng, chỉ cần Fred không thể tiến thêm, hắn sớm muộn gì cũng có cơ hội đuổi kịp

người kia.

Jesse thầm nghĩ: Nếu hắn có thể lấy được máu đầu tim của Mẫu Kinh Long, vậy hắn liền có thể trở thành cường giả đồ đằng.

"Lại nói tiếp, ta cảm thấy Fred có chút kỳ quái!" Tân Nhai nói.

Jesse khó hiểu: "Nơi nào kỳ quái?"

Tân Nhai nhún vai: "Chính là du y kia a! Vô duyên vô cớ tặng Fred cung tiễn, lại không có người nào từng gặp hắn."

Jesse gật đầu: "Không sai, nơi này nhất định có vấn đề."

Tân Nhai cười cười nhìn Jesse: "Jesse, hôn lễ của ngươi cùng Mil sắp tới rồi đi."

Jesse gật đầu: "Đúng vậy!"

Tân Nhai đấm đấm Jesse ngực, nói: "Ta coi ngươi đối nàng giống như không bằng phía trước nhiệt tình, giống cái là yêu cầu hống, ngươi như vậy, Mil nhưng không nhất định sẽ gả cho ngươi."

Jesse cười cười, nói: "Ta đã biết."

Jesse ngầm vẫn luôn phi thường ghen ghét Fred, sau khi Fred nhiễm quái bệnh, Jesse liền tung cành ôliu với Mil, Mil rất nhanh liền tiếp nhận Jesse theo đuổi, đoạt tới tay vị hôn thê của đối tượng ghen ghét làm Jesse có một loại khoái cảm quỷ dị.

Nhưng sau khi Fred rời khỏi, Jesse lại phát hiện Mil cũng không phải là lương xứng gì, phần lớn giống cái bên trong bộ lạc đều tùy hứng, nhưng tùy hứng giống như Mil lại rất thiếu. Hơn nữa, Mil luôn thích lấy hắn ra so sánh với Fred, nói hắn nơi nào cũng không bằng Fred, hơi không hài lòng một chút liền ầm ĩ lợi hại.

------oOo------

Chương 242: Cường giả đồ Đằng nhị tinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 242

Chương 242: Cường giả đồ đằng nhị tinh

Trang Hạo một quyền nện lên trên vách núi, núi đá bị đánh ra một lỗ thủng lớn.

"Trang thiếu, thực lực của ngươi hiện tại đã có thể sánh bằng cường giả đồ đằng ngươi nhất tinh."

Trang Hạo cười cười: "Vậy thật sự là quá tốt." Trang Hạo nhìn nắm tay của chính mình, thầm nghĩ: Trở thành cường giả đồ đằng cũng có nghĩa là bước vào hàng ngũ cường giả của thế giới này, cuối cùng cũng đã có năng lực tự bảo vệ chính mình.

"Máu của Mẫu Kinh Long chính là thứ tốt a!" Trang Hạo nhịn không được cảm thán.

Dã thú càng cường đại càng có thể kích thích thực lực của bọn họ tăng trưởng.

Fred gật đầu: "Đúng vậy!"

Fred cau mày, ánh mắt lóe lóe, hắn vốn dĩ cho rằng một đầu Mẫu Kinh Long đã đủ cho bọn họ vượt qua mùa đông, nhưng hiện tại xem ra không tốt lắm.

Thực lực của Trang Hạo, Dịch Phàm tiến bộ cực nhanh, Tân Đa Lôi

cũng vậy, thực lực tăng đại biểu tiêu hao cũng tăng, trong mấy ngày ngắn ngủi, máu của Mẫu Kinh Long đã tiêu hao một nửa.

Fred vuốt cằm, âm thầm cân nhắc lại đi làm hai phiếu.

Tân Đa Lôi nhảy tới bên người Fred, gọi một tiếng, "Ca ca."

Fred nhìn Tân Đa Lôi: "Lớn như vậy rồi còn lỗ mãng."

"Ca ca, hôm nay ta gặp phải người của bộ lạc." Tân Đa Lôi nói.

Fred khó hiểu: "Sao ngươi lại gặp phải người của bộ lạc, không phải đã nói ngươi cách khu vực hoạt động của bộ lạc xa một chút sao?"

"Ta không có a! Ta cảm thấy bọn họ hình như là cố ý chờ ta." Tân Đa Lôi nói.

Fred cùng Trang Hạo hai mặt nhìn nhau, Fred sắc mặt ngưng trọng, hỏi: "Người của bộ lạc nói cái gì?"

Tân Đa Lôi phồng quai hàm lên: "Bọn họ hỏi ta, có phải là ca ca giết Mẫu Kinh Long hay không."

Fred lông mày nhảy nhảy: "Ngươi trả lời như thế nào?"

"Ta nói không có, nếu để mấy tên kia biết chúng ta săn được Mẫu Kinh Long, nói không chừng sẽ chạy tới đoạt, muốn phân một ly canh này nọ."

Đối với chuyện tộc trưởng tùy ý quy thu hoạch của ca ca thành của bộ lạc, lại tùy ý bố thí một ít cơm thừa canh cặn, Tân Đa Lôi kỳ thật đã sớm bất mãn.

Trang Hạo cười lạnh một tiếng: "Chỉ sợ cho dù ngươi nói không có, người trong bộ lạc cũng sẽ không tin tưởng."

Tân Đa Lôi không vui oán thầm: "Đám phôi đản."

"Gần đây động tác của chúng ta có hơi lớn." Trang Hạo nói.

Fred gật đầu: "Có lẽ đi."

"Đại ca, bộ lạc chuẩn bị vật tư cho mùa đông hình như không thuận lợi lắm." Tân Đa Lôi nói.

Fred gật đầu: "Phải vậy không?" Mùa thu năm nay có hơi ngắn, hơn nữa, dã thú có thể săn không nhiều lắm, ở giữa lại có rất nhiều người sinh bệnh, không thuận lợi cũng không có gì kỳ quái.

.....

Tin tức Mẫu Kinh Long biến mất rất nhanh liền truyền đi khắp bộ lạc, hầu hết người đều cảm thấy Mẫu Kinh Long là rời khỏi lãnh địa, cũng có rất nhiều người cảm thấy Mẫu Kinh Long là bị Fred giết.

"Nếu như bộ lạc có thể săn được Mẫu Kinh Long thì tốt rồi, có thể làm lễ rửa tội cho hài đồng trong bộ lạc."

Hài tử trong bộ lạc nếu ở thời điểm ấu niên có được máu dã thú phẩm chất cao làm lễ rửa tội, sau này thành thành tựu khẳng định sẽ không nhỏ.

"Mẫu Kinh Long chạy đi đâu?"

"Quái vậy kia chạy đi đâu cũng như nhau."

"Có lẽ thứ kia bị Fred bắt mất?"

"Fred mới trở thành dũng sĩ đồ đằng không lâu, cho dù hắn gặp được Mẫu Kinh Long cũng không chiếm được cái gì tốt."

"Fred không phải đã khỏi bệnh rồi sao, sao hắn không trở lại bộ lạc?"

"....."

Mil nghe người trong bộ lạc đàm luận, trong lòng rầu rĩ.

Jesse vẫn luôn vội vàng chuẩn bị vật tư cho mùa đông, không thèm phản ứng nàng, sau khi nàng bị sơn ưng bắt đi trở về, thái độ của Jesse đối với nàng lại càng kém, không có việc gì liền hỏi nàng có phải không quên được Fred hay không, có phải muốn nối lại tình xưa với Fred hay không.

Trên thực tế, Fred tuy rằng đã rời khỏi bộ lạc, Mil lại nhớ mãi không quên được Fred.

Theo Mil biết, vật tư dự trữ cho mùa đông chuẩn bị không sung túc lắm, dũng sĩ trong bộ lạc ngẫu nhiên cũng sẽ than thở, nếu Fred ở đây thì tốt rồi, Fred là cường giả đồ đằng, chiến lực của một người có thể so với mười mấy dũng sĩ bình thường, nếu có Fred hỗ trợ chuẩn bị vật tư cho mùa đông cũng không cần phải vội vã như thế.

.....

Fred xuyên qua trong rừng, Kỳ Thiếu Vinh cần một gốc cây linh thảo, bởi vì lộ trình có hơi xa, lại không quá nguy hiểm, Fred không muốn đám người Trang Hạo đi cùng, một mình ra ngoài.

"Fred."

Fred nhìn người tới, nhíu mày lại, "Có việc gì?"

Tân Nhai xấu hổ nói: "Mẫu Kinh Long ở Bắc Lĩnh biến mất, có phải là ngươi....."

"Không phải....." "Bắc Lĩnh có dấu hiệu chiến đấu, ta nghĩ người có năng lực thu thập được Mẫu Kinh Long cũng chỉ có mình ngươi, ta muốn đổi một ít máu của Mẫu Kinh Long với ngươi."

"Không có, ngươi quá đề cao ta, toàn bộ dũng sĩ của bộ lạc cũng

không đối phó được với Mẫu Kinh Long, ta làm sao đối phó được?"

Tân Nhai nhìn Fred, bỗng nhiên phát hiện cái gì, kinh thanh: "Ngươi trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh?"

"Ngươi sao có thể trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh? Ngươi không có khả năng trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh!" Jesse kích động nói.

Khải Phong đảo đảo mắt, kỳ quái hỏi: "Fred trở thành dũng sĩ đồ đằng đã được một đoạn thời gian, vì sao không thể trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh?"

Khải Phong thầm nghĩ: Fred nhất định là người giết Mẫu Kinh Long, hấp thu máu của Mẫu Kinh Long, cho nên mới có thể trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh.

Jesse nhấp môi, công pháp bộ lạc phát cho mỗi dũng sĩ cùng lắm chỉ có thể tu luyện đến cấp độ đồ đằng nhất tinh, muốn trở thành cường giả đồ đằng nhị tinh chỉ có thể đi tìm tộc trưởng hoặc hiến tế muốn công pháp hoàn chỉnh, nhưng Fred căn bản không có.

Người trong bộ lạc đều cho rằng Fred đã có công pháp hoàn chỉnh, trên thực tế Fred không có đi, tộc trưởng cũng không chủ động đưa công pháp, chỉ có một ít người biết, Fred vẫn đang tu luyện công pháp bình thường.

"Ngươi trộm công pháp của tộc trưởng?" Jesse trừng lớn mắt hỏi.

Khải Phong khó hiểu nhìn Jesse: "Jesse, cái gì gọi là trộm công pháp của tộc trưởng?"

Tân Nhai xấu hổ cười cười, Fred đã trở thành cường giả đồ đằng, phụ thân lại vẫn không chịu đưa công pháp hoàn chỉnh cho Fred, việc này nói ra vẫn là phụ thân sai.

"Fred, chúc mừng ngươi! Bất quá, ngươi không có công pháp hoàn

chỉnh, làm sao có thể trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh?" Tân Nhai hỏi.

Fred lạnh nhạt nhìn Tân Nhai một cái: "Không liên quan đến các ngươi."

Fred một đầu chui vào sâu trong rừng, đám người Tân Nhai muốn đi theo, nhưng tốc độ của Fred quá nhanh, nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Jesse nhìn theo phía Fred rời đi, trong lòng tràn đầy khó hiểu.

Khải Phong thở dài một hơi: "Chúng ta trở về trước đi, Fred hình như không muốn để ý chúng ta lắm, tiểu tử này không có dễ nói chuyện như trước kia nữa."

Jesse nắm chặt nắm tay, trong lòng ghen ghét cuồn cuộn.

.....

"Trở lại rồi?" Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred phong trần mệt mỏi, chào hỏi.

"Đúng vậy!" Fred tâm sự nặng nề đáp.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred, hỏi: "Không xảy ra vấn đề gì đi?"

"Ta gặp được người của bộ lạc, bọn họ tựa hồ rất kinh ngạc chuyện ta trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh." Fred nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười "Phải vậy không? Ngươi trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh rất kỳ quái sao?"

Fred chần chờ một chút, nói: "Không có công pháp hoàn chỉnh liền không thể trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế!"

Fred híp mắt, âm thầm cân nhắc tin tức hắn trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh truyền về bộ lạc, người trong bộ lạc sẽ nghĩ như thế nào, tộc trưởng có lẽ sẽ giống như Jesse, cảm thấy là hắn trộm công pháp đi.

Fred suy đoán không sai, tin tức Fred trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh truyền về bộ lạc liền dẫn tới sóng to gió lớn.

Tộc trưởng cùng hiến tế nhất thời đều hoài nghi là đối phương để lộ ra công pháp, bất quá, hai người giằng co qua lại một hồi mới phát hiện, Fred không có khả năng có được công pháp.

"Tộc trưởng nguyên bản quên đưa công pháp cho Fred sao?" Khải Phong cùng mấy dũng sĩ thì thầm.

Mấy dũng sĩ trong bộ lạc hai mặt nhìn nhau, mơ hồ hiểu được tộc trưởng kiêng kị Fred, cho nên cái chuyện tộc trưởng quên đưa công pháp này, mọi người đều trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

"Không có công pháp, Fred làm sao trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh?"

"Có lẽ Fred không cần công pháp cũng có thể trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh."

"Không cần công pháp, sao có thể?"

"Có lẽ hắn có công pháp."

"Vậy càng không thể a! Hắn đã rời khỏi bộ lạc, đi đâu kiếm công pháp?"

"Fred tuy rằng rời khỏi bộ lạc, nhưng hắn gặp được quý nhân a!"

"Đúng vậy! Cũng có thể là du y kia, nhưng vì sao du y kia đối xử tốt với Fred như vậy? Vừa đưa cung tiễn lại vừa đưa công pháp?"

"Có lẽ du y kia coi trọng Fred, muốn Fred làm bạn lữ."

.....

Trang Hạo mặc một thân áo da thú, đi trong rừng.

Fred nhìn Trang Hạo, nói: "Ngươi thay đổi rất nhiều a!" Thời điểm Trang Hạo vừa mới tới, trên người mang theo một cỗ hơi thở hoàn toàn không phù hợp với thế giới này, nhưng hiện tại Trang Hạo nhìn qua tựa như một người thần huyết tộc gầy yếu.

Trang Hạo xấu hổ sờ sờ mặt: "Phơi đen rất nhiều."

Tân Đa Lôi sáng lạn tươi cười: "Dũng sĩ là phải đen, trắng trắng đều không có bản lĩnh."

Trang Hạo: "....."

"Fred, mục tiêu lần này của chúng ta là gì?" Trang Hạo hỏi.

Fred cười cười: "Là một đầu Ngao Long."

Ngao Long cực kỳ cứng rắn, đuôi cường tráng, thời điểm phát lực có thể đâm sụp một tòa núi nhỏ, Trang Hạo gật đầu: "Như vậy sao!"

Tân Đa Lôi nhảy nhót, trong ánh mắt tràn đầy chiến ý, "Chúng ta thật lợi hại!"

Tân Đa Lôi hơi cong khóe miệng, giống cái trong bộ lạc thường đe dọa tiểu hài tử, "Ngươi khóc nữa đi, Ngao Long tới ăn sạch ngươi." Người trong bộ lạc gặp được Ngao Long luôn là chạy được bao xa liền chạy bao xa, mà hiện tại bọn họ lại muốn đi săn Ngao Long.

"Hiện tại nói lợi hại cũng quá sớm, chờ bắt được Ngao Long lại nói sau." Trang Hạo nói.

Tân Đa Lôi tin tưởng tràn đầy: "Chúng ta nhất định có thể thành

công."

Quá trình bắt Ngao Long rất thuận lợi, dựa theo kiến nghị của Dịch Phàm, mấy người trước bắt một con heo, Dịch Phàm đút heo ăn mê dược mãn tính, Ngao Long sau khi ăn heo liền trúng mê dược.

Tân Đa Lôi nhìn Ngao Long té xỉu, tràn đầy kiêng kị nhìn Dịch Phàm: "Ngươi xứng dược thật lợi hại!"

Dịch Phàm không thèm để ý nói: "Đây chỉ là chút lòng thành."

Tân Đa Lôi: "....."

Fred nhịn không được nhìn Dịch Phàm một cái, sau khi tiếp xúc với đám người Kỳ Thiếu Vinh, Fred lại càng cảm thấy mấy người này sâu không lường được.

------oOo------

Chương 243: Cứu trợ Lôi Mông

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 243

Chương 243: Cứu trợ Lôi Mông

Mộ Đình Hiên đi vào sơn động, Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu lên, nhìn Mộ Đình Hiên, hỏi: "Làm sao vậy? Sắc mặt của ngươi không tốt lắm."

"Có người tìm tới." Mộ Đình Hiên nói.

Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu, ánh mắt lạnh băng, "Ai tìm tới?"

"Người của bộ lạc Phi Hổ, bọn họ hình như đang tìm du y."

Kỳ Thiếu Vinh cúi đầu: "Quả nhiên là vẫn sinh ra nghi ngờ!" Fred trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh làm người của bộ lạc Phi Hổ đứng ngồi không yên.

Mộ Đình Hiên nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nói: "Thiếu gia, ta nghĩ nơi này đã không thể ở thêm."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Không cần lo lắng, tình huống có lẽ không xấu như vậy, hiện tại bộ dáng của ta rất giống người thần huyết tộc a, bị tìm ra cũng không có vấn đề gì."

Người thần huyết tộc bởi vì hàng năm hấp thu máu dã thú tăng trưởng thực lực, trên người mang theo một cỗ huyết khí nồng đậm, thời điểm đám người Kỳ Thiếu Vinh vừa tới, hơi thở trên người quá sạch sẽ, ăn mặc lại quái dị, cho nên khiến cho Tân Đa Lôi vừa nhìn thấy liền nhận ra ngay, sau khi tu luyện công pháp của thần huyết

tộc, trên người đám Kỳ Thiếu Vinh cũng mang theo loại hơi thở của thế giới này.

"Nếu hỏi tới, liền nói Trang Hạo lừa ta là học đồ hiến tế, cùng trộm trốn đi, cho nên chúng ta lưu lạc tới nơi này." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Cái đại phương này hiến tế cho dù là nam hay nữ đều không thể kết đôi, hiến tế một khi có đôi chính là đại nghịch bất đạo, đương nhiên, cho dù có đại nghịch bất đạo đến đâu thì cũng không tới phiên người ngoại tộc quản.

"Ta cùng A Phàm thì thế nào?" Mộ Đình Hiên hỏi.

"Cứ nói là, người của bộ lạc các ngươi muốn ngươi cùng A Phàm gả chồng, các ngươi không muốn gả, cho nên tư bôn."

Mộ Đình Hiên cười khan: "Nói như vậy là qua cửa được sao? Nơi này rất lưu hành tráng nam a! Tân Đa Lôi còn vẫn luôn cười nhạo Trang Hạo gầy yếu."

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Có thể qua cửa đi, khẩu vị của ta đặc thù!"

Mộ Đình Hiên: "....."

Lúc chạng vạng, đám người Fred khiêng một đầu Ngao Long trở về sơn động.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn mấy người, vỗ vỗ tay: "Các ngươi rất có năng lực a! Lớn như vậy cũng khiêng về được."

"Dịch thiếu làm Ngao Long hôn mê, không tốn sức lực gì." Tân Đa Lôi nói. Tân Đa Lôi nguyên bản cảm thấy thủ đoạn của Dịch Phàm có hơi xấu, nhưng nghĩ tới đơn giản như vậy liền bắt được một đầu Ngao Long, Tân Đa Lôi liền cảm thấy Dịch Phàm thật cơ trí.

"Người của bộ lạc đã tới." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Đám người Fred đồng loạt nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Trước khi bọn họ tới ta cùng Đình Hiên liền trốn đi, bọn họ không phát hiện ra chúng ta."

Fred gật đầu: "Vậy là tốt rồi."

.....

Không tìm được Kỳ Thiếu Vinh, đám người Tân Nhai qua loa trở về bộ lạc.

Jesse nhíu mày lại: "Sao lại không có ai? Rõ ràng có dấu hiệu người hoạt động."

Tân Nhai nghĩ nghĩ nói: "Có lẽ là đối phương không muốn thấy chúng ta đi."

Jesse tràn đầy khó hiểu: "Vì sao?" Chẳng lẽ có thứ gì Fred có thể cho vị du y kia mà bộ lạc không cho được sao?

Tân Nhai hít sâu một hơi: "Mùa đông sắp tới rồi, ta nghĩ chúng ta không thể lại lãng phí thời gian ở trên chuyện dư thừa nữa, đem hết toàn bộ tinh lực tập trung chuẩn bị vật tư cho mùa đông đi."

Jesse gật đầu, trong lòng lại vẫn có vài phần không cam.

Tựa hồ là trong một đêm, mùa đông liền đến.

Kỳ Thiếu Vinh co rúm thân thể, trốn bên trong sơn động, Trang Hạo gắt gao ôm chặt lấy Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh rầu rĩ than thở: "Cái nơi quái quỷ này, vì sao lại lạnh như vậy!"

"Nơi này vốn dĩ không có lạnh như vậy! Bây giờ còn chưa vào sâu trong mùa đông, chờ mấy ngày nữa có khi còn lạnh hơn." Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi, thật sự muốn khâu cái miệng của Tân Đa Lôi lại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, hỏi: "Ngươi lạnh không?"

Trang Hạo cười cười: "Không lạnh."

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy ghét bỏ nhìn Trang Hạo: "Ngươi là heo biến thành sao? Không có cảm giác sao? Lạnh như vậy còn không cảm thấy lạnh."

"Ta nóng mới có thể giúp ngươi ấm áp a!" Trang Hạo cười nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái, bĩu môi thầm nghĩ: Tiểu tử Trang Hạo chết tiệt này đùa giỡn hắn!

Kỳ Thiếu Vinh cọ cọ ở trong lòng Trang Hạo, nói: "Nói thật, trên người của ngươi rất ấm áp!"

"Có thể là bởi vì ta huyết khí vượng đi, ngươi ngày thường kén ăn, không thích uống máu dã thú, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy."

.....

Sáng sớm.

Mộ Đình Hiên nấu canh thịt, đi qua chỗ Dịch Phàm hỏi: "Thiếu gia cùng Trang đại thiếu đâu?"

Dịch Phàm cười cười: "Không biết, còn đang làm vận động hai người đi."

Mộ Đình Hiên: "....."

"Trời lạnh như vậy rất thích hợp làm vận động hai người."

Mộ Đình Hiên: "....."

Dịch Phàm đi đến cửa sơn động, nhìn ra bên ngoài, nghiêng đầu nói: "Tuyết rơi a!"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy!"

Tân Đa Lôi nhìn tuyết ngoài cửa sơn động, lo lắng nói: "Năm nay tuyết rơi có hơi sớm, may mắn chúng ta sớm đã chuẩn bị tốt vật tư."

Kỳ Thiếu Vinh bọc mình thành cái bánh chưng, chậm rì rì đi ra, "Tuyết rơi rồi! Thật lạnh quá! Một ngày lạnh hơn một ngày, sớm biết cái nơi quỷ quái này lạnh như vậy, ta đã không tới."

"May là ngươi tới rồi." Tân Đa Lôi cảm thán.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi một cái, không nói gì.

Tân Đa Lôi cúi đầu, ánh mắt lóe lóe, nếu Kỳ Thiếu Vinh không xuất hiện, ca ca hắn có lẽ đã sống sờ sờ bệnh chết, chính hắn có lẽ cũng không sống nổi đi.

Trang Hạo đi về phía cửa sơn động, Kỳ Thiếu Vinh kéo tay Trang Hạo lại: "Ngươi đi làm gì?"

"Ra ngoài đắp người tuyết."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Lạnh như vậy ngươi ra ngoài đắp người tuyết....."

Trang Hạo gật đầu, mặt mày hớn hở: "Đúng vậy! Thiếu Vinh, ngươi có biết không, điều kiện ác liệt cực độ có thể rèn luyện thân thể của một người, tu giả sinh tồn ở nơi cực lạnh thực lực chỉnh thể sẽ mạnh hơn người tu luyện ở nơi có độ ấm ôn hòa hơn một ít."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, thầm nghĩ: Mấy lời Trang Hạo nói kia hắn không rõ ràng lắm, nhưng kiếp trước người bị đông chết thật ra

lại khá nhiều.

Mộ Đình Hiên đi tới bên người Kỳ Thiếu Vinh, nói: "Trang đại thiếu thật sự là nhàn nhạ thoải mái a!"

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Tiểu tử kia chính là thuần túy tìm ngược!"

Mộ Đình Hiên: "....."

"Thiếu gia, Trang đại thiếu đắp một hắn, một ngươi." Mộ Đình Hiên nói.

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Trước kia không nhận ra hắn thích cái đồ chơi này như vậy!"

Fred đi ra, lắc lắc tay chân, nói: "Ta ra ngoài một chuyến."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred: "Tuyết rơi, ngươi còn muốn ra ngoài sao?"

Fred gật đầu: "Đây chỉ là tuyết đầu mùa, ra ngoài không có vấn đề gì, chờ qua thêm một đoạn thời gian nữa liền không thể ra."

Trang Hạo đã xây xong một đôi người tuyết, nghe vậy lên tiếng: "Ta cũng đi."

Fred nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, nói: "Được rồi, đi đi, về sớm một chút."

.....

Fred cùng Trang Hạo đi tới mặt trời lặn mới trở về, hơn nữa, hai người còn mang theo một người bệnh hôn mê.

"Lôi Mông!" Tân Đa Lôi nhìn người Fred mang về, sợ hãi kêu một tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Chúng ta gặp người này ở trên đường, chân của hắn hỏng rồi, còn bị một con sói đuổi theo, ngực cũng bị cắt qua, rất nguy hiểm, Fred liền cứu hắn." Trang Hạo đáp.

Kỳ Thiếu Vinh kiểm tra thân thể của Lôi Mông một phen, nói: "Người này xương đùi bị lệnh, vết thương trên eo bụng cũng rất nghiêm trọng."

"Y sư đại nhân có thể cứu chữa cho hắn không?" Fred hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cứu thì có thể cứu, nhưng ngươi xác định muốn ta cứu hắn?"

Fred gật đầu: "Phải."

Fred nhìn Lôi Mông, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác đồng bệnh tương liên.

Năm đó, gia Gia Lôi Mông, gia gia hắn cùng gia gia Tân Đa Lôi đồng thời gia nhập bộ lạc Phi Hổ, Lôi Mông cũng chịu một ít đối đãi không công bằng, nhưng bởi vì thực lực của Lôi Mông không mạnh lắm, cho nên không có khiến cho tộc trưởng cùng hiến tế kiêng kị.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred, nghĩ nghĩ nói: "Muốn cứu hắn cũng được, nhưng sau này không thể thả hắn trở về bộ lạc, hắn biết quá nhiều."

Fred gật đầu: "Chờ hắn khỏi ta sẽ thuyết phục hắn ở lại."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu, thay Lôi Mông băng bó miệng vết thương, chỉnh lại xương cốt, dùng gỗ cố định lại.

Tân Đa Lôi đi đến bên người Kỳ Thiếu Vinh, ngồi xuống.

Tân Đa Lôi do dự một chút, rụt rè nhìn Kỳ Thiếu Vinh, ấp úng hỏi: "Y sư đại nhân, chân của Lôi Mông ca ca sau này có phải sẽ không dùng được nữa không?"

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Tân Đa Lôi: "Vì sao chân hắn lại không dùng được?"

"Người trong bộ lạc đều như vậy, chân hỏng rồi liền không thể khỏi lại được." Tân Đa Lôi cô đơn nói.

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Trình độ chữa bệnh của bộ lạc đủ thấp a! Gãy xương cũng không trị hết!

"Lôi Mông ca ca là người tốt, sau khi ca ca ta sinh bệnh, những người khác đều chạy rất xa, chỉ có Lôi Mông ca ca hỗ trợ ta."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Phải vậy không? Hắn không sao, chỉ là đầu óc không tốt lắm, chân gãy xương còn chạy ra ngoài làm cái gì không biết?"

"Có thể là bộ lạc cung cấp không đủ vật tư đi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi: "Không đủ thức ăn?"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Đúng vậy! Mùa đông rất dài, nếu đồ ăn không đủ nhất định sẽ phải loại bỏ đi một ít tộc nhân, tuổi già cùng bị thương đều bị từ bỏ."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Ý ngươi là gì? Lôi Mông là bởi vì chân bị thương cho nên bị bộ lạc từ bỏ?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Rất có khả năng, chân đứt rồi liền không thể săn thú, chỉ có thể dựa vào bộ lạc nuôi dưỡng."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Tân Đa Lôi hít sâu một hơi: "Một ít lão nhân ở bộ lạc chúng ta thời điểm mùa đông đến sẽ chủ động ra ngoài làm mồi cho dã thú."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Người thần huyết tộc rất có tinh thần hiến dâng a! Phật Tổ cắt thịt đút chim ưng*, người thần huyết tộc chính là đem toàn bộ thân thể dâng ra.

**Đức Phật gặp một con chim ưng đuổi bắt một con bồ câu, bồ câu sà xuống tay Đức Phật xin Ngài cứu giúp, Đức Phật liền xẻ thịt cánh tay mình cho chim ưng đổi mạng bồ câu nhưng xẻ hết thịt cánh tay mà vẫn không bằng cân nặng bồ câu. Chim ưng hỏi Ngài có hối hận không, Ngài đáp rằng Ngài muốn cứu độ chúng sinh không tiếc chi ít thịt cánh tay, chim ưng không tin cho rằng Ngài giả dối, Ngài bèn thề rằng nếu lời này của Ngài phát ra từ lòng thành thì thịt cánh tay sẽ mọc trở lại. Và thịt trên cánh tay Ngài thực sự mọc lại, chim ưng bay đi mất, trước khi đi còn cúi đầu cung kính thi lễ với Ngài. Hóa ra chim ưng là vị Đế Thích (Vua Cõi Trời) hóa thành, thử lòng Đức Phật, sau khi trở lại trời hết lời khen ngợi khiến tiếng thơm Đức Phật truyền xa.*

Tân Đa Lôi nhắc tới chuyện cũ, sắc mặt ảm đạm.

"Bây giờ mới đầu mùa đông, bộ lạc hẳn là còn chưa thiếu thức ăn đến mức độ đó đi." Kỳ Thiếu Vinh hoang mang nói.

"Phụ thân, mẫu thân Lôi Mông đều đã chết, nếu còn thân thuộc cũng không đến mức phải như thế." Tân Đa Lôi giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm: "Xem ra tiểu tử Lôi Mông này sống cũng chả ra gì?"

"Gia gia chúng ta là sau này mới gia nhập bộ lạc, hiến tế rất cảnh giác với tộc nhân từ bên ngoài tới, tộc trưởng cũng vậy." Tân Đa Lôi nhíu mày, chỉ bởi vì gia gia là người ngoại tộc tới, cho nên ca ca dù có cống hiến cho bộ lạc bao nhiêu cũng không thay đổi được thành kiến của hiến tế đối với bọn họ.

"Suy nghĩ cái gì đấy?" Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Tân Đa Lôi hỏi.

Tân Đa Lôi tái nhợt cười cười: "Không có gì."

------oOo------

Chương 244: Bán Nguyệt Liên

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 244

Chương 244: Bán Nguyệt Liên

Bộ lạc Phi Hổ.

"Tân Nhai, nhìn thấy Lôi Mông đâu không?" Khải Phong đuổi theo Tân Nhai hỏi.

Tân Nhai lắc đầu, "Không có, làm sao vậy?"

"Không có gì, ta vừa mới đi tìm hắn, kết quả không thấy người đâu."

Tân Nhai cúi đầu, miễn cưỡng cười cười: "Có lẽ là đi nơi nào đi dạo đi."

"Ta nghe nói thời điểm bộ lạc phân thịt không phân cho Lôi Mông, bộ lạc cho dù thiếu lương thực cũng không thể bạc đãi dũng sĩ như vậy đi." Khải Phong sắc mặt khó coi nói.

Jesse đi tới, nghĩa chính từ nghiêm lên tiếng: "Khải Phong, lời cũng không thể nói như vậy, chân của Lôi Mông bị thương, sau này không thể săn thú, mùa đông kéo dài, lương thực vẫn phải ưu tiên cung phụng cho dũng sĩ có sức chiến đấu, tộc trưởng cũng không còn cách nào!"

Khải Phong không vui nhìn Jesse: "Vậy cũng không thể để công thần chết đói a, Lôi Mông chính là vì tìm thuốc cho hiến tế mới bị thương."

"Khải Phong, ngươi không cần hành động theo cảm tính, tình huống của bộ lạc hiện tại, ngươi cũng rõ ràng."

Khải Phong sắc mặt đổi đổi, xoay người rời đi.

Jesse nhìn Khải Phong, lắc đầu, "Khải Phong quá trọng nghĩa khí, cho nên không hiểu lấy đại cục làm trọng."

Tân Nhai cười khổ một tiếng: "Có lẽ đi." Tân Nhai tuy rằng cảm thấy cách làm của phụ thân rất không đạo nghĩa, nhưng hắn phản kháng không nổi sự cường đại của phụ thân, chỉ có thể đứng nhìn.

"Ta vừa mới đi xem qua, Lôi Mông hình như thật sự biến mất, tên kia không phải là đi nhờ cậy Fred đi." Jesse nói.

Tân Nhai híp mắt: "Sẽ sao?"

Jesse gật đầu: "Rất có khả năng! Ta thấy Lôi Mông đối xử với Fred vẫn luôn không tồi, Fred bị tà linh chiếm cứ thân thể, Lôi Mông vẫn đi đưa con mồi cho Tân Đa Lôi, có lẽ bây giờ Lôi Mông còn tốt hơn cả khi còn ở trong bộ lạc."

.....

Kỳ Thiếu Vinh ngủ một giấc tỉnh lại, phát hiện Tân Đa Lôi đã tỉnh.

"Y sư đại nhân, xin chào." Lôi Mông cung cung kính kính nói.

"Lực khôi phục không tồi!" Kỳ Thiếu Vinh lười biếng nhìn Lôi Mông, thầm nghĩ: Thế giới này tuy rằng trình độ chữa bệnh chẳng ra gì, nhưng năng lực khôi phục của người thần huyết tộc rất mạnh a!

Tân Đa Lôi phi thường sùng kính Kỳ Thiếu Vinh, trước khi Kỳ Thiếu Vinh tỉnh, Lôi Mông đã nghe Tân Đa Lôi nói không ít sự tích về Kỳ Thiếu Vinh, cho nên Lôi Mông cũng rất sùng kính Kỳ Thiếu Vinh.

"Nếu ngươi đã tới đây rồi, vậy liền không thể trở về bộ lạc." Kỳ Thiếu

Vinh nói.

Lôi Mông gật đầu: "Ta biết."

Sau khi Fred xảy ra chuyện, tộc trưởng cùng hiến tế của bộ lạc Phi Hổ chèn ép hậu duệ ngoại tộc càng thêm nghiêm trọng, Lôi Mông liên tục tiếp nhận mấy nhiệm vụ nguy hiểm, rốt cuộc hỏng chân, sớm đã không muốn ở lại bộ lạc, nghe thấy yêu cầu của Kỳ Thiếu Vinh, Lôi Mông dứt khoát đáp ứng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn phản ứng này của Lôi Mông, hài lòng gật đầu.

"Thiếu Vinh, ngươi tỉnh rồi!"

Trang Hạo vừa đến, ánh mắt của Lôi Mông liền dừng trên người Trang Hạo, Tân Đa Lôi không có nói cho Lôi Mông biết đám người Kỳ Thiếu Vinh là người ngoại tộc, mà là nói, Kỳ Thiếu Vinh là học đồ hiến tế, hắn cùng Trang Hạo lưỡng tình tương duyệt, Trang Hạo bắt cóc Kỳ Thiếu Vinh rời khỏi bộ lạc.

Thời điểm Lôi Mông tỉnh lại, Trang Hạo đã đi ra ngoài, Lôi Mông đối với người có thể dụ dỗ học đồ hiến tế này rất là tò mò.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thần sắc khiếp sợ của Lôi Mông, cười nhạt.

.....

Trong sơn động, Lôi Mông uống canh thịt, hồ nghi nhìn Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo.

Trang Hạo đè thấp thanh âm, nói: "Cái tên lăng đầu thanh* cứu trở về kia vẫn luôn nhìn ta, hắn có phải là coi trọng ta không?"

**Lăng đầu thanh: dùng trong cuộc sống đời thường, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc, hoặc không động não, chưa bao giờ phân tích, phán đoán tình hình nội dung, tính chất, đúng sai, phải trái, v.v... của sự việc đã hành động mâu thuẫn với tình hình phát*

triển của sự việc, cuối cùng vấn đề nhỏ không đáng để mắt tới lại thành ra vấn đề lớn, hậu quả nghiêm trọng, chuyện tốt biến thành chuyện xấu.

"Không cần suy nghĩ nhiều quá, nơi này lưu hành tráng nam, ngươi phải lớn thêm hai kích cỡ nữa người ta mới có thể coi trọng ngươi."

"Thế vì sao hắn nhìn ta như vậy?" Trang Hạo khó hiểu nói thầm.

"Ta nghĩ, hắn đại khái là đang khó hiểu, lấy bộ dáng như gà con của ngươi, rốt cuộc là làm sao dụ dỗ được ta."

Trang Hạo cười cười, ghé vào bên tai Kỳ Thiếu Vinh: "Có lẽ là bởi vì thân thể của ta rất nóng, mà ngươi rất sợ lạnh."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Lôi Mông do dự một hồi, khập khiễng đi tới bên người Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu nhìn Lôi Mông: "Có việc gì sao?"

"Y sư đại nhân, Tân Đa Lôi nói, chân của ta còn có thể khỏi hẳn, là thật sao?" Lôi Mông thật cẩn thận hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thật sự, mấy ngày nay ngươi đừng lộn xộn, rất nhanh là khỏi rồi."

Lôi Mông tràn đầy kích động: "Thật sự có thể khỏi?"

"Đương nhiên, ta trước nay chưa bao giờ dối gạt người." Còn không phải chỉ là gãy xương sao? Chút lòng thành mà thôi.

Lôi Mông đầy mặt kích động: "Đa tạ y sư đại nhân."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không có gì."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Lôi Mông rời đi, than thở "Cái tên này rất dễ thỏa mãn a!"

Trang Hạo cười cười, cảm thán: "Ở nơi này, què chân, lại không có người khác hỗ trợ, đại khái cách cái chết cũng không còn xa."

"Thực lực của ngươi thế nào?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Tương đương với dũng sĩ đồ đằng nhất tinh." Công pháp mà Kỳ Thiếu Vinh tu chỉnh dùng rất tốt, Trang Hạo tiến bộ vượt bậc, nhưng cũng có thể bởi vì đám người Trang Hạo không phải người thần huyết tộc, cũng không có tín ngưỡng đồ đằng, cho nên không có biểu tượng của đồ đằng ở trên người.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Không tồi, không tồi."

Trang Hạo cười nói: "Chờ thực lực của ta tới trình độ dũng sĩ đồ đằng ngũ tinh, ta liền có thể đi hái Âm Dương Thảo cho ngươi."

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Khẩu khí của ngươi thật lớn, ngươi cho rằng trình độ dũng sĩ đồ đằng ngũ tinh nói tới là có thể tới được sao?"

Trang Hạo cười cười: "Ở thế giới ban đầu ta có thể bò lên tới đỉnh, ở thế giới này ta cũng có thể."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Fred sắc mặt ngưng trọng đi đến.

Trang Hạo nhìn Fred, hỏi: "Fred, ngươi làm sao vậy?"

"Dã thú hình như đang di động về phía tây." Fred nói.

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu: "Di động về phía tây? Đi về phía tây làm gì?"

"Hiện tại là mùa đông, theo lý thuyết, dã thú đều nên trốn đi mới đúng, chạy đi phía tây làm cái gì, chẳng lẽ phía tây có cái gì tốt?" Trang Hạo suy đoán.

"Bộ lạc Phi Hổ không phải ở phía tây sao?" Kỳ Thiếu Vinh hơi do dự. Thực đơn của dã thú rất rộng, người cũng ở trong đó.

Fred lắc đầu: "Không giống, bọn họ hình như không phải đi về phía bộ lạc Phi Hổ."

Trang Hạo đứng lên, nói: "So với ở đây đoán, không bằng đi xem xem."

"Cẩn thận một chút!" Kỳ Thiếu Vinh dặn dò.

Trang Hạo gật đầu: "Ta biết."

Fred dò theo tung tích của đàn dã thú, phát hiện dã thú cũng không phải là đi về phía bộ lạc, nhưng mục tiêu của rất nhiều dã thú phải đi qua bộ lạc, cho nên bộ lạc gặp không ít tập kích.

Fred cùng Trang Hạo xa xa quan vọng, phát hiện bộ lạc hiện đang rất loạn.

Trang Hạo hơi nhìn qua Fred: "Có mấy đầu dã thú hình như đang công kích bộ lạc, ngươi muốn đi xem không?"

Fred lắc đầu: "Không cần." Hắn đối với bộ lạc đã tận tình tận nghĩa, bộ lạc lúc ấy từ bỏ hắn, hiện tại hắn cũng không cần thiết phải vì bộ lạc làm cái gì.

Fred cùng Trang Hạo đi theo dã thú tới một tòa núi, bên cạnh tòa núi tụ tập không ít dã thú cường đại.

"Bán Nguyệt Liên!" Fred nhìn hoa sen trên núi, kinh ngạc nói.

Trang Hạo nhìn Fred, hỏi: "Bán Nguyệt Liên! Đó là cái gì?"

"Là một loại hoa sen thập phần hiếm có, ta từng nhìn thấy trong tập sách tranh của hiến tế, Bán Nguyệt Liên có tác dụng đối với cả dũng sĩ lẫn dã thú, thời điểm Bán Nguyệt Liên sắp thành thục sẽ tản ra một mùi hương, hấp dẫn dã thú, bất quá, chờ đến khi Bán Nguyệt Liên hoàn toàn thành thục thì không còn loại mùi hương này."

Trang Hạo nhìn thấy mấy đầu dã thú cường tráng vây quanh Bán Nguyệt Liên.

"Đám dã thú này vì sao không động thủ?" Trang Hạo ngoài ý muốn hỏi.

Bên cạnh ngọn núi đã tụ tập không ít dã thú, đại đa số đều lựa chọn án binh bất động.

"Bán Nguyệt Liên còn chưa có nở rộ, hiện tại không có dược tính, cho nên dã thú đều không động thủ." Fred giải thích.

Trang Hạo nhìn hoa sen trên núi, hỏi: "Hoa sen này rốt cuộc có ích lợi gì?"

Fred hít sâu một hơi: "Thiên tài địa bảo, người có được một bước lên trời, nếu lấy được hoa sen kia, ăn vào hạt sen, ta hẳn là sẽ có thể trở thành dũng sĩ đồ đằng tam tinh."

Trang Hạo ánh mắt lóe lóe, "Ngươi xem thứ này còn bao lâu nữa thì thành thục?"

Fred châm chước một chút, đáp: "Bảy ngày đi."

"Có người tới." Trang Hạo nói.

Fred cùng Trang Hạo tránh sang một bên, nhìn thấy dũng sĩ của bộ lạc Phi Hổ chạy tới.

"Quả nhiên tới." Trang Hạo thầm nghĩ: Dã thú động tĩnh lớn như vậy, không có đạo lý người của bộ lạc Phi Hổ lại không cảm thấy gì!

Tộc trưởng bộ lạc Phi Hổ nhìn về phía Bán Nguyệt Liên, ánh mắt nóng cháy.

Trang Hạo cùng Fred ẩn tàng hơi thở, trốn trong rừng.

"Tình địch đào góc tường của ngươi cũng tới a!" Trang Hạo hài hước nhìn Fred nói.

Fred trầm mặt xuống: "Nếu Mil thích hắn liền nhường cho hắn đi."

Fred nhắm mắt lại, hắn nguyên bản cho rằng Mil sẽ là người làm bạn với hắn cả đời, hiện tại lại phát hiện, Mil căn bản không thích hợp với hắn, Fred cho rằng, mất đi Mil, hắn sẽ rất thương tâm, nhưng hiện tại hắn chỉ là kinh hãi.

Người của bộ lạc Phi Hổ quan sát một hồi liền rời đi.

"Bọn họ đi rồi." Trang Hạo nói.

Fred gật đầu: "Thời gian chưa tới, ở lại nơi này cũng không làm được gì."

"Ngươi xem người của bộ lạc Phi Hổ sẽ có hứng thú với Bán Nguyệt Liên không?" Trang Hạo hỏi.

Fred gật đầu: "Hẳn là sẽ có đi."

Trang Hạo híp mắt, bất đắc dĩ nói: "Nếu như thế, chúng ta liền nhiều thêm mấy đối thủ."

Fred nhìn Bán Nguyệt Liên trên núi, cũng cảm thấy rất đỏ mắt.

Trang Hạo nhún vai: "Mặc kệ cái này, chúng ta trở về trước đi, ra ngoài lâu rồi, Thiếu Vinh sẽ lo lắng."

Fred nhìn Trang Hạo: "Trang thiếu cùng y sư đại nhân tình cảm rất tốt a!"

Trang Hạo cười cười: "Duyên phận giữa chúng ta người bình thường sẽ không hiểu nổi."

Fred: ".....".

Méoo: Tui rất xin lỗi về trục trặc tối hôm qua, giờ tui mới sửa được, mong mọi người thông cảm (^人^)

------oOo------

Chương 245: Tranh đoạt Bán Nguyệt Liên

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 245

Chương 245: Tranh đoạt Bán Nguyệt Liên

Jesse đi bên cạnh tộc trưởng Tân Lực, tâm tình khó có thể bình tĩnh.

Bán Nguyệt Liên là thiên tài địa bảo khó gặp, thông thường chỉ xuất hiện ở đại bộ lạc đỉnh cấp có địa thế tốt.

"Tộc trưởng, nếu có thể lấy được Bán Nguyệt Liên, bên trong bộ lạc có phải sẽ có thể có thêm hai dũng sĩ đồ đằng?" Jesse hỏi.

Tân Lực gật đầu: "Không sai, hạt sen của Bán Nguyệt Liên có thể gia tăng sác xuất dũng sĩ trở thành dũng sĩ đồ đằng, bên trong bộ lạc có không ít người có tiềm lực tốt, nếu được hạt sen của Bán Nguyệt Liên kích thích, thêm hai dũng sĩ đồ đằng hẳn cũng không phải việc khó gì."

Jesse hai mắt sáng lên, bên trong bộ lạc có không ít dũng sĩ, nhưng dũng sĩ đồ đằng lại ít như lông phượng sừng lân, Jesse vô số lần hy vọng hắn có thể trở thành dũng sĩ đồ đằng, trước sau lại không được như ước nguyện, hiện tại cơ hội như vậy bày ra trước mắt, Jesse nhịn không được nhiệt huyết sôi trào lên.

Mấy dũng sĩ khe khẽ nói nhỏ, sắc mặt lẫn lộn mong chờ cùng lo lắng.

"Bên kia có nhiều dã thú như vậy, muốn đắc thủ sợ rằng không quá

dễ!"

"Muốn đạt được thiên tài địa bảo đương nhiên phải trả một ít đại giới."

"Không biết từ nơi nào ra nhiều dã thú như vậy, đám súc sinh này thật phiền chán."

"Nếu như thật sự có thể lấy được thì tốt rồi, nếu bộ lạc có thêm mấy dũng sĩ đồ đằng, mùa đông này sẽ tốt hơn một chút."

.....

Tin tức về Bán Nguyệt Liên rất nhanh liền truyền đi khắp bộ lạc Phi Hổ, chọc cho không ít người tình cảm dâng trào.

.....

Trong sơn động, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, dò hỏi: "Bán Nguyệt Liên?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, nghe nói hạt sen của Bán Nguyệt Liên rất kỳ diệu, có thể tăng mạnh thực lực."

Kỳ Thiếu Vinh châm chước một chút, lại hỏi: "Còn bảy ngày nữa?"

"Đúng vậy."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu: "Rốt cuộc cũng tới phiên ta lên sân khấu, đến lúc đó ta sẽ đi cùng."

Fred nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Y sư đại nhân, ngươi cũng muốn đi cùng sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đương nhiên, ngươi có lẽ không biết một điều, cao thủ luôn đợi tới thời khắc mấu chốt mới ra sân khấu, mà hiện tại thời cơ này rốt cuộc cũng tới, đã đến lúc cho các ngươi xem

thực lực của ta!"

Fred: "....."

Tân Đa Lôi nhìn Kỳ Thiếu Vinh khí phách hăng hái, bất đắc dĩ nói: "Kỳ thiếu, bên ngoài rất lạnh, ngươi không phải sợ lạnh sao?"

Kỳ Thiếu Vinh không vui nheo mắt nhìn Tân Đa Lôi một cái, tiểu tử Tân Đa Lôi này là có ý gì, chướng mắt hắn sao?

Fred hơi nhìn qua Trang Hạo, nghiêm túc nói: "Trang thiếu, đàn dã thú nếu như bạo động lên sẽ rất nguy hiểm."

Kỳ Thiếu Vinh mày nhảy nhảy, tốt nha, đệ đệ khinh thường hắn, ca ca cũng khinh thường hắn, đôi huynh đệ này thật sự là cùng một cái tính tình.

Trang Hạo cười cười: "Ta biết, nhưng Thiếu Vinh không thành vấn đề." Kỳ Thiếu Vinh trước nay chưa bao giờ là kẻ yếu.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred: "Đừng có khinh thường người khác, phải biết rằng, ta cũng từng đánh bại A Hạo!"

Tân Đa Lôi hồ nghi nhìn về phía Trang Hạo: "Ngươi có phải nhường hắn không?"

Trang Hạo: "....." Thật sự là không có, chỉ là phương pháp mà Thiếu Vinh dùng lần đó thật sự không thể nói là quang minh.

Kỳ Thiếu Vinh thấy Dịch Phàm đi ra, hỏi: "Dịch Phàm, có loại mê dược nào có thể đánh đổ toàn bộ đám dã thú không?"

Dịch Phàm nhíu mày lại: "Cái này chỉ sợ có hơi khó, bất quá, có thể nghĩ biện pháp, toàn bộ đánh đổ là không có khả năng, nhưng suy yếu chiến lực thì hẳn là có thể."

Mộ Đình Hiên đảo đảo mắt, nói: "Mấy ngày trước ta tìm được mấy

loại dược thảo, có thể điều chế thành mê dược, đến lúc đó thử xem xem."

.....

Bộ lạc Phi Hổ.

Khải Phong nhìn Tân Nhai, hỏi: "Chúng ta thật sự phải gia nhập vào tranh đoạt Bán Nguyệt Liên sao?"

Jesse khó hiểu nhìn Khải Phong: "Khải Phong, ngươi cảm thấy bộ lạc không nên gia nhập tranh đoạt Bán Nguyệt Liên sao?"

Khải Phong miễn cưỡng cười cười: "Gần đây dã thú tới vây công bộ lạc càng lúc càng nhiều, nếu bộ lạc điều động toàn bộ cao thủ đi cướp đoạt Bán Nguyệt Liên sẽ dễ dàng tạo thành khoảng trống."

Jesse không cho là đúng nói: "Đây chính là cơ hội tốt, mất đi cơ hội này, không biết khi nào chúng ta mới có thể đụng phải loại thiên tài địa bảo như vậy lần nữa, nếu chúng ta không động thủ, để Bán Nguyệt Liên rơi vào trong tay đàn dã thú, có lẽ sẽ ra đời dã thú càng đáng sợ thêm, như vậy, bộ lạc liền nguy hiểm."

Khải Phong hít sâu một hơi: "Nói cũng phải!"

"Chỉ cần Bán Nguyệt Liên tới tay, bộ lạc liền có thể nhiều thêm mấy cường giả đồ đằng." Jesse khí phách hăng hái nói, tựa hồ như hắn đã trở thành cường giả đồ đằng.

"Nói dễ hơn làm!" Khải Phong thở dài một hơi.

Jesse bất mãn nhìn Khải Phong: "Khải Phong, sao ngươi lại luôn nói mấy lời ủ rũ như vậy!"

Tân Nhai hít sâu một hơi, khuyên nhủ: "Trong bộ lạc không có nhiều cao thủ, Khải Phong lo lắng cũng không phải là không có đạo lý."

"Không biết có thể nhờ Fred hỗ trợ hay không." Một dũng sĩ nói.

Jesse không vui trừng người nọ: "Fred đã rời khỏi bộ lạc, muốn nhờ hắn hỗ trợ không dễ dàng a!"

Trong lòng Jesse vẫn có vài phần đố kỵ, lần trước bọn họ nhờ Fred hỗ trợ, Fred lại lấy toàn bộ gan cùng máu đầu tâm của sơn ưng đi, lần này nếu bọn họ mời Fred hỗ trợ, Fred hơn phân nửa sẽ muốn báo đáp.

Jesse thầm nghĩ: Hạt sen của Bán Nguyệt Liên vốn không nhiều, bên trong bộ lạc lại có không ít người có tiềm lực, chỉ khi nào lấy được toàn bộ hạt sen hắn mới có khả năng được chia phần, nếu phải trả thù lao cho Fred, hắn rất có thể sẽ mất đi hạt sen.

"Có lẽ Fred cũng sẽ có hứng thú với Bán Nguyệt Liên." Tân Nhai nói.

Jesse miễn cưỡng cười cười: "Fred có lợi hại đến đâu hắn cũng chỉ có một người, Tân Đa Lôi lại là một con gà mờ, không giúp gì được cho hắn, hắn có muốn cướp Bán Nguyệt Liên cũng không dễ dàng a!"

Tân Nhai thở dài: "Fred hình như đang trốn chúng ta, trong chốc lát cũng không tìm được người, vẫn là thôi đi."

.....

Bảy ngày sau.

Kỳ Thiếu Vinh lau chùi cung tiễn trong tay, nói: "Được rồi, chúng ta đi thôi."

Tân Đa Lôi tràn đầy hưng phấn nói: "Nếu có thể lấy được Bán Nguyệt Liên, nói không chừng ta cũng có thể trở thành dũng sĩ đồ đằng, như vậy ta sẽ chính là dũng sĩ đồ đằng trẻ tuổi nhất bộ lạc trong mấy năm qua!"

Từ sau khi tu luyện công pháp hoàn chỉnh của Kỳ Thiếu Vinh, thực lực của Tân Đa Lôi liền tiến bộ vượt bậc, thực lực tăng lên khiến Tân Đa Lôi sinh động hơn nhiều.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi một cái: "Trời còn chưa có tối đâu, ngươi đã bắt đầu nằm mơ rồi!"

Tân Đa Lôi: "....."

Trang Hạo nhìn mọi người, nói: "Thời gian sắp tới, chúng ta lên đường thôi."

Thời điểm đám người Kỳ Thiếu Vinh đuổi tới ngọn núi xuất hiện Bán Nguyệt Liên, phụ cận đã có không ít dã thú chiếm đóng.

Đám người Trang Hạo phát hiện, người của bộ lạc Phi Hổ cũng tới rồi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái: "Người của bộ lạc Phi Hổ phát hiện chúng ta."

Trang Hạo gật đầu: "Ta biết."

Tân Đa Lôi nhìn Fred, nói: "Đại ca, bộ lạc cử không ít người tới!"

Fred gật đầu: "Ừm."

Tân Đa Lôi nhún vai: "Bọn họ cử nhiều người tới cũng không có tác dụng gì, chúng ta nhiều cao thủ."

Fred híp mắt: "Được rồi, đừng nói chuyện, sắp bắt đầu rồi."

.....

Thời điểm đám người Fred quan sát người của bộ lạc Phi Hổ, người của bộ lạc Phi Hổ cũng đang quan sát đám người Fred.

Tân Nhai nhìn về phía đám người Fred ẩn nấp, tâm tình phức tạp: "Fred cũng tới."

"Hắn đại khái là đầu phục bộ lạc khác đi, hắn không phải tới một mình." Jesse nói.

Tân Nhai mím môi: "Nhìn dáng vẻ này xem ra Fred quả nhiên cũng có hứng thú với Bán Nguyệt Liên, không biết mấy người bên cạnh hắn là ai."

"Người hắn mang tới đều rất gầy yếu, đại khái cũng không làm được gì."

"Lôi Mông cũng ở đó a!" Tân Nhai nhìn thấy người bên cạnh Fred, giật nảy mình.

Jesse híp mắt lại, ngữ khí ác liệt hừ mạnh: "Ta biết hắn rời khỏi bộ lạc là để nhờ cậy Fred mà!"

"Chân Lôi Mông bị thương, sao Fred lại mang hắn tới?" Một dũng sĩ khó hiểu nói.

"Chân Lôi Mông, hình như là khỏi rồi." Khải Phong lên tiếng.

"Sao có thể." Jesse không cho là đúng. Chân Lôi Mông đã bị hiến tế phán tử hình, chính bởi vậy bộ lạc mới không có phân thịt cho Lôi Mông.

Tân Lực không vui cắt đứt: "Được rồi, đừng để ý bọn họ, Bán Nguyệt Liên sắp nở."

.....

Cánh hoa Bán Nguyệt Liên từng chút một nở ra, dã thú chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc sôi nổi nhào về phía Bán Nguyệt Liên.

Đàn mãng xà bảo hộ Bán Nguyệt Liên lập tức phấn khởi đón đánh.

Độc tính của đàn mãng xà rất kịch liệt, dã thú bị chúng nó cắn trúng sôi nổi ngã xuống.

Đàn dã thú loạn thành một đoạn, phụ cận Bán Nguyệt Liên quả thực trở thành hiện trường máy xay thịt kiểu lớn.

Tân Đa Lôi kích động lên tiếng: "Chúng ta khi nào ra tay?"

Trang Hạo híp mắt lại: "Ta đi hái Bán Nguyệt Liên, các ngươi hỗ trợ yểm hộ ta."

Fred cau mày: "Bằng không để ta đi đi."

Trang Hạo đứng lên, dùng ngữ khí không cho phép cự tuyệt: "Không cần, ta đi."

Thân ảnh Trang Hạo rất nhanh liền lọt vào đàn thú, vừa nhìn thấy Trang Hạo, đàn thú nhất thời xôn xao lên.

Jesse nhìn Trang Hạo lao vào trong đàn thú, vui sướng khi người gặp họa nói: "Người này là muốn chết sao?"

"Bắn tên!" Kỳ Thiếu Vinh lạnh lùng ra lệnh.

Đám người Fred sôi nổi cầm cung tiễn, ngăn cản dã thú ý đồ công kích Trang Hạo.

Trang Hạo vung roi, câu lấy Bán Nguyệt Liên, nhổ Bán Nguyệt Liên từ tận gốc.

Nhất cử nhất động này của Trang Hạo tức khắc chọc cho rất nhiều người phẫn nộ, một đám dã thú sôi nổi nhào về phía Trang Hạo, Trang Hạo vung tay, một bao lớn mê dược bị ném ra, dưới tác dụng của mê dược, không ít dã thú đều khụy xuống, nhưng rất nhiều dã thú bản thân mang độc lại không chịu ảnh hưởng, như cũ nhào về

phía Trang Hạo.

Đôi mắt Trang Hạo khẽ lóe ánh kim, đàn dã thú nguyên bản muốn tấn công Trang Hạo nhất thời lùi lại một bước.

Trang Hạo đạp lên đầu một con cá sấu, nhanh chóng chạy trốn đi.

Đám người Kỳ Thiếu Vinh không ngừng bắn tên, ngăn cản dã thú đuổi theo.

"Mau đuổi theo!" Tân Lực sốt ruột hô lên.

Tân Lực vốn dĩ thấy Fred cũng ở đây, muốn chờ sau khi Fred cùng đàn dã thú lưỡng bại câu thương rồi nhặt cái tiện nghi, mắt thấy Bán Nguyệt Liên bị Trang Hạo mang đi, Tân Lực rốt cuộc không nhịn được nữa.

------oOo------

Chương 246: Phân hạt sen

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 246

Chương 246: Phân hạt sen

Tốc độ của Trang Hạo cực nhanh, tốc độ của dã thú cũng nhanh.

Đám người Kỳ Thiếu Vinh không ngừng yểm hộ Trang Hạo chạy trốn.

Trang Hạo tán loạn khắp nơi, Kỳ Thiếu Vinh đi theo nửa đường, rốt cuộc cũng mất đi thân ảnh của Trang Hạo.

Trang Hạo mang theo đám dã thú xoay ba vòng lớn mới cắt đuôi hết được chúng dã thú cùng người bộ lạc Phi Hổ, trở lại sơn động.

Tân Đa Lôi nhìn Trang Hạo phong trần mệt mỏi trở về, hai mắt tràn đầy sùng bái, "Trang Hạo, thật xin lỗi, ngươi chạy quá nhanh, chúng ta đuổi theo không kịp."

Trang Hạo không thèm để ý cười nói: "Không sao."

Trang Hạo lấy ra Bán Nguyệt Liên, hỏi: "Thứ này phải dùng như thế nào?"

"Ăn sống là được, mỗi người dùng nhiều nhất hai viên hạt sen, thêm nữa sẽ không thể chịu nổi, dùng viên hạt sen đầu hiệu quả sẽ tốt nhất." Tân Đa Lôi đáp.

Trang Hạo nhìn đài sen trong tay: "Tổng cộng chỉ có tám hạt sen a!"

Bốn người Kỳ Thiếu Vinh, huynh đệ Fred, cùng với Lôi Mông, tổng cộng bảy người, bởi vì Lôi Mông cũng ra lực, Kỳ Thiếu Vinh cũng phân hạt sen cho cả Lôi Mông, một viên dư thừa cho Trang Hạo.

Lôi Mông kích động nhìn hạt sen trong tay, thế nào cũng không nghĩ tới hắn cư nhiên có được cơ duyên như vậy.

Sau khi phân xong hạt sen, mỗi người liền đi tu luyện, đám người Kỳ Thiếu Vinh không biết, bên ngoài bộ lạc Phi Hổ đã phái không ít nhân thủ đi tìm kiếm bọn họ.

.....

Khải Phong nhìn sắc trời, hậm hực nói: "Sắc trời đã trễ thế này, chúng ta còn phải tìm người sao?"

Già Đạt gật đầu: "Đương nhiên phải tìm, tìm được người mới có thể dùng vật tư đổi hạt sen với bọn họ, nhanh lên đi, chờ bọn họ dùng xong hạt sen, chúng ta có tìm được người cũng vô dụng."

Khải Phong cười khổ một tiếng, "Có lẽ bọn họ đã dùng."

Khải Phong thầm nghĩ: Nếu hắn lấy được trân bảo như vậy, nhất định sẽ lập tức đi dùng, đoạn tuyệt hậu hoạn.

Già Đạt hâm mộ nói: "Nghe nói Bán Nguyệt Liên chẳng những có thể trợ giúp dũng sĩ bình thường trở thành dũng sĩ đồ đằng, còn có thể trợ giúp dũng sĩ đồ đằng nâng cao một bước, chỗ tốt rất lớn."

"Đúng vậy! Không biết người ra tay cướp đi Bán Nguyệt Liên kia là ai, tốc độ thật nhanh, hẳn cũng là một dũng sĩ đồ đằng."

Già Đạt híp mắt lại, suy tư một chút: "Người kia rất có thể là người thủ hộ của du y đã cứu trợ Fred, ngươi có phát hiện không, chân của Lôi Mông khỏi rồi, hiến tế rõ ràng đã nói không khỏi được."

Khải Phong gật đầu: "Nhìn dáng vẻ này xem ra vị du y kia rất ghê

gớm! Bất quá, vị du y kia có bản lĩnh như vậy, sớm nên được đại bộ lạc thu vào mới đúng, vì sao lại xuất hiện ở đây."

"Không biết, có lẽ Fred biết đi."

"Người cướp đi Bán Nguyệt Liên kia hình như có một loại thuốc bột có thể làm dã thú hôn mê, nếu bộ lạc có loại thuốc bột này, về sau đi săn thú sẽ dễ dàng hơn nhiều." Già Đạt khát khao nói.

"Vậy người ta cũng phải nguyện ý cho mới được, bình thường loại phương thuốc kia đều là bí mật bất truyền của các đại bộ lạc." Khải Phong tiếc nuối thở dài.

Già Đạt gật đầu: "Nói cũng phải!"

.....

Dùng hạt sen của Bán Nguyệt Liên, Tân Đa Lôi thuận lợi trở thành cường giả đồ đằng.

Tân Đa Lôi nhảy nhót nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Y sư đại nhân, ngươi xem, ta cũng là cường giả đồ đằng, ta rất lợi hại đi!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Ngươi rất lợi hại."

"Không nghĩ tới ta cũng có thể có ngày hôm nay." Tân Đa Lôi hưng phấn kêu la.

Tân Đa Lôi cảm thấy cả người đều tràn ngập lực lượng, hận không thể tìm người đánh một trận.

Kỳ Thiếu Vinh cười nói: "Tư chất của ngươi phi thường tốt, có thể trở thành cường giả đồ đằng cũng là chuyện thuận lý thành chương."

Tân Đa Lôi cúi đầu, trong lòng hơi chua, tư chất của hắn đúng là rất tốt, nhưng vật tư bộ lạc phân cho hắn lại luôn không nhiều, phẩm

chất lại tương đối kém, cho dù như vậy, thực lực của hắn vẫn cao hơn bạn cùng lứa không ít.

Trong khoảng thời gian này, hắn có công pháp càng hoàn chỉnh hơn công pháp của bộ lạc, có máu dã thú phẩm chất tốt hơn, cho dù không có hạt sen của Bán Nguyệt Liên, thực lực của hắn cũng có thể nói là tiến bộ vượt bậc.

Tân Đa Lôi thầm nghĩ: Nếu bây giờ còn ở trong bộ lạc, thực lực của hắn nhất định không thể tiến bộ nhanh như vậy, nếu còn ở bộ lạc, cho dù ca ca lấy được Bán Nguyệt Liên, đến cuối cùng ca ca một viên hạt sen cũng không được phân đến, càng đừng nói là hắn.

Lôi Mông không có trở thành cường giả đồ đằng, nhưng thực lực vẫn tiến bộ nhảy vọt.

"Y sư đại nhân, ngươi cảm giác thế nào?" Tân Đa Lôi hỏi.

"Ta cảm thấy rất tốt, hình như không còn lạnh nữa, cái thứ này rất có tác dụng a, nếu không có nó, mùa đông này ta liền phải lạnh chết." Kỳ Thiếu Vinh đầy mặt say mê đáp.

Tân Đa Lôi cười khan một tiếng, không biết như thế nào, Tân Đa Lôi cảm thấy, Kỳ Thiếu Vinh vừa nói xong như vậy, hạt sen của Bán Nguyệt Liên liền trở nên rất rẻ mạt.

Trang Hạo đi ra, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, nhướng mày nói: "A Hạo, thực lực của ngươi lại tăng lên không ít!"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy!"

"A Hạo, thời điểm ngươi đối phó với đám dã thú, ta nhìn thấy mắt của ngươi hình như sáng lên, sau đó đám dã thú liền lui một bước, ngươi làm sao làm được?" Tân Đa Lôi tò mò hỏi.

Trang Hạo cười cười: "Ngươi nhìn lầm rồi."

Tân Đa Lôi nghi hoặc: "Là ta nhìn lầm sao?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, ngươi khẳng định là nhìn lầm rồi."

Tân Đa Lôi: "....."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, Trang Hạo là ngự thú sư, có năng lực áp đảo dã thú, năng lực này ở đây tuy rằng bị hạn chế, nhưng ít nhiều vẫn có chút tác dụng, theo thực lực của Trang Hạo tăng lên, lực uy hiếp của Trang Hạo đối với dã thú ở thế giới này cũng tăng lên.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn ra ngoài: "Tuyết lại rơi a!"

"Y sư đại nhân, nếu ngươi sợ lạnh, ta ra ngoài tìm chút củi lửa." Tân Đa Lôi xung phong nhận việc.

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Tân Đa Lôi: "Bên ngoài tuyết rơi không nhỏ, ngươi muốn đi tìm củi lửa?"

"Gió tuyết cũng không thể ngăn được dũng sĩ đồ đằng." Tân Đa Lôi vỗ vỗ ngực, mặt mày hớn hở nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi: "Ngươi muốn đi thì đi đi, cẩn thận một chút!"

Tân Đa Lôi gật đầu, giống như con thỏ nhảy ra ngoài.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, nói: "Tiểu tử này rất tích cực a!"

Fred cười cười: "Tân Đa Lôi đại khái là nhẫn quá lâu, cho nên muốn phát tiết một chút đi, lấy thực lực của hắn hiện tại, cẩn thận một chút là không có vấn đề gì."

.....

Tân Đa Lôi linh hoạt không mục tiêu nhảy trong rừng.

"Tân Đa Lôi!"

Nghe thấy có người gọi tên mình, Tân Đa Lôi nhìn về phía người tới, "Jesse, sao ngươi lại ở đây? Thời tiết lạnh như vậy, các ngươi nên hoạt động ở gần bộ lạc một chút mới đúng!"

Tân Nhai nhìn Tân Đa Lôi, đột nhiên trừng lớn mắt: "Tân Đa Lôi, ngươi trở thành dũng sĩ đồ đặc?"

Tân Đa Lôi khoe khoang gật đầu: "Đúng vậy! Rất lợi hại đi."

"Hạt sen Bán Nguyệt Liên đâu?" Jesse kích động hỏi.

"Ăn sạch a!" Tân Đa Lôi đương nhiên đáp.

"Đều ăn hết?" Jesse không cam lòng hỏi.

Tân Đa Lôi nhìn biểu tình của Jesse, trong lòng dâng lên một cỗ khoái cảm, Tân Đa Lôi nghiêng đầu, ác liệt nói: "Đương nhiên, chúng ta có bảy người, tổng cộng chỉ có tám viên hạt sen, căn bản là không đủ phân, ta chỉ được phân cho một viên, mà hiệu quả của Bán Nguyệt Liên thật sự là quá tốt, các ngươi xem, hiện giờ ta đã là dũng sĩ đồ đằng!"

Jesse nhìn bộ dáng khí phách hăng hái của Tân Đa Lôi, ghen ghét đến đỏ mắt, Jesse nằm mơ cũng muốn trở thành dũng sĩ đồ đằng, lại luôn không thể thành công, Jesse không nghĩ tới tiểu quỷ Tân Đa Lôi này lại trước hắn một bước trở thành dũng sĩ đồ đằng.

Tân Nhai nhìn Tân Đa Lôi, hít sâu một hơi, nói: "Tân Đa Lôi, tình huống của bộ lạc bây giờ không tốt lắm, nếu ngươi cùng ca ca nguyện ý trở về bộ lạc....."

Tân Đa Lôi cười đáp: "Không cần, hiện tại chúng ta rất tốt, trước đây cũng không có tốt như vậy."

Tân Nhai vốn còn muốn khuyên mấy cây, nhìn bộ dáng thần thái phi

dương của Tân Đa Lôi, lời muốn ra liền kẹt lại.

"Tân Đa Lôi, các ngươi đầu phục bộ lạc khác?" Jesse hỏi.

Tân Đa Lôi không vui nhìn Jesse một cái: "Xem như vậy đi."

"Huynh đệ các ngươi phản bội bộ lạc?"

Tân Đa Lôi không thèm để ý cười nói: "Không tính đi, chúng ta từ sớm đã bị đuổi khỏi bộ lạc."

Jesse: "....."

.....

Tân Đa Lôi ôm một đống củi lửa trở về sơn động, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi, nói: "Ngươi hình như rất cao hứng?"

"Ta gặp được mấy người Jesse." Tân Đa Lôi đáp.

Lôi Mông nghe vậy nhìn về phía Tân Đa Lôi: "Ngươi gặp được bọn họ?"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Đúng vậy! Jesse nhìn thấy ta sắc mặt xinh đẹp vô cùng, tên ngốc kia giờ đã không phải là đối thủ của ta."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Vậy rất tốt a!"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Đúng vậy! Bây giờ ta gặp lại bọn họ xem như là dương mi thổ khí, Tân Nhai muốn mời ta cùng ca ca trở về bộ lạc, ta mới không thèm!" Ca ca vì bộ lạc làm nhiều như vậy, không phải nói vứt bỏ liền vứt bỏ sao.

Fred nhìn Tân Đa Lôi, hỏi: "Bọn họ hỏi chuyện Bán Nguyệt Liên không?"

Tân Đa Lôi gật đầu, "Tự nhiên hỏi, ta nói cho bọn họ đã ăn sạch,

mấy tên kia xem chừng thất vọng lắm." Tân Đa Lôi thầm nghĩ: Cái tên Jesse ngu ngốc kia đại khái muốn từ trên tay bọn họ mua lại hạt sen của Bán Nguyệt Liên đi, hắn mơ đẹp quá.

"Đúng rồi, Tân Nhai hỏi lai lịch của y sư đại nhân." Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Phải vậy không? Ngươi nói chưa?"

"Ta dựa theo lời ngươi nói, nói lại cho bọn họ, tư tế đại nhân ngươi cùng Trang Hạo có tư tình, liền tư bôn." Tân Đa Lôi sắc mặt cổ quái nhìn Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh vừa lòng gật đầu: "Vậy là tốt rồi."

Tân Đa Lôi nhịn không được hỏi: "Y sư đại nhân, ngươi cảm thấy nói như vậy được sao?"

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Tân Đa Lôi: "Có cái gì không tốt sao?"

"Hiến tế đều là người gần với thần nhất, yêu cầu bảo trì thân thể thuần khiết, nếu hiến tế cùng người khác tư thông, mọi người sẽ cảm thấy người nọ rất dâm đãng, đại nghịch bất đạo." Tân Đa Lôi giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Ý của ngươi là, lời này truyền ra, người của bộ lạc các ngươi sẽ cảm thấy ta rất dâm đãng?"

Tân Đa Lôi gật đầu.

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử thối đáng chết này, như vậy cũng không nói sớm một chút, giờ lời đã thả ra, mới đi thả ngựa sau pháo.

------oOo------

Chương 247: Đối phó Kiếm Long

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 247

Chương 247: Đối phó Kiếm Long

Chuyện về Bán Nguyệt Liên sớm đã truyền đi khắp bộ lạc.

Người bên trong bộ lạc nguyên bản đều đang chờ đợi cao thủ trong bộ lạc có thu hoạch, kết quả, một đống lớn dũng sĩ tay không trở về, không ít người đều cảm thấy rất tiếc nuối.

"Mil, nghe nói Tân Đa Lôi cũng trở thành dũng sĩ đồ đằng, ngươi biết không?" Hi Mễ Á nhìn Mil hỏi.

Mil lắc đầu: "Ta không biết!"

Ấn tượng của Mil đối với Tân Đa Lôi không tốt lắm, đột nhiên nghe nói Tân Đa Lôi cũng trở thành dũng sĩ đồ đằng, tâm tình không khỏi có chút khác thường.

"Ngươi không biết sao? Sao ngươi lại không biết? Chẳng lẽ Jesse không nói cho ngươi việc này, việc này rất rõ ràng a!"

"Không có." Mil cúi đầu, thầm nghĩ: Khoảng thời gian này Jesse rất lãnh đạm với nàng, sao có thể nói cho nàng những chuyện này.

Hi Mễ Á nhún vai, cảm thán: "Huynh đệ Fred đúng là ghê gớm, cả hai đều là dũng sĩ đồ đằng, nghe nói Fred đã trở thành dũng sĩ đồ đằng nhị tinh."

Mil cúi đầu, trong lòng dâng lên hối ý, tuy rằng tộc trưởng cùng hiến tế đại nhân không cho phép mọi người nói về Fred, nhưng ngấm ngầm, mọi người vẫn rất thích thảo luận, Mil đã nghe không ít người nói về Fred.

Không ít người đều tỏ vẻ tiếc nuối về chuyện của nàng cùng Fred, cho rằng nàng từ bỏ Fred thật sự quá không nên, trên thực tế, Mil đã hối hận.

Hiện tại trong bộ lạc chỉ còn hai dũng sĩ đồ đằng là tộc trưởng cùng một tộc lão, mà huynh đệ Fred thì đều đã trở thành dũng sĩ đồ đằng, thực lực của Fred cao hơn các dũng sĩ trong bộ lạc quá nhiều.

Jesse mở cửa, đi đến, Hi Mễ Á nhìn thấy Jesse tiến vào, thè lưỡi, ngượng ngùng nói: "Ta đi trước."

Jesse sắc mặt không vui nhìn Hi Mễ Á rời đi, chuyển ánh mắt tới trên người Mil, "Hi Mễ Á tới làm cái gì?"

"Tới nói chuyện phiếm." Mil đáp.

"Nàng nói với ngươi về Fred đi." Jesse trào phúng nói.

Hi Mễ Á lúc trước cũng nhiễm bệnh hủi, sau đó nhờ phương thuốc của Fred, khôi phục lại.

Bởi vì hiến tế từng nói muốn thiêu hết người bị bệnh, Hi Mễ Á đối với hiến tế lòng mang khúc mắc, mà Fred cung cấp phương thuốc liền trở thành cứu tinh, nàng thường xuyên ngầm truyền Fred rất ghê gớm.

Mil gật đầu: "Nói."

"Ngươi có phải hối hận không! Biết Fred hiện tại đi theo một hiến tế dâm đãng của bộ lạc khác, ngươi hối hận đi?" Jesse trào phúng hỏi.

Mil không kiên nhẫn nhìn Jesse một cái, không nói gì, tranh chấp như vậy đã phát sinh rất nhiều lần, Mil không khỏi cảm thấy thật đần độn vô vị.

.....

Đám người Trang Hạo đi vội trong gió tuyết, sau khi dùng hạt sen của Bán Nguyệt Liên, thực lực của bọn họ liền tiến bộ vượt bậc, cho dù đi trong trời đầy gió tuyết cũng không cảm thấy lạnh.

"Tiếng hô là từ nơi này truyền tới." Fred chỉ một phương.

"Đi thôi, quái vật này luôn gào bậy, khiến Thiếu Vinh ngủ cũng không yên." Trang Hạo nói.

Thời điểm đám người Trang Hạo đến, phát hiện người của bộ lạc Phi Hổ cũng có mặt.

Một đầu Kiếm Long không ngừng gào rú, bụng Kiếm Long động đậy không ngừng.

Jesse nhìn thấy đoàn người Fred tới, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Fred, đầu Kiếm Long này chúng ta nhìn trúng trước!" Jesse nhanh chóng đi tới, ngăn trước mặt Fred.

Fred sắc mặt đổi đổi, Trang Hạo không thèm để ý cười nói: "Nếu như các ngươi nhìn trúng, chúng ta đi là được."

Ánh mắt Jesse đảo qua trên người Trang Hạo, Jesse nguyên bản cảm thấy đoàn người này thực lực của Fred mạnh nhất, Fred sẽ là chủ sự, kết quả sau đó mới phát hiện, người gầy yếu gọi Trang Hạo này mới là chủ sự.

Trang Hạo vừa lên tiếng, đám người Fred cũng không có phản bác, thống khoái rời đi.

Jesse nhìn đoàn người Trang Hạo rời đi dứt khoát, trong lòng dâng lên một cỗ dự cảm xấu.

Tân Nhai đảo mắt qua, nhìn Jesse một cái, hỏi: "Bọn họ đi rồi?"

Jesse gật đầu: "Đúng vậy! Bọn họ rời đi rất dứt khoát, không biết có phải là có bẫy rập gì không."

"Fred vẫn có chút nghĩa khí, nhanh thu phục đầu Kiếm Long này đi, kéo dài chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện."

.....

Tân Đa Lôi đi theo phía sau Trang Hạo, rầu rĩ không vui nói: "Chúng ta cứ như vậy rời đi sao?"

"Tới trước được trước, chúng ta ra tay chậm, không cần phải đoạt với bọn họ." Trang Hạo an ủi.

"Máu của Kiếm Long chính là báu vật vô giá a, vận khí của đám người kia thật tốt, cư nhiên tìm được một đầu Kiếm Long mang thai bị thương."

Trang Hạo cười lạnh một tiếng: "Vận khí của bọn họ cũng không có tốt đi đâu."

Tân Đa Lôi khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Vì sao? Chẳng lẽ ngươi cảm thấy bọn họ không bắt được Kiếm Long?"

"Đương nhiên không phải, bọn họ nhiều người như vậy, nếu ngay cả một đầu Kiếm Long mang thai bị thương cũng không bắt được, vậy cũng quá vô dụng!" Trang Hạo nhún vai nói.

"Vậy vì sao ngươi lại nói thế?"

Trang Hạo cười cười: "Đầu Kiếm Long kia mang thai, nếu thân mật của nó biết bạn lữ đang bị người vây công, vậy sẽ tức giận."

Tân Đa Lôi lắc đầu: "A Hạo, ngươi không biết sao? Kiếm Long đều hành động một mình."

Trang Hạo cười cười: "Thì ra là thế, bất quá, hai con này có thể là quái thai."

Tân Đa Lôi trừng lớn mắt: "Ngươi nói thật?"

Một tiếng rống táo bạo truyền tới, tiếng rống đinh tai nhức óc thẩm thấu tức giận nồng đậm.

Tân Đa Lôi kinh ngạc nhìn Trang Hạo: "Đầu Kiếm Long kia thật sự có bạn lữ a!"

Trang Hạo nhìn Tân Đa Lôi nói: "Chúng ta tốt nhất trốn trước đi." Kiếm Long mang thai bị thương có lẽ không đáng sợ, nhưng Kiếm Long hoàn toàn không hao tổn gì chính là đại sát khí!

Người của bộ lạc Phi Hổ nguyên bản sắp đắc thủ, kết quả một đầu Kiếm Long không hao tổn gì nhảy ra, người của bộ lạc bị dọa chạy trối chết.

"Mau bỏ đi!" Tân Lực không cam lòng hạ mệnh lệnh.

Một đầu Kiếm Long to như núi đuổi theo đám người Jesse, Tân Nhai.

Tân Đa Lôi nhìn đám người hốt hoảng tránh đi, lòng đầy vui sướng khi người gặp họa, "Đám người kia thật xui xẻo!"

Tân Lực nhìn thấy đám người Fred, nhanh chóng chạy lại, Trang Hạo híp mắt: "Hắn tới đây, phỏng chừng là muốn họa thủy đông dẫn*."

**Họa thủy đông dẫn: còn gọi là Di họa Giang Đông/ Giá họa Giang Đông*

Giang Đông chỉ sở quốc cổ đại. Tề dẫn binh tiến công Sở quốc. Sở vương phái người hỏi Tề vì sao tiến công? Quản Trọng nói rằng Sở có hai đại tội danh là: 1 không hề đúng hạn tiến cống, 2 là Chu Chiêu vương nam tuần chết ở Hán Thủy không thể trở về.

Sứ giả nước Sở cho rằng Chu Chiêu vương chết cũng đâu liên quan đến Sở.

Vì thế, "Di họa Giang Đông" ý chỉ giá họa người khác, từ người khác gánh tội thay.

"Fred, mau giúp chúng ta ngăn nó lại!" Tân Lực la lớn.

"Tộc trưởng, Kiếm Long là các ngươi phát hiện ra trước, chúng ta không đoạt với các ngươi, chạy mau, chạy mau!" Tân Đa Lôi nói.

Tân Đa Lôi vừa nói xong, chính mình dẫn đầu bỏ chạy.

Tân Lực không nghĩ tới Tân Đa Lôi lại chống đối hắn, lập tức giận dữ, nhưng nghĩ tới còn phải mượn sức hai huynh đệ này chạy thoát thân, Tân Lực đành phải đè xuống lửa giận.

Tân Lực giương giọng: "Fred, máu của Kiếm Long chính là thứ tốt, cùng lắm thì ngươi giúp chúng ta đối phó với đầu Kiếm Long này, toàn bộ của nó thuộc về các ngươi."

Tân Đa Lôi nhìn về phía Trang Hạo: "A Hạo, ngươi thấy thế nào?"

Trang Hạo gật đầu: "Có thể."

Đám người Trang Hạo xoay ngược, giết về phía Kiếm Long.

Dịch Phàm một kiếm đâm thủng mắt Kiếm Long, hốc mắt Kiếm Long lập tức chảy ra không ít máu đen, trên kiếm của Dịch Phàm bôi độc, nọc độc từ hốc mắt bắt đầu lan ra toàn thân Kiếm Long.

Fred nhảy lên trên đỉnh đầu Kiếm Long, một quyền đánh xuống, đem đầu Kiếm Long đánh thủng một cái hố sâu.

Trang Hạo ném một bao mê dược vào trong miệng Kiếm Long, Kiếm Long nháy mắt bước chân lảo đảo, ngã rầm xuống.

Tân Lực nhìn thấy ấn ký ba ngôi sao trên người Fred, mắt hung hăng co rụt lại, Tân Lực cũng chỉ là dũng sĩ đồ đẳng nhị tinh, nhìn thấy Fred đã tới tam tinh, lòng đố kị cuồn cuộn.

Đám người Trang Hạo sôi nổi ra tay, tốn không ít sức lực, rốt cuộc chế phục được Kiếm Long.

Tân Lực nguyên bản chỉ là tìm đám người Fred hỗ trợ, thời điểm đối chiến chân chính, người bộ lạc Phi Hổ hoàn toàn trở thành phông nền.

.....

Tân Lực từ trong miệng Tân Nhai đã biết chuyện Trang Hạo dụ dỗ học đồ hiến tế, tuy rằng rất khinh thường hành vi của Trang Hạo, nhưng Tân Lực vẫn kiêng kị thực của đám người này.

Giải quyết xong Kiếm Long, Tân Đa Lôi rất tự nhiên đi thu thập chiến lợi phẩm.

Tân Lực nhìn động tác của Tân Đa Lôi, trong lòng không được tự nhiên lắm, nhưng nghĩ tới lời hắn đã nói, cuối cùng không làm thêm gì.

Tân Lực đi về phía Fred: "Fred, ngươi không giới thiệu hai vị này cho ta một chút sao?" Tân Lực nhìn Trang Hạo cùng Dịch Phàm.

"Không cần, vô danh tiểu tốt, không đáng tộc trưởng nhớ thương." Trang Hạo nói.

Tân Lực nhìn Trang Hạo: "Thực lực của hai vị rất mạnh, nếu bộ lạc

Phi Hổ chúng ta có được cường giả như hai vị thì tốt rồi."

Trang Hạo cười cười, không có đáp lời, Fred còn không phải là người của bộ lạc Phi Hổ, bị lão già này bức đến phải ra ngoài sao.

"Tân Đa Lôi, động tác nhanh lên." Trang Hạo thúc giục.

Tân Đa Lôi nhìn Trang Hạo một cái: "Ta biết rồi."

"Vị tiểu hữu này, ta thấy mê dược ngươi dùng rất tốt, không biết có thể nhượng lại phối phương không?" Tân Lực hỏi.

Dịch Phàm nhìn Tân Lực một cái, thầm nghĩ: Lão già này nghĩ cũng đẹp thật, dứt khoát muốn phối phương.

Lúc trước Fred đưa phối phương chữa bệnh hủi cho bộ lạc Phi Hổ, nhưng hiến tế đáng chết kia hình như ôm hết công tích lên người hắn.

"Không có phối phương, mê dược này ta lấy từ bộ lạc cũ, dùng một bao thiếu một bao." Dịch Phàm nhàn nhạt nói.

Tân Lực tràn đầy tiếc nuối cười cười: "Thì ra là thế, ngươi có thể cho ta một bao không, để ta lấy về cho hiến tế xem thử xem, nói không chừng có thể suy đoán ra phối phương, như vậy sau này mọi người đều có lợi"

"Chúng ta có y sư, y sư còn không nhìn ra, liền không cần phải phiền toái tới hiến tế của bộ lạc các ngươi." Dịch Phàm dứt khoát từ chối.

Dịch Phàm vừa nói xong, một chúng dũng sĩ của bộ lạc Phi Hổ sắc mặt đều có chút cổ quái.

Địa vị của hiến tế trong bộ lạc Phi Hổ vô cùng cao thượng, lời Dịch Phàm nói hiển nhiên là cảm thấy hiến tế của bộ lạc không bằng một học đồ hiến tế, mấy dũng sĩ sắc mặt đều đỏ lên, Jesse nhịn không

được nói: "Hiến tế của bộ lạc chúng ta rất lợi hại, y sư kia của các ngươi chỉ là một học đồ hiến tế chưa xuất sư mà thôi."

Dịch Phàm nhìn Jesse một cái, sắc mặt bình tĩnh nhẹ nhàng bâng quơ chỉ về phía Lôi Mông: "Chân hắn khỏi rồi, là học đồ hiến tế của chúng ta trị khỏi, hiến tế của các ngươi làm được sao?"

Jesse phảng phất bị người hung hăng đánh mấy cái bạt tai, "Đây chỉ là ngoại lệ."

Tân Đa Lôi không cho là đúng nói: "Không phải ngoại lệ, ca ca ta cũng được học đồ hiến tế chữa khỏi, y sư đại nhân rất lợi hại."

Tân Đa Lôi vừa nói xong, mấy dũng sĩ trong bộ lạc tức khắc xì xào bàn tán, mặt Tân Lực đỏ lên, năm đó, hắn là được hiến tế nâng đỡ thượng vị, có thể nói bọn họ là người trên một chiếc thuyền, uy tín của hiến tế dao động đối với hắn mà nói cũng không phải là chuyện tốt gì.

Tân Lực miễn cưỡng cười cười: "Chúng ta đi trước."

Tân Đa Lôi nhìn Tân Lực rời đi, hừ một tiếng: "Người của bộ lạc khẳng định là đi đối phó với đầu Kiếm Long mang thai kia, nói cái gì mà chúng ta hỗ trợ đầu Kiếm Long này liền thuộc về chúng ta, kết quả bọn họ đều không có làm cái gì, một đám bắt nạt kẻ yếu, chỉ biết chiếm tiện nghi!"

Trang Hạo không thèm để ý cười cười: "Được rồi, thu thập một chút, chúng ta nhanh đi thôi, thời tiết càng ngày càng lạnh, qua mấy ngày nữa chúng ta đại khái không ra ngoài nổi."

Tân Đa Lôi gật đầu: "Cũng đúng, chúng ta đi thôi."

------oOo------

Chương 248: Người xin giúp đỡ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 248

Chương 248: Người xin giúp đỡ

"Hai người của bộ lạc khác kia thật càn rỡ!" Jesse không vui mắng.

Khải Phong thở dài: "Tuy rằng càn rỡ một chút, nhưng thực lực của bọn họ thật sự không tồi."

"Thực lực không tồi, nhân phẩm liền không được, con khỉ gầy kia cư nhiên bắt cóc học đồ hiến tế, hắn chẳng lẽ không biết đây là chuyện li kinh phản đạo cỡ nào sao?" Jesse khinh thường nói.

Khải Phong cười khổ, thầm nghĩ: Cái thứ nhân phẩm này, nào có quan trọng bằng sống sót a!

Thời điểm Tân Đa Lôi ở trong bộ lạc vẫn luôn âm âm u u, người cũng gầy gầy, bây giờ mới qua có mấy tháng, liền béo một vòng, nhìn cũng rất có tinh thần, còn trở thành cường giả đồ đằng, vừa thấy liền biết cuộc sống không tồi.

Cường giả đồ đằng a! Bên trong bộ lạc có bao nhiêu dũng sĩ tốn hết công sức muốn trở thành dũng sĩ đồ đằng, cả đời lại chỉ có thể làm một dũng sĩ bình thường, Tân Đa Lôi mới bao nhiêu tuổi đã là dũng sĩ đồ đằng, tương lai khẳng định sẽ còn lợi hại hơn cả Fred.

"Cái tên gầy yếu kia cư nhiên khinh thường hiến tế của bộ lạc chúng ta, thật sự quá đáng!" Jesse nhíu chặt mày nói.

Khải Phong cười cười, không nói gì, học đồ hiến tế kia liên tiếp giải quyết hai vấn đề mà hiến tế của bộ lạc không giải quyết được, có thể thấy được vẫn có chút trình độ.

Kiếm Long mang thai dễ đối phó hơn đầu Kiếm Long thân thể cường tráng kia nhiều, đám người Tân Lực tốn công mất sức một phen, cuối cùng cũng giải quyết xong.

Kiếm Long khổng lồ bị vác về bộ lạc, tức khắc khiến cho một chúng người trong bộ lạc hân hoan không thôi.

Tộc trưởng triệu tập mọi người phân thịt cùng máu huyết long, trên dưới bộ lạc đều vui mừng.

"Máu của Kiếm Long này không tồi!" Khải Phong nói.

"Đúng là không tồi, chỉ là không nhiều lắm!" Già Đạt than thở.

"Phẩm chất máu của đầu Kiếm Long mà bọn Fred giết càng tốt hơn."

Già Đạt gật đầu: "Đúng vậy, hơn nữa, bọn họ còn ít người."

"Thực lực của Fred hiện tại thật sự là kinh người." Khải Phong nhịn không được nói.

"Fred còn chưa tính, ngay cả Tân Đa Lôi cũng là dũng sĩ đồ đằng." Già Đạt tràn đầy hâm mộ.

Đại khái là ánh sáng của Fred quá thịnh, trước đây thực lực của Tân Đa Lôi trong bộ lạc cũng không được nhiều người để ý lắm, người trong bộ lạc không nghĩ tới Tân Đa Lôi nhanh như vậy liền trở thành cường giả đồ đằng.

Khải Phong nhìn tuyết rơi ngoài nhà: "Mùa đông này chỉ sợ không dễ qua lắm, nếu huynh đệ Fred có thể trở về thì tốt rồi, hai dũng sĩ

đồ đằng, đối với bộ lạc mà nói chính là đại trợ lực."

Già Đạt thở dài: "Ta thấy không chỉ Fred, Tân Đa Lôi hình như cũng rất có khúc mắc với bộ lạc."

Khải Phong gật đầu: "Hình như vậy!"

"Cái tên bắt cóc học đồ hiến tế kia vóc dáng thật đúng là nhỏ, thật không biết một tiểu nhân như hắn làm sao lại được học đồ hiến tế ưu ái." Già Đạt nghi hoặc nói.

.....

Tân Lực ở trong phòng của hiến tế, sắc mặt u sầu.

"Rất nhiều người trong bộ lạc đều đang đàm luận về đám người Fred!" Tân Lực sắc mặt khó coi nói.

Hiến tế Ốc La nhắm mắt lại: "Ta đã nói rồi, sớm nên thiêu chết Fred."

Tân Lực tiếc nuối than thở: "Đúng vậy! Không nghĩ tới nhất thời mềm lòng lại tạo thành nhiều cái sai như vậy." Bên trong bộ lạc có không ít tiếng hô muốn tìm Fred trở lại, rất nhiều người đều cảm thấy, hắn quá khắt khe với huynh đệ Fred.

"Học đồ hiến tế kia các ngươi từng gặp qua chưa?" Ốc La hỏi.

So sánh với Fred, Ốc La càng lo lắng về học đồ hiến tế kia hơn, Ốc La cảm thấy, vì học đồ hiến tế này, rất nhiều người trong bộ lạc hình như đã bắt đầu nghi ngờ hắn, đây cũng không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

Tân Lực gật đầu: "Đã gặp qua, hình như rất trẻ tuổi."

"Hiến tế là người phụng dưỡng thần, cần thiết bảo trì thân thể thuần tịnh, không biết tên kia suy nghĩ cái gì, cư nhiên cùng người khác tư

bôn!" Ốc La khinh thường hừ một tiếng.

Tất cả hiến tế đều có thể hiểu một ít y thuật, có thể xem như y sư, nhưng không phải tất cả y sư đều là hiến tế, dưới tình hình chung, những thứ mà hiến tế hiểu nhiều hơn y sư nhiều.

"Đúng vậy! Tên kia khẳng định là một người dâm đãng thành tánh, cũng không biết là từ bộ lạc nào chạy ra, cư nhiên bộ lạc kia còn không có bắt người về thiêu chết." Tân Lực chán ghét nói.

Tân Lực thầm nghĩ: Nếu bộ lạc Phi Hổ có học đồ hiến tế chạy trốn như vậy, hắn nhất định bắt người về thiêu chết, nhưng Kỳ Thiếu Vinh không phải là người của bộ lạc bọn họ, bộ lạc Phi Hổ bọn họ không quản được đối phương.

.....

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tuyết rơi ngoài sơn động, than thở: "Tuyết hình như càng rơi càng lớn!"

Mộ Đình Hiên bưng một chén máu tới cho Kỳ Thiếu Vinh, "Thiếu gia, uống chút máu làm ấm người."

Kỳ Thiếu Vinh không có cự tuyệt ý tốt của Mộ Đình Hiên, ở nơi này lâu dài, Kỳ Thiếu Vinh uống máu càng lúc càng quen thuộc.

Tân Đa Lôi nhìn tuyết ngoài sơn động, nói: "Mùa đông năm nay hình như lạnh hơn năm rồi không ít."

"Phải vậy không?" Kỳ Thiếu Vinh nói thầm.

Tân Đa Lôi gật đầu: "Đúng vậy!"

"Nếu mưa tuyết kéo dài, sẽ có rất nhiều chuyện không tốt phát sinh." Lôi Mông nói.

Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi: "Chuyện không tốt, tỷ như?"

"Tỷ như bộ lạc thiếu đồ ăn, sẽ có rất nhiều người chết đói, tỷ như dã thú thời gian dài không có đồ ăn, sẽ mạo hiểm tập kích bộ lạc."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Như vậy sao! Không chừng bộ lạc Phi Hổ cũng sẽ bị dã thú tập kích."

Tân Đa Lôi ngẩng đầu, nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Nhìn ta như vậy làm gì, ta nói giỡn."

"Như vậy cũng có khả năng, bất quá, không liên quan đến chúng ta, chỉ cần dã thú không tập kích tới chỗ chúng ta là được rồi." Tân Đa Lôi cười nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Tuy rằng thời tiết có hơi lạnh, nhưng mấy người Trang Hạo cùng Fred vẫn chạy nhảy khắp nơi.

Kỳ Thiếu Vinh uống rượu thuốc, nói: "Rượu này thật không tệ!"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Đúng là không tệ."

Mặt Tân Đa Lôi bị rượu huân hồng, ánh mắt lóe lóe, "Bên trong bộ lạc chỉ có hiến tế, tộc lão mới có thể uống rượu, ta vẫn là lần đầu tiên uống, uống ngon thật, khó trách rượu lại là lễ vật dâng cho thần."

Kỳ Thiếu Vinh tức giận nhìn Tân Đa Lôi: "Tiểu hài tử, không cần uống rượu!"

Tân Đa Lôi cố gắng giải thích: "Ta không phải tiểu hài tử, ta là người lớn."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Tiểu quỷ, ngươi mới mười ba tuổi, giả người lớn cái gì!"

"Có người trở lại." Mộ Đình Hiên nói.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, nhìn ra ngoài: "Ca ngươi hình như lại nhặt thêm hai người về, ca ngươi muốn làm cái gì a?"

Tân Đa Lôi: "....."

.....

Trang Hạo đi đến, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không biết! Có người sinh bệnh, bạn lữ của hắn cầu ta cùng Fred cứu hắn." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Hắn cầu các ngươi, sau đó, các ngươi liền mang người về....."

Trang Hạo nhún vai, bất đắc dĩ buông tay: "Không ném được a!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Y sư đại nhân!" Khảo Tư đi theo Trang Hạo tới đây, vừa nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh liền quỳ xuống.

"Y sư đại nhân, ngài làm ơn cứu bạn lữ của ta đi, hắn bị bệnh đã rất nhiều ngày, ăn cái gì cũng không vào." Khảo Tư nôn nóng dập đầu với Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tráng hán khóc một đống nước mắt một đống nước mũi, cảm thấy thật sự không tiếp thu nổi.

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ thở dài, nhìn người bị bao trong da thú, nói: "Buông ra, để ta đi xem xem."

Tráng hán nghe vậy tràn đầy vui sướng đặt người lên tảng đá bên cạnh.

Bên trong da thú là một nam tử đối với dân bản địa mà nói thì có chút gầy yếu, nhưng so với Kỳ Thiếu Vinh mà nói thì vẫn có chút cường tráng.

"Bị thương nhiễm trùng a!" Kỳ Thiếu Vinh nhìn miệng vết thương của Lao Kỳ nhíu mày lại.

Khảo Tư khẩn trương nói: "Hắn đã sốt rất nhiều ngày."

Khảo Tư thấy Kỳ Thiếu Vinh nhíu chặt mày, lo lắng hỏi: "Lao Kỳ sẽ không có việc gì đi?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu, ác liệt nói: "Chết chắc rồi, chết chắc rồi, hắn sắp chết, phỏng chừng chỉ còn một cơ hội sống sót."

Khảo Tư sắc mặt tái nhợt đi: "Y sư đại nhân, ta biết ngài có bản lĩnh nhất, ngài cứu hắn đi, cứu hắn đi, chỉ cần hắn có thể tốt lên, ta làm trâu làm ngựa cho ngài, ngài muốn cái gì, ta liền giúp ngài làm cái đó, cả đời nguyện trung thành với ngài."

Kỳ Thiếu Vinh phiền muộn thở dài: "Ai! Ngươi không biết, ta quả thật có bản lĩnh, bất quá, bản lĩnh của ta là dụ dỗ soái ca của bộ lạc, mà không phải cứu người!"

Khảo Tư tràn đầy khiếp sợ nhìn Kỳ Thiếu Vinh, tựa hồ không nghĩ tới Kỳ Thiếu Vinh lại có thể nói ra lời nói kinh thế hãi tục như thế.

"Loại tình huống như hiện tại này, ta chính là lòng có dư mà lực không đủ!"

Khảo Tư run rẩy nói: "Y sư đại nhân, ngài giúp ta đi."

"Nếu như ta ra tay, hắn chỉ còn một phần mười cơ hội sống sót, ngươi xác định muốn ta ra tay sao?" Kỳ Thiếu Vinh lười biếng nhìn Khảo Tư hỏi.

Khảo Tư nhìn Lao Kỳ sốt đến đỏ bừng mặt, tuyệt vọng nói: "Thỉnh y sư đại nhân ra tay."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Vậy được rồi, ngươi ra ngoài đi, lấy chút nước ấm tới đây."

Tân Đa Lôi nhìn Khảo Tư rời đi, hồ nghi hỏi: "Y sư đại nhân, bệnh của Lao Kỳ nặng như vậy sao? Ta thấy bệnh của hắn hình như không có nặng như của ca ca ta trước đây! Hắn cư nhiên chỉ có một phần mười cơ hội sống sót."

"Bệnh của hắn cũng không quá nghiêm trọng." Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt nói.

Tân Đa Lôi tràn đầy khó hiểu: "Vậy sao ngươi lại nói với Khảo Tư như vậy? Ta thấy hắn sắp khóc, hắn đã khóc....."

"Hắn quấy rầy ta uống rượu, ta không cao hứng....." Kỳ Thiếu Vinh buồn bực nói.

Tân Đa Lôi: "....." Y sư đại nhân thật là, cố tình làm người ta sốt ruột.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi trợn mắt há hốc mồm, thúc giục: "Đứng đó làm gì, tránh ra, ta thay hắn xử lý một chút."

"Đa tạ y sư đại nhân, ngươi đúng là người tốt." Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười nhạo một tiếng: "Ta cũng không phải là người tốt cái gì, ta là đại phôi đản *(trứng thối)*."

Tân Đa Lôi: "....."

------oOo------

Chương 249: Bộ lạc Đại Thạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 249

Chương 249: Bộ lạc Đại Thạch

Dịch Phàm khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Sao ngươi lại mang theo hai người trở về?"

Trang Hạo bất đắc dĩ nhún vai: "Tên kia vừa khóc vừa cầu, ta thấy Fred không còn cách nào khác, liền để hắn tới đây, nếu trị hết liền xem như là thêm hai sức lao động, sau này có lẽ sẽ có chỗ dùng."

Trang Hạo thầm nghĩ: Khảo Tư khóc một đống nước mắt một đống nước mũi, một tráng hán cao trên hai mét khóc thành như vậy, thật sự là khiến người ta phải sợ hãi.

Từ tình huống hiện tại mà xem, bọn họ sẽ phải ở lại nơi này một đoạn thời gian, thu nạp thêm ít người cũng không có gì hỏng.

Dịch Phàm nhìn tuyết rơi ngoài sơn động: "Đồ ăn của chúng ta không ít, thêm hai người cũng không có gì đáng lo, nhưng cũng không thể cứ mãi mang người về đây đi."

Trang Hạo lắc đầui: "Đương nhiên không thể, Fred nói, Khảo Tư cùng Lao Kỳ là hậu duệ ngoại tộc cuối cùng còn lại trong bộ lạc."

Dịch Phàm gật đầu: "Vậy được rồi, người nhiều sẽ hấp dẫn dã thú công kích."

Trang Hạo: "....."

Sau khi Lao Kỳ tỉnh, Khảo Tư cực kỳ thức thời mang Lao Kỳ đi phụ cận tìm một sơn động ở lại.

Ấn tượng của Kỳ Thiếu Vinh đối với Khảo Tư không tồi, tuy rằng cảm thấy tên to con này hơi ngốc một chút, nhưng tính tình trung hậu thành thật, Khảo Tư có thể tìm một ít khoai lang, trái cây đưa tới đây, vào mùa đông mấy thứ này cực kỳ khó gặp được, Khảo Tư tuy rằng thực lực không cao, nhưng năng lực tìm mấy thứ này lại là số một.

.....

Lao Kỳ mở mắt ra, nhìn Khảo Tư nói: "Ngươi trở lại rồi!"

Khảo Tư khẩn trương nhìn Lao Kỳ hỏi: "Ngươi thế nào? Có nóng lên không?"

"Ta rất tốt, chỉ là ngươi..... Trời lạnh như vậy ngươi còn muốn ra ngoài, rất nguy hiểm a!" Lao Kỳ lo lắng nói.

"Ngươi không cần lo lắng, Tân Đa Lôi cho ta cung tiễn cùng gói thuốc, chỉ cần mang theo gói thuốc này bên người là có thể tránh được độc trùng, còn gói thuốc này, có thể hôn mê dã thú....." Khảo Tư nói.

Lao Kỳ nhìn Khảo Tư: "Tân Đa Lôi hào phóng như vậy sao!"

Khảo Tư gật đầu, "Đúng vậy! Tân Đa Lôi hiện tại không giống trước."

Lao Kỳ cười cười: "Đúng vậy! Hiện tại hắn rộng rãi hơn nhiều, y sư đại nhân mà Tân Đa Lôi đi theo hình như rất có bản lĩnh, ta còn tưởng rằng lần này ta xong đời rồi, thật là vạn hạnh!"

Khảo Tư trịnh trọng gật đầu: "Y sư đại nhân xác thật rất có bản lĩnh, lúc trước y sư đại nhân nói thương thế của ngươi không thể cứu, ta thiếu chút nữa bị hù chết, kết quả Tân Đa Lôi nói cho ta, kỳ thật y sư

đại nhân rất có nắm chắc, chỉ là hắn không thích ta, cố ý làm ta sợ."

Khảo Tư xấu hổ gãi gãi đầu, tùy tiện đi cầu một một y sư giả của bộ lạc khác thật sự là hắn lỗ mãng, nhưng may mắn hắn làm như vậy có thể giúp cho Lao Kỳ sống lại.

.....

Bộ lạc Phi Hổ.

"Mil, ngươi cũng ăn thịt cá sấu đen a!" Hi Mễ Á giương đôi mắt đen nhánh nói.

Thịt cá sấu đen vừa chua vừa thối, thời điểm bình thường bộ lạc sẽ không để cho giống cái ăn, nhưng trong mùa đông kéo dài, cá sấu đen là dã thú duy nhất mà dũng sĩ của bộ lạc có thể dễ dàng bắt được.

Mil rầu rĩ gật đầu: "Đúng vậy!"

Giờ này năm trước Fred có thể đi tìm Tuyết Cầu Thú cho nàng ăn, thịt Tuyết Cầu Thú trơn mềm tươi ngon, hương vị tốt khiến người hận không thể nuốt luôn cả đầu lưỡi, lúc ấy trong bộ lạc có không biết bao nhiêu giống cái hâm mộ nàng.

Hi Mễ Á nhìn Mil, hỏi: "Jesse không đi tìm thức ăn bên ngoài cho ngươi sao?"

"Đừng nói hắn, hắn chính là đồ vô dụng!" Mil không vui mắng.

Mil hung tợn cắn một ngụm thịt, trong lòng dâng lên một cỗ ủy khuất.

Trước kia nàng vừa làm nũng, hoặc là vừa phát giận, Fred liền sẽ nghe theo nàng, nhưng phương pháp đồng dạng lại hoàn toàn vô dụng với Jesse, Jesse chỉ biết mắng nàng tùy hứng, Mil đã cân nhắc muốn đổi bạn lữ một lần nữa, nhưng có Fred để so sánh, Mil bỗng nhiên cảm thấy, giống đực trong bộ lạc đều chẳng ra gì.

"Jesse, kỳ thật cũng không tồi!" Hi Mễ Á nói.

Mil bĩu môi: "So với Fred, kém xa lắc."

Hi Mễ Á gật đầu: "Nói cũng phải, trong bộ lạc không có mấy người có thể so được với Fred, ta nghe phụ thân nói, Fred đã trở thành dũng sĩ đồ đằng tam tinh, tộc trưởng cũng không có lợi hại như hắn."

Mil cười khan: "Phải vậy không?"

"Đúng vậy!" Nghe Hi Mễ Á nhắc tới Fred tràn đầy sùng kính, Mil liền cảm thấy nhức nhối.

"Nghe phụ thân nói, Tân Đa Lôi béo lên một vòng, tiểu tử kia ở bên ngoài bộ lạc nhất định là ăn ngon uống tốt, cũng không biết hắn ăn cái gì, thật hâm mộ huynh đệ bọn họ." Hi Mễ Á thì thào.

.....

"Khải Phong, ngươi làm sao vậy?" Già Đạt thấy Khải Phong dại ra, hỏi.

"Không có gì, không thấy Lao Kỳ cùng Khảo Tư đâu." Khải Phong nói.

Già Đạt hít sâu một hơi: "Lúc trước Lao Kỳ bị thương, miệng vết thương cũng thối rữa, người sốt cao lợi hại, hiến tế nói không thể cứu, Khảo Tư hình như chưa từ bỏ ý định, có lẽ hắn mang Lao Kỳ đi tìm y sư kia." Dưới tuyên truyền của người có tâm, toàn bộ bộ lạc đều biết Kỳ Thiếu Vinh là một hiến tế tư bôn, danh tiếng phi thường kém.

"Tìm được người không?"

Già Đạt nhún vai: "Không biết! Bất quá, Khảo Tư cùng Lao Kỳ tình

cảm rất tốt, hắn không có khả năng dưới tình huống còn có một đường sinh cơ lại trơ mắt nhìn Lao Kỳ chết."

Khải Phong gật đầu: "Nói cũng phải!"

Khải Phong cau mày lại, thầm nghĩ: Khảo Tư cùng Lao Kỳ là hậu duệ cuối cùng của người bộ lạc khác tới, hai người vừa đi, trong bộ lạc liền không còn huyết mạch của người ngoại tộc, không biết tộc trưởng cùng hiến tế có phải sẽ cao hứng không.

.....

Trong sơn động.

Fred uống một chén rượu, say mê nói: "Uống tốt a! Uống ngon thật."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred uống say khướt, trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Nhìn không ra Fred cùng Tân Đa Lôi cư nhiên đều là tửu quỷ, Fred cao to như vậy, tửu lượng hình như lại chẳng ra gì.

Lôi Mông ngồi bên cạnh nhìn Fred, ánh mắt phức tạp.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Lôi Mông, hỏi: "Ngươi cũng muốn uống chút rượu sao?"

Lôi Mông vội vàng vẫy vẫy tay: "Không cần."

Tân Đa Lôi từ bên ngoài sơn động chạy vào, gương mặt hồng hồng.

Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc nhìn Tân Đa Lôi: "Tân Đa Lôi, sao hôm nay ngươi về sớm vậy?"

Tân Đa Lôi xấu hổ cười cười, tựa hồ có chút chột dạ: "Ta gặp được người của bộ lạc."

"Nha, lại gặp được, người của bộ lạc Phi Hổ nói cái gì?" Kỳ Thiếu Vinh tùy ý hỏi.

"Một người của bộ lạc nói muốn gả nhi nữ của hắn cho ta." Tân Đa Lôi đỏ mặt lên nói.

"Ngươi?" Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy khó hiểu: "Là người nào ánh mắt kém như vậy, cư nhiên muốn gả giống cái cho ngươi!"

Tân Đa Lôi nguyên bản còn đang e lệ, bị Kỳ Thiếu Vinh dội một gáo nước lạnh, e lệ liền biến thành tức giận, "Ta là cường giả đồ đằng! Lớn lên lại tráng, dũng sĩ trong bộ lạc muốn tiên hạ thủ vi cường, đặt trước ta cũng không có gì kỳ quái!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Cũng đúng, bộ lạc của các ngươi không có nhân tài gì, cho nên ngươi cũng được xem như là rất có mị lực."

Tân Đa Lôi: "....."

"Ngươi thích giống cái sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tân Đa Lôi lắc đầu: "Ta thấy Mil giày vò ca ca ta như vậy, ta cảm thấy tìm cái giống thật sự quá phiền toái, còn không bằng tìm giống đực, ít nhất sẽ không kéo chân sau."

Fred: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred một cái, thầm nghĩ: Fred làm tấm gương thật sự chẳng ra gì a! Cư nhiên mang cong Tân Đa Lôi.

.....

Thời tiết càng ngày càng lạnh, ở như vậy nhật tử, phi hổ bộ lạc nghênh đón một hàng khách không mời mà đến.

Người của bộ lạc Phi Hổ tụ tập lại cùng thương lượng đối sách.

Một tháng này cuối mùa đông, trời quá lạnh, tuyết lại lớn, phòng ở của bộ lạc Đại Thạch bị tuyết đè sập, bộ lạc Đại Thạch cũng tao ngộ

dã thú tập kích, bị bức tới bất đắc dĩ, chỉ có thể cầu viện các bộ lạc xung quanh.

"Tộc trưởng, chúng ta muốn thu lưu người của bộ lạc Đại Thạch sao?"

"Nhưng chính chúng ta còn không đủ đồ ăn, nếu thu lưu người của bộ lạc Đại Thạch, thức ăn lại càng thiếu."

"Tộc trưởng, người bộ lạc Đại Thạch còn rất nhiều giống cái a, nếu giữ những giống cái đó ở lại bộ lạc, mấy người độc thân của bộ lạc chúng ta liền có thể giải quyết."

"Bộ lạc vẫn có thể gánh được thức ăn của mấy giống cái, không bằng chúng ta giữ giống cái lại, để mấy dũng sĩ kia đi?"

"Ngươi cho rằng người bộ lạc Đại Thạch ngốc sao!"

.....

Người bộ lạc Phi Hổ thương lượng một hồi lâu cũng không ra được đối sách.

.....

Tân Đa Lôi nhìn Kỳ Thiếu Vinh, muốn nói lại thôi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi: "Có gì muốn nói, nói đi."

"Dã thú tập kích bộ lạc Đại Thạch, bộ lạc Đại Thạch tổn thất thảm trọng, người của bộ lạc Đại Thạch chạy tới đây nhờ cậy bộ lạc Phi Hổ, bất quá, người bộ lạc Phi Hổ cự tuyệt, bọn họ hiện tại đang tạm cư trú ở chỗ sơn động cũ của ca ca ta."

Kỳ Thiếu Vinh kỳ quái hỏi: "Người bộ lạc Phi Hổ không tiếp thu người bộ lạc Đại Thạch?"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Đúng vậy! Người bộ lạc Phi Hổ vốn dĩ muốn tiếp thu giống cái của bộ lạc Đại Thạch, nhưng không muốn tiếp thu dũng sĩ của bộ lạc Đại Thạch, dũng sĩ bộ lạc Đại Thạch đương nhiên không có khả năng chấp nhận."

"Ngươi gặp được người của bộ lạc Đại Thạch?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tân Đa Lôi xấu hổ gật đầu: "Đúng vậy."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi đỏ mặt, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Nhìn dáng vẻ này xem ra giá thị trường của ngươi không tồi a, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch có phải tung cành ôliu với ngươi không?"

Tân Đa Lôi gật đầu: Tộc trưởng kia muốn đưa hai giống cái cho ta."

"Hai người? Đều cho ngươi? Không có cho ca ngươi sao?"

Tân Đa Lôi nhún vai: "Nếu ca ta muốn, bộ lạc Đại Thạch có thể đưa càng nhiều giống cái cho ca ta." Bộ lạc Đại Thạch trải qua một hồi hạo kiếp, dũng sĩ của bộ lạc chết không ít, bất quá, giống cái lại còn khá nhiều.

"A! Trái ôm phải ấp a! Thỏa mãn ngươi." Kỳ Thiếu Vinh cười trêu chọc.

Tân Đa Lôi xấu hổ nói: "Ta không thích giống cái!"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Vậy thật sự là quá đáng tiếng, cơ hội tốt như vậy ở trước mặt."

------oOo------

Chương 250: Cứu trợ bộ lạc Đại Thạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 250

Chương 250: Cứu trợ bộ lạc Đại Thạch

"Y sư đại nhân, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch muốn gặp ngươi." Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tân Đa Lôi, khó hiểu hỏi: "Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch muốn gặp ta? Hắn vì sao muốn gặp ta?"

"Đại khái là hy vọng ngươi đi chữa bệnh cho tộc nhân của hắn đi, bộ lạc Đại Thạch bị dã thú tập kích, trời đông lại lặn lội đường xa, rất nhiều người đều bị bệnh, đặc biệt là giống cái."

Kỳ Thiếu Vinh nghiêng đầu, trợn trắng mắt, hoang mang nói: "Vì sao mọi người đều coi ta thành đại thiện nhân? Sớm biết vậy ta liền không nói cho người khác ta tư bôn tới đây, ta liền nói ta giết hại giống cái trong bộ lạc, cho nên lưu lạc tới đây."

Tân Đa Lôi: "....."

Tân Đa Lôi chần chờ một chút, khuyên nhủ: "Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nói hắn sẽ báo đáp."

"Thù lao gì?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Huyết Linh Châu." Tân Đa Lôi đáp.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi: "Huyết Linh Châu? Có tác dụng gì?"

"Bổ sung huyết khí, thứ tốt a! Hiệu quả không chênh lệch với Bán Nguyệt Liên bao nhiêu, nếu không phải đã tới nông nỗi sơn tận thủy cùng, phỏng chừng tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch cũng sẽ không lấy ra." Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh khá là ngoài ý muốn: "Thật kỳ quái?"

"Kỳ quái cái gì?" Tân Đa Lôi hỏi.

"Nếu Huyết Linh Châu này thật sự có trân quý như ngươi nói, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch lấy thứ này đi thỉnh cầu bộ lạc Phi Hổ, tộc trưởng bộ lạc Phi Hổ hẳn là sẽ đồng ý thu lưu bọn họ!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Tân Đa Lôi nghĩ nghĩ: "Hẳn là tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch không tin tưởng tộc trưởng bộ lạc Phi Hổ đi."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Như vậy sao? Hắn không tin tưởng tộc trưởng bộ lạc Phi Hổ, lại tin tưởng ta?"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Cái này cũng không kỳ quái! Thanh danh của Tân Lực không tốt, lão quái vật kia ích kỷ, không phải người tốt lành gì."

"Thanh danh của Tân Lực không tốt, thanh danh của ta rất tốt sao?" Kỳ Thiếu Vinh hồ nghi hỏi.

Tân Đa Lôi ha hả cười: "Y sư đại nhân, thanh danh của ngươi cũng không tốt, nhưng người bên ngoài chỉ nói ánh mắt của ngươi không tốt, không nói lương tâm của ngươi không tốt, người sáng suốt đều biết ngươi là đại thiện nhân, ngươi trị khỏi ca ca ta, trị khỏi Lôi Mông, còn trị khỏi Lao Kỳ."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, nói: "Thôi, nhàn rỗi thì cũng nhàn rỗi, kiếm chút khoản thu nhập thêm cũng được, bảo bọn họ đưa người bệnh qua bên này đi."

Tân Đa Lôi lắc đầu: "Đại khái cần y sư đại nhân tự mình đi một chuyến."

"Ta còn phải giao hàng tận nhà a!" Kỳ Thiếu Vinh không còn lời gì để nói.

Kỳ Thiếu Vinh gãi gãi tóc, thầm nghĩ: Hắn thật vất vả mới đánh ra danh tiếng ở thế giới ma pháp, kết quả, chạy tới đây liền quay về khởi điểm.

"Bộ lạc Đại Thạch không còn lại nhiều dũng sĩ lắm, giống cái thì còn không ít, nhưng ngươi cũng biết đấy, nơi này là lãnh địa của phi ưng, tuy rằng vì cải thiện thức ăn, chúng ta săn không ít phi ưng, nhưng đám phi ưng còn lại vẫn rất thích ăn giống cái." Tân Đa Lôi giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh xoa xoa trán, thở dài: "Ta đã biết, ta liền đi một chuyến đi."

Tân Đa Lôi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Ta biết y sư đại nhân là người tốt mà, tình huống của bộ lạc Đại Thạch bây giờ thật sự rất không xong."

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Ta cũng không phải người tốt gì, ta chỉ là nhàm chán, phải biết rằng cái giá của ta rất lớn."

.....

"Tộc trưởng, chúng ta muốn tìm học đồ hiến tế kia hỗ trợ sao?" So Ngươi, một tộc nhân của bộ lạc Đại Thạch hỏi.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch thở dài: "Trong tộc có không ít người

sinh bệnh, tư tế của chúng ta đã chết trong sự cố lúc trước, cũng chỉ có thể hi vọng học đồ hiến tế kia có thể hỗ trợ."

So Ngươi cau mày lại: "Kỳ thật, nếu lấy Huyết Linh Châu trao đổi với tộc trưởng bộ lạc Phi Hổ....."

"Không được, tộc trưởng bộ lạc Phi Hổ không phải người tốt lành gì, hậu nhân của người ngoại tộc đi vào bộ lạc Phi Hổ lúc trước đều kết cục như thế nào, ngươi xem liền biết, không phải một đi không trở lại thì chính là bị bức phải rời khỏi bộ lạc."

"Học đồ hiến tế kia lai lịch không rõ....."

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nhíu mày: "Hiện tại cũng chỉ có thể trông cậy vào hắn."

"Ta nghe nói học đồ hiến tế kia cùng người tư bôn." So Ngươi nhỏ giọng.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch không thèm để ý cười cười: "Hắn làm sao rời khỏi bộ lạc cũ không quan trọng, chỉ cần hắn có thể cứu được người là tốt rồi."

So Ngươi nhìn vào trong gió tuyết, nói: "Tộc trưởng, hình như có người tới."

"Là Fred, người của bộ lạc Phi Hổ nói không sai, Fred đã trở thành dũng sĩ đồ đằng tam tinh, Tân Đa Lôi cũng trở thành dũng sĩ đồ đằng." Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nói. Thời điểm hắn nghe thấy người trong bộ lạc Phi Hổ nói cái này, căn bản là không tin.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nhìn Fred xa xa đi tới, thầm nghĩ: Tộc trưởng bộ lạc Phi Hổ thật sự ngu xuẩn, nếu bên trong bộ lạc của hắn có người như vậy, hắn nhất định đã tận lực lung lạc, mà không phải bức cho nhân tài như vậy phải ra khỏi bộ lạc.

.....

Tân Đa Lôi đi đến trước mặt tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch, giới thiệu: "Vị này chính là y sư đại nhân, hắn rất có bản lĩnh."

"Xin chào y sư đại nhân, làm phiền y sư đại nhân vất vả đi một chuyến." Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch cung kính cúi mình với Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh nhàn nhạt cười: "Tộc trưởng không cần đa lễ."

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch trên mặt tràn đầy u sầu, mấy dũng sĩ cũng ra ngoài nghênh đón, sắc mặt nhìn Kỳ Thiếu Vinh mang theo mấy phần hoài nghi.

Kỳ Thiếu Vinh sờ sờ mặt, thầm nghĩ: Tướng mạo của hắn quá non, phỏng chừng lại bị người xem thường.

Kỳ Thiếu Vinh đi vào sơn động, bởi vì không thông gió, lại có rất nhiều người, bên trong sơn động tản ra một cỗ mùi lạ.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thấy không ít giống cái trong sơn động có dấu hiệu nóng lên, mấy dũng sĩ trên người ít nhiều đều mang thương thế.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Mộ Đình Hiên, nói: "Nhiều người phát sốt, nấu chút canh gừng cho bọn họ uống đuổi hàn trước đi."

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Được."

Kỳ Thiếu Vinh tìm một sơn động bên cạnh nơi đóng quân của bộ lạc Đại Thạch ở lại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Huyết Linh Châu trong tay, nói: "Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch rất biết điều a!"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy!"

"Đối phương biết điều như vậy, ta cũng không tiện tiêu cực lãn công *(lãn công: là hành vi cố tình cùng nhau làm việc chây lười)*, kế tiếp liền phải bận rồi." Kỳ Thiếu Vinh thở dài.

Mộ Đình Hiên nhún vai: "Thiếu gia vất vả."

.....

"Tộc trưởng, ngài cứ như vậy đưa Huyết Linh Châu cho học đồ hiến tế kia sao?" So Ngươi hỏi.

"Ta xem vị học đồ hiến tế kia tâm địa không xấu, hơn nữa, năng lực cũng được, mấy giống cái trong bộ lạc đều tốt lên rất nhiều."

So Ngươi khó xử nói: "Tài sản của bộ lạc chỉ còn lại Huyết Linh Châu."

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch bất đắc dĩ: "Bên trong bộ lạc nhiều người bệnh như vậy, luyến tiếc hài tử bộ không lang a!"

Thu được báo đáp, Kỳ Thiếu Vinh có thể nói là tận chức tận trách, dưới trị liệu của Kỳ Thiếu Vinh, người của bộ lạc Đại Thạch dần khôi phục lại.

Nhìn thấy người bên trong bộ lạc khôi phục, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Fred đánh bắt một con phi ưng, đưa cho tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch cảm kích nói: "Đa tạ Fred, nếu không có huynh đệ các ngươi hỗ trợ, cho dù dũng sĩ bên trong bộ lạc hết bệnh, giống cái chỉ sợ cũng phải chết đói."

Fred nhàn nhạt cười: "Có ai mà không gặp phải tình huống khó khăn, tộc trưởng không cần khách khí."

"Fred, thực lực của ngươi thật sự quá lợi hại, bộ lạc Phi Hổ mất đi một cao thủ như ngươi, tộc trưởng nhất định hối hận đến xanh ruột."

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch cười nói.

"Cái này thì chưa chắc." Fred thầm nghĩ: Tộc trưởng bộ lạc Phi Hổ vẫn luôn kiêng kị hắn, kiêng kị lợi hại, nếu hắn còn ở trong bộ lạc, nói không chừng cuộc sống của tộc trưởng đã ngày ngày khó an.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nhìn sắc mặt Fred, thầm nghĩ: Khúc mắc của Fred cùng bộ lạc Phi Hổ quả nhiên rất sâu a!

.....

Bộ lạc Phi Hổ.

"Tộc trưởng, người của bộ lạc Đại Thạch hình như đi nhờ cậy đám người Fred." Jesse nói.

Tân Lực tràn đầy bất mãn: "Đám người kia cư nhiên đi nhờ cậy một học đồ hiến tế không biết liêm sỉ, thật không biết bọn họ nghĩ thế nào."

Tân Lực lúc trước không đáp ứng thỉnh cầu của bộ lạc Đại Thạch cũng không phải thật sự không muốn để ý bộ lạc Đại Thạch, Tân Lực chỉ là muốn đàm phán lấy được càng nhiều chỗ tốt hơn, bộ lạc Đại Thạch nhiều giống cái như vậy, Tân Lực cũng rất đỏ mắt.

Jesse nhìn Tân Lực: "Tộc trưởng, chúng ta làm gì bây giờ?"

"Người của bộ lạc Đại Thạch hiện giờ đang ở phiến rừng Fred ở lúc trước sao?" Tân Lực hỏi.

Jesse gật đầu: "Không sai."

Tân Lực cắn chặt răng, lâm vào trầm tư, tuyết rơi càng lúc càng sâu, lúc này không tiện rời khỏi bộ lạc. Tân Lực hít sâu một hơi, rốt cuộc phát hiện, trong bộ có hơi thiếu cao thủ, đám người Fred thật sự rất lợi hại.

Cân nhắc một chút, Tân Lực quyết định mang theo mấy người đi về phía bộ lạc Đại Thạch đóng quân hỏi thăm tình huống.

.....

Bộ lạc Đại Thạch.

Mấy giống cái vây quanh cùng nhau nấu canh thịt, người bệnh trong bộ lạc lục tục khỏi lại, có mấy người Fred hỗ trợ, vấn đề thức ăn của bộ lạc Đại Thạch cũng không xem như quá căng thẳng.

Nói tóm lại, tình huống của bộ lạc Đại Thạch bây giờ không tồi.

Thời điểm Tân Lực mang theo mấy dũng sĩ tới liền thấy được người của bộ lạc Đại Thạch bận rộn bận rộn.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nhìn thấy tân Lực mang người tới, không khỏi nhíu mày lại: "Tân Lực tộc trưởng sao lại tới đây?"

Tân Lực cười cười: "Lúc trước ngươi mang tộc nhân vội vàng rời đi, ta thật sự rất băn khoăn, cho nên liền dẫn người tới đây xem xem."

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch cười nói: "Hiện tại vấn đề đã giải quyết, thương thế của người trong bộ lạc đều đã tốt lên."

"Đều tốt rồi?" Tân Lực nhíu mày hỏi.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch gật đầu: "Vận khí tốt, có quý nhân tương trợ." Lúc trước tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch cũng từng tìm kiếm hiến tế của bộ lạc Phi Hổ hỗ trợ, bất quá, hiến tế kia cái giá quá lớn, nói thẳng không rảnh, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch không mời được.

Tân Lực miễn cưỡng cười cười: "Phải vậy không?"

------oOo------

Chương 251: Bộ lạc tập hội

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 251

Chương 251: Bộ lạc tập hội

Tân Lực nhìn lông phi ưng đầy trời đầy đất, không khỏi giật mình: "Các ngươi ăn phi ưng?"

Mùa đông không dễ săn thú, đại bộ phận người bộ lạc Phi Hổ đều ăn thịt khô hong từ mùa thu, hương vị luôn không mới mẻ.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch gật đầu: "Đúng vậy, Fred cùng Tân Đa Lôi bắt, thật là quá cảm tạ bọn họ, nếu không có bọn họ tương trợ, thật không biết mùa đông này chúng ta phải qua như thế nào!"

Một dũng sĩ đi theo Tân Lực tới đây sắc mặt không khỏi quỷ dị.

Tân Lực thầm nghĩ: Fred cùng Tân Đa Lôi quả nhiên là ăn cây táo, rào cây sung, hai huynh đệ bọn họ lãnh đạm với bộ lạc, lại giúp đưa thịt cho người không liên quan, phải biết rằng ngay cả giống cái trong bộ lạc cũng không ăn được thịt mới mẻ.

"Không biết ta có thể giúp được cái gì không?" Tân Lực nhiệt tình hỏi.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch cười đáp: "Không cần, có huynh đệ Fred hỗ trợ là đủ rồi."

Tân Lực cười khan: "Thật sự không cần chúng ta hỗ trợ sao?"

"Đúng vậy! Huynh đệ Fred thật sự rất tốt, vấn đề đều đã được giải

quyết."

Tân Lực tới một chuyến, ngoài mặt thần sắc như thường, trong lòng tràn đầy phẫn uất rời đi.

Tân Lực nguyên bản còn tưởng rằng bộ lạc Đại Thạch phi thường không xong, kết quả đi mới phát hiện, người bộ lạc Đại Thạch dễ chịu vô cùng, chênh lệch quá lớn khiến cho trong lòng Tân Lực phi thường hụt hẫng.

"Fred đối với người bộ lạc Đại Thạch thật không tồi a!"

"Ta nghe mấy giống cái bộ lạc Đại Thạch đàm luận, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch muốn gả mấy giống cái cho Fred."

"Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch hạ được vốn gốc a! Cư nhiên muốn gả mấy giống cái cho Fred."

"Đúng vậy! Hơn nữa, mấy giống cái bộ lạc Đại Thạch hình như cũng rất muốn gả."

.....

Jesse nghe mấy dũng sĩ nói chuyện, trong lòng khó chịu không thôi, không chỉ giống cái bộ lạc Đại Thạch, mấy giống cái bộ lạc Phi Hổ cũng đều rất luyến tiếc bỏ lỡ Fred.

.....

"Tộc trưởng, ngài xem, tộc trưởng bộ lạc Phi Hổ rốt cuộc là tới làm gì vậy?" So Ngươi hỏi.

"Nói là tới hỗ trợ, ai biết hắn rốt cuộc muốn làm cái gì." Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch híp mắt, ngữ khí bất thiện nói.

Dù sao cũng là lão bánh quẩy sống bảy tám chục năm, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch xem như hiểu rõ mục đích của Tân Lực, lúc trước

bộ lạc Đại Thạch cúi mình tới nương tựa bộ lạc Phi Hổ, Tân Lực đưa ra một đống yêu cầu quá đáng, trong lòng tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch vẫn luôn nghẹn một hơi, hiện tại, tình huống bộ lạc Đại Thạch chuyển biến tốt đẹp, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch ít nhiều dương mi thổ khí.

"Tộc trưởng, ngài đưa bản đồ cho huynh đệ Fred?" So Ngươi hỏi.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch gật đầu: "Đúng vậy! Người ta giúp chúng ta nhiều như vậy, ngoại trừ cái này, chúng ta cũng không còn gì để báo đáp đối phương."

Huyết Linh Châu của bộ lạc Đại Thạch là lấy từ bên trong một động dơi, người bộ lạc Đại Thạch thừa dịp dơi vương trong động ngủ say, trốn vào trộm.

"Lời tuy như vậy không sai, nhưng nếu Huyết Linh Châu bị huynh đệ Fred lấy đi hết, sau này bộ lạc chúng ta muốn thu thập liền khó khăn." So Ngươi thở dài, nghĩ đến bảo tàng trong động dơi, So Ngươi không khỏi kích động lên.

"Ngươi cảm thấy lấy trạng huống của bộ lạc chúng ta bây giờ còn có thể lấy được Huyết Linh Châu sao? Bản đồ kia giữ lại trong bộ lạc cũng vô dụng, còn không bằng cầm đi thuận nước dong thuyền." Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch lắc đầu.

Lần trước dũng sĩ bộ lạc Đại Thạch đi vào sáu, chỉ có một người ra.

Mà dũng sĩ bộ lạc bọn họ sở dĩ có thể thành công là bởi vì dơi vương ngủ say, cho dù như vậy, vẫn có năm dũng sĩ phải để mạng lại.

Dơi vương sau khi tỉnh táo phát hiện Huyết Linh Châu bị mất, cực kỳ tức giận, hiện tại thủ vệ động dơi nghiêm cẩn hơn lúc trước nhiều.

.....

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bản đồ, suy nghĩ nói: "Động dơi này cách chỗ chúng ta một đoạn a!"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Đúng là có hơi xa."

Kỳ Thiếu Vinh nghĩ nghĩ một hồi: "Trước mắt vẫn là không cần suy nghĩ, chờ tới đầu xuân rồi nói sau."

Tân Đa Lôi gật đầu: "Chờ thêm một đoạn thời gian nữa khí trời hẳn là sẽ ấm lên, đến lúc đó chúng ta lại động thủ cũng không muộn."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tuyết địa mênh mang, thầm nghĩ: Chỉ chớp mắt, hắn đã đến cái nơi quỷ quái này được vài tháng! Kỳ Thiếu Vinh không khỏi nhớ nhung sinh hoạt ở thế giới ma pháp.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn trái nhìn phải, nghi hoặc: "A Hạo đâu?"

"Ta hình như nhìn thấy hắn đi tìm tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch." Mộ Đình Hiên chống cằm nói.

"Tộc trưởng, ngươi biết Hợp Quả không?" Trang Hạo hỏi tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch cười cười nhìn Trang Hạo: "Tiểu hữu cảm thấy có hứng thú? Muốn nhãi con sao?"

Trang Hạo hơi thẹn thùng gật đầu: "Đúng vậy!"

"Hợp Quả thập phần hiếm có, nếu tiểu hữu có hứng thú, có thể đi tập hội ở đại bộ lạc xem xem, xác suất xuất hiện Hợp Quả ở đại bộ lạc khá lớn, hơn nữa, giá trị của Hợp Quả cũng rất cao, nếu tiểu hữu muốn Hợp Quả, chỉ sợ phải chuẩn bị tốt vật tư đổi."

"Huyết Linh Châu có thể chứ?" Trang Hạo hỏi.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch gật đầu: "Huyết Linh Châu đương nhiên có thể, chẳng qua, động dơi bên kia rất nguy hiểm."

Trang Hạo cười cười: "Sự thành do người mà!"

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nhìn bộ dáng tin tưởng tràn đầy của Trang Hạo, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ cảm giác khác thường.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nhìn ra được, Fred rất tôn trọng Trang Hạo, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch thầm nghĩ: Người có thể dụ dỗ được học đồ hiến tế, lại có thể thuyết phục Fred, khẳng định không đơn giản, tuy rằng bộ dáng của người này vừa yếu lại vừa gầy,.

"Ngươi muốn hài tử?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Hạo cười cười: "Nhi tử của chúng ta nhất định vừa thông minh lại vừa xinh đẹp."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt: "Nếu hài tử giống ta, đương nhiên là vừa thông minh vừa xinh đẹp."

"Vậy nếu giống ta thì sao?" Trang Hạo hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Vậy còn như thế nào, ngươi không rõ sao, ngươi ngốc bao nhiêu a!"

Trang Hạo: "....."

.....

Trải qua thời gian chờ đợi dài dòng, mùa đông rốt cuộc cũng có dấu hiệu kết thúc.

Người bộ lạc Đại Thạch vội vàng trùng kiến nhà mới, đám người Fred cũng trù bị đi tập kích động dơi.

Trang Hạo nhìn bản đồ: "Mọi người mau tới nghĩ biện pháp làm sao đột phá động dơi này, chuyện này liên quan đến đại sự nối dõi tông

đường của Trang gia chúng ta a!"

"Dơi trong động rất hung mãnh, nghe tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nói, dũng sĩ tiến vào thập tử nhất sinh, viên Huyết Linh Châu kia chính là được dũng sĩ bên trong động dơi ném ra ngoài, người bên ngoài chạy thục mạng mới thoát thân được." Tân Đa Lôi lo lắng sốt ruột nói.

"Ta có một biện pháp." Dịch Phàm cười cười, trên thực tế, Dịch Phàm cũng rất có hứng thú với Hợp Quả, chỉ là không nói ra.

Kỳ Thiếu Vinh tò mò hỏi: "Biện pháp gì?"

"Nổ!" Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm, gật đầu: "Ừm! Là một biện pháp không tồi, nhưng lấy cái gì để nổ đây?"

"Vân Hỏa Lôi!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Nghe không tồi, nhưng lấy Vân Hỏa Lôi từ đâu ra?"

"Ta mang theo." Dịch Phàm nói.

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy thưởng thức nhìn Dịch Phàm: "Ngươi còn mang theo thứ này!"

Dịch Phàm gật đầu: "Đương nhiên, lo trước khỏi hoạ mà!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Vị trí động dơi cực kỳ ẩn nấp, nếu không phải có bản đồ chỉ dẫn, đám người Kỳ Thiếu Vinh căn bản không tìm được.

Sau khi mấy người tìm tới, liền tạm trú lại phụ cận động dơi.

Trải qua mấy ngày liên tục quan sát, mấy người rốt cuộc chọn được một điểm thích hợp đặt kíp nổ.

Tân Đa Lôi là lần đầu tiên kiến thức được uy lực của Vân Hỏa Lôi, lực phá hoại khổng lồ của Vân Hỏa Lôi khiến cho Tân Đa Lôi chấn động không thôi.

"Thật là lợi hại!"

Một tiếng rít từ trong núi sập truyền ra, một con dơi hình thể khổng lồ tràn đầy phẫn nộ từ trong động dơi bay ra ngoài.

Tân Đa Lôi nhìn dơi khổng lồ bay ra, trừng lớn mắt, "Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nói không sai, đó hẳn là dơi vương, quả nhiên rất cường đại!"

Chỉ xem hình thể liền biết thực lực của con dơi này, bất quá, bởi vì uy lực của Vân Hỏa Lôi, trên người dơi vương chi chít vết thương, có một loại cảm giác phượng hoàng xuống núi không bằng gà.

"Đừng chỉ lo cảm khái, mau bắn tên!" Kỳ Thiếu Vinh giục.

Dơi vương trọng thương cũng không khó đối phó, sau khi giải quyết dơi vương còn lại chính là công tác dọn dẹp.

Tân Đa Lôi đứng trước dơi vương đã ngã xuống, mờ mịt hỏi: "Ca ca, chúng ta làm thịt một con dơi lớn như vậy sao?"

Fred gật đầu: "Không sai, nó hẳn là đã chết."

Tân Đa Lôi ngơ ngác nhìn dơi trên mặt đất, nếu bị một con dơi lớn như vậy tập kích, đối với bộ lạc nào mà nói cũng là tai họa ngập đầu, đáng tiếc là, con dơi này đã chết, vô thanh vô tức chết ở đây.

Dịch Phàm không vui nhìn Fred cùng Tân Đa Lôi: "Các ngươi đang

làm gì vậy, nhanh tới đây xem xem cái sơn động này phải làm như thế nào, nếu dùng sức quá mạnh, toàn bộ sơn động đều phải sụp."

Tân Đa Lôi chớp chớp mắt: "A, được, được."

.....

Đầu xuân, người bộ lạc Đại Thạch nguyên bản đang tìm nơi cư trú mới, phát hiện động dơi bên này bị phá hủy, liền dọn tới phụ cận.

Người bộ lạc Đại Thạch nhìn thấy mấy người Kỳ Thiếu Vinh đang bận mải, liền điều động một đám tới giúp đỡ.

"Dơi đều chết hết rồi sao? Làm sao chết a?"

"Không biết! Động dơi có dấu hiệu bị bạo lực phá vỡ, không biết là thứ gì."

"Dơi vương cũng đã chết, con dơi kia hình thể lớn như vậy, cư nhiên đã chết rồi!"

"Sơn động này biến thành như vậy là Fred làm sao? Dũng sĩ đồ đằng tam tinh lợi hại như vậy?"

.....

"Y sư đại nhân, tìm được Huyết Linh Châu." Tân Đa Lôi thật cẩn thận mở hộp ra nói.

Công tác dọn dẹp động dơi bên ngoài là người bộ lạc Đại Thạch làm bên trong là mấy người Fred cùng Dịch Phàm làm.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn hộp Tân Đa Lôi đưa tới, híp mắt: "Không ít a!"

"Bên trong hẳn là còn không ít." Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Nhìn dáng vẻ này xem ra vận khí của

chúng ta không tồi!"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Đúng vậy! Nhiều Huyết Linh Châu thế này, nếu ở bộ lạc tập hội có Hợp Quả hoặc là Âm Dương Thảo, nhất định có thể đổi được."

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm: "Vậy thì tốt, sẽ có sao?"

"Ta cũng không biết! Ta chưa đi bao giờ." Tân Đa Lôi đảo đảo mắt, thầm nghĩ: Vị trí đi đại bộ lạc tham gia tập hội đều là là người người muốn cướp, nào tới phiên hắn!

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"Người bộ lạc Đại Thạch có đi không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tân Đa Lôi lắc đầu: "Nếu là năm rồi thì sẽ đi, nhưng năm nay bộ lạc Đại Thạch không có gì để trao đổi, cho nên liền không đi, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nói, nếu chúng ta muốn đi, hắn có thể phái hai người từng đi bộ lạc tập hội làm dẫn đường."

Kỳ Thiếu Vinh: "Vậy sao, tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch thật có tâm!"

------oOo------

Chương 252: Cầu mua Hợp Quả

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 252

Chương 252: Cầu mua Hợp Quả

Đám người Kỳ Thiếu Vinh tìm được 120 viên Huyết Linh Châu từ trong động dơi, phân cho bộ lạc Đại Thạch 8 viên, làm cho tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch tạ ơn liên tục.

"So Ngươi, tập hội đại bộ lạc có những cái gì tốt?" Tân Đa Lôi hưng phấn hỏi.

"Cái này thì rất nhiều, da thú, vũ khí, đồ gốm, châu báu, linh quả..... Cái gì cần có đều có, đúng rồi, còn có một ít bộ lạc bán giống cái."

Tân Đa Lôi nghi hoặc, "Giống cái?"

"Đúng vậy! Một ít tiểu bộ lạc trải qua mùa đông thường xuyên gặp phải thời kỳ giáp hạt, yêu cầu bán giống cái lấy vật tư."

Tân Đa Lôi gật đầu: "Thì ra là thế!"

So Ngươi bỡn cợt nhìn Tân Đa Lôi: "Tân Đa Lôi, lấy gia tài của ngươi hiện tại, mua mấy giống cái cũng không có vấn đề gì."

Tân Đa Lôi tốt xấu gì cũng là một cường giả đồ đằng, qua một mùa đông tồn trữ được không ít vật tư.

Tân Đa Lôi buồn bực nói: "Ngươi đừng nói bậy."

So Ngươi cười cười: "Không nói thì không nói, ngươi ưu tú như vậy, có rất nhiều giống cái muốn gả cho ngươi, căn bản không cần phải mua."

"Tân Đa Lôi, các ngươi đang nói cái gì đấy?" Kỳ Thiếu Vinh đi tới hỏi.

"Đang nói giống cái đây."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi một cái: "Tiểu quỷ, tuổi còn nhỏ liền tư xuân, chậc chậc....."

Tân Đa Lôi ngẩng đầu lên, bất mãn nói: "Y sư đại nhân, hai người chúng ta đứng cùng nhau, ngươi khẳng định càng giống tiểu quỷ hơn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Tiểu tử Tân Đa Lôi này gan phì rồi, cư nhiên đùa giỡn hắn!

.....

Đám người So Ngươi đi trên đường, gặp phải người bộ lạc Phi Hổ.

Người bộ lạc Phi Hổ nhìn thấy đoàn người Tân Đa Lôi không khỏi tràn đầy ngoài ý muốn.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn đoàn người bộ lạc Phi Hổ, nghiêng đầu nói với Fred: "Giống cái bộ lạc Phi Hổ cũng đi cùng, chẳng lẽ là mang đi bán?"

Fred đè thấp thanh âm, bất đắc dĩ giải thích: "Y sư đại nhân, bộ lạc Phi Hổ còn chưa lưu lạc đến nông nỗi phải bán giống cái, đại khái là đi xem náo nhiệt."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Thì ra là thế."

Tân Đa Lôi hơi nhìn về phía bộ lạc Phi Hổ, phát hiện Mil cư nhiên cũng ở trong đó, cảm thấy không thoải mái lắm.

Quan hệ của hai bên có hơi đặc thù, đám người Tân Đa Lôi tìm một chỗ nghỉ ngơi, cũng không có qua chào hỏi người bộ lạc Phi Hổ.

Kỳ Thiếu Vinh ngồi trên tảng đá, nhìn Trang Hạo nấu canh gà.

Tân Nhai tách ra khỏi đám người bộ lạc Phi Hổ, đi tới, "Fred, các ngươi cũng đi tập hội sao?"

Fred gật đầu: "Đúng vậy."

Tân Nhai nhìn ấn ký tam tinh trên người Fred, âm thầm cười khổ, "Hiện tại ngươi mạnh hơn chúng ta nhiều, vẫn là ngươi lợi hại!"

Fred nhàn nhạt đáp: "Cũng tạm được."

Tân Nhai nhìn Fred, hỏi: "Lần này đi tập hội ngươi có mục tiêu gì không?"

"Hợp Quả." Fred đáp.

Tân Nhai sửng sốt một chút: "Sao ngươi lại muốn thứ kia?" Hợp Quả chỉ có tác dụng với giống đực, giống đực cùng giống đực kết đôi mới cần đến Hợp Quả để kéo dài dòng dõi.

Fred gật đầu, không muốn nói quá nhiều: "Có yêu cầu."

Tân Nhai sửng sốt, hơi nhìn về phía Mil: "Hôn ước của Mil cùng Jesse đã giải trừ."

Fred hơi ngoài ý muốn nhìn Tân Nhai: "Phải vậy không?"

"Ngươi không hỏi vì sao?"

Fred lắc đầu: "Không quan trọng, không liên quan tới ta."

Tân Nhai nhìn biểu tình của Fred, ngượng ngùng cười cười: "Mil nói nàng vẫn thích ngươi."

Fred cười nói: "Tân Nhai, ngươi đừng nói giỡn."

"Ngươi biết, ta không có....."

"Tân Nhai, có mấy lời không cần ta phải nói, ngươi cũng rõ ràng." Fred cắt ngang.

Fred cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ: Chẳng lẽ Tân Nhai cho rằng sau khi bị phản bội như vậy hắn còn nhớ mãi không quên được Mil sao? Bọn họ cũng không khỏi quá xem trọng tình cảm của hắn đối với Mil.

Tân Nhai miễn cưỡng cười cười: "Được, ta minh bạch."

Fred nhìn về phía Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh nói nói cười cười, không khí giữa hai người dị thường tốt đẹp, trong lòng Fred không khỏi hâm mộ lên.

Y sư đại nhân có lẽ có thời điểm tùy hứng một chút, nhưng sẽ không đưa ra yêu cầu quá đáng gì, thời điểm Trang Hạo cần hỗ trợ, Kỳ Thiếu Vinh cũng sẽ tận tâm tận lực, mà không phải là ngồi mát ăn bát vàng, bạn lữ như vậy mới là mục tiêu hắn theo đuổi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Fred, hỏi: "Fred, canh gà tốt rồi, có muốn uống một ít không?"

Fred gật đầu: "Được!"

"Ca, Tân Nhai tìm ngươi làm gì vậy?" Tân Đa Lôi một bên gặm đùi gà, một bên hỏi Fred.

"Hắn nói chuyện của Mil cùng Jesse." Fred nhàn nhạt đáp.

Tân Đa Lôi sửng sốt một chút, gật đầu: "Vậy sao, ta biết hai người kia không thành được mà, Mil tính tình như vậy, Jesse làm sao chịu đựng được!"

Fred lắc đầu, hắn từng cho rằng Mil sẽ là người làm bạn với hắn cả đời, hiện tại nhìn lại mới thấy, hắn buồn cười bao nhiêu, vì một giống cái sớm ba chiều bốn, cư nhiên bỏ mặc đệ đệ mình.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Fred, nói: "Fred, người bộ lạc Phi Hổ vẫn luôn nhìn ngươi."

Fred cúi đầu: "Phải vậy không? Ta không có gì đẹp."

.....

Khải Phong nhìn Tân Nhai, hỏi: "Ngươi mời Fred cùng lên đường?"

Tân Nhai gật đầu: "Đúng vậy, bất quá, hắn cự tuyệt."

"Mấy người bên cạnh hắn hình như là người bộ lạc Đại Thạch!" Khải Phong nói.

Jesse lạnh giọng: "Hiện tại Fred thân thiết với người bộ lạc Đại Thạch, nào còn tâm để ý đến chúng ta."

Khải Phong tò mò hỏi: "Fred không phải cũng đi trao đổi đi, không biết mục tiêu của hắn là cái gì?"

"Là Hợp Quả." Tân Nhai nói.

Khải Phong kinh ngạc: "Là Hợp Quả, sao lại là Hợp Quả?"

Tân Nhai lắc đầu: "Không biết! Có lẽ là bởi vì hiện tại Fred thích giống đực, hoặc cũng có thể là người khác cần."

.....

Trải qua một tháng bôn ba, mấy người rốt cuộc cũng tới một đại bộ lạc.

"Đây là bộ lạc Thiên Phong, đại bộ lạc gần chúng ta nhất." So Ngươi nói. "Bên ngoài bộ lạc Thiên Phong xây tường cao, có thể chống đỡ dã thú công kích, tường thành này xây dựng tốn không ít sức lực đâu." So Ngươi nhìn tường thành bên ngoài bộ lạc Thiên Phong, ánh mắt sùng bái.

Tường thành của bộ lạc Thiên Phong cũng không hoa lệ, nhưng lại mang tới cho người ta một loại cảm giác nguy nga.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tường thành, nói: "Chúng ta vào thôi."

So Ngươi tới giao thiệp với thủ thành giả vài câu, trả giá ba tấm da thú, mấy người thuận lợi vào thành.

Kỳ Thiếu Vinh vào trong thành, nhìn thấy muôn người muôn vẻ, trong thành đã xây dựng lên không ít quầy hàng.

Kỳ Thiếu Vinh phát hiện, quầy hàng từ đồ vật bình thường tới linh quả đều có, một ít linh quả ở thế giới ma pháp là trân quý, tới đây lại thành trái cây bình thường.

Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo đi dạo khắp nơi một vòng, tuy rằng phát hiện không ít đồ thích hợp, nhưng vẫn không thấy tung tích của Hợp Quả cùng Âm Dương Thảo.

Bất đắc dĩ, Trang Hạo đành phải ủy thác Fred lấy ra Huyết Linh Châu đi treo thưởng.

Huyết Linh Châu chính là thứ tốt, vừa xuất hiện liền chọc cho không ít người nghị luận sôi nổi.

.....

Bộ lạc Phi Hổ.

"Đám người Fred cầm Huyết Linh Châu đi treo thưởng! Một viên Hợp Quả tám viên Huyết Linh Châu, giá này không thấp a!" Tân Nhai nói.

Hiệu quả của Huyết Linh Châu kém hơn hạt sen Bán Nguyệt Liên một ít, nhưng nếu dùng thích hợp, vận khí lại tốt, tám viên Huyết Linh Châu không chừng có khả năng tạo ra hai dũng sĩ đồ đằng.

"Fred điên rồi sao? Cư nhiên lấy Huyết Linh Châu đi treo thưởng?" Jesse mắng.

Huyết Linh Châu rất có tác dụng với cường giả đồ đằng.

Bộ lạc Phi Hổ lớn hơn bộ lạc Đại Thạch một, ít, nhưng so với bộ lạc Thiên Phong thì nhỏ hơn nhiều.

Lần này bộ lạc Phi Hổ không mang theo nhiều vật tư lắm, đám người Jesse nhìn trúng không ít thứ, đáng tiếc tiền trong túi ngượng ngùng, không thể mua.

"Fred lấy đâu ra Huyết Linh Châu?" Khải Phong khó hiểu nói.

Jesse nhún vai: "Ai biết được, có lẽ tên kia đã sớm lấy được Huyết Linh Châu, vẫn luôn cất giấu, cho nên thực lực của hắn mới tiến bộ nhanh như vậy, tên kia cũng chỉ là mặt ngoài thành thật mà thôi."

Tân Nhai nhìn Jesse một cái, không nói gì.

.....

Kỳ Thiếu Vinh chống cằm, hỏi: "Có tin tức không?"

Trang Hạo lắc đầu: "Vẫn không có, bất quá, Fred ra ngoài tìm hiểu tin tức, có lẽ chờ hắn trở về sẽ có thu hoạch."

Fred cùng Tân Đa Lôi đi trên đường, bị Mil cản lại.

Tân Đa Lôi nhìn Mil: "Mil, ngươi có việc gì không?"

"Fred, ngươi có Huyết Linh Châu, sao chưa từng nghe ngươi nói tới?" Mil hỏi.

Tân Đa Lôi trợn trắng mắt: "Gần đây mới có, vì sao phải cho ngươi biết?"

"Ngươi muốn Hợp Quả làm cái gì? Có Huyết Linh Châu, không bằng đổi chút đồ vật thực dụng." Mil nói.

Tân Đa Lôi chống eo: "Ca ta không thích giống cái, thích giống đực, cho nên cần Hợp Quả, rất rất cần!"

Mil sắc mặt đổi đổi: "Fred, ngươi không thích giống cái?"

Fred nhìn Tân Đa Lôi một cái, gật đầu: "Đúng vậy, ta không thích giống cái, trải qua chuyện lần trước, ta phát hiện, ta càng cần một người có thể ở thời điểm ta xảy ra chuyện đứng bên cạnh ta."

Mil bi thương nhìn Fred: "Ngươi sao lại như vậy, ta vì ngươi cự tuyệt Jesse."

Tân Đa Lôi nhìn Mil: "Ngươi cự tuyệt Jesse thì liên quan gì đến ca ca ta, hôn ước của ngươi cùng ca ca ta đã sớm giải trừ."

Mil nhìn Fred, Fred lạnh mặt, không nói gì.

Mil tức giận lắc mình bỏ đi.

Tân Đa Lôi nhìn Mil rời đi, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Ca ca, ngươi phản ứng cũng nhanh thật, ta sợ Mil sẽ dây dưa với ngươi không thôi, mới nói ngươi thích giống đực, không ngờ ngươi lại phối hợp với ta!" Tân Đa Lôi cười nói.

Fred xoay người đi, nhìn Tân Đa Lôi mấy lần: "Ta không phải nói giỡn, hiện tại ta thật sự thích giống đực."

Tân Đa Lôi: "....."

------oOo------

Chương 253: Tin tức Hợp Quả

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 253

Chương 253: Tin tức Hợp Quả

Mil là khóc lóc trở về quầy hàng của bộ lạc Phi Hổ.

Tân Nhai nhìn Mil vẻ mặt đưa đám chạy về, nhíu mày hỏi một dũng sĩ bên cạnh: "Mil có phải là giận khóc không?"

"Có lẽ đi, không chú ý." Dũng sĩ đáp.

Khải Phong vừa vặn trở về quầy hàng, nói: "Hẳn là giận khóc đi, ta nghe người ta nói, nàng đi tìm Fred, bất quá, nghe nói hiện tại Fred thích giống đực, không có hứng thú gì với giống cái."

Tân Nhai híp mắt, thầm nghĩ: Lúc trước hắn đi hỏi thăm Fred, cũng đã nói với Mil, Fred không có hứng thú với nàng, Mil rốt cuộc vẫn không cam lòng a!

Jesse đi tới, tựa tiếu phi tiếu nói: "Mil vẫn không nhịn được đi tìm Fred a! Fred sinh bệnh một hồi, cư nhiên tính hướng cũng sửa lại, nhìn dáng vẻ này xem ra Mil muốn nối lại tình xưa với Fred là không có khả năng."

Khải Phong vỗ vỗ bả vai Jesse: "Đừng thương tâm, Mil không thích ngươi, bên trong bộ lạc vẫn còn rất nhiều giống cái cho ngươi chọn."

Jesse cười nhạt, lúc trước hắn theo đuổi Mil bởi vì Mil là người Fred thích, hiện giờ Fred không thích Mil, hắn cũng không còn hứng thú gì với Mil, cho nên không có cái gì gọi là mất mát.

.....

Kỳ Thiếu Vinh nhìn người trở về, cười hỏi: "Các ngươi về rồi, có thu hoạch gì không?"

Fred lắc đầu: "Xin lỗi y sư đại nhân, không có tìm được Hợp Quả cùng Âm Dương Thảo."

"Nhìn dáng vẻ này xem ra hai thứ kia quả nhiên không dễ tìm, bất quá, không sao, tương lai còn dài."

Fred cười nói: "Y sư đại nhân, ta đi nghỉ ngơi trước một chút."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được!"

Kỳ Thiếu Vinh hoang mang nhìn Tân Đa Lôi, hỏi: "Tân Đa Lôi, ta sao lại cảm thấy ca ngươi hình như có hơi mỏi mệt?"

Tân Đa Lôi nghĩ nghĩ, nói: "Có thể là bởi vì ca ta nói hắn thích giống đực, sau đó rất nhiều người tới quấn lấy hỏi ca ta hắn có phải không thích giống cái không, cho nên hắn có hơi bực bội đi."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Hiện tại Fred có thể xem như là du khách, du khách bình thường bị trục xuất ra khỏi bộ lạc đều sẽ bị người khác bài xích, nhưng Fred không giống, Fred là dũng sĩ đồ đằng tam tinh, rất nhiều tiểu bộ lạc đều muốn chiêu mộ hắn cùng Tân Đa Lôi đây.

Một bộ lạc có cường đại hay không trên trình độ rất lớn được quyết định bởi số lượng dũng sĩ đồ đằng ở trong đó.

Kỳ Thiếu Vinh nghi hoặc nhìn Tân Đa Lôi: "Ca ngươi thật sự không thích giống cái sao?"

Tân Đa Lôi gật đầu: "Hắn nói như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

So Ngươi đi đến, sắc mặt phức tạp nói: "Y sư đại nhân, có tin tức!"

Kỳ Thiếu Vinh ngẩng đầu lên, hưng phấn hỏi: "Thật sao? Có người có Âm Dương Thảo hoặc là Hợp Quả?"

So Ngươi lắc đầu: "Cái này thì không có, bất quá, tộc trưởng nọ biết nơi nào có Hợp Quả, nhưng chỉ biết, không lấy được."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Như vậy cũng không tồi."

"Hắn yêu cầu 30 viên Huyết Linh Châu mới bằng lòng tiết lộ tin tức." So Ngươi nói.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, "Một cái tin tức liền muốn 30 viên Huyết Linh Châu! Cho rằng ta coi tiền như rác sao!" Theo Kỳ Thiếu Vinh biết, Hợp Quả tuy rằng khá quý trọng, nhưng còn chưa quý tới nông nỗi ấy.

So Ngươi gật đầu: "Đúng vậy! Cái giá này đúng là có hơi cao."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Chờ một chút đi."

"Được."

Kỳ Thiếu Vinh híp mắt, thầm nghĩ: 30 viên Huyết Linh Châu hắn cũng không phải không trả nổi, chẳng qua, đối phương ra giá cao như vậy chưa chắc đã là thật tình muốn giao dịch, Kỳ Thiếu Vinh có cảm giác, đối phương là đang thử xem trên tay bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu Huyết Linh Châu. Dù sao bọn họ một chốc một lát cũng không thể quay về, Hợp Quả cùng Âm Dương Thảo có thể từ từ tới, việc cấp bách nhất hiện tại là tăng trưởng thực lực, Âm Dương Thảo cùng Hợp Quả nghe nói đều sinh trưởng ở nơi cực kỳ nguy hiểm,

cho dù có tin tức, đánh không lại thì cũng vô dụng.

Đám người Kỳ Thiếu Vinh tạm thời ném chuyện Hợp Quả cùng Âm Dương Thảo qua một bên, ngược lại đánh chủ ý tới những đồ vật khác.

Trên tập hội có không ít thứ tốt, Fred dựa theo yêu cầu của Kỳ Thiếu Vinh đổi lấy không ít đồ vật, lục tục ra tay hơn hai mươi viên Huyết Linh Châu.

Huyết Linh Châu giá trị kinh người, người muốn rất nhiều, Fred dùng Huyết Linh Châu đổi lấy vật tư của các bộ lạc khác, khiến người đổi đều rất kích động, Fred đi đến nơi nào cũng có người lôi kéo làm quen.

.....

Fred đi vào phòng, nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nói: "Y sư đại nhân, bộ lạc tập hội sắp kết thúc, ta nghĩ chúng ta cũng nên chuẩn bị rời đi."

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được."

"Y sư đại nhân, tộc trưởng nói có tin tức của Hợp Quả kia hạ giá xuống mười viên Huyết Linh Châu, ngươi còn có hứng thú không?" So Ngươi hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt, lúc trước tộc trưởng kia vừa mở miệng chính là 30 viên Huyết Linh Châu, Kỳ Thiếu Vinh lập tức liền cự tuyệt, Hợp Quả tuy rằng quý trọng, nhưng còn chưa trân quý đến trình độ đó, huống chi, tộc trưởng kia chỉ là biết vị trí của Hợp Quả, mà không phải có được Hợp Quả.

"Mười viên Huyết Linh Châu vẫn có hơi quý." Kỳ Thiếu Vinh nói.

So Ngươi gật đầu: "Đúng vậy!" Tuy rằng giá cả hạ xuống chỉ còn một phần ba ban đầu, nhưng vẫn có hơi quý, mười viên Huyết Linh Châu có thể đổi được mười giống cái.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn So Ngươi: "Chờ một chút đi." Nói sinh ý, có đôi khi chính là xem nhẫn nại.

"Được." So Ngươi thầm nghĩ: Lúc trước bộ lạc hắn tổn thất năm dũng sĩ mới may mắn lấy được sáu viên Huyết Linh Châu từ trong động dơi, tộc trưởng kia dùng một cái tin tức liền muốn có mấy chục viên Huyết Linh Châu, thật là không phúc hậu.

Tân Đa Lôi đi trên đường, bị Jesse cản lại.

Tân Đa Lôi không vui nhìn Jesse: "Ngươi có chuyện gì sao?"

"Bộ lạc muốn đổi mấy viên Huyết Linh Châu với các ngươi." Jesse lạnh mặt nói.

Tân Đa Lôi chém đinh chặt sắt: "Không có."

Jesse không vui nhìn Tân Đa Lôi: "Tân Đa Lôi, ngươi tốt xấu gì trước kia cũng là người bộ lạc Phi Hổ, ngươi cùng bộ lạc khác trao đổi nhiều như vậy cũng không muốn trao đổi với bộ lạc Phi Hổ sao? Tốt xấu gì bộ lạc cũng nuôi ngươi lớn như vậy!"

Tân Đa Lôi trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Thời điểm ở bộ lạc, ca ca luôn là trả giá nhiều nhận ít, qua lời Jesse lại giống như bộ lạc có ân đức lớn lao gì với bọn họ vậy.

"Bộ lạc Phi Hổ không có thứ gì mà ta cùng ca ca muốn, ta muốn đổi cũng không đổi được!" Tân Đa Lôi nói.

"Ngươi muốn đổi cái gì?"

"Hợp Quả cùng Âm Dương Thảo, ngươi có sao?"

Jesse không vui: "Ngươi đây là làm khó người khácQ"

Tân Đa Lôi nhún vai: "Vậy không có biện pháp, ngươi cũng không

thể bắt ta lấy thứ trân quý như Huyết Linh Châu đi đổi một đám đồ rách nát đi."

Jesse bất mãn nhìn Tân Đa Lôi: "Ngươi nói cái gì?"

Tân Đa Lôi giơ giơ nắm tay: "Ngươi biết ta nói chính là sự thật! Được rồi, đừng cản đường ta, Jesse, ngươi hiện tại cũng không phải là đối thủ của ta đâu." Tân Đa Lôi cười cười, lộ ra một hàm răng trắng.

Jesse nháy mắt có loại cảm giác da đầu sung huyết, mắt đỏ lên.

"Ta đi trước." Tân Đa Lôi cười nói.

Jesse nhìn Tân Đa Lôi, trong lòng bực bội.

Jesse cắn chặt răng, thầm nghĩ: Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây! Tiểu tử thối Tân Đa Lôi này cư nhiên dám nói như vậy với hắn.

.....

Tân Đa Lôi mang theo một thiếu niên về, Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi, hỏi: "Tân Đa Lôi, đây là ai? Thân mật của ngươi? Bộ dáng rất có tinh thần a!"

Tân Đa Lôi đỏ mặt lên: "Y sư đại nhân, ngươi đừng nói giỡn!"

Kỳ Thiếu Vinh nhún vai: "Được rồi, vậy người này là ai?"

Kỳ Thiếu Vinh ánh mắt lóe lóe, Lạc Gia thoạt nhìn không chênh lệch với Tân Đa Lôi bao nhiêu, quanh thân lại tản ra một loại hơi thở dị thường khủng bố, thời điểm ánh mắt Lạc Gia nhìn qua, Kỳ Thiếu Vinh không khỏi lạnh cả người, đôi mắt Lạc Gia đỏ như máu, thoạt nhìn rất khiến người sợ hãi.

"Bái kiến y sư đại nhân, ta là Lạc Gia." Lạc Gia nhàn nhạt nói.

Tân Đa Lôi cướp lời: "Lạc Gia nói hắn biết tin tức về Hợp Quả."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Lạc Gia: "Nha, ngươi cần bao nhiêu Huyết Linh Châu làm thù lao?"

Lạc Gia cau mày: "Ta không cần Huyết Linh Châu."

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu: "Không cần Huyết Linh Châu, ngươi cần cái gì?"

"Tân Đa Lôi nói y thuật của ngài rất lợi hại, ca ca hắn lúc trước bệnh sắp chết, là ngài cứu ca hắn, ta muốn mời ngài cứu ca ca ta." Lạc Gia nói.

"Sao ngươi không tìm hiến tế?" Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Hắn tuy rằng cứu một ít người, nhưng không tính là hiến tế, nếu người khác mắc bệnh cần cứu chữa, lựa chọn hàng đầu sẽ là hiến tế mà không phải hắn.

Lạc Gia sắc mặt có hơi khó xử, trên thực tế, hắn đã tìm rất nhiều người, bất quá, không có ai nguyện ý hỗ trợ.

"Lạc Gia cùng ca ca hắn là du khách." Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh tràn đầy kinh ngạc: "Phải vậy không?" Thanh danh của du khách tương đối kém, người bình thường đều không thích tới gần.

Kỳ Thiếu Vinh không biết, người sở hữu đôi mắt đỏ ở trong lòng của người thần huyết tộc chính là tồn tại bị thần nguyền rủa, cho nên Lạc Gia vẫn luôn sinh tồn ở bên ngoài bộ lạc.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ca ca ngươi thế nào?"

"Hắn bị độc xà cắn một ngụm, sắc mặt càng ngày càng kém." Lạc

Gia nói.

"Trúng xà độc a! Việc này ta không giỏi lắm."

"Y sư đại nhân nguyện ý đi xem ca ca ta không?" Lạc Gia mong đợi hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Lạc Gia: "Có thể, bất quá, ngươi phải biết, ta không có nắm chắc tuyệt đối."

"Cái này ta minh bạch, nếu y sư đại nhân đáp ứng ta, hy vọng ngài có thể mau chóng đi xem ca ca ta, hắn sắp không được rồi."

Lạc Gia tới bộ lạc tập hội đã rất nhiều ngày, hắn giao nộp mười mấy tấm da thú mới được cho vào, sau khi vào, hắn bái phỏng mấy hiến tế, nhưng không có ai nguyện ý giúp hắn, Lạc Gia đã sắp tuyệt vọng.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Được!"

Lạc Gia vui sướng nói: "Đa tạ y sư đại nhân hỗ trợ."

------oOo------

Chương 254: Lạc Gia mắt đỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 254

Chương 254: Lạc Gia mắt đỏ

Tân Đa Lôi tò mò nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Y sư đại nhân, ngươi sợ hãi không?"

Kỳ Thiếu Vinh khó hiểu nhìn Tân Đa Lôi, "Sợ hãi? Sợ hãi cái gì?"

"Sợ hãi Lạc Gia a!" Tân Đa Lôi nói.

"Vì sao phải sợ, đó không phải chỉ là một tiểu quỷ thôi sao, nhìn dáng vẻ của hắn hẳn cũng không chênh lệch với ngươi bao nhiêu tuổi, chẳng lẽ hắn lợi hại hơn cả ca ngươi?"

Tân Đa Lôi xấu hổ cười cười: "Cái này thì không phải, bất quá, y sư đại nhân, ngươi không phát hiện đôi mắt của hắn màu đỏ sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Ừ, phát hiện, có vấn đề gì không?"

"Nghe nói người có đôi mắt đỏ là bị thần nguyền rủa, nếu bộ lạc nào xuất hiện người như vậy, bộ lạc đó nhất định sẽ bị hủy diệt." Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh tò mò: "Thật sao?"

Tân Đa Lôi lắc đầu: "Không biết."

"Ít thấy việc lạ, không phải chỉ là mắt đỏ thôi sao?" Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Thế giới ma pháp nhiều quái vật như vậy hắn đều nhìn

thấy qua, một tên ngốc to con mắt đỏ cũng muốn dọa hắn sợ, quá coi thường hắn rồi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi: "Thế nào, ngươi sợ hãi?"

Tân Đa Lôi lắc đầu: "Không có!"

"Thật sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi. Hắn không sợ hãi là bởi vì hắn không phải người của thế giới này, nhưng Tân Đa Lôi đã bị tư tưởng của thế giới này đầu độc a!

"Có một chút." Tân Đa Lôi nhỏ giọng nói.

"Vì sao muốn giúp hắn?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Tân Đa Lôi cười cười: "Không có gì, chỉ là cảm thấy hắn khá giống ta."

"Được rồi, sắp đến thời gian, mau thu thập một chút đi, ta thấy tên kia có vẻ rất gấp."

.....

Lạc Gia đi ở phía trước dẫn đường, thỉnh thoảng lại nhìn về phía đám người Kỳ Thiếu Vinh: "Ở ngay phía trước."

Sắc mặt Lạc Gia rất khẩn trương, rất sợ đám người Kỳ Thiếu Vinh sẽ thay đổi chủ ý, chạy!

Đám người Kỳ Thiếu Vinh đi theo Lạc Gia tới một sơn động.

Bên trong sơn động có một nam tử suy yếu, sắc mặt hắn thống khổ lợi hại, cẳng chân đều biến thành màu đen, miệng vết thương hơi thối rữa, trên người tản ra tử khí.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm, nói: "Cái này ta không am hiểu, ngươi đến đi."

Dịch Phàm gật đầu: "Được."

Dịch Phàm cắt ra miệng vết thương trên người nam tử, dẫn máu độc ra, Lạc Gia ở bên cạnh khẩn trương nhìn, thủ đoạn của Dịch Phàm rất lão luyện, độc rất nhanh liền bị bức ra, máu đen chảy đầy đất.

Dịch Phàm thay người nọ bức ra máu độc, lại đắp thuốc lên cho nam tử.

Lạc Gia ở bên cạnh xem đến khi sắc mặt An Đậu dần chuyển biến tốt mới thoáng yên lòng.

Lạc Gia từ trong sơn động đi ra, Kỳ Thiếu Vinh lắc lắc tay với Lạc Gia: "Còn chưa có ăn cơm đi, muốn ăn một chút không?"

Lạc Gia cười cười: "Được!"

Lạc Gia ngồi xuống bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh, hơi hoang mang hỏi: "Y sư đại nhân không sợ ta sao?"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Lạc Gia: "Lá gan của ta không bé như ngươi nghĩ, chỉ một tiểu quỷ như ngươi cũng muốn dọa ta, chờ kiếp sau đi."

Lạc Gia: "....."

"Y sư đại nhân, ngài không giống người bình thường lắm!" Lạc Gia nói.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Đó là đương nhiên, người bình thường sao có thể so với ta!"

Lạc Gia: "....."

Dịch Phàm đi ra, Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía Dịch Phàm: "Tình

huống thế nào?"

Dịch Phàm nhàn nhạt nói: "Máu độc đã được dẫn ra, hẳn là sẽ không có việc gì."

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt: "Thật lợi hại!"

Dịch Phàm cười cười: "Không tính là cái gì, ngươi cũng biết đấy, ta nghiên cứu xà độc rất sâu."

"Đa tạ." Lạc Gia đi đến trước mặt Dịch Phàm, cung kính hành lễ.

Dịch Phàm nhìn Lạc Gia một cái: "Không cần khách khí, giao dịch mà thôi, ngươi biết chúng ta là vì Hợp Quả."

Lạc Gia vội nói: "Chờ ca ta khôi phục, ta lập tức mang các ngươi đi."

Dịch Phàm gật đầu: "Được."

"Chỗ kia rất nguy hiểm sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Lạc Gia lắc đầu: "Khá tốt, yên tâm đi, ta sẽ giúp các ngươi lấy được Hợp Quả."

.....

Kỳ Thiếu Vinh đi theo Lạc Gia tới một mảnh rừng cây rậm rạp, Kỳ Thiếu Vinh từ xa liền nghe thấy tiếng khỉ "chi chi" kêu.

Tân Đa Lôi lo lắng hỏi: "Hợp Quả ở lãnh địa của khỉ?"

Lạc Gia gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy còn không nguy hiểm sao?"

Kỳ Thiếu Vinh hơi khó hiểu nhìn Tân Đa Lôi: "Khỉ rất nguy hiểm sao?"

"Đương nhiên nguy hiểm, sức lực của khỉ rất lớn, thực lực của hầu vương có thể so với cường giả đồ đằng, hơn nữa, khỉ đánh lên hoàn toàn không chút cố kỵ, bọn nó có thể ném phân của mình." Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Nghe như vậy đúng là rất đáng sợ!"

Tân Đa Lôi trịnh trọng gật đầu: "Đúng vậy!"

Lạc Gia nhàn nhạt cười với đám người Kỳ Thiếu Vinh: "Không có gì."

Đôi mắt đỏ của Lạc Gia có hơi khiến người ta sợ hãi, nhưng thời điểm hắn cười rộ lên ngược lại có vẻ vô cùng ôn nhuận vô hại.

Lạc Gia gào thét một tiếng, mấy con khỉ nhảy tới.

Kỳ Thiếu Vinh tò mò nhìn Lạc Gia: "Ngươi có thể khống chế bầy khỉ?"

"Khi còn nhỏ ta từng cứu một con khỉ trong bầy khỉ, hiện tại con khỉ kia trở thành hầu vương, nhiều năm qua ta vẫn luôn sinh hoạt cùng bầy khỉ." Lạc Gia giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt: "Thì ra là thế!"

"Bầy khỉ có hơi sợ người lạ, các ngươi không thể đi vào hết." Lạc Gia nói.

Trang Hạo gật đầu: "Ta đi cùng ngươi."

Lạc Gia gật đầu: "Được."

Lạc Gia nhìn Trang Hạo, trong lòng không khỏi nghi hoặc, dưới tình huống bình thường, loại thể hình như của Trang Hạo này ở bên trong bộ lạc thuộc về phát dục không tốt, nhưng Lạc Gia phát hiện,

bên trong đội ngũ, địa vị của Trang Hạo còn cao hơn cả Fred đồ đằng tam tinh, nhưng Trang Hạo ngay cả dũng sĩ đồ đằng cũng không phải.

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng Lạc Gia cũng không có hỏi nhiều.

Sau khi lấy được Hợp Quả, đám người Trang Hạo tìm một nơi phụ cận động dơi ở lại, cùng bộ lạc Đại Thạch hình thành quan hệ liên minh.

Huynh đệ Lạc Gia cảm kích ân cứu mạng của Dịch Phàm, sau khi An Đậu khỏi hẳn liền đi theo Dịch Phàm.

.....

Đám người Kỳ Thiếu Vinh thành lập một nơi ở tạm thời bên cạnh bộ lạc Đại Thạch.

Lúc trước mùa đông chưa kịp chuẩn bị, Kỳ Thiếu Vinh đã không muốn tiếp tục ở trong sơn động.

Mọi người khí thế ngất trời xây dựng phòng ở, bộ lạc Đại Thạch cũng phái một ít người tới trợ giúp.

"Ca ca, sao ngươi lại đi ra?" Lạc Gia lo lắng nhìn An Đậu.

An Đậu cười cười: "Ta đã tốt rồi, có thể hỗ trợ."

"Ngươi cứ nghỉ ngơi thêm một đoạn thời gian đi, không sao."

"Ta rất cao hứng, ngươi nguyện ý đi ra." Huynh đệ Lạc Gia, An Đậu vẫn luôn sinh hoạt cùng bầy khỉ, tuy rằng bầy khỉ đối xử với hai huynh đệ không tồi, nhưng An Đậu luôn cảm thấy vẫn là tiếp xúc với đám người càng tốt hơn một ít.

Lạc Gia cười cười: "Nơi này cũng không tệ lắm." Huynh đệ Fred rất

đủ ý tứ, đám người Kỳ Thiếu Vinh cũng không để ý đến đôi mắt của bọn họ.

Kỳ Thiếu Vinh đi về phía hai ngươi: "Dê nướng tốt rồi, có thể ăn."

An Đậu tràn đầy cảm kích nói: "Làm phiền y sư đại nhân."

Kỳ Thiếu Vinh vẫy vẫy tay: "Không cần khách khí."

Thực lực của Lạc Gia cùng An Đậu đều không thấp, có hai người gia nhập, thực lực của đám người Kỳ Thiếu Vinh lại càng mạnh.

.....

Bộ lạc Đại Thạch.

"Tộc trưởng, y sư đại nhân giữ lại Lạc Gia cùng An Đậu." So Ngươi nói.

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch gật đầu: "Lạc Gia chính là dũng sĩ đồ đằng! Thực lực của An Đậu cũng không kém, bên cạnh Kỳ Thiếu Vinh lại thêm hai cường giả."

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch thầm nghĩ: Tiểu bộ lạc thông thường chỉ có một hai dũng sĩ đồ đằng, trung bộ lạc thì năm sáu, đại bộ lạc có mười mấy người, đám Kỳ Thiếu Vinh không nhiều lắm, nhưng thực lực cá nhân lại đều rất lợi hại.

"Tộc trưởng, chúng ta nên làm thế nào?" So Ngươi hỏi.

"Tận lực làm tốt quan hệ đi, thực lực của đối phương mạnh như vậy, bộ lạc chúng ta tuy rằng nhiều người, nhưng mà thực lực lại chẳng ra gì." Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nói.

So Ngươi gật đầu: "Ta đã biết, bất quá, lá gan của y sư đại nhân cũng thật lớn, nghe nói người mắt đỏ đều là bị thần nguyền rủa, mang tới vận rủi cho những người xung quanh."

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nghĩ nghĩ nói: "Y sư đại nhân có bản lĩnh, đại khái không sợ đi."

"Các ngươi ở tập hội gặp được người của bộ lạc Phi Hổ?" Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch hỏi.

So Ngươi gật đầu: "Đúng vậy! Huynh đệ Fred cùng bộ lạc Phi Hổ hẳn là đã không còn đường cứu sống."

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch cười cười: "Lúc trước bộ lạc Phi Hổ bạc đãi huynh đệ Fred như vậy, cũng khó trách Fred không muốn tiếp tục coi tiền như rác."

"Thời điểm ở tập hội, vị hôn thê cũ của Fred hình như vẫn luôn có ý đồ muốn cùng Fred tro tàn lại cháy."

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch híp mắt: "Ta nghe nói hiện tại Fred không thích giống cái, có phải thật không?"

So Ngươi gật đầu: "Chắc là thật, ta nhìn thấy có rất nhiều giống cái có ý đồ với hắn, nhưng hắn đều không để ý tới."

.....

Kỳ Thiếu Vinh tò mò nhìn Hợp Quả, lại nhìn Tân Đa Lôi: "Trái cây này phải dùng như thế nào?"

"Các ngươi ai muốn có hài tử liền dùng máu nuôi nấng trái cây này, liên tục nuôi nấng một tháng, Hợp Quả sẽ càng lúc càng to ra, đến thời gian hài tử sẽ ra đời." Tân Đa Lôi nói.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Là như vậy sao!"

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Bộ dáng này quả thực giống như là hồ lô oa mà.

Tân Đa Lôi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Y sư đại nhân, ngươi cùng Trang Hạo muốn tiểu hài tử sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cười khan: "Đúng vậy!"

"Ngươi xác định?" Tân Đa Lôi hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi: "Ngươi cảm thấy có nơi nào không ổn sao?"

Tân Đa Lôi nhún vai: "Cũng không có gì quá không ổn, chỉ là ngươi cùng Trang Hạo thoạt nhìn đều giống tiểu hài tử, ngươi xác định các ngươi có thể nuôi nấng tiểu hài tử sao? Cả hai người các ngươi đều lùn, hài tử sinh ra nhất định cũng là một chú lùn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Tân Đa Lôi nhìn Kỳ Thiếu Vinh, xấu hổ gãi gãi đầu. "Y sư đại nhân, ta chỉ là tùy tiện nói."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười, nhìn về phía người ngoài cửa: "Ta biết."

Trang Hạo ôm hai tay, đứng ở cửa, sắc mặt khó coi nhìn Tân Đa Lôi, Tân Đa Lôi nhìn Trang Hạo, trong lòng tức khắc dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

"A Hạo, ngươi trở lại sớm như vậy!" Tân Đa Lôi cười gượng.

Trang Hạo gật đầu: "Ừ, ta đánh một đầu heo, đồ ăn mấy ngày này đã có."

Tân Đa Lôi ha hả cười cười: "A Hạo, ngươi thật lợi hại!"

Trang Hạo bắt lấy cổ áo của Tân Đa Lôi: "Ta nào có lợi hại như ngươi, hiện tại thời gian còn sớm, không bằng chúng ta đi bàn luận một chút."

Tân Đa Lôi cứng người: "A Hạo, ta nói giỡn."

Trang Hạo xách Tân Đa Lôi: "Ngươi nói giỡn, nhưng ta không nói giỡn."

Trang Hạo thầm nghĩ: Lúc trước Kỳ Thiếu Vinh ngụy trang thành Tà Y vẫn luôn ngại hắn nhỏ, thật vất vả Kỳ Thiếu Vinh không đề cập tới vấn đề này, Tân Đa Lôi ngu ngốc cư nhiên lại nói, hắn rốt cuộc nơi nào nhỏ?

------oOo------

Chương 255: Bốn năm sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 255

Chương 255: Bốn năm sau

Bốn năm sau.

Một đạo thân ảnh mạnh mẽ xẹt qua trong núi.

"Đó là Tân Đa Lôi đại nhân đi?" Một dũng sĩ thần huyết tộc nói.

"Hình như vậy."

"Thực lực của Tân Đa Lôi hình như lại mạnh thêm."

"Đúng vậy! Hẳn đã là dũng sĩ đồ đằng tam tinh."

Sau khi đám người Kỳ Thiếu Vinh định cư xuống, chữa trị bệnh cho không ít người, thanh danh dần dần lan xa, dần dà, không ít người mang theo thù lao tìm tới chữa bệnh, Kỳ Thiếu Vinh dưỡng dục hài tử, không thể đi xa, liền dứt khoát làm lại nghề cũ, xem bệnh cho mọi người.

Người tới xem bệnh sau khi trị hết có rời đi, có ở lại, cư trú bên cạnh đám người Kỳ Thiếu Vinh, thành lập khu tụ cư.

Mấy năm trôi qua, thực lực của đám người Tân Đa Lôi đều tiến bộ nhảy vọt, Lôi Mông, An Đậu lục tục trở thành dũng sĩ đồ đằng.

Đám người Kỳ Thiếu Vinh tuy rằng không gia tăng thêm dân số, nhưng thực lực chỉnh thể lại biến hóa long trời lở đất.

Lôi Mông thấy Tân Đa Lôi trở về, cười chào hỏi: "Trở lại rồi!"

Fred cùng Lôi Mông hai năm trước kết đôi, hai năm này ở chung vẫn luôn không tồi.

"Đúng rồi! Lôi Mông ca, ca ta đâu?"

"Hắn đi Bắc Sơn. Nghe nói bên kia xuất hiện một con cọp răng kiếm, ăn không ít người, ca ca ngươi được người khác ủy thác, đi hỗ trợ giải quyết." Lôi Mông nói.

Tân Đa Lôi gật đầu: "Là như vậy sao!"

Mấy năm qua, thế lực của Kỳ Thiếu Vinh trở thành một tồn tại đặc thù, không phải bộ lạc, nhưng mỗi người lại đều là cao thủ, một ít bộ lạc gặp phải nan đề không giải quyết được sẽ tìm tới nhờ hỗ trợ.

.....

Ngoài trúc lâu.

Một tiểu hài tử mặc quần áo vải bố nổ lực đẩy cục đá.

Bên cạnh, một tiểu hài tử khoanh chân ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Minh cùng Mộ Đình Hiên: "Tiểu hài tử nhà các ngươi thật tiến tới a! Vừa ngủ dậy liền rèn luyện thân thể, nào giống đứa nhỏ nhà ta, vừa tỉnh ngủ liền xếp bằng đả tọa, bộ dáng giống như vĩnh viễn không tỉnh ngủ."

Mộ Đình Hiên cười cười: "Thiếu gia, đừng nói như vậy, A Minh chỉ là ham chơi, A Vân mới thật sự là tiến tới, vừa rời giường liền minh tưởng."

Kỳ Thiếu Vinh bĩu môi: "Ngươi xác định hắn là đang minh tưởng, mà không phải đang ngủ gà ngủ gật?"

Mộ Đình Hiên nhìn Trang Vân: "Ngươi xem A Vân nghiêm túc như vậy, khẳng định là đang minh tưởng!"

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Chúng ta đến nơi này sắp 5 năm rồi!"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy!"

"Âm Dương Thảo cũng sắp lấy được." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Hai năm trước đám người Kỳ Thiếu Vinh đã biết vị trí cụ thể của Âm Dương Thảo, bất quá, chỗ kia tương đối nguy hiểm, mà lúc ấy, đám người Kỳ Thiếu Vinh đã thông qua Hợp Quả, dựng dục ra hài tử, cho nên chuyện này liền tạm thời gác lại.

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Điều kiện ở nơi thần bỏ quá kém, hắn không muốn nhi tử cả đời ở lại chỗ này!

Dịch Minh chơi đến mệt mỏi, lén lút ngồi xuống đối diện Trang Vân đang nhắm mắt dưỡng thần, Dịch Minh ngồi xuống hồi lâu, Trang Vân như cũ không có động tĩnh gì, Dịch Minh bỗng nhiên vươn quyền, đánh về phía Trang Vân, Trang Vân bỗng nhiên mở mắt ra, tiếp lấy nắm tay thịt đô đô của Dịch Minh.

Đánh lén thất thủ, Dịch Minh nhụt chí lùi tay về.

"Ngu ngốc!" Trang Vân mắng.

Dịch Minh hung hăng trừng mắt nhìn Trang Vân một cái, bò dậy chạy.

Trang Vân nhìn Dịch Minh rời đi, bình tĩnh nhắm mắt lại.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn khuôn mặt nhỏ của Trang Vân, thầm nghĩ: Nhi tử nhà hắn tuổi không lớn, lại rất biết làm màu, cũng không biết là giống ai.

.....

"Lạc Gia thúc thúc." Dịch Minh chạy về phía Lạc Gia.

Lạc Gia thụ sủng nhược kinh, lại có chút khẩn trương, bởi vì lúc sinh ra mắt hắn đã đỏ, Lạc Gia bị bộ lạc bỏ rơi, nhiều năm qua, trong đáy lòng, Lạc Gia vẫn luôn rất muốn tiếp xúc với người khác, nhưng lại lo lắng mọi người bài xích, bị tiểu hài tử Dịch Minh ôm đùi, Lạc Gia liền bó tay bó chân.

Dịch Minh ngửa đầu hỏi: "Lạc Gia thúc thúc, ngươi đi theo cha ta ra ngoài săn thú sao?"

Lạc Gia gật đầu: "Đúng vậy!"

Lạc Gia đi theo Dịch Phàm đã được mấy năm, ban đầu là bởi vì cảm kích ân cứu mạng của Dịch Phàm, sau đó Lạc Gia phát hiện, lựa chọn của hắn không sau, thực lực của Dịch Phàm rất mạnh, lại tinh thông độc thuật, đám người Kỳ Thiếu Vinh có rất nhiều thủ đoạn đối phó với yêu thú, đi theo Dịch Phàm mấy năm, Lạc Gia tiến bộ thần tốc.

Khiến Lạc Gia càng thêm thoải mái là đám người Dịch Phàm căn bản không để bụng đôi mắt của hắn, không phải giả vờ không để ý, mà là thật sự không để ý, Lạc Gia biết rất nhiều người kiêng kị thực lực của hắn, luôn làm bộ không thèm để ý hắn là một sát tinh, sau lưng lại kiêng kị hắn lợi hại.

Mấy năm qua, Lạc Gia cũng ý thức được, lai lịch của đám người Dịch Phàm rất có thể có chút đặc thù, bất quá, Lạc Gia cũng không nói cái gì.

Lạc Gia gật đầu, móc ra mấy cục đá màu sắc rực rỡ đưa cho Dịch Minh: "Cho ngươi."

"Cảm ơn thúc thúc." Dịch Minh vui mừng nói.

Tân Đa Lôi đi tới: "Lạc Gia, ngươi cũng trở về rồi, chúng ta chân trước chân sau a!"

Lạc Gia nhàn nhạt nhìn Tân Đa Lôi một cái, gật đầu.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Lạc Gia cùng Tân Đa Lôi: "Các ngươi tiến vào một chút đi."

Tân Đa Lôi nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Y sư đại nhân, A Hạo dự tính động thủ sao?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy, đã kéo dài rất lâu, ta nghĩ cũng nên đến lúc động thủ."

Tân Đa Lôi nắm chặt nắm tay: "Lấy thực lực của chúng ta hiện tại, đi Thương Vân Hồ hẳn là cũng không có vấn đề gì."

Tân Đa Lôi khẽ mỉm cười, đối với hắn 5 năm trước mà nói, Thương Vân Hồ không thể nghi ngờ là tồn tại làm người có đi mà không có về, nhưng 5 năm này, hắn tiến bộ phi thường nhanh chóng, hiện tại, Thương Vân Hồ đối với hắn đã không tính là cái gì.

.....

"Y sư đại nhân." Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch đi tới.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Tộc trưởng tới a!"

"Ta mang tới một ít vật tư cho y sư đại nhân."

"Tộc trưởng có tâm!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch, thầm nghĩ: Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch thật biết làm người, ăn ké chột dạ, đối phương thỉnh thoảng lại đưa một ít đồ qua cho hắn, tuy không có gì đặc biệt quý trọng, nhưng lại đều là đồ vật cần thiết.

Qua mấy năm phát triển, bộ lạc Đại Thạch đã trở thành bộ lạc mạnh nhất trong khu vực này.

Mấy năm nay bộ lạc Phi Hổ không có nhân tài gì, có tư thế từ từ xuống dốc, hơn nữa, nghe nói, Tân Lực bởi vì mấy lần ra quyết sách sai lầm, bị tước đi chức vị tộc trưởng, hiện tại tộc trưởng bộ lạc Phi Hổ đã đổi thành Tân Nhai.

"Y sư đại nhân, hài tử của ngài thật đáng yêu!" Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch nói.

"Cũng được đi." Kỳ Thiếu Vinh cười cười, thầm nghĩ: Nhi tử nhà hắn tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng rất có bộ dáng tiểu soái ca a!

Trang Hạo đi đến: "Tộc trưởng tới a!"

Tộc trưởng bộ lạc Đại Thạch gật đầu: "Trang thiếu, ta cáo từ trước."

Trang Hạo gật đầu: "Tộc trưởng đi cẩn thận."

Trang Hạo đi vào phòng, phía sau là Trang Vân nhắm mắt đi theo, Trang Vân banh khuôn mặt nhỏ, có vẻ rất nghiêm trang.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Vân, trong lòng không vui, thầm nghĩ: Thời điểm Trang Vân đi với hắn luôn là một con sâu ngủ, cả ngày một bộ dáng ngủ không tỉnh, đi theo Trang Hạo lại là ngưỡng mộ, Trang Hạo vừa về, Trang Vân liền tỉnh ngủ.

Trang Hạo lấy ra một cái hộp ngọc, đưa cho Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh mở ra, tức khắc kinh sợ, "Âm Dương Thảo?"

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy."

Kỳ Thiếu Vinh kinh ngạc: "Ngươi đi Thương Vân Hồ?"

Trang Hạo gật đầu: "Phải."

"Không phải đã nói còn chưa đi sao?" Kỳ Thiếu Vinh nhíu mày hỏi.

Trang Hạo cười cười: "Sợ ngươi lo lắng, cho nên không dám nói cho ngươi, hiện tại đồ vật lấy tới tay, mới dám nói."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, nhất thời không biết nên cảm động Trang Hạo săn sóc, hay là nên mắng Trang Hạo tùy hứng.

"Ngươi thật là, ta còn vừa mới trao đổi với Tân Đa Lôi cùng Lạc Gia chuyện đi Thương Vân Hồ!" Kỳ Thiếu Vinh rầu rĩ nói.

Trang Hạo cười cười: "Hiện tại đồ vật lấy tới tay, không cần phải làm phiền bọn họ."

Kỳ Thiếu Vinh oán hận trừng mắt nhìn Trang Hạo một cái, hỏi: "Chúng ta có thể trở về rồi?"

Trang Hạo gật đầu: "Ta nghĩ có thể trở về."

Kỳ Thiếu Vinh lòng đầy phức tạp: "Rốt cuộc có thể trở về."

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi, lúc trước hắn chỉ là đơn thuần muốn tìm Âm Dương Thảo, không nghĩ tới một lần đi lại là mấy năm, rời khỏi thế giới ma pháp lâu như vậy, cũng không biết cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành của hắn vận hành thế nào rồi.

Kỳ Thiếu Vinh cau mày, sắc mặt buồn bực.

Trang Hạo nhìn Kỳ Thiếu Vinh, nói: "Thiếu Vinh, ngươi làm sao vậy? Có thể trở về, ngươi không cao hứng sao?"

Kỳ Thiếu Vinh cười khan: "Mấy năm nay ta hình như không làm chính sự gì, cứ như vậy trở về có phải là hơi mất mặt không?"

Trang Hạo cười cười: "Sao có thể?"

Trang Hạo ôm Trang Vân tới, đắc ý dào dạt nói: "Chúng ta làm ra tiểu quỷ này, thành tựu lớn bao nhiêu a! Mang tiểu quỷ này về, ai cũng sẽ cảm thấy chúng ta là áo gấm về làng."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn thấy Trang Vân vẫn luôn thích xụ mặt giả lãnh khốc cư nhiên lộ ra một nụ cười thẹn thùng, không khỏi trố mắt, cười nói: "Cũng phải!"

.....

Dịch Minh cào cào bàn, nhìn Mộ Đình Hiên hỏi: "Mẫu phụ, chúng ta muốn đi nơi ngươi nói sao?"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy!"

"Phàm phụ thân nói chỗ kia có rất nhiều mỹ nhân." Dịch Minh nãi thanh nãi khí nói.

Mộ Đình Hiên cười cười: "Đúng vậy! Ngươi có ý tưởng gì sao?"

Dịch Minh chớp chớp mắt: "Ta muốn soái ca đẹp nhất, ăn mỹ thực tốt nhất, uống rượu ngon nhất, kiếm thật nhiều tiền, trở thành người thắng nhân sinh....."

Mộ Đình Hiên nhíu mày: "Ai dạy ngươi?"

"Y sư đại nhân dạy, y sư đại nhân nói làm người phải có lý tưởng." Dịch Minh nhảy nhót nói.

Mộ Đình Hiên: "....."

Dịch Phàm đi đến, Mộ Đình Hiên không vui cau mày: "Ngươi cùng Trang Hạo đi Thương Vân Hồ sao không nói cho ta một tiếng?"

"Cho dù nói cho ngươi, ngươi cũng ở lại chiếu cố A Minh, không thể thoát thân, Trang Hạo không muốn làm thiếu gia lo lắng, ta cũng không muốn làm ngươi không ngủ được!" Dịch Phàm nói.

Mộ Đình Hiên cười khổ: "Bỏ đi, cuối cùng ngươi cũng bình an trở lại."

Dịch Phàm cười cười: "Kỳ thật Thương Vân Hồ cũng không có bao nhiêu nguy hiểm, chỗ kia bị truyền quá khoa trương."

.....

Méoo: Mấy ngày qua tui chuẩn bị đồ chuyển nhà, xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ

------oOo------

Chương 256: Trở lại Nguyên Quốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 256

Chương 256: Trở lại Nguyên Quốc

Thời điểm đám người Trang Hạo xuất hiện ở hoàng đô Nguyên Quốc, lập tức dẫn tới oanh động cực kỳ lớn.

Trang Hạo rời đi đã được 5 năm, 5 năm này, thế sự biến thiên cực lớn, tứ đại gia tộc, Trang gia như cũ giữ vị trí số một, Dịch gia lại bởi vì nhân tài điêu tàn, bị một thế gia khác quật khởi thay đổi.

Đường Thiên Phong kế thừa ngôi vị hoàng đế, Đường Thiên Anh lĩnh một khối đất phong, bị đuổi ra ngoài.

Trang gia.

Trang Khiêm nhìn Trang Vân trắng trắng nộn nộn, tràn đầy tò mò.

Trang Khiêm thò tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ trắng nộn của Trang Vân.

Trang Khiêm hai mắt tỏa sáng nhìn Trang Vân, ở trong mắt Trang Khiêm, Trang Vân quả thật là phiên bản của Trang Hạo, hắn từ nhỏ đã sinh hoạt dưới "bóng ma" của Trang Hạo, hiện tại tìm được cơ hội bắt nạt phiên bản của Trang Hạo, khiến cho Trang Khiêm rất có một loại cảm giác phi thường thỏa mãn.

Trang Vân bất mãn nhìn Trang Khiêm lấy hắn làm trò vui, một ngụm

cắn lên đầu ngón tay của Trang Khiêm.

Trang Khiêm ô ô kêu hai tiếng, thu hồi ngón tay lại, trên ngón tay Trang Khiêm để lại hai cái dấu răng thật sâu.

Trang Hạo ôm hai tay nhìn Trang Khiêm: "A Khiêm, ngươi đừng chọc hắn, A Vân rất hung."

Kỳ Thiếu Vinh cau mày, không biết vì sao lại cảm thấy lời này của Trang Hạo không giống như đang nói nhi tử, mà là đang nói c**.

Trang Khiêm thu hồi ngón tay muốn chảy máu của mình, nói: "Đại ca, ngươi một lần rời đi chính là tận mấy năm, ta rất nhiều lần lo lắng ngươi không trở về được."

Trang Hạo tràn đầy tự tin: "Thực lực của ta ngươi còn không tin được sao? Ngươi có cái gì phải lo lắng!"

"Đại ca, thực lực của ngươi ta tự nhiên tin được, nhưng ngươi đi chính là nơi thần bỏ a, chỗ kia ma pháp, đấu khí đều không thể dùng." Trang Khiêm buồn bực nói.

Trang Hạo gật đầu: "Cho dù ma pháp, đấu khí không thể dùng, ca ngươi vẫn có thể như cũ đứng vững gót chân."

"Cũng đúng, đại ca có bản lĩnh như vậy." Trang Khiêm cười cười.

Trang Hạo lắc lắc tay chân, ở nơi thần bỏ 5 năm, Trang Hạo vẫn luôn không thể rèn luyện ma pháp cùng đấu khí, nhưng sau khi trở về, Trang Hạo lại phát hiện, ma pháp cùng đấu khí của hắn đều tiến bộ không nhỏ, có lẽ thể chất tăng lên, trình độ ma pháp cùng đấu khí cũng tăng lên.

"Đại ca, ngươi rời khỏi hoàng đô nhiều năm như vậy, Hoàng Đô Thất Tú đều thay đổi người, hiện tại có mấy kẻ không biết nhìn hàng cư nhiên không biết ngươi là ai, thật sự là kiến thức hạn hẹp." Trang Khiêm không vui mắng.

Trang Hạo cười cười: "Ta rời đi đúng là có hơi lâu, hoàng đô ra rất nhiều tân tú sao?"

"Trong núi không lão hổ, khỉ con xưng bá vương, Hoàng Đô Thất Tú hiện tại không thể so với năm đó."

"A Khiêm, ngươi đang nói ngươi là khỉ sao? Ta nghe nói Hoàng Đô Thất Tú hiện tại ngươi đứng hàng thứ năm a!" Kỳ Thiếu Vinh nói.

Trang Khiêm xấu hổ cười cười: "Ta chỉ là may mắn mới lên bảng."

"Thẩm Nguyên lót đế kia mới may mắn đây, ngươi đứng hàng thứ năm cũng không xem như là may mắn."

Trang Khiêm: "....."

.....

Phủ đệ của Kỳ Thiếu Vinh.

"Thiếu gia, ngươi cuối cùng cũng trở lại." Kỳ Hằng nhìn Kỳ Thiếu Vinh, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Thời điểm ta không ở đây các ngươi vất vả rồi, ta xem qua công trạng của cửa hàng, A Hằng ngươi rất có năng lực!"

"Nếu như thiếu gia chủ trì đại cục, quy mô của cửa hàng sẽ càng lớn hơn nữa."

Kỳ Hằng lấy ra một tấm thẻ, đưa cho Kỳ Thiếu Vinh, "Trong này là thu nhập mấy năm nay của cửa hàng, 5 tỷ."

Kỳ Thiếu Vinh sửng sốt: "Nhiều như vậy sao!"

"Đúng vậy! Kỳ thật cũng không tính là nhiều, dù sao cũng đã nhiều

năm như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Hằng: "Lại nói tiếp, ta mang cho ngươi một kiện lễ vật."

"Trái cây này là..... Hợp Quả?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Trang Vân là từ trong trái cây này ra sao?"

"Không tồi."

Kỳ Hằng cười cười: "Cảm ơn thiếu gia."

"Không cần khách khí, nếu ngươi cùng Tả Vân Phi làm ra một hài tử xinh đẹp, A Vân của chúng ta sau này tìm đối tượng liền có thể nhiều thêm một lựa chọn." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Kỳ Hằng: "....." Thiếu gia thật đúng là phòng ngừa chu đáo!

"Ta nghe nói Tả Vân Phi đã trở thành Thánh cấp?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Kỳ Hằng gật đầu: "Đúng vậy, năm trước hắn ngẫu nhiên thức tỉnh lĩnh vực."

"Vậy thì phải chúc mừng hắn!"

Kỳ Hằng tò mò hỏi: "Thiếu gia, ngươi tiếp xúc đến lĩnh vực chưa?"

Kỳ Thiếu Vinh cười khan: "Còn chưa có."

Sau khi có được Âm Dương Thảo, Kỳ Thiếu Vinh phát hiện, hai loại nguyên tố ma pháp quang minh, hắc ám có thể hoàn mỹ dung hợp lại với nhau, nguyên bản Kỳ Thiếu Vinh vẫn luôn lo lắng ma pháp thất hành sẽ xung đột lẫn nhau trong thân thể, nhưng sau khi có Âm

Dương Thảo liền không cần phải lo lắng cái này.

Kỳ Hằng cười cười: "Thiếu gia không cần nóng vội."

"Ta không nóng vội." Kỳ Thiếu Vinh đạm nhiên nói, người trên thế giới này có thể sống rất lâu rất lâu, hắn còn trẻ, không cần thiết phải vội vã thăng cấp Thánh cấp.

Kỳ Thiếu Vinh vuốt cằm: "Tuy rằng ta còn chưa tiếp xúc đến lĩnh vực, bất quá, lĩnh vực của Dịch Phàm hình như đã thành hình. "

Kỳ Hằng ngây ra một lúc; "Vậy sao, vậy thì phải chúc mừng hắn rồi. "

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Tên kia tiến tới hơn ta nhiều. "

"Thiếu gia, A Vân có phải nên đi học rồi không?" Kỳ Hằng hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Dự định đi vào học viện nào?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Ta còn chưa nghĩ tốt đâu."

.....

Dịch Minh kéo góc áo, đi theo phía sau Dịch Phàm, "Phụ thân, ta phải đi học sao?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

Dịch Minh thí điên thí điên hỏi: "Trong học viện có rất nhiều tiểu hài tử giống như ta sao?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đương nhiên!"

"Ta có thể làm lão đại sao?"

"Cái này thì phải xem nắm tay của ngươi có cứng hay không."

Dịch Minh nắm chặt nắm tay, đắc ý dào dạt nói: "Ta lợi hại nhất."

"Ta nghe nói hôm qua ngươi tìm Trang Vân đánh nhau, lại bị Trang Vân đánh nằm sấp." Dịch Phàm hỏi.

Dịch Minh hơi đỏ mặt lên, "Tiểu bạch kiểm Trang Vân kia sức lực có hơi lớn một chút, bất quá, không quan trọng, ta sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua hắn."

"Có chí khí!" Dịch Phàm khen ngợi.

Dịch Phàm đi trên đường, đột nhiên bị người ngăn cản lại, Dịch Phàm nhìn người chặn đường, nhíu mày lại.

"A Phàm, ngươi đã trở lại!"

"Không liên quan đến ngươi."

Dịch Minh nắm chặt ống tay áo Dịch Phàm, tò mò nhìn Dịch Tầm, nhẹ giọng gọi một tiếng, "Phụ thân."

Dịch Phàm bế Dịch Minh lên: "Không có việc gì, chúng ta đi thôi."

Dịch Minh ghé vào trên vai Dịch Phàm, khó hiểu nhìn Dịch Tầm phía sau: "Phụ thân, người kia thật kỳ quái, hắn vẫn luôn nhìn chúng ta."

Dịch Phàm cười cười: "Không cần để ý tới hắn."

Dịch Tầm nhìn hai phụ tử Dịch Phàm hoà thuận vui vẻ, sắc mặt run rẩy.

.....

Thiên Lan học viện.

Hồ Phong nhìn Dịch Minh: "Đây là nhi tử ngươi a!"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy! Rất đáng yêu đi."

"Ngươi muốn cho hắn gia nhập bộ mẫu giáo của Thiên Lan học viện?" Hồ Phong hỏi.

"Đúng vậy, ta hy vọng hắn có thể tiếp xúc với tiểu hài tử cùng lứa nhiều hơn một chút."

"Lựa chọn của ngươi là đúng, mấy năm nay, Thiên Lan học viện chúng ta phát triển phi thường nhanh, đã đẩy Minh Nhã học xuống xuống hàng thứ ba, tin tưởng rất nhanh cũng sẽ chen cả vị trí thứ nhất của Thánh Hoàng học viện xuống." Hồ Phong thỏa thuê đắc ý nói.

"Vậy phải chúc mừng hiệu trưởng rồi!"

"Tiểu bằng hữu, tới học viện rồi phải ngoan một chút, bằng không sẽ bị đánh." Hồ Phong nói.

Dịch Minh bất mãn: "Ta là người phải làm lão đại, chỉ có ta đánh người khác."

Hồ Phong quay đầu nhìn Dịch Phàm: "Nhi tử nhà ngươi đủ bá đạo a!"

"Kỳ thiếu dạy." Dịch Phàm nói.

Hồ Phong: "....."

"Tiểu quỷ, làm người không thể quá càn rỡ biết không?" Hồ Phong xụ mặt giáo huấn.

Dịch Minh chớp chớp mắt nhìn Hồ Phong, lại quay đầu nhìn Dịch Phàm, thần thần bí bí hỏi: "Phụ thân, là ngươi lợi hại hơn hay là lão

đầu này lợi hại hơn?"

Hồ Phong: "....."

Hồ Phong cau mày, theo hắn biết, Dịch Phàm đã tiếp xúc đến lĩnh vực, cấp chín cùng Thánh cấp chính là cách biệt một trời một vực, hắn hiện tại thật sự cũng chưa chắc đã phải là đối thủ của "phế vật" Dịch gia này.

Hồ Phong ho nhẹ hai tiếng: "Phụ thân ngươi năm đó cũng là đệ tử của ta, cái gì cũng đều nghe ta."

Dịch Minh ôm đùi Dịch Phàm, hồ nghi hỏi: "Phụ thân, ngươi đánh không lại hắn sao?"

Dịch Phàm gật đầu: "Phụ thân đánh được."

Dịch Minh liền cảm thấy mỹ mãn: "Ta biết mà, phụ thân lợi hại nhất!"

Hồ Phong: "....."

.....

Trang gia.

Trang Nhân Tuyền ôm Trang Vân: "Ngươi muốn cho A Vân đi học viện nào?"

Trang Hạo là người Thánh Hoàng học viện, Kỳ Thiếu Vinh là người Thiên Lan học viện, Trang Vân làm nhi tử duy nhất của hai người, tới học viện nào thật sự là không dễ chọn.

Trang Hạo thở dài: "Ta còn chưa có nghĩ tốt."

Trang Nhân Tuyền bất đắc dĩ nói: "Ngươi có lẽ không biết, Lộ Danh đã tới khóc một trận."

Trang Hạo xấu hổ cười cười: "Phải vậy không?"

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Đúng vậy! Một cao thủ cấp chín khóc đến đầy mặt nước mắt nước mũi, thật sự là khiến người ta phải xấu hổ, Lộ Danh nói, nếu Trang Vân đầu nhập vào Thiên Lan học viện, vậy chính là hắn làm hiệu trưởng thất trách, hắn có thể từ chức nhận lỗi."

Mấy năm nay Thánh Hoàng học viện cùng Thiên Lan học viện cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt, Dịch Minh đã ghi danh vào Thiên Lan học viện, nghe nói tư chất của Dịch Minh không tồi, nếu cả A Vân cũng ghi danh vào Thiên Lan học viên.....

Trang Hạo: "Ta cần trưng cầu ý kiến của Thiếu Vinh một chút....."

Trang Nhân Tuyền gật đầu: "Ta hiểu."

Trang Nhân Tuyền xoa trán, thầm nghĩ: Hoàng đô ai cũng biết, Trang gia Trang Hạo thiên tư tung hoành, thực lực xuất chúng, tuổi còn trẻ liền thăng cấp Thánh cấp, người hoàng đô đồng dạng cũng biết, Trang Hạo cơ hồ là toàn vẹn này, có một cái khuyết điểm trí mạng —— sợ vợ.

"Tư chất của A Vân không tồi, nếu có thời gian, không chừng sẽ vượt qua ngươi." Trang Nhân Tuyền nói.

Trang Hạo cười cười nhìn Trang Vân: "Nếu thật là như thế, vậy không còn gì tốt hơn, đúng rồi tam thúc, có tin tức về U Minh Long cùng Quang Minh Long Vương không?"

Trang Nhân Tuyền lắc đầu: "Không rõ ràng lắm."

Trang Hạo gật đầu: "Bỏ đi, không có tin tức cũng coi như là tin tức tốt."

"Đúng rồi, Thẩm Nguyên mở rượu yến ở tửu lầu, vì ngươi đón gió tẩy trần, đến lúc đó phàm là người có chút danh khí ở hoàng đô đều

sẽ tham gia." Trang Nhân Tuyền nói.

Trang Hạo gật đầu: "Tụ tập một chút khá tốt."

Hắn rời khỏi hoàng đô rất nhiều năm, tìm thời gian tụ tập cùng bằng hữu trước kia cũng rất tốt.

****

Giới thiệu truyện edit kế tiếp:

Tin tức tố của ta có độc (Nhất Hồ Nhiệt Thủy)

Tình trạng bản gốc: Hoàn (109 chương + 3 phiên ngoại)

Văn án:

Hai nhà Vạn Du nhiều đời sản xuất vô số Alpha đỉnh cấp, hài tử nhà hai từ khi sinh ra đến khi ngỏm củ tỏi, so bộ dáng, so chiều cao, so tố chất, so bạn lữ, so công quân trác tuyệt, không chết không ngừng.

Thế nhưng Du Việt cư nhiên lại phân hoá thành Omega đỉnh cấp, khuôn mặt mê hoặc, hơn nữa mùi vị tin tức tố có độc, cường A ngửi một cái, hôn mê ba ngày hai đêm!

Du Việt: "Ta nhất định phải đi trường quân đội!"

"Không muốn sống nữa sao? Trường quân đội Đế Đằng toàn bộ đều là Alpha, nếu ngươi cái gì kia... sẽ chết rất sảng khoái."

"Không sao, tin tức tố của lão tử có độc."

- ----------

Bên trong trường quân đội, Du Việt khổ cực giả A khổ không thể tả, "Các ngươi có bệnh sao! Lão tử là Alpha! Không làm A A Luyến!"

Làm kẻ đè trên đầu vô số Alpha, nhưng thủy chung luôn bị Vạn Dương Trạch đè một đầu.

- ----------

Huấn luyện sinh tồn dã ngoại, Du Việt ngoắc ngoắc tay, "Họ Vạn, ta cảm thấy tin tức tố của ta không đúng lắm, giúp ta xem một chút thế nào?"

Độc ngươi ba ngày hai đêm, thứ nhất liền là của ta!

Đêm đó, Vạn Dương Trạch đúng như hắn mong đợi ở trong lều ba ngày hai đêm, ở cùng hắn.

Lần kia thành tích của hai người, có thể nói là sỉ nhục quân huấn của Đế Đằng.

- ----------

Thịnh thế mỹ nhan tin tức tố có độc O x Phúc hắc khốc gay chỉ có phản ứng với tin tức tố của thụ A

Trời đất tạo nên, nhất vãng tình thâm, tuyệt mỹ AO luyến

Thiết trí rất nhiều yêu đương * vô căn cứ * không chừa thủ đoạn

Tag: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, ABO, Cường cường, Chủ thụ, Nhẹ nhàng, Cải trang giả dạng, 1v1

------oOo------

Chương 257: Yến hội gặp người quen

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 257

Chương 257: Yến hội gặp người quen

"A Hạo, ngươi rốt cuộc cũng trở lại, hoan nghênh ngươi đã về!" Thẩm Nguyên tràn đầy nhiệt tình chào hỏi.

"Nghe nói ngươi trở thành gia chủ Thẩm gia, tiếp chưởng không ít sinh ý, rất không tồi!" Trang Hạo nói.

Thẩm Nguyên cười cười: "Chút sinh ý này của ta sao có thể so với cửa hàng mỹ phẩm Khuynh Thành."

Thẩm Nguyên nhìn đến Trang Vân cao chưa tới đầu gối của Trang Hạo, hỏi: "Đây là nhi tử của ngươi cùng Kỳ tứ thiếu đi, thật tuấn tú lịch sự, giả có thời gian, nhất định lại là một tồn tại mê đảo vô số người."

Trang Vân ngẩng đầu lên, đánh giá Thẩm Nguyên một hồi, nói: "Phụ thân, đây là tên ngu ngốc đi từ hôn cho ngươi mà ngươi nói sao?"

Thẩm Nguyên: "....." 5 năm! Thời thế đổi thay, hắn vốn đang cho rằng thời gian dài như vậy, chuyện kia liền qua rồi? Kết quả..... Nhìn dáng vẻ này xem ra chuyện xấu từ hôn chú định là phải đi theo hắn cả đời.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy, chính là hắn....."

Trang Vân ngẩng đầu nhìn Thẩm Nguyên: "Người này thoạt nhìn cũng đủ ngốc, khó trách lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy."

Thẩm Nguyên: "....."

Thẩm Nguyên cau mày, thầm nghĩ: Bộ dáng tiểu tử Trang Vân này rất giống Trang Hạo, nhưng cái miệng độc này, khẳng định một mạch truyền thừa của Kỳ Thiếu Vinh a!

"Đây là Thẩm thúc thúc của ngươi, gọi thúc thúc!" Trang Hạo dặn.

Trang Vân nhún vai, gọi một tiếng, "Thúc thúc." Trang Vân dừng một chút, lại hỏi: "Thúc thúc, ngươi có lão bà không?"

Thẩm Nguyên xấu hổ cười cười: "Còn chưa có." Mấy năm nay thật ra có không ít người mai mối cho Thẩm Nguyên, nhưng Thẩm Nguyên vẫn luôn say mê kiếm tiền, không định ra được.

"Bởi vì mọi người đều biết ngươi ngốc, cho nên không có ai nguyện ý gả cho ngươi sao?" Trang Vân nghiêng đầu hỏi.

Thẩm Nguyên hít sâu một hơi: "Ai nói cho ngươi ta ngốc?"

Trang Vân đảo đảo mắt: "Rất nhiều người a! Dịch Phàm thúc thúc thường xuyên nói, ngươi là người ngu ngốc nhất hắn từng gặp."

Thẩm Nguyên: "....."Cái tên Dịch Phàm này thì ra lại cặn bã như vậy.

.....

"Chúc mừng ngươi trở về!" Kỳ Thiếu Khang nâng chén rượu với Kỳ Thiếu Vinh.

"Đa tạ nhị ca, chúc mừng nhị ca trở thành thiếu chủ Kỳ gia." Kỳ Thiếu Vinh cười cười với Kỳ Thiếu Khang.

"Đa tạ, nếu ngươi nguyện ý trở lại Kỳ gia, ngươi biết ta có thể tùy thời thoái vị."

"Nhi tử của ngươi cùng Trang Hạo rất đáng yêu." Kỳ Thiếu Khang nói.

"Cảm ơn."

Dịch Minh gặm đùi gà, đi đến trước mặt Trang Vân, kiêu căng ngạo mạn lên tiếng: "Tiểu quỷ, ngươi đi học chưa?"

"Chưa có." Trang Vân đáp.

"Ngươi đã lớn như vậy rồi còn chưa đi học, không học vấn không nghề nghiệp là không tốt, ta đã đi học." Dịch Minh dào dạt đắc ý nói.

Trang Vân nhìn Dịch Minh một cái: "Ngươi ngốc, cho nên cần đi học sớm một chút, học thêm ít đồ, ta trời sinh sớm thông tuệ, không cần đi học sớm như vậy, nhường cho ngươi một chút cũng không phải là không được."

Dịch Minh tràn đầy bất mãn nắm chặt nắm tay: "Tiểu quỷ, ngươi nói cái gì, ta ngày đầu tiên đi học liền vô địch thủ toàn ban, trở thành lão đại."

Trang Vân nhìn chằm chằm Dịch Minh: "Như vậy đi, ngươi thừa dịp mấy ngày này cao hứng một chút, chờ ta đi vào, ngươi cũng chỉ có thể làm lão nhị."

Dịch Minh: "....."

Dịch Minh nắm chặt chân gà trong tay, hung tợn nhào về phía Trang Vân.

Trang Vân hai tay chống lưng, bình tĩnh xoay người qua.

Dịch Minh còn đang muốn cùng Trang Vân huyết đua, lại bị Mộ Đình

Hiên nhéo lại.

"Đừng náo loạn." Mộ Đình Hiên nói.

Dịch Minh bất mãn cáo trạng: "Trang Vân nói ta ngốc, ta mới không ngốc!"

"Được được được, A Minh không ngốc." Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Minh nhảy nhót lung tung, không biết phải nói cái gì, hắn cùng Dịch Phàm đều là người nội liễm, sinh ra Dịch Minh lại là một tiểu tử không chịu ngồi yên, cũng không biết giống ai.

Trang Vân đi tới bên người Trang Hạo, kéo kéo ống quần Trang Hạo, nói: "Phụ thân, ta muốn đi Thiên Lan."

Trang Hạo khó hiểu: "Vì sao?"

"Bởi vì Thiên Lan bên kia hình như không có nhân tài gì, cư nhiên để Dịch Minh ngu ngốc trở thành lão đại, ta phải cho hắn biết, người như ta mới có thể làm lão đại, hắn làm lão nhị vẫn là miễn cưỡng." Trang Vân xụ mặt nói.

Trang Hạo: "....."

.....

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Minh tức giận bừng bừng, trấn an: "Đừng nóng giận, ăn nhiều một chút."

Dịch Minh nắm lấy một con tôm lớn, nhét vào miệng, hung hăng cắn ăn, "Trang Vân là tên hỗn đản!"

Mộ Đình Hiên cười cười: "Phải phải phải, hắn là hỗn đản."

Mộ Đình Hiên nhìn về phía Lạc Gia, Lạc Gia bị mấy mỹ nữ quay xung quanh.

Thời điểm Dịch Phàm nói cho Lạc Gia phải về, Lạc Gia cân nhắc một chút, cảm thấy đợi ở nơi thần bỏ cũng không thoải mái, liền cùng Dịch Phàm trở về.

Dịch Minh chớp chớp mắt, nói thầm: "Lạc Gia thúc thúc rất được hoan nghênh a!"

Thẩm Nguyên tìm không ít mỹ nữ tới đây, bởi vì Trang Hạo là hoa đã có chủ, soái ca như Lạc Gia liền có vẻ rất đắt hàng.

Không ít mỹ nữ đều rất có hứng thú với vị soái ca này, Lạc Gia xấu hổ uống rượu, có vẻ cực kỳ quẫn bách.

Thật vất vả, Lạc Gia mới thoát ra khỏi vòng vây mỹ nữ.

Dịch Phàm đè lại bả vai Lạc Gia, nói: "Không tồi nha, ngươi rất được hoan nghênh, có nhìn trúng ai không? Nếu nhìn trúng, ta có thể giúp ngươi giật dây."

Lạc Gia đỏ hồng mặt, vội vàng nói: "Không cần."

Lạc Gia gãi đầu, giống cái ở nơi thần bỏ nhìn thấy hắn đều đi vòng, Lạc Gia không nghĩ tới, giống cái ở nơi này lại to gan như vậy, bất quá, giống cái nơi này không sợ hắn, hắn liền có hơi sợ bọn họ.

"Mặt ngươi thật hồng a!" Dịch Phàm nói.

Lạc Gia xấu hổ: "Có sao?"

Lạc Gia cúi đầu, vừa nãy có một giống cái hỏi hắn có nguyện ý ra ngoài thả lỏng một chút không, Lạc Gia không xác định hắn có phải là thu được lời mời một đêm tình trong truyền thuyết kia không.

Dịch Phàm gật đầu: "Có a! Có một nữ nhân hình như rất có hứng thú với ngươi, ngươi tiếp thu không?"

Lạc Gia vội vàng lắc đầu: "Không có."

"Chuyện tốt như vậy ngươi cũng cự tuyệt, định lực không tồi!"

Lạc Gia: "....."

.....

Mộ Đình Hiên đi tới bên người Dịch Phàm, nghiêng đầu hỏi: "Ngươi đang làm gì đấy?"

"Lạc Gia có vẻ rất khẩn trương, ta vừa nãy an ủi hắn một chút." Dịch Phàm nói.

Mộ Đình Hiên hoài nghi: "Ngươi xác định là an ủi, mà không phải chê cười?"

Dịch Phàm cười cười: "Chủ yếu là an ủi, thuận tiện chê cười một chút, tiểu tử Lạc Gia kia vóc dáng lớn, lại thẹn thùng như vậy!"

"Ngươi còn có mặt mũi nói, ngươi nguyên bản cũng rất thẹn thùng!"

Dịch Phàm sửng sốt một chút: "Phải vậy không?"

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy! Lúc ấy ngươi vừa nhìn thấy ta liền đỏ bừng mặt, bất quá, ta cho rằng ngươi chỉ là trời sinh mặt tương đối hồng."

Dịch Phàm: "....."

Kỳ Thiếu Vinh đi về phía Dịch Phàm, hỏi: "Các ngươi nói cái gì đấy?"

Dịch Phàm cười cười: "Không có gì."

"Trang thiếu rất được hoan nghênh a!"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy! Nghe nói ở hoàng đô có rất nhiều

người truyền tin đồn Trang Hạo đã chết, hiện tại Trang Hạo đột nhiên sống lại, có nhiều người muốn tìm hắn nói chuyện cũng là bình thường."

Dịch Phàm: "....."

Trong đại sảnh truyền ra một trận xôn xao, Kỳ Thiếu Vinh nhìn về phía cửa, phát hiện là Hồ Phong cùng Lộ Danh tới.

"Hai vị hiệu trưởng tới!" Dịch Phàm nói. "Hai người này thật ăn ý, cư nhiên là cùng nhau tới, ngươi muốn để Trang Vân đi học viện nào?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Còn chưa xác định, ta nói A Hạo tự chủ trương."

Cho dù là tới Thiên Lan hay tới Thánh Hoàng, cuối cùng đều sẽ phải đắc tội một người, cái loại chuyện đắc tội người này, vẫn là để Trang Hạo gánh đi.

Dịch Phàm: "....."

Hồ Phong cùng Lộ Danh vừa vào cửa, ánh mắt của không ít khách khứa đều tụ tập trên người hai lão đầu, không ít khách khứa đều lặng lẽ lùi ra sau, rất sợ hai người đánh nhau tổn thương cá trong chậu.

Hồ Phong cùng Lộ Danh chuyện trò vui vẻ, thật giống như hai người là bạn thân chí cốt, nhưng hung quang trong mắt hai người đã bại lộ quan hệ thật của cả hai.

.....

Tân Đa Lôi ngồi một bên, cầm chậu thịt lớn từng ngụm từng ngụm ăn.

Bên cạnh chỗ ngồi của Tân Đa Lôi là một chồng mâm trống, đợi người thu mâm tới ánh mắt nhìn Tân Đa Lôi cực kỳ quỷ dị.

Lạc Gia thật vất vả mới thoát thân, ngồi xuống bên người Tân Đa Lôi.

Có thể là bị tướng ăn của Tân Đa Lôi dọa, xung quanh chỗ ngồi của Tân Đa Lôi là một mảnh đất trống.

Tân Đa Lôi cười nói: "Ngươi rất được hoan nghênh a!"

Lạc Gia xấu hổ cười cười: "Nào có! Thật nhiều thịt nướng!"

Tân Đa Lôi hưng phấn gật đầu: "Ta đã hỏi qua, thịt nơi này muốn ăn bao nhiêu liền ăn bấy nhiêu, chỉ là cầm đi rồi nhất định phải ăn hết, nơi này thật không tồi, chỗ chúng ta không có chuyện tốt như vậy!"

Lạc Gia gật đầu: "Đúng vậy!"

Lạc Gia nhìn về phía Trang Hạo, biết đám người Trang Hạo tới từ dị giới, Lạc Gia liền suy đoán thân phận của Trang Hạo khẳng định không thấp được, bất quá, thân phận chân thật của Trang Hạo ở thế giới này lại cao đến khiến Lạc Gia không thể tưởng tượng.

.....

"Tứ ca." Kỳ Thiếu Như đi đến bên người Kỳ Thiếu Vinh, gọi một tiếng.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Kỳ Thiếu Như, không khỏi có chút ngoài ý muốn, quan hệ của hắn cùng Kỳ Thiếu Như rất không tốt, Kỳ Thiếu Vinh không nghĩ tới Kỳ Thiếu Như lại chủ động tới chào hỏi hắn.

Kỳ Thiếu Như thoạt nhìn gầy hơn trước đây không ít.

"Có việc gì sao?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Tứ ca, ngươi phải làm chủ cho ta a!" Kỳ Thiếu Như nói.

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt: "Nếu ngươi bị ủy khuất, vẫn là mời phụ thân hoặc nhị ca làm chủ cho ngươi tương đối tốt."

Kỳ Thiếu Như bất mãn: "Ta đi tìm, bọn họ căn bản mặc kệ."

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ: "Nếu bọn họ không quản được, ta chỉ sợ cũng bất lực."

"Tứ ca, chúng ta nói thế nào cũng là huynh muội, ngươi cứ như vậy trơ mắt nhìn ta chịu ủy khuất sao?"

Kỳ Thiếu Vinh hít sâu một hơi: "Cái này còn phải xem ngươi có thật là chịu ủy khuất hay không."

"Tứ ca, lời này của ngươi có ý gì?" Kỳ Thiếu Như bất mãn hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ: "Ta cảm thấy, khả năng người khác khiến ngươi chịu ủy khất không lớn lắm, khả năng ngươi khiến ngươi khác chịu ủy khuất lớn hơn một chút."

Kỳ Thiếu Như ủy khuất nói: "Tứ ca, sao ngươi có thể nghĩ ta như vậy, ta cùng một người có hôn ước, kết quá, hắn hối hôn, loại cảm giác này ngươi cũng có thể hiểu đi??"

Kỳ Thiếu Vinh chớp chớp mắt: "A! Xem như hiểu, năm đó thời điểm Thẩm Nguyên tới từ hôn ta liền nghĩ, ta mất đi một thân cây, nhưng chiếm được một mảnh rừng rậm, từ đây trời cao biển rộng mặc ta bay, Thiếu Như, ngươi phải nghĩ thoáng một chút!"

Trang Hạo đi tới, nói; "Kỳ tiểu thư, tình huống của ngươi căn bản không thể so với Thiếu Vinh năm đó, nếu ngươi làm ra lựa chọn, liền phải tự gánh lấy hậu quả."

****

Giới thiệu truyện edit kế tiếp:

Tin tức tố của ta có độc (Nhất Hồ Nhiệt Thủy)

Tình trạng bản gốc: Hoàn (109 chương + 3 phiên ngoại)

Văn án:

Hai nhà Vạn Du nhiều đời sản xuất vô số Alpha đỉnh cấp, hài tử nhà hai từ khi sinh ra đến khi ngỏm củ tỏi, so bộ dáng, so chiều cao, so tố chất, so bạn lữ, so công quân trác tuyệt, không chết không ngừng.

Thế nhưng Du Việt cư nhiên lại phân hoá thành Omega đỉnh cấp, khuôn mặt mê hoặc, hơn nữa mùi vị tin tức tố có độc, cường A ngửi một cái, hôn mê ba ngày hai đêm!

Du Việt: "Ta nhất định phải đi trường quân đội!"

"Không muốn sống nữa sao? Trường quân đội Đế Đằng toàn bộ đều là Alpha, nếu ngươi cái gì kia... sẽ chết rất sảng khoái."

"Không sao, tin tức tố của lão tử có độc."

- ----------

Bên trong trường quân đội, Du Việt khổ cực giả A khổ không thể tả, "Các ngươi có bệnh sao! Lão tử là Alpha! Không làm A A Luyến!"

Làm kẻ đè trên đầu vô số Alpha, nhưng thủy chung luôn bị Vạn Dương Trạch đè một đầu.

- ----------

Huấn luyện sinh tồn dã ngoại, Du Việt ngoắc ngoắc tay, "Họ Vạn, ta cảm thấy tin tức tố của ta không đúng lắm, giúp ta xem một chút thế nào?"

Độc ngươi ba ngày hai đêm, thứ nhất liền là của ta!

Đêm đó, Vạn Dương Trạch đúng như hắn mong đợi ở trong lều ba ngày hai đêm, ở cùng hắn.

Lần kia thành tích của hai người, có thể nói là sỉ nhục quân huấn của Đế Đằng.

- ----------

Thịnh thế mỹ nhan tin tức tố có độc O x Phúc hắc khốc gay chỉ có phản ứng với tin tức tố của thụ A

Trời đất tạo nên, nhất vãng tình thâm, tuyệt mỹ AO luyến

Thiết trí rất nhiều yêu đương * vô căn cứ * không chừa thủ đoạn

Tag: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, ABO, Cường cường, Chủ thụ, Nhẹ nhàng, Cải trang giả dạng, 1v1

------oOo------

Chương 258: Yến hội thịnh thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 258

Chương 258: Yến hội thịnh thế

"Thiếu Như, sao ngươi lại tới đây!" Kỳ Thiếu Khang đi tới, sắc mặt khó coi túm Kỳ Thiếu Như rời đi.

"Muội muội này của ngươi rất có thể gây chuyện." Trang Hạo nói.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo, "Ngươi có phải biết cái gì không?"

"Theo ta được biết, ba năm trước, Kỳ gia gả Kỳ Thiếu Như cho một thanh niên cao thủ Chu Lâm, tư chất, thực lực của Chu Lâm đều rất không tồi, phát triển cũng nhanh, nhưng xuất thân chẳng ra gì, Kỳ Thiếu Như ghét bỏ xuất thân của Chu Lâm, không vừa lòng cọc hôn sự này, trước ngày đại hôn bỏ trốn."

"Bởi vì hôn kỳ đã định, Kỳ gia không còn cách nào, đành phải tìm một tiểu thư dòng bên, Kỳ Hinh, gả cho Chu Lâm."

Chu Lâm cùng Kỳ Hinh sau khi thành hôn quan hệ không tồi, còn sinh ra một nữ nhi.

Sau khi Kỳ Thiếu Như đào hôn, một năm không có tin tức, một năm sau, nàng cư nhiên chạy trở về, hơn nữa còn yêu cầu Chu Lâm cưới nàng.

Chu Lâm đương nhiên không muốn, Kỳ Thiếu Như ồn ào huyên náo, làm mất hết mặt mũi Kỳ gia.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Hạo một cái, "Ta nhớ lúc trước nàng còn thích ngươi."

Trang Hạo cười cười, "Ta không thích nàng."

Kỳ Thiếu Khang tiễn đi Kỳ Thiếu Như, áy náy đi tới trước mặt Kỳ Thiếu Vinh: "Xin lỗi, Thiếu Vinh, làm ngươi khó xử."

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Ta không sao, nên khó xử cũng không phải là ta, nhị ca, Thiếu Như gây chuyện như vậy ngươi sợ là phải tốn nhiều tâm."

Kỳ Thiếu Khang miễn cưỡng cười cười: "Không có biện pháp a!"

Trong lòng Kỳ Thiếu Khang dâng lên một cỗ phiền chán, Kỳ Thiếu Như vẫn luôn mắt cao hơn đỉnh, gia tộc chọn Chu Lâm cho nàng, nàng mặt sưng mày xỉa, Kỳ Thiếu Khang nguyên bản cho rằng Kỳ Thiếu Như chỉ là bắt bẻ một chút, không nghĩ tới Kỳ Thiếu Như lại ở thời điểm cuối cùng đào hôn, cũng không biết Kỳ Thiếu Như ở bên ngoài đã trải qua cái gì, sau khi trở về cư nhiên lại coi trọng Chu Lâm.

.....

Bên trong đại sảnh người tới kẻ đi, vô cùng náo nhiệt.

"Đó là nhi tử ngươi đi, thật đáng yêu." Mộ Tuyết Lam đi tới bên người Dịch Phàm nói.

Dịch Phàm sửng sốt một chút, nhìn người trước mặt, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, "Đa tạ, nhiều năm như vậy, ngươi vẫn mỹ mạo như cũ."

Mộ Tuyết Lam cúi đầu, nghe Dịch Phàm khen tặng, trong lòng phiếm chua sót, nàng có mỹ mạo hơn đi nữa cũng không vào được trong mắt Dịch Phàm!

Mấy năm nay Mộ Tuyết Lam sống không tốt không xấu, sau khi dọn ra khỏi phủ đệ của Dịch Phàm, Mộ Tuyết Lam lấy ra tích lũy nhiều năm mở một gian cửa hàng, sinh ý xem như không tệ. Mấy năm qua, Mộ Tuyết Lam từng có không ít người theo đuổi, nhưng luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, cuối cùng chẳng giải quyết được gì.

"Phụ thân!" Dịch Minh nhào tới ôm đùi Dịch Phàm.

"Làm sao vậy?" Dịch Phàm hỏi.

"Trang Vân muốn tới ban chúng ta."

Dịch Phàm cười cười: "Vậy rất tốt, sau này ngươi có bạn."

Dịch Minh bĩu môi: "Mới không tốt, hắn muốn tới đoạt vị trí lão đại của ta!."

Dịch Phàm nhìn Dịch Minh, "Hiện tại ngươi không phải là lão đại sao, ngươi có thể tìm tiểu đệ của ngươi cùng nhau đánh Trang Vân!"

Dịch Minh nghĩ nghĩ, nói: "A! Sao ta lại không nghĩ tới chứ."

Dịch Phàm xoa xoa đầu Dịch Minh, "Bởi vì ngươi còn nhỏ a! Kinh nghiệm không đủ!"

Mộ Đình Hiên đi đến trước mặt Dịch Phàm, bất đắc dĩ nói: "Ngươi đang giáo dục A Minh cái gì đấy?"

"Ta chỉ là muốn nói cho hắn, dưới tình huống không thể dùng võ lực, liền phải dùng trí." Dịch Phàm giải thích.

Mộ Đình Hiên: "....."

Mộ Đình Hiên lắc đầu, chuyển ánh mắt về phía Dịch Minh, "A Minh, phụ thân ngươi nói với ngươi cái gì?"

"Phụ thân nói, nếu đơn đả độc đấu không được, có thể thử quần ẩu." Dịch Minh dương nắm tay đáp.

Dịch Phàm: "....." Năng lực lý giải của nhi tử nhà hắn đúng là rất xuất sắc!

Mộ Đình Hiên bất đắc dĩ nhìn Dịch Minh, "Ngươi nói bậy cái gì đó? Có ai giáo dục tiểu hài tử như ngươi không?"

Dịch Phàm nhún vai, "Ngươi biết đấy, ta khi còn nhỏ cũng không được phụ thân giáo dục, cho nên không rõ ràng lắm, đang học tập."

Mộ Đình Hiên: "....."

"Ngươi xem A Minh nhà chúng ta thông minh bao nhiêu! Ta giáo dục cũng không tệ đúng không?" Dịch Phàm hỏi.

Mộ Đình Hiên: "....." Dịch Phàm thật sự là biết cách tự cảm thấy tốt đẹp!

Mộ Tuyết Lam nhìn Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên hoà thuận vui vẻ, xoay người đi chỗ khác.

Dịch Phàm đi về phía Thẩm Nguyên, nói: "Thẩm thiếu, ngươi mời tới không ít người a!"

Thẩm Nguyên xấu hổ cười cười: "Ta phát ra rất nhiều thiệp, cuối cùng lưu lạc đến trên tay những ai ta cũng không rõ ràng lắm, không có làm ngươi khó xử đi?" Thẩm Nguyên phát hiện Mộ Tuyết Lam cũng ở đây, vị kia chính là vợ trước của Dịch Phàm a!

Dịch Phàm cười cười: "Sẽ không....."

"Gần đây hoàng đô xuất hiện thêm không ít gương mặt mới! Nhìn dáng vẻ này xem ra ta đúng là rời đi quá lâu rồi."

Thẩm Nguyên cười cười: "Mấy thanh niên tài tuấn đó so với Trang

thiếu, Dịch thiếu mà nói thật sự không đáng gì."

Trang Hạo kinh tài tuyệt diễm, tuổi còn trẻ chính là Thánh cấp, hiện tại mấy người cùng lứa tuổi với Trang Hạo, Dịch Phàm thật sự là không dám so.

Trang Hạo còn chưa tính, Dịch Phàm cũng tiếp xúc tới lĩnh vực, khiến cho tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng, những ngày mà hắn thành danh kia, người trong hoàng đô đều cho rằng Dịch Phàm thực lực kém cỏi lợi hại, chính là ví dụ phản diện điển hình.

.....

Kỳ Thiếu Vinh đè lại bả vai Vân Hổ, hỏi: "Nhìn cái gì đấy?"

Vân Hổ đột nhiên đỏ mặt, "Kỳ thiếu, các ngươi rốt cuộc cũng trở lại, nói thật ra, ta rất lo lắng cho ngươi cùng Trang thiếu."

Vân Hổ gãi gãi đầu, Vân Hổ vốn muốn tìm Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo chào hỏi một tiếng, bất quá, Kỳ Thiếu Vinh cùng Trang Hạo vẫn luôn được mọi người vây quanh, Vân Hổ ngại quấy rầy bọn họ.

"Nghe nói ngươi sống ở hoàng đô không tồi, còn cưới được đoàn trưởng năm đó ngươi tâm tâm niệm niệm."

Vân Hổ xấu hổ nói: "Ngài đã biết?"

"Thật có phúc khí a!" Kỳ Thiếu Vinh trêu chọc.

Vân Hổ xấu hổ cười cười: "Đều là nhờ phúc của ngài cùng Trang thiếu."

Vân Hổ thầm nghĩ: Nếu không nhờ có Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, hắn còn không biết đang ngốc ở trong góc nào đâu, sao còn có thể cưới được mỹ nhân về nhà! Nghĩ đến năm đó Trang Hạo lưu lạc tới tình trạng phải ở lại nhà bọn họ giúp việc, Vân Hổ luôn có một loại cảm giác không chân thật.

"Kỳ thiếu, nhi tử của ngài cùng Trang thiếu rất tuấn tú!" Vân Hổ nói.

Kỳ Thiếu Vinh đầu: "Mọi người đều nói như vậy."

.....

Yến hội người đến người đi, khách khứa tới thăm hỏi nhiều, Trang Vân banh một khuôn mặt nhỏ, không cao hứng ngồi trên ghế dựa.

Kỳ Thiếu Vinh đi tới bên người Trang Vân, hỏi: "Làm sao vậy, sao mặt thối như vậy?"

Trang Vân không vui nói: "Mấy người kia đều phải niết mặt ta, ta ghét nhất người khác niết mặt ta, vì sao bọn họ không niết mặt Dịch Minh, rõ ràng tên kia thoạt nhìn tương đối dễ niết, ta thoạt nhìn không dễ chọc."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Vân nhìn về phía Dịch minh, Dịch Minh tay trái cầm một con gà, tay phải cầm một con cua, ngồi bên cạnh Tân Đa Lôi ăn đến miệng bóng nhẫy, "Tên ngu ngốc kia chỉ biết ăn ăn ăn."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Tân Đa Lôi ăn đến dị thường chuyên chú, xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Tân Đa Lôi nếu ở kiếp trước đi ăn buffet, lão bản cửa hàng chỉ sợ đều không mở nổi nữa.

.....

Hoàng cung.

Thẩm Mạn Vũ nhìn Đường Thiên Phong, hỏi: "Quân thượng, còn chưa nghỉ ngơi sao?"

Đường Thiên Phong quay đầu nhìn Thẩm Mạn Vũ, nói: "Lát nữa liền nghỉ."

"Quân thượng đang suy nghĩ cái gì?"

Đường Thiên Phong hít sâu một hơi: "Ta suy nghĩ, ta làm hoàng đế thật sự là không có một chút ý tứ nào."

"Đừng nói như vậy." Thẩm Mạn Vũ an ủi.

Đường Thiên Phong híp mắt, Trang Hạo, Kỳ Thiếu Vinh, Dịch Phàm, mỗi người đều là nhân vật vang dội, mỗi lần hắn muốn làm cái gì trước tiên đều phải suy nghĩ đến ý kiến của đám người kia.

Đường Thiên Phong hít sâu một hơi, nói: "Đường Thiên Anh hình như giúp Trang Hạo xử lý sinh ý."

Hiện giờ tài lực của Trang Hạo đã vượt xa hoàng thất, khe hở ngón tay hắn chảy ra một chút cũng đủ khiến cho không ít người được lợi.

Sinh ý khuếch trương liền tạo thành rất nhiều chức vị còn trống, Đường Thiên Anh bị sung quân ra ngoài, vừa lúc ăn không ngồi rồi, năng lực của hắn không kém, Trang Hạo liền tìm hắn cùng nhau làm sinh ý. Có Trang Hạo chống lưng, Đường Thiên Anh có thể nói là hô mưa gọi gió, cuộc sống thoải mái hơn người làm quân vương như hắn nhiều.

Thẩm Mạn Vũ bất đắc dĩ nói: "Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể giữ chặt mối quan hệ tốt với mấy người Trang Hạo."

Đường Thiên Phong cắn chặt răng: "Đúng vậy!" Hiện giờ bá tánh Nguyên Quốc đều rất sùng bái Trang Hạo, nếu Trang Hạo muốn làm hoàng đế, Nguyên Quốc có thể lập tức thay đổi triều đại, bất quá, Nguyên Quốc nho nhỏ hiện tại, Trang Hạo đại khái là khinh thường đi.

"Hôm nay Trang Hạo tổ chức yến hội." Đường Thiên Phong nói.

Thẩm Mạn Vũ gật đầu: "Đúng vậy." Yến hội của Trang Hạo rất náo nhiệt, người có tên tuổi ở hoàng đô đều đi.

Đường Thiên Phong nhắm mắt lại: "Thôi." Nhân sinh trên đời, có mấy người đấu không lại chính là đấu không lại.

.....

Dịch Sơ Tuyết đứng bên ngoài tửu lâu, ánh mắt phức tạp.

"Đi đi đi đi, muốn bán hoa thì đứng xa một chút, hôm này người mở tiệc chiêu đãi chính là Trang đại thiếu Trang Hạo, Kỳ tứ thiếu Kỳ Thiếu Vinh, Dịch thiếu Dịch Phàm, ngươi ngốc ở nơi này va chạm quý nhân không tốt!" Hộ vệ ngoài tửu lâu nhìn Dịch Sơ Tuyết nói.

Thời gian ngắn ngủn mấy năm, dung mạo của Dịch Sơ Tuyết đã già nua rất nhiều, hơn nữa một thân trang điểm tục khí, người quen biết trước đây của Dịch Sơ Tuyết đứng trước mặt cũng chưa chắc đã có thể nhận ra nàng.

Dịch Sơ Tuyết nhìn tửu lâu xa hoa truỵ lạc một cái, ảm đạm rời đi.

Trong mấy năm này, Dịch Hỏa, Dịch Băng lần lượt qua đời, trước khi Dịch Băng qua đời còn để lại một bút nợ cờ bạc, lão bản sòng bạc không thể tìm ra tiền từ trên người Dịch Băng đã chết, liền đi tìm Dịch Tầm, Dịch Tầm chính là lão bánh quẩy, có Dịch gia làm chỗ dựa, nói không trả tiền liền không trả tiền, người sòng bạc cũng không tốt lành gì, tùy cơ liền chuyển ánh mắt tới trên người Dương Mạn cùng Dịch Sơ Tuyết.

Người sòng bạc giam cầm thực lực của Dương Mạn, ném Dương Mạn vào trong kỹ viện làm kỹ nữ, Dương Mạn nguyên bản là phu nhân, trang điểm một chút vẫn hấp dẫn được không ít người, Dương Mạn còn từng là phu nhân của Dịch Tầm, không ít người đều muốn nếm thử tư vị của phu nhân.

Dịch Sơ Tuyết may mắn tránh được một kiếp, lại hoảng sợ không chịu nổi một ngày, cũng không dám đi kỹ viện xem mẫu thân nàng.

Dịch Sơ Tuyết nguyên bản cho rằng tới tình trạng này rồi, Dịch Tầm sẽ bận tâm tới tình cảm với mẫu thân, cứu chuộc mẫu thân ra khỏi kỹ viện, không nghĩ tới Dịch Tầm lại làm như không biết, nói cũng không nói một câu.

****

Giới thiệu truyện edit kế tiếp:

Tin tức tố của ta có độc (Nhất Hồ Nhiệt Thủy)

Tình trạng bản gốc: Hoàn (109 chương + 3 phiên ngoại)

Văn án:

Hai nhà Vạn Du nhiều đời sản xuất vô số Alpha đỉnh cấp, hài tử nhà hai từ khi sinh ra đến khi ngỏm củ tỏi, so bộ dáng, so chiều cao, so tố chất, so bạn lữ, so công quân trác tuyệt, không chết không ngừng.

Thế nhưng Du Việt cư nhiên lại phân hoá thành Omega đỉnh cấp, khuôn mặt mê hoặc, hơn nữa mùi vị tin tức tố có độc, cường A ngửi một cái, hôn mê ba ngày hai đêm!

Du Việt: "Ta nhất định phải đi trường quân đội!"

"Không muốn sống nữa sao? Trường quân đội Đế Đằng toàn bộ đều là Alpha, nếu ngươi cái gì kia... sẽ chết rất sảng khoái."

"Không sao, tin tức tố của lão tử có độc."

- ----------

Bên trong trường quân đội, Du Việt khổ cực giả A khổ không thể tả,

"Các ngươi có bệnh sao! Lão tử là Alpha! Không làm A A Luyến!"

Làm kẻ đè trên đầu vô số Alpha, nhưng thủy chung luôn bị Vạn Dương Trạch đè một đầu.

- ----------

Huấn luyện sinh tồn dã ngoại, Du Việt ngoắc ngoắc tay, "Họ Vạn, ta cảm thấy tin tức tố của ta không đúng lắm, giúp ta xem một chút thế nào?"

Độc ngươi ba ngày hai đêm, thứ nhất liền là của ta!

Đêm đó, Vạn Dương Trạch đúng như hắn mong đợi ở trong lều ba ngày hai đêm, ở cùng hắn.

Lần kia thành tích của hai người, có thể nói là sỉ nhục quân huấn của Đế Đằng.

- ----------

Thịnh thế mỹ nhan tin tức tố có độc O x Phúc hắc khốc gay chỉ có phản ứng với tin tức tố của thụ A

Trời đất tạo nên, nhất vãng tình thâm, tuyệt mỹ AO luyến

Thiết trí rất nhiều yêu đương * vô căn cứ * không chừa thủ đoạn

Tag: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, ABO, Cường cường, Chủ thụ, Nhẹ nhàng, Cải trang giả dạng, 1v1

------oOo------

Chương 259: Tranh lão đại

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 259

Chương 259: Tranh lão đại

Thiên Lan học viện.

"Trang thiếu, ngươi lựa chọn Thiên Lan học viện chúng ta tuyệt đối là chính xác, giáo viên chúng ta thực lực hùng hậu, tuyệt đối có thể để nhi tử ngươi được hưởng thụ giáo dục tốt nhất." Hồ Phong đầy mặt tươi cười nói.

Trang Hạo cười cười với Hồ Phong: "Sau này A Vân liền làm phiền hiệu trưởng chiếu cố."

Hồ Phong gật đầu: "Yên tâm, yên tâm." Hồ Phong thầm nghĩ: Trang gia đối ngoại tuy rằng là Trang Hạo chủ sự, bất quá, Trang Hạo vẫn phải nghe lời Kỳ Thiếu Vinh.

"Tiểu bằng hữu, ngươi có yêu cầu gì không?"

Trang Vân lạnh lùng nâng mắt lên, nói: "Ta muốn cùng một ban với Dịch Minh."

Hồ Phong sửng sốt, "Có thể, có thể."

Hồ Phong thầm nghĩ: Trang Vân cùng Dịch Minh lớn lên, hai tiểu tử này quan hệ có vẻ không tồi! Sau khi Dịch Minh gia nhập Thiên Lan học viện, Trang Vân cũng theo sát tới đây.

Trang Vân được một lão sư của Thiên Lan học viện đưa tới một

phòng học.

Bên trong phòng học có một lão sư đang viết chữ, bên dưới là một đám củ cải nhỏ cầm bút lông phủi trên giấy, thời điểm Dịch Minh ở nơi thần bỏ, cả ngày đi theo Dịch Phàm học tu luyện thể thuật của thần huyết tộc, nhưng chữ lại chưa từng học qua, viết ra xiêu xiêu vẹo vẹo, nói là một đống giun cũng không kỳ quái.

"Hôm nay ban chúng ta có một đồng học mới, sau này đồng học mới sẽ cùng mọi người học tập." Đạo sư nhìn Trang Vân ngoài cửa, nhiệt tình nói: "Tiểu bằng hữu, ngươi tới tự giới thiệu mình một chút đi."

Trang Vân đi đến, nói: "Chào mọi người, ta là Trang Vân."

Mấy tiểu đồng học châu đầu ghé tai, "Lão đại, tên này vì sao không nói nhiều thêm mấy câu?"

Dịch Minh nắm bút lông: "Đại khái là bởi vì hắn nói thêm mấy câu nữa liền sẽ bị mọi người phát hiện ra hắn cà lăm."

"Thì ra hắn cà lăm a!" Tiểu hài tử mập mạp hiểu mà gật đầu.

Trang Vân ánh mắt bén nhọn nhìn về phía Dịch Minh, mặt Dịch Minh đã biến thành mặt mèo, toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhăn thành một đoàn.

"Lão đại, tên kia quá kiêu ngạo, ngươi biểu diễn cho hắn xem một chút, đó mới là phấn chấn nhân tâm a! Lúc ấy, đạo sư cũng bị ngươi dọa sợ." Tiểu mập mạp nói.

Dịch Minh ngạo nghễ cười cười: "Thiên tài giống như ta đâu phải ngày nào cũng có."

Lúc trước Dịch Minh đi học là giới thiệu như vậy, "Chào mọi người, ta là Dịch Minh, mục tiêu cuộc đời của ta là chơi soái ca đẹp nhất, ăn mỹ thực tốt nhất, uống rượu ngon nhất, kiếm thật nhiều tiền, trở

thành người thắng nhân sinh, xưng bá thiên hạ....."

.....

Thời gian tan học.

"Trang Vân, đây là địa bàn của ta, ngươi biết không?" Dịch Minh chống eo, ngạo nghễ nói.

Trang Vân nhìn khuôn mặt dơ hề hề của Dịch Minh: "Ta không biết, bất quá, ta biết ngươi nên rửa mặt."

"Lão đại, tên này quá cuồng ngạo!" Tiểu mập mạp nói.

Dịch Minh bất mãn nhìnTrang Vân, "Này, ngươi mang cái gì ăn không?"

"Có mang!"

"Quá tốt, giao đồ ăn ra đây!" Dịch Minh nâng cằm nói.

"Dựa vào cái gì?" Trang Vân hỏi.

"Bởi vì ta là lão đại a! Làm tiểu đệ, lão đại đã đói bụng, liền phải chủ động giao đồ ăn." Dịch Minh chống eo.

Trang Vân nhìn Dịch Minh: "Ta tới, cái ghế lão đại của ngươi liền không giữ được."

Dịch Minh không vui nhìn Trang Vân: "Các ngươi, mọi người cùng nhau lên!"

Dịch Minh làm lão đại không tệ, vừa phát lệnh, cư nhiên có thể khiến đám tiểu hài tử này nhào về phía Trang Vân, bất quá, bị Trang Vân ném ra một khối nước xối lạnh thấu tim.

.....

Dịch Minh tức giận trở về nhà, Dịch Phàm nhìn Dịch Minh, hỏi: "Làm sao vậy, tâm tình không tốt sao?"

"Vị trí lão đại bị Trang Vân đoạt, tên kia đúng là cặn bã!" Dịch Minh chống eo, đầy mặt không vui nói.

Dịch Phàm xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Nhanh như vậy đã bị đoạt, hắn nguyên bản còn tưởng rằng nhi tử có thể trụ thêm hai ngày nữa.

"Sao lại bị đoạt?"

"Hôm nay thời tiết quá nóng, tiểu tử thối Trang Vân kia ngưng ra một khối băng, thời điểm uống nước trái cây, hắn nói nguyện ý phân cho người nào muốn làm tiểu đệ của hắn, kết quả, đồng học trong ban đều muốn, cho nên bọn họ đều trở thành tiểu đệ của Trang Vân." Dịch Minh không vui nói.

Dịch Phàm đảo đảo mắt, thầm nghĩ: Tiểu quỷ Trang Vân này thật biết thu mua nhân tâm, bất quá, nếu Trang Vân có thể ngưng tạo ra khối băng, nói lên tiểu tử này đã có thể sử dụng ma pháp băng hệ, không hổ là nhi tử của Trang Hạo, đủ lợi hại.

"Tên hỗn đản, ta hỏi hắn muốn một khối băng, hắn chỉ cho ta hai khối, quỷ hẹp hòi, chờ ta có thể phóng khối băng, ta liền lấy khối băng đập chết hắn."

Dịch Phàm: "....."

"Ngươi không có tìm tiểu bằng hữu quần ẩu Trang Vân sao?" Dịch Phàm hỏi.

Dịch Minh càng thêm sầu: "Ngươi đừng hỏi, đám cỏ đầu tường kia vừa thấy Trang Vân lợi hại liền đầu hàng, một đám không đáng tin cậy!"

Dịch Phàm: "....."

"Phụ thân, ngươi có biện pháp nào đối phó với Trang Vân không?" Dịch Minh ngẩng đầu nhìn Dịch Phàm, mong đợi hỏi.

"Cái này....." Dịch Phàm đau đầu xoa trán, vấn đề này, thật sự là khó khăn, hiện tại hắn tuy rằng có thể xem như là có chút thực lực, nhưng nếu đánh lên với Trang Hạo, thật sự không có chút phần thắng nào.

Mộ Đình Hiên đi tới, hỏi: "Hai phụ tử các ngươi đang nói cái gì đấy?"

Dịch Phàm xấu hổ cười cười: "Không có gì, nhi tử đang thỉnh giáo ta chút vấn đề."

"Thỉnh giáo vấn đề gì?"

"Trang Vân đoạt vị trí lão đại của ta, phụ thân đang nghĩ cách giúp ta đối phó hắn." Dịch Minh nói.

Mộ Đình Hiên nhìn về phía Dịch Phàm, Dịch Phàm bất đắc dĩ nhún vai.

Mộ Đình Hiên nhéo nhéo mặt Dịch Minh: "Có câu nói là, quân tử báo thù mười năm không muộn, chờ mười năm sau, ngươi lại nghĩ cách trả thù hắn đi."

Dịch Minh khó hiểu hỏi, "Mười năm sau sẽ có biện pháp trả thù hắn sao?"

"Mười năm sau ngươi có thể đoạt lão bà hắn." Mộ Đình Hiên nói.

Dịch Minh hưng phấn reo lên, "A! Cái này nghe không tồi!"

Dịch Phàm cười cười với Mộ Đình Hiên: "Đình Hiên, vẫn là ngươi nhìn xa trông rộng!"

Dịch Minh sùng bái nhìn Mộ Đình Hiên: "Ý kiến hay a!"

Mộ Đình Hiên: "....." Đôi phụ tử ngu ngốc này chẳng lẽ nghe không hiểu hắn đang nói giỡn sao?

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm cùng Dịch Minh, "Được rồi, A Minh, sắc trời không còn sớm, đi ngủ đi, nếu có quầng thâm mắt liền không soái."

Dịch Minh gật đầu: "Được."

.....

Trang gia.

"Ngươi trở thành lão đại?" Trang Hạo hỏi.

Trang Vân gật đầu: "Đúng vậy."

"Ngươi hình như rất bình tĩnh!" Trang Hạo nói.

Trang Vân khó hiểu nhìn Trang Hạo: "Chuyện đã nắm chắc cần phải có phản ứng gì khác sao?"

Trang Hạo: "....." Nhi tử nhà hắn tuổi còn nhỏ đã rất có phong độ đại tướng a!

"Ngươi đoạt vị trí lão đại của Dịch Minh, hắn không có tức giận sao?" Trang Hạo hỏi.

Trang Vân gật đầu: "Ta nghĩ hắn hẳn là tức giận, hắn vẫn luôn làm bộ hắn là lão hổ, còn muốn cắn ta, hắn học viết chữ làm cho mặt dơ hề hề, không giống lão hổ, giống hoa miêu, còn là loại miêu cực kỳ ngu xuẩn."

Trang Hạo xoa xoa mũi, thầm nghĩ: Lấy trình độ cưng chiều hài tử của Dịch Phàm, nghe được lời này của nhi tử nhà hắn, cũng không biết có chạy tới đây tìm hắn huyết đua hay không.

"Hôm nay ở học viện học cái gì?" Trang Hạo hỏi.

"Học viết chữ." Trang Vân đáp. "Cùng với lại ma pháp vỡ lòng."

"Có gì khó khăn không?"

"Rất đơn giản!" Trang Vân không thèm để ý nói: "Dịch Minh ngu ngốc kia chữ còn không biết viết cũng muốn làm lão đại."

Trang Hạo: "....."

.....

Thiên Lan học viện.

Dịch Minh mang theo mấy đồng học mênh mông cuồn cuộn giết ra ngoài, Trang Vân ngăn cản đường đi của Dịch Minh: "Các ngươi muốn đi đâu?"

"Ta dẫn bọn họ ra ngoài thấy việc đời."

Từ sau khi vị trí lão đại bị Trang Vân đoạt, Dịch Minh liền suy nghĩ cướp trở về, Dịch Minh thử rất nhiều biện pháp, đều không có thành công, hôm nay, Dịch Minh tiểu bằng hữu rốt cuộc cũng quyết định ra đòn sát thủ, làm một phiếu lớn.

Trang Vân ôm hai tay, lạnh lung bễ nghễ nhìn mọi người, "Thấy việc đời, đi nơi nào thấy việc đời?"

Dịch Minh ngẩng đầu ưỡn ngực, không ai bì nổi nói: "Nói ra hù chết ngươi, chúng ta đi thanh lâu thấy việc đời."

Trang Vân nhìn Dịch Minh, trên trán toát ra mấy cây hắc tuyến, "Ngươi biết thanh lâu là cái gì lâu không?"

Dịch Minh hai tay chống lưng, khinh thường nhìn Trang Vân: "Ngươi

sao lại không có kiến thức như vậy, thanh lâu chính là lâu màu xanh lá, ngươi ngay cả cái này cũng không biết?"

"Ngươi biết thanh lâu là làm gì không?" Trang Vân bình tĩnh hỏi.

"Thanh lâu chính là chỗ tốt! Có soái ca có mỹ nữ bồi ăn thịt uống rượu." Dịch Minh tràn đầy đắc ý nói.

Trang Vân: "....."

Dịch Minh nhìn Trang Vân: "Hôm nay đại gia ta tâm tình tốt, tiểu tử, ngươi có muốn đi cùng chúng ta không?" Dịch Minh vỗ vỗ túi tiền, nói: "Đại gia có rất nhiều tiền."

Trang Vân: "....."

"Nhìn dáng vẻ của ngươi liền biết ngươi không dám đi. Đừng chặn đường, chúng ta phải đi." Dịch Minh khoát tay.

Trang Vân: "....."

"Ta cũng đi." Trang Vân lên tiếng.

Dịch Minh quay đầu lại, vỗ vỗ bả vai Trang Vân, ông cụ non nói: "Tiểu quỷ, lá gan của ngươi đủ lớn không, không sợ cha ngươi đánh ngươi sao?"

Trang Vân không thèm để ý nhìn Dịch Minh: "Ngươi cũng không sợ, ta tự nhiên không sợ."

Dịch Minh mang theo mấy tiểu đồng học đi tới cổng lớn, bị hộ vệ của học viện đuổi về.

"Lão nhị, có người chặn đường, làm sao bây giờ?"

Dịch Minh cau mày, từ sau khi Trang Vân thành lão đại, hắn liền thành lão nhị, Dịch Minh phi thường chán ghét xưng hô này.

Dịch Minh chu môi, nói: "Không sao, đi theo ta."

Dịch Minh mang theo mấy tiểu đồng học đi tới tường học viện, "Bên này có cái động, có thể chui ra, mọi người mau đi đi."

Mấy tiểu đồng học hơi do dự một chút, lần đầu tiên từ lỗ chó tường viện bò ra ngoài, Trang Vân cùng Dịch Minh đi sau cùng.

Dịch Minh nhìn Trang Vân: "Ngươi ra ngoài trước, hay là ta ra ngoài trước?"

"Ngươi trước đi." Trang Vân nói.

Dịch Minh nằm sấp xuống, từ lỗ chó bò ra ngoài. Trang Vân lăng không nhảy qua trên đỉnh đầu Dịch Minh đang bò được một nửa.

Dịch Minh vừa dò được nửa thân mình ra từ trong lỗ chó liền nhìn thấy Trang Vân đứng ở trước mặt, từ trên cao nhìn xuống hắn, không khỏi hận đến ngứa răng.

Trang Vân nhìn Dịch Minh: "Ngươi bò ra được không? Ngươi béo như vậy, không phải là bị kẹt không ra được đi?"

Dịch Minh tức giận từ trong lỗ chó bò ra, nói: "Ta không mập, đương nhiên có thể ra được."

"Hiện tại đi nơi nào?" Trang Vân hỏi.

Dịch Minh nhíu mày: "Cái này....."

Trang Vân hai tay chống lưng: "Hiện tại đi như thế nào?"

Dịch Minh cắn ngón tay, khó xử: "Cái này....."

Trang Vân nhìn Dịch Minh: "Chẳng lẽ ngươi không biết thanh lâu ở nơi nào sao?"

"Đương nhiên không phải! Ta sao có thể không biết! Mọi người đi theo ta!" Dịch Minh bất mãn hô lên.

Dịch Minh mang theo mấy tiểu hài tử hứng thú ngẩng cao đi tìm thanh lâu, đạo sư của Thiên Lan học viện phát hiện tiểu hài tử biến mất, lập tức nổ tung nồi.

****

Giới thiệu truyện edit kế tiếp:

Tin tức tố của ta có độc (Nhất Hồ Nhiệt Thủy)

Tình trạng bản gốc: Hoàn (109 chương + 3 phiên ngoại)

Văn án:

Hai nhà Vạn Du nhiều đời sản xuất vô số Alpha đỉnh cấp, hài tử nhà hai từ khi sinh ra đến khi ngỏm củ tỏi, so bộ dáng, so chiều cao, so tố chất, so bạn lữ, so công quân trác tuyệt, không chết không ngừng.

Thế nhưng Du Việt cư nhiên lại phân hoá thành Omega đỉnh cấp, khuôn mặt mê hoặc, hơn nữa mùi vị tin tức tố có độc, cường A ngửi một cái, hôn mê ba ngày hai đêm!

Du Việt: "Ta nhất định phải đi trường quân đội!"

"Không muốn sống nữa sao? Trường quân đội Đế Đằng toàn bộ đều là Alpha, nếu ngươi cái gì kia... sẽ chết rất sảng khoái."

"Không sao, tin tức tố của lão tử có độc."

- ----------

Bên trong trường quân đội, Du Việt khổ cực giả A khổ không thể tả,

"Các ngươi có bệnh sao! Lão tử là Alpha! Không làm A A Luyến!"

Làm kẻ đè trên đầu vô số Alpha, nhưng thủy chung luôn bị Vạn Dương Trạch đè một đầu.

- ----------

Huấn luyện sinh tồn dã ngoại, Du Việt ngoắc ngoắc tay, "Họ Vạn, ta cảm thấy tin tức tố của ta không đúng lắm, giúp ta xem một chút thế nào?"

Độc ngươi ba ngày hai đêm, thứ nhất liền là của ta!

Đêm đó, Vạn Dương Trạch đúng như hắn mong đợi ở trong lều ba ngày hai đêm, ở cùng hắn.

Lần kia thành tích của hai người, có thể nói là sỉ nhục quân huấn của Đế Đằng.

- ----------

Thịnh thế mỹ nhan tin tức tố có độc O x Phúc hắc khốc gay chỉ có phản ứng với tin tức tố của thụ A

Trời đất tạo nên, nhất vãng tình thâm, tuyệt mỹ AO luyến

Thiết trí rất nhiều yêu đương * vô căn cứ * không chừa thủ đoạn

Tag: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, ABO, Cường cường, Chủ thụ, Nhẹ nhàng, Cải trang giả dạng, 1v1

------oOo------

Chương 260: Học bá cùng học tra

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 260

Chương 260: Học bá cùng học tra

Lạc Hoa Hiên.

"Tỷ tỷ, cái này là rượu sao?" Dịch Minh ôm nước trái cây hỏi.

"Đúng, cái này chính là rượu."

Dịch Minh phủng nước trái cây, uống một hớp lớn, "Rượu ngon, rượu ngon!"

Dịch Minh dùng chân đá đá ghế Trang Vân, nói: "Tửu lượng của ta rất tốt, ngươi biết không?"

Trang Vân liếc Dịch Minh một cái: "Ngu ngốc!"

Dịch Minh bất mãn nhìn Trang Vân: "Ngươi đây là có ý gì? Khinh thường ta sao? Có muốn đua rượu với ta không?"

Trang Vân gật đầu: "Được! Đua thì đua, thua ngươi đừng khóc!"

Dịch Minh nhăn chặt mày: "Khóc? Đó là chuyện mà tiểu quỷ ngươi mới có thể làm, ta là nam tử hán, ta mới không khóc."

Trang Vân bĩu môi: "Hy vọng như thế đi."

Dịch Minh vung tay lên, dũng cảm nói với mỹ nhân bên cạnh: "Mỹ nhân, mang rượu tới!"

Mỹ nữ bên cạnh chớp chớp mắt, che lại khóe miệng tươi cười, cầm một thùng nước trái cây lớn tới đặt ở trước mặt Trang Vân cùng Dịch Minh.

"Thanh Tiêu quản sự, giữ đám tiểu quỷ đó ở lại đây được không?"

"Đã thông tri cho Kỳ thiếu cùng Dịch thiếu, bọn họ hẳn là sắp tới rồi."

"Nhi tử của Kỳ thiếu cùng Dịch thiếu thật đáng yêu!"

.....

Thời điểm Kỳ Thiếu Vinh tới Lạc Hoa Hiên, Dịch Minh cùng Trang Vân còn đang đua uống nước trái cây, hai tiểu quỷ uống đến tròn vo bụng.

"Kỳ thiếu, ngài đã tới!" Nhìn thấy Kỳ Thiếu Vinh đến, Thanh Tiêu lập tức đón.

Lạc Hoa Hiên nguyên bản là sản nghiệp của Bích Lưu Vân, sau khi Bích Lưu Vân đi hải tộc, Lạc Hoa Hiên liền bị Bích Lưu Vân ném cho thân tín xử lý.

"Hai tiểu hài tử này không có làm ra chuyện gì đi?"

Thanh Tiêu lắc đầu: "Không có!"

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Minh cùng Trang Vân, đau đầu xoa xoa trán, nhỏ như vậy đã bỏ học,

khẳng định là giống Trang Hạo, khi còn nhỏ hắn chính là học sinh tốt gương mẫu.

Dịch Phàm đã đi tới, "A Minh, ngươi cũng quá biết gây chuyện."

Dịch Minh thấy Dịch Phàm tới đây, bổ nhào vào trong lòng Dịch Phàm, thấp giọng khẽ nói hai câu, Dịch Phàm nhíu mày lại, không kịp chào hỏi với Kỳ Thiếu Vinh liền ôm Dịch Minh đi.

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Dịch Phàm rời đi, nói: "Dịch Phàm sao lại chạy nhanh như vậy! Thật giống như là có chó đuổi hắn."

Trang Vân bình tĩnh đánh nấc một cái: "Hắn không đi nhanh, Dịch Minh liền phải tiểu trên người hắn, như vậy hắn liền mất mặt."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn Trang Vân: "Ngươi không đi học, chạy ra chơi?"

Trang Vân banh khuôn mặt nhỏ: "Dịch Minh nói là muốn đi thanh lâu."

"Ngươi liền đi theo hắn?"

Trang Vân gật đầu: "Đó là đương nhiên, ta đi theo hắn mới có thể phòng ngừa hắn chịu thiệt! Dịch Minh chính là tên ngu ngốc, hắn cho rằng thanh lâu chính là lâu màu xanh lá."

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng rồi, đúng rồi, ngươi thông minh nhất, quỷ thông minh, ngươi muốn đi tiểu không?"

Trang Vân gật đầu: "Muốn."

Kỳ Thiếu Vinh thầm nghĩ: Nhi tử nhà hắn sợ là sắp tiểu trong quần rồi, thật sự sắp không nhịn nổi nữa còn bày một gương mặt lãnh khốc, đức hạnh gì không biết!

.....

Dịch Phàm bất đắc dĩ nhìn Dịch Minh phóng thủy: "Nếu uống không được còn uống nhiều nước trái cây như vậy làm gì?"

"Đó không phải nước trái cây, đó là rượu!" Dịch Minh nghiêm trang nói.

Dịch Phàm cười khan: "Thì ra là rượu a!"

Dịch Minh xoay xoay quần, vỗ vỗ bụng: "Là rượu, uống rất ngon, tửu lượng của ta rất tốt."

"Sao không chăm chỉ đi học, ngươi có biết Thiên Lan học viện bên kia sắp rối tung lên rồi không?

Hồ Phong hiệu trưởng còn tưởng rằng ngươi cùng Trang Vân bị bắt cóc." Dịch Phàm quát lớn.

Dịch Minh khinh thường hừ hừ: "Bọn họ thủ vệ quá rời rạc, ta chạy ra cũng là để cảnh báo cho bọn họ biết."

"Làm sao lại trốn học?"

Dịch Minh phồng quai hàm lên, rầu rĩ nói: "Trang Vân là tên hỗn đản, hắn làm mất hết danh dự, uy phong của ta, cho nên ta muốn phóng đại chiêu, cho hắn xem một chút nhan sắc."

"Đại chiêu của ngươi là gì?"

"Ta mang tiểu đệ đi thanh lâu, nghe nói đi thanh lâu rất uy phong."

"Ngươi nghe ai nói?"

"Lạc Gia thúc thúc nói." Dịch Minh không cần nghĩ ngợi liền bán đứng Lạc Gia.

Dịch Phàm trợn trắng mắt: "Lạc Gia thúc thúc của ngươi nói bậy, chính hắn cũng không dám đi thanh lâu."

Dịch Phàm thầm nghĩ: Tiểu tử Lạc Gia này vóc người cao lớn,

nhưng da mặt thật sự rất mỏng a, vừa nhìn thấy nữ nhân liền sợ thành gà con, người như vậy nếu tới thanh lâu, khẳng định bị đám nữ nhân chơi đùa chết.

Dịch Phàm nghĩ nghĩ, đầy mặt nghiêm túc nói: "Việc này không thể để mẫu phụ của ngươi biết rõ chưa?"

Dịch Minh khó hiểu: "Vì sao?"

Dịch Phàm bất đắc dĩ nhìn Dịch Minh: "Nếu mẫu phụ của ngươi biết, ngươi khẳng định sẽ bị đánh."

Dịch Minh vội vàng bưng kín miệng: "Không nói, không nói, khẳng định không nói."

Trang Hạo vào nhà, bất đắc dĩ nhìn Trang Vân: "Sao lại chạy đến Lạc Hoa Hiên?"

"Dịch Minh muốn đi thanh lâu, ta cảm thấy thanh lâu quá rối loạn, liền mang hắn tới Lạc Hoa Hiên." Trang Vân đáp.

"Ngươi làm sao thuyết phục được Dịch Minh đi Lạc Hoa Hiên?" Trang Hạo hỏi.

Trang Vân đạm nhiên nói: "Cái này đơn giản, Dịch Minh nguyên bản cho rằng thanh lâu chính là lâu màu xanh lá, kết quả, hắn phát hiện không phải, ta nói cho hắn Lạc Hoa Hiên chính là thanh lâu, hắn liền tin."

Trang Hạo gật đầu: "Thì ra là thế!"

Trang Vân ôm hai tay: "Tên kia không có đầu óc gì, rất dễ lừa."

Trang Hạo: "....."

.....

Cuộc sống trôi đi qua khe hở ngón tay, cứ như vậy, Trang Vân cùng Dịch Phàm nghênh đón cuộc thi đầu tiên.

Bên trong xe ngựa, Mộ Đình Hiên không quá yên tâm nhìn Dịch Minh: "A Minh, cuộc thi hôm nay chuẩn bị tốt chưa?"

Dịch Minh không cần nghĩ ngợi gật đầu: "Chuẩn bị tốt."

Dịch Phàm nhìn Dịch Minh, an ủi: "Thành tích không đại biểu hết thảy, khảo thí không tốt cũng không có gì, A Minh, ngươi không cần quá áp lực."

Dịch Minh tin tưởng tràn đầy nói: "Ta đều chuẩn bị tốt, không có vấn đề gì."

Dịch Phàm nhìn bộ dáng định liệu trước của Dịch Minh, trong lòng không khỏi ngoài ý muốn, theo hắn biết, thành tích của nhi tử nhà hắn không tốt lắm a!

"Nhi tử, ngươi cảm thấy cuộc thi lần này ngươi có thể đứng thứ mấy?" Dịch Phàm hỏi.

"Thứ nhất!" Dịch Minh nói.

"Rất có tự tin nha!" Dịch Phàm cười cười.

Dịch Minh nắm chặt nắm tay nhỏ: "Nếu ta có thể thi thứ nhất, sau này liền có thể làm lão đại của Trang Vân!"

Dịch Phàm: "....."

"Tên kia nói thứ nhất đếm ngược không tính, tên hỗn đản này, cứ như vậy mà xác định ta thứ nhất đếm ngược!" Dịch Minh không vui mắng.

Dịch Phàm: "....."

.....

Dịch Minh từ trên xe ngựa đi xuống, vừa lúc gặp Trang Vân.

Dịch Phàm cùng Mộ Đình Hiên gật đầu với Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, Kỳ Thiếu Vinh nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Dịch Minh: "A Minh hôm nay phải khảo thí a! Chuẩn bị tốt chưa?"

Dịch Minh gật đầu: "Chuẩn bị tốt."

"Phải cố lên!" Kỳ Thiếu Vinh cổ vũ.

"Nhất định!"

Dịch Minh, Trang Vân một trước một sau đi vào cổng học viện, Dịch Minh đột nhiên xoay người lại, nhìn Trang Vân, nói: "Sắp khảo thí rồi, ngươi chuẩn bị tốt làm tiểu đệ của ta chưa?"

Trang Vân thái độ nhàn nhạt: "Không chuẩn bị tốt."

Dịch Minh ngẩng cằm, nhếch môi: "Không chuẩn bị tốt, ngươi hiện tại liền có thể bắt đầu chuẩn bị."

Trang Vân không cho là đúng nói: "Ta cảm thấy không cần thiết."

Dịch Minh phẫn nộ nhìn Trang Vân: "Vậy chờ xem!"

Trang Vân: "....."

.....

Một tờ bài thi được phát xuống, Dịch Minh cầm bút xoát xoát viết, không lâu sau liền trước thời gian nộp bài thi.

Mộ Đình Hiên thấy Dịch Minh đi ra, tò mò hỏi: "Nhanh như vậy liền ra rồi?"

Dịch Minh tự tin tràn đầy nói: "Đề mục rất đơn giản, ta rất nhanh liền đáp xong."

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Minh: "Đề mục hỏi cái gì?"

"Ngươi có một đồng vàng, mua một cây đường hồ lô mất một đồng bạc, đối phương hỏi ta còn bao nhiêu tiền đồng."

Mộ Đình Hiên nhướng mày: "Ngươi trả lời thế nào?"

Dịch Minh vung tay lên, cực kỳ dũng cảm nói: "Không cần thối lại, một đồng vàng mà thôi, không cần thiết! A Minh ta có rất nhiều tiền." Dịch Minh vỗ vỗ túi tiền của mình.

Mộ Đình Hiên: ".....:" Nhi tử nhà hắn rất có khuynh hướng trở thành bại gia tử a!

Dịch Phàm: "....." Nhi tử nhà hắn chỉ sợ thật sự sẽ thứ nhất đếm ngược.

"Đề mục viết văn thì sao, ngươi viết cái gì?" Mộ Đình Hiên đỡ trán hỏi.

"Đề mục viết văn là ngươi muốn trở thành người như thế nào. Ta viết, ta muốn trở thành một đại anh hùng, sau này ăn tốt nhất, uống ngon nhất, trở thành tình nhân trong mộng của tất cả mỹ nam, mỹ nữ, ai chọc ta, ta liền đoạt lão bà của hắn!"

Mộ Đình Hiên: "....." Hắn thuận miệng nói một câu đoạt lão bà, Dịch Minh cư nhiên khắc sâu vào trong lòng, nhìn dáng vẻ này xem ra về sau hắn không thể nói bậy nữa.

Dịch Phàm: "....." Có lẽ chờ kết quả của cuộc thi này ra, hiệu trưởng sẽ muốn tìm hắn nói chuyện.

Dịch Minh chớp chớp mắt, nhìn Mộ Đình Hiên, hỏi: "Mẫu phụ, ngươi làm sao vậy?"

Mộ Đình Hiên cười cười: "Không có gì, chúng ta về trước đi."

.....

Dịch Minh đứng trước bảng thành tích đơn, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Nhị lão đại, lão đại khảo thứ nhất!" Ngươi khảo thứ nhất đếm ngược.

Dịch Minh không vui nói: "Đạo sư chấm bài có phải lầm tên của ta cùng Trang Vân không!"

"Chắc là không thể đâu."

Dịch Minh xoa eo: "Ta rõ ràng đáp rất khá! Vì sao lại thứ nhất đếm ngược! Ta muốn cha ta đi tìm hắn nói chuyện!"

"Ngu ngốc!"

Dịch Minh xoay người, bất mãn nhìn Trang Vân: "Ngươi nói ai đấy?"

"Ngươi quả nhiên thứ nhất đếm ngược, ta cũng đoán như vậy!" Trang Vân nói.

Dịch Minh: "....."

Dịch Minh bất mãn nhìn Trang Vân, nói: "Ngươi biết cái gì, ta đáp rất tốt, chỉ là trình độ thưởng thức của lão sư chấm bài không đủ."

Trang Vân bĩu môi: "Ta thấy không có đạo sư nào có thể thưởng thức được đáp án của ngươi, sau này ngươi liền ngoan ngoãn làm tiểu đệ đi. "

"Hỗn đản, ngươi chờ cho ta, mười năm sau, ta sẽ khiến ngươi biết cái gì là lợi hại!"

Trang Vân không thèm để ý nói: "Ta chờ, lấy trình độ này của ngươi, mười năm sau phỏng chừng cũng chẳng ra gì!"

Dịch Minh dậm dậm chân, nổi trận lôi đình mắng: "Hỗn đản!"

****

Giới thiệu truyện edit kế tiếp:

Tin tức tố của ta có độc (Nhất Hồ Nhiệt Thủy)

Tình trạng bản gốc: Hoàn (109 chương + 3 phiên ngoại)

Văn án:

Hai nhà Vạn Du nhiều đời sản xuất vô số Alpha đỉnh cấp, hài tử nhà hai từ khi sinh ra đến khi ngỏm củ tỏi, so bộ dáng, so chiều cao, so tố chất, so bạn lữ, so công quân trác tuyệt, không chết không ngừng.

Thế nhưng Du Việt cư nhiên lại phân hoá thành Omega đỉnh cấp, khuôn mặt mê hoặc, hơn nữa mùi vị tin tức tố có độc, cường A ngửi một cái, hôn mê ba ngày hai đêm!

Du Việt: "Ta nhất định phải đi trường quân đội!"

"Không muốn sống nữa sao? Trường quân đội Đế Đằng toàn bộ đều là Alpha, nếu ngươi cái gì kia... sẽ chết rất sảng khoái."

"Không sao, tin tức tố của lão tử có độc."

- ----------

Bên trong trường quân đội, Du Việt khổ cực giả A khổ không thể tả, "Các ngươi có bệnh sao! Lão tử là Alpha! Không làm A A Luyến!"

Làm kẻ đè trên đầu vô số Alpha, nhưng thủy chung luôn bị Vạn

Dương Trạch đè một đầu.

- ----------

Huấn luyện sinh tồn dã ngoại, Du Việt ngoắc ngoắc tay, "Họ Vạn, ta cảm thấy tin tức tố của ta không đúng lắm, giúp ta xem một chút thế nào?"

Độc ngươi ba ngày hai đêm, thứ nhất liền là của ta!

Đêm đó, Vạn Dương Trạch đúng như hắn mong đợi ở trong lều ba ngày hai đêm, ở cùng hắn.

Lần kia thành tích của hai người, có thể nói là sỉ nhục quân huấn của Đế Đằng.

- ----------

Thịnh thế mỹ nhan tin tức tố có độc O x Phúc hắc khốc gay chỉ có phản ứng với tin tức tố của thụ A

Trời đất tạo nên, nhất vãng tình thâm, tuyệt mỹ AO luyến

Thiết trí rất nhiều yêu đương * vô căn cứ * không chừa thủ đoạn

Tag: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, ABO, Cường cường, Chủ thụ, Nhẹ nhàng, Cải trang giả dạng, 1v1

------oOo------

Chương 261: Gặp gỡ 【Hoàn chính văn】

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 261

Chương 261: Gặp gỡ 【Hoàn chính văn】

Dịch gia.

Mộ Đình Hiên chuẩn bị cặp sách cho Dịch Minh, hỏi: "Ba khối linh quả ngươi ăn đủ không?"

"Không đủ, thêm ba khối đi." Dịch Minh nói.

Mộ Đình Hiên khó hiểu: "Không đủ? Ngươi ăn nhiều hơn rồi, học viện chẳng phải cung cấp một bữa ăn chính cho các ngươi sao?"

"Còn lại không phải cho ta ăn." Dịch Minh lắc lắc chân.

"Là cho Trang Vân ăn sao?"

Khuôn mặt nhỏ của Dịch Minh lập tức nhăn chặt lại: "Mới không phải cho tên ngu ngốc kia ăn, hắn ghét ăn nhất, ta mới không thèm cho hắn."

Mộ Đình Hiên khó hiểu: "Vậy là cho ai ăn?"

"Trong ban mới có một nữ đồng học tới, ta cảm thấy nàng rất thông minh, sau này muốn cùng nàng chơi." Dịch Minh hơi đỏ mặt lên.

Mộ Đình Hiên cau mày lại: "Vì sao cảm thấy nàng thông minh?"

"Nàng thắt hai cái bím tóc!"

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Minh: "Chỉ như vậy?"

Dịch Minh gật đầu: "Nàng vốn dĩ lùn, sau khi thắt hai cái bím tóc liền cao lên."

Mộ Đình Hiên: "Vậy liền cao....." Thì ra đây là thông minh!

Dịch Minh vẫy vẫy tay: "Đương nhiên, nàng cao hơn tên lùn Trang Vân kia nhiều."

Mộ Đình Hiên cười cười: "Vậy nàng thật là lợi hại."

Dịch Minh cười cười: "Đúng không, ta đi học!"

Dịch Phàm đi vào phòng, nhìn Mộ Đình Hiên: "A Minh hình như rất vui vẻ, thật khó thấy hắn như vậy."

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy! Hình như quen biết bằng hữu mới."

.....

Dịch Minh là cao hứng phấn chấn rời đi, lòng đầy phẫn nộ trở lại.

"A Minh, làm sao vậy?" Mộ Đình Hiên thấy Dịch Minh đầy bụng ủy khuất, hỏi.

"Trang Vân là tên hỗn đản, cặn bã!" Dịch Minh phẫn nộ mắng.

Dịch Phàm quan tâm nhìn Dịch Minh: "Chuyện là thế nào?"

Dịch Minh ủy khuất: "Hắn nói cho bằng hữu mới tới, ta còn đang đái dầm, kết quả, nàng không cùng ta chơi!"

Mộ Đình Hiên: "....."

"Tên hỗn đản kia còn ăn hết linh quả ta mang tới, sớm biết vậy ta đã không mang nhiều!" Dịch Minh tức đến đấm ngực dậm chân.

Mộ Đình Hiên: "....."

Dịch Minh ủy khuất nói: "Tên kia quá đáng giận!"

Dịch Phàm gãi gãi đầu, thầm nghĩ: Tiểu tử thối Trang Vân kia đơn giản như vậy liền bắt cóc đi nha đầu nhi tử hắn nhìn trúng, như vậy xem ra, chờ mười năm sau, nhi tử nhà hắn muốn bắt cóc lão bà của Trang Vân có vẻ rất khó!

Dịch Minh nôn nóng đi đi lại lại ở trong phòng: "Tên hỗn đản kia quá kiêu ngạo, phụ thân, ngươi có biện pháp nào giải quyết hắn không?"

Dịch Phàm: "....."

"Cái này thực sự không dễ lắm." Dịch Phàm nói.

Dịch Minh tức giận: "Phụ thân, ngươi thật là, ta không để ý đến ngươi!"

Dịch Phàm: "....."

Dịch Phàm bất đắc dĩ nhìn Dịch Minh: "Tiểu tử thối này, nhiều chuyện như vậy."

Mộ Đình Hiên xoa xoa trán, bất đắc dĩ nói: "Tiểu tử này rõ ràng cùng Trang Vân lớn lên a! Sao quan hệ lại xấu như vậy!"

.....

Dịch Minh đi đến đại sảnh, phát hiện một người quen thuộc.

"Kỳ thúc thúc!" Dịch Minh cao hứng chạy tới bổ nhào vào trong lòng

Kỳ Thiếu Vinh, nói đến cũng kỳ quái, Dịch Minh rất chán ghét Trang Vân, nhưng lại rất thích Kỳ Thiếu Vinh.

Kỳ Thiếu Vinh ôm Dịch Minh, hỏi: "A Minh làm sao vậy? Sao sắc mặt lại kém như vậy?"

Dịch Minh tìm một vị trí thoải mái tựa vào trong lòng ngực Kỳ Thiếu Vinh: "Kỳ thúc thúc, nếu chán ghét một người, ngươi sẽ làm thế nào?"

Kỳ Thiếu Vinh nắm chặt nắm tay, giơ lên: "Vậy còn phải hỏi sao, đánh hắn!"

Dịch Minh: "Đánh không lại thì sao?"

Kỳ Thiếu Vinh đảo đảo mắt: "Quần ẩu hắn!"

Dịch Minh ủ rũ bẹp miệng: "Quần ẩu không thành thì sao?"

Kỳ Thiếu Vinh thở dài: "Nếu quần ẩu cũng không thành, vậy thì khó giải quyết."

Dịch Minh gật đầu: "Đúng là rất khó giải quyết."

"Nếu quần ẩu không thành, vậy chỉ còn lại một đường."

"Đường gì?" Dịch Minh hỏi.

"Gả cho hắn."

Dịch Minh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng mờ mịt của Dịch Minh, cười nói: "Ngươi biết trước kia ta chán ghét ai không?"

Dịch Minh xoay đầu, nhìn về phía Trang Hạo, lại chuyển ánh mắt về trên người Kỳ Thiếu Vinh.

"Đánh không lại, quần ẩu không thành, chỉ có thể gả cho hắn, sau đó, bắt hắn làm trâu làm ngựa."

Trang Hạo: "....." Thật là, hắn còn đang ngồi ở đây, Kỳ Thiếu Vinh đã nói mấy lời như vậy.

"Thiếu gia." Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm đi đến.

Kỳ Thiếu Vinh hơi đỏ mặt lên, dạy hư hài tử nhà người ta, còn bị gia trưởng bắt được, thật là xấu hổ.

"Đình Hiên, ta đang nói giỡn với nhi tử ngươi." Kỳ Thiếu Vinh giải thích.

Mộ Đình Hiên bất đắc dĩ nhìn Kỳ Thiếu Vinh: "Thiếu gia, ngươi đừng nói giỡn với hắn, hắn sẽ coi là thật."

"Phải vậy không?" Kỳ Thiếu Vinh nói thầm.

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Đúng vậy!"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

"Thiếu gia, sao ngươi cùng Trang thiếu lại tới đây?" Dịch Phàm hỏi.

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Thực tế là tìm ngươi có chút chuyện."

"Chuyện gì?"

"Tân Đa Lôi trở về rồi, hắn muốn mở ra thông đạo giữa nơi này cùng nơi thần bỏ." Kỳ Thiếu Vinh nói.

Dịch Phàm kinh ngạc: "Tân Đa Lôi cư nhiên có thể nhìn xa như vậy."

Kỳ Thiếu Vinh cười cười: "Người thần huyết tộc được trời ưu ái, huyết mạch đặc thù, nhưng theo lời Tân Đa Lôi nói, huyết mạch của người thần huyết tộc hiện tại đã thoái hóa, nơi thần bỏ tuy rằng bảo tồn chút huyết mạch cuối cùng của thần huyết tộc, nhưng nơi thần bỏ hoàn cảnh sinh tồn ác liệt, đồng dạng cũng ngăn cản người thần huyết tộc phát triển."

"Tình cảnh của người thần huyết tộc ở nơi thần bỏ phi thường không tốt, nghe Tân Đa Lôi nói, tuy rằng rất nhiều người thần huyết tộc bài ngoại, nhưng cũng có một bộ phận muốn đến thế giới này."

Kiến thức qua phồn hoa ở thế giới ma pháp, Tân Đa Lôi có càng nhiều ý tưởng.

Dịch Phàm gật đầu: "Tân Đa Lôi có ý nghĩ như vậy cũng tốt, nơi thần bỏ có không ít thứ không tệ, nếu hai giới tương thông, vậy chính là đôi bên cùng có lợi."

"Người thần huyết tộc rất bài ngoại, nếu hai giới tương thông, sợ là sẽ gặp rất nhiều quấy nhiễu." Mộ Đình Hiên lo lắng.

"Sự thành do người, ta nghĩ chỉ cần mậu dịch giữa hai giới có thể thành công lần đầu, sau này hết thảy đều sẽ thuận lợi. Fred đã là dũng sĩ đồ đằng ngũ tinh, người thần huyết tộc sùng bái cường giả, có Fred ở đây, mọi chuyện hẳn là sẽ thuận lợi hơn nhiều." Trang Hạo nói.

.....

Kỳ Thiếu Vinh, Trang Hạo, Mộ Đình Hiên cùng Dịch Phàm thương lượng thật lâu, mới trở lại Trang gia.

Trang Hạo về đến nhà liền nhìn thấy Trang Vân tiểu bằng hữu đang ngồi trước bàn ăn ăn đồ ăn.

"Phụ thân, mẫu phụ các ngươi đi đâu vậy?" Trang Vân hỏi.

"Đi thương lượng một ít sinh ý, đúng rồi, A Vân, A Minh ở trường học có đặc biệt chán ghét người nào không?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

Trang Vân nghi hoặc: "Đặc biệt chán ghét một người?"

Kỳ Thiếu Vinh gật đầu: "Đúng vậy!"

"Đại khái là ta đi." Trang Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

"A Minh vì sao lại chán ghét ngươi a?" Kỳ Thiếu Vinh hỏi.

"Bởi vì hắn ngốc, ta thông minh, cho nên hắn ghen ghét ta."

Kỳ Thiếu Vinh: "....." Nhi tử nhà hắn như vậy thật sự là rất thiếu đánh!

Trang Vân nhìn Kỳ Thiếu Vinh, hỏi: "Mẫu phụ, ngươi làm sao vậy?"

Kỳ Thiếu Vinh lắc đầu: "Không có gì, ngươi không thể luôn bắt nạt A Minh, các ngươi dù sao cũng cùng nhau lớn lên."

"Không phải ta chán ghét hắn, là hắn mỗi lần nhìn thấy ta đều rất không hữu hảo, hôm nay hắn còn cố ý đi lấy lòng một tên béo, thật ngu xuẩn." Trang Vân bĩu môi.

Kỳ Thiếu Vinh nghe xong lời Trang Vân nói, trong lòng thầm dâng lên một cỗ dự cảm không tốt,

"Hắn đi lấy lòng bằng hữu, ngươi không có làm chuyện gì đi?"

"Ta cũng không làm gì, ta chỉ nói cho tên béo kia hắn đái dầm, kết quả tên béo kia liền không để ý tới hắn nữa." Trang Vân nói.

Kỳ Thiếu Vinh đau đầu nhìn Trang Vân: "A Vân, ngươi làm như vậy là không phúc hậu!"

Trang Vân không cho là đúng nói: "Kết giao bằng hữu là phải thành tín tương giao, ta chỉ giúp hắn khảo nghiệm nhân phẩm bằng hữu mà hắn nhìn trúng mà thôi."

Kỳ Thiếu Vinh nhìn bộ dáng đúng lý hợp tình, kỳ thật có hơi chột dạ của Trang Vân, nói: "Đái dầm là chuyện riêng tư, ngươi có hiểu không, sao ngươi có thể tùy tiện nói ra ngoài như vậy!"

Trang Vân mếu máo: "Lần sau ta sẽ không nói."

.....

Sau khi cửa hàng đầu tiên bán ra đặc sản của nơi thần bỏ, nơi thần bỏ liền tiến vào trong tầm nhìn của mọi người.

Rất nhiều linh thảo, kim loại, khoáng thạch của nơi thần bỏ đều có sức hấp dẫn lớn lao với người ở thế giới ma pháp.

Sau khi giao dịch giữa hai bên mở ra, thế phát triển liền tăng không thể cản.

Trang Hạo trở lại Nguyên Quốc, cả ngày bận rộn làm ăn túi bụi, cuộc sống cứ bình tĩnh như vậy mà trôi qua, hôm nay, Trang Hạo nghênh đón một vị khách ghé thăm.

"Trang thiếu, sinh ý không tệ a!" Tả Vân Phi nói.

Trang Hạo cười cười: "Cũng tạm được."

"Trang thiếu quá khiêm tốn, ta nguyên bản cho rằng, Trang thiếu phát triển sinh ý tới hải tộc đã là không tồi, không ngờ ngươi còn đưa sinh ý tới tận nơi thần bỏ, tuy rằng hiện tại mới đang trong thời kỳ đầu, nhưng thế phát triển rất khả quan, giả có thời gian, Trang thiếu nhất định sẽ còn lợi hại hơn cả lão bản Thương Minh."

"Nào có khoa trương như ngươi nói! Ta hiện tại là người đã có gia

thất, có lão bà, có hài tử phải nuôi, cho nên có làm cũng là làm chút sinh ý nhỏ, như vậy mới đủ năng lực nuôi lão bà cùng hài tử."

Tả Vân Phi liếc xẻo Trang Hạo một cái, "Nếu Trang thiếu nói chỉ là sinh ý nhỏ, vậy không có gì có thể được gọi là sinh ý lớn."

"Đúng rồi, hài tử nhà ngươi thế nào?" Hài tử do Hợp Quả dựng dục lên chỉ cần ba tháng là có thể ra đời, nhi tử của Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng cũng đã mấy tháng.

"A! Rất tốt, không thể không nói, thiên phú phi thường cao, thành tựu tương lai nhất định sẽ tốt hơn ta." Tả Vân Phi đắc ý nói.

Trang Hạo tò mò hỏi: "Vậy sao? Từ nơi nào nhìn ra được thiên phú cao?"

"Lại nói tiếp, ngươi có lẽ không tin, hắn còn chưa học ma pháp đã biết cách sử dụng, dọa một người hầu chiếu cố hắn sợ đến nằm xuống đất run rẩy."

Trang Hạo cười khan: "Vậy ngươi có lẽ cần tìm một người hầu có khả năng hơn."

Tả Vân Phi gật đầu: "Đúng vậy! Bất quá, đại đa số thời điểm đều là ta tự mình chiếu cố, tên kia tuy rằng còn nhỏ, nhưng mà rất nóng tính."

"Đúng rồi, ta nghe nói, ngươi bỏ vốn năm trăm triệu mời mấy ma pháp sư mộc hệ nghiên cứu gieo trồng Hợp Quả?" Tả Vân Phi hỏi.

Trang Hạo gật đầu: "Đúng vậy! Cho dù là ở nơi thần bỏ, Hợp Quả cũng rất hi hữu, nếu có thể đào tạo ra, bán cho người thần huyết tộc, vậy cũng có thể kiếm về một bút."

Tả Vân Phi cười cười: "Ngươi thật biết tính kế!"

Trang Hạo nhìn Tả Vân Phi: "Sắp tới ta cùng Hải Lăng có một bút

sinh ý hợp tác, sẽ đi hải tộc một chuyến, ngươi có muốn đi cùng không?" Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân sinh hai tiểu nhân ngư, nhân ngư đực cái đều có thể sinh hài tử, Bích Lưu Vân tuy rằng có một nửa huyết mạch nhân tộc, nhưng lại kế thừa rất nhiều thiên phú của hải tộc.

Tả Vân Phi gật đầu: "Cũng được!"

Kỳ Hằng ôm hài tử ngồi bên cạnh, Kỳ Thiếu Vinh, Bích Lưu Vân, Dịch Phàm vây xung quanh hài tử chọc không ngừng.

"A Hằng, kiểu tóc của nhi tử ngươi thật khốc!" Kỳ Thiếu Vinh nhịn không được cảm thán.

Kỳ Hằng bất đắc dĩ cười: "Ta cũng không biết là làm như thế nào, chính hắn tự tạo....."

Đứa nhỏ trong tay Kỳ Hằng bé bé, lại đỉnh một cái đầu đầy gai nhọn, thoạt nhìn rất độc đáo.

"Ta vốn dĩ muốn cạo trọc cho hắn, nhưng Vân Phi không cho, còn đi khắp nơi khoe với mọi người nhi tử lợi hại, tự làm tóc mình thành như vậy." Kỳ Hằng bất đắc dĩ giải thích.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

.....

Xe ngựa chạy trên đường, Dịch Minh thò đầu ra ngoài, nói: "Phụ thân, chúng ta muốn đi hải tộc sao?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Đi hải tộc có thể nhìn thấy nhân ngư sao?" Dịch Minh hỏi.

"Có thể."

"Ta có thể nấu nhân ngư ăn không?" Dịch Minh tiếp tục hỏi.

"Không thể.

Trang Vân mở mắt ra, mắng một câu, "Ngu ngốc!"

Dịch Minh tức giận trừng mắt với Trang Vân một cái, Trang Vân quay mặt qua, không để ý đến Dịch Minh.

.....

Đám người Trang Hạo tới hải tộc, Hải Lăng cùng Bích Lưu Vân đã sớm mang theo người đứng ở bờ biển chờ.

Hải Lăng, Trang Hạo, Tả Vân Phi mỗi người đều là cao thủ nổi tiếng thiên hạ, tụ hội lại liền được khắp các nơi chú ý.

Ngàn năm sau vẫn có người nói tới lần gặp gỡ đi vào sử sách này.

Sau lần gặp gỡ ấy, đám người Trang Hạo thành lập liên minh Hoa Hạ, liên minh Hoa Hạ do Kỳ Thiếu Vinh đảm nhiệm hội trưởng, Trang Hạo đảm nhiệm phó hội trưởng, Bích Lưu Vân, Hải Lăng, Dịch Phàm, Mộ Đình Hiên, Tả Vân Phi cùng Kỳ Hằng đảm nhiệm làm trưởng lão.....

Liên minh Hoa Hạ sau khi thành lập liền nhanh chóng phát triển, không quá hai mươi năm sau liền trở thành thương hội số một ở thế giới ma pháp.

Liên minh có rất nhiều sản phẩm, cho nên đại lục ma pháp lưu hành một câu nói, "Chỉ cần ngươi có tiền là có thể tìm được thương phẩm ngươi muốn ở Hoa Hạ."

Liên minh Hoa Hạ tăng cường quan hệ giữa nhân tộc cùng hải tộc, khiến cho quan hệ giữa hai bên trở nên mật thiết rất nhiều, Hoa Hạ đồng dạng cũng thành lập liên hệ với người thần huyết tộc, đưa không ít người thần huyết tộc tới thế giới ma pháp sinh kế.

****

Giới thiệu truyện edit kế tiếp:

Tin tức tố của ta có độc (Nhất Hồ Nhiệt Thủy)

Tình trạng bản gốc: Hoàn (109 chương + 3 phiên ngoại)

Văn án:

Hai nhà Vạn Du nhiều đời sản xuất vô số Alpha đỉnh cấp, hài tử nhà hai từ khi sinh ra đến khi ngỏm củ tỏi, so bộ dáng, so chiều cao, so tố chất, so bạn lữ, so công quân trác tuyệt, không chết không ngừng.

Thế nhưng Du Việt cư nhiên lại phân hoá thành Omega đỉnh cấp, khuôn mặt mê hoặc, hơn nữa mùi vị tin tức tố có độc, cường A ngửi một cái, hôn mê ba ngày hai đêm!

Du Việt: "Ta nhất định phải đi trường quân đội!"

"Không muốn sống nữa sao? Trường quân đội Đế Đằng toàn bộ đều là Alpha, nếu ngươi cái gì kia... sẽ chết rất sảng khoái."

"Không sao, tin tức tố của lão tử có độc."

_____-

Bên trong trường quân đội, Du Việt khổ cực giả A khổ không thể tả, "Các ngươi có bệnh sao! Lão tử là Alpha! Không làm A A Luyến!"

Làm kẻ đè trên đầu vô số Alpha, nhưng thủy chung luôn bị Vạn Dương Trạch đè một đầu.

_____-

Huấn luyện sinh tồn dã ngoại, Du Việt ngoắc ngoắc tay, "Họ Vạn, ta cảm thấy tin tức tố của ta không đúng lắm, giúp ta xem một chút thế nào?"

Độc ngươi ba ngày hai đêm, thứ nhất liền là của ta!

Đêm đó, Vạn Dương Trạch đúng như hắn mong đợi ở trong lều ba ngày hai đêm, ở cùng hắn.

Lần kia thành tích của hai người, có thể nói là sỉ nhục quân huấn của Đế Đằng.

Thịnh thế mỹ nhan tin tức tố có độc O x Phúc hắc khốc gay chỉ có phản ứng với tin tức tố của thụ A

Trời đất tạo nên, nhất vãng tình thâm, tuyệt mỹ AO luyến

Thiết trí rất nhiều yêu đương * vô căn cứ * không chừa thủ đoạn

Tag: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, ABO, Cường cường, Chủ thụ, Nhẹ nhàng, Cải trang giả dạng, 1v1

------oOo------

Chương 262: Phiên ngoại

Nguồn: EbookTruyen.VN

TSCPTĐK - Chương 262

Chương 262: Phiên ngoại

Đối với Dịch Minh mà nói, nhân sinh trên đời chuyện thống khổ nhất không gì hơn ngoài đã sinh Du, sao còn sinh Lượng.

Từ nhỏ Trang Vân làm lão đại, hắn làm lão nhị, từ nhỏ Trang Vân khảo sát đứng thứ nhất, hắn khảo sát đứng thứ nhất đếm ngược, Trang Vân trở thành Hoàng Đô Thất Tú thứ nhất, hắn thứ hai.

Sau mấy lần khiêu khích thảm bại, Dịch Minh chặt chẽ nhớ kỹ lời Mộ mẫu phụ dạy bảo, quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Hắn chờ a! Chờ a! Liên tục chờ mười mấy năm, chỉ chờ tới khi Trang Vân tìm thân mật, hắn ra tay đoạt, đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, Trang Vân vẫn luôn không có tìm thân mật.

Không chịu nổi, Dịch Minh đành phải đi tìm Trang Vân, hỏi hắn vì sao không tìm thân mật, kết quả bị Trang Vân châm chọc mỉa mai một trận. Dịch Minh ủ rũ cụp đuôi về nhà, Dịch Phàm nhìn Dịch Minh, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Hôm nay tìm Trang Vân đánh một trận, ngươi xem mặt ta....."

Dịch Phàm nhìn gương mặt ứ thanh của Dịch Minh, nhíu mày lại.

Dịch Minh nện một quyền lên trên bàn, "Hỗn đản, luôn thích đánh vào mặt ta, hình tượng anh dũng soái khí của ta đều bị hắn hủy sạch, đúng là cặn bã!"

Dịch Phàm bất đắc dĩ nhìn Dịch Minh: "Nếu ngươi không đi khiêu khích hắn, hắn cũng sẽ không đánh ngươi."

Dịch Minh bất mãn nói: "Phụ thân, ngươi rốt cuộc đứng về phía ai?"

Dịch Phàm nhìn Dịch Minh: "Nhi tử, nhân sinh trên đời, có mấy người đánh không lại chính là đánh không lại, không cần quá cố chấp."

Dịch Minh không vui nhìn Dịch Phàm: "Phụ thân, sao ngươi có thể trường chí khí kẻ khác, diệt uy phong chính mình như vậy!"

Dịch Phàm: "....."

Dịch Minh híp mắt, suy tư nói: "Tên kia đã 28 còn chưa tìm thân mật, hắn không phải là có vấn đề gì đi!"

"Ngươi cũng không tìm a!"

Dịch Minh không vui: "Phụ thân, ngươi lại giúp hắn nói chuyện, ta không tìm là bởi vì đợi hắn tìm xong ta đi đoạt, nếu ta tìm trước, người khác sẽ cho rằng ta là hoa hoa công tử."

Dịch Phàm gật đầu: "Cũng phải!"

"Phụ thân, năm đó ngươi theo đuổi mẫu phụ mới mười mấy tuổi đi?" Dịch Minh hỏi.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Ngươi vì sao lại theo đuổi mẫu phụ?"

"Có thể là bởi vì nhất kiến chung tình đi." Dịch Phàm nói.

Dịch Minh hít sâu một hơi: "Không đợi được Trang Vân tìm thân mật, ta quyết định, ta tìm thân mật trước!"

Dịch Phàm khó hiểu nhìn Dịch Minh: "Sao đột nhiên lại nghĩ như vậy?"

"Bởi vì ta hoài nghi Trang Vân có lẽ có vấn đề, nói không chừng người khác cũng bởi vậy mà hoài nghi ta." Dịch Minh nói.

Dịch Phàm: "....."

Dịch Phàm cười cười: "Cũng được, ngươi cũng lớn rồi."

Từ nhỏ đến lớn, chính sự duy nhất mà Dịch Minh làm chính là tìm Trang Vân gây chuyện, bất quá, Dịch Minh cảm thấy, hắn trước mắt có chuyện càng quan trọng hơn phải làm, có thể tạm thời đặt Trang Vân sang một bên.

Mấy tháng sau.

"Trang Vân, ngươi hỗn đản!" Dịch Minh phẫn nộ nằm liệt trên ghế sô pha.

Dịch Phàm khó hiểu hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Tên hỗn đản Trang Vân kia đoạt đối tượng kết giao thứ sáu của ta!" Dịch Minh nói.

Dịch Phàm đau đầu: "Thứ sáu?"

Dịch Minh gật đầu: "Đúng vậy! Mỗi lần ta kết giao với người nào, hắn đều chạy tới đoạt, đoạt xong còn nói ta không có mị lực giữ được người, tên kia nhất định là tuyệt đỉnh cặn bã!"

Dịch Phàm: "....."

"Thực tế, cửa hàng của Hoa Hạ ở Vân Quốc xảy ra chút vấn đề, nếu ngươi nguyện ý, có thể qua bên kia giải sầu." Dịch Phàm nói.

Dịch Minh nhìn về phía Dịch Phàm: "Giải sầu?"

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!"

"Nếu làm như vậy, ta thật giống như là chạy trối chết." Dịch Minh bất mãn nói.

"Nghĩ theo chiều hướng tốt, ngươi có thể gặp được người của các quốc gia khác, nếu vận khí tốt, nói không chừng ngươi sẽ tìm được một nửa kia ở đó."

Dịch Minh trầm ngâm hồi lâu, cắn chặt răng, quyết định: "Được, ta qua bên kia xem."

Mộ Đình Hiên đi ra: "Ngươi đưa A Minh đi rồi?"

Dịch Phàm nhún nhún vai: "Để hắn ra ngoài giải sầu tương đối tốt."

"Ngươi cảm thấy Trang Vân có ý gì?" Mộ Đình Hiên hỏi.

"Ta cảm thấy hắn hẳn là thích A Minh, nhưng lại ngượng ngùng mở miệng."

Mộ Đình Hiên gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy, ngươi có tính toán gì không?"

Dịch Phàm chống eo: "Nếu là tình hình chung, ta sẽ tìm người kia đánh một trận, giúp hắn ra oai phủ đầu."

"Nhưng ngươi chỉ sợ không phải là đối thủ của Trang Vân." Mộ Đình Hiên nói.

Dịch Phàm gật đầu: "Đúng vậy!" Hắn tuy rằng lớn hơn Trang Vân hai mươi tuổi, nhưng tư chất của Trang Vân thật sự quá nghịch thiên, hắn hoàn mỹ kế tục tất cả ưu điểm của Trang Hạo cùng Kỳ Thiếu Vinh, thời gian tiến vào thánh cấp còn sớm hơn cả Trang Hạo một ít. Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm: "Ngươi thừa nhận thật sảng

khoái!"

Dịch Phàm nhún vai: "Vũ lực không đại biểu hết thảy."

Trang gia.

Trang Hạo bất đắc dĩ nhìn Trang Vân: "Ngươi lại đoạt đối tượng kết giao của Dịch Minh sao?"

Trang Vân không thèm để ý nói: "Đúng vậy."

"Ngươi luôn làm như vậy tựa hồ không phúc hậu lắm, những người đó ngươi cũng chướng mắt, qua tay liền bỏ qua."

Trang Vân híp mắt: "Bộ dáng hắn lấy lòng người khác ngu xuẩn muốn chết, hơn nữa, ánh mắt cũng chẳng ra gì."

Trang Hạo chống cằm: "Trên đời này người ưu tú luôn là thiểu số, người bình thường đều khá ngu xuẩn, ngươi nên hạ thấp tiêu chuẩn xuống một ít, thời điểm ta bằng tuổi ngươi, đã sớm cùng mẫu phụ ngươi nuôi lớn ngươi, tính thời gian, Dịch Minh hẳn là cũng nên khai huân rồi."

Trang Vân không vui nhíu mày, "Tên kia chay mặn không kị, quả thực là ngu ngốc."

"Dịch Phàm hình như chuẩn bị đưa Dịch Minh đi Vân Quốc." Trang Hạo chần chờ một chút nói.

"Vân Quốc, hắn đi Vân Quốc làm gì?" Trang Vân hỏi.

"Không biết! Cửa hàng bên kia xảy ra chút vấn đề, đương nhiên, cũng có khả năng là đi tìm bạn lữ, Vân Quốc bên kia rừng rậm nhiều, có không ít mỹ nhân tinh linh." Mấy năm nay Hoa Hạ cùng tinh linh tộc vẫn luôn kết giao qua lại.

"Phụ thân, hắn sẽ coi trọng mỹ nhân tinh linh sao?" Trang Vân hỏi.

Trang Hạo lắc đầu: "Không biết, bất quá, yêu cầu của hắn đối với bạn lữ không cao lắm, nữ vương tinh linh đã sớm muốn đưa người vào cao tầng Hoa Hạ."

Trang Vân híp mắt: "Tên ngốc kia khẳng định không chống được dụ hoặc."

Kỳ Thiếu Vinh đi đến, hỏi: "A Vân đi rồi?"

Trang Hạo gật đầu: "Hắn có lẽ sẽ ở lại Vân Quốc một thời gian, nếu như vậy, chúng ta sẽ có một đoạn thời gian trải qua thế giới hai người."

Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ nhìn Trang Hạo: "Ngươi suy nghĩ cái gì đấy?"

Trang Hạo bĩu môi: "Lúc trước ta nuôi tiểu tử thối kia cũng không nghĩ tới hắn sẽ giống như quỷ đòi nợ ở lại nơi này hơn hai mươi năm, hắn cũng nên học trưởng thành rồi."

"Nhi tử của chúng ta rõ ràng rất lão luyện?" Kỳ Thiếu Vinh bất đắc dĩ nói.

"Lớn như vậy rồi còn chưa có nụ hôn đầu, nơi nào lão luyện?"

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Kỳ Thiếu Vinh trợn trắng mắt: "Ngươi nói chuyện cẩn thận một chút, thực lực của nhi tử chúng ta không kém hơn ngươi, để hắn nghe được, nói không chừng hắn lại lấy ngươi ra bồi luyện."

"Hắn tuy rằng lợi hại, nhưng trước mắt vẫn kém hơn ta một chút, bất quá, tên kia muốn đánh thắng Dịch Phàm thì dư dả....." Trang Hạo cười nói.

Rất nhiều nơi ở Nguyên Quốc đều có truyền thống, vì đạt được sự

tán đồng của nhạc phụ, con rể sẽ thỉnh cầu khiêu chiến nhạc phụ, chiến thắng nhạc phụ, dưới tình huống bình thường, nhạc phụ sẽ nương tay, nhưng Trang Hạo không xác định, nếu Trang Vân cùng Dịch Minh thành đôi, Dịch Phàm có thể nương tay hay không, bất quá, cho dù có nương tay hay không, khả năng thắng của hắn đều không lớn.

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Dịch Minh bực bội nhìn người trước mặt, "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta nghe nói sinh ý bên này xảy ra chút vấn đề, cho nên đến xem." Trang Vân nói.

"Lúc trước ngươi không phải đã biết ta sẽ tới đây sao?" Dịch Minh chống eo.

Trang Vân gật đầu: "Nghe nói, bất quá, ta cảm thấy lấy năng lực của ngươi, muốn giải quyết chuyện này sẽ không khả quan lắm, cho nên tới xem xem."

Dịch Vân không thể nhịn được nữa gào lên: "Trang Vân, ta nói cho ngươi biết! Ta nhịn ngươi lâu lắm rồi, tên vương bát đản ngươi sao còn chưa khai trai, ngươi có phải là không được không?"

Trang Vân híp mắt: "Ngươi không phải cũng không có sao? Chiếu theo lời ngươi nói, chẳng lẽ ngươi cũng không được?"

Dịch Minh không cho là đúng: "Ta chưa khai trai còn không phải là bởi vì ngươi..... mỗi lần đều làm rối."

Trang Vân: "....."

Dịch Minh vẫy vẫy tay: "Hiện tại ta không rảnh nói chuyện với ngươi, ta phải đi."

"Đi nơi nào?" Trang Vân hỏi.

Dịch Minh tức giận nhìn Trang Vân: "Có ai nói cho ngươi, ngươi quá phiền rồi không?"

"Không có, đại đa số người đều vì có thể nói chuyện với ta mà lấy làm vinh." Trang Vân ngạo nghễ nói.

Dịch Minh: "....."

"Tránh ra!"

"Đi đâu, ta đi với ngươi."

"Hiện tại ta muốn đi yến hội, ngươi không được mời, thức thời thì trốn đi xa một chút."

"Ngươi cảm thấy yến hội mời ngươi sẽ không mời ta?"

Dịch Minh không vui nhìn Trang Vân: "Ngươi có ý gì? Bỏ đi, ta không nhiều lời với ngươi, nghe cho rõ, yến hội hôm nay mời tới rất nhiều mỹ nhân, hôm nay ta nhất định phải khai trai, ngươi còn đến làm rối nữa, cẩn thận ta liều mạng với ngươi!"

Trang Vân: "....."

Dịch gia.

Một con diều hâu đậu trên cửa sổ, Dịch Phàm gỡ xuống ống trúc nhỏ trên chân diều hâu. "Quả nhiên vẫn đi tới một bước này!" Dịch Phàm bất đắc dĩ than thở.

Mộ Đình Hiên nhìn Dịch Phàm hỏi: "Làm sao vậy?"

Dịch Phàm híp mắt: "Không có gì, A Minh cùng Trang Vân đi yến hội tinh linh tộc tổ chức, hai người cùng coi trọng một mỹ nữ tinh linh, muốn mời đối phương khiêu vũ, nhưng mỹ nữ tinh linh không thể đồng thời cùng hai người khiêu vũ, cho nên A Minh cùng Trang Vân

liền quyết định thi đấu uống rượu."

"Lại là thi đấu uống rượu! Năm đó bọn họ đã thường xuyên như vậy, A Minh xem nước trái cây thành rượu, uống đến thiếu chút nữa đái dầm." Mộ Đình Hiên bất đắc dĩ than thở.

Dịch Phàm xoa xoa trán: "Bọn họ uống hết Thiên Nhật Túy cực phẩm tinh linh tộc nhưỡng, say đến thần chí không rõ, sau đó, lăn giường."

Mộ Đình Hiên xoa xoa trán: "Ta đã sớm nói với A Minh, uống rượu không thể uống quá đà."

Trong tay Dịch Phàm bốc lên một ngọn lửa, thư liền bị thiêu rụi. "Không liên quan đến uống rượu, là tiểu tử Trang Vân kia đã sớm có dự mưu, cho dù không uống rượu, kết quả chỉ sợ cũng như vậy." A Minh sợ là thật sự uống say, bất quá, tiểu tử Trang Vân kia, tám chín phần không có.

Mộ Đình Hiên: "....."

"Mặc kệ như thế nào, Trang Vân cũng không kém." Mộ Đình Hiên nói.

Dịch Phàm: "....."

Mộ Đình Hiên ôm hai tay, hít sâu một hơi, lộ ra thần sắc phức tạp.

Dịch Phàm nhìn Mộ Đình Hiên: "Đang nghĩ cái gì, ngươi hình như rất có tâm sự?"

Mộ Đình Hiên cười cười: "Không có gì, ta chỉ là nghĩ đến năm đó, ta dạy nhi tử chúng ta đoạt thân mật của túc địch, thiếu gia dạy nhi tử chúng ta gả cho túc địch, hiện tại xem ra, vẫn là kiến nghị của thiếu gia tương đối đáng tin."

Dịch Phàm: "....."

Dịch Minh nổi giận đùng đùng đi vào phòng, đá văng một cái ghế.

Dịch Phàm nhìn Dịch Minh, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Tên hỗn đản Trang Vân kia, ta muốn giết chết hắn!" Dịch Minh nói.

Dịch Phàm xoa xoa trán: "Ý tưởng không tồi, nhưng Trang Vân không dễ giết như vậy."

"Tên kia nhân lúc ta say rượu, cư nhiên làm ra loại chuyện đó với ta....."

Dịch Phàm cười cười: "Nhi tử, có lẽ không xấu như ngươi nghĩ, Trang Vân kỳ thật cũng không tệ, muốn tìm một ngưu lang như hắn phải tốn rất nhiều tiền."

Dịch Minh đen mặt: "Nếu ta tìm ngưu lang, nhất định là ta làm hắn, mà không phải hắn....."

Dịch Phàm vỗ vỗ bả vai Dịch Minh: "Chuyện đã tới nước này, nghĩ nhiều vô ích....."

"Hắn nói muốn phụ trách, mẹ hắn phụ trách cái gì chứ!" Dịch Minh bất mãn mắng.

Dịch Phàm: "....."

"Bị một người giống như Trang Vân coi trọng, cũng không biết nên nói là tốt hay xấu!" Dịch Phàm than thở.

Dịch Minh hồ nghi nhìn Dịch Phàm: "Phụ thân, ngươi đang nói gì vậy, đây chỉ là say rượu loạn tính, Trang Vân cũng không muốn làm với ta."

Dịch Phàm cười cười: "Ngươi lầm, Trang Vân đã sớm có dự mưu."

"Phụ thân, ngươi nói cái gì?"

"Tiểu tử Trang Vân kia tuổi còn nhỏ liền yêu sớm, hắn đã sớm theo dõi ngươi." Dịch Phàm nói.

"Phụ thân, chúng ta là túc địch!"

"Trang Vân là loại người gì? Nếu hắn không thích ngươi liền sẽ không trăm phương nghìn kế nhằm vào ngươi."

Dịch Minh: "....."

.....

"Trở về rồi." Trang Hạo nhìn Trang Vân nói.

Trang Vân gật đầu: "Vâng, phụ thân, ngươi có thể chuẩn bị hôn lễ cho ta."

Trang Hạo ôm hai tay nhìn Trang Vân: "Ngươi xác định Dịch Minh nguyện ý gả cho ngươi?"

"Ta ngủ với hắn, nhất định phải phụ trách." Trang Vân nói.

"Ngươi cảm thấy hắn sẽ tiếp thu ngươi phụ trách?" Trang Hạo hỏi.

Trang Vân đột nhiên nâng mắt lên, chăm chú nhìn Trang Hạo: "Phụ thân, năm đó ngươi cùng mẫu phụ đính hôn như thế nào?"

"Cái này, mẫu phụ ngươi thích mỹ nhân, mà phụ thân ngươi vừa vặn lớn lên soái." Trang Hạo đáp.

Trang Vân cười lạnh: "Lưu Vân thúc thúc không phải nói như vậy."

Trang Hạo: "....." Thứ nhi tử bất hiếu.

"Phụ thân, ngươi hư như vậy, vì sao mẫu phụ lại nguyện ý gả cho

ngươi?" Trang Vân hỏi.

Trang Hạo nhún vai: "Tự nhiên là bởi vì mị lực của ta lớn!"

Kỳ Thiếu Vinh đi tới, tựa tiếu phi tiếu lên tiếng: "Phải vậy không? Ta thật sự là không biết."

Trang Vân nhìn về phía Kỳ Thiếu Vinh: "Mẫu phụ, ta biết phụ thân có thể cưới được ngươi là bởi vì hắn quấy rầy, dây dưa với ngươi không ngừng không nghỉ, dựa theo cách nói của Lưu Vân thúc thúc, phụ thân đại nhân chính là cao da chó loại mạnh nhất, dính lên liền không bóc đi được."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Trang Vân uyển chuyển cười cười: "Tuy rằng phương pháp có hơi vô sỉ, nhưng không thể không nói, là một biện pháp tốt....."

Kỳ Thiếu Vinh: "....."

Cho nên Trang Vân đây là muốn đi theo bước chân của Trang Hạo?

Méoo: Kết thúc truyện làm quà 20/10 cho mọi người (hơi muộn xíu 😂😂)

Mọi người đón nhận truyện mới của tui nhé ♡♡

****

Giới thiệu truyện edit kế tiếp:

Tin tức tố của ta có độc (Nhất Hồ Nhiệt Thủy)

Tình trạng bản gốc: Hoàn (109 chương + 3 phiên ngoại)

Văn án:

Hai nhà Vạn Du nhiều đời sản xuất vô số Alpha đỉnh cấp, hài tử nhà hai từ khi sinh ra đến khi ngỏm củ tỏi, so bộ dáng, so chiều cao, so tố chất, so bạn lữ, so công quân trác tuyệt, không chết không ngừng.

Thế nhưng Du Việt cư nhiên lại phân hoá thành Omega đỉnh cấp, khuôn mặt mê hoặc, hơn nữa mùi vị tin tức tố có độc, cường A ngửi một cái, hôn mê ba ngày hai đêm!

Du Việt: "Ta nhất định phải đi trường quân đội!"

"Không muốn sống nữa sao? Trường quân đội Đế Đằng toàn bộ đều là Alpha, nếu ngươi cái gì kia... sẽ chết rất sảng khoái."

"Không sao, tin tức tố của lão tử có độc."

————————-

Bên trong trường quân đội, Du Việt khổ cực giả A khổ không thể tả, "Các ngươi có bệnh sao! Lão tử là Alpha! Không làm A A Luyến!"

Làm kẻ đè trên đầu vô số Alpha, nhưng thủy chung luôn bị Vạn Dương Trạch đè một đầu.

————————-

Huấn luyện sinh tồn dã ngoại, Du Việt ngoắc ngoắc tay, "Họ Vạn, ta cảm thấy tin tức tố của ta không đúng lắm, giúp ta xem một chút thế nào?"

Độc ngươi ba ngày hai đêm, thứ nhất liền là của ta!

Đêm đó, Vạn Dương Trạch đúng như hắn mong đợi ở trong lều ba ngày hai đêm, ở cùng hắn.

Lần kia thành tích của hai người, có thể nói là sỉ nhục quân huấn của Đế Đằng.

Thịnh thế mỹ nhan tin tức tố có độc O x Phúc hắc khốc gay chỉ có phản ứng với tin tức tố của thụ A

Trời đất tạo nên, nhất vãng tình thâm, tuyệt mỹ AO luyến

Thiết trí rất nhiều yêu đương * vô căn cứ * không chừa thủ đoạn

Tag: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng, ABO, Cường cường, Chủ thụ, Nhẹ nhàng, Cải trang giả dạng, 1v1

------oOo------